

MTC

Gia Tộc Quạt Khỏi

Từ Lâm Gia Bì

Bất Đầu

MTC BẤT THÌ VỊ DANH

GIA TỘC QUẬT KHỞI: TỪ LÀM GIA GIA BẮT ĐẦU

Tác giả: Bất Tri Vị Danh

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Chương 1: Con cháu đầy đàn

Chương 1: Con cháu đầy đàn

Dương Chính Sơn nằm mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy mình trở thành một cô nhân.

Thời thơ ấu theo phụ thân học võ, phụ thân rất nghiêm khắc với hắn, thường cầm một cây gậy nhỏ đánh hắn.

Thời thiếu niên, phụ thân vào núi săn bắn bị thú dữ tấn công trọng thương mà chết, hắn nhìn thấy phụ thân toàn thân đầm máu được các hương thân khiêng xuống núi, hắn nằm trên người phụ thân khóc nức nở.

Sau đó hắn lại mơ thấy mình đi lính, nhập ngũ một năm, trong một trận chiến ác liệt bị thương nặng nên xuất ngũ trở về quê.

Hắn thành thân, cưới một nữ tử mắt ngọc mày ngài.

Một năm sau khi thành thân, thê tử sinh cho hắn một nhi tử, dường như hắn rất vui mừng.

Nói là dường như, bởi vì trong mơ hắn không phải là người trải nghiệm, mà giống như đang xem một bộ phim tài liệu vậy.

Những giấc mơ rời rạc liên tục hiện ra, thoát cái đã hai mươi năm trôi qua, gia đình ngày càng đông đúc, cuộc sống trong nhà cũng ngày càng náo nhiệt.

Nhưng đột nhiên một ngày nọ, thê tử của hắn bị bệnh, bệnh không dậy nổi, nhìn thê tử ngày càng yếu ớt, hắn rất hoang mang, rất sợ hãi.

Thê tử qua đời, cảnh trong mơ trở nên u ám.

Sự ám áp không còn nữa, thay vào đó là sự trống rỗng và bàng hoàng.

Giấc mơ ngày càng rời rạc, ngày càng mơ hồ, ngay khi Dương Chính Sơn cho rằng giấc mơ sắp kết thúc thì trước mắt hắn lại đột nhiên xuất hiện một vũng nước trong vắt.

Vũng nước được khảm trên mặt đất, xung quanh là bóng tối vô tận, chỉ có nước trong vũng nước phát ra ánh sáng lấp lánh.

Đột nhiên Dương Chính Sơn mở bừng mắt, dờ dẫm nhìn xà nhà trên mái nhà.

Cái xà nhà này hắn rất quen thuộc, vì trong mơ hắn đã nhìn thấy vô số lần, thậm chí cái xà nhà này còn là do chính hắn khiêng về từ trên núi, tự tay lắp đặt trong phòng ốc.

“Không phải là mơ!”

Mắt Dương Chính Sơn chớp chớp, trong lòng đột nhiên thất lại.

Tiếp đó hắn đột ngột ngồi dậy, chiếc chăn dày trên người rơi xuống, mọi thứ trong phòng hiện ra trước mắt hắn.

Chiếc giường đất, rương gỗ đen sì đặt trên đầu giường, hai chiếc chăn trông có vẻ cũ kỹ xếp trên rương, khung cửa sổ dán giấy mờ đục ánh sáng yếu ớt, bên ngoài cửa sổ có người đang kêu cục tác, hình như đang cho gà ăn.

Dương Chính Sơn cố sức lắc đầu, sau đó tát mạnh vào mặt mình một cái.

“Đau quá!”

Thật sự không phải đang nằm mơ! Dương Chính Sơn ngây người.

Một thanh niên khỏe mạnh như mình, sao lại biến thành một tên góa vợ ở nông thôn?

Đúng vậy, chính là góa vợ.

Vợ chết, chẳng phải là góa vợ sao? Không chỉ là góa vợ, hình như mình còn có nhi tử, nữ nhi, tôn tử, tôn nữ .

Dương Chính Sơn chấp tay chấp chân xuống giường, nhìn trộm ra ngoài qua khe cửa, chỉ thấy một nữ nhân mặc váy dài vải thô đang cho gà ăn trong sân.

Con dâu! Khỏe miệng Dương Chính Sơn giật điên cuồng, cả người như bị sét đánh.

Chết tiệt, chuyện gì thế này! Lão tử xuyên không rồi, còn xuyên thành một ông già con cháu đầy đàn! Con cháu đầy đàn!

Con cháu đầy đàn!

Sự oán hận trong lòng Dương Chính Sơn phun trào như núi lửa.

Lão tử còn chưa kết hôn, lấy đâu ra con cháu đầy đàn?

Hu hu hu~~ Ta muốn khóc.

Không đúng, không đúng, ta không phải ông già! Ta mới ba mươi tám tuổi! Chỉ già đi mười tuổi thôi mà.

Dương Chính Sơn ngồi trở lại giường, chìm vào suy tư.

Xã hội phong kiến, đều kết hôn khá sớm.

Trong mơ hắn mười lăm tuổi đi lính, mười sáu tuổi vì bị thương nên giải ngũ trở về quê, mười bảy tuổi thì thành thân, bây giờ hắn mới ba mươi tám tuổi.

Nếu ở thời hiện đại, ba mươi tám tuổi căn bản không tính là già.

Nhưng vô duyên vô cớ già đi mười tuổi, Dương Chính Sơn vẫn thấy khó chịu.

Một thanh niên khỏe mạnh hai mươi tám tuổi, biến thành một gia gia ba mươi tám tuổi, Dương Chính Sơn cảm thấy trái tim mình như muốn vỡ tan.

“Cha dậy chưa? Ăn sáng thôi!”

Ngoài cửa vang lên một tiếng gọi, đây là đại nhi tử của hắn.

Hu hu, đại nhi tử!

Một nhi tử hai mươi tuổi! Sao ta lại có một đại nhi tử như vậy! Dương Chính Sơn càng muốn khóc hơn.

“Cha, cha~~”

Đại nhi tử ngoài cửa không thấy trả lời, liền đẩy cửa bước vào.

“Cha, sao vậy? Lại nhớ mẹ rồi à?”

Đại nhi tử tên là Dương Minh Thành, dáng người ngũ đại tam thân, tuy mới hai mươi tuổi nhưng đã là cha của hai hài tử rồi.

Nhớ mẹ người? Dương Chính Sơn vùi đầu vào chiếc chăn cũ nát.

Tam đại hỷ sự của nam nhân trung niên, thăng quan phát tài chết vợ!

Vợ của thân xác này đã chết, vậy có tính là chuyện vui không?

“Không có, các con ăn trước đi!”

Dương Chính Sơn không muốn ra ngoài, hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với con cháu đầy đàn.

Nhưng vừa dứt lời, bụng hấn đã kêu ùng ục.

Dương Minh Thành nghe thấy tiếng bụng kêu: “Cha, cha đói bụng rồi.”

Dương Chính Sơn buồn bã, hấn thực sự chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với con cháu đầy đàn, hấn đang kháng cự.

Chương 2: Con cháu đầy đàn (2)

Chương 2: Con cháu đầy đàn (2)

Hắn còn chưa kết hôn!

Nhưng hắn đã có tôn tử rồi!

Bây giờ hắn muốn chửi người, thực sự rất muốn chửi người.

Người ta xuyên không cho dù không phải xuyên thai thì cũng là đời tôn tử hoặc đời nhi tử, sao mình lại xuyên thành đời gia gia?

Hắn thà làm tôn tử cho người khác còn hơn làm gia gia!

Hu hu, bụng đói quá! Chửi người thì thôi đi, cơm không thể không ăn, nhịn một bữa là đói cồn cào.

“Con ra ngoài trước, một lát nữa cha sẽ ra!” Dương Chính Sơn cúi đầu nói.

“Được, cha, cha nhanh lên!”

Nghe nói hắn muốn ăn cơm, đại nhi tử Dương Minh Thành lập tức vui vẻ đáp ứng.

Đợi hắn đi rồi, Dương Chính Sơn mới ngẩng đầu lên khỏi chăn.

Không trốn được nữa rồi!

Phải đối mặt với con cháu đầy đàn thôi.

Dương Chính Sơn thở dài một hơi.

Bây giờ hấn không còn là một mình nữa, hấn có ba nhi tử, hai khuê nữ, hai con dâu, hai tôn tử, một tôn nữ, hu hu, một gia đình thật lớn!

Nhắc đến gia đình, hấn liền nghĩ đến cha mẹ mình, tuy rằng cha mẹ đã ly hôn và tái hôn, đều có con riêng nhưng họ đối xử với hấn cũng không tệ, tiền trợ cấp nuôi dưỡng chưa bao giờ thiếu, thậm chí khi hấn tốt nghiệp đại học, họ còn góp tiền mua cho hấn một căn nhà.

Hấn sống một mình khá thoải mái, mặc dù đôi khi hấn cảm thấy cô đơn nhưng phần lớn thời gian hấn vẫn cảm thấy mình rất tự do.

Nhưng bây giờ hấn...

Nói nhiều chỉ thêm đau lòng! Dương Chính Sơn không dám nghĩ nữa, đứng dậy nhìn thân thể này của mình.

Chiều cao khoảng một mét tám, thân hình hơi gầy, một vết sẹo dài từ vai trái kéo dài đến bụng, đây là vết thương do thân xác này bị thương trên chiến trường.

Trận chiến đó đối với thân xác này mà nói quả thực là cử tử nhất sinh, nếu không phải thân xác này mạng lớn, căn bản không thể giải ngũ trở về quê.

Nhưng cho dù thân xác này đã nhặt được một mạng, cơ thể cũng bị tổn thương không nhỏ.

Lúc còn trẻ thì không sao nhưng bây giờ tuổi đã cao, cơ thể này càng ngày càng yếu. Đặc biệt là chỗ vai, thường xuyên đau âm ỉ.

Dương Chính Sơn cau mày nhìn vết sẹo trên người, sau đó mặc quần áo vải xanh và giày vải, dùng sức xoa mặt mình.

“Không muốn đối mặt cũng phải đối mặt, thiết lập nhân vật của thân xác này không thể sụp đổ, ta chính là Dương Chính

Son, Dương Chính Sơn chính là ta!”

Thân xác này là một người không thích nói cười, bản thân Dương Chính Sơn cũng không phải là người thích nói nhiều, điểm này hai người có hơi giống nhau.

Nhưng là một người hiện đại, rất nhiều thói quen của Dương Chính Sơn chắc chắn không giống với thân xác này.

Hắn chỉ có thể nhớ lại thói quen của thân xác này, cố gắng duy trì thiết lập nhân vật giống với thân xác này.

Đi ra khỏi phòng, cả gia đình đã ngồi bên hai chiếc bàn gỗ trong nhà.

Nhìn cả gia đình, chân Dương Chính Sơn có chút không nhắc lên được.

Quá đáng sợ!

Vợ của thân xác này thực sự rất giỏi sinh đẻ, có tới năm hài tử.

Đại nhi tử Dương Minh Thành, hai mươi tuổi, dáng người ngũ đại tam thô, theo thân xác này luyện một ít võ nghệ, tuy không phải là võ giả nhưng cũng có một chút sức lực.

Mười lăm tuổi đã kết hôn sớm, cưới Vương thị ở Vương gia thôn bên cạnh, thành thân năm năm sinh được hai oa nhi, đại tôn tử vừa tròn ba tuổi và tôn nữ mới hơn trăm ngày.

Lão nhị Dương Minh Chí, mười tám tuổi, dung mạo giống mẹ, thân hình hơi gầy, chiều cao hơn một mét bảy, thấp hơn lão đại không ít, tính tình khá trầm, không thích nói chuyện, cũng mười lăm tuổi đã kết hôn sớm, cưới Lý thị ở Lý gia thôn, cuối năm ngoái sinh được một nam oa.

Thứ ba là một nữ nhi, Dương Vân Yên, năm nay mười sáu tuổi, hơn một năm trước vừa mới xuất giá.

Thứ tư Dương Minh Hạo, mười bốn tuổi, làm học đồ ở tiệm rèn trong huyện, không ở nhà.

Tiểu nữ nhi Dương Vân Tuyết, mới mười tuổi, giống mẹ, lớn lên môi hồng răng trắng, là bảo bối trong lòng lão bà của thân xác này lúc còn sống, thương nữ nhi nhỏ nhất, từ nhỏ đã chiều chuộng nên tính tình có phần kiêu căng.

Dương Chính Sơn cảm thấy đầu óc choáng váng, trước đây hẳn đều là một mình ăn no cả nhà không đói nhưng bây giờ cả gia đình này trừ đại nữ nhi đã gả đi ra, tổng cộng mười người, chỉ nghĩ thôi hẳn đã thấy da đầu tê dại.

Hơn nữa gia đình này cũng không giàu có, chỉ có hai mươi mẫu ruộng, hai năm nay thu hoạch không tốt, ăn no cũng là một vấn đề.

“Cha!”

“Cha!”

“Gia gia!”

Dương Chính Sơn đi ra, cả gia đình đều gọi.

“...”

Dương Chính Sơn nhất thời không nói nên lời, chỉ gật đầu rồi đi đến bên giếng nước ngoài nhà, rửa mặt.

Nhìn khuôn mặt của mình trong chậu, Dương Chính Sơn lại không nhịn được muốn khóc.

Đây mà là ba mươi tám tuổi sao!

Nói hẳn bốn mươi tám tuổi cũng hơi thiệt thòi.

Mặt đen như đất nôi, làn da thô ráp, râu ria rậm rạp, hai bên tóc mai đã có sợi bạc.

Chương 3: Con cháu đầy đàn

(3)

Chương 3: Con cháu đầy đàn (3)

Trước đây ta rất đẹp trai!

Dương Chính Sơn mím môi, buộc tóc dài trên đầu lại, đồng thời quan sát sân nhà.

Ngôi nhà này chính là nhà cũ của thân xác này, khi thân xác này cưới vợ đã xây dựng lại, lúc đầu chỉ có ba gian nhà ngói, sau đó khi con cái lớn lên, thân xác này lại xây thêm mấy gian nhà.

Nhà chính có ba gian, một phòng ngủ, một nhà chính, một phòng bếp, hai bên đông tây mỗi bên có bốn gian, cửa mở ở góc đông nam của sân, góc tây nam còn có một chuồng bò, bên trong nuôi một con bò vàng lớn.

Nói ra thì trước đây gia đình này cũng không tính là nghèo, thân xác này từng ra chiến trường, ở nơi này cũng coi như là người có bản lĩnh, vợ của thân xác này xuất thân từ Lục gia, nhạc phụ còn là một tú tài, thành thân cũng được cho một ít của hồi môn.

Chỉ là theo con cái ngày càng nhiều, chi tiêu hàng ngày của gia đình này cũng ngày càng lớn, cuộc sống cũng ngày càng nghèo túng.

Nhưng trong nhà dường như cũng không phải không có tiền, Dương Chính Sơn nhớ vợ chồng thân xác này còn có một số tiền để phòng thân.

Nghĩ đến tiền trong hộp tiền, Dương Chính Sơn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Để hắn nuôi cả gia đình này, hắn thực sự cảm thấy khó khăn.

Có chút tiền, trong lòng hắn cũng có chút tự tin.

Còn việc rời khỏi gia đình này, hắn chỉ nghĩ đến thôi đã từ bỏ.

Gia đình này tuy nghèo một chút nhưng ít nhất cũng có thể cho hắn một nơi nương thân.

Nếu rời khỏi gia đình này, một mình hắn không biết phải sống như thế nào trên thế giới này.

Dựa theo ký ức của thân xác trước, thế giới này hắn không phải là một triều đại nào đó của thời cổ đại, mà là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Triều đại phong kiến, xã hội phong kiến, một người sống càng khó khăn hơn.

Vì vậy Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên ở lại gia đình này thì tốt hơn, ít nhất hắn có cả gia đình để dựa vào.

Được rồi, con cháu đầy đàn cũng không phải là chuyện hoàn toàn xấu.

Rửa mặt xong, Dương Chính Sơn trở về nhà chính, ngồi vào vị trí của thân xác này, nhìn thức ăn trên bàn.

Hai chiếc bàn gỗ ghép lại với nhau, nam nhân ở trong, nữ nhân ở ngoài, cơm là cháo ngũ cốc và bánh ngô, thức ăn chỉ có hai món, dưa muối và canh rau, không thấy một chút dầu mỡ nào.

Cơm nước là do con dâu trưởng Vương thị làm, một phụ nhân mập mạp, rõ ràng là lúc nấu cơm người con dâu này ăn

vụng không ít, nếu không thì cũng không thể mập mạp như vậy.

Cả nhà trợn mắt nhìn Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn mặt không biểu cảm, học theo giọng điệu của thân xác này nói: “Ăn đi!”

Hắn là chủ gia đình, hắn không mở lời, người nhà không được động đũa.

Xã hội phong kiến, quy củ nhiều lắm.

Nhưng nghĩ lại thì làm gia gia cũng không tệ, việc đồng áng có nhi tử làm, việc nhà có con dâu dọn dẹp, người chủ gia đình như hắn nắm giữ quyền lực tuyệt đối.

Cơm nước thực sự rất khó ăn nhưng bụng Dương Chính Sơn thực sự đói rồi, cơm có khó ăn đến mấy cũng phải ăn.

Hơn nữa một ngày họ chỉ ăn hai bữa, nếu không ăn sáng thì chỉ còn cách chờ bữa tối.

Dương Chính Sơn cắn răng uống một bát cháo ngũ cốc, sau khi đè nén được cơn đói trong bụng, hắn không thể ăn thêm được nữa.

Cháo ngũ cốc hắn còn có thể ăn nhưng bánh ngô này hắn thực sự không nuốt trôi.

Bánh ngô rất thô, khi nuốt xuống cảm thấy như đâm vào cổ họng, cho dù có dùng canh rau để nuốt trôi thì hắn vẫn cảm thấy khó chịu.

Hắn cắn một miếng bánh ngô rồi bỏ xuống.

“Gia gia, cháo của tôn nhi cho gia gia uống!” đại tôn tử Dương Thừa Nghiệp thấy Dương Chính Sơn chỉ uống một bát cháo rồi không uống nữa, liền đẩy bát cháo của mình đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn hài đồng trước mặt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đại tôn tử mới ba tuổi đã biết hiệu kính gia gia rồi, ôi, ta cảm thấy, cảm thấy...

Ngươi tránh ra, ngươi không phải tôn tử của ta!

“Gia gia không đói, Thừa Nghiệp ăn đi!” Dương Chính Sơn đưa tay xoa đầu đại tôn tử, khẽ thở dài.

Trong lòng hắn không muốn tôn tử này nhưng cho dù hắn không muốn đến mấy cũng không thể trách một đứa tiểu hài tử.

“Ăn xong thì xuống ruộng, ta nghỉ ngơi một lát!”

Dương Chính Sơn khó chịu trong lòng, buông một câu, đi về phòng mình.

“Cha làm sao vậy?” Dương Minh Chí nhìn theo bóng lưng Dương Chính Sơn, nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã cố tình giữ thói quen của thân xác này nhưng là con cái, bọn họ vẫn có thể nhận ra Dương Chính Sơn hôm nay có chút khác thường.

“Có lẽ là nhớ mẹ!”

Dương Minh Thành cả nghĩ đến dáng vẻ của Dương Chính Sơn trong nhà lúc nãy, nói.

Nhắc đến mẹ của bọn họ, cả gia đình đều chìm vào nỗi nhớ nhung.

Chương 4: Trở thành kẻ góa vợ, ta cũng có thể tái giá

Chương 4: Trở thành người góa vợ, ta cũng có thể tái giá

Haizz~~ Dương Chính Sơn thở dài, dường như hiện tại hẳn không có lựa chọn nào khác, cho dù không quen cũng chỉ có thể từ từ thích nghi.

Thay vì ở đây than thở, chi bằng nghĩ xem những ngày tiếp theo nên sống như thế nào.

Mở chiếc rương gỗ trên giường, Dương Chính Sơn lấy ra một chiếc hộp gỗ.

Trong hộp gỗ có hai chiếc trâm bạc, hai chiếc vòng bạc và mười ba lượng bạc vụn.

Tiếp theo, Dương Chính Sơn lại lấy một chiếc bình gốm từ góc giường, bên trong đựng đầy tiền đồng.

Dương Chính Sơn đếm lại, trừ đồ trang sức ra thì còn khoảng mười lăm lượng.

Một gia đình lớn như vậy, chỉ có một chút tiền tiết kiệm như thế, thực sự không nhiều.

Nhưng may mắn thay, gia đình này còn có hai mươi mẫu ruộng và hiện tại đã vào thu, không lâu nữa sẽ đến lúc thu hoạch.

Một năm tới, gia đình này vẫn có thể sống được.

Còn về sau, phải xem ông trời thế nào.

Nông dân có thể no bụng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ông trời, nếu mưa thuận gió hòa thì nông dân còn có thể ăn một bữa no, nếu gặp phải thiên tai thì không tránh khỏi phải đói bụng.

Chấp nhận thực tế, Dương Chính Sơn cũng nên cân nhắc xem những ngày sau này nên sống như thế nào.

Theo lẽ thường của truyện xuyên không, hắn có nên đốt thủy tinh, chế xà phòng, chế tạo vũ khí, sau đó tạo phản xưng vương xưng bá!

Nhưng hắn nghĩ lại, không khỏi trợn mắt.

Tiểu thuyết quả nhiên đều là lừa đảo.

Hắn biết có thể dùng cát để đốt thủy tinh nhưng đốt như thế nào? Hắn đầy mặt dấu chấm hỏi.

Mỡ lợn dường như có thể chế xà phòng, rồi sao nữa? Hắn vẫn đầy mặt dấu chấm hỏi.

Còn về vũ khí, hắn càng ngơ ngác, bảo hắn làm một quả pháo cũng khó, đừng nói đến vũ khí.

Đa số người hiện đại đều biết một chút về thuốc súng và vũ khí nhưng biết một chút không có nghĩa là có thể chế tạo ra.

Hơn nữa, thế giới này còn có võ giả siêu phàm, võ giả mạnh mẽ có thể bay lượn trên không, một địch một ngàn.

Đối mặt với võ giả, thuốc súng và vũ khí thô sơ căn bản không có tác dụng, trừ khi có thể nghiên cứu ra thuốc súng đen, chế tạo ra súng đạn hiện đại, nếu không thì vẫn nên ngoan ngoãn làm một thường dân, ít nhất sẽ không bị người ta chém chết.

Thân xác này chính là một võ giả, mười lăm tuổi đã trở thành võ giả, nếu không thì thân xác này cũng sẽ không đi đầu quân.

Đáng tiếc, sau một trận đại chiến, thân xác này bị thương nặng, con đường võ đạo cũng hoàn toàn bị hủy hoại.

“Võ giả!”

Dương Chính Sơn nghĩ đến võ đạo mà thân xác này tu luyện, đưa tay nắm chặt nắm đấm.

Cơ thể này tuy trông rất gầy yếu, lại có không ít vết thương ngấm nhưng sức lực lại rất lớn, hẳn là mạnh hơn người thường một chút.

Nhưng muốn tu luyện lại võ đạo, trước tiên phải chữa lành vết thương ngấm trên người, bồi bổ khí huyết mới được.

Đây không phải chuyện mười mấy lượng bạc là xong, nếu không thì thân xác này đã sớm mời người chữa trị rồi.

Nghĩ đến vết thương ngấm trên người, Dương Chính Sơn đột nhiên sững sờ.

Nước linh tuyền: Có tác dụng chữa thương, sử dụng lâu dài có thể toàn diện nâng cao thể chất và tiềm lực.

Một luồng thông tin kỳ lạ xuất hiện trong đầu hắn, sau đó một cảnh tượng quen thuộc hiện ra trước mắt hắn.

Thạch đàm, nước trong, bóng tối vô tận.

Đây là cảnh tượng trong giấc mơ của hắn.

“Nước linh tuyền!”

Dương Chính Sơn hiểu ra, vội vàng bước ra khỏi phòng lấy một chiếc bát sứ.

Hắn đưa ngón trỏ vào trong bát sứ, tâm niệm vừa động, dòng nước theo ngón trỏ của hắn chảy vào bát.

Rất nhanh, một bát nước trong vắt hiện ra trước mặt hắn.

Nước này có thể uống được không?

Dương Chính Sơn có chút nghi ngờ nhìn bát nước trong vắt.

Mà thạch đàm trong bóng tối kia đã trở nên trống rỗng nhưng dường như đáy thạch đàm có nước đang từ từ thẩm ra.

Vậy là nước linh tuyến này có thể tái sinh liên tục! Do dự một chút, Dương Chính Sơn nâng bát sứ lên ngửa đầu uống vào miệng.

Mát lạnh ngọt ngào, theo dòng nước vào bụng, lập tức một luồng cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân, bên vai trái đau âm ỉ dễ chịu hơn nhiều, toàn thân tràn ngập cảm giác thoải mái chưa từng có.

“Thực sự có tác dụng?”

Dương Chính Sơn vận động cơ thể một chút, cảm thấy cơ thể thực sự nhẹ nhàng hơn trước không ít nhưng khi giơ cánh tay trái lên vẫn cảm thấy hơi đau.

Nước linh tuyến có tác dụng, có thể chữa lành vết thương ngầm của hắn nhưng một bát không đủ.

Đôi mắt Dương Chính Sơn đột nhiên sáng lên.

Nếu vết thương ngầm của hắn có thể chữa khỏi, vậy hắn có thể tu luyện lại võ đạo, với nền tảng mà thân xác này đã đặt ra, hắn sẽ rất dễ dàng trở thành võ giả.

Quan trọng hơn là cơ thể hắn còn có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh cao.

Mặc dù đã già đi mười tuổi nhưng chỉ cần cơ thể có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh cao thì hắn vẫn là một thanh niên cường tráng.

Chương 5: Trở thành kẻ góa vợ, ta cũng có thể tái giá (2)

Chương 5: Trở thành kẻ góa vợ, ta cũng có thể tái giá (2)

Ba mươi tám tuổi cũng là thanh niên!

Cho dù đã làm gia gia, ta cũng là thanh niên, tuyệt đối không thể coi là người già.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn không chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn, mà tâm trạng cũng thoải mái hơn không ít.

Già đi mười tuổi không sao, chỉ cần ta không phải là kẻ ốm yếu, vẫn có thể sinh long hoạt hổ là đủ rồi.

Tâm thần hơi động, thạch đàm trong bóng tối lại hiện ra, nước suối ở đáy rãnh tuy thấm ra rất chậm nhưng Dương Chính Sơn đã nhìn thấy hy vọng.

Chậm một chút không sao, chỉ cần có hy vọng là đủ rồi.

Cất tiền bạc đi, Dương Chính Sơn khoanh tay bước ra khỏi phòng.

“Gia gia!”

Đại tôn tử đang chơi trong sân, thấy hắc thì reo hò chạy tới.

Bây giờ nhìn lại đại tôn tử, trong lòng Dương Chính Sơn cũng không còn phản kháng như vậy nữa.

Tiểu tử này trông rất thông minh kháu khỉnh, còn rất đáng yêu.

Dương Chính Sơn nhanh nhẹn bế hắc lên, một bát nước linh tuyến tuy không khiến vết thương ngấm của hắc hoàn

toàn khỏi hẳn nhưng lại khiến hẳn có thể bế đại tôn tử lên.

Trong trí nhớ, thân xác này rất ít khi bế đại tôn tử, không phải không muốn bế, mà là sau khi bế lên, bên vai trái sẽ đau âm ỉ.

“Gia gia, dạy con luyện thương!”

Đại tôn tử được Dương Chính Sơn bế trong lòng rất vui mừng.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía tiểu nữ nhi trong sân là Dương Vân Tuyết, lúc này Dương Vân Tuyết mười tuổi đang cầm một cây thương dài vung vẩy.

Thương pháp tổ truyền của Dương gia.

Mặc dù không phải là thân công bí pháp gì nhưng lại là thương pháp được đúc kết từ những trận chiến trên chiến trường.

Chiêu thức sắc bén dứt khoát, không có bất kỳ động tác khoa trương thừa thãi nào.

Năm hài tử nhà họ Dương đều đã luyện võ, cũng đều đã đọc sách biết chữ.

Võ công truyền từ tổ tiên nhà họ Dương, còn đọc sách biết chữ thì là do vợ của thân xác này dạy.

Nghe có vẻ là văn võ song toàn nhưng thực tế là văn không thành, võ không xong.

Luyện võ, nhưng không ai trở thành võ giả, đọc sách cũng chỉ là biết chữ mà thôi, không tính là người đọc sách thực thụ.

Bình thường, lão đại Dương Minh Thành và lão nhị Dương Minh Chí phải chăm sóc công việc đồng áng, võ công luyện trước đây cũng bỏ bê không ít.

Lão tứ Dương Minh Hạo được đưa đến tiệm rèn ở huyện làm học đồ, đoán chừng võ công cũng hoang phế rồi.

Bây giờ chỉ có tiểu nữ nhi Dương Vân Tuyết vẫn duy trì thói quen luyện võ mỗi ngày.

Nhìn tiểu nữ nhivung thương như gió, Dương Chính Sơn không khỏi có chút ngửa ngáy.

Mỗi nam nhân khi còn trẻ đều có một giấc mơ võ hiệp.

Trước đây, giấc mơ võ hiệp của Dương Chính Sơn đã tan vỡ từ lâu nhưng thế giới này thực sự có võ giả, giấc mơ võ hiệp đã tan vỡ của hắn lại hiện ra.

“Gia gia tập thương cho con xem có được không nào?”
Dương Chính Sơn hơi nhếch miệng, nói với đại tôn tử .

“Được ạ!” Đại tôn tử vỗ tay reo hò.

Dương Chính Sơn đặt đại tôn tử xuống, quay người bước vào phòng ngủ, một lát sau hắn lấy ra một cây thương sắt.

Thương dài khoảng một mét tám, đầu thương dài bảy tấc, nặng bốn lạng, lưỡi thương dẹt như lúa mạch.

Nhớ lại ký ức của thân xác này, Dương Chính Sơn cầm cây thương sắt trong tay đâm ra như rắn thè lưỡi, tiếp đó bước chân hắn như bay, thương sắt múa không ngừng, thế thương mở rộng, chiêu nào cũng dùng hết sức, xoay chuyển nhanh như chớp, mũi thương rung lên lóe lên hàn quang chói mắt, trong phạm vi một trượng, chẳng chịt, đều bị thương quang bao phủ.

Chiến đấu trên chiến trường chú trọng vào việc dốc hết sức lực, căn bản sẽ không tiết kiệm sức lực, bởi vì một khi người tiết kiệm sức lực, kẻ địch có thể giết chết người trong nháy mắt.

Vì vậy, tình túy của thương pháp tổ truyền nhà họ Dương chính là chiêu nào cũng dùng hết sức, không tiết kiệm sức lực.

Một thương đâm xuống, không phải người chết thì là ta vong, căn bản sẽ không nghĩ đến những chiêu thức khác phía sau.

Thấy Dương Chính Sơn tập thương, Dương Vân Tuyết dừng lại, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Cha lại tập thương rồi sao?” Dương Vân Tuyết mới mười tuổi, giọng nói mềm mại rất dễ nghe.

“Gia gia lợi hại quá!” Đại tôn tử Dương Thừa Nghiệp vỗ tay reo hò.

Cửa phòng hai bên đông tây mở ra, con dâu cả Vương thị và con dâu thứ Lý thị bế hài tử đi ra, cũng nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt kinh ngạc.

Thân xác này đã lâu không luyện thương, từ sau khi vợ của thân xác này qua đời, tâm trạng của thân xác này luôn chìm trong đau buồn không thể thoát ra được, căn bản không có tâm trạng luyện thương.

Nói ra thì thân xác này cũng là người chung tình.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, trong lòng Dương Chính Sơn đột nhiên tràn đầy cảm giác thành tựu, cây thương sắt trong tay càng thêm sắc bén.

Nhưng vui quá hóa buồn.

Một thương đâm dài, bước chân Dương Chính Sơn loạng choạng.

Đau đau đau~~

Cơn đau ở vai trái như đè lên dây thần kinh, khiến Dương Chính Sơn tối sầm mặt mày, suýt nữa không đứng vững.

Chương 6: Trở thành kẻ góa vợ, ta cũng có thể tái giá (3)

Chương 6: Trở thành kẻ góa vợ, ta cũng có thể tái giá (3)

“Cha, cha không sao chứ!” Dương Vân Tuyết vội vàng tiến lên đỡ Dương Chính Sơn, lo lắng hỏi.

Dương Chính Sơn nhìn vẻ mặt quan tâm của tiểu nữ nhi, trong lòng không khỏi ấm áp.

Mặc dù nữ nhi này tự nhiên thoi ra nhưng sự lo lắng và quan tâm của nữ nhi vẫn là chân thành nhất.

“Không sao!”

“Nhưng tạm thời không thể luyện thương được!”

Dương Chính Sơn nói một cách đáng tiếc.

Cảm giác luyện thương thực sự rất sáng khoái, đáng tiếc là vết thương ngấm của cơ thể này quá nghiêm trọng, khiến hắn không thể luyện một lần cho đã.

Chỉ hy vọng nước linh tuyền có thể phục hồi nhanh hơn, sớm chữa khỏi vết thương ngấm trên người hắn.

“Cha, có cần mời đại phu đến xem không?” Con dâu trưởng Vương thị bế đại tôn nữ đi tới hỏi.

Vương thị tuy là mẹ của hai hài tử nhưng mới chỉ hai mươi tuổi.

Từ sau khi vợ của thân xác này qua đời, gia đình này đều do Vương thị chăm sóc.

Người ta vẫn nói trưởng tẩu như mẹ, Vương thị chăm sóc già trẻ cả nhà này cũng rất vất vả.

“Không cần, nghỉ ngơi một chút là được!”

Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng.

Nhi tử nhi nữ thì không sao nhưng con dâu này, hắn luôn cảm thấy có chút không ổn! Hắn tuy đã từng quen hai người bạn gái nhưng chưa từng kết hôn.

Bản thân còn chưa có vợ, nói gì đến con dâu.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn cảm thấy mình rất bi thảm.

Không thể như vậy được, lão tử nhất định phải lấy vợ.

Đã góa vợ rồi, ta cũng có thể tái hôn.

Chờ đây, sau này lão tử nhất định sẽ tìm cho các người một người mẹ kế.

Nghỉ ngơi một lát, Dương Chính Sơn cảm thấy thoải mái hơn nhiều nhưng bụng hắn lại kêu ùng ục.

Bây giờ đã gần trưa, sáng chỉ húp một bát cháo ngũ cốc, căn bản không no.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn vào bếp, gia đình này một ngày chỉ ăn hai bữa, bữa tiếp theo là vào buổi tối, hắn cảm thấy mình chắc là không chống đỡ được đến tối.

Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói cồn cào.

“Con dâu trưởng, nấu cơm!”

Dương Chính Sơn không khách khí gọi.

Vương thị đang quét dọn sân, bỗng khựng lại: “Cha, bây giờ nấu cơm ạ?”

Gia đình này một ngày chỉ ăn hai bữa, không có thói quen ăn trưa.

“Ừ, sau này một ngày ăn ba bữa.” Dương Chính Sơn duy trì thiết lập nhân vật của thân xác này, nói ngắn gọn súc tích.

“Một ngày ăn ba bữa!” Vương thị kinh ngạc: “Cha, lương thực trong nhà không còn nhiều.”

Không ai muốn đói bụng nhưng lương thực trong nhà không còn nhiều, nếu không tiết kiệm một chút, e là không chống đỡ được đến mùa thu hoạch.

“Cha biết, chiều nay cha cùng lão đại đi huyện mua ít lương thực!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Hắn không chỉ muốn mua lương thực, còn muốn mua ít thịt, gia đình này đã lâu không ăn thịt, thân xác này không nở ăn nhưng hắn sẽ không bạc đãi bản thân.

Hơn nữa hắn còn phải khôi phục cơ thể, mặc dù nước linh tuyền có tác dụng chữa thương nhưng hắn muốn tu luyện lại võ đạo cũng cần dinh dưỡng.

Vương thị kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn nhưng không hỏi nhiều, đây chính là uy quyền của một gia chủ, là con dâu không thể nghi ngờ quyết định của cha chồng.

Rất nhanh, Vương thị đã làm một bàn thức ăn, thức ăn chính vẫn là bánh ngô và cháo ngũ cốc, thức ăn có thêm một món cải xào trứng.

Nói là cải xào trứng, thật ra hai bát cải lớn chỉ có hai quả trứng mà thôi.

Dương Minh Thành và Dương Minh Chí làm việc đồng áng về, nhìn thấy thức ăn trên bàn, đều kinh ngạc nhìn Vương thị, dường như đang kinh ngạc hôm nay Vương thị bị làm sao, lại có thể nấu bữa trưa.

“Cha bảo nấu!” Vương thị nhỏ giọng nói bên tai Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành nhìn Dương Chính Sơn đi ra từ trong nhà, hắn thật ra muốn hỏi Dương Chính Sơn vì sao hôm nay lại nấu bữa trưa nhưng nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Dương Chính Sơn, chỉ có thể nuốt những lời định nói vào bụng.

“Rửa mặt đi rồi ăn cơm!” Dương Chính Sơn lười giải thích, lão tử bây giờ là cha của các người, muốn làm gì thì làm, cần gì phải dài dòng giải thích với các người.

Xã hội phong kiến, chữ hiếu là trên hết, con cái nghi ngờ cha mẹ là bất hiếu.

Dương Chính Sơn ngồi vào vị trí chủ tọa, bung bát cháo lên ăn.

Hắn thực sự đói lắm rồi.

Món ăn Vương thị làm thực sự rất bình thường, nếu không phải Dương Chính Sơn đói quá, căn bản không thể nuốt được.

Cũng không thể trách Vương thị, thực sự là xảo phụ khó nấu được bữa cơm không có gạo, vừa rồi Dương Chính Sơn đã đi xem bếp, trong bếp ngoài một nửa hũ nhỏ mỡ lợn và muối hột ra thì không còn gia vị nào khác.

Với điều kiện như vậy thì có thể làm ra món ngon gì?

Bây giờ Dương Chính Sơn cũng không có tư cách chê bai, có đồ ăn là tốt lắm rồi.

...

Dương gia thôn dựa lưng vào núi Trường Thanh, đứng ở đầu thôn nhìn về phía bắc là rừng núi trùng điệp, nhìn về phía nam là ruộng đồng bát ngát.

Đa số thôn dân trong thôn đều mang họ Dương, cùng một tộc nhưng nhánh của Dương Chính Sơn này khá đơn bạc, ba đời trước đều là con một, cho nên thân xác này cũng không có huynh đệ tỷ muội nào.

Chương 7: Tiền không thể tiêu

Chương 7: Tiền không thể tiêu

Buổi chiều.

Dương Chính Sơn bảo Dương Minh Thành thắng xe bò, chậm rãi đi về phía huyện thành.

Đường thôn quê gồ ghề, bánh xe bò cũng không có giảm xóc, đi cả đoạn đường xóc nảy đến huyện thành, Dương Chính Sơn cảm thấy mình sắp bị xóc tan xác.

Dương gia thôn cách huyện thành cũng khá gần, chỉ khoảng mười mấy dặm nhưng họ lại đi mất nửa canh giờ.

Tốc độ giao thông tệ hại này, Dương Chính Sơn không dám nghĩ, nếu đi vài trăm ngàn dặm thì phải đi mất bao lâu.

Vào huyện thành, Dương Chính Sơn tò mò quan sát xung quanh, huyện thành trong trí nhớ và tận mắt nhìn thấy vẫn khác nhau, huyện thành rất phồn hoa, hai bên đường phố cửa hàng san sát, người đi đường nườm nượp.

Đây không phải là những thành cổ du lịch mà là thành trì cổ đại thực sự, từng tòa kiến trúc cổ kính nối tiếp nhau, bách tính đều mặc trang phục cổ đại thực sự, trông tràn đầy phong vị cổ xưa.

Huyện thành trước mắt này tên là huyện An Ninh, nằm ở phía đông bắc của hoàng triều Đại Vinh, đi về phía bắc ba trăm dặm nữa là biên giới phía đông bắc của hoàng triều Đại Vinh, phía bắc là địa giới của dân tộc du mục, năm xưa thân

xác này đi lính ở biên giới phía đông bắc chống lại sự xâm lược của dân tộc du mục.

“Cha, có muốn đi thăm tam đệ trước không?” Dương Minh Thành đánh xe hỏi.

Dương Chính Sơn chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra mình còn một tam nhi tử đang làm học đồ ở tiệm rèn trong huyện thành.

Đến huyện thành một chuyến, không đi thăm tam nhi tử thì hơi không ổn.

“Đi chợ trước!”

Đi thăm nhi tử cũng không thể đi tay không.

Nhớ lại ký ức của thân xác này, Dương Chính Sơn biết làm học đồ ở tiệm rèn không phải là một công việc nhàn hạ.

Học đồ, học đồ, thật ra chính là phu khuôn vác.

Những việc bản thủ một nhọc đều do học đồ làm, có thể học được nghề hay không thì còn phải xem sư phụ có muốn dạy hay không.

Hơn nữa làm học đồ còn không có tiền công, chỉ được bao ăn ở.

Lão tam Dương Minh Hạo mười ba tuổi, cũng chính vào một năm trước đã được thân xác này đưa đến tiệm rèn.

Mười ba tuổi, còn chưa tốt nghiệp tiểu học, Dương Chính Sơn chỉ nghĩ thôi cũng thấy chán.

Đến chợ, Dương Chính Sơn mua hai thạch lương thực trước, rồi lại mua một ít dầu muối xì dầu giấm, cuối cùng mua mười cân thịt lợn và một ít xương lợn.

Nghĩ đến việc còn phải đi thăm tam nhi tử, Dương Chính Sơn lại mua thêm hai mươi cái bánh bao thịt.

Đi một vòng, mười lượng bạc Dương Chính Sơn mang theo chỉ còn chưa đến hai lượng.

Rời khỏi chợ, Dương Chính Sơn không nhịn được có chút cảm thán tiền không giữ được.

Hắn còn rất nhiều thứ muốn mua nhưng nhìn số bạc còn lại, hắn chỉ có thể dập tắt ý định tiêu xài hoang phí.

Ngành nghề kinh doanh của tiệm rèn trong huyện thành rất rộng, không chỉ rèn các loại nông cụ, còn rèn cả các loại binh khí như đao thương kiếm kích.

Hoàng triều Đại Vinh thịnh hành võ đạo, mặc dù số lượng võ giả không nhiều nhưng rất nhiều người đã luyện võ nghệ, giống như Dương gia thôn, hầu như ai cũng biết một chút võ nghệ, đây là truyền thống của dòng họ Dương.

Trong xã hội phong kiến, tông tộc là một bộ phận cấu thành vô cùng quan trọng, tông tộc lớn chính là thế gia hào tộc, tông tộc nhỏ chính là cơ quan quản lý cơ sở ở địa phương, mỗi tông tộc đều có truyền thừa của riêng mình.

Huyện An Ninh gần biên giới, thường xuyên phải đối mặt với sự đe dọa từ dân tộc du mục ở phía bắc, vì vậy số bách tính luyện tập võ nghệ tương đối nhiều. Điều này cũng khiến rất nhiều nhà bách tính có các loại binh khí như đao thương kiếm kích.

Hơn nữa, huyện An Ninh còn có núi Trường Thanh, dưới chân núi có rất nhiều thợ săn, cũng có không ít người giỏi bắn cung.

Tiệm rèn trước mắt này là tiệm rèn lớn nhất huyện An Ninh, có năm đại sư phụ và hơn mười học đồ, là sản nghiệp của tộc Lư thị ở An Ninh.

“Lão út, sao đệ lại đến đây?”

Vừa bước vào tiệm rèn, Dương Chính Sơn liền gặp một hán tử vạm vỡ nhưng hán tử này đi lại khập khiễng.

Lư Châu, một nhánh của tộc Lư thị, là chiến hữu của thân xác này, năm xưa khi thân xác này đi lính, Lư Châu chính là quan tiểu kỳ của thân xác này, Dương Minh Hạo có thể đến tiệm rèn làm học đồ cũng là nhờ mối quan hệ của Lư Châu.

“Lư đại ca, ta đến thăm Minh Hạo.” Dương Chính Sơn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Năm xưa đi lính, thân xác này là sĩ tốt nhỏ tuổi nhất dưới quyền Lư Châu, vì vậy mọi người đều gọi hắn là lão út.

Hai người cũng coi như là huynh đệ sống chết có nhau, những năm này Lư Châu cũng coi như rất chăm sóc thân xác này, đáng tiếc là Lư Châu cũng vì trận chiến đó mà bị thương nặng, đến nay đi lại vẫn khập khiễng.

“Minh Hạo, Minh Hạo!” Giọng Lư Châu rất lớn, tiếng gọi của hắn trực tiếp át đi tiếng đập sắt leng keng trong tiệm rèn.

“Cha!”

Chương 8: Tiền không thể tiêu (2)

Chương 8: Tiền không thể tiêu (2)

Một chàng trai vạm vỡ chạy đến vai, trần, da đen nhẻm.

Dương Chính Sơn gật đầu với tam nhi tử, sau đó đưa ba cân thịt lợn trong tay cho Lư Châu: “Lư đại ca, ta nói chuyện với Minh Hạo một lát.”

“Nói chuyện thì nói chuyện, lại còn đem đồ tới làm gì?” Lư Châu trách móc.

Dương Chính Sơn cũng không nói nhiều, trực tiếp nhét thịt lợn vào tay Lư Châu: “Hôm nay ta còn phải vội về nhà nên không nói nhiều với đại ca nữa.”

Nói xong, hắn liền quay người đi ra khỏi tiệm rèn, theo ký ức của thân xác này, Lư Châu là một hán tử hào sảng, sẽ không để ý đến ba cân thịt lợn này nhưng Dương Chính Sơn làm việc chú trọng đến lễ thượng vãng lai, tam nhi tử còn cần Lư Châu chăm sóc, tặng chút quà cũng là điều nên làm.

Lư Châu nhìn thịt lợn trong tay, lại nhìn Dương Chính Sơn rời đi, trong lòng nghĩ sau này phải chăm sóc Dương Minh Hạo nhiều hơn.

Đáng tiếc hắn chỉ là một nhánh của tộc Lư thị, tiệm rèn này cũng không phải do hắn quyết định, những chỗ có thể chăm sóc Dương Minh Hạo cũng không nhiều.

“Đại ca!”

Đi ra khỏi tiệm rèn, Dương Minh Hạo nhìn thấy cha và đại ca của mình, trên mặt nở nụ cười ngây ngô.

“Đạo này đệ thế nào, có mệt không?”

Người đại ca Dương Minh Thành này vẫn rất quan tâm đến đệ đệ, không dễ gì mới đến huyện thành một lần, Dương Minh Thành không khỏi hỏi han một hồi.

Dương Chính Sơn đứng một bên lặng lẽ nhìn, hẳn không có tình cảm gì với mấy đứa nhi tử hờ này, bảo hẳn hỏi han thì hẳn cũng không làm được.

Hơn nữa, thân xác này cũng không phải là người thích nói nhiều, giữ im lặng cũng không tính là vi phạm thiết lập nhân vật.

Hai huynh đệ nói chuyện một lúc, Dương Chính Sơn đưa năm cái bánh bao thịt cho tam nhi tử, lại móc ra một trăm văn tiền đưa cho tam nhi tử.

“Trong nhà đều ổn, con không cần lo lắng!”

Dương Chính Sơn vỗ vai tam nhi tử.

“Giữ gìn sức khỏe!”

Dương Minh Thành thúc xe bò rời khỏi tiệm rèn, Dương Minh Hạo đứng trong tiệm rèn vẻ mặt không nở.

Lúc nhỏ xa nhà, không dễ gì mới gặp được người nhà nhưng chỉ gặp thoáng qua.

Dương Chính Sơn ngồi trên xe bò, nhìn tiệm rèn ngày càng xa, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Cuộc sống của gia đình này thật khổ.

Hắn phải nghĩ cách cải thiện hoàn cảnh gia đình mới được, ít nhất cũng phải có thể ăn no mặc ấm mới được.

Khi từ huyện thành về đến nhà, trời đã tối sầm.

Dương Minh Thành khuôn số lương thực mua về vào kho thóc, Dương Chính Sơn đưa thịt lợn, xương lợn, dầu, muối, nước tương và giấm cho Vương thị.

“Cha, sao lại mua nhiều thịt thế?” Vương thị nhìn thịt lợn, không nhìn được nuốt nước miếng.

“Làm đồ ăn ngon một chút!” Dương Chính Sơn không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói.

Cũng không thể giải thích được, không thể nói là ta không quen sống nghèo khổ được.

“Vâng ạ.” Vương thị vui vẻ nói.

Thật ra nàng cũng không quan tâm Dương Chính Sơn bị làm sao, nàng chỉ muốn ăn thịt mà thôi.

Vương thị cũng có chút tài nấu nướng, có dầu, muối, nước tương, giấm và thịt lợn, Vương thị nhanh chóng chuẩn bị xong một bàn thức ăn.

Thịt lợn hầm cải thảo.

Được rồi, một bàn thức ăn chỉ là một nồi thịt lợn hầm cải thảo lớn.

Cả nhà nhìn nồi thịt lợn hầm cải thảo trên bàn, mắt đều không dứt ra được.

Nhưng vì e ngại uy nghiêm của chủ gia đình là Dương Chính Sơn, họ chỉ nhìn chăm chăm chứ không động đũa.

“Cha, cha chia đồ ăn đi!”

Vương thị không nhìn được nữa, mặc dù nàng và đại tôn tử đã để lộ vết dầu mỡ bên miệng, chứng tỏ họ đã ăn vụng nhưng điều đó vẫn không ngăn cản họ muốn ăn thêm.

Dương Chính Sơn liếc nhìn một vòng, sau đó bung đĩa bánh bao thịt ra.

Hắn mua hai mươi cái bánh bao thịt, đưa cho Dương Minh Hạo năm cái, còn lại mười lăm cái.

Bây giờ trong nhà có chín người, trừ đại tôn nữ ba tháng tuổi là Dương Thanh Uyển ra thì còn tám người.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, đưa cho đại tôn tử ba cái, đưa cho tôn tử thứ hai ba cái, lại đưa cho tiểu nữ nhi ba cái.

“Cảm ơn gia gia! Gia gia tốt nhất!” Đại tôn tử miệng ngọt nhất.

Con dâu thứ hai Lý thị nhìn đĩa bánh bao thịt trước mặt, đôi mắt sáng ngời: “Nhanh cảm ơn gia gia đi!”

Tôn tử thứ hai Dương Thừa Mậu mới tròn một tuổi, nói còn chưa sõi: “Cảm ơn, gia gia!”

Hài đồng nghĩ thấy mùi thơm của thịt, mặc dù miệng nói cảm ơn gia gia nhưng mắt vẫn không rời khỏi đĩa bánh bao thịt trước mặt.

“Cha, cha tốt quá!” Tiểu nữ nhi nói với vẻ nũng nịu.

Dương Chính Sơn hơi nhếch mép, lại chia cho lão đại, lão nhị, Vương thị và Lý thị mỗi người một cái bánh bao, phần mình giữ lại hai cái.

Còn thịt lợn hầm cải thảo, Dương Chính Sơn cũng chia cho mỗi người một bát lớn.

“Ăn đi!”

Bánh bao vẫn rất ngon, bánh bao thịt không thêm chất phụ gia nên đương nhiên đặc biệt thơm.

Thịt lợn hầm cải thảo cũng không tệ, đến thế giới này một ngày, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng được ăn một bữa no.

...

Chương 9: Nếu gặp phải con thú lớn, cha sẽ chạy nhanh hơn con

Chương 9: Nếu gặp phải con thú lớn, cha sẽ chạy nhanh hơn con

Chớp mắt đã qua năm ngày.

Năm ngày nay nhà họ Dương hầu như bữa nào cũng có thịt, mặc dù thịt không nhiều nhưng ít nhất Dương Chính Sơn vẫn có thể miễn cưỡng ăn được.

Vương thị có lẽ hơi có chút tâm tư, luôn chăm sóc gia đình nhỏ của mình nhưng chăm sóc gia đình lớn này vẫn tồn một chút tâm tư.

Ăn thịt, không khí trong nhà trở nên tươi vui hơn, hai hài đồng Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu càng hoạt bát hơn, cả ngày nô đùa trong sân, tiểu nữ nhi Dương Vân Tuyết luyện tập thương pháp cũng càng ngày càng có sức.

Tình cảm là ở chung mà ra, ba ngày đã khiến Dương Chính Sơn hòa nhập vào gia đình này, cũng chấp nhận những người thân này.

Mà ba ngày này, linh tuyến mỗi ngày đều sinh ra một bát nước linh tuyến, khiến cho vết thương ngấm trên người Dương Chính Sơn đã khỏi bảy tám phần, bây giờ hắn luyện thương pháp sẽ không luyện đến một nửa là không luyện được nữa.

Theo ký ức của thân xác này, bây giờ hắn đã khôi phục thực lực của võ giả.

Cảnh giới võ giả được chia thành cảnh giới Đoán Thể, cảnh giới Hậu Thiên, cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh giới Đoán Thể được chia thành ba giai đoạn: Hoán lực, dịch cân, luyện kinh.

Người luyện võ phải thông qua các loại công pháp cơ bản luyện tập đi luyện tập lại, dần dần tiêu trừ sức lực vụng về trên toàn thân và thay vào đó là sức mạnh mạnh mẽ, quá trình này được gọi là ‘hoán lực’.

Nói một cách đơn giản, hoán lực chính là khiến người ta điều động lực lượng của cơ thể hợp lý hơn.

Dương Chính Sơn bây giờ đang ở giai đoạn hoán lực, một quyền một chiêu đều tràn đầy sức mạnh mạnh mẽ.

Vết thương ngấm đã lành, Dương Chính Sơn cũng động tâm tư phát tài làm giàu.

Trong tay hắn đã không còn nhiều tiền dư, hơn nữa thịt lợn xương lợn mua trước đó cũng đã ăn gần hết, nếu không tìm được cách kiếm tiền, tiếp theo gia đình này lại phải trở về những ngày tháng không thấy bóng dầu như trước.

Còn về cách kiếm tiền như thế nào, Dương Chính Sơn cũng đã nghĩ xong.

Cái gọi là dựa vào núi ăn núi, dựa vào nước ăn nước, Dương gia thôn dựa vào núi Trường Thanh, trong núi có không ít chim muông thú dữ, nếu có thể săn được một hai con thú dữ thì đã đủ cho gia đình này tiêu xài một thời gian.

Nếu là trước đây, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không có tâm tư như vậy, dù sao thì mãnh thú không dễ đối phó nhưng bây giờ hắn là võ giả. Chỉ cần cẩn thận một chút, hắn sẽ không gặp nguy hiểm.

Giờ cơm trưa, Dương Chính Sơn nói với Vương thị: “Buổi chiều chuẩn bị một ít lương khô, ngày mai cha sẽ vào núi ở hai ngày!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đang cúi đầu ăn cơm đều ngẩng đầu lên nhìn hắn với vẻ mặt kinh ngạc.

“Cha, trong núi rất nguy hiểm.” Đại nhi tử Dương Minh Thành lo lắng nói.

“Cha biết.” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

“Con đi cùng cha!”

Dương Minh Thành không biết Dương Chính Sơn vào núi để làm gì, hắn nghĩ mình đi theo sẽ tốt hơn Dương Chính Sơn một mình vào núi, ít nhất có thể giúp đỡ lẫn nhau.

“Hay là để con đi theo cha, đại ca ở lại chăm sóc gia đình!” Dương Minh Chí vốn trầm mặc nói.

Lý thị lên kéo góc áo Dương Minh Chí, nàng không muốn nam nhân của mình vào núi.

Phía sau Dương gia thôn không có dã thú gì nhưng Dương Chính Sơn nói muốn vào núi ở vài ngày, như vậy rõ ràng không phải ở lại phía sau Dương gia thôn, chắc chắn là phải đi sâu vào trong rừng.

Dương gia thôn không có thợ săn nào nhưng rất nhiều thôn ở phía tây đều có một số thợ săn, thường có thợ săn vào núi rồi không bao giờ trở ra, những tin tức như vậy đều được truyền đến Dương gia thôn.

“Không sao, võ nghệ của ta không kém đại ca bao nhiêu!” Dương Minh Chí an ủi Lý thị.

Dương Chính Sơn nhìn đại nhi tử, lại nhìn nhị nhi tử, đều là những nhi tử hiếu thuận.

“Lão nhì đi theo cha.”

Nghĩ đến việc mình thực sự cần người giúp đỡ, Dương Chính Sơn quyết định dẫn Dương Minh Chí vào núi.

...

Sáng sớm hôm sau.

Ăn sáng xong, Dương Chính Sơn đeo hai cây lao ngắn, dẫn theo Dương Minh Chí vào núi.

Trong núi cỏ cây rậm rạp, dùng trường thương rất bất tiện, vì vậy Dương Chính Sơn cố ý mang theo hai cây lao ngắn bằng gỗ, ngoài ra còn mang theo một con dao chặt củi.

Dương Minh Chí cũng mang theo một con dao chặt củi, cùng với bánh nướng, túi nước, hộp quẹt và những vật dụng cần thiết khác.

Hai người không vào núi từ phía sau Dương gia thôn, mà đi về phía tây nửa giờ mới vào rừng.

Vào rừng, Dương Minh Chí trở nên căng thẳng, đôi mắt cảnh giác quan sát xung quanh, thỉnh thoảng còn ngoái đầu nhìn về phía sau, sợ rằng có dã thú nào tấn công họ.

Cái vẻ cẩn thận như vậy khiến Dương Chính Sơn cảm thấy hơi khó chịu.

“Nơi này không nguy hiểm!” Dương Chính Sơn thực sự không nhìn nổi nữa, đành phải lên tiếng.

Quá căng thẳng không phải là chuyện tốt, sẽ tiêu hao rất nhiều tâm trí, nếu Dương Minh Chí cứ tiếp tục như vậy, ước chừng không bao lâu nữa, hắn sẽ cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Chương 10: Nếu gặp phải con thú lớn, cha sẽ chạy nhanh hơn con (2)

Chương 10: Nếu gặp phải con thú lớn, cha sẽ chạy nhanh hơn con (2)

“Cha, nghe nói trong núi này có mãnh thú, chúng ta sẽ không gặp phải mãnh thú chứ!” Đầu của Dương Minh Chí như cái trống bỏi, không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh.

“Yên tâm, nếu gặp phải mãnh thú, cha sẽ chạy nhanh hơn con.” Dương Chính Sơn nói.

“...”

Dương Minh Chí nhìn hấn với vẻ khó tin.

Người chính là cha ruột của ta mà! Sao có thể bỏ mặc nhitừ một mình chạy trốn chứ?

Dương Chính Sơn thấy bộ dạng của hấn, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Được rồi, nơi này khá gần Khương gia thôn, Khương gia thôn có rất nhiều thợ săn.”

Mặc dù thân xác này không phải là thợ săn nhưng hấn cũng khá hiểu về khu rừng này, khu rừng gần Khương gia thôn khá an toàn, sẽ không có dã thú lớn, cũng không có rắn độc hay các loại độc vật khác.

Dương Minh Chí nghe vậy mới yên tâm nhưng hấn lại không nhịn được hỏi: “Cha, chúng ta vào núi làm gì?”

Trái tim vừa buông xuống của hắn lại lập tức treo lên, bởi vì câu nói của Dương Chính Sơn: “Chẳng phải con nói trong khu rừng này có mãnh thú sao? Chúng ta vào núi chính là để săn giết con mãnh thú đó.”

“Cái gì!” Dương Minh Chí ngây người.

Mặc dù hắn đã thành thân sinh con nhưng suy cho cùng hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

“Được rồi, cha sẽ không bỏ con lại đâu, nếu gặp phải mãnh thú, con có thể chạy trước!” Dương Chính Sơn vừa nói vừa đi về phía sâu trong rừng.

Dương Minh Chí ngây người một lúc mới hoàn hồn, vội vàng đi theo sau lão cha.

Hai người chậm rãi tiến về phía trước, đến gần trưa thì dừng lại nghỉ ngơi một lát, buổi chiều hai người lại tiếp tục đi sâu vào rừng.

Ngày đầu tiên vào rừng, hai người chỉ đi đường.

Đêm đến, hai người nghỉ lại dưới một vách đá, ngày hôm sau Dương Chính Sơn bắt đầu tìm kiếm dấu vết của dã thú.

Hắn không phải muốn săn mãnh thú, mặc dù bây giờ hắn có thực lực của võ giả nhưng hồ chính là chúa sơn lâm, cho dù hắn có tự cao tự đại đến đâu, cũng sẽ không liều mạng đi đánh cược với hồ.

“Cha, cha nhìn bên kia!”

Khi Dương Chính Sơn đang tìm kiếm dấu vết của dã thú thì Dương Minh Chí đột nhiên chạy đến trước mặt hắn, hạ giọng chỉ về phía bụi rậm xa xa.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn, đôi mắt lập tức sáng lên.

Lợn rừng!

Hai con lợn rừng lớn, bốn con lợn rừng nhỏ, đây là một gia đình! Lợn rừng nhỏ chỉ dài khoảng hai thước, có lẽ mới sinh năm ngoái, lợn rừng lớn dài hơn một mét rưỡi, ước chừng phải nặng ba bốn trăm cân.

Dương Chính Sơn thầm tính toán trong lòng.

Theo giá thịt lợn ở huyện An Ninh, hai con lợn rừng lớn này ít nhất cũng có thể bán được hai mươi lượng bạc.

Giá thịt lợn rừng hẳn là đắt hơn lợn nuôi, nếu may mắn, có lẽ có thể bán được ba mươi lượng.

Dương Chính Sơn cũng không ngờ vận may của mình lại tốt như vậy, có thể nhanh chóng bắt gặp một đàn lợn rừng.

Nhưng lợn rừng này không dễ đối phó, người xưa thường nói một lợn hai gấu ba hổ, câu này không phải nói lợn rừng lợi hại hơn gấu và hổ mà là vì lợn rừng có tính tình hung dữ, một khi gặp phải con người, lợn rừng sẽ điên cuồng húc vào con người.

Hơn nữa, số lượng lợn rừng tương đối nhiều, số lượng hổ và gấu ít hơn, vì vậy đối với thợ săn, mức độ nguy hiểm của lợn rừng còn cao hơn cả hổ và gấu.

“Cha đi đối phó với hai con lợn rừng lớn, lát nữa con đi bắt những con lợn rừng nhỏ.” Dương Chính Sơn buộc dao chặt vào thắt lưng, rút hai cây lao ngắn trên lưng.

“Cha, lợn rừng nguy hiểm lắm!” Dương Minh Chí lo lắng nói.

Dương Chính Sơn an ủi: “Yên tâm, cha sẽ cẩn thận.”

Hắn không ngốc, sao có thể liều mạng với lợn rừng, cho dù hắn có thể đánh bại hai con lợn rừng lớn, hắn cũng sẽ không mạo hiểm.

Dương Chính Sơn cầm hai cây lao ngắn, lặng lẽ tiến về phía đàn lợn rừng.

Khoảng một khắc sau, hắn dừng lại ở vị trí cách đàn lợn rừng năm mươi mét.

Hắn tung hai cây lao ngắn trong tay, đột ngột ném lao về phía những con lợn rừng đang gặm cỏ.

Thân xác này không giỏi bắn cung nhưng lại có một số kỹ thuật ném lao ngắn, Dương Chính Sơn thừa hưởng ký ức của thân xác này, mặc dù không thể nắm vững toàn bộ năng lực của thân xác này nhưng cũng có thể nắm được bảy tám phần.

Mục tiêu lớn như lợn rừng, nắm được bảy tám phần kỹ thuật ném lao của thân xác này là đủ rồi.

Vút một tiếng, lao ngắn mang theo tiếng xé gió sắc nhọn bay vút ra ngoài.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn đột nhiên bùng nổ, như một con thú dữ lao ra khỏi bụi rậm.

Môi trường rừng núi phức tạp nhưng Dương Chính Sơn lại chạy nhanh như đi trên đất bằng.

Điều này khiến Dương Minh Chí núp phía sau suýt chút nữa tròn mắt.

“Cha là võ giả!”

“Không đúng, vết thương của cha đã lành!”

Dương Minh Chí vừa kinh ngạc vừa vui mừng lắm lắm.

Là nhi tử của Dương Chính Sơn nên hắn rất hiểu tình trạng cơ thể của thân xác này, biết rằng thân xác này thường xuyên bị ám thương hành hạ, tình trạng cơ thể ngày càng tệ.

Chương 11: Ném lao ngắn

Đặc biệt là sau khi mẹ hấn mất, thân xác này càng trở nên già nua.

Ngay khi Dương Minh Chí vừa mừng vừa sợ thì lao ngắn mà Dương Chính Sơn ném ra đã trúng vào lưng một con lợn rừng lớn.

Đầu lao được mài sắc nhọn cắm vào cơ thể con lợn rừng, lực mạnh mẽ kéo theo con lợn rừng không lồ ngã rầm xuống đất, phát ra tiếng rống đau đớn.

Những con lợn rừng nhỏ xung quanh chạy tán loạn, một con lợn rừng lớn khác phát hiện ra Dương Chính Sơn đang chạy tới, liền gầm lên một tiếng rồi lao về phía Dương Chính Sơn.

Thấy vậy, ánh mắt Dương Chính Sơn sáng lên, một tay cầm dao chặt, một tay nắm chặt lao ngắn, nghênh đón.

Khoảng cách giữa người và lợn ngày càng gần, chỉ trong chớp mắt đã va chạm vào nhau.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn sẽ không đấu sức với lợn rừng, hấn không cho rằng sức lực của mình mạnh hơn lợn rừng.

Ngay khoảnh khắc va chạm với lợn rừng, Dương Chính Sơn đột nhiên nghiêng người, tránh được cú húc của lợn rừng, đồng thời lao ngắn đâm mạnh vào cổ họng nó.

Phập, bóng người đan xen, đầu lao sắc nhọn đâm thủng cổ lợn rừng.

Ngay sau đó, lợn rừng đâm vào một thân cây lớn, Dương Chính Sơn cũng không để ý đến con lợn rừng này, cầm dao chặt lao về phía con lợn rừng vừa ngã xuống lúc này.

Cú ném lao vừa này chỉ trúng vào lưng lợn rừng, không gây tử vong, bây giờ con lợn rừng này đã bò dậy, cũng lao về phía Dương Chính Sơn.

Cơn đau đớn khiến lợn rừng trở nên hung dữ hơn, bắt chấp lao về phía Dương Chính Sơn.

Nhưng lần này Dương Chính Sơn không tiếp tục chơi trò vờn nhau với lợn rừng nữa, lợn rừng nổi cơn thịnh nộ càng nguy hiểm hơn, hắn không vội giết lợn rừng mà vòng quanh lợn rừng trong rừng.

Con lợn rừng đâm vào cây đã chết ngất, bây giờ Dương Chính Sơn có thời gian để từ từ xử lý con lợn rừng này.

Liên tiếp mấy lần húc vào đều bị Dương Chính Sơn né tránh, lợn rừng càng trở nên hung dữ nhưng việc vòng quanh lâu như vậy khiến thể lực của nó tiêu hao rất nhiều, thêm vào đó vết thương trên lưng càng khiến nó trở nên yếu ớt hơn.

Dương Chính Sơn tìm được một cơ hội, một đao chém vào gáy nó.

Một đao này trực tiếp khiến lợn rừng ngã gục xuống đất.

Nhân lúc nó đuối sức lấy mạng nó, Dương Chính Sơn cắt cổ nó, cho nó một cái chết nhanh chóng.

Nhìn con lợn rừng rên rỉ nằm trên đất, Dương Chính Sơn rút ra lao ngắn đã gãy, khoe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nếu không có thực lực của võ giả, hắn thực sự không dám đối phó với hai con lợn rừng lớn cùng một lúc.

Nhưng qua trận chiến này, hắn cũng hiểu rõ hơn về thực lực của võ giả.

Mặc dù bây giờ hắn chỉ là võ giả cảnh giới thấp nhất nhưng thực lực của hắn vẫn vượt xa người thường.

Thể lực, sức mạnh, tốc độ, phản ứng, ngay cả thính lực và thị lực cũng vượt xa người thường.

Những điều này không thể hoàn toàn là công lao của võ giả, một phần trong số đó phải kể đến nước linh tuyền, nước linh tuyền giúp cơ thể được nâng cao toàn diện.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại đi xem con lợn rừng đâm vào cây, con lợn rừng này đã chết hẳn, một lao xuyên qua cổ họng, máu chảy lênh láng.

“Cha, cha~~”

Dương Minh Chí ôm hai con lợn rừng nhỏ chạy tới vừa chạy vừa gọi.

“Cha, vết thương của cha đã lành rồi!”

Bốn con lợn rừng nhỏ, hắn chỉ bắt được hai con nhưng so với lợn rừng thì hắn quan tâm đến cơ thể của Dương Chính Sơn hơn.

“Ừ, đều đã lành rồi!” Dương Chính Sơn cau mày, tùy tiện đáp lại.

Hắn đang đau đầu không biết làm thế nào để mang hai con lợn rừng lớn này xuống núi.

Hai con lợn rừng lớn ước chừng khoảng bảy trăm cân, chỉ dựa vào sức của hai người bọn họ muốn mang xuống núi không phải chuyện dễ.

Sức lực của võ giả rất lớn nhưng đó là sức bộc phát. Để Dương Chính Sơn mang hai ba trăm cân thì được chứ bảy trăm cân này, hắn căn bản không mang nổi.

May mà bây giờ trời đã vào thu, nhiệt độ không quá nóng, cho dù mất một hai ngày cũng không sao.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Con đến Khương gia thôn bảo Khương Hách dẫn người đến đây.”

Bây giờ còn một khoảng thời gian nữa mới đến trưa, nếu Dương Minh Chí đi nhanh một chút thì buổi chiều có thể trở về Khương gia thôn, nếu thuận lợi thì trưa mai có thể dẫn người đến.

Khương Hách chính là con rể của thân xác này, đại nữ nhi Dương Vân Yên của thân xác này đã gả đến Khương gia thôn.

“Cha, cha ở đây một mình được không?”

Lời vừa nói ra, Dương Minh Chí liền biết mình nói sai rồi.

Cha hắn là võ giả, có gì đáng lo lắng.

“Đi nhanh về nhanh!” Dương Chính Sơn nói.

Hắn đối với nhi tử hờ này lại có thêm vài phần tình cảm, lòng người đều bằng thịt, lúc ở nhà Dương Minh Chí ít nói nhưng hai ngày vào núi này, Dương Minh Chí luôn thể hiện sự quan tâm và lo lắng đối với Dương Chính Sơn, điều này khiến Dương Chính Sơn có chút cảm động.

Chương 12: Ném lao ngắn (2)

Có vẻ như có nhi tử cũng là một chuyện không tệ.

Trước đây Dương Chính Sơn chưa từng làm cha, không biết làm cha có cảm giác như thế nào, bây giờ Dương Chính Sơn đối với Dương Minh Chí càng giống như một sự công nhận đối với bằng hữu hoặc bạn đồng hành.

Sau khi Dương Minh Chí rời đi, Dương Chính Sơn giống như kiến tha mồi, kéo lợn rừng về phía chân núi.

Hai con lợn rừng lớn, hai con lợn rừng nhỏ, Dương Chính Sơn phải kéo đi kéo lại ba lần mới xong.

Mặc dù tốc độ chậm một chút nhưng cả một buổi chiều Dương Chính Sơn vẫn kéo được bốn năm dặm.

Đêm xuống, Dương Chính Sơn tìm một nơi khá kín đáo rồi nhóm lửa.

Đêm nay Dương Chính Sơn chắc chắn không thể ngủ được, hắn phải canh giữ lợn rừng, đề phòng có dã thú ngửi thấy mùi máu tìm đến, vì vậy Dương Chính Sơn còn nhặt rất nhiều củi để đảm bảo đồng lửa đêm không tắt.

Khi Dương Minh Chí đến Khương gia thôn, trời đã hoàn toàn tối đen.

Hắn đến trước cửa nhà em rể Khương gia gõ cửa, người mở cửa không phải Khương Hách mà là cha của Khương Hách, Khương Thành.

“Minh Chí! Sao con lại đến đây?”

Khương Thành đã gần năm mươi tuổi, tóc mai đã bạc trắng.

“Khương bá, cha con lên núi săn được hai con lợn rừng lớn, muốn nhờ Khương bá tìm người mang giúp xuống núi.” Dương Minh Chí nói.

“Lợn rừng lớn!” Khương Thành càng kinh ngạc hơn, Khương gia thôn tuy có rất nhiều thợ săn nhưng số lần săn được thú lớn không nhiều.

Những con mồi như lợn rừng, một năm cũng không gặp được mấy lần.

“Vâng, hai con lợn rừng lớn, còn có hai con lợn rừng nhỏ!” Dương Minh Chí nói.

Lúc này, Khương gia lại có thêm mấy người đi ra: “Cha, ai đến vậy!”

“Là Minh Chí! Minh Chí vào nhà nói chuyện đấy!” Khương Thành nói.

Khương gia cũng giống như nhà họ Dương, cả gia đình sống chung, chưa chia gia sản.

Khương Thành có bốn nhi tử, Khương Hách là út, năm nay mười tám tuổi, lớn hơn Dương Minh Chí một tuổi.

Sau khi vào Khương gia, Dương Minh Chí kể đơn giản chuyện Dương Chính Sơn săn lợn rừng, mọi người Khương gia nghe xong đều vô cùng kinh ngạc.

Nói đến thì, cuộc sống của Khương gia tốt hơn nhà họ Dương một chút, Khương gia không chỉ có ruộng đất mà còn có thể vào núi săn bắn, cho dù chỉ có thể săn được một số con mồi nhỏ thì cũng có thể thỉnh thoảng được ăn thịt.

Nếu có thể săn được những con vật nhỏ như hồ ly, chồn thì còn có thể kiếm được một khoản tiền lớn.

Lông của hồ ly và chồn đều rất có giá, nếu là hồ ly đỏ hoặc bạch hồ, một tấm lông có thể bán được vài chục đến cả trăm lượng bạc.

Khương Thành là một thợ săn già dặn kinh nghiệm, bốn nhi tử của Khương gia cũng đều là thợ săn, bọn họ thường vào núi săn bắn, thường xuyên kiếm được một khoản tiền không nhỏ.

Vì vậy, cuộc sống của Khương gia tốt hơn nhà họ Dương rất nhiều.

Khương Thành nghe xong lời kể của Dương Minh Chí, đôi mắt đục ngầu lập tức sáng lên.

“Thương thế của thông gia đã khỏi rồi ư?”

Hai nhà là thông gia, quan hệ khá thân thiết, Khương Thành đương nhiên biết Dương Chính Sơn trước đây là võ giả, cũng biết Dương Chính Sơn bị thương ngâm trên người.

“Khỏi rồi!” Dương Minh Chí cười toe toét nói.

“Tốt lắm~~” Khương Thành rất vui mừng, lập tức phân phó cho lão đại của Khương gia: “Lão đại, con đến nhà tam thúc của con nói một tiếng, bảo tam thúc của con chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai vào núi!”

“Lão tứ, bảo vợ con sáng ngày mai về nhà mẹ đẻ, nói Minh Thành đánh xe bò đến đây.”

Đối với việc vận chuyển những con mồi lớn từ trên núi xuống, Khương gia có rất nhiều kinh nghiệm, không cần Dương Minh Chí phải nói nhiều, Khương Thành đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Khương Thành đã dẫn theo bảy tám thanh niên khỏe mạnh vào núi.

Bọn họ quen thuộc với môi trường rừng núi hơn, chưa đến trưa đã tìm thấy Dương Chính Sơn.

“Thông gia!”

Phía xa, Khương Thành đã nhiệt tình gọi lớn.

Võ giả à, đây chính là võ giả.

Tuy huyện An Ninh có rất nhiều người luyện võ nhưng người thực sự có thể trở thành võ giả thì rất ít.

Khương gia thôn không có một võ giả nào, Dương gia thôn ngoài Dương Chính Sơn ra thì chỉ có tộc trưởng Dương Chính Tường là võ giả, có thể thấy số lượng võ giả ít ỏi như thế nào.

Có một võ giả làm thông gia, đối với Khương gia mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt.

“Khương lão ca, làm phiền mọi người rồi!” Dương Chính Sơn nhìn thấy một đám người cao lớn, sắc mặt bình tĩnh nói.

Thật ra trong lòng hắn vẫn khá vui mừng nhưng thiết lập nhân vật của thân xác này vốn là một người khá trầm tĩnh.

Điều này có liên quan đến vết thương ngấm của thân xác này, bây giờ vết thương ngấm đã khỏi, Dương Chính Sơn cảm thấy có thể thay đổi thiết lập nhân vật của thân xác này nhưng thiết lập nhân vật này phải thay đổi từ từ, không thể một lần mà thay đổi nhiều được.

“Cha!”

Đây không phải là Dương Minh Chí gọi, mà là Khương Hách gọi.

Ừm, một chàng trai rất có tinh thần.

Khương Thành nhìn con lợn rừng bên cạnh, tặc lưỡi nói: “Lợi hại, một lao xuyên qua cổ họng, quả nhiên võ giả là người không phải người thường có thể so sánh được.”

Chương 13: Thông gia

Khương gia

Những người thợ săn như bọn họ muốn săn lợn rừng thì chỉ có thể dựa vào bẫy, ngay cả cung tên cũng không được, da lợn rừng rất dày, trừ khi sử dụng cung mạnh hoặc trúng điểm yếu, nếu không thì chỉ có thể gây thương tích nhẹ cho lợn rừng.

Một thương xuyên qua cổ họng như thế này, những người thợ săn như bọn họ tuyệt đối không làm được.

“Động thủ!”

Khương Thành vung tay, những hán tử phía sau lập tức lấy dây thừng trói hai con lợn rừng lớn lại, sau đó khiêng xuống núi.

Tuy cả một đêm không ngủ nhưng vì có nước linh tuyền nên tinh thần của Dương Chính Sơn vẫn rất tỉnh táo.

Những hán tử ở thôn đều rất khỏe mạnh, khiêng một con lợn rừng lớn nặng hơn ba trăm cân mà không tốn chút sức lực nào.

Nhưng tốc độ chắc chắn không thể nhanh bằng khi không có gánh nặng, khi họ trở về Khương gia thôn, đã hơn tám giờ tối.

“Cha!”

“Cha, cha không bị thương chứ!”

Vừa trở về Khương gia thôn, Dương Minh Thành và Dương Vân Yên đã chạy ra đón.

Dương Chính Sơn nhìn khuê nữ lớn của mình mà ngẩn người, nói ra thì hai khuê nữ hờ này đều rất xinh đẹp giống mẹ của chúng, mẹ của chúng có dáng vẻ mắt ngọc mảy ngài, hai khuê nữ hờ này tuy không phải là đại mỹ nhân nhưng cũng rất ưa nhìn.

“Cha không sao!” Dương Chính Sơn xua tay.

Dương Vân Yên vừa đưa khăn mặt, vừa bung nước, khiến Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng.

Khuê nữ này đến quá bất ngờ, hẳn thực sự có chút không thích ứng được.

“Thông gia công, lợn rừng đã chắt lên xe rồi!” Khương Thành đi tới nói.

Dương Chính Sơn cũng không nán lại lâu, cảm ơn một cách đơn giản, để lại hai con lợn rừng nhỏ, sau đó hẳn cùng hai nhi tử rời khỏi Khương gia thôn.

Hai con lợn rừng nhỏ cộng lại cũng gần một trăm cân, coi như là tiền thù lao giúp đỡ của Khương gia thôn.

Khương Thành cũng không từ chối, đây là quy củ của Khương gia thôn vào núi giúp đỡ thì phải có thù lao, nếu không thì không ai muốn tốn sức vô ích.

Nếu chỉ là nhà mình thì có thể giúp đỡ miễn phí nhưng lần này còn có gia đình tam đệ của hẳn giúp đỡ, không thể không nhận thù lao.

Trở về Dương gia, không thể tránh khỏi một phen kinh ngạc.

Vương thị và Lý thị nhìn hai con lợn rừng lớn đều vui mừng hớn hở.

Sau khi biết Dương Chính Sơn đã khỏi bệnh, miệng Vương thị càng ngoác đến tận mang tai.

Tiểu nữ nhi Dương Vân Tuyết nhìn Dương Chính Sơn mà ánh mắt sáng lấp lánh, sự sùng bái của tiểu nữ nhi khiến trong lòng Dương Chính Sơn tràn đầy cảm giác thành tựu.

“Gia gia thật lợi hại!”

“Lợn rừng lớn, lợn rừng lớn!”

Hai đại tôn tử reo hò vui sướng.

Không chỉ có nhà Dương Chính Sơn mà ngay cả những người hàng xóm láng giềng cũng bị kinh động.

“Chính Sơn thúc, đây là do thúc săn được sao?”

“Chính Sơn thúc đã khỏe rồi à?”

Cho dù là nửa đêm, cũng có không ít người đến xem hai con lợn rừng lớn.

Dương gia thôn không có thợ săn, sau núi Dương gia thôn cũng không có nhiều thú săn, cho nên hầu như không có ai đi săn trong núi.

Lần này Dương Chính Sơn săn được hai con lợn rừng lớn, ở Dương gia thôn, đây tuyệt đối là một chuyện đáng để kể mãi không thôi.

Hơn nữa, cơ thể Dương Chính Sơn đã hồi phục, Dương gia thôn lại có thêm một võ giả, đối với tộc Dương thị mà nói, đây cũng là một chuyện đại hỷ.

Mãi đến nửa đêm, những người hàng xóm láng giềng mới ra về.

Hai ngày một đêm không ngủ, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nằm trên giường vừa chạm vào gối là hẳn đã ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn lại cùng Dương Minh Thành đánh xe bò đi đến huyện thành.

Hai con lợn rừng lớn vừa vào chợ đã thu hút không ít sự chú ý, rất nhanh đã có một nam tử trung niên mặc áo dài màu xanh đến trước xe bò.

Dương Chính Sơn đánh giá nam tử trung niên trước mắt.

Nam tử mặc áo dài màu xanh, để râu dài, dung mạo đầy đặn, hẳn là con nhà giàu.

Sở dĩ nói là con nhà giàu chứ không phải là con nhà quyền quý, bởi vì hoàng triều Đại Vinh có quy định rất nghiêm ngặt về trang phục của bách tính.

Quần áo của thường dân được phép dùng lụa, sa, gấm và vải để may, màu sắc phải tránh màu đen, màu tím, màu xanh lá cây, màu vàng lục, màu vàng nghệ và màu vàng tươi, có thể dùng màu nâu đất, màu xanh lam và màu xanh nước biển.

Nhưng thương nhân và kỹ nữ thì ngang hàng nhau, chỉ được dùng gấm và vải. Nếu một hộ gia đình có một người kinh doanh, cả nhà đều không được dùng quần áo bằng lụa và sa vào mùa đông giá rét cũng không được mặc áo choàng lông chồn.

Nam tử trước mắt này không phải là thương nhân thì cũng là hương thân.

“Hai con lợn rừng này bán thế nào?”

“Ba mươi lượng!” Dương Chính Sơn nói.

Hắn không nghĩ đến chuyện để lại một ít thịt lợn rừng, bởi vì thịt lợn rừng có mùi hôi, nếu không chế biến tốt thì rất khó ăn.

Nói một cách đơn giản, hắn không tin vào tay nghề nấu nướng của Vương thị, ăn thịt lợn rừng còn không bằng mua thịt lợn nhà, hơn nữa thịt lợn nhà còn rẻ hơn thịt lợn rừng.

Chương 14: Thông gia

Khương gia (2)

“Được, ta đều mua, giúp ta chở chúng về!”

Nam tử rất hào phóng phát tay, điều này khiến Dương Chính Sơn đang chờ trả giá ngẩn người.

Gặp phải đại gia rồi! Không thêm trả giá, sớm biết thì hết giá cao hơn.

Nhưng nếu như là đã ra giá, Dương Chính Sơn cũng không có lý do gì để đổi ý, trực tiếp bảo Dương Minh Thành đánh xe bỏ đi theo nam tử rời khỏi chợ.

Đợi đến khi theo nam tử đến nơi, Dương Chính Sơn mới biết người mà mình gặp không phải đại gia mà là quản sự trong nhà huyện thái gia, bởi vì bọn họ đến hậu viện của huyện nha.

Tể tướng còn có gia thần thất phẩm, quản sự trong nhà huyện thái gia cũng giàu có như vậy, xem ra vị huyện thái gia này rất giàu có.

Vị quản sự này không làm khó Dương Chính Sơn, trả tiền rất sảng khoái, còn nói sau này nếu còn săn được thú lớn thì có thể trực tiếp đưa đến đây.

Dương Chính Sơn nhận lời nhưng có hay không thì lại là chuyện khác.

Hắn không phải thợ săn chuyên nghiệp, lần này có thể săn được hai con lợn rừng lớn, vận may chiếm phần rất lớn.

Hơn nữa hắn cũng không định làm thợ săn, hắn là võ giả, có rất nhiều cách kiếm tiền, không nhất thiết phải làm thợ săn.

Nhận được tiền, Dương Chính Sơn lại quay về chợ mua sắm một phen.

Thịt lợn, xương lợn, vải vóc, bông và cả những chiếc bánh bao thơm phức v.v.

Không lâu nữa là đến mùa đông, trong nhà cần phải may thêm một số áo bông.

Trở về nhà, Dương Chính Sơn ném hết mọi thứ cho Vương thị, không còn cách nào khác, vợ của thân xác này đã qua đời, mọi việc nội trợ trong nhà đều do Vương thị và Lý thị đảm nhiệm.

Nấu cơm, may quần áo đều cần đến họ.

Nấu cơm thì Dương Chính Sơn còn miễn cưỡng làm được chứ may quần áo thì Dương Chính Sơn hoàn toàn không biết gì.

“Gia gia, bánh bao!”

Dương Chính Sơn vừa về đến nhà, tôn tử thứ hai Dương Thừa Mậu đã ngửi thấy mùi, bước những bước chân ngắn ngùn loạn choạng chạy tới.

Vợ của lão nhị là Lý thị đi theo sau bảo vệ, sợ cháu ngã.

Dương Chính Sơn cúi đầu nhìn tôn tử đang ôm chân mình, ánh mắt lấp lánh.

Hài đồng ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào chiếc bánh bao trên tay hắn, thật đáng yêu! Trước đây Dương Chính Sơn không thấy mình thích hài tử lắm, thậm chí hắn còn thấy hài tử rất ồn ào, rất phiền phức nhưng bây giờ nhìn ba hài đồng trong nhà, hắn càng ngày càng không có sức chống cự.

“Gia gia cho Mậu nhi ăn bánh bao!” Dương Chính Sơn bế bổng cậu bé lên, đi vào bếp lấy hai cái bát, đặt lên bàn ăn trong nhà chính.

Một chiếc bánh bao thịt được đặt trước mặt cậu bé, cậu bé lập tức vui mừng ra mặt.

“Mẹ, bánh bao!”

Cậu bé vẫn chưa nói sôi, chỉ có thể thốt ra một hoặc hai từ.

“Cảm ơn gia gia trước đã!” Lý thị tiến lên nói.

“Cảm ơn, gia gia!” Cậu bé rất lễ phép.

“Ăn đi!” Dương Chính Sơn mỉm cười, đặt bát trước mặt Lý thị.

Lý thị bẻ bánh bao ra, cẩn thận đút cho cậu bé.

Dương Chính Sơn cũng không thiên vị, tôn tử thứ hai đã ăn thì đại tôn tử cũng không thể không ăn, Vương thị đang bận rộn trong bếp, hẳn liền bế đại tôn tử lại và cũng đưa cho một chiếc bánh bao.

“Cảm ơn gia gia!”

Dương Thừa Nghiệp đã ba tuổi rồi, không cần người đút, tự cầm bánh bao gặm.

“Vân Tuyết~~”

Hai tôn tử cả đều có bánh bao ăn, tiểu nữ nhi đương nhiên cũng phải có.

“Cha!” Dương Vân Tuyết mắt cong cong, rất là kiêu diễm.

Còn những người khác thì không được đối xử như vậy, bánh bao thì có nhưng phải đợi đến giờ ăn mới được ăn.

Có ba mươi lượng bạc làm nền tảng, Dương Chính Sơn cũng có thêm chút tự tin, tuy rằng vẫn chưa thể sống giàu sang

nhưng có thể đảm bảo cho gia đình này những ngày tiếp theo không lo ăn uống.

Buổi chiều.

Dương Chính Sơn rảnh rỗi không có việc gì làm nên ra sân bỏ củi.

Mùa đông ở huyện An Ninh rất lạnh và kéo dài, có lẽ sẽ kéo dài khoảng năm tháng, phải chuẩn bị thật nhiều củi mới được.

Dương Chính Sơn đã hòa nhập vào gia đình này và bắt đầu lo toan cho gia đình, mùa đông phải làm sao, cần chuẩn bị những gì, lương thực trong nhà có đủ không, cả nhà có được ăn thịt không, Dương Chính Sơn đều phải tính toán thật kỹ.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng không nhàn rỗi, lão đại lão nhị phải chăm sóc lương thực trên ruộng, Vương thị phải lo việc nhà, Lý thị thì dẫn Vân Tuyết lên núi đào rau dại, hái mộc nhĩ, v.v.

Gia đình này tuy đông người nhưng phân công rất rõ ràng.

“Chính Sơn, Chính Sơn!”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang bỏ củi, một lão giả râu tóc bạc phơ bước vào từ ngoài cửa.

“Tộc trưởng, sao ngài lại đến đây?”

Dương Chính Sơn buông rìu xuống, ngạc nhiên nhìn lão giả.

Dương Chính Tường, tộc trưởng của Dương thị ở Dương gia thôn, năm nay năm mươi sáu tuổi, là một võ giả.

“Ta nghe nói vết thương của ngươi đã lành nên đến xem thử!” Dương Chính Tường đem theo một gói trà, mỉm cười hiền từ nhìn Dương Chính Sơn.

Chương 15: Tộc trưởng Dương Chính Tường

Vừa nãy Dương Chính Sơn bỏ củi, hắn nhìn rất rõ, nếu không phải vết thương ngăm đã khỏi thì Dương Chính Sơn không thể bỏ củi nhanh nhẹn như vậy.

“Mời vào nhà ngồi!” Dương Chính Sơn đưa Dương Chính Tường vào nhà chính.

Hắn và Dương Chính Tường cùng thế hệ nhưng quan hệ giữa hai nhà lại cách xa năm đời, trước đây Dương Chính Tường rất ít khi đến tìm hắn, dù sao Dương Chính Sơn cũng bị thương, cho dù Dương Chính Tường có việc cũng sẽ không làm phiền đến Dương Chính Sơn.

Dương Chính Tường đặt gói trà lên bàn, Dương Chính Sơn rót cho hắn một bát nước.

“Nhà không có trà, ngài tạm dùng vậy!”

“Ha ha, đều là huynh đệ trong nhà, không cần khách sáo như vậy.” Dương Chính Tường cười ha ha nói.

Nói là huynh đệ trong nhà, thật ra trước đây quan hệ của hai người rất xa cách, điều này liên quan đến một số chuyện cũ.

Thân xác này mười lăm tuổi đã trở thành võ giả, có thể nói là thiên phú xuất chúng, năm đó cũng nổi danh ở Dương gia thôn, khiến không ít người ganh tị đố kỵ.

Tuy Dương Chính Tường lớn tuổi hơn Dương Chính Sơn rất nhiều nhưng hắn trở thành võ giả lại muộn hơn Dương

Chính Sơn.

Đối mặt với một người huynh đệ họ hàng có thiên phú xuất chúng như vậy, Dương Chính Tường cũng từng ganh tị, đố kỵ.

Sau đó thân xác này bị thương nặng trở về Dương gia thôn, hắn còn từng hả hê.

Nhưng sau khi hắn trở thành tộc trưởng, hắn không còn tâm trạng hả hê nữa, ngược lại còn nghĩ xem có thể giúp thân xác này chữa khỏi vết thương không.

Là tộc trưởng, đương nhiên phải gánh vác sự phát triển và an nguy của Dương thị.

Có thêm một võ giả, đối với Dương thị chính là thêm một phần bảo đảm.

Đáng tiếc tính tình của thân xác này hơi cố chấp, trong lòng vẫn nhớ chuyện Dương Chính Tường hả hê năm xưa, căn bản không muốn nhận lòng tốt của Dương Chính Tường.

Dương Chính Tường cũng cảm thấy thân xác này không biết điều, cứ như vậy quan hệ của hai người càng ngày càng xa cách, thậm chí còn có chút oán giận.

Theo thời gian trôi qua, hai nhà tuy ở cùng thôn nhưng lại không có nhiều liên hệ.

Thật ra có một số chuyện mà thân xác này không hiểu rõ, Dương Chính Sơn lại nhìn rất rõ.

Những năm này mặc dù Dương Chính Tường xa cách với thân xác này nhưng thân xác này có thể an ổn sống ở Dương gia thôn, đằng sau đó không thể thiếu sự chiếu cố của Dương Chính Tường.

Nếu Dương Chính Tường thực sự oán hận thân xác này, hoàn toàn có thể đuổi thân xác này ra khỏi Dương gia thôn.

Chỉ là trong thân xác này vẫn còn chấp niệm oán hận chưa giải tỏa được mà thôi.

Dĩ nhiên, oán niệm của thân xác này không phải hướng vào Dương Chính Tường, thiếu niên thành tài, tâm khí không tránh khỏi có chút kiêu ngạo nhưng lại bị thương nặng, hoài bão đầy khang tan thành bọt nước, trong lòng oán khí có thể tưởng tượng được.

Trải qua thăng trầm, tâm thái mất cân bằng, đây cũng là nguyên nhân khiến thân xác này luôn cau có, không muốn nói chuyện.

“Vết thương của ngươi đã khỏi hẳn chưa?” Dương Chính Tường vừa quan sát sắc mặt của Dương Chính Sơn, vừa hỏi.

“Đã khỏi rồi!” Dương Chính Sơn gật đầu, nói.

“Thực lực còn lại bao nhiêu?” Dương Chính Tường tiếp tục hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ còn tám phần!”

Dù sao hẳn cũng không phải thân xác này, cho dù cơ thể đã khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, hẳn vẫn không thể so sánh với thân xác này được.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Nụ cười trên mặt Dương Chính Tường càng tươi hơn.

Điều khiến hẳn vui mừng không chỉ là thực lực của Dương Chính Sơn đã khôi phục, mà còn là Dương Chính Sơn đã không còn oán hận hẳn nữa.

Hắn thực sự sợ trong lòng Dương Chính Sơn oán hận hẳn, nếu trong lòng có oán hận thì thà rằng thực lực không khôi phục còn hơn.

“Những năm qua đa tạ tộc trưởng đã chiếu cố!” Dương Chính Sơn cười nhạt.

“Chiếu cố!” Dương Chính Tường hơi sững sốt.

Dương Chính Sơn nói: “Trước đây do lòng ta có khúc mắc, giờ vết thương đã khỏi, khúc mắc cũng giải tỏa, có một số chuyện cũng nhìn thấu.”

“Ha ha~~” Dương Chính Tường cười lớn, vuốt bộ râu dài, nói: “Người có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi!”

Hắn thực sự rất vui, lời nói này của Dương Chính Sơn khiến hắn được an ủi rất nhiều, không uổng công những năm qua hắn giúp Dương Chính Sơn tránh được một số phiền phức không đáng có.

“Nếu như vết thương của người đã khỏi, sau này chuyện trong tộc người phải lo nhiều hơn.” Dương Chính Tường nói.

“Có chuyện gì, tộc trưởng cứ sai bảo ta là được!” Dương Chính Sơn nói.

Thật ra hôm nay Dương Chính Tường không đến tìm Dương Chính Sơn thì mấy ngày tới Dương Chính Sơn cũng sẽ đi tìm Dương Chính Tường.

Sau khi tìm hiểu tình hình huyện An Ninh, Dương Chính Sơn đã nhận ra tầm quan trọng của tông tộc.

Người đông lực lượng lớn, thế lực tông tộc chính là thế lực quan trọng nhất giữa các thôn ấp. Có tông tộc và không có tông tộc vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Ví dụ như Dương gia thôn, trong phạm vi mười tám thôn xung quanh chính là sự tồn tại mà không ai dám trêu chọc.

Chương 16: Tộc trưởng Dương Chính Tường (2)

Có tông tộc che chở, cho dù có nghèo khổ đến mấy ở bên ngoài cũng có thể tránh được rất nhiều sự áp bức, tất nhiên bên trong tông tộc cũng có thể tồn tại một số vấn đề, đây lại là chuyện khác.

Nhìn chung, nội bộ Dương thị vẫn rất đoàn kết, đây chính là công lao của vị tộc trưởng Dương Chính Tường này.

Tuy Dương Chính Sơn mới đến thế giới này nhưng hẳn hiểu rất rõ mình cần phải hòa nhập vào một tập thể, cho dù Dương thị chỉ là một tập thể rất yếu thì cũng là một nền tảng không tệ.

Có sự ủng hộ của Dương Chính Tường, Dương Chính Sơn rất dễ dàng hòa nhập vào tầng lớp cao của Dương thị.

Là một trong hai võ giả duy nhất của Dương thị, đối với việc Dương Chính Sơn nổi lên, trong tộc không có bất kỳ sự cản trở nào.

Chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua, dưới sự dẫn dắt của Dương Chính Tường, Dương Chính Sơn đã trở thành một trong những tộc lão của Dương thị.

Đúng vậy, chính là tộc lão.

Nói đến bồi phận của Dương Chính Sơn trong Dương thị cũng không thấp, ngoài mấy lão già không đi lại được thì bồi phận của bọn họ là cao nhất.

Đa số người ở Dương gia thôn đều phải gọi hắn là Chính Sơn thúc, Chính Sơn gia gia, thậm chí có người còn phải gọi hắn là thái gia gia.

Điều này khiến Dương Chính Sơn có cảm giác như càng già thêm.

Cảm giác này thật sự rất tệ.

Dương Chính Sơn cảm thấy mình làm gia gia đã quá đáng lắm rồi, giờ lại có thể có người gọi hắn là thái gia gia, hắn cảm thấy lưng mình như muốn gãy đến nơi.

Thời gian trôi qua lặng lẽ, Dương gia thôn đã đến mùa gặt hái.

Năm nay thời tiết thuận lợi, nhà nhà trong Dương gia thôn đều được mùa, không khí vui mừng bao trùm khắp Dương gia thôn.

“Cha, năm nay được mùa lắm, cha xem gạo này!” Dương Minh Thành nâng niu những hạt gạo chắc mẩy như dâng bảo vật đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Ruộng đất trong nhà đều do Dương Minh Thành và Dương Minh Chí chăm sóc, bây giờ được mùa chính là công lao của họ.

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn khoe miệng hơi cong lên, gật đầu nói.

Đối với nông dân, lương thực là tất cả.

Mặc dù bây giờ Dương Chính Sơn có chút tiền trong tay nhưng hắn vẫn cảm thấy vui mừng vì được mùa.

“Năm nay chúng ta không bán lương thực nữa, để dành lại hết!” Dương Chính Sơn nói.

“Để dành lại hết sao?” Dương Minh Thành ngạc nhiên hỏi.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Ừ, để dành lại hết, có lương thực trong tay, trong lòng không hoảng, sau này chúng ta ngày nào cũng ăn gạo!”

Hắn không muốn ăn bánh ngô, cũng không muốn húp cháo ngũ cốc, hắn chỉ muốn ăn cơm gạo trắng.

“Dạ!” Dương Minh Thành cười toe toét, hắn cũng muốn bữa nào cũng được ăn cơm, có cơm ai lại muốn ăn cám.

Hai mươi mẫu ruộng của Dương gia, một nửa trồng lúa, mười mẫu còn lại là ruộng cạn, trồng lúa mì và ngô.

Việc thu hoạch kéo dài hơn mười ngày, kho thóc Dương gia đầy ắp, không chứa thêm được nữa.

Tất nhiên đây cũng là do kho thóc Dương gia khá nhỏ, trước đây Dương gia sau khi thu hoạch đều bán một ít lương thực, năm nay Dương Chính Sơn không muốn bán lương thực nên kho thóc tự nhiên không chứa thêm được nữa.

Không chứa thêm được cũng không sao, sắp đến lúc nộp thuế mùa thu rồi, số lương thực dư ra vừa vặn có thể dùng để nộp thuế.

Nhìn thì thấy Dương gia được mùa nhưng thực tế Dương Chính Sơn đã tính toán, cho dù là năm được mùa, cuộc sống của Dương gia cũng chỉ đủ ăn đủ mặc mà thôi.

Đây là trong trường hợp một năm tới không ai bị bệnh tật, nếu gặp phải tai họa gì đó thì việc đủ ăn đủ mặc cũng là một vấn đề.

Chủ yếu là do năng suất lúa trên một mẫu quá thấp, loại có năng suất cao nhất là ngô, mỗi mẫu cũng chỉ thu được khoảng bốn năm trăm cân, còn năng suất lúa mì trên một mẫu còn chưa đến hai trăm cân.

Trong thế giới không có phân bón hóa học, không có giống lúa năng suất cao này, người dân bình thường muốn ăn một bữa no thật khó khăn.

May thay, Dương Chính Sơn có chút tiền bạc, không cần quá lo lắng.

Nộp xong thuế mùa thu, nhiệt độ ngày càng giảm, các hộ gia đình trong Dương gia thôn lại bận rộn chuẩn bị cho mùa đông.

Nhiều thôn dân đều chạy vào rừng đào rau dại, chặt củi, nhất thời núi sau Dương gia thôn trở nên náo nhiệt.

Dương Chính Sơn cũng không nhàn rỗi, hấn tranh thủ thời gian đến huyện mua hơn mười ngọn giáo, làm hơn mười cây lao ngắn bằng gỗ.

Lao ngắn thích hợp để ném, hơn nữa uy lực còn lớn hơn cả cung nỏ thông thường.

Đối với Dương Chính Sơn, lao ngắn hữu dụng hơn cung tên.

Dương Chính Sơn không quản việc trong nhà, việc trong nhà có hai nhi tử và hai con dâu lo liệu, không cần hấn phải bận tâm.

Mỗi ngày, hấn đều vào núi đi dạo, cũng không đi sâu vào rừng, chỉ ở bên ngoài núi Trường Thanh.

Lấy trứng chim, bắt thỏ rừng, bắt gà rừng, tuy không săn được con mồi lớn nhưng cũng giúp cho gia đình có thêm không ít thịt.

Ngoài những thứ này ra, Dương Chính Sơn còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Chương 17: Cha, cha sắp có ngoại tôn rồi

Một cây nhân sâm ba mươi năm tuổi.

Trong núi có không ít thảo dược nhưng phần lớn đều là thảo dược bình thường, Dương Chính Sơn lại lười hái, hôm nay vô tình phát hiện một cây nhân sâm, đào lên mới phát hiện có thể đã ba mươi năm tuổi, điều này khiến Dương Chính Sơn vô cùng kinh ngạc.

Nhân sâm ba mươi năm tuổi, vỏ già nếp nhăn, củ tròn như bát, rễ rất dài, thân cây đẹp, Dương Chính Sơn cẩn thận bọc nó trong một chiếc túi vải, nhanh chân đi về nhà.

Nhân sâm già như vậy không hề rẻ, ít nhất có thể bán được hơn một trăm lượng, mặc dù không thể coi là thiên tài địa bảo nhưng cũng là thứ rất khó gặp.

Hơn nữa, nhân sâm già còn có tác dụng đại bổ nguyên khí, bổ tỳ ích phế, sinh tân, an thần ích trí, nếu thân xác trước đây có một cây nhân sâm già như vậy thì những vết thương ngấm trên cơ thể cũng có thể chữa khỏi hơn một nửa.

Đối với võ giả, nhân sâm già cũng là một loại thuốc quý hiếm, dùng để tăng thêm sức lực, bù đắp sự thiếu hụt.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn có nước linh tuyền thì không cần dùng đến nhân sâm già.

Vì vậy, Dương Chính Sơn đã tính bán cây nhân sâm già này.

Trở về nhà, Dương Chính Sơn phát hiện đại nữ nhi và con rể của mình đã về nhà mẹ đẻ.

“Cha!”

Gặp Dương Chính Sơn, Dương Vân Yên mừng rỡ.

“Sao hai đứa lại về đây? Nhà cửa đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Sắp vào đông rồi, nhà nào nhà nấy đều chuẩn bị vật dụng để chống chọi với mùa đông, Khương gia cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, Khương gia phải vào núi săn bắn trước khi tuyết lớn đổ xuống khiến đường vào núi bị phong tỏa, nếu không thì ít nhất bốn tháng họ không thể vào núi săn bắn.

“Cha, con có rồi!”

“Có cái gì?” Dương Chính Sơn nhất thời không phản ứng kịp.

“Cha, cha sắp có ngoại tôn rồi!” Khương Hách đi tới nhận lấy chiếc túi Dương Chính Sơn tháo xuống, trong túi có bảy tám cây lao ngắn.

Dương Chính Sơn đứng ngây ra.

Vậy là ta sắp làm ông ngoại rồi.

Làm ông ngoại, làm ông ngoại~~ Gần đây, hắn làm gia gia cũng quen rồi nhưng làm ông ngoại thì đây là lần đầu tiên.

Một cảm nhận mới mẻ trong cuộc đời! Chuyện này đáng ra phải vui mừng nhưng Dương Chính Sơn lại không cười nổi.

“Được mấy tháng rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đã gần ba tháng rồi.” Dương Vân Yên mắt cười cong cong.

Dương Chính Sơn cũng không biết nên nói gì, quay sang gọi con dâu trưởng Vương thị: “Trưa nay làm một bữa ngon, bồi bổ cho Vân Yên!”

“Con biết rồi cha, sáng nay con đã mua ba cân thịt bò, bây giờ đã hầm rồi!” Trong bếp, Vương thị vui vẻ nói.

“Thịt bò! Thịt bò ở đâu ra?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

Bò không phải là thứ có thể giết bừa bãi, trâu bò nhà nông dân đều được đăng ký ở nha môn, giết trâu bò bừa bãi là trọng tội, hơn nữa cho dù có lý do chính đáng để giết trâu bò thì gân bò da bò cũng phải nộp lên nha môn.

Vì vậy, cho dù là ở huyện, thịt bò cũng là thứ rất hiếm.

“Hai hôm trước, con bò nhà Minh Sơn bị gãy chân, sáng nay đã giết thịt, con nghĩ cha có thể thích ăn nên đã mua ba cân thịt bò!” Vương thị bước ra khỏi bếp, cẩn thận nói.

Nàng không phải vì nghĩ Dương Chính Sơn thích ăn mới mua, nàng là muốn mình nếm thử.

Sống đến từng này tuổi, nàng chưa từng ăn thịt bò, trước đây nhà nghèo, nàng không có tâm tư đó nhưng bây giờ gia đình đã khá giả, nàng muốn nếm thử mùi vị của thịt bò.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để ý đến những tâm tư nhỏ nhặt này của nàng, trong mắt hắn, đây không phải là chuyện gì to tát.

Không phải chỉ muốn ăn thịt bò thôi ư?

Ăn đi.

Bản thân hắn cũng muốn ăn.

Dương Chính Sơn trở về phòng, lấy một lượng bạc đưa cho Vương thị, nói: “Con đi mua thêm một ít, lát nữa mang về cho Vân Yên ăn, còn lại để dành ăn đông.”

Có cơ hội ăn thịt bò, Dương Chính Sơn đương nhiên không muốn bỏ lỡ, mua nhiều một chút, sau này có thể từ từ ăn.

Dù sao bây giờ trời lạnh rồi, cũng không sợ hỏng.

“Được, con đi ngay!” Vương thị nhận lấy bạc, vui vẻ nói.

Khuong Hách và Dương Vân Yên bên cạnh nhìn Dương Chính Sơn, đầy vẻ kinh ngạc.

Trước đây cuộc sống của Dương gia như thế nào, bọn họ rất rõ ràng, bây giờ Dương Chính Sơn lại hào phóng như vậy, khiến bọn họ có chút không thích ứng.

Nhưng nghĩ đến hai con lợn rừng lớn trước đó, vợ chồng hai người cũng nhẹ nhõm hơn.

Bọn họ không biết sự tự tin của Dương Chính Sơn đến từ cây nhân sâm già trong lòng, nếu không thì hẳn cũng sẽ không phung phí như vậy.

Giá thịt bò đắt hơn thịt lợn nhiều, nếu không có đủ sự tự tin, hẳn nhiều nhất cũng chỉ ném thử, tuyệt đối sẽ không mua một lượng bạc thịt bò một lần.

Vương thị buông công việc trong tay, vội vàng đi mua thịt bò.

“Vào ngồi đi!”

Dương Chính Sơn chào hỏi một câu.

“Cha, con may cho cha hai bộ quần áo!” Dương Vân Yên cầm đến một cái bọc, bên trong có hai chiếc áo bông: “Cha mặc thử xem!”

Chương 18: Cha, cha sắp có ngoại tôn rồi (2)

Đúng là nhi nữ ruột thịt, lại còn nghĩ đến việc may áo bông cho cha.

Dương Chính Sơn mặc thử, vừa vắn.

“Con lấy bông ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Cha chồng cho.” Dương Vân Yên thoải mái nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hần hỏi như vậy là vì Khương gia và Dương gia đều chưa tách hộ, mọi vật dụng trong nhà đều do Khương Thành và Khương Vương Thị phân phối, nếu Khương Thành và Khương Vương Thị không cho bông thì hai vợ chồng Khương Hách và Dương Vân Yên không có bông để may áo bông.

Dương Chính Sơn không từ chối tấm lòng hiếu thảo của con gái lớn, vui vẻ nhận lấy áo bông.

“Một lát nữa, cha sẽ đưa vải và bông cho con, con may cho ông bà ngoại mỗi người một bộ.” Dương Chính Sơn cất áo bông, nói.

Vợ của thân xác này đã mất nhưng nhạc phụ nhạc mẫu của thân xác này vẫn còn sống.

Trước đây khi vợ của thân xác này còn sống, hàng năm đều may quần áo cho nhạc phụ nhạc mẫu, bây giờ chỉ có thể để con gái lớn may.

Dương Chính Sơn để con gái lớn may quần áo cho nhạc phụ nhạc mẫu, một là vì nhạc phụ nhạc mẫu trước đây đã

chăm sóc Dương gia rất nhiều, mặc dù vợ của thân xác này đã mất nhưng tình cảm này không thể đứt đoạn.

Thứ hai là vì nhạc phụ của hắn là tú tài, người ta thường nói nghèo tú tài giàu cử nhân nhưng tú tài dù nghèo thì cũng có công danh, hơn nữa anh vợ của hắn là Lục Chiêu Kỳ còn làm thư lại ở huyện nha, biết đâu sau này có thể dùng đến mối quan hệ này.

“Dạ.” Dương Vân Yên gật đầu nhưng hốc mắt lại đỏ lên.

Có lẽ nàng nhớ đến mẹ của mình.

Dương Chính Sơn cũng không tiện nói nhiều, quay người đi vào phòng ngủ, tìm một cái hộp gỗ cất cây nhân sâm già đi.

Buổi chiều, Khương Hách và Dương Vân Tuyết mang theo năm cân thịt bò và một ít vải bông về.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn một mình đến huyện.

Lão đại và lão nhị cần xe bò để kéo củi, Dương Chính Sơn chỉ có thể đi bộ đến huyện.

Trong huyện chỉ có hai tiệm thuốc, Dương Chính Sơn đến tiệm tốt nhất. Có lẽ vì thời tiết thay đổi nên tiệm thuốc có rất nhiều người đến khám bệnh, xếp thành hàng dài.

Dương Chính Sơn không phải đến khám bệnh nên không xếp hàng, trực tiếp đi vào tiệm thuốc.

“Vị huynh đài này có chuyện gì?”

Một nam tử hơn ba mươi tuổi đứng sau quầy, nhìn Dương Chính Sơn hỏi.

Bên cạnh còn có một lão giả đang bắt mạch cho người khác.

Dương Chính Sơn biết lão giả này.

Tổng Nguyên Bác là đại phu giỏi nhất huyện An Ninh, còn nam tử hơn ba mươi tuổi chính là nhi tử của hắn, Tổng Ninh Phong, trong tiệm thuốc còn có ba học đồ, đều là tôn tử của Tổng Nguyên Bác.

Trước đây, thân xác này đã từng tìm Tổng Nguyên Bác khám vết thương ngấm trên người nhưng vì tốn quá nhiều tiền nên thân xác này đã không nhờ Tổng Nguyên Bác chữa trị.

Không phải Tổng Nguyên Bác chỉ biết nhận tiền mà là vì để chữa vết thương ngấm của thân xác này cần rất nhiều dược liệu quý, Tổng Nguyên Bác có tốt bụng đến mấy cũng không thể chữa bệnh lỗ vốn cho người khác.

“Tổng đại phu, ta có một cây nhân sâm già!”

Nói xong, Dương Chính Sơn lấy hộp gỗ ra, đặt lên quầy.

Tổng Ninh Phong mở hộp, đôi mắt sáng lên: “Đây là nhân sâm già ba mươi lăm năm? Không tệ, không tệ, là vị thuốc tốt!”

“Huynh đài muốn bán?”

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Tổng Ninh Phong cười nói: “Huynh đài chờ một chút!”

Sau đó, hắn ôm hộp gỗ đưa cho Tổng Nguyên Bác xem.

Tổng Nguyên Bác ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Thương tích của ngươi đã khỏi rồi?”

Dương Chính Sơn cũng kinh ngạc, không ngờ Tổng Nguyên Bác lại còn nhớ hắn.

“Khỏi rồi!”

“Lại đây, ta bắt mạch cho ngươi!” Tổng Nguyên Bác vẫy tay.

Dương Chính Sơn cũng không né tránh, đi đến ngồi xuống, đưa cổ tay ra.

Tổng Nguyên Bác vuốt râu bắt mạch, thỉnh thoảng còn nhìn Dương Chính Sơn bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Khỏi thế nào?”

Hắn rất ấn tượng với Dương Chính Sơn, dù sao thì võ giả ở huyện An Ninh vốn không nhiều, thêm vào đó vết thương ngấm trước đây của Dương Chính Sơn rất đặc biệt, hắn muốn quên cũng khó.

Lúc đầu khám cho Dương Chính Sơn, hắn đã tiếc nuối rất lâu.

Giờ gặp lại Dương Chính Sơn, cho dù đã qua nhiều năm, hắn vẫn ấn tượng sâu sắc.

“Ta được một đạo sĩ du phương chữa khỏi!” Dương Chính Sơn tùy tiện bịa ra.

Tổng Nguyên Bác cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói: “Mạch đập mạnh mẽ có lực, hơi thở bình ổn dài lâu, vết thương của ngươi không những khỏi rồi mà tu vi cũng có tiến triển.”

Từng tuổi này rồi, hắn đã gặp không ít kỳ nhân dị sĩ.

Gặp một đạo sĩ du phương chữa khỏi vết thương ngấm của mình, chuyện này nghe có vẻ không đáng tin nhưng cũng không phải không thể.

Dương Chính Sơn cười cười, hắn đến thế giới này đã gần một tháng, ngày nào cũng uống nước linh tuyến, mặc dù nước linh tuyến không thể trực tiếp nâng cao tu vi võ đạo của hắn nhưng có thể ôn dưỡng cơ thể hắn một cách ôn hòa.

Chương 19: Côn thánh, đao năm, thương cả đời

Thêm vào đó là việc luyện tập thường ngày của hắn, giờ tu vi của hắn sắp đột phá đến tầng thứ dịch cân của cảnh giới Đoán Thế, đã sớm vượt qua thân xác này.

“Làm ngài lo lắng rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Tổng Nguyên Bác xua tay, cầm lấy hộp gỗ đựng nhân sâm già, nói: “Cây nhân sâm già này không tệ, lão phu trả một trăm tám mươi lượng bạc, ngươi có đồng ý không?”

“Tất nhiên là đồng ý!” Khóe miệng Dương Chính Sơn không thể kìm nén được.

Hắn tưởng bán được một trăm hai mươi ba lượng là tốt lắm rồi, không ngờ lại có thể bán được một trăm tám mươi lượng.

Tổng Nguyên Bác khẽ gật đầu, nói: “Ta vẫn đang bận việc, không nói nhiều với ngươi nữa.”

Dương Chính Sơn chấp tay cảm ơn, rồi theo Tống Ninh Phong đi lấy bạc.

Một trăm tám mươi lượng, Tống Ninh Phong đưa ba tờ ngân phiếu mệnh giá năm mươi lượng và ba thỏi bạc mười lượng.

Ngân phiếu là của ngân hàng Đại Thông, huyện An Ninh có ngân hàng Đại Thông, có thể đổi bất cứ lúc nào.

Nhận được bạc, Dương Chính Sơn vui vẻ rời khỏi tiệm thuốc.

Ngựa không cỏ thì không béo, người không tiền thì không giàu.

Hôm nay hấn rút cuộc cũng được trải nghiệm cảm giác phát tài.

Khi rời khỏi huyện, Dương Chính Sơn nhìn thấy một thông báo ở cổng thành.

Thông báo ghi chép về việc thả tù nhân, bên cạnh còn có lệnh truy nã của một số đầu mục sơn tặc.

Huyện An Ninh chẳng hề yên ổn chút nào, trong huyện có không ít hang ổ sơn tặc, đặc biệt là trên núi Trường Thanh, rất nhiều kẻ hung ác chiếm núi làm vua.

Nhưng Dương gia thôn thì chưa từng gặp phải tai họa do giặc cướp, dù sao Dương gia thôn cũng có truyền thừa võ nghệ, còn có võ giả trấn giữ, những tên sơn tặc kia đều là hạng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, từ trước đến nay chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

Dương Chính Sơn liếc nhìn thông báo rồi rời đi, không để chuyện này vào lòng.

Trên đường về nhà, Dương Chính Sơn trong lòng suy tính cho cuộc sống sau này của Dương gia.

Bây giờ hấn có trong tay hơn hai trăm lượng bạc, vấn đề ăn mặc của gia đình đã được giải quyết nhưng vẫn không thể đáp ứng được cuộc sống mà hấn mong muốn.

Hấn không nghĩ đến chuyện từ bỏ Dương gia để ẩn cư một mình.

Con người là động vật xã hội, thế giới này không có internet, không có điện thoại máy tính, không có đủ loại hình giải trí hấp dẫn, điều này đã khiến Dương Chính Sơn cảm thấy

vô cùng buồn chán, nếu để hắn thoát ly xã hội, ẩn cư trong rừng núi, Dương Chính Sơn cảm thấy mình sẽ phát điên mất.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn chưa thích ứng được với cảnh con cháu đầy đàn nhưng hắn đã chấp nhận mọi thứ của Dương gia.

Hắn không coi mình là cha là gia gia, hắn coi mình là ông chủ công ty.

Dương gia chính là công ty của hắn, nhi tử con dâu chính là nhân viên của hắn, hắn phải lãnh đạo công ty này phát triển, phải để nhân viên trong công ty có cuộc sống tốt hơn, trở thành những nhân tài hữu dụng hơn.

Nghĩ như vậy, Dương Chính Sơn cảm thấy mình gánh trên vai một trách nhiệm rất lớn.

Vì vậy, tiếp theo hắn phải mua sắm tài sản cho ‘công ty’, tăng thêm thu nhập, đảm bảo sự phát triển bền vững của ‘công ty’.

Suy nghĩ suốt dọc đường, khi Dương Chính Sơn trở về nhà thì đã là giữa trưa, vừa đúng lúc lão đại và lão nhị kéo một xe củi về nhà.

Nhìn đống củi chất cao ngang người trong sân, Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Dương Minh Thành và Dương Minh Chí đều là những người chăm chỉ chịu khó, huynh đệ hai người làm việc không bao giờ lười biếng, đây cũng là lý do Dương Chính Sơn có thể nhanh chóng chấp nhận họ.

Nếu hai huynh đệ này đều là hạng người gian xảo, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ có ý định từ bỏ gia đình này.

“Củi đã đủ rồi, từ ngày mai trở đi các con cũng nên tập luyện võ nghệ đi!” Dương Chính Sơn nói với hai người đang dỡ xe.

“Cha, sau này chúng ta không kéo xe nữa à?” Dương Minh Thành có chút nghi hoặc hỏi.

Trước đây vào lúc nông nhàn, hần đều đánh xe trâu đi lại giữa Dương gia thôn và huyện thành, chở người qua lại, mỗi ngày một chuyến, có thể kiếm được mấy chục văn tiền.

Đây là một khoản thu nhập không nhỏ của Dương gia.

“Không cần, sau này sáng tối đều luyện tập võ nghệ, không được lười biếng!” Dương Chính Sơn nói với giọng không cho phép nghi ngờ.

Bây giờ hần có hơn hai trăm lượng bạc, đương nhiên không coi trọng mấy chục văn tiền kia.

Thay vì lãng phí thời gian kiếm mấy chục văn tiền, chi bằng để hai huynh đệ tập luyện võ nghệ, sớm ngày trở thành võ giả.

Dương Minh Thành bây giờ mới hai mươi tuổi, Dương Minh Chí cũng chỉ mười bảy tuổi, hai người bây giờ tu luyện võ đạo không tính là muộn.

Hơn nữa Dương Chính Sơn có nước linh tuyền, giúp họ trở thành võ giả không phải là chuyện khó.

Tác dụng lớn nhất của nước linh tuyền không phải là chữa thương, mà là bồi bổ cơ thể, nâng cao tiềm lực của cơ thể.

Hiệu quả không phải là nhất thời, mà là nâng cao dần dần.

Chương 20: Côn thánh, đao năm, thương cả đời (2)

Uống một bát nước linh tuyến không thấy có gì nhưng nếu uống lâu dài, công hiệu của nước linh tuyến có thể được khuếch đại vô hạn.

Dương Chính Sơn đồng ý cho Dương Minh Thành và Dương Minh Chí uống nước linh tuyến là vì trong thời gian này hắn phát hiện lưu lượng nước chảy ra từ linh tuyến đã tăng lên.

Lúc đầu hắn không để ý nhưng hai ngày trước hắn phát hiện lưu lượng nước chảy ra từ linh tuyến mỗi ngày lại có thể vượt quá một bát, vẫn là cái bát đó, lại có thể không đựng hết.

Sau này hắn sẽ có nhiều nước linh tuyến hơn, lấy một ít chia cho nhi tử tôn tử hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng, trong sân nhà Dương gia đã vang lên từng trận tiếng xé gió vù vù.

Dương Minh Thành và Dương Minh Chí cũng gia nhập vào đội ngũ luyện tập thương pháp.

Cộng thêm Dương Vân Tuyết, ba người trong sân luyện tập thương pháp một cách chỉnh tề, trông rất có khí thế.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi nhà chính, liếc nhìn họ, không tiến lên quấy rầy, mà cầm theo thương sắt đi ra sau núi.

Dương Minh Thành bọn họ cần luyện tập thương pháp, Dương Chính Sơn cũng vậy.

Tu luyện võ đạo, không tiến thì lùi.

Côn thàng, đao nạm, thương cả đời.

Dương Chính Sơn nếu muốn trở thành võ giả mạnh mẽ hơn thì phải kiên trì khổ luyện mới được.

Nhưng hắn là võ giả, khi luyện tập thương pháp sức phá hoại hơi lớn, không thích hợp để luyện tập ở nhà.

Hơn nữa hắn còn phải luyện tập kỹ thuật ném lao ngắn, càng cần một bãi đất trống.

Vì vậy, núi sau Dương gia thôn là nơi luyện võ tốt nhất của hắn.

Luyện thương pháp nửa canh giờ, lại luyện ném lao ngắn nửa canh giờ, đến khi Dương Chính Sơn trở về nhà thì trời đã sáng rõ.

Không ít thôn dân lên núi chặt củi hoặc đào rau dại, gặp Dương Chính Sơn đều nhiệt tình chào hỏi.

Đối mặt với lời chào hỏi của người khác, Dương Chính Sơn đều gật đầu thị ý một cách hòa nhã.

Gần đây hắn vẫn luôn sửa đổi thiết lập nhân vật của mình, từ khuôn mặt chết chóc trước đây trở thành một bậc trưởng bối ôn hòa.

Thay đổi rất lớn nhưng không ai nghi ngờ hắn đã đổi thành một người khác, mọi người đều cho rằng đây là vì cơ thể hắn khỏe mạnh, tâm trạng thay đổi.

Trở về nhà, Vương thị và Lý thị đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi.

Bốn món ăn, một món canh cộng với cơm trắng.

Có thịt có rau, có khô có loãng, còn có dưa muối do Vương thị ngâm.

Mặc dù tay nghề nấu nướng của Vương thị rất bình thường nhưng Dương Chính Sơn khá hài lòng với những món ăn như vậy.

Ăn xong bữa sáng, Dương Minh Thành và Dương Minh Chí bận rộn sửa sang nhà cửa, nhà họ Dương đang ở đã có mười mấy năm rồi, mặc dù năm nào cũng sửa sang nhưng vẫn có rất nhiều chỗ hư hỏng, đặc biệt là mái nhà cần gia cố nhất.

Còn Vương thị và Lý thị thì vừa trông hài tử, vừa may áo bông, ngay cả Dương Vân Tuyết cũng giúp may áo bông.

Dương Chính Sơn đột nhiên phát hiện ra rằng mình lại là người nhàn rỗi nhất trong gia đình này.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang do dự không biết có nên vào núi dạo chơi hay không thì một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đến nhà hắn.

“Chính Sơn gia gia, gia gia con tìm người!”

Thiếu niên tên là Dương Thừa Trạch, là đại tôn tử của Dương Chính Tường.

“Có chuyện gì vậy?” Dương Chính Sơn buông dao chặt củi trong tay hỏi.

Dương Thừa Trạch nhanh chân đi đến gần hắn, nói: “Ngoài thôn có một số người dân tị nạn đến, muốn tìm nơi nương tựa ở thôn chúng ta.”

“Người dân tị nạn? Người ở đâu đến?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Hiện tại vừa mới thu hoạch mùa thu, đáng lẽ là lúc người dân thường sung túc nhất, bây giờ lại tị nạn, trừ khi gặp phải tai họa.

“Là người ở Tiểu Lâm thôn, đêm hôm kia gặp phải giặc cướp, cả thôn đều bị đốt cháy! Chết hơn trăm người, chỉ chạy

thoát được hơn mười người, bây giờ đều chạy đến Dương gia thôn chúng ta rồi!” Dương Thừa Trạch nói.

Dương Chính Sơn hơi nhú mày, hôm qua hắn thấy cáo thi ở huyện chính là về giặc cướp, không ngờ hôm nay lại gặp phải người tị nạn vì giặc cướp.

Tiểu Lâm thôn nằm ở phía bắc hậu sơn của Dương gia thôn, cách Dương gia thôn khoảng mười mấy dặm.

Sắp vào đông rồi, người dân Tiểu Lâm thôn thoát khỏi giặc cướp nhưng không có lương thực, không có nhà cửa, phải đối mặt với mùa đông lạnh giá, họ rất khó có thể sống sót.

Mà trong số các thôn xóm xung quanh, Dương gia thôn có lẽ không phải là nơi giàu có nhất nhưng lại là nơi có võ lực mạnh nhất, việc Tiểu Lâm thôn gặp phải giặc cướp rồi đến Dương gia thôn tìm nơi nương tựa cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Đi thôi, qua đó xem sao!” Dương Chính Sơn không từ chối, cùng Dương Thừa Trạch đi ra khỏi thôn.

Bây giờ hắn là tộc lão của Dương thị, Dương Chính Tường làm gì cũng thích dẫn hắn theo.

Thật ra tâm tư của Dương Chính Tường cũng rất đơn giản, hắn đã già rồi, không biết còn sống được bao lâu, nếu hắn chết, Dương gia thôn chỉ còn lại Dương Chính Sơn là một võ giả, sau này Dương thị nhất định phải dựa vào Dương Chính Sơn.

Chương 21: Dân tị nạn, nhận đồ đệ

Chương 21: Dân tị nạn, nhận đồ đệ

Đến cổng thôn, Dương Chính Sơn lập tức nhìn thấy một nhóm dân thôn ăn mặc rách rưới, chật vật đứng trên khoảng đất trống ở cổng thôn, xung quanh còn có không ít người dân Dương gia thôn đang đứng xem náo nhiệt.

“Tộc trưởng!” Dương Chính Sơn đi vào đám đông, chào hỏi Dương Chính Tường.

“Chính Sơn đến rồi à.” Dương Chính Tường thân thiết kéo Dương Chính Sơn đến bên cạnh, bên cạnh còn có mấy tộc lão của Dương thị cũng thân thiết chào hỏi Dương Chính Sơn.

Thật ra, Dương gia thôn có kinh nghiệm tiếp nhận người tị nạn, phần lớn người dân Dương gia thôn đều thuộc tộc Dương thị nhưng cũng có bảy tám hộ là người ngoại tộc, họ đều là những người trước đây chạy nạn đến.

Tiếp nhận vài hộ người tị nạn, đối với Dương gia thôn cũng không phải là chuyện khó.

Tất nhiên, tiếp nhận thì tiếp nhận, Dương gia thôn cũng không cho không, mọi chi phí đều cho họ vay, sau này họ phải trả lại.

“Hai hộ này thì đơn giản, sau thôn còn hai ngôi nhà cũ, có thể cho họ mượn ở, đợi qua mùa đông họ có thể về Tiểu Lâm thôn!”

Dương Chính Tường chỉ vào hai gia đình đứng cạnh nhau nói.

Những người này ở Dương gia thôn không phải là một lựa chọn tốt, đất đai xung quanh Dương gia thôn đã được chia hết sạch, ngoài hậu sơn còn một số đất hoang có thể khai khẩn, không còn đất đai nhàn rỗi nào khác.

Không có đất đai thì không có gốc rễ để sinh tồn. Họ có thể tạm trú ở Dương gia thôn nhưng không thể định cư ở Dương gia thôn.

“Phiền phức nhất là ba hài tử kia!”

Dương Chính Sơn nhìn theo hướng Dương Chính Tường chỉ, thấy ở đó có hai hài tử một trai một gái, hai hài tử khoảng mười tuổi, cô bé gái còn bế một hài tử đang khóc oe oe.

“Con trai tên là Lâm Triễn, con gái tên là Vương Đại Nha, hài tử trong tay là đệ đệ của Vương Đại Nha, mới ba tháng tuổi, cả nhà họ đều bị sơn tặc giết hại.” Dương Chính Tường có chút thương cảm nói.

Dương Chính Sơn cũng thấy ba hài tử này đáng thương nhưng hắn không nói gì, mặc dù Dương Chính Tường vẫn muốn hắn tiếp xúc nhiều hơn với các công việc của tộc nhưng hắn không muốn làm một thôn trưởng đi giải quyết các tranh chấp xóm giềng, vì vậy trong thời gian này hắn vẫn luôn nghe nhiều nói ít.

“Lâm Triễn kia trông cũng khá khôi ngô, cũng trạc tuổi Vân Tuyết nhà ngươi!” Dương Chính Tường đột nhiên đổi giọng nói.

Dương Chính Sơn sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp.

“Có liên quan gì đến Vân Tuyết?”

Vừa dứt lời, hắn đã hiểu ý của Dương Chính Tường.

Lâm Triển khoảng mười tuổi, Dương Vân Tuyết cũng khoảng mười tuổi, mặc dù chưa đến tuổi thành hôn nhưng cũng chỉ còn vài năm nữa.

Kén rể?

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy không cần thiết.

Bây giờ hắn có tiền có lương thực, tương lai cuộc sống của Dương gia chắc chắn sẽ tốt hơn, hoàn toàn có thể giúp Dương Vân Tuyết tìm một chàng rể như ý, không cần phải kén rể.

Địa vị của chàng rể quá thấp, nếu không khéo còn dễ trở thành kẻ thù.

“Kén rể thì thôi đi, để bọn họ đến xem, nếu hợp thì ta sẽ nhận hai đồ đệ!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Đồ đệ tốt hơn rể nhiều, dù sao bây giờ Dương gia cũng không thiếu lương thực cho ba người, nuôi vài đồ đệ không phải là chuyện khó.

“Nhận đồ đệ!” Dương Chính Tường không ngờ Dương Chính Sơn lại nhận đồ đệ: “Nếu người nhận đồ đệ thì không bằng nhận con cháu trong tộc.”

Dương Chính Sơn sắc mặt cứng đờ, hắn đã quên mất chuyện này.

Hắn nhận đồ đệ thì đương nhiên là nhận con cháu trong tộc thích hợp hơn.

Nhưng hắn cũng không muốn nhận đồ đệ, chỉ thấy ba hài tử này đáng thương nên mới muốn đưa về nhà.

Nhưng bây giờ hắn đã nói ra lời này rồi, không nhận đồ đệ dường như cũng không thích hợp.

“Trong tộc không cần nhận đồ đệ, chọn vài hậu bối xuất sắc đưa đến ta là được! Chọn ba người, tuổi khoảng mười lăm.” Dương Chính Sơn nghĩ ra một cách hòa giải.

“Như vậy rất tốt!” Dương Chính Tường vuốt chòm râu dài cười nói.

Dương Chính Sơn nguyện ý giúp tộc huấn luyện hậu bối, đây đương nhiên là một chuyện tốt.

Thật ra trước đây Dương Chính Tường cũng từng huấn luyện hậu bối trong tộc nhưng dường như hắn không có thiên phú làm thầy giáo, trước sau huấn luyện hơn mười người, cộng thêm cả con cháu của hắn, kết quả là không bồi dưỡng ra được một võ giả nào.

Hắn không rõ Dương Chính Sơn có thể bồi dưỡng ra võ giả hay không nhưng Dương Chính Sơn nguyện ý bỏ công sức này, hắn vẫn rất vui.

Dương Chính Sơn cũng không nói nhiều, nói với ba hài tử kia: “Các con theo ta đi!”

Lâm Triền nghe vậy, không nói hai lời, trực tiếp đi đến sau Dương Chính Sơn, Vương Đại Nha có chút sợ hãi nhưng thấy Lâm Triền đã đi, nàng cũng vội vàng bế đệ đệ của mình đi theo.

“Được rồi, mọi người giải tán đi, các người theo ta!” Dương Chính Tường cũng dẫn hai hộ gia đình kia rời đi.

Nhà của Dương Chính Sơn ở phía sau Dương gia thôn, gần hậu sơn, từ đầu thôn đến nhà gần như phải đi qua toàn bộ Dương gia thôn.

Chương 22: Dân tị nạn, nhận đồ đệ (2)

Chương 22: Dân tị nạn, nhận đồ đệ (2)

Dương Chính Sơn cũng không nói gì, chỉ khoanh tay đi về nhà.

Lâm Triền bám sát theo sau hắn, đôi mắt sáng ngời dường như tràn đầy sự mong đợi.

Hắn không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Dương Chính Sơn và Dương Chính Tường nhưng hắn biết mình cần có người nương tựa, mà vị trưởng bối trước mắt rất có thể sẽ là chỗ dựa của hắn sau này.

So với Lâm Triền, Vương Đại Nha thì nhút nhát hơn nhiều, chỉ biết cúi đầu đi theo.

Tuy Dương Chính Sơn không nói gì nhưng vẫn quan sát hai hài tử này.

Lâm Triền rõ ràng là một hài tử có chủ kiến, còn sự nhút nhát của Vương Đại Nha, Dương Chính Sơn cũng không ghét, dù sao cũng chỉ là một hài tử mười tuổi, lại gặp phải một trận đại nạn, mất đi người thân, nhút nhát hoảng sợ là chuyện đương nhiên.

“Cha, bọn họ là ai?”

Trở về nhà, Dương Minh Thành nhìn Lâm Triền và hai người kia, nghi hoặc hỏi.

“Vào nhà rồi nói chuyện!” Dương Chính Sơn đi vào nhà chính.

Tiếng hài tử khóc oa oa khiến cả Dương gia đều đi ra, nhìn ba hài tử với vẻ mặt nghi hoặc.

“Hài tử này bao nhiêu tuổi rồi?” Dương Chính Sơn ôn hòa hỏi Vương Đại Nha.

Wương Đại Nha cúi đầu, nói nhỏ: “Ba tháng rồi!”

Dương Chính Sơn gật đầu, nói với Vương thị đang tò mò: “Wương thị, hài tử này giao cho con chăm sóc đi.”

Ba tháng tuổi, bằng đại tôn nữ Thanh Uyển, trong nhà này chỉ có Vương thị có thể nuôi hài tử này.

Wương thị cũng không hỏi nhiều, tiến lên định bế hài tử từ trong lòng Vương Đại Nha.

“Đây là đệ đệ của con!” Vương Đại Nha có chút mơ hồ, lại có chút sợ hãi, ôm chặt đệ đệ của mình.

“Nó đói rồi!” Vương thị ôn nhu nói.

Wương Đại Nha nhìn nàng, do dự một chút mới buông đệ đệ của mình ra.

Wương thị bế hài tử về phòng, chỉ một lát sau, tiếng khóc của hài tử đã biến mất.

Dương Chính Sơn hỏi thăm tình hình của Lâm Triển và Vương Đại Nha.

Cả hai đều chín tuổi, khi gặp phải giặc cướp, người nhà vì bảo vệ bọn họ đều đã chết dưới lưỡi đao.

Nhưng tình hình của hai người lại có chút khác biệt, Lâm Triển là người được người nhà bảo vệ, còn Vương Đại Nha là người bảo vệ đệ đệ.

Người trả lời chủ yếu là Lâm Triển, mặc dù Lâm Triển cũng rất căng thẳng nhưng khi nói chuyện lại đâu ra đó.

“Con biết đọc sách không?” Dương Chính Sơn nhìn Lâm Triễn hỏi.

“Phụ thân đã khai sáng cho con!” Lâm Triễn nói.

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động: “Con là nhi tử của Lâm tú tài!”

Tiểu Lâm thôn có một Lâm tú tài, thân xác này chưa từng gặp nhưng đã nghe nói đến.

“Dạ!”

Nhắc đến phụ thân của mình, tâm trạng của Lâm Triễn có chút buồn bã.

“Sau này có muốn tiếp tục đọc sách không?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Tiểu tử nguyện nghe theo sự sắp xếp của bá phụ!” Lâm Triễn cung kính đáp.

Dương Chính Sơn khước miệng hơi cong lên, đây là một đứa trẻ thông minh, nhanh như vậy đã biết cách lấy lòng người khác.

“Sau này cứ gọi ta là sư phụ đi! Dương gia ta có võ đạo truyền thừa, trước tiên các con hãy theo học võ công, còn việc đọc sách thì để sau này hãy nói!”

Đọc sách và học võ không xung đột, có nuôi Lâm Triễn đọc sách hay không còn phải xem phẩm tính của Lâm Triễn, nếu Lâm Triễn là người biết ơn, Dương Chính Sơn không ngại nuôi hần đọc sách.

“Đồ nhi báỉ kiến sư phụ!” Lâm Triễn thực sự rất thông minh, rất dứt khoát quỳ xuống báỉ sư.

So với Lâm Triễn, Vương Đại Nha thì chậm chạp hơn nhiều, đợi Lâm Triễn báỉ sư xong, nàng mới theo đó quỳ

xuống bái lạy: “Đồ nhi bái kiến sư phụ!”

“Đứng lên đi!” Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu, quay sang nói với Dương Minh Thành: “Dọn dẹp phòng của tam đệ con, trước tiên cho Lâm Triễn ở tạm.”

“Vân Tuyết, sau này Đại Nha ở cùng con!”

Người nhà đương nhiên không dám phản đối quyết định của Dương Chính Sơn, nghe theo lời dặn của hắn, Dương Minh Thành và Dương Vân Tuyết lập tức đáp ứng.

Buổi trưa, vì trong nhà có thêm hai miệng ăn, Vương thị đã nấu thêm một món.

Lâm Triễn rất ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn cơm, còn Vương Đại Nha thì có vẻ rụt rè và căng thẳng.

Nhưng Dương Vân Tuyết là một tiểu cô nương tốt bụng, nàng luôn an ủi Vương Đại Nha.

Ăn xong, cả hai đều thoải mái hơn một chút.

Vừa ăn trưa xong, Dương Chính Tường đã dẫn theo ba thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đến.

Dương Chính Sơn không ngờ hắn lại vội vàng như vậy nhưng người đã đưa đến rồi, Dương Chính Sơn cũng không tiện từ chối.

Ba thiếu niên, một trong số đó là tôn tử của Dương Chính Tường là Dương Thừa Trạch, hai người còn lại là những mầm non tốt trong tộc là Dương Thừa Húc và Dương Cần Vũ.

Dương Chính Tường cũng có lòng riêng nhưng Dương Chính Sơn không để ý đến lòng riêng của ông.

Chiếu cố đại tôn tử của mình là bản chất của con người, không phải chuyện gì to tát.

Cùng đến còn có trưởng bối của Dương Thừa Húc và Dương Cần Vũ, họ không đến tay không mà đều mang theo không ít quà tặng.

Quà tặng không được coi là quý giá nhưng ở Dương gia thôn thì đã được coi là đồ tốt rồi, có trà, vải vóc, còn có một ít kẹo mạch nha.

Chương 23: Cướp bóc ở Khương gia thôn

Chương 23: Cướp bóc ở Khương gia thôn

Dương Chính Sơn không từ chối, nhận quà của họ và hẹn bọn họ mỗi ngày vào giờ Thìn, tức là bảy giờ sáng đến nhà và dạy bọn họ một canh giờ.

Đều là con cháu tộc Dương thị, bọn họ đều có nền tảng nên Dương Chính Sơn không cần bắt đầu dạy bọn họ từ cơ bản, chỉ cần truyền đạt kinh nghiệm của mình cho họ và chỉ ra khuyết điểm của họ là được.

Thời gian trôi qua nửa tháng, thời tiết ngày càng lạnh nhưng Dương gia lại ngày càng náo nhiệt.

Mỗi sáng, trong sân Dương gia đều có bảy tám bóng người luyện võ, tất nhiên không thể thiếu Dương Chính Sơn.

Một con cừu cũng chẵn, hai con cừu cũng chẵn, theo nguyên tắc không lãng phí thời gian, Dương Chính Sơn cũng đồng thời chỉ bảo Dương Minh Thành và Dương Minh Chí.

Còn Dương Vân Tuyết, Lâm Triển và Vương Đại Nha, Dương Chính Sơn không quản, mặc cho họ tự luyện.

Tuổi của bọn họ còn nhỏ, không chịu nổi cường độ luyện tập cao, luyện thương pháp cũng chỉ là luyện bài thôi, chưa đến lúc luyện cường độ cao.

Còn đối với việc chỉ bảo Dương Minh Thành bọn họ, Dương Chính Sơn rất thành thạo.

Trước hết, hắn có ký ức của thân xác này, sau đó, trong thời gian này, hắn cũng đang luyện tập thương pháp tổ truyền của Dương gia, có lẽ bây giờ hắn hiểu về thương pháp Dương gia còn chưa bằng thân xác này nhưng cũng không chênh lệch là bao.

“Mục đích các con luyện tập thương pháp không chỉ là để sử dụng thương pháp thành thạo mà còn là thông qua việc luyện tập thương pháp để cảm nhận sự thay đổi của lực lượng trong cơ thể, cảm ngộ kỹ thuật điều động lực lượng.”

“Trong võ đạo, cảnh giới Đoán Thể tầng thứ nhất là hoán lực, cái gọi là hoán lực chính là kỹ thuật điều động lực lượng trong cơ thể.”

“Nhìn cho kỹ!”

“Bạch Xà Thổ Tín!”

“Vung lên là cánh tay, đâm ra là trường thương nhưng nguồn gốc của lực lượng lại đến từ thất lưng.”

“Lấy thất lưng làm trục, lấy trái tim làm tướng, trong nháy mắt toàn thân bùng phát ra lực lượng mạnh mẽ nhất!”

Trong sân, Dương Chính Sơn vừa thị phạm vừa giảng giải.

Mọi người xung quanh chăm chú lắng nghe hắn giảng giải, đồng thời vận vạo thất lưng để so sánh, mặc dù trông có vẻ hơi buồn cười nhưng đây thực sự là đã nghe vào lời giảng giải của hắn.

Nhưng ngay lúc này, Dương Vân Tuyết ở không xa đột nhiên kinh hô: “Cha!”

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn nghe thấy giọng điệu có chút không ổn, liền dừng giảng giải, nhìn về phía Dương Vân Tuyết.

Chỉ thấy Dương Vân Tuyết mặt mày tái nhợt nhìn về phía tây, run rẩy nói: “Khương gia thôn.”

Khi Dương Chính Sơn nhìn về phía tây, lông mày lập tức nhíu lại.

Dưới bầu trời trong xanh là những ngọn núi trùng điệp nhưng trước những ngọn núi trùng điệp đó lại lan tỏa một lượng khói lớn, thấp thoáng còn có ánh lửa nhảy nhót.

Vị trí ánh lửa nhảy nhót hẳn là Khương gia thôn.

“Cha, Khương gia thôn xảy ra chuyện rồi! Đại tỷ~” Về mặt Dương Minh Thành tràn đầy sự lo lắng nói.

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi, nói: “Con đi thông báo cho tộc trưởng, những người còn lại không được hoảng loạn, chờ tộc trưởng sắp xếp, ta đi xem trước!”

Nói xong, hắn cũng không để ý đến mọi người, đeo chiếc túi của mình lên, vội vã chạy về hướng Khương gia thôn.

Chiếc túi là Vương thị may cho, trên đó có mười ngăn nhỏ, có thể đựng mười cây lao ngắn dài hơn một mét.

“Cha!” Dương Minh Thành và Dương Minh Chí muốn ngăn cản nhưng Dương Chính Sơn sải bước, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã ra khỏi thôn.

Không còn cách nào khác, Dương Minh Thành chỉ có thể vội vã đi tìm Dương Chính Tường.

Thật ra không cần hắn tìm, Dương Chính Tường đã dẫn theo mấy người đến đầu phía tây Dương gia thôn.

Khương gia thôn cách Dương gia thôn chỉ khoảng sáu bảy dặm, lúc này khói đen cuộn cuộn trên bầu trời Khương gia thôn, cách rất xa đã có thể nhìn thấy.

Dương Chính Sơn chạy rất nhanh, chỉ một khắc sau, hắn đã đến gần Khương gia thôn nhưng hắn không vội vào Khương gia thôn, mà nhanh chóng trèo lên ngọn núi phía sau, quan sát tình hình Khương gia thôn.

Khói đen che phủ Khương gia thôn, khiến mọi thứ trở nên mờ mịt nhưng hắn vẫn nhìn thấy không vài bóng người, còn nghe thấy rất nhiều tiếng giết chóc và tiếng kêu thảm thiết.

“Quả nhiên là sơn phi!”

Dương Chính Sơn nhìn những bóng người lơ mờ trong Khương gia thôn, sờ áo bông trên người, sắc mặt vô cùng u ám.

Dương Vân Yên là đại nữ nhi của hắn, mặc dù hắn chỉ gặp đại nữ nhi này hai lần nhưng trên người hắn vẫn mặc chiếc áo bông do Dương Vân Yên may cho hắn.

Những người khác hắn có thể không quan tâm nhưng nữ nhi này hắn không thể không cứu.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn rút một cây lao ngắn từ trên lưng, tiến về phía nhà Khương Thành.

Lúc này trong Khương gia thôn đã loạn cào cào, hàng chục tên đại hán hung dữ đang điên cuồng giết chóc trong thôn, không ít thi thể dân thôn nằm ngổn ngang trong nhà hoặc bên ngoài đường phố.

Tất nhiên cũng có không ít dân thôn chống trả, Khương gia thôn tuy không giống Dương gia thôn có truyền thừa võ đạo nhưng lại có rất nhiều thợ săn.

Chương 24: Cướp bóc ở Khương gia thôn (2)

Chương 24: Cướp bóc ở Khương gia thôn (2)

Đa số thợ săn đều giỏi bắn cung, nếu không phải sơn phi đến quá đột ngột, khiến thôn dân Khương gia thôn không kịp chuẩn bị thì sơn phi chắc chắn sẽ không dễ dàng xông vào thôn như vậy.

Dương Chính Sơn vừa mới vào Khương gia thôn thì nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng trên bãi đất hoang phía sau thôn, cười lớn đầy máu, hung dữ gào lên: “Các huynh đệ, giết cho ta, ha ha ha~~”

Người này cầm một thanh đao lớn, trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ trên xuống dưới, lúc cười lớn, vết sẹo như con rắn vặn vẹo, trông vô cùng hung dữ.

Lưu mặt sẹo!

Nhìn tên đại hán có vết sẹo, Dương Chính Sơn lập tức nhớ đến lệnh truy nã mà hắn đã nhìn thấy ở huyện thành trước đó.

Không ai biết tên cụ thể của người này, bên ngoài chỉ có một biệt danh là Lưu mặt sẹo.

Theo lệnh truy nã, Lưu mặt sẹo là một tên sơn phi hung ác, đã nhiều lần xuống núi tàn sát thôn, cũng từng bị quan phủ vây phá nhiều lần nhưng hắn đều trốn thoát được.

Trong số các lệnh truy nã được công bố ở huyện thành, tiền thưởng của hắn là cao nhất, lên tới ba trăm lượng bạc.

Dương Chính Sơn đương nhiên không tham tiền thưởng nên khi phát hiện ra Lưu mặt sẹo, hắn không tiến lên mà vòng qua, lặng lẽ lén vào thôn.

Nhà Khương Thành ở phía tây Khương gia thôn, còn lúc này hầu hết sơn phỉ đều tập trung ở phía đông thôn.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn mò đến gần nhà Khương Thành thì bên này lại yên tĩnh đến mức khác thường.

Ầm ầm ầm~~ Dương Chính Sơn vừa cảnh giác quan sát xung quanh, vừa đập cửa nhà Khương Thành.

“Ai đó!”

Cửa nhanh chóng truyền đến một giọng nói.

“Là ta! Dương Chính Sơn!”

Két một tiếng, cửa gỗ mở ra, Khương Thành vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn Dương Chính Sơn.

“Thông gia!”

Dương Chính Sơn bước vào nhà, hỏi: “Mọi người ổn chứ?”

“Ổn, ổn, bọn sơn phỉ vẫn chưa đến đây!” Khương Thành vội vàng đáp.

Lúc này trong nhà họ Khương không chỉ có một mình Khương Thành, trong sân có hơn mười thanh niên trai tráng, rõ ràng là những người hàng xóm xung quanh đều chạy đến.

“Vân Yên đâu?” Dương Chính Sơn không thấy bóng dáng đại nữ nhi, lại hỏi.

“Trong nhà!” Khương Thành lập tức dẫn hắn vào trong chính phòng.

Trong nhà có rất nhiều phụ nữ và trẻ em, còn Dương Vân Yên đang ngồi trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Cha!” Thấy Dương Chính Sơn, Dương Vân Yên đang sợ hãi không kịp kiêng dè, trực tiếp nhào vào lòng Dương Chính Sơn.

“Không sao, không sao, cha đến rồi!” Dương Chính Sơn vỗ lưng nàng, an ủi.

Không kịp nói nhiều, trong sân có người hạ giọng nói: “Sơn phi đến rồi!”

“Con ở yên đây, cha đi rồi sẽ về!” Dương Chính Sơn cũng không kịp an ủi Dương Vân Yên, nhanh chóng bước ra khỏi chính phòng.

Lúc này, những thanh niên trai tráng trong sân đều lên tường, lên mái nhà, tất cả đều chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng dù sao họ cũng chỉ là thanh niên trai tráng, không phải binh lính thực thụ, đối mặt với những tên cướp hung hãn, họ không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Khi Dương Chính Sơn bước ra khỏi chính phòng, hắn nghe thấy tiếng ai đó kêu thảm thiết, từ trên tường thành rơi xuống.

“Đại lang!” Khương Thành không kìm được thốt lên một tiếng kinh hãi.

Người rơi từ trên tường xuống chính là đại nhi tử của Khương Thành.

Nhi tử mình bị thương, trái tim vốn bình tĩnh của Khương Thành lập tức rối bời, những người còn lại cũng hoảng loạn theo.

Dương Chính Sơn thấy vậy, vội vàng quát lớn: “Đừng hoảng sợ, Khương Hách, con dẫn người canh giữ phía sau, cha sẽ tự lo phía cổng chính!”

Hắn không quen biết những người khác, chỉ quen biết với Khương Hách, con rể của mình.

Sân nhà họ Khương tốt hơn Dương gia rất nhiều, nhà là nhà ngói xanh gạch xanh, tường viện là tường gạch cao bảy thước, sân như vậy vẫn có khả năng phòng thủ, cho dù là phóng hỏa cũng phải mất chút công sức.

“Tất cả qua đây!” Khương Hách nhận lệnh, lập tức triệu tập mọi người đến phía sau.

“Đừng lộ đầu ra, chỉ cần chúng không trèo vào thì đừng quan tâm!” Dương Chính Sơn một lần nữa ra lệnh.

Bọn sơn phỉ bên ngoài đều là những kẻ hung hãn, trong số đó không thiếu những người giỏi bắn cung, nếu lộ đầu ra thì rất có thể sẽ trở thành bia ngắm.

“Có người ở đây!”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang sắp xếp, bên ngoài cửa cũng vang lên tiếng của bọn sơn phỉ.

Tiếng ồn ào ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát đã có người đập cửa.

Cổng lớn của nhà họ Khương đương nhiên không chịu nổi sự va đập của bọn sơn phỉ, chỉ bốn năm lần, cánh cổng lớn đã đổ sập xuống.

Ngay khi cánh cổng đổ xuống, Dương Chính Sơn đột nhiên ném lao ngắn trong tay ra.

Vút một tiếng, lao ngắn mang theo tiếng xé gió sắc bén bay ra.

Tên sơn phỉ đứng đầu tiên không kịp trở tay, bị lao ngắn đâm xuyên ngực.

Lao ngắn sau khi đâm xuyên một người thì không dừng lại, lại đâm vào người của một tên sơn phỉ khác.

“Xông vào!”

Bọn sơn phỉ hung dữ không quan tâm đến đồng bọn bị thương, xông vào cổng lớn.

Cổng lớn của nhà họ Khương không rộng lắm, chưa đầy hai mét nhưng đủ cho bốn người cùng vào.

Chương 25: Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn

Chương 25: Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn

Đối mặt với bọn sơn phỉ xông vào, Dương Chính Sơn không hề sợ hãi, lao ngắn liên tục ném ra, lực của nó mạnh hơn nhiều so với cung tên, bắn trúng người sẽ khiến người đó bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, Dương Chính Sơn đã ném ra ba cây lao ngắn nhưng vẫn không chặn được hết bọn sơn phỉ.

Không kịp ném lao ngắn lần nữa, Dương Chính Sơn đá một cú vào trường thương sắt trước mặt.

Trường thương bật lên, hấn nắm lấy cán thương, đập mạnh xuống.

Rầm một tiếng, tên sơn phỉ xông vào đầu tiên bị hấn đập bẹp xuống đất.

Những tên sơn phỉ này tuy hung dữ nhưng dù sao cũng không phải là võ giả, so với Dương Chính Sơn, chúng kém xa.

“Võ giả, võ giả~~”

Lúc này, bọn sơn phỉ bên ngoài cũng phản ứng lại, biết trong sân có võ giả.

Trong chốc lát, bọn sơn phỉ hung dữ lần lượt lùi lại, không dám xông vào nữa.

Trước cổng lớn đã có sáu tên sơn phỉ nằm xuống, có tên đã tắt thở, có tên vẫn đang rên rỉ đau đớn.

“Nhanh đi gọi lão đại, ở đây có võ giả!”

Bên ngoài vang lên một trận huyên náo, Dương Chính Sơn nhìn cánh cổng lớn trống không, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Lưu mặt sẹo sắp tới rồi!

Hắn không biết Lưu mặt sẹo có phải là võ giả hay không nhưng có thể trở thành thủ lĩnh của một đám cướp hung hãn, Lưu mặt sẹo chắc chắn không phải là người bình thường.

Hơn nữa, nghe phản ứng của bọn sơn phi bên ngoài, rất có khả năng Lưu mặt sẹo là võ giả.

Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với võ giả, trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Dương Chính Sơn căn bản không có ý định xông ra ngoài.

Trong sân, hắn chỉ cần giữ cửa là được nhưng một khi xông ra ngoài, hắn phải đối mặt với rất nhiều sơn phi, còn phải đề phòng có người bắn tên lên.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, những người khác trong sân không dám thở mạnh, bầu không khí trở nên nặng nề đến cực điểm.

Sự xuất hiện của Dương Chính Sơn đã tiếp thêm cho họ không ít động lực nhưng khi đối mặt với tên thủ lĩnh sơn phi hung dữ, trong lòng họ lại tràn đầy lo lắng.

Nếu Dương Chính Sơn không địch lại đối phương, vậy thì họ chỉ có đường chết.

Đối mặt với tình huống như vậy, làm sao họ dám lơ là nửa phần.

Khoảng nửa khắc sau, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, tiếp đó một bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa, chính là Lưu mặt sẹo.

Lưu mặt sẹo cười gằn, dùng ánh mắt hung dữ nhìn Dương Chính Sơn trong sân.

“Người của Dương gia thôn!”

“Đúng vậy, Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn!” Dương Chính Sơn không có ý định che giấu, thật ra cũng không cần thiết phải che giấu.

Mười dặm tám làng xung quanh, chỉ có Dương gia thôn có võ giả, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết hẳn.

Còn về võ giả đi ngang qua, nơi này vừa không gần quan đạo, lại không gần huyện thành, võ giả nào lại rảnh rỗi đến mức chạy đến đây.

“Ha ha, thú vị!” Lưu mặt sẹo vung mạnh thanh đại đao trong tay, chỉ thẳng vào Dương Chính Sơn, điên cuồng cười lớn.

Ngay sau đó, hắn bước chân chéo nhau, sải bước lớn xông vào trong cổng.

Bước chân, vung đao, đại đao nặng nề mượn lực chạy, chém mạnh xuống.

Nhát đao này vô cùng hung mãnh, nếu bị chém trúng, ngay cả đá núi cũng bị chẻ đôi.

Dương Chính Sơn nheo mắt, hai tay nắm chặt trường thương.

Cốt lõi của thương pháp Dương gia là phá hủy chòm thuyền, một kích tất sát, chiêu nào cũng dùng hết sức, không để lại chút sức lực nào.

Nói cách khác, Dương Chính Sơn chỉ có một cơ hội ra đòn.

Nếu một đòn không trúng, hắn chỉ có thể bỏ thương, bảo toàn tính mạng.

Không kịp suy nghĩ nhiều, như phản ứng theo bản năng, trường thương trong tay hắn mang theo tiếng xé gió sắc bén đâm thẳng ra.

Nhát đâm này nhanh đến cực điểm, mũi giáo trắng như tuyết hóa thành một luồng sáng, đâm thẳng vào ngực Lưu mặt sẹo.

Lưu mặt sẹo điên cuồng nhìn mũi giáo sắc nhọn gần trong gang tấc, nụ cười dữ tợn đột nhiên khựng lại.

Quá nhanh! Nhanh đến mức mũi giáo đã đến gần, hắn mới phản ứng lại.

Điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Nói thật, lúc đầu hắn không coi trọng Dương Chính Sơn lắm.

Mặc dù hắn cũng chỉ là võ giả cấp hoán lực nhưng hắn đã trải qua vô số lần chiến đấu sinh tử.

Nếu so với những võ giả cùng cấp, hắn gần như là sự tồn tại bất khả chiến bại.

Hơn nữa, nhất đao này hắn cũng đã dốc hết sức, không hề có ý coi thường.

Không kịp nghĩ ngợi, Lưu mặt sẹo cũng theo bản năng phản ứng, nghiêng người né mũi giáo.

Thế nhưng, động tác né tránh của hắn lại trở thành sơ hở lớn nhất, cơ thể xoay chuyển, đại đao trong tay hắn cũng theo đó mà thay đổi hướng, đây chính là kết quả mà Dương Chính Sơn muốn.

Phập một tiếng, mũi giáo trắng như tuyết đâm vào vai Lưu mặt sẹo.

Hắn đã né được đòn chí mạng nhưng lại thua trong trận chiến này.

Dương Chính Sơn cười lạnh, thu lực, hai tay đột nhiên xoay cán thương, đầu giáo dẹt dựng lên, trong nháy mắt nhắc khỏi bả vai Lưu mặt sẹo.

Máu đỏ tươi bắn tung tóe, trên mũi giáo sáng loáng có những giọt máu rơi xuống.

Chương 26: Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn (2)

Chương 26: Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn (2)

Lưu mặt sẹo gần như bất khả chiến bại trong số những võ giả cùng cấp nhưng Dương Chính Sơn hiện tại căn bản không phải là võ giả cấp hoán lực.

Cảnh giới Đoán Thể chia làm ba cấp độ nhưng ba cấp độ này không phải được phân chia rõ ràng.

Hoán lực là sự kiểm soát lực lượng của cơ thể, dịch cân là đuổi gân kéo xương, hai thứ này có thể tồn tại đồng thời, không phải là tuần tự tiến triển.

Nói một cách đơn giản, hoán lực và dịch cân là điều kiện tiên quyết để luyện kinh, có thể luyện tập đồng thời nhưng vì hoán lực dễ hơn dịch cân nên hầu hết các võ giả đều sẽ luyện hoán lực trước, sau đó mới đuổi gân kéo xương.

Dương Chính Sơn đã bắt đầu đuổi gân kéo xương, mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa bước vào cấp độ dịch cân nhưng vì vẫn luôn uống nước linh tuyền nên thể chất của hắn đã sớm vượt qua các võ giả cấp hoán lực bình thường.

Lưu mặt sẹo có thể đạt đến cảnh giới vô địch cùng cấp là nhờ trải qua trăm trận chiến, còn Dương Chính Sơn thì vì thể chất mạnh mẽ vượt qua cấp hoán lực.

Một lực phá vạn pháp, bất kể kinh nghiệm chiến đấu của người có phong phú đến đâu, một đòn thương này của ta vừa nhanh vừa mạnh, người đỡ được đã rồi hãy nói chuyện khác.

Nhưng Lưu mặt sẹo dù sao cũng là kẻ hung hãn, dù bị thương nặng, hấn không những không hề sợ hãi mà còn phát ra tiếng gầm như dã thú, gươm đao chém về phía Dương Chính Sơn.

“Chết đi!”

Một tiếng gầm giận dữ, trên cổ Lưu mặt sẹo nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy màng nhĩ của mình đau nhói, kinh hãi gươm trường thương trong tay lên.

Keng~~ Lưỡi đao va chạm với cán thương, bắn ra vô số tia lửa.

“Bị thương nặng như vậy mà vẫn hung hãn thế!”

Dương Chính Sơn vô cùng kinh ngạc, mượn lực xung kích của lưỡi đao, cơ thể liên tục lùi lại mấy bước.

Nhưng Lưu mặt sẹo lại được đà lần tới, lưỡi đao xoay tròn, bước chân bay nhanh như mãnh hổ xuất chuồng, hung hãn và tàn bạo.

Trong nháy mắt, tất cả thanh tráng trong sân nhà họ Khương đều sợ hãi tái mặt.

Dương Chính Sơn không kịp nghĩ ngợi, Lưu mặt sẹo đến rất hung hãn, phản kích của hấn cũng vô cùng sắc bén.

Trường thương vung lên, quét ngang một đòn.

Dài hơn một tấc, mạnh hơn một tấc.

Lưỡi đao chưa đến, mũi giáo đã đâm vào hông Lưu mặt sẹo.

Rầm một tiếng, Lưu mặt sẹo như bao tải rách bị quét bay.

Nhân lúc hấn thất thế, lấy mạng hấn.

Không đợi Lưu mặt sẹo hạ cánh ổn định thân hình, mũi thương dài một thước đâm thẳng vào bụng, tốc độ nhanh như chớp.

Phập, mũi trường thương đâm vào bụng, xuyên thủng ra ngoài.

“Lão đại!” Bọn sơn tặc ở bên ngoài thấy vậy thì gào lên thảm thiết.

Một đám sơn tặc như phát điên xông vào trong cửa, muốn liều mạng với Dương Chính Sơn.

“Bắn!”

Khương Hách vẫn đứng bên tường viện vội vàng hô lên.

Vút vút, mấy mũi tên bay ra, đáng tiếc hiệu quả không lớn.

Kỹ thuật bắn cung của những người thợ săn này không tệ, chỉ là họ chưa từng đối mặt với cảnh tượng tàn khốc như vậy, nhất thời chỉ có thể hoảng loạn bắn cung.

Hơn chục tên sơn tặc xông vào trong cửa, chỉ có một tên trúng tên ngã xuống.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Lưu mặt sẹo đang nằm trên đất, rút trường thương, hung hăng nghênh chiến với đám sơn tặc đang xông tới.

Thế thương pháp gia truyền của Dương gia lấy hai chân làm gốc, thân theo chân, tay theo thân, cổ tay theo tay, hợp lại thành một lực, toàn thân thành một khối.

Tiến thì sắc bén, lùi thì nhanh chóng, thế hiểm, tiết tấu ngắn, đứng thì như núi, động thì như sấm sét.

Dương Chính Sơn dùng lực lượng kinh khủng của mình để thi triển thương pháp Dương gia, khí thế bộc lộ, thế như chẻ

tre, chỉ trong chớp mắt, hơn chục tên sơn tặc đã ngã xuống đất, kêu rên thảm thiết.

Lúc này, không còn ai ngoài cửa dám xông vào nữa, thậm chí những tên sơn tặc còn lại cũng như chim sợ cành cong, chạy trốn tứ tán.

Lưu mặt sẹo sống chết không rõ, hơn chục tên sơn tặc hung hãn bị tàn sát sạch, đối mặt với Dương Chính Sơn cường hãn như vậy, những tên sơn tặc ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh nào dám tiếp tục ở lại đây.

“Khương Hách, bỏ đao!”

Dương Chính Sơn buông một câu, cảm trường thương xông ra ngoài.

Lúc này không thừa thắng xông lên thì còn đợi đến bao giờ?

Diệt trừ tận gốc, sát tâm đã nổi lên, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không dừng tay vào lúc này.

Trong sân, Khương Hách và những thanh niên khác đều ngây người.

“Mạnh quá!”

“Thật đáng sợ!”

“Chính Sơn thúc giết chết tên cầm đầu rồi!”

Một đám người bị võ công mà Dương Chính Sơn thi triển ra làm cho bất ngờ, ai nấy đều kinh ngạc lắm lắm.

Ngay cả Khương Thành đã sống hơn nửa đời người cũng bị kinh ngạc đến mức thở không ra hơi.

Nhưng dù sao Khương Thành cũng là một thợ săn lão luyện, sức chịu đựng phải mạnh hơn những thanh niên khác.

Bước chân của hắn có chút loạng choạng đi về phía Lưu mặt sẹo đang hấp hối, giơ con dao chặt củi lên và chém mạnh vào cổ Lưu mặt sẹo.

Thật ra hắn không nên tiến đến gần, cho dù Lưu mặt sẹo đã hấp hối thì vẫn còn nguy hiểm.

Chương 27: Bọn sói con

Chương 27: Bọn sói con

Lỡ như Lưu mặt sẹo còn sức lực, Khương Thành rất có thể sẽ mất mạng.

May mắn là không có chuyện gì xảy ra, con dao chặt củi bổ xuống, cắm vào cổ Lưu mặt sẹo nhưng không chặt đứt đầu Lưu mặt sẹo.

“Cha!”

Khương Hách phản ứng lại, vội vàng tiến lên kéo Khương Thành lại.

“Cẩn thận hấn giả chết!”

Khương Hách nhắc nhở, đồng thời hấn gương cung bắn tên vào những sơn tặc đang nằm trên đất.

Dương Chính Sơn xông đến cổng nhà họ Khương nhưng thấy đám sơn tặc vây quanh trước đó đã chạy về phía đông của thôn.

“Muốn chạy ư, muộn rồi!”

Trường thương cắm vào đất, Dương Chính Sơn rút hai cây lao ngắn từ sau lưng, sải bước tiến vào làn khói mù.

Vút vút vút~~ Từng cây lao ngắn bay đi, mỗi cây lao ngắn đều lấy đi một mạng người.

“Chết tiệt, chạy mau!”

“Tên đó đến rồi!”

“Các huynh đệ, chạy mau!”

Những tên sơn tặc còn lại hoàn toàn hoảng sợ, cuống cuống bỏ chạy.

Khói mù dày đặc, ánh lửa bập bùng che khuất tầm nhìn của Dương Chính Sơn, mười cây lao ngắn đã ném hết, Dương Chính Sơn bất đắc dĩ chỉ có thể dừng lại và nhặt thêm hai cây trường thương.

Hắn vừa dừng lại, những tên sơn tặc còn lại đã chạy đến Khương gia thôn.

Bọn sơn tặc xông vào Khương gia thôn đầy khói mù mịt, nhìn cảnh tượng hỗn loạn, trong lòng mừng rỡ vì thoát nạn, đáng tiếc niềm vui này không kéo dài được bao lâu.

“Có kẻ địch ở đó!”

Một tiếng hét vang lên.

Tiếp theo là tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng hò hét.

“Dừng hoảng loạn, dừng hoảng loạn, theo sát ta!”

“Giết!”

“Giết!”

Dưới làn khói mù, những bóng người lơ mờ cầm trường thương xông về phía những tên sơn tặc vừa chạy thoát.

Khi Dương Chính Sơn bước ra khỏi Khương gia thôn, hắn vừa vặn nhìn thấy Dương Chính Tường đang dẫn theo những chàng trai trẻ của Dương gia thôn giết tứ phía.

Có vũ khí trong tay, sát tâm tự nhiên nổi lên.

Những chàng trai trẻ của Dương gia thôn tuy chưa từng ra chiến trường, chưa từng trải qua cảnh giết chóc nhưng họ đều tập luyện võ nghệ, đều từng tưởng tượng đến cảnh mình giết tứ phía trên chiến trường.

Vì vậy, đối mặt với tình huống trước mắt, tâm trạng của họ khác với những thanh niên của Khương gia thôn.

Họ phấn khích, kích động, từng người gào thét, lao về phía trước như những chú sói con, nếu không có Dương Chính Tường kiềm chế, có lẽ họ đã xông lên phía trước từ lâu rồi.

Vài tên sơn tặc chạy thoát, trong chốc lát đã bị bọn họ đâm lỗ thủng đầy người.

“Ta giết được một tên! Ha ha~~ hô hô~~” Dương Thừa Húc giờ cây trường thương dính máu, cười lớn đầy phấn khích nhưng dường như hắn đã quên mất làn khói xung quanh, bị sặc đến mức ho sặc sụa.

“Chính Sơn!” Dương Chính Tường vẫn bình tĩnh, luôn quan sát xung quanh. Hắn thấy một bóng người dường như cầm hai cây lao ngắn bước ra khỏi làn khói lửa, có chút không chắc chắn mà gọi.

“Tộc trưởng, là ta!”

Khói mù dày đặc, tầm nhìn bị cản trở, để tránh hiểu lầm, Dương Chính Sơn vội vàng đáp lại.

“Chính Sơn thúc!”

“Chính Sơn gia gia!”

Thấy Dương Chính Sơn, những chàng trai trẻ của Dương gia thôn càng phấn khích hơn.

“Ngươi không bị thương chứ?” Dương Chính Tường bước nhanh lên, quan sát Dương Chính Sơn.

“Không!” Dương Chính Sơn lắc đầu.

Thấy sắc mặt hắn vẫn bình thường, Dương Chính Tường mới yên tâm: “Tình hình thế nào?”

Dương Chính Sơn sắc mặt nặng nề nói: “Chúng ta qua đó rồi nói!”

Hắn đã cứu được cả nhà Khương Thành nhưng rất nhiều người ở Khương gia thôn đã chết dưới đao của bọn sơn tặc.

Một đám người theo Dương Chính Sơn tiến vào Khương gia thôn.

Ngọn lửa vẫn đang cháy dữ dội, khói vẫn đang bốc lên khắp nơi.

“Thông gia!”

“Dương tộc trưởng!”

Khương Thành thấy Dương Chính Sơn và Dương Chính Tường, hộc mắt đỏ hoe.

“Lão ca, dập lửa trước đã!” Dương Chính Sơn không nói nhiều, chỉ nói một câu đơn giản.

Khương Thành và Dương Chính Tường gật đầu, vội vàng bảo những chàng trai trẻ trong nhà đi dập lửa cứu người.

Ngọn lửa kéo dài một ngày một đêm, đến sáng hôm sau mới tắt hẳn.

Hơn nửa Khương gia thôn đã bị ngọn lửa thiêu rụi, chỉ còn lại vài ngôi nhà xung quanh nhà Khương Thành còn khá nguyên vẹn.

Khi bình minh một lần lộ dạng, toàn bộ Khương gia thôn như bị một ngọn núi đè nặng, khiến người ta thở không nổi.

Cổng thôn, từng dãy thi thể nằm la liệt trên khoảng đất trống, có lão già tóc bạc phơ, có trẻ nhỏ búi tóc, còn có rất nhiều vong hồn chìm trong tro tàn.

Bên cạnh, có hơn ba mươi xác chết chất đống lộn xộn, đó là xác của bọn sơn tặc.

“Thảm quá! Trời ơi~~” Nhìn những xác chết đầy đất, Dương Chính Tường đau buồn thở dài.

Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu, trong hoàn cảnh như thế này, hắn cũng không biết nên nói gì nên làm gì.

Vào lúc này, bất kỳ lời an ủi nào đều trở nên vô nghĩa.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn những người dân trong thôn đang chìm trong đau thương.

Sau đó, Khương gia thôn tổ chức một đám tang đơn giản, đưa tất cả thi thể của thôn dân ra sau núi chôn cất.

Còn xác những sơn tặc, Khương Thành đã cử người đi báo quan, huyện nha tự nhiên sẽ sắp xếp người đến xử lý.

Chương 28: Bọn sói con (2)

Chương 28: Bọn sói con (2)

Đặc biệt là Lưu mặt sẹo, đó là nhân vật trong lệnh truy nã, trên người có treo ba trăm lượng tiền thưởng, số tiền này hẳn là thuộc về Dương Chính Sơn.

Nhưng Dương Chính Sơn không ở lại Khương gia thôn chờ quan huyện đến, có Dương Chính Tường và Khương Thành ở đó, tiền thưởng của hắn sẽ không mất, trừ khi huyện nha không muốn trả.

Nói vài câu đơn giản với Dương Chính Sơn và Khương Thành, Dương Chính Sơn liền đưa Dương Vân Yên về Dương gia thôn.

Mặc dù bọn sơn tặc đã bị tiêu diệt nhưng Khương gia thôn hiện tại vẫn còn hỗn loạn, Dương Vân Yên lại đang mang thai, Dương Chính Sơn thực sự không yên tâm để nàng tiếp tục ở lại đây, đành phải đưa nàng về Dương gia trước.

Có Vương thị, Lý thị và tiểu nữ nhi chăm sóc, Dương Vân Yên ở Dương gia cũng có thể sống yên ổn hơn.

Ngồi trên xe bò, sắc mặt Dương Vân Yên có chút tái nhợt, một ngày một đêm nay nàng vừa sợ vừa kinh hãi, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Dương Minh Thành đánh xe bò, Dương Chính Sơn đi theo sau, nhìn sắc mặt Dương Vân Yên, an ủi: “Được rồi, con còn đang mang thai, đừng nghĩ nhiều, về nhà ngủ một giấc thật ngon.”

Thật ra hẳn không giỏi an ủi người khác, hơn nữa đối tượng an ủi lại là nữ nhi hờ của hẳn nhưng nhìn Dương Vân Yên buồn thảm như vậy, hẳn lại không nhìn được muốn an ủi một chút.

Nói ra thì, Dương Vân Yên hiện tại cũng chỉ mới mười sáu tuổi, nếu ở kiếp trước chỉ là một học sinh cấp hai.

Dương Chính Sơn hai mươi tám tuổi làm cha nàng có hơi thiệt nhưng làm thúc thúc thì vẫn tạm được.

“Cha, con không sao!” Dương Vân Yên cố nặn ra một nụ cười, nói.

“Ừm, đúng rồi, trước đây bảo con làm áo bông đã làm xong chưa?” Dương Chính Sơn cũng không biết an ủi nàng như thế nào, đành phải chuyển chủ đề.

“Làm xong rồi, con đã mang theo!” Dương Vân Yên chỉ vào bọc hành lý bên cạnh.

“Vậy thì tốt, thời tiết mấy hôm nay càng ngày càng lạnh, ngày mai cha sẽ mang đến cho ngoại công ngoại bà của con.” Dương Chính Sơn nói.

“Áo đông trong nhà đã làm xong hết chưa?” Dương Vân Yên chuyển sự chú ý, lo lắng chuyện nhà mẹ đẻ.

Dương Chính Sơn cười nói: “Áo đông của người nhà, đại tẩu và nhị tẩu con đều đã chuẩn bị xong nhưng trước đó ta đã nhận hai đồ đệ, bọn họ vẫn chưa có áo đông.”

“Ngày mai bảo đại ca con đi huyện một chuyến, mua thêm ít bông và vải bông, con ở nhà thêm mấy ngày, may cho bọn chúng hai bộ đồ đông.”

“Cha nhận đồ đệ rồi ạ?” Dương Vân Yên ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, nhận hai đồ đệ.”

Hai cha con vừa nói chuyện phiếm vừa đi, rất nhanh đã về đến Dương gia thôn.

So với Khương gia thôn đang chìm trong đau thương, Dương gia thôn vẫn bình yên và thanh tĩnh như mọi khi.

Về đến nhà, Dương Vân Yên được cả nhà quan tâm, chăm sóc, khiến trái tim run rẩy vì kinh sợ của nàng cũng dần bình ổn trở lại.

Nhưng Dương gia có quá ít phòng, không còn phòng nào trống để Dương Vân Yên ở riêng, đành phải để nàng ở chung với Dương Vân Tuyết và Vương Đại Nha.

Nhìn gia đình đông vui, lòng Dương Chính Sơn cũng tràn ngập sự an yên.

Nhưng dường như hai đại tôn tử hơi sợ hãi, Dương Thừa Nghiệp vốn hoạt bát hiếu động cũng không dám lại gần hẳn, như thể hắn không phải gia gia của chúng mà là một con thú dữ vậy.

Tiểu hài tử là nhạy cảm nhất, Dương Chính Sơn vừa giết người xong, trên người còn vương chút sát khí nhàn nhạt, mặc dù lòng hắn đã bình tĩnh lại nhưng sát khí đầm máu vẫn chưa tiêu tan hết.

Dương Chính Sơn cũng không để ý, hiện tại hắn vẫn chưa thể không chế sát khí, chỉ có thể dùng thời gian để từ từ tiêu trừ sát khí trên người.

“Đại nhân, đại nhân~”

Trong nha môn, một nha dịch vội vã chạy vào hậu đường.

Trong thư phòng hậu đường, huyện lệnh huyện An Ninh La Cẩm đang cau mày nhìn văn thư trong tay, đột nhiên nghe thấy có người la hét, hắn ngẩng đầu lên, vẻ không hài lòng.

“Có chuyện gì?”

La Cẩm khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình hơi gầy, dáng vẻ như thư sinh yếu đuối nhưng trên người lại có chút uy nghiêm của quan lại, chỉ ba chữ đơn giản thôi cũng khiến người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Nha dịch chạy vào, khom người bẩm báo: “Đại nhân, Lưu mặt sẹo bị người ta giết rồi!”

“Lưu mặt sẹo!” La Cẩm khẽ nhắc lại, rồi hần nhớ ra người này là ai.

Đối với những tên sơn tặc gây loạn ở nơi mình cai quản, La Cẩm vô cùng căm ghét, ngày đêm đều nghĩ đến việc trừ khử chúng.

Đáng tiếc là với tư cách là huyện lệnh, hần không thể điều động nhiều binh lính nha dịch, không thể bao vây tiêu diệt những tên cướp lưu động gây án trên diện rộng.

Vì vậy, hần mới không tiếc bỏ ra số tiền lớn, lấy danh nghĩa nha môn ra lệnh truy nã.

“Chết thế nào?” La Cẩm đứng dậy hỏi.

“Hôm qua, Lưu mặt sẹo dẫn theo hàng chục tên cướp tấn công Khương gia thôn ở trấn Thanh Hà, Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn phát hiện ra, lập tức đến giải cứu, trước tiên giết chết tên cầm đầu Lưu mặt sẹo, sau đó lại giết hơn hai mươi tên cướp, cuối cùng tộc trưởng Dương gia thôn Dương Chính Tường dẫn theo hai mươi thanh niên vây giết phần lớn tên cướp bỏ trốn.” Nha dịch bẩm báo.

Chương 29: Cha vợ hờ

Chương 29: Cha vợ hờ

Nha dịch đã đến Khương gia thôn để tìm hiểu tình hình, mặc dù không tận mắt chứng kiến diễn biến trận chiến nhưng dựa vào lời kể của dân Khương gia thôn và Dương gia thôn, bọn họ đã xác minh được toàn bộ quá trình.

Nghe vậy, sắc mặt La Cẩm lập tức trở nên tốt hơn nhiều.

Hắn không phải là những tên quan chỉ biết vơ vét của cải của dân, hai năm trước hắn mới đỗ cử nhân, nhờ quan hệ trong nhà mới vất vả kiếm được một chức quan.

Ban đầu hắn tưởng rằng sau khi nhậm chức có thể đại triển quyền lực nhưng đến huyện An Ninh hắn mới phát hiện mình đã nghĩ nhiều rồi.

Huyện An Ninh rất nghèo, nếu chỉ nghèo thì cũng không sao, vấn đề là huyện An Ninh còn rất loạn.

Huyện An Ninh nằm gần Bắc Cương, trong huyện còn có núi Trường Thanh, Bắc Cương nhiều binh lính kiêu hùng, núi Trường Thanh nhiều sơn tặc lưu khấu.

Hắn không quản được binh lính kiêu hùng, không giết hết được sơn tặc lưu khấu, trong hoàn cảnh như vậy, hắn làm sao có thể thể hiện được quyền lực?

Lưu mặt sẹo bị giết, đây có lẽ là tin tức tốt nhất mà hắn nghe được trong hai năm ở huyện An Ninh.

“Dương Chính Sơn là ai?” La Cẩm đột nhiên cảm thấy hứng thú với Dương Chính Sơn.

Người có thể giết chết Lưu mặt sẹo chắc chắn không phải kẻ yếu.

Tên nha dịch kia cười toe toét nói: “Đại nhân, ta biết người này.”

“Ồ, nói rõ hơn đi!” La Cẩm nói.

Nha dịch nói: ” Dương Chính Sơn, thôn dân Dương gia thôn, năm nay ba mươi tám tuổi, hai mươi năm trước từng phục vụ trong doanh trại Tĩnh Biên, sau đó bị thương nặng trong trận đại chiến Hắc Vân Sơn nên giải ngũ.”

“Ngoài ra, hắn còn là em rể của Lục điển lại ở binh phòng.”

Lý do mà tên nha dịch này hiểu rõ về Dương Chính Sơn như vậy là vì hắn quen biết Lục Chiêu Kỳ.

Lục Chiêu Kỳ chính là anh vợ của Dương Chính Sơn, đảm nhiệm chức điển lại ở binh phòng của nha môn, có thể coi là công chức của nha môn.

Nha môn có sáu phòng là lại, hộ, lễ, binh, hình, công, mỗi phòng có một ty lại, hai điển lại, trong đó binh phòng phụ trách việc tuyển mộ cùng huấn luyện binh lính và ngựa, phòng thủ thành trì, tiêu diệt giặc cướp, cũng như các vấn đề liên quan đến trạm dịch, binh lính tuần tra, ty tuần tra, v.v.

Binh phòng có phần giống với cục công an của một huyện, ty lại là cục trưởng, điển lại là phó cục trưởng nhưng đều chỉ là thư lại không có phẩm cấp.

Một điển lại như Lục Chiêu Kỳ thì đương nhiên không lọt vào mắt La Cẩm nhưng sau khi được tên nha dịch này nhắc đến, hắn mới nhớ ra nha môn có một người như Lục Chiêu Kỳ.

“Người đi gọi Lục Chiêu Kỳ đến đây!” La Cẩm ra lệnh.

Lục Chiêu Kỳ năm nay đã bốn mươi bốn tuổi, có câu nói rằng “tư lại như sắt đá, quan lại như nước chảy”, Lục Chiêu Kỳ ba mươi tuổi vào nha môn làm thư lại, đến nay đã mười bốn năm, trải qua ba đời huyện lệnh nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn được huyện lệnh triệu kiến riêng.

Dương Chính Sơn đương nhiên không biết anh vợ mình nhờ phúc của hắn mà được huyện lệnh triệu kiến riêng, lúc này hắn đang đeo một cái bọc trên lưng đi đến trấn Thanh Hà để thăm cha vợ hờ của mình.

Đối với cha vợ... ờm, cha vợ trên danh nghĩa của mình, Dương Chính Sơn vẫn rất kính trọng.

Mặc dù người vợ trước của hắn đã mất được một năm nhưng hắn vẫn không quên người cha vợ này.

Lục Tùng Hạc là một lão tú tài, anh vợ Lục Chiêu Kỳ năm xưa có thể vào nha môn làm thư lại cũng là nhờ Lục Tùng Hạc.

Lý do Dương Chính Sơn coi trọng Lục Tùng Hạc không chỉ vì là cha vợ hờ của hắn, mà còn vì Lục Tùng Hạc là người có địa vị cao nhất mà hắn có thể tiếp xúc hiện tại.

Dương Chính Sơn không phải là người không hiểu đời, hắn rất rõ tầm quan trọng của việc qua lại tình cảm.

Hòa nhập vào tộc Dương thị, giao du với Lục Tùng Hạc đều là những việc hắn đã lên kế hoạch.

Nếu như hắn muốn sống tốt ở thế giới này thì đương nhiên phải vun vén tốt những mối quan hệ này.

Lục Tùng Hạc sống ở trấn Thanh Hà, phủ đệ là một tòa nhà hai gian, đừng nhìn hắn chỉ là một lão tú tài nhưng hắn đã kinh doanh ở trấn Thanh Hà mấy chục năm, gia sản rất dồi dào.

Đến Lục gia, người mở cửa cho Dương Chính Sơn là đích tôn tử (cháu đích tôn) của Lục gia, Lục Văn Xuân.

“Cô trượng (dượng), sao người lại đến đây?”

Thấy Dương Chính Sơn, Lục Văn Xuân có chút ngạc nhiên.

Sau khi người vợ trước của hắn mất, đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn đến Lục gia.

“Gia gia nãi nãi con vẫn khỏe chứ?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Khỏe, gia gia nãi nãi đều khỏe! Cô trượng vào đi!” Lục Văn Xuân vừa nói vừa dẫn Dương Chính Sơn vào phòng khách.

Sau khi rót trà cho Dương Chính Sơn, Lục Văn Xuân đi mời Lục Tùng Hạc.

Chưa uống hết một chén trà, Dương Chính Sơn đã thấy một ông lão gầy gò khẳng khiu, chấp tay sau lưng đi vào phòng khách.

“Cha!” Dương Chính Sơn vội vàng đứng dậy, gọi.

Gọi cha nghe trẻ hơn.

Chương 30: Cha vợ hờ (2)

Chương 30: Cha vợ hờ (2)

Cả ngày bị người ta gọi là gia gia, thái gia gia, Dương Chính Sơn đều cảm thấy mình đã già lắm rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng có người để hắn gọi là cha, hắn đột nhiên cảm thấy mình trẻ ra không ít.

Lục Tùng Hạc là một ông lão nghiêm khắc, không cười không nói, chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, rồi ngồi vào vị trí chính giữa phòng khách.

“Con đến đây làm gì?”

Giọng điệu không mặn không nhạt khiến Dương Chính Sơn có cảm giác như bị người ta đẩy ra xa ngàn dặm.

Nhưng Dương Chính Sơn không hề phản cảm hay tức giận, vì hắn biết Lục Tùng Hạc đối xử với hắn như vậy là bình thường.

Thật ra Lục Tùng Hạc rất thương nữ nhi của mình, trước đây Lục Tùng Hạc thường xuyên trợ cấp cho Dương gia, đồ ăn, quần áo, bất cứ thứ gì Lục gia có thì đều sẽ gửi một ít sang Dương gia.

Tất nhiên, hắn chỉ thương nữ nhi của mình, còn với tên con rể này thì trong lòng hắn chỉ toàn oán hận và bất mãn.

Hôn sự của Dương Chính Sơn được định trước khi hắn nhập ngũ, lúc đó hắn là một thiếu niên võ sĩ thiên tư trác tuyệt, Lục Tùng Hạc đương nhiên vui mừng khi có một chàng rể như vậy.

Nhưng sau này khi hắn trở về thành thân, thân thể không tốt, máu chót là còn nghèo, Lục Tùng Hạc liền có chút không vui.

Không phải Lục Tùng Hạc chê nghèo yêu giàu, hắn chỉ không muốn nữ nhi mình phải chịu khổ.

Nhưng hôn ước đã định, cho dù hắn không muốn thì cũng chỉ có thể gả nữ nhi đi.

Về sau, cuộc sống của Dương gia càng ngày càng khổ, Lục Tùng Hạc cũng càng ngày càng bất mãn với hắn.

Nữ nhi phải chịu khổ, chính là vì tên con rể này vô dụng, Lục Tùng Hạc có thể đối xử tốt với hắn mới là lạ.

Một năm trước, nữ nhi qua đời, Lục Tùng Hạc đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, điều này khiến nổi oán hận trong lòng hắn càng lớn, hôm nay hắn chịu gặp Dương Chính Sơn đã coi như độ lượng lắm rồi.

“Cha, Yên Nhi làm cho cha và mẹ hai áo bông! Cha thử xem có vừa không!” Dương Chính Sơn mở gói đồ, lấy áo bông bên trong ra.

Lục Tùng Hạc nhìn cái áo bông, vẻ mặt không vui cũng dịu đi không ít.

Tay nghề may vá của Dương Vân Yên là học từ vợ hắn, thói quen khâu vá đều giống hệt vợ hắn, ngay cả việc vợ hắn thích thêu lá trúc trên áo, Dương Vân Yên cũng học theo.

Sờ chiếc lá trúc thêu trên áo bông, Lục Tùng Hạc khẽ thở dài: “Các con có lòng rồi!”

Lục Tùng Hạc trách hắn không chăm sóc tốt cho nữ nhi của mình nhưng cũng hiểu hắn không còn cách nào khác, dù sao hắn cũng bị ám thương hành hạ, có lòng mà không có sức.

Muốn trách thì trách lúc đầu Lục Tùng Hạc không hạ mình hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

Hắn không hài lòng với tên con rể Dương Chính Sơn này nhưng cũng không thực sự oán hận Dương Chính Sơn.

Thật ra cuộc sống của phu thê Dương Chính Sơn tuy nghèo khổ nhưng tình cảm của hai người rất tốt, bên nhau hai mươi năm, ngoài việc thỉnh thoảng cãi nhau, chưa từng có mâu thuẫn lớn nào.

“Đây là việc bọn con nên làm!” Dương Chính Sơn giúp Lục Tùng Hạc mặc áo bông.

Kích thước rất vừa vặn, mặc dù vải chỉ là vải bông bình thường nhưng được may vá rất cẩn thận, rõ ràng Dương Vân Yên đã rất dụng tâm.

“Nghe nói vết thương của con đã lành rồi?” Lục Tùng Hạc hỏi như không có chuyện gì.

“Vâng, đã lành rồi, chỉ là...” Dương Chính Sơn lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Đây không phải là hắn giả vờ, hắn thực sự cảm thấy đau khổ, chỉ là nguyên nhân đau khổ không phải là vợ của hắn.

Hắn vốn là một thanh niên khỏe mạnh, đến thế giới này làm gia gia, sức khỏe tốt thì có ích gì? Không còn là cơ thể trẻ trung của hắn nữa.

Nghĩ đến việc mình không hiểu sao lại già đi mười tuổi, nỗi khổ trong lòng hắn như ăn phải hoàng liên.

Nhưng hắn đã đến thế giới này được một tháng rồi, những nỗi khổ này thật ra hắn đã chấp nhận, chỉ là khi đối mặt với người cha vợ hờ của mình, hắn cũng phải thể hiện một chút nỗi buồn vì người vợ đã khuất.

“Thôi, là Thanh Nhi không có phúc, con còn có con cái, sau này phải chăm sóc tốt cho chúng!” Lục Tùng Hạc thấy hấn đau khổ như vậy, nổi bất mẫn trong lòng cũng tiêu tan không ít, ngược lại còn an ủi hấn.

Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm nhưng trên mặt vẫn mang vẻ buồn bã nhàn nhạt.

Ta khổ quá mà!

Ôi, nghĩ đến những ngày tháng tiêu sái trước đây của mình, trái tim này của ta đau đến chảy cả nước mắt.

Nghĩ lại năm xưa, ta cũng là một con rồng xanh nhỏ trong quán bar nhưng giờ ta vừa làm cha, vừa làm gia gia, ôi, không còn tung hoành được nữa rồi.

Đột nhiên nhớ lại những ngày tháng vui vẻ đó, hốc mắt Dương Chính Sơn đỏ hoe.

Hấn rất nhớ những dáng người yêu kiều dưới ánh đèn đỏ rực, rất nhớ những đôi chân dài miên man trên phố, rất nhớ những bàn tay ấm áp trong phòng tắm.

Thấy hấn như vậy, lòng Lục Tùng Hạc mềm đi.

Than ôi, Chính Sơn cũng là người rất thâm tình! Lục Tùng Hạc đã hiểu lắm, thật ra cũng không hấn là hiểu lắm, Dương Chính Sơn đúng là người rất có tình, chỉ là đối tượng hấn có tình là những ngày tháng vui vẻ.

Chương 31: Chính Sơn cũng là người rất thâm tình

Chương 31: Chính Sơn cũng là người rất thâm tình

Hắn có tình không phải với một người, mà là với cả một biển rộng.

Dương Chính Sơn lén liếc nhìn, thấy sắc mặt Lục Tùng Hạc ôn hòa hơn, trong lòng lập tức cảm thấy mình diễn cũng đủ rồi, vội thu lại vẻ buồn bã trên mặt nhưng lại cố cười nói: “Cha, hôm kia có sơn tặc tấn công Khương gia thôn, con đã ra tay giết chết tên thủ lĩnh giặc cướp là Lưu mặt sẹo.”

“Huyện nha treo thưởng ba trăm lượng bạc cho Lưu mặt sẹo, chuyện này...”

Hắn không nói hết câu mà chờ đợi phản ứng của Lục Tùng Hạc.

Mục đích hắn đến đây hôm nay không chỉ là để hàn huyên với Lục Tùng Hạc, mà còn muốn nhờ Lục Tùng Hạc chỉ giáo.

Mặc dù hắn đã giết Lưu mặt sẹo và đáng được nhận ba trăm lượng tiền thưởng nhưng hắn không biết có gì mờ ám đằng sau chuyện này không, cũng không biết huyện nha có thực sự giữ lời hứa không.

Hắn không quan tâm lắm đến việc có nhận được tiền thưởng hay không, dù sao thì bây giờ hắn cũng không thiếu tiền, hắn chủ yếu sợ vì chuyện này mà gây họa cho Dương gia.

Không phải hắn quá cẩn thận, mà là nơi này không phải thế giới trước đây, cũng không phải xã hội an ninh trật tự như

trước.

Hắn mới đến đây, cẩn thận một chút thì không có gì sai.

“Con giết Lưu mặt sẹo!” Lục Tùng Hạc kinh ngạc nói.

“Vâng!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Lục Tùng Hạc mở to mắt: “Cha nghe nói hắn rất lợi hại.”

“Hắn đúng là rất lợi hại nhưng vẫn kém hơn con một chút.”
Dương Chính Sơn nói.

Lục Tùng Hạc nhìn hắn từ trên xuống dưới, trầm ngâm nói:
“Đây là chuyện tốt, tiền thưởng không quan trọng, quan trọng
là chuyện này có thể khiến La đại nhân chú ý đến con!”

“Con có suy nghĩ gì không?”

Dương Chính Sơn lắc đầu: “Con không hiểu nhiều về
huyện nha, nhất thời cũng không biết nên có suy nghĩ gì.”

Lục Tùng Hạc vuốt bộ râu bạc trắng, khẽ gật đầu.

“La đại nhân là người có năng lực, được ngài ấy để mắt
đến cũng coi như là vận may của con nhưng nếu con muốn
mưu cầu một chức quan thì vẫn phải tính toán thật kỹ mới
được!”

Võ giả cũng có thể làm quan, trong quân đội, chỉ cần là võ
giả nhập ngũ khoảng một năm là có thể được thăng chức, làm
tổng kỳ, làm các loại võ quan cấp cơ sở như tổng binh.

Còn ở địa phương, võ giả có thể làm một số chức phó quan
hoặc tạp quan, như huyện thừa, tuần kiểm, dịch thừa, bổ đầu,
v.v.

Cụ thể có thể làm chức quan gì thì phải xem xét đến việc
vận hành, như chức phó quan huyện thừa, không phải là việc
huyện nha có thể quyết định được, mà phải thông qua rất
nhiều mối quan hệ.

Huyện thừa không phải là thứ mà Dương Chính Sơn hiện tại có thể nghĩ đến, thật ra hắn rất ưng ý chức tuần kiểm, mặc dù tuần kiểm chỉ là chức quan chính cửu phẩm nhưng tuần kiểm có nha môn riêng, dưới quyền còn có vài chục đến vài trăm binh lính, hơn nữa chức trách quyền hạn cũng không nhỏ.

Huyện An Ninh vì gần biên giới Bắc Cương nên đã lập ra ba ty tuần kiểm, so với huyện thừa thì chức tuần kiểm này dễ mưu cầu hơn.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của Dương Chính Sơn, có thành công hay không còn phải xem Lục Tùng Hạc có cách nào không.

“Chuyện này không vội, đợi ta hỏi đại lang rồi nói sau!” Lục Tùng Hạc suy nghĩ một lát rồi nói.

Hắn đương nhiên muốn giúp Dương Chính Sơn mưu cầu một chức quan, dù sao thì Dương Chính Sơn cũng là con rể của hắn, mấy hài tử Dương gia đều là ngoại tôn, ngoại tôn nữ của hắn, giúp Dương Chính Sơn cũng chính là giúp hắn báo đáp nữ nhi đã khuất.

Trước đây Dương Chính Sơn không có năng lực và cũng không có cơ hội, hắn đương nhiên sẽ không có tâm tư như vậy nhưng bây giờ Dương Chính Sơn đã có cơ hội, hắn chắc chắn phải giúp một tay.

Dương Chính Sơn cũng không vội, hắn chỉ có một suy nghĩ như vậy thôi, chứ không phải nhất định phải mưu cầu một chức quan.

Nếu có cơ hội, hắn sẽ cố gắng hết sức để tranh thủ, nếu không tranh thủ được thì hắn cũng không quá thất vọng.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn ở lại Lục gia ăn cơm.

Lục Tùng Hạc có hai nhi tử và một nữ nhi, đại nhi tử Lục Chiêu Kỳ làm điền lại ở huyện nha, nhị nhi tử Lục Chiêu

Nhiên phụ trách quản lý ruộng đất trong nhà, ruộng đất Lục gia không phải chỉ vài chục mẫu, mà là hàng trăm mẫu, đúng là địa chủ hương thân.

Ngoài ra Lục Tùng Hạc còn có bốn tôn tử: Lục Văn Xuân, Lục Văn Kiệt, Lục Văn Hoa, Lục Văn Viễn, trong đó người học hành giỏi nhất là Lục Văn Viễn, năm nay mười sáu tuổi đã là đồng sinh, nếu không có gì bất ngờ thì năm sau sẽ tham gia viện thí.

Nhưng hôm nay Dương Chính Sơn không gặp được Lục Văn Viễn, vì Lục Văn Viễn đang học ở thư viện trong thành huyện, rất ít khi về trấn Thanh Hà.

Lục gia đối xử với Dương Chính Sơn - người con rể này rất tốt, mấy văn bối đều rất kính trọng hắn, không có những tình tiết bắt nạt hay coi thường máu chó nào cả.

Vì vậy, bữa cơm trưa diễn ra rất vui vẻ, Dương Chính Sơn còn uống vài chén rượu với Lục Chiêu Nhiên, lúc rời khỏi Lục gia, hắn còn có chút lão đảo.

Chương 32: Đúng vậy, con là được nhật về đây

Chương 32: Đúng vậy, con là được nhật về đây

Gần đến chiều tối, Dương Chính Sơn trở về Dương gia.

Dương gia vẫn rất náo nhiệt, chuyện ở Khương gia thôn đã kết thúc, những thanh niên trai tráng ở Dương gia thôn đều đã trở về.

Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ rảnh rồi không có việc gì làm, liền chạy đến Dương gia luyện võ.

Nhưng hôm nay còn có thêm một người nữa, Dương Minh Hạo cũng đã trở về.

“Cha!” Dương Minh Hạo thấy Dương Chính Sơn, bấu môi, vẻ mặt đầy ảm ức.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, hơi sửng sốt: “Sao con lại về rồi?”

“Con nhớ nhà!” Dương Minh Hạo tủi thân nói.

Sao hấn có thể không tủi thân chứ?

Trở về nhà hấn mới biết gia đình đã có cuộc sống tốt đẹp, không chỉ bữa nào cũng có thịt ăn, mà đại ca và nhị ca còn tập luyện võ nghệ trở lại.

Còn hấn thì sao? Ngày nào cũng ở tiệm rèn đánh sắt, vừa khổ vừa mệt, lại không có thịt ăn.

Nghĩ đến những đau khổ mình đã chịu, rồi lại nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp ở nhà, hấn thực sự muốn hỏi Dương Chính

Sơn rằng mình có phải là nhật về không.

Nếu hấn thực sự hỏi, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ nói, đúng vậy, con được nhật về đây, không chỉ con, mà cả gia đình này đều được cha nhật về, con định làm gì nào! Được rồi, Dương Chính Sơn thực sự đã quên mất tiểu nhi tử này, ngoài lần đầu tiên đến huyện thành gặp tiểu nhi tử này thì sau đó hấn chưa từng nghĩ đến tiểu nhi tử nữa.

Đừng trách hấn, tại nhà này có quá nhiều người, có chút lơ đãng cũng là chuyện bình thường.

Dương Minh Thành và Dương Minh Chí dù sao cũng ở gần hấn, hấn muốn lơ là cũng không lơ là được nhưng Dương Minh Hạo vẫn luôn ở huyện thành, hấn không gặp được thì tự nhiên sẽ không nhớ đến.

“Về rồi thì tốt, sau này đừng đến tiệm rèn nữa!” Dương Chính Sơn cũng không để ý đến sự tủi thân của Dương Minh Hạo, coi như không nhìn thấy, chỉ nhàn nhạt nói.

“Thật à!” Dương Minh Hạo nghe vậy, lập tức vui mừng.

“Ừ, sau này luyện võ cho tốt, cố gắng sớm ngày trở thành võ giả.” Dương Chính Sơn nói.

Một con cừu cũng chán, hai con cừu cũng chán, thêm Dương Minh Hạo cũng chẳng sao.

Nhưng gia đình này càng ngày càng đông đúc, Dương Minh Hạo chỉ có thể ở chung phòng với Lâm Triển, nếu thêm một người nữa thì chỉ còn cách ở chung phòng chính với hấn.

Xem ra sang năm phải xây một ngôi nhà lớn hơn mới được.

Dương Chính Sơn trầm nghĩ.

Trước đây hấn chưa từng có ý định như vậy nhưng nhìn thấy sân lớn Lục gia, hấn cũng nảy sinh ý định này.

Nhưng có thể ở nhà lớn hay không, còn phải xem tiền thưởng của huyện nha có thể cho hần hay không.

Huyện nha vẫn rất giữ chữ tín, phải nói là vị tri huyện La Cẩm này rất giữ lời hứa, đến ngày thứ tư sau khi Khương gia thôn gặp nạn cướp bóc, Dương Chính Sơn đã nhận được tiền thưởng của huyện nha, ba trăm lượng bạc thưởng không thiếu một xu nào được đưa đến tận tay Dương Chính Sơn.

Người đến đưa tiền thưởng chính là anh vợ của Dương Chính Sơn, Lục Chiêu Kỳ.

Trong nhà chính Dương gia, Lục Chiêu Kỳ hứng thú nhìn đám người đang luyện võ trong sân.

“Nơi này của đệ, dạo này náo nhiệt hơn trước nhiều rồi.”

Dương Chính Sơn lấy ấm trà mới mua pha một ấm trà, nói: “Ta đã khỏi bệnh, tộc trưởng có ý muốn đệ tiếp xúc nhiều hơn với công việc của tộc, mấy trai tráng kia là do tộc trưởng phái đến!”

Lục Chiêu Kỳ khẽ gật đầu, quay sang đánh giá Dương Chính Sơn, nhìn mái tóc bạc ở thái dương của Dương Chính Sơn, nói: “Một thời gian không gặp, đệ già đi nhiều rồi!”

“...”

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi giật giật.

Chúng ta có thể không nhắc đến tuổi tác ngày càng già thêm, không nhắc đến việc chúng ta là huynh đệ tốt được không, nhắc đến là ta lại có cảm giác muốn đánh người.

Dương Chính Sơn đã già đi mười tuổi, bây giờ hần cũng thừa nhận nhưng đột nhiên bị người nhắc đến, trong lòng hần vẫn đầy ức chế và buồn bực, rất muốn xách tai Lục Chiêu Kỳ lên và hét lớn, lão tử năm nay mới hai mươi tám tuổi, là một thanh niên khỏe mạnh.

Đáng tiếc là hắn không thể.

“Chúng ta già rồi, con cái đều đã lớn!” Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể chuyển chủ đề sang con cái, hắn không muốn tiếp tục chạy theo chủ đề tuổi tác này nữa.

“Ta nghe nói Văn Viễn học hành rất tốt!”

Nhắc đến đứa tiểu nhi tử của mình, Lục Chiêu Kỳ lập tức lộ ra vẻ đắc ý: “Ha ha, Văn Viễn thực sự rất giỏi, phu tử trong thư viện nói rằng năm sau nó có khả năng rất lớn sẽ vượt qua được kỳ thi viện!”

“Nếu thi viện thì phải đến phủ thành nhỉ!” Dương Chính Sơn rót trà, hỏi.

“Ừ! Tới tháng năm là phải lên đường.” Lục Chiêu Kỳ nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Đến lúc đó để Minh Thành đi cùng nó, cũng có người giúp đỡ.”

Lục Chiêu Kỳ bung chén trà lên nhấp một ngụm, hương trà nhàn nhạt lan tỏa trong miệng: “Để Văn Xuân đi cùng là được rồi!”

“Ha ha, Minh Thành đã luyện võ, có nó bảo vệ, huynh cũng có thể yên tâm hơn!” Dương Chính Sơn cười nói.

Chương 33: Đúng vậy, con là được nhật về đây (2)

Chương 33: Đúng vậy, con là được nhật về đây (2)

Dương gia và Lục gia là họ hàng thân thiết, nếu như là họ hàng thì đương nhiên phải thân thiết một chút, lễ thượng vãng lai, giúp đỡ lẫn nhau, đó mới là họ hàng.

Từ huyện An Ninh đến phủ thành Tĩnh An khoảng hơn hai trăm dặm, chưa nói đến nguy hiểm, chỉ nói đến điều kiện giao thông ở đây, quãng đường hơn hai trăm dặm ít nhất cũng phải đi ba bốn ngày, nếu không có người giúp đỡ thì con đường này thực sự khó đi.

Thật ra Dương Chính Sơn cũng muốn theo đến phủ thành xem thử nhưng nghĩ đến kỳ thi viện còn nửa năm nữa, bây giờ hắn cũng không tiện quyết định.

Nếu đến lúc đó thích hợp, hắn sẽ đích thân đi một chuyến, nếu hắn không có thời gian thì để Dương Minh Thành đi theo.

“Vậy ta không khách sáo nữa, đến lúc đó làm phiền Minh Thành đi theo một chuyến!” Lục Chiêu Kỳ cũng không từ chối nữa, nhận ý tốt của Dương Chính Sơn.

Tiếp đó giọng hắn chuyển hướng, nói: “Về chuyện làm quan, cha đã nói với ta rồi.”

“Đệ giết được Lưu mặt sẹo, La đại nhân rất vui mừng, vì thế ngài ấy còn triệu kiến riêng ta để hỏi thăm tình hình của đệ.”

“Nhưng nếu đệ muốn mưu cầu một chức quan thì tạm thời e là không có cơ hội, huyện nha chỉ có vài người có chức quan có phẩm cấp, một củ cải một cái hồ, bây giờ không có ai lui xuống, đệ cũng không có cơ hội vào.”

“Nếu đệ chỉ muốn làm việc ở huyện nha thì hẳn không khó, ba ban nha dịch, dịch thừa mã binh, ta đều có thể giúp đệ giành được một vị trí khá tốt!”

Không phải hẳn không muốn giúp Dương Chính Sơn, mà là hẳn thực sự không có cách nào.

Hắn chỉ là một điền lại, thậm chí còn không có phẩm cấp, làm sao có thể giúp Dương Chính Sơn mưu cầu một chức quan? Dương Chính Sơn nghe vậy có chút thất vọng nhưng sự thất vọng của hắn nhanh chóng biến mất: “Không được thì thôi, còn nha dịch gì đó, ta cũng không thèm.”

Hắn muốn chức quan có phẩm cấp, chứ không phải những chức vụ ‘bất nhập lưu’ đó (Thời Minh, Thanh: Chức vụ chia làm 9 phẩm 18 cấp; không đến cửu phẩm gọi là “bất nhập lưu”).

Chức vụ bất nhập lưu, mặc dù có thể mang lại cho hắn một chút quyền lực và thu nhập nhỏ nhoi nhưng cũng hạn chế sự tự do của hắn.

Thay vì lãng phí thời gian vào đó, còn không bằng ở lại Dương gia thôn nâng cao thực lực của bản thân, bồi dưỡng con cháu trong nhà, chờ thời cơ.

Hắn tin rằng chỉ cần thực lực của hắn đủ mạnh, con cháu trong nhà đủ xuất sắc thì tương lai nhất định sẽ có cơ hội xuất đầu lộ diện.

“Đệ cũng đừng quá thất vọng, hiện tại đệ đã được La đại nhân ghi nhớ, bất cứ lúc nào cũng có thể được La đại nhân trọng dụng.” Lục Chiêu Kỳ an ủi.

Lời hần nói không sai, La Cầm quả thực đã nhớ đến Dương Chính Sơn nhưng La Cầm có giúp Dương Chính Sơn sắp xếp một chức quan hay không thì phải xem La Cầm có thực sự coi trọng Dương Chính Sơn đến mức nào.

Từ việc La Cầm không triệu kiến Dương Chính Sơn có thể thấy, thật ra hần đối với Dương Chính Sơn không phải rất coi trọng, chỉ vì cái chết của Lưu mặt sẹo nên mới chú ý đến Dương Chính Sơn mà thôi.

Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, Dương Chính Sơn là võ giả nhưng trong mắt La Cầm, hần chỉ là một thường dân, không đáng để một vị đại nhân luôn ghi nhớ trong lòng.

“Cha, thật sự có ba trăm lượng bạc thưởng ư?”

Dương Chính Sơn vừa tiễn Lục Chiêu Kỳ đi thì Vương thị và Lý thị đã chạy đến.

Vương thị mập mạp nhìn tờ ngân phiếu trong tay Dương Chính Sơn mà cười ngây ngô, ngân phiếu ư, đó chính là ngân phiếu, từ bé đến giờ nàng mới thấy ngân phiếu lần đầu.

Lý thị cũng nhìn chăm chăm vào tờ ngân phiếu đó, ánh mắt tham lam không hề che giấu.

Tham lam thật ra rất bình thường, Vương thị và Lý thị đều xuất thân từ nông hộ bình thường, đều là thôn phụ từng trải qua những ngày tháng cơ cực, bỗng nhiên nhìn thấy một số tiền lớn như vậy, nếu không tham lam mới là chuyện lạ.

Không chỉ có họ, ngay cả Dương Minh Hạo cũng chạy đến: “Cha, cho con xem ngân phiếu chút đi.”

“Cút sang một bên, số bạc này là của lão tử, không liên quan đến con!” Dương Chính Sơn nói không chút khách khí.

Mẹ kiếp, bạc là do ta vất vả kiếm được, mấy đứa con bất hiếu các ngươi lại dám nhòm ngó.

“Cha, cho con xem đi, con chỉ xem một chút thôi, con còn chưa từng thấy ngân phiếu!” Dương Minh Hạo nói với vẻ sốt ruột.

Thấy hấn sốt ruột như vậy, Dương Chính Sơn lại càng không cho hấn xem.

“Muốn xem à?”

“Vâng vâng~~” Dương Minh Hạo gật đầu như gà mổ thóc.

“Tự kiểm mà xem!” Dương Chính Sơn nhét ngân phiếu vào trong lòng ngực.

Nhìn tờ ngân phiếu biến mất trong lòng ngực Dương Chính Sơn, Dương Minh Hạo chu môi, đầy vẻ thất vọng và buồn bã.

“Cha, cha không thương con nữa rồi, hu hu...”

Dương Chính Sơn: “...”

Thương cái đầu nguoi ấy! Lão tử không phải cha nguoi.

Nhìn thấy bộ dạng sắp khóc của hấn, Dương Chính Sơn thấy thật khó chịu nhưng nghĩ đến tiểu tử này mới mười bốn tuổi, vẫn chỉ là một hài tử, hấn lại lấy tờ ngân phiếu ra, nói: “Chỉ được xem thôi, đừng xé rách!”

Chương 34: Ta cũng thích người đẹp, cho nên con phải cưới một người vợ hiền

Chương 34: Ta cũng thích người đẹp, cho nên con phải cưới một người vợ hiền

“Cảm ơn cha!”

Vừa nãy còn muốn khóc nhưng khi nhìn thấy ngân phiếu, miệng Dương Minh Hạo đã cười ngoác đến tận mang tai.

Hắn cẩn thận nhận lấy ngân phiếu, như thể đang nâng niu một báu vật quý giá.

Vương thị, Lý thị bên cạnh cũng thò cổ ra xem ngân phiếu, ngay cả Dương Vân Tuyết cũng chạy đến hóng hớt.

Cả nhà đều có vẻ chưa từng thấy thứ gì như vậy, khiến Dương Chính Sơn thấy ê cả răng.

“Cha, con có thể cưới vợ được không?” Dương Minh Hạo đột nhiên nói.

Cưới vợ! Dương Chính Sơn sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn phản ứng lại, đúng là đã đến lúc Dương Minh Hạo nên cưới vợ rồi.

Dương Minh Thành mười lăm tuổi thành thân, Dương Minh Chí mười lăm tuổi thành thân, giờ Dương Minh Hạo đã mười bốn tuổi, đúng là nên đưa chuyện thành thân vào chương trình nghị sự rồi.

Nếu vợ của thân xác này còn sống, có lẽ đã sớm bắt đầu lo chuyện hôn sự cho Dương Minh Hạo.

Mười lăm tuổi kết hôn? Dương Chính Sơn gãi đầu, đây không còn là vấn đề yêu sớm nữa rồi, đây là phạm tội.

Được rồi, ở đây không có luật hôn nhân như trước kia, mười lăm mười sáu tuổi kết hôn đều là chuyện bình thường, nếu hơn mười tám tuổi mới kết hôn, ngược lại còn bị người ta cười chê.

Nhưng lão tử cũng muốn kết hôn, muốn tìm cho các người một mẹ kế! Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Hạo rồi chớp mắt.

Nên tìm cho người một người vợ, hay là tìm cho người một mẹ kế trước nhỉ? Câu hỏi này đáng để suy nghĩ.

Dương Minh Hạo bị hấn nhìn đến mức thấy không thoải mái: “Cha, sao vậy? Con còn chưa thể cưới vợ à?”

“...”

Dương Chính Sơn có chút bất lực, người mới mười bốn tuổi, vội cái gì chứ.

“Có thể!”

“Hai ngày nữa sẽ lo cho con!” Dương Chính Sơn cầm lấy ngân phiếu, nói một cách khó chịu.

Ở đây kết hôn coi trọng mệnh lệnh của cha mẹ, lời nói của bà mối, nói một cách đơn giản là hôn nhân sắp đặt, hôn nhân mù quáng.

Thành thân cũng giống như mở hộp mù, trước khi kết hôn, đôi bên có thể chưa từng gặp mặt, mãi đến đêm động phòng mới biết mình lấy được người vợ như thế nào, hoặc gả cho một phu quân như thế nào.

Đề Dương Chính Sơn lo cho Dương Minh Hạo một người vợ thì không có gì, dù sao phong tục tập quán vẫn là như vậy nhưng đề hấn cũng hôn nhân mù quáng như vậy, hấn không thể chấp nhận được.

Hấn vẫn muốn tự do yêu đương, tìm một người mình thích, chứ không phải tìm một người xa lạ.

“Con muốn cưới một người vợ như thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Xinh đẹp!” Dương Minh Hạo không chút do dự nói.

Dương Chính Sơn hơi giật khóe miệng, người cũng không nhìn xem mình trông thế nào, còn muốn cưới một người vợ xinh đẹp, người xứng sao?

Dương Minh Hạo thực sự không đẹp trai, trong ba huynh đệ, Dương Minh Chí đẹp trai nhất, mắt hai mí, mắt to, nếu không phải da hơi đen thì cũng không kém gì những tiểu sinh mặt búng ra sữa kia.

Dương Minh Chí có vẻ ngoài giống vợ của thân xác này, còn Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo thì có phần giống Dương Chính Sơn, thân hình cao lớn, dung mạo bình thường.

“Lấy vợ phải lấy người hiền, cha sẽ tìm cho con một người hiền lành!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Ta cũng thích người đẹp nên con phải lấy người hiền.

Không có logic gì cả nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy phải như vậy.

Con dâu không phải là vợ của mình, không cần phải quá xinh đẹp.

“Cha~”

Dương Minh Hạo tủi thân nhìn hắt hắt nhưng hắt lười nói nhảm với đứa nhi tử hờ này, quay người đi vào phòng trong.

Ngồi trên giường sưởi, Dương Chính Sơn động niệm, trước mắt hiện ra hình ảnh hư ảo của linh tuyến thạch đàm.

Thạch đàm, linh tuyến, bóng tối vô biên, dường như vẫn như trước nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy vẫn có một số thay đổi.

Đầu tiên là nước suối trong thạch đàm, một vũng nước suối trong vắt, tỏa ra những gợn sóng lăn tăn nhưng không còn là một bát nữa, mà gần bằng một gáo.

Phải biết rằng hôm nay Dương Chính Sơn đã uống một bát nước suối nhưng vẫn còn thừa nhiều như vậy, có thể thấy lượng nước suối chảy ra mỗi ngày đã tăng lên không ít.

Theo ước tính của Dương Chính Sơn, hiện tại lượng nước chảy ra từ mạch nước ngầm dưới đáy ao, mỗi ngày khoảng hai bát, gần như tăng gấp đôi.

Thứ hai là thạch đàm này cũng lớn hơn, ban đầu thạch đàm chỉ khoảng một thước, bây giờ đã gần ba thước.

Nước suối tăng lên, thạch đàm mở rộng, đều là những thay đổi rất rõ ràng.

Dương Chính Sơn lấy bát sứ, đổ đầy nước suối, rồi uống một hơi cạn sạch.

Nước suối vào miệng vẫn trong lành ngọt ngào nhưng cảm giác ấm áp lan tỏa và sự thoải mái tràn ngập toàn thân không còn xuất hiện nữa.

Điều này không có nghĩa là nước suối không còn tác dụng như trước, chỉ là bây giờ cơ thể của Dương Chính Sơn không còn kiệt quệ như trước nữa.

Uống một bát nước sôi, Dương Chính Sơn lại lấy một bình nước, đổ đầy một bình nước sôi, đun sôi để pha trà.

Hoàng hôn dần buông, bầu trời đột nhiên có những bông tuyết nhỏ bay xuống.

Những bông tuyết như đường cát, rơi rào rào, không có sự nhẹ nhàng của những bông tuyết lớn, mang theo sự lạnh lẽo của mùa đông.

Chương 35: Ta cũng thích người đẹp, cho nên con phải cưới một người vợ hiền (2)

Chương 35: Ta cũng thích người đẹp, cho nên con phải cưới một người vợ hiền (2)

“Lão đại, lão nhị, lão tam, lại đây uống trà!” Dương Chính Sơn gọi ba huynh đệ đang dọn dẹp sân vào nhà.

“Cha!” Ba người vào nhà, phửi tuyết trên người.

“Trời lạnh rồi, uống chén trà nóng cho ấm người!” Dương Chính Sơn không nói không rằng rót cho mỗi người một chén trà.

Dương Chính Sơn cũng nhấp một ngụm trà, trà pha bằng nước linh tuyến càng thêm phần ngọt ngào.

Trà trong nhà không phải loại trà ngon gì, chỉ là loại trà lá thường thấy ở huyện.

Ở huyện An Ninh, trà là thứ rất quý, dù là loại trà thường nhất, cũng phải bốn năm trăm văn tiền một cân, không phải thứ mà người dân thường có thể mua được.

Sở dĩ như vậy là vì huyện An Ninh không sản xuất trà, trà trên thị trường đều được vận chuyển từ ngàn dặm xa xôi.

Ba huynh đệ Dương Minh Thành lớn từng này, hầu như chưa từng uống trà, bọn họ cũng không biết trà ngon hay dở, cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Ồ! Trà lại có thể ngọt thế này?” Dương Minh Hạo bập bẹ miệng, hồi vị hương vị của trà.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, mặt hơi giật giật, đồ ngọc này, cho hấn uống trà chẳng khác gì trâu nhai hoa.

“Cha, cho con thêm một chén nữa!” Dương Minh Hạo không biết Dương Chính Sơn đang nghĩ gì, đưa tay xin.

“Tự rót đi, rót cho đại ca và nhị ca của con nữa.” Dương Chính Sơn tự mình nhấp trà, ba huynh đệ chia nhau một ấm trà, chỉ một lát sau, đã uống sạch.

Ba huynh đệ chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng ấm áp lan tỏa, toàn thân tràn ngập cảm giác thoải mái nhưng bọn họ không hề nghi ngờ trà có vấn đề, chỉ cho rằng đó là phản ứng bình thường khi uống trà nóng trong thời tiết giá lạnh.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết chuyện nước linh tuyền, thấy ba người uống hết trà, hấn liền quay người trở về phòng.

Tuyết ngoài cửa sổ càng ngày càng lớn, núi Trường Thanh hùng vĩ liên miên đã khoác lên mình tấm áo bạc.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm, cũng là trận tuyết lớn nhất mà Dương Chính Sơn từng thấy.

Tuyết rơi hai ngày một đêm, mãi đến sáng ngày thứ ba, tuyết mới ngừng.

Trong sân, ba huynh đệ Dương Minh Thành cùng Lâm Triễn đang dọn tuyết trong sân và trên mái nhà, hai tiểu tử Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu như những chú chó con nô đùa trong tuyết.

Đứng trong nhà, Dương Chính Sơn nhìn cảnh tượng bận rộn vui vẻ trong sân, khóe miệng hơi cong lên.

Gia đình này có vẻ cũng không tệ.

“Cha!”

Một bóng người được bọc thành một quả cầu xuất hiện ở cửa sân, hét về phía Dương Chính Sơn.

“Khương Hách! Sao con lại đến đây?” Dương Chính Sơn nhìn khuôn mặt dưới chiếc mũ lông, hỏi.

Khương Hách bước vào nhà, cởi mũ lông, cười ngây ngô: “Con không yên tâm về Vân Yên!”

“Người ở chỗ cha đây, có gì mà không yên tâm!” Dương Chính Sơn liếc nhìn chàng rể hờ này.

Khương Hách cười ngây ngô, không biết là do lạnh hay do xấu hổ mà cả mặt ửng hồng.

Hắn còn liên tục liếc nhìn về phía phòng Tây, tìm kiếm bóng dáng Dương Vân Yên.

Dương Chính Sơn thấy hắn như vậy, trong lòng thầm chửi.

Con không thể đứng đắn một chút được sao, lão nhạc phụ còn đang ở đây.

Cho dù con có nhớ vợ thì cũng phải nói chuyện với nhạc phụ trước chứ.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy như bị tống một đồng cầu lương vào miệng, hắn không muốn ăn cũng phải ăn.

Hừ hừ, muốn gặp vợ con ư, ta cứ không cho đấy.

“Vào ngồi đi!”

Khương Hách sững sốt nhưng chỉ có thể theo Dương Chính Sơn vào nhà.

“Tình hình thôn bên con thế nào?” Dương Chính Sơn tùy tiện hỏi.

“Mọi thứ đều tốt, vượt qua mùa đông này chắc không có vấn đề gì.” Khương Hách trả lời một cách hời hợt.

Khương gia thôn gặp phải giặc cướp, hơn nửa thôn bị đốt cháy, thôn dân cũng bị chết và bị thương quá nửa nhưng may mắn là Dương Chính Sơn đến kịp thời, giúp Khương gia thôn bảo vệ được nhà Khương Hách và một số thôn dân xung quanh.

Bây giờ Khương gia thôn không thiếu vật tư và tiền bạc, chỉ là sau tai nạn này, Khương gia thôn chỉ còn chưa đến mười hộ thôn dân, dân số chỉ còn năm sáu mươi người.

Nhưng dù vậy, cũng tốt hơn nhiều so với Tiểu Lâm thôn bên kia núi Trường Thanh.

Ít nhất thì họ vẫn còn nơi ở, còn có đồ ăn thức mặc, không giống như hai hộ gia đình ở Tiểu Lâm thôn kia, chẳng còn gì cả, toàn phải nhờ Dương gia thôn cứu tế.

“Những người của huyện nha đều đã đi rồi à?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Không, huyện nha có hai vị thư lại và một số nha dịch ở lại.” Cuối cùng, Khương Hách cũng nhớ ra chuyện chính, nói: “Đúng rồi, cha con bảo con đến hỏi cha có muốn mua đất không?”

“Mua đất!” Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động.

“Vâng, thôn có rất nhiều nhà đã tuyệt tự, ruộng đất của họ sẽ do huyện nha bán lại, nếu cha muốn mua thì bây giờ là lúc thích hợp.” Khương Hách nói.

Dương Chính Sơn cảm thấy hứng thú, trước đây hắn còn đang nghĩ có nên mua một số tài sản hay không? Nhà cửa, cửa hàng, ruộng đất đều nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Chương 36: Muốn gặp vợ con ư, ta cứ không cho gặp đấy

Chương 36: Muốn gặp vợ con ư, ta cứ không cho gặp đấy

Mặc dù hiện tại hắn không thiếu bạc nhưng cũng không thể ngồi không chờ chết, hơn nữa nếu muốn Dương gia phát triển mạnh mẽ thì cũng cần nhiều tiền hơn, cần có nguồn thu nhập ổn định.

Hắn đã từng nghĩ đến việc kinh doanh buôn bán, cũng đã từng nghĩ đến việc phát minh sáng chế ra một số thứ để kiếm tiền, chẳng hạn như chế tạo thủy tinh, chưng cất rượu mạnh.

Nhưng sau khi suy nghĩ, hắn vẫn từ bỏ.

Lý do là vì hiện tại nền tảng của Dương gia còn chưa đủ, thực lực quá yếu.

Hắn là võ giả, ở Dương gia thôn có thể coi là nhân vật số một nhưng nếu ở huyện thành, võ giả như hắn căn bản không đáng nhắc đến.

Nếu hắn thực sự kiếm được một khoản tiền lớn thì thứ chờ đón hắn không phải là giàu sang phú quý, mà là tai họa diệt môn.

Không có đủ thực lực thì dù có nhiều của cải đến mấy cũng chỉ là bong bóng xà phòng mà thôi.

Vì vậy, hắn từ bỏ những ý tưởng làm giàu nhanh chóng đó, quyết định mua một số bất động sản cho Dương gia.

Mặc dù mua bất động sản không thể làm giàu nhanh chóng nhưng lại có ưu điểm là ổn định và không gây chú ý.

Với thân phận võ giả của hắn, mua vài trăm mẫu ruộng, làm một địa chủ giàu có vẫn không thành vấn đề.

“Giá cả thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Thư lại của huyện nha định giá ruộng nước là năm lượng, ruộng khô là bốn lượng, thôn bên con hiện có hơn hai trăm mẫu ruộng vô chủ, đều phải bán!” Khương Hách nói.

Mỗi mẫu bốn lượng bạc, giá này tuyệt đối có thể coi là rẻ.

Một năm, huyện An Ninh chỉ có thể trồng một vụ lương thực nên giá ruộng đất tương đối rẻ.

Nếu ở phương Nam của hoàng triều Đại Vinh, giá ruộng đất có thể lên tới hơn mười lượng, thậm chí đạt tới mức hai mươi lượng.

Giá ruộng đất khác nhau tùy theo từng vùng miền và hoàn cảnh khác nhau.

Dương Chính Sơn gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: ” Ta mua một trăm mẫu có được không?”

Khương Hách kinh ngạc nhìn hắn: “Cha, có phải nhiều quá không?”

“Nhiều ư?” Dương Chính Sơn cau mày.

“Một trăm mẫu ruộng, các đại ca cũng không cày hết được!” Khương Hách nói.

Dương Chính Sơn trợn mắt, để Dương Minh Thành bọn họ tiếp tục cày ruộng, làm sao có thể.

Hắn còn muốn để Dương Minh Thành bọn họ trở thành võ giả, đương nhiên không thể để bọn họ lãng phí thời gian vào việc cày ruộng.

“Tìm tá điền!” Dương Chính Sơn nói.

Tá điền chính là những người chuyên cày ruộng cho người khác, Dương gia thôn không có tá điền nhưng bên trấn Thanh Hà lại có không ít tá điền.

Hơn một trăm mẫu ruộng, chỉ cần hai ba nhà tá điền là đủ, lúc đó nhờ Lục gia giúp tìm vài nhà tá điền, hẳn không phải chuyện khó.

“Ồ.” Khương Hách bừng tỉnh: “Nếu cha muốn mua, có thể đến thôn con tìm hai vị thư lại kia.”

Nhưng Dương Chính Sơn nhìn hẳn, mày lại hơi nhíu lại.

Hắn phát hiện ra một vấn đề.

Một vấn đề rất nghiêm trọng.

Dù là ba huynh đệ Dương Minh Thành, hay là Khương Hách, kiến thức của bọn họ đều quá nông cạn, tư tưởng dường như cũng bị hạn chế.

Hắn muốn mua đất, Khương Hách chỉ nghĩ đến việc tự mình cày, thậm chí còn không nghĩ đến tá điền, đây không chỉ là vấn đề kiến thức nông cạn, mà là tư duy và suy nghĩ bị hạn chế.

Nói một cách đơn giản, chính là không phóng khoáng.

Thật ra cũng không trách bọn họ, dù sao bọn họ cũng chỉ là những người dân bình thường, sống mười mấy hai mươi năm, ngoài việc đến huyện thành vài lần, chưa từng rời khỏi thôn xóm.

Hơn nữa còn chưa được học hành, kiến thức tư duy bị hạn chế cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Chính Sơn muốn để Dương gia phát triển mạnh mẽ, đương nhiên sẽ không giới hạn

ở thôn xóm nhỏ bé này, thậm chí sẽ không giới hạn ở huyện An Ninh, tương lai hẳn nhất định phải bước ra ngoài, gây dựng cơ đồ cho Dương gia.

Nếu Dương Minh Thành bọn họ không thay đổi thì sẽ rất khó theo kịp bước chân của hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng giãn mày.

Thay đổi Dương Minh Thành bọn họ không phải chuyện khó, Dương Minh Thành còn trẻ, bây giờ thay đổi cũng chưa muộn.

Dương Minh Thành lớn nhất cũng chỉ mới hai mươi tuổi, tương đương với tuổi sinh viên đại học, còn Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo nhỏ hơn, bắt đầu bồi dưỡng từ bây giờ cũng chưa muộn.

Quan trọng nhất là Dương Minh Thành bọn họ hiếu thuận, nghe lời, chỉ cần là dặn dò của Dương Chính Sơn, bọn họ đều sẽ cố gắng làm.

Ngốc một chút không sao, chỉ sợ phản nghịch, không nghe lời, không chịu thay đổi.

“Cha biết rồi, chiều cha sẽ qua xem!”

Dương Chính Sơn cười cười, cũng không giữ Khương Hách lại nữa: “Con đi thăm Vân Yên đi!”

“Dạ!” Khương Hách cười toe toét: “Cha, con đi trước đây!”

Nói xong, hắn nhanh chân chạy ra khỏi nhà chính, đến gian phòng phía tây.

Thật ra theo lẽ thường thì hắn không được vào gian phòng phía tây, bởi vì gian phòng phía tây không phải phòng riêng của Dương Vân Yên, còn có Dương Vân Tuyết và Vương Đại Nha ở.

Nam nữ thụ thụ bất thân, tỷ phu chạy vào phòng của em vợ, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết có bao nhiêu người sẽ bàn ra tán vào.

Chương 37: Lớp học nhỏ của Dương gia

Chương 37: Lớp học nhỏ của Dương gia

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để ý đến những điều này nhưng hắn cũng không thể làm ngơ để danh tiếng của Dương Vân Tuyết bị tổn hại.

“Đừng ở trong phòng quá lâu, lát nữa giúp đại ca của con quét tuyết.”

Một chàng rể cũng như nửa nhi tử, sức lao động miễn phí này không dùng thì phí, nếu như đã đến thì không thể để hắn nhàn rỗi.

Có thể ngắm vợ nhưng cũng phải làm việc.

Hừ hừ, đây chính là cái lợi của việc làm cha vợ.

“Con biết rồi cha!” Khương Hách không ngoảnh đầu lại mà đáp.

Tên này chắc là nóng lòng muốn gặp vợ, không quan tâm gì nữa mà xông vào phòng, may là Dương Vân Tuyết bọn họ đã biết hắn đến, còn chưa đợi hắn vào cửa thì đã mở cửa trước.

“Tỷ phu, đại tỷ đang ở trong, hai người cứ nói chuyện trước đi.”

Dương Vân Tuyết cong mày cong mắt nói, đồng thời cũng dẫn Vương Đại Nha ra ngoài, nhường không gian nói chuyện cho đôi vợ chồng trẻ.

Khương Hách và Dương Vân Yên nói chuyện trong phòng, còn Dương Vân Tuyết và Vương Đại Nha thì đến gian phòng

phía đông của đại phòng.

Trên chiếc giường sồi ấm áp, hai đứa nhỏ nằm trên chiếc chăn bông dày, bi bô nói chuyện.

Vương thị và Lý thị đã bận rộn trong bếp, chuẩn bị thức ăn cho cả chục người cũng không phải là một việc nhẹ nhàng, hai chị em dâu mỗi ngày đều lo lắng không ít cho việc ăn mặc của cả nhà.

Nhưng trong lòng hai người không hề oán trách, thậm chí còn thấy vui vẻ.

Ăn no mặc ấm, bữa nào cũng có thịt, trước đây họ chỉ có thể tưởng tượng về những ngày như thế này, giờ thì đã thành hiện thực, trong lòng họ đều cảm thấy vô cùng sung sướng.

Hai người chuẩn bị một bàn thức ăn, Khương Hách ở lại ăn trưa, chiều thì cùng Dương Chính Sơn đến Khương gia thôn.

Hai thư lại mà huyện nha để lại chính là những người chuyên xử lý ruộng đất của Khương gia thôn, bọn họ cũng đã nghe nói đến Dương Chính Sơn, cho nên thái độ đối với Dương Chính Sơn rất ôn hòa, không hề có chút kiêu ngạo nào.

Biết được Dương Chính Sơn muốn mua một trăm mẫu ruộng, thái độ của hai người đối với Dương Chính Sơn càng thêm nhiệt tình.

Trời lạnh thế này, ai mà không muốn về nhà ôm vợ.

Họ đã sớm muốn trở về huyện thành rồi nhưng ruộng đất ở Khương gia thôn vẫn chưa bán được, họ cũng không thể về.

Dương Chính Sơn mua một trăm mẫu ruộng, tương đương với việc giúp họ hoàn thành một nửa nhiệm vụ, đương nhiên họ phải nhiệt tình hơn một chút.

Quá trình mua đất diễn ra rất thuận lợi, Dương Chính Sơn đã mua được một vùng đất lớn gần Dương gia thôn, bốn mươi

mẫu ruộng nước, sáu mươi mẫu ruộng cạn, tổng cộng là bốn trăm bốn mươi lượng.

Ngày hôm đó đã lấy được giấy tờ đất đai, đến khi Dương Chính Sơn trở về Dương gia thôn, hắn đã trở thành địa chủ lớn nhất Dương gia thôn.

Biết được Dương Chính Sơn đã mua một trăm mẫu ruộng, mọi người Dương gia đương nhiên không khỏi vui mừng.

Đối với những người dân thường, ruộng đất chính là gốc rễ, có ruộng tức là có lương thực, mà có lương thực thì có nghĩa là họ có thể sống sót.

Mặc dù Dương gia hiện tại đã bắt đầu phát đạt nhưng tư tưởng của Dương Minh Thành vẫn chưa thay đổi, vẫn coi mình là những người nông dân bình thường.

Về vấn đề này, Dương Chính Sơn cho rằng đã đến lúc mở lớp học nhỏ của Dương gia.

Bất kể lớn hay nhỏ, tất cả đều phải đến học.

Buổi sáng luyện võ, buổi chiều học văn hóa.

Dương Chính Sơn đích thân giảng bài, từ Dương Minh Thành, Vương thị, đến Lâm Triển, Vương Đại Nha, thậm chí cả hài tử Dương Thừa Nghiệp cũng bị Dương Chính Sơn bắt đến học.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn không dạy tứ thư ngũ kinh, kinh nghĩa Nho gia, hắn cũng không biết những thứ này, bảo hắn dạy hắn cũng không dạy được.

Hắn dạy toán học.

Là một sinh viên chuyên ngành dự toán công trình, dạy một số kiến thức toán học đơn giản vẫn rất dễ dàng.

Ngoài toán học, Dương Chính Sơn còn dạy một số thứ khác, chẳng hạn như kế toán, kinh tế, quản lý, v.v, những thứ tương đối thực tế.

Nhưng để không tỏ ra mình khác biệt, hắn đều chọn lọc những thứ để dạy, có những lời hắn cũng nói rất ẩn ý.

Không có giáo trình hoàn chỉnh, hắn nghĩ đến đâu thì dạy đến đó.

Thỉnh thoảng còn dẫn Dương Minh Thành đến huyện thành để quan sát nghiên cứu, từ tửu quán đến trà lâu, cửa hàng vải, cửa hàng lương thực, thậm chí cả những quầy hàng rong ven đường, nhà của những hộ gia đình giàu có, huyện nha hắn đều không bỏ qua.

Quan sát cách ăn mặc ở của người khác, nghiên cứu cách làm ăn của các cửa hàng.

Dương Chính Sơn còn cố ý mượn một số hồ sơ không quan trọng của huyện nha từ tay Lục Chiêu Kỳ để Dương Minh Thành đọc và nghiên cứu.

Quá trình này không chỉ là quá trình học tập của Dương Minh Thành mà còn là quá trình học tập của Dương Chính Sơn.

Trong khi đó, tiến độ học tập của Dương Minh Thành và những người khác cũng khác nhau, như Dương Minh Thành và ba huynh đệ của hắn vốn đã biết chữ, có thể trực tiếp truyền đạt một số kiến thức đơn giản, còn như hai chị em dâu Vương thị và Lý thị, họ chỉ có thể bắt đầu từ việc học chữ.

Chương 38: Lớp học nhỏ của Dương gia (2)

Chương 38: Lớp học nhỏ của Dương gia (2)

Đi theo Dương Chính Sơn đến huyện thành để quan sát nghiên cứu, chủ yếu là ba huynh đệ Dương Minh Thành và Lâm Triển.

Lúc đầu, Dương Chính Sơn đích thân dẫn họ đi quan sát nghiên cứu nhưng sau vài lần, Dương Chính Sơn để mặc họ tự đi một mình.

Một tháng trôi qua, cả bốn người đều có tiến bộ rất lớn.

Hôm nay, trên đường từ huyện thành trở về Dương gia thôn, Dương Chính Sơn ngồi trên xe bò, nhìn ba huynh đệ và Lâm Triển bên cạnh.

“Được rồi, nói cho cha biết hôm nay các con có cảm nhận gì!”

“Lão đại, con nói trước đi!”

Dương Minh Thành ngồi phía trước đánh xe vội vàng nói: “Cha, con phát hiện ra rằng nếu làm ăn thì tốt nhất nên mở cửa hàng vải!”

“Tại sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Trước đây con đã quan sát các cửa hàng khác, chẳng hạn như tửu lâu, huyện thành có hai tửu lâu nhưng ngày thường khách không đông, có lẽ là do trời lạnh nên lượng khách hàng ít ỏi.”

“Cửa hàng lương thực có nhiều khách nhưng giá lương thực khá ổn định, lợi nhuận thấp.”

“Lợi nhuận của hiệu thuốc rất cao và thời gian gần đây có rất nhiều bệnh nhân nhưng việc kinh doanh của hiệu thuốc có liên quan rất lớn đến y thuật của đại phu ngồi khám, không phù hợp với chúng ta kinh doanh.”

“Cuối cùng là cửa hàng vải, thời tiết càng lạnh thì việc kinh doanh của cửa hàng vải càng tốt, người dân đều cần áo bông, đều cần mua vải bông và bông từ cửa hàng vải.”

Dương Minh Thành từ từ kể lại những quan sát và đúc kết của mình, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn sắc mặt của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, nói: “Con quan sát rất tốt nhưng con đã bỏ qua một điểm, đó là huyện An Ninh không sản xuất bông, vải vóc và bông của cửa hàng vải đều được vận chuyển từ nơi khác đến, việc kinh doanh liên quan đến điều này cũng không phải là điều mà người dân bình thường có thể làm được.”

Muốn kinh doanh ở huyện An Ninh không phải là chuyện dễ dàng.

Đừng thấy huyện An Ninh nghèo khổ nhưng những cửa hàng đó đều có hậu thuẫn.

Đặc biệt là những ngành nghề như cửa hàng vải, đều không phải do người dân địa phương ở huyện An Ninh mở.

“Đối với chúng ta thì cửa hàng vải không phải là lựa chọn phù hợp, ngược lại cửa hàng lương thực có lợi nhuận thấp hơn nhưng lại ổn định nên là lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng những cửa hàng lương thực đó đều có địa chủ lớn, đại gia tộc chống lưng, chỉ dựa vào chúng ta thì rất khó để mở một cửa hàng lương thực!”

Dương Chính Sơn nói.

Hắn đã cân nhắc đến những điều này, nếu không hắn đã không đi mua đất.

Là một người hiện đại, hắn làm sao có thể không biết rằng kinh doanh là cách kiếm tiền nhanh nhất nhưng không có nền tảng, không có hậu thuẫn thì việc kinh doanh chỉ là chuyện viển vông.

“Lão nhị, nói cho cha biết những gì con phát hiện!” Dương Chính Sơn lại hỏi Dương Minh Chí.

Dương Minh Chí đi bên cạnh xe bò, vừa đi vừa nói: “Cha, dạo này con vẫn luôn quan sát Lư gia!”

“Lư gia!” Dương Chính Sơn nhướng mày.

“Vâng, Lư gia là gia tộc lớn nhất ở huyện An Ninh, sản nghiệp rất đa dạng, qua sự quan sát của con thì phát hiện ra rằng, cửa hàng lương thực, tiệm rèn, tửu lâu, trà quán, tiệm vàng bạc, v.v, ở phố Đông của huyện thành đều là sản nghiệp của Lư gia!”

“Ngoài ra, Lư gia còn có học đường, trong học đường có hơn năm mươi học sinh, phần lớn đều là con cháu tộc Lư thị, bọn họ đều có thiên phú đọc sách rất tốt!”

“Con còn kết giao được một bằng hữu họ Lư, tên gọi Lư Thành, hắn là tử đệ chi thứ của Lư gia, năm nay mười tám tuổi, đang theo học ở học đường tộc Lư thị.”

“Theo hắn nói, Lư gia có một vị lão gia đang làm quan ở kinh đô, hình như là Hộ bộ lang trung.”

“...”

Dương Minh Chí nói rất nhiều về Lư gia, từ việc có bao nhiêu người Lư gia đi làm quan ở bên ngoài đến những con cháu xuất chúng của học đường tộc Lư thị.

Hắn nói rất rời rạc nhưng Dương Chính Sơn lại nghe rất chăm chú.

Đây đều là những tầng lớp mà trước đây hắn chưa từng tiếp xúc, mặc dù hắn biết Lư gia là gia tộc lớn nhất ở huyện An Ninh nhưng hiểu biết của hắn về Lư gia cũng chỉ dừng lại ở mức lớn nhất mà thôi.

Càng nghe Dương Minh Chí nói, Dương Chính Sơn càng nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Cha, sao cha lại nhìn con như vậy?” Dương Minh Chí chú ý đến ánh mắt của Dương Chính Sơn, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Dương Chính Sơn lắc đầu, nói: “Không có gì, con làm rất tốt.”

Thật là nhân tài! Tiểu tử này chắc chắn là một nhân tài.

Chỉ trong vài ngày, tiểu tử này lại có thể điều tra tình hình Lư gia rõ ràng như vậy.

Còn kết giao được với người Lư gia.

Thân xác này cũng quen biết người Lư gia, Lư Châu và hắn là huynh đệ sống chết có nhau nhưng hắn lại hầu như không hiểu biết gì về Lư gia.

So sánh giữa hai người, chênh lệch rõ ràng.

“Lão tam, đến lượt con!” Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Hạo đang đi theo sau xe bò.

“Hả!” Dương Minh Hạo như thể đang mất tập trung, đột nhiên bị Dương Chính Sơn gọi đến thì vẻ mặt đầy vẻ bối rối.

Chương 39: Bảo con đi quan sát học tập, vậy mà con lại đi ngắm tiểu cô nương?

Chương 39: Bảo con đi quan sát học tập, vậy mà con lại đi ngắm tiểu cô nương?

“Hôm nay con có phát hiện gì không?” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

“Ồm, con phát hiện ra rằng tiểu thư của tiệm vải Nam Thành rất xinh đẹp!” Dương Minh Hạo há miệng nói.

“...”

Sắc mặt Dương Chính Sơn tối sầm, hận không thể tát chết nhi tử ngốc này.

Bảo con đi quan sát học tập, vậy mà con lại đi ngắm tiểu cô nương? Chết tiệt! Dương Chính Sơn muốn chửi thề.

“Không phải, không phải, con phát hiện ra rằng vị tiểu thư kia rất giỏi!” Dương Minh Hạo cuối cùng cũng nhận ra khuôn mặt đen sì của Dương Chính Sơn, vội vàng sửa lời.

Dương Chính Sơn hơi giật khóe miệng.

Ngươi đang đùa giỡn với ta à? “Giỏi đến mức nào?”

Khuôn mặt đen sì của Dương Chính Sơn rất đáng sợ, Dương Minh Hạo rút cổ lại, nhỏ giọng nói: “Con cảm thấy nàng mới là chủ tiệm vải.”

Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu, trong lòng thâm niệm, đừng tức giận, đừng tức giận, ai mà chẳng có một nhi tử

ngốc.

“Được rồi, con đừng nói nữa!”

Dương Chính Sơn lười không muốn nói chuyện với nhi tử khôn kiếp này nữa, quay sang nhìn Lâm Triền.

“Còn con thì sao?”

“Đệ tử phát hiện ra rằng việc kinh doanh được liệu và da lông ở huyện An Ninh rất tốt!” Trên khuôn mặt non nớt của Lâm Triền mang vẻ đăm đăm và nghiêm túc không phù hợp với lứa tuổi.

“Vậy con có ý tưởng gì khác không?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Đệ tử cho rằng để người dân trồng được liệu là một ý kiến không tồi!” Lâm Triền nhìn Dương Chính Sơn với vẻ đầy mong đợi.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, khóe miệng hơi cong lên.

Nói thật, Lâm Triền tuy còn nhỏ tuổi nhưng sự thông minh của hấn lại vượt xa Dương Minh Thành và hai huynh đệ kia, hơn nữa hấn còn có một người cha là tú tài, về kiến thức và hiểu biết đều vượt xa Dương Minh Thành và hai huynh đệ kia.

Nhưng dù sao hấn vẫn còn nhỏ tuổi, nhìn nhận vấn đề có phần phiến diện.

“Trồng được liệu đúng là kiếm được nhiều tiền hơn trồng lương thực nhưng con đã bỏ qua một vài vấn đề.”

“Thứ nhất, nông dân bình thường không biết trồng được liệu, nếu muốn đẩy mạnh việc trồng được liệu ở huyện An Ninh thì có thể mất nhiều năm.”

“Thứ hai, sản lượng lương thực của huyện An Ninh không được dồi dào, điều này liên quan đến quan hệ cung cầu, so với

dược liệu, người dân cần lương thực hơn, nếu để người dân trồng dược liệu ồ ạt thì lương thực ở huyện An Ninh chắc chắn sẽ không đủ, mà nếu vận chuyển lương thực từ nơi khác đến huyện An Ninh thì giá lương thực chắc chắn sẽ tăng.”

“Một tăng một giảm, lợi nhuận từ việc trồng dược liệu của người dân thật ra cũng tương đương với trồng lương thực.”

“Hơn nữa, nếu không có lương thực, khả năng chống chọi thiên tai của người dân sẽ càng thấp, huyện An Ninh liên tục xảy ra tai họa do con người gây ra, nếu người dân chỉ trông chờ vào việc mua lương thực để sống qua ngày thì giá lương thực có thể tăng vọt lên trời.”

“Còn thứ ba, điều này liên quan đến vấn đề quan niệm, người dân coi trọng lương thực, họ sẽ không dễ dàng thay đổi và cũng không muốn mạo hiểm.”

Dương Chính Sơn nói hết những gì mình nghĩ cho Lâm Triền nghe, không hề giấu giếm.

Sau hai tháng tiếp xúc, Lâm Triền đã được hân công nhận.

“Khi nhìn nhận bất kỳ sự việc nào cũng phải phân tích từ nhiều khía cạnh, đừng chỉ nhìn vào những điểm có lợi, mà phải biết phát hiện ra những khuyết điểm.”

“Chỉ khi con có cách khắc phục được tất cả những khuyết điểm thì mới có thể hoàn thành tốt một việc.”

Dương Chính Sơn ân cần chỉ bảo.

“Cảm ơn sư phụ đã chỉ dạy, đệ tử sẽ ghi nhớ trong lòng!”
Lâm Triền nói.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, trên con đường phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp.

“Tránh ra!”

“Tránh ra!”

Tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng quát tháo ập đến, Dương Minh Thành đang đánh xe giật mình, vội kéo dây cương, còn con bò kéo xe thì chạy về phía cánh đồng bên đường.

Tiếng vó ngựa như sấm rền, trong nháy mắt, từng kỵ binh phi như bay qua chiếc xe bò.

Dương Chính Sơn ngồi trên xe bò, mắt hơi nheo lại.

Kỵ binh!

Không phải kỵ binh của biên quân!

Huyện An Ninh nằm gần biên giới Đông Bắc, trong địa phận cũng có đại quân đóng quân, ngày thường cũng thường gặp phải việc điều động binh lính, Dương Chính Sơn ở trong thành huyện cũng đã gặp không ít lần tướng sĩ ở biên giới đi qua.

Nhưng đội kỵ binh như trước mắt, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đội kỵ binh trước mắt này có khoảng hơn ba trăm người, tất cả đều mặc áo giáp sắt, đội mũ sắt, đeo trường đao bên hông, khí thế hung hãn, như hổ lang chi sư.

Dương Chính Sơn cho rằng đây không phải là kỵ binh của biên quân, bởi vì kỵ binh của biên quân ngoài vệ binh bên cạnh tướng lĩnh thì phần lớn đều là khinh kỵ mặc áo giáp da.

Đặc biệt là vào mùa đông, biên quân càng ít khi mặc áo giáp sắt.

Trời lạnh giá, mặc áo giáp sắt cũng giống như ôm một khối băng, vì vậy biên quân ở Đông Bắc vào mùa đông chủ yếu mặc áo giáp da và áo giáp bông.

Chương 40: Bảo con đi quan sát học tập, vậy mà con lại đi ngắm tiểu cô nương? (2)

Chương 40: Bảo con đi quan sát học tập, vậy mà con lại đi ngắm tiểu cô nương?

Đội kỵ binh trước mắt này lại mặc áo giáp sắt, rõ ràng không phải là tướng sĩ của huyện An Ninh, mà là từ phương Nam đến.

Nhưng không biết bọn họ đến từ đâu.

Bụi mù mịt, đội kỵ binh đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trên cánh đồng trống trải, chỉ để lại một vùng bụi bay mù mịt.

“Trời ơi, kỵ binh từ đâu đến vậy, thật đáng sợ!” Dương Minh Thành vỗ ngực, sợ hãi nói.

“Chắc không phải của huyện An Ninh, bọn họ mặc áo giáp sắt!” Lâm Triền nhỏ giọng nói.

“Lạ thật, sao tự nhiên lại có kỵ binh đến đây? Chẳng lẽ biên giới phía Bắc có chiến sự?” Dương Minh Chí trầm ngâm nói.

Mấy người vừa kinh ngạc trước uy thế của đội kỵ binh, vừa đoán già đoán non về lý do đội kỵ binh này đến huyện An Ninh.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Dắt xe bò ra, đi thôi!”

May mà con bò nhà hấn bình tĩnh, mặc dù bị đội kỵ binh bất ngờ làm cho giật mình nhưng không bị dọa phát điên, chỉ trốn vào cánh đồng bên đường.

Mấy người đẩy xe bò trở lại đường, tiếp tục đi về nhà.

Tết đến gần, cái lạnh của mùa đông không ngăn được sự nhiệt tình của thôn dân Dương gia thôn. Nhiều thôn dân sẽ đến chợ hoặc huyện để mua sắm đồ Tết, hoặc đi thăm họ hàng, tặng quà Tết.

Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ, lần này hấn đến huyện, ngoài việc đưa Dương Minh Thành đi học hỏi, còn để mua sắm đồ Tết.

Cả một xe bò đồ Tết, nào là vải vóc, lông thú, trà, thịt, v.v, số đồ Tết này đã ngốn của Dương Chính Sơn hơn hai mươi lạng bạc.

Về đến nhà, Dương Chính Sơn lập tức phân loại đồ Tết.

Có thứ để dùng trong nhà, có thứ để làm quà biếu họ hàng.

Ngày hôm sau, Dương gia bắt đầu đi tặng quà Tết, đại nhi tử Dương Minh Thành đi cùng Vương thị về nhà mẹ vợ, nhị nhi tử Dương Minh Chí đi cùng Lý thị về nhà mẹ vợ, Dương Chính Sơn dẫn Dương Minh Hạo đi khắp thôn tặng quà, những người lớn tuổi hơn hấn, hấn đều tặng quà.

Với nguyên tắc lễ nhiều không trách, Dương Chính Sơn không bao giờ keo kiệt trong việc tặng quà nhưng hấn cũng không sĩ diện, có bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu việc.

Mỗi nhà tặng một ít thịt lợn và vải bông, vừa thiết thực lại không quá rẻ tiền, mà thực tế Dương Chính Sơn tặng quà ở Dương gia thôn chỉ mất ba lạng bạc, trong đó tộc trưởng Dương Chính Tường còn chiếm phần nhiều.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn tặng quà Tết chắc chắn không thể thiếu phần của nhạc phụ Lục Tùng Hạc.

Vợ của thân xác này đã mất, việc thăm hỏi Lục Tùng Hạc đành giao cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đích thân dẫn Dương Minh Thành, Dương Minh Hạo và Dương Vân Tuyết đến Lục gia ở trấn Thanh Hà.

Có lẽ vì sự thay đổi của Dương Chính Sơn trong thời gian này, hoặc có lẽ vì nút thắt trong lòng nhạc phụ đã được gỡ bỏ, hoặc có thể cả hai lý do, thái độ của Lục gia đối với Dương Chính Sơn ngày càng nồng nhiệt.

Vừa hay Lục Chiêu Kỳ cũng ở nhà, Dương Chính Sơn cùng hai huynh đệ Lục Chiêu Kỳ và Lục Chiêu Nhiên uống không ít rượu, lúc về nhà đều nằm trên xe bò mà về.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đến đêm giao thừa.

Đây là cái Tết đầu tiên Dương Chính Sơn đến thế giới này, ý nghĩa tự nhiên khác biệt.

Nói ra thì, ở thế giới trước, hắn không thích đón Tết, vì từ khi ông bà nội mất, hắn đều đón Tết một mình.

Mặc dù cha mẹ luôn gọi hắn về nhà ăn Tết nhưng khi về đến nơi, hắn lại thấy mình như người thừa, dù là nhà của ai, hắn cũng không thể hòa nhập.

Vì vậy, sau khi tốt nghiệp đại học, hắn bắt đầu một mình đón Tết, ngồi một mình bên cửa sổ, ngắm nhìn pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, nhìn đám trẻ con nô đùa dưới lều, hồi tưởng lại những điều tốt đẹp thời thơ ấu, cảm nhận nỗi cô đơn mà Tết mang lại.

Nhưng bây giờ, nhìn cả gia đình đông đủ, náo nhiệt, nỗi cô đơn trong lòng hắn đột nhiên biến mất.

“Cha, đến giờ thỉnh gia đường rồi!” Dương Minh Thành đến bên Dương Chính Sơn, nói.

“Thỉnh gia đường!” Dương Chính Sơn hơi sửng sốt, sau đó phản ứng lại.

Theo phong tục của Dương gia thôn vào đêm giao thừa, gia đình phải bày trực gia đường, bày đủ các loại rượu thịt, đốt hương đốt giấy, mời tổ tiên về ăn Tết.

Dương gia thôn chủ yếu là người tộc Dương thị, vì vậy, thỉnh gia đường hàng năm đều là gần nửa thôn cùng nhau hành động.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Dương Chính Sơn quay đầu nhìn hương nến, rượu thịt mà Vương thị và Lý thị bày.

“Vâng, đã chuẩn bị xong hết rồi, ở sau thôn đã có rất nhiều người chờ rồi!” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, bước ra khỏi nhà, đi về phía sau thôn.

“Chính Sơn thúc!”

“Chính Sơn gia gia!”

Hắn vừa đến sau thôn, đã có không ít dân làng chào hỏi hắn.

Dương Chính Tường cũng đã đến, thấy Dương Chính Sơn đến, vội vàng tiến lên kéo hắn cùng lên núi.

Dương gia thôn thỉnh gia đường phải đến nghĩa trang ở sau núi, nơi chôn cất tổ tiên tộc Dương thị.

Chương 41: Tết Nguyên Đán, đặt tên

Nhớ lại trước đây, mặc dù thân xác này cũng đi thỉnh gia đường hàng năm nhưng đều đi theo sau dân làng, còn bây giờ Dương Chính Tường lại dẫn hần đi đầu.

Đây cũng là một biểu hiện cho sự thay đổi địa vị của hần trong tộc Dương thị.

Đốt hương đốt giấy không cần phải nói nhiều, Dương Chính Sơn cũng không biết mình đã lạy bao nhiêu cái, nghi thức thỉnh gia đường mới kết thúc.

Đến khi hần về nhà thì đầu gối đã dính một lớp đất dày.

Bữa cơm tất niên, Vương thị và Lý thị đã chuẩn bị một bàn đầy ắp thức ăn, lần này là một bàn thật sự, không còn là một bàn chỉ có một nồi thịt lợn nấu cải bắp nữa.

Có gà có cá, có trứng có thịt, lượng lớn ăn no.

Cả nhà ăn một bữa thật thoải mái.

Thậm chí, Vương thị còn ăn đến nước mắt lưng tròng, vừa ăn vừa gấp thức ăn cho hài tử.

Lý thị cũng vậy, chuyên gấp những miếng thịt cá tươi ngon cho hài tử ăn.

“Đại Nha, ăn cái này ngon lắm!”

Dương Vân Tuyết lúc nào cũng không quên chăm sóc Vương Đại Nha, có lẽ bây giờ nàng đã coi Vương Đại Nha như muối muội ruột của mình rồi.

Vương Đại Nha cũng không còn nhút nhát như trước nữa, mặc dù tính tình vẫn có phần nhu nhược nhưng đã hoạt bát hơn trước rất nhiều.

Dương Chính Sơn nhấp một ngụm rượu nhỏ, mỉm cười nhìn cả gia đình, nỗi cô đơn vẫn còn đó nhưng có nhiều người bầu bạn như vậy, nỗi cô đơn đã bị đè chặt xuống đáy lòng.

Mùng một Tết, Dương Chính Sơn dậy từ rất sớm, lấy những phong bao lì xì đã chuẩn bị từ trước ra.

Ăn sáng xong, Dương Chính Sơn ngồi trong nhà, nhìn từng người đến chúc Tết.

Bắt đầu từ Dương Minh Thành, Vương thị một tay bế Dương Thanh Uyển, một tay dắt Dương Thừa Nghiệp.

“Chúc cha năm mới sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý!”

“Tốt, tốt!” Dương Chính Sơn cười tươi rồi rút phong bao lì xì, mỗi người một cái.

Tiền trong phong bao lì xì không nhiều, chỉ có một đồng bạc mà thôi.

Nhưng Dương Chính Sơn đã đặc biệt chuẩn bị một chiếc khóa bạc cho đại tôn nữ, đích thân hắn đeo chiếc khóa bạc lên người tiểu nha đầu, tiểu nha đầu nắm chặt chiếc khóa bạc, đôi mắt to tròn ngây thơ đầy tò mò, há miệng cắn.

“Cảm ơn cha!” Vương thị cười tí mắt, miệng lưỡi trơn tru, nói ra đủ loại lời chúc tốt đẹp: “Chúc cha cát tường như ý, phúc thọ an khang, năm năm bình an...”

Sau một tháng học hành, Vương thị đã học được không ít thứ, mặc dù vẫn chưa biết hết chữ nhưng những lời chúc tốt đẹp này thì nói rất trôi chảy, không biết có phải Dương Minh Thành đã lên dạy hay không.

Tiếp theo là gia đình nhị nhi tử Dương Minh Chí, so với Vương thị, tính tình của Lý thị dịu dàng hơn một chút, nàng vốn không tranh giành, rất dễ bị người khác bỏ qua.

Nhưng Dương Chính Sơn lại biết người con dâu thứ hai này thông minh hơn con dâu trưởng rất nhiều.

Không tranh giành không có nghĩa là sẽ chịu thiệt, thân xác này quản lý gia đình luôn công bằng công chính, đại phòng có gì thì nhị phòng cũng không thiếu.

Dương Chính Sơn đến đây rồi, cũng vẫn như vậy.

Nếu như người đứng đầu gia đình có thể công bằng thì Lý thị là con dâu, hà tất phải tranh giành?

Đây chính là sự thông minh của Lý thị, nàng nhìn thấu, nghĩ cũng thấu.

Sau đó là Dương Minh Hạo, Dương Vân Tuyết, Lâm Triền, cuối cùng mới đến lượt Vương Đại Nha.

Vương Đại Nha ôm đệ đệ của mình, quỳ xuống đất dùng sức đập đầu: “bịch” một tiếng làm Dương Chính Sơn giật mình.

“Nha đầu này muốn làm gì vậy?” Dương Chính Sơn vội vàng đưa tay ra muốn đỡ nàng.

Lễ Tết đập đầu thì đập đầu bình thường thôi, mắc gì lại dùng sức như vậy, nếu lỡ đập thủng một cái lỗ trên đầu thì không phải tốn công vá lại à.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn đỡ nàng dậy thì thấy nàng đã đầy nước mắt.

“Cảm ơn sư phụ!”

Dương Chính Sơn biết nàng đang buồn, càng hiểu được lòng biết ơn trong lòng nàng.

“Được rồi, được rồi, Tết nhất đến nơi rồi, không được khóc!”

Nói rồi hắn đặt phong bao lì xì và một chiếc khóa bạc vào trong túi lót của đệ đệ Đại Nha.

Mặc dù đệ đệ của Vương Đại Nha không có quan hệ gì với hắn nhưng hắn vẫn đối xử công bằng, đại tôn nữ có gì thì hài tử này cũng có.

“Hôm nay vui, sư phụ đặt tên cho con nhé!” Dương Chính Sơn đột nhiên nghĩ đến tên của Vương Đại Nha.

Vương Đại Nha không giống Lâm Triễn, Lâm Triễn trước kia có một người cha là tú tài nên có tên riêng, còn Vương Đại Nha xuất thân từ một gia đình nông dân bình thường, hoàn cảnh gia đình còn không bằng Dương gia trước kia, chỉ vì nàng là đại nữ nhi nên vẫn luôn được gọi là Đại Nha.

Vương Đại Nha ngẩng đầu lên, đầy vẻ mong đợi nói: “Sư phụ có thể đặt tên cho đệ đệ con không?”

Nha đầu này coi đệ đệ còn quan trọng hơn cả bản thân mình.

“Đều có!” Dương Chính Sơn cười nói.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Sau này con sẽ có tên là Vương Vân Kiều, còn đệ đệ con sẽ gọi là Vương Minh Triết.”

Chương 42: Tết Nguyên Đán, đặt tên (2)

Đại Nha là đệ tử của hấn nên phải theo cùng thế hệ với Dương Vân Tuyết, vì vậy hấn trực tiếp lấy chữ Vân làm tên lót cho Đại Nha, còn chữ Kiều là vì Đại Nha rất khéo tay, thêu thùa may vá rất giỏi.

Còn cái tên Minh Triết này, là theo tên của ba huynh đệ Dương Minh Thành.

“Cảm ơn sư phụ!”

Vương Đại Nha, không đúng, bây giờ là Vương Vân Kiều rồi, nàng mừng đến phát khóc, lại đập đầu thật mạnh xuống đất lạy Dương Chính Sơn.

“Được rồi, được rồi, không cần lạy nữa, trán đỏ hết rồi!”

“Vân Tuyết, mau đỡ nha đầu này dậy!”

Dương Chính Sơn hơi bất lực.

Thói động một tí là đập đầu này, hấn có chút chịu không nổi.

Người nhà sau khi làm lễ Tết xong thì hài tử trong thôn cũng bắt đầu đến từng nhà chúc Tết.

Dương Chính Sơn đã chuẩn bị sẵn một rổ lì xì, còn có rất nhiều kẹo mạch nha, ai đến cũng có phần, mỗi hài tử đều được một phong lì xì và một cục kẹo mạch nha.

Trong phong lì xì chỉ có hai đồng tiền nhưng cũng đủ để đám hài tử vui mừng hơn hở.

Đến chúc Tết không chỉ có hài tử trong tộc mà còn có một số hài tử khác họ, Dương Chính Sơn cũng không phân biệt đối xử, cứ đến là có phần.

Cả buổi sáng trôi qua, Dương Chính Sơn cảm thấy hai bên má mình cười đến cứng cả lại, đầu óc cũng bị đám hài tử làm cho choáng váng.

Nói là náo nhiệt thì náo nhiệt thật nhưng cũng thật sự rất ồn ào.

Mùng 2 trở đi là đến lượt đi chúc Tết, họ hàng Dương gia thật ra không nhiều, ngoài thông gia ra, Dương Chính Sơn cũng không có huynh đệ tỷ muội nào, cho nên hẳn chỉ đi một chuyến đến Lục gia ở trấn Thanh Hà là xong, không cần phải ra ngoài nữa.

Chớp mắt đã đến mùng 5, không khí Tết vẫn còn nhưng Dương Chính Sơn đã khôi phục lại thói quen luyện võ của mình.

Sáng sớm, hẳn đã đến hậu sơn.

Cây trường thương vung lên, mang theo một trận gió thương sắc bén, quét những viên đá vụn trên mặt đất bắn ra ngoài.

Gió thương càng lúc càng mạnh, mũi thương càng lúc càng nhanh.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn nhảy lên cao một trượng, mũi thương đâm mạnh vào tảng đá lớn bằng cối xay.

Phập, mũi thương đâm vào, tảng đá vỡ tan.

Thấy cảnh này, đôi mắt Dương Chính Sơn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Kình khí!

Đây là lần đầu tiên hần phóng xuất kinh khí.

Khi giết Lưu mặt sẹo, hần đã bắt đầu kéo gân rút xương, đến nay đã gần hai tháng, tu vi của hần cuối cùng cũng chạm đến ngưỡng Luyện kinh.

Cảnh giới Đoán Thể được chia thành ba tầng là Hoán lực, Dịch cân và Luyện kinh, trong đó quan trọng nhất chính là tầng Luyện kinh.

Hoán lực và Dịch cân thuộc về hai tầng song song nhưng Luyện kinh lại là một tầng vượt bậc.

Nếu có thể thu phát kinh khí tự nhiên thì sẽ bước vào cảnh giới Hậu Thiên.

Có thể phóng xuất kinh khí, cũng có nghĩa là Dương Chính Sơn đã nhìn thấy ngưỡng cửa của Hậu Thiên.

“Tiếp tục!”

Dương Chính Sơn một lần nữa vung cây trường thương nhưng bây giờ hần vẫn chưa thể thu phát kinh khí tự nhiên, đại khái chỉ có thể thi triển mười lần thì thành công một lần.

Sau nhiều lần thử liên tục, hần cũng phát hiện ra vấn đề.

Cái gọi là kinh khí, chính là đem khí tức hỗn loạn trong toàn thân tụ tập vào đan điền, lực vung về dần mất đi, lực cương cường dần tăng lên. Đợi đến khi lực vung về hoàn toàn tiêu biến, lực cương cường tràn đầy thì có thể thu phát kinh khí tự nhiên.

Dương Chính Sơn không thể thu phát tự nhiên, chủ yếu là có hai nguyên nhân.

Một là thể chất của hần không đủ mạnh, cảnh giới Đoán Thể căn bản là thể chất, võ đạo gốc rễ là thân thể, chỉ có thân thể đủ mạnh mẽ, mới có thể tiến vào cảnh giới cao hơn.

Mặc dù nước linh tuyến có thể chậm rãi nâng cao thể chất và tiềm lực nhưng Dương Chính Sơn tu luyện thời gian còn ngắn, cường độ thân thể còn lâu mới đạt đến cường độ của cảnh giới Hậu Thiên.

Phải biết rằng võ giả bình thường muốn từ tầng Hoán lực đạt đến tầng Luyện kinh, ít nhất cũng phải mất vài năm công phu nhưng Dương Chính Sơn chỉ mới dùng hai ba tháng mà thôi.

Nguyên nhân thứ hai là hắc không chế kinh khí không đủ chính xác, hắc vừa mới có thể cảm ứng được kinh khí, tự nhiên không thể làm được việc không chế kinh khí trong cơ thể hoàn mỹ.

Vấn đề này không phải nước linh tuyến có thể bù đắp được, mà cần Dương Chính Sơn kiên trì khổ luyện, không ngừng thử nghiệm, đúc kết kinh nghiệm mới được.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn không hề cảm thấy thất vọng, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

Có vấn đề không đáng sợ, đáng sợ nhất là không thể phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Nếu như là đã phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu thì việc còn lại chính là bù đắp hai vấn đề này.

Dương Chính Sơn cảm thấy đây không phải là chuyện khó, chỉ cần khổ luyện mà thôi, hắc có đủ sự dẻo dai, cũng có đủ sự kiên trì, điều hắc không sợ nhất chính là khổ luyện.

Chương 43: Song hỷ lâm môn

Điều này có liên quan đến quá trình trưởng thành của hấn, sau khi cha mẹ ly hôn, hấn theo ông bà nội sinh sống, mặc dù ông bà nội rất chăm sóc hấn nhưng dù sao ông bà nội cũng đã lớn tuổi, rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm, cho nên cần Dương Chính Sơn tự mình làm.

Từ việc chăm sóc bản thân, đến việc chăm sóc ông bà nội, hấn vẫn luôn làm rất tốt, chưa từng lười biếng.

Hấn là người có thể chịu khổ.

Cảm thấy luyện tập cũng đã đủ rồi, Dương Chính Sơn cắt cây trường thương về nhà.

Đợi đến khi hấn về đến nhà thì lại nghe được một tin tốt.

Lão đại Dương Minh Thành đã trở thành võ giả!

Hôm nay đúng là song hỷ lâm môn.

Nhưng Dương Chính Sơn không nói chuyện mình đạt đến tầng Luyện kinh cho người khác biết, chỉ nhìn cả nhà vì Dương Minh Thành mà ăn mừng.

Dương Minh Thành có thể trở thành võ giả tất nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của nước linh tuyền.

Từ lần đầu tiên dùng nước linh tuyền pha trà, Dương Chính Sơn cách ba bữa lại lên cho ba huynh đệ uống nước linh tuyền, không chỉ ba huynh đệ Dương Minh Thành mà những người khác cũng được uống, chỉ là uống ít hơn Dương Minh Thành mà thôi.

Nước linh tuyến có tác dụng nâng cao thể chất, cho dù chỉ thỉnh thoảng uống một lần, cũng có thể khiến người ta không mắc bệnh tật.

Mùa đông năm nay, Dương gia không có một ai bị bệnh đều nhờ vào công lao của nước linh tuyến.

Còn Dương Minh Thành trở thành võ giả, đối với Dương gia và cả tộc Dương thị đều có ý nghĩa phi thường.

Điều này chứng tỏ tộc Dương thị có người kế thừa, chứng tỏ sự truyền thừa của tộc Dương thị còn có thể kéo dài thêm mấy chục năm nữa.

Cho nên khi tin tức này truyền ra, cả Dương gia thôn đều chấn động.

Tộc trưởng Dương Chính Tường vội vã chạy đến: “Minh Thành thật sự trở thành võ giả rồi ư?”

Hắn vừa kinh vừa mừng, còn có chút không dám tin.

“Vâng, coi như là bước vào ngưỡng cửa của võ giả!” Dương Chính Tường cười nhẹ.

“Tốt, tốt, tốt, ha ha ha~~” Dương Chính Tường bật cười sảng khoái.

Không ai biết được những năm trước hắn đã lo lắng và sợ hãi như thế nào, là tộc trưởng của tộc Dương thị, hắn sợ nhất chính là võ đạo của tộc Dương thị không có người kế thừa.

Liên tiếp mười mấy năm, hắn đều không bồi dưỡng ra được một võ giả nào, điều này khiến hắn cảm thấy hổ thẹn với tổ tiên.

Mãi đến khi Dương Chính Sơn khỏi bệnh, lòng hắn mới hơi yên tâm một chút.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng không còn trẻ nữa, không thể coi là thể hệ trẻ, cho nên mặc dù lòng hấn đã yên tâm hơn một chút nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Giờ đây Dương Minh Thành đã trở thành võ giả, tảng đá đè nặng trong lòng hấn cuối cùng cũng được dỡ bỏ.

Sự sáng khoái này là điều người khác không thể hiểu được, không thể cảm nhận được.

Dương Chính Sơn cũng rất vui nhưng sự vui mừng của hấn hiển nhiên không thể so sánh với Dương Chính Tường.

Dù sao chuyện Dương Minh Thành trở thành võ giả cũng nằm trong dự liệu của hấn, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Dương Minh Thành vốn đã có nền tảng tu luyện võ nghệ, lại thêm sự hỗ trợ của nước linh tuyến, nếu như vậy mà hấn vẫn không thể trở thành võ giả thì mới là chuyện lạ.

Mà ngay lúc cả Dương gia thôn đang vui mừng vì Dương Minh Thành trở thành võ giả thì trong thư phòng nha môn huyện An Ninh lại là một bầu không khí tĩnh lặng đến đáng sợ.

La Cẩm ngồi sau bàn làm việc, tay nắm chặt một công văn, sắc mặt của huyện thừa Lý Khánh và chủ bộ Đoạn Xương Hà đều ngưng trọng.

“Đại nhân, Hồ tộc sắp xâm lược biên giới Đông Bắc, huyện An Ninh ta phải chuẩn bị trước mới được!” Lý Khánh không nhịn được lên tiếng trước.

Hồ tộc xâm lược, chiến tranh biên giới sắp nổ ra, nếu biên quân chặn được đại quân Hồ tộc thì còn tốt, nếu không chặn được thì huyện An Ninh chắc chắn không thể tránh khỏi tai họa.

Mặc dù huyện An Ninh không phải là thành biên giới nhưng huyện An Ninh chỉ cách biên giới Đông Bắc ba trăm dặm, một khi đại quân Hồ tộc phá vỡ phòng tuyến của biên quân, chỉ cần ba bốn ngày là tiền quân của Hồ tộc có thể đến huyện An Ninh.

La Cẩm nheo mắt, lại nhìn công văn trong tay, đây là công văn từ phủ thành gửi đến, ra lệnh cho nha môn huyện An Ninh chuẩn bị chống lại đại quân Hồ tộc.

“Biên giới Đông Bắc đã hơn hai mươi năm không có chiến sự, tại sao năm nay lại đột nhiên nổ ra chiến sự?” La Cẩm trầm giọng nói.

Đoạn Xương Hà suy nghĩ một chút, nói: “Hạ quan có nhận được một số tin tức, nghe nói năm nay bên ngoài Trùng Sơn quan liên tục tám tháng không mưa, mãi đến một tháng trước mới có một trận tuyết lớn!”

Trùng Sơn quan là một trong những cửa ải biên giới quan trọng nhất ở phía Đông Bắc hoàng triều Đại Vinh, ra khỏi Trùng Sơn quan là đất của Hồ tộc.

Hồ tộc bên ngoài Trùng Sơn quan chủ yếu là Hồ tộc Đông Hải, họ sống bằng nghề chăn thả và săn bắn, đối với họ, thiên tai đáng sợ nhất chính là hạn hán và tuyết rơi.

Chương 44: Chiến sự sắp nổ ra

Mà năm ngoái, họ vừa trải qua hạn hán, lại vừa trải qua tuyết rơi, kết quả không cần phải nói cũng biết.

La Cẩm cũng không rõ tình hình của Hồ tộc Đông Hải, hẳn chỉ là tri huyện huyện An Ninh, chứ không phải là tướng lĩnh của biên quân Đông Bắc, đương nhiên sẽ không quan tâm đến tình hình của Hồ tộc Đông Hải.

“Tức là không thể tránh khỏi trận chiến lớn này?”

“Triều đình hẳn đã sớm có dự liệu!” Đoạn Xương Hà nói.

La Cẩm nghe vậy, trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Nếu triều đình đã sớm có dự liệu, vậy thì Hồ tộc Đông Hải hẳn không phải là mối lo ngại, tất nhiên điều này không có nghĩa là huyện An Ninh đã có thể yên tâm, chiến sự biến hóa khôn lường, không ai có thể đảm bảo được vạn vô nhất thất.

Cho dù triều đình đã có sự chuẩn bị từ trước, cũng không chắc có thể ngăn chặn được toàn bộ Hồ tộc ở bên ngoài Trùng Sơn quan.

“Vậy thì chuẩn bị thôi!”

“Yêu cầu ty tuần tra theo dõi chặt chẽ những người qua lại, ngăn chặn mật thám xâm nhập vào thành, triệu tập nha dịch, lính tráng, dân binh canh gác ngày đêm, việc này do Lý đại nhân phụ trách, được không?” La Cẩm nhìn về phía Lý Khánh.

Lý Khánh đứng dậy, cúi người đáp: “Hạ quan lĩnh mệnh!”

La Cẩm khẽ gật đầu, lại nói với Đoạn Xương Hà: “Kho lương của nha môn là trọng điểm, Đoạn đại nhân, bản quan cần ngài canh giữ kho lương, không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.”

Số binh lính mà nha môn có thể sử dụng không nhiều, tính cả thầy cũng chỉ có vài trăm người, nếu thực sự có một lượng lớn Hồ tộc xâm nhập vào lãnh thổ huyện An Ninh thì thành huyện chỉ còn cách cố thủ.

Mà muốn cố thủ thành trì thì đương nhiên cần lương thực, La Cẩm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, trước tiên phải đảm bảo kho lương của nha môn không có vấn đề gì.

“Hạ quan tuân lệnh!” Đoạn Xương Hà cũng đứng dậy đáp nhưng lại hỏi: “Đại nhân, có cần chiêu mộ võ sĩ trong dân gian không?”

Võ sĩ trong dân gian là một lực lượng không thể xem thường, triều đình đương nhiên sẽ không bỏ qua lực lượng này, vì vậy phủ nha, huyện nha ở hoàng triều Đại Vinh đều có quyền tạm thời chiêu mộ võ sĩ, gọi tắt là lệnh triệu võ.

Nhưng lệnh triệu võ không phải tùy tiện có thể ban bố, chỉ khi nào nguy cấp nhất thì phủ nha, huyện nha mới có thể ban bố lệnh triệu võ.

La Cẩm lắc đầu, nói: “Bây giờ vẫn chưa được, Hồ tộc vẫn chưa vào biên giới, chúng ta không có quyền ban bố lệnh triệu võ.”

“Nhưng có thể chuẩn bị trước, trước tiên sắp xếp nha dịch mang theo danh sách võ sĩ canh giữ bên ngoài thành, một khi nhận được lệnh, hoặc phát hiện có đại quân Hồ tộc vây thành, có thể lập tức ban bố lệnh triệu võ.”

“Vẫn là đại nhân cân nhắc chu toàn!” Đoạn Xương Hà không lộ dấu vết nịnh hót một câu.

Lý Khánh liếc nhìn Đoạn Xương Hà, khinh thường bĩu môi.

Tên này vẫn luôn thích nịnh hót, thật khiến người ta khinh thường.

Nhưng Đoạn Xương Hà hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khinh thường của Lý Khánh, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng.

...

Tin tức về việc chiến sự ở biên giới sắp nổ ra nhanh chóng truyền ra khỏi thành huyện, không khí náo nhiệt của năm mới vẫn chưa tan, Dương Chính Sơn đã nhận được tin. Tin tức được Lục Chiêu Kỳ sắp xếp cho Lục Văn Xuân mang đến.

“Cô trượng, cha con còn bảo con nhấn lại một câu cho người.” Trong Dương gia, Lục Văn Xuân hạ giọng nói.

“Câu gì?” Dương Chính Sơn cau mày.

Hồ tộc xâm lược, đây không phải là chuyện tốt.

Chỉ cần hơi bất cẩn, rất có thể sẽ khiến cả Dương gia bị diệt vong.

Hồ tộc không phải là sơn phỉ, sơn phỉ nhiều nhất cũng chỉ có vài chục người, nhiều nhất là vài trăm người, trong đó cũng không có võ sĩ quá mạnh.

Nhưng Hồ tộc lại có hàng nghìn quân, còn có rất nhiều võ sĩ mạnh mẽ.

Với thực lực hiện tại của Dương Chính Sơn, căn bản không đủ để chống lại hàng nghìn quân của Hồ tộc. Đừng nói là hàng nghìn quân, ngay cả một đội quân nhỏ, Dương Chính Sơn cũng không chắc có thể chống lại.

“Đây có thể là một cơ hội!” Lục Văn Xuân nói.

Dương Chính Sơn mắt sáng lên, hẩn hiểu ý của Lục Chiêu Kỳ.

Trước đây hẩn muốn tìm một chức quan nhưng thời cơ không thích hợp, huyện nha không có chức quan thích hợp để giao cho hẩn, hẩn đành phải tạm thời từ bỏ.

Nhưng bây giờ chiến sự ở biên giới sắp nổ ra, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến huyện An Ninh, đây thực sự là một cơ hội hiếm có.

Điều này thực sự giải thích rất tốt cho câu nói cơ hội và nguy hiểm luôn song hành.

“Ta biết rồi, con về trước đi!”

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó đứng dậy tiễn Lục Văn Xuân ra khỏi nhà.

Hiện tại đang là thời điểm nhiều chuyện xảy ra, Lục Văn Xuân không có thời gian ở lại Dương gia làm khách, là đích tôn tử của Lục gia, hẩn còn rất nhiều việc phải làm.

Tiễn Lục Văn Xuân đi rồi, Dương Chính Sơn ngồi trong nhà suy nghĩ rất lâu, mới đến nhà Dương Chính Tường.

“Chuyện này là thật sao?”

Chương 45: Chiến sự sắp nổ ra (2)

Nghe nói chiến sự ở biên giới sắp nổ ra, Dương Chính Tường cũng hoảng sợ.

“Chắc chắn đến tám chín phần, bây giờ huyện nha đã chuẩn bị rồi.” Dương Chính Sơn nói.

Khuôn mặt già nua của Dương Chính Tường nhăn nhó, khoanh tay đi đi lại lại trong nhà một cách bồn chồn.

Hắn đã sống sáu mươi năm, đương nhiên hiểu được sự khủng khiếp của chiến tranh, thật ra hai mươi năm gần đây, biên giới phía Đông Bắc đều rất thái bình, nguyên nhân là do trận đại chiến Hắc Vân Sơn hai mươi năm trước, trận chiến đó Đại Vinh đại thắng, tiêu diệt phần lớn lực lượng chủ lực của Hồ tộc Đông Hải, khiến Hồ tộc Đông Hải đến tận bây giờ vẫn chưa thể hồi phục.

Còn trước trận chiến Hắc Vân Sơn, biên giới phía Đông Bắc có thể nói là năm nào cũng có chiến sự, hai năm một trận nhỏ, ba năm một trận lớn, thường xuyên có kỵ binh Hồ tộc vượt qua biên giới vào lãnh thổ Đại Vinh, giết chóc và cướp bóc khắp nơi.

Dương gia thôn cũng từng bị Hồ tộc Đông Hải cướp bóc, lần thảm khốc nhất, Dương gia thôn có gần một nửa thôn dân thương vong, chỉ có thể trốn vào núi Trường Thanh làm người rừng.

Mẹ của thân xác này cũng tức là Dương Chính Sơn, đã không may tử nạn vì trận cướp bóc của Hồ tộc Đông Hải.

Nghĩ đến những năm tháng gian khổ đó, Dương Chính Tường lại đau nhói như bị ai đó bóp chặt trái tim.

Mà bây giờ chiến sự ở biên giới lại nổ ra, hẳn thực sự sợ lại xảy ra cảnh tượng như trước đây.

“Người có suy nghĩ gì không?” Dương Chính Tường đột nhiên nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn theo thói quen xoa xoa vết chai ở hõm khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ) , thản nhiên nói: “Bây giờ nói gì cũng còn quá sớm, chiến sự chưa nổ ra, mọi thứ đều chưa chắc chắn.”

(khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

“Chúng ta chỉ có thể chuẩn bị trước, nếu biên quân có thể ngăn chặn được cuộc xâm lược của Hồ tộc thì mọi chuyện không liên quan đến chúng ta, nếu không ngăn chặn được thì chúng ta ít nhất cũng phải có một lực lượng để chống cự, phải có một con đường để rút lui!”

Với lực lượng của tộc Dương thì, không thể thay đổi được cục diện của cuộc chiến này, điều họ có thể làm là bảo toàn chính mình, đồng thời bảo vệ cho quê hương Dương gia thôn này.

Dương Chính Tường suy nghĩ một lúc: “Chống cự! Vậy phải luyện binh. Đường rút lui! Núi Trường Thanh!”

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn gật đầu: “Nếu chỉ là một nhóm nhỏ kỵ binh Hồ tộc, chúng ta có thể tìm cơ hội mà chiến đấu, nếu là thiên quân vạn mã thì chúng ta chỉ có thể trốn vào núi Trường Thanh.”

Cơ hội và nguy hiểm luôn song hành, Dương gia muốn lập công danh thì chỉ có thể chiến đấu trên chiến trường, chiến sự ở biên giới sắp nổ ra, đối với Dương gia mà nói đây thực sự là một cơ hội nhưng nếu không thể làm được, Dương Chính Sơn

cũng không muốn vì công danh mà hủy hoại cả Dương gia và bản thân hẳn.

Vì vậy, hẳn phải chuẩn bị cả hai tay.

“Hiện tại chúng ta cần làm ba việc, thứ nhất là tuyển chọn thanh niên trai tráng để huấn luyện, thứ hai là củng cố hàng phòng thủ trong thôn, thứ ba là tìm một nơi cư trú tạm thời trong núi Trường Thanh!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Dương Chính Tường cúi đầu trầm ngâm một lúc: “Việc huấn luyện thanh niên trai tráng do người lo, những việc khác giao cho ta!”

Có lẽ hẳn đã đoán được dụng ý của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn muốn huấn luyện thanh niên trai tráng không chỉ để bảo vệ Dương gia thôn, mà còn muốn lập công danh cho bản thân.

Đây là lòng riêng của Dương Chính Sơn nhưng hẳn không phản đối lòng riêng của Dương Chính Sơn, thậm chí còn rất vui mừng.

Dương Chính Sơn là tộc nhân của tộc Dương thị, nếu Dương Chính Sơn thực sự có thể mở ra một con đường rộng lớn thì đó cũng là một chuyện tốt đối với tộc Dương thị.

Có lẽ con đường rộng lớn này cần rất nhiều máu thịt để trải đường nhưng hẳn vẫn sẵn sàng ủng hộ Dương Chính Sơn.

Võ giả khác với nho sinh, nho sinh có thể thi cử công danh, một khi đỗ đạt, sẽ được vinh hoa phú quý, còn võ giả chỉ có thể đạp lên máu và xương cốt để đi đến vinh quang.

Có sự ủng hộ của Dương Chính Tường, việc tuyển chọn thanh niên trai tráng trong Dương gia thôn diễn ra rất thuận lợi.

Dương gia thôn có tổng cộng bảy mươi tám hộ thôn dân, một hộ ở đây không phải là gia đình ba bốn người, mà hầu như mỗi hộ đều có mười mấy người.

Toàn bộ Dương gia thôn có tổng dân số khoảng một nghìn người, trong đó thanh niên trai tráng nam tử từ mười lăm đến ba mươi lăm tuổi có khoảng hai ba trăm người nhưng Dương Chính Sơn chỉ tuyển chọn hơn một trăm người.

Những người hãn tuyển chọn đều là những người khoảng hai mươi tuổi, dám đánh dám giết, còn những kẻ trốn tránh, nhu nhược vô năng, hãn đương nhiên sẽ không cần.

...

Trong nhà đường Dương gia, ba huynh đệ Dương Minh Thành đứng thẳng tắp trước mặt Dương Chính Sơn.

“Cha, nhà khác đều có người tham gia, bọn con có phải cũng nên cùng nhau huấn luyện không!” Dương Minh Thành nhìn Dương Chính Sơn với đôi mắt sáng lấp lánh.

Chương 46: Luyện binh

Ánh mắt Dương Chính Sơn trầm ngưng nhìn lướt qua ba người, ba huynh đệ đều tràn đầy sự mong đợi và phấn khích.

Mặc dù trước giờ họ vẫn luôn được Dương Chính Sơn dạy dỗ nhưng lần huấn luyện này khác với những lần dạy dỗ trước đây, những lần dạy dỗ trước đây chỉ là luyện tập võ nghệ, tu luyện võ đạo, còn lần huấn luyện này là huấn luyện quân sự.

Nam nhi thích vũ trang, những nam nhi luyện tập võ nghệ lại càng thích hơn.

“Các con đều phải tham gia huấn luyện, riêng lão đại, con phải tập trung vào gia đình mình!” Dương Chính Sơn nói.

“Hả!” Dương Minh Thành sửng sốt: “Cha, con là võ giả, con không nên theo cha luyện tập ư?”

Dương Chính Sơn lắc đầu, nói: “Con cũng hiểu mục đích của việc huấn luyện thanh niên trai tráng là gì, là để chống lại Hồ tộc, một khi chúng ta thực sự gặp phải Hồ tộc thì chắc chắn sẽ là một cuộc chiến sinh tử, đến lúc đó cha chắc chắn không có thời gian để chăm sóc gia đình nên cả gia đình này cần con bảo vệ!”

Khi chiến sự nổ ra, mọi chuyện đều có thể xảy ra, Dương Chính Sơn không thể đưa tất cả thanh niên trai tráng nam tử của Dương gia ra chiến trường, mà phải để lại một người trông nhà.

Những phụ nữ và hài tử còn lại cần một chỗ dựa và đại nhi tử Dương Minh Thành này là người phù hợp nhất.

Phải tham gia huấn luyện nhưng Dương Minh Thành không thể theo hẳn ra chiến trường.

“Điều này~~” Dương Minh Thành có chút do dự, hẳn quay đầu nhìn thê tử và nhi tử đang đứng ngoài cửa, cuối cùng gật đầu chán nản: ” Con hiểu rồi!”

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, nói: “Lão nhị, cha sẽ sắp xếp cho con một vị trí quân đội, có đảm đương được hay không thì phải xem năng lực của con!”

Một đội quân hơn một trăm người đương nhiên phải có biên chế rõ ràng, biên chế của biên quân Đại Vinh là năm người thành một ngũ, hai ngũ thành một thập, ba thập thành một đội, ba đội thành một tiểu (trạm canh gác) .

(trạm canh gác)

Dương Chính Sơn liền theo biên chế này chia hơn một trăm thanh niên trai tráng thành ba đội, lập ba quân đội, lần lượt là Dương Minh Chí, trưởng tử của Dương Chính Tường là Dương Minh Huy và Dương Minh Vũ có thân hình cao to, trời sinh tính dũng mãnh.

Dương Minh Huy, không cần phải nói nhiều, hẳn là trưởng tử của Dương Chính Tường, tộc Dương thì muốn làm gì, đều không thể thiếu sự ủng hộ của Dương Chính Tường, đương nhiên cũng phải chăm sóc con cháu của Dương Chính Tường.

Còn Dương Minh Vũ thì là người mà Dương Chính Sơn cố ý chọn, lý do chọn hẳn rất đơn giản, chỉ vì hẳn đủ cao và đủ khỏe.

Thể hình đó giống như gấu lớn gấu nhỏ, chỉ cần đứng đó là có thể dọa người ta sợ mất mật.

Trước khi Dương Minh Thành trở thành võ giả, hẳn hẳn là người có khả năng trở thành võ giả nhất ở Dương gia thôn.

“Vâng, cha!” Dương Minh Chí nghe mình có thể làm quân đội, phấn khích đến nỗi suýt nhảy dựng lên.

“Cha, còn con thì sao, con không làm quân đội, cho con làm thập trưởng cũng được!” Dương Minh Hạo không nhịn được nói.

Dương Chính Sơn liếc hắt một cái, nói: “Con theo ta làm thân binh.”

“Hả, thập trưởng không được thì ngũ trưởng cũng được, con không kén chọn!” Dương Minh Hạo bất mãn nói.

Dương Chính Sơn nheo mắt, lạnh lùng nói: “Tiểu tử nguoi ngoan ngoãn theo ta, nếu dám làm bậy, gia pháp hầu hạ!”

Trong ba huynh đệ, tiểu tử này là người hoạt bát nhất, nghĩ một ra một, cả ngày không phải nghĩ đến việc cưới vợ thì cũng là nghĩ đến việc gây chuyện.

“Con!” Dương Minh Hạo còn muốn tranh thủ một chút nhưng cảm nhận được sự lạnh lẽo trong ánh mắt của Dương Chính Sơn, hắt rụt cổ lại, không dám nói thêm nửa lời.

Sáng hôm sau, trên bãi đất hoang ở phía sau Dương gia thôn.

Hơn một trăm thanh niên trai tráng cầm trường thương tụ tập, xung quanh còn có rất nhiều thôn dân vây xem.

Mặc dù chuyện chiến sự ở biên giới khiến thôn dân rất bất an nhưng việc Dương Chính Sơn huấn luyện thanh niên trai tráng vẫn khiến họ muốn đến xem náo nhiệt.

Họ rất tò mò không biết Dương Chính Sơn sẽ huấn luyện tiểu tử nhà mình như thế nào.

Ngay cả Dương Chính Tường và một số tộc lão cũng chạy đến xem.

Dương Chính Sơn đứng trên cao, nhìn xuống đám người hỗn loạn, sắc mặt nghiêm nghị.

Thanh niên trai tráng của Dương gia thôn người nào cũng tập võ, người nào cũng có thể đánh nhau nhưng đánh nhau không có nghĩa là họ là một người lính hợp cách.

Đại quân chú trọng kỷ luật, lệnh hành cấm, quân lệnh như núi, còn những người trước mắt này nói khó nghe thì chính là một đám ô hợp.

Cho dù có tập võ, cũng không thể che giấu được sự thật rằng họ là nông dân.

Còn về cách huấn luyện đại quân, Dương Chính Sơn vẫn có chút tự tin.

Thân xác này đã lăn lộn trong quân ngũ một năm, mà bản thân hắn cũng đã tham gia quân huấn vài lần, ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm.

“Im miệng!”

Nghe những lời ồn ào, Dương Chính Sơn lạnh lùng quát.

Giọng nói lạnh lẽo truyền ra, khiến mọi người rùng mình, im lặng như tờ.

Chương 47: Luyện binh (2)

“Từ bây giờ, không có lệnh của ta, bất kỳ ai cũng không được nói chuyện! Nếu muốn nói, giơ tay xin báo cáo!”

“Rõ chưa?”

Dương Chính Sơn hỏi lớn.

“Rõ!” Những tiếng nói thưa thớt vang lên.

“Nói to lên, rõ chưa?”

“Rõ!”

“Rõ chưa?”

“Rõ!”

Những giọng nói đầy khí thế vang lên, truyền đi khắp nơi.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, mặc dù chỉ là một đám ô hợp nhưng ưu điểm của những người này là biết nghe lời hần.

Cũng không uổng công thời gian qua hần luôn đi lại trong Dương gia thôn, tích lũy uy vọng của mình.

“Các người hần đều đã biết tình hình chiến sự ở biên giới nên ta không nói nhiều nữa, bây giờ ta muốn nói cho các người biết vì sao lại để các người tiếp nhận huấn luyện!”

Dương Chính Sơn hai tay chấp sau lưng, thân hình thẳng tắp, sắc mặt nghiêm nghị, giọng cao nói: “Huấn luyện các người không phải vì ta, cũng không phải vì chính các người, mà là vì cha mẹ vợ con của các người.”

“Trách nhiệm của các người là bảo vệ, bảo vệ gia viên Dương gia thôn này, bảo vệ cha mẹ vợ con trong gia viên, bảo vệ mảnh đất thanh bình này có thể bị kẻ xấu xâm lược!”

“Quay đầu nhìn lại họ đi!” Dương Chính Sơn giơ tay chỉ về phía những thôn dân đang vây xem, nói: “Nếu một ngày nào đó, Hồ tộc chạy đến giết họ, xâm phạm họ, cướp đi tiền bạc lương thực của họ, các người nên biết phải làm gì?”

“Nghĩ đến Khương gia thôn, nghĩ đến Tiểu Lâm thôn, nghĩ đến những tiếng kêu than dưới làn khói đen, những ví dụ điển hình đã bày ra trước mắt các người!”

“Mà đó chỉ là sơn phỉ, Hồ tộc còn tàn bạo hơn sơn phỉ, đáng sợ hơn sơn phỉ, Hồ tộc không chỉ đốt giết cướp bóc, còn bắt cóc vợ con tử muội của các người để làm nhục, bắt cóc con cháu huynh đệ của các người làm nô lệ.”

Nghe lời Dương Chính Sơn nói, những thanh niên trai tráng bên dưới đều lộ vẻ phẫn nộ, còn những thôn dân xung quanh thì đều mặt mày sợ hãi và không cam lòng.

Tai họa của Khương gia thôn, tai họa của Tiểu Lâm thôn, bọn họ đều đã nghe qua và tận mắt chứng kiến.

Không ai muốn nhìn Dương gia thôn cũng biến thành như vậy.

Dương Chính Sơn thấy thời cơ đã chín muồi, hấn lại kích động hô lớn: “Đối mặt với kẻ thù xâm lược chúng ta, chúng ta chỉ có thể làm một việc, đó là giết!”

“Dùng trường thương của chúng ta giết ra một con đường sống cho cha mẹ vợ con!”

Hắn đá chân vào cây trường thương sắt dựng bên cạnh, chỉ vào những thanh niên trai tráng bên dưới, gầm lên: “Giết!”

“Giết, giết, giết!”

Những thanh niên trai tráng mắt đỏ ngầu giờ cao trường thương, gào thét giận dữ.

Bọn họ sợ hãi, bọn họ phẫn nộ, sợ hãi cảnh cha mẹ vợ con bị tàn sát, phẫn nộ vì sự xâm phạm của kẻ thù.

Tiếng gào thét vang vọng trong gió lạnh buốt, mãi không dứt.

Những thôn dân xung quanh cũng nắm chặt tay, mắt đỏ hoe nhìn cảnh tượng này.

Dương Chính Tường đứng trong đám đông, lặng lẽ nhìn cảnh này, trong mắt lóe lên những cảm xúc khác thường.

“Chính Sơn có tài làm tướng quân!”

Còn Dương Chính Sơn đứng trên cao nghe tiếng gào thét sôi sục, đáy mắt hần thoáng hiện lên một nụ cười.

Điều quan trọng nhất của một đội quân là gì? Dương Chính Sơn cho rằng đó phải là niềm tin.

Những thanh niên trai tráng trước mắt đều là tờ giấy trắng, trước tiên hẳn phải vẽ lên người bọn họ niềm tin.

Niềm tin bảo vệ! Niềm tin là lý do và động lực để chiến đấu, là gốc rễ của sự không sợ hãi.

Thấy đã được rồi, Dương Chính Sơn dè cây thương trong tay xuống, nói: “Dừng!”

Tiếng gào thét dừng lại, hần hít một hơi thật sâu, nói: “Các ngươi đã hiểu vì sao mình chiến đấu, vậy thì tiếp theo các ngươi phải dùng máu và mồ hôi để đúc nên một bức tường thành cho cha mẹ vợ con!”

“Quá trình huấn luyện tiếp theo sẽ rất nhàm chán, rất vất vả, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng!”

“Tốt lắm! Vậy chúng ta bắt đầu từ việc xếp hàng!”

Dương Chính Sơn bắt đầu huấn luyện chính thức.

Xếp hàng là nền tảng, là khởi đầu để xây dựng kỷ luật trong quân đội.

Niềm tin đã có, tiếp theo là xây dựng kỷ luật quân đội, đợi đến khi những thanh niên trai tráng này có thể răm rắp tuân lệnh, đó mới là lúc huấn luyện chiến đấu trên chiến trường.

Thật ra đối với những thanh niên trai tráng này, khả năng chiến đấu trên chiến trường lại là thứ dễ huấn luyện nhất, đừng quên rằng từng người trong số chúng đều đã luyện qua thương pháp Dương gia.

Thương pháp Dương gia là thương pháp được tôi luyện trên chiến trường, có nền tảng thương pháp Dương gia, quá trình huấn luyện chiến đấu trên chiến trường tự nhiên sẽ trở nên rất dễ dàng.

Quá trình huấn luyện cụ thể không cần phải nói nhiều, Dương Chính Sơn tham khảo kinh nghiệm huấn luyện quân sự của bản thân, kết hợp với kinh nghiệm trong quân ngũ của thân xác này, đã tổng kết ra một phương pháp luyện binh khá tốt.

Trong khi những thanh niên trai tráng đang được huấn luyện thì toàn bộ Dương gia thôn cũng trở nên bận rộn.

Dương Chính Tường dẫn thôn dân chế tạo chướng ngại vật, đào hố bẫy, gia cố tường viện xung quanh thôn, đồng thời hấn còn phái hơn mười thanh niên trai tráng vào núi Trường Thanh tìm nơi ở thích hợp tạm thời.

Chương 48: Trùng Sơn quan, trấn Trùng Sơn

Tốt nhất là có thể giữ được Dương gia thôn, nếu không giữ được thì ít nhất họ cũng có thể trốn vào núi Trường Thanh để tránh sự tàn sát của Hồ tộc.

Thời gian trôi qua từng ngày, tin tức về chiến sự ở biên giới ngày càng nhiều.

Ngày mười tám tháng giêng năm Thái Bình thứ hai mươi ba.

Hồ tộc ở Đông Hải tập hợp năm vạn quân tiến đến dưới chân thành Trùng Sơn quan.

Ngày hai mươi hai tháng giêng.

Đại quân Hồ tộc phát động tấn công, một ngày công thành ba lần, đều bị quân phòng thủ trong thành đẩy lui.

Kể từ đó, đại quân Hồ tộc cứ cách hai ba ngày lại công thành một lần nhưng mỗi lần công thành đều có cảm giác như đầu hổ đuôi rắn.

Ngày mùng ba tháng hai.

Đại Vinh nhất đẳng Định Viễn hầu, Đô đốc phủ Đô đốc đồng tri, tổng binh Trùng Sơn Trương Thủ Vọng đứng trên tường thành của quan thành, nhìn xuống doanh trại của Hồ tộc kéo dài bất tận bên ngoài thành.

Cùng lúc đó, một số phó tổng binh và tham tướng của trấn Trùng Sơn đi theo hắn, sắc mặt ngưng trọng nhìn ra ngoài quan thành.

Trương Thủ Vọng gần sáu mươi tuổi, bộ râu dài đẹp nhẹ đung đưa trong gió lạnh, đôi mắt hấn đặc biệt sâu thẳm, như thể ẩn chứa nỗi buồn không thể xóa nhòa.

“Mục đích của chúng không phải là công phá Trùng Sơn quan!”

Hấn vuốt bộ râu dài, khẳng định nói.

Phó tổng binh Kế Phi Ngữ trầm ngâm: “Nếu không phải vì Trùng Sơn quan thì hà cớ gì chúng lại tập hợp năm vạn quân đến đây?”

Mặc dù trong thời gian này, đại quân Hồ tộc thường xuyên phát động tấn công vào Trùng Sơn quan nhưng mỗi lần tấn công đều giống như làm trò, chỉ cần có thương vong là sẽ rút lui.

Trương Thủ Vọng lắc đầu, hấn cũng không đoán được mục đích của Hồ tộc là gì.

Thời thế đã khác.

Hai mươi năm trước, triều đình Đại Vinh quốc lực cường thịnh, trấn Trùng Sơn binh cường mã tráng, mới có thể đánh tan quân chủ lực của Hồ tộc Đông Hải. Nhưng hiện nay tình hình trong Đại Vinh liên tiếp gặp thiên tai, quốc lực ngày càng suy yếu, đại quân ở chín trấn biên cương đã lâu không được ra trận.

Đặc biệt là trấn Trùng Sơn, đã hai mươi năm không trải qua chiến tranh quy mô lớn, tướng sĩ đã sớm lười biếng, không còn oai phong như trước nữa.

Quan trọng hơn là trong hai mươi năm qua, họ cũng không còn chú ý nhiều đến Hồ tộc Đông Hải, hiện nay Hồ tộc Đông Hải có bao nhiêu binh lực, có bao nhiêu tiềm lực, họ đều không nắm được con số chính xác.

Trong tình huống như vậy, họ căn bản không thể nắm bắt chính xác động thái và mục đích của Hồ tộc Đông Hải.

“Những năm gần đây chúng ta quá lười biếng rồi!”

Trương Thủ Vọng đầy vẻ ưu sầu và bất lực.

Hắn xuất thân từ gia đình quyền quý nhưng đã phục vụ trong quân ngũ hàng chục năm, có thể nói hắn đã tận mắt chứng kiến trấn Trùng Sơn từ cường thịnh đi đến suy bại.

Nghĩ đến trấn Trùng Sơn trước đây, rồi nhìn lại trấn Trùng Sơn bây giờ.

Non sông vẫn còn đó nhưng không còn khí thế hào hùng như xưa.

Đối mặt với năm vạn đại quân Hồ tộc, hắn lại có thể không dám xuất quan nghênh chiến, nghĩ đến điều này hắn lại cảm thấy bi thương.

Đáng tiếc, hắn không thể thay đổi trấn Trùng Sơn, cũng không thể thay đổi triều đình.

Trấn Trùng Sơn trở nên như thế này, vấn đề không nằm ở trấn Trùng Sơn, mà nằm ở triều đình.

Trận chiến Hắc Vân Sơn năm xưa đã tạo nên sự huy hoàng cho biên giới phía bắc Đại Vinh nhưng cũng làm nảy sinh nhiều mâu thuẫn nội bộ Đại Vinh.

Vì vậy quân thần nghi kỵ lẫn nhau, công trạng thưởng phạt tướng sĩ không rõ ràng, tạo nên không ít oan sai, khiến trấn Trùng Sơn hùng mạnh dần đi đến suy bại.

Chuyện cũ quá nhiều, nhất thời cũng không nói rõ được.

Ngay khi Trương Thủ Vọng cảm thấy bế tắc và bất lực, đột nhiên có tiếng bấm báo gấp gấp truyền đến.

“Báo~~, Trương Hà bảo có khói báo hiệu bốc lên!”

Sắc mặt của Trương Thủ Vọng cùng mấy viên tướng đột nhiên thay đổi, nhìn về phía Tây.

Chỉ thấy dưới bầu trời xám xịt, có một cột khói báo hiệu bốc thẳng lên, trông đặc biệt chói mắt.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu, đôi mắt Trương Thủ Vọng đột nhiên nheo lại, lông mày trong nháy mắt nhíu chặt.

Khói báo hiệu bốc lên từng cột một, chỉ trong chớp mắt lại có thể lan khắp bầu trời phía Tây.

Trần Trùng Sơn không phải chỉ Trùng Sơn quan, mà là từ bờ Đông Hải kéo dài đến núi Tam Phong thuộc dãy núi Thiên Trùng ở phía Tây, tổng chiều dài hơn tám trăm dặm.

Cứ năm dặm một đồn, mười dặm một trại, ba mươi dặm một bảo, một trăm dặm một thành, tạo thành hệ thống phòng thủ biên giới.

Hiện tại khói báo hiệu ở phía Tây liên tiếp bốc lên, nghĩa là có rất nhiều kẻ địch xâm nhập.

“Đại nhân, đều là một cột khói báo hiệu!” Kế Phi Ngữ sắc mặt biến đổi, vẻ mặt càng thêm u ám.

Phàm là giặc Hồ xâm nhập từ năm mươi người trở lên nhưng chưa đến năm trăm người, đốt một cột khói báo hiệu.

Nếu giặc Hồ từ năm trăm người trở lên, chưa đến ba nghìn người, đốt hai cột khói báo hiệu.

Chương 49: Trùng Sơn quan, trấn Trùng Sơn (2)

Từ ba nghìn đến một vạn, đốt ba cột khói báo hiệu, một vạn trở lên đốt bốn cột khói báo hiệu.

Mà hiện tại các đồn trại ở phía Tây đều đốt một cột khói báo hiệu, điều này không phải nói rằng chỉ có chưa đến năm trăm người xâm nhập, mà là có rất nhiều toán quân địch nhỏ lẻ xâm nhập.

Nếu chỉ là một toán quân, khói báo hiệu sẽ nổi thành một đường, lan về phía Trùng Sơn quan, chứ không phải như bây giờ nổ rộ khắp nơi.

Trương Thủ Vọng lại nhìn về phía doanh trại quân địch dưới thành.

Năm vạn quân địch vẫn ở trong doanh trại.

“Mục đích của chúng là đánh úp nhỏ lẻ!”

Lúc này Trương Thủ Vọng cuối cùng cũng hiểu ra mục đích của Hồ tộc Đông Hải.

Năm vạn quân dưới thành chỉ là để thu hút sự chú ý, kiềm chế quân phòng thủ trong Trùng Sơn quan, tất nhiên nếu hấn dám điều động quân phòng thủ trong quan thành đi vây tiễu những toán quân địch nhỏ lẻ xâm nhập thì năm vạn quân bên ngoài thành sẽ toàn lực công thành.

“Cũng đúng, hiện tại chúng không dám toàn diện khai chiến với chúng ta, chúng chỉ muốn cướp bóc vật tư mà thôi!”

Trương Thủ Vọng mắt hơi sụp xuống, trong lòng u ám như thủy triều dâng lên.

Mặc dù tình hình này có thể tránh cho trấn Trùng Sơn không bị đại bại toàn diện nhưng e rằng những người dân gần biên giới sẽ gặp họa.

Rất nhiều toán quân địch nhỏ lẻ xâm nhập cướp bóc, cho dù họ xuất binh vây tiễu, cũng không thể tiêu diệt hết được.

“Truyền lệnh, lệnh cho tả doanh, hữu doanh của trấn tiêu phân tán ra đánh, vây tiễu quân địch!” Trương Thủ Vọng ra lệnh.

Trấn tiêu năm doanh là tinh nhuệ cuối cùng của trấn Trùng Sơn, tổng cộng chỉ có một vạn năm nghìn quân, trong đó tả doanh và hữu doanh đều là kỵ binh.

Quân địch phân tán xâm nhập, họ cũng chỉ có thể phân tán vây tiễu.

Binh lính bộ binh không đuổi kịp quân địch cưỡi ngựa, Trương Thủ Vọng chỉ có thể điều động hai doanh kỵ binh tinh nhuệ nhất dưới trướng, chỉ hy vọng có thể tiêu diệt được nhiều quân địch hơn.

“Rõ!”

Hai viên phó tướng bên cạnh bước ra, chấp tay nhận lệnh.

Tình hình chiến sự ở Trùng Sơn Quan, Dương Chính Sơn đương nhiên không biết, lúc này Dương Chính Sơn vẫn đang huấn luyện thanh niên trai tráng của Dương gia thôn.

Gần một tháng huấn luyện, thanh niên trai tráng của Dương gia thôn đã có tính kỷ luật nhất định, có lẽ chưa đạt đến mức quân lệnh như núi nhưng đã có thể làm được lệnh ra là cấm, chinh tề như một.

Trên đất hoang sau núi Dương gia thôn, hơn trăm thanh niên tráng kiện cầm trường thương, đứng bất động.

Gió bắc lạnh lẽo thổi qua đồi núi, luồn qua từng bóng người nhưng hơn trăm thanh niên tráng kiện vẫn đứng vững như đá.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Chính Tường vô cùng vui mừng và hài lòng.

Suốt thời gian qua, gần như ngày nào hắn cũng đến xem, có thể nói là tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của những tử đệ tộc Dương thị này, từ sự kinh ngạc ban đầu đến sự phấn khích, cho đến bây giờ trong lòng hắn chỉ còn lại sự vui mừng và hài lòng.

“Chính Sơn, thời gian qua vất vả cho ngươi rồi!” Dương Chính Tường quay mặt đi, nói với Dương Chính Sơn bên cạnh.

Dương Chính Sơn lắc đầu nhẹ: “Không tính là vất vả, những người thực sự vất vả là bọn họ!”

Hắn chỉ được coi là giáo quan, lúc đầu có thể vất vả hơn một chút nhưng bây giờ việc huấn luyện đã đi vào nề nếp, các quân đội đã có thể tự mình huấn luyện, không cần hắn đích thân hướng dẫn nữa.

Vì vậy, những người thực sự vất vả là những tử đệ tộc Dương thị này, chứ không phải bản thân hắn.

Dương Chính Tường khoanh tay, quay người đi về phía thôn: “Căn cứ trong núi đã chuẩn bị xong gần hết rồi, lương thực cũng đã chuyển lên.”

Dương Chính Sơn đi theo sau hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta đề nghị cho mọi người tập dượt sơ tán!”

“Tập dượt sơ tán?” Dương Chính Tường không hiểu.

Dương Chính Sơn giải thích: “Cho mọi người làm quen trước với đường vào núi, đồng thời tổ chức đội ngũ cho tất cả mọi người, một khi phát hiện tình hình địch, chúng ta có thể sơ tán một cách trật tự, chứ không phải sơ tán trong tình trạng hoảng loạn.”

Việc này liên quan đến sự sống còn của toàn bộ Dương gia thôn, chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa, bây giờ vẫn đang là mùa đông, mọi người đều không có việc gì làm, dành chút thời gian để tập dượt cũng là tốt.

“Từ thôn của chúng ta đến căn cứ có đến hai mươi dặm đường núi, đoạn đường này không dễ đi, nếu không quen đường và môi trường trong núi thì rất dễ bị lạc.”

“Ngoài ra, một số người già yếu trong thôn có thể không đi được quãng đường xa như vậy, đến lúc đó có thể phải khiêng họ vào núi, việc này phải sắp xếp trước mới được!”

“Còn các hài tử, nhất định phải có người lớn trông nom, hài tử nhà nào thì do người nhà đó trông nom, phải sắp xếp trước để tránh trường hợp bị bỏ quên.”

“Cuối cùng là các thôn lân cận, Khương gia thôn, Vương gia thôn, Lý gia thôn và một số thôn khác, nếu có thể thì tốt nhất là liên lạc với họ, để họ cũng chuẩn bị một chút!”

Chương 50: Hu hu, sao cha chồng lại bắt bọn con luyện võ?

Dương Chính Sơn từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

Trốn vào trong núi là con đường lui cuối cùng của Dương gia thôn, con đường này phải đảm bảo thông suốt.

Mà khi di tản rất có thể sẽ xảy ra tình trạng hỗn loạn, xuất hiện nhiều sơ suất, vì vậy phải chuẩn bị thật kỹ mọi việc.

Còn về các thôn lân cận, Dương Chính Sơn không phải là người tốt bụng vô cớ nhưng có những việc hắn không thể không làm.

Lấy các thôn xung quanh Dương gia thôn làm ví dụ, Dương Vân Yên ở Khương gia thôn, con dâu trưởng Vương thị có nhà mẹ đẻ ở Vương gia thôn, con dâu thứ có nhà mẹ đẻ ở Lý gia thôn, với lại rất nhiều thôn dân của Dương gia thôn đều có quan hệ thông gia với những thôn này.

Những nơi xa thì không thể giúp đỡ nhưng những nơi gần như vậy, nếu có thể giúp đỡ thì đương nhiên phải hỗ trợ nhiều hơn.

Dương Chính Tường nghe theo lời khuyên của hắn, thậm chí thở dài: “Chính Sơn, ta thấy ngươi còn thích hợp làm tộc trưởng hơn ta!”

Hắn thấy Dương Chính Sơn suy nghĩ quá chu toàn, đã tính đến mọi mặt.

“Ha ha~” Dương Chính Sơn cười nhẹ, đồng thời liếc nhìn vẻ mặt của Dương Chính Tường, thấy hắn chỉ cảm thán chứ không có ý gì khác, mới nói tiếp: “Tộc trưởng, ta còn trẻ, còn muốn ra ngoài ngao du!”

Dương Chính Tường sững sốt, sau đó vuốt râu cười lớn.

“Đúng vậy, ngươi còn trẻ!”

Hắn không hề ghen tị hay kiêng dè Dương Chính Sơn, thậm chí hắn còn có ý định nhường chức tộc trưởng cho Dương Chính Sơn.

Còn lời nói của Dương Chính Sơn chính là ý từ chối làm tộc trưởng.

Tất nhiên, nếu trong lòng Dương Chính Tường có ghen tị hay kiêng dè thì Dương Chính Sơn cũng muốn xóa tan sự ghen tị và kiêng dè của hắn.

Đừng nhìn Dương Chính Tường đã gần bảy mươi tuổi nhưng tinh thần của hắn vẫn còn rất tốt, đi lại nhanh nhẹn.

Sau khi nhận được lời khuyên của Dương Chính Sơn, hắn lập tức hành động, đưa việc tập dượt di tản vào chương trình nghị sự.

Còn Dương Chính Sơn sau khi về nhà, thấy người nhà đều đang nghiêm túc học bài trong nhà, hắn gật đầu hài lòng.

Mặc dù thời gian này việc huấn luyện thanh niên trai tráng chiếm rất nhiều thời gian của Dương Chính Sơn nhưng lớp học nhỏ của Dương gia vẫn không dừng lại.

Chỉ là Dương Chính Sơn không còn đảm nhiệm vai trò thầy giáo của lớp học nhỏ Dương gia nữa mà đổi thành Lâm Triển làm thầy giáo.

Dương Minh Thành, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đều tham gia huấn luyện, những người còn lại như Vương

thị, Lý thị, Dương Vân Tuyết và những người khác thật ra đều đang trong giai đoạn học chữ vỡ lòng, Lâm Triễn hoàn toàn có đủ tư cách làm giáo viên của họ.

Thấy Dương Chính Sơn về, Vương thị và những người khác vẫn không dừng học, đây là yêu cầu của Dương Chính Sơn, kỷ luật lớp học vẫn rất nghiêm túc.

Dương Chính Sơn cũng không làm phiền họ, mà tự mình đi vào bếp, thêm nước đun lửa.

Sau khi đun hai thùng nước sôi, Dương Chính Sơn lấy ra hai bát nước linh tuyền đổ vào đó.

Nước linh tuyền sau khi pha loãng mặc dù hiệu quả giảm đi rất nhiều nhưng vẫn có tác dụng củng cố gốc rễ và bồi bổ nguyên khí.

Trời lạnh giá, những thanh niên trai tráng đang được huấn luyện khó tránh khỏi bị cảm lạnh, vì vậy Dương Chính Sơn mỗi ngày đều chuẩn bị cho họ một ít nước linh tuyền pha loãng để uống.

Nếu không thì không biết bây giờ đã có bao nhiêu người bị cảm lạnh rồi.

Mang nước sôi ra sau núi, nhìn thấy mọi người đều uống một bát, Dương Chính Sơn lại chỉ bảo họ tập luyện thương pháp Dương gia.

Đến tối, Dương Chính Sơn lại sắp xếp người canh gác.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn chưa biết tình hình chiến sự ở biên giới ra sao nhưng hắn đã sắp xếp người canh gác cho Dương gia thôn, đồng thời còn bố trí thêm một số điểm canh giới xung quanh thôn để tránh bị đánh úp bất ngờ.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn sắp xếp xong mọi thứ về nhà thì mọi người Dương gia đã đợi hắn ở bàn ăn trong nhà.

“Cha!”

Dương Chính Sơn vừa vào nhà, Dương Minh Thành đã bung một bát nước nóng đến cho hắn để xua tan cái lạnh.

Mùa đông ở huyện An Ninh không chỉ dài mà còn lạnh, bây giờ đã là tháng hai rồi nhưng Dương Chính Sơn ước tính nhiệt độ vẫn còn khoảng âm bảy tám độ.

Uống một bát nước nóng vào bụng, Dương Chính Sơn cảm thấy toàn thân ấm áp hơn nhiều.

“Ăn cơm thôi!”

Mọi người bắt đầu ăn cơm.

Thời gian này, thức ăn của Dương gia ngày càng phong phú.

Khiến cho mọi người Dương gia bây giờ không còn hứng thú với đồ ăn mặn nữa, ngược lại thích ăn một số đồ khô, nấm, mộc nhĩ các loại.

Còn những người nhà họ Dương trong thời gian này cũng có sự thay đổi rất lớn.

Người nào người nấy đều hồng hào tươi tắn, thân thể đều trở nên cường tráng.

Đặc biệt là con dâu trưởng Vương thị, có xu hướng phát triển theo chiều ngang.

Nhìn Vương thị đang ăn uống ngon lành, khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi giật giật.

“Vân Tuyết, từ ngày mai trở đi, dẫn theo hai chị dâu của con cùng tập võ!”

Chương 51: Hu hu, sao cha chồng lại bắt bọn con luyện võ? (2)

Trên bàn ăn, nhất thời rơi vào trạng thái im lặng, đặc biệt là Vương thị và Lý thị như hai bức tượng điêu khắc nhìn Dương Chính Sơn một cách khó tin.

“Cha, bọn con cũng phải tập võ ư?”

Vương thị giật mình, có chút sợ hãi hỏi.

Đối với cha chồng, trong lòng Vương thị tràn đầy sự kính sợ.

Trước đây, thân xác này không nói không cười, vẻ mặt lạnh lùng, nàng không dám nói nhiều với hắn, bây giờ Dương Chính Sơn đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều nhưng thân phận lại xuất hiện nhiều thay đổi, không chỉ trở thành võ giả, mà còn trở thành nhân vật số một số hai ở Dương gia thôn.

Đối mặt với một người cha chồng như vậy, Vương thị càng không dám có chút biểu hiện bất kính nào.

Dương Chính Sơn vừa ăn vừa gấp thức ăn trong bát, không chút biểu cảm gặt đầu.

Nếu không vận động một chút thì con sắp biến thành thùng cơm rồi.

Hắn để Vương thị và Lý thị luyện võ, không phải muốn để họ trở thành võ giả, chỉ hy vọng họ có thể có một cơ thể khỏe mạnh, tất nhiên nếu họ cũng có một khả năng tự vệ nhất định thì càng tốt.

“Cha, bọn con còn rất nhiều việc phải làm!” Vương thị cẩn thận nói.

“Đề Vân Tuyết và Vân Kiều giúp các con.” Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên nói.

Thật ra bình thường Vân Tuyết và Vân Kiều cũng sẽ giúp Vương thị và Lý thị làm việc nhà, chỉ vì họ còn nhỏ, Vương thị và Lý thị không để họ làm quá nhiều mà thôi.

Vương thị nhìn Vân Tuyết, còn muốn nói gì đó nhưng Vân Tuyết đã nhanh chóng nói trước: “Cha, con sẽ nghiêm túc dạy hai chị dâu.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Tuy Dương Vân Tuyết được Dương gia nuông chiều lớn lên nhưng không hề hình thành tính cách kiêu căng lười biếng, dù sao thì trước đây Dương gia chỉ là nông hộ, dù có nuông chiều đến mấy cũng không thể nuôi ra một tiểu thư khuê các được.

Vương thị và Lý thị nhìn nhau, trong mắt hai người đều tràn đầy sự buồn bã và bất lực.

Luyện võ rất khổ! Hu hu, sao cha chồng lại bắt bọn con luyện võ chứ?

Mấy vạn đại quân Hồ tộc chia nhỏ, ít thì trăm người, nhiều thì gần ngàn người, từ khe hở giữa các đồn bốt xâm nhập vào lãnh thổ Đại Vinh, không chiếm đất, không đánh thành, chỉ cướp bóc của cải và tàn sát bách tính.

Trong thời gian ngắn, các phủ huyện phía Bắc của Liêu Châu liên tiếp rơi vào chiến loạn, cảnh tàn sát và hoảng loạn như sóng dữ tràn về phương Nam, đông đảo bách tính bỏ nhà cửa chạy loạn, lại gặp phải đại quân Hồ tộc chặn giết và tàn sát.

Thoắt cái đã năm ngày trôi qua.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang ở sau núi giám sát đám thanh niên trai tráng luyện tập thì một tin dữ truyền đến Dương gia thôn.

Dương Chính Tường vội vã chạy đến trường tập: “Chính Sơn, không xong rồi, đại quân Hồ tộc vào biên giới rồi!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi đổi, hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Vừa rồi huyện nha truyền tin, đã có kỵ binh Hồ tộc xâm nhập vào huyện An Ninh.” Dương Chính Tường vừa chạy vừa nói, thở không ra hơi.

Mắt Dương Chính Sơn nheo lại.

Đại quân Hồ tộc nhanh như vậy đã vào huyện An Ninh rồi ư?

“Có biết tình hình ở Trùng Sơn quan thế nào không? Có bị công phá không?”

“Không, nghe nói Trùng Sơn quan vẫn đang đối đầu với đại quân Hồ tộc nhưng tình hình cụ thể ra sao thì huyện nha cũng không rõ lắm.” Dương Chính Tường nói.

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

“Chỉ cần Trùng Sơn quan không bị công phá thì chúng tớ Đại Vinh vẫn chưa chiến bại!”

Hắn không hiểu nhiều về tình hình biên giới nhưng hắn biết tầm quan trọng của Trùng Sơn quan, Trùng Sơn quan là cửa ải trọng yếu nhất ở biên giới Đông Bắc Đại Vinh, chỉ cần Trùng Sơn quan không mất thì Đại Vinh vẫn còn đất dụng võ ở biên giới Đông Bắc.

Nhưng kỵ binh Hồ tộc đã vào huyện An Ninh, vậy thì cũng không còn xa Dương gia thôn nữa.

“Tộc trưởng, mau chóng chuyển lương thực lên núi trước, còn những thứ khác thì tùy tình hình mà xử lý!” Dương Chính Sơn nói.

“Được, được, ta sẽ đi sắp xếp ngay!”

Dương Chính Tường cũng bình tĩnh lại, nói xong lại vội vã chạy về thôn.

Còn Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát, quay người đi đến chỗ cao nhất của trường tập, hô lớn: “Tập hợp!”

Ngay sau đó, tiếng còi sắc nhọn vang lên, đám thanh niên trai tráng đang luyện tập lập tức xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, bước đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn những người đứng thẳng tắp, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Những thanh niên trai tráng trước mắt đã có dáng vẻ của đại quân trong ấn tượng của hắn, chỉnh tề như một, ngẩng cao đầu, tuy mặc vải thô gai, cầm trường thương đơn giản nhất nhưng lại rất có khí thế.

Không uổng công hắn thời gian qua khổ tâm dạy bảo và dùng nước linh tuyến bồi dưỡng thân thể cho bọn họ.

Hắn liếc nhìn mọi người, không nói lời thừa, trực tiếp nói: “Kỵ binh Hồ tộc đã vào huyện An Ninh, hắn không bao lâu nữa sẽ xuất hiện ở xung quanh Dương gia thôn của chúng ta.”

“Hiện tại chúng ta không biết tình hình cụ thể của kỵ binh Hồ, chúng ta chỉ có thể chuẩn bị nghênh chiến, thời khắc then chốt bảo đảm cha mẹ vợ con an toàn rút lui lên núi.”

“Nhưng trước đó, chúng ta phải làm tốt công tác do thám và cảnh giới!”

“Dương Minh Huy!”

“Có!” Dương Minh Huy lập tức tiến lên đáp.

“Người phụ trách phòng thủ trong thôn, ngày đêm tuần tra cảnh giới, không được lơ là!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Rõ!”

“Dương Minh Chí!”

“Có!” Dương Minh Chí bước lên một bước, uốn ngược ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời.

Chương 52: Kỵ binh Hồ tộc xâm nhập huyện An Ninh

Thời gian qua Dương Minh Chí là người luyện tập chăm chỉ nhất, ngoài việc luyện tập binh thường hàng ngày, về nhà hắn vẫn luyện võ thêm một canh giờ.

Có lẽ vì hắn cho rằng mình là nhi tử của Dương Chính Sơn, không thể làm mất mặt Dương Chính Sơn.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng rất chăm sóc nhi tử của mình, người có thân sơ xa gần, nhi tử của mình thì đương nhiên phải chăm sóc nhiều hơn.

Người khác chỉ có thể uống nước linh tuyến pha loãng, còn Dương Minh Chí lại được uống nước linh tuyến bình thường.

Hơn một tháng, Dương Minh Chí không chỉ thân thể cường tráng hơn nhiều, mà ngay cả chiều cao cũng tăng lên một chút.

“Người phụ trách tuần tra hậu sơn, bảo đảm hậu sơn không có địch nhân xâm nhập.” Dương Chính Sơn phân phó.

Hậu sơn Dương gia thôn thuộc về núi Trường Thanh, tuy chỉ là mấy ngọn núi thấp nhưng diện tích không nhỏ.

Quan trọng nhất là đường rút lui của Dương gia thôn chính là qua hậu sơn, bảo vệ hậu sơn chính là bảo vệ đường lui của Dương gia thôn.

“Rõ!”

“Dương Minh Vũ!” Dương Chính Sơn nhìn về phía một hán tử có thân hình cao lớn nhất trong đội.

Tiểu tử này là người khỏe nhất Dương gia thôn, không ai sánh bằng.

Ngay cả Dương Chính Sơn đứng trước mặt hắn cũng phải thấp hơn một cái đầu.

Đồng thời hắn cũng là võ giả thứ tư của Dương gia thôn, sau Dương Minh Thành, một võ giả mới.

Dương Minh Vũ trở thành võ giả, vừa nằm trong dự liệu của Dương Chính Sơn, vừa nằm ngoài dự liệu của Dương Chính Sơn.

Nói nằm trong dự liệu là bởi vì thể chất của Dương Minh Vũ mạnh hơn người thường rất nhiều, hơn nữa hắn vốn đã chăm chỉ tu luyện, cộng thêm thời gian qua Dương Chính Sơn cho hắn dùng nước linh tuyến pha loãng, hắn có thể trở thành võ giả cũng không phải chuyện ngoài ý muốn.

Còn nói nằm ngoài dự liệu là bởi vì Dương Chính Sơn không ngờ Dương Minh Vũ lại nhanh chóng trở thành võ giả như vậy, hắn cho rằng Dương Minh Chí sẽ sớm hơn một bước, không ngờ Dương Minh Vũ lại có thể trở thành võ giả trước.

“Có!” Dương Minh Vũ hô to.

“Người phụ trách cảnh giới xung quanh thôn, một khi phát hiện tình hình địch, lập tức báo cáo!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

Dương Minh Vũ mở to hai mắt, vẻ mặt hớn hở đáp: “Rõ!”

So với những người khác, ánh mắt hắn nhìn Dương Chính Sơn có thêm một phần cuồng nhiệt và sùng bái.

Những người khác tuy cũng tôn sùng Dương Chính Sơn nhưng chỉ là tôn sùng mà thôi, còn thái độ của Dương Minh Vũ đối với Dương Chính Sơn thì giống như fan cuồng gặp thần tượng vậy.

Sự cuồng nhiệt đó khiến Dương Chính Sơn cảm thấy rất không thoải mái.

Sở dĩ như vậy, là vì Dương Chính Sơn đã giúp hắn trở thành võ giả.

Đúng vậy, trong lòng hắn là Dương Chính Sơn đã giúp hắn trở thành võ giả.

Hắn chăm chỉ tu luyện mười mấy năm mà không trở thành võ giả, kết quả theo Dương Chính Sơn luyện tập hơn nửa tháng thì trở thành võ giả, điều này khiến hắn cho rằng cơ duyên trở thành võ giả của mình là do Dương Chính Sơn mang lại.

Nhưng trên thực tế, hắn có thể trở thành võ giả, Dương Chính Sơn có một phần công lao nhưng công lao chính vẫn là do sự tích lũy dày công của hắn trong mười mấy năm.

Sự biết ơn và cuồng nhiệt này, Dương Chính Sơn cảm thấy hơi áy náy.

Sau khi sắp xếp mọi việc xong xuôi, Dương Chính Sơn cũng không nhàn rỗi, quay về nhà dặn dò vài câu, rồi cùng Dương Minh Vũ cảnh giới xung quanh Dương gia thôn.

...

Những ngày sau đó, tình hình huyện An Ninh càng trở nên hỗn loạn.

Số lượng lớn dân chúng chạy loạn từ phương Bắc liên tục kéo đến, khiến Dương gia thôn vốn đã lòng người hoảng loạn lại càng thêm sợ hãi.

Đồng thời, những người dân chạy loạn này cũng mang đến cho Dương Chính Sơn không ít tin tức.

Kỵ binh Hồ tộc ở phương Bắc giết chóc cướp bóc khắp nơi, tướng sĩ trấn Trọng Sơn liên tục chặn đánh.

Hai bên liên tiếp giao chiến, chiến sự vô cùng căng thẳng.

Tình hình càng trở nên hỗn loạn, khiến dân chúng Dương gia thôn cũng bắt đầu dao động.

Có người muốn bảo vệ quê hương, có người muốn trốn vào núi trước, có người muốn theo những người tị nạn chạy về phương Nam.

Trong lúc hoảng loạn, khó tránh khỏi tình trạng hỗn loạn, may có Dương Chính Tường già dặn đè nén, mới không xảy ra chuyện lớn.

Nhưng điều này cũng khiến Dương Chính Tường mệt mỏi về thể xác và tinh thần, cả người như già đi chục tuổi, mái tóc vốn đen bạc nay đã bạc trắng, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn.

“Chúng ta có nên vào núi trước không?”

Trong sân ngôi nhà đổ nát của thôn trưởng Dương gia thôn, khuôn mặt già nua của Dương Chính Tường lộ rõ vẻ mệt mỏi và lo lắng không che giấu được.

Dương Chính Sơn lau đầu ngọn giáo, khẽ lắc đầu, nói: “Bây giờ vẫn chưa đến lúc.”

Hắn đã biết những kỵ binh Hồ tộc hiện đang xâm nhập vào Đại Vinh chỉ là những toán kỵ binh nhỏ.

Nếu là đại quân kéo đến thì họ không còn lựa chọn nào khác, phải trốn vào núi.

Nhưng nếu chỉ là những toán kỵ binh nhỏ, Dương Chính Sơn cho rằng có thể thử sức.

Không phải hắn muốn mạo hiểm với tính mạng của thôn dân Dương gia thôn, mà là đối với bọn họ, quê hương khó có thể từ bỏ.

Đừng nhìn thấy bây giờ có người muốn chạy về phương Nam, có người muốn trốn vào núi trước nhưng thực tế thì phần lớn mọi người đều không muốn rời khỏi Dương gia thôn.

Một khi họ rời khỏi Dương gia thôn, nếu kỵ binh Hồ tộc đánh đến, chắc chắn sẽ đốt cháy Dương gia thôn.

Ngay cả khi sau này kỵ binh Hồ tộc rút lui, dân Dương gia thôn cũng khó có thể sống sót.

Chương 53: Hai bên tranh đấu tức là võ

Hơn nữa, đường núi khó đi, mặc dù Dương gia thôn đã chuẩn bị trước nhưng lương thực vận chuyển lên núi vẫn còn ít, phần lớn lương thực vẫn còn ở trong nhà từng hộ, nếu mất đi những lương thực này, họ làm sao có thể sống sót?

Vì vậy, Dương Chính Sơn mới nghĩ đến việc cố gắng giữ vững Dương gia thôn.

Dương Chính Tường cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ là tâm trạng của hắn hơi hoảng loạn, sợ rằng quyết định của mình là sai lầm, khó tránh khỏi do dự.

“Chính Sơn, nếu lần này ta không may gặp nạn, tộc Dương thị sẽ giao cho ngươi!” Dương Chính Tường đột nhiên trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tia sáng: “Tộc trưởng, thôn cần ngài trấn giữ!”

Nếu như trước đây hắn chỉ muốn lợi dụng Dương Chính Tường để hòa nhập vào tộc Dương thị thì bây giờ hắn đã thực sự công nhận Dương Chính Tường.

Dương Chính Tường là một người có niềm tin và trách nhiệm, hắn đặt lợi ích của tộc Dương thị lên vị trí quan trọng.

Một người như vậy đáng được tôn trọng.

“Ta đã già rồi, đối với tộc Dương thị, ngươi quan trọng hơn ta!” Dương Chính Tường nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn im lặng không nói.

Ai quan trọng hơn ai? Đây không phải là một chủ đề hay.

Hắn không phải là một người cao thượng, trong lòng hắn tràn đầy những cảm xúc ích kỷ.

Thành thật mà nói, để hắn cống hiến mạng sống cho tộc Dương thị, hắn thực sự không làm được.

Đừng nói đến tộc Dương thị, ngay cả những người trong Dương gia, e rằng hắn cũng khó có thể liều mạng bảo vệ.

Nói cho cùng, hắn không phải là Dương Chính Sơn trước đây, hắn có tình cảm với người trong Dương gia, với tộc Dương thị nhưng tình cảm đó vẫn chưa sâu đậm đến mức phải hy sinh mạng sống vì họ.

Nhưng đột nhiên, hắn lại có sự thôi thúc như vậy.

Có lẽ là do sự thúc đẩy của Dương Chính Tường, cũng có lẽ là trong lòng hắn có sự nhiệt huyết dám xông pha nơi tuyến đầu.

Dương Chính Sơn cầm trường thương, từ từ đứng dậy.

Hắn vùng trường thương, khí lực bùng phát, đâm vào bức tường đất bên cạnh.

Không có tiếng nứt vỡ, không có bụi đất, đầu thương cắm vào tường đất như đâm vào cát vậy.

“Trận chiến này bất kể thế nào, ta cũng sẽ cố gắng hết sức.”
Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

Dương Chính Tường lại ngậy người nhìn đầu thương cắm vào tường đất.

“Khí lực!”

“Luyện khí, hay là Hậu Thiên?”

Hắn quay cổ một cách cứng ngắc nhìn Dương Chính Sơn.

“Còn cách Hậu Thiên một khoảng!” Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói.

Toàn thân Dương Chính Tường run lên, đột ngột thở phào nhẹ nhõm, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Tộc Dương thì ta sắp có một võ giả Hậu Thiên?”

“Ha ha ha~~”

Hắn cười lớn, như thể xua tan hết sự lo lắng và mệt mỏi trong lòng.

Dương Chính Sơn cũng cười nhẹ.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên khuôn mặt Dương Chính Tường đã biến mất.

“Người phải sống, người vẫn chưa trở thành võ giả Hậu Thiên!”

Hắn hy vọng tộc Dương thị sẽ xuất hiện một võ giả Hậu Thiên, võ giả cảnh giới Hậu Thiên và võ giả cảnh giới Đoán Thể có sự khác biệt rất lớn.

Võ giả cảnh giới Đoán Thể chỉ là võ giả cấp bậc thấp nhất, mặc dù có một vị trí nhất định trong dân gian nhưng vẫn chỉ là dân thường.

Nhưng võ giả cảnh giới Hậu Thiên thì khác, nếu nói võ giả cảnh giới Đoán Thể tương đương với tú tài thì võ giả cảnh giới Hậu Thiên tương đương với cử nhân và tiến sĩ, có thể vào triều làm quan.

Trong đại quân, võ giả Hậu Thiên ít nhất cũng là bách hộ, võ quan chính lục phẩm.

Nếu Dương Chính Sơn thực sự có thể trở thành võ giả Hậu Thiên thì đó là một chuyện vô cùng tốt đẹp đối với toàn bộ tộc Dương thị.

Vì vậy, bây giờ Dương Chính Tường cực kỳ không muốn Dương Chính Sơn mạo hiểm, hẳn hy vọng Dương Chính Sơn có thể bình an vô sự trở thành võ giả Hậu Thiên, tương lai bảo vệ tộc Dương thì phát triển lớn mạnh.

Phải nói rằng Dương Chính Tường vì tộc Dương thì mà hết sức tận tâm, đáng tiếc là Dương Chính Sơn không đồng tình với suy nghĩ của hắn.

“Cái gì là võ? Hai bên tranh đấu chính là võ, tu luyện võ đạo chính là ở một chữ tranh, tranh với trời, tranh với đất, tranh với người, đời người không ngừng, tranh đấu không dứt!”

“An ổn có lẽ có thể khiến ta từng bước tiến vào cảnh giới Hậu Thiên nhưng lại sẽ hủy hoại con đường võ đạo tương lai của ta!”

“Tộc trưởng, ngài muốn một võ giả cảnh giới Hậu Thiên, hay muốn một võ giả có tương lai vô hạn!”

Dương Chính Sơn nói rất nghiêm túc.

Đây là cảm ngộ của hắn trong thời gian này về võ đạo.

Nói cho cùng, võ đạo chính là con đường bạo lực.

Cái gì mà bế quan, tĩnh tu, đó không phải là việc mà võ giả nên làm.

Dương Chính Tường ngây người nhìn Dương Chính Sơn, tâm tư không ngừng dâng trào.

Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng, nói: “Là ta sai rồi, ta đã mất đi trái tim hiếu thắng của võ giả!”

“Người nói đúng nhưng ta vẫn hy vọng người có thể bảo vệ tốt bản thân mình.”

“Tương lai của tộc Dương thì nằm trên vai người!”

Dương Chính Sơn hơi nhếch miệng, cười nói: “Tộc trưởng yên tâm, ta sinh ra ở tộc Dương thị, cả đời này đều là người của tộc Dương thị!”

Lời này của hắn không phải là nói bừa, thân xác trước đây sinh ra ở tộc Dương thị, mà hắn cũng vậy, cũng sinh ra ở tộc Dương thị, chỉ là hai chữ ‘sinh ra’ này có ý nghĩa khác nhau mà thôi.

Tương lai bất kể thế nào, hắn cũng không thể thoát ly khỏi tộc Dương thị.

Ở đây, việc thoát ly khỏi tông tộc là một việc vô cùng tệ hại, sẽ khiến danh tiếng của một người bị hủy hoại, cũng sẽ khiến một người trở thành trò cười của thiên hạ.)

Chương 54: Hai bên tranh đấu tức là võ (2)

Nếu như Dương Chính Sơn đã hòa nhập vào tộc Dương thì đương nhiên không còn ý định thoát ly nữa.

“Vậy thì tốt!” Dương Chính Tường hài lòng gật đầu.

Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên lao vào sân, lớn tiếng hét: “Chính Sơn gia gia, không xong rồi, sau núi có kỵ binh Hồ tộc xuất hiện!”

Hai người đang nói chuyện cả kinh, trái tim Dương Chính Sơn đập thình thịch.

Cái gì đến cũng phải đến.

Hai người nhìn nhau, Dương Chính Sơn lạnh lùng nói: “Đi, đi xem trước đã!”

Nói xong, hắn đeo túi vải đựng lao ngắn lên lưng, cầm trường thương sắt, sải bước đi ra khỏi cánh cổng cũ nát.

Còn Dương Chính Tường thì ba bước thành hai bước chạy về phía cây hòe cổ thụ ở trung tâm thôn.

Một lát sau, Dương gia thôn vang lên tiếng kim loại va chạm leng keng, cả thôn như bùng nổ, rơi vào cảnh hỗn loạn và hoảng sợ.

Vài hán tử trung niên chạy nhanh ra đầu thôn, khiêng những chướng ngại vật đã chuẩn bị từ trước ra, chặn đường vào thôn.

Dương Minh Huy dẫn đầu những thanh niên trai tráng đã được huấn luyện chuẩn bị phòng thủ, những thanh niên trai

tráng đi tuần tra bên ngoài cũng lần lượt quay về, gia nhập vào hàng ngũ phòng thủ, chỉ có Dương Minh Chí và những người khác trên hậu sơn là chưa về.

“Có chuyện gì vậy?” Dương Chính Sơn đến đỉnh núi phía sau và hỏi.

“Cha, ở đằng kia, cha nhìn kia!” Dương Minh Chí chỉ về phía Bắc, hạ giọng nói.

Dương Chính Sơn nhìn về phía đó, trong mắt lóe lên một tia khác thường.

Quả thực có kỵ binh Hồ tộc tiến vào hậu sơn nhưng không phải đến Dương gia thôn, mà là chạy đến vì trận chiến.

Đứng trên đỉnh núi, có thể thấy rõ ràng hai đội quân đang giao chiến.

Quy mô không lớn, bên kỵ binh Hồ tộc có khoảng hai ba trăm người, còn bên biên quân chỉ có khoảng hơn một trăm người.

Nhưng tình hình của quân biên ải có vẻ không mấy khả quan, đối mặt với kẻ địch đông gấp đôi, tướng sĩ quân biên ải vừa đánh vừa lui, dẫn dụ kỵ binh Hồ tộc đến hậu sơn Dương gia thôn.

Nhìn đám quân biên ải đang liên tục rút lui, Dương Chính Sơn không khỏi nheo mắt lại.

Đây là một đội kỵ binh nhưng vì đã tiến vào vùng núi nên chúng đã bỏ lại ngựa chiến.

Mặc dù đang tháo chạy nhưng chúng tiến thoái có chừng mực, thỉnh thoảng còn lợi dụng địa hình để phản công, có thể thấy đây là một đội quân tinh nhuệ được huấn luyện bài bản.

Nhưng điều thực sự khiến Dương Chính Sơn chú ý là thủ lĩnh của đội quân biên ải này.

Người này không cao, thân hình hơi gầy, mặc một bộ giáp bông màu nâu đen, nhìn bề ngoài thì có vẻ không có gì nổi bật nhưng tất cả binh lính đều bảo vệ hẩn.

Hơn nữa, thực lực của người này cũng không tệ, mỗi một chiêu thức đều có khí lực bùng phát.

Võ giả cảnh giới Hậu Thiên!

“Cha, chúng sắp đến rồi!”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang đoán già đoán non về thân phận của vị thủ lĩnh kia thì Dương Minh Chí bên cạnh lo lắng nói.

Dương Chính Sơn vuốt ve bộ râu dài một tấc, nói: “Đi triệu tập tất cả mọi người đến đây, chuẩn bị nghênh chiến!”

Theo quỹ đạo hành động của đôi phương, chúng sẽ sớm lên đến đỉnh núi nhưng chúng sẽ không đến Dương gia thôn.

Đối với những quân biên ải này, chạy vào trong núi chắc chắn là lựa chọn tốt nhất, lợi dụng địa hình phức tạp trong núi, bọn họ sẽ có khả năng rất lớn thoát khỏi kết cục toàn quân bị diệt.

Nhưng nếu quân biên ải chạy vào trong núi thì Dương gia thôn sẽ gặp họa.

Dương Chính Sơn không tin rằng những kỵ binh Hồ tộc này sau khi làm xong việc sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Thay vì chờ những kỵ binh Hồ tộc này tự chạy đến thì không bằng bây giờ nhân lúc còn có một đội quân biên ải tinh nhuệ, bọn họ sẽ liên hợp với quân biên ải tiêu diệt những kỵ binh Hồ tộc này.

Hơn nữa, bây giờ họ còn có thể chiếm được lợi thế địa hình, kỵ binh Hồ tộc đã bỏ lại ngựa chiến, họ hoàn toàn có thể lợi dụng địa thế cao để chặn đánh đám địch nhân này.

Nhận được lệnh của Dương Chính Sơn, Dương Minh Hạo vừa chạy xuống núi vừa thổi tiếng còi chói tai.

Dương Chính Sơn chia hơn một trăm thanh niên trai tráng của Dương gia thôn thành ba đội, mỗi đội khoảng ba mươi lăm người, Dương Minh Hạo không thuộc bất kỳ đội nào, mà đi theo Dương Chính Sơn để chạy việc vặt.

Không tính là cận vệ, nhiều nhất chỉ là chạy việc vặt.

Ai bảo hấn còn nhỏ chứ.

Theo tiếng còi vang lên, trong thôn cũng truyền đến từng hồi tiếng còi.

Tiếng còi hai ngắn một dài, có nghĩa là tập hợp.

Rất nhanh, những thanh niên trai tráng đang canh giới trong thôn nhanh chóng kéo đến hậu sơn.

Chưa đầy ba phút, những thanh niên trai tráng vốn đang phân tán canh gác khắp thôn đã tập hợp xong tại bãi tập sau núi.

“Minh Hạo, có chuyện gì vậy?” Sau khi tập hợp xong, Dương Minh Huy hỏi Dương Minh Hạo.

“Cha đang đợi trên núi, qua đó rồi nói!”

Dương Minh Hạo không kịp giải thích, liền chạy trước lên đỉnh núi.

Dương Minh Huy vội vẫy tay hét: “Theo sau, nhanh lên!”

Khi họ đến đỉnh núi thì khoảng cách giữa hai bên đang giao chiến trên sườn núi và đỉnh núi đã không còn đến hai trăm mét.

“Tập hợp!”

Dương Chính Sơn cũng không có thời gian nói nhảm, trực tiếp ra lệnh.

Lúc này, những thanh niên trai tráng đã nhìn thấy quân biên ải và kỵ binh Hồ tộc đang giao chiến trên sườn núi nhưng họ không hề tỏ ra hoảng sợ hay sợ hãi, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử.

Đúng là đám trẻ người non dạ không sợ hổ, những thanh niên trai tráng này từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, từ lâu đã có ý định thể hiện bản thân.

Chương 55: Mẹ kiếp, sơ suất rồi

Hơn nữa, trong một tháng qua, họ đã luyện tập rất vất vả, họ càng muốn được tham gia một trận chiến lớn.

Ngay cả khi phải đối mặt với chiến trường đẫm máu, họ lại có thể không hề sợ hãi.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, hơn một trăm thanh niên trai tráng lập tức xếp thành hai hàng ngay ngắn trên đỉnh núi.

Sự xuất hiện của bọn họ cũng đã thu hút sự chú ý của quân biên ải và kỵ binh Hồ tộc đang giao chiến.

Nhìn thấy một nhóm dân thường mặc quần áo vải thô xuất hiện đột ngột, Chu Lan nhất thời sửng sốt, sau đó trong lòng không khỏi tức giận.

“Mau đi!”

Nàng hét lên một tiếng.

Có lẽ vì sắp hết sức, giọng nói của nàng đặc biệt khàn khàn, nghe khó chịu như tiếng xé vải.

“Các ngươi là đồ ngốc, còn đứng đó làm gì? Chờ chết à?”

Lúc này, Chu Lan thực sự rất tức giận, còn tức giận hơn cả khi bị kỵ binh Hồ tộc bao vây.

Nàng thực sự không hiểu tại sao một nhóm dân thường lại xuất hiện ở đây, còn xếp hàng trên đỉnh núi chờ chết.

Đúng vậy, trong mắt nàng, những thanh niên trai tráng của Dương gia thôn chỉ là một đám dân thường, mặc dù trong tay

những thanh niên trai tráng đều cảm trường thương nhưng nàng vẫn không tin rằng đám dân thường này có sức chiến đấu gì.

Không chỉ có nàng mà những kỵ binh Hồ tộc ở phía sau cũng nghĩ như vậy.

Nhìn thấy một nhóm dân thường mặc quần áo vải thô, những tên lính Hồ tộc không những không hề hoảng sợ, ngược lại còn lộ ra những nụ cười dữ tợn.

Ngay khi Chu Lan chuẩn bị xông lên đỉnh núi để đuổi đám dân thường này đi thì một tiếng xé gió vang lên.

Một cây lao ngắn dài hơn một mét bay xẹt qua đầu nàng, cắm phập vào ngực một tên kỵ binh Hồ tộc.

Nàng ngẩng đầu nhìn theo hướng cây lao ngắn bay tới, chỉ thấy một hán tử vạm vỡ đang giơ lao ngắn ném đi.

Đúng vậy, hán tử vạm vỡ này chính là Dương Chính Sơn.

Thể trạng của thân xác này vốn hơi gầy yếu nhưng sau nhiều tháng bồi bổ và rèn luyện, giờ đây Dương Chính Sơn đã trở thành một tráng hán vai u thịt bắp.

Khuôn mặt cũng đầy đặn hơn, sắc mặt cũng không còn xám xịt như lúc đầu.

Chỉ trong vài hơi thở, Dương Chính Sơn đã ném hết mười cây lao ngắn trên người.

Mười cây lao ngắn trúng sáu người, giúp những tướng sĩ quân biên ải đang chiến đấu có được một khoảnh khắc để thở.

“Lên!” Dương Chính Sơn không để ý đến tiếng gầm rú của Chu Lan, hân bình tĩnh hét lên.

Chu Lan sửng sốt, khuôn mặt đầy bụi bặm lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng nàng nhanh chóng phản ứng lại.

“Theo sau!”

Hành động của Dương Chính Sơn đã chứng minh rằng những người trước mặt không phải là dân thôn bình thường, mặc dù trong lòng Chu Lan vẫn rất lo lắng nhưng đến nước này rồi, nàng cũng không thể lãng phí thời gian.

Dương Chính Sơn cầm chắc cây trường thương sắt, mắt nhìn chăm chăm xuống phía dưới.

Lúc này, hắn rất mừng vì những kỵ binh Hồ tộc này không mang theo cung tên, có lẽ vì họ đã bỏ cung tên khi vào núi, hoặc cũng có thể vì bản thân họ không giỏi cưỡi ngựa bắn cung nhưng dù thế nào thì việc họ không có cung tên cũng là một điều tốt.

Những thanh niên trai tráng của Dương gia thôn không có áo giáp bảo vệ, không dám đối mặt trực diện với

Chính vì lý do này, Dương Chính Sơn mới dám tập hợp người đến nghênh chiến, nếu không hắn thà đánh một trận phòng thủ trong thôn.

Kẻ địch càng lúc càng gần, Chu Lan đã đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Nhưng Dương Chính Sơn không thèm nhìn nàng lấy một cái, mặc cho nàng đi vào phía sau hàng ngũ.

“Giết!”

Đột nhiên, Dương Chính Sơn gầm lên.

Hắn bước những bước dài, lao xuống như một con mãnh thú, cây trường thương trong tay đâm thẳng vào một tên lính Hồ đang xông tới.

Nhảy từ trên cao xuống, hắn lại có thể nhảy xa hơn một trượng, tên lính Hồ tộc căn bản không ngờ hắn lại có thể đột

nhiên xuất hiện trước mặt mình, trên mặt còn nở nụ cười dữ tợn.

Ngay sau đó, ngực hấn đau nhói, cây trường thương sắt đâm vào ngực hấn, hấn còn chưa kịp phản ứng thì cây trường thương đã bị rút ra, tiếp đó một bàn chân to giẫm lên mặt hấn.

“Xông lên!”

Một tiếng quát lớn vang lên, Dương Chính Sơn xông lên trước, có khí thế giết tứ phương.

Phía sau, những thanh niên trai tráng của Dương gia thôn theo sự huấn luyện trước đây, chia thành từng nhóm năm người, phân tán ra xung kích.

Cùng lúc đó, những tướng sĩ quân biên ải vừa rồi còn đang bỏ chạy cũng quay đầu lại, chen vào giữa những thanh niên trai tráng, hỗ trợ họ tấn công.

Mặc dù hai bên không hề giao tiếp nhưng sự phối hợp của họ lại vô cùng ăn ý.

Tất nhiên, không phải vì những thanh niên trai tráng được huấn luyện bài bản, mà vì những tướng sĩ quân biên ải trước mắt này là những tinh nhuệ thực sự, họ biết cách phối hợp, biết rằng đây chính là thời cơ phản công tốt nhất.

So với họ, những thanh niên trai tráng chỉ dựa vào lòng nhiệt huyết và sự huấn luyện đơn giản nhất, họ còn kém xa những tinh nhuệ thực sự.

Nhưng dù vậy, cũng khiến Chu Lan phải chú ý.

Một đám dân thường lại có thể có sức chiến đấu như vậy, điều này khiến nàng không thể ngờ tới.

Nhưng rất nhanh, nàng không còn để ý đến những thanh niên trai tráng xung quanh nữa, sau khi có được một khoảnh khắc để thở, thân hình hơi gầy của nàng như một con báo săn

lao vút ra ngoài, thanh đao trong tay mang theo ánh sáng sắc bén quét ngang.

Ngay khi nàng lao ra, bóng dáng của Dương Chính Sơn như một bao tải đầy bị đánh bay trở về.

Chương 56: Mẹ kiếp, sơ suất rồi (2)

Mẹ kiếp, sơ suất rồi!

Dương Chính Sơn vung cây trường thương ngang ngực, mặt đỏ bừng, cả người không kiểm soát được ngã về phía sau.

Hắn thực sự đã sơ suất, chỉ nghĩ đến việc kích lệ tinh thần của những thanh niên trai tráng, xông lên trước nhưng lại quên mất những tên lính Hồ tộc trước mắt không phải là kẻ địch bình thường.

Ngay cả Chu Lan, một võ giả Hậu Thiên mà cũng bị đám lính Hồ này truy đuổi khắp nơi, huống chi là hắn, một võ giả cảnh giới Đoán Thê chưa bước vào cảnh giới Hậu Thiên.

Hắn vừa xông ra thì đã có một thanh đao cong bay tới, đao cong như trăng, thẳng hướng mặt hắn.

Cũng may hắn phản ứng nhanh, ngang trường thương ra trước, kịp thời đỡ được nhát đao đánh tới.

Liên tục lùi lại mười mấy bước, Dương Chính Sơn mới dùng đuôi thương chống đỡ cơ thể.

“Cha, cha không sao chứ?”

Luôn nhìn chăm chăm vào Dương Chính Sơn, Dương Minh Hạo thấy cha lùi lại, vội vàng tiến lên lo lắng hỏi.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, hai mắt chăm chú nhìn tên đại hán râu quai nón vừa đánh mình một đao.

Tay hắn sờ lên thân thương, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

Cây trường thương sắt này là vật mà thân thể trước kia của hấn mang về từ quân ngũ, không phải là vũ khí chế thức trong quân đội, cũng không phải là thần binh lợi khí gì, mà là một thứ vũ khí do thợ thủ công chế tạo tinh xảo.

Từ khi hấn đến thế giới này, hấn vẫn luôn sử dụng cây trường thương này, hấn cũng không quá nâng niu nó, thường dùng để đâm đá núi, đâm tường đất nhưng cây trường thương này chưa từng bị tổn hại.

Thế nhưng hôm nay, chỉ bị người ta chém một nhát, cây trường thương trong tay hấn đã bị cong, hơn nữa trên thân thương còn có một vết chém rất sâu, chỉ thiếu chút nữa là cây trường thương của hấn bị chém đứt.

Chỉ một nhát, hấn đã suýt bị giết chết! Dương Chính Sơn thở hắt ra một hơi.

Ánh mắt hấn chuyển đến bóng người hơi gầy kia.

Đao quang như cầu vòng, sắc bén bá đạo, lại có thể áp chế được tên đại hán râu quai nón kia.

Ánh mắt lóe lên, Dương Chính Sơn thầm nghĩ: “Quả nhiên, với thực lực của ta hiện tại căn bản không đủ tư cách để đối đầu với võ giả Hậu Thiên!”

Thấy Chu Lan có thể đối phó với tên đại hán râu quai nón, Dương Chính Sơn hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Đưa thương cho cha!”

Nói xong, không đợi Dương Minh Hạo phản ứng, trực tiếp giật lấy cây trường thương từ tay hấn.

Cây thương sắt bị cong không dùng được nữa, hấn chỉ có thể dùng cây thương cán gỗ của Dương Minh Hạo.

Thương sắt rất đắt, cả Dương gia thôn chỉ có hai cây thương sắt, một cây ở trong tay Dương Chính Sơn, một cây ở

trong tay Dương Chính Tường. Dân thôn bình thường căn bản không dùng được thương sắt, chỉ có thể dùng thương cán gỗ cứng.

Dùng quen thương sắt, giờ lại dùng thương cán gỗ cứng, Dương Chính Sơn cảm thấy có chút không quen tay nhưng may là không ảnh hưởng lớn.

Trường thương vung lên, Dương Chính Sơn một lần nữa xông vào chiến trường.

Lúc này, trận chiến đã vào hồi gay cấn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng giết chóc vang lên không dứt bên tai.

Thanh niên Dương gia thôn, tướng sĩ biên quân, sĩ tốt Hồ tộc, ba bên hỗn chiến với nhau.

Tướng sĩ biên quân tinh nhuệ, sĩ tốt Hồ tộc hung hãn, thanh niên Dương gia thôn chỉ có một lòng nhiệt huyết và lợi thế dưỡng sức.

Mặc dù thanh niên Dương gia thôn về mặt võ lực kém xa sĩ tốt Hồ tộc nhưng họ lại có lợi thế là dưỡng sức, lại phối hợp với nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, ba bên đánh nhau khó phân thắng bại.

Tên võ giả râu quai nón kia giao cho Chu Lan đối phó, Dương Chính Sơn bắt đầu xử lý những võ giả khác trong đám Hồ tộc.

Dưới cảnh giới Hậu Thiên, hãn gần như là vô địch.

Thể phách cường tráng, lực lượng kinh khủng, thỉnh thoảng bộc phát ra kinh khí, đủ để hãn đối phó với mọi võ giả cảnh giới Đoán Thể.

Trận chiến không kéo dài quá lâu, chỉ một lát, tên hán tử râu quai nón kia đã phải lui binh trước.

“Rút lui!”

Tên hán tử râu quai nón rất dứt khoát, thấy không thể làm gì được, gần như không do dự, lập tức ra lệnh rút lui.

Thấy quân địch rút lui, thanh niên Dương gia thôn phấn khích reo lên, có người còn đuổi theo.

“Đừng đuổi theo kẻ địch đang chạy trốn, mau quay lại cho ta!”

Dương Chính Sơn vội vàng ngăn cản mấy thanh niên trẻ tuổi bị nhiệt huyết xông lên đầu.

Những tiểu tử này sắp quên bản thân rồi.

Lúc này, trên đỉnh núi đều là những vũng máu, hàng trăm xác chết, khắp nơi đều là chân tay đứt lìa, mùi máu tanh nồng.

Sau khi phấn khích qua đi, chỉ còn lại một màu ảm đạm và chết chóc.

Lần đầu tiên trải qua một trận chiến đẫm máu như vậy, thanh niên Dương gia thôn sau khi phấn khích qua đi, thay vào đó là một màu trắng bệch.

Họ đứng ngây ra như phỗng, ngẩn người nhìn những người đồng đội nằm trên mặt đất.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau khiêng người bị thương về!”

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm đến những chuyện khác, vội vàng hô lớn.

Sau khi được hấn nhắc nhở, đám thanh niên mới phản ứng lại, khiêng những người bị thương chạy về phía Dương gia thôn.

Bên kia, tướng sĩ biên quân cũng đang dọn dẹp chiến trường, xử lý người bị thương.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của tráng sĩ?” Chu Lan đến trước mặt Dương Chính Sơn, chắp tay hỏi.

Dương Chính Sơn chắp tay đáp lễ: “Dương gia thôn, Dương Chính Sơn bái kiến tướng quân!”

“Dương gia thôn!” Chu Lan nhìn xuống chân núi, khẽ gật đầu: “Cảm ơn tráng sĩ đã ra tay cứu giúp!”

Chương 57: Thương vong

Hai người không nói nhiều, sau khi chào hỏi xong, cả hai đều bận rộn.

Tuy trận chiến đã kết thúc nhưng vẫn còn rất nhiều việc chờ họ xử lý.

Dương Chính Sơn chỉ tham gia trận chiến trên đỉnh núi, còn Chu Lan và những người khác đã phải chạy trốn hơn mười dặm, vừa đánh vừa lui, để lại không ít xác chết và người bị thương, cần họ xử lý.

Chu Lan và những người khác không vào thôn, mà chỉ nghỉ ngơi tạm thời trên sườn đồi.

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến họ, vội vã chạy về thôn.

“Tình hình thế nào!”

Từ khoảng đất trống đầu thôn, hắn hỏi Dương Chính Tường.

“Chết sáu người, bị thương nặng mười hai người, bị thương nhẹ hai mươi ba người!” Sắc mặt Dương Chính Tường vô cùng nặng nề.

Toàn thân Dương Chính Sơn run lên, hắn đã sớm đoán được trận chiến này sẽ có thương vong và thương vong không nhỏ nhưng khi sự việc xảy ra, hắn vẫn cảm thấy khó có thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ không phải lúc đau buồn, hắn quay người chạy vào bếp, lấy một cái thùng nước, lấy hết nước linh tuyền hiện có.

Tổng cộng chỉ có ba bát.

“Trước tiên hãy cho họ uống chút nước!”

Dương Chính Sơn không quan tâm đến những người khác, chia ba bát nước linh tuyến cho mười hai người bị thương nặng.

Nước linh tuyến có tác dụng chữa thương nhưng không đến mức cải tử hoàn sinh, hẳn chỉ có thể tận nhân lực nghe thiên mệnh.

Nhưng Dương gia thôn không thiếu thảo dược chữa thương ngoài da.

Y võ không phân gia, mặc dù Dương gia thôn không có đại phu giỏi nhưng không ít người biết cách chữa bong gân, chấn thương và vết thương ngoài da.

Còn việc mời đại phu, hiện tại căn bản không làm được.

Hồ tộc vượt biên giới, lòng người hoang mang, không ai dám chạy lung tung, ngay cả thành huyện cũng đóng cửa, cho dù họ muốn mời đại phu, cũng không có chỗ để mời.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn bận xong, mới chú ý thấy xung quanh vang lên tiếng khóc than.

Sinh ly tử biệt! Sáu người tử trận, có nghĩa là sáu hộ thôn dân mất đi người thân, mười hai người bị thương nặng, có nghĩa là mười hai hộ thôn dân đang trong cảnh lo lắng và đau buồn.

Dương Chính Sơn nhìn những người thôn dân đang khóc than, tâm trạng càng thêm nặng nề.

Dương Chính Tường không biết từ lúc nào đã đến trước mặt hắn, vỗ vai hắn: “Không phải lỗi của ngươi!”

“Ta đương nhiên biết không phải lỗi của ta, nếu chúng ta không đánh trận này thì không lâu nữa những kỵ binh Hồ tộc đó sẽ đến tấn công thôn chúng ta!”

“Trận chiến này không phải vì ta mà là vì mọi người!”

Dương Chính Sơn lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Hắn không cảm thấy tội lỗi vì điều này, có lẽ hắn có chút ích kỷ nhưng hắn tự cho rằng tất cả những gì mình làm đều là vì Dương gia thôn, đều là vì tộc Dương thị.

Nhưng không cảm thấy tội lỗi không có nghĩa là không đau buồn, từng sinh mạng trẻ trung cứ thế mà tiêu tan, hơn nữa đều là những thanh niên trẻ mà hắn quen biết, ngày thường đều gọi hắn là Chính Sơn thúc, Chính Sơn gia gia.

Họ còn quá trẻ, người nhỏ nhất mới mười sáu tuổi nhưng họ đã ra đi như vậy.

“Tộc trưởng, họ đều hy sinh vì Dương gia thôn.” Dương Chính Sơn nghiêm túc nói.

“Ta biết!” Dương Chính Tường nói.

Dương Chính Sơn nhẹ lắc đầu, nói: “Tộc trưởng, ý của ta là Dương gia thôn nên đền bù cho những người hy sinh bằng cách phụng dưỡng cha mẹ của những người hy sinh, nuôi dưỡng vợ con của họ.”

Dương Chính Tường vuốt bộ râu bạc trắng: “Nên như vậy, chỉ là ~~”

Hắn không nói hết câu nhưng Dương Chính Sơn hiểu được sự khó xử của hắn.

Tộc Dương thị không có tài sản của dòng họ, vậy thì lấy gì để đền bù? Kêu gọi những người khác trong tộc đóng góp ư? Rõ ràng là không được, cuộc sống của mọi người đều rất nghèo khổ, căn bản không có gì để cho đi.

Hơn nữa, một khi làm như vậy, rất có thể sẽ gây ra một số mâu thuẫn không đáng có, có thể khiến những người khác trong tộc càng thù địch với người thân của những người hy sinh.

“Bây giờ không có cách nào nhưng chúng ta không thể quên sự hy sinh của họ, đợi đến khi có tài sản của dòng họ thì nhất định sẽ đền bù cho họ!”

“Cha mẹ, vợ con của họ cũng phải được chăm sóc nhiều hơn, tuyệt đối không được để ai bắt nạt họ!”

Dương Chính Sơn nghiêm túc nói.

Tuy tộc Dương thị còn được coi là đoàn kết nhưng không có nghĩa là trong tộc không có kẻ hiểm ác.

Ăn chặn của người chết, ức hiếp người già yếu, bắt nạt hài tử cũng không phải là không có.

Những chuyện đã xảy ra trước đây, Dương Chính Sơn không thể thay đổi nhưng sau này hẳn quyết không cho phép ai làm như vậy nữa.

Nghe hẳn nói vậy, Dương Chính Tường cũng coi trọng.

“Chuyện này ta sẽ dặn dò, người yên tâm!”

Đêm tàn, trời sáng.

Cả đêm, toàn bộ Dương gia thôn chìm trong đau thương.

Ngay cả không khí trong nhà Dương Chính Sơn cũng trở nên nặng nề khác thường.

Mặc dù trận chiến này, người nhà họ Dương đều bình an vô sự nhưng thôn mất đi nhiều người như vậy, tâm trạng của mọi người vẫn vô cùng nặng nề.

Một đêm không lời, sáng hôm sau.

Dương Minh Chí đã sớm thay Dương Minh Huy đi tuần tra.

Mặc dù vừa trải qua một trận chiến nhưng nhiệm vụ canh gác của Dương gia thôn vẫn không được lơ là, việc canh giới và tuần tra vẫn không thể thiếu.

May thay, Dương Chính Sơn không cần phải đích thân lo lắng những việc này nữa, Dương Minh Thành, Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ sẽ bàn bạc để xử lý ổn thỏa những việc này.

Ăn sáng xong, đúng lúc Dương Chính Sơn chuẩn bị đi thăm những người bị thương thì Dương Minh Chí vội vã quay trở lại.

Chương 58: Ngài không phải đang gọi người, ngài đang câu hồn đấy!

“Cha, vị tướng quân hôm qua muốn gặp cha!”

“Ngài ấy có chuyện gì à?” Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Đêm qua, hắn không cho những tướng sĩ biên quân đó vào thôn, chỉ cho người mang nước nóng và lương thực đến cho họ.

Hắn đối xử với biên quân tốt hơn một chút so với Hồ tộc nhưng cũng không phải không có phòng bị.

Đừng nghĩ rằng quân đội Đại Vinh là người nhà, trên thực tế, rất nhiều dân thường đã chết dưới lưỡi dao đồ tể của chính quân đội Đại Vinh, có những tên lính còn đáng sợ hơn cả sơn tặc và kỵ binh Hồ tộc.

“Con không biết, vị ấy đang đợi ở phía sau thôn!” Dương Minh Chí nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi đi về phía sau thôn.

Khi đến phía sau thôn, hắn thấy Chu Lan đang chỉ huy hàng chục binh lính khuân vác rất nhiều thứ.

“Thảo dân bái kiến tướng quân!” Dương Chính Sơn cúi đầu chấp tay nói.

“Tráng sĩ đã cứu mạng ta, không cần đa lễ!” Chu Lan chấp tay đáp lễ, nói.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Chu Lan.

Nhưng khi nhìn thấy, ông lại ngây người.

Nữ nhân!

Mặc dù hai người đã cùng nhau chiến đấu vào ngày hôm qua nhưng hẳn thực sự không để ý rằng vị tướng quân này lại có thể là một nữ tử.

Điều này cũng không trách hẳn được, ngày hôm qua, toàn thân Chu Lan chật vật, khuôn mặt xám xịt không thể nhìn rõ dung nhan thật, thêm vào đó, giọng nói của nàng khàn khàn, nghe giống như giọng của nam tử, vì vậy Dương Chính Sơn rất tự nhiên cho rằng đây là một nam nhân.

Thấy Dương Chính Sơn ngây người, Chu Lan cười nói: “Tráng sĩ còn chưa biết thân phận của ta phải không, ta là Chu Lan, tướng quân du kích thuộc Trấn Tiêu tả doanh, trấn Trùng Sơn!”

Dương Chính Sơn lại một lần nữa ngây người.

Chế độ quân sự của Đại Vinh được chia thành hai loại: Chế độ vệ sở và chế độ mộ binh.

Chế độ vệ sở có nghĩa là từ kinh đô đến phủ huyện đều thiết lập vệ sở, bên ngoài thống nhất với đô ty, bên trong thống nhất với Ngũ quân Đô đốc phủ.

Chế độ mộ binh là dùng bạc để chiêu mộ tướng sĩ, tuyển mộ sĩ tốt theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt, không chỉ được cấp quân lương mà còn được miễn trừ giao dịch thuế má.

Chế độ vệ sở là quân đồn điền kết hợp thủ đồn, còn chế độ mộ binh là bồi dưỡng quân nhân chuyên nghiệp.

Biên quân vừa có chế độ vệ sở vừa có chế độ mộ binh.

Các đồn bót trên tuyến phòng thủ biên giới đều thuộc về đồn vệ, vừa trông trọt vừa bảo vệ đồn bót.

Còn Trấn Tiêu doanh là mộ binh, trấn Trùng Sơn có năm Trấn Tiêu doanh: Tiền, hậu, tả, hữu, trung; mỗi doanh có từ ba nghìn đến năm nghìn người, đều là tinh nhuệ.

Năm đó, nguyên thân chính là thông qua mộ binh gia nhập vào biên quân, dựa vào tu vi võ giả trở thành một tiểu binh của Trấn tiêu tiền doanh, trấn Trùng Sơn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn cũng hiểu biết đôi chút về Trấn Tiêu doanh của trấn Trùng Sơn.

Không ngờ, nữ tử trước mắt này lại có thể là tướng quân du kích của Trấn Tiêu tả doanh!

Tướng quân du kích thường do đô chỉ huy phó đảm nhiệm, nói cách khác, người này rất có thể là một võ quan chính tam phẩm.

Chính tam phẩm! Trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia khác thường.

Điều này không phù hợp với quy tắc của Trấn Tiêu doanh!

Trấn Tiêu doanh thực hiện chế độ mộ binh, từ trước đến nay đều lấy người mạnh làm đầu.

Nói một cách đơn giản, muốn đảm nhiệm chức vụ quan trọng thì phải có tu vi và thực lực tương ứng.

Tướng quân du kích là chủ tướng của một doanh, tham chiếu theo ký ức của nguyên thân, ít nhất cũng phải có tu vi Hậu Thiên tầng năm trở lên mới đúng.

Nhưng nữ tử trước mắt này chỉ nên có tu vi Hậu Thiên tầng ba.

Xuất hiện tình huống này, Dương Chính Sơn chỉ nghĩ đến hai nguyên nhân, một là Trần Tiêu doanh hiện nay có chút khác biệt so với Trần Tiêu doanh hai mươi năm trước, cho nên không phù hợp với quy tắc trong ký ức của nguyên thân. Hai là thân phận bối cảnh của nữ tử này không tầm thường, có thể phá vỡ một số quy tắc của biên quân.

Cũng có thể là cả hai nguyên nhân đều có.

Nhưng những điều này đều không liên quan đến Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn chỉ suy nghĩ một chút, lại một lần nữa cúi người bái lạy: “Bái kiến Chu tướng quân!”

“Tráng sĩ đã cứu mạng ta, không cần phải khách sáo, nếu tráng sĩ không phiền thì có thể gọi thẳng tên ta, Dương đại ca!” Chu Lan nói.

Tiếng Dương đại ca này của nàng khiến Dương Chính Sơn không khỏi giật mình.

Có ý gì? Sao lại gọi là đại ca rồi? Mặc dù hắn đã giúp Chu Lan một việc lớn nhưng cũng không đến mức gọi thân thiết như vậy chứ.

Đây chính là xã hội phong kiến, lễ giáo nam nữ giống như một cái gông cùm trói chặt mọi người, đừng nói đến việc gọi đại ca, nam nữ xa lạ mà nói chuyện với nhau cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Ở thôn dã như vậy, càng không cần phải nói đến những gia tộc danh giá, đủ loại quy tắc cứng nhắc càng khiến người ta phát điên.

Còn về việc nữ tử nhập ngũ thì cũng không phải là không có tiền lệ.

Võ đạo thịnh hành, quân đội cần những võ giả mạnh mẽ, mà trong số các nữ tử cũng có rất nhiều cao thủ võ đạo, cho nên trong quân đội không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện một số nữ tử kỳ lạ.

Những nữ tử kỳ lạ này có lẽ sẽ được nói lỏng hơn một chút về những quy tắc cứng nhắc đó nhưng vẫn có một số quy tắc phải tuân thủ.

Vừa lên đã gọi đại ca, điều này có phần hơi mất phép tắc.

Chương 59: Ngài không phải đang gọi người, ngài đang câu hồn đấy! (2)

Nhưng Dương Chính Sơn giật mình không phải vì Chu Lan mất phép tắc, hẳn là người xuyên không, sao có thể để ý đến những quy tắc lộn xộn đó.

Hắn giật mình là vì tiếng đại ca của Chu Lan gọi quá ôn nhu.

Đúng vậy, chính là ôn nhu.

Giọng nói đó như mang theo lưỡi câu đâm vào tim Dương Chính Sơn.

Hôm qua nữ tử này nói chuyện còn khó nghe như tiếng xé vải rách, hôm nay tiếng đại ca này gọi khiến trái tim Dương Chính Sơn tê dại.

Mẹ kiếp!

Nữ tử này bị bệnh à!

Hắn không phải cảm thấy giọng nói này rất hay, mà là cảm thấy rất khó chịu, nổi cả da gà.

Một tiếng đại ca, khiến Dương Chính Sơn không tự chủ được lùi lại một bước, mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn Chu Lan.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, nữ tử Chu Lan này có vẻ rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mắt to, mí kép, ngũ quan tinh xảo, chỉ có làn da hơi thô ráp.

Tuổi tác có lẽ khoảng ba mươi, vóc dáng, ừm, không nhìn ra, nàng mặc một bộ giáp bông, bọc kín cơ thể, không nhìn ra nông sâu.

Phỉ phui!

Ánh mắt có phải hơi lệch lạc rồi không? Dương Chính Sơn vội vàng thu hồi tầm mắt, cười trừ nhìn Chu Lan: “Chu tướng quân, vẫn nên gọi tên ta đi!”

Gọi hắn là đại ca, hắn thực sự không chịu nổi.

Đến giờ da gà vẫn chưa hết.

Chu Lan dường như cũng cảm thấy tiếng đại ca của mình gọi có phần quá ôn nhu, trên mặt không khỏi ửng hồng.

“Chính Sơn huynh!”

Trong lúc bối rối, nàng cố tình làm giọng mình khàn khàn rồi gọi lại.

“Ừ ừ, như vậy thoải mái hơn nhiều!” Dương Chính Sơn lau mồ hôi trên trán.

Quá ngượng ngùng!

Ta cũng không phải chưa từng gặp phụ nữ.

Nhưng tiếng đại ca này của tướng quân khiến ta thực sự không chịu nổi.

Ngài không phải đang gọi người, ngài đang câu hồn đấy! Mặt Chu Lan càng đỏ hơn.

“Khụ khụ.” Nàng khẽ ho một tiếng, xoa dịu sự ngượng ngùng trong lòng, sau đó chỉ vào một đồng đồ lớn phía sau, nói: “Đây là chiến lợi phẩm, chiến công thuộc về bọn ta, chiến lợi phẩm thuộc về các người!”

Ôi chao, giả tạo quá, mất mặt quá!

Đều tạt tên khôn nạn Bò Con, cứ bắt ta phải giả vờ yếu đuối, nói rằng yếu đuối một chút sẽ khiến

Ta đã nói từ lâu rồi, lão nương không phải là người yếu đuối!

Chu Lan vừa chỉ vào chiến lợi phẩm trên sườn đồi, vừa thâm chử rửa trong lòng.

Dương Chính Sơn không biết những lời chử rửa trong lòng nàng, ngẩng đầu nhìn lên sườn đồi, chỉ thấy những tên lính như kiến tha mồi, chuyển đến một đồng đồ lớn.

Có áo giáp, áo bông, binh khí, cung tên, còn có hơn chục con ngựa chết, đủ loại, chất thành một đồng đồ lớn.

“Chiến mã không thể đưa cho các người, mặc dù chiến mã cũng là chiến lợi phẩm nhưng hiện tại bọn ta rất cần chiến mã, chỉ có thể tạm thời chiếm dụng, đợi khi rảnh rồi, ta sẽ đền bù cho các người!”

Chu Lan thấy ánh mắt Dương Chính Sơn dừng lại ở những con ngựa chết, có chút ngượng ngùng nói.

Trận chiến trước đó, có thể nói là Dương Chính Sơn đã cứu mạng họ.

Có lẽ họ có thể chạy trốn vào trong núi nhưng đợi đến khi họ chạy đến nơi thì e rằng cũng không còn mấy người sống sót.

Vì vậy, nàng vẫn luôn nói lời cảm ơn cứu mạng.

Người ta đã cứu mình, mình còn chiếm dụng chiến lợi phẩm của người ta, điều này khiến Chu Lan cảm thấy rất ngượng ngùng.

Dương Chính Sơn nhìn những thứ đó, không từ chối, rất sáng khoái chấp tay cảm ơn: “Cảm ơn tướng quân đã thông cảm!”

Dương gia thôn thực sự cần những thứ này.

Những thanh niên tử trận và bị thương ngày hôm qua đều cần tiền để an ủi.

Đừng nói tiền không thể đổi được mạng người, đối với người dân thường, tiền chính là mạng sống, lương thực chính là mạng sống.

Mặc dù những thứ trước mắt trông có vẻ lộn xộn, như thế không đáng giá nhưng thực tế thì giá trị của những thứ này không hề rẻ.

Ví dụ như những bộ áo giáp da, dù đã cũ nát cũng có thể đổi được hơn chục lạng bạc, còn những con ngựa chết kia, nếu bán đi cũng có thể thu được rất nhiều bạc, nếu không bán được thì cũng có thể chia cho mọi người ăn.

“Còn những thứ này nữa!” Chu Lan lại lấy ra một túi vải từ phía sau.

Túi vải rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm kim loại giòn tan.

Dương Chính Sơn nheo mắt, đưa tay nhận lấy túi vải.

Túi vải đầy ắp toàn là tiền bạc!

“Những thứ này đều cho bọn ta ư?” Dương Chính Sơn kinh ngạc nói.

“Ừm, so với tiền bạc, bọn ta cần chiến công hơn!” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn cân thử trọng lượng của túi vải, sợ rằng phải có bảy tám mươi cân! Bảy tám mươi cân bạc, cho dù phần lớn là tiền đồng thì ước tính cũng phải có vài trăm lạng bạc.

Người tốt thật! Vài trăm lạng bạc nói tặng là tặng? Có thể có thêm nhiều người tốt như vậy không?

Dương Chính Sơn nhìn Chu Lan như nhìn của hiếm lạ.

Những thứ khác có thể nói là vì không mang đi được, chỉ có thể làm ơn tình tặng cho hắn nhưng số tiền này lại chứng minh rằng đối phương thực sự muốn đền bù cho họ.

“Vậy tại hạ xin nhận!”

“Ừ!”

Chu Lan đương nhiên không biết Dương Chính Sơn đã phát cho nàng một tấm thẻ người tốt, thật ra với thân phận của nàng thì căn bản không để tâm đến mấy trăm lạng bạc này, nếu không phải nàng không mang theo tiền bạc trên người thì nàng còn muốn tặng cho Dương Chính Sơn nhiều hơn nữa.

“Tại hạ còn có việc gấp phải xử lý, không thể nán lại lâu được, đợi bọn ta đánh đuổi được đám giặc Hồ, sẽ đến tận nhà cảm tạ!”

Chương 60: Tuyệt lớn

Nói xong, Chu Lan hướng về phía Dương Chính Sơn khom người hành lễ.

Sau đó, nàng quay người dẫn theo một đám tướng sĩ rời đi.

Dương Chính Sơn nhìn theo bóng lưng của họ, trầm ngâm suy nghĩ.

Đánh đuổi đám giặc Hồ? Có thể làm được không?

“Cha, những thứ này đều là của chúng ta ư?”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang nghĩ đến việc biên quân có thể đánh đuổi được Hồ tộc xâm nhập hay không, Dương Minh Chí đã chạy đến với vẻ mặt vui mừng.

“Đúng vậy, đều là của chúng ta.” Dương Chính Sơn liếc nhìn túi vải trước mặt và những thứ ở đằng xa, nhàn nhạt nói: “Mang hết những thứ này đến chỗ tộc trưởng đi!”

“Được!” Dương Minh Chí vui vẻ sắp xếp người bắt đầu vận chuyển.

Đến chiều, Dương Chính Tường mới thống kê xong số vật tư này.

Có mười tám con ngựa chết, mười hai bộ áo giáp da còn nguyên vẹn, ba mươi bốn bộ áo giáp da bị hỏng, hai mươi bốn chiếc cung dài, bảy mươi hai thanh trường đao.

Có bốn trăm tám mươi ba lạng bạc.

Ngoài ra còn có một số thứ linh tinh khác như: dao găm, dao ngắn, yên ngựa, thịt khô, lương thực, v.v.

Nói thật, biên quân dọn dẹp chiến trường đúng là tỉ mỉ, đến cả yên ngựa cũng không bỏ sót.

Đáng tiếc, Hồ tộc không thích dùng trường thương, còn thanh niên Dương gia thôn không giỏi sử dụng trường đao.

“Những thứ này nên phân chia như thế nào?” Dương Chính Tường hỏi Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tất cả ngựa chết đều giết thịt, chia theo nhân khẩu mỗi hộ!”

“Những bộ áo giáp da bị hỏng, xem có thể chắp vá thành mấy bộ hoàn chỉnh được không, đến lúc đó ta sẽ phân chia sau.”

“Còn cung tên, lát nữa ta sẽ xem có ai biết dùng cung tên không, nếu có thì phân phát xuống!”

“Tiền bạc!”

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Mỗi người tham chiến được hai lạng, mỗi người bị thương nhẹ được bốn lạng, mỗi người bị thương nặng được mười lạng, người chẳng may tử trận thì được hai mươi lạng.”

“Những thứ khác sau này bán đi, mua một số tài sản cho tộc, tộc trưởng thấy thế nào?”

Dương Chính Tường vuốt râu nói: “Dù là luyện tập hay chiến đấu, người đều bỏ sức nhiều nhất, người nên lấy nhiều hơn một chút.”

“Không cần, chúng ta không phải quân đội, trong quân đội thì đương nhiên là sĩ quan lấy phần lớn, còn chúng ta là đồng tộc, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, so với ta thì họ cần số tiền này hơn!” Dương Chính Sơn lắc đầu nói.

Bây giờ hắn không thiếu bạc, mặc dù số bạc hắn kiếm được trước đó đã tiêu gần hết nhưng hắn kiếm bạc dễ hơn những

người khác, không cần phải tranh giành chút bạc này với thôn dân của Dương gia thôn.

“Tất nhiên, ta cũng sẽ chọn một số thứ khác coi như là phần thưởng cho công sức của ta!” Dương Chính Sơn cười nhẹ.

Vừa rồi hắn nhìn thấy một vài món đồ khá ưng ý trong số những thứ lộn xộn đó, không phải là thứ gì có giá trị, chỉ là một số thứ khá hữu dụng.

Ví dụ như có một con dao găm mà hắn rất thích.

Dương Chính Tường cũng cười theo: “Được, người cứ tùy ý chọn!”

Sau đó Dương Chính Sơn đã chọn một vài món đồ nhỏ mà mình thích mang đi, những thứ còn lại, Dương Chính Tường sẽ đến phân chia, không cần hắn phải lo lắng.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc để thư giãn, mặc dù hôm qua họ đã đánh lui được một đợt quân địch nhưng ai biết được tiếp theo sẽ có quân địch nào khác đến xâm lược hay không.

Hơn nữa Dương Chính Sơn còn lo lắng những kỵ binh Hồ tộc hôm qua sẽ quay lại trả thù.

Vì vậy, sau khi bàn bạc với Dương Chính Tường, hắn lập tức tham gia vào công tác bảo vệ Dương gia thôn.

Nhưng dường như nỗi lo lắng của hắn là thừa, những ngày sau đó, không có một kỵ binh Hồ tộc nào xuất hiện gần Dương gia thôn.

...

Huyện An Ninh lại có tuyết rơi, tuyết rơi dày như lông ngỗng, chỉ sau một đêm, mặt đất đã khoác lên mình một tấm áo mới.

Sáng sớm Dương Chính Sơn thức dậy đẩy cửa nhưng không đẩy ra được, độ dày của tuyết đã đến bắp chân, Dương Chính Sơn phải dùng một chút sức mới đẩy cửa ra được.

“Cha!”

Thấy Dương Chính Sơn đi ra, những người nhà họ Dương đang dọn tuyết ồn ào chào hỏi.

Dương Chính Sơn bình tĩnh gạt đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía sau núi.

Chỉ thấy khắp núi đồi phủ một màu trắng xóa, như thể cả thế giới đã biến thành một thế giới băng tuyết.

Thấy vậy, đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên.

“Cuộc chiến này sắp kết thúc rồi!”

Tuyết rơi dày, kỵ binh Hồ tộc không thể cướp bóc khắp nơi, lúc này chúng chỉ có thể rút khỏi lãnh thổ Đại Vinh.

Tuyết lớn sẽ hạn chế hành động của chúng, tất nhiên cũng sẽ hạn chế biên quân biên truy quét chúng nhưng đây dù sao cũng là lãnh thổ Đại Vinh, Hồ tộc không thể ở lại lãnh thổ Đại Vinh để cướp bóc trong thời gian dài.

Một trận tuyết lớn đủ sức thay đổi cục diện của một cuộc chiến.

Trận tuyết lớn này, hẳn có thể rút ngắn thời gian cướp bóc của Hồ tộc.

“Cha, tuyết trên núi chắc rất dày!” Dương Minh Thành đi đến bên cạnh Dương Chính Sơn, lo lắng nói.

Dương Chính Sơn khẽ gạt đầu, nói: “Một lát nữa con vào núi xem thử đi!”

Hắn biết Dương Minh Thành lo lắng điều gì.

Khuong gia và Dương Vân Yên.

Năm ngoái Khương gia thôn gặp nạn cướp bóc, tổn thất thảm trọng, mà giờ lại phải đối mặt với sự cướp bóc của kỵ binh Hồ tộc, vì vậy từ rất sớm dân thôn của Khương gia thôn đã trốn vào trong núi.

Hoàn cảnh trong núi gian khổ, hơn nữa Dương Vân Yên lại đang mang thai.

Tính theo ngày thì Dương Vân Yên đã mang thai được bảy tháng.

Chương 61: Tuyệt lớn (2)

Sinh nở thời xưa không dễ dàng, giờ Dương Vân Yên lại trốn trong núi, chỉ cần sơ sẩy một chút thì có thể sẽ là cảnh một xác hai mạng.

“Đưa Minh Hạo theo! Cẩn thận một chút!” Dương Chính Sơn dặn dò.

Rừng núi sau trận tuyết lớn càng nguy hiểm hơn, để Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo đi cùng nhau cũng có bạn, nếu chẳng may gặp chuyện bất trắc, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

“Con biết rồi, cha!” Dương Minh Thành cười toe toét.

Đúng như Dương Chính Sơn dự đoán, ba ngày sau, Dương gia thôn đã nhận được tin tức, toàn bộ kỵ binh Hồ tộc đã rút lui khỏi huyện An Ninh.

Trong nháy mắt, cả Dương gia thôn đều chìm trong tiếng reo hò.

Tâm trạng căng thẳng và lo lắng trước đó đã tan biến, thay vào đó là một bầu không khí nhẹ nhõm.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, khoảng thời gian này áp lực của hắn rất lớn.

Sinh mạng của gần một nghìn dân thôn trong toàn bộ Dương gia thôn đè nặng lên đôi vai của hắn, khiến hắn không thể ngủ ngon, chỉ sợ ban đêm kỵ binh Hồ tộc sẽ vào thôn.

May mắn thay, giờ thì mọi chuyện đã qua.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!”

Dương Chính Tường đến nhà họ Dương, vui mừng nói.

“Đúng vậy, cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Dương Chính Sơn như trút được gánh nặng: “Nhưng chúng ta vẫn còn rất nhiều việc phải làm!”

Trước đó, rất nhiều sự chuẩn bị của họ đều không được sử dụng, chẳng hạn như vật tư vận chuyển đến núi trước đó, họ vẫn phải mang về.

Dương Chính Sơn không cho rằng đây là lãng phí thời gian, nói thật, bây giờ hắn rất vui vì Dương gia thôn không bị buộc phải trốn vào trong núi.

Đừng nghĩ rằng trốn vào trong núi là có thể vô lo vô nghĩ, trốn vào trong núi có nghĩa là họ đã từ bỏ Dương gia thôn, mà việc cả nhà kéo nhau vào núi cũng ẩn chứa rất nhiều rủi ro.

Vì vậy, Dương Chính Sơn thà lãng phí hết những sự chuẩn bị trước đó, còn hơn để dân thôn của Dương gia thôn trốn vào trong núi.

Ngoài ra, còn một việc nữa cũng phải đưa vào chương trình nghị sự, đó là việc cày cấy mùa xuân.

Giờ đã là tháng ba, theo thời tiết của huyện An Ninh, thường thì việc cày cấy mùa xuân sẽ diễn ra vào cuối tháng ba đến tháng tư.

Sau trận tuyết lớn, thời tiết ấm lên, người dân cũng nên chuẩn bị cho việc cày cấy mùa xuân.

Việc cày cấy mùa xuân ở đây không giống với kiếp trước, kiếp trước có thể sử dụng máy móc lớn, một giờ có thể cày được hàng chục mẫu đất, còn ở đây, một ngày cày được một mẫu đất đã là tốt lắm rồi.

Nói đến đây, Dương Chính Sơn vẫn luôn lo lắng vì kỵ binh Hồ tộc vào biên giới sẽ làm chậm trễ việc cày cấy mùa xuân,

trước Tết hán vừa mới mua một trăm mẫu đất, lúc đi biểu quà Tết hán còn nhờ Lục gia giúp hán tìm vài tá điền, nếu kỵ binh Hồ tộc không thể rút lui trước khi cày cấy mùa xuân thì một trăm mẫu đất hán mua kia e rằng sẽ phải bỏ hoang một năm.

May thay, kỵ binh Hồ tộc đã rút lui.

Dương Chính Tường nói chuyện với Dương Chính Sơn một lúc, rồi đi chuẩn bị hậu sự cho những thanh niên đã hy sinh.

Thi thể của họ đã nằm đó hơn mười ngày, phải nhanh chóng chuẩn bị tang lễ mới được.

Người của tộc Dương thì đều được chôn cất ở nghĩa trang sau núi, sau khi biết tin kỵ binh Hồ tộc rút lui, Dương gia thôn đã bận rộn trong hai ngày mới hoàn thành tang lễ.

Vì thi thể đã nằm quá lâu, hơn nữa tình hình hiện tại vẫn chưa sáng tỏ nên tang lễ được tổ chức rất đơn giản.

Thời gian trôi qua, mặt đất đóng băng dần tan, cái lạnh giá của phương Bắc cũng dần lui đi, Dương gia thôn cũng thoát khỏi bầu không khí đau thương.

Cứ như thể cả thế giới đã hồi sinh từ sự im lặng.

Những cánh đồng vốn trống trải giờ đã có người đi lại, những người bán hàng rong đi khắp nơi đã đến Dương gia thôn, những người dân trốn trong núi đã trở về nhà, các nha dịch của huyện nha đã ra khỏi thành bắt đầu khuyến khích nông dân.

Mọi thứ dường như đã trở lại như cũ nhưng Dương Chính Sơn biết rằng lần xâm nhập biên giới này của Hồ tộc là một thảm họa không nhỏ đối với người dân phương Bắc.

Huyện An Ninh cách biên giới hơn ba trăm dặm, đã có không ít thôn xóm bị Hồ tộc cướp bóc, huống chi là những

người dân ở gần biên giới.

Hơn nữa, chuyện này vẫn chưa kết thúc, Hồ tộc có thể xâm nhập một lần thì cũng có thể xâm nhập lần thứ hai, còn Đại Vinh bị thiệt hại lớn như vậy, e rằng cũng sẽ không chịu ngồi yên.

Có thể thấy, biên giới Đông Bắc đã bình yên trong hai mươi năm sẽ không còn bình yên trong vài năm tới.

Lần xâm nhập biên giới này của Hồ tộc chỉ là sự khởi đầu, báo hiệu rằng Hồ tộc Đông Hải đã trỗi dậy một lần nữa, báo hiệu rằng biên giới Đông Bắc của Đại Vinh sẽ không còn yên ổn nữa.

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Dương Chính Sơn, bây giờ hắn chỉ là một thường dân, không thể thay đổi được gì, chỉ có thể thuận theo dòng chảy.

Hôm nay, Dương Chính Sơn đến Khương gia thôn một chuyến để thăm Dương Vân Yên.

Sau khi đại nữ nhi trở về từ trong núi, thai nhi có chút không ổn định, Khương gia đã mời đại phu đến khám nhưng Dương Chính Sơn không yên tâm, đích thân đến huyện thành mời Tống Nguyên Bác.

Tống Nguyên Bác chính là đại phu giỏi nhất huyện An Ninh, Dương Chính Sơn đã phải tốn đến hai lạng bạc để mời hắn đến khám bệnh.

Đây cũng là do Tống Nguyên Bác nể mặt hắn đã bán nhân sâm núi trước đó, nếu không thì lão già này sẽ không đến khám bệnh tận nhà.

Chương 62: Kỵ binh Hồ tộc rút lui, tá điền

“Thế chất của đại cô nương khá tốt, mặc có động thai nhẹ nhưng không đáng ngại, chỉ cần uống hai thang thuốc an thai là được!”

Ở Khương gia, Tổng Nguyên Bác chẩn mạch xong cho Dương Vân Yên thì nói như vậy.

Các cô nương nhà họ Dương đều tập võ, Dương Vân Yên đương nhiên cũng không ngoại lệ, mặc dù võ công của Dương Vân Yên chỉ ở mức thường thường bậc trung nhưng thân thể lại tốt hơn nhiều so với những cô nương khác.

Dương Chính Sơn lúc này mới yên tâm: “Vậy thì tốt, Khương lão ca, chiều nay bảo Khương Hách đến huyện thành mua thuốc đi.”

“Được, được!” Khương Thành đương nhiên không có lý do gì để từ chối.

Bây giờ, Khương Thành hơi cả nể Dương Chính Sơn, mặc dù tuổi tác của hắn lớn hơn Dương Chính Sơn nhưng hắn không có tư cách để ra vẻ trước mặt Dương Chính Sơn.

Chưa nói đến chuyện trước đây Dương Chính Sơn đã cứu Khương gia, chỉ nói đến lần này Khương gia có thể trốn vào trong núi, cũng là nhờ chiếm tiện nghi của Dương gia thôn.

Nơi ở tạm thời và đồ ăn thức uống mà họ đã sử dụng ở trong núi đều là do Dương gia thôn chuẩn bị trước đó.

“Con cứ dưỡng bệnh cho khỏe, trong nhà còn có việc, cha về trước đây!” Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói với Dương Vân Yên.

Có lẽ ngay cả Dương Chính Sơn cũng không nhận ra, bây giờ hẳn đối với con cái nhà họ Dương ngày càng hiền từ và dịu dàng.

Có chút dáng vẻ của một phụ thân già.

Tâm thái của con người sẽ thay đổi theo hoàn cảnh.

Lúc đầu, Dương Chính Sơn nhìn con cháu đầy đàn thì thấy khó chịu nhưng bây giờ hẳn đã thực sự hòa nhập vào Dương gia và coi mọi người trong Dương gia như người thân của mình.

Quan tâm đến con cái, yêu thương tôn nhi.

Một thanh niên khỏe mạnh, cường tráng bỗng chốc biến thành một phụ thân già, một gia gia tốt.

Điểm mấu chốt là Dương Chính Sơn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi trong tâm thái của mình.

“Cha, con không sao, cha về nhanh đi!” Dương Vân Yên mặt mày hạnh phúc nói.

“Ừ, con nghỉ ngơi cho khỏe!”

Sau đó, Dương Chính Sơn đưa Tống Nguyên Bác rời khỏi Khương gia, Khương Thành còn muốn giữ hẳn lại ăn cơm nhưng hẳn từ chối.

Hắn không nói dối, trong nhà thực sự còn có việc đang chờ hẳn về xử lý.

Trở về Dương gia, Dương Chính Sơn trước tiên sắp xếp cho Dương Minh Chí đánh xe bò đưa Tống Nguyên Bác về

huyện thành, sau đó lại cùng Dương Minh Thành đến đầu thôn phía Tây.

Hôm qua, Lục Văn Xuân đã đưa đến cho hấn bốn hộ tá điền, sau này bọn họ sẽ ở Dương gia thôn để cày ruộng cho Dương Chính Sơn.

Dương gia thôn không còn nhà trống để cho họ ở, vì vậy Dương Chính Sơn đã bảo Dương Chính Tường sắp xếp cho họ một mảnh đất hoang để họ tự xây nhà.

Bây giờ nhà vẫn chưa xây xong, họ chỉ có thể dựng lều trên đất hoang để ở.

Họ phải tự xây nhà nhưng Dương Chính Sơn sẽ trả tiền công, tất nhiên ngôi nhà xây xong sẽ thuộc về Dương Chính Sơn.

Đương nhiên, họ cũng không xây nhà gì tốt, chỉ là nhà đất thôi, Dương Chính Sơn chỉ sắp xếp cho họ một khối đất, quy hoạch sơ bộ một chút, còn lại đều do họ tự xây dựng.

Hôm nay hấn đến đây chỉ muốn dẫn mấy hộ tá điền này đi phân chia ruộng cày.

Bốn hộ tá điền, tổng cộng hai mươi tám nhân khẩu, trừ người già, trẻ em và người yếu ớt, còn có mười sáu người có thể xuống ruộng cày cấy.

Cuộc sống của tá điền càng ngày càng gian khổ, trước đây bốn hộ tá điền này cày cấy ở trấn Thanh Hà, nói chung họ không muốn chuyển đến Dương gia thôn, Dương Chính Sơn đã giảm một phần mười tiền thuê đất thì họ mới chịu đến.

Đến đầu thôn phía Tây, nhìn những tá điền đang đắp đất, Dương Chính Sơn gọi những người chủ gia đình đến trước mặt.

“Phó lão đầu, sau này bốn nhà các người do người quản lý, ta sẽ giao bò cho người nuôi, khi cày ruộng thì luân phiên sử dụng.”

Dương Chính Sơn nói với một ông lão lưng gù.

“Lão gia yên tâm, lão hủ nhất định sẽ nuôi bò béo tốt.” Phó lão đầu cười tươi như hoa nói.

Lão gia!

Dương Chính Sơn khẽ giật mình, mình cũng thành lão gia rồi! Đối với cách xưng hô này, trong lòng hắn có chút không quen.

Nhưng hắn cũng hiểu có những chuyện, hắn phải thích ứng mới được.

Từ giai cấp nông dân lên giai cấp bóc lột, hắn không muốn thích ứng cũng không được.

Bây giờ hắn chỉ đối mặt với tá điền, tương lai hắn còn phải đối mặt với nô bộc, theo sự phát triển và lớn mạnh của Dương gia, nô bộc chắc chắn sẽ vào Dương gia.

“Đây là đại nhi tử ta, sau này chuyện đồng áng do nó phụ trách, các người có chuyện gì thì tìm nó là được!” Dương Chính Sơn giới thiệu Dương Minh Thành với bốn hộ tá điền.

Trong ba huynh đệ, người giỏi cày ruộng nhất chính là Dương Minh Thành.

Nói thật, để Dương Minh Thành phụ trách việc cày ruộng có phần hơi lãng phí nhân tài, dù sao Dương Minh Thành hiện tại đã là võ giả.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng có suy tính riêng của mình.

Trên thế giới này, coi trọng thứ tự trưởng ấu, đích thứ.

Dương gia không có thứ tử hay gì cả nhưng phải coi trọng thứ tự trưởng ầu.

Khi Dương Chính Sơn còn sống, Dương gia đương nhiên do hắn làm chủ nhưng nếu Dương Chính Sơn không còn, Dương gia phải do Dương Minh Thành gánh vác.

Trước đây Dương Chính Sơn để Dương Minh Chí tham gia huấn luyện, tham gia chiến đấu, để Dương Minh Thành phụ trách chăm sóc phụ nữ và trẻ em trong nhà, chính là vì cân nhắc đến phương diện này.

Mà tương lai Dương gia cũng vậy, nếu Dương Chính Sơn ra ngoài, phần lớn sẽ dẫn theo Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, còn Dương Minh Thành thì phải phụ trách trông nhà.

Chương 63: Lời cảm ơn của Chu Lan

Bây giờ để Dương Minh Thành phụ trách ruộng đất trong nhà, tương lai Dương Minh Thành còn phải phụ trách tất cả sản nghiệp trong nhà.

Ngoài những điều này ra, tính cách cũng là một trong những lý do Dương Chính Sơn sắp xếp như vậy.

Dương Minh Thành chất phác thật thà, tính tình trung thực, không thích hợp ra ngoài bên ba, so với hắn, Dương Minh Chí thì lanh lợi hơn một chút, ra ngoài có thể làm trợ thủ đắc lực cho Dương Chính Sơn.

Còn về Dương Minh Hạo, hồ hồ, tên tiểu tử này suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện cưới vợ, Dương Chính Sơn còn nghi ngờ trong đầu hắn toàn nước.

Một tên nhi tử gốc nghề, Dương Chính Sơn lười để ý đến hắn.

“Lão hủ bái kiến đại gia!” Phó lão đầu chấp tay chào Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành có chút ngượng ngùng cười nói: “Không cần như vậy!”

Nhưng Phó lão đầu vẫn làm theo ý mình, gọi Dương Chính Sơn là lão gia, gọi Dương Minh Thành là đại gia.

Hắn làm tá điền cả đời, rất hiểu tính sĩ diện của các hương thân địa chủ, cho dù Dương Chính Sơn và Dương Minh Thành tỏ ra rất hòa nhã, hắn vẫn không dám có chút bất kính nào.

Bởi vì sau này bọn họ phải ở dưới trướng nhà họ Dương để làm việc kiếm cơm.

Đừng tưởng tá điền giống như người đi làm công, có thể tùy tiện nghỉ việc, tùy tiện đình công, bọn họ làm tá điền sợ nhất là chủ nhà xảy ra chuyện, một khi chủ nhà xảy ra chuyện thì bọn họ phải tìm chủ nhà mới.

Tất nhiên, bọn họ cũng sợ bị chủ nhà đuổi bọn họ đi.

Bọn họ là tá điền, nếu bị đuổi đi, sẽ mất một năm thu hoạch, đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện mất mạng.

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm Dương Minh Thành có thể thích ứng với sự thay đổi về thân phận hay không, trực tiếp dẫn bọn họ đến ruộng đất.

Mặc dù một trăm mẫu ruộng hán mua là ở Khương gia thôn nhưng thật ra những ruộng đất này cách Dương gia thôn rất gần, đi bộ chỉ mất bảy tám phút.

Theo sức lao động của bốn hộ tá điền, Dương Chính Sơn chia một trăm mẫu đất này cùng với hai mươi mẫu đất trước đó cho bọn họ, mỗi hộ từ hai mươi đến bốn mươi mẫu không bằng nhau.

Lúc trở về, khi bọn họ còn chưa vào thôn thì thấy Dương Minh Hạo vui vẻ chạy tới.

“Cha, cha~~” Từ xa xa, Dương Chính Sơn đã nghe thấy tiếng gọi của hắn.

“Có chuyện gì?”

Đi đến gần, Dương Chính Sơn hỏi.

Dương Minh Hạo cười hì hì: “Cha, nữ tướng quân đến rồi!”

“Nữ tướng quân!” Dương Chính Sơn nhướng mày.

Nhớ đến Chu Lan, hấn liền nghĩ đến tiếng gọi đại ca mang theo móc câu của nàng.

Mẹ kiếp, thật là phản cảm! Giống như một gã đàn ông rậm lông ngực gọi người là ca ca vậy.

Được rồi.

Nói như vậy có hơi hạ thấp Chu Lan.

Thật ra Chu Lan cũng rất xinh đẹp, chỉ là ấn tượng của Dương Chính Sơn về nàng vẫn dừng lại ở lúc nàng vung đao chém người.

Về ngoài hung dữ, đáng vẻ oai hùng của nàng, thật không nên có một mặt dịu dàng như vậy.

“Ngài ấy đến làm gì?” Dương Chính Sơn vừa đi vừa hỏi.

“Nói là đến để cảm ơn cha đã cứu mạng!”

“Cảm ơn!” Dương Chính Sơn xoa xoa bộ râu dài một tấc, trầm ngâm suy nghĩ.

Hấn vốn tưởng rằng sau lần chia tay trước, hấn và vị nữ tướng quân này sẽ không còn liên quan gì nữa, hoặc là trong thời gian ngắn sẽ không có liên quan. Dù sao thì trước đó Chu Lan đã để lại không ít thứ, cũng coi như báo đáp ân tình ra tay giúp đỡ của bọn họ.

Không ngờ chuyện kỵ binh Hồ tộc xâm nhập biên giới vừa kết thúc, Chu Lan lại có thể nhanh chóng tìm đến tận cửa như vậy.

Hấn có chút không hiểu mục đích đến đây của Chu Lan.

Chỉ để cảm ơn thôi ư?

“Đi xem trước đã!”

Dương Chính Sơn bước nhanh về phía nhà.

Khi hấn đến trước cửa nhà, lập tức nhìn thấy gần trăm tướng sĩ cưỡi ngựa dừng lại ở con hẻm trước cửa nhà hấn. Còn có bốn chiếc xe ngựa, trên xe chất đầy đồ nhưng được phủ bạt nên không biết trên xe chở những gì.

Chu Lan đứng trước một đám tướng sĩ, sắc mặt bình tĩnh.

Mọi người trong nhà họ Dương đứng trong cửa, vẻ mặt tò mò và kính sợ nhìn Chu Lan và những tướng sĩ biên quân.

Xung quanh còn có rất nhiều thôn dân Dương gia thôn vây xem, bàn tán to nhỏ.

“Thảo dân bá kiến Chu tướng quân!” Dương Chính Sơn vội vàng tiến lên chấp tay chào.

Chu Lan nghiêng người vẫy tay, cười nói: “Chính Sơn huynh không cần khách sáo, tại hạ đến đây là để cảm ơn Chính Sơn huynh đã cứu mạng!”

Dương Chính Sơn đứng dậy nhìn nàng, trên mặt nở nụ cười nhân nhật, nói: “Chu tướng quân, xin mời!”

Sau đó hấn dẫn Chu Lan vào nhà, đồng thời còn nói với Vương thị vừa tò mò vừa sợ hãi: “Vợ lão đại, dâng trà!”

“Nhà tranh vách đất, tiếp đón không chu đáo, mong Chu tướng quân thứ lỗi!”

Chu Lan đương nhiên sẽ không để ý đến sự đơn sơ của nhà họ Dương, nàng là tướng lĩnh biên cương, thường xuyên phải nằm gió phơi sương chứ không phải là những tiểu thư khuê các.

Nàng thích thú quan sát nhà họ Dương.

Nhà họ Dương đúng là đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, Vương thị và Lý thị đều là những người chăm chỉ, dọn dẹp nhà cửa rất gọn gàng.

Hai người bước vào nhà chính, Vương thị tay run run bung nước trà lên.

Dương Chính Sơn nhìn đôi tay run rẩy của nàng, mặt tối sầm.

Con dâu à, chúng ta có thể thoải mái hơn một chút không? Chỉ là dâng trà thôi mà, có cần phải căng thẳng như vậy không? Nhưng hẳn cũng hiểu tại sao Vương thị lại căng thẳng.

Vương thị chỉ là một thôn phụ, cả đời này vị quan lớn nhất mà nàng gặp chính là Dương Chính Tường, một lý chính.

Chương 64: Lời cảm ơn của Chu Lan (2)

Hôm nay đột nhiên gặp một vị tướng quân, nàng không căng thẳng mới là lạ.

Chu Lan cũng nhận ra sự căng thẳng của Vương thị, nàng đưa tay nhận lấy chén trà, ôn hòa cười nói: “Cảm ơn!”

Sự ôn hòa hiện tại của nàng phù hợp hơn với ngoại hình của nàng, tràn đầy năng lượng, thoải mái và phóng khoáng, không hề có chút yếu đuối nào.

Trà được dâng lên, Chu Lan lấy ra một tờ danh sách lễ vật đưa cho Dương Chính Sơn và nói: “Đây là quà tạ lễ của tại hạ!”

Dương Chính Sơn nhận lấy danh sách lễ vật xem, lông mày khẽ nhướng lên.

Lễ vật của Chu Lan rất nhiều, bao gồm lụa là vải vóc vàng bạc trang sức, lông thú thuộc thang, đủ loại đủ thứ, tổng cộng có đến ba mươi món.

Trong đó còn có bốn con ngựa chiến, một cây trường thương và một nghìn lượng bạc.

Nhìn vào danh sách lễ vật này, Dương Chính Sơn có cảm giác như núi vàng đổ ập xuống đầu.

Vãi chương, quá hào phóng rồi!

Hắn ước tính danh sách lễ vật này ít nhất cũng phải trị giá năm nghìn lượng bạc, thậm chí còn nhiều hơn, rất nhiều thứ hắn còn không biết giá cụ thể.

Ví dụ như cây thương thương kia, trên danh sách lễ vật ghi là thương phi ngư mạ vàng.

Nó rất thịnh hành trong võ đạo Đại Vinh, binh khí mà võ giả sử dụng có chất lượng rất khác nhau.

Ở Dương gia thôn, thương sắt đã là thứ cực kỳ quý giá, còn trong quân đội, thương sắt là một trong những loại vũ khí chế thức của võ giả, như cây thương sắt mà Dương Chính Sơn dùng trước đây là do nguyên thân khi còn ở biên quân đã đặc biệt nhờ thợ rèn trong quân chế tạo, đối với nguyên thân mà nói, đó là một vũ khí không tệ.

Nếu bán cây thương sắt đó đi, ít nhất cũng có thể thu được hai mươi lượng bạc.

Còn cây thương phi ngư mạ vàng mà Chu Lan tặng này không còn là vấn đề giá trị bao nhiêu tiền nữa.

Hoa văn phi ngư giống hình con mãng xà, có vây cá, đuôi rùa, cũng có hai sừng.

Ở hoàng triều Đại Vinh, hoa văn phi ngư chỉ đứng sau hoa văn mãng xà, thông thường những vật phẩm có hoa văn phi ngư đều là do hoàng tộc ban thưởng.

Những thứ liên quan đến hoàng tộc chắc chắn là những thứ cực kỳ quý giá.

“Thế này có phải là quá quý giá rồi không?” Sau khi hết sức, Dương Chính Sơn kinh ngạc nói.

Chu Lan cười nói: “Ta xuất thân từ phủ Ninh quốc công!”

Dương Chính Sơn sửng người.

Hắn không biết phủ Ninh quốc công là thế lực như thế nào ở Đại Vinh nhưng hắn vẫn hiểu ý nghĩa của quốc công.

Tước vị của Đại Vinh được chia làm tam cấp: Công, hầu, bá và cửu đẳng tức là quốc công nhất đẳng, quốc công nhị đẳng, quốc công tam đẳng, cho đến bá tước tam đẳng.

Tước vị lại được chia làm thế tập và bất thế tập nhưng quốc công thường là thế tập, bất thế tập cao nhất chỉ có thể được phong làm hầu nhất đẳng.

Chu Lan xuất thân từ phủ Ninh quốc công, tức là nàng có thể là nữ nhi hoặc tôn nữ của Ninh quốc công.

Dù là đích nữ hay thứ nữ thì xuất thân như vậy cũng không phải là thứ mà Dương Chính Sơn hiện tại có thể sánh bằng.

Chu Lan nói về xuất thân của mình không phải để nâng cao thân phận của mình, mà chỉ muốn nói rằng lễ tạ của nàng không hề quý giá.

Dương Chính Sơn im lặng một lát rồi nói: “Vậy thảo dân xin nhận!”

Núi vàng đổ xuống, hấn có thể từ chối không? Câu trả lời là không thể.

Quân tử yêu của cải nhưng phải có đạo.

Lễ tạ của Chu Lan không phải là của phi nghĩa, tại sao hấn phải từ chối? Những thứ Chu Lan tặng trước đó là chiến lợi phẩm, còn lần này mới là lễ tạ.

Thấy Dương Chính Sơn nhận lễ vật, Chu Lan nở nụ cười.

Nàng không cho rằng Dương Chính Sơn là người tham tài, bởi vì trước khi đến nàng đã điều tra về Dương Chính Sơn, kể cả những chiến lợi phẩm nàng để lại lần trước, Dương Chính Sơn đã xử lý như thế nào, nàng đều đã tìm hiểu.

Từ cách Dương Chính Sơn xử lý chiến lợi phẩm, nàng biết Dương Chính Sơn không phải là người tham tài.

Chính vì vậy nàng mới chuẩn bị lễ tạ hậu hĩnh như vậy, nếu không thì dù có đến, nàng cũng sẽ không mang nhiều thứ đến như vậy.

“Lần này ta đến ngoài việc cảm ơn Chính Sơn huynh đã cứu mạng, còn có một chuyện muốn thương lượng với Chính Sơn huynh!” Chu Lan lại nói.

“Chu tướng quân cứ nói!” Dương Chính Sơn đặt danh sách lễ vật xuống, cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm.

“Ta muốn mời Chính Sơn huynh quay về Trùng Sơn quan!” Chu Lan dùng đôi mắt trong trẻo nhìn Dương Chính Sơn, chân thành nói.

Quay về!

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, liền hiểu ra Chu Lan đã điều tra rõ lai lịch của hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung.

“Tại sao?”

“Phương pháp luyện binh!” Chu Lan nhẹ nhàng nói.

Trận chiến trước, nàng đã phát hiện ra rằng những thanh niên trai tráng của Dương gia thôn rất đặc biệt, mặc dù trang bị rất kém, sức chiến đấu cũng không mạnh nhưng họ lại có nền tảng để trở thành tinh nhuệ.

Đặc biệt là khi biết Dương Chính Sơn chỉ huấn luyện họ trong một tháng, biến họ từ một đám nông dân trở thành bộ dạng như thế này, nàng càng kinh ngạc về Dương Chính Sơn.

Luyện binh không phải là chuyện đơn giản, làm thế nào để biến một đám dân thường thành một đội quân tinh nhuệ, trong đó cần phải có rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm.

Trần Tiêu doanh của trấn Trùng Sơn trở thành tinh nhuệ là vì trấn Trùng Sơn đã đầu tư phần lớn tài nguyên vào năm Trần Tiêu doanh, mất nhiều năm mới luyện ra được đội quân tinh nhuệ này.

Chương 65: Phương pháp luyện binh

Nhưng Dương Chính Sơn thì sao.

Chỉ trong một tháng, đã huấn luyện một đám nông dân có bài bản.

Vì vậy, sau khi phát hiện ra năng lực của Dương Chính Sơn, nàng đã nghĩ đến việc kéo gần quan hệ với Dương Chính Sơn, vì vậy nàng đã gọi một tiếng Dương đại ca, không ngờ nó lại khiến Dương Chính Sơn nổi hết cả da gà.

“Luyện binh?” Dương Chính Sơn cau mày.

Hắn không cho rằng mình sẽ luyện binh.

Phương pháp luyện binh của hắn chỉ là kết hợp kinh nghiệm huấn luyện quân sự kiếp trước, không phải là thủ đoạn lợi hại gì.

Dựa theo ký ức của thân xác này, biên quân cũng được huấn luyện theo phương pháp tương tự.

“Ta nghĩ ngài đã nhầm, con cháu của Dương gia thôn đều đã học võ, mặc dù họ không trở thành võ giả nhưng họ vốn đã có võ nghệ trong người.” Dương Chính Sơn nói.

“Không, võ nghệ không phải là điều quan trọng nhất, ta coi trọng là tính kỷ luật của họ! Ngay ngắn như một, tiến thoái có độ, lệnh ra thì cấm.” Chu Lan nhẹ nhàng nói.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh.

Quả thật, về tính kỷ luật, quân nhân kiếp trước phải mạnh hơn nhiều so với tướng sĩ ở đây.

Thật ra những nội dung huấn luyện quân sự của tướng sĩ đều liên quan đến kỷ luật, chẳng hạn như: đứng nghiêm, xếp hàng, nội vụ, v.v, đều là để nâng cao tính kỷ luật của đội ngũ.

“Ta không thể đảm bảo có thể huấn luyện ra một đội quân tinh nhuệ!” Dương Chính Sơn nói.

Hắn không ngại đến Trùng Sơn quan, dù sao hắn cũng sớm có ý định rời khỏi Dương gia thôn.

Hơn nữa, nếu muốn hắn đến Trùng Sơn quan thì phải sắp xếp cho hắn một chức quan đã chứ.

“Chỉ cần huynh đồng ý đi là được!” Chu Lan mắt sáng lên, vui mừng nói.

Thật ra Dương Chính Sơn đã hiểu làm một điều, biên quân trong ký ức của thân xác này là biên quân đã có thâm niên hai mươi năm, còn biên quân hiện nay đã không còn giữ được uy thế như trước nữa.

Trần Tiêu doanh là tinh nhuệ nhưng đó chỉ là một bộ phận nhỏ của biên quân trấn Trùng Sơn.

Trấn Trùng Sơn có mười vạn tướng sĩ, trong khi tổng số tướng sĩ của năm Trấn Tiêu doanh chỉ có hơn một vạn năm nghìn người.

Dương Chính Sơn cho rằng tướng sĩ của biên quân đều giống như năm Trấn Tiêu doanh thì đó là sai lầm lớn.

“Trận chiến trước, huynh cũng được coi là lập chiến công, hơn nữa trước đây huynh còn là tướng sĩ của Trùng Sơn quan, vì vậy để huynh trở về Trùng Sơn quan vẫn rất dễ dàng.”

“Nhưng dù sao huynh cũng đã rời khỏi Trùng Sơn quan hai mươi năm, hiện tại chỉ là một thường dân, trở lại Trùng Sơn quan không thể đảm nhiệm vị trí quá quan trọng, ta nhiều nhất

chỉ có thể giúp huynh xin được chức quan thử bách hộ, đảm nhiệm chức quan đồn bắt.”

Chu Lan có chút ngượng ngùng nói.

Mặc dù nàng xuất thân từ phủ Ninh quốc công nhưng ở Trùng Sơn quan, nàng chỉ là tướng quân du kích của Trần Tiêu doanh, trên nàng còn có phó tổng binh, tổng binh, tuần phủ và nhiều quan chức khác, xuất thân và địa vị của những người này đều không thấp hơn nàng.

Hơn nữa nàng còn là nữ nhi, mặc dù trong quân đội không thiếu nữ trung hào kiệt nhưng nói thật lòng, trong quân đội, nữ tử xử sự khó khăn hơn nam tử rất nhiều, cho dù nàng xuất thân cao quý thì cũng có rất nhiều việc thân bất do kỷ.

“Nhưng huynh yên tâm, ta để huynh đảm nhiệm chức quan đồn bắt chính là muốn huynh huấn luyện binh lính trong đồn, nếu huynh có thể huấn luyện họ thành tinh nhuệ, ta nhất định sẽ xin công cho huynh!” Chu Lan sợ Dương Chính Sơn không hài lòng với chức quan mà nàng xin được, vội vàng đảm bảo.

Thật ra nàng đánh giá khá cao Dương Chính Sơn, nàng cảm thấy chức thử bách hộ này thấp nhưng trong mắt Dương Chính Sơn, chức quan này đã rất cao rồi.

Thử bách hộ là chức quan từ lục phẩm, trước đây Dương Chính Sơn muốn làm một tuần kiểm chính cửu phẩm cũng không được, có tư cách gì để chê chức thử bách hộ từ lục phẩm.

Tất nhiên, chức quan trong quân đội có hơi cao, thử bách hộ xét về phẩm cấp thì còn cao hơn cả tri huyện chính thất phẩm nhưng xét về quyền thế, thử bách hộ căn bản không thể sánh được với tri huyện.

Đừng nói đến tri huyện, ngay cả tuần kiểm chính cửu phẩm cũng tốt hơn thử bách hộ trong quân đội.

Quan đồn bắt, nói cho cùng thì chỉ là một chức quan quản lý một tòa đồn bắt, trong đồn bắt chỉ có hơn một trăm hộ quân, dưới trưởng cũng chỉ có hơn một trăm binh lính.

So sánh ra thì tuần kiểm chính cửu phẩm cũng có mấy chục hoặc hơn một trăm cung binh, hơn nữa tuần kiểm nắm giữ rất nhiều chức quyền, lại có nhiều ‘dầu mỡ’ để kiếm chác, tốt hơn chức quan đồn bắt rất nhiều.

Đáng tiếc là hiện tại Dương Chính Sơn không có tư cách lựa chọn, người ta cho gì thì hắn phải nhận lấy, dù sao cũng tốt hơn là ở lì trong cái thôn nhỏ Dương gia thôn này.

“Tướng quân cũng đã nói, tại hạ chỉ là một thường dân thôi! Được tướng quân coi trọng, đã là vinh hạnh của tại hạ!” Dương Chính Sơn nín nọt nói.

Chu Lan thấy hắn không chê bai, nở nụ cười nói: “Được, không biết khi nào Chính Sơn huynh có thể đến Trùng Sơn quan nhậm chức?”

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát, nói: “Trong nhà còn rất nhiều việc phải xử lý, e là phải mất nửa tháng mới được!”

Trước khi đến Trùng Sơn quan, hắn phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong nhà.

Hiện tại đang vào vụ xuân canh, hắn vừa mới tìm được bốn nhà tá điền, những việc này đều phải sắp xếp cẩn thận.

Ngoài ra, nếu hắn đến Trùng Sơn quan thì không thể một mình đi.

Chương 66: Ngựa thì có liên quan gì đến vợ?

“Không biết ta có thể dẫn theo một số người đi cùng không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Được, hai tổng kỳ, mười tiểu kỳ, huynh có thể tự sắp xếp. Sau khi vào đồn thì không đổi hộ tịch, quân tịch sẽ được đặt tại Trần Tiêu tả doanh!”

Chu Lan dừng lại một chút, cảm thấy nên nói rõ ràng sự sắp xếp của mình với Dương Chính Sơn.

“Để huynh làm quan đồn điền chỉ là một lần thử nghiệm, nếu huynh làm tốt, ta sẽ mời huynh gia nhập Trần Tiêu tả doanh.”

“Ta sắp xếp cho huynh đến Lâm Quan đồn, nằm ngay phía Tây của Trùng Sơn quan, cách Trùng Sơn quan chưa đầy mười dặm.”

“Đó là một tòa đồn đã bị bỏ hoang từ mười năm trước, sau khi huynh đến đó cần phải xây dựng lại, còn về quân hộ trong đồn, ta đã cho người chiêu mộ rồi.”

“Lần này kỵ binh Hồ tộc vào biên giới, không ít bách tính biên giới gặp nạn, chúng ta sẽ biên chế họ vào quân hộ, lấp đầy chỗ trống trong đồn điền.”

Dương Chính Sơn nghe xong thì gật đầu, đây là chuyện tốt.

Đồn điền mới có nghĩa là bắt đầu mới, lợi ích liên quan tương đối ít, có lợi cho hắn kiểm soát.

Hơn nữa hấn còn có thể dẫn theo hơn mười người đi, điều này càng có lợi cho hấn hơn.

Sự sắp xếp của Chu Lan rất chu đáo, đặc biệt là không đòi hộ tịch.

Dân thôn của Dương gia thôn đều là nông hộ, còn tướng sĩ trong đồn điền đều là quân hộ, so với hai bên thì nông hộ mạnh hơn quân hộ rất nhiều. Nếu cần phải đòi hộ tịch thì thôn dân của Dương gia thôn e rằng không muốn đi.

“Tướng quân đã cân nhắc chu đáo, thảo dân vô cùng cảm kích!” Dương Chính Sơn đứng dậy chấp tay cảm ơn.

Chu Lan cũng đứng dậy: “Vậy thì quyết định như vậy, nửa tháng có vẻ hơi gấp, một tháng đi, một tháng sau ta hy vọng có thể gặp Chính Sơn huynh ở Trùng Sơn quan!”

Nói xong, nàng cáo từ.

Dương Chính Sơn đưa nàng ra khỏi Dương gia thôn, đứng ở đầu thôn cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của họ mới quay mặt đi.

“Vị tướng quân đó đã nói gì với người?”

Dương Chính Tường đã không kìm nén được nữa nên lên tiếng hỏi.

“Ngài ấy mời ta trở về Trùng Sơn quan!” Dương Chính Sơn mỉm cười, nói.

“Trở về Trùng Sơn quan?” Dương Chính Tường sững sốt, hoàn toàn không hiểu hấn có ý gì.

“Thử bách hộ, quan đồn điền, ta hiện tại cũng coi như có chức quan rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Dương Chính Tường ngây người một lúc lâu mới hiểu ra. Hấn nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Thật ư?”

“Chắc chắn chứ?”

“Haha~~ thật tốt quá, thật tốt quá!” Dương Chính Tường vuốt râu cười sảng khoái.

“Không được, lúc này phải báo cáo với tổ tiên đã, ta sẽ về chuẩn bị tế tổ ngay!”

Giọng nói kích động của hắn có chút run rẩy.

Tộc Dương thị đã có một vị quan, cho dù chỉ là một thử bách hộ thì cũng là chuyện đáng mừng.

Thật ra tổ tiên của tộc Dương thị cũng từng có người làm võ quan, hơn nữa còn là một phó thiên hộ, nếu không thì tộc Dương thị cũng không thể cắm rễ ở huyện An Ninh, cũng không có truyền thừa võ đạo.

Đáng tiếc là sau này tộc Dương thị không còn xuất hiện nhân vật nào đáng khen ngợi, cho đến tận bây giờ tộc Dương thị mới lại có người làm quan.

Dương Chính Tường đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

“Khoan đã, ta còn có chuyện muốn bàn với tộc trưởng!”

Dương Chính Sơn vội vàng kéo hắn lại, kể sơ qua cuộc nói chuyện của hắn với Chu Lan, đặc biệt là chuyện hắn muốn dẫn theo một số người đến Trùng Sơn quan.

Hắn muốn dẫn người đến Trùng Sơn quan, đương nhiên cần có sự ủng hộ của Dương Chính Tường, vị tộc trưởng này.

Kết quả là sau khi Dương Chính Tường nghe xong, hắn càng kinh ngạc hơn, kinh ngạc đến mức suýt ngất xỉu.

Hai tổng kỳ, mười tiểu kỳ.

Đây đều là những chức quan có phẩm cấp, mặc dù chỉ là chức quan có phẩm cấp thấp nhất trong quân đội nhưng dù sao

cũng là có phẩm cấp.

Lúc này hẳn cuối cùng cũng hiểu được một câu nói.

Một người đặc đạo, gà chó cũng lên tiên.

Dương Chính Sơn chỉ làm một thử bách hộ, đã khiến tộc Dương thị có thêm hơn mười võ quan cấp thấp.

“Người có ứng cử viên nào không?”

Sau một hồi khó khăn mới đè nén được sự kinh ngạc trong lòng, Dương Chính Tường hỏi.

“Minh Chí, Minh Vũ làm tổng kỳ, Thừa Trạch, Thừa Húc và Cần Vũ làm tiểu kỳ, bảy người còn lại do ngài chọn!”

“Minh Huy thì không cần đi, sau này nội tộc còn phải dựa vào hắn!”

Dương Chính Sơn cân nhắc nói.

Dương Minh Chí là nhi tử của hắn, hắn đương nhiên phải coi trọng hơn một chút.

Dương Minh Vũ hiện tại là võ giả, võ công vô cùng xuất chúng, người khác hẳn có thể không dẫn theo, Dương Minh Vũ thì hắn nhất định phải dẫn theo.

Còn Dương Minh Huy là trưởng tử của Dương Chính Tường, tuổi hắn hơi lớn, hiện tại đã gần bốn mươi tuổi, Dương Chính Sơn không thể tốn quá nhiều nước linh tuyền để bồi dưỡng hắn.

So sánh ra thì hắn càng muốn bồi dưỡng Dương Thừa Trạch hơn.

Dương Thừa Trạch là cháu đích tôn của Dương Chính Tường và cũng là trưởng tử của Dương Minh Huy, dẫn theo hắn cũng coi như là có lời giải thích với Dương Chính Tường và Dương Minh Huy.

Tuy nhiên Dương Chính Tường không để ý đến những điều này, ngược lại còn hỏi: “Minh Thành đâu? Người không dẫn Minh Thành đi ư?”

“Những chuyện trong nhà vẫn cần Minh Thành xử lý, ta vừa đến Trùng Sơn quan, e rằng có nhiều việc không tiện, đợi ta ổn định rồi sẽ để nó qua sau.” Dương Chính Sơn nói.

Dương Chính Tường suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi! Người sắp xếp ổn thỏa là được.”

Chương 67: Ngựa thì có liên quan gì đến vợ? (2)

Đây là chuyện gia đình của Dương Chính Sơn, hẳn cũng không tiện nói nhiều.

Sau khi chia tay Dương Chính Tường, Dương Chính Sơn trở về nhà.

Hắn vừa bước vào cửa thì nghe thấy có người đang ồn ào.

“Con ngựa này là của đệ, đại ca nhị ca, hai người đừng giành với đệ!”

Dương Chính Sơn nghe tiếng nhìn lại thì thấy Dương Minh Hạo như gà mẹ bảo vệ gà con, bảo vệ một con ngựa chiến màu đỏ tía.

Chu Lan đã để lại cho hắn bốn con ngựa chiến, mà con ngựa chiến màu đỏ tía này là cao lớn và đẹp nhất.

“Cha! Con ngựa này cho con có được không?”

Thấy Dương Chính Sơn trở về, Dương Minh Hạo vội vàng tiến lên cầu xin.

Dương Chính Sơn liếc nhìn đứa nhi tử ngốc nghếch này: “Cút sang một bên chơi đi, không có việc của con?”

“Hả!” Dương Minh Hạo hoàn toàn không ngờ Dương Chính Sơn lại nói như vậy, vẻ mặt phẫn khích lập tức trở nên buồn rười rượi.

“Cha, bốn con ngựa, mỗi người một con không phải là vừa đẹp ư?”

Tuy nhiên Dương Chính Sơn không thèm để ý đến hấn, đi đến trước bốn con ngựa chiến, tỉ mỉ quan sát chúng.

Hấn đương nhiên không biết xem ngựa nhưng điều đó không quan trọng, hấn chỉ cần chọn con ngựa cao lớn nhất là được.

Dương Chính Sơn đưa tay vuốt ve con ngựa chiến màu đỏ tía, nhẹ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, mày sẽ được gọi là Hồng Vân!”

Hí hí~~ Hồng Vân hí một tiếng, thân thiết cọ cọ vào cánh tay Dương Chính Sơn.

Đây đúng là một con ngựa không sợ người.

Dương Chính Sơn nhếch miệng cười, quay sang nói: “Lão đại lão nhị, các con mỗi người chọn một con, con còn lại đưa cho Minh Vũ!”

“Cha!” Dương Minh Hạo sốt ruột.

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ nhìn hấn, nói: “Sau này cha sẽ mua cho con một con khác!”

Tổng cộng chỉ có bốn con ngựa chiến, mặc dù Dương Minh Hạo là nhi tử của hấn nhưng hấn vẫn phải đưa cho Dương Minh Vũ một con.

Bởi vì Dương Minh Vũ là võ giả, hơn nữa sau này Dương Minh Vũ sẽ là tổng kỳ dưới quyền hấn, hấn chắc chắn phải chăm sóc Dương Minh Vũ nhiều hơn.

Còn Dương Minh Hạo, tiểu tử này còn chưa đến mười lăm tuổi, một tiểu tử nửa mùa, cưỡi ngựa làm gì?

Nghĩ đến việc cưỡi ngựa!

Dương Chính Sơn đột nhiên nghĩ đến việc có nên tìm mối cho Dương Minh Hạo không.

Không phải, ngựa thì liên quan gì đến vợ chứ? Sao lại nghĩ đến chuyện này?

Dương Chính Sơn lắc đầu, vứt bỏ những thứ lộn xộn đó ra khỏi đầu.

“Cha sẽ tìm vợ cho con trước!”

Dương Minh Hạo đúng là nên tìm mối rồi.

Trước Tết hắn đã nghĩ đến chuyện này nhưng vì chuyện kỵ binh Hồ tộc xâm nhập biên giới nên đã trì hoãn lại.

Tiếp theo hắn phải đến Trùng Sơn quan, e rằng trong thời gian ngắn cũng không thể lo chuyện này, chỉ bằng nhân lúc bây giờ còn rảnh, định luôn chuyện hôn sự của Dương Minh Hạo.

“Thật à!”

Vừa nghe Dương Chính Sơn nói sẽ tìm vợ cho mình, Dương Minh Hạo vừa nãy còn mặt mày ủ rũ lập tức phấn chấn hẳn lên, lập tức quên bống chuyện chiến mã.

Ngựa nào tốt bằng vợ?

So với ngựa, hắn muốn cưới vợ hơn.

Dương Chính Sơn lười để ý đến đứa nhi tử ngốc nghếch này, quay sang gọi về phía nhà bếp: “Vợ lão đại, vợ lão đại!”

“Cha!” Vương thị lau tay bước ra từ nhà bếp.

“Con đi tìm bà mối, xem có cô nương nào thích hợp với lão tam không!” Dương Chính Sơn dặn dò.

Trường tẩu như mẹ, Dương Chính Sơn không có vợ, việc này chỉ có thể nhờ Vương thị ra mặt.

Hôn nhân không tình yêu, đừng nói đến hai người kết hôn, ngay cả cha mẹ cũng không rõ nhân phẩm của đối phương.

Tất nhiên, trước khi đính hôn, Dương Chính Sơn vẫn có thể gặp mặt con dâu tương lai nhưng cũng chỉ có thể gặp vài lần, căn bản không thể hiểu rõ sâu sắc.

Được rồi, với tư cách là cha chồng tương lai, cũng không tiện tìm hiểu sâu về con dâu.

Dương Chính Sơn cảm thấy chuyện kết hôn này khá phiền phức.

Vợ hiền ba đời hưng thịnh, vợ dữ cả đời tan nát.

Hắn đương nhiên hy vọng Dương Minh Hạo cưới được một người vợ hiền nhưng chuyện này hắn không tiện đích thân làm, chỉ có thể nhờ Vương thị.

Yêu cầu của hắn cũng không cao, chỉ cần giống Vương thị và Lý thị là được.

Vương thị và Lý thị tuy là thôn phụ ít hiểu biết nhưng tính tình hai người hiền lành, chăm chỉ, có lẽ không thể giúp nhà họ Dương làm nên chuyện lớn nhưng có thể chăm sóc cả gia đình, con dâu như vậy là đủ rồi.

“Vâng, cha, chiều nay con sẽ đi hỏi bà Vương.” Vương thị vừa nghe nói phải tìm vợ cho lão tam, lập tức vui vẻ đồng ý.

Là trưởng tẩu, nàng đã sớm có sự chuẩn bị tâm lý như vậy.

Hơn nữa nàng cũng muốn tìm cho Dương Minh Hạo một người vợ tốt, dù sao sau này mọi người còn phải sống chung, nàng không muốn tự chuốc phiền phức cho mình.

“Ừ! Con hỏi trước đi, nếu có người thích hợp thì báo cho cha biết! Cha sẽ đích thân đi xem.” Dương Chính Sơn nói.

“Cha, con muốn nói vài câu với đại tẩu!”

Dương Minh Hạo thấy vậy, không nhịn được chạy đến trước mặt Vương thị thì thầm.

Dương Chính Sơn cũng lười quan tâm đến việc họ đang thì thầm gì, quay sang nhìn những thứ khác trong sân.

May mà sân nhà họ Dương đủ rộng, nếu không thì ngay cả lễ vật của Chu Lan cũng không để vừa.

Đầu tiên hắn chú ý đến cây thương phi ngư mạ vàng, cầm thương vung vẩy vài cái, hắn cười nói: “Thương tốt!”

Cây thương này nặng hơn cây thương cũ của hắn rất nhiều, ước chừng phải hơn năm mươi cân.

Nhưng với sức lực của hắn, vung vẩy lên không hề tốn sức, ngược lại còn thuận tay hơn.

Chương 68: Ngựa nào tốt bằng vợ?

Bên cạnh, Dương Minh Thành và Dương Minh Chí đã chọn được chiến mã, nhìn cây thương trong tay hấn với vẻ hăm mộ.

Bọn họ đều mong mình cũng có thể có một cây thương tốt.

Dương Chính Sơn lại vung vẩy thêm vài cái, sau đó mới dừng lại xem những vật phẩm khác.

Vải vóc lụa là, trang sức vàng bạc! Hấn nhìn những thứ này, trong mắt lóe lên một tia khác lạ.

Chu Lan đã chuẩn bị theo số lượng người trong nhà hấn, ví dụ như những trang sức vàng bạc kia, rõ ràng là bốn bộ.

Mỗi bộ đều bao gồm trâm cài, trâm cài tóc, trâm dài, hoa tai, vòng tay, v.v., là một bộ trang sức hoàn chỉnh, nhìn qua không tính là đặc biệt quý giá nhưng đối với nhà họ Dương mà nói, đây đã là thứ rất khó có được.

Mà nữ tử nhà họ Dương có mấy người, Vương thị, Lý thị, Dương Vân Tuyết, cùng với Dương Vân Yên đã xuất giá, vừa vặn là bốn người. Còn Dương Thanh Uyển, đứa nhỏ kia mới biết bò, đương nhiên không cần dùng đến trang sức.

Còn vải vóc, cũng được chuẩn bị theo số lượng người nhà họ Dương.

Vị Chu tướng quân này đúng là chu đáo.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, liền chia đồ cho từng phòng.

“Cha, đây là của con ư?” Dương Vân Tuyết mặt mày hớn hở hỏi.

“Ừ, của con, cất kỹ vào, sau này để làm của hồi môn!” Dương Chính Sơn xoa xoa đầu Dương Vân Tuyết.

“Cảm ơn cha!” Dương Vân Tuyết mày mở mắt cười, khuôn mặt non nớt như một đóa hoa đang nở rộ, thêm vài phần rực rỡ.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại chọn một số lông thú và thảo dược để riêng ra.

Còn một nghìn lượng bạc, Dương Chính Sơn cân nhắc hồi lâu.

Lễ vật cảm ơn này không chỉ nên là của hấn.

Lúc đó giúp Chu Lan còn có hơn trăm thanh niên trai tráng của Dương gia thôn, hấn xuất lực nhiều nhất, có thể lấy phần lớn nhưng không thể bỏ hết vào túi mình.

Suy nghĩ một chút, Dương Chính Sơn lấy ra hai trăm lượng để vào tủ của mình, mang tám trăm lượng còn lại đến nhà Dương Chính Tường.

Lúc này, Dương Chính Tường đang ở nhà cùng mấy tộc lão bàn bạc chuyện tế tổ, thấy Dương Chính Sơn đến, hấn cùng mấy tộc lão lập tức nhiệt tình nghênh đón.

“Chúng ta đang bàn bạc chuyện tế tổ, người đến thật đúng lúc!”

“Tế tổ! Có gì mà phải bàn bạc?” Dương Chính Sơn không hiểu.

“Tế tổ thì không có gì phải bàn bạc nhưng chúng ta có nên mở tiệc không? Đây là chuyện đại hỷ của tộc Dương thì chúng ta nên mời một số hương thân đến chung vui!” Dương Chính Tường nói.

Mừng là một lý do, khoe mới là mục đích.

Tất nhiên, khoe không phải để thỏa mãn lòng hư vinh của họ, mà là muốn thông qua tiệc rượu để thông báo chuyện Dương Chính Sơn làm quan cho những hương thân xung quanh, từ đó tuyên truyền sự thịnh vượng và hùng mạnh của tộc Dương thị, răn đe những kẻ tiểu nhân ghen tị với tộc Dương thị.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút: “Vậy thì mở tiệc đi!”

Mở tiệc cũng không tốn kém bao nhiêu, bày hai ba mươi bàn cũng không tốn bao nhiêu bạc.

Chuyện hấn sắp đến Trùng Sơn quan không phải là bí mật, cũng không thể giữ bí mật, sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra ngoài.

Được thăng quan phát tài, đương nhiên phải mời bạn bè thân thích đến chung vui.

Trước khi đến Trùng Sơn quan, Dương Chính Sơn cũng muốn mời một số người đến nhà làm khách.

“Vậy thì làm đi, tiền bạc do tộc chi trả, trước đó còn dư không ít bạc!” Dương Chính Tường thấy hấn đồng ý, hài lòng gật đầu.

Dương Chính Sơn xua tay nói: “Chuyện tiền bạc ta tự bỏ ra là được, sau này tộc còn nhiều chỗ cần dùng tiền.”

Nói xong, hấn bê chiếc rương gỗ trong tay vào nhà.

“Đây là gì?” Dương Chính Tường hỏi.

Dương Chính Sơn mở rương, lấy số bạc trắng xóa bên trong ra trước mặt mọi người.

“Tám trăm lượng bạc, ta muốn giúp tộc xây dựng một trường học, đường sá trong thôn cũng nên sửa sang lại!”

Nhìn số bạc trắng xóa, dù là Dương Chính Tường hay các tộc lão, mắt cũng muốn lòi ra ngoài.

Muốn làm giàu trước tiên phải sửa đường.

Dương gia thôn cách quan đạo không xa, chỉ khoảng bốn năm dặm nhưng đoạn đường đó là đường đất, cứ đến mùa mưa tuyết là đường sẽ lầy lội không đi được.

Còn về trường học, mặc dù tộc Dương thị có truyền thừa võ đạo nhưng những người có thể trở thành võ giả chỉ là số ít.

Có trường học, con cháu tộc Dương thị có thể thông qua khoa cử để nâng cao địa vị.

Võ đạo, khoa cử song song, chắc chắn sẽ tốt hơn là chỉ đi một con đường.

“Nếu còn dư thì mua thêm đất làm sản nghiệp của tộc, sau này thu hoạch có thể dùng cho trường học, cũng có thể dùng để chăm sóc tộc nhân.” Dương Chính Sơn lại nói.

Dương Chính Tường phải mất rất nhiều sức lực mới dòi được mất khỏi số bạc: “Không ổn lắm đâu, Chính Sơn, người đã chăm sóc tộc rất nhiều rồi, để người bỏ tiền ra xây trường học, sửa đường, chúng ta thật sự không đành lòng.”

“Đúng vậy, chúng ta đều biết người muốn chăm sóc tộc nhân nhưng người như vậy chúng ta không chịu nổi đâu!”

“Tộc còn tiền, tương lai chúng ta cũng sẽ xây trường học, không cần người bỏ tiền ra.”

Vài tộc lão lần lượt lên tiếng khuyên can.

Bọn họ không phải không muốn xây trường học, chỉ là cảm thấy không đành lòng.

Trước đó Dương Chính Sơn đã giúp tộc rất nhiều, lần này lại còn dẫn theo hơn mười tử đệ trong tộc đến Trùng Sơn quan,

những việc này đối với cả tộc Dương thị đều là đại ân.

Dương Chính Sơn cười cười: “Trường học phải nhanh chóng xây dựng, ta hy vọng sau này tộc Dương thị chúng ta đều là văn võ song toàn!”

Hắn không nói những lời cảm tạ này có một phần của thanh niên Dương gia thôn, nếu như Chu Lan đã đưa đồ cho hắn, vậy thì đó là của hắn.

Chương 69: Ngựa nào tốt bằng vợ? (2)

Hắn nguyện ý chia cho tộc một phần, đó là hắn chăm sóc tộc.

Đây là ban ơn.

Hắn muốn trói chặt tộc Dương thị vào mình, sau này dù hắn đi đến đâu, tộc Dương thị cũng sẽ là trợ lực của hắn.

Hắn muốn mỗi một tử đệ họ Dương đều nhớ ơn hắn, muốn tất cả tử đệ họ Dương sau này đều vì hắn mà tận lực.

Hắn tin rằng, nhân nào quả nấy, tương lai ắt sẽ có kết quả.

Thật ra hiện tại hắn đã thu hoạch được mấy quả ngọt.

Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ, những tử đệ họ Dương này đều vô cùng kính trọng hắn.

Mặc dù hiện tại bốn người này còn rất yếu nhưng chỉ cần hắn tiếp tục đầu tư, tin rằng không lâu nữa họ sẽ trở thành thuộc hạ trung thành nhất của hắn.

Dương Chính Sơn cũng không phải là người tốt bụng, hắn làm như vậy chỉ là để thu phục lòng người mà thôi.

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy, tộc trưởng trước tiên hãy cất bạc đi, những việc còn lại phải do ngài làm mới được, ta e là không giúp được gì!” Dương Chính Sơn cũng không đợi họ phản đối, trực tiếp chốt hạ.

Dương Chính Tường và những người khác nhìn nhau, cười nói: “Vậy bọn ta sẽ thay mặt tộc nhân nhận, người yên tâm, số

bạc này bọn ta sẽ dùng hết cho tộc nhân. Tuyệt đối sẽ không tham ô một xu một cắc.”

“Haha, ta tin các vị!” Dương Chính Sơn cười nói.

Nhân phẩm của Dương Chính Tường vẫn đáng để hẳn tin tưởng.

Từ nhà Dương Chính Tường trở về đã là giữa trưa, cơm nước trong nhà đã chuẩn bị xong, cả nhà vui vẻ ăn một bữa cơm.

Buổi chiều, Vương thị xách một cái giỏ mây đến Vương gia thôn bên cạnh.

Trước đó, bà Vương mà Vương thị nói với Dương Chính Sơn chính là bà mối của Vương gia thôn, mà nhà mẹ đẻ của nàng cũng ở Vương gia thôn, lần này đến Vương gia thôn cũng tiện thể về thăm nhà mẹ đẻ.

Vương gia có ba nhi tử một nữ nhi, nữ nhi chính là Vương thị, cũng giống như Dương gia, Vương gia cũng là một đại gia đình sống chung.

Vương thị đến Vương gia thôn, liền thấy trước cửa nhà mẹ đẻ của bà tụ tập một đám đông.

Trong sân còn truyền đến từng trận tiếng cãi vã.

Nữ nhân chanh chua chửi nhau, lời nào khó nghe thì chửi lời đó! Vương thị không cần nhìn cũng biết tình hình trong nhà thế nào.

Nàng thở dài, không tiến lên, chỉ lặng lẽ đứng ở góc tường chờ đợi.

Nhà mẹ đẻ của nàng chính là như vậy, ba tẩu tử ngày nào cũng cãi nhau, mà mẹ nàng lại là người nhu nhược, căn bản không chế ngự được ba nàng dâu.

So với nhà mẹ đẻ, nàng thích nhà chồng hơn.

Vợ của nguyên thân tuy là người cứng rắn nhưng mọi việc đều phân định rõ ràng, ngoài việc làm việc có phần cường thế thì chưa từng hành hạ con dâu.

Sau khi vợ của nguyên thân qua đời, Vương thị đột nhiên phải tiếp quản công việc gia đình, rất lâu sau vẫn làm lộn xộn, may mà nguyên thân đối với chuyện gì cũng thờ ơ, cũng chưa từng làm khó Vương thị.

Sau đó Dương Chính Sơn đến, cuộc sống trong nhà ngày càng tốt hơn, cuộc sống của Vương thị cũng ngày càng thuận lợi, mặc dù ngày nào cũng bận rộn, còn bị Dương Chính Sơn ép luyện võ nhưng Vương thị lại rất vui vẻ.

Nghe tiếng cãi vã từng trận truyền đến từ trong sân nhà mẹ đẻ, Vương thị không khỏi nhớ đến mẹ chồng của nàng.

Nếu mẹ chồng là mẹ ruột của nàng thì làm sao có thể dung túng cho ba tẩu tử ngày nào cũng cãi nhau.

Nhớ đến mẹ chồng, trong lòng Vương thị không khỏi bùng lên một cơn tức giận.

Nàng đứng phắt dậy: “Tránh ra, tránh ra!”

Xô đẩy những người dân trong làng đang hóng chuyện, Vương thị chen vào cửa lớn nhà mẹ đẻ.

Quả nhiên, trong sân đã loạn cào cào, không chỉ ba tẩu tử đang cãi nhau, mà mấy đứa cháu cũng đang đánh nhau khắp sân.

Còn cha và mẹ nàng thì đứng trước cửa nhà chính, tức giận đến mặt đỏ tía tai.

Ba ca ca của nàng thì đứng trong sân với vẻ mặt xấu hổ, vừa muốn khuyên can nhưng lại không biết phải khuyên thế nào.

Vương thị thấy vậy, cơn tức giận trong lòng càng bùng lên.

Thật ra nàng rất rõ nhà mẹ đẻ tại sao lại thành ra như vậy.

Đều là do nghèo đói.

Trước đây, Dương gia ít ra còn có hai mươi mẫu ruộng, tuy cuộc sống nghèo khổ nhưng không đến nỗi không có cái ăn.

Còn Vương gia chỉ có mười mẫu ruộng, nếu trông chờ vào ruộng thì không thể nuôi sống được cả gia đình.

Để có cơm ăn, các phòng tự nhiên phải tranh giành với nhau.

Không tranh giành thì sẽ phải đói bụng, bản thân đói bụng thì không sao nhưng con cái cũng phải chịu đói.

Trong hoàn cảnh như vậy, dù là nữ nhân tốt đến đâu cũng trở thành đàn bà chanh chua, không chanh chua thì không được.

“Tất cả đều im miệng cho ta!” Vương thị chạy vào sân, dùng giọng lớn nhất trong đời gào lên.

Tiếng gào của nàng có thể nói là chấn động cả ngàn người, trong nháy mắt, sân trở nên yên tĩnh, không chỉ trong sân, mà ngay cả những người dân trong làng đang hóng chuyện bên ngoài cũng đều ngậm chặt miệng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Vương thị, khuôn mặt tròn trịa của Vương thị đỏ bừng vì tức giận, đôi mắt tròn xoe sáng ngời.

Nói ra thì Vương thị cũng chỉ là một tiểu cô nương hai mươi tuổi, thêm vào đó tính tình có phần nhu mì, nói chuyện đều nhẹ nhàng, giống như hôm nay tức giận quát lớn như vậy, đừng nói đến người ngoài, ngay cả cha mẹ nàng cũng chưa từng thấy.

“Nha Nha, sao con lại về rồi?” Mẹ Vương thị lúc đầu còn kinh ngạc, sau đó có chút hoảng hốt hỏi.

Chương 70: Cha chồng ta là Dương Chính Sơn

Còn Vương thị lúc này bị mọi người nhìn chăm chăm thì cảm thấy hơi sợ hãi, con tức giận vừa rồi trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, trong lòng như có hàng vạn con nai đang nhảy nhót.

Nàng há miệng, không biết phải nói gì.

“Ôi chu choa, Nha Nha về rồi đấy à!”

Lúc này, đại tẩu nhà họ Vương lên tiếng.

Đừng nhìn lúc này cãi nhau dữ dội, chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt chanh chua của nàng ta đã nở nụ cười thân thiện, tốc độ thay đổi sắc mặt này còn nhanh hơn cả kịch biến mặt của Tứ Xuyên.

“Câm miệng!”

Nghe lời đại tẩu nói, con tức giận trong lòng Vương thị lại bùng lên.

Nếu nói trong nhà này ai là người đáng ghét nhất thì không ai sánh bằng đại tẩu của nàng.

Nữ nhân này thích nhất là châm chọc người khác, lời nói ra như mang theo gai, hơn nữa còn thích đi khắp nơi gieo rắc thị phi.

Trưởng tẩu không có dáng vẻ của trưởng tẩu, còn suốt ngày gây chia rẽ tình cảm giữa các tẩu tử.

Nhà này thành ra như vậy, đại tẩu của nàng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Bị Vương thị quát một tiếng, sắc mặt đại tẩu nhà họ Vương lại thay đổi, lúc xanh lúc trắng.

Nàng ta há miệng định chửi ầm lên nhưng nhìn thấy đôi mắt đầy lửa giận của Vương thị, nàng ta lại nuốt những lời định nói xuống.

Thấy nàng ta cuối cùng cũng im lặng, Vương thị vội vàng tiến lên đỡ lấy mẹ ruột của mình, nói: “Cha, mẹ, không được thì chia gia sản, ngày nào cũng cãi nhau, sống thế này sao được?”

Vương thị cũng liều mạng rồi: “Cha mẹ theo nhị ca đi, đừng theo đại ca!”

Nói xong, nàng còn hung hăng liếc nhìn đại ca của mình.

Nếu nói Dương Minh Thành thật thà chất phác là lão đại nhà họ Dương thì đại lang nhà họ Vương chính là một quả bầu khô, thuộc loại người ba chân đá không ra một hơi.

Không có chút chủ kiến nào, lại không quản được vợ mình, để vợ mình suốt ngày làm yêu tinh trong nhà.

“Sao được? Cha mẹ còn sống thì không được chia gia sản!” Vương đại lang cuối cùng cũng mở miệng.

“Vậy thì ca hãy bỏ đại tẩu đi!” Vương thị lại hung hăng trừng mắt nhìn đại tẩu nhà mình.

Vương đại tẩu nghe vậy lập tức căng thẳng.

“Nè, ngươi có tư cách gì nói ở đây, nữ nhi đã gả đi rồi, nước đổ đi không hốt lại được, con tiện nhân này đừng có ở đây nói bậy!” Nàng ta tức giận mắng.

“Ngươi dám mắng ta là tiện nhân, ngươi có biết cha chồng ta là ai không, cha chồng ta là Dương Chính Sơn, trượng phu ta là Dương Minh Thành! Ngươi còn dám mắng ta ư?”

“Người chờ đó, ta sẽ đi bảo trượng phu ta tiễn con mụ điên như người về nhà mẹ đẻ!”

Vương thị cũng thực sự tức giận rồi.

Người ta đều nói nữ tử sau khi lấy chồng, nhà mẹ đẻ chính là chỗ dựa.

Nhưng với nàng thì ngược lại, chỗ dựa của nàng đến từ nhà chồng.

Có một người cha chồng lợi hại, có một người trượng phu là võ giả, đừng nói là ở nhà mẹ đẻ, cho dù là mười dặm tám hương xung quanh, nàng cũng là người ngang ngược.

Nói xong, Vương thị định đi ra ngoài.

Đại tẩu nhà họ Vương lập tức hoảng hốt: “Nha Nha, không phải, em chồng à, ta sai rồi, muội xem cái miệng thối tha này của ta, đáng đánh, đáng đánh!”

Nàng ta vừa nói vừa lấy lòng, vừa không ngừng vỗ vào miệng mình.

“Nha Nha!”

Mẹ của Vương thị cũng vội vàng kéo Vương thị lại.

Hiện nay, danh tiếng của Dương srRpOHgJTỔ Sơn đã truyền khắp hơn nửa huyện An Ninh, giết sơn phỉ, đánh quân Hồ, từng việc từng việc đã tạo nên uy danh của Dương Chính Sơn và Dương gia thôn.

Huống hồ chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, nếu chuyện này mà náo loạn đến Dương gia thôn thì thể diện của nhà họ Vương bọn họ e rằng sẽ mất sạch.

Vương thị vừa rồi cũng tức giận quá, sau khi bị mẹ ruột kéo lại, nàng cũng tỉnh táo.

Nàng không sợ nhà họ Vương mất mặt, nàng sợ mình mất mặt trước Dương Chính Sơn.

Nàng rất kính trọng cha chồng, sợ mình để lại ấn tượng không tốt trong lòng cha chồng.

“Cha, mẹ, chúng ta vào nhà nói chuyện!”

Vương thị không muốn đề ý đến những người tâu tử này, kéo cha mẹ vào nhà chính.

Ngồi trong nhà chính, cha mẹ nàng vẫn không yên tâm nhìn ra ngoài sân nhưng vì một trận thịnh nộ của Vương thị, cuối cùng nhà này cũng yên tĩnh lại.

Ba tâu tử nhìn nhau chán ghét, mặt mày đen sì không muốn nói chuyện nhưng họ lại đứng tại nghe ngóng động tĩnh trong nhà chính.

“Cha mẹ, con nói thật, chỉ bằng hai người chia gia sản đi!”

“Họ cứ cãi nhau thế này mãi cũng chẳng phải cách!”

“Sau khi chia gia sản, hai người theo nhị ca, tính tình nhị ca tuy hơi cứng rắn nhưng biết hiếu thuận với hai người, nhị tâu cũng là người hiểu chuyện, tính tình có hơi nóng nảy nhưng may là biết chăm sóc hai người.”

Trong nhà họ Dương, Vương thị ít khi nói chuyện với Dương Chính Sơn nhưng ở nhà mẹ đẻ, trước mặt cha mẹ mình, Vương thị nói năng lưu loát, trôi chảy.

Cha Vương thở dài, nói: “Nghe lời Nha Nha, chia gia sản!”

Tính hẩn hơi cứng rắn, chỉ là chuyện giữa những người đàn bà, hẩn là cha chồng cũng không tiện xen vào.

Hẩn không thể đi giảng hòa cho mấy nàng dâu được.

Thế thì ra thế thống gì! Mẹ Vương thị lau nước mắt, không nói gì.

Bọn họ đều còn sống, lại còn rất trẻ, bây giờ chia gia sản thì quả là quá khó coi.

Nhưng nếu không chia gia sản thì cuộc sống này lại quá đau khổ.

“Mẹ, sau khi chia gia sản, con sẽ giúp đỡ nhị ca. Mẹ đừng buồn, có con giúp đỡ, chắc chắn hai người sẽ có cuộc sống tốt!”

Vương thị an ủi: “Mẹ xem, con mang gì về cho hai người này!”

Chương 71: Có người thích hợp rồi à?

Nàng đặt chiếc giỏ mây của mình lên bàn, vén tấm vải phủ bên trên, để lộ ra những quả trứng và thịt.

Cha Vương thấy vậy, bật dậy ngay.

“Sao con lại mang nhiều đồ về thế?”

“Nếu để cha chồng con biết thì phải làm sao?”

Hắn hơi hoảng hốt nói.

Nữ nhi đã gả như nước đã đổ đi rồi, câu này không phải chỉ nói suông.

Nếu nữ nhi đã xuất giá mà lấy đồ của nhà chồng về bù đắp cho nhà mẹ đẻ thì sẽ bị người ta khinh bỉ.

Thậm chí còn làm hỏng danh tiếng của nhà mẹ đẻ, ảnh hưởng đến chuyện hôn sự của con cái nhà mẹ đẻ.

Không ai muốn cưới một nàng dâu lấy của nhà chồng về cho nhà mẹ cả.

“Cha, đây là cha chồng bảo con mang về!” Vương thị cười hì hì nói.

Nàng nói không sai, Dương Chính Sơn biết nàng sắp về thôn Vương gia nên bảo nàng mang ít đồ về thăm cha mẹ.

Trong mắt Dương Chính Sơn, việc con dâu về nhà mẹ đẻ mang theo ít đồ là chuyện đương nhiên.

Nhưng ý của hắn là để Vương thị mang ít vải vóc các loại, trong số lễ vật của Chu Lan có rất nhiều vải vóc, Dương gia

nhất thời không dùng hết, Dương Chính Sơn liền nghĩ đến việc chia cho mấy nhà thông gia một ít.

Đây là chuyện qua lại tình cảm, Dương Chính Sơn chưa bao giờ keo kiệt.

Chỉ là hấn không nói rõ, Vương thị không dám động đến những tấm vải đó mà chỉ mang theo ít thịt lợn và trứng gà.

Hiện tại Dương gia thực sự không thiếu chút thịt lợn và trứng gà này.

Nghe nói đây là Dương Chính Sơn đồng ý, cha Vương mới yên tâm.

“Đúng rồi, cha chồng con sắp đến Trùng Sơn quan, ông ấy sắp làm quan rồi, hình như là thử bách hộ!” Vương thị lại cười hì hì nói.

Cha Vương nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui mừng.

Thông gia làm quan, đây quả là chuyện tốt trời ban.

Nhưng ngay sau đó, ông lại bắt đầu lo lắng: “Con phải hiếu thuận với cha chồng con thật tốt, ngàn vạn lần đừng chọc giận cha chồng.”

Hôn nhân thường hay nói phải môn đăng hộ đối.

Trước đây nhà họ Dương và nhà họ Vương đều là dân thường, đương nhiên là môn đăng hộ đối nhưng bây giờ nhà họ Dương đã phát đạt, cha Vương sợ nhà họ Dương sẽ chê bai nữ nhi của mình.

Vương thị cũng có nỗi lo như vậy nhưng nghĩ đến tính tình của Dương Chính Sơn, trong lòng nàng lại yên tâm hơn nhiều.

Tiếp đó, ba người lại nói chuyện một lúc nữa, Vương thị không quên chuyện chính, sau khi đặt đồ xuống, nàng liền

xách giỏ đi tìm bà Vương.

Bà Vương là một phụ nhân hơn năm mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt phúc hậu, ăn mặc giản dị nhưng sạch sẽ, trông giống như một bà lão hiền từ.

“Thầm!”

Đến nhà bà Vương, Vương thị rất thân thiết gọi bà Vương.

“Ôi chao, đây chẳng phải là đại nương tử nhà họ Dương ư? Mau vào đi, mau vào đi!” Bà Vương vừa nhìn thấy Vương thị, khuôn mặt già nua cười tươi như hoa.

Hồi đó, chính nàng là người mai mối cho nhà họ Dương và nhà họ Vương, mối lương duyên này chính là chuyện đáng tự hào nhất trong sự nghiệp làm mối hơn chục năm của nàng.

Không nói gì khác, chỉ nói đến việc được làm con dâu nhà họ Dương thì đó là chuyện mà tất cả các tiểu cô nương trong mười dặm tám hương đều ao ước.

Ngay cả trước khi Dương Chính Sơn xuyên không, nhà họ Dương cũng là một đối tượng kết hôn không tệ, hưởng chi là bây giờ.

Hai người vào nhà, bà Vương lập tức bưng cho Vương thị một bát nước lọc.

“Đại nương tử đến đây là để nói chuyện cưới xin cho tiểu thúc nhà con à?”

Chưa đợi Vương thị mở lời, bà Vương đã nói trước.

“Thầm đoán được rồi ư?” Vương thị kinh ngạc nói.

Bà Vương cười híp mắt nói: “Con không biết đâu, dạo này có không ít người đến cửa nhà ta, đều là vì tam lang Dương gia!”

Lời nàng ta nói không phải nói bừa, Dương Chính Sơn xuyên không đã được hơn nửa năm, mà nửa năm nay, cuộc sống của Dương gia ngày càng tốt hơn, đây là chuyện mà mấy thôn xung quanh đều biết.

Nhà nào chẳng muốn khuê nữ của mình gả vào nhà khá giả, nhà nào chẳng muốn có một thông gia lợi hại.

Cho nên từ trước năm mới, đã có không ít người tìm đến cửa, nhờ bà Vương đến Dương gia nói chuyện cưới xin.

Nếu không phải gặp phải chuyện kỵ binh Hồ tộc xâm nhập thì bà Vương đã sớm dầm nát ngưỡng cửa nhà họ Dương rồi.

“Ta có khá nhiều cô nương tuổi cập kê, con có muốn chọn trước không?” Bà Vương có chút nóng lòng.

Nhà họ Dương hiện tại đã phát đạt, nếu có thể giúp nhà họ Dương nói thành chuyện cưới xin thì tiền thưởng và tiền mừng chắc chắn không ít.

Nàng ta đã sớm mong chờ kiếm được một khoản lớn từ nhà họ Dương.

“Không phải, thậm chí ~” Vương thị có chút ngượng ngùng xua tay, nói: “Con có một người thích hợp, có lẽ cần thẩm đi tìm hiểu tình hình một chút!”

“Có người thích hợp rồi à?” Bà Vương sửng sốt.

“Vâng, tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị ở huyện thành!” Vương thị mặt hơi đỏ, nói.

Nàng đương nhiên không biết tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị, đây không phải do nàng chọn, mà là do tiểu tử Dương Minh Hạo kia yêu cầu.

“Tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị!” Bà Vương suy nghĩ một chút, tiệm vải Lương thị thì nàng ta biết nhưng tiệm

vải Lương thị có cô nương nào thích hợp để thành thân hay không thì nàng ta thực sự không biết.

Huyện thành không thuộc khu vực mai mối của nàng ta, khu vực mai mối của nàng ta chỉ ở Vương gia thôn và mấy thôn xung quanh.

Chương 72: Có người thích hợp rồi à? (2)

Nhưng nàng ta muốn tìm hiểu về tiệm vải Lương thị cũng không khó, ở huyện thành có đồng nghiệp của nàng ta, nàng ta có thể đi tìm đồng nghiệp để hỏi thăm.

“Ta nhớ là chủ nhà và chương quây của tiệm vải Lương thị đều không phải là người huyện An Ninh của chúng ta.” Bà Vương nói.

“Cái này, con cũng không rõ lắm, cần thăm tìm hiểu tình hình trước đã!” Vương thị nói.

Nàng chỉ nghe Dương Minh Hạo nói, căn bản không hiểu rõ tình hình cụ thể.

Bà Vương tính toán trong lòng, rồi nói: “Được rồi, ta sẽ đi tìm hiểu trước!”

“Vậy thì làm phiền thăm rồi.” Vương thị vội vàng lấy một chiếc túi tiền đưa cho bà Vương.

Cân nhắc trọng lượng của túi tiền, nụ cười trên mặt bà Vương càng rạng rỡ hơn: “Ôi chao, sao lại khách sáo như vậy?”

Mặc dù nói vậy nhưng nàng ta không hề có ý định trả lại túi tiền cho Vương thị.

“Còn làm phiền thăm để tâm nhiều hơn!”

Vương thị cười cười, rồi đứng dậy cáo từ.

Nàng vừa đi, bà Vương lập tức đến huyện thành.

Dương Chính Sơn hoàn toàn không biết Dương Minh Hạo đề ý đến tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị, thật ra cho dù hắn có biết cũng sẽ không để tâm đến chuyện này.

Mặc dù hắn là phụ thân của Dương Minh Hạo nhưng chuyện nói mỗi phải nhờ đến bà mai mối và nữ nhân trong nhà lo liệu.

Điều duy nhất hắn có thể làm là kiểm tra người trước khi định hôn.

Còn những chuyện khác, hắn muốn nhúng tay vào cũng không nhúng tay được.

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn đều bận rộn với việc cúng tổ tiên và tổ chức tiệc.

Nếu như muốn tổ chức tiệc, hắn đương nhiên phải mời một số người thân và bạn bè đến.

Lư Châu ở tiệm rèn trên huyện thành, Lục gia ở trấn Thanh Hà, Khương gia ở Khương gia thôn, Vương gia ở Vương gia thôn, Lý gia ở Lý gia thôn.

Những bằng hữu, bà con này, hắn đều phải mời.

Ngoài ra, hắn còn phải tìm một vài đầu bếp, mua nguyên liệu cần thiết cho tiệc, v.v.

Vì những chuyện này, hai ngày nay, Dương Chính Sơn bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Hôm nay, hắn vừa từ huyện thành mua nguyên liệu về thì thấy Dương Minh Thành mặt mày đen sì đi ra từ gian phòng phía Đông, phía sau Vương thị mắt đỏ hoe đi theo.

Thấy họ như vậy, Dương Chính Sơn hơi sửng sốt.

Hai vợ chồng xảy ra chuyện gì vậy? Cãi nhau ư?

“Các con sao vậy?”

Dương Chính Sơn cảm thấy mình là chủ gia đình, phải nắm rõ mọi tình hình trong nhà nên hấn thẳng thắn hỏi.

“Cha!”

Dương Minh Thành và Vương thị rõ ràng không ngờ Dương Chính Sơn sẽ về vào lúc này.

Hai người thấy Dương Chính Sơn đều không khỏi cứng đờ, Dương Minh Thành hơi mất tự nhiên, Vương thị thì hoảng hốt.

“Cha, chuyện đó, không có gì đâu!” Dương Minh Thành cúi đầu, lắp bắp nói.

Dương Chính Sơn nhìn hấn với ánh mắt kỳ lạ.

Tên đại nhi tử này từ trước đến nay vẫn luôn thật thà, chưa bao giờ nói dối phụ thân già này, hôm nay lại có thể nói dối rồi à?

Có chuyện!

Chỉ không biết là chuyện gì!

Dương Chính Sơn nhìn về phía Vương thị, Vương thị cảm nhận được ánh mắt của hấn, cả người run rẩy.

Tiếp đó, Vương thị quỳ phịch xuống đất.

“Cha, là lỗi của con, con không nên quản chuyện nhà mẹ đẻ!”

“Hử!”

Dương Chính Sơn ngơ ngác.

Cái gì với cái gì vậy? Sao lại quỳ rồi? Những người khác trong nhà cũng lần lượt đi ra, nhìn Vương thị với vẻ mặt khó hiểu.

Ngoại trừ Lý thị, nàng biết Vương thị đã làm gì trong hai ngày nay.

Khuyến khích nhà mẹ đẻ chia gia sản!

Ngày hôm qua, Vương gia đã chia gia sản, mà Vương thị đóng một vai trò rất quan trọng trong đó.

Chuyện này đã truyền ra ngoài, truyền đến cả Dương gia thôn.

Lý thị là một thành viên của tổ tình báo thôn làng, đương nhiên cũng nghe được những chuyện này.

“Con quản chuyện gì ở nhà mẹ đẻ?”

Dương Chính Sơn không có thời gian để ngồi lê đôi mách với những bà tám trong thôn nên căn bản không nghe nói đến chuyện của Vương gia.

“Chia gia sản! Con bảo cha mẹ con chia gia sản!” Vương thị cúi đầu, bất an nói.

Dương Chính Sơn cảm thấy hơi khó hiểu: “Tại sao lại chia gia sản?”

“Các tâu tử thường xuyên cãi nhau, cha mẹ vì thế mà buồn phiền~~” Giọng nói của Vương thị càng lúc càng nhỏ.

Cha mẹ còn sống, không chia gia sản.

Đây là tập tục và cũng là đạo hiếu.

Nếu cha mẹ còn sống mà con cái muốn chia gia sản thì chính là bất hiếu.

Còn nữ nhi đã gả như nước đổ đi.

Vương thị can thiệp vào chuyện nhà mẹ đẻ, còn khuyến khích cha mẹ chia gia sản, ở đây sẽ bị người ta dị nghị.

Dương Chính Sơn bưng tỉnh.

Mặc dù ở đây có rất nhiều quan niệm và tập tục mà hắn không đồng tình nhưng đã ở đây thì hắn phải thích nghi với

những quan niệm và tập tục ở đây.

Tuy nhiên, thích nghi thì thích nghi, trong thâm tâm hẳn vẫn mang quan niệm hiện đại.

Chuyện chia gia sản thì nên chia.

Con cái bất hiếu thì giữ lại bên cạnh làm gì?

Chia sớm cho xong, đỡ phải lo nghĩ.

Nếu ba huynh đệ Dương Minh Thành bất hiếu, Dương Chính Sơn tuyệt đối sẽ không do dự mà đuổi bọn họ ra khỏi nhà.

Nhưng hẳn lại nhìn Vương thị với con mắt khác.

Nàng dâu này có bản lĩnh rồi!

Trước đây hẳn còn thấy Vương thị nhu nhược, không có chính kiến nhưng bây giờ nàng lại có thể dám chạy đến nhà mẹ để giúp cha mẹ chia gia sản, tính tình đã thay đổi nhiều.

Dương Chính Sơn thấy đây là chuyện tốt.

Những người nhà họ Dương này đều cần phải trưởng thành, đều cần phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Mạnh mẽ ở đây không phải là mạnh về võ lực, mà là mạnh về tính cách và tâm lý.

Chương 73: Không gian thạch đàm

“Đứng lên đi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần phải như vậy!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

“Chuyện nhỏ?” Dương Minh Thành ngạc nhiên nhìn hắn.

“Không phải chuyện nhỏ à?”

“Nhưng bên ngoài đều nói...” Dương Minh Thành nhìn Vương thị.

Dương Chính Sơn nhếch mép, hắn đương nhiên biết bên ngoài sẽ nói gì, tổ tình báo trong thôn suốt ngày buôn chuyện, chuyện nhà đông nhà tây, những chuyện đàn bà lật vật, hắn mới không thèm để ý.

“Bên ngoài nói gì liên quan gì đến con? Mau về đỡ dành vợ con đi, nếu để cha thấy con bắt nạt vợ mình nữa thì xem cha có đánh con không!”

Dương Chính Sơn lười giải thích với Dương Minh Thành.

Thật ra là không giải thích được, Dương Minh Thành là người ở nơi này, một số quan niệm đã ăn sâu vào xương tủy, cho dù hắn có muốn thay đổi Dương Minh Thành cũng rất khó.

Hành động của Vương thị trong mắt Dương Minh Thành chắc chắn là sai.

Xã hội phong kiến, nam tôn nữ ti, tam tông tứ đức, thất xuất tam bất khứ, các loại khuôn khổ đều là để trói buộc phụ nữ.

Dương Chính Sơn đương nhiên biết những điều này nhưng hắn không thể thay đổi, cũng không muốn thay đổi.

Dương Minh Thành nghe lời Dương Chính Sơn, lập tức rút cổ lại.

Cha hắn muốn đánh hắn? Chuyện này âm ỉ quá rồi?

Đừng nhìn hắn bây giờ là võ giả nhưng hắn thật sự không dám động thủ với Dương Chính Sơn.

Đừng nói là động thủ, ngay cả động khẩu cũng không dám.

Dương Minh Thành vội vàng đỡ Vương thị dậy, vừa kéo vừa ôm đưa Vương thị về phòng.

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm hai vợ chồng đang làm gì trong phòng, ban ngày ban mặt họ cũng không làm được gì.

Được rồi, cho dù bọn họ muốn làm gì, Dương Chính Sơn cũng không tiện quản.

“Khụ khụ, Lý thị, lão nhị đâu?”

“Lão nhị từ sáng sớm đã dẫn Lâm Triền lên núi rồi!” Lý thị đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu.

Mặc dù bây giờ thanh niên trai tráng trong Dương gia thôn đã giải tán, không còn tập luyện thường xuyên nữa nhưng bãi tập sau núi vẫn còn đó, người nhà hoặc người trong thôn muốn luyện võ đều sẽ đến đó.

“Chờ hai đứa về thì bảo nó đến gặp ta!” Dương Chính Sơn dặn dò một câu, rồi quay về phòng mình.

Ngồi trên mép giường, Dương Chính Sơn khẽ động tâm thần, trước mắt hiện ra hình ảnh của suối nước linh thiêng trong khe đá.

Hắn đã đến thế giới này được hơn nửa năm rồi, suối nước linh thiêng trong khe đá cũng theo hắn được hơn nửa năm.

So với khe đá ban đầu, bây giờ nó đã biến thành một thạch đàm rộng một trượng nhưng nước suối trong ao rất ít, chỉ có một vũng nước, đại khái chỉ bằng một thùng nước.

Mặc dù không có nước suối phun lên ở giữa ao nhưng lại có gợn sóng, điều này chứng tỏ lượng nước suối chảy ra đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Theo ước tính của Dương Chính Sơn, bây giờ lượng nước suối chảy ra mỗi ngày của suối nước linh thiêng hắn là khoảng sáu bảy bát.

Với lượng nước suối chảy ra lớn như vậy, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không giữ lại.

Gần đây, nước mà nhà họ Dương dùng đều là nước linh tuyến đã pha loãng.

Khi nước suối ngày càng nhiều, Dương Chính Sơn cũng không còn trân trọng như trước, mỗi ngày đều cho thêm một hoặc hai bát nước suối vào thùng nước nấu cơm, đun nước.

Nhưng cho dù như vậy, nước suối trong ao vẫn ngày càng nhiều.

Và theo quan sát của Dương Chính Sơn, hắn cũng phát hiện ra một số quy luật về sự mở rộng của thạch đàm.

Sự mở rộng của thạch đàm không phải là mở rộng theo thể chất hoặc tu vi của hắn, mà là mở rộng chậm rãi theo thời gian.

Có lẽ thời gian không phải là nguyên nhân khiến thạch đàm mở rộng nhưng giữa hai điều này hắn có mối liên hệ rất lớn.

Dương Chính Sơn không tìm ra được nguyên nhân chính khiến thạch đàm mở rộng nhưng hắn phát hiện ra những thay

đôi khác trong thạch đàm.

Thay đổi thứ nhất là sau khi thạch đàm mở rộng đến một trượng, đất đen lộ ra, không còn là khối đá nữa.

Mặc dù chỉ có một khe đất rộng bằng ngón tay nhưng điều này có nghĩa là sau này nếu thạch đàm tiếp tục mở rộng, rất có thể sẽ xuất hiện một lượng lớn đất.

Thay đổi thứ hai, hay đúng hơn là phát hiện.

Hắn phát hiện ra mình có thể vào trong thạch đàm, không chỉ có mình hắn, hắn có thể để đồ vật bên ngoài vào trong không gian thạch đàm.

Chỉ cần động tâm niệm, hắn có thể để đồ vật vào trong không gian, hoặc lấy đồ vật ra khỏi không gian.

Phát hiện này khiến Dương Chính Sơn phấn khích rất lâu.

Không gian chứa đồ trong truyền thuyết!

Không chỉ là không gian chứa đồ, còn có thể là không gian trống rỗng?

Cũng có thể là động phủ của thần tiên, hoặc là động thiên phúc địa.

Dương Chính Sơn đã có rất nhiều phỏng đoán nhưng bây giờ những phỏng đoán này của hắn đều không thể chứng thực được, cần phải đợi đến khi không gian thạch đàm mở rộng đến một mức độ nhất định mới có thể chứng thực được.

Cũng có lẽ trong không gian này còn có những bảo vật khác.

Dương Chính Sơn rất mong chờ điều này.

Kiểm tra không gian thạch đàm, thấy hôm nay không có gì thay đổi, Dương Chính Sơn lấy một ấm nước sôi, quay người đi ra khỏi phòng để đun nước.

Nước của hắn còn chưa sôi, hắn đã nghe thấy trong sân truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

“Cha, cha~~”

Dương Minh Chí vừa gọi vừa chạy vào trong nhà.

“Sao thế?” Dương Chính Sơn không ngẩng đầu lên, nhìn nước sôi của mình.

“Cha, con trở thành võ giả rồi!” Dương Minh Chí đứng trước mặt hắn, bày ra vẻ mặt muốn được khen ngợi.

Nhưng Dương Chính Sơn liếc hắn một cái, chỉ nói ra hai chữ.

“Tốt lắm!”

“...”

Chương 74: Thưởng ‘canh gà’

Dương Minh Chí ngơ ngác nhìn hấn.

Tốt lắm!

Chỉ có hai chữ thôi ư?

Qua loa quá vậy?

“Cha, con trở thành võ giả rồi!” Dương Minh Chí thấy Dương Chính Sơn có lẽ không nghe rõ, hấn lại nói một lần nữa.

Dương Chính Sơn mất kiên nhẫn phát tay, nói: “Biết rồi! Nếu như đã trở thành võ giả thì càng không được lơ là, sau này phải cố gắng tu luyện!”

Dương Minh Chí trở thành võ giả có đáng mừng không? Dương nhiên là đáng mừng.

Nhưng vấn đề là, hiện tại nhà họ Dương đã có hai võ giả, Dương gia thôn có đến bốn võ giả.

Dương Minh Thành lúc trước trở thành võ giả, là người đứng đầu thế hệ trẻ của tộc Dương thị, cho nên cả tộc, dù là Dương Chính Tường hay tộc nhân bình thường, đều vui mừng khôn xiết, còn tổ chức ăn mừng linh đình.

Sau đó là Dương Minh Vũ, khi Dương Minh Vũ trở thành võ giả, phản ứng của cả tộc rất bình đạm, một là vì lúc đó có nguy cơ Hồ tộc xâm nhập, mọi người đều không có tâm trạng để ăn mừng. Hai là vì có Dương Minh Thành ở trước nên

chuyện Dương Minh Vũ trở thành võ giả cũng không còn quan trọng nữa.

Bây giờ đến lượt Dương Minh Chí thì càng không quan trọng nữa.

Cũng không thể nói là không quan trọng, chỉ có thể nói là theo thời gian, tộc Dương thị có càng nhiều võ giả thì việc có người trở thành võ giả cũng trở nên bình thường hơn.

Đây là tình hình trong tộc, còn trong mắt Dương Chính Sơn, việc Dương Minh Chí trở thành võ giả vốn là chuyện nằm trong dự liệu.

Dương Minh Chí ngày nào cũng uống nước linh tuyến pha loãng, thỉnh thoảng Dương Chính Sơn còn dùng nước linh tuyến bình thường pha trà cho hắn uống, nếu hắn vẫn không thể trở thành võ giả thì cũng không cần thiết phải tập võ nữa.

Vì vậy Dương Minh Chí trở thành võ giả, trong lòng Dương Chính Sơn không có chút ngạc nhiên nào.

Nhưng Dương Minh Chí lại khóc lóc nói: “Cha, con trở thành võ giả, cha không vui ư?”

“Vui chứ! Sao lại nói cha không vui?” Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, không hiểu ra sao.

“Nhưng mà, nhưng mà, phản ứng của cha bình đạm quá!” Dương Minh Chí cảm thấy mình bị bỏ rơi.

Dương Chính Sơn thấy bộ dạng đáng thương của hắn, bất đắc dĩ lắc đầu.

Được rồi.

Trong ba huynh đệ nhà họ Dương, chỉ có bộ dạng đáng thương của hắn là không chường mắt.

Nếu Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo làm ra bộ dạng này, hẳn nhất định sẽ tát cho một bạt tai.

Không còn cách nào khác, ai bảo Dương Minh Chí là người có dung mạo đẹp nhất trong ba huynh đệ chứ.

“Cha tin tưởng con, tin rằng con nhất định sẽ trở thành võ giả!”

“Không chỉ vậy, cha còn tin rằng tương lai con sẽ trở thành võ giả Hậu Thiên, trở thành võ giả mạnh mẽ hơn!”

Dương Chính Sơn an ủi nói.

“Thật à!” Dương Minh Chí mắt sáng lên.

“Tất nhiên, chỉ cần con kiên trì khổ luyện, cha tin rằng con nhất định sẽ trở thành cường giả vang danh thiên hạ!”

Dương Chính Sơn không chút kiêng dè rót cho Dương Minh Chí một bát canh gà.

Hắn cũng không quan tâm bát canh gà này có độc hay không, cứ rót vào trước đã.

Dương Minh Chí lại không phải những người kiếp trước bị canh gà độc hành hạ, sức đề kháng của hắn đối với canh gà gần như không có.

Vì vậy, khi Dương Chính Sơn nói ra những lời mang theo sự kỳ vọng và coi trọng này, cả người Dương Minh Chí như được tiêm máu gà, sôi sục nhiệt huyết.

“Cha yên tâm, con nhất định sẽ trở thành cường giả vang danh thiên hạ!”

Dương Minh Chí vốn thông minh lại trở nên kiêu ngạo.

Đi đường cũng có chút đầu nặng chân nhẹ, nhẹ bằng.

Nhưng sau khi cảm thương, hắn lại trở nên thực tế.

Chỉ là tại sao hẳn lại luyện thương trong sân?

Hiện tại trong nhà, ngoài Dương Vân Tuyết dẫn theo Vương thị, Lý thị và Vương Vân Kiều sẽ luyện thương trong sân, những người khác luyện thương đều sẽ đến trường luyện tập ở hậu sơn.

Nhìn Dương Minh Chí luyện thương, mọi người trong nhà đều ngơ ngác.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên.

Xem ra, bát canh gà này rất ngon! Sau này phải rót cho bọn họ nhiều hơn mới được.

Đợi Dương Minh Chí luyện xong một bộ thương pháp, nhiệt huyết trong lòng mới hơi lắng xuống.

Nước suối vừa nãy của Dương Chính Sơn cũng sôi, hẳn pha trà, gọi mọi người đến uống trà.

Ngày nay, nước suối nhiều hơn, Dương Chính Sơn cũng không còn keo kiệt như trước nữa.

Không chỉ ba huynh đệ Dương Minh Thành, ngay cả Vương thị, Lý thị, Lâm Triển và những người khác cũng có thể chia nhau một chén trà.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn sẽ không nói rằng trà này có lợi ích gì, chỉ nói rằng hãy để họ nếm thử xem có ngon không.

“Gia gia, con còn muốn nữa!” Đại tôn tử Dương Thừa Nghiệp uống xong một chén, chẹp chẹp miệng, giờ chén trà lên đòi.

Trà này vừa có hương thơm của lá trà, vừa có vị ngọt của nước suối, hương vị quả thực rất ngon, tiểu hài tử đương nhiên thích uống.

“Tiểu hài tử không được uống nhiều trà, nếu không sẽ không ngủ được.”

Dương Chính Sơn xoa đầu thằng bé, cười hiền hòa: “Gia gia cho con ăn kẹo!”

Nói rồi, hắn lấy một viên kẹo mạch nha từ chiếc rổ bên cạnh nhét vào miệng đại tôn tử.

Đại tôn tử nếm được vị ngọt, liền quên bằng chuyện trà nước, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười thích thú.

Dương Chính Sơn cũng không thiên vị, đại tôn tử có thì nhị tôn tử và đại tôn nữ cũng có, còn có cả tiểu hài tử Vương Minh Triết, hắn cũng không bỏ sót.

Nhân lúc đám Vương thị nấu cơm, Dương Chính Sơn bảo Dương Vân Tuyết bế mấy hài tử vào phòng mình, lên cho chúng uống nước linh tuyền.

Chương 75: Thưởng ‘canh gà’ (2)

Tiểu hài tử không uống được nhiều, chỉ cần vài thìa là đủ.

“Gia gia, ngon quá! Con còn muốn uống nữa!”

Dương Thừa Mậu đã một tuổi rưỡi, nói chuyện đã rất trôi chảy.

Hài tử mũm mĩm, trông như một cục thịt, lại đặc biệt hiếu động, chỉ cần lơ là một chút là nó đã chạy đi đâu mất bằng đôi chân ngắn ngủn của mình.

Còn Dương Thanh Uyên và Vương Minh Triết tuy chưa biết đi nhưng đã có thể bò khắp nơi.

Bây giờ trông nom chúng còn mệt hơn trước nhiều.

Dương Chính Sơn một mình chăm sóc chúng đã thấy hơi luống cuống.

“Số còn lại là của con!” Dương Chính Sơn đưa hết nước sôi trong chén trà cho Dương Thừa Mậu.

Dương Thừa Mậu ôm chén trà, ừng ực uống hết.

“Gia gia, bé!”

Dương Chính Sơn có chút bất lực, tiểu tử này bám người nhất.

“Đi chơi với ca ca của con đi!”

Hắn còn phải trông chừng hai hài tử trên giường, không để chúng bò đến mép giường rồi ngã xuống, không thể cứ để Dương Thừa Mậu mãi được.

May mà trong nhà đông người, nếu không thì việc trông hài tử sẽ là một chuyện phiền phức.

“Nhị đệ, ca ca đưa em đi chơi!” Dương Thừa Nghiệp bắt đầu hiểu chuyện, biết Dương Chính Sơn không chăm sóc xuể, vội kéo đệ đệ chạy ra ngoài.

Hai đứa nhỏ ngồi xõm ở góc sân, đào tổ kiến.

Xuân về hoa nở, lũ kiến khó khăn lắm mới có thể ra ngoài hít thở không khí, không ngờ vừa mới ló đầu ra đã bị hai đứa nhỏ ra tay tàn độc.

Dương Chính Sơn thương tiếc lũ kiến một giây, rồi một tay bẻ một hài tử mập mạp, ngồi trên giường trêu chọc chúng.

Thật ra hẳn không có nhiều thời gian trông hài tử, phần lớn thời gian đều là Dương Vân Tuyết, Lâm Triền và Vương Vân Kiều, ba đứa hài tử lớn trông hài tử nhỏ.

Hắn thỉnh thoảng mới bế hài tử, bồi đắp tình cảm với hài tử.

Dù sao thì hẳn cũng là gia gia, không phải bảo mẫu.

Hai ngày đã trôi qua.

Sáng sớm, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đi một vòng quanh Dương gia thôn.

Thân xác trước đây không biết cưỡi ngựa, Dương Chính Sơn trước đây cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy ngựa, vì vậy bây giờ hẳn phải học cưỡi ngựa từ đầu.

May thay, tính của Hồng Vân rất hiền lành, cộng thêm thể chất của Dương Chính Sơn vượt xa người thường, cưỡi ngựa không phải là chuyện khó nhưng muốn thành thạo cưỡi ngựa thì phải mất thời gian luyện tập chăm chỉ.

Không có ai chỉ bảo, Dương Chính Sơn tự mình mò mẫm để thích nghi.

Mỗi ngày, hắn đều dành ra nửa canh giờ cưỡi Hồng Vân đi một vòng quanh Dương gia thôn, không phi nước đại, chỉ điều khiển Hồng Vân đi dạo thong thả.

Như vậy vừa có thể bồi đắp tình cảm giữa hắn và Hồng Vân, vừa có thể bồi đắp sự ăn ý.

Không chỉ có hắn, Dương Minh Thành, Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ cũng cưỡi ngựa đi một vòng mỗi ngày.

Hôm nay là ngày Dương gia mở tiệc, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đi một vòng rồi về nhà trực tiếp chuẩn bị tiệc.

Vương thị và Lý thị mang những nguyên liệu đã chuẩn bị từ hôm qua ra, Dương Minh Thành và Dương Minh Chí đặt hai cái nồi lớn trong sân, Dương Minh Hạo, Dương Vân Tuyết và những người khác ngồi ở bên giếng để rửa nguyên liệu.

Khoảng hơn giờ Ty một chút, đầu bếp của tửu lâu trong huyện dẫn theo bốn học đồ đến.

Không lâu sau, trong sân nhà họ Dương đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

Những người hàng xóm xung quanh cũng đến giúp đỡ, bàn ghế được bày từ cổng Dương gia đến tận góc cây hòe lớn ở trung tâm thôn.

Dương Chính Sơn và Dương Chính Tường cùng một số tộc lão đứng ở đầu thôn chờ khách đến.

Lần này, Dương Chính Sơn không chỉ muốn đãi tiệc toàn bộ Dương gia thôn, mà còn muốn đãi tiệc cho rất nhiều hương thân địa chủ, tú tài, võ giả, v.v.

Toàn bộ huyện An Ninh, bất kỳ ai có chút quan hệ với tộc Dương thị và có chút địa vị, đều được Dương Chính Tường đề

ngợi gửi thiệp mời.

Khoảng giờ Ty ba khắc, Vương lão gia ở thôn Vương gia dẫn theo mấy nhi tử đến, tức là nhà mẹ đẻ của Vương thị.

Đây là họ hàng thân thiết, đương nhiên nằm trong danh sách được mời.

Nhưng Vương lão gia cảm thấy hơi mất mặt, sau khi gặp Dương Chính Sơn thì xấu hổ xin lỗi rất lâu.

Chuyện của Vương thị truyền ra ngoài đã mang lại không ít lời đàm tiếu cho nhà họ Dương và nhà họ Vương.

Dương Chính Sơn đương nhiên không để tâm đến những điều này, hắn đã an ủi Vương lão gia một lúc rồi mới mời vào nhà.

Tiếp theo là người nhà mẹ đẻ của Lý thị, cũng là một gia đình nông dân chất phác.

Dương Chính Sơn không tỏ ra thái độ cao cao tại thượng khi đối mặt với họ, hắn rất nhiệt tình đón họ vào nhà.

Một lát sau, Khương gia cũng đến nhưng Dương Vân Yên không đến, vì ngày sinh nở của nàng đã gần kề, hiện tại không nên đi lại bên ngoài.

Tiếp theo là Lục gia, Lục Tùng Hạc đích thân đến, dẫn theo cả một đại gia đình.

Nhạc phụ và nhạc mẫu đến, Dương Chính Sơn đương nhiên phải tiếp đón chu đáo.

“Nhìn nhà con thế này, cha và mẹ con cũng yên tâm rồi!” Lục Tùng Hạc nhìn cảnh Dương gia náo nhiệt, vui mừng nói.

Mặc dù trong lòng hắn cảm thấy hơi tiếc nuối vì nữ nhi của mình không được hưởng phúc này nhưng hắn vẫn cảm thấy an ủi.

Nhìn lại một đám hài tử, tâm trạng hẳn càng tốt hơn.

“Cha, mọi người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa con sẽ qua thăm mọi người!”

“Lão đại, các con qua tiếp đãi ngoại công và cứu cứu đi!”

Hôm nay có khá nhiều người đến, Dương Chính Sơn không thể luôn ở bên Lục Tùng Hạc, chỉ có thể gọi Dương Minh Thành đến tiếp đãi.

Chương 76: Tiệc mừng, vị khách không mời

“Con đi lo việc đi, không cần quan tâm đến bọn ta!” Lục Tùng Hạc cũng biết Dương Chính Sơn bận, không giữ Dương Chính Sơn lại.

Dương Chính Sơn lại chào hỏi Lục Chiêu Nhiên và mấy đứa ngoại tôn, rồi vội vã chạy ra đầu thôn.

Lúc này chính là lúc có rất nhiều khách đến, Dương Chính Tường và mấy tộc lão đều bận rộn, dẫn từng nhóm khách vào dự tiệc.

Có lý chính của thôn bên cạnh, có địa chủ hương thân xung quanh, còn có một số nho sinh và võ giả được mời.

“Chính Sơn huynh, chúc mừng, chúc mừng!”

“Tiền bối chúc mừng!”

Từng người lạ đến chúc mừng, Dương Chính Sơn cảm thấy mình như một cái máy, không ngừng đáp lễ.

Nói thật, hắn không quen những người này, thân xác trước không quen, hắn đương nhiên cũng không quen.

Nhưng người đến là khách, người ta đã đến đây là nể mặt hắn và tộc Dương thị, hắn đương nhiên phải tiếp đãi nhiệt tình.

Phải nói rằng, sau một hồi hàn huyên, hắn đã quen biết không ít võ giả và nho sinh.

Chỉ trong vòng một canh giờ, hai mươi bàn tiệc mà hắn chuẩn bị đã chật kín người.

May thay, hôm nay thời tiết đẹp, nắng ấm, mặc dù nhiệt độ hiện tại hơi thấp nhưng có nhiều người ngồi lại với nhau, không thấy lạnh.

Gần trưa, Dương Chính Sơn đón tiếp một vài vị khách bất ngờ.

Mấy chiếc xe ngựa chậm rãi chạy dọc theo con đường đất.

“Lão út, ha ha ha~~”

Người đầu tiên xuống xe ngựa là Lư Châu, hắn đến thì Dương Chính Sơn không bất ngờ nhưng những người phía sau hắn lại là những vị khách không mời mà đến.

Dương Chính Sơn tiến lên ôm Lư Châu chào hỏi: “Lư đại ca!”

Nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía một lão giả và một thiếu niên phía sau Lư Châu.

Lão giả mặc áo choàng xám, mái tóc bạc trắng được chải chuốt cẩn thận, trên mặt nở nụ cười hiền hòa.

Thiếu niên môi hồng răng trắng, có chút thư sinh yếu đuối nhưng trong mắt lại mang theo vẻ kiêu ngạo.

Lư Châu nhận ra ánh mắt của hắn, vội giới thiệu: “Đây là nhị gia của Lư gia, đây là thất thiếu gia của Lư gia ta!”

Dương Chính Sơn hơi sững sốt, nhanh chóng bước tới, chấp tay nói: “Chính Sơn bái kiến Lư nhị gia, bái kiến thất thiếu gia!”

Tộc Lư thị chính là sĩ tộc lớn nhất của huyện An Ninh.

Mặc dù trong toàn bộ Đại Vinh không được coi là gì nhưng ở huyện An Ninh thì họ chính là hoàng đế.

Nói một câu không hay, huyện thái gia khi ở trước mặt Lư gia cũng phải cúi đầu làm nhỏ.

Dương gia có thể lọt vào mắt xanh của Lư gia, đó là vinh hạnh.

Đây không phải là tự ti, mà là sự thật.

Đừng nhìn tộc Dương thị hiện tại có khá nhiều võ giả nhưng trước mặt Lư gia thì chẳng là gì cả.

Dương Chính Sơn liếc nhìn những hộ vệ bên cạnh xe ngựa, biết rằng bảy tám hộ vệ này đều là võ giả.

Trước mặt người ta, võ giả chỉ có thể làm hộ vệ.

Đây chính là khoảng cách.

“Ha ha, Lư Châu là tôn tử của lão phu, lão phu không khách sáo gọi một tiếng Chính Sơn, Chính Sơn sẽ không để bụng chứ!” Lư nhị gia cười sảng khoái.

“Sao lại để bụng ạ? Đây là vinh hạnh của ta!” Dương Chính Sơn cười nói.

Một lão giả sáu mươi bảy mươi tuổi gọi tên hấn, chẳng phải rất bình thường sao? Nếu có thể, Dương Chính Sơn không ngại hạ mình thêm một bậc, hấn thích nhất là làm tôn tử.

Tất nhiên chỉ là làm tôn tử, chứ không phải là trở thành tôn tử.

Làm tôn tử thì trẻ trung, trở thành tôn tử thì lại thấp kém, hai điều này có sự khác biệt.

“Ha ha, tốt! Tề Nhi!” Lư nhị gia nhìn về phía thất thiếu gia Lư gia bên cạnh.

Lư Tề tiến lên một bước, khom người bái lạy: “Lư Tề bái kiến Dương gia thúc thúc!”

Dương Chính Sơn lại sững sốt: “Thất thiếu gia đây là muốn làm ta xấu hổ, không dám không dám!”

“Ha ha, có gì mà không dám! Hấn gọi người một tiếng thúc thúc, đó là vinh hạnh của hấn!” Lư nhị gia nói.

Lúc này, Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Nói thật, Lư gia có thể đến đã coi như nể mặt Dương gia rồi.

Nhưng Lư nhị gia lại tỏ ra như vậy, ngược lại khiến Dương gia cảm thấy được nâng đỡ quá mức.

Nguyên thân chỉ có giao tình với Lư Châu của Lư gia, còn tộc Dương thị thì càng không liên quan gì đến Lư gia.

Trước đây tộc Dương thị thậm chí còn không xứng xách giày cho Lư gia, còn tộc Dương thị bây giờ thì có chút ít thể diện nhưng nhiều nhất cũng chỉ là lọt vào mắt xanh của Lư gia mà thôi.

Bây giờ Lư nhị gia lại tỏ ra như vậy, có chút ý muốn kết nghĩa thông gia với Dương gia, nếu tính theo vai vế này thì quan hệ của hai nhà sẽ trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Dương Chính Sơn nhìn Lư Tề, lại nhìn Lư nhị gia, trên mặt nở nụ cười nồng nhiệt.

“Vậy ta sẽ không khách sáo nữa, thất thiếu gia!”

Hấn đưa tay đỡ lấy cánh tay Lư Tề.

Mặc dù không hiểu ý của Lư gia nhưng Lư gia có ý muốn thân thiết với Dương gia, Dương Chính Sơn đương nhiên không có lý do gì để từ chối.

“Dương gia thúc thúc gọi ta là Thất Lang là được!” Lư Tề ôn hòa nhã nhặn nói.

Dương Chính Sơn cười gật đầu.

Lư gia quả nhiên là danh gia vọng tộc, lễ nghi và tâm thái này không phải những gia đình nhỏ bé có thể so sánh được.

Lư Tề này tuy trong mắt có vẻ kiêu ngạo nhưng cử chỉ hành động lại không hề có vẻ cao cao tại thượng, ngược lại còn rất lễ phép.

Ngay khi mấy người họ đang nói chuyện, phía sau lại có thêm hai chiếc xe ngựa đến.

Dương Chính Sơn quay đầu nhìn lại, thấy còn có nha dịch đi theo.

Chương 77: Đùi rất to rất to

Lư nhị gia cũng quay đầu nhìn theo, cười nói: “La đại nhân cũng đến!”

La đại nhân! La Cẩm?

Dương Chính Sơn nheo mắt lại.

Có gì đó không ổn!

Bao giờ mặt mũi hăn lớn đến thế à, lại có thể khiến Lư nhị gia và huyện thái gia đích thân đến?

Mặc dù hăn sắp đến Trùng Sơn quan làm thử bách hộ, nhậm chức quan đồn điền nhưng cũng không đến mức khiến Lư gia và La Cẩm coi trọng như vậy.

Cấp bậc của võ quan rất cao, thử bách hộ là võ quan từ lục phẩm nhưng thật ra lại không bằng những chức quan bát cửu phẩm trong huyện nha.

Cho dù hăn là thử bách hộ thì cũng không đến mức khiến Lư gia và La Cẩm chủ động chạy đến làm thân.

Đột nhiên, trong đầu Dương Chính Sơn lóe lên một tia sáng.

Không phải vì hăn? Vậy thì vì cái gì? Trên người hăn có gì đáng để họ coi trọng? Dương gia không có nhưng Trùng Sơn quan có!

Chu Lan!

Người duy nhất mà Dương Chính Sơn nghĩ đến chính là Chu Lan.

Chu Lan là ai? Tướng quân du kích tả doanh của Trùng Sơn quan, chỉ riêng điều này cũng không đủ để khiến Lư gia và La Cẩm nhiệt tình như vậy nhưng đừng quên Chu Lan xuất thân từ phủ Ninh quốc công.

Có thể kéo quan hệ với phủ Ninh quốc công, cho dù là quan hệ xa xôi thì ở huyện An Ninh cũng không thể coi thường.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn phát hiện trước mặt mình dường như có cái ‘đùi’ rất to, rất là to.

Ôm ‘đùi’! Dương Chính Sơn cảm thấy mình nên thử một lần.

Tiếc là hắn không biết Chu Lan có cho hắn ôm ‘đùi’ hay không.

Phỉ phui.

‘Đùi’ này không phải đùi kia, không phải cùng một chuyện.

Dương Chính Sơn lấy lại tinh thần, cười nói: “Lư nhị gia, chúng ta ra đón tiếp!”

“Nên thế!” Lư nhị gia đáp.

Mặc dù Lư gia là danh gia vọng tộc của huyện An Ninh, không cần phải sợ một huyện lệnh thất phẩm nhưng Lư nhị gia dù sao cũng chỉ là thường dân, chỉ xét riêng bản thân, cũng không có tư cách để ra vẻ trước mặt La Cẩm.

Hai người tiến lên, vừa lúc La Cẩm từ trên xe ngựa bước xuống.

“Chính Sơn huynh, không mời mà đến, mong huynh thứ lỗi!” La Cẩm cười xởi lởi nhìn Dương Chính Sơn, lại nhìn Lư nhị gia: “Lư tiên sinh cũng ở đây à?”

“Thảo dân bái kiến huyện tôn đại nhân!” Dương Chính Sơn chấp tay bái lạy.

“Lão phu bái kiến La đại nhân!” Lư nhị gia cũng bái lạy.

“Chính Sơn huynh, huynh như vậy là không đúng rồi, bây giờ huynh không phải là thường dân mà là thử bách hộ của Trùng Sơn quan!” La Cẩm chấp tay coi như đáp lễ, sau đó lại đưa tay đỡ Dương Chính Sơn và Lư nhị gia dậy.

“Ta và Lư tiên sinh cũng đã lâu không gặp, hôm nay phải trò chuyện thật vui vẻ mới được!”

Rõ ràng La Cẩm biết chuyện Dương Chính Sơn sắp đến Trùng Sơn quan, đương nhiên cũng biết chuyện Chu Lan đã đến Dương gia thôn.

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm hấn ta có chủ ý gì, khách sáo một hồi rồi ngênh đón tất cả vào thôn.

Nhưng hấn không sắp xếp cho La Cẩm và Lư nhị gia vào ngồi ở bàn tiệc trên đường trước cửa nhà mình, mà để Dương Chính Tường bày một bàn tiệc ở trong nhà.

Không cần Dương Chính Sơn đặc biệt dặn dò, Dương Chính Tường ngay khi phát hiện Lư nhị gia đến đã sắp xếp xong xuôi.

Dương Chính Tường tuy tuổi đã cao nhưng vẫn chưa hồ đồ, đương nhiên biết Lư gia không giống những người khác, không thể sắp xếp ở chỗ ngồi ngoài trời.

Mục đích La Cẩm đến đây cũng giống như Lư nhị gia, đều là muốn làm thân với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đoán không sai, bọn họ đều là vì Chu Lan mà đến.

Nhưng có một chuyện Dương Chính Sơn đoán sai, bọn họ không phải muốn thông qua hấn để móc nối quan hệ với Chu

Lan, nói khó nghe một chút, bọn họ không có tư cách để kéo quan hệ với Chu Lan.

Mục đích của bọn họ chỉ là muốn làm thân với Dương Chính Sơn mà thôi.

Dương Chính Sơn cảm thấy Dương gia không đủ tư cách để kết bằng hữu với Lư gia và La Cẩm, còn La Cẩm và Lư gia cũng tự biết mình, bọn họ cũng không có tư cách để kéo quan hệ với phủ Ninh quốc công.

Còn Chu Lan đích thân đến Dương gia thăm tìm Dương Chính Sơn, đây là sự coi trọng đối với Dương Chính Sơn, GYNB OACJả sự coi trọng này thì Dương Chính Sơn mới có tư cách để kết giao làm bằng hữu với La Cẩm và Lư gia.

Tiệc rượu kéo dài một canh giờ, hai người mới đứng dậy cáo từ.

Dương Chính Sơn cùng Dương Chính Tường đưa bọn họ ra khỏi Dương gia thôn, tiễn bọn họ đi rồi mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bọn họ chỉ thở phào được một lúc, lại phải vực dậy tinh thần để tiếp những vị khách khác.

Sự xuất hiện của Lư nhị gia và La Cẩm đã mang đến không ít náo nhiệt cho bữa tiệc này.

Những vị khách được mời đến đều vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng nhìn Dương gia với con mắt khác, khi ra về thái độ của họ trở nên nồng nhiệt hơn.

Hôm nay tiệc rượu này quả thực mệt mỏi.

Đón khách đã hơn một canh giờ, ăn tiệc cũng mất một canh giờ, tiễn khách cũng mất một canh giờ.

Cả ngày hôm nay, Dương Chính Sơn chỉ thấy khát khô cả cổ, nói chuyện cũng hơi khàn giọng.

Còn Dương Chính Tường thì càng choáng váng hơn, dù sao tuổi cũng đã cao, tinh thần không còn minh mẫn.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn tiễn hai gia đình thông gia là Lý gia và Vương gia đi rồi thì trời đã gần tối, Dương Chính Sơn lê thân thể mệt mỏi về nhà.

Chương 78: Đùi rất to rất to (2)

Tiệc rượu kết thúc, dân thôn giúp dọn dẹp trong ngoài nhà cửa.

Khi Dương Chính Sơn về đến nhà, chỉ còn người nhà đang sắp xếp quà cáp mà khách mang đến.

Đến dự tiệc, đương nhiên không thể tay không mà đến.

Hôm nay Dương gia chỉ riêng tiền mừng đã nhận được đầy sân.

Dương Chính Sơn nhìn đồng quà đầy sân, ngạc nhiên nói: “Sao lại nhiều thế này?”

Những món quà trong sân được phân chia rõ ràng, bên trái toàn là các sản phẩm nông sản như gà, vịt, trứng, thịt, bên phải thì gọn gàng hơn nhiều, được đựng trong những chiếc hộp tinh xảo hoặc phủ vải dầu.

“Cha, bên này là quà của Lư gia và La đại nhân tặng, bên kia là quà của những vị khách khác mang đến!” Dương Minh Thành chạy đến chỉ vào hai bên quà nói.

Dương Chính Sơn thật ra đã đoán được nhưng hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc.

“Chắc chắc, tiệc rượu này chúng ta có phải là kiếm lời lớn rồi không?”

“Không chỉ kiếm lời lớn, mà là kiếm lời to đùng!” Dương Minh Chí cũng chạy đến vui vẻ nói.

Để tổ chức tiệc rượu này, thật ra Dương Chính Sơn đã tốn không ít tiền.

Mời đầu bếp giỏi nhất huyện, các loại gà, vịt, cá, thịt đều mua không tiếc tiền, làm hơn hai mươi bàn, trung bình mỗi bàn phải hơn một lạng bạc.

Ban đầu hấn còn thấy tổ chức tiệc rượu là lỗ vốn nên mới nói với Dương Chính Tường rằng tiền chi cho tiệc rượu do hấn bỏ ra nhưng kết quả là tiệc rượu này không những không lỗ vốn, mà còn kiếm được một khoản lớn.

Nhưng phần kiếm được chủ yếu là từ Lư gia và La Cẩm.

Cho dù tiền chi cho tiệc rượu này do trong tộc bỏ ra thì những thứ Lư gia và La Cẩm tặng cũng là tặng cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn bước tới xem những món quà mà Lư gia và La Cẩm tặng.

Bút mực giấy nghiên vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, da lông thuộc thang vân vân, số lượng không ít hơn những thứ mà Chu Lan đã tặng trước đó.

Nhưng nếu xét về giá trị thì chắc chắn là những thứ Chu Lan tặng quý giá hơn, còn xét về tấm lòng thì những thứ Chu Lan tặng cũng chân thành hơn.

Dương Chính Sơn nhìn những thứ này, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cất đi trước, sau này chúng ta cũng phải đáp lễ.”

Lần này họ nhận quà của La Cẩm và Lư gia, sau này nếu La Cẩm và Lư gia có việc, họ cũng phải tặng quà lại.

Nếu như họ đến dự tiệc thì sau này đương nhiên phải có lễ qua lại.

Nếu quan hệ thân thiết hơn một chút thì vào các dịp lễ Tết còn phải tặng quà lễ.

Đối với các gia tộc danh giá thì lễ qua lại rất quan trọng, thể hiện rằng đôi bên muốn duy trì mối quan hệ hữu hảo.

Mà Dương gia muốn phát triển lớn mạnh thì không thể tránh khỏi việc giao lưu với một số gia tộc danh giá lâu đời.

Thậm chí Dương gia còn phải chủ động kết giao với những gia tộc danh giá này.

Trước đây Dương Chính Sơn không nghĩ nhiều đến những điều này nhưng lần này Lư gia và La Cẩm đến, Dương Chính Sơn không thể không cân nhắc.

Dương gia lại bận rộn một phen mới sắp xếp xong tất cả quà cáp.

Nhưng nhìn đống quà chất đầy giường, Dương Chính Sơn lại thấy đau đầu.

Nhà họ đến quà cáp cũng sắp không biết để đâu cho hết, đây quả là một nỗi phiền muộn hạnh phúc.

Dương Chính Sơn lại nảy ra ý định xây nhà.

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn vẫn không được nhàn rỗi.

Tiệc rượu đã xong nhưng trong tộc vẫn còn rất nhiều việc phải xử lý.

Sửa đường, xây trường học cho tộc, mua thêm đất đai cho tộc, những việc này đều cần Dương Chính Sơn phải lên tiếng, dù sao thì danh nghĩa tám trăm lượng bạc kia là do Dương Chính Sơn bỏ ra.

Bận rộn thêm mấy ngày nữa thì bà Vương tìm đến.

Trong nhà chính của Dương gia, bà Vương tươi cười nói với Dương Chính Sơn: “Dương lão gia, ta đã tìm hiểu về tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị rồi, là một cô nương tốt!”

Từ khi nhà họ tìm được tá điền, Dương Chính Sơn đã được nâng cấp lên thành lão gia.

Lúc đầu chỉ có tá điền gọi hắn như vậy, sau đó một số người ngoại tộc trong thôn cũng gọi theo, giờ thì thôn dân ở mấy thôn xung quanh cũng gọi hắn như vậy.

“Tiệm vải Lương thị?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn nàng ta.

Vương thị ở bên cạnh vội vàng giải thích: “Cha, tam đệ thích tiểu nương tử của tiệm vải Lương thị!”

Dương Minh Hạo nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn.

Thảo nào mấy hôm nay tên tiểu tử này cứ lơ đãng, hóa ra là vì chuyện này!

“Nói rõ ràng xem nào!”

“Vâng!” Bà Vương cười đáp, rồi giới thiệu về tình hình của tiểu nương tử ở tiệm vải Lương thị.

Tiểu nương tử đó đích thị là nữ nhi của chủ tiệm vải, năm nay mười bốn tuổi, dung mạo thanh tú, ngày thường đều giúp việc trong tiệm vải.

Về tính cách, theo lời bà Vương thì nàng ấy dịu dàng, đoan trang, hiếu lễ nghĩa, đối xử với mọi người rất tốt, v.v.

“Ta không nói bừa đâu, để tìm hiểu tình hình của tiểu nương tử này, ta đã đến tiệm vải Lương thị mấy chuyến, còn mua không ít vải ở đó.”

Bà Vương cũng biết tiếng tăm của mình ở bên ngoài nên còn cố tình chứng minh lời mình nói đáng tin.

Dương Chính Sơn không nghi ngờ lời bà Vương nói, có lẽ lời bà Vương nói có phần phóng đại nhưng hắn tin bà Vương

không dám lừa hắn.

Mười bốn tuổi ư!

Tiểu cô nương mới mười bốn tuổi!

Hắn để một tiểu cô nương mười bốn tuổi đi lấy chồng, trong lòng luôn thấy bất ổn.

“Hình như tiệm vải Lương thị không phải ở huyện An Ninh!”

“Ta này cũng đã tìm hiểu, tiệm vải Lương thị này là sản nghiệp của Lương gia ở phủ Tĩnh An, Lương gia chính là thương gia giàu có ở phủ Tĩnh An.” Bà Vương hơi lo lắng nói.

Chương 79: Tiệm vải Lương thị

Thương gia giàu có, nghe có vẻ rất nhiều tiền.

Nhưng trên thực tế, địa vị của thương nhân không cao.

Sĩ, nông, công, thương, võ và sĩ ngang nhau.

Nếu người khác tìm nàng ta để nói về mối hôn sự như vậy, có lẽ nàng ta sẽ chế nhạo một phen.

Nông hộ bình thường không thể với tới ngưỡng cửa của thương gia giàu có.

Nhưng Dương gia bây giờ không còn là nông hộ bình thường nữa rồi, nàng ta biết Dương Chính Sơn sắp làm quan, hơn nữa còn biết hai ngày trước đó La Cẩm và Lư nhị gia đã đến nhà họ dự tiệc.

Cho nên bây giờ nàng ta rất lo lắng Dương Chính Sơn sẽ coi thường thương nhân.

Rõ ràng là nàng ta lo lắng thừa, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không coi thường thương nhân, Dương Chính Sơn cảm thấy người ta sẽ coi thường nhà họ Dương.

Mặc dù địa vị của thương nhân thấp nhưng khi của cải đạt đến một mức độ nhất định thì cũng có thể chi phối quyền thế.

Mà Lương gia có thể trở thành thương gia giàu có của một phủ thì chắc chắn có người chống lưng, nếu không thì Lương gia làm sao giữ được nhiều của cải như vậy?

“Nàng có vai vế gì trong Lương gia?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Nghe nói là đích nữ của tam phòng nhà họ Lương! Chương quỹ tiệm vải chính là tam gia nhà họ Lương.” Bà Vương đáp.

Dương Chính Sơn suy nghĩ.

Chuyện này có vẻ hơi không bắt ổn.

Lương gia chính là thương gia giàu có của phủ Tĩnh An, lẽ ra con cháu Lương gia không nên đến huyện An Ninh này làm chương quỹ mới đúng, càng không nên để một nữ tử chưa xuất

Vậy thì tại sao tam gia nhà họ Lương lại đưa người nhà đến huyện An Ninh?

Chẳng lẽ Lương gia chia gia sản? Nếu là vì chia gia sản, tam phòng Lương gia được sản nghiệp ở huyện An Ninh, tam gia nhà họ Lương mới phải đến huyện An Ninh, lời giải thích này cũng hợp lý.

Nhưng nếu thực sự là như vậy thì chứng tỏ địa vị của tam phòng trong nhà họ Lương không cao, sản nghiệp được chia cũng rất hạn chế.

Dương Chính Sơn không phải tham lam sản nghiệp của Lương gia, hắn chỉ muốn tìm cho Dương gia một mối thông gia không có phiền phức.

Giống như nhà họ Vương và nhà họ Lý đều là nông dân chất phác, như vậy rất tốt.

Còn như thương gia giàu có như nhà họ Lương, đằng sau đều liên quan đến rất nhiều thế lực.

Nếu Lương gia thực sự chia gia sản, tam gia nhà họ Lương tách ra khỏi Lương gia thì cũng không phải không thể.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Dương Minh Hạo.

“Con đã gặp vị tiểu nương tử đó mấy lần!”

“Dạ, hai lần!” Dương Minh Hạo mặt đỏ bừng, tiểu tử này lại có thể ngượng ngùng rồi.

“Có nói chuyện không?”

“Không!”

Dương Chính Sơn khóe miệng hơi giật giật.

Nói cách khác là tiểu tử ngươi là thấy sắc nảy lòng tham?

Mới gặp hai lần đã muốn cưới người ta, Dương Chính Sơn không biết nên nói tiểu tử này là ngây thơ hay là vô tri nữa.

Dương Chính Sơn cảm thấy mình nên đích thân đi xem vị tiểu cô nương kia, nếu đúng như hán nghĩ thì cưới vị tiểu cô nương kia về cũng không có gì.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn liền để bà Vương về trước, đồng thời nói nếu thấy hợp thì sẽ tìm bà làm mối, đương nhiên tiền thưởng không thể thiếu, Dương Chính Sơn lấy ra hai đồng bạc làm tiền thưởng cho bà Vương đã chạy đi chạy lại huyện thành mấy lần.

Nhận được bạc, nụ cười trên mặt bà Vương càng thêm từ bi, vui vẻ rời đi.

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn kết thúc buổi tập luyện buổi sáng, liền cưỡi Hồng Vân đến huyện thành.

Hồng Vân là ngựa Hồ bên ngoài Trùng Sơn quan, thuộc giống ngựa thuần chủng của phương Bắc, về khả năng chịu lạnh và sức bền đều vượt trội hơn các giống ngựa khác nhưng tốc độ và sức bùng nổ của nó lại kém hơn, không bằng giống ngựa thuần chủng phía Tây Vực Đại Vinh.

Nhưng đối với Dương Chính Sơn, sự tồn tại của Hồng Vân đã mang lại cho hắn rất nhiều tiện lợi.

Trước đây đi xe bò đến huyện thành mất nửa canh giờ, bây giờ cưỡi ngựa chỉ mất hai khắc là đến.

Hơn nữa đây còn là trường hợp Dương Chính Sơn chưa thành thạo cưỡi ngựa, nếu Dương Chính Sơn thành thạo cưỡi ngựa thì chỉ cần hơn một khắc là có thể đến huyện thành.

Cưỡi trên lưng ngựa, cảm nhận làn gió mát thổi tới, tâm trạng của Dương Chính Sơn rất tốt.

Bây giờ ta cũng là người có xe rồi.

Chiếc xe ngựa này không kém chiếc xe ngựa kia bao nhiêu.

Cưỡi ngựa vào thành, ngay cả lính canh giữ cổng thành cũng phải nhìn hẩn thêm một lần.

Vào thành, Dương Chính Sơn tìm một nhà trọ, gửi Hồng Vân ở nhà trọ.

Nhà trọ trong thành cũng đóng vai trò là bãi đậu xe, ngựa hay xe ngựa đều có thể gửi ở nhà trọ, đương nhiên là phải trả phí, nếu muốn cho ngựa ăn cỏ thì còn phải trả thêm phí.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không keo kiệt, trực tiếp gọi cho Hồng Vân một phần thức ăn lớn có trộn đậu.

Sắp xếp xong cho Hồng Vân, Dương Chính Sơn liền thông thả đi về phía tiệm vải Lương thị.

Thật ra hẩn đã từng đến tiệm vải Lương thị, năm ngoái trước khi vào đông, vải bông và bông hẩn mua đều là ở tiệm vải Lương thị.

Chỉ là lúc đó hẩn không ngờ tiểu tử Dương Minh Hạo này lại để mắt đến khuê nữ nhà người ta, cho nên hẩn mua xong đồ liền đi, căn bản không nói chuyện nhiều với chủ tiệm.

Lúc này còn sớm, các cửa hàng mới vừa mở cửa, không có mấy khách.

Tiệm vải Lương thị càng thêm trống trải, ngoài một nam nhân trung niên hơn ba mươi tuổi đang gảy bàn tính thì không còn tiếng động nào khác.

Chương 80: Tiệm vải Lương thị (2)

Dương Chính Sơn đi vào tiệm vải Lương thị, nam nhân trung niên đó cũng không phát hiện ra hắn.

“Khụ khụ!!” Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng.

Lương tam gia ngẩng đầu lên: “Khách quan cần gì?”

“Ta muốn mua một ít vải bông, không biết chỗ các người có bao nhiêu?” Dương Chính Sơn cố gắng để mình biểu hiện hòa nhã một chút.

Biết đâu sau này hắn và Lương tam gia này sẽ là thông gia, đương nhiên phải để lại chút ấn tượng tốt.

“Vải bông!” Lương tam gia kinh ngạc nói: “Tiệm nhỏ có rất nhiều vải bông, đây đều là vải bông, không biết khách quan muốn loại nào?”

Dương Chính Sơn thuận theo ngón tay của hắn nhìn lại, sau đó liền tiến lên xem vải.

Dương Chính Sơn thực sự muốn mua một ít vải.

Bây giờ đã vào xuân, trong nhà cũng nên thêm một ít quần áo mặc vào mùa xuân hè.

Ngoài ra, hắn sắp dẫn người đến Trùng Sơn quan, hắn định may cho những tiểu tử kia mỗi người một bộ quần áo.

Những thôn dân khác trong Dương gia thôn không giàu có giống như nhà họ Dương, quần áo của họ hầu như đều có miếng vá, ngay cả vào dịp Tết cũng không nỡ mua một bộ quần áo mới.

Những người này nếu như muốn theo hấn vào sinh ra tử, hấn đương nhiên phải lo cho họ về ăn mặc ở, giải quyết nỗi lo sau lưng cho họ.

Dương Chính Sơn chọn ba loại vải trong đồng vải, nói: “Loại này cho ta ba tấm, loại này năm tấm, loại này ba tấm, có không?”

Thật ra trong nhà họ Dương còn rất nhiều vải nhưng đều là những loại vải tương đối đắt tiền, không thích hợp để may cho một đám quân nhân.

Lương tam gia hiển nhiên không ngờ Dương Chính Sơn sẽ mua nhiều vải như vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Khách quan mời vào hậu đường ngồi một lát, tại hạ sẽ đi chuẩn bị cho khách quan ngay.”

Mười một tấm vải không phải là một mối làm ăn nhỏ.

Nói chung, những khách đến tiệm vải cắt vải đều cắt hai ba mét, đủ để may một hai bộ quần áo.

Mà một tấm vải là mười ba mét, Dương Chính Sơn mua mười một tấm vải, đối với tiệm vải Lương thị mà nói đã coi như là một mối làm ăn lớn rồi.

Nhìn tấm rèm cửa mà Lương tam gia vén lên, Dương Chính Sơn mang theo ý cười đi vào.

Mục đích của hấn chính là muốn đi vào hậu đường xem một chút, cũng muốn gặp tiểu nương tử kia.

“Trân Nhi, Trân Nhi, rót trà cho khách!”

Lương tam gia vừa mới nghênh đón Dương Chính Sơn vào hậu đường, liền gọi người rót trà.

“Tới đây!” Một giọng nói trong trẻo từ hậu viện truyền đến.

Dương Chính Sơn chỉ ngồi một lát thì có một thiếu nữ mặc váy vải màu xanh bung khay trà đi vào.

“Mời quý khách dùng trà!” Thiếu nữ cười dịu dàng.

Dương Chính Sơn đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Tiểu cô nương này trông rất ưa nhìn, mày thanh mắt sáng, đôi mắt đen láy trong trẻo, khuôn mặt tròn trịa có chút mũm mĩm.

Không diêm dúa, không kiêu căng, ngược lại có chút đáng yêu.

“Đây là khuê nữ của chương quỹ ư?” Dương Chính Sơn thấy Lương tam gia ôm hai tấm vải đi vào, liền thuận miệng hỏi.

“Ha ha, đúng là khuê nữ nhà ta.” Lương tam gia cũng thuận miệng đáp.

“Thật là một cô nương siêng năng!” Dương Chính Sơn lại nói.

Lúc này, khi tiểu cô nương rót trà, hắn phát hiện tay nàng không phải kiểu mười ngón tay không dính nước mùa xuân, mà có một lớp chai mỏng.

Một tiểu cô nương như nàng đương nhiên sẽ không làm việc đồng áng, lớp chai trên tay hắn là do làm nữ công gia chánh mà có.

Hắn vừa dứt lời, Lương tam gia vốn không để ý bỗng nhiên ánh mắt thay đổi, nhìn hắn có thêm vài phần cảnh giác.

Còn tiểu cô nương thì lặng lẽ lui ra khỏi hậu đường.

Bất ngờ bình phẩm nữ nhi nhà người khác là một điều rất kiêng kỵ.

Đặc biệt là những cô nương chưa xuất giá, đã khó khăn lắm mới được ra ngoài gặp người, huống hồ lại bị một nam tử xa lạ đánh giá trước mặt.

Nhưng Lương tam gia không nổi giận ngay, mà chỉ nhàn nhạt nói: “Khách nhân chờ một lát.”

Dương Chính Sơn cũng không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ uống trà.

Trà bình thường, chứng tỏ cuộc sống của Lương tam gia không được khá giả lắm.

Nữ nhi ra ngoài gặp người cũng chứng minh điều này, nếu không thì thuê một người làm là được, không cần để nữ nhi nhà mình ra ngoài gặp người.

Vừa nãy Dương Chính Sơn hơi vô lễ nhưng Lương tam gia vẫn nhin, chứng tỏ hẳn rất cần mỗi làm ăn này.

Còn sự cảnh giác trong mắt Lương tam gia, chứng tỏ hẳn rất coi trọng nữ nhi của mình, chỉ vì cuộc sống khó khăn nên mới phải nhẫn nhin sự vô lễ của Dương Chính Sơn.

Coi trọng nữ nhi của mình, lại chứng tỏ Lương tam gia không phải là kẻ hồ đồ.

Ở đây có quá nhiều gia đình trọng nam khinh nữ, rất nhiều nhà coi con gái như hàng hóa, tùy tiện mua bán.

Cũng có rất nhiều thương nhân coi nữ nhi như quân cờ để bám víu quyền quý.

Chỉ qua vài câu nói vừa rồi, Dương Chính Sơn đã cảm thấy phẩm chất của Lương tam gia và Lương Trân hẳn không tệ.

Không biết tốt đến mức nào nhưng hẳn không phải loại người vô liêm sỉ.

“Ta nghe nói chương quây đến từ phủ thành?”

Lương tam gia lại ôm hai tấm vải đi vào, Dương Chính Sơn tùy ý bắt chuyện.

“Ừ!” Lương tam gia cúi đầu đáp một tiếng.

“Chương quây không giống thương nhân mà giống một thư sinh hơn!” Dương Chính Sơn lại nói.

Lương tam gia ngẩng đầu lên: “Khách nhân không phải đến mua vải ư?”

Dương Chính Sơn cười ôn hòa: “Ta chính là đến để mua vải.”

“Ta đến từ Lương gia ở phủ thành, năm ngoái mới tách ra!” Lương tam gia cũng không khuân vải nữa, ngồi xuống trước mặt Dương Chính Sơn, vẻ cảnh giác trong mắt càng rõ.

Chương 81: Nói chuyện cười xin

“Tách ra? Chỉ tách ra một cửa hàng này thôi ư?” Dương Chính Sơn không để ý đến vẻ cảnh giác trong mắt hắn, vẫn cười tươi nói.

“Đúng vậy!” Lương tam gia đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, điều này giống với phỏng đoán của hắn.

“Chương quỹ còn hài tử nào khác không?”

“Có, còn một nhi tử, năm nay sáu tuổi!”

“Vậy sao chỉ tách ra một cửa hàng?”

“Ta là con thứ!” Lương tam gia có hỏi có đáp, trong lòng nghi ngờ Dương Chính Sơn có ý đồ xấu nhưng vẫn không làm gì.

Sau khi rời khỏi Lương gia, hắn chỉ là một chương quỹ của một tiệm vải nhỏ mà thôi.

Thật ra khi còn ở Lương gia, hắn cũng chỉ là một người không được coi trọng, nếu không thì với một Lương gia to như vậy khi tách ra hắn cũng không đến nỗi chỉ nhận được một cửa hàng ở một huyện nhỏ.

Hắn không cho rằng mình có gì đáng để người khác để mắt tới.

Tất nhiên, nếu bị người khác để mắt tới thì hắn cũng chẳng có khả năng phản kháng.

Lương gia sẽ không giúp hấn, một thứ tử bị đuổi ra khỏi nhà, mà ở huyện An Ninh hấn cũng chẳng có gì làm chỗ dựa.

“Sau khi tách ra thì không còn liên lạc với Lương gia nữa ư?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không!” Lương tam gia nhìn chằm chằm hấn.

Dương Chính Sơn lại gật đầu, đây là một người hiểu chuyện.

Mặc dù bị đuổi ra khỏi nhà nhưng không hề có chút suy sụp hay bất mãn nào.

Thật ra trong rất nhiều đại gia tộc, cuộc sống của những thứ tử đều không dễ dàng.

Có lẽ đối với Lương tam gia, bị tách khỏi Lương gia thật ra lại là một chuyện tốt, ít nhất có thể an tâm sống cuộc sống của mình.

“Tại hạ Dương Chính Sơn, nhà ở Dương gia thôn trấn Thanh Hà!” Dương Chính Sơn tự ta giới thiệu.

Lương tam gia sững sốt: “Không phải quý khách đến gây phiền phức chứ?”

Dương Chính Sơn cười toe toét: “Ta đến mua vải!”

“Ồ ồ, ta sẽ đi chuẩn bị vải cho khách ngay!” Lương tam gia có chút không kịp phản ứng, ngay người đứng dậy tiếp tục khuôn vải.

Thấy bộ dạng của hấn, Dương Chính Sơn đột nhiên có chút lo lắng.

Một người thông gia như vậy có vẻ quá thật thà, nếu sau này bị người ta lừa thì phải làm sao? Đợi Lương tam gia khuôn vải ra, Dương Chính Sơn tìm một chiếc xe bò chở vải kéo đến nhà trọ, cưới Hồng Vân về nhà.

Về đến nhà, Dương Chính Sơn liền bảo Vương thị chia vải bông vừa mua.

Những người đi theo hấn đến Trùng Sơn quan đã được xác định, đều là những người trẻ tuổi xuất sắc trong Dương gia thôn.

Ngoài Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ, tổng cộng có mười người, mỗi người ba bộ quần áo để thay, Dương Chính Sơn cung cấp vải bông nhưng việc may vá thì cần người nhà họ làm.

Tính toán thời gian, chỉ còn mười mấy ngày nữa là hấn phải đến Trùng Sơn quan.

Dương Chính Sơn quyết định trước khi đến Trùng Sơn quan sẽ định luôn chuyện hôn sự của Dương Minh Hạo.

Nếu như hấn thấy Lương gia không tệ, vậy thì không còn gì phải lo ngại nữa.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn liền tìm bà mối Vương đến, bảo bà mối Vương đến nhà nói chuyện cưới xin.

...

“Nàng nói ai cơ?”

Phía sau tiệm vải Lương thị, Lương tam gia nhìn thê tử của mình là Lâm thị, tròn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Ngay lúc này, bà mối Vương đến tìm, nói là muốn đến cầu hôn nữ nhi của họ.

Chuyện cầu hôn này, họ không cảm thấy bất ngờ, Lương Trân đã đến tuổi, mấy tháng gần đây cũng có một số người đến cầu hôn nhưng đều bị họ từ chối.

Họ mới đến huyện An Ninh, không hiểu biết nhiều về những gia đình ở huyện An Ninh, Lương tam gia và Lâm thị

không muốn gả nữ nhi của mình một cách hồ đồ nên muốn trì hoãn một thời gian, đợi đến khi họ quen thuộc với tình hình ở huyện An Ninh rồi mới tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt.

Ban đầu Lâm thị không để ý đến bà mối Vương đến, định đối phó cho qua rồi từ chối luôn.

Nhưng bà mối Vương lại hết lời khen ngợi Dương gia, khiến nàng cảm thấy Dương gia là một mối hôn sự tốt.

“Tam lang Dương gia ở trấn Thanh Hà, chàng có nghe nói chưa?” Thấy Lương tam gia ngạc nhiên như vậy, Lâm thị tò mò hỏi.

Lương tam gia nhú mày, suy nghĩ một lúc.

Trước đây hắn không biết đến Dương gia nhưng hôm qua Dương Chính Sơn đến mua vải, đã nói rằng hắn là người Dương gia ở trấn Thanh Hà.

Hắn đi đi lại lại trong nhà.

Hôm qua hắn đã cảm thấy Dương Chính Sơn kỳ lạ, hôm nay nghĩ lại, mới biết Dương Chính Sơn đã để mắt đến nữ nhi của mình.

Nếu Dương Chính Sơn biết được suy nghĩ trong lòng hắn, chắc chắn sẽ phản bác rằng: Không phải ta để mắt đến nữ nhi của người, mà là nhi tử của ta để mắt đến nữ nhi của người, người đừng có đổ oan cho ta.

“Bà mối nói Dương gia ở trấn Thanh Hà nổi tiếng về võ nghệ, trong nhà có rất nhiều võ giả, trong đó gia chủ Dương Chính Sơn càng là một võ giả lợi hại, từng giết sơn tặc, giết giặc Hồ!”

“Một thời gian trước, Dương gia mở tiệc, huyện lệnh La đại nhân đích thân đến dự tiệc, còn có Lư nhị gia của Lư thị ở An Ninh cũng đến dự tiệc!”

“Tuy Dương gia sống ở thôn quê và cũng không phải là gia đình đại phú đại quý nhưng dạo này Dương gia có vẻ rất phát đạt.”

“Hơn nữa Dương Chính Sơn đã được làm quan, làm chức thử bách hộ ở Trùng Sơn quan, đảm nhiệm chức quan đồn điền!”

“Lão gia, tuy chúng ta xuất thân từ Lương thị ở Tĩnh An nhưng hai ta đều biết chúng ta bây giờ không thể dựa vào Lương gia.”

“Đối với chúng ta bây giờ, Dương gia như vậy đã được coi là lựa chọn không tệ rồi.”

Chương 82: Nạp thái

Lâm thị hết lời khuyên nhủ.

Nàng thực sự cảm thấy nhà họ Dương là một lựa chọn không tệ.

Lương tam gia xuất thân từ Lương thị ở Tĩnh An, còn Lâm thị xuất thân từ Lâm thị ở Tĩnh An.

Nhưng Lâm thị so với Lương thị chỉ là một gia đình nhỏ, vì vậy nàng hiểu rõ hơn Lương tam gia về nỗi khổ của những tiểu thương.

Trước đây, họ sống nhờ vào Lương gia, tuy không được coi trọng nhưng ít nhất cũng không phải lo lắng về chuyện ăn uống nhưng bây giờ họ đã tách khỏi Lương thị ở Tĩnh An, tự lập môn hộ.

Những dòng thứ như họ, sau khi rời khỏi gia tộc, chỉ có thể tự mình kiếm sống.

Có lẽ họ cũng có thể nhờ một chút sức mạnh của Lương gia nhưng nhiều nhất chỉ có thể có một cuộc sống ổn định mà thôi.

Ví dụ như tiệm vải của họ, có Lương gia, họ có kênh nhập hàng ổn định.

Nhưng Lương gia chỉ có thể cho họ nhiều đó, họ muốn cuộc sống tốt hơn thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu tương lai họ có thể đạt được thành tựu, lọt vào mắt xanh của Lương gia thì họ vẫn có thể trở về tộc Lương thị, nếu không thì họ chỉ là một thương nhân nhỏ bé.

“Nhưng chúng ta không hiểu biết gì về Dương gia!” Lương tam gia nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

Không phải hẳn cảm thấy Dương gia không tốt, cũng không cảm thấy Dương Chính Sơn hôm qua quá vô lễ, hẳn chỉ lo lắng về gia đình họ Dương xa lạ.

Đó là nữ nhi của hẳn, hẳn sợ nữ nhi của mình gả vào một gia đình không tốt, sau này sẽ phải chịu khổ.

“Vậy thì đi tìm hiểu đi!”

“Dương gia thôn cách huyện thành không xa, hay là chàng đến Dương gia thôn nghe ngóng thử!”

Lâm thị bất mãn nói.

Người phu quân này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là không có chủ kiến.

Gặp chuyện gì cũng luống cuống không có chủ ý.

“Vậy ta đi tìm hiểu một chút?” Lương tam gia có chút do dự.

“Đi nhanh về nhanh!” Lâm thị trực tiếp đuổi người.

Lương tam gia cũng không nói nhảm, lập tức ra cửa đến Dương gia thôn.

Đợi Lương tam gia đi rồi, Lâm thị có chút buồn cười liếc nhìn về phía phòng trong.

“Cha con đã đi rồi, con còn trốn ở đó làm gì?”

Nghe nàng nói, Lương Trân mới mặt đỏ bừng đi ra từ phòng trong.

“Mẹ!”

“Đến đây!”

Lâm thị vẫy tay, gọi nàng đến trước mặt, đưa tay chỉnh lại búi tóc song bình trên đầu nàng.

“Mẹ, con vẫn chưa muốn lấy chồng!” Lương Trân mặt đỏ tía tai cúi đầu.

Lâm thị lắc đầu, cười dịu dàng: “Con không còn là tiểu nha đầu nữa, cũng nên nói chuyện cưới xin rồi.”

“Nhưng con còn muốn ở bên cha mẹ thêm vài năm nữa!” Lương Trân ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo tràn đầy lo lắng và không nỡ.

“Không phải bây giờ bắt con lấy chồng liền, cho dù có định hôn thì mẹ cũng sẽ giữ con lại thêm hai năm.” Lâm thị đưa tay chỉ vào trán nàng, cười nhẹ.

Lương Trân năm nay mới mười bốn tuổi, tuy đã đến tuổi nói chuyện cưới xin nhưng cũng không vội gả đi.

“Nhưng mà...!” Lương Trân vẫn không yên tâm.

Tiểu cô nương rất lo lắng về chuyện lấy chồng, trước đây nàng sống ở Lương gia, biết rất nhiều chuyện riêng tư trong hậu viện của Lương gia, cũng nghe nói rất nhiều về bi kịch của những nữ tử xuất giá.

Lâm thị cũng đoán được tâm tư của nàng nhưng lại rất thoải mái nói: “Cha con tuy hơi hờ dờ nhưng vẫn rất thương con, chàng sẽ không để con làm thiếp đâu.”

Lương tam gia là thứ tử, vì vậy hắn rất nhạy cảm với sự phân biệt giữa đích và thứ.

Hắn không muốn nữ nhi của mình làm thiếp, cũng không muốn con cháu mình có đích tử, thứ tử.

Đây cũng là một trong những lý do khiến hắn cam tâm tình nguyện rời khỏi Lương gia.

Ở Lương gia, ngay cả chuyện hôn sự của nữ nhi mình mà hấn cũng không thể làm chủ, huống chi là những chuyện khác.

...

Cũng không biết Lương tam gia đã đi tìm hiểu nhà họ Dương như thế nào, tóm lại là vài ngày sau, bà Vương đã mang thư hồi âm về.

Lương tam gia đã đồng ý sơ bộ chuyện kết thân của hai nhà nhưng có thể kết thân hay không thì hai nhà vẫn phải chính thức gặp gỡ tiếp xúc với nhau.

Ngày hôm sau khi nhận được thư hồi âm của bà Vương, Dương Chính Sơn đã dẫn theo Dương Minh Chí đến thăm Lương tam gia.

Trên danh nghĩa là thăm bằng hữu nhưng thực chất là đi xem mắt.

Thăm bằng hữu là để giữ thể diện cho cả hai nhà, nếu chuyện hôn sự không thành cũng không đến nỗi làm hỏng danh tiếng của hai bên.

Đây là chủ ý do Vương thị đưa ra cho Dương Chính Sơn.

Theo lời Vương thị nói, mọi người nói chuyện cưới xin đều như vậy, trước tiên tìm một số danh nghĩa để hai nhà tiếp xúc nhiều hơn, nếu thấy hợp thì sẽ định chuyện hôn sự.

Lần đến thăm này, Dương Chính Sơn không chỉ gặp được Lương tam gia mà còn gặp được Lâm thị.

Lâm thị tuy là một phụ nhân nhưng lại thông minh hơn Lương tam gia rất nhiều.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn ở lại Lương gia, cùng Lương tam gia uống một bữa.

Rượu qua ba tuần, hai người cũng không còn xa lạ như vậy nữa.

“Dương lão ca, ta tuy có hơi ngốc nghếch nhưng ta hiểu rằng ta bây giờ không thể quay về Lương gia rồi!”

“Lương gia đó, ta cũng không thêm, chỉ là ta có một cục tức không nuốt trôi!”

“Bọn họ khinh thường ta, cứ thế đuổi ta ra ngoài, ta không cam lòng!”

Lương tam gia tửu lượng không tốt, chỉ vài chén rượu vào bụng, lời gì cũng tuôn ra hết.

“Ha ha, chỉ là Lương gia thôi mà, không về được thì thôi, ta tin rằng chỉ cần Lương lão đệ hết lòng kinh doanh, tương lai nhất định có thể gây dựng được sự nghiệp!”

Chương 83: Nạp thái (2)

“Đến lúc đó, cho dù Lương gia có muốn mời Lương lão đệ về thì cũng phải xem Lương lão đệ có muốn về hay không!”

Dương Chính Sơn phụ họa nói.

“Nói đúng lắm, sau này Lương gia muốn mời ta về, trừ khi đích thân trưởng huynh đến, bằng không ta tuyệt đối sẽ không về.” Lương tam gia mặt đỏ bừng, lè lưỡi nói.

“Nào nào nào, uống rượu!” Dương Chính Sơn mời hấn uống rượu.

Dương Chính Sơn coi như đã nhìn thấu vị huynh đệ này rồi.

Chỉ là một người có tâm tư đơn thuần.

Những người như vậy trông có vẻ hơi ngốc nhưng lại là người thích hợp để kết giao nhất.

Bởi vì hấn sẽ không chơi trò chơi trí óc với bạn.

So với những kẻ trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, Dương Chính Sơn vẫn rất vui lòng kết giao với Lương tam gia.

Lại thêm vài chén rượu vào bụng, Lương tam gia đã hoàn toàn nằm vật ra bàn.

Nhưng nhi tử của hấn là Lương Tu vẫn ngồi trên bàn, hài tử sáu tuổi như một người lớn, tiếp đãi Dương Minh Hạo.

“Nếu huynh dám bắt nạt tỷ tỷ, ta cho dù có phải liều mạng cũng sẽ cắn huynh một miếng!”

Dương Minh Hạo nhìn đứa em vợ tương lai này, ngượng ngùng gãi đầu.

Em vợ hung dữ quá!

Phải làm sao đây? Hắn mặt đỏ bừng, hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Ta sẽ không bắt nạt tỷ tỷ của đệ đâu!”

“Vậy thì tốt! Đừng tưởng ta còn nhỏ mà không thể làm chủ cho tỷ tỷ, huynh phải nhớ tỷ tỷ ta cũng có huynh đệ.” Trên khuôn mặt tròn trịa của Lương Tu mang vẻ điềm tĩnh và nghiêm túc không phù hợp với lứa tuổi của mình.

Bên cạnh, Dương Chính Sơn nghe vậy, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó nâng chén rượu lên tự uống một mình.

“Tu ca nhi yên tâm, thế bá có thể đảm bảo, tỷ tỷ của con ở Dương gia sẽ không bị bắt nạt, nếu có người bắt nạt nàng, thế bá sẽ đứng ra làm chủ cho nàng!”

Dương Chính Sơn không coi thường tiểu hài tử này, vẻ mặt rất nghiêm túc nói.

Lương Tu ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó gật đầu, nói: “Ta tin thế bá!”

Lương tam gia là một người cha không đáng tin cậy nhưng nhi tử của hắn trông lại rất sáng suốt.

Tuổi còn nhỏ mà đã biết bênh vực cho tỷ tỷ của mình.

Làm việc còn nghiêm túc, tuy rằng có vẻ rất ngây ngô nhưng Dương Chính Sơn lại cảm thấy tiểu tử này có tiềm lực thành tài.

Ăn uống no say, Dương Chính Sơn liền đứng dậy cáo từ.

Vài ngày sau, Lương tam gia lại dẫn theo vợ con đến Dương gia, Dương Chính Sơn cũng nhiệt tình tiếp đón.

Sau đó, Dương Chính Sơn bắt đầu chuẩn bị lễ vật nạp thái.

Nạp thái, cũng chính là cầu hôn, theo phong tục địa phương, nhà trai muốn kết thân với nhà gái, nhà trai sẽ phái mỗi lái đến nhà gái cầu hôn, tặng lễ vật cầu hôn. Sau khi được chấp thuận, lại nhờ mỗi lái chính thức đến nhà gái nạp “quà chọn”.

Nếu ở nông thôn, những lễ nghi này có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, dù sao cuộc sống của mọi người đều không dễ dàng, không thể quá phung phí.

Nhưng hiện tại Dương gia đã phát đạt, Dương Chính Sơn cảm thấy những lễ nghi nên có thì không thể tiết kiệm.

Từ sau tiệc rượu lần trước, Dương gia cũng được coi là một gia tộc có tên tuổi ở huyện An Ninh, có lẽ không bằng những đại gia tộc kia nhưng cũng là gia đình giàu có nhất trong mười dặm tám hương.

Vì vậy, Dương Chính Sơn đã chuẩn bị hơn ba mươi loại quà để cầu hôn, trong đó không thiếu những vật quý giá, cũng coi như đã nể mặt nhà họ Lương.

Bên ngoài tiệm vải họ Lương, Lương tam gia nhìn những lễ vật được khiêng đến, mặt mày hồng hào, tâm trạng vừa kích động vừa phấn khởi.

“Mối hôn sự này không tệ!”

Hắn khen ngợi nói với Lâm thị.

Lâm thị cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù họ đã tiếp xúc với Dương gia vài lần nhưng chuyện chưa được định đoạt, trong lòng họ vẫn không thể yên ổn.

Bây giờ thấy Dương gia coi trọng nữ nhi của họ như vậy, họ tự nhiên cảm thấy an tâm vô cùng.

Nạp thái kết thúc, tiếp theo là hợp bát tự, chuyện này không cần Dương Chính Sơn lo lắng, Vương thị và Lý thị giúp

đỡ là được.

Còn về chuyện thành hôn, hai bên đã bàn bạc sẽ thành hôn sau hai năm nữa, hiện tại Dương Minh Chí và Lương Trân đều còn nhỏ, hai năm nữa cũng chỉ mới mười sáu tuổi, lúc đó thành hôn cũng không tính là muộn.

Đợi đến khi định xong chuyện hôn sự này, Dương Chính Sơn liền bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường đến Trùng Sơn quan.

“Chuyện trong nhà giao cho con, đợi bọn ta ổn định ở đó trước rồi các con hãy đến sau!”

Trong nhà chính Dương gia, Dương Chính Sơn dặn dò Dương Minh Thành.

Lần đi Trùng Sơn quan này không biết sẽ ra sao.

Dương Chính Sơn cũng không thể đưa cả nhà đi được.

Ngoài Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, những người còn lại của nhà họ Dương sẽ ở lại Dương gia thôn.

Nếu Trùng Sơn quan ổn định, lúc đó hẳn sẽ đón mọi người đến, còn nếu Trùng Sơn quan không thể yên ổn, Dương Chính Sơn cũng sẽ không tiếp tục ở lại Trùng Sơn quan.

Con đường Trùng Sơn quan này cần phải đi, Dương gia không có bất kỳ nền tảng nào ở đó, người có thể dựa vào chỉ có Chu Lan mà hẳn mới gặp hai lần, Dương Chính Sơn cũng không biết mình có thể ‘ôm được đùi’ Chu Lan hay không.

Nếu ôm được thì Dương gia có thể dựa vào đó để phát triển mạnh mẽ nhưng nếu không dựa được thì Dương Chính Sơn thấy vẫn nên quay về thì hơn.

Dương gia thôn tuy nhỏ nhưng đó là gốc rễ của nhà họ Dương.

Chưa đến trấn Trùng Sơn, Dương Chính Sơn đã nghĩ đến đường lui trước.

Chương 84: Đến Trùng Sơn quan

“Cha yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho gia đình!” Dương Minh Thành nghiêm mặt nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua những người trong nhà.

Những người khác, hẳn không cần quá lo lắng.

Nhưng đối với Lâm Triền, hẳn có một số sắp xếp khác.

“Lâm Triền!”

“Đệ tử có mặt!”

“Sau khi học đường của tộc xây xong, con hãy vào học đường học chữ!”

Mắt Lâm Triền sáng lên, hỏi: ” Sư phụ, con ~~”

Dương Chính Sơn biết hẳn muốn hỏi gì, liền xua tay nói: “Học chữ cũng không được bỏ bê võ nghệ, còn những chuyện khác con không cần lo lắng!”

Lâm Triền đã sống ở nhà họ Dương hơn nửa năm, nửa năm nay nhà họ Dương đối xử với hắn như con đẻ nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng và bất an.

Quá thông minh không phải là chuyện tốt, bởi vì người thông minh thường rất nhạy cảm.

Lâm Triền rất thông minh nên hắn rất biết ơn sự che chở và nuôi dưỡng của Dương gia nhưng chính lòng biết ơn này khiến hắn không thể coi Dương gia là nhà của mình, không thể thực

sự hòa nhập vào Dương gia, sợ mình làm sai điều gì đó khiến Dương Chính Sơn và những người nhà họ Dương ghét bỏ.

Vì vậy, trong thời gian này, hắn làm gì cũng cẩn thận, che giấu sự sắc sảo của mình, cố gắng không để mọi người chú ý đến mình.

So với Vương Vân Kiều thì lại đơn thuần hơn nhiều, nàng cảm kích nhà họ Dương nên nàng dậy sớm hơn Vân Tuyết, ngủ muộn hơn Vân Tuyết, làm những việc trong khả năng của mình, tận tâm chăm sóc hài tử trong nhà.

Mặc dù nàng cũng có vẻ hơi tự ti nhưng vẫn luôn cố gắng hòa nhập vào gia đình này.

Cũng vì vậy, người nhà họ Dương càng thích Vương Vân Kiều, càng thương yêu Vương Vân Kiều.

“Một ngày vi sư thì cả đời vi phụ! Nhớ lấy câu này!” Dương Chính Sơn nhìn Lâm Triền bằng ánh mắt sâu thẳm.

Lâm Triền toàn thân run lên, hốc mắt đột nhiên trào ra một dòng nước mắt, quỳ xuống lạy tạ: “Đệ tử bái tạ sư phụ!”

“Đứng lên đi!”

Dương Chính Sơn đưa tay đỡ hắn dậy, rồi nói với Dương Minh Thành: “Sau này võ nghệ của Lâm Triền do con dạy, không được lơ là.”

Sau đó, hắn lại dặn dò thêm một số việc.

Nói duyên thuyên như một ông cha già vậy.

Khiến cho tâm trạng của cả nhà đều có chút nặng nề.

Dương Chính Sơn cũng rất bất lực, bây giờ hắn chính là một ông cha già.

Ông cha già!

Dương Chính Sơn ngửa mặt lên trời thở dài.

Người già cũng thôi đi nhưng mà trái tim của hắn dường như cũng già theo.

Một đêm không nói gì.

Sáng hôm sau.

Cổng Dương gia thôn, Dương Chính Sơn dẫn theo mười hai người tạm biệt thôn dân.

Lần đi này cách ba trăm dặm núi non, không biết khi nào mới trở về.

Dương Chính Tường dẫn theo tộc nhân tiến đến tận quan đạo.

“Chư vị, xin hãy trở về!”

Dương Chính Sơn chấp tay với tộc nhân phía sau, nhảy lên xe ngựa, ra hiệu cho Dương Minh Chí đánh xe đi.

Chát chát chát~~

Ba con ngựa kéo xe, chậm rãi tiến về phía trước dọc theo quan đạo.

Mọi người đi theo, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Dương Chính Sơn ngồi trên xe ngựa, nhìn về phía Dương gia thôn ngày càng xa và những bóng người quen thuộc kia.

...

Trạm dịch mười dặm về phía Bắc thành huyện An Ninh.

Một đoàn xe ngựa hơn ba mươi chiếc đang chờ trên quan đạo, một hán tử trung niên có bộ râu quai nón ở phía sau đội ngũ không ngừng nhìn về phía quan đạo phía sau.

Khoảng một khắc sau, hắn nhìn thấy một đoàn xe nhỏ từ từ tiến đến.

“Dương đại nhân!”

Thấy người đến, hán tử trung niên vội vàng chạy đến đón.

Dương Chính Sơn nhảy xuống khỏi xe ngựa: “Xin lỗi, bọn ta đến muộn!”

Hán tử trung niên trước mắt này là một quản sự của Lư gia, tên là Tống An, Lư gia có rất nhiều hoạt động kinh doanh ở Trùng Sơn quan, thường xuyên sắp xếp các đoàn xe đi lại giữa huyện An Ninh và Trùng Sơn quan.

Lần này Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan, Lư nhị gia đã đặc biệt mời họ đi cùng đoàn xe.

“Không muộn, không muộn!” Tống An tuy trông thô lỗ nhưng lại là người rất tinh tế, hẳn có thể làm đội trưởng của đoàn xe, chính là vì hẳn làm việc rất chu đáo.

“Đến đúng lúc lắm, chúng ta cũng nên lên đường thôi!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Vậy thì lên đường thôi!”

Tống An trước tiên vẫy tay về phía trước đoàn xe, ra hiệu cho đoàn xe khởi hành, sau đó hẳn lại nói với Dương Chính Sơn: “Dương đại nhân, bọn ta có xe ngựa, hay là đi xe ngựa đi!”

Dương Chính Sơn nhìn về phía trước, quả nhiên có ba chiếc xe ngựa.

Đoàn của họ có mười ba người, ba con ngựa nhưng ba con ngựa đều không thể cưỡi, mà phải kéo xe.

Dù sao thì họ cũng phải đến Trùng Sơn quan, cần mang theo không ít đồ đạc nên trước đó Dương Chính Sơn đã đặc biệt chuẩn bị ba chiếc xe chở đồ, để Hồng Vân và ba con ngựa kéo đi.

“Thôi, ta là một kẻ thô lỗ, đi xe kéo là được!” Dương Chính Sơn từ chối.

Hắn dường như nhìn thấy bên xe ngựa có nữ quyến, một nam nhân to lớn như hắn không cần thiết phải đi giành xe ngựa với nữ quyến.

“Chuyện này~~” Tống An có chút do dự.

Dương Chính Sơn nhảy lên xe kéo, thản nhiên nói: “Tống quản sự, không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng lên đường thôi!”

“Được rồi!” Tống An thấy thái độ của hắn kiên quyết, cũng không khuyên nữa.

Đoàn xe như một con rồng dài tiến về phía trước trên quan đạo, Dương Chính Sơn ngồi trên xe cải trò chuyện với Tống An.

“Đi trên đường này có an toàn không?”

Hắn có nghe nói đường đi ở phía Bắc không an toàn, nghe nói dọc đường có rất nhiều sơn phỉ và binh phỉ nhưng tình hình cụ thể như thế nào thì hắn không rõ lắm.

Chương 85: Đến Trùng Sơn quan (2)

“Không được coi là an toàn nhưng chúng ta đông người, ít ai dám đến trêu chọc chúng ta!” Tống An cũng là người hay nói chuyện, hơn nữa Dương Chính Sơn lại quen biết Lư nhị gia nên hẳn có hỏi gì thì Tống An cũng trả lời.

“Vậy thì chuyến này của các người có thể kiếm được không ít tiền nhỉ!” Dương Chính Sơn vừa nhìn đoàn xe phía trước, vừa tùy ý hỏi.

Tống An nói: “Ôi trời, không kiếm được bao nhiêu đâu, trên đường này có quá nhiều tiểu quỷ, chỉ có thể kiếm được chút tiền vặt vả thôi!”

“Tiểu quỷ?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

“Ừ, dọc đường chúng ta phải đi qua ba huyện. Mỗi huyện đều phải giao dịch với ty tuần kiểm. Mà vào địa phận trấn Trùng Sơn thì sẽ gặp càng nhiều tiểu quỷ hơn, không ít binh phi sẽ có ý chạy đến xin ăn!” Tống An vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó dây.

Những thương nhân như bọn họ đều có hậu thuẫn, thông thường, tướng lĩnh ở biên trấn sẽ không nhắm vào thương nhân, nhiều nhất là thu chút ít tiền, theo nguyên tắc cùng nhau kiếm tiền.

Nhưng một số quân nhân lưu manh thì không câu nệ nhiều như vậy, thương đội không thể chạy quan hệ đến đầu bọn họ, bọn họ lại không có tiền đồ gì khác để kiếm, chỉ có thể chủ động tìm đến thương đội để xin xỏ.

Lâu dần, việc xin xỏ này trở thành một thông lệ.

Những doanh trại gần quan đạo trở thành một thứ giống như trạm thu phí, các thương đội đi qua đều phải đưa cho bọn họ chút tiền, bọn họ mới chịu cho đi.

Không đưa tiền, bọn họ sẽ phá rối.

Giết người cướp của thì bọn họ không dám nhưng tìm cơ lách soát thương đội thì vẫn có thể.

Bất kể bối cảnh của người có thâm sâu đến đâu, gặp phải những quân nhân này đều không thể nói lý, vì họ căn bản không nghe người nói nhảm.

Ta chỉ là một tên lính quèn, chẳng lẽ người còn có thể cách chức ta sao.

Cách chức thì càng tốt, ta về nhà trồng trọt.

Còn những quân quan cấp thấp, như tổng kỳ, bách hộ các loại, bọn họ sẽ không lộ mặt, bọn họ chỉ cần nhắm một mắt mở một mắt, là có thể nhận được tiền.

“Vậy thì con đường buôn bán này không dễ đi rồi!” Dương Chính Sơn nhìn đoàn xe hơn ba trăm người, biết lời của Tống An có chút khoa trương.

Trên đường này có rất nhiều tiểu quý, cũng cần phải đút lót cho không ít Diêm Vương nhưng thương đội vẫn có thể kiếm lời, nếu không thì tại sao bọn họ lại vất vả chạy tới chạy lui như vậy.

Trong mắt Dương Chính Sơn, trấn Trùng Sơn chính là một khu vực thị trường ổn định chủ yếu tiêu thụ quân nhu, nhu cầu hàng hóa của tướng sĩ và bách tính biên quân rất lớn, điều này mới khiến cho rất nhiều thương đội không ngừng đi lại giữa biên trấn và nội địa.

Ngay cả khi vừa đối mặt với mối đe dọa của kỵ binh Hồ tộc, bọn họ vẫn không từ bỏ, có thể thấy lợi ích trong đó lớn đến mức nào.

Ngoài ra, còn có buôn lậu.

Biên giới Đông Bắc không có chợ biên giới, mọi giao dịch với người ngoài tộc đều được coi là buôn lậu.

Dương Chính Sơn không tin rằng Trùng Sơn quan không có buôn lậu, có lẽ Lư gia cũng có tham gia.

Hắn nhìn đoàn xe dài vô tận bằng ánh mắt sâu thẳm, sau đó cười lắc đầu.

Có buôn lậu hay không thì liên quan gì đến hắn? Hắn chỉ là một viên quan đồn điền chưa nhậm chức, cho dù hắn đã nhậm chức, e rằng cũng chẳng có ai để mắt đến hắn.

Trùng Sơn quan không chỉ là một quan ải đơn thuần, mà là một quan thành.

Thành cao bốn trượng, nằm giữa hai đỉnh núi, nối liền với dãy núi Thiên Trùng, trông như một con quái thú khổng lồ đáng sợ đang nằm phục giữa những ngọn núi.

Trong quan thành có ba doanh trại là tiền, trung và hậu của quân trấn thủ, bên ngoài quan thành có hai doanh trại là tả và hữu của quân trấn thủ tạo thành thế gọng kìm.

Từ sau trận đại chiến Hắc Vân Sơn hai mươi năm trước, Trùng Sơn quan từ một quan ải ban đầu không ngừng mở rộng, dân cư sinh sống trong và ngoài quan thành ngày càng đông đúc.

Đến nay, Trùng Sơn quan được chia thành hai phần, thành Bắc là quan thành ban đầu, là nơi quân trấn thủ đóng quân, thành Nam là nơi dân cư sinh sống.

Trước đây, thành Trùng Sơn quan là thành trì phồn hoa nhất vùng Bắc địa nhưng hiện tại do kỵ binh Hồ tộc xâm nhập trước đó, thành Trùng Sơn quan đã trở nên tiêu điều.

Nhưng dù có tiêu điều thì thành Trùng Sơn quan vẫn là nơi mà một huyện thành nhỏ bé như huyện An Ninh có thể so sánh.

Đoàn xe đi lại khá chậm, Dương Chính Sơn và những người khác phải mất ba ngày mới đến được chân thành Trùng Sơn quan.

Nếu cưỡi ngựa thì chỉ mất một ngày là đến nơi, còn đi xe ngựa thì cũng có thể đi từ sáng đến tối.

Nhưng đi cùng đoàn xe dài thì phải mất đến ba ngày. Bởi vì xe ngựa của đoàn xe đều chất đầy hàng hóa, không thể đi nhanh, tốc độ đi đường thật ra cũng chẳng khác gì đi bộ.

Vì đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan nên mới chọn đi cùng đoàn xe.

Đoàn xe chậm rãi tiến vào quan thành, Dương Minh Chí và những thanh niên Dương gia thôn khác nhìn thấy bức tường thành cao lớn, không khỏi reo lên phấn khích.

“Oa, tường thành cao quá!”

“Nơi này lại có thể phồn hoa hơn cả huyện thành!”

“Mau nhìn kia, họ mặc áo giáp sắt!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn đám nhà quê chưa từng trải sự đời này, khinh thường hừ một tiếng.

Nhưng sau đó hắn cũng nhìn xung quanh, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc.

Được rồi, hắn cũng là một nhà quê!

Chương 86: Cảm giác được bao nuôi

Mặc dù trước đây hắn đã từng đến nhiều thành phố lớn nhưng những thành phố lớn đó hoàn toàn khác với thành trì trước mắt.

Đoàn xe từ từ đi vào cổng thành, tất cả những người dân vào thành đều phải xuất trình giấy thông hành, xe ngựa đều phải được kiểm tra.

Đoàn xe của Lư gia ở đây rõ ràng có người quen, khi đoàn xe được kiểm tra rất dễ dàng, chỉ xem qua loa là cho đi.

Nhưng đến lượt Dương Chính Sơn, tướng sĩ kiểm tra giấy thông hành của hắn đã nhìn hắn liên tục mấy lần.

“Ngài có phải là Dương bách hộ không?”

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động, nói: “Tại hạ vẫn chưa đến nha môn Đô ty báo danh, hiện tại vẫn chưa phải bách hộ!”

Tuy Chu Lan đã hứa cho hắn một chức thử bách hộ nhưng hắn vẫn chưa nhập ngũ ở nha môn Đô ty, chưa được cấp thân phận quan lại nên trên danh nghĩa hắn vẫn chỉ là một thường dân.

“Ha ha, ta tên là Triệu Viễn, là Chu tướng quân phái ta đến đón Dương bách hộ, Dương bách hộ mời theo ta!” Triệu Viễn nói.

Dương Chính Sơn bình tĩnh đánh giá hắn một lượt, cảm thấy hắn không phải là kẻ lừa đảo, bèn nói: “Vậy làm phiền Triệu đại nhân rồi!”

“Ha ha, ta và Dương bách hộ đều là bách hộ!” Triệu Viễn vừa nói vừa dẫn Dương Chính Sơn vào thành.

Hắn nói như vậy coi như là nâng đỡ Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ là thử bách hộ mà thôi, chứ không phải bách hộ.

Dương Chính Sơn nói với Tống An một tiếng, rồi theo Triệu Viễn vào thành.

Một nhóm mười bốn người điều khiển ba chiếc xe ngựa đi theo Triệu Viễn đến trước một ngôi nhà ở thành Nam.

“Đây là nơi ở mà Chu tướng quân chuẩn bị cho Dương bách hộ, Dương bách hộ có thể ở tạm trước, đợi Chu tướng quân có thời gian sẽ đến gặp Dương bách hộ!” Triệu Viễn mở cửa lớn của ngôi nhà, nghênh đón Dương Chính Sơn vào.

Đây là một ngôi nhà ba gian, không tính là lớn nhưng lớn hơn nhà của Dương gia rất nhiều.

Tiền viện có bốn gian phòng ngang, là thư phòng, phòng trà, v.v., nội viện có ba gian phòng chính, mỗi bên phía Đông và phía Tây đều có hai gian phòng, hậu viện có năm gian phòng ngang, còn có một cửa sau, có thể cho xe ngựa ra vào.

Triệu Viễn dẫn Dương Chính Sơn đi xem hết một lượt ngôi nhà: “Chăn gối trong phòng ngủ đều là mới; phòng củi có đủ củi; gạo, mì, dầu ăn trong bếp ta đều đã chuẩn bị.”

“Nếu Dương bách hộ thấy có chỗ nào thiếu sót, có thể nói với ta.”

Dương Chính Sơn cảm thấy có chút kỳ lạ, hỏi: “Ngôi nhà này là cho ta ư?”

“Đúng vậy, đây là quà cảm ơn của Chu tướng quân, Chu tướng quân có dặn, đợi Dương bách hộ ổn định chỗ ở thì có

thể tranh thủ đến nha môn đòi giấy tờ nhà!” Triệu Viễn cười nói.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn có cảm giác như được bao nuôi.

Tặng quà thì cũng thôi đi, Chu Lan lại có thể tặng luôn một ngôi nhà.

Tuy ngôi nhà này không tính là lớn nhưng cũng không phải nhỏ.

Ở huyện An Ninh, muốn mua một ngôi nhà như thế này, ít nhất cũng phải mất sáu bảy trăm lượng, còn ở trấn Trùng Sơn thì có thể phải mất khoảng hai nghìn lượng.

Đừng thấy trấn Trùng Sơn chỉ là một trấn biên giới nhưng ở đây có rất nhiều nha môn của trấn Trùng Sơn.

Nha môn nhiều thì quan lại cũng nhiều, quan lại nhiều thì gia quyền của quan lại cũng nhiều.

Quan mới đến nhậm chức thì nhất định phải mua hoặc thuê một căn nhà để ở.

Nhưng dù Chu Lan có muốn bao nuôi thì cũng không nên bao nuôi hẳn chứ.

Nếu là kiếp trước, hẳn cảm thấy mình còn có khả năng bị người khác bao nuôi, dù sao kiếp trước hẳn là một thanh niên đẹp mã.

Nhưng bây giờ, hẳn đã là một ông già gia gia rồi.

Đúng vậy, chính là ông già.

Ở đây, bốn mươi tuổi đã bước vào tuổi già rồi.

“Khi nào thì ta có thể gặp được Chu tướng quân?” Dương Chính Sơn gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, hỏi.

Triệu Viễn lắc đầu nói: “Việc này ta cũng không rõ, Chu tướng quân bận trăm công nghìn việc, cũng không biết lúc nào mới có thời gian rảnh.”

“Nhưng Chu tướng quân đã sắp xếp ổn thỏa, Dương bách hộ cứ ở đây trước, đợi khi ngài ấy có thời gian sẽ đưa Dương bách hộ đến nha môn Đô ty báo danh.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “VẬY ta không khách sáo nữa, ở đây trước vậy, làm phiền Triệu bách hộ thay ta hỏi thăm Chu tướng quân!”

“Không phiền, không phiền!” Triệu Viễn nói.

Triệu Viễn đi rồi, Dương Chính Sơn vội vàng gọi Dương Minh Chí và những người khác mang đồ đạc vào trong sân.

Triệu Viễn chuẩn bị rất tươm tất nhưng Dương Chính Sơn cũng chuẩn bị rất đầy đủ.

Dương Chính Sơn đều đã chuẩn bị xe ngựa, quần áo, chăn gối, lương thực, dầu, muối, v.v, thậm chí hắn còn chuẩn bị thêm mấy cái lều và một ít than củi, sợ rằng đến trấn Trùng Sơn sẽ không tìm được chỗ ở.

Nhưng bây giờ thì những thứ hắn chuẩn bị có vẻ hơi thừa thãi.

“Cha, sau này chúng ta ở đây à?” Dương Minh Hạo có chút phản kích.

Dương Chính Sơn khoanh tay đứng ngay giềng trời, nhìn mọi người đang bận rộn, nói: “Nghĩ gì thế? Chúng ta phải đến Lâm Quan đồn, cho dù ngôi nhà này là của chúng ta thì cũng không thể ở đây.”

Hắn đảm nhiệm chức quan đồn, chứ không phải là chức quan trong năm Trấn Tiêu doanh, tức là bọn họ chỉ có thể ở trong Lâm Quan đồn, chứ không thể ở trong trấn.

Nhưng Chu Lan đã từng nói, nếu Dương Chính Sơn luyện binh ở Lâm Quan đồn có thể tạo ra chút thành tích, đến lúc đó nàng sẽ điều Dương Chính Sơn vào Trấn Tiêu tả doanh.

Chương 87: Cảm giác được bao nuôi (2)

Dương Minh Hạo tiến lại gần Dương Chính Sơn, lén lút hỏi: “Cha, Chu tướng quân thật sự sẽ cho chúng ta ngôi nhà này ư?”

Vừa nãy bọn họ vẫn luôn đi theo sau Dương Chính Sơn, những lời của Triệu Viễn nói, bọn họ đều nghe thấy.

Dương Chính Sơn nhíu mày: “Trên trời sẽ không tự nhiên rơi bánh nướng xuống đâu, nếu thật sự rơi xuống thì bên trong chắc chắn có độc!”

Sau khi bình tĩnh lại, hắn lại cảm thấy dường như Chu Lan đối xử với hắn quá tốt.

Tặng quà thì cũng thôi đi nhưng tặng nhà thì có hơi quá đáng.

Mặc dù giá trị của ngôi nhà này còn không bằng những món quà mà Chu Lan tặng nhưng nhà cửa không phải là thứ có thể tùy tiện tặng.

Hắn luôn cảm thấy chuyện này có chỗ quái nhưng hắn lại không nghĩ ra được trên người mình có gì đáng để Chu Lan để mắt tới.

Nếu là vì hắn biết luyện binh, vậy thì để hắn đến trấn Trùng Sơn đảm nhiệm chức quan đồn là đủ rồi. Không cần phải tặng quà tặng nhà rầm rộ như vậy.

“Lão nhị, lão nhị!” Dương Chính Sơn gọi.

“Cha, có chuyện gì vậy?” Dương Minh Chí chạy tới hỏi.

“Hai ngày nay con đi ra ngoài nhiều hơn, dò hỏi một chút tình hình trong trấn!” Dương Chính Sơn nói.

“Dạ!” Dương Minh Chí không chút do dự đáp.

Chuyện dò hỏi tin tức, Dương Minh Chí là người giỏi nhất.

Tiểu tử này có chút thuộc tính của người mắc chứng giỏi giao tiếp xã hội, trên phố lớn có thể tùy tiện kéo một người nào đó để nói chuyện.

Mặt trời gần xuống núi, mọi người thu dọn đồ đạc mang theo rồi bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Người phụ trách nấu nướng là Dương Thừa Triệt, cũng là cháu họ hàng của Dương Chính Sơn.

Dương Thừa Triệt mồ côi mẹ từ nhỏ, nương tựa vào phụ thân mà sống, từ rất nhỏ đã tiếp quản việc bếp núc trong nhà.

Ngay cả khi sau này thành thân, hắn vẫn là đầu bếp chính trong nhà.

Nhưng hoàn cảnh gia đình hắn không được tốt lắm, không bột đồ gột nên hồ, trước kia dù tay nghề nấu nướng của hắn có tốt đến đâu cũng không có đất dụng võ.

Nhưng hôm nay, cuối cùng Dương Thừa Triệt cũng có cơ hội trở tài nấu nướng của mình.

Một đĩa gà xào được bung lên bàn, Dương Chính Sơn không khỏi hít hà.

“Mùi thơm quá!”

Hắn không nhịn nổi, cầm đũa gắp một miếng thịt gà.

Thịt mềm, hầm rất vừa, vị hơi mặn, rất hợp khẩu vị của hắn.

Nói thế nào nhỉ?

Tay nghề nấu nướng của Dương Thừa Triệt tuy không tính là giỏi, ước chừng còn không bằng đầu bếp ở huyện An Ninh nhưng Dương Chính Sơn vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đừng quên rằng, trước kia nhà Dương Thừa Triệt không có điều kiện để xào gà, một năm cũng không ăn được mấy lần thịt.

Hôm nay có lẽ cũng là lần đầu tiên hắn làm đĩa gà xào này.

Lần đầu tiên mà làm được như vậy đã là rất lợi hại rồi.

“Tốt lắm, tốt lắm, từ hôm nay trở đi, con chính là đầu bếp!”

Tay nghề nấu nướng này còn tốt hơn cả Vương thị ở nhà, Dương Chính Sơn khen ngợi hết lời.

“Đầu bếp? Thúc tổ, đầu bếp là gì?”

Dương Thừa Triệt không cao, thân hình gầy gò, đứng bên cạnh Dương Minh Vũ, trông hắn như một hài tử vậy.

Mà hắn có thể vượt qua vòng tuyển chọn của Dương Chính Tường, theo Dương Chính Sơn đến trấn Trùng Sơn, là vì hắn có một sự ngoan cường, một sự ngoan cường liều lĩnh.

Tất nhiên, võ nghệ của hắn cũng không tệ, một tay thương pháp của Dương gia sử dụng vô cùng sắc bén.

“Đầu bếp chính là người nấu ăn trong quân đội, sau này chuyện ăn uống của chúng ta sẽ do con lo liệu, mỗi ngày thưởng cho con một cái đùi gà coi như tiền công!” Dương Chính Sơn gấp một cái đùi gà bỏ vào bát của Dương Thừa Triệt.

“Thật à, cảm ơn thúc tổ!” Dương Thừa Triệt nhìn cái đùi gà trong bát mà mừng rỡ.

Còn những người khác thì một mặt ghen tị.

Thật sự ghen tị!

Trước kia cuộc sống của bọn họ đều không được tốt, nếu không phải vào những ngày lễ tết, bọn họ rất khó được ăn thịt.

Sau trận chiến với kỵ binh Hồ tộc, họ mới có một khoảng thời gian được ăn thịt ngựa no nê.

“Được rồi, ăn cơm thôi!”

Dương Chính Sơn nhìn một bàn toàn những thanh niên trẻ, cầm bát đũa lên, bắt đầu ăn.

Tiếp theo là cảnh gió cuốn mây tan.

Tiểu tử ăn khỏe, lão tử đói chết.

Mười bốn người trước mắt, Dương Minh Vũ lớn tuổi nhất cũng chỉ mới hai mươi lăm.

Dương Cần Vũ nhỏ nhất, mới mười bốn tuổi.

Một đám người như vậy ăn cơm, cảnh tượng có thể tưởng tượng được.

Một bát súp lớn cơm lúa mạch, loãng cái là họ ăn sạch bong.

Dương Chính Sơn cảm thấy sau này mình phải tích cóp nhiều tiền hơn, nếu không thì có lẽ sẽ không nuôi nổi đám tiểu tử này.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn sẽ không keo kiệt, để đám tiểu tử này nhịn đói.

Luyện võ cần rất nhiều năng lượng và dinh dưỡng, không ăn no thì không được.

Mười mấy người này chính là lực lượng nòng cốt của hãn, hãn đương nhiên phải bồi dưỡng thật tốt.

...

Dương Chính Sơn tưởng rằng mình sẽ sớm gặp được Chu Lan nhưng không ngờ hãn ở trong phủ đã ba ngày mà vẫn

không đợi được Chu Lan.

Nếu không phải thỉnh thoảng Triệu Viễn đến thăm thì hẳn đã tưởng Chu Lan có phải đã quên hẳn rồi không.

Triệu Viễn vẫn luôn nói Chu Lan đang bận, Dương Chính Sơn không biết Chu Lan có thực sự bận không, cũng không biết nàng đang bận gì.

Lúc đầu Dương Chính Sơn còn hơi lo lắng nhưng theo thời gian trôi đi, nỗi lo lắng của hắn cũng biến mất.

Đã đến đây rồi thì cứ an phận ở đây.

Bất kể Chu Lan muốn làm gì, nếu như hắn đã đến rồi thì cứ an tâm chờ đợi.

Chương 88: Tứ thiếu gia Trương gia

Sau khi tâm trí bình tĩnh lại, Dương Chính Sơn cũng không còn ở lì trong phủ nữa mà đi ra ngoài dạo chơi.

“Cha, cha xem, đó là Bách Dược các, nghe nói bên trong có rất nhiều bảo dược!”

Ba ngày nay, Dương Minh Chí đã đi khắp các ngõ ngách lớn nhỏ của quan thành.

Những cửa hàng kỳ lạ trên phố, hẳn đều đã tìm hiểu sơ qua một lượt.

Dương Chính Sơn đứng trên phố người đông đúc, ngẩng đầu nhìn tám biển hiệu của Bách Dược các.

Ba chữ dát vàng rồng bay phượng múa, trông vô cùng khí thế, tầng ba lầu các có mái hiên phức tạp, chạm trổ tinh xảo, mái cong vút, tinh tế và lộng lẫy.

Dương Chính Sơn quan sát kỹ lưỡng một chút, rồi quay đầu nhìn lại những cửa hàng đã đi qua, trong mắt lóe lên một tia khác lạ.

Xem ra Bách Dược các này có lai lịch không tầm thường.

Cả con phố, tất cả các cửa hàng đều chỉ có một tầng hoặc hai tầng, chỉ riêng Bách Dược các này là ba tầng, hơn nữa trang trí còn vô cùng lộng lẫy.

Nếu không có bối cảnh đủ lớn, làm sao có thể nổi bật giữa đám đông?

“Cha, nếu chúng ta cũng có thể có được một cây bảo dược thì tốt biết mấy!” Dương Minh Chí nói với vẻ khao khát.

Cái gọi là bảo dược, chính là chỉ những loại thảo dược có niên đại tương đối lâu, số lượng tương đối ít, có tác dụng tương đối lớn đối với võ giả.

Như nhân sâm trăm năm, chính là một loại bảo dược.

Đối với võ giả cấp thấp mà nói, bảo dược chính là thiên tài địa bảo, có được một cây như được trời giúp.

Nhưng Dương Chính Sơn lại không mấy để ý đến bảo dược, hắn có nước linh tuyền, không cần phải nghĩ đến bảo dược xa vời.

“Được rồi, đừng mơ mộng nữa, đi thôi!”

Dương Chính Sơn cắt ngang suy nghĩ không thực tế của Dương Minh Chí, tiếp tục dạo phố dọc theo con đường.

Chỉ là bọn họ vừa mới đi được một lát thì phát hiện con phố phía trước bị chặn lại.

Con phố rộng ba trượng bị người đi đường vây kín ba tầng ngoài ba tầng trong.

Dương Chính Sơn kiễng chân lên, muốn xem xem phía trước đã xảy ra chuyện gì, đáng tiếc phía trước người chen chúc, căn bản không nhìn thấy tình hình.

Dương Minh Chí rất nhanh trí, tiến lên kéo một người đi đường, hỏi: “Huynh đệ, phía trước xảy ra chuyện gì vậy?”

Người đi đường đang xem náo nhiệt đột nhiên bị quấy rầy, có chút không vui nói: “Tự mình không biết nhìn à?”

“Ôi chao, chẳng phải là ta không nhìn thấy sao, huynh đệ làm ơn, nói cho ta biết đi!” Dương Minh Chí nói với vẻ nịnh nọt.

Có lẽ người đi đường thấy hẩn thuận mắt, cũng có thể là bây giờ rảnh rồi không có việc gì, liền nói: “Không cần nhìn, chỉ cần nghe giọng nói cũng biết bên trong là tứ thiếu gia Trương gia đang đánh người!”

“Tứ thiếu gia Trương gia! Tứ thiếu gia Trương gia là ai?” Dương Minh Chí tiếp tục hỏi.

“Còn có thể là ai, chính là vị kia của Trương gia!”

“Trương gia!” Dương Minh Chí đảo mắt một cái, hạ giọng nói: “Là nhà của vị công công kia!”

Những ngày này hẩn không hề nhàn rỗi, vẫn luôn đi dò hỏi tin tức trong thành.

Trong quan thành có những nhân vật lớn nào, có những thế lực nào, có những nơi mới lạ nào, v.v, hẩn đều đã tìm hiểu, mặc dù không dò hỏi được tin tức gì bí mật nhưng cũng đã có được không ít tin tức trên mặt.

Người đi đường cũng hạ giọng nói: “Đúng vậy, vị tứ thiếu gia Trương gia này rất hung dữ, cách đây không lâu, nhi tử của bà cô nhà đường thúc của nhị cữu ta, chỉ vì đi lại gần vị thiếu gia này một chút đã bị quất một roi.”

“Còn tháng trước, nương tử nhà họ Tống đi dạo phố bị vị thiếu gia này nhìn thấy, liền bị bắt về làm tiểu thiếp thứ mười tám!”

Giọng nói của hai người càng ngày càng nhỏ nhưng sắc mặt lại càng ngày càng đặc sắc.

Đặc biệt là Dương Minh Chí, lúc thì lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, lúc thì lại kinh ngạc khoa trương, thỉnh thoảng còn nịnh nọt nói lời nịnh hót.

Đứng cách đó không xa, Dương Chính Sơn thấy vậy, khoe miệng hơi giật giật.

Tên tiểu tử này lại còn có thiên phú làm diễn viên! Nhìn vẻ mặt thay đổi của hắn, không hề có chút ngập ngừng nào, tuy biểu cảm có hơi khoa trương một chút nhưng trong mắt người đi đường, ngược lại càng có vẻ chân thực hơn.

Tứ thiếu gia Trương gia! Dương Chính Sơn như có điều suy nghĩ.

Dương Minh Chí đã từng nói với hắn về tình hình thế lực trong quan thành.

Hắn cũng biết chút ít về Trương gia.

Tuy Trương gia không phải là gia tộc danh giá gì nhưng lại là thế lực gia tộc hàng đầu ở trong thành Trùng Sơn quan.

Bởi vì sau lưng Trương gia có một nhân vật lớn.

Thái giám trấn thủ Trùng Sơn quan, Trương Ngọc Đức.

Theo lẽ thường thì thái giám không có nhi tử nhưng vị thái giám trấn thủ này không những có nhi tử, mà còn có bốn tôn tử.

Nghe nói là sau khi Trương Ngọc Đức đắc thế, đã nhận một nhi tử từ trong tộc thân về làm con nuôi.

Có một nhi tử thì sẽ có mấy tôn tử.

Trương Ngọc Đức bây giờ không những có tôn tử, mà ngay cả cháu cũng có mấy đứa.

Là thái giám mà vẫn có thể hưởng phúc con đàn cháu đống, điều này khiến Trương Ngọc Đức vô cùng yêu thương những đứa con cháu này.

Thái giám trấn thủ chính là đại diện của hoàng đế, là người không ai muốn trêu chọc ở toàn bộ Trùng Sơn quan.

Có hắn chống lưng, địa vị của Trương gia đương nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Đáng tiếc, Trương Ngọc Đức chỉ là một thái giám, mà nhi tử của hắn trước đây cũng chỉ là một nông gia tử.

Chương 89: Tứ thiếu gia Trương gia (2)

Trương gia như vậy giống như một kẻ phát tài mới nổi, không có chút nền tảng nào.

Hơn nữa Trương Ngọc Đức lại hay bênh vực con cháu, thế là tạo nên một đám con cháu nhà giàu hung hăng.

Mà trong số đó, kẻ có tiếng hung ác nhất chính là tứ thiếu gia Trương gia, Trương Thần.

Nghe thấy tiếng chửi bới và tiếng kêu thảm thiết từ đám đông, Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu.

Nước ở Trùng Sơn quan này không nông, không phải nơi hăn có thể tùy tiện nhúng tay vào lúc này.

Ngay khi hăn định gọi Dương Minh Chí rời đi thì đột nhiên có tiếng quát tháo từ phía sau truyền đến.

“Tránh ra, tránh ra!”

Tiếng quát tháo ngày càng gần, Dương Chính Sơn vội kéo Dương Minh Chí tránh sang một bên đường.

Ngay sau đó, hăn thấy một nhóm lính xông tới, đuổi những người dân hiếu kỳ đang đứng xem náo nhiệt đi.

Đồng thời, hăn cũng nhìn thấy cảnh tượng trong đám đông.

Một thanh niên mặc áo gấm màu tím đang cầm roi quát vào hai người.

Hai người bị đánh là một nam một nữ, người nam khoảng mười sáu mười bảy tuổi, người nữ dường như chỉ khoảng

mười tuổi, nam tử ôm tiểu nữ hài vào lòng, mặc cho thiếu gia Trương Tứ quát vào lưng, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Xung quanh còn có bảy tám tên gia đình mặc áo xanh đang trừng mắt nhìn những người dân hiếu kỳ.

Hay cho một vở kịch ý thể hiếp người!

Dương Chính Sơn lắc đầu, quay mặt đi.

Nhưng ngay khi hắn quay mặt đi, đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn nhìn theo cảm giác, rồi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chu Lan!

Trong sự hộ tống của một nhóm lính, Chu Lan cười ngửa đi tới.

Người mà hắn đã đợi ba ngày mà không thấy, lúc này lại có thể tình cờ gặp được.

Chu Lan khẽ gật đầu với hắn, vẻ mặt nghiêm nghị cười ngửa đi ngang qua hắn.

“Tránh ra!” Tên lính quát.

“Đồ ngốc nào ở đâu ra thế? Sao dám làm phiền chuyện tốt của thiếu gia ta?” Trương Thần ngừng đánh, hung dữ trừng mắt nhìn tên lính chạy tới.

Nhưng lời hắn vừa dứt, một tiếng xé gió vụt qua.

Chát! Một roi đen quất mạnh vào người hắn.

Chiếc áo gấm màu tím rách toạc, để lộ một vết máu.

Trương Thần phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người ngã mạnh xuống đường đá xanh.

“Thiếu gia, thiếu gia!”

Trong nháy mắt, những tên gia đình vốn hung dữ đều biến sắc, hoảng hốt chạy tới đỡ Trương Thần.

Trương Thần thảm hại kêu gào một hồi mới đứng dậy được.

Hắn nhìn Chu Lan trên lưng ngựa, trong mắt đầy vẻ hung dữ.

“Con mụ đàn bà thôi tha, người dám đánh ta?”

Vút, lại một tiếng xé gió quen thuộc vang lên.

Trương Thần giật mình, liên tục lùi về phía sau.

Nhưng lần này, roi không quất vào người hắn mà bị tên gia đình bên cạnh hắn dùng tay bắt lấy.

Chu Lan lạnh lùng nhìn tên gia đình đang cầm roi.

Ở đằng xa, Dương Chính Sơn cũng đang quan sát tên gia đình đó.

Người có thể bắt được roi của Chu

“Buông ra!” Chu Lan nhàn nhạt nói.

Tên gia đình vội buông roi trong tay, cúi đầu khom lưng nói: “Thiếu gia nhà ta còn trẻ không hiểu chuyện, mong tướng quân thứ lỗi!”

Nhưng lời hắn vừa dứt, tiếng roi vút trong không khí lại vang lên.

Lần này hắn không kịp ngăn cản, roi lại quất vào ngực Trương Thần.

Áo quần rách nát, để lộ vết thương rỉ máu.

Trương Thần lại kêu thảm một tiếng.

“Nếu còn dám nói bậy, lão nương sẽ đánh chết ngươi!”

“Cút!”

Chu Lan lạnh lùng nói.

Bảy tám tên gia đình cũng không màng đến những chuyện khác, vừa kéo vừa lôi Trương Thần ra ven đường, nhường đường.

Chu Lan thậm chí còn không thèm nhìn Trương Thần lấy một cái, cưỡi ngựa dẫn theo một nhóm lính rời đi.

Phía sau, ánh mắt của Dương Chính Sơn đảo qua đảo lại giữa Trương Thần và Chu Lan.

Phủ Ninh quốc công, thái giám trấn thủ! Chắc chắc~~ Nước ở Trùng Sơn quan này sâu quá!

Chúng ta là tôm tép bé nhỏ, tốt nhất là đừng nhúng tay vào!
“Đi!”

Dương Chính Sơn thì thầm với Dương Minh Chí.

Sau đó, hai người nhanh chóng rời đi.

Thần tiên đánh nhau, người phạm chịu thiệt.

Đối mặt với tình huống này, tốt nhất là nên đi trước.

Tránh đề sau này Trương gia trút giận lên những người dân vô tội.

Trương gia có trút giận lên người dân vô tội hay không, Dương Chính Sơn không biết nhưng sau khi họ trở về nhà thì đóng cửa không ra ngoài.

Gần tối, như Dương Chính Sơn dự đoán, Chu Lan đã đến.

“Bái kiến Chu tướng quân!”

“Bái kiến Chu tướng quân!”

Trước sân nhà, Dương Chính Sơn dẫn theo mọi người cúi người nghênh đón.

“Không cần đa lễ!”

Chu Lan mỉm cười nhàn nhạt, phát tay nói.

“Chu tướng quân mời!” Dương Chính Sơn nghênh đón nàng vào chính sảnh của nội viện.

Chu Lan vừa quan sát nhà cửa, vừa đi theo Dương Chính Sơn vào nội viện.

“Ngôi nhà này là ta mua bốn năm trước, lúc đó ta mới đến đây, cần gấp một chỗ ở nên đã mua ngôi nhà này.”

“Nhưng sau đó ta lại mua một ngôi nhà lớn hơn nên tặng ngôi nhà này cho huynh!”

Nàng tùy ý nói.

Dương Chính Sơn hơi khựng lại, nói: “Như vậy có phải quá quý giá rồi không?”

Chu Lan khoát tay không để ý: “Không tính là quý giá, huynh yên tâm nhận lấy là được!”

Hai người bước vào sảnh chính, hai tên lính cũng bung hộp thức ăn đi theo vào, một lát sau, một bàn rượu thịt thịnh soạn được bày ra trước mặt Dương Chính Sơn.

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!” Chu Lan nói, nhìn về phía đám thanh niên xung quanh.

“Dương bách hộ, hôm nay khác với ngày trước, người bên cạnh huynh cũng nên lập ra quy củ!”

Dương Chính Sơn sững sốt, sau đó tỉnh ngộ, nói: “Các người lui xuống trước đi!”

Chương 90: Quy củ, thay đổi

Đám thanh niên cũng nghe ra ý trong lời nói của Chu Lan, liền cúi người lui xuống.

“Đều là hậu bối trong tộc, ngày thường khá thân thiết với ta, khiến Chu tướng quân chê cười!” Dương Chính Sơn cười nói.

Quy củ.

Đối với nhiều gia tộc quyền quý, quy củ là ranh giới không thể vượt qua.

Mặc dù Chu Lan vẫn luôn tỏ ra rất dễ gần nhưng dù sao nàng cũng xuất thân từ phủ Ninh quốc công.

Chỉ cần nhìn vào tướng sĩ và tùy tùng bên cạnh nàng là hiểu, quy củ của nàng vẫn rất lớn.

So với nàng, những thanh niên của tộc Dương thị này có vẻ hơi không biết điều.

Trước đây Dương Chính Sơn không để ý đến những điều này nhưng bây giờ sau khi được Chu Lan nhắc nhở, hắn cũng hiểu ra.

Là người ở trên, tự nhiên phải có uy thế của mình.

Cái gọi là quy củ, chính là để duy trì uy thế của người ở trên.

Chu Lan cũng không để ý, nàng chỉ muốn nhắc nhở Dương Chính Sơn mà thôi, chứ không phải muốn trách tội.

Nàng nâng chén rượu, cùng Dương Chính Sơn uống thỏa thích.

“Ngày mai bảo Triệu Viễn đưa huynh đến nha môn Đô ty báo danh, tiện thể đổi luôn giấy tờ của ngôi nhà này!”

“Vậy bao giờ ta đến Lâm Quan đồn?” Dương Chính Sơn hỏi.

Chu Lan trầm ngâm một lát, nói: “Càng sớm càng tốt, để Triệu Viễn đưa huynh đi!”

“Ta đã nói với huynh rồi, luyện binh ở Lâm Quan đồn là để thử thách huynh nhưng bây giờ tình hình có chút thay đổi!”

Dương Chính Sơn cau mày: “Thay đổi gì?”

Chu Lan nâng chén rượu lên uống cạn, dáng vẻ hào sảng đó không hề có chút nhu nhược của nữ tử.

“Triều đình có ý định chinh phạt Hồ tộc Đông Hải!”

Chén rượu trong tay Dương Chính Sơn khẽ lắc, ngẩng đầu lên kinh ngạc.

Chinh phạt Hồ tộc Đông Hải?

Điều này cũng không khó hiểu.

Kỵ binh Hồ tộc xâm nhập, Đại Vinh tự nhiên sẽ không chịu ngồi yên.

“Khi nào?”

“Chưa biết!” Chu Lan lắc đầu.

Dương Chính Sơn khẽ cup mắt xuống.

Giờ đã là tháng tư, đúng vào thời điểm vạn vật ở phương Bắc hồi sinh.

Theo lẽ thường thì đây là thời điểm tốt nhất để Đại Vinh thảo phạt Hồ tộc.

Nếu kéo dài đến tháng sáu, tháng bảy thì chiến tranh có thể kéo dài đến mùa đông.

Mùa đông ở phương Bắc vừa lạnh giá vừa kéo dài, tác chiến quy mô lớn vào mùa đông sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Đừng thấy trước đây Hồ tộc xâm nhập vào mùa đông thì cho rằng họ muốn tác chiến vào mùa đông, thực tế là vì thiếu lương thực nên họ buộc phải làm vậy, nếu không họ tuyệt đối sẽ không chọn xâm nhập vào mùa đông.

Bây giờ vẫn chưa xác định được thì có nghĩa là tháng tư không thể xuất chinh.

Cho dù bây giờ có thể xác định được thì việc điều động quân đội và vật tư cũng cần thời gian, ước tính phải đến cuối tháng năm hoặc đầu tháng sáu mới có thể xuất chinh.

Tính như vậy thì thời gian dành cho hãn thực sự không còn nhiều.

“Ta có cần theo quân xuất chinh không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không chắc, phải xem ý của triều đình!” Chu Lan lắc đầu, sau đó nói: “Huynh cứ an tâm luyện binh đi! Cho dù cần huynh xuất chinh, ta cũng sẽ sắp xếp cho huynh ở hậu phương!”

Nàng chỉ nhận được một số tin tức nhưng triều đình cụ thể có quyết định gì thì bây giờ nàng vẫn chưa thể xác định được.

Tuy nhiên theo suy đoán của nàng, triều đình có khả năng rất lớn sẽ thông qua quyết định thảo phạt Hồ tộc.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này dường như không cần hãn phải lo lắng.

Bây giờ hãn chỉ là một thử bách hộ không quan trọng, bất kể làm gì cũng phải nghe theo sự sắp xếp của Chu Lan.

Còn những chuyện khác, cho dù hãn có muốn quản cũng không quản được.

Nói khó nghe thì bây giờ hấn chỉ là một tiểu tốt dưới trướng Chu Lan, Chu Lan bảo hấn thế nào thì hấn phải thế ấy.

Còn việc rời đi hoặc thoát khỏi Chu Lan.

Dương Chính Sơn chỉ nghĩ đến thôi, đã phủ nhận ý nghĩ này.

Trừ khi hấn muốn tiếp tục ở lì trong Dương gia thôn, nếu không hấn chỉ có thể đi theo Chu Lan.

Muốn thành danh, không thể không mạo hiểm.

Hơn nữa bây giờ hấn là võ giả, lên chiến trường là con đường bắt buộc phải đi.

Một tướng công thành, vạn cốt khô.

Dương gia muốn phát triển lớn mạnh thì phải giẫm lên vô số thầy người.

Những thầy người này có kẻ địch, cũng có người của tộc Dương thị, thậm chí có thể là chính Dương Chính Sơn.

“Luyện binh thì được nhưng ta có một yêu cầu!” Dương Chính Sơn nói.

“Yêu cầu gì?”

“Lương thực, đủ lương thực! Nếu binh lính còn không đủ ăn thì nói gì đến luyện binh?” Dương Chính Sơn nói.

Trước đây Chu Lan đã nói, Lâm Quan đồn là đồn điền mới xây dựng lại, nếu như là đồn điền mới thì có nghĩa là không có bất kỳ lương thực dự trữ nào.

Hơn nữa, quân hộ trong Lâm Quan đồn đều là những người tị nạn mới chiêu mộ, không cần nghĩ cũng có thể đoán được tình trạng của những người tị nạn này.

“Không vấn đề! Ta sẽ đề Triệu Viễn vận chuyển một lô lương thực đến đó cho huynh!” Chu Lan không chút do dự

đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Viễn dẫn theo Dương Chính Sơn và những người khác đến Đô ti nha môn để báo danh, chỉ nửa canh giờ sau, Dương Chính Sơn và những người khác đã trở thành tướng sĩ của Trần Tiêu tả doanh của Trùng Sơn quan.

Đúng vậy, là Trần Tiêu tả doanh, chứ không phải là vệ sở binh trong đồn trại.

Sau đó, Triệu Viễn dẫn Dương Chính Sơn đi thay đổi giấy tờ nhà.

Nhưng Dương Chính Sơn còn chưa kịp cảm nhận niềm vui của việc có nhà thì đến ngày thứ ba, Triệu Viễn đã dẫn họ đến Lâm Quan đồn.

Chương 91: Vào Lâm Quan đồn

Cùng đi còn có hơn năm mươi binh sĩ dưới quyền Triệu Viễn, họ áp tải mười xe lương thực.

Lâm Quan đồn nằm ở phía Tây của Trùng Sơn quan, vòng qua hai ngọn núi ở phía Tây của quan thành là đến địa giới của Lâm Quan đồn.

Lâm Quan đồn nằm trên một ngọn đồi nhỏ, nói là ngọn đồi, kỳ thực thì chính xác hơn nên gọi là một gò đất.

Trên sườn đồi thoai thoải là những thửa ruộng màu vàng nâu, nhìn từ xa có thể thấy không ít bóng người rách rưới đang cày cấy trên ruộng.

Dương Chính Sơn vừa đi vừa nhìn những bóng người cày cấy đó, đôi mày hơi nhíu lại.

Hắn ngồi xổm xuống bên vệ đường, bóc một nắm đất vàng, hai hàng mày càng nhíu chặt hơn.

Đất đai như vậy quá cằn cỗi, căn bản không thích hợp để canh tác, cũng chẳng trách trước kia Lâm Quan đồn lại bị bỏ hoang.

Hắn ngẩng đầu nhìn những bóng người đang cày cấy, khẽ thở dài.

“Cha!” Dương Minh Chí lo lắng gọi.

Hắn cũng là con nhà nông chính hiệu, đương nhiên có thể nhìn ra đất đai tốt xấu.

“Dương bách hộ, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”
Lúc này, Triệu Viễn đi tới nói.

Dương Chính Sơn đứng dậy, chậm rãi bước đi: “Triệu bách hộ hẳn là xuất thân không tầm thường nhỉ!”

“Cũng không tính là xuất thân không tầm thường, mặc dù ta xuất thân từ phủ Tuy Dương bá nhưng cũng chỉ là một thứ tử mà thôi!” Triệu Viễn nói.

Con cháu của thế gia, hèn chi khi nhìn thấy những thửa ruộng như vậy mà không hề động lòng.

Thứ tử thì sao chứ? Đó cũng là thứ tử của phủ Tuy Dương bá, há lại có thể so sánh với những quân hộ nghèo khổ này? Dương Chính Sơn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nói chuyện trôi chảy với một con cháu thế gia như Triệu Viễn, chẳng khác nào gảy đàn cho trâu nghe.

E rằng ngay cả Chu Lan cũng không rõ tình hình ở đây.

Bọn họ đưa một đám dân tị nạn đến đây, chẳng khác nào hại người.

Đi theo con đường dốc thoải lên, rất nhanh họ đã đến trước cổng lớn của Lâm Quan đồn.

Nhìn từ bên ngoài, bức tường của đồn trại này là tường đá mới xây, cao khoảng hơn một trượng, cổng chính hướng về phía nam, bên cạnh cổng có đề ba chữ lớn “Lâm Quan đồn”.

Trên cổng có một lầu treo, đồng thời còn điều khiển một cây cầu treo, bên dưới cầu treo là một con hào rộng hơn ba mét, trong hào không có nước.

Những người trong đồn phát hiện ra sự xuất hiện của họ, không ít người co rúm trong đồn, sợ hãi nhìn đoàn người của họ.

“Lão Lý! Lão Lý!”

Triệu Viễn đi trước vào cổng, lớn tiếng gọi.

Ngay sau đó, một lão già khập khiễng đi tới.

“Bách hộ đại nhân! Ngài đến rồi!”

Triệu Viễn gật đầu với hắn, sau đó kéo Dương Chính Sơn giới thiệu: “Đây là lão Lý, trước đây việc xây dựng lại Lâm Quan đồn và chiêu mộ dân tị nạn đều do ông ấy phụ trách, nếu có vấn đề gì thì Dương bách hộ có thể hỏi ông ấy.”

“Lão Lý, đây là Dương bách hộ, sau này sẽ là đồn trưởng của Lâm Quan đồn, sau này các người phải nghe theo mệnh lệnh của ngài ấy!”

“Lão hủ Lý Tam Thạch bái kiến đại nhân!” Lão Lý vội vàng cúi người chào Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

“Lão Lý, ông dẫn Dương bách hộ đi xem xung quanh trước đi! Đúng rồi, còn những lương thực này, ông xem nên để ở đâu cho phù hợp.” Triệu Viễn nói.

“Lương thực!” Lão Lý nhìn những chiếc xe ngựa phía sau, đôi mắt lập tức sáng lên: “Bách hộ đại nhân mời theo ta!”

Vừa mới vào trong đồn, Dương Chính Sơn đã ngửi thấy một mùi chua thối khó chịu.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn nhìn thấy một cảnh tượng bản thủ, đồ nát.

Trên mặt đất toàn là những thứ lộn xộn, từng đống, từng vũng.

Dọc theo bức tường thành là những ngôi nhà cũ nát không ra hình thù.

Dương Chính Sơn liếc mắt nhìn, đôi mày nhíu chặt.

Lâm Quan đồn được xây dựng lại nhưng tại sao chỉ xây lại bức tường bên ngoài?

Những ngôi nhà bên trong tuy đã được sửa sang lại nhưng có thể thấy là sửa rất tùy tiện.

Có lẽ là do những người tị nạn sống ở đây tự dựng lên.

“Đại nhân, đây là phủ đệ của ngài!” Lão Lý chỉ vào một ngôi nhà còn tạm được, nói.

Dương Chính Sơn vẫn không nói gì, chỉ gật đầu.

Phủ đệ?

Mẹ kiếp, còn không bằng cái sân nhỏ nông gia ở Dương gia thôn của hần.

“Đại nhân, đây là chuồng bò!”

“Đây là kho hàng!”

“Đây là kho lương!”

Rất nhanh, lão Lý đã dẫn Dương Chính Sơn đi xem khắp Lâm Quan đồn.

Thật ra bên trong Lâm Quan đồn rất rộng rãi, hoàn toàn có thể cho một trăm hộ gia đình sinh sống.

Chỉ vì bỏ hoang quá lâu nên nhà cửa đều trở nên đổ nát.

“Bọn họ đến đây bao lâu rồi?” Dương Chính Sơn nhìn đám quân hộ rách rưới kia, hỏi.

“Hơn một tháng rồi, tháng này họ đều bận cày cấy nên không kịp dọn dẹp nhà cửa trong đồn.” Lão Lý cũng biết hoàn cảnh trong đồn quá tệ, có chút ngượng ngùng nói.

“Bây giờ đã cày cấy xong chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Gần xong rồi, bây giờ mỗi nhà đều có thể cử người ra!” Lão Lý nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, cũng không quan tâm đến đám quân hộ gầy trơ xương kia, nhanh chân đi đến trước cửa kho lương.

Lúc này, Dương Minh Chí đã cùng mọi người chuyển hết lương thực trên xe vào kho lương.

Mặc dù nhà cửa đổ nát nhưng kho lương, kho hàng, chuồng bò và các cơ sở khác vẫn còn khá nguyên vẹn, hẳn là đã được sửa sang cẩn thận.

Ngoài ra, trong kho hàng còn có một số đao kiếm, cung tên, áo giáp bông, trong chuồng bò có mười con ngựa và ba con trâu cày.

Chương 92: Vào Lâm Quan đồn (2)

“Triệu đại nhân, hôm nay bận rộn, ta không giữ đại nhân lại nữa!” Dương Chính Sơn ra lệnh đuổi khách.

Sau này đây sẽ là địa bàn của hắn, tiếp theo hắn còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian tiếp đãi Triệu Viễn.

Triệu Viễn cũng không nói nhiều, trực tiếp cáo từ rời đi.

Sau khi tiễn họ đi, Dương Chính Sơn nói với lão Lý: “Triệu tập các chính quân của mỗi hộ!”

“Vâng!” Lão Lý cúi đầu đáp một tiếng, sau đó khập khiễng chạy vào đồn.

Khoảng hai khắc sau, trên khoảng đất trống ở giữa đồn trại, một trăm thanh niên sắc mặt vàng vọt, gầy trơ xương tụ tập lại.

Một trăm thanh niên này chính là binh lính dưới trướng Dương Chính Sơn.

Nhìn đám dân tị nạn này, Dương Chính Sơn bắt lực lắc đầu.

Huấn luyện binh lính?

Hắn cảm thấy cứu đói còn quan trọng hơn huấn luyện binh lính.

Những người trước mắt này đều là những người mất nhà cửa vì kỵ binh Hồ tộc xâm nhập, nhà của họ bị đốt cháy, toàn bộ của cải đều bị kỵ binh Hồ tộc cướp đi.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể kéo gia đình đến quan thành.

Tuần phủ nha môn và Đô ti nha môn trong quan thành bàn bạc một chút, trực tiếp xếp bọn họ thành quân hộ, phân cho các đồn trại.

Một trăm hộ mà Chu Lan giữ lại đều là những hộ có thanh tráng, được sắp xếp đến Lâm Quan đồn.

Chỉ là trước tiên họ đã phải chạy trốn, sau đó lại trải qua hơn hai tháng nghèo đói và đói khát, giờ mới trở nên như thế này.

“Chia người đi! Các người tự chọn!” Dương Chính Sơn quay đầu nói với Dương Thừa Trạch và những người khác.

Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ là tổng kỳ, còn Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Thừa Triết, Dương Cần Vũ và những người khác đều là tiểu kỳ.

Trước đó, Dương Chính Sơn đã phân mười tiểu kỳ như Dương Thừa Trạch cho Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ, bây giờ đến lượt Dương Thừa Trạch và những quan tiểu kỳ này chọn thuộc hạ.

Thật ra cũng không có gì để chọn, chủ yếu là nhận mặt, để hẳn biết thuộc hạ của mình là những ai, để những binh lính này biết kỳ quan của mình là ai.

Còn về việc huấn luyện, tạm thời vẫn chưa thể bắt đầu.

Nhận được lệnh của Dương Chính Sơn, Dương Thừa Trạch và những người khác lập tức bắt đầu chọn người.

“Đứng nghiêm!”

“Không được nhúc nhích!”

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng có chút hỗn loạn.

Những tân binh này vừa sợ hãi vừa hoảng loạn, hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

May thay, Dương Thừa Trạch và những người khác đã được Dương Chính Sơn huấn luyện nên không hề nao núng.

Lại thêm hai khắc nữa, một trăm binh lính mới xếp thành một đội hình xiêu vẹo xuất hiện trước mặt Dương Chính Sơn.

“Ta là Dương Chính Sơn, từ hôm nay trở đi ta sẽ là bách hộ của các ngươi!”

“Nhìn rõ mặt ta, sau này đừng nhận nhầm người!”

Dương Chính Sơn khoanh tay đi giữa hàng ngũ, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt vàng vọt.

“Bây giờ ta giao cho các ngươi ba nhiệm vụ!”

“Thứ nhất, ăn no bụng!”

“Thứ hai, dọn dẹp bản thân sạch sẽ!”

“Thứ ba, dọn dẹp Lâm Quan đồn từ trong ra ngoài thật sạch sẽ cho ta, ta không muốn ở trong chuồng lợn, mà các ngươi lại làm cho nơi này còn bẩn hơn cả chuồng lợn!”

“Rõ chưa?”

“Rõ!” Dương Thừa Trạch và những người khác hô lớn.

Tuy nhiên, những người khác đều cúi đầu, không ai lên tiếng.

“Đều câm hết rồi à?”

Dương Chính Sơn còn chưa kịp lên tiếng, Dương Minh Chí đã quát lên trước.

“Rõ chưa?”

“Rõ!”

“Nói to lên! Rõ chưa?”

“Rõ rồi!”

Theo từng tiếng quát hỏi của Dương Minh Chí, giọng nói của họ dần lớn hơn nhưng vẫn không đều, không có chút khí thế nào.

Dương Chính Sơn cũng không để ý, vẫy tay nói: “Phát lương đi, mỗi người ba đấu!”

Những binh lính này trước đây đều là dân tị nạn, trên người không có chút sức sống nào.

Còn Lâm Quan đồn trước đây đã bị bỏ hoang nhiều năm, mặc dù đã được xây dựng lại nhưng trong đồn cũng không có chút lương thực nào.

Theo lời Triệu Viễn, sau khi nhóm dân tị nạn này đến, hấn đã cho lão Lý phát một ít lương thực nhưng Dương Chính Sơn ước tính rằng số lương thực họ nhận trước đó đã ăn gần hết, nếu không thì họ cũng không đến nổi mặt mày xanh xao như vậy.

Nghe Dương Chính Sơn nói sẽ phát lương, đội ngũ vốn uể oải bỗng trở nên ồn ào.

Từng người một mở to mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Dương Chính Sơn.

Còn Dương Minh Vũ đã dẫn người đi chuyển lương thực.

“Tạ ơn đại nhân ban thưởng!” Lão Lý là người phản ứng nhanh nhất, vội vàng hô lớn.

Có hấn dẫn đầu, đám binh lính lần lượt quỳ xuống bái lạy Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn khen ngợi nhìn lão Lý.

Lão Lý cũng được coi là người của Lâm Quan đồn nhưng hấn không phải là quân hộ bình thường, hấn vốn là một lão binh của Trần Tiêu doanh, chỉ vì chân trái bị thương nên mới theo Triệu Viễn làm một số việc lặt vặt.

Trước đây, việc xây dựng lại Lâm Quan đồn và việc bố trí dân tị nạn đều do hãn phụ trách.

“Phát lương!” Dương Chính Sơn hô lớn.

Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ lập tức gọi mọi người đến nhận lương.

Phát lương xong, mọi người tản đi, Dương Chính Sơn đi vào quan nha của đồn.

Nói là quan nha, thật ra chỉ là bốn gian nhà đất, phía sau còn có một cái sân nhỏ, cùng với bảy tám gian nhà đất.

Phía trước là nơi làm việc của quan đồn, phía sau là nơi ở của quan đồn.

“Có sổ hộ khẩu không?” Dương Chính Sơn hỏi lão Lý.

“Đại nhân theo ta!”

Lão Lý nói xong, liền dẫn Dương Chính Sơn đến một thư phòng.

Cách bài trí trong thư phòng rất đơn giản, một cái bàn, hai cái ghế, một cái tủ sách và một cái giường sồi.

Chương 93: Trước tiên cứu đói, sau đó luyện binh

Lão Lý lấy hai quyển sổ từ trong tủ sách đưa cho Dương Chính Sơn, nói: “Đại nhân, đây là sổ hộ khẩu và sổ điền thổ.”

Sổ điền thổ chủ yếu ghi chép về ruộng đất, sổ hộ khẩu chủ yếu ghi chép về hộ khẩu.

Dương Chính Sơn mở sổ hộ khẩu ra xem.

Trong đồn có một trăm hộ nhưng dân số chỉ có bốn trăm ba mươi hai người.

Điều này rõ ràng không phù hợp với tình hình bình thường, như Dương gia thôn có hơn tám mươi hộ dân nhưng tổng số dân lại vượt quá bảy trăm người, trung bình mỗi hộ có tám chín người.

Nhưng nghĩ đến những người này đã trải qua cảnh chạy loạn, người thân gặp nạn hoặc thất lạc người thân cũng là chuyện bình thường, Dương Chính Sơn cũng không thấy lạ.

Dương Chính Sơn nhanh chóng xem qua sổ hộ khẩu, rồi gọi Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ đến.

“Ngày mai các người đi tìm hiểu tình hình cụ thể của từng hộ, mỗi hộ có bao nhiêu người, bao nhiêu tuổi, có biết đọc sách không, có học võ không, có sở trường gì khác không, chẳng hạn như may vá, nấu ăn, đan lát, v.v.”

“Tìm hiểu càng chi tiết càng tốt!”

“Vâng!” Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ đồng thanh đáp.

Đến Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn mới hiểu rằng, việc hấn phải làm không phải là luyện binh, mà là xóa đói giảm nghèo.

Ban đầu hấn tưởng rằng mười xe lương thực mà Chu Lan cho là đủ rồi nhưng bây giờ xem ra trước đây hấn nghĩ quá đơn giản.

Nhóm dân tị nạn mà Chu Lan giao cho hấn không phải là một nhóm lính được chiêu mộ.

Lính được chiêu mộ, mặc dù có thể là một đám ô hợp nhưng ít nhất cũng là một nhóm thanh niên khỏe mạnh đủ tiêu chuẩn.

Còn dân tị nạn thì vẫn là dân tị nạn, đối với dân tị nạn, vấn đề cần giải quyết trước tiên là làm sao để họ và gia đình họ được ăn no mặc ấm.

Ăn no mặc ấm ở đây không chỉ là cung cấp cho họ đủ lương thực và quần áo, mà còn phải tìm cho họ một kế sinh nhai có thể duy trì được.

Cho họ một nền tảng để có thể sống ổn định, để họ không còn phải lo lắng về chuyện ăn mặc cho gia đình, để họ không còn phải lo nghĩ về tương lai.

Như vậy, họ mới có thể tiếp nhận huấn luyện, mới có thể ra chiến trường giết giặc.

Nếu là quân hộ ở những nơi khác, có lẽ có thể giải quyết vấn đề sinh kế bằng cách cày cấy nhưng đất đai ở đây quá cằn cỗi.

Dương Chính Sơn có thể khẳng định rằng chỉ dựa vào việc cày cấy, Lâm Quan đồn không thể tự cung tự cấp.

Đêm đó không có gì xảy ra.

Sáng hôm sau, Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ bắt đầu đi từng nhà để điều tra.

Cùng lúc đó, Dương Chính Sơn dẫn lão Lý và Dương Minh Hạo đi khắp Lâm Quan đồn.

Đi xong một vòng, Dương Chính Sơn vào thư phòng viết viết vẽ vẽ.

Đầu tiên hắn vẽ sơ đồ quy hoạch Lâm Quan đồn.

Tường ngoài của Lâm Quan đồn được xây dựng rất kiên cố nhưng những ngôi nhà bên trong Lâm Quan đồn lại do chính những người dân tị nạn này tự sửa chữa.

Tôi tàn, đồ nát, lộn xộn, chẳng ra gì cả.

Dương Chính Sơn thấy rằng trong đồn ngoài quan nha, kho hàng, kho lương, chuồng ngựa ra thì những thứ khác đều phải phá bỏ để xây dựng lại.

Tất nhiên, hắn không định xây nhà ngói xanh gạch đỏ, mà chỉ xây nhà đất bình thường thôi.

Nền có thể xây bằng đá khối, tường có thể xây bằng đất, mái có thể lợp bằng gỗ và rom rạ.

Hắn vừa đi xem qua, những vật liệu phổ biến này đều có thể lấy ở xung quanh Lâm Quan đồn, không cần tốn tiền.

Dương Chính Sơn mất một canh giờ để vẽ xong sơ đồ quy hoạch Lâm Quan đồn.

Theo ý tưởng của hắn, khoảng đất trống trước quan nha phải rộng hơn một chút, làm nơi luyện tập cho binh lính. Nhà ở của quân hộ đều được xây ở phía sau quan nha, mỗi hộ có ba gian nhà chính, bốn gian nhà ngang, tạo thành một cái sân nhỏ.

Còn khoảng đất trống trước quan nha, ngoài bãi tập, có thể xây thêm một số công trình chức năng như nhà bếp, nhà ăn,

xưởng thủ công, tiệm rèn...

Xây nhà trước, sau này dùng làm gì thì tính sau.

Ngày thứ ba, Dương Chính Sơn đưa bản quy hoạch của mình cho Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ, để họ dẫn người bắt đầu xây nhà.

Nhà đất không khó xây, trước đây ở Dương gia thôn, hần đã từng thấy dân làng xây nhà.

Không cần thuê thợ nề, chỉ cần tìm những thanh niên khỏe mạnh trong thôn, hai ba ngày là có thể xây xong ba gian nhà.

Dương Chính Sơn ước tính mười mấy ngày là có thể xây dựng lại toàn bộ Lâm Quan đồn.

Mười mấy ngày, hần chờ được.

“Đại nhân định xây nhà mới cho tất cả mọi người ư?”

Trong thư phòng, lão Lý nhìn bản đồ quy hoạch mà Dương Chính Sơn vẽ, tròn mắt suýt rơi ra ngoài.

“Đúng vậy, xây lại toàn bộ!”

Dương Chính Sơn tùy ý gạt đầu, sau đó nhìn về phía Dương Thừa Triệt và những người khác, nói: “Xây dựng theo đơn vị tiểu kỳ, nói với thủ hạ của các người, đơn vị nào hoàn thành đầu tiên, mỗi hộ thưởng ba đấu lương thực, đơn vị thứ hai thưởng hai đấu lương thực, đơn vị thứ ba thưởng một đấu. Đơn vị cuối cùng, phạt một tháng lương!”

Có cạnh tranh mới có động lực, có phần thưởng mới tích cực hơn.

Nhân lúc xây nhà, vừa vặn có thể khích lệ sự tích cực của mọi người, đỡ cho những người này cả ngày uể oải.

“Còn các người, đơn vị đầu tiên thưởng ba lượng bạc, đơn vị thứ hai thưởng hai lượng, đơn vị thứ ba thưởng một lượng,

đơn vị cuối cùng...”

Dương Chính Sơn nhìn Dương Thừa Triệt, Dương Thừa Húc và những người khác cười toe toét: “Đơn vị cuối cùng giúp ta giặt quần áo trong một tháng!”

Chương 94: Xây nhà, sinh kế

Dương Thừa Triệt và những người khác còn chưa kịp phản ứng, Dương Minh Hạo phía sau đã reo lên vui mừng trước.

“Tốt quá, tốt quá, giặt quần áo trong một tháng, ha ha ha~~”

Dương Minh Hạo không có chức vụ gì ở đây, cũng không phải binh lính của Lâm Quan đồn, hắn chỉ là nhi tử của Dương Chính Sơn, phụ trách chăm sóc Dương Chính Sơn.

Những việc giặt giũ thường ngày, đều là Dương Minh Hạo giúp Dương Chính Sơn làm.

Bây giờ nghe nói có người giúp Dương Chính Sơn giặt quần áo trong một tháng, hắn đương nhiên vô cùng vui mừng.

“So thì so, ai sợ ai, đơn vị đầu tiên chắc chắn là của ta!”

“Nói trước thì còn quá sớm, chúng ta hãy chờ xem.”

“Hừ hừ, giặt quần áo chắc chắn là các người!”

“Ta nói cho các người biết, tất của cha ta rất thoải đấy! Ha ha~~”

Một đám thanh niên xắn tay áo, chuẩn bị đại náo một trận.

Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn Dương Minh Hạo, tiểu tử này lại dám nói tất của ta thoải, lát nữa xem ta xử lý người thế nào.

“Lão Lý, người đi chọn mười phụ nữ biết nấu ăn, trong thời gian xây nhà, toàn bộ đồ ăn đều do quan nha cung cấp!”
Dương Chính Sơn lại ra lệnh.

Một chút lương thực, Dương Chính Sơn không để tâm.

Nhưng những quân hộ kia sẽ rất dễ tâm, lương thực trong tay bọn họ vốn không nhiều, ngày thường chắc chắn không nỡ ăn no.

Xây nhà cần phải dùng nhiều sức lực, không ăn no thì không được, vì vậy Dương Chính Sơn trực tiếp cung cấp cơm ăn cho tất cả mọi người trong đồn.

Hơn nữa, nấu ăn tập trung sẽ thuận tiện cho hấn bỏ thêm nước linh tuyền vào.

Thể chất của những người tị nạn này quá kém, Dương Chính Sơn cũng muốn nhân cơ hội này tăng cường thể chất cho họ, tránh để có người bị bệnh.

Đợi đến khi xây xong nhà, binh lính bắt đầu huấn luyện, Dương Chính Sơn cũng không còn cung cấp nước linh tuyền cho tất cả mọi người nữa, chỉ cung cấp nước linh tuyền cho những binh lính tham gia huấn luyện thôi.

“Lương thực của chúng ta có đủ không?” Lão Lý có chút lo lắng.

Lúc này, hấn cảm thấy vị bách hộ đại nhân Dương Chính Sơn này có chút không đáng tin, không biết tiết kiệm chút nào, xây nhà cũng được, còn cung cấp cơm ăn cho tất cả mọi người nữa.

“Yên tâm đi, chuyện lương thực cứ để ta giải quyết.” Dương Chính Sơn nói.

Chưa nói đến mười xe lương thực mà hấn mang đến, cho dù lương thực không đủ, hấn cũng có thể xin thêm Chu Lan.

Chu Lan đã hứa với hấn, sẽ cung cấp đủ lương thực cho hấn.

Cứ như vậy, dưới sự điều động của Dương Chính Sơn, Lâm Quan đồn vốn uể oải trở nên náo nhiệt hấn lên.

Mọi người nghe nói Dương Chính Sơn muốn xây nhà mới cho họ, đều có thêm mấy phần thiện cảm với Dương Chính Sơn.

Lại nghe nói trong thời gian xây nhà, quan nha sẽ lo cơm nước, từng người đều phần chân hân lên.

Đối với những người tị nạn này mà nói, không có gì quan trọng hơn việc lấp đầy bụng.

Cuối cùng, nghe nói đến chế độ thưởng phạt, nhiệt tình làm việc của mọi người lại tăng lên gấp bội.

Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Triệt và những người khác chỉ hô một tiếng, tất cả mọi người trong đồn đều bắt đầu hành động, bất kể già trẻ gái trai, tất cả đều ra tay.

Ngay cả những hài đồng bảy tám tuổi, cũng chạy ra ngoài khiêng đá, đào đất.

Lúc đầu, Dương Chính Sơn còn có chút không yên tâm, sợ những người này không chịu nghe lời, sẽ gây ra chuyện gì đó, kết quả là hân quan sát một ngày, phát hiện ra đám người này thực sự rất ngoan ngoãn.

Có lẽ là vì bọn họ cần Lâm Quan đồn làm nơi nương thân, cũng có lẽ là vì những quyết sách của Dương Chính Sơn đã mang đến cho bọn họ hy vọng mới.

Dù sao thì bọn họ đều làm việc rất tích cực, còn Dương Thừa Triệt và những người khác cũng rất có trách nhiệm.

Rất nhanh, từng ngôi nhà mọc lên như nấm.

Còn Dương Chính Sơn thì tập trung sức lực vào những việc khác.

Người ta thường nói dựa vào núi thì ăn núi, dựa vào nước thì ăn nước.

Lâm Quan đồn nằm giữa núi non trùng điệp, xung quanh toàn là những ngọn đồi thấp, dưới chân núi còn có một con sông nhỏ vô danh chảy qua, cũng coi như có cả núi lẫn nước.

Nhưng trên thực tế, xung quanh Lâm Quan đồn rất ít cây cối cao lớn, phần lớn chỉ là bụi cây và cỏ dại, con sông nhỏ dưới chân núi cũng không có cá tôm để đánh bắt.

Đất đai cằn cỗi, không có tài nguyên thiên nhiên nào khác có thể khai thác, đó chính là hiện trạng của Lâm Quan đồn.

Muốn thay đổi hiện trạng của Lâm Quan đồn, không thể chỉ bó hẹp tầm nhìn trong phạm vi Lâm Quan đồn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ mấy ngày, sau đó dẫn Dương Minh Hạo trở về thành Trùng Sơn quan.

Hỏi trong quan thành có đông người nhất thì chắc chắn là quân lính.

Chưa kể đến tướng sĩ của năm doanh trấn thủ, chỉ tính riêng quân hộ trong các đồn bót xung quanh quan thành, những quân hộ này muốn mua thứ gì cũng đều phải đến quan thành.

Quân hộ tuy nghèo nhưng cũng không phải không có tiền.

Còn việc Dương Chính Sơn muốn làm chính là kiếm tiền từ họ.

Không phải Dương Chính Sơn không muốn kinh doanh những mặt hàng cao cấp, chỉ là hiện tại hắn không dám và cũng không thể kinh doanh những mặt hàng cao cấp.

Ví dụ như muối sắt, dược liệu, lông thú, v.v, những ngành nghề này đều không phải là thứ mà Dương Chính Sơn có thể nhúng tay vào.

Nước trong quan thành sâu như vậy, hiện tại hắn còn chưa đủ tư cách để mò cá trong nước đục, càng đừng nói đến việc

khuấy động phong ba.

Chương 95: Xây nhà, sinh kế (2)

Vì vậy, Dương Chính Sơn nhắm vào những mặt hàng lợi nhuận thấp, không gây chú ý.

Hắn làm vậy không phải vì bản thân, hắn muốn tìm cho quân hộ trong Lâm Quan đồn một công việc có thu nhập, để quân hộ không phải quanh năm bám trụ trên mảnh đất cằn cỗi đó.

Hai người đi dọc theo phố đến trước cửa một cửa hàng tên là lương thực Bách Phúc.

Trong cửa hàng có một chương quầy hơn bốn mươi tuổi và ba người làm công khoảng hai mươi tuổi.

“Hai vị khách quan muốn mua gì?”

Thấy Dương Chính Sơn và Dương Minh Hạo bước vào, lập tức có một người làm công tiến lên chào hỏi.

“Chúng ta không mua đồ, ta đến tìm Lư chương quầy!” Dương Chính Sơn nói.

Người làm công đánh giá Dương Chính Sơn từ trên xuống dưới, hỏi: “Xin hỏi danh tính các hạ, tìm chương quầy nhà ta có chuyện gì?”

“Dương Chính Sơn ở huyện An Ninh, ta quen biết với Lư nhị gia!” Dương Chính Sơn đáp.

Cửa hàng lương thực này là sản nghiệp của Lư gia.

Trước đó khi chia tay Tống An, Tống An đã nói với hắn rằng nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, có thể đến cửa hàng lương

thực Bách Phúc tìm Lư chương quây.

Lư chương quây sau quây nghe thấy lời của Dương Chính Sơn, vội vàng ra nghênh đón.

“Thì ra là Dương đại nhân, thất kính thất kính!”

Sau một hồi khách sáo, Lư chương quây mời Dương Chính Sơn vào hậu đường.

“Ta có một chuyện muốn nhờ Lư chương quây giúp đỡ, không biết Lư chương quây có quen biết chương quây của tiệm vải hay tiệm thêu nào không?” Dương Chính Sơn đi thẳng vào vấn đề.

Lư chương quây suy nghĩ một lúc, nói: “Tại hạ quen biết một số chương quây tiệm vải nhưng đều là những tiệm vải nhỏ!”

Hắn kinh doanh lương thực ở quan thành hơn mười năm, đương nhiên có quen biết một số chương quây.

Nhưng hắn không biết những tiệm vải nhỏ này có phù hợp với yêu cầu của Dương Chính Sơn hay không.

“Không cần tiệm vải quá lớn, đối với ta mà nói thì tiệm vải nhỏ tốt hơn!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Tiệm vải La thị đối diện quen biết với ta, hay là chúng ta cùng nhau đến xem!” Lư chương quây chỉ vào một cửa hàng ở bên kia đường.

Dương Chính Sơn nhìn sang, quả nhiên thấy một cửa hàng treo biển hiệu ‘Tiệm vải La thị’.

Trông có vẻ giống với tiệm vải Lương thị của Lương tam gia, đáng tiếc là Lương tam gia ở huyện An Ninh, nếu không hẳn hoàn toàn có thể tìm Lương tam gia để làm ăn.

Sau đó hai người đến tiệm vải La thị.

Chủ tiệm vải La thị cũng chính là chủ nhà, tên là La Thường, một nam tử hơi gầy, hơn ba mươi tuổi.

Sau lời giới thiệu của Lư chương quỳ, Dương Chính Sơn và La Thường coi như đã quen biết.

Dương Chính Sơn cũng lười khách sáo, trực tiếp nói ra mục đích kinh doanh của mình.

“La chương quỳ, ta muốn hỏi, nếu ta có thể cung cấp một lô giày vải thì tiệm của ngươi có thể bán không?”

Đúng vậy, hần muốn mở xưởng may vá ở Lâm Quan đồn.

Sản phẩm đầu tiên tung ra chính là giày vải.

Những phụ nhân trong Lâm Quan đồn đều biết may vá, để họ may giày vải hoặc quần áo đơn giản hoàn toàn không thành vấn đề.

Mà trong Lâm Quan đồn có năm doanh trại đóng quân, những tướng sĩ này đều là chiêu mộ đến, bên cạnh họ không có cha mẹ vợ con, quần áo họ mặc phần lớn đều do quân đội cấp phát hoặc tự mua.

Bách tính bình thường phần lớn đều tự may giày vải nhưng những tướng sĩ này cần phải mua, điều này có nghĩa là giày vải có thị trường ở quan thành.

“Có thể bán nhưng lợi nhuận có thể không cao!” La Thường do dự một chút rồi nói.

“Nếu ta bán cho ngươi với giá hai mươi văn một đôi thì ngươi có đồng ý giúp ta bán không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có thể thử nhưng ta không đảm bảo có thể bán hết!” La Thường không từ chối, một là vì Dương Chính Sơn do Lư chương quỳ giới thiệu đến, hai là vì Dương Chính Sơn là một bách hộ.

Mặc dù hẳn không đánh giá cao việc kinh doanh này nhưng hẳn vẫn sẵn sàng thử một lần, không phải vì kiếm tiền mà chỉ để không đắc tội với Lu chương quây và Dương Chính Sơn.

Dù sao thì việc giúp bán cũng không phải là chuyện gì phiền phức.

Tiệm của hẳn vốn đã bán quần áo may sẵn, cũng nhận một số đơn đặt may quần áo, chỉ là lợi nhuận từ giày vải quá thấp nên hẳn không để mắt đến mà thôi.

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu, lại nói: “Ta còn muốn nhờ La chương quây giúp thu mua quần áo cũ, mua theo cân, mỗi cân ba văn tiền!”

Bách tính bình thường may giày vải đều dùng quần áo cũ trong nhà, mà Dương Chính Sơn để tiết kiệm chi phí nguyên vật liệu, cũng định dùng quần áo cũ.

Hẳn không có đủ quần áo cũ, vậy thì thu mua.

Cũng coi như là tận dụng phế liệu.

“Cái này~~”

Ánh mắt La Thường hơi động, lập tức hiểu được ý định của Dương Chính Sơn.

Hẳn hơi trầm ngâm một chút, rồi nói: “Dương đại nhân, thu mua quần áo cũ không có vấn đề gì nhưng có một câu ta không biết nên nói hay không?”

“La chương quây cứ nói, không cần kiêng dè!” Dương Chính Sơn nói.

“Vậy ta nói thẳng, thu mua quần áo cũ rất dễ, may giày vải cũng rất dễ, bán giày vải cũng không khó, đây coi như là một nghề nhưng lợi nhuận trong đó e rằng sẽ rất thấp.”

“Dương đại nhân có thể bận rộn cả tháng, chưa chắc đã kiếm được mấy lượng bạc!”

La Thường nói rất chân thành.

Hắn đã hiểu được ý định của Dương Chính Sơn nhưng hắn vẫn không đồng tình với việc Dương Chính Sơn làm ăn như vậy.

Lợi nhuận quá thấp, ngay cả hắn cũng không để mắt đến, hắn cũng không cho rằng Dương Chính Sơn sẽ để mắt đến.

Chương 96: Xưởng may vá

Đối với bách tính bình thường, một tháng kiếm được mấy lượng bạc đã là không ít nhưng đối với những phường quây như họ thì việc kinh doanh như vậy quá tốn công sức.

Thay vì như vậy, chỉ bằng hấn nhận thêm vài đơn đặt may quần áo.

Một số gia đình quyền quý đều sẽ mua quần áo cho gia nhân, loại quần áo này không cần quá cao cấp, may cũng tương đối đơn giản nhưng lợi nhuận lại không thấp.

Cho nên những tiệm vải nhỏ như họ, thà nhận những đơn hàng như vậy, còn hơn làm việc kinh doanh giày vải phiền phức như thế này.

Nhưng Dương Chính Sơn lại nhìn trúng điểm này.

Lợi nhuận thấp thì có nghĩa là ít cạnh tranh.

Người khác không để mắt đến nhưng hấn để mắt đến.

“Ta làm việc kinh doanh này không phải để kiếm tiền mà chỉ là muốn giúp những quân hộ trong Lâm Quan đồn tìm một kế sinh nhai!” Dương Chính Sơn giải thích.

Đối với những phụ nhân trong Lâm Quan đồn, mỗi ngày có thể kiếm được mười mấy văn, hai mươi văn, đã được coi là một khoản thu nhập không tệ.

Một khoản thu nhập như vậy có thể giúp họ vượt qua một năm khó khăn nhất sắp tới.

Hơn nữa đây chỉ là khởi đầu, nếu trong tương lai việc kinh doanh này có thể duy trì được, Dương Chính Sơn còn có thể

mở rộng sang những việc kinh doanh khác.

Ví dụ như may quần áo may sẵn, khăn tay, hoa lụa, thêu thùa, v.v.

Tất nhiên, những thứ sau này cần phải có một tay nghề nhất định, có thể làm được hay không còn phải xem tay nghề của những phụ nhân có đủ tiêu chuẩn hay không.

“Thì ra là vậy, đại nhân Dương thật là dụng tâm lương khô!” La Thường có chút kính nể nhìn Dương Chính Sơn.

Hắn đã từng gặp rất nhiều võ quan cấp thấp trong quân đội nhưng nói thật chưa từng có ai như Dương Chính Sơn lại ra ngoài giúp quân hộ dưới trướng tìm kế sinh nhai.

Những võ quan cấp thấp đó không áp bức quân hộ dưới trướng đã là tốt lắm, càng không nói đến việc tận tâm tận lực giúp đỡ những quân hộ nghèo khổ.

“Lúc này còn cần La chương quây giúp đỡ nhiều hơn, nếu việc này thành công, tại hạ sẽ ghi nhớ ân tình của hai vị chương quây!” Dương Chính Sơn khách sáo nói.

Nghe hắn nói vậy, cả La Thường và Lư chương quây đều để tâm đến chuyện này.

Nhân tình đáng giá hơn tiền bạc nhiều.

La Thường đã quyết định, chỉ cần không lỗ vốn, hắn sẽ tiếp tục làm việc kinh doanh này.

Mặc dù vị Dương đại nhân này chỉ là một thử bách hộ nhưng đối với một người có xuất thân bản hàn như hắn, có thêm một bằng hữu thì sẽ có thêm một phần bảo đảm.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại hẹn với La Thường năm ngày sau sẽ đến lấy quần áo cũ, mười ngày sau sẽ cung cấp lô giấy vải đầu tiên.

Trước khi đi, Dương Chính Sơn còn đưa cho La Thường ba lượng bạc làm vốn thu mua quần áo cũ.

...

Trùng tu Lâm Quan đồn này ở Trùng Sơn quan không thu hút được nhiều sự chú ý, thậm chí có thể nói là không thu hút được bất kỳ sự chú ý nào.

Ngay cả Chu Lan dường như cũng quên mất sự tồn tại của Lâm Quan đồn, liên tiếp mấy ngày, Dương Chính Sơn đều không nhận được tin tức của Chu Lan.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không để tâm, cứ ở Lâm Quan đồn xây nhà, lập xưởng may vá.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã vào đầu tháng năm.

Trải qua nửa tháng xây dựng, mọi thứ trong Lâm Quan đồn đều thay đổi.

Phía sau quan nha, những ngôi nhà tranh vách đất san sát nhau, bãi tập trước quan nha cũng được tu sửa, trở nên bằng phẳng vô cùng.

Còn xưởng may vá bên trái cổng đồn cũng đã xây xong.

Hơn mười phụ nhân ngồi trước xưởng, mỗi người giữ một cái chậu gỗ, giặt quần áo cũ.

Xưởng có năm gian phòng, mỗi gian phòng có sáu bảy phụ nhân đang cúi đầu may giày vải.

Hôm nay, lô giày vải đầu tiên đã được đưa đến tiệm vải La thị.

Việc kinh doanh này có thành công hay không còn phải xem mấy ngày tới.

Tuy nhiên, những chuyện này đã được Dương Chính Sơn giao cho lão Lý và Dương Minh Hạo phụ trách, lúc này Dương Chính Sơn đang bận huấn luyện binh lính.

Hắn đã đến Lâm Quan đồn hơn nửa tháng, chuyện luyện binh cũng nên đưa vào chương trình nghị sự.

“Tập hợp!”

“Tất cả đứng nghiêm cho ta!”

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hai chân khép lại!”

“Báo số!”

“Một, hai, ba...”

Trên bãi tập, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc và mười quan tiểu kỳ khác đang dẫn binh lính xếp hàng.

Tiếng báo số hỗn loạn vang lên không ngớt, tiếng quát tháo không nương tay liên tục vang lên.

Lần xếp hàng đầu tiên, mất tròn một khắc mới kết thúc.

“Báo cáo, Lâm Quan tả kỳ có năm mươi sáu người điểm danh, thực tế năm mươi sáu người, toàn bộ đều có mặt!”

Trước cửa quan nha, Dương Chính Sơn khoanh tay đứng nhìn, Dương Minh Chí bước những bước chân chuẩn mực đến trước mặt hắn, đứng nghiêm báo cáo.

“Báo cáo, Lâm Quan hữu kỳ có năm mươi sáu người điểm danh, thực tế năm mươi sáu người, toàn bộ đều có mặt!”

Một lát sau, Dương Minh Vũ cũng đến báo cáo.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn lướt qua một trăm binh lính trước mặt.

“Thời gian qua các người thế nào?”

Hắn bước lên phía trước, giọng nói hùng hồn hỏi.

“Người nói đi!” Hấn chỉ vào một thanh niên gầy gò.

“Đại nhân nhân từ, thời gian qua bọn ta đều được ăn no, ngủ ngon!” Người đó nói với giọng đầy khí lực.

Đúng là ăn no, ngủ ngon.

Cơm nước đầy đủ, họ có thể không ăn no ư?

Cả ngày làm việc nặng nhọc, tối đến chỉ cần gối đầu là ngủ như chết, có thể ngủ không ngon ư? So với nửa tháng trước, những người trước mắt này tuy vẫn rách rưới nhưng tinh thần và thể trạng đã hoàn toàn khác.

Chương 97: Làm ngoại công rồi

Khuôn mặt vốn vàng vọt trở nên hồng hào, vẻ mặt vốn uể oải giờ tràn đầy sức sống và sự phấn chấn.

Dù thân hình họ vẫn gầy gò nhưng không còn yếu ớt, gầy trơ xương như trước nữa.

“Có muốn sau này vẫn được ăn no ngủ ngon không?”
Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Muốn!”

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên: “Vậy thì luyện tập thật tốt cho ta!”

“Bắt đầu từ hôm nay, khóa huấn luyện cơ bản kéo dài một tháng chính thức bắt đầu!”

“Ta chỉ có một yêu cầu đối với các ngươi, đó là tuân theo mệnh lệnh!”

“Bảo các ngươi nằm, các ngươi tuyệt đối không được đứng, bảo các ngươi chạy, các ngươi tuyệt đối không được dừng lại!”

“Bảo các ngươi tiến lên, dù phía trước là núi đao biển lửa, các ngươi cũng phải xông pha cho ta!”

“Tuân theo mệnh lệnh là giới hạn mà các ngươi tuyệt đối không được chạm vào!”

“Các ngươi rõ chưa?”

“Rõ!” Một nhóm người gào lên khản cả giọng.

Thật ra họ không biết tại sao phải tuân theo mệnh lệnh, họ hồ rồ chỉ là thói quen hình thành trong thời gian qua, vì Dương Thừa Trạch và những người khác mỗi lần nói chuyện đều hỏi họ rõ chưa, mỗi lần họ đều phải trả lời lớn tiếng, nếu giọng không đủ lớn, Dương Thừa Trạch và những người khác sẽ hỏi lại nhiều lần.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, sau đó quay về trước cửa quan nha, nói với Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ: “Bắt đầu huấn luyện đi!”

Những binh lính này không giống với những thanh niên khỏe mạnh ở Dương gia thôn lúc trước.

Lúc đó, Dương gia thôn phải đối mặt với mối đe dọa của kỵ binh Hồ tộc, Dương Chính Sơn mới lấy việc bảo vệ cha mẹ vợ con làm niềm tin, khơi dậy lòng hiếu chiến của họ.

Nhưng hiện tại những binh lính này tạm thời không cần phải đối mặt với bất kỳ mối đe dọa nào, lại không có nhiều cảm giác thân thuộc với Lâm Quan đồn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn chỉ có thể nhồi nhét cho họ tư tưởng tuân theo mệnh lệnh.

Để họ khắc sâu tư tưởng tuân theo mệnh lệnh vào trong xương tủy, để họ khi nghe thấy mệnh lệnh sẽ không có bất kỳ suy nghĩ, bất kỳ do dự nào, theo bản năng phản ứng thực hiện nhiệm vụ.

Huấn luyện bắt đầu, Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ dẫn theo họ bắt đầu huấn luyện theo từng tiểu kỳ.

Dương Chính Sơn đã vạch ra cho họ một kế hoạch huấn luyện nghiêm ngặt.

Mỗi ngày đều có thời gian sắp xếp rõ ràng.

Từ lúc bình minh bắt đầu, cho đến khi mặt trời lặn, thời gian được sắp xếp kín mít, thậm chí Dương Chính Sơn còn vạch ra kế hoạch huấn luyện tập trung ban đêm, tuy nhiên phải đợi một thời gian nữa mới có thể tiến hành.

Tất nhiên, một ngày không phải toàn là huấn luyện thể lực, mỗi ngày họ còn phải dành ra một canh giờ để đọc sách học chữ, dành ra nửa canh giờ để dọn dẹp nhà cửa.

Đúng vậy, chính là dọn dẹp nhà cửa.

Quân huấn của học sinh cần phải chỉnh đốn nội vụ, nơi đây không phải trường học, những người được huấn luyện cũng không phải học sinh, họ có gia đình ở đây, vì vậy Dương Chính Sơn để họ dọn dẹp nhà cửa.

Hắn muốn toàn bộ Lâm Quan đồn đều trở nên ngăn nắp sạch sẽ, ngay cả trong nhà của những quân hộ này cũng không được phép có một chút bừa bộn nào.

Thời tiết tháng năm đã trở nên nóng nực, đặc biệt là vào giữa trưa, mặt trời chói chang treo trên không trung, tùy ý phô trương những đợt sóng nhiệt, chiếu cho tất cả binh lính đều đầu đổ mồ hôi.

Nhưng họ vẫn đứng im tại chỗ, như những cọc gỗ.

Xung quanh bãi huấn luyện, không ít người già yếu phụ nữ trẻ em đang đứng xem, họ đều mang theo sự nghi hoặc và bất mãn đối với loại huấn luyện này.

Có lẽ trong mắt họ, loại huấn luyện này chính là hành hạ người.

Chỉ là vì uy nghiêm của Dương Chính Sơn, họ không dám đưa ra sự bất mãn mà thôi.

Dương Chính Sơn cũng sẽ không giải thích với họ, bây giờ họ có thể không hiểu nhưng đợi một thời gian nữa Dương

Chính Sơn tin rằng họ sẽ hiểu.

Huống hồ hấn đã đảm bảo cơm nước đầy đủ, chỉ bằng điểm này, tin rằng họ không dám đưa ra bất kỳ ý kiến khác.

Dương Chính Sơn giả vờ vô tình đi đến chỗ binh lính uống nước, đổ một bát nước linh tuyền vào trong thùng nước.

Sau đó hấn chậm rãi quay về thư phòng.

Trời nắng to như vậy, hấn không cần phải ra ngoài phơi nắng.

Đã đến lúc nên lười biếng thì cứ lười biếng, ai bảo hấn là quan đồn điền.

Trốn trong thư phòng uống trà, Dương Chính Sơn lấy ra một quyển du ký đọc.

Kết quả là hấn còn chưa uống hết một ấm trà, Dương Minh Hạo đã vội vã chạy vào.

“Cha, cha~~”

Giọng nói cao vút của hấn làm Dương Chính Sơn giật mình, trà trong tay đổ ướt cả quần.

May mà trà không quá nóng, không đến mức bỏng rát.

“Con gọi hồn à!”

Dương Chính Sơn tức giận quát.

Dương Minh Hạo xông vào thấy sắc mặt hấn tức giận, cả người cứng đờ.

“Cha, có chuyện vui!”

“Chuyện vui gì?” Dương Chính Sơn vừa lau nước trà trên quần vừa hỏi.

“Cha được làm ngoại công rồi!”

“Ngoại công?” Dương Chính Sơn nhất thời không phản ứng kịp.

“Đại tử sinh rồi!” Dương Minh Hạo nhắc lại.

Dương Chính Sơn hoàn hồn: “Sinh lúc nào?”

“Năm ngày trước!”

Dương Minh Hạo cười toe toét, đồng thời đưa bức thư trong tay cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở thư ra xem.

Thư là Dương Minh Thành viết, do đoàn buôn của Lục gia mang đến.

Nội dung chủ yếu nói bốn chuyện.

Thứ nhất, mọi chuyện trong nhà đều ổn, không cần Dương Chính Sơn lo lắng.

Thứ hai, Dương Vân Yên đã sinh một tiểu hài tử mập mạp, Dương Chính Sơn được làm ngoại công.

Chương 98: Làm ngoại công rồi (2)

Thứ ba, Dương Minh Thành sẽ cùng Lục Văn Viễn đến phủ thành Tĩnh An để tham gia kỳ thi Hương năm nay.

Thứ tư, Lý thị đã mang thai được hơn hai tháng, nhà họ Dương sắp có thêm người.

Dương Chính Sơn nhìn nội dung trong thư, đầu óc có chút quay cuồng.

Hắn không những đã làm ngoại công, mà còn sắp được làm gia gia? Lý thị lại mang thai rồi?

Dương Thừa Mậu đã gần hai tuổi, Lý thị mang thai lần nữa cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là theo tốc độ này, chỉ sợ không đến mấy năm nữa, hắn có thể tập hợp đủ bảy huynh đệ hồ lô.

Đến lúc đó sẽ có một đám hài tử chạy đến gọi hắn là gia gia.

Bảy huynh đệ hồ lô hắn là còn ít, tập hợp một đội bóng đá cũng không khó.

Nghĩ đến cảnh sau này có một đám hài tử vây quanh mình gọi là gia gia, Dương Chính Sơn không khỏi rùng mình.

Có nên thực hiện kế hoạch hóa gia đình không? Hình như không dễ thực hiện.

Trên thế gian này không có bao cao su! Nhưng hình như có thuốc tránh thai nhưng những loại thuốc tránh thai đó có vẻ hại sức khỏe.

Không thể vì kế hoạch hóa gia đình mà làm tổn hại đến sức khỏe của con dâu được. Dương Chính Sơn vuốt ve bộ râu dài một tác, cảm thấy đây là một vấn đề khó giải quyết.

Có câu nói rằng hãy cho ta một người phụ nữ, ta có thể tạo ra một giống nòi.

Nhưng hẳn không có phụ nữ, dường như cũng có thể tạo ra một giống nòi! Cảm giác này thật kỳ diệu!

“Con viết thư cho lão đại, báo bình an! Dặn đại tẩu chăm sóc tốt cho nhị tẩu con!”

“Đúng rồi, đi nói với lão nhị một tiếng, nó sắp được làm cha rồi!”

Dương Chính Sơn gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, nói với Dương Minh Hạo.

“Dạ!” Dương Minh Hạo cười hì hì đáp.

Viết thư!

Ừm, tiện thể viết thư cho cả vợ tương lai!

Ta hiện tại cũng coi như có vợ rồi, tuy chưa cưới về nhưng tính là một nửa cũng không quá đáng chứ.

Có vợ thật tốt! Dương Minh Hạo trong lòng vui như mở cờ.

Hắn lén liếc Dương Chính Sơn một cái: “Liệu lão già có muốn có vợ không nhỉ? Nói thật thì lão già càng ngày càng trẻ, lỡ như tìm cho ta một bà mẹ kế thì sao?”

“Chấp nhận hay không chấp nhận?”

“Nếu không chấp nhận, lão già chắc sẽ nổi giận.”

“Chuyện này phải bàn bạc với đại ca mới được!”

Nghĩ đến đây, Dương Minh Hạo như một làn khói chạy ra khỏi thư phòng, đi viết thư cho Dương Minh Thành.

Dương Chính Sơn đương nhiên không biết Dương Minh Hạo đang nghĩ đến chuyện mẹ kế, hắn đang nghĩ xem có nên gửi quà về cho đại ngoại tôn không.

Nhưng nghĩ lại thì thôi, hiện tại trong tay hắn cũng không có thứ gì tốt để tặng ngoại tôn, hơn nữa hắn cũng không biết chọn đồ cho trẻ sơ sinh.

Đại ngoại tôn ra đời, lão đại và vợ lão đại chắc sẽ đến chăm sóc, không cần hắn phải lo lắng.

Còn chuyện Dương Minh Thành đi phủ thành cùng Lục Văn Viễn, đây là chuyện năm ngoái Dương Chính Sơn đã hứa với Lục Chiêu Kỳ, trước khi đến Trùng Sơn quan, hắn đã dặn dò Dương Minh Thành.

Tính thời gian thì hai ngày nữa họ sẽ lên đường.

Không biết Lục Văn Viễn có thi đỗ tú tài không.

Nếu đỗ thì sang năm có thể tham gia kỳ thi Hương.

Hắn cũng muốn nhờ vả chút ánh sáng của đứa ngoại tôn nhưng trong thời gian ngắn, chắc chắn hắn không thể nhờ vả được.

Còn về việc nhà họ Dương có ai có thể đỗ đạt làm quan hay không, Dương Chính Sơn, ba huynh đệ Dương Minh Thành chắc chắn là không được rồi, Lâm Triễn có lẽ có thể bồi dưỡng.

Còn đến đời Dương Thừa Nghiệp, hiện tại cũng không thấy có thiên phú về việc đọc sách.

“Chạy đi!”

“Không được dừng!”

Bên bờ con sông nhỏ dưới chân Lâm Quan đồn, một trăm binh lính đang chạy bộ dưới sự thúc giục của Dương Chính Sơn và những người khác.

Họ mặc áo ngắn mỏng manh, người nào người nấy đều mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển.

“Các người là binh lính, tương lai các người sẽ phải ra chiến trường!”

“Trên chiến trường, các người mạnh hơn một chút thì cơ hội sống sót sẽ nhiều hơn một chút!”

“Đổ nhiều mồ hôi, bớt đổ máu!”

“Bây giờ đổ mồ hôi, còn hơn đổ máu sau khi ra chiến trường!”

Dương Chính Sơn chạy theo sau đội ngũ, vừa chạy vừa hét lớn.

Hắn cầm một cây gậy ngắn, ai mà tụt lại phía sau, hắn sẽ rất tàn nhẫn thưởng cho một gậy.

Không có ngoại lệ, ngay cả Dương Thừa Trạch và những người khác, cũng phải đối mặt với cây gậy của hắn.

Cuộc chạy bộ buổi sáng kéo dài nửa canh giờ là kết thúc, binh lính trở về đồn ăn sáng, sau khi ăn sáng, vừa đúng giờ Thìn, tức là bảy giờ sáng, một trăm binh lính lại chỉnh tề đứng trong sân huấn luyện.

“Rất tốt, so với nửa tháng trước, bây giờ các người đã có thể được gọi là ô hợp rồi!”

“Cơ thể đã trở nên cường tráng hơn, sức lực đã trở nên lớn hơn!”

Dương Chính Sơn thông thả đi trong hàng ngũ, thỉnh thoảng đưa tay vỗ vai binh lính bên cạnh.

“Các người phải hiểu rằng, quá trình huấn luyện thực sự mới chỉ vừa bắt đầu, những ngày tháng gian khổ vẫn còn ở phía sau!”

Hắn cười toe toét: “Để ta cho các người một đợt rèn luyện như địa ngục, các người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Huấn luyện cơ bản đã kết thúc, tiếp theo là chương trình huấn luyện ác quỷ do Dương Chính Sơn chế định.

Còn về nội dung huấn luyện, hãy tham khảo binh lính đặc chủng.

Chưa ăn thịt lợn, chẳng lẽ còn chưa thấy lợn chạy?

“Minh Vũ, Minh Thành! Phát trang bị vũ khí!”

Cho đến bây giờ, những binh lính này vẫn chưa được sờ đến binh khí.

“Vâng!”

Chương 99: Đồ nhiều mồ hôi, bớt đổ máu!

Vũ khí và áo giáp bông trong kho đều đầy đủ.

Tiếp theo còn rất nhiều hạng mục cần huấn luyện.

Huấn luyện thể lực sẽ không giảm, ngược lại còn tăng lên, đồng thời còn tăng thêm trận chiến, huấn luyện ban đêm, các loại binh khí, v.v.

Huấn luyện những binh lính này khác với huấn luyện thanh niên tráng kiện của Dương gia thôn, thanh niên tráng kiện của Dương gia thôn đều biết dùng thương, vì vậy khi huấn luyện họ, Dương Chính Sơn chỉ để họ luyện thương.

Còn bây giờ huấn luyện những binh lính này, cần phải phối hợp nhiều loại binh khí, cần phải huấn luyện trận chiến.

Mỗi tiểu kỳ đều phải có người dùng đao thuận, người dùng thương, người dùng cung tiễn.

Ra chiến trường, tiểu kỳ chính là đơn vị tác chiến nhỏ nhất, quan tiểu kỳ dẫn đầu mười binh sĩ tác chiến.

Dương Chính Sơn căn cứ vào sở trường của mỗi binh sĩ mà giúp họ chọn vũ khí.

Huấn luyện thương pháp là dễ nhất, dù là Dương Chính Sơn hay Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ thì đều giỏi thương pháp.

Còn về võ nghệ đao thuận, Dương Chính Sơn không mấy quen thuộc, thân xác trước đây không để lại cho hắn võ nghệ tương ứng, mà trước đây hắn cũng chưa từng luyện tập.

Nhưng điều này không sao cả, nơi này chính là Trùng Sơn quan, thứ không thiếu nhất chính là võ nghệ trong quân ngũ.

Trong thư phòng của hắn có không ít võ nghệ cơ bản trong quân ngũ, còn có một sổ sách về trận chiến.

Những thứ này đều là lão Lý chuẩn bị.

Binh lính đang huấn luyện, Dương Chính Sơn cũng đang học tập.

Võ nghệ, trận chiến, binh pháp, v.v, đều là những nội dung mà Dương Chính Sơn cần học.

...

“Đại nhân, đây là tiền thu được từ việc may giày vải trong thời gian này!”

Trong thư phòng, lão Lý nâng niu mấy lạng bạc vụn đưa cho Dương Chính Sơn.

“Sổ sách đâu, đưa ta xem.” Dương Chính Sơn nhận lấy bạc, nói.

Lão Lý lại đưa sổ sách cho hắn.

Nhìn những con số trên sổ sách, Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng.

Như hắn dự đoán, việc may giày vải này vẫn có thể làm được.

Trong khoảng thời gian mười lăm ngày, những phụ nhân trong đồn đã may gần một nghìn đôi giày vải, phần lớn đều đã bán hết.

Lợi nhuận của mỗi đôi giày vải vào khoảng mười lăm văn, đây là chưa tính đến chi phí nhân công, trong mười lăm văn lợi nhuận, Dương Chính Sơn chỉ chiếm ba văn, những phụ nhân may giày vải chiếm mười hai văn.

Một nghìn đôi giày vải, Dương Chính Sơn kiếm được gần ba lạng bạc, còn hơn một trăm phụ nữ kiếm được mười hai lạng bạc, trung bình mỗi phụ nữ có thể chia được hơn một trăm văn.

Mỗi người mỗi ngày còn chưa đến mười văn, thu nhập như vậy có thể nói là rất thấp nhưng đối với những phụ nữ đó thì đã là rất khó khăn rồi.

Hơn nữa, họ cũng không phải lúc nào cũng may giày vải, họ còn phải chăm lo việc đồng áng, chăm sóc người già và hài tử trong nhà, may giày vải đều là thời gian họ tranh thủ làm.

Có thêm một khoản thu nhập như vậy, trong tay họ cũng có chút tiền nhàn rỗi, không đến nỗi không có lấy một đồng tiền.

Thật ra người kiếm được nhiều nhất là La chương quây, mỗi lần bán một đôi giày vải, hắn có thể kiếm được tám văn tiền, trong nửa tháng, hắn đã kiếm được bảy tám lạng bạc.

Nhu cầu giày vải của binh lính còn lớn hơn cả dự đoán của Dương Chính Sơn, cũng vượt quá dự đoán của La chương quây.

Bây giờ La chương quây tích cực với việc kinh doanh này hơn nhiều, thậm chí không cần Dương Chính Sơn giao hàng tận nơi, hắn sẽ tự sắp xếp người đến lấy hàng.

Giai đoạn đầu tiên của việc xóa đói giảm nghèo có thể coi là hoàn toàn thành công, tiếp theo là bước vào giai đoạn thứ hai.

“Chuồng lợn và chuồng gà đã xây xong chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Xong rồi!” Lão Lý đáp.

Dương Chính Sơn lại đưa bạc cho lão Lý, nói: “Ông đi mua một số gà con và lợn con về, sau đó thuê một vài hài tử

lớn tuổi nuôi chúng!”

“Đợi đến khi chúng lớn, chúng ta sẽ không cần mua thịt nữa!”

Trong thời gian này, hắn thường xuyên bù đắp vào khẩu phần ăn của binh lính, cứ cách hai ba ngày lại để Lão Lý mua một ít thịt lợn về.

Mặc dù không tốn bao nhiêu bạc nhưng đó là bạc của chính hắn.

Là quan đồn điền, hắn không kiếm bạc từ quân hộ, còn phải tự bỏ tiền túi để bù đắp cho những quân hộ này, ước tính cả trấn Trùng Sơn này chỉ có mình hắn làm như vậy.

“Vâng, lão hủ hiểu!” Lão Lý đáp.

Dương Chính Sơn lại nói: “Ông rảnh thì đi tìm Triệu Viễn, bảo hắn cung cấp cho chúng ta một ít lương thực.”

Mặc dù mười xe lương thực được vận chuyển trước đó vẫn còn một ít nhưng sắp đến lúc phát lương cho binh lính rồi, số lương thực còn lại chắc chắn không đủ.

“Triệu đại nhân sẽ cung cấp cho chúng ta ư?” Lão Lý có chút lo lắng.

“Sẽ cung cấp.” Dương Chính Sơn khẳng định.

Lão Lý lúc này mới hơi yên tâm.

Buổi chiều, Lão Lý mang về mười con lợn con và hơn một trăm con gà con từ quan thành, chuồng lợn và chuồng gà bên cạnh chuồng bò lập tức trở nên náo nhiệt, tiếng kêu chí chóc ầm ĩ vang lên.

Dương Chính Sơn nhìn những con lợn con và gà con này, hài lòng gật đầu.

“Xây thêm một chuồng cừu, nuôi thêm mười mấy con cừu!”

Hắn nghĩ đến thịt cừu xiên, canh thịt cừu, thịt cừu xào hành, thịt cừu hầm, v.v, không khỏi nuốt nước miếng.

Mặc dù bây giờ hắn đã giải quyết được vấn đề no ấm nhưng vẫn chưa đạt đến mức ăn ngon, ăn thỏa mãn.

“Ta sẽ đi sắp xếp ngay!” Lão Lý đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, quay người đi đến chuồng ngựa, dắt Hồng Vân ra.

Chương 100: Đồ nhiều mồ hôi, bớt đồ máu! (2)

Bây giờ Lâm Quan đồn của họ có mười ba con ngựa, trong đó ba con là họ mang đến, mười con còn lại là Chu Lan sắp xếp người chuẩn bị, đều là những con chiến mã giống tốt của phương Bắc.

Chu Lan cho người chuẩn bị mười con chiến mã này, có lẽ là để huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa cho binh lính.

Nhưng cho đến bây giờ, binh lính vẫn chưa được chạm vào chiến mã.

Cưỡi Hồng Vân, Dương Chính Sơn thông thả đi ra khỏi Lâm Quan đồn.

Trên những cánh đồng xung quanh Lâm Quan đồn, đã mọc lên một lớp cây lúa mì xanh mơn mớn, nhìn từ xa thì thấy một màu xanh tươi tốt nhưng nhìn gần sẽ thấy những cây lúa mì này không được tốt lắm.

Mặc dù quân hộ chăm sóc những cánh đồng này rất cẩn thận nhưng vẫn không thể bù đắp được khuyết điểm của đất đai cằn cỗi.

Dương Chính Sơn đã từ bỏ việc cứu những cây lúa mì này, hoặc có thể nói là hẳn không có cách nào cứu những cây lúa mì này, dù sao thì bây giờ hẳn cũng không thể sản xuất ra phân bón.

Còn về phân chuồng, hừ hừ, trong đồn không thiếu những lão nông cày ruộng cả đời, họ sử dụng phân chuồng còn lợi hại hơn Dương Chính Sơn nhiều.

Chỉ với chút kiến thức nông nghiệp ít ỏi của Dương Chính Sơn, ngay cả Dương Minh Thành và Dương Minh Chí cũng không bằng, càng không thể so sánh với những lão nông kia.

Hồng Vân bước những bước nhỏ, chạy thong thả dọc theo bờ con suối dưới chân sườn đồi.

Chạy mệt, Dương Chính Sơn liền cho nó dừng lại uống nước ăn cỏ, nhân lúc đó còn cho nó uống thêm một chút nước linh tuyến.

Với Hồng Vân, Dương Chính Sơn còn yêu thương hơn cả mấy đứa con hờ kia, chăm sóc nó vô cùng cẩn thận.

“Hồng nhi à! Sau này ra chiến trường, con không được bỏ chạy giữa trận!”

“Nếu ta bị thương nặng, con phải đưa ta về!”

Dương Chính Sơn vừa chải lông cho Hồng Vân, vừa lải nhải.

Nếu như hấn đã nhập ngũ thì tương lai chắc chắn sẽ ra chiến trường.

Mà một khi đã ra chiến trường thì đó là sự sống còn.

Dương Chính Sơn cũng là người phàm, đối mặt với chiến trường máu me, hấn vẫn có chút lo lắng và sợ hãi.

Hấn rất rõ ràng Hồng Vân mới là bạn đồng hành quan trọng nhất của hấn, một người một ngựa thực sự là cùng chung chiến tuyến, sống chết có nhau.

Hồng Vân hí vang lên, dường như đang đáp lại Dương Chính Sơn.

Tắm rửa xong, khi Dương Chính Sơn chuẩn bị đưa Hồng Vân về thì đột nhiên có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bên kia con suối, bụi đất bay mù mịt, có một đội kỵ binh phi nước đại đến.

Dương Chính Sơn nheo mắt lại, nhảy lên ngựa: “Đi, về thôi!”

Đội kỵ binh kia là đến Lâm Quan đồn, hẳn là Chu Lan.

Doanh trại của Trần Tiêu tả doanh đóng ngay phía Nam Lâm Quan đồn, cách Lâm Quan đồn khoảng hơn hai mươi dặm, nếu là Chu Lan đến thì khả năng lớn sẽ đến từ phía Nam.

Nói vậy, hẳn đến Lâm Quan đồn cũng đã một tháng rồi, Chu Lan cũng nên đến xem rồi.

Cưỡi ngựa trở về trước cổng Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn xuống ngựa, yên lặng chờ đợi.

Chỉ một lát sau, đội kỵ binh đã đến trước mặt hắn, như hắn dự đoán, người đến chính là Chu Lan.

Chỉ là không chỉ có Chu Lan đến, mà còn có quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn là Trương Trung Tường, phó thiên hộ Từ Chấn, ký thư Tiền Vạn Thư và một số võ quan khác đến từ Nghênh Hà đồn.

Với sự xuất hiện của Chu Lan, Dương Chính Sơn không cảm thấy bất ngờ nhưng với sự xuất hiện của Trương Trung Tường và những người khác, Dương Chính Sơn lại cảm thấy có chút nghi hoặc.

Hai bên gặp nhau, Dương Chính Sơn lần lượt chào hỏi các vị trưởng quan, sau đó mới nghênh đón mọi người vào trong đồn.

Lúc này, binh lính trong đồn vẫn đang luyện tập, trên bãi tập, binh lính được chia thành các loại binh chủng khác nhau để luyện tập võ nghệ.

Lúc này, việc huấn luyện không phải theo đơn vị tiểu kỳ, mà được chia thành ba bộ phận: đao thuẫn binh, thương binh và cung thủ.

Đợi đến khi họ có thể sử dụng thành thạo vũ khí trong tay, rồi lại hợp lại với nhau, theo đơn vị tiểu kỳ để luyện tập trận chiến.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Chính Sơn, Chu Lan và những người khác đã đi khắp đồn, thấy trong thời gian ngắn như vậy, Dương Chính Sơn đã sắp xếp Lâm Quan đồn gọn gàng như vậy, Chu Lan hài lòng gật đầu.

“Dương bách hộ, làm rất tốt.” Chu Lan khen ngợi.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Bây giờ vẫn chưa đủ, tuy bề ngoài có thể tạm được nhưng bên trong còn kém xa.”

“Ruộng đất xung quanh Lâm Quan đồn đều là ruộng xấu, sản lượng lương thực sẽ không cao, quân hộ chỉ trông vào việc trồng trọt rất khó tự cung tự cấp.”

“Mà binh lính trong một đồn có sức chiến đấu hay không, có thể trở thành tinh nhuệ hay không, quan trọng nhất là giải quyết vấn đề sinh kế cho gia đình họ, giải trừ nỗi lo sau lưng!”

Nếu như Chu Lan đã đến, Dương Chính Sơn đương nhiên phải khóc lóc kể khổ.

Hắn không phải giả vờ khóc lóc kể khổ mà là Lâm Quan đồn thực sự rất nghèo.

Quân hộ trong đồn vốn là dân tị nạn, lại còn bị sắp xếp đến một nơi cằn cỗi như vậy, nếu không có sự hỗ trợ và nâng đỡ của Chu Lan thì đây hoàn toàn là đang hại người.

Nói xong, Dương Chính Sơn dẫn họ đến xưởng may.

“Ta đã giúp họ tìm một kẻ sinh nhai, mặc dù thu nhập của kẻ sinh nhai này rất thấp nhưng vẫn tốt hơn là không kiếm

được một đồng nào!”

Những phụ nhân trong xưởng thấy họ, liền dừng hết công việc trên tay, đứng nghiêm chỉnh sang một bên.

Chương 101: Quyền quản lý của Lâm Quan đồn

Dương Chính Sơn cầm một đôi giày vải vừa may xong đưa cho Chu Lan: “May một đôi giày vải, họ có thể kiếm được vài đồng tiền!”

“Ta định để họ nhận thêm một số công việc may vá quần áo, nếu nhà Chu tướng quân có mỗi làm ăn nào thì đừng quên họ!”

Đúng vậy, Dương Chính Sơn đang chào hàng cho xưởng may.

Chu Lan ở Trùng Sơn quan không phải là một mình, nàng có một tòa phủ đệ rất lớn trong quan thành, có hàng trăm gia đình và hàng chục người hầu.

Những gia đình, người hầu này mỗi năm đều phải thay vài bộ quần áo, nếu công việc này có thể giao cho Lâm Quan đồn thì chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền hơn may giày vải.

“Không ngờ Dương bách hộ lại có thể nghĩ chu toàn như vậy! Ha ha~~” Chu Lan cười sảng khoái.

“Chu tướng quân hẳn sẽ chiêu cố Lâm Quan đồn bọn ta chứ!” Dương Chính Sơn không hề ngượng ngùng, thuận nước đẩy thuyền, muốn lấy trước mỗi làm ăn ở phủ đệ của Chu Lan.

“Đương nhiên, về ta sẽ dặn dò, sau này quần áo trong phủ ta đều do các người may!” Chu Lan đương nhiên không đề ý đến những chuyện này, không cần suy nghĩ đã đồng ý.

“Không cần như vậy, họ chỉ có thể may một số quần áo thô sơ, những thứ quá tinh xảo và đắt tiền, bây giờ họ vẫn chưa làm được!” Dương Chính Sơn không dám nhận bừa, cái gì cũng nhận hết.

Chu Lan xuất thân từ phủ Ninh quốc công, mà phủ Ninh quốc công là đỉnh cao trong số các gia tộc quyền quý của Đại Vinh, phủ đệ của Chu Lan tuy không phải là phủ quốc công nhưng cũng là phủ đệ của quốc công, tượng trưng cho sự giàu sang và xa hoa.

Sự xa hoa này, những phụ nhân của Lâm Quan đồn chắc chắn không dám đụng vào.

Chỉ cần nhìn quần áo trên người Chu Lan là biết, họ không thể đụng vào.

Chu Lan gật đầu, coi như đã đồng ý với chuyện này.

Sau đó, họ lại đến bãi tập xem binh lính luyện tập.

Nhìn những binh lính mặt mày hồng hào, thân hình cường tráng, trong lòng Chu Lan càng thêm hài lòng.

Nàng rất rõ những người mà mình giao cho Dương Chính Sơn là những người như thế nào.

Khi Dương Chính Sơn chưa đến Trùng Sơn quan, nàng đã đến Lâm Quan đồn xem qua, tuy chỉ là tiện đường nhìn thoáng qua nhưng cũng biết được tình hình chung của Lâm Quan đồn.

Chỉ trong vòng một tháng, Dương Chính Sơn đã sắp xếp Lâm Quan đồn ổn thỏa như vậy, nuôi những người tị nạn gãy tro xương thành cường tráng như vậy, nàng đương nhiên rất hài lòng.

“Họ còn phải luyện tập bao lâu nữa?” Chu Lan hỏi.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu để họ ra chiến trường thì thêm một tháng nữa là được, nếu muốn họ

trở thành một đội quân tinh nhuệ thì phải thực sự trải qua chiến trận.”

“Chỉ dựa vào huấn luyện thì không thể huấn luyện ra tinh nhuệ, tinh nhuệ thực sự là được tạo nên bằng máu và lửa.”

Nghe vậy, Chu Lan càng hài lòng và coi trọng Dương Chính Sơn hơn.

Mặc dù lúc đầu chính nàng là người mời Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan nhưng thực tế trong lòng nàng cũng không chắc Dương Chính Sơn có thể đạt được yêu cầu của nàng hay không.

Nhưng bây giờ xem ra, quyết định lúc đầu của nàng là vô cùng chính xác.

“Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, bọn họ đều là tướng sĩ của chúng ta ở Trấn Tiêu doanh!”

Chu Lan nhìn về phía Trương Trung Tường đằng sau, cười nói: “Trương đại nhân không có ý kiến gì chứ!”

Ánh mắt Trương Trung Tường láo liên, nói: “Tướng quân, theo lý mà nói thì Lâm Quan đồn hãn là thuộc quyền quản lý của Nghênh Hà đồn bọn ta chứ!”

Lúc này, Dương Chính Sơn mới biết được đám người Trương Trung Tường này đến đây vì mục đích gì.

Cướp người?

Cướp địa bàn? Trấn Tiêu doanh là chế độ mộ binh, còn đồn điền thuộc chế độ vệ sở.

Như Lâm Quan đồn, thật ra có thể coi là một sở bách hộ.

Còn Nghênh Hà đồn là một sở thiên hộ.

Trương Trung Tường là thiên hộ, cũng là quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, mấy đồn điền xung quanh đều do hãn

quản lý.

Nếu theo chế độ vệ sở thì Lâm Quan đồn đúng là nên do Nghênh Hà đồn quản lý.

Nhưng vấn đề lại đến, Lâm Quan đồn này là Chu Lan xây dựng để sắp xếp cho Dương Chính Sơn, quân tịch của Dương Chính Sơn ở Trấn Tiêu doanh không thuộc về quân hộ.

Cho nên Lâm Quan đồn về mặt quy thuộc đã xuất hiện vấn đề.

Nên thuộc về Nghênh Hà đồn, hay nên thuộc về Trấn Tiêu doanh?

Chu Lan cười nói: “Ai nói đây là Lâm Quan đồn, đây là doanh trại của bọn ta ở Trấn Tiêu doanh!”

“Chẳng phải Lâm Quan đồn đã sớm bị bỏ hoang rồi ư?”

Trương Trung Tường sững sốt, nhìn Chu Lan với vẻ khó tin.

“Tướng quân, đây chính là Lâm Quan đồn!”

“Không, trước đây nó là Lâm Quan đồn, bây giờ là doanh trại của bọn ta!” Chu Lan khẳng định chắc nịch.

“Không tin thì người cứ đến Đô ti nha môn mà tra, trong Đô ti nha môn không có Lâm Quan đồn đâu!”

Nói xong, nàng còn nở nụ cười gian xảo.

Muốn chiếm tiện nghi của ta ư, không có cửa đâu! Khả khả!

Đừng tưởng ta không biết các người đang tính toán điều gì.

Ban đầu, người đề xuất xây dựng lại Lâm Quan đồn là Chu Lan, Đô ti nha môn đã đồng ý.

Ý nghĩ của Đô ti nha môn rất đơn giản, các người muốn xây dựng lại thì cứ xây dựng đi, dù sao cũng là Trần Tiêu doanh các người bỏ tiền bỏ sức, chúng ta không ngại có thêm một đồn điền.

Vì vậy, việc xây dựng lại Lâm Quan đồn từ đầu đến cuối đều do Chu Lan lo liệu, Trần Tiêu doanh bỏ tiền bỏ lương.

Bây giờ muốn Chu Lan giao Lâm Quan đồn cho Đô ti nha môn, Chu Lan sao có thể vui vẻ được?

Chương 102: Quỷ Ngưu kinh

“Triệu Viễn, dẫn người đi tháo biển hiệu trên cửa xuống cho ta!” Chu Lan lười đời co với Trương Trung Tường, trực tiếp sai Triệu Viễn đi tháo biển hiệu.

Dương Chính Sơn đứng bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh nhìn cảnh tượng này.

Hắn không rõ Chu Lan và Đô ti nha môn có ân oán gì nhưng hắn hiểu rằng đây không phải chuyện hắn có thể xen vào.

Mặc dù hắn là chủ quản của Lâm Quan đồn nhưng hắn chỉ là một thử bách hộ, căn bản không có tư cách tham gia vào cuộc tranh chấp giữa Trần Tiêu doanh và Đô ti nha môn.

Về điểm này, Dương Chính Sơn nhìn rất thấu đáo.

Ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé! Ta làm mọi việc đều theo lệnh.

Ta chỉ chịu trách nhiệm làm tốt mọi việc, còn những chuyện khác, có Chu Lan lo, đừng tìm ta.

Triệu Viễn cũng là một người thật thà, Chu Lan bảo hắn tháo, hắn liền tháo thật, chỉ nửa khắc sau, tám biển hiệu được khắc bằng đá đã bị đập vỡ.

“Đây là doanh trại của chúng ta ở Trần Tiêu doanh, khu khụ, bản tướng còn có quân vụ phải bận, không tiếp chư vị nữa!”

Chu Lan nhìn những mảnh vỡ của biển hiệu trước cửa đồn điền, cười toe toét.

Trương Trung Tường và những người khác nhìn nhau, bọn họ thật sự không ngờ Chu Lan lại vô lại như vậy.

“Chu tướng quân!!”

Trương Trung Tường còn muốn nói gì đó nhưng Chu Lan đã trực tiếp cắt ngang lời hắn, vẫy tay nói: “Tiễn khách!”

“Trương đại nhân, mời!”

Triệu Viễn tiến lên, làm động tác mời.

Trong lòng Trương Trung Tường và những người khác vô cùng tức giận nhưng trên mặt không dám biểu lộ chút bất mãn nào.

So với Chu Lan, bọn họ chỉ là những tên lính quên.

Mặc dù bọn họ có Đô ti nha môn chống lưng nhưng Chu Lan lại có phủ Ninh quốc công chống lưng.

Đừng nói đến bọn họ, ngay cả Đô ti nha môn cũng không làm gì được Chu Lan.

Đối mặt với sự vô lại của Chu Lan, bọn họ chỉ có thể xám xịt rời khỏi Lâm Quan đồn, thậm chí không dám buông lời đe dọa.

Đợi bọn họ đi rồi, Chu Lan cùng Dương Chính Sơn trở về quan nha.

“Huynh làm rất tốt, còn xuất sắc hơn cả ta mong đợi!” Chu Lan nhìn Dương Chính Sơn bằng đôi mắt sáng ngời.

Dương Chính Sơn cười nói: “Tất cả đều nhờ đa tạ sự ủng hộ của Chu tướng quân!”

Lời này của hắn cũng không phải hoàn toàn là lời nịnh nọt, nếu không có sự che chở của Chu Lan, cho dù hắn có thể trở thành quan đồn điền của Lâm Quan đồn, hắn cũng không thể dành toàn bộ tâm sức và thời gian cho đồn điền.

Trong trấn Trùng Sơn có thiếu những quan quân tinh anh cấp thấp không?

Không! Chẳng những có mà còn có rất nhiều nữa là đẳng khác.

Nhưng tại sao bọn họ lại không thể lập được thành tích?

Bởi vì bọn họ thiếu một người ủng hộ mạnh mẽ.

Không có sự ủng hộ của Chu Lan, chỉ dựa vào bản thân Dương Chính Sơn, căn bản không thể làm nên chuyện.

Đây không phải là tự ti, mà là sự thật.

Chu Lan mỉm cười, sau đó gọi người hầu bên ngoài vào, lấy từ tay người hầu một chiếc hộp gỗ.

“Huynh hử đã bước vào cảnh giới Hậu thiên rồi nhỉ!”

Dương Chính Sơn sửng sốt, sau đó nói: “Vừa đột phá không lâu!”

Hắn đúng là đã đột phá đến cảnh giới Hậu thiên, một tháng trước đã đột phá rồi nhưng chuyện này hắn chưa nói với ai, không biết Chu Lan nhìn ra bằng cách nào.

“Ừm!” Chu Lan gật đầu, đưa chiếc hộp trong tay cho Dương Chính Sơn, nói: “Quyển công pháp này cho huynh!”

“Công pháp!”

Dương Chính Sơn mở chiếc hộp gỗ, bên trong có một quyển sách nhỏ.

Trên bìa sách màu xám tro có viết ba chữ lớn [Quỳ Ngu kinh].

Võ giả cảnh giới Đoán Thể không cần công pháp gì cả, chỉ cần luyện tập một số võ nghệ thông thường là được, ví dụ như thương pháp gia truyền của Dương gia.

Đến cảnh giới Hậu thiên, cũng có thể không cần tu luyện công pháp, chỉ đến khi đạt đến đỉnh cao của cảnh giới Hậu thiên, mới cần đến công pháp của cảnh giới Tiên Thiên.

Những thần công bí tịch các loại, là thứ chỉ dành riêng cho cảnh giới Tiên Thiên.

Tất nhiên, bất kỳ thứ gì được gọi là công pháp đều là thứ vô cùng quý giá.

Dương Chính Sơn mở quyển [Quỳ Ngưu kinh], nhanh chóng lật xem một lượt.

Chỉ có hơn mười trang nhưng sau khi Dương Chính Sơn xem xong, đôi mắt sáng lên đến mức có chút đáng sợ.

“Đa tạ Chu tướng quân ban ơn!” Dương Chính Sơn chấp tay cảm tạ.

Cảnh giới Hậu Thiên có thể không cần tu luyện công pháp, bởi vì phương pháp tu luyện của cảnh giới Hậu Thiên rất rõ ràng, nói cho cùng chính là rèn luyện thân thể, luyện tập kinh lực, dựa theo mức độ hùng hậu của kinh lực mà chia thành chín tầng.

Cho nên cho dù không có công pháp, võ giả Hậu thiên cũng có thể tu luyện theo trình tự.

Nhưng có công pháp thì tu luyện sẽ nhanh hơn gấp bội, còn có thể khiến võ giả sở hữu những đặc tính độc đáo về kinh lực.

Quỳ Ngưu có hình dạng giống trâu, mình màu xanh nhưng không có sừng, một chân, ra vào nước thì nhất định sẽ có mưa gió, ánh sáng của nó như mặt trời mặt trăng, tiếng kêu của nó như tiếng sấm, tên của nó là Quỳ Ngưu.

Mà đặc tính của [Quỳ Ngưu kinh] chính là khi phóng thích kinh lực sẽ kèm theo tiếng sấm trầm đục.

Kình lực xung kích, tiếng sấm cuồn cuộn, khí thế hùng hồn, khiến kẻ tiểu nhân khiếp sợ.

Quyển [Quỳ Ngưu kinh] chỉ có hơn mười trang giấy nhưng đã kể chi tiết về cách điều khiển và bồi dưỡng kình lực Hậu Thiên, cũng như cách điều khiển kình lực để phóng thích tiếng sấm.

Một quyển công pháp như vậy, đối với Dương Chính Sơn, đối với Dương gia, đều là một cơ hội ngàn năm có một.

Nói là ban ơn cũng không hề quá lời.

Chương 103: Quỷ Ngưu kinh

(2)

“Giữa huynh và ta không cần phải khách sáo như vậy!” Chu Lan cười nhạt, sau đó lại nói: “Lần này ta đến đây là có chuyện muốn nói với huynh!”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta sẽ xuất chinh vào tháng sáu!” Sắc mặt của Chu Lan trở nên nghiêm trang.

Tháng sáu!

Bây giờ đã là giữa tháng năm.

Dương Chính Sơn cung kính cúi người nói: “Hạ quan nghe theo sự chỉ huy của tướng quân!”

Là cấp dưới, phải có thái độ đúng mực.

Lâm Quan đồn nếu như là đã trở thành doanh trại của Trần Tiêu tả doanh, vậy thì chức quan đồn điền của hắn cũng nên có sự thay đổi.

Không có Lâm Quan đồn thì lấy đâu ra quan đồn điền.

“Ngươi tạm thời giữ chức phó bả tổng, cùng Triệu Viễn phụ trách hậu cần của Trần Tiêu tả doanh ta!”

Chu Lan cũng không vòng vo, trực tiếp sắp xếp.

Trần Trùng Sơn sắp xuất chinh, việc luyện binh tất nhiên không thể tiến hành.

Mà Dương Chính Sơn là một thành viên của Trần Tiêu tả doanh, tất nhiên cũng phải theo quân xuất chinh.

“Hạ quan tuân lệnh!” Dương Chính Sơn không có ý kiến gì.

Hắn và Triệu Viễn cũng là người quen, Triệu Viễn này tuy có chút tính cách phóng túng của con nhà quyền quý nhưng làm việc cũng coi như nghiêm túc, cộng tác với hắn cũng khá thoải mái.

Chu Lan không ở lại Lâm Quan đồn lâu nhưng Triệu Viễn thì ở lại Lâm Quan đồn.

Đợi Chu Lan đi rồi, Triệu Viễn cười híp mắt nói: “Chính Sơn huynh, không ngờ chúng ta lại được ăn chung một nồi cơm.”

Dương Chính Sơn mời Triệu Viễn vào trong quan nha, nói: “Sau này còn phải nhờ Triệu đại nhân chỉ bảo nhiều hơn!”

“Có gì mà phải chỉ bảo, huynh cũng biết ta chưa từng ra chiến trường!” Triệu Viễn nói một cách không để tâm.

Đừng nhìn hắn luôn đi theo Chu Lan nhưng hắn thực sự chưa từng ra chiến trường.

Thật ra hắn giống như gia thần của Chu Lan hơn, phụ trách giúp Chu Lan một số việc vặt và việc đời thường.

Phủ Tuy Dương bá đã theo hầu phủ Ninh quốc công nhiều đời, con cháu phủ Tuy Dương bá cũng phần lớn theo hầu bên cạnh con cháu phủ Ninh quốc công.

Triệu Viễn có thể theo hầu bên cạnh Chu Lan, cũng là nhờ hắn đã bỏ ra một cái giá rất lớn mới đổi được.

Hai người ngồi xuống, Dương Minh Hạo dâng trà lên, Dương Chính Sơn và Triệu Viễn trò chuyện phiếm.

“Thật ra ta có một chuyện rất tò mò?”

“Chuyện gì?”

“Chu tướng quân chưa thành thân à?”

Câu hỏi này đã kìm nén trong lòng Dương Chính Sơn rất lâu rồi, ngọn lửa tò mò này sắp thiêu cháy cả đỉnh đầu hắn.

Đáng tiếc là hắn không biết nên thảo luận vấn đề này với ai, chỉ có thể kìm nén trong lòng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội trò chuyện phiếm với Triệu Viễn, hắn liền không nhịn được mà hỏi.

Nghe được câu hỏi này, toàn thân Triệu Viễn run lên, vội vàng nhìn xung quanh, thấy trong thư phòng không có người khác, hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Chính Sơn huynh, chuyện này không thể nói lung tung trước mặt người khác.”

Dương Chính Sơn thấy hắn căng thẳng như vậy, vội vàng gật đầu.

“Chu tướng quân chưa từng thành thân nhưng đã định thân hai lần!”

Triệu Viễn thở dài, tiếp tục nói: “Chu tướng quân cũng là người khổ mệnh, định thân hai lần, cả hai vị hôn phu đều qua đời trước khi cưới.”

“Kính đô đồn rằng Chu tướng quân có mệnh khắc phu, chuyện này đã trở thành điều cấm kỵ của quốc công phủ, Chính Sơn huynh đừng nhắc đến chuyện này trước mặt Chu tướng quân!”

Khắc phu!

Dương Chính Sơn ngây người.

Hắn đã nghĩ đến một số khả năng, chẳng hạn như Chu Lan là góa phụ, hoặc Chu Lan đã thành thân, chỉ là người nhà ở kinh đô.

Nhưng hắn không ngờ Chu Lan lại còn khắc phu.

Chương 104: Mệnh khắc phu

Vì vậy, ôm chặt cái đùi Chu Lan này là lựa chọn đúng đắn nhất của Dương Chính Sơn hiện tại.

...

Triệu Viễn đi rồi, ngày hôm sau đã có mười xe lương thực được đưa đến Lâm Quan đồn, đồng thời còn có lương bổng ba tháng của họ.

Trong đó không chỉ có lương bổng của binh lính, mà còn có lương bổng của nhóm Dương Chính Sơn.

Lần đầu tiên nhận được lương, Dương Chính Sơn vẫn rất vui.

Hắn đến Trùng Sơn quan gần hai tháng rồi, cuối cùng cũng thấy tiền về.

Tất nhiên, người vui nhất không phải hắn, mà là đám tiểu tử Dương Minh Vũ này.

Dù sao Dương Chính Sơn cũng còn chút gia sản, không thiếu tiền lương này nhưng đám tiểu tử này thì khác, bọn họ vốn nghèo khó, theo Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan chính là muốn thăng quan phát tài.

Mặc dù hơn một tháng nay bọn họ ăn no mặc ấm nhưng không nhận được một xu nào, bọn họ cũng hơi lo lắng.

Dù sao thì ở nhà họ còn có người thân đang chờ họ nuôi dưỡng.

Nhưng so với lương bổng thì Dương Chính Sơn càng vui hơn khi Chu Lan tặng hắn [Quỳ Ngưu kinh].

Sáng sớm, trên một bãi đất trống bên ngoài đồn.

Dưới ánh bình minh, mũi thương như rồng, khi vung lên phát ra tiếng sấm trầm đục, ngưng tụ thành từng luồng kinh khí lóe sáng.

Kinh khí quần quanh mũi thương, lúc phun ra nuốt vào như rắn linh xuất động, mang theo lực lượng mạnh mẽ, như thể có thể xé tan mọi vật cản.

Bỗng nhiên, Dương Chính Sơn nhảy vọt lên, lướt qua ba trượng trên không, mũi chân điểm vào tường ngoài đồn, lật người nhảy lên thêm một trượng, trường thương phá không, tiếng sấm vang động, ánh bạc lóe lên như cầu vòng xuyên qua mặt trời đang từ từ mọc.

Mũi thương thu lại, Dương Chính Sơn rơi xuống, vũng vàng đáp xuống đất, hấn nhìn cây thương phi ngư mạ vàng trong tay, cảm nhận kinh khí dâng trào trong cơ thể, khoe miệng hơi cong lên.

Lúc này, Dương Chính Sơn có cảm giác trường thương trong tay hào khí ngút trời.

Tu vi đạt đến cảnh giới Hậu Thiên, lại có Quỷ Ngưu kinh gia trì, thực lực của hắn đã được nâng cao vượt bậc.

Nhưng tất cả những điều này đều là vì thể chất của hắn vượt xa các võ giả cùng cấp.

Uống nước linh tuyền trong thời gian dài, khiến cơ thể hắn có khả năng phục hồi, bùng nổ và sức bền vượt xa các võ giả cùng cấp, thậm chí tốc độ, phản ứng, ngũ giác, v.v. của hắn đều vượt xa các võ giả cùng cấp.

Nước linh tuyền nâng cao thể chất toàn diện, trong khi cảnh giới và công pháp đều được cộng thêm trên cơ sở thể chất, tức là thể chất càng mạnh thì cảnh giới và công pháp càng nâng cao thực lực.

Tất nhiên, nước linh tuyến cũng không phải là sự tồn tại không thể so sánh, trên thế gian này còn có rất nhiều bảo được, cùng các loại thiên tài địa bảo.

Những đệ tử của các gia tộc quyền quý, dòng dõi danh giá có tài nguyên vượt xa các võ giả xuất thân hàn vi.

Lấy Quỷ Ngưu kinh làm ví dụ, trong mắt Dương Chính Sơn, đây là công pháp hiếm có nhưng trong mắt Chu Lan, chỉ là một công pháp bình thường mà thôi.

Có lẽ Chu Lan chỉ tùy tiện sao chép Quỷ Ngưu kinh trong phủ Ninh quốc công, hoặc cũng có thể là Chu Lan vô tình có được.

Nếu nàng như vậy dễ dàng tặng Quỷ Ngưu kinh cho Dương Chính Sơn thì chứng tỏ nàng không coi trọng Quỷ Ngưu kinh.

Cảm nhận lại Quỷ Ngưu kinh một lần nữa, Dương Chính Sơn quay người trở về đồn.

...

Ngày mười lăm tháng năm năm Thừa Bình thứ hai mươi ba, trên bãi tập trước nha môn Lâm Quan đồn.

“Xếp hàng, xếp hàng!”

“Không được nói chuyện!”

Dương Minh Vũ đứng trước hàng ngũ, lớn tiếng quát.

Dương Chính Sơn ngồi nghiêm chỉnh trên một chiếc ghế, trên bàn trước mặt hắn bày cả đồng bạc sáng loáng. Bên cạnh, lão Lý đang mài mực, cười đến nỗi không thấy mắt.

Phát lương bổng! Toàn bộ bầu trời Lâm Quan đồn tràn ngập không khí vui mừng.

“Lý Đại Trụ!”

“Có!”

Một trảng hán mặt mũi chắt phác tiến lên, khoe miệng không kìm được nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đứng dậy, đưa cho hắn những đồng bạc đã chuẩn bị sẵn, nói: “Hôm nay lĩnh lương bổng, sau này phải lên chiến trường liều mạng, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Thưa đại nhân, ta đã chuẩn bị sẵn sàng!” Lý Đại Trụ hô lớn.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, nói: “Ta rất mong chờ màn thể hiện của ngươi!”

“Tổng Tam Thạch!”

“Có!”

...

Dương Chính Sơn phát lương bổng cho từng binh lính, nói vài câu với từng người.

Hắn muốn cho mỗi binh lính biết ai là người phát lương bổng cho họ, cũng muốn cho mỗi binh lính biết sau khi lĩnh lương bổng này, sau này phải lên chiến trường liều mạng.

Còn những binh lính nhận được lương bổng thì đều vui mừng khôn xiết, trong lòng cảm tạ Dương Chính Sơn ngàn lần vạn lần, những quân hộ lén lút vây quanh cũng vui mừng hơn hở.

Bây giờ họ không sợ lên chiến trường, họ sợ đói khổ và nghèo túng.

Họ vẫn luôn không quên những ngày tháng chạy nạn, cả ngày lo lắng bất an, ăn không no, mặc không ấm, ngủ không yên, bất cứ lúc nào cũng có thể phải đối mặt với cuộc tàn sát của kỵ binh Hung Nô.

So với vậy, cuộc sống hiện tại của họ vẫn còn được coi là ổn định và sung túc.

Thậm chí còn tốt hơn cả những ngày tháng trước khi họ chạy nạn.

Sau khi phát lương bổng xong, nhiệt tình luyện tập của binh lính càng tăng cao.

Và quá trình huấn luyện cũng chuyển từ huấn luyện cơ bản sang huấn luyện thực chiến, huấn luyện tập trung ban đêm, đối kháng thực chiến, tuần tra kiểm tra, v.v, bất cứ điều gì Dương Chính Sơn có thể nghĩ ra, đều sẽ sắp xếp cho họ.

Chương 105: Đại quân xuất chinh

Đồng thời Dương Chính Sơn cũng yêu cầu Dương Minh Hạo ghi chép lại chi tiết quá trình huấn luyện.

Hắn muốn đúc kết ra một phương lược luyện binh hoàn chỉnh, nếu sau này hắn có thể luyện binh với quy mô lớn hơn, có thể lấy đây làm tài liệu tham khảo.

Ngày mùng ba tháng sáu năm Thừa Bình thứ hai mươi ba.

Mười vạn đại quân trấn Trùng Sơn xuất quan, xưng là đại quân hai mươi vạn.

Tổng binh Trương Thủ Vọng làm đại tướng quân chinh phạt phương Bắc, phó tổng binh Kế Phi Ngữ làm đại tướng quân Dương Uy, chia quân làm hai đường thảo phạt Hồ tộc Đông Hải.

Thái giám trấn thủ Trương Ngọc Đức theo quân xuất chinh, tuần phủ Tôn Tân Thành làm tuần phủ kinh lược trấn Trùng Sơn, lại có Hộ bộ hữu thị lang Ngô Minh trấn giám sát thu chi lương hướng cho các đường.

Ngày mùng sáu tháng sáu năm Thừa Bình thứ hai mươi ba.

Trương Thủ Vọng thống lĩnh năm doanh Trấn Tiêu, bốn doanh quân tiếp viện, bảy doanh quân du kích, tổng cộng sáu vạn đại quân tiến thẳng vào, đóng quân dưới chân núi Hắc Vân.

Núi Hắc Vân, hai mươi năm trước, trận chiến Hắc Vân Sơn chính là trận chiến huy hoàng nhất của trấn Trùng Sơn.

Chỉ một trận chiến này, biên giới phía Đông Bắc Đại Vinh đã được thái bình hai mươi năm.

Ngày nay, đại quân trấn Trùng Sơn lại đến núi Hắc Vân, không biết có thể tái hiện được sự huy hoàng của hai mươi năm trước hay không.

Dương Chính Sơn theo Trấn Tiêu tả doanh xuất chinh, Trấn Tiêu tả doanh có quân lực của ba thiên tổng, lại có một đội quân nhu của một bách tổng, bốn trăm kỵ binh bảo vệ doanh trại, hai trăm kỵ binh tinh nhuệ không ngũ, hợp lại khoảng bốn nghìn ba trăm người.

Ngoài ra, Trấn Tiêu tả doanh còn có một nghìn dân phu được điều động tạm thời, phụ trách giúp đội quân nhu vận chuyển lương thảo và vật tư.

Dương Chính Sơn chính là phó bả tổng của đội quân nhu, lúc này hắn đang dẫn theo một trăm binh lính và ba trăm dân phu của Lâm Quan đồn áp tải hơn một trăm xe la, bò và ngựa theo sau đại quân của Trấn Tiêu tả doanh.

Áp tải lương thảo là một công việc vất vả, bên ngoài Trùng Sơn quan là những ngọn đồi và thảo nguyên mênh mông, căn bản không có đường đi.

Con đường duy nhất là con đường mà đại quân phía trước đã đi qua, gồ ghề ổ gà, khó đi vô cùng.

Quan trọng nhất là quân lệnh như núi, bọn họ phải vận chuyển lương thảo đến nơi quy định trong thời gian quy định, nếu có sai sót, tất cả mọi người đều bị luận tội xử lý.

Cho dù Dương Chính Sơn có Chu Lan chống lưng, cũng không dám lơ là một chút nào.

May mắn là mấy ngày nay không mưa, tuy rằng đoạn đường này của bọn họ rất vất vả nhưng vẫn đuổi kịp đại quân phía trước.

Đứng dưới chân núi Hắc Vân, Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn ngọn núi không cao kia, trong đầu hiện lên cảnh tượng nguyên thân chiến đấu ở đây.

Trận chiến hai mươi năm trước, nguyên thân chỉ là một tên lính quèn, căn bản không biết tình hình chiến sự tổng thể như thế nào, chỉ biết liều mạng chiến đấu trên chiến trường hỗn loạn.

Trận chiến đẫm máu hiện ra trong tâm trí Dương Chính Sơn, khiến hắn rung mình.

Mặc dù chỉ là một giấc mơ như xem phim nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng thảm khốc.

Đó là chiến trường thực sự, không thể dùng bất kỳ lời nào để miêu tả chính xác cảnh máu chảy thành sông, xác chết khắp nơi.

Nguyên thân có thể sống sót sau trận chiến đó, thực sự là rất may mắn.

Còn bây giờ, bản thân Dương Chính Sơn đã đến đây, không biết có phải cũng phải trải qua một trận chiến thảm khốc như vậy hay không.

...

Hồ tộc Đông Hải là một dân tộc sống bằng nghề du mục và săn bắn, họ chiếm giữ những ngọn đồi và thảo nguyên cách Đông Bắc Đại Vĩnh hai nghìn dặm, phần lớn các bộ lạc sống du mục, chỉ có một số ít người sống ở thành Phục Sơn.

Nếu nói Hồ tộc Đông Hải là một vương quốc thì thành Phục Sơn chính là kinh đô của họ.

Mà thành Phục Sơn chỉ cách phía Đông Bắc núi Hắc Vân năm trăm dặm, trận chiến Hắc Vân Sơn hai mươi năm trước chính là vì đại quân trấn Trùng Sơn đe dọa đến sự an nguy của

thành Phục Sơn, mới buộc Hồ tộc Đông Hải phải dốc toàn lực đến nghênh chiến.

Đáng tiếc là trong trận chiến đó, trấn Trùng Sơn cũng tổn thất nghiêm trọng, không còn sức tấn công thành Phục Sơn nữa, cộng thêm triều đình Đại Vinh xuất hiện bất đồng, nếu không thì Hồ tộc Đông Hải đã sớm trở thành lịch sử.

Lần này trấn Trùng Sơn thảo phạt Hồ tộc Đông Hải, chiến lược sử dụng cũng giống như hai mươi năm trước, vẫn là chia quân làm hai đường, vẫn là đóng quân dưới chân núi Hắc Vân, chính là muốn ép Hồ tộc Đông Hải một lần nữa đến núi Hắc Vân quyết chiến.

Nếu không thể ép Hồ tộc Đông Hải chủ động nghênh chiến, đại quân trấn Trùng Sơn muốn tìm được những bộ lạc di cư trong vùng đất Bắc Cương mệnh mông này, sẽ phải tốn gấp hàng chục lần thời gian và vật tư.

Nhưng Hồ tộc Đông Hải cũng không phải kẻ ngốc, đã từng bị thiệt một lần thì sẽ khôn ra, hai mươi năm trước họ đã phải chịu một trận thua lớn dưới chân núi Hắc Vân, giờ đây sao có thể giẫm vào vết xe đổ.

Dưới chân núi Hắc Vân, lều trại kéo dài hàng dặm, bầu không khí sát phạt xông thẳng lên bầu trời u ám.

Đại quân đã đóng quân ở đây hơn mười ngày nhưng lực lượng chủ lực của Hồ tộc Đông Hải vẫn chưa xuất hiện, chỉ có một số kỵ binh trinh sát và tinh nhuệ không ngừng quấy rối xung quanh.

Trong đại doanh của chủ tướng.

Chương 106: Đại quân xuất chinh (2)

Tổng binh trấn Trùng Sơn, đại tướng quân chinh phạt phương Bắc Trương Thủ Vọng cau mày nhìn bản đồ treo trên bình phong.

Bên cạnh là một thái giám mặt trắng không râu, khoe mắt đầy nếp nhăn, chính là thái giám trấn thủ Trương Ngọc Đức.

Ngoài ra còn có hơn mười tham tướng mặc áo giáp sắt, tướng quân du kích tụ tập sau lưng Trương Thủ Vọng, chăm chú nhìn bản đồ. Tất nhiên, Chu Lan cũng có mặt trong số đó.

“Xem ra bọn họ sẽ không chủ động nghênh chiến!” Trương Thủ Vọng nói với giọng hơi khó khăn.

Nói thật, lần này hấn đồng ý thảo phạt Hồ tộc Đông Hải, bởi vì hấn rất rõ tình hình hiện tại của trấn Trùng Sơn, trấn Trùng Sơn bây giờ đã không còn là trấn Trùng Sơn của hai mươi năm trước nữa.

Toàn bộ trấn Trùng Sơn được cho là có hai mươi vạn quân nhưng tình thực sự chỉ có Trấn Tiêu ngũ doanh, còn số quân có thể chiến đấu, ước tính chỉ khoảng năm vạn, còn lại đều là những kẻ vô dụng.

Có lẽ Hồ tộc Đông Hải bây giờ cũng không bằng Hồ tộc Đông Hải năm xưa nhưng trong hai mươi năm qua, trấn Trùng Sơn đã suy yếu quá nhiều.

Nếu Hồ tộc Đông Hải chủ động nghênh chiến, hấn còn có chút nắm chắc nhưng bây giờ Hồ tộc Đông Hải tránh không giao chiến, trong lòng hấn không có chút tự tin nào.

“Đại tướng quân, hay là chúng ta trực tiếp tấn công thành Phục Sơn đi!” Tham tướng Quảng Ninh tiến về phía Bắc trấn Trùng Sơn - Lưu Nam Ba không nhịn được lên tiếng nói.

“Thành Phục Sơn cao ba trượng, không kém Trùng Sơn quan chúng ta là bao, nếu tấn công mạnh thì binh lực phải gấp mười lần quân địch, nếu vây hãm thì chúng ta không có nhiều thời gian như vậy!” Tham tướng Tùng Châu về phía Đông trấn Trùng Sơn - Vương Bân hơi lắc đầu nói.

Xuất chinh vào tháng sáu, họ đã bỏ lỡ thời cơ, lúc này đi vây hãm thành Phục Sơn, chỉ cần đối phương kéo dài thêm hai tháng, họ sẽ phải rút lui, nếu không vào mùa đông, không cần chiến đấu, tướng sĩ sẽ bị lạnh chết.

“Phải làm sao bây giờ? Tiến cũng không được, lui cũng không xong!”

“Theo ta, vẫn nên tấn công mạnh thì hơn, còn hơn là cứ ở đây mãi!”

“Tấn công mạnh chẳng phải là tự đưa mình vào chỗ chết ư? Còn không bằng rút lui trước rồi từ từ tính toán!”

...

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại doanh xì xào bàn tán thì thầm không ngớt.

Trương Thủ Vọng nghe thấy tiếng bàn tán của họ, sắc mặt càng thêm u ám: “Được rồi, có gì thì nói to lên, đừng lẩm bẩm ở đó!”

Tuy nhiên, khi hắn vừa mở miệng, mọi người đều im bật, không còn một tiếng động nào.

Trương Thủ Vọng thấy vậy, trong mắt không giấu được vẻ thất vọng

Những tên vô dụng này, ngày thường thì ngông cuồng hống hách, như thể không sợ trời không sợ đất nhưng khi thực sự ra chiến trường thì lại như những con chim cút rụt cổ.

Ánh mắt hắn lướt qua từng người, khiến mọi người cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cuối cùng, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Trương Ngọc Đức: “Trương công công có cao kiến gì không?”

Trương Ngọc Đức đang cúi đầu tỉa móng tay, đột nhiên bị Trương Thủ Vọng hỏi, thậm chí hắn còn không ngẩng đầu lên mà nói: “Lão nô chỉ là giám quân, không dám bàn đến chuyện quân quốc đại sự nhưng lão nô có một câu muốn nhắc nhở đại tướng quân!”

“Trương công công xin nói!”

“Vạn tuế gia đang ở kinh thành chờ tin thắng trận của đại tướng quân đây! Chiến sự này không nên kéo dài quá lâu!”

Câu trước còn không dám bàn đến chuyện quân quốc đại sự, câu sau đã ép Trương Thủ Vọng phải xuất chiến nhanh chóng.

Trương Thủ Vọng hít một hơi thật sâu, sao có thể không biết được tâm tư của tên thái giám chết tiệt này.

Tên thái giám chết tiệt đó không quan tâm đến việc họ thắng hay bại, cũng không quan tâm đến sự sống chết của tướng sĩ.

Hắn chỉ quan tâm đến việc có thể nhân lúc này kiếm thêm được bao nhiêu tiền.

Số quân lương này ra vào, tên thái giám chết tiệt đó có thể vơ vét một lớp dầu mỡ, còn tướng sĩ có sống hay chết, tên thái giám chết tiệt đó cũng có thể nhân lúc này kiếm được một khoản.

Còn những chuyện khác, chẳng phải có những võ tướng như bọn họ ở phía trước chống đỡ sao?

“Vậy thì công thành đi!” Trương Thủ Vọng cũng rất bất đắc dĩ nói.

Hắn rất ghét tên thái giám chết tiệt Trương Ngọc Đức này nhưng Trương Ngọc Đức có một câu nói không sai, vạn tuế gia ở kinh đô đang chờ tin thắng trận của họ.

Nghĩ đến vị vạn tuế gia có tính tình nóng nảy kia, Trương Thủ Vọng cũng biết mình không thể trì hoãn nữa.

“Ba ngày sau, tiến quân thành Phục Sơn!”

Dương Chính Sơn không biết chuyện xảy ra trong lều của chủ tướng, lúc này hắn đang lo lắng về lương thực cho Trấn Tiêu tả doanh.

Đại quân xuất chinh, lương thực phải đi trước nhưng lần trấn Trùng Sơn xuất chinh này quá gấp gáp, cả Tuần phủ nha môn và Đô ti nha môn đều chuẩn bị không đầy đủ.

Lần này, Trấn Tiêu tả doanh xuất chinh chỉ mang theo lương thực đủ dùng trong một tháng, không phải hắn và Triệu Viễn không muốn mang nhiều hơn, mà nha môn ô ty chỉ cấp cho họ bấy nhiêu lương thực.

Giờ họ đã rời Trùng Sơn hơn nửa tháng, tức là lương thực còn lại của họ chỉ đủ dùng trong mười mấy ngày nữa.

“Triệu đại nhân, chúng ta phải nhanh chóng quay về quan thành vận chuyển lương thực!”

Trong doanh trại của Trấn Tiêu tả doanh, Dương Chính Sơn và Triệu Viễn cùng nhau đi quanh kho lương, kiểm tra số lương thực còn lại.

Sắc mặt Triệu Viễn hơi tái nhợt, giữa hai hàng lông mày chất chứa vẻ mệt mỏi không giấu nổi.

Chương 107: Cảm giác bất an mãnh liệt

Công việc trong quân rất phức tạp, mà công việc hậu cần lại càng phức tạp, hỗn loạn và nhiều việc. Đội vận tải của họ không chỉ phải chịu trách nhiệm vận chuyển lương thực, mà còn phải chịu trách nhiệm vận chuyển các loại máy móc.

Nếu là tác chiến ngoài đồng, họ còn phải chịu trách nhiệm bảo dưỡng và thay thế vũ khí, áo giáp của tướng sĩ. Nếu là công thành, họ còn phải chịu trách nhiệm chặt gỗ, khai thác đá, chế tạo máy móc công thành, v.v.

Kể từ khi xuất chinh, Triệu Viễn chưa từng được ngủ một giấc ngon, cả ngày bận rộn, không có thời gian rảnh.

Tương tự, Dương Chính Sơn cũng không nhàn rỗi, thậm chí hắn còn phải chịu trách nhiệm nhiều hơn Triệu Viễn, đừng thấy Triệu Viễn đã ở trong quân bốn năm nhưng trong nhiều việc, hắn không bằng Dương Chính Sơn.

Triệu Viễn xoa xoa huyệt thái dương, bất lực nói: “Chuyện vận chuyển lương thực chỉ có thể nhờ Chính Sơn huynh rồi, ta e là không thể rời khỏi doanh trại!”

“Hạ quan hiểu, chuyện này cứ giao cho hạ quan là được!” Dương Chính Sơn đương nhiên hiểu Triệu Viễn không thể quay về.

“Đắc Thắng!”

Triệu Viễn cũng không nói nhảm, trực tiếp gọi thuộc hạ đắc lực của mình đến.

“Đại nhân! Ngài gọi ta!”

Rất nhanh, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mũi nhọn má hóp chạy đến.

“Người dẫn hai đội người và năm trăm dân phu theo Dương bách hộ về quan thành vận chuyển lương thực!” Triệu Viễn nói một cách vô lực.

“Tiểu nhân tuân lệnh!” Triệu Đắc Thắng liếc nhìn Dương Chính Sơn, vội vàng đáp ứng.

Nhận được lệnh của Triệu Viễn, Dương Chính Sơn cũng không nán lại lâu, ngay trong ngày đã dẫn theo binh lính và dân phu dưới quyền mình rời khỏi doanh trại.

Nhưng sau khi rời khỏi doanh trại, trong lòng Dương Chính Sơn luôn có một cảm giác bất an, như thể sắp có chuyện lớn xảy ra vậy.

Hắn cười ngửa đi bên cạnh đoàn dân phu, nhìn về phía doanh trại có cờ xí tung bay phấp phới từ xa, mày nháu chặt.

Cảm giác bất an trong lòng rất mãnh liệt nhưng hắn không biết cảm giác bất an này đến từ đâu.

Là từ doanh trại của đại quân, hay là từ chính họ?

“Cha! Cha đang nhìn gì vậy?”

Dương Minh Chí cười ngửa đến gần, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì.” Dương Chính Sơn lắc đầu, thúc ngựa đi về phía trước.

Đoàn người tiến lên, dân phu ở giữa đánh xe, binh lính vây quanh hộ tống, Dương Minh Vũ và những người khác cười ngửa làm nhiệm vụ do thám.

“Cha, cha nói xem chúng ta có thể đánh thắng không?” Dương Minh Chí đi theo bên cạnh Dương Chính Sơn, hạ

giọng hỏi.

Lần đầu tiên theo quân xuất chinh, ai nấy đều rất lo lắng.

Dương Chính Sơn nắm dây cương, liếc nhìn hăn, sắc mặt bình tĩnh nói: “Nếu gặp phải kẻ địch, hãy đi theo cha, ngàn vạn đừng rời xa!”

Hăn không nói lời động viên, bởi vì hăn cũng không biết trận chiến này có thể thắng hay không.

Thay vì cho Dương Minh Chí một số hy vọng không thực tế thì thà để Dương Minh Chí cố gắng bảo toàn tính mạng.

Thật ra đối với họ mà nói, trên chiến trường có thể bảo toàn tính mạng đã là thắng rồi, còn trận chiến này có thắng hay không, không phải là vấn đề mà những người nhỏ bé như họ nên cân nhắc.

“Chúng ta sẽ gặp phải kẻ địch ư?” Dương Minh Chí giật mình, cảnh giác nhìn xung quanh.

Những ngọn đồi nhấp nhô nối liền với bầu trời xám xịt, nhìn xa chỉ thấy một màu xanh lục, không thấy bóng người nào cả.

“Không biết, tóm lại hãy cẩn thận một chút, con hãy đến nói với Minh Vũ và những người khác một tiếng!” Dương Chính Sơn nghiêm túc ra lệnh.

“Vâng!”

Dương Minh Chí đáp, vội vàng thúc ngựa đi tìm Dương Minh Vũ và những người khác.

Đoàn người tiến lên nhưng nỗi lo lắng của Dương Chính Sơn dường như là thừa, cho đến khi họ đến Trùng Sơn quan, vẫn không gặp phải một tên địch nào.

Nhưng ngay cả khi Dương Chính Sơn đã vào Trùng Sơn quan, nỗi bất an trong lòng hắn vẫn không tan biến.

Khi Dương Chính Sơn trở về Trùng Sơn quan, đại quân ở phía Đông lại một lần nữa lên đường, rời khỏi núi Hắc Vân, tiến về phía thành Phục Sơn.

Trong khi Dương Chính Sơn dẫn lương thảo rời khỏi Trùng Sơn quan thì đại quân ở phía Đông đã tiến đến dưới chân thành Phục Sơn.

Cùng lúc đó, Dương Chính Sơn cũng nhận được tin tức rằng Trần Tiêu tá doanh đã đến thành Phục Sơn.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn chỉ có thể theo chỉ thị dẫn lương thảo đến thành Phục Sơn.

Đường từ Trùng Sơn quan đến thành Phục Sơn khác với đường đến núi Hắc Vân, đến núi Hắc Vân chỉ cần đi một mạch về phía Bắc là được, còn đến thành Phục Sơn thì tốt nhất là vòng qua những ngọn đồi nhấp nhô, từ phía Đông dọc theo sông Tùng Nguyên đi về phía Bắc.

Mặc dù như vậy phải đi vòng nhưng đường tương đối bằng phẳng, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.

Tất nhiên, đường vận chuyển lương thảo của đại quân không phải do Dương Chính Sơn tự quyết định được, đi đường nào là do thuộc quan dưới trướng chủ tướng của đại quân sắp xếp.

Vì trên đường đi còn cần hậu quân hộ tống nên Dương Chính Sơn chỉ là đội vận chuyển lương thảo mà thôi, nhiệm vụ bảo vệ đường vận chuyển lương thảo do Trần Tiêu hậu doanh đảm nhiệm.

Mặc dù sau khi thay đổi đường vận chuyển lương thảo, đường đi trở nên bằng phẳng hơn rất nhiều nhưng vận chuyển lương thảo vẫn là một công việc cực khổ, dù là bò, ngựa hay

dân phu, sau nhiều ngày liên tục đi đường, đều tỏ ra rất mệt mỏi.

Trưa hôm đó, trời nắng gắt, Dương Chính Sơn cho đoàn người dừng lại nghỉ ngơi ở một bãi sông.

Thật ra Dương Chính Sơn đối xử với dân phu đã được coi là tốt rồi, ít nhất là không để binh lính cầm roi quát họ, cũng không để họ ăn không no.

Chương 108: Cảm giác bất an mãnh liệt (2)

Giờ nghỉ, dân phu lục tục lấy lương khô ra ăn, binh lính cũng tụ tập lại từng nhóm ba nhóm năm ăn bánh ngô nguội lạnh.

“Đại nhân, theo lộ trình, chúng ta ngày mai có thể đuổi kịp đại quân!” Triệu Đắc Thắng ngồi bên cạnh Dương Chính Sơn, vừa gặm bánh vừa nói.

Đừng nhìn Triệu Đắc Thắng có tướng mạo gầy gò nhưng sau khi tiếp xúc với hắn, Dương Chính Sơn biết đây là một người thật thà.

Triệu Đắc Thắng tuy là kỳ quan dưới trướng Triệu Viễn nhưng thực tế hắn là nô bộc của Triệu Viễn. Hắn từ nhỏ đã theo hầu Triệu Viễn, được coi là người mà Triệu Viễn tin tưởng nhất.

Lần này Triệu Viễn để hắn theo Dương Chính Sơn vận chuyển lương thảo, cũng là muốn hắn giúp đỡ Dương Chính Sơn.

Mặc dù về năng lực và thực lực, Dương Chính Sơn đều hơn xa Triệu Đắc Thắng nhưng về sự hiểu biết đối với Trùng Sơn quan, Triệu Đắc Thắng lại hơn xa Dương Chính Sơn.

Lần này có thể nhanh chóng nhận được lương thảo từ Hộ bộ, chính là nhờ Triệu Đắc Thắng chạy vạy khắp nơi.

Dương Chính Sơn đưa cho Triệu Đắc Thắng một miếng thịt khô, nói: “Ăn nhiều vào, lát nữa người còn phải trông coi những dân phu này!”

Triệu Đắc Thắng nhận lấy thịt khô, ngạc nhiên nhìn Dương Chính Sơn: “Đại nhân lo lắng sẽ gặp phải kẻ địch nhân ư?”

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu không nói gì: “Càng đến gần thành Phục Sơn, chúng ta càng phải cẩn thận!”

“Không phải nói là đại quân đã bao vây thành Phục Sơn rồi ư?” Triệu Đắc Thắng hỏi.

Dương Chính Sơn uống một ngụm nước lạnh, giữa hai lông mày lộ rõ vẻ lo lắng không giấu được.

Càng đến gần thành Phục Sơn, sự bất an trong lòng hắn càng mãnh liệt.

Cảm giác này rất kỳ lạ, giống như một lời cảnh báo không ngừng nhắc nhở hắn.

Giác quan thứ sáu! Vốn dĩ không có căn cứ nhưng không ai có thể phủ nhận sự tồn tại của nó.

Đặc biệt là Dương Chính Sơn đã uống nước linh tuyến gần một năm nay, ngũ quan của hắn đều được tăng cường, vậy thì giác quan thứ sáu này có được tăng cường không? Dương Chính Sơn không biết sự bất an này có chính xác không nhưng điều đó không ngăn cản hắn thận trọng đối mặt.

“Chắc là không đâu!” Triệu Đắc Thắng lộ vẻ lo lắng.

Nói ra thì hắn cũng chỉ mới ngoài hai mươi, tuổi tác không hơn kém gì Dương Minh Vũ, vẫn còn là một thanh niên, cũng là lần đầu tiên ra chiến trường, đối mặt với cảnh máu me chém giết cũng đầy sợ hãi và bất an.

Nhưng, lời của Triệu Đắc Thắng vừa dứt, từ phía Tây truyền đến mấy tiếng vó ngựa gấp gáp.

“Bẩm đại nhân, bên cánh trái có kỵ binh đang phi nước đại đến!”

Dương Minh Vũ còn chưa kịp kéo chặt dây cương đã vội vàng hô lớn.

“Có bao nhiêu kỵ binh?” Dương Chính Sơn bật dậy hỏi.

“Khoảng hai trăm kỵ!” Dương Minh Vũ đáp.

Sắc mặt Dương Chính Sơn nghiêm lại, lập tức hô: “Triệu tập tất cả mọi người về, chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị chiến đấu!”

Trong lúc nghỉ ngơi, Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí sẽ thay phiên nhau canh gác xung quanh.

Thật ra không cần Dương Chính Sơn nói, những người canh gác xung quanh đã lần lượt rút lui.

Theo từng tiếng hô, những dân phu đang nghỉ ngơi lập tức trở nên hoảng loạn.

“Đừng hoảng loạn, đặt xe ngựa ở bên ngoài làm vật cản, binh lính ở phía trước, dân phu ở phía sau, kết trận tròn chuẩn bị chiến đấu!”

Dân phu hoảng loạn nhưng binh lính của Lâm Quan đồn thì không, gần hai tháng huấn luyện đã khiến họ ghi nhớ việc tuân theo mệnh lệnh vào đầu.

Mệnh lệnh của Dương Chính Sơn vừa dứt, binh lính đã bắt đầu bận rộn.

Mặc dù thời gian có phần gấp gáp nhưng họ vẫn nhanh chóng dùng xe ngựa tạo thành một vòng tròn bán nguyệt.

Dương Chính Sơn đứng trên lưng ngựa, quan sát xung quanh.

Lúc này họ đang ở trên bãi sông, lưng dựa vào sông Tùng Nguyên, phía Tây bụi mù bay mù mịt, tiếng vó ngựa phi nước đại từ xa đến gần.

Bọn họ có khá đông người, gần một nghìn người nhưng trong số đó có tám trăm người là dân phu, chỉ có hơn một trăm binh lính dưới quyền Dương Chính Sơn và hai đội lính do Triệu Đắc Thắng chỉ huy là có thể chiến đấu.

“Liều mạng chiến đấu!”

Dương Chính Sơn nhìn dòng sông Tùng Nguyên lấp lánh phía sau, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Phía trước có kỵ binh Hồ tộc xông tới, phía sau là dòng sông rộng hàng chục trượng, họ không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng chiến đấu.

Rất nhanh, kỵ binh Hồ tộc ập đến, dừng lại cách bãi sông một dặm.

Nhìn thấy kỵ binh Hồ tộc, binh lính và dân phu phía sau Dương Chính Sơn đều thở hổn hển, đối mặt với kỵ binh Hồ tộc hung tàn, áp lực trong lòng mọi người đều rất lớn.

Binh lính của Lâm Quan đồn vốn là dân tị nạn, họ từng bị kỵ binh Hồ tộc truy đuổi khắp nơi.

Còn lính dưới quyền Triệu Đắc Thắng tuy không phải dân tị nạn nhưng họ cũng không phải tinh binh, tinh binh sẽ không ở lại đội hậu cần.

Còn dân phu, họ đều là những người thừa trong các đồn trú của trấn Trùng Sơn, theo quy định, mỗi hộ quân phải cử một người đi lính, gọi là kỳ quân. Mỗi hộ phải cử một người thừa theo quân chính đến doanh trại, hỗ trợ quân chính.

Chương 109: Bị tập kích

Những dân phu hiện tại chính là những người thừa được tuyển chọn từ các quân hộ ở khắp nơi, mặc dù họ xuất thân từ quân hộ nhưng bản thân họ không được huấn luyện quân sự, không khác gì những người nông dân bình thường.

Dương Chính Sơn bình tĩnh quan sát kỵ binh Hồ tộc đối diện, đơn vị quân sự cơ sở của Hồ tộc Đông Hải là ngư lục, một ngư lục có khoảng ba trăm tráng đinh và có một quan chỉ huy, gọi là ngư lục ngạch chân.

Và trước mắt là một ngư lục kỵ binh, số lượng từ hai trăm đến ba trăm.

Thu hồi tầm mắt, Dương Chính Sơn lại nhìn sang bên cạnh mình.

Binh lính của Lâm Quan đồn đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, họ lấy xe ngựa làm lá chắn, lấy tiểu kỳ làm đơn vị, nghiêm chỉnh xếp hàng trước dân phu, tất cả binh lính đều đứng yên lặng, tạo thành một vành đai cách ly như chân không.

Có lẽ trong lòng họ có sự hoảng sợ và bất an nhưng sau hai tháng huấn luyện, họ đã quen với việc đứng thẳng và im lặng.

Kỵ binh Hồ tộc ở xa dừng lại một chút, dường như đang bàn bạc điều gì đó nhưng rất nhanh sau đó, họ lại phi nước đại đến.

Hai bên không nói chuyện, trong bầu không khí nặng nề và lạnh lẽo, họ đâm sầm vào nhau.

Tiếng vó ngựa phi nước đại, tiếng tên bắn, trong vòng tròn lập tức vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Hồ tộc giỏi cưỡi ngựa bắn cung, người chưa đến, tên đã đến trước, dân phu không có áo giáp, không thể chống lại tên, chỉ có thể trốn sau xe bò, lương thực mà run rẩy.

Cùng lúc đó, binh lính của Lâm Quan đồn cũng phản công, chỉ là phản công của họ có vẻ rất thừa thớt.

Lâm Quan đồn có mười tiểu kỳ, mỗi tiểu kỳ chỉ có hai cung thủ, tức là tổng cộng chỉ có hai mươi cung thủ.

Đối đầu với hai trăm kỵ binh Hồ tộc, hai mươi cung thủ đương nhiên bị áp đảo không góc đầu lên được.

May thay, áo giáp trên người binh lính đều là áo giáp bông tinh xảo, mặc dù bị áp chế nhưng không có thương vong lớn.

Dương Chính Sơn không có thời gian để quan tâm đến dân phu phía sau, khi kỵ binh Hồ tộc đến gần xe ngựa, hai cây lao ngắn trong tay hắn đã bay vút ra ngoài.

Sức mạnh khủng khiếp của Dương Chính Sơn tạo ra hai tiếng xé gió dữ dội, hai cây lao ngắn như tia chớp, đâm mạnh vào ngực của hai kỵ binh Hồ tộc.

Mũi giáo sáng loáng mang theo những giọt máu trong suốt xuyên qua cơ thể, một lần nữa đâm vào vai của hai kỵ binh Hồ tộc.

Đây chính là điều đáng sợ khi ném lao ngắn.

Sức mạnh của Dương Chính Sơn càng lớn thì sức mạnh của lao ngắn mà hắn ném ra cũng càng lớn.

Sức mạnh khi ném lao ngắn không giống như bắn cung bị hạn chế bởi cung nỏ, đây cũng là lý do tại sao Dương Chính Sơn vẫn không muốn luyện tập bắn cung.

Kỵ binh Hồ tộc bị xe ngựa chặn ở bên ngoài nhưng xe ngựa dù sao cũng không phải tường thành, mặc dù có thể chặn được chiến mã đang phi tới nhưng lại không thể chặn được kỵ binh Hồ tộc trên chiến mã.

Không ít kỵ binh Hồ tộc nhảy thẳng từ trên lưng ngựa lên xe ngựa, giao chiến với binh lính.

Nhưng có vẻ như chúng đã hơi chủ quan.

Chúng vừa nhảy lên xe ngựa thì đã bị một loạt mũi giáo sáng loáng đón chào.

“Giết!”

Tiếng gầm lên, trên người kỵ binh Hồ tộc xuất hiện nhiều lỗ máu.

“Cha!”

Ngay khi Dương Chính Sơn ném hết lao ngắn sau lưng ra ngoài thì đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ không xa.

Dương Chính Sơn nghe tiếng nhìn lại, đồng tử trong mắt đột nhiên co lại.

Hắn thấy Dương Minh Chí như một bao tải bị ném từ phía trước bay ra ngoài, tiếp đó, những binh lính đang chiến đấu phía sau xe ngựa cũng bị xe ngựa hất bay ra ngoài.

Đó là một tráng hán khôi ngô cao tám thước, hắn cầm một cây trường kích, lại có thể hất tung một chiếc xe bò, phải biết rằng trên xe bò còn chất đầy lương thực.

Thấy tráng hán khôi ngô sắp xông vào trận, Dương Chính Sơn vội vàng tiến lên chuẩn bị ngăn cản nhưng chưa kịp chạy đến, Dương Minh Vũ đã chặn trước mặt tráng hán khôi ngô.

“Chết đi!”

Trường thương đâm tới, như cầu vòng xuyên nhật, thẳng đến cổ họng đối phương.

Tráng hán Hồ tộc nghiêng người né tránh, đồng thời gió trường kích trong tay lên đỡ trường thương của Dương Minh Vũ.

Tiếng va chạm vang lên, hai người đụng độ dữ dội với nhau.

Tráng hán Hồ tộc cao lớn vạm vỡ, thân hình Dương Minh Vũ như trâu, hai người đứng cạnh nhau, như hai con quái thú đang chiến đấu.

Liên tiếp ba chiêu, bất phân thắng bại.

Thấy vậy, Dương Chính Sơn dừng bước, quay người lao ra ngoài trận.

Kẻ địch mạnh ta yếu, đối mặt với tình hình chiến sự trước mắt, hán không thể co cụm trong trận chiến.

Lợi thế duy nhất của họ có lẽ chính là bản thân hán.

Bởi vì hán là võ giả Hậu Thiên, còn đối phương dường như không có võ giả Hậu Thiên.

Tên tráng hán Hồ tộc vạm vỡ kia hán là ngang sức với Dương Minh Vũ, đều là võ giả cảnh giới Đoán Thể.

Nhưng Dương Chính Sơn không hề lo lắng cho Dương Minh Vũ, bởi vì sức mạnh của Dương Minh Vũ thực sự kinh người, hơn nữa thực lực của Dương Minh Vũ còn cao hơn Dương Minh Chí.

Dương Chính Sơn nhảy vọt lên, đạp lên xe ngựa rồi nhảy thẳng ra khỏi vòng tròn.

Trường thương phi ngư như rồng múa, trong phạm vi ba trượng đều là đất chết.

“Chặn hấn lại, chặn hấn lại!”

Kỵ binh Hồ tộc hiển nhiên không ngờ Dương Chính Sơn sẽ xông ra, giao chiến với chúng ngoài vòng trận.

Nhìn Dương Chính Sơn đang giết chóc khắp nơi, chúng lập tức trở nên hoảng loạn.

Chương 110: Chí hướng xông pha trận mạc, sống chết không màng!

Chúng chỉ muốn chặn Dương Chính Sơn lại nhưng Dương Chính Sơn nào chịu ngồi chờ chết.

Hắn xông vào giữa quân địch nhưng không ham giết chóc, mà dùng tốc độ cực nhanh xông ra khỏi vòng vây của quân địch.

Mặc dù hắn là võ giả Hậu Thiên, ở đây hắn không có ai là đối thủ của hắn nhưng võ giả Hậu Thiên không phải là sự tồn tại bất khả chiến bại.

Trong loạn chiến, đao thương không có mắt, võ giả Hậu Thiên cũng không thể đảm bảo bản thân có thể toàn mạng trở ra trong loạn chiến.

Đừng nói gì đến chuyện kiến có thể giết chết voi, những kỵ binh Hồ tộc trước mắt này không phải kiến, còn võ giả Hậu Thiên cũng không phải voi.

Một khi Dương Chính Sơn rơi vào vòng vây của quân địch, rất khó để thoát thân.

Vì vậy, hắn không luyện chiến, mà dùng tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi vòng vây.

Mục đích của hắn không phải là giết địch, mà là làm rối loạn đội hình địch, giảm bớt áp lực cho binh lính trong vòng tròn.

Xông ra khỏi vòng vây, Dương Chính Sơn tiện tay dắt một con ngựa, cuỡi ngựa bỏ đi.

Hành động này của hắn khiến những kỵ binh Hồ tộc đuổi theo đều ngậy người.

“Chạy rồi!”

Trong lúc nhất thời, mười mấy kỵ binh Hồ tộc nhìn nhau, không biết có nên truy đuổi hay không.

Dương Chính Sơn đương nhiên không chạy, hắn chỉ muốn kéo giãn khoảng cách, chuẩn bị xung phong mà thôi.

Hồng Vân đang ở trong vòng tròn, hắn không thể đưa ra ngoài, chỉ có thể mượn tạm chiến mã của quân địch.

Nếu như không phải là chiến mã của mình, Dương Chính Sơn cũng không thương tiếc, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, cán thương hung hăng quất vào mông ngựa.

Con chiến mã màu đen xanh phát ra tiếng hí đau đớn, điên cuồng lao về phía trận địa quân địch.

Tiếng gió rít bên tai, đôi mắt Dương Chính Sơn như kiếm, kẹp cây trường thương phi ngư mã vàng dưới nách, một mình một ngựa, không chút do dự xông vào vòng vây của quân địch.

“Trên chiến trường, không phải người chết thì là ta vong!”

“Ta không muốn chết, vậy thì phải giết sạch các người!”

“Giết các người!”

“Giết các người!”

Dương Chính Sơn miệng lầm bầm.

Hắn dùng cách này để giải tỏa nỗi sợ hãi và áp lực trong lòng, dùng những lời như tẩy não để xóa bỏ ham muốn trốn chạy của mình.

Trên chiến trường máu me, nói không sợ hãi thì đều là giả dối.

Mặc dù Dương Chính Sơn trước đó đã trải qua hai lần chiến đấu nhưng hắn vẫn không phải là chiến sĩ từng trải trăm trận.

Hắn vốn chỉ là một thanh niên bình thường sống trong thời bình.

Cũng may hắn vẫn luôn xây dựng tâm lý, vẫn luôn suy nghĩ về việc phải làm gì sau khi ra chiến trường, vẫn luôn tự nhủ rằng trên chiến trường, chỉ có thể liều mạng.

Khi hắn an ủi Dương Minh Chí và những người khác, hắn cũng đang tự an ủi chính mình.

Một người một ngựa, cầm trường thương xông pha.

Đây là tín niệm của hắn, cũng là sự kiên trì của hắn.

“Chí hướng xông pha trận mạc, sống chết không màng!”

Đột nhiên, Dương Chính Sơn nhớ đến câu nói này, lúc này hắn mới thực sự cảm nhận được thế nào là chí hướng xông pha trận mạc!

Đó là một sự quyết tâm, một sự quyết tâm vứt bỏ cả sống chết.

Trong lòng cuộn cuộn nhiệt huyết, trong người sôi sục máu nóng.

Dương Chính Sơn gầm lên một tiếng: “Chí hướng xông pha trận mạc, sống chết không màng!”

Thương xuất ra như rồng, mang theo sức mạnh vạn quân đâm thủng vòng vây của quân địch.

Chỉ là vòng vây của quân địch có hơn hai trăm người, trong chớp mắt, Dương Chính Sơn đã một lần nữa xông ra khỏi

vòng tròn.

Hai lần xung kích, một đi một về, vòng vây của quân địch đã loạn.

Bọn kỵ binh Hồ tộc này quá khinh địch, mặc dù chúng tấn công một đội quân gần nghìn người nhưng chúng không hề để những dân phu đó vào mắt.

Lúc này, toàn thân Dương Chính Sơn đầm máu, trông như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Con chiến mã dưới thân hắn vẫn đang điên cuồng, Dương Chính Sơn trực tiếp dùng cán thương đập vào đầu nó, đánh cho nó ngất đi.

“Hong Vân!”

“Hi hí hí~~”

Tiếng hí vang lên, Hong Vân phi đến, vững vàng đáp xuống sau lưng Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười trên lưng Hong Vân, liếc nhìn xung quanh.

Lúc này, tình hình trận chiến đang ở thời điểm thảm khốc nhất, kỵ binh Hồ tộc bên ngoài vòng tròn vẫn còn khá đông nhưng nhiều hơn đã xông vào bên trong vòng tròn.

Triệu Đắc Thắng dẫn theo binh lính dưới trướng, liều chết giữ vững vị trí phía Nam của vòng tròn, Dương Minh Chí dẫn theo binh lính hỗn chiến với kỵ binh Hồ tộc, Dương Minh Vũ vẫn đang giao chiến với tên tráng hán Hồ tộc kia, hai người thể lực ngang nhau, vẫn còn chưa phân thắng bại.

Không ít dân phu có gan lớn cũng tham gia chiến đấu, họ không có vũ khí, liền nhặt những khối đá trên bãi sông làm vũ khí, loạn xạ ném vào quân địch.

Tình hình khá ổn, Dương Chính Sơn an tâm.

“Minh Vũ, tránh ra!”

Bắt giặc phải bắt vua, đánh rắn phải đánh đập đầu.

Tên tráng sĩ đang giao chiến với Dương Minh Vũ chính là thủ lĩnh của đối phương, Dương Chính Sơn thấy nên giết chết hắn trước thì hơn.

Không quan tâm Dương Minh Vũ có nghe thấy tiếng mình hét hay không, Dương Chính Sơn kẹp chặt hai chân vào bụng ngựa, Hồng Vân như cánh tay phải, lao về phía Dương Minh Vũ.

Đây là sự ăn ý mà Dương Chính Sơn và Hồng Vân đã bồi đắp, Hồng Vân được uống nước linh tuyến lâu ngày, không chỉ thể chất vượt trội hơn những con ngựa chiến khác, mà trí thông minh cũng không phải loài vật bình thường nào có thể sánh được.

Có thể nói, Hồng Vân bây giờ chính là nam thần trong loài ngựa, là học bá trong loài ngựa, là rồng phượng trong loài ngựa!

Chương 111: Chí hướng xông pha trận mạc, sống chết không màng! (2)

Hồng Vân phi nước đại, Dương Chính Sơn giờ trường thương lên, chỉ thẳng vào tên đại hán tráng sĩ kia.

Dương Minh Vũ tất nhiên đã nghe thấy tiếng hét của Dương Chính Sơn, sau khi dùng một thương bức lui tên đại hán tráng sĩ, thân hình lóe lên, trốn vào trong xe ngựa.

Còn tên đại hán tráng sĩ kia căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn còn muốn tiếp tục giao chiến với Dương Minh Vũ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mũi thương như điện, phóng vút ra, đâm xuyên qua mắt.

Tên đại hán tráng sĩ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Dương Chính Sơn làm cho bắn tung ra ngoài.

Một màn máu me, kinh hoàng đến cực độ.

Máu đỏ tươi chảy xuống từ cán thương mạ vàng, lướt qua đầu thương trắng muốt, nhỏ xuống.

Họa tiết cá chép vàng lúc này trở nên yêu dị và đẫm máu.

“Kết trận!”

Dương Chính Sơn giờ trường thương lên, quát lớn.

Những binh lính vốn đang hỗn chiến nghe thấy tiếng này, như phản ứng theo bản năng, tụ tập lại xung quanh quan tiểu kỳ của mình.

Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc và những người khác mắt đỏ ngầu, tay cầm trường thương, luôn chắn ở phía trước.

Là cánh tay phải của Dương Chính Sơn, họ được quan tâm đặc biệt.

Về ăn mặc, sinh hoạt, Dương Chính Sơn chưa bao giờ bạc đãi họ.

Còn về nước linh tuyền, ngoài Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, họ cũng là những người uống nhiều nhất.

Hiện tại, trong số mười người của Dương Thừa Trạch, đã có sáu người trở thành võ giả, bốn người còn lại vì tuổi còn nhỏ, nên tảng hơi yếu nên vẫn chưa trở thành võ giả.

Nhưng có thể thấy trước, không lâu nữa, cả mười người họ sẽ đều trở thành võ giả.

Hiện tại, họ chính là những người ủng hộ trung thành nhất của Dương Chính Sơn.

“Xuất kích!”

Dương Chính Sơn một lần nữa dẫn đầu xông lên phía trước.

Còn những binh lính vẫn luôn phòng thủ trong vòng tròn, dưới sự dẫn dắt của Dương Thừa Trạch và những người khác cũng chuyển từ thủ sang công.

“Giết!”

“Xông lên!”

“Giết!”

Những binh lính cầm đao và khiên ở hàng trước nhảy lên chiếc xe bò chở đầy lương thực, những binh lính cầm thương ở phía sau theo sát, thấy người là đâm, còn những cung thủ ở

phía sau đã bỏ cung tên, vì tên của họ đã hết, họ cầm trường đao cảnh giác nhìn xung quanh đề bù đắp thiếu sót.

Chỉ trong chớp mắt, họ như một bầy sói dữ lao ra khỏi vòng tròn, xông vào đội hình của kẻ địch.

Bên ngoài thành Phục Sơn.

Đại quân đường phía Đông dưới trướng Trương Thủ Vọng đã tiến đến chân thành, đóng quân ở doanh trại cách thành mười dặm về phía Nam.

Trong đại trướng của đại quân, Trương Thủ Vọng và mấy viên phó tướng ngồi với vẻ mặt nghiêm trọng, sắc mặt của Chu Lan và mấy vị tướng quân du kích khác cũng rất khó coi.

Kể từ khi đại quân chuyển đến thành Phục Sơn, đường vận lương của họ liên tục bị kỵ binh Hồ tộc quấy nhiễu.

Cho đến nay, đã có mấy đội vận lương bị thương vong thảm trọng, toàn bộ lương thảo vận chuyển đều bị cướp hoặc bị đốt cháy.

“Đại tướng quân, chúng ta không thể chờ thêm được nữa, nếu còn chờ nữa, tướng sĩ sẽ phải đói bụng ra trận!” Tham tướng Quảng Ninh tiến về phía Bắc trấn Trùng Sơn - Lưu Nam Ba không kìm được sự nóng nảy trong lòng, nói.

Không còn cách nào khác, hai đội vận lương dưới trướng hấn gần như toàn quân bị diệt, toàn bộ lương thảo vận chuyển đều bị mất, nếu không có lương thảo bổ sung, nhiều nhất là mười ngày nữa, tướng sĩ dưới trướng hấn sẽ phải chịu đói.

Hơn nữa, lương thảo không đủ còn ảnh hưởng đến sĩ khí, ngay cả cơm cũng không đủ ăn thì còn đánh trận gì nữa.

“Đúng vậy, đại tướng quân, chúng ta phải đảm bảo an toàn cho đường vận lương trước, nếu không đảm bảo được an toàn cho đường vận lương, chúng ta chỉ có đường chết ở đây!”

Tham tướng Tùng Châu về phía Đông trấn Trùng Sơn - Vương Bân nói.

Hiện tại không có lương thảo bổ sung, họ rất khó tiếp tục ra trận, mà việc chiếm được thành Phục Sơn cũng không phải chuyện một sớm một chiều là có thể làm được.

Thành Phục Sơn tuy nhỏ nhưng lại là một tòa thành kiên cố, cho dù họ có dốc toàn lực, ước tính cũng phải mất một tháng mới có thể hạ được thành.

Đứng sau Trương Thủ Vọng, Chu Lan đầy vẻ lo lắng, nàng đương nhiên biết Dương Chính Sơn đang vận lương, nàng lo cho Dương Chính Sơn, càng lo cho lương thảo mà Dương Chính Sơn vận chuyển.

Nếu Dương Chính Sơn cũng mất lương thảo thì Trần Tiêu tả doanh của họ có thể còn khó khăn hơn các doanh đội khác.

Bởi vì Trần Tiêu tả doanh của họ là kỵ binh, người ăn ngựa nhai, lương thảo tiêu thụ gấp hai ba lần các doanh khác.

Trương Thủ Vọng đương nhiên cũng hiểu rõ tầm quan trọng của đường vận lương, chỉ là hắn không ngờ Hồ tộc Đông Hải lại có thể xảo quyết đến vậy, không những không chọn cách đối đầu trực diện, mà còn liên tục quấy nhiễu hậu phương của họ.

Ngoài quan đất rộng người thưa, lại có nhiều đồi núi, các đội quân nhỏ muốn ẩn náu hành tung là chuyện rất dễ dàng.

Muốn tìm ra toàn bộ những kỵ binh Hồ tộc đang quấy nhiễu khắp nơi này không phải là chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Trương Thủ Vọng đột nhiên nhớ đến chuyện kỵ binh Hồ tộc đột nhập vào quan ải trước đó.

Cũng là quy mô nhỏ đi cướp bóc khắp nơi, cũng không giao chiến trực diện với họ.

Chiến thuật như vậy rõ ràng là do một người bày ra.

Đường như họ vẫn luôn bị đối phương dắt mũi.

Ánh mắt Trương Thủ Vọng thoáng hiện lên vẻ lo lắng nhưng vẫn ra lệnh: “Chu Lan, Đường Phi Hổ!”

“Có!”

“Hai người các ngươi dẫn theo Trần Tiêu tả doanh và Trần Tiêu hữu doanh bảo vệ đường vận lương, tiêu diệt kỵ binh Hồ tộc quấy nhiễu!” Trương Thủ Vọng ra lệnh.

“Tuân lệnh!”

Chương 112: Chiến quả và chiến lợi phẩm

Chu Lan và Đường Phi Hổ nhìn nhau, cúi người nhận lệnh.

...

Bên bờ sông Tùng Nguyên.

Trận chiến kéo dài hai khắc mới kết thúc, hơn hai trăm kỵ binh Hồ tộc tấn công đều bị tiêu diệt, không một tên nào trốn thoát.

Dương Chính Sơn cười Hồng Vân đi xung quanh chiến trường, chặn giết toàn bộ kỵ binh Hồ tộc muốn chạy trốn, một người một ngựa, giết hàng chục tên địch, ngay cả Dương Chính Sơn cũng rất mệt.

Hắn thở dốc dữ dội, Hồng Vân cũng thở hổn hển.

Thấy trên chiến trường không còn một tên địch nào đứng vững, Dương Chính Sơn mới nhảy xuống khỏi lưng Hồng Vân.

Rút bình ngựa đầu uống mấy ngụm nước linh tuyến, lại bung nước linh tuyến cho Hồng Vân uống mấy ngụm.

Như vậy, sự mệt mỏi trên người mới tiêu tan được đôi chút.

Chậm rãi đi về chiến trường, binh lính đã dọn dẹp chiến trường, bất kể có tắt thở hay không, họ đều sẽ đâm thêm một nhát, tránh trường hợp có người giả chết kéo họ chết theo.

“Cha! Cha không bị thương chứ!”

Dương Minh Chí ôm ngực đi tới, có chút lo lắng nhìn Dương Chính Sơn từ trên xuống dưới, thấy Dương Chính Sơn không có gì bất thường, mới yên tâm.

“Cha không sao, con thế nào? Bị thương ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

Dương Minh Chí bỏ tay ra, để lộ một vết thương rỉ máu ở ngực, nói: “May mà vết thương không sâu lắm, dường mấy ngày là khỏi, con chỉ hơi mất sức thôi!”

Dương Chính Sơn tiến lên xem xét vết thương của hắn, khẽ gật đầu, nói: “Con đi nghỉ trước đi, chuyện còn lại giao cho Minh Vũ.”

Sau đó, Dương Chính Sơn cùng dọn dẹp chiến trường.

Trận chiến này, thương vong của họ cũng không nhỏ nhưng chủ yếu là dân phu, dân phu tử trận hơn một trăm người, bị thương nặng hơn tám mươi người, bị thương nhẹ thì lên đến hơn ba trăm người.

So với dân phu, binh lính của Lâm Quan đồn chỉ tử trận một người, bị thương nặng hai người, còn hai đội của Triệu Đắc Thắng cũng chỉ tử trận ba người.

Thương vong có sự chênh lệch lớn như vậy là do có mặc áo giáp bông hay không.

Một trận mưa tên, dân phu một khi trúng tên, dù không chết cũng bị thương nặng, còn binh lính mặc áo giáp bông, chỉ cần không trúng cổ thì nhiều nhất cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Thương vong của dân phu chủ yếu là do trận mưa tên của kỵ binh Hồ tộc lúc đầu, còn thương vong của binh lính thì chủ yếu là do hỗn chiến sau đó.

Đây chính là tác dụng của áo giáp.

Sau khi thống kê thương vong, Dương Chính Sơn vội lấy ra mấy bát nước linh tuyền pha vào nước sông vừa đun sôi, để tất cả những người bị thương uống vài ngụm.

Nước linh tuyền không thể cứu người chết nhưng lại là thuốc chữa thương tốt nhất hiện nay, chỉ cần vết thương không quá nguy hiểm, sau khi uống nước linh tuyền pha loãng, vết thương sẽ giảm bớt.

“Đại nhân, đã dọn dẹp xong hết rồi!” Dương Minh Vũ đi đến bên cạnh Dương Chính Sơn, nói.

“Nói đi!”

Dương Chính Sơn ngồi xổm bên bờ sông, cởi bỏ áo giáp bông trên người, rửa sạch vết máu trên người.

“Trận chiến này, quân ta đã chém được hai trăm tám mươi ba người, thu được một trăm chín mươi sáu con ngựa, một trăm bốn mươi hai xác ngựa, một trăm bốn mươi hai bộ áo giáp da cũ nát, hai trăm bốn mươi tám cây trường cung, hai trăm tám mươi ba thanh trường đao, tiền bạc khoảng năm mươi tám lượng!” Dương Minh Vũ liệt kê từng mục một.

“Năm mươi tám lượng bạc? Nghèo vậy à?” Dương Chính Sơn có chút thất vọng.

“À, bọn chúng không mang theo nhiều tiền bạc!” Dương Minh Vũ cũng rất bất đắc dĩ nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cũng hiểu ra vấn đề.

Lúc trước ở sau núi Dương gia thôn giết những kỵ binh Hồ tộc đều là những kẻ vượt quan ải cướp bóc, trên người bọn chúng đương nhiên sẽ mang theo rất nhiều tiền bạc.

Còn những kỵ binh Hồ tộc trước mắt này là ra ngoài chiến đấu, trên người đương nhiên sẽ không mang theo tiền bạc gì.

Tiền bạc không nhiều nhưng ngựa chiến thì nhiều!

Một trăm chín mươi sáu con ngựa chiến, nếu mang về bán thì ít nhất cũng có thể bán được ba năm nghìn lượng bạc.

Nhưng hình như những con ngựa chiến này hẳn không thể tự ý xử lý, mặc dù đây là chiến lợi phẩm của bọn họ nhưng bọn họ thuộc về Trần Tiêu tả doanh, việc xử lý chiến lợi phẩm cần phải được Chu Lan gật đầu mới được.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn trời, lúc này đã là buổi chiều, cách hoàng hôn hẳn còn chưa đến một canh giờ.

“Chúng ta hãy đi về phía Bắc mười dặm trước, rồi hãy nghỉ ngơi.”

Nơi này khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh, còn có rất nhiều xác chết, thật không thích hợp để ở lại qua đêm. Vẫn nên tìm một nơi sạch sẽ để nghỉ ngơi thì hơn.

Mọi người thu dọn một chút, rồi vội vã đi về phía Bắc.

May là đã thu được rất nhiều ngựa chiến, cho dù có hàng trăm người bị thương nặng, bọn họ vẫn có thể tiếp tục tiến lên, nếu không thì bọn họ e rằng chỉ có thể bỏ lại một số người bị thương nặng.

Gần đến hoàng hôn, đoàn người lại dừng chân ở một bãi sông.

Để tránh bị tập kích lần nữa, Dương Chính Sơn trực tiếp ra lệnh cho người kéo xe ngựa ra ngoài, tạo thành một trại tạm thời.

Dương Chính Sơn không biết rằng lúc này kỵ binh Hồ tộc đang tập kích đường lương thực khắp nơi nhưng bọn họ đã gặp phải một lần tập kích, tất nhiên phải đề phòng bị tập kích lần nữa.

Sau khi trời tối, Dương Chính Sơn cũng không cho binh lính và dân phu nhóm lửa, mọi người đều uống nước đun sôi

để người đã chuẩn bị từ ban ngày, gặm lương khô cứng ngắt.

Chương 113: Ghi công

May mắn là bây giờ là cuối tháng sáu, nhiệt độ ban đêm tương đối cao, cho dù ngủ ngoài trời, mọi người cũng có thể chịu được.

Một đêm không có gì xảy ra, đến rạng sáng ngày hôm sau, đoàn người lại lên đường.

Nếu không phải vì bị tập kích hôm qua thì hôm nay bọn họ đã có thể đến thành Phục Sơn. Nhưng hiện tại bọn họ còn phải chăm sóc những người bị thương nặng, hôm nay chắc chắn không thể đến thành Phục Sơn.

Sự bất an trong lòng Dương Chính Sơn vẫn chưa tan đi, ngược lại còn mãnh liệt hơn.

Ban đầu hẳn cho rằng sự bất an của mình là do đám kỵ binh Hồ tộc kia nhưng bây giờ bọn họ đã tiêu diệt đám kỵ binh Hồ tộc đó, trong lòng vẫn có một cảm giác bất an mãnh liệt.

Vì vậy, trên đường đi, Dương Chính Sơn đi rất thận trọng.

Những người đảm nhiệm do thám như Dương Thừa Trạch đã đi xa hơn mười dặm.

Đến gần trưa, Dương Chính Sơn đang chuẩn bị cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi một lát thì Dương Thừa Trạch phi ngựa đến.

“Đại nhân, phía trước có rất nhiều kỵ binh xuất hiện!”

Dương Chính Sơn chấn động toàn thân, đôi mắt lập tức trở nên sắc bén.

“Có bao nhiêu?”

“Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ nhưng có vẻ như không phải kỵ binh Hồ tộc!” Dương Thừa Trạch trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn cũng không do dự, lập tức ra lệnh: “Dừng lại, chuẩn bị chiến đấu!”

Bất kể có phải kỵ binh Hồ tộc hay không, chuẩn bị chiến đấu trước chắc chắn không sai.

Sau khi ra lệnh, binh lính và dân phu bắt đầu bố trí vòng tròn một cách trật tự.

Dân phu đã có kinh nghiệm, không cần Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí chỉ huy, trước tiên đã kéo xe lương ra ngoài.

Dương Chính Sơn thúc ngựa phi về phía trước, mới chạy được hai dặm thì thấy trên một gò đất nhỏ ở xa xa có một trận bụi bay mù mịt.

“Không phải kỵ binh Hồ tộc, là Trần Tiêu tả doanh!”

Hắn nhìn lá cờ tung bay, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Kỵ binh phi nước đại đến, Dương Chính Sơn liếc mắt đã nhìn thấy Chu Lan đi đầu.

Lúc này Chu Lan mặc một bộ giáp hoa văn sơn mài sáng loáng, đội mũ trụ có tua đỏ, khoác áo choàng đỏ thẫm, cưỡi ngựa phi nước đại, thân hình hơi gầy nhưng toát lên khí chất dũng mãnh.

“Dương bách hộ!”

Chu Lan ghì chặt dây cương, dừng ngựa ngay trước mặt Dương Chính Sơn, hàng trăm kỵ binh phía sau cũng dừng lại, tuy trông có vẻ hơi hỗn loạn nhưng có thể thấy họ đều có kỹ thuật cưỡi ngựa rất tốt.

“Hạ quan bái kiến Chu tướng quân!” Dương Chính Sơn vội xuống ngựa, chấp tay thi lễ.

Chu Lan cũng nhảy xuống ngựa, đưa tay đỡ hấn, hỏi: “Lương đạo bị kỵ binh Hồ tộc tập kích, các người gặp rồi phải không?”

“Có gặp nhưng may là số lượng địch tập kích không nhiều, bọn ta may mắn chặn được!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Lan nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Không trách nàng kinh ngạc, bởi vì mấy ngày nay nàng nhận được tin tức đều là đội vận tải bị tập kích, bị tiêu diệt, chưa từng nhận được tin tức nào có thể chặn được kỵ binh Hồ tộc.

Không chỉ đội vận tải, ngay cả Trấn Tiêu hậu doanh phụ trách bảo vệ lương đạo cũng bị kỵ binh Hồ tộc tập kích thương vong không ít.

Lúc này đột nhiên nghe Dương Chính Sơn nói bọn họ chặn được kỵ binh Hồ tộc tập kích, nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Đội lương thực đâu?” Chu Lan hỏi.

“Ở đằng kia!” Dương Chính Sơn chỉ vào bãi sông xa xa.

“Đi, qua đó xem đã!” Chu Lan lên ngựa, phi nước đại về phía bãi sông.

Đến bãi sông, vẻ kinh ngạc trên mặt Chu Lan càng sâu sắc.

Nàng nhìn đàn ngựa chiến đông đúc, nhìn những thủ cấp treo trên lưng ngựa, vẻ kinh ngạc biến thành chấn động.

“Các người chém được bao nhiêu thủ cấp?”

“Hai trăm tám mươi ba thủ cấp!”

“Đều là các người giết ư?” Chu Lan nhìn những binh lính và dân phu trong vòng tròn, có chút không dám tin.

Không phải nàng coi thường Dương Chính Sơn, mà là chiến tích như vậy quá khó đạt được.

Hồ tộc Đông Hải đều là quân nhân, mỗi tộc nhân đều là những thợ săn cường tráng trên núi rừng, từ nhỏ đã lên núi săn bắn, quen với cảnh máu me và sống chết.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, ngay cả tướng sĩ của Trần Tiêu ngũ doanh cũng không dám nói lấy ít địch nhiều.

Mà Dương Chính Sơn có bao nhiêu người, đội vận tải có bao nhiêu binh lính, Chu Lan đều biết rõ.

Chỉ với chưa đến hai trăm binh lính, mà có thể chém được hai trăm tám mươi ba thủ cấp, đây chính là lấy ít địch nhiều.

Nàng trực tiếp bỏ qua những dân phu kia, không phải là nàng không nhìn thấy họ, mà là theo kinh nghiệm trước đây, sức chiến đấu của dân phu gần như có thể bỏ qua không tính.

Đừng nói đến sức chiến đấu, không gây thêm phiền phức cho tướng sĩ đã là tốt lắm rồi.

Nhưng có câu nói rất hay, một con sói dẫn đầu một đàn cừu có thể đánh bại một con cừu dẫn đầu một đàn sói.

Trước đó tướng sĩ không chống đỡ được đợt tấn công của kỵ binh Hồ tộc, dân phu phía sau tự nhiên sẽ trở thành một đàn cừu non.

Nhưng nếu tướng sĩ phía trước có thể chống đỡ, thậm chí còn có thể thể hiện được khí thế chiến đấu đến cùng thì những dân phu này cũng có nhiệt huyết, cũng sẽ trở thành một đám côn đồ hung hãn.

Trận chiến trước đó, thành tích của dân phu tuy không nhiều nhưng cũng giúp Dương Chính Sơn không ít.

Chu Lan bỏ qua dân phu nhưng nàng quan sát vòng tròn tạm thời được bố trí, lập tức hiểu ra tại sao Dương Chính Sơn có thể chặn được đợt tấn công của kỵ binh Hồ tộc.

Chương 114: Ghi công (2)

Lấy xe lương làm vật cản, chặn đứng đợt xung phong đầu tiên của kỵ binh Hồ thì những trận chiến còn lại tương đối đơn giản.

Khiến kỵ binh Hồ tặc mất đi lợi thế về tốc độ, xuống ngựa giao chiến với họ, đây quả thực là một chiến thuật rất hay.

Nhưng những đội vận tải khác không biết điều này ư?

Không! Họ biết rất rõ là đằng khác.

Nhưng họ không làm được.

Bởi vì họ không thể bố trí vòng tròn trong thời gian ngắn.

Điều này phải nhờ vào sự huấn luyện bài bản của binh lính Lâm Quan đồn, một tiếng ra lệnh, họ sẽ không chút do dự thi hành mệnh lệnh.

Đây mới là mấu chốt.

Nếu không, một khi hỗn loạn, kỵ binh Hồ tặc chỉ cần xung phong một lần là có thể đánh tan đội ngũ thì những số phận còn lại chỉ có thể bị tàn sát.

Chu Lan nhìn từng binh lính tinh thần hăng hái, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

“Những binh lính của ngươi có thể gọi là tinh binh!”

Dương Chính Sơn lắc đầu nhẹ: “Họ còn kém một chút nữa mới có thể gọi là tinh binh!”

Trước đây họ chưa từng thấy máu, tự nhiên không thể coi là tinh binh, bây giờ họ đã thấy máu nhưng vẫn còn kém một

chút nữa mới đạt đến tiêu chuẩn tinh binh trong lòng Dương Chính Sơn.

Ý chí xông pha, chiến đấu đến cùng, họ còn kém xa.

“Người đâu, ghi công!”

Chu Lan không tranh luận với Dương Chính Sơn, mà trực tiếp gọi thư lại trong quân đến ghi công cho Dương Chính Sơn và những người khác.

Chém được gần ba trăm thủ cấp, có thể coi là một công lớn.

Giữ được lương thảo, cũng có thể tính công.

Chỉ riêng hai công này, cũng đủ để Dương Chính Sơn thăng quan tiến chức.

Chu Lan đã quyết định sau khi trận chiến này kết thúc, sẽ lập tức thăng chức cho Dương Chính Sơn.

Còn thăng Dương Chính Sơn lên chức gì, nàng còn phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Nàng đang nghĩ đến việc tìm cơ hội để nói với Trương Thủ Vọng về năng lực của Dương Chính Sơn, để Trương Thủ Vọng cũng có thể trọng dụng Dương Chính Sơn hơn.

Nghe Chu Lan nói sẽ ghi công cho mình, Dương Chính Sơn vuốt bộ râu dê dài bằng một đốt ngón tay, cười nhạt.

Còn Dương Minh Vũ và những người khác xung quanh thì càng mừng rỡ ra mặt, từng người đều muốn nhảy cẫng lên hoan hô.

May mà họ còn biết bây giờ chưa phải lúc ăn mừng nên đành phải đè nén sự vui mừng và phần khích trong lòng.

Chu Lan không nán lại ở bãi sông quá lâu, sau khi thư lại ghi chép công lao của Dương Chính Sơn xong, nàng liền vội

vã dẫn người rời đi.

Nghỉ ngơi một lát vào buổi trưa, Dương Chính Sơn cũng dẫn đội tiếp tục lên đường, mãi đến sáng hôm sau họ mới tìm thấy doanh trại của đại quân, vận chuyển lương thảo đến doanh trại của Trần Tiêu tá doanh.

Sau khi trở về doanh trại, Dương Chính Sơn trước tiên giao lương thảo cho Triệu Viễn, sau đó giao thủ cấp của kỵ binh Hồ tộc cho thư lại trong doanh trại, đến lúc đó họ sẽ thống kê báo cáo cho đại doanh của chủ tướng, đợi đến khi chiến tranh kết thúc, sẽ luận công ban thưởng.

Còn về chiến lợi phẩm, bạc thì Dương Chính Sơn tự mình thu lại, chiến mã và binh giáp các loại đều giao cho Triệu Viễn, không còn cách nào khác, hắn không thể mang theo những chiến lợi phẩm này.

Có lẽ sau khi chiến tranh kết thúc, khi luận công ban thưởng, Chu Lan có thể thưởng cho hắn thêm một ít bạc, dù sao thì nhiều chiến mã như vậy, giá trị cũng không hề nhỏ.

Xử lý xong mọi việc, Dương Chính Sơn vốn định nghỉ ngơi hẳn hai ngày nhưng không ngờ sáng hôm sau hắn lại nhận được lệnh quay về Trùng Sơn quan vận chuyển lương thực.

Lần này người ra lệnh cho hắn không phải là Chu Lan, mà là từ đại doanh của chủ tướng.

Mặc dù hiện tại có Trần Tiêu tá hữu doanh quét sạch kỵ binh Hồ tộc quấy nhiễu đường vận lương nhưng trước đó đội vận tải của đại quân bị tổn thất quá nhiều, lương thảo mất mát quá nhiều, chủ tướng đại doanh không thể không tập hợp toàn bộ đội vận tải của các doanh lại với nhau, cùng nhau quay về Trùng Sơn quan vận chuyển lương thực.

Cứ như vậy, Dương Chính Sơn trở thành quan vận lương chuyên trách, một lần nữa dẫn đội đến Trùng Sơn quan.

Thừa Bình năm thứ hai mươi ba, giữa tháng bảy.

Dương Chính Sơn dẫn đội một lần nữa đến bãi sông nơi họ chống lại cuộc tấn công của kỵ binh Hồ tộc.

Đội xe lương dài như một con rồng, chậm rãi tiến về phía trước dọc theo bãi sông, bãi sông vốn bằng phẳng giờ đây đã bị bánh xe tạo thành một con đường.

Đây đã là lần thứ tư Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan vận chuyên lương thực, ngoài lần đầu tiên gặp phải cuộc tấn công của kỵ binh Hồ tộc thì những lần sau đều khá bình yên.

Mặc dù kỵ binh Hồ tộc vẫn đang quấy nhiễu đường vận lương nhưng có sự bảo vệ của Trần Tiêu tả hữu doanh, kỵ binh Hồ tộc không dám tấn công đội xe lương một cách ngang nhiên như trước.

Chỉ là thời tiết ngày càng nóng, tướng sĩ và dân phu vận chuyển lương thực ngày càng vất vả.

Nắng gắt như thiêu đốt.

Dương Chính Sơn cười trên lưng Hồng Vân, mồ hôi liên tục chảy xuống.

Người xưa có một điều không tốt, đó là quan niệm thân thể tóc da là do cha mẹ ban cho, ngay cả việc cắt tóc cũng không được.

Mái tóc dài và dày đè nặng trên đỉnh đầu, giống như đội một chiếc mũ bông, nóng đến khó chịu.

Hơn nữa, râu của Dương Chính Sơn đã dài đến ba tấc, trước đây thân thể của nguyên chủ yếu ớt, râu thưa thớt chỉ dài một tấc nhưng kể từ khi Dương Chính Sơn bắt đầu uống nước linh tuyến, tóc và râu của hắn đều mọc rất nhanh.

Chương 115: Binh lính tan rã

Mái tóc và bộ râu bạc trắng trở nên đen nhánh và rậm rạp, mặc dù điều này khiến hắn trông trẻ hơn một chút nhưng cũng kéo theo nỗi phiền toái là tóc dài, râu dài.

Lúc này hắn thực sự muốn cạo trọc đầu để mát mẻ hơn.

Phù~~ Thở ra một hơi thật dài, Dương Chính Sơn uể oải nhìn dòng nước lấp lánh trên sông.

Không biết khi nào thì cuộc chiến này mới có thể kết thúc.

Đại quân đã bao vây thành Phục Sơn nửa tháng, ngày nào cũng tấn công thành trì rầm rộ nhưng đến giờ họ vẫn chưa hạ được thành Phục Sơn.

Công thành thời xưa quá khó khăn, đặc biệt là công phá những thành trì có tường thành cao thì càng khó khăn vô cùng.

Nói là dùng mạng người để lấp cũng không quá đáng.

Ngay khi hắn đang hồi tưởng lại cảnh công thành mà mình đã nhìn thấy lúc trước, đồng tử trong mắt hắn đột nhiên co lại.

“Đắc Thắng, đã bao lâu rồi không có mưa?”

Triệu Đắc Thắng đi theo bên cạnh hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, vô lực nói: “Tháng trước hình như có một trận mưa nhỏ!”

Dương Chính Sơn nheo mắt lại, nhìn về phía mặt sông Tùng Nguyên.

Tháng trước đúng là có một trận mưa nhỏ nhưng trận mưa đó thậm chí còn không làm ướt mặt đất.

Nói cách khác, kể từ khi họ xuất quan, bên ngoài quan ải vẫn chưa có một trận mưa nào ra hồn.

Họ đã xuất quan bao lâu rồi? Gần một tháng rồi!

Theo lẽ thường, tháng sáu, tháng bảy là thời điểm mưa nhiều nhất bên ngoài quan ải nhưng trong một tháng rưỡi này hầu như không có mưa.

Nước sông Tùng Nguyên đã cạn đi rất nhiều, bãi cạn trên bờ sông lại có thể khô cạn hoàn toàn, dòng nước sông vốn không biết nông sâu, giờ lại có thể nhìn thấy đáy sông.

Năm ngoái, bên ngoài quan ải cũng không có mưa trong nhiều tháng, buộc Hồ tộc phải vượt quan ải cướp bóc.

Năm nay!

Sắc mặt Dương Chính Sơn có chút nặng nề.

Nếu đúng như hần nghĩ thì trận chiến này e rằng sẽ không dễ dàng kết thúc.

Chiến tranh đã khiến Hồ tộc Đông Hải không thể sản xuất bình thường, nếu lại phải đối mặt với hạn hán, Hồ tộc Đông Hải chắc chắn sẽ bị dồn vào đường cùng.

Hồ tộc Đông Hải sẽ sợ hãi sao?

Không!

Một khi họ sắp chết đói, họ chỉ còn một con đường để lựa chọn, đó là vượt quan ải cướp bóc.

Ngay cả khi thành Phục Sơn bị công phá, lực lượng chủ lực của Hồ tộc Đông Hải bị tiêu diệt, lực lượng còn lại vẫn sẽ chọn vượt quan ải cướp bóc.

Thiên tai nhân họa sẽ liên tiếp ập đến.

Chỉ không biết bên trong quan ải có mưa không, nếu bên trong quan ải cũng không mưa thì tai họa có thể sẽ lớn hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Chính Sơn lại dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Mẹ kiếp!

Hắn dường như đã biết sự bất an của mình xuất phát từ đâu rồi! Thiên tai!

Thiên tai còn đáng sợ hơn chiến tranh.

Hắn ngồi cứng đờ trên lưng ngựa, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía sông Tùng Nguyên.

Nếu bên trong quan ải hạn hán?

Thì sẽ xảy ra kết cục như thế nào? Dương Chính Sơn không thể dự đoán, cũng khó có thể dự đoán.

Nghĩ đến tám trăm đồn điền của trấn Trùng Sơn, nghĩ đến người dân Dương gia thôn của huyện An Ninh.

Dương Chính Sơn đột nhiên rùng mình.

“Không đến nỗi! Không đến nỗi!”

“Ngay cả khi hạn hán một năm, họ cũng có thể chống đỡ được!”

Hắn lẩm bẩm trong miệng.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Báo~”

Dương Chính Sơn đột ngột ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Cần Vũ cưỡi ngựa phi nước đại từ bãi cạn khô cằn phía trước tới.

Một người một ngựa, bụi bay mù mịt, đều không che giấu được sự hoảng loạn trong mắt hắn.

Dương Cần Vũ là người nhỏ tuổi nhất, có bồi phận thấp nhất trong số mười tử đệ họ Dương bên cạnh Dương Chính

Son.

Năm nay hắn mới mười lăm tuổi, phải gọi Dương Chính Sơn một tiếng thái gia gia.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn rất coi trọng tiểu tử này, tiểu tử này không chỉ có thiên phú rất tốt về võ đạo, mà đầu óc cũng vô cùng linh hoạt.

Kể từ khi họ tiến vào Lâm Quan đồn, mặc dù Dương Cần Vũ còn nhỏ tuổi nhưng Dương Chính Sơn vẫn để hắn đảm nhiệm chức quan tiểu kỳ, mà hắn cũng làm không tệ chút nào.

Hôm nay hắn là tiểu tử Dương Cần Vũ này đi do thám ở phía trước, hắn chạy về hoảng loạn như vậy, chẳng lẽ phía trước có kỵ binh Hồ tộc? Lòng Dương Chính Sơn không khỏi thất lại.

“Có chuyện gì?”

“Đại nhân, không xong rồi, doanh trại bị kỵ binh Hồ tộc tập kích rồi!” Dương Cần Vũ thở hổn hển nói.

“Cái gì?”

Đầu óc Dương Chính Sơn có chút tê liệt.

“Đại doanh bị kỵ binh Hồ tộc tập kích rồi, bây giờ trong đại doanh đã loạn hết cả lên!” Dương Cần Vũ lại nói.

“Làm sao người biết được?” Dương Chính Sơn nhìn về phía Bắc.

Lúc này, bọn họ còn cách đại doanh gần trăm dặm, cho dù Dương Cần Vũ đi do thám ở phía trước, cũng không thể nào do thám được tình hình đại doanh mới đúng.

“Có binh lính tan rã!” Trên khuôn mặt còn hơi non nớt của Dương Cần Vũ tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi, không kịp suy nghĩ nhiều, thúc ngựa phi về phía trước.

Đi được hai ba dặm, quả nhiên hắn nhìn thấy một đám binh lính vứt bỏ mũ giáp, hoảng hốt chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Dương Chính Sơn tiến lên, quát hỏi.

Những binh lính kia đột nhiên thấy Dương Chính Sơn, người nào người nấy đều sợ hết hồn.

Lúc này, Dương Chính Sơn mặc một bộ giáp vải, tuy không thể so sánh với bộ giáp sơn văn dát vàng của Chu Lan nhưng hắn cưỡi ngựa đến, phía sau còn có hơn chục kỵ binh đi theo, nhìn qua đã biết là một viên quan.

Chương 116: Binh bại như núi đổ

“Đại nhân~ bọn ta không phải quân đào ngũ!” Một tên lính lấp bắp nói.

“Đại doanh xảy ra chuyện gì?” Dương Chính Sơn lại trầm giọng hỏi.

Hắn không quan tâm những người này có phải quân đào ngũ hay không, hắn chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong đại doanh.

“Bọn ta bọn ta cũng không rõ, đột nhiên có rất nhiều kỵ binh Hồ tộc xông vào đại doanh, sau đó sau đó bọn ta...”

Mặc dù tên lính này không nói rõ nhưng Dương Chính Sơn cũng đoán được phần nào.

Đại doanh bị tập kích bất ngờ, không kịp trở tay, đại doanh liền trở nên hỗn loạn, sau đó những tên lính này liền bỏ chạy.

Binh bại như núi đổ! Nửa tháng nay, đại quân công thành không được, lại thêm lương thảo thiếu thốn, sĩ khí của tướng sĩ đã xuống đến mức thấp nhất.

Cả đại doanh như căng một sợi dây đàn, bầu không khí căng thẳng và nặng nề, giờ đây sợi dây đàn đó bị cắt đứt, thế là sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn có chút không dám tin.

Hắn không biết quyết tâm của tầng lớp cao cấp trong quân đội, cũng không biết tầng lớp cao cấp có cân nhắc gì nhưng hắn biết rằng đại quân dưới trướng Trương Thủ Vọng chính là

tinh nhuệ của trấn Trùng Sơn, có Trấn Tiêu ngũ doanh, không thể nào bại nhanh như vậy được.

Trấn Tiêu ngũ doanh!

Không đúng!

Tả doanh và hữu doanh không có trong doanh trại của đại quân.

Hiện tại, Chu Lan vẫn đang dẫn theo tướng sĩ của Trấn Tiêu tả doanh đi diệt kỵ binh Hồ tộc quấy nhiễu nhiều đường vận lương.

Vậy mà kỵ binh Hồ tộc lại chạy đến tập kích đại doanh!

Đây là điều hồ ly sơn?

Không đúng, không đúng, cho dù không có Trấn Tiêu tả hữu doanh trấn giữ, đại doanh cũng không thể bại nhanh như vậy được.

Quân lực của Hồ tộc Đông Hải không nhiều, tính hết cũng chỉ khoảng bảy tám vạn kỵ binh Hồ tộc, đây là tính cả kỵ binh Hồ tộc phân tán ở các bộ lạc, nếu chỉ tính riêng kỵ binh Hồ tộc quanh thành Phục Sơn thì nhiều lắm cũng chỉ khoảng một hai vạn mà thôi.

Sao bây giờ lại xuất hiện nhiều kỵ binh Hồ tộc như vậy?

Đầu óc của Dương Chính Sơn quay cuồng.

Hồ tộc Đông Hải đã triệu tập trước toàn bộ kỵ binh Hồ tộc ư?

Đại quân con đường phía Tây do Kế Phi Ngã, phó tổng binh trấn Trùng Sơn chỉ huy đang làm gì? Chẳng phải họ đang đi tiêu diệt các bộ lạc ư?

Dương Chính Sơn cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Hắn có rất nhiều điều không hiểu.

Không phải hắn không đủ thông minh, mà là hắn thiếu quá nhiều thông tin tình báo.

Hắn chỉ là một quan vận lương, căn bản không thể tiếp cận được tình báo của tầng lớp cao cấp.

Tầng lớp cao cấp quyết định như thế nào, hai bên có động thái gì, hắn đều không rõ lắm. Hắn chỉ biết rằng đại quân thiếu lương, hắn đang liên tục vận chuyển lương thảo.

Ngoài ra, hắn không có bất kỳ tin tức chính xác nào.

Nhìn những tướng sĩ tháo chạy từng nhóm từng nhóm, Dương Chính Sơn thoáng hiện lên một tia u ám trong mắt.

Bất kể vì lý do gì, có thể khẳng định rằng đại doanh đã bị công phá!

Nhìn thoáng qua, ít nhất có hơn một nghìn tướng sĩ tháo chạy vội vã, phía sau còn có nhiều hơn nữa.

“Trở về!”

Dương Chính Sơn không quan tâm đến những thứ khác.

Hắn không có quyền thu gom những tên lính bại trận này, chức quan của hắn quá thấp, hắn chỉ là một phó quản đội của Trấn Tiêu tả doanh mà thôi.

Hơn nữa, cho dù hắn có thu gom những tên lính bại trận này cũng vô dụng.

Chẳng lẽ hắn còn có thể dẫn dắt những tên lính bại trận này đánh bại kỵ binh Hồ tộc? Đừng đùa nữa! E rằng chưa kịp chạm trán với kỵ binh Hồ tộc thì hắn đã bị chính những tên lính bại trận này lật đổ trước.

Trong số những tên lính bại trận này không chỉ có binh lính bình thường, chắc chắn có những người có chức vụ cao hơn hắn.

Cưỡi ngựa phi nước đại trở về, Dương Chính Sơn đứng trước đội vận lương, quan sát xung quanh.

Bây giờ họ chắc chắn không thể tiếp tục tiến lên nhưng rút lui cũng có vẻ không ổn, hắn cần phải tìm thấy Chu Lan trước đã nhưng trước khi tìm thấy Chu Lan, hắn phải sắp xếp ổn thỏa đội vận lương.

Lúc này, đội vận lương đã dừng lại, tin tức về việc đại doanh bị công phá đã lan truyền trong đội.

Binh lính và dân phu đều tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

May thay, trong thời gian này, Dương Chính Sơn đã gây dựng được uy tín của mình trong đội, mặc dù họ hoảng loạn nhưng không làm ra hành động gì thiếu sáng suốt.

“Đại nhân, gia phụ ta vẫn còn trong đại doanh!”

Chưa kịp để Dương Chính Sơn nghĩ ra bước tiếp theo nên làm gì, Triệu Đắc Thắng đã khóc lóc chạy đến trước mặt hắn.

Triệu Viễn!

Đầu óc của Dương Chính Sơn càng đau hơn.

Triệu Viễn không chỉ là cấp trên trực tiếp của hắn, mà còn được coi là bằng hữu của hắn.

Trong thời gian này, hắn và Triệu Viễn ở chung khá tốt, mặc dù Triệu Viễn có một số tật xấu của con nhà quyền quý nhưng chưa bao giờ làm khó hay khinh thường hắn.

Hắn không muốn bỏ rơi Triệu Viễn nhưng bây giờ hắn dường như cũng không tìm thấy Triệu Viễn.

“Khoan đã, để nói sau!” Dương Chính Sơn ngăn lời cầu xin của Triệu Đắc Thắng, quay sang nói với Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí: “Hai người dẫn người qua sông!”

Trước đây, tự nhiên không thể vượt qua sông Tùng Nguyên nhưng bây giờ sông Tùng Nguyên đã rất cạn, thậm chí có nơi còn có thể đi xe.

Ở bờ Tây, họ chắc chắn sẽ gặp thêm nhiều lính bại trận, còn ở bờ Đông, họ có thể tránh được nhiều phiền phức.

“Vâng!”

Chương 117: Binh bại như núi đổ (2)

Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí đáp một tiếng, sau đó lập tức dẫn người tìm chỗ nước nông để qua sông.

Tốc độ qua sông của họ rất nhanh nhưng tốc độ của đám lính bại trận còn nhanh hơn.

Vừa mới qua sông Tùng Nguyên, đã có hàng nghìn lính bại trận kéo đến.

Kết quả này một lần nữa chứng minh rằng đại doanh đã hoàn toàn bị đánh tan, nếu không thì tuyệt đối không thể có nhiều lính bại trận như vậy.

Dương Chính Sơn không để ý đến những tên lính bại trận, chỉ căn dặn Dương Thừa Trạch, Dương Cần Vũ và những người khác: “Ba người các người đi dọc theo bờ sông để xem xét tình hình, nhớ là không được nói chuyện với bất kỳ ai, nếu có ai muốn cướp ngựa, các người lập tức quay trở lại!”

“Ba người các người đi xuôi dòng tìm Chu Lan, ngài ấy hẳn không cách chúng ta bao xa!”

“Những người khác theo ta bảo vệ đội vận lương!”

Dương Chính Sơn ra lệnh từng người một.

Hiện tại, trước tiên họ phải đảm bảo lương thảo không bị mất, sau đó mới tìm hiểu tình hình cụ thể.

Nếu kỵ binh Hồ tộc thừa thắng truy kích, họ có thể sẽ bỏ lại lương thảo để chạy trốn trước nhưng nếu kỵ binh Hồ tộc không truy kích, hẳn sẽ chờ Chu Lan đến.

Dương Thừa Trạch và những người khác cưỡi ngựa rời đi, Dương Chính Sơn lập tức cho đội vận lương đóng trại tại chỗ, đặt xe lương ở bên ngoài nhưng lần này hắn không cho người dỡ khung xe xuống, chuẩn bị sẵn sàng lên đường bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vừa mới bố trí xong trận địa hình tròn thì có một đội kỵ binh phi nước đại về phía họ.

Tiếng vó ngựa trực tiếp lội qua dòng sông nông, dừng lại vội vã trước trận địa hình tròn của đội vận lương.

Người dẫn đầu là một hán tử râu quai nón mặc áo giáp ngang hông, hắn cưỡi trên lưng ngựa, thân hình thẳng tắp, lớn tiếng hỏi: “Các người thuộc doanh nào?”

Dương Chính Sơn đang an ủi Triệu Đắc Thắng thì nghe tiếng gọi, mày hơi nhíu lại.

Cái gì đến cũng phải đến!

“Phó tổng quản đội vận lương Trần Tiêu tả doanh Dương Chính Sơn, xin hỏi các hạ là đại nhân của doanh nào?”

Nhìn trang phục thì chắc chắn không phải là một tên lính quèn, mà sau lưng hắn còn có hơn trăm kỵ binh, mặc dù những kỵ binh này có vẻ hơi chật vật nhưng không khó để nhận ra đây là một đội kỵ binh được trang bị tinh nhuệ.

Có thể trang bị cho một đội kỵ binh trăm người như vậy, ở trấn Trùng Sơn ít nhất cũng phải là một thiên tổng.

“Bản quan là thủ bị châu thành An Nguyên, Tào Hàm, từ bây giờ, bản quan muốn các người hành động theo lệnh của ta!” Tào Hàm nhìn Dương Chính Sơn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Dương Chính Sơn trong lòng khẽ động.

Châu thành An Nguyên ở phía Đông thành Trùng Sơn quan, thuộc về sự quản lý của vệ Tùng Châu, con đường phía

Đông trấn Trùng Sơn, là một thành trì quan ải quan trọng ở khu vực phía Đông trấn Trùng Sơn.

Thủ bị là một chức quan võ ngũ phẩm. Chủ yếu phụ trách quản lý tổng vụ, quân lương và quân lương của quân đội. Có thể coi là chủ quản quân sự của một đồn bót hoặc một khu vực nào đó.

Chức quan của hắn đương nhiên cao hơn Dương Chính Sơn nhưng một thủ bị châu thành An Nguyên như người không thể quản lý đến đầu Trấn Tiêu doanh bọn ta được.

“Hạ quan bái kiến Tào đại nhân!”

“Xin Tào đại nhân thứ lỗi, hạ quan đang làm nhiệm vụ, không thể nghe theo lệnh của Tào đại nhân!”

Dương Chính Sơn không nghĩ ngợi gì liền từ chối.

Hắn biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra, dù sao hắn cũng đang vận chuyển lương thảo, những tên lính bại trận này hẳn có chút ý nghĩ gì cũng có thể nhắm vào họ.

Tào Hàm trừng mắt nhìn Dương Chính Sơn như lưỡi kiếm sắc bén, sát ý trong lòng không hề che giấu.

Đại doanh bị tập kích, hàng vạn tướng sĩ tử trận tan tác, không biết kỵ binh Hồ tộc sẽ truy đuổi đến khi nào, Tào Hàm không có tâm trạng ở đây nói nhảm với Dương Chính Sơn.

Nếu không phải vì bọn họ chạy trốn quá vội vàng, thậm chí còn không mang theo chút lương khô nào, hắn căn bản sẽ không để ý đến đội vận lương của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên nặng nề, có phần căng thẳng như muốn nổ ra.

“Lũ khốn, thủ bị đại nhân nguyện tiếp nhận các người, đó là phúc khí của các người, các người lại còn dám từ chối!”

“Còn không mau buông vũ khí xuống, ngoan ngoãn đứng sang một bên cho ta!”

Tào Hàm không nói gì nhưng một tên bên cạnh hắn không biết là thân vệ hay gia đình đã lên tiếng trước.

Chó cầy thế chủ, giọng điệu và thái độ đều vô cùng ngạo mạn, không hề coi Dương Chính Sơn và những người khác ra gì.

Giống như lời hắn ta nói, Tào Hàm nguyện tiếp nhận bọn họ đó chính là phúc khí của bọn họ.

“Các người có biết thủ bị đại nhân là ai không? Thủ bị đại nhân chính là nhị gia của phủ Khánh Dương hầu, là tôn nữ tể của Trương công công!”

“Các người dám vô lễ như vậy, đáng đánh!”

Tên đó vẫn còn đang la hét.

Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ và những người khác nghe vậy, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ và lo lắng.

Khánh Dương hầu, đó là thế gia quyền quý!

Trương công công tức là Trương Ngọc Đức, đó là thái giám trấn thủ trấn Trùng Sơn.

Thân phận như vậy trong mắt bọn họ chính là sự tồn tại vô cùng tôn quý.

Mặc dù hiện tại bọn họ đã theo Dương Chính Sơn tòng quân được vài tháng nhưng thực tế trong lòng bọn họ vẫn là những người dân thường chính hiệu.

Chương 118: Đồ của Trần

Tiêu tả doanh ta không phải ai cũng có thể nhúng tay vào!

Có những quan niệm không thể thay đổi trong thời gian ngắn.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Dương Chính Sơn.

Mà Dương Chính Sơn vẫn đang nhìn Tào Hàm.

Khánh Dương hầu gì đó, Dương Chính Sơn không để trong lòng.

Mặc dù hẳn không biết Khánh Dương hầu là ai nhưng trước mặt phủ Ninh quốc công, Khánh Dương hầu chắc chắn không đủ sức.

Nhưng thái giám trấn thủ Trương Ngọc Đức, hẳn không thể làm ngơ.

Quan huyện không bằng quan hiện quản.

Phủ Khánh Dương hầu không ở Trùng Sơn quan nhưng thái giám trấn thủ Trương Ngọc Đức ở Trùng Sơn quan có thể nói là quyền lực ngút trời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trời sập xuống còn có người cao chống đỡ.

Ta cũng không phải là người không có chỗ dựa, không cần phải sợ sệt.

“Ồn ào!”

Dương Chính Sơn quát lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây lao ngắn, xẹt một tiếng, hàn quang sắc bén bắn thẳng vào tên đang la hét kia.

Tốc độ của lao ngắn cực nhanh, tên kia còn đang la hét, hàn quang đã đến trước mặt hắn.

“To gan!”

Phản ứng của Tào Hàm cũng cực nhanh, trong nháy mắt Dương Chính Sơn ra tay, đao bội kiếm bên hông hắn lập tức xuất sao, chặn trước lao ngắn.

Keng!

Nhận Linh đao dài ba thước chém lao ngắn rơi xuống.

Tên la hét kia lúc này mới phát hiện mình vừa rồi suýt mất mạng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để ý đến tên la hét kia, hắn dựng cây thương phi ngư mạ vàng trước người, một lần nữa rút ra hai cây lao ngắn từ sau lưng, ánh mắt kiên định nhìn Tào Hàm.

“Đồ của Trần Tiêu tả doanh ta không phải ai cũng có thể nhúng tay vào!”

Bây giờ hắn chính là người của Trần Tiêu tả doanh, tất cả mọi thứ sau lưng hắn đều thuộc về Trần Tiêu tả doanh.

Bất kể Tào Hàm muốn làm gì, đó chính là muốn nhúng tay vào đồ của Trần Tiêu tả doanh.

Mặc dù hắn chỉ là một quan vận lương nhỏ bé của Trần Tiêu tả doanh nhưng sau lưng hắn có Trần Tiêu tả doanh, có Chu Lan, vị tướng quân du kích xuất thân từ phủ Ninh quốc công.

Nói một cách đơn giản, Dương Chính Sơn chính là đang giương cao ngọn cờ.

Trước tiên hãy đưa Trần Tiêu tả doanh ra.

Tào Hàm mặt lạnh như băng nhìn Dương Chính Sơn, hẳn thật sự không ngờ Dương Chính Sơn lại có thể cứng rắn như vậy.

Hắn vốn tưởng rằng Dương Chính Sơn dù không muốn nhưng sau khi biết được thân phận và gia thế của mình, hẳn sẽ ngoan ngoãn làm theo lệnh của hắn.

Đến lúc đó, dù là lương thảo hay chiến mã, hắn đều có thể tùy ý lấy từ đội vận lương.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn lại cứng rắn từ chối hắn, đây không còn là vấn đề hắn muốn gì nữa, mà là vấn đề sĩ diện của hắn.

Nếu hôm nay hắn cứ rút như vậy, đợi hắn trở về Trùng Sơn quan, hẳn đoán chừng rằng mình sẽ trở thành trò cười cho vô số người.

Ngay cả một quan vận lương nhỏ bé cũng không chế ngự được, vậy thì Tào nhị gia của phủ Khánh Dương hầu này còn mặt mũi nào nữa.

Đúng vậy, bây giờ Tào Hàm tức giận chính là vì điều này.

Nếu Dương Chính Sơn biết hắn còn đang lo lắng đến sĩ diện, chắc chắn sẽ mắng hắn là đồ nào tàn.

Lúc này còn để ý đến sĩ diện làm gì.

Trần Trùng Sơn đại bại, tiếp theo Trùng Sơn quan chắc chắn sẽ phải đón nhận một trận mưa gió bão bùng.

Chưa nói đến việc tiếp theo có thể chiến đấu được hay không, cũng nên nghĩ đến việc trở về Trùng Sơn quan thì phải

làm sao.

“Nếu như vậy, vậy thì đừng trách bản quan thi hành quân pháp!” Tào Hàm giờ cao trường đao trong tay, chỉ vào Dương Chính Sơn.

Tim Dương Chính Sơn thất lại, tên nào tên này lại có thể thật sự muốn động thủ.

Hắn thực sự có chút lo lắng.

Binh lính truy đuổi của Hồ tộc có thể đến bất cứ lúc nào, nếu bọn họ thực sự đánh nhau, chẳng phải là để cho Hồ tộc chiếm tiện nghi sao.

Lúc này trong lòng Dương Chính Sơn cũng đầy tức giận.

Đối phó với Hồ tộc, kẻ nào kẻ nấy đều là một lũ nhát gan như đàn bà con gái không dám nhúc nhích.

Nhưng đối phó với người nhà thì lại vô cùng ngạo mạn, vô cùng bá đạo.

Cũng chẳng trách trần Trùng Sơn lại bại trận nhanh như vậy, nếu trần Trùng Sơn toàn là những quan lại như này, không bại trận mới là chuyện lạ.

Ngay khi Dương Chính Sơn chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, tiếng vó ngựa như sấm rền vang lên từ phía sau.

“Đại nhân, Chu tướng quân đến rồi!”

“Chu tướng quân đến rồi!”

Mọi người phía sau đều reo hò.

Dương Chính Sơn nghe vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không chút biểu lộ nhìn về phía sau, chỉ thấy trong làn bụi mù cuồn cuộn tung bay ngọn cờ của Trần Tiêu tả doanh.

Còn sắc mặt của Tào Hàm thì trở nên khó coi.

Chu Lan!

Đó là người mà hấn không thể chọc vào.

Cùng là thế gia, hấn hiểu rõ hơn những người khác về quyền thế của phủ Ninh quốc công, cũng hiểu rõ hơn về địa vị của Chu Lan trong phủ Ninh quốc công.

Chu Lan tuy là nữ tử, lại có tiếng khắc phu ở kinh thành nhưng nàng lại là bảo bối trong lòng lão quốc công của phủ Ninh quốc công.

Từ nhỏ đã được nuông chiều lớn lên, là tam tiểu thư của phủ Ninh quốc công, có thể nói là được cưng chiều hết mực.

Cờ xí tung bay, chỉ trong chốc lát, Chu Lan đã dẫn theo gần nghìn kỵ binh vượt sông mà đến.

Hí hí hí~~ Chiến mã màu đen hí vang, Chu Lan oai phong dừng lại bên ngoài đội vận lương.

Đôi mắt trong trẻo đảo qua, cuối cùng dừng lại trên người Tào Hàm.

“Tào Nhị Đầu, ngươi ở đây làm gì?”

Chương 119: Đồ của Trần Tiêu tả doanh ta không phải ai cũng có thể nhúng tay vào! (2)

Lời vừa dứt, Tào Hàm như mèo bị giẫm đuôi, tức giận gào lên: “Chu Lan, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta bằng tên cúng cơm!”

Xã hội cổ đại, tỷ lệ trẻ sơ sinh tử vong rất cao, nhiều người sẽ tin vào việc đặt tên xấu để dễ nuôi.

Không chỉ dân thường, ngay cả các gia đình quyền quý cũng không ngoại lệ.

Nhũ danh của đương kim Khánh Dương hầu chính là Đại Đầu, vậy nên nhị gia họ Tào đương nhiên là Nhị Đầu.

“Không có việc gì thì rút nhanh! Đứng đây chướng mắt!” Chu Lan không thèm để ý đến cơn thịnh nộ của Tào Hàm, khinh thường nói như nhìn một con ruồi.

“Ngươi!”

Tào Hàm tức giận, giờ đao chỉ vào Chu Lan.

Hắn chỉ tức giận, không có ý định thực sự làm gì Chu Lan nhưng động tác giờ đao của hắn rơi vào mắt người khác, chẳng khác nào muốn khiêu chiến với Chu Lan.

Xoẹt xoẹt~~ Chu Lan không phải đến một mình, phía sau nàng còn có gần nghìn kỵ binh của Trần Tiêu tả doanh.

Thấy Tào Hàm giơ đao, kỵ binh lập tức lấy cung tên từ yên ngựa, giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào Tào Hàm.

Dưới ánh nắng chói chang, mũi tên lấp lánh, như ánh sáng chớp nháy, như gợn sóng trên mặt sông.

Tào Hàm lập tức im bật.

Lặng lẽ thu đao, không dám nói thêm nửa lời, trực tiếp thúc ngựa rời đi nhanh chóng.

Chết tiệt, bị hàng trăm mũi tên chĩa vào, hắn còn dám nói nửa lời nào?

Ánh sáng lấp lánh của những mũi tên đã dập tắt hoàn toàn cơn giận trong lòng hắn.

Dương Chính Sơn lặng lẽ nhìn mọi chuyện, thấy Tào Hàm rời đi, hắn lập tức tiến lên, chấp tay hành lễ: “Bái kiến tướng quân!”

“Miễn lễ!”

Chu Lan xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn về phương Bắc, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ ưu tư, không còn vẻ hào sảng và phóng khoáng như vừa rồi.

“Tình hình thế nào?”

“Hạ quan đã phái người đi dò la, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ!” Dương Chính Sơn đáp.

Chu Lan trầm ngâm nhìn một lúc, cuối cùng bất lực lắc đầu.

“Chúng ta đã bại!”

Trận chiến này bại quá vội vàng, bại quá thảm hại, bại đến mức khiến người ta khó có thể chấp nhận nhưng lại bại một cách hợp lý.

Nàng hiểu rõ hơn Dương Chính Sơn lý do tại sao trận chiến này lại bại.

Có nhiều nguyên nhân nhưng có ba nguyên nhân chính: Thứ nhất là chuẩn bị không đầy đủ, xuất chinh vội vàng khiến quân đội nội ngoại có nhiều sơ hở.

Thứ hai, cuộc đấu tranh ở triều đình ảnh hưởng đến quyết sách của chủ tướng tiền tuyến, Trương Thủ Vọng luôn muốn cầu ổn nhưng triều đình lại liên tục thúc ép hấn phải hành động vội vàng.

Thứ ba, trận Trùng Sơn đã mục nát từ lâu, tinh thần và sức chiến đấu của tướng sĩ đều kém xa so với trước đây.

Còn về kế sách của Hồ tộc Đông Hải, mặc dù cũng là nguyên nhân dẫn đến thất bại nhưng không phải là nguyên nhân chính.

Hồ tộc Đông Hải bây giờ xảo quyết nhưng Hồ tộc Đông Hải trước đây cũng xảo quyết không kém, điều này không thể trở thành cái cớ cho sự thất bại.

“Tướng quân, tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Dương Chính Sơn nhẹ giọng hỏi.

Chu Lan trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trở về quan thành trước đã!”

“Bên đại tướng quân thì sao!” Dương Chính Sơn không nhịn được nhắc nhở.

Hắn có thể mặc kệ mà trở về quan thành nhưng Chu Lan là tướng quân du kích của Trần Tiêu tả doanh, Trần Tiêu tả doanh mới là quân chủ lực của Trương Thủ Vọng, tổng binh trấn Trùng Sơn.

Nói Chu Lan là thân tín của Trương Thủ Vọng thì có vẻ hơi quá nhưng chắc chắn nàng có quan hệ thân thiết với

Trương Thủ Vọng.

“Ta đã nhận được tin, đại doanh tuy bị phá nhưng doanh trại của chủ tướng không bị tổn thất nhiều, lúc này hầu gia đã dẫn tàn quân rút về phía Tây, không cần chúng ta tiếp ứng!” Chu Lan nói.

Nếu như Chu Lan đã nói vậy, Dương Chính Sơn đương nhiên không có ý kiến gì.

Thu dọn một chút, Dương Chính Sơn liền dẫn đội lương thảo theo Chu Lan rút về Trùng Sơn quan.

Đến khi họ trở về Trùng Sơn quan thì đã là hai ngày sau.

Toàn bộ Trùng Sơn quan đã trở nên hỗn loạn, Chu Lan vừa trở về Trùng Sơn quan thì đã phải bận rộn, còn Dương Chính Sơn thì dẫn đội lương thảo trở về Lâm Quan đồn.

Đúng vậy, hãn dẫn đội lương thảo trở về.

Bởi vì lúc này căn bản không có ai quản hãn, cũng không có ai để ý đến đội lương thảo mà hãn vận chuyển.

Tất nhiên, hãn có thể mang đội lương thảo trở về Lâm Quan đồn cũng là được Chu Lan hứa trước, bởi vì đội lương thảo này vốn thuộc về Trần Tiêu tả doanh.

Mặc dù Trần Tiêu tả doanh đã rút về Trùng Sơn quan nhưng lương thảo nếu như đã chuyển ra ngoài rồi thì đương nhiên không thể vận chuyển trở lại quan thành.

Không chỉ lương thảo, Dương Chính Sơn còn mang về ba trăm con bò, con la và xe chở lương, còn về dân phu, sau khi trở về Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn đã giao họ cho Đô ti nha môn.

Đồ vật hãn có thể giữ lại nhưng người thì không thể.

Lâm Quan đồn, bên trong quan nha.

“Cha, cha không bị thương chứ!”

Gặp được Dương Chính Sơn, Dương Minh Hạo liền trước sau, trên dưới đánh giá hắn một lượt, thấy hắn không bị thương, Dương Minh Hạo mới yên tâm.

Lần xuất quan này, Dương Chính Sơn không dẫn theo Dương Minh Hạo, dù sao thì Dương Minh Hạo cũng không có chức vụ gì trong quân.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn cởi bộ giáp vải dày cộm, hỏi: “Trong đồn mọi thứ đều ổn chứ!”

“Mọi thứ đều ổn nhưng trong quan thành thì lòng người hoang mang!”

“Mọi người đều nói chúng ta đã chiến bại, cha, có phải thật không?”

Dương Minh Hạo vội vàng bung nước trà lên, lo lắng hỏi.

Chương 120: Trở về Lâm Quan đồn

Dương Chính Sơn đứng lúc thấy khát, nhận lấy nước trà uống một ngụm, nói: “Thật sự đã chiến bại!”

“Vậy chúng ta có gặp rắc rối không?” Dương Minh Hạo hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc: “Không biết, đợi sau rồi hãy nói!”

Chuyện này hẳn không quản được, cũng không thể nhúng tay vào, còn kết quả thế nào thì phải xem hành động của Chu Lan.

Nhưng hẳn ước tính là không liên quan nhiều đến hẳn, hẳn chỉ là một quan vận lương mà thôi, sau khi xuất chiến, bọn họ không những chém gần ba trăm đầu, còn vận chuyển lương thảo bốn lần, vừa có công lao, vừa có khổ lao, cho dù triều đình muốn giáng tội, cũng không thể xóa bỏ công lao của hẳn.

“Đúng rồi, nhà có thư gửi đến không?” Dương Chính Sơn chuyển sang hỏi.

“Có!”

Dương Minh Chí nở nụ cười rạng rỡ, vội vàng lấy hai lá thư từ tủ sách bên cạnh ra, đưa cho Dương Chính Sơn.

“Biểu đệ Văn Viễn thi đỗ tú tài, còn là án thủ!”

Dương Chính Sơn nhướng mày, mở thư ra xem.

Giờ đã cuối tháng bảy, viện thí đã kết thúc hơn một tháng, Dương Minh Thành và Lục Văn Viễn đã sớm từ phủ thành

Tĩnh An trở về huyện An Ninh.

Nhìn nội dung trong thư, Dương Chính Sơn cũng rất vui.

Lục Văn Viễn năm nay mới mười bảy tuổi, có thể thi đỗ án thủ, chứng tỏ thiên phú đọc sách của hắn rất cao.

Hắn thực sự hy vọng Lục Văn Viễn có thể thành đạt, tốt nhất là đỗ đạt cao, ra làm quan.

Như vậy thì nhà họ Dương cũng coi như có người trên quan trường.

“Con viết thư về báo bình an đi!” Dương Chính Sơn dặn dò.

Lần xuất quan này, người nhà chắc chắn sẽ lo lắng, giờ đã bình an trở về, đương nhiên phải báo bình an.

“Vâng, con sẽ đi viết ngay!” Dương Minh Hạo đáp.

Dương Chính Sơn trở về, toàn bộ Lâm Quan đồn đều tràn ngập không khí vui mừng, tất nhiên quân hộ không phải vui mừng vì Dương Chính Sơn, mà là vì người thân của mình có thể bình an trở về.

Chỉ là trong niềm vui này còn xen lẫn một nỗi buồn, lần xuất quan này, Lâm Quan đồn có một trăm binh lính, trở về chín mươi chín người, chỉ có một người tử trận.

Trong chín mươi chín niềm vui, nỗi buồn này càng trở nên rõ nét.

Thu dọn đơn giản một chút, Dương Chính Sơn đích thân dẫn theo Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ đến khu dân cư phía sau quan nha.

Trong sân vuông vắn, một gia đình bốn người đang ôm bình tro cốt của người đã khuất mà than khóc.

Đứng ngoài cửa sân, Dương Chính Sơn nhìn gia đình bốn người đó, lòng có chút khó chịu.

Đồng đội tử trận, họ không thể đưa thi thể về nhà, chỉ có thể mang tro cốt về.

Binh lính tử trận kia hẳn quen, tên là Lý Đại Trụ, là một hán tử nhà nông chất phác. Nhà họ Lý vốn giống như nhà họ Dương, là một gia đình lớn sống chung, chỉ là năm ngoái khi quân Hồ vượt quan ải, thôn của nhà họ Lý đã bị tấn công.

Một gia đình hơn mười người, chỉ có năm người họ thoát khỏi kiếp nạn.

Bốn người còn lại hiện tại: Trần Hồng là mẹ của Lý Đại Trụ, thê tử và hai hài tử.

Dương Chính Sơn rất mừng vì Lý Đại Trụ còn có con cái, nếu không thì gia đình này sẽ tan nát hoàn toàn.

“Xin hãy nén bi thương!”

Dương Chính Sơn cũng không biết nên an ủi thế nào, có lẽ bất kỳ lời an ủi nào vào lúc này cũng đều trở nên vô nghĩa.

Hắn nhận lấy một cái khay từ tay Dương Minh Vũ, trên khay bày bốn thỏi bạc nhỏ, mỗi thỏi năm lượng.

“Lý Đại Trụ là công thần của Lâm Quan đồn, là công thần của trấn Trùng Sơn, là công thần của Đại Vinh, gia đình hắn nên hưởng vinh quang mà hắn đã đổi bằng mạng sống!”

Dương Chính Sơn nghiêm nghị nói.

Hắn nói những lời này không phải để cho nhà họ Lý nghe, mà là để cho những người khác trong Lâm Quan đồn nghe.

Giờ đây nhà họ Lý chỉ còn lại cô nhi quả mẫu, khó tránh khỏi việc bị người khác xa lánh và bắt nạt, Dương Chính Sơn

đương nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, vì vậy hắn phải nói rõ ràng.

Tất nhiên, chỉ vài câu nói không thể đảm bảo nhà họ Lý có thể sống ổn định trong tương lai, sau này hắn vẫn sẽ quan tâm đến nhà họ Lý.

Dương Chính Sơn không ở lại nhà họ Lý lâu, sau khi đặt bạc xuống thì rời đi.

“Sau này hãy quan tâm đến nhà họ Lý nhiều hơn, đừng để họ bị bắt nạt!”

Sau khi rời khỏi nhà họ Lý, Dương Chính Sơn dạo dò lão Lý.

“Lão hủ hiểu rồi!” Lão Lý vội vàng đáp.

“Gần đây thu nhập của xưởng may thế nào?” Trở về thư phòng của quan nha, Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Thu nhập hơi giảm, đặc biệt là sau khi có tin tức chiến bại từ quan ngoại truyền về, quan thành đã hạ cửa thành, chúng ta may giày vải vẫn chưa bán được!” Lão Lý vừa nói vừa tìm sổ sách và hộp bạc đưa cho Dương Chính Sơn.

Trước khi xuất quan, Dương Chính Sơn đã giúp xưởng may nhận được khá nhiều đơn đặt hàng may quần áo, mặc dù lợi nhuận không cao nhưng cũng được coi là một khoản thu nhập kha khá.

Còn về giày vải, đại quân xuất chinh, hầu như tất cả quân Hán trong quan thành đều theo đại quân xuất chinh, việc buôn bán giày vải bị ảnh hưởng không nhỏ,

Dương Chính Sơn tùy ý lật xem sổ sách rồi đặt xuống.

“Xưởng may không được dừng, giày không bán được cũng không sao, cứ để đó sau này bán!”

“Thế này nhé, sau này đổi cách, không đợi giày bán hết rồi mới thanh toán tiền cho mọi người nữa, hàng tháng sẽ định kỳ thanh toán tiền công!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói.

Chương 121: Thí nghiệm trồng rau

Hiện tại xưởng may vẫn còn một số tiền, tất nhiên số tiền này có thể nói là của hắn, cũng có thể nói là của cả xưởng may.

Nhưng Dương Chính Sơn không để tâm đến số tiền này nên hắn không bỏ vào túi mình mà vẫn dùng để trợ cấp cho quân hộ.

Dẫn dò vài câu đơn giản, Dương Chính Sơn liền về phòng nghỉ ngơi.

Khi ở quan ngoại, ngày nào họ cũng sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, không có đêm nào ngủ ngon, giờ cuối cùng cũng trở về, tâm thần của Dương Chính Sơn mới thả lỏng, có thể ngủ một giấc ngon lành.

Đi ngủ sớm, dậy cũng sớm.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Dương Chính Sơn đã tỉnh giấc.

Nằm trên chiếc giường trải chiếu rơm, hắn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời tối tăm, tâm thần hơi động, đắm chìm vào không gian linh tuyến.

Từ khi xuất quan, ngoài việc lấy nước suối, hắn rất ít khi để ý đến sự thay đổi của không gian linh tuyến, tính ra thì đã hơn một tháng hắn không vào không gian linh tuyến rồi.

Hơn một tháng, không gian linh tuyến lại mở rộng không ít, lớp đất đen nâu vốn chỉ rộng một ngón tay giờ đã rộng hơn

một mét.

Đất đen nâu bao quanh thạch đàm, ước chừng khoảng mười mấy mét vuông.

Dương Chính Sơn ngồi xổm xuống, nhéo lấy nắm đất đen nhánh, trầm ngâm suy nghĩ.

Liệu đất này có thể trồng trọt không? Trước đây hắn đã từng đoán như vậy, chỉ là gần đây vẫn luôn ở quan ngoại, không có thời gian để thực hiện việc này.

Bây giờ cuối cùng cũng rảnh rồi, hắn nhất định phải thử nghiệm một chút.

Nếu như là thử nghiệm, vậy thì phải có đối chứng và so sánh.

Nghĩ vậy, Dương Chính Sơn lập tức hành động.

Đứng dậy mặc quần áo, rửa mặt đơn giản, Dương Chính Sơn lấy một ít hạt giống rau từ phòng tạp vật của quan nha.

Trước đây để quân hộ trồng rau, quan nha đã đặc biệt mua một ít hạt giống rau từ quan thành, có cải thảo, củ cải, tỏi tây, đậu cô ve, bí ngô các loại.

Dương Chính Sơn lấy mỗi loại một ít, gieo vào không gian linh tuyến.

Để đối chứng so sánh, hắn chia đất trong không gian linh tuyến thành hai phần, một phần tưới bằng nước sông bên ngoài, một phần tưới bằng nước suối trong thạch đàm.

Nước linh tuyến có tác dụng bồi bổ đối với con người và động vật nhưng hắn chưa từng dùng cho thực vật.

Trước đây nước linh tuyến không nhiều, hắn chỉ có thể sử dụng tiết kiệm, bây giờ nước linh tuyến ngày càng nhiều, hắn cũng có thể phung phí một chút.

Bận rộn cả buổi sáng, Dương Chính Sơn mới gieo xong toàn bộ hạt giống rau.

Vừa lúc này, mọi người cũng tập luyện buổi sáng xong trở về, mấy phụ nhân đã nấu xong bữa sáng.

Dương Minh Vũ, Dương Thừa Triệt và những người khác ở Lâm Quan đồn không có gia quyến nên Dương Chính Sơn không sắp xếp riêng cho họ một cái sân, mà để họ ở trong ký túc xá tập thể.

Ký túc xá tập thể nằm ngay sau quan nha, một cái sân lớn, mỗi người một phòng, tuy đơn giản một chút nhưng cũng coi như có không gian riêng.

Mọi người ăn cơm luyện tập đều ở cùng nhau, còn để họ không lãng phí thời gian vào những việc vặt vãnh trong cuộc sống, Dương Chính Sơn còn thuê mấy phụ nhân phụ trách nấu ăn.

Tất nhiên, khẩu phần ăn của Dương Chính Sơn cũng giống như của họ.

Bữa sáng rất đơn giản, mỗi người một bát cháo kê, một quả trứng vài đĩa dưa muối và thịt muối, bánh ngô tạt lương ăn thoải mái.

Đều là những chàng trai lực lưỡng, không kén ăn chút nào, chỉ một lát sau, một bàn thức ăn đã bị họ quét sạch.

Ăn xong bữa sáng, mọi người lại bắt đầu bận rộn.

Vừa trở về, còn rất nhiều việc đang chờ họ xử lý.

Vừa bước ra khỏi quan nha, Dương Chính Sơn đã ngửi thấy một mùi chua thối khó chịu.

Thật sự rất khó ngửi, suýt chút nữa khiến hắn nôn hết bữa sáng vừa ăn vào ra ngoài.

Hôm qua họ đã mang về hơn ba trăm con la, chuồng ngựa và chuồng bò trong đồn không đủ chỗ, chỉ có thể tạm thời buộc chúng ở bãi tập.

Qua một đêm, lũ súc sinh này thật sự không khách sáo, cứ thế mà ỉa đái, có thể tưởng tượng được.

Nhìn những chiếc xe lương được xếp ngay ngắn trên bãi tập, cùng với đàn la đang kêu ầm ĩ, Dương Chính Sơn không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hôm qua khi kéo về, hắn còn mừng thầm trong bụng.

Nhiều con la, nhiều lương thảo như vậy, đây tuyệt đối là một khoản tiền không nhỏ.

Nhưng hôm nay nhìn lại, đây chính là một phiền toái.

Những thứ này ở chỗ hắn, hắn có thể tùy ý sử dụng nhưng vấn đề lại đến, những thứ này đều không phải của hắn.

Lương thảo là của Trần Tiêu tả doanh, họ tự ăn thì không sao nhưng không thể bán đi.

Bò, ngựa và xe lương đều là của Đô ti nha môn, họ tạm thời dùng cũng không sao nhưng sớm muộn gì cũng phải báo cáo với Đô ti nha môn.

Đến lúc đó có thể khai khống một chút nhưng chắc chắn không thể giữ lại toàn bộ trong đồn.

“Lão Lý, lão Lý!”

Dương Chính Sơn đứng trước quan nha, xả cổ họng gọi.

“Đại nhân!”

Rất nhanh, lão Lý đã nhanh chân đi ra từ quan nha.

“Kho lương đã đầy chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đại nhân, đã đầy rồi!” Lão Lý nhìn những chiếc xe lương, vui đến nỗi miệng muốn rách tới mang tai.

Nhiều lương thực như vậy, kho lương của họ đều không chứa hết.

Không chỉ không chứa hết, thậm chí chỉ chứa được một phần rất nhỏ.

“Đi, phát cho mỗi hộ ba gánh lương, coi như là phần thưởng cho lần xuất chiến này của họ!”

“Tìm người xây thêm mấy chuồng ngựa và chuồng bò!”

Dương Chính Sơn không chút keo kiệt ra lệnh.

Chương 122: Thí nghiệm trồng rau (2)

Nhiều lương thực, nhiều con la như vậy, hẳn đương nhiên phải giữ lại một ít.

Hắn đã nghĩ xong, đến lúc đó sẽ đưa một nửa lương thảo cho Chu Lan, hắn giữ lại một nửa. Còn con la, hắn sẽ giữ lại hai mươi con, số còn lại cũng đều giao hết cho Chu Lan.

Những con la này giết thì không được giết, bán thì không được bán, giữ lại chỉ là gánh nặng, còn không bằng giao cho Chu Lan xử lý.

Thật ra Lâm Quan đồn rất rộng, một trăm hộ quân hộ ở đây rất thoải mái, không chỉ có thể có một bãi tập rất lớn, mà còn có rất nhiều chỗ trống.

Nếu xây thêm một số chuồng ngựa và chuồng bò thì cũng không đến nỗi không chứa được nhiều con la như vậy.

Nhưng nuôi nhiều la như vậy, mỗi ngày ăn uống, bài tiết đều cần người chăm sóc, còn phải tiêu tốn rất nhiều cỏ khô.

Lâm Quan đồn thật sự không nuôi nổi.

“Được rồi, lão hủ sẽ đi làm ngay!”

Lão Lý vui vẻ đáp.

Đừng thấy lão ở Lâm Quan đồn không có chức vụ gì nhưng Dương Chính Sơn vẫn luôn coi lão như quản gia để sai bảo. Ngay cả Dương Minh Hạo cũng phải theo lão chạy vặt.

Năng lực của lão Lý thật ra rất tốt, rất có kinh nghiệm trong việc quản lý tạp vụ, chỉ có điều chân không tốt, đi lại

khập khiễng.

“Minh Chí!”

Dương Chính Sơn lại gọi Dương Minh Chí đến.

“Con hãy đưa những xe lương thực này đến doanh trại của Trần Tiêu tả doanh, tiện thể dò hỏi xem Triệu Viễn đã trở về chưa!”

Doanh trại của Trần Tiêu tả doanh nằm ở phía Nam của Lâm Quan đồn, chỉ cách Lâm Quan đồn hơn mười dặm, nếu như hấn không định giữ lại toàn bộ những con la và lương thảo này thì tất nhiên là nên đưa đi càng sớm càng tốt.

Nhưng hiện tại, doanh trại của Trần Tiêu tả doanh hấn là không có nhiều tướng sĩ, tuy Chu Lan đã trở về nhưng Trần Tiêu tả doanh vẫn chưa về doanh, bọn họ còn phải phụ trách việc tiếp ứng cho Trương Thủ Vọng, ngăn chặn kỵ binh Hồ tộc truy kích.

Cũng không biết tình hình ngoài quan ải thế nào, Dương Chính Sơn vẫn có chút lo lắng.

Mặc dù trận chiến này đã bại nhưng hấn hy vọng Trần Tiêu ngũ doanh sẽ không bị tổn thất quá lớn.

Chỉ cần Trần Tiêu ngũ doanh không tổn thất lớn thì trấn Trùng Sơn vẫn còn lực lượng chủ lực, Hồ tộc Đông Hải sẽ không thể quá mức ngang ngược.

Còn nếu Trần Tiêu ngũ doanh tổn thất thảm trọng thì tiếp theo toàn bộ trấn Trùng Sơn đều nguy hiểm.

Dưới sự sắp xếp của Dương Chính Sơn, trước khi đến trưa, bãi tập rộng lớn đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng Triệu Viễn vẫn chưa trở về, Triệu Đắc Thắng đã dẫn người ra ngoài quan ải để dò hỏi tin tức về Triệu Viễn, chỉ là tình hình ngoài quan ải lúc này vô cùng hỗn loạn, tàn binh bại

tướng tháo chạy khắp nơi, kỵ binh Hồ tộc truy kích liên tục, cùng với tướng sĩ ngăn chặn kỵ binh Hồ tộc, muốn tìm được Triệu Viễn trong tình huống này, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Những ngày sau đó, thành Trùng Sơn quan vẫn vô cùng hỗn loạn, tàn binh bại tướng chạy về mang đến cho toàn bộ quan thành rất nhiều tin tức giả.

Có người nói Trương Thủ Vọng đã bị kỵ binh Hồ tộc bắt sống.

Có người nói Trương Ngọc Đức đã đầu hàng Hồ tộc.

Còn có người nói toàn bộ đại quân đường phía Tây đã bị diệt, kỵ binh Hồ tộc sẽ nhanh chóng đánh vào quan thành.

Tin đồn lan truyền khắp nơi, khiến lòng người hoang mang.

Không ít bách tính trong quan thành kéo nhau bỏ trốn khỏi quan thành.

Số người bỏ trốn còn nhiều hơn cả lúc đại quân Hồ tộc kéo đến dưới chân thành.

Lúc đó, đại quân Hồ tộc tập trung dưới chân thành Trùng Sơn quan, bách tính phần nhiều là cảm thấy nghi hoặc và hoang mang, bởi vì bọn họ đã hai mươi năm không trải qua chiến tranh quy mô lớn, bọn họ không cho rằng Hồ tộc có thể công phá được quan thành.

Nhưng hiện tại, đại quân xuất chinh đại bại trở về, trong nháy mắt đã phá vỡ sự tin tưởng của bách tính đối với trấn Trùng Sơn, khiến trong lòng bách tính xuất hiện sự lo lắng.

Rất nhiều bách tính đều cảm thấy Trùng Sơn quan có khả năng bị công phá, vì vậy không ít người muốn bỏ trốn khỏi Trùng Sơn quan.

Nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy lo lắng như vậy còn quá sớm.

Mặc dù trận Trùng Sơn lần này chiến bại nhưng quốc lực của Đại Vinh vẫn chưa suy yếu đến mức không giữ nổi một Trùng Sơn quan.

Hồ tộc Đông Hải xem ra vô cùng hung tàn nhưng dù sao bọn chúng cũng chỉ là một tiểu tộc, toàn bộ dân tộc chỉ có hai ba mươi vạn người mà thôi, để bọn chúng quấy nhiễu biên cảnh thì được, để bọn chúng tấn công tòa thành Trùng Sơn quan kiên cố này thì quả thực là quá khó khăn đối với bọn chúng.

Chỉ cần Hồ tộc Đông Hải không ngóc thì sẽ không mạo hiểm tổn thất thảm trọng để tấn công Trùng Sơn quan.

Hơn nữa theo hấn biết, Trương Thủ Vọng không bị bắt sống, cũng không hoàn toàn bại vong, Trương Thủ Vọng đang ở ngoài quan ải thu thập tàn binh ổn định cục diện.

Chu Lan đã hội hợp với Trương Thủ Vọng, đang phối hợp với Trương Thủ Vọng ngăn chặn kỵ binh Hồ tộc.

Trần Tiêu tả hữu doanh không bị trói buộc thì chiến lực vẫn rất mạnh mẽ.

Với binh lực ngang nhau, đối đầu trực diện, Trần Tiêu ngũ doanh có thực lực đánh bại hoàn toàn kỵ binh Hồ tộc.

Vào ngày thứ tư Dương Chính Sơn trở về Lâm Quan đồn, Triệu Viễn cũng theo đợt tàn binh cuối cùng trở về quan thành.

Đại doanh bị phá, Triệu Viễn không theo tàn binh bỏ trốn khỏi đại doanh, mà đi đến doanh trại của chủ tướng, theo Trần Tiêu tiền hậu trung tam doanh rút lui.

Nhưng trên đường rút lui, bọn họ gặp phải kỵ binh Hồ tộc tập kích, Triệu Viễn không may bị thương.

Chương 123: Tầm quan trọng của dược liệu

Hắn có thể nhanh chóng trở về như vậy, vẫn là nhờ Triệu Đắc Thắng liều lĩnh tìm được đại quân đang rút lui và khiến hắn trở về.

Trong doanh trại của Trần Tiêu tả doanh, Dương Chính Sơn nhìn Triệu Viễn đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh: “Đại phu có nói khi nào hắn có thể tỉnh lại không?”

Bên cạnh, Triệu Đắc Thắng lộ vẻ mệt mỏi nói: “Đại nhân bị nhiễm trùng vết thương, đã sốt ba ngày, đại phu nói nếu có thể chống đỡ thêm hai ngày nữa thì hắn có thể tỉnh lại.”

Lúc này, ngực của Triệu Viễn đã được băng bó, vừa rồi Dương Chính Sơn đã xem qua, vết thương trên người Triệu Viễn là vết thương do đao gây ra, từ vai trái đến bụng dưới, ừm, rất giống với vết thương trên người hắn.

Nhưng không may là vết thương của Triệu Viễn đã bị viêm, trong xã hội lạc hậu về y học như thế này, vết thương bị viêm là rất nguy hiểm, có thể vượt qua được hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào mạng sống của Triệu Viễn có đủ cứng hay không.

Dương Chính Sơn biết một số loại thuốc chữa viêm, chẳng hạn như sulfamid, penicillin, erythromycin, v.v, nhưng hắn không biết cách chế tạo.

Mà nước linh tuyền cũng không có tác dụng chữa viêm, nước linh tuyền chỉ có thể bồi bổ cơ thể, tăng cường thể chất.

Với suy nghĩ có lợi mà không có hại, Dương Chính Sơn vẫn cho Triệu Viễn uống một bát nước linh tuyến.

“Đợi hẩn tỉnh lại thì báo cho ta một tiếng!”

Dương Chính Sơn dặn dò Triệu Đắc Thắng một câu rồi rời đi, hẩn ở lại đây cũng không có tác dụng gì, hẩn lại không phải là đại phu.

Trong Lâm Quan đồn, khi đêm khuya tĩnh lặng.

Dương Chính Sơn một lần nữa tiến vào không gian linh tuyến.

Năm ngày trôi qua, những hạt giống rau mà hẩn gieo xuống đều đã nảy mầm.

Đặc biệt là những loại rau được tưới bằng linh tuyến, lại có thể mọc cao hơn một tấc.

“Nước linh tuyến giúp cho thực vật phát triển, hơn nữa trông có vẻ rất có lợi lớn cho sự phát triển của thực vật!”

Dương Chính Sơn vuốt ve những cây bầu non mọc lên, trong mắt lóe lên tia sáng vui mừng, tiếp đó hẩn lại nhìn những loại rau được tưới bằng nước sông, cũng có những mầm non xanh mơn mớn nhú lên khỏi mặt đất.

“Ngay cả khi không dùng nước linh tuyến, chúng cũng phát triển nhanh hơn bên ngoài!”

“Nếu như vậy thì mảnh đất này có thể làm được nhiều việc!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ trong lòng.

Trồng rau đương nhiên không thể làm giàu nhưng nếu trồng thuốc thì sao? Mặc dù không gian linh tuyến không thể làm cho thực vật phát triển đến mức nghịch thiên, không thể sản xuất hàng loạt bảo dược nhưng ngay cả khi trồng những

loại thuốc thông thường, cũng có thể mang lại cho Dương Chính Sơn một khoản lợi nhuận không nhỏ.

Tu luyện võ đạo cần rất nhiều thuốc hỗ trợ, võ giả cảnh giới Đoán Thể có thể dùng thuốc tắm để tăng cường thể chất, võ giả Hậu Thiên có thể nuốt đan dược để tăng cường chân khí.

Trước đây Dương Chính Sơn không dùng thuốc hỗ trợ, một là vì hắn có nước linh tuyến, hai là vì hắn không có tiền.

Nói văn chương phú võ không phải là nói suông.

Tộc Dương thị có truyền thừa võ đạo, tại sao lại không bồi dưỡng ra được võ giả?

Chính là vì nghèo.

Còn đối với những gia tộc võ đạo và thế gia công hầu kia, mỗi một đệ tử của họ đều có thể trở thành võ giả, có lẽ thành tựu sẽ không quá cao nhưng trở thành võ giả vẫn rất dễ dàng.

Vì họ có bạc, có thể mua đủ loại thuốc hỗ trợ tu luyện.

Nhưng muốn trồng thuốc thì phải chuẩn bị thật tốt, Dương Chính Sơn hiện tại không có hạt giống thuốc, hơn nữa hắn cũng không hiểu biết về ngành thuốc, không biết loại thuốc nào có giá trị cao.

...

Mùng chín tháng tám.

Trương Thủ Vọng cuối cùng cũng dẫn theo Trần Tiêu ngũ doanh về Trùng Sơn quan.

Sau khi đại doanh bị phá, đại quân đường phía Đông trấn Trùng Sơn tổn thất thảm trọng nhưng Trần Tiêu ngũ doanh lại không bị tổn thất quá lớn. Mười mấy ngày nay, trong khi

Trương Thủ Vọng thu gom tàn quân chạy trốn ở ngoài quan đã giao chiến với kỵ binh Hồ tộc mấy lần.

Hai bên đều có thắng có thua, bọn họ gây ra tổn thất không nhỏ cho Hồ tộc Đông Hải nhưng Trần Tiêu ngũ doanh cũng tổn thương thảm trọng.

Trương Thủ Vọng đã trở về, Chu Lan đương nhiên cũng đi theo.

Sau khi nhận được tin, Dương Chính Sơn quen đường quen lối đến doanh trại của Trần Tiêu tả doanh.

Triệu Viễn đã tỉnh lại, mặc dù đã giữ được mạng nhưng tình trạng cơ thể không được tốt, đoán chừng phải mất hai tháng mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Gặp lại Chu Lan, Dương Chính Sơn phát hiện trong mắt Chu Lan tràn ngập vẻ u ám không tan, hẳn biết vẻ u ám này từ đâu mà có.

Lần xuất quan này, Trần Tiêu tả doanh tổn thất thảm trọng.

Trong hơn ba nghìn kỵ binh, số trở về được chưa đến sáu phần.

Không chỉ có Trần Tiêu tả doanh, Trần Tiêu hữu doanh cũng gần như vậy, đồng thời là kỵ binh, Trần Tiêu tả hữu doanh vẫn luôn hành động cùng nhau.

Lần này, để đảm bảo Trương Thủ Vọng có thể rút lui an toàn, bọn họ đã huyết chiến với kỵ binh Hồ tộc, Trần Tiêu tả doanh hữu tổn thương thảm trọng nhưng chiến tích của bọn họ cũng rất hiển hách.

Nghe nói kỵ binh Hồ tộc bị bọn họ đánh tan có đến tám nghìn, đây đã được coi là một trận đại thắng.

Chỉ là lần này Trần Tiêu tả doanh bị thương gân động cốt, cho dù có giành được một trận đại thắng, cũng không thể bù

đáp được cái giá mà bọn họ phải trả trong trận chiến này.

Chương 124: Bình lặng trước cơn bão

Trong đại sảnh rộng rãi, Chu Lan mặc một bộ trang phục màu xanh nhạt, so với dáng vẻ mặc chiến giáp trước đây, nàng bớt đi vài phần oai hùng, thêm vài phần dịu dàng.

“Việc lương thảo ta đã biết, người xử lý rất tốt!”

Chu Lan ngồi trên vị trí cao nhất, mặt mũi xoa xoa mi tâm nói.

Nàng tưởng Dương Chính Sơn đến là để giải thích chuyện lương thảo, chuyện nhỏ này nàng không để trong lòng nên thuận miệng nói một câu.

Dương Chính Sơn cũng không nói nhiều, chỉ hỏi một câu: “Tướng quân còn có gì phân phó không?”

Hắn chỉ thấy Chu Lan đã trở về, hắn là thuộc hạ nên phải đến gặp, tiện thể xem có việc gì cần hắn làm không.

Nhận lương của người ta, ăn cơm của người ta, đương nhiên phải tích cực chủ động một chút.

“Hiện tại không có việc gì?”

Chu Lan phát tay nhưng ngay sau đó lại nói: “Gần đây quan thành có chút hỗn loạn, các người cố gắng đừng đến quan thành!”

Trong lòng Dương Chính Sơn run lên, biết đây là lời nhắc nhở tốt bụng của Chu Lan.

Tại sao quan thành lại hỗn loạn?

Đương nhiên là vì chiến bại.

Bây giờ Trương Thủ Vọng, Trương Ngọc Đức đều đã trở về, chuyện chiến bại ước chừng cũng đã báo lên triều đình.

Triều đình bên kia không biết sẽ có phản ứng gì nhưng có thể thấy trước được tầng lớp cao của trấn Trùng Sơn chắc chắn sẽ có biến động.

Đoán chừng Chu Lan cũng đang đau đầu vì chuyện này.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Dương Chính Sơn đáp một tiếng, sau đó liền đứng dậy cáo từ.

Rời khỏi đại sảnh, Dương Chính Sơn lại đi thăm Triệu Viễn.

Triệu Viễn cũng đầy vẻ ưu sầu, mặc dù hắn chỉ là một bách tổng nhưng dù sao cũng là con cháu thế gia, có nguồn tin riêng, hiểu biết về triều đình và tầng lớp cao của trấn Trùng Sơn tương đối nhiều.

“Khụ khụ, e rằng Trương hầu gia không thể ở lại trấn Trùng Sơn rồi!” Triệu Viễn buồn bã nói.

Tay Dương Chính Sơn vuốt râu khẽ dừng lại, không biết từ khi nào, hắn dường như càng thích vuốt râu hơn.

Tuổi đã cao, lòng cũng già theo, ngay cả thói quen hành vi cũng ngày càng giống người già.

Trương hầu gia chính là Trương Thủ Vọng.

Trận chiến thành Phục Sơn thất bại, phải có người chịu trách nhiệm, mà Trương Thủ Vọng là đại tướng quân chỉ huy chinh Bắc lần này, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm đầu tiên.

“Chu tướng quân sẽ không sao chứ?” Dương Chính Sơn hỏi.

So với Trương Thủ Vọng, hẳn lo lắng cho Chu Lan hơn.

Chu Lan chính là chỗ dựa của hắn, nếu chỗ dựa này mà chạy mất thì cuộc sống của hắn ở trấn Trùng Sơn chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Triệu Viễn lắc đầu: “Chu tướng quân sẽ không sao nhưng Trương hầu gia rời đi thì Chu tướng quân chắc chắn không thể nhàn nhã như trước được nữa.”

Dương Chính Sơn hiểu rồi.

Chu Lan không phải là chủ tướng trong lần xuất chinh này, không cần phải chịu trách nhiệm chính, hơn nữa trong trận chiến này, Trần Tiêu tả doanh lập công không nhỏ, cho dù có luận tội, cũng không đến lượt Chu Lan.

Huống hồ, sau lưng Chu Lan còn có phủ Ninh quốc công, chỉ cần phủ Ninh quốc công không sụp đổ thì Chu Lan sẽ không phải chịu áp lực.

“Chu tướng quân không sao là tốt rồi!”

Dương Chính Sơn cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể an ủi như vậy.

Tinh thần Triệu Viễn không tốt lắm, nói được vài câu đã trở nên mơ màng, Dương Chính Sơn đỡ hắn nằm lên giường, đợi hắn ngủ say mới rời đi.

...

Những ngày sau đó, sự hỗn loạn ở thành Trùng Sơn dần lắng xuống, trong trận chiến này mặc dù trấn Trùng Sơn đã bại trận nhưng Hồ tộc Đông Hải cũng tổn thất không nhỏ, hai bên tạm thời bước vào trạng thái đình chiến.

Trong lúc nhất thời, trong quan thành lại trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ là mọi người đều biết rằng sự yên tĩnh này chỉ là sự bình lặng trước cơn bão.

Tuy nhiên, so với cơn bão sắp tới, Dương Chính Sơn lại lo lắng hơn về hạn hán ở trấn Trùng Sơn.

Ngoài quan đã mấy tháng không có một trận mưa lớn nào ra trò, tình hình trong quan cũng không khá hơn là bao.

Lúa mì trên các cánh đồng xung quanh Lâm Quan đồn đã bắt đầu héo vàng, con suối nhỏ dưới chân núi gần như cạn nước, nếu không có mưa, đừng nói đến việc tưới tiêu ruộng đồng, e rằng ngay cả nước uống cũng thành vấn đề.

“Nguồn của con suối này ở đâu?”

Bên bờ suối, Dương Chính Sơn nhìn lòng suối chỉ còn lại vài vũng nước nông, hỏi lão Lý.

Lão Lý suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như ở trên núi bên phía Doanh Sơn đồn, nguồn nước là từ mấy con suối trên núi!”

Doanh Sơn đồn nằm ở phía Tây thành Trùng Sơn quan khoảng một trăm dặm, những ngọn núi bên đó cao hơn một chút, rừng núi cũng rậm rạp hơn nhiều, không giống như bên Lâm Quan đồn chỉ toàn là những gò đất thấp.

Dương Chính Sơn ngồi xổm xuống, đào lớp bùn khô trên bãi sông, đào sâu một thước, không thấy nước chảy ra.

“Đào giếng thôi!”

Con suối này không chỉ liên quan đến việc tưới tiêu ruộng đồng, mà còn liên quan đến vấn đề nước uống của Lâm Quan đồn.

Hiện tại vẫn còn vài vũng nước nhỏ có thể dùng nhưng nếu đợi thêm vài ngày nữa, e rằng ngay cả vũng nước nhỏ cũng sẽ cạn khô.

Hắn đứng dậy, liếc nhìn xung quanh, rồi chỉ vào một khối bãi sông tương đối bằng phẳng không xa nói: “Đào ở đó đi, trước tiên đào một cái giếng sâu!”

Mặc dù đào giếng trên bãi sông có hơi phiền phức nhưng lượng nước dự trữ dưới lòng sông chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều.

Dương Chính Sơn cũng không hy vọng có thể đảm bảo được mùa màng, dù sao thì xung quanh Lâm Quan đồn đều là ruộng cấy, vốn dĩ cũng không thu hoạch được bao nhiêu.

Chương 125: Bình lặng trước cơn bão (2)

Hắn chỉ muốn đảm bảo rằng quân hộ trong Lâm Quan đồn không bị thiếu nước uống.

Lão Lý lau mồ hôi đầm đìa trên trán, thở hồn hển đáp lại.

Hôm nay trời quá nóng, hắn ở trấn Trùng Sơn đã mười mấy năm, đây là lần đầu tiên gặp phải thời tiết nóng như vậy.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nắng như thiêu đốt, quay người đi về phía Lâm Quan đồn.

Khi hắn trở về Lâm Quan đồn, Dương Minh Hạo vừa định ra ngoài tìm hắn.

“Cha, La chương quây tìm cha!”

“La chương quây? Hắn tìm ta làm gì?” Dương Chính Sơn nghi hoặc hỏi.

La chương quây chính là chủ nhân của tiệm vải La thị trong quan thành, La Thường, trước đây vẫn luôn giúp Lâm Quan đồn bán giày vải.

“Con không biết, hình như rất gấp!” Dương Minh Hạo cũng thấy khó hiểu, mặc dù bọn họ có hợp tác với La Thường nhưng ngoài hợp tác làm ăn, hầu như không có giao thiệp gì khác.

Lần này La Thường đột nhiên tìm đến tận nơi, khiến hắn cảm thấy có chút không ổn.

La Thường thực sự rất gấp, Dương Chính Sơn còn chưa kịp trở về quan nha, La Thường đã đi ra trước một bước.

“Dương đại nhân!”

“La chương quây tìm ta có chuyện gì?” Dương Chính Sơn không khách sáo, trực tiếp hỏi.

La Thường có chút ngượng ngùng đi theo hắn vào quan nha.

Dương Chính Sơn vào thư phòng, rửa mặt trước, sau đó nhìn La Thường có chút kỳ lạ: “La chương quây?”

Tên này cũng không biết đang nghĩ gì, lại có thể ngăn người.

Vừa nãy còn sốt sắng như vậy, bây giờ lại không nói gì.

“À, Dương đại nhân.” La Thường hoàn hồn, khom người vái chào, nói: “Tiểu nhân muốn nhờ Dương đại nhân giúp một việc!”

Tiểu nhân!

Dương Chính Sơn càng thấy kỳ quái.

‘Tiểu nhân’ là cách tự xưng khiêm tốn nhưng bình thường rất ít người dùng cách tự xưng như vậy, vì nó quá hạ thấp bản thân.

Đa phần chỉ có nô bộc hoặc những người có địa vị cực kỳ thấp mới dùng cách tự xưng như vậy.

Tuy La Thường là thương nhân nhưng những thương gia như bọn họ có tiền trong tay, cho dù địa vị xã hội thấp kém, cũng không muốn hạ thấp bản thân.

“La chương quây cứ nói thẳng, nếu có thể giúp, ta nhất định sẽ không từ chối!” Dương Chính Sơn nói.

Có thể giúp hay không, muốn giúp hay không, có muốn giúp hay không, đây đều là chuyện khác, trước tiên hắn phải nghe xem La Thường gặp phải rắc rối gì.

La Thường do dự một chút, rồi nói: “Tiểu nhân muốn tặng tiệm vải cho Dương đại nhân!”

“Tặng!”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn hắn.

Tiệm vải của La Thường tuy không lớn, cũng không phải là vị trí tốt nhưng cũng là một cửa hàng không tệ, nếu bán đi, ít nhất cũng có thể bán được bốn năm trăm lượng bạc.

Mà La Thường cũng không phải thương nhân giàu có gì, hắn chỉ là một thương nhân nhỏ mà thôi.

Đối với hắn, tiệm vải hắn là tài sản quan trọng nhất, sao có thể dễ dàng tặng cho người khác.

“Tiểu nhân chỉ cầu Dương đại nhân có thể đưa gia quyến của ta ra khỏi thành!” La Thường lại nói.

Dương Chính Sơn hơi nheo mắt, vị La chương quây này dường như gặp phải rắc rối không nhỏ, đến cả gia quyến cũng bị người ta khống chế.

“La chương quây nói rõ ràng đi!” Dương Chính Sơn không lập tức từ chối.

Nét mặt La Thường đầy vẻ khổ sở nói: “Đứa con bất hiếu của ta đã đắc tội với tứ thiếu gia Trương gia, bị bắt vào đại lao!”

“Tiểu nhân cũng không cầu đại nhân có thể cứu đứa con bất hiếu này, chỉ cầu đại nhân có thể đưa thê tử, lão mẫu và nhi tử của ta ra khỏi thành!”

Tứ thiếu gia Trương gia, cũng chính là tôn tử của Trương Ngọc Đức, Trương Thần, tên công tử bột đã bị Chu Lan quất hai roi trên phố hôm trước.

Với tính tình của Trương Thần, đắ tội với hắ chẳng khác nào họa từ trên trời giáng xuống, La Thường không sót ruột mới là lạ.

La Thường đã không còn hy vọng có thể cứu được đại nhi tử của mình, chỉ mong có thể đưa gia quyến rời khỏi quan thành.

So với cả gia đình, hắ thà hy sinh đại nhi tử của mình.

Mặc dù điều đó sẽ khiến hắ đau đớn tột cùng nhưng đó lại là lựa chọn sáng suốt nhất của hắ lúc này.

“Có người theo dõi các người?” Dương Chính Sơn hỏi.

La Thường gật đầu chưa xót.

Dương Chính Sơn trầm ngâm: “Nếu chỉ là đắ tội với Trương Thần thì hắ cũng không nên bám theo các người không tha như vậy!”

Trương Thần rất tàn bạo, điều này không cần bàn cãi.

Nhưng Trương Thần là thân phận gì, với thân phận của hắ, nhiều nhất chỉ đánh chết đại nhi tử của La Thường, không đến mức cứ bám riết lấy La gia không tha.

Nói một cách khó nghe, La gia còn chưa đáng để Trương Thần ghim trong lòng.

“Đứa con bất hiếu đã đánh gãy một cánh tay của Trương Thần!” La Thường cúi đầu nói.

Thật ra, nói đi cũng phải nói lại, chuyện này cũng không thể nói là đại nhi tử của La Thường làm sai điều gì, chỉ có thể nói là đại nhi tử của La Thường quá xung động.

Trương Thần là loại người gì? Hắ ức hiếp nam nữ, không chuyện ác nào không làm.

Nhi tử của La Thường tuổi trẻ khí thịnh, sao có thể chịu được sự sỉ nhục của người khác.

Vì vậy, trong cơn tức giận, lại có thể chịu đựng được mấy roi của Trương Thần, sau đó lao vào Trương Thần.

Cú va chạm này, ngay cả hộ vệ và tùy tùng của Trương Thần cũng không ngờ tới, thế là một cánh tay của Trương Thần bị gãy.

Nếu nhi tử của La Thường có thể nhẫn nhịn thì nhiều nhất chỉ bị đánh đập, chịu chút ảm ức nhưng hắn đã phản kháng, không những phản kháng mà còn đánh gãy cánh tay của Trương Thần.

Giống như chọc vào tổ ong vậy, nếu Trương gia tha cho hắn thì

Chương 126: Nhân vật nhỏ cũng có thể làm nên chuyện lớn

Trương gia không những không tha cho hắn, mà còn liên lụy đến cả gia quyền của hắn.

La Thường cũng là bệnh cấp loạn đầu y, cầu xin đến cả Dương Chính Sơn đây rồi.

Nhưng Dương Chính Sơn có thể giúp được gì đây?

Đó là Trương gia, với thân phận của Dương Chính Sơn thì làm sao có thể chống lại Trương gia được.

Đừng nói là chống lại, ngay cả khi Dương Chính Sơn muốn gây chút phiền phức cho Trương gia cũng không làm được.

Hắn là phó bả tổng của Trần Tiêu tả doanh, cũng coi như là chủ quản của Lâm Quan đồn, vậy quyền lực của hắn chỉ giới hạn ở Lâm Quan đồn và Trần Tiêu tả doanh.

Trong quan thành, hắn căn bản không có bất kỳ quyền thế nào có thể sử dụng.

Tất nhiên, Trương gia cũng không thể đối phó với hắn, bởi vì hắn là người của Chu Lan.

Hắn có thể mượn thế của Chu Lan nhưng trước khi mượn thế thì phải được sự đồng ý của Chu Lan mới được.

Với bối cảnh và thân phận của Chu Lan thì đương nhiên không sợ Trương gia, trước kia Chu Lan đã đánh Trương Thần

hai roi trước mặt mọi người, Trương gia còn không dám nói một lời, có thể thấy được sự cường thế của Chu Lan.

Chỉ là Chu Lan có giúp La gia không? La gia có đáng để Chu Lan giúp không? Trong lòng Dương Chính Sơn trầm lắng đầu, chỉ một tiem vãi như La gia, Chu Lan căn bản không để vào mắt.

Hơn nữa lúc này Chu Lan e rằng cũng không có tâm tư để ý đến những chuyện không liên quan này.

“Chuyện này ta e là không giúp được!” Dương Chính Sơn từ chối.

La Thường nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Đại nhân, đại nhân! Xin đại nhân hãy giúp tiểu nhân đi!”

“Tiểu nhân nguyện dâng toàn bộ gia sản, chỉ cầu đại nhân có thể giúp tiểu nhân đưa gia quyến ra khỏi quan thành!”

La Thường quỳ xuống cầu xin.

Hắn thật sự là không còn cách nào, mặc dù hiện tại Trương gia vẫn chưa động thủ với hắn nhưng hắn rất rõ ràng Trương gia nhất định sẽ không tha cho hắn và gia quyến của hắn.

Trước khi đến Lâm Quan đồn, hắn đã cầu xin rất nhiều người, thế nhưng tất cả mọi người đều từ chối, thậm chí còn nghe hắn nhắc đến Trương gia thì trực tiếp đuổi hắn ra khỏi cửa.

Dương Chính Sơn đã coi như tốt rồi, ít nhất cũng không trực tiếp đuổi hắn ra khỏi cửa.

“Dương đại nhân, chỉ cần Dương đại nhân nguyện ý giúp tiểu nhân, điều kiện gì tiểu nhân cũng đáp ứng!” La Thường quỳ trên mặt đất, ôm chân Dương Chính Sơn cầu xin.

Dương Chính Sơn bị hấn làm cho có chút khó chịu nhưng chuyện này hấn thật sự không tiện giúp.

“Cha!”

Ngay khi Dương Chính Sơn còn đang do dự không biết có nên nhẫn tâm từ chối hay không thì Dương Minh Chí đã bước vào thư phòng, nháy mắt ra hiệu với Dương Chính Sơn.

Dương Minh Hạo đứng bên cạnh, vẫn luôn đóng vai trò là tấm phông nền, thấy vẻ mặt kỳ quái của hấn, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Nhị ca, mắt huynh làm sao vậy? Có cát bay vào à?”

Thằng ngốc này! Dương Chính Sơn có chút bất lực, hấn biết lão nhị đang có ý đồ gì đó, muốn nói nhỏ điều gì đó.

Nhưng lão tam này rõ ràng không hiểu ý của lão nhị, còn nói gì mà mắt có cát bay vào.

“Cha, Chu tướng quân phái người đến rồi!” Dương Minh Chí cũng chẳng còn cách nào với đệ đệ ngốc của mình, đành phải tìm một cái cớ để gọi Dương Chính Sơn ra ngoài trước.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “La chương quay cứ nghỉ ngơi ở đây trước, ta còn có chút công vụ cần xử lý!”

La Thường không tiếp tục cầu xin nữa, có lẽ hấn cũng đoán được Dương Chính Sơn và Dương Minh Chí có chuyện muốn nói.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi thư phòng, Dương Minh Chí liền hạ giọng nói: “Cha, làm theo cách thông thường không được, chúng ta có thể âm thầm đưa người ra khỏi thành!”

“Đưa thế nào?” Dương Chính Sơn cau mày.

Hấn còn không hiểu rõ về quan thành bằng Dương Minh Chí.

Dương Minh Chí thường xuyên đến quan thành để mua một số thứ, thêm vào tính cách tự nhiên của hắn, hắn đã kết giao được không ít bằng hữu trong quan thành.

Mặc dù chỉ là những bằng hữu không mấy quan trọng nhưng không thể không nói rằng Dương Minh Chí có thiên phú trong việc giao lưu.

“He he, trong nhà La chương quây còn có bốn người, chỉ cần không chế những người theo dõi họ, muốn đưa họ ra ngoài còn không dễ sao!” Dương Minh Chí cười nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc nhưng lại lắc đầu: “Rủi ro quá lớn, không đáng!”

“Một tiệm vải còn không đáng ư!” Rõ ràng Dương Minh Chí đã để mắt đến tiệm vải của La gia.

Cũng đúng, đó là một tiệm vải trị giá hàng trăm lượng bạc, nếu tính cả vải vóc trong tiệm, có lẽ còn không dưới một nghìn lượng.

“Đồ ngốc, nếu chúng ta lấy tiệm vải đó, Trương gia sẽ không biết à!”

Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Chí như nhìn một đứa nhai tử ngốc nghếch.

Dương Minh Chí vẫn còn quá trẻ, mặc dù có chút thông minh nhưng suy nghĩ chưa đủ thấu đáo.

Nếu La gia chạy trốn thì ai lấy được tiệm vải của La gia, chắc chắn là người đã giúp La gia.

Với lại, hiện tại có người đang theo dõi La Thường, e rằng chuyện La Thường đến Lâm Quan đồn cũng không thể giấu được Trương gia.

Muốn lừa Trương gia đưa La gia trốn khỏi thành Trùng Sơn quan không phải chuyện dễ dàng.

Dương Minh Chí đầu óc choáng váng: “Vậy thì phải dùng bạc!”

“Hầy~~” Dương Chính Sơn thở dài, hắn cảm thấy đứα nhĩ tử ngốc nghếch này chẳng khác gì kẻ thiếu năng.

“Ban đầu là chuyện làm ơn, nếu đòi bạc chẳng phải là nhân lúc hoạn nạn mà cướp bóc sao?”

Chương 127: Nhân vật nhỏ cũng có thể làm nên chuyện lớn (2)

“Làm như vậy, chúng ta không chỉ phải mạo hiểm đắc tội với Trương gia, mà còn khiến La gia oán hận!”

“Chỉ vì mấy trăm lượng bạc, mà mất lòng cả hai bên, đáng không?”

La gia có thể có bao nhiêu tiền mặt?

Nhiều lắm cũng chỉ vài trăm lượng.

Mà một khi rời khỏi quan thành, La gia sẽ phải lên đường chạy trốn, lúc này Dương Chính Sơn lấy hết bạc của họ, La Thường không hận chết hẳn mới lạ.

Chuyện này nếu không làm thì thôi, nếu làm thì phải khiến La gia biết ơn mới được.

Bằng không một khi bại lộ, La gia chắc chắn sẽ bán đứng hắn.

“Vậy phải làm sao?” Dương Minh Chí hoàn toàn hết cách.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, nói: “Sau này làm việc đừng hấp tấp, phải suy nghĩ thấu đáo.”

Dương Minh Chí cũng biết mình suy nghĩ chưa đủ thấu đáo, không khỏi đỏ mặt.

“Cha, là do con quá tham lam!”

Thật ra, Dương Chính Sơn vẫn rất hài lòng về Dương Minh Chí.

Dương Minh Chí thông minh, giỏi giao tiếp, lại dám đánh dám liều, trên chiến trường không sợ sống chết, quan trọng nhất là hần hiếu thuận, nghe lời.

Trong ba đứa nhi tử không phải ruột thịt này, Dương Minh Chí chắc chắn là đứa có tiền đồ nhất.

Tất nhiên Dương Minh Chí cũng có khuyết điểm, xuất thân từ nông hộ, kiến thức quá ít, cho dù Dương Chính Sơn đã dạy dỗ gần một năm, kiến thức của hắn vẫn không bằng những đứa con nhà đại gia tộc.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, mặc dù cách của Dương Minh Chí không đáng tin nhưng cũng nhắc nhở hắn một điều.

Làm theo cách thông thường không được, vậy thì làm theo cách ngầm.

Tất nhiên, cách ngầm mà hắn nghĩ đến không phải là đưa người La gia trốn khỏi quan thành.

Nhân vật nhỏ cũng có thể làm nên chuyện lớn.

Nếu là bình thường, La gia đương nhiên không thể gây trở ngại gì cho Trương gia.

Nhưng bây giờ thì khác.

Lúc này trấn Trùng Sơn đang trong thời kỳ gió tanh mưa máu, Trương Ngọc Đức là thái giám trấn thủ cũng đang gặp nhiều rắc rối.

Nếu xét theo sự thật mà luận tội thì Trương Ngọc Đức phải chịu trách nhiệm chính về việc chiến bại.

Lúc này, chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng có thể thiêu Trương Ngọc Đức thành tro bụi.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn quay người bước vào thư phòng.

“Con ra ngoài trước!”

Dương Chính Sơn đuổi Dương Minh Chí ra khỏi thư phòng.

“Đại nhân!”

Đợi Dương Minh Chí đi rồi, La Thường vội vàng nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mỉm cười nhàn nhạt, nói: “La chương quây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện!”

“Ồ à ~~” La Thường có chút luống cuống ngồi xuống trước bàn.

Dương Chính Sơn rót cho hắn một chén trà, hỏi: “La chương quây ở quan thành không có mấy bằng hữu đáng tin cậy ư?”

“Có!” La Thường không hiểu Dương Chính Sơn muốn làm gì nhưng hắn vẫn thành thật nói: “Chỉ là bọn họ không giúp được gì!”

Hắn đã kinh doanh ở quan thành hơn mười năm, tuy không phải là thế lực gia tộc gì nhưng cũng có một số bằng hữu.

So với những quan viên mà hắn nịnh bợ, những bằng hữu bình dân này đáng tin hơn nhiều.

Chỉ là chuyện này, người bình thường căn bản không giúp được gì.

Dương Chính Sơn bung chén trà, khẽ nhấp một ngụm: “Chuyện này ta không giúp được người, người cũng biết ta mới đến quan thành không lâu, ở quan thành gần như không có gốc gác gì!”

“Điều này, đại nhân~” La Thường không nhận được lại muốn cầu xin.

Dương Chính Sơn giơ tay ngăn hấn lại, nói: “Nghe ta nói hết đã.”

“Ta không thể ra tay giúp ngươi nhưng ta có thể giúp ngươi nghĩ ra một chủ ý.”

“Lần này trấn Trùng Sơn xuất chinh, Trương Ngọc Đức đã tham ô rất nhiều lương thảo!”

Nếu là chuyện khác, Dương Chính Sơn có thể không rõ.

Nhưng chuyện Trương Ngọc Đức tham ô lương thảo, hấn vẫn hiểu đôi chút, bởi vì hấn là quan vận lương, khi vận lương về quan thành, hấn không ít lần tiếp xúc với Đô ti nha môn, Hộ bộ và thủ hạ của Trương Ngọc Đức.

Hấn không biết có bao nhiêu người liên quan đến chuyện này nhưng hấn biết mỗi lần hấn lĩnh lương thảo đều thiếu mất ba phần.

Chuyện này Chu Lan biết, Trương Thủ Vọng cũng biết nhưng bọn họ đều không nói gì nên Dương Chính Sơn cũng không quan tâm nhiều, dù sao người ta cho bao nhiêu, hấn vận chuyển bấy nhiêu, những chuyện còn lại không phải là chuyện mà một quan vận lương nhỏ bé như hấn có thể quản được.

Có lẽ đây là chuyện mà ai cũng biết, chỉ là không ai dám nhắc đến mà thôi.

“Chuyện này liên quan gì đến tiểu nhân?” La Thường khó hiểu hỏi.

“Quân ta chiến bại, triều đình ắt sẽ truy cứu, Trương Ngọc Đức là thái giám trấn thủ, ắt không muốn gây sự chú ý của triều đình!”

“Nếu chuyện Trương Ngọc Đức tham ô lan truyền khắp quan thành, người nghĩ triều đình có xử lý Trương Ngọc Đức không?”

Dương Chính Sơn từ từ nói.

Lúc này, Trương Ngọc Đức tất nhiên phải ngoan ngoãn làm người.

“Ý của đại nhân là...?” La Thường dường như đã hiểu ra.

Dương Chính Sơn tiếp tục nhắc nhở: “Nếu Trương Ngọc Đức rút dài, vậy thì Trương gia còn là cái thá gì?”

“Cho dù Trương Ngọc Đức không ngã được thì gây cho hấn chút phiền phức, khiến hấn không rảnh lo chuyện khác, trong thời gian ngắn, Trương gia có lẽ cũng không để ý đến các người, biết đâu người còn có thể nhân lúc này cứu nhi tử của người ra!”

La Thường nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên.

Nếu có thể cứu đại nhi tử ra, hấn đương nhiên muốn thử một lần.

“Ý của đại nhân là tung tin đồn?”

“Không, đó không phải là tin đồn, đó là sự thật!” Dương Chính Sơn cười nói.

La Thường cũng không ngạc nhiên, hấn có thể kinh doanh ở quan thành nhiều năm như vậy, chứng tỏ hấn có chỗ dựa của mình.

Chương 128: Tin đồn lan truyền khắp nơi

Dương Chính Sơn thấy hấn đã hiểu, sắc mặt nghiêm lại, nói: “Bước ra khỏi cánh cửa này, ta không giúp người làm bất cứ chuyện gì, cũng không nói với người nhiều lời thừa, người có hiểu không?”

La Thường sửng sốt, sau đó đứng dậy, khom người hành lễ, nói: “Tiểu nhân hiểu, ân đức của đại nhân, tiểu nhân sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Lúc này, hấn đã bình tĩnh lại, cũng hiểu được sự khó xử và lo lắng của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn có thể giúp hấn nghĩ ra chủ ý, đủ để hấn cảm kích, chỉ cần hấn còn chút lương tâm thì không nên kéo Dương Chính Sơn vào chuyện này.

Hấn vì tự cứu, vì cứu nhi tử của mình có thể liều mạng nhưng Dương Chính Sơn không thể mạo hiểm giúp hấn.

“Đi thông thả, không tiễn!” Dương Chính Sơn bưng trà tiễn khách.

La Thường hít một hơi thật sâu, sắc mặt lại trở nên tuyệt vọng.

Hấn như mất hồn mất vía rời khỏi thư phòng, Dương Chính Sơn khẽ nhếch miệng.

May mà, đây là một người thông minh.

...

Chuyện của La gia sau đó ra sao, Dương Chính Sơn không quan tâm nhiều, dù sao hắn đã từ chối La Thường, La Thường làm gì cũng không liên quan đến hắn.

Tất nhiên, dù hắn không quan tâm thì rất nhiều tin tức trong quan thành cũng truyền đến tai hắn.

Vào ngày thứ ba sau khi La Thường rời khỏi Lâm Quan đồn, trong quan thành đã có một số tin đồn lan truyền.

Có người nói rằng lý do chiến bại trong trận này là vì lương thảo của đại quân không đủ.

Đại quân không đủ lương thảo là vì có người tham ô lương quân.

Tin đồn càng lan càng nhiều, đủ mọi phiên bản, có người chỉ đích danh Trương Ngọc Đức, có người chỉ đích danh Trương Thủ Vọng, lại có người chỉ đích danh tuần phủ Tôn Tân Thành.

Đủ mọi lời đồn đại bay đầy trời, có cái là tin đồn, có cái lại là sự thật.

La Thường chỉ là một nhân vật nhỏ, hắn không thể tạo ra nhiều tin đồn như vậy, thật ra cũng không cần hắn tạo ra nhiều tin đồn như vậy.

Hắn chỉ cần mở đầu là đủ, còn lại tự nhiên sẽ có vô số người tự nguyện thổi phồng đủ mọi lời đồn đại.

Có lẽ trong số đó cũng có người đang làm loạn.

Nhưng những chuyện đó không còn liên quan đến La Thường nữa.

Dưới đủ mọi lời đồn đại, quả nhiên Trương gia đã ngoan ngoãn, có lẽ là Trương Ngọc Đức đã cảnh cáo Trương gia trong thời gian này phải khiêm tốn, cũng có thể là Trương gia tự cảm nhận được áp lực và nguy cơ.

Dù sao thì bây giờ bọn họ không còn rảnh để để ý đến nhân vật nhỏ La Thường này nữa.

Chỉ là nhi tử của La Thường vẫn bị giam trong đại lao.

Thời gian lặng lẽ trôi đến cuối tháng bảy, thời tiết vẫn oi bức, con suối nhỏ dưới chân đồi Lâm Quan đồn đã khô cạn hoàn toàn.

Nhưng cái giếng sâu mà Dương Chính Sơn muốn đã đào xong.

Nước giếng khá dồi dào, Lâm Quan đồn không chỉ có nước uống mà còn có thể dùng nước giếng để tưới một số ruộng.

Còn về chuyện hạn hán cũng đã được nhiều người chú ý.

Tuần phủ nha môn và Đô ti nha môn đã truyền lệnh, lệnh cho các quân doanh, các đồn điền đào giếng lấy nước, để đảm bảo mùa màng của đồn điền năm nay.

Nhưng làm như vậy cũng chỉ là muối bỏ bể.

Năm nay, mùa màng của đồn điền trấn Trùng Sơn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, tuy không đến nỗi không thu hoạch được hạt nào nhưng chắc chắn mùa màng sẽ giảm sút rất nhiều.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng yên tâm hơn một chút, như vậy, mặc dù trấn Trùng Sơn sẽ bị ảnh hưởng bởi hạn hán nhưng hẳn sẽ không vì hạn hán mà rơi vào cảnh hỗn loạn.

“Cha, tộc trưởng gửi thư đến!”

Trong thư phòng của quan nha, Dương Minh Hạo mang theo hai lá thư trở về.

Vừa rồi hẳn cùng lão Lý đi quan thành mua sắm, vừa khéo gặp được thương đoàn của Lư gia.

Nhận lấy thư, Dương Chính Sơn xem qua.

Hai lá thư, một lá do Dương Minh Thành viết.

Nhờ phúc của thương đoàn Lư gia, mỗi tháng Dương Minh Thành đều viết thư cho hân, kể về những chuyện vặt vãnh trong nhà.

Thư của Dương Minh Thành không có gì đáng xem, chỉ là quan tâm đến việc bọn họ ở Lâm Quan đồn có khỏe không, kể một chút về tình hình gia đình, nói một chút về những việc hân đã làm trong thời gian này.

Còn thư của Dương Chính Tường thì nói rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là học đường của Dương thị đã xây xong, Dương Chính Tường đã mời một tú tài và hai đồng sinh từ huyện thành đến làm thầy, hiện tại không ít hài đồng ở Dương gia thôn đã nhập học.

Nhập học ở học đường Dương thị không phải miễn phí, cần phải nộp tiền học phí, con cháu Dương thị có thể nộp ít hơn, còn con cháu ngoại tộc muốn nhập học thì phải nộp nhiều hơn một chút.

Ngoài học đường, đường xá ở Dương gia thôn cũng đã được tu sửa, các ngõ ngách trong thôn đều được lát bằng đá xanh lấy từ trên núi, còn đường dẫn đến quan đạo thì được tu sửa bằng đất nện, tuy chất lượng không bằng quan đạo nhưng chắc chắn và bằng phẳng hơn trước rất nhiều.

Sau đó Dương Chính Tường lại nói về việc sử dụng số bạc còn lại, tám trăm lượng bạc cộng với những chiến lợi phẩm lật vật, tổng cộng được khoảng chín trăm lượng bạc, xây học đường và tu sửa đường xá đã tốn bốn trăm lượng, số còn lại là năm trăm lượng, Dương Chính Tường đã mua hết ruộng đất, làm tài sản của tộc Dương thị.

Những ruộng đất này sẽ cho những gia đình nghèo khó trong tộc thuê, mỗi năm chỉ cần nộp ba phần tiền thuê là được,

tiền thuê thu được sẽ dùng làm chi phí cho học đường, cũng như trợ cấp cho những tộc nhân có công với tộc Dương thị.

Chương 129: Sự thay đổi của tộc Dương thị

Về chuyện này, Dương Chính Sơn rất hài lòng, thật ra những chuyện này đều là hấn và Dương Chính Tường đã bàn bạc trước.

Dương Chính Tường làm hầu như đều theo ý hấn.

Ngoài ra, Dương Chính Tường còn kể một chuyện vui, tộc Dương thị lại có thêm ba võ giả, đều là những thanh niên tráng kiện đã từng theo Dương Chính Sơn luyện tập.

Những thanh niên tráng kiện này trước đây đều đã uống nước linh tuyến, mặc dù chỉ là nước linh tuyến đã pha loãng nhưng họ đã uống liên tục hơn một tháng, việc họ có thể trở thành võ giả cũng không phải là chuyện bất ngờ gì.

Dương Chính Sơn tính toán, hiện tại trong số mười chàng trai trẻ theo bên cạnh hấn đã có sáu người trở thành võ giả, cộng thêm Dương Minh Thành, Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ và chính hấn, tức là có mười võ giả.

Nói cách khác, hiện tại tộc Dương thị đã có mười bốn võ giả.

Chỉ trong vòng một năm, tộc Dương thị đã xuất hiện hơn mười võ giả, ước chừng Dương Chính Tường đã vui mừng phát điên rồi.

Nhưng điều này cũng chứng minh được tầm quan trọng của tài nguyên.

Nước linh tuyến không phải là thứ nghịch thiên, hiệu quả lớn nhất cũng chỉ là tăng cường thể chất, nâng cao tiềm lực mà thôi.

So sánh ra thì trên đời này có rất nhiều bảo dược có công hiệu vượt xa nước linh tuyến, những đại tộc truyền thừa hàng trăm năm, tài nguyên mà họ sở hữu tuyệt đối không phải thứ mà nước linh tuyến có thể so sánh được.

Tất nhiên, nước linh tuyến cũng có điểm mạnh, nước linh tuyến còn có công dụng nâng cao tiềm lực, nếu uống lâu dài thì dù là một phế vật cũng có thể trở thành võ giả thiên tài.

Đây mới là điểm nghịch thiên nhất của nước linh tuyến.

Hiện tại tộc Dương thị có nhiều võ giả như vậy, cũng được coi là một đại tộc ở huyện An Ninh, tuy chưa sánh được với Lư thị nhưng ở huyện An Ninh cũng không thể coi thường.

Chẳng phải tri huyện huyện An Ninh La Cẩm đã và đang kéo tộc Dương thị vào phe mình rồi sao.

Dương Chính Tường trong thư nói La Cẩm có ý định đề Dương Minh Thành đảm nhiệm chức tuần kiểm.

Tuần kiểm, chức quan chính cử phẩm.

Trước đây Dương Chính Sơn muốn mưu cầu một chức tuần kiểm, kết quả vì thực lực và cơ sở không đủ, chỉ có thể im hơi lặng tiếng.

Hiện tại La Cẩm chủ động sắp xếp cho Dương Minh Thành, trong đó có cả thể diện của Dương Chính Sơn, cũng là vì thấy tộc Dương thị có thể lực trời dậy.

Dương Chính Sơn xem xong thư, suy nghĩ một chút, lấy giấy bút viết thư.

Đề Dương Minh Thành đảm nhiệm chức tuần kiểm, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên từ chối thì hơn.

Hắn có sự sắp xếp riêng cho Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành là trưởng tử của hắn, trong xã hội phong kiến này, con trai trưởng có lợi thế và ý nghĩa vốn có.

Mặc dù tính cách của Dương Minh Thành quá thật thà nhưng Dương Chính Sơn vẫn rất coi trọng đại nhi tử này.

Vì vậy, hắn sẽ không để Dương Minh Thành mãi ở lại huyện An Ninh, đợi đến khi hắn phát triển ở đây, chắc chắn sẽ đón Dương Minh Thành đến.

Còn về chức tuần kiểm, nếu như La Cẩm có ý định sắp xếp, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không từ chối.

Hắn định để đại nhi tử Dương Minh Huy của Dương Chính Tường đảm nhiệm.

Dương Minh Huy đã là võ giả, có tư cách đảm nhiệm chức tuần kiểm, hơn nữa Dương Chính Tường đã già rồi, tộc Dương thị trong tương lai cần một tộc trưởng trẻ tuổi, không nghi ngờ gì Dương Minh Huy là người thích hợp nhất.

Ngoài những điều này, Dương Chính Sơn còn kể một chút về tình hình của trấn Trùng Sơn và quan ngoại, đặc biệt là về chuyện hạn hán.

Huyện An Ninh cũng chịu ảnh hưởng của hạn hán, năm nay mưa ít nhưng ảnh hưởng không lớn.

Dương Chính Sơn chủ yếu muốn tộc Dương thị giữ lại số lương thực thu hoạch được trong năm nay, để phòng khi cần thiết, hoặc nhân lúc này kiếm chút tiền.

Trấn Trùng Sơn chịu ảnh hưởng của hạn hán, năm nay chắc chắn sẽ giảm sản lượng lương thực, sau khi sang xuân năm sau, giá lương thực chắc chắn sẽ tăng.

Hắn cũng không muốn nhân lúc này phát tài, chỉ muốn tộc nhân họ Dương có thêm chút thu nhập mà thôi.

Nếu hấn muốn nhân lúc này phát tài, hoàn toàn có thể đi mua một ít lương thực.

Hấn vẫn chưa làm được chuyện thất đức như vậy.

“Con giao phong thư này cho thương đoàn nhà họ Lư, để họ mang về!”

Viết xong thư, Dương Chính Sơn niêm phong thư lại, giao cho Dương Minh Hạo.

Đợi Dương Minh Hạo rời đi, Dương Chính Sơn đứng dậy trở về phòng ngủ, tâm thần đắm chìm vào không gian linh tuyền.

Lúc này, các loại rau trong không gian linh tuyền đã mọc lên, Dương Chính Sơn hơi đau đầu không biết phải xử lý những loại rau này như thế nào.

Lấy ra ngoài ư? Có vẻ không ổn lắm.

Hấn không tìm được lý do thích hợp.

Nhỏ hết đi cũng không ổn, quá lãng phí.

Hấn đã chuẩn bị hạt giống thuốc, tiếp theo hấn sẽ trồng thuốc, như vậy chắc chắn không thể giữ lại rau.

Hấn chuẩn bị rất nhiều loại hạt giống thuốc, mỗi loại số lượng không nhiều nhưng ưu điểm là rất đa dạng.

Để thu thập những hạt giống thuốc này, hấn đã phải bỏ ra không ít tâm tư.

Hơn nữa, không chỉ có hạt giống thuốc, hấn còn sưu tầm một số sách về trồng thuốc.

Lần đầu trồng thuốc, mục đích của hấn không phải là kiếm tiền, mà là để giữ giống.

Trong tương lai, không gian linh tuyền sẽ ngày càng rộng lớn, đất trồng trọt cũng ngày càng nhiều, hấn không thể mãi đi

thu thập hạt giống từ bên ngoài được, tốt nhất vẫn là có thể tự cung tự cấp.

Chương 130: Sự thay đổi của tộc Dương thị (2)

Nhìn những luống rau xanh mướt, Dương Chính Sơn trầm ngâm một lúc, rồi bắt đầu thu hoạch.

Hắn mất nửa canh giờ mới nhổ sạch hết rau, sau đó hắn kéo một chiếc xe bò, một mình đánh xe rời khỏi Lâm Quan đồn.

Những loại rau tốt như vậy chắc chắn không thể lãng phí, hơn nữa trong số đó còn có rất nhiều loại được tưới bằng nước linh tuyền, hắn thực sự không nỡ lãng phí.

Đi dạo bên ngoài Lâm Quan đồn một canh giờ, Dương Chính Sơn lấy hết rau ra khỏi xe bò, sau đó kéo toàn bộ về Lâm Quan đồn.

Coi như hắn đã mua những loại rau này.

Còn về cách giải thích.

“Cha, sao cha lại mua nhiều rau thế?” Dương Minh Chí thấy hắn kéo một xe rau về, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Nhặt được trên đường!”

Giải thích cái gì.

Lão tử là cha ngươi, có cần phải giải thích với ngươi không?

Còn những người khác, nhiều nhất chỉ là thấy lạ, chẳng lẽ còn chạy đến hỏi hắn ư?

Dương Minh Chí chớp mắt nhìn Dương Chính Sơn, hẳn luôn cảm thấy cha mình có bí mật, chỉ là cha không nói, hẳn cũng không dám hỏi nhiều.

“Giao những loại rau này cho nhà bếp, sau này ăn dần!”

Dương Chính Sơn trực tiếp ném xe bò cho Dương Minh Chí, ung dung trở về thư phòng.

Trong nhà họ Dương, hẳn là chủ gia đình, ở Lâm Quan đồn, hẳn là lão đại.

Hắn cần gì phải giải thích với người khác? Nói nữa, hẳn chỉ làm một lần này, sau này sẽ không làm những chuyện như vậy nữa, cho dù có người thấy lạ thì vài ngày sau cũng quên mất.

Rau trồng trong không gian linh tuyến đúng là ngon, cho dù không được tưới bằng nước linh tuyến thì cũng ngon hơn rau thường một chút.

Buổi trưa, Dương Minh Vũ và những người khác ăn rất ngon, cũng ăn thêm hai bát cơm.

...

Lại thêm hai ngày trôi qua, những lời đồn đại trong quan thành ngày càng nhiều.

Mà ngay lúc này, người của kinh đô đã đến.

Đến không phải vài người, cũng không phải vài chục hay vài trăm người, mà là năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ.

Đúng là năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ, tất cả đều mặc giáp sắt, tinh nhuệ hơn cả kỵ binh của Trần Tiêu tả doanh.

Khi năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ xuất hiện dưới chân thành Trùng Sơn quan, cả quan thành đều chìm vào im lặng.

Dương Chính Sơn không biết người đến là ai nhưng nhìn tình hình này, trấn Trùng Sơn chắc chắn sẽ có một cuộc thay đổi lớn.

Không ngoài dự đoán của hắn, những ngày sau đó, quan trường trong quan thành liên tiếp chấn động.

Đầu tiên là tuần phủ Tôn Tân Thành bị cách chức với tội danh tham ô, hối lộ.

Nói về Tôn Tân Thành, vị tuần phủ này ở trấn Trùng Sơn chẳng khác gì người vô hình, lẽ ra hắn mới là quan chức cao nhất ở trấn Trùng Sơn nhưng hắn luôn rất khiêm tốn, thường bị người ta bỏ qua.

Nhưng lần này hắn lại là quan chức cao cấp đầu tiên bị cách chức, có thể thấy rằng hắn đã làm rất nhiều chuyện trong bóng tối.

Người thứ hai bị xử lý là Trương Thủ Vọng nhưng hắn không bị cách chức mà bị điều về kinh đô.

Người thứ ba bị xử lý là Trương Ngọc Đức, cũng bị điều về kinh đô, cụ thể như thế nào, Dương Chính Sơn không rõ, chuyện này cho dù hắn có muốn biết cũng không có cách nào.

Chỉ trong vòng vài ngày, cả trấn Trùng Sơn đã thay đổi.

Tuần phủ mới là Lục Sùng Đức, kiêm chức Binh bộ thị lang, tổng binh mới là Thường Bình hầu Lương Trữ, còn thái giám trấn thủ mới nghe nói là một thái giám trẻ tuổi, người ta gọi là Lữ công công.

Năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ kia là do Thường Bình hầu Lương Trữ dẫn đến, đến từ Vân Long vệ ở Tây Bắc Đại Vinh, là đội quân thực sự từng trải trăm trận chiến.

“Phải nói rằng triều đình vẫn có chút khí phách!”

Trong thư phòng Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn nghe Dương Minh Chí kể lại, không khỏi cảm thán.

Những tin tức này đều là Dương Minh Chí nghe ngóng được, dạo này Dương Minh Chí thường xuyên ra vào quan thành để thu thập tin tức.

Hắn thích kết giao với những bằng hữu đủ mọi thành phần, chẳng hạn như nha dịch trong các nha môn, người hầu trong các phủ đệ, quân sự, binh lính canh giữ cổng thành, v.v.

Đừng coi thường những người nhỏ bé có vẻ không liên quan này, tin tức của họ rất linh thông.

“Cha, chuyện này có ảnh hưởng gì đến chúng ta không?” Dương Minh Chí có chút lo lắng nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Con nghĩ nhiều rồi, chúng ta là cái gì chứ, đáng để người ta để mắt tới ư?”

Không phải hắn tự ti, mà là với thân phận và địa vị của hắn, căn bản không có ai để ý.

Đừng nói đến hắn, ngay cả Triệu Viễn cũng không được coi trọng.

Tất nhiên, tầng lớp cao rung chuyển, tầng lớp dưới cũng sẽ chấn động, chỉ là hắn ở Trần Tiêu tả doanh, trên có Chu Lan để mắt tới, những tên lính quèn như bọn họ tự nhiên có thể sống yên ổn.

“Đúng rồi, La Thường thế nào rồi?”

Hắn đột nhiên nhớ đến La Thường.

Trương Ngọc Đức đã về kinh, vậy thì Trương gia ở Trùng Sơn quan cũng nên sụp đổ.

Mặc dù Trương Ngọc Đức không bị luận tội nhưng Trương gia đã chú định sẽ suy tàn.

Trương Ngọc Đức không bị luận tội, đó là vì hắn là nô bộc của hoàng đế, cho dù có xử lý thì cũng phải do hoàng đế ra tay, triều đình không thể định tội hắn.

Còn về Trương gia, tường đổ mọi người đẩy, cứ chờ xem, không bao lâu nữa, Trương gia sẽ biến mất khỏi Trùng Sơn quan.

“Con không gặp hắn, hình như hắn đến Thủ bị nha môn rồi!” Dương Minh Chí nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, nhi tử của La Thường bị giam trong đại lao của Thủ bị nha môn, hắn chắc chắn là đi cứu người.

Chương 131: Thăng quan

“Chiều nay con đến xem có thể giúp gì được không, nếu như Trương gia đã sụp đổ, chúng ta cũng không cần phải giấu giếm nữa!”

Trước đây hắn kiêng dè thế lực lớn của Trương gia, không dám công khai giúp La Thường nhưng bây giờ Trương gia đã là châu chấu sau mùa thu, hắn cũng không cần kiêng dè nữa.

Chỉ là hắn vừa dứt lời, lão Lý đã đi tới.

“Đại nhân, La chương quây cầu kiến!”

Dương Chính Sơn nhướng mày, động tác nhanh như vậy? Xem ra tốc độ sụp đổ của Trương gia còn nhanh hơn hắn dự đoán.

“Mời vào!”

Một lát sau, La Thường dẫn theo một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đến thư phòng.

“Tiểu nhân cảm tạ đại nhân đã cứu mạng!”

Vừa vào thư phòng, La Thường đã quỳ xuống.

Dương Chính Sơn tiến lên đỡ hắn: “Được rồi, ta không cứu ngươi!”

“Đại nhân!” Hộc mắt La Thường đỏ hoe: “Đại nhân không chỉ cứu ta, còn cứu cả gia đình ta!”

Hắn thực sự biết ơn Dương Chính Sơn.

Nếu không phải Dương Chính Sơn bày mưu cho hắn, cả nhà hắn có lẽ đã bị Trương gia bức tử.

Những lời đồn đại kia là do hấn khởi xướng, cũng chính vì những lời đồn đại đó mà Trương gia mới tiết chế lại bớt.

Mà điểm mấu chốt chính là mười mấy ngày Trương gia tiết chế hành động này, nếu không thì bọn họ tuyệt đối không đợi được đến ngày Trương gia sụp đổ.

Còn về nguyên nhân Trương gia sụp đổ, thật ra không liên quan đến lời đồn đại, trước khi bọn họ tung tin đồn, kết cục của Trương Ngọc Đức đã được định sẵn.

“Mọi chuyện đã qua rồi!” Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, nhìn thiếu niên bên cạnh hấn: “Đây là nhi tử của người?”

“Tiểu tử La Chân đa tạ đại nhân cứu mạng!” La Chân cung kính nói.

Ăn một lần thiệt thòi lớn, La Chân cũng không còn lỗ mẫn như trước.

Hấn đã biết mình đã phạm sai lầm lớn đến mức nào.

Dương Chính Sơn nở nụ cười ôn hòa, nói: “Sau này làm việc đừng có lỗ mẫn nữa, làm bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ, nghĩ nhiều đến gia đình của mình!”

“Tiểu tử xin ghi nhớ!” La Chân cúi đầu, xấu hổ nói.

“Đại nhân, đây là lễ tạ của tiểu nhân!” La Thường lấy ra một tờ lễ đơn.

Dương Chính Sơn nhận lấy lễ đơn, tùy ý liếc mắt nhìn, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Lễ tạ này rất hậu hĩnh, có dược liệu quý, có vải vóc quý giá, giá trị ước chừng hơn trăm lượng bạc.

Nhưng trong đó không có tiệm vải của La gia.

Chính vì không có, Dương Chính Sơn mới vui mừng.

Điều này chứng tỏ La Thường chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn, chứ không phải dùng cách này để báo đáp ân cứu mạng của Dương Chính Sơn.

Ân chưa báo, nghĩa là La Thường vẫn còn nợ phần ân tình này.

Không có tiệm vải, lễ tạ chỉ là lễ tạ, ân tình vẫn là ân tình.

Nếu có cửa hàng vải thì cũng có nghĩa là ân tình đã trả hết.

“Vậy ta sẽ không khách sáo!” Dương Chính Sơn nhận lễ tạ.

“Sau này nếu đại nhân có sai bảo, tiểu nhân nhất định không từ chối!” La Thường cũng nở nụ cười.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn giữ La Thường lại ăn cơm, tình cảm của hai người lại thêm sâu đậm.

...

Những ngày sau đó, động thái của những người đứng đầu trấn Trùng Sơn liên tiếp biến động.

Quan mới nhậm chức ba lần đốt lửa, trấn Trùng Sơn có ba người đứng đầu cùng nhậm chức, ngọn lửa đương nhiên phải cháy to hơn.

Mà ngọn lửa đầu tiên chính là luận công ban thưởng.

Trận chiến thành Phục Sơn tuy thảm bại nhưng trong trận chiến này cũng có không ít tướng sĩ lập được nhiều công lao.

Ví dụ như Chu Lan, ví dụ như Dương Chính Sơn.

Ngày mùng ba tháng tám, sau nhiều tháng Chu Lan lại đến Lâm Quan đồn.

Khác với lần Dương Chính Sơn đến gặp nàng trước đây, lúc này vẻ u ám trong mắt nàng đã tan biến hết, thay vào đó là vẻ phóng khoáng hào sảng như trước.

“Tướng quân có chuyện vui?”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn thấy Chu Lan mày liễu phơi phới, không khỏi hỏi.

Chu Lan bưng chén trà khế nhấp một ngụm, nói: “Không tính là chuyện vui nhưng cũng không phải chuyện xấu!”

“Ồ!” Dương Chính Sơn rót trà cho nàng, hỏi: “Là chuyện gì?”

“Ta được điều động nhậm chức tham tướng Kiến Ninh vệ trung lộ!” Chu Lan mày mắt cong cong, nói.

Dương Chính Sơn sửng sốt.

Tham tướng!

Kiến Ninh vệ! Kiến Ninh vệ ở thành Kiến Châu, nằm cách quan thành hơn một trăm dặm về phía Tây.

Từ chức tướng quân du kích lên tham tướng, coi như là thăng chức nhưng điều này cũng có nghĩa là Chu Lan đã rời khỏi Trần Tiêu tả doanh.

Trần Tiêu ngũ doanh là lực lượng thân tín của tổng binh, trước đây Trương Thủ Vọng làm tổng binh, Chu Lan được coi là thân tín của hắn.

Bây giờ đổi thành Thường Bình hầu Lương Trữ làm tổng binh, Chu Lan đương nhiên không tiện tiếp tục ở lại Trần Tiêu ngũ doanh.

Sắp xếp như vậy cũng coi như hợp lý.

Chu Lan có phủ Ninh quốc công chống lưng, Lương Trữ cũng là thế gia, tuy không thể coi Chu Lan là thân tín nhưng cũng nên sắp xếp cho Chu Lan một chức vụ thích hợp.

“Vậy Lâm Quan đồn thì sao?” Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Đùi sắp chạy, hấn phải làm sao? Ở lại Trấn Tiêu tả doanh ư?

Đừng đùa, nếu không có Chu Lan nâng đỡ, hấn có thể làm được gì ở Trấn Tiêu tả doanh? Không phải hấn không thể làm gì, mà là bây giờ hấn không lọt vào mắt xanh của Lương Trữ.

Chu Lan mỉm cười: “Người có dự định gì?”

Dương Chính Sơn vuốt râu, nói: “Hạ quan muốn theo tướng quân đến Kiến Ninh vệ!”

Đùi phải ôm chặt, không thể để đùi chạy mất!

Chu Lan dường như rất hài lòng với câu trả lời của hấn, sau đó nàng lấy một văn thư từ trong ống tay áo đưa cho Dương Chính Sơn.

Chương 132: Thăng quan (2)

“Đây là của ngươi!”

Dương Chính Sơn mở văn thư ra, xem xong, cả người đều ngây ngẩn.

“Quan phòng thủ Nghênh Hà đồn!”

Hắn cũng được thăng chức.

Thăng làm thiên hộ thuộc Kiến Ninh vệ, nhậm chức quan phòng thủ Nghênh Hà đồn, quản lý Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn, Tương Viên đồn và Lâm Quan đồn!

Đúng vậy, Nghênh Hà đồn thuộc về Kiến Ninh vệ.

Chỉ cần đưa Lâm Quan đồn vào phạm vi quản lý của Nghênh Hà đồn thì Lâm Quan đồn cũng thuộc về Kiến Ninh vệ.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn cảm thấy rất thú vị.

Trước đây Chu Lan đã gỡ biển hiệu của Lâm Quan đồn, bây giờ Chu Lan lại muốn treo biển hiệu của Lâm Quan đồn lên.

Bây giờ Lâm Quan đồn không còn là doanh trại của Trần Tiêu tả doanh nữa, mà là đồn bất thuộc Kiến Ninh vệ.

“Ta nhớ quan phòng thủ Nghênh Hà đồn là Trương Trung Tường thì phải!”

“Ta đã cách chức hắn rồi!” Chu Lan thản nhiên nói.

Uy phong!

Dương Chính Sơn thầm gợn tay cái với Chu Lan.

“Ngày mai ta sẽ đến Kiến Ninh vệ nhậm chức, hai ba ngày nữa sẽ đưa quan phục và quan ấn đến cho ngươi, ngươi có thể đến Nghênh Hà đồn nhậm chức!”

“Đúng rồi, cho ta mượn mấy tên tiểu tử thủ hạ của ngươi!”

Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn chớp mắt, mượn tiểu tử!

Tướng quân, tiểu tử không thể mượn được đâu!

“Tướng quân muốn họ làm gì?”

Chu Lan nhận ra ánh mắt kỳ lạ của hắn, bực mình nói: “Còn làm gì nữa, luyện binh!”

“Bọn họ đều là binh lính do ngươi huấn luyện, hắn đã học được ít bản lĩnh của ngươi rồi! Ta muốn dùng bọn họ để huấn luyện binh lính của Kiến Ninh vệ!”

Ban đầu nàng coi trọng Dương Chính Sơn chính là vì Dương Chính Sơn biết huấn luyện binh lính.

Mà Dương Chính Sơn cũng không phụ sự kỳ vọng của nàng, chỉ trong hơn hai tháng đã huấn luyện một đám dân tị nạn thành một đội tinh binh dám đánh dám xông pha.

Thật ra nàng muốn Dương Chính Sơn đến huấn luyện tướng sĩ của Kiến Ninh vệ hơn nhưng điều này không thực tế.

Kiến Ninh vệ không phải là Trần Tiêu tả doanh, tướng sĩ của Kiến Ninh vệ phân bố ở các đồn bót, gánh vác trách nhiệm canh giữ đồn bót, không thể tập trung ở một nơi để huấn luyện.

Nếu như Dương Chính Sơn muốn nhậm chức quan phòng thủ Nghênh Hà đồn, tự nhiên phải huấn luyện tướng sĩ của Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn, vì vậy

nàng chỉ có thể mượn người từ Dương Chính Sơn để huấn luyện tướng sĩ của các đồn bất khác.

“Quan chức của bọn họ thì sao?” Dương Chính Sơn muốn tranh thủ cho Dương Minh Vũ, Dương Minh Chí.

“Quan chức của Nghênh Hà đồn do người tự sắp xếp, ta chỉ mượn người thôi, chứ không phải không trả lại cho người!” Chu Lan nói.

Nàng đã quyết định giao toàn quyền của Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn, Tương Viên đồn và Lâm Quan đồn cho Dương Chính Sơn xử lý, còn những vị trí khác, nàng cũng có người của mình, cũng cần phải sắp xếp, tự nhiên không thể để Dương Chính Sơn chiếm quá nhiều quan chức.

“Được, lát nữa ta sẽ sắp xếp cho mấy người đi cùng tướng quân!”

Dương Chính Sơn tự nhiên hài lòng với sự sắp xếp của Chu Lan.

Quan chức của Nghênh Hà đồn không ít, bao gồm hai phó thiên hộ, hai trấn phủ, mười bách hộ, đủ để sắp xếp cho Dương Minh Vũ và những người khác.

Còn về các quan lại cũ của Nghênh Hà đồn thì phải xem họ có biết điều hay không, nếu biết điều thì giữ lại, nếu không biết điều thì đuổi hết cho Chu Lan.

Hắn tin rằng Chu Lan sẽ sẵn lòng xử lý một đám phế vật.

Không đúng, Chu Lan hẳn đã xử lý một đám phế vật rồi, nếu không thì nàng cũng không thể ngồi vào vị trí quan phòng thủ Nghênh Hà đồn.

Sau đó, Dương Chính Sơn bắt đầu suy nghĩ xem nên để ai theo Chu Lan đi giúp.

Có thể chọn giữa Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi quyết định để Dương Minh Chí đi, không phải vì hắn thiên vị nhi tử của mình, mà là vì tính cách của Dương Minh Vũ quá thẳng thắn, không thích hợp để theo Chu Lan.

So sánh thì Dương Minh Chí đủ nhanh nhạy, nếu thực sự gặp rắc rối, cũng sẽ không bị thiệt quá nhiều.

Những người khác thì chọn năm người lớn tuổi nhất.

Người ta thường nói miệng không râu, làm việc không chắc, đi làm giáo quan, đương nhiên trông già dặn một chút thì tốt hơn.

Tiền Chu Lan đi, trong quan nha lập tức vang lên tiếng reo hò vui mừng.

“Cha, thăng quan rồi!”

“Haha, đại nhân uy vũ!”

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân!”

Trong sân quan nha, Dương Minh Hạo, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, lão Lý và những người khác, ai nấy đều hớn hở, tinh thần phấn chấn.

Dương Chính Sơn thăng quan, họ tự nhiên cũng sẽ được hưởng lợi.

Đặc biệt là các đệ tử của tộc Dương thị, họ theo Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan, chẳng phải là muốn lập chút thành tựu hay sao? Đừng nói đến họ, ngay cả trong lòng Dương Chính Sơn cũng không khỏi có chút nóng lòng.

Thăng quan rồi! Vẫn là chức thiên hộ chính ngũ phẩm.

Mặc dù không thể coi là một bước lên mây nhưng cũng coi như đã bước lên đài rồi.

Trước đây hắn chỉ là thử bách hộ, ở Trấn Tiêu tả doanh làm phó bả tổng, nhiều nhất chỉ là một tên lính quèn, còn bây giờ, hắn đã là một tên lính lớn, hay nói đúng hơn là một tên đầu mục nhỏ.

Sau khi vui mừng, Dương Chính Sơn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói: “Thừa Trạch, sau khi ta đến Nghênh Hà đồn nhậm chức, ngươi sẽ đảm nhiệm chức quan đồn ở Lâm Quan đồn, mấy ngày nay ngươi hãy tiếp xúc với công việc của Lâm Quan đồn trước, tránh đến lúc đó luống cuống tay chân!”

Chương 133: Ta tin người sẽ làm tốt

Dương Thừa Trạch ngẩn ra, có chút không chắc chắn nói: “Đại nhân, ta có được không?”

Trước đây hắn chỉ là một tiểu kỳ, dưới quyền chỉ có mười tên lính, bây giờ Dương Chính Sơn để hắn đảm nhiệm chức quan đồn, hắn ít nhiều cũng có chút không tự tin.

“Ta tin người sẽ làm tốt!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dương Thừa Trạch năm nay mới mười sáu tuổi, chỉ là một thiếu niên nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy hắn có thể làm tốt chức quan đồn.

Bởi vì Dương Thừa Trạch già dặn trước tuổi, có lẽ là vì trước đây Dương Chính Tường kỳ vọng quá nhiều vào hắn, dù sao thì hắn cũng là trưởng tôn của Dương Chính Tường.

Trước đây Dương Chính Tường thấy nhi tử vô dụng nên đặt hết hy vọng vào tôn tử.

Kỳ vọng và áp lực đan xen, khiến tính cách của Dương Thừa Trạch trầm ổn hơn nhiều so với những người cùng trang lứa.

“Đại nhân, ta nhất định sẽ làm tốt!”

Được Dương Chính Sơn khích lệ, Dương Thừa Trạch không khỏi cảm động nói.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, rồi nói với lão Lý: “Người ở lại Lâm Quan đồn giúp Thừa Trạch trước, đợi một thời gian nữa hãy đến Nghênh Hà đồn!”

Lão Lý không phải lính của Lâm Quan đồn nhưng hắn vẫn sẽ dẫn lão Lý theo bên mình, vì hắn thấy lão Lý rất thích hợp làm quản gia.

Có lão Lý ở đó, hắn có thể yên tâm hơn nhiều.

“Vâng, đại nhân!” Lão Lý cười đến nỗi không thấy cả mắt.

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Dương Minh Vũ: “Minh Vũ làm phó thiên hộ Nghênh Hà đồn, Minh Chí làm trấn phủ Nghênh Hà đồn, còn những người khác, đợi chúng ta đến Nghênh Hà đồn rồi sẽ sắp xếp.”

Một phó thiên hộ, một trấn phủ, hai chức quan này hắn nhất định phải nắm trong tay.

Còn lý do để Dương Minh Vũ làm phó thiên hộ, là vì thực lực của Dương Minh Vũ mạnh hơn Dương Minh Chí.

Hơn nữa hắn không muốn nâng đỡ Dương Minh Chí quá mức, để Dương Minh Vũ đè đầu Dương Minh Chí, cũng là muốn tạo chút áp lực cho Dương Minh Chí, tránh để Dương Minh Chí cho rằng có cha già ở đây thì mình có thể nhàn nhả hưởng thụ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa công việc của Lâm Quan đồn, tâm tư của Dương Chính Sơn cũng hướng về Nghênh Hà đồn.

Nghênh Hà đồn không giống với Lâm Quan đồn, Lâm Quan đồn là một đồn điền được xây dựng lại, trên thực tế không phải là một đồn điền hoàn chỉnh.

Tuyến phòng thủ biên giới của trấn Trùng Sơn là năm dặm một toại, mười dặm một trạm, ba mươi dặm một đồn, một trăm dặm một thành, mỗi đồn điền đều có một số trụ lửa và trụ khói.

Nói một cách nghiêm ngặt, dưới quyền thiên hộ Dương Chính Sơn này hắn phải có mười bách hộ nhưng trên thực tế,

các đồn điền của trấn Trùng Sơn đều đã hoang phế, dưới quyền quản lý của Nghênh Hà đồn chỉ có ba bách hộ, tổng cộng chỉ có năm trăm binh lính.

Còn ba mươi dặm một đồn, cũng không phải cứ cách ba mươi dặm là có một đồn điền, đồn điền không phải được xây dựng thành một đường thẳng, mà được xây dựng dựa trên mức độ hiểm yếu của từng địa phương.

Ví dụ như Tam Sơn đồn nằm ở phía Tây Nam của Nghênh Hà đồn, cách Nghênh Hà đồn chưa đầy hai mươi dặm, còn Tương Viên đồn nằm ở phía Đông Nam của Nghênh Hà đồn, cách Nghênh Hà đồn xa hơn một chút.

Giữa các đồn điền còn có trụ khói và trụ lửa, số lượng trụ khói và trụ lửa mà mỗi đồn điền quản lý cũng khác nhau, thường vào khoảng ba đến năm đồn.

Mỗi trụ khói và trụ lửa đều có từ năm đến mười lính canh, họ vừa phụ trách canh tác, vừa phụ trách cảnh giới canh gác.

Dù là trụ khói hay trụ lửa, bên trong đều có gia quyến của lính canh sinh sống.

Dương Chính Sơn đảm nhiệm chức quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, trên thực tế chính là quản lý các đồn điền và trụ khói xung quanh Nghênh Hà đồn trong phạm vi hơn ba mươi dặm.

Dưới quyền có hơn bốn trăm binh lính, hơn bốn trăm hộ quân, tổng dân số vào khoảng hai đến ba nghìn người.

Nếu hấn có thể bổ sung đầy đủ binh lính cho tất cả các đồn điền thì số binh lính có thể lên tới hơn một nghìn một trăm người, dân số hơn năm nghìn người.

Điều này cũng có nghĩa là hấn phải nuôi sống những người này, phải để họ có cuộc sống tốt đẹp, phải để họ đồng lòng với mình.

Cuộc sống của quân hộ trong đồn điền như thế nào, Dương Chính Sơn cũng có chút hiểu biết.

Còn không bằng nông hộ.

Vì vậy, sau khi nhậm chức, việc đầu tiên hấn phải làm vẫn là xóa đói giảm nghèo.

May thay, hiện tại hấn có một ít lương thực trong tay, trong thời gian ngắn không cần lo lắng về lương thảo.

Việc cấp bách hiện tại chính là vấn đề hạn hán.

Không biết những đồn điền đó có đào giếng không, nếu không thì thật là phiền phức.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn không khỏi muốn nhanh chóng đến Nghênh Hà đồn nhậm chức.

Đáng tiếc, quan ấn và quan phục của hấn vẫn chưa được gửi đến, hấn căn bản không thể nhậm chức.

Thời gian trôi qua chậm rãi trong sự nóng lòng của Dương Chính Sơn, ba ngày sau, Chu Lan phái người mang quan phục và quan ấn đến.

Mùng bảy tháng tám.

Dương Chính Sơn dẫn theo Dương Minh Vũ, Dương Thừa Húc, Dương Minh Hạo và năm mươi binh lính rời khỏi Lâm Quan đồn.

Các binh lính ở Lâm Quan đồn đều do hấn huấn luyện, là chỗ dựa để hấn dựng nên uy nghiêm cho mình. Hơn năm mươi người, Dương Chính Sơn cùng những người khác cưỡi ngựa chiến, toàn bộ lính đều mặc giáp trụ, áp tải xe lương, hùng hổ ra khỏi Lâm Quan đồn. Quân hộ trong Lâm Quan đồn lần lượt ra tiễn, dùng ánh mắt kính nể và vui mừng tiễn Dương Chính Sơn rời đi.

Chương 134: Nhậm chức

Nghênh Hà đồn nằm bên bờ sông Nghênh, con sông Nghênh này rộng hơn nhiều so với con sông nhỏ vô danh dưới chân núi Lâm Quan đồn nhưng lúc này cũng đã cạn khô chỉ còn lại vài vũng nước nhỏ.

Toàn bộ Nghênh Hà đồn cũng lớn hơn Lâm Quan đồn rất nhiều, dài bốn trăm mét từ Đông sang Tây, rộng hai trăm mét từ Bắc xuống Nam, tường cao khoảng mười mét, tường ngoài được bọc đá xanh, là nơi đóng quân của quan phòng thủ, quy mô của Nghênh Hà đồn lớn hơn nhiều so với các đồn điền khác, độ kiên cố cũng vượt xa các đồn điền khác.

Khi Dương Chính Sơn dẫn theo đội quân đến trước cổng Đông của Nghênh Hà đồn, trước cổng đã đứng chặt các quan lại ra đón.

Trong số đó có một vài người đã từng gặp Dương Chính Sơn.

Phó thiên hộ Từ Chấn, ký thư Tiên Vạn Thư và những người khác, trước đây đều đã đến Lâm Quan đồn.

Lúc này, Từ Chấn mặt mày xanh mét nhìn Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đi tới, nguyên nhân khiến sắc mặt hắc khó coi như vậy là do Dương Chính Sơn đã cướp mất chức quan của hắn.

Ban đầu, hắn nghe nói Trương Trung Tường sắp bị cách chức, hắn liền cho rằng mình có thể kế nhiệm chức quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, vì vậy, hắn còn cố ý đến Kiến Ninh vệ nhờ vả không ít quan hệ, bỏ ra rất nhiều bạc, kết quả

là hấn vừa mới trở về Nghênh Hà đồn thì nhận được tin, người đảm nhiệm chức quan phòng thủ là Dương Chính Sơn.

Trong mắt hấn, đây chính là cướp mất chức quan của hấn.

Thật ra hấn đã hiểu lầm, Chu Lan cách chức Trương Trung Tường chính là để nhường chỗ cho Dương Chính Sơn, hấn tự cho rằng mình có thể giành được chức quan phòng thủ nhưng không biết rằng mọi việc hấn làm đều vô ích.

Tất nhiên, hấn không biết những điều này, hấn chỉ biết Dương Chính Sơn đã cướp mất chức quan của hấn, hấn làm sao có thể có sắc mặt tốt được.

Từ Chấn mặt mày đen sì không nói lời nào, những người khác cũng im lặng không tiện lên tiếng, mọi người đứng im lặng trước cửa, nhìn Dương Chính Sơn đến gần.

“Bái kiến thiên hộ đại nhân!”

Mọi người đồng thanh bái lạy.

Dương Chính Sơn liếc nhìn mọi người, khẽ gật đầu: “Chư vị miễn lễ!”

Hiện tại, dưới quyền quan phòng thủ của hấn có một phó thiên hộ, một trấn phủ, bốn bách hộ và hai thữ bách hộ, rõ ràng là không đủ số lượng quan lại mà một thiên hộ sở nên có.

Nhưng nghĩ lại thì dưới quyền quan phòng thủ của hấn chỉ có hơn bốn trăm binh lính, cũng hiểu được tại sao lại thiếu nhiều quan lại như vậy.

Mặc dù trong lòng Từ Chấn không thoải mái nhưng bây giờ hấn cũng phải tiết chế tâm tư, tiến lên một bước, nói: “Quan nha đã dọn dẹp xong, mời đại nhân!”

Mặc dù trong lòng hấn khinh thường Dương Chính Sơn là tên nhà quê nhưng trên mặt hấn vẫn không thể tỏ ra quá đáng.

Đúng vậy, trong mắt hắn, Dương Chính Sơn chính là một tên nhà quê.

Bọn họ đã tìm hiểu về Dương Chính Sơn, biết rằng trước đây Dương Chính Sơn chỉ là một người nông dân, mặc dù hai mươi năm trước Dương Chính Sơn từng gia nhập biên quân nhưng khi đó Dương Chính Sơn cũng chỉ là một tên lính quèn mà thôi.

Dương Chính Sơn liếc hắn một cái, sự bất mãn tràn đầy trên khuôn mặt, Dương Chính Sơn sao có thể không nhìn ra.

Tất nhiên, hắn sẽ không để tâm đến sự bất mãn của Từ Chấn.

Trước khi đến, hắn đã không nghĩ đến việc sẽ nói chuyện tử tế với những kẻ vô tích sự này.

Quân bị ở trấn Trùng Sơn phế bỏ, phần lớn nguyên nhân là do cấp trên không làm tròn trách nhiệm nhưng việc quân vụ ở Nghênh Hà đồn bị bỏ bê, trách nhiệm thuộc về những quan lại trước mắt này.

Quan phòng thủ trước đây là Trương Trung Tường phải chịu trách nhiệm chính, Từ Chấn là phó thiên hộ này cũng không thể trốn tránh tội lỗi.

Theo hắn biết, phó thiên hộ này đã làm không ít chuyện xấu ở Nghênh Hà đồn, bắt lính làm nô lệ, dùng của công vào việc riêng, nhận lương không làm việc, v.v, Từ Chấn đều có tham gia.

Đặc biệt là nhận lương không làm việc, tất cả các quan lại trong Nghênh Hà đồn đều không thoát khỏi liên quan.

Phải biết rằng trong Đô ti nha môn, Nghênh Hà đồn quản lý hơn tám trăm binh lính nhưng trên thực tế chỉ có hơn bốn trăm, tức là có bốn trăm binh lính là người vô hình, lương của bốn trăm binh lính đều vào túi của những quan lại này.

Dương Chính Sơn không thèm để ý đến Từ Chấn, quay sang nói với Dương Minh Vũ đằng sau: “Minh Vũ!”

“Thuộc hạ nghe lệnh!” Dương Minh Vũ lập tức chấp tay đáp.

“Đi thôi!”

Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, Dương Minh Vũ dẫn theo binh lính của hai tiểu kỳ tiến vào Nghênh Hà đồn.

Bố cục của Nghênh Hà đồn cũng giống như Lâm Quan đồn, quan nha nằm ở trung tâm, nhà ở của quân hộ nằm phía sau quan nha, trước cửa quan nha là một bãi tập rộng rãi.

Nhưng khác với Lâm Quan đồn, quan nha của Nghênh Hà đồn tinh xảo hơn nhiều.

Toàn bộ quan nha đều được xây bằng gạch xanh, hơn nữa phía sau quan nha còn có hai dãy nhà ngang, có hơn ba mươi phòng, rộng rãi hơn cả phủ đệ của Dương Chính Sơn ở quan thành.

Rõ ràng đây là do Trương Trung Tường tự xây dựng, không đúng, cũng có thể là quan phòng thủ đời trước xây dựng.

Dù sao thì bất kể ai xây dựng, bây giờ đều thuộc về Dương Chính Sơn.

Dương Minh Vũ không hề để ý đến sắc mặt của những quan lại khác, dẫn theo binh lính trực tiếp tiến vào quan nha, trước tiên là kiểm soát tất cả các cơ sở chính của quan nha như thư phòng, phòng sổ sách, kho hàng, kho lương.

Chương 135: Nhậm chức (2)

Quan mới nhậm chức thường làm ba việc lớn, Dương Chính Sơn cho biết hẳn không cần ba việc lớn, chỉ cần một việc lớn là đủ.

Trước tiên hãy thiêu chết hết những con sâu mọt trước mắt này đã.

Thấy Dương Chính Sơn hành động như vậy, sắc mặt của một đám quan lại đều thay đổi.

Đây là có ý gì? Hạ mã uy? Hay là muốn gây chuyện?

Bọn họ không biết tâm tư của Dương Chính Sơn, theo bọn họ thấy, ai làm quan phòng thủ cũng như nhau, chỉ là đổi một người để cung phụng mà thôi.

Trong đồn, không ít binh lính và quân hộ đều lén lút nhìn Dương Chính Sơn và những người khác tiến vào đồn.

Ánh mắt của bọn họ rất phức tạp, có chờ mong, có chán ghét, cũng có tê liệt.

Dương Chính Sơn không thèm nhìn thẳng, đi vào quan nha nhưng hẳn có quan sát những quân hộ đó.

Mặt mày vàng vọt, quần áo rách rưới, chứng tỏ cuộc sống của bọn họ không được tốt.

Thần sắc tê liệt hoặc chán ghét, chứng tỏ bọn họ rất bất mãn với quan lại, thậm chí còn có ý thù địch.

Với bộ dạng này, còn muốn đánh thắng trận, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Dương Chính Sơn không đến thư phòng và nghị sự đường trước, mà đến phòng sổ sách trước.

“Kiểm tra đi!”

Hắn nhàn nhạt nói một câu, Dương Thừa Húc và những người khác lập tức lấy sổ sách ra, kiểm tra.

Bất kỳ một quan nha nào cũng đều có sổ sách riêng, ghi chép thu chi tiền bạc, lương thực.

Tất nhiên, trong đó không thể thiếu sổ sách giả.

Chỉ là sổ sách giả đều có sơ hở, không thể kiểm tra được.

Trước đây, mọi người đều có suy nghĩ người tốt ta tốt thì mọi người đều tốt, cho dù cấp trên đến kiểm tra sổ sách, mỗi nhà cung kính một chút là có thể qua loa cho xong.

Vì vậy, sổ sách của Nghênh Hà đồn này không được làm chặt chẽ lắm.

Không cần Dương Chính Sơn đích thân ra tay, Dương Thừa Húc và những người khác đã xem qua một lượt, liền phát hiện ra không ít vấn đề.

Trong phòng sổ sách, Dương Chính Sơn ngồi trên bàn làm việc, bên ngoài cửa Từ Chân và những người khác nhìn nhau.

“Đại nhân, lương thực tháng trước thiếu hụt ba mươi thạch!”

“Đại nhân, tiền bạc chi tiêu tháng năm có vấn đề, thế mà vẫn mua ba mươi tám lạng!”

“Đại nhân, trong kho thiếu mất hai mươi cây cung gân bò!”

Theo Dương Thừa Húc và những người khác kiểm tra sổ sách, từng vấn đề được đặt trước mặt Dương Chính Sơn, trên trán những quan viên bên ngoài không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Dương Chính Sơn nheo mắt: “Cung gân bò?”

“Vâng, tháng ba năm nay có một trăm cây cung gân bò nhập kho nhưng bây giờ chỉ còn tám mươi cây, không có bất kỳ ghi chép xuất kho nào!” Dương Thừa Húc nói.

Vũ khí quân dụng bị tuồn ra ngoài, đây là chuyện lớn.

Nếu bị phát hiện, sẽ phải mất mạng.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Từ Chấn và những người khác bên ngoài cửa, bình tĩnh gật đầu.

Từ Chấn vẫn không ngồi yên được: “Thiên hộ đại nhân, xin hãy nói chuyện riêng.”

“Nói gì? Nói ở đây là được!” Dương Chính Sơn nhìn hắn ta với vẻ nửa cười nửa không.

“Chuyện này~~”

Từ Chấn do dự một chút, cuối cùng vẫn nghiêng răng tiến đến gần Dương Chính Sơn, hạ giọng nói: “Đại nhân, chuyện này là do Trương đại nhân làm.”

“Người không tham gia?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không, tuyệt đối không!” Đầu của Từ Chấn lắc như trống bỏ.

Dương Chính Sơn lười để ý đến hắn, bình tĩnh chờ Dương Thừa Húc và những người khác tiếp tục kiểm tra sổ sách.

Khoảng một giờ sau, Dương Thừa Húc và những người khác cuối cùng cũng kiểm tra xong sổ sách.

Có nhiều vấn đề và trong số đó có rất nhiều vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu tất cả đều bị phơi bày, đủ để chém đầu những tên tham quan ô lại này.

“Các người có gì cần giải thích không?”

Dương Chính Sơn hỏi với vẻ mặt lạnh nhạt.

Từ Chấn và những người khác đều cúi đầu không nói, như thể đều trở thành người câm.

“Nếu như không giải thích, vậy thì bản quan coi như các người đã nhận tội!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Từ Chấn đột ngột ngẩng đầu lên, đầy vẻ khó tin.

Nhận tội?

Tại sao phải nhận tội? Chuyện này không phải là chuyện bình thường ư? Tội gì chứ?

Hắn không cho rằng mình có tội, vì họ đều làm như vậy.

Có lẽ trong mắt hắn, chuyện này là chuyện rất bình thường.

Ngược lại, Dương Chính Sơn cố chấp muốn dùng những thứ này để buộc bọn họ nhận tội mới là không bình thường.

“Đại nhân muốn lấy mạng ta ư?” Từ Chấn cuối cùng cũng phản ứng lại.

Dương Chính Sơn lắc đầu: “Không phải ta muốn lấy mạng các người, mà là các người đã phạm vào quốc pháp quân pháp!”

Hắn không phải là người thích gây chuyện, nếu những quan lại này có người có thể dùng được, hắn không ngại tiếp nhận họ.

Nhưng hắn cũng không thể dung túng cho một đám tham quan ô lại làm việc dưới trướng mình, sau này hắn còn nhiều việc phải làm, không thể để một đám tham quan ô lại kéo chân.

Vì vậy, hắn theo nguyên tắc thà thiếu còn hơn thừa, trước tiên hãy thanh lý sạch sẽ đám tham quan ô lại này.

“Đại nhân không sợ chọc giận mọi người ư?” Từ Chấn tức giận, đôi mắt tràn đầy sát khí.

“Mọi người? Các người là mọi người, hay những binh lính nghèo khổ bên ngoài kia là mọi người?”

“Người nói ta có sợ chộc giận mọi người không, ta còn muốn hỏi các người có sợ thuộc hạ của mình làm phản không?”

Dương Chính Sơn cười khẩy, quan lại che chở cho nhau, ở trấn Trùng Sơn dường như là chuyện bình thường.

Nếu đây là ở trong quan thành, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không lỗ mắng như vậy để vạch trần chuyện này nhưng đây là Nghênh Hà đồn, hắn là chủ quản của Nghênh Hà đồn, hơn nữa người chống lưng cho hắn còn là cấp trên của Nghênh Hà đồn.

Chương 136: Dám động thủ với bản quan, người coi thường bản quan đây à?

Chuyện này cho dù hắn không gánh nổi, Chu Lan cũng có thể gánh nổi.

Đây chính là tầm quan trọng của việc tìm được chỗ dựa vững chắc.

“Bắt lại!” Dương Chính Sơn đã quyết định giao những người này cho Chu Lan xử lý.

“Kẻ nào dám!”

Đến lúc sống còn, Từ Chân không khỏi phát điên.

Vẫn chưa kịp ra tay, hắn lại có thể xông về phía Dương Chính Sơn trước.

Nắm đấm dài vung lên, mang theo luồng gió mạnh, đánh thẳng vào mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nheo mắt, đột ngột giơ tay, một cái tát giáng mạnh vào mặt hắn.

Tát này thực sự rất vang.

Tiếng “bốp” như sấm sét vang lên, khiến những người vốn còn đang rục rịch động dậy phải cứng đờ cả người.

Ngay sau đó, Từ Chân như bao tải rách bị ném mạnh xuống đất.

“Dám động thủ với bản quan, người coi thường bản quan đây à?”

Dương Chính Sơn không ngờ Từ Chấn lại dám động thủ nhưng suy nghĩ kỹ lại thì việc Từ Chấn động thủ cũng không phải là không thể hiểu được.

Những chuyện bọn họ làm, nếu xét về tội thì không chết cũng phải lột da.

Trong tình huống này, bọn họ thà làm lớn chuyện, gây ra một cuộc binh biến, đến lúc đó giết chết Dương Chính Sơn trước, bọn họ mới có thể có chút đường lui.

Chỉ là hấn dường như đã đánh giá thấp thực lực của Dương Chính Sơn, cũng đánh giá cao thực lực của mình.

Từ Chấn cũng là võ giả Hậu Thiên, nếu không hấn cũng không thể ngồi vào vị trí phó thiên hộ.

Nhưng hấn chỉ là võ giả Hậu Thiên tầng một mà thôi.

Dương Chính Sơn cũng là võ giả Hậu Thiên tầng một nhưng chênh lệch giữa hai người vẫn rất rõ ràng.

“Các người cũng muốn động thủ à?” Dương Chính Sơn nhìn sang những quan lại bên cạnh.

Bọn họ run rẩy cả người, co rúm đầu lại như chim cút.

Động thủ?

Đừng có đùa.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Động thủ với Dương Chính Sơn chẳng khác nào tự tìm đường chết, bọn họ thà vào ngục, thà bị giao cho Vệ ti nha môn xử lý.

Như vậy thì bọn họ có lẽ còn có thể nhờ người tìm mối quan hệ để thoát tội.

Dương Chính Sơn thấy bọn họ như vậy, cười lạnh một tiếng: “Toàn bộ bắt giam vào đại lao cho ta!”

Dương Minh Vũ và những người khác không nói hai lời, không chút khách khí tiến lên bắt giữ đám quan lại.

Từ Chấn bị Dương Chính Sơn tát một cái choáng váng, Dương Minh Vũ kéo lê hắn đi như kéo một con chó chết.

Chỉ là như vậy, quan lại của Nghênh Hà đồn bị Dương Chính Sơn bắt gọn, tiếp theo quản lý Nghênh Hà đồn và các đồn bót khác như thế nào vẫn là một vấn đề nan giải.

Đợi đến khi Dương Minh Vũ giam giữ Từ Chấn và những người khác vào đại lao, Dương Chính Sơn lập tức cho Dương Minh Vũ và Dương Thừa Húc mỗi người dẫn theo một nhóm người đến Tương Viên đồn và Tam Sơn đồn.

Hôm nay để nghênh đón Dương Chính Sơn nhậm chức, quan đồn bót của Tương Viên đồn và Tam Sơn đồn cũng đến, hiện tại đều bị giam giữ trong đại lao.

Vì vậy, Dương Minh Vũ và Dương Thừa Húc tiếp quản hai đồn bót này không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn vừa ổn định các đồn bót dưới quyền, vừa toàn diện nắm bắt tình hình của tất cả các đồn bót.

Đúng như hắn nghĩ, ba đồn bót, hơn hai mươi trụ lửa và trụ khói hiệu, quân hộ ở mỗi nơi đều sống những ngày tháng cực khổ.

Đặc biệt là trong thời kỳ hạn hán, ba đồn bót còn ổn, đều có giếng sâu, về nước uống không thành vấn đề nhưng ở những trụ lửa và trụ khói hiệu kia, ngay cả nước uống cũng trở thành vấn đề.

Vì vậy, việc thứ hai Dương Chính Sơn làm sau khi nhậm chức là sắp xếp xe trâu, xe la chở nước đến các trụ lửa và trụ khói hiệu.

Còn về việc luyện binh, hiện tại tướng sĩ ngay cả nước uống cũng không có, làm sao có thể luyện binh được?

Đừng nói đến Dương Chính Sơn, ngay cả Chu Lan cũng vậy.

Sau khi Dương Minh Chí và những người khác theo Chu Lan đến Kiến Ninh vệ, căn bản không được đưa vào luyện binh, mà là theo tướng sĩ đi đào giếng.

Lúc này, tình hình mà Chu Lan phải đối mặt còn khó khăn hơn Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ quản lý ba đồn bốt, còn Chu Lan phải đối mặt với hơn mười đồn bốt và hơn mười vạn quân hộ.

Lúc này, Chu Lan cũng không quan tâm đến Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn cũng không có thời gian để quan tâm đến tình hình của Kiến Ninh vệ và Trùng Sơn quan.

Liên tiếp mười mấy ngày, Dương Chính Sơn đã đi hết tất cả các trụ lửa và trụ khói hiệu, gặp gỡ tất cả binh lính và quân hộ, xử lý một số viên chức cấp thấp không làm tròn trách nhiệm.

Sau một hồi bận rộn, Dương Chính Sơn cảm thấy đầu mình sắp hói đến nơi.

Tóc rụng rất nhiều, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ trở thành cao thủ đầu trọc mất thôi.

Mà ngay khi Dương Chính Sơn đang bận rộn, Dương gia thôn đã nhận được tin Dương Chính Sơn thăng chức.

Nhà họ Dương.

“Á~~”

Dương Minh Thành nhìn bức thư trên tay, hét lên một tiếng, làm cho Vương thị đang bung đồ ăn bên cạnh giật mình.

“Đương gia, chàng kêu la gì vậy?”

Vương thị mập mạp tức giận vỗ vào Dương Minh Thành một cái.

Dương Minh Thành đột nhiên tỉnh táo lại, cười nói: “Nương tử, cha được thăng chức rồi, thăng làm thiên hộ rồi!”

“Cái gì?” Vương thị nghi ngờ tai mình nghe nhầm.

“Cha thăng chức rồi! Thiên hộ Kiến Ninh vệ!” Khuôn mặt Dương Minh Thành cười đến méo cả đi.

Vương thị ngây người nhìn hấn, hồi lâu mới hỏi: “Thiên hộ là quan lớn cỡ nào?”

Chương 137: Mưa sắp đến rồi!

Nàng chỉ là một thôn phụ, quan lớn nhất mà nàng từng gặp cũng chỉ là lý chính của Dương gia thôn, tức là Dương Chính Tường.

Trước đây, tuy huyện lệnh huyện An Ninh La Cẩm đã đến Dương gia thôn nhưng đáng tiếc nàng chỉ là một phụ nhân, thậm chí còn chưa từng gặp mặt vị huyện lệnh đại nhân này.

“Thiên hộ, chính ngũ phẩm!”

“Vậy chẳng phải lớn hơn cả huyện thái gia ư?”

Với hiểu biết ít ỏi của Vương thị, huyện thái gia là chính thất phẩm, còn thiên hộ là chính ngũ phẩm, vậy nên thiên hộ lớn hơn huyện thái gia.

Dương Minh Thành gãi đầu, hẳn biết sự khác biệt giữa hai chức quan này, chỉ là hẳn không biết giải thích như thế nào.

“Xét về phẩm cấp, thiên hộ đúng là cao hơn huyện thái gia.”

“Đại tâu, cha là võ quan, huyện thái gia

Lúc này, Lý thị chống nạnh đi tới, nàng đã mang thai được năm tháng, bụng đã khá lớn.

“Đại ca, chuyện này nên nói với tộc trưởng một tiếng!” Lý thị nhắc nhở.

“Đúng đúng đúng~~” Dương Minh Thành tỉnh táo lại, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Rất nhanh, tin Dương Chính Sơn thắng chức đã truyền khắp Dương gia thôn, cả Dương gia thôn đều sôi sục.

Nhiều thôn dân đều chạy đến Dương gia chúc mừng, Dương Minh Thành đứng trong sân tiếp đãi từng người đến chúc mừng, không phải hẳn không muốn mời mọi người vào trong nhà, mà là vì người đến quá đông, trong nhà không đủ chỗ.

Ngày hôm sau, không chỉ Dương gia thôn, mà ngay cả những thôn lân cận Dương gia thôn cũng nhận được tin tức.

Những người đến chúc mừng càng đông hơn, mà người nào cũng mang theo quà tặng.

Những ngày sau đó, Dương gia tập nập như chợ, khách đến chúc mừng nườm nượp không dứt.

...

Sự náo nhiệt của Dương gia thôn, Dương Chính Sơn không biết nhưng hẳn có thể tưởng tượng ra, chỉ là hiện tại hẳn không thể để tâm đến những chuyện này.

Thời gian trôi qua không biết bất giác đã vào tháng chín, ngoài quan ải vẫn không có mưa, trấn Trùng Sơn cũng không có mưa.

Đất đai ngày càng khô cằn, ban đầu trên một số sườn đồi còn có chút xanh tươi nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến thành màu vàng úa.

Đại hạn đến, lúa mì trên ruộng đã chín sớm, ruộng quân điền xung quanh Nghênh Hà đồn một màu vàng óng, nhìn rất đẹp mắt nhưng thực tế khi cầm bông lúa lên xem, hạt lúa bên trong lại nhỏ và lép.

Đứng trên bờ ruộng, Dương Chính Sơn xoa một nắm lúa mì khô héo, thâm thở dài.

Nghênh Hà đồn còn tính là tốt, ít nhất vẫn có thể thu hoạch được một ít.

Đáng thương nhất là Lâm Quan đồn, quân hộ bận rộn cả nửa năm nhưng gần như không thu hoạch được gì.

Có thể thấy trước một năm tiếp theo, cuộc sống của quân hộ dưới quyền hãn sẽ rất khó khăn.

Điều khiến hãn lo lắng hơn là tình hình ngoài quan ải, hạn hán ngoài quan ải nghiêm trọng hơn, cuộc sống của Hồ tộc cũng khó khăn hơn.

Hiện tại Hồ tộc không quấy nhiễu biên giới, đó là vì bọn họ đang chống chọi với hạn hán, không có sức lực quấy nhiễu biên giới.

Nhưng một khi bọn họ lấy lại sức, chắc chắn sẽ lại xâm nhập trấn Trùng Sơn cướp bóc vật tư.

Vì để sinh tồn, bọn họ không thể không làm như vậy.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang lo lắng, hãn đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh.

Sau đó hãn ngẩng đầu nhìn bầu trời nắng chói chang một cách kinh ngạc.

Không hiểu sao, hãn cảm thấy sắp có mưa.

Rõ ràng là bầu trời không một gợn mây nhưng hãn lại có cảm giác như vậy.

“Thật sự sắp có mưa ư?”

Dương Chính Sơn cau mày, trong lòng vừa mong đợi vừa nghi hoặc.

Cảm ứng tâm linh?

Giác quan thứ sáu? Hình như đều không đúng.

Lúc trước ở ngoài quan ải, hắn đã cảm ứng được đại hạn sắp đến.

Sự thật chứng minh cảm ứng của hắn là đúng.

Mà bây giờ hắn lại một lần nữa cảm ứng được sắp có mưa.

Có vẻ như vẫn là một trận mưa lớn.

Hắn thực sự hy vọng cảm ứng của mình là thật.

Chỉ là loại cảm ứng này đến từ đâu?

Dương Chính Sơn thầm suy ngẫm trong lòng.

Võ giả chắc chắn không có năng lực như vậy, vậy hắn và người khác có điểm gì khác biệt?

Không gian linh tuyến?

Dương Chính Sơn chỉ có thể nghĩ theo hướng này.

Nhưng hắn thực sự không biết không gian linh tuyến có năng lực cảm ứng như vậy hay không.

Nghĩ mãi không thông, Dương Chính Sơn đành phải đứng dậy, lật mình lên ngựa, quay trở về Nghênh Hà đồn.

Lúc này, Nghênh Hà đồn so với trước khi hắn đến vẫn có chút thay đổi, mặc dù hiện tại hắn không huấn luyện binh lính trong đồn, cũng không giúp đỡ quân hộ làm gì nhưng hắn vẫn đưa ra rất nhiều yêu cầu, ví dụ như vệ sinh, quan nha nội quy hành sự, v.v.

Chỉ vì hạn hán nên yêu cầu của hắn đối với Nghênh Hà đồn không cao như Lâm Quan đồn mà thôi.

Còn đối với sự xuất hiện của hắn, quân hộ Nghênh Hà đồn từ lúc đầu cẩn thận từng li từng tí, đến bây giờ đã thả lỏng, bọn họ coi như đã chấp nhận Dương Chính Sơn là quan phòng thủ mới.

Dù sao so với những quan phòng thủ trước đây, Dương Chính Sơn coi như là ít chuyện, sẽ không vô cớ đánh mắng bọn họ, cũng sẽ không ép bọn họ làm những việc không nằm trong phạm vi chức trách của mình.

Trở về đồn, Dương Chính Sơn trực tiếp đến hậu viện của quan nha, cũng chính là nơi hắn ở.

Đứng trước cửa chính đường hậu viện, Dương Chính Sơn không nhịn được lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sắp mưa rồi!

Cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

“Cha, cha đang nhìn gì vậy?” Dương Minh Hạo đi tới, có chút kỳ lạ nhìn theo ánh mắt của hắn hướng về phía bầu trời.

Chương 138: Mưa sắp đến rồi! (2)

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, mặt trời chói chang khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

“Sắp mưa rồi!”

Dương Chính Sơn khẽ lẩm bẩm một câu.

“Mưa! Cha, có phải cha bị ảo giác rồi không, trời này mà mưa được ư?” Dương Minh Hạo cảm thấy cha mình có phải là muốn mưa đến phát điên rồi không, lại có thể nói ra lời hồ đồ như vậy.

Dương Chính Sơn hoàn hồn lại, trừng mắt nhìn hấn.

“Tiểu tử ngươi có phải muốn ăn đòn không?”

Tên tiểu tử khôn kiếp lại dám bịa đặt về hấn, xem ra dạo gần đây hấn quá khoan dung với tên tiểu tử này rồi.

Cảm nhận được ánh mắt của hấn, Dương Minh Hạo chỉ thấy sau lưng nổi lên một trận gió lạnh, đầu rụt lại, hấn cười trừ nói: “Cha, đến giờ ăn trưa rồi!”

“Đi thôi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đi về phía phòng ăn.

Đến Nghênh Hà đồn, hấn liền tách ra ăn cơm với Dương Minh Vũ, Dương Thừa Húc và những người khác.

Hiện tại Dương Thừa Trạch đảm nhiệm chức quan phòng thủ Lâm Quan đồn, Dương Thừa Húc đảm nhiệm chức quan phòng thủ Tương Viên đồn, Dương Thừa Triệt đảm nhiệm

chức quan phòng thủ Tam Sơn đồn, bọn họ đều không ở bên cạnh Dương Chính Sơn.

Còn Dương Minh Vũ là phó thiên hộ, phải chạy đi chạy lại giữa bốn đồn, sáng đi tối về, cũng không thể luôn đi theo Dương Chính Sơn.

Hiện tại bên cạnh Dương Chính Sơn chỉ có Dương Minh Hạo là người nhàn rỗi, những người khác đều có việc riêng phải bận.

Bữa trưa rất đơn giản, một nồi gà hầm nấm, thêm một đĩa dưa muối, thức ăn chính là bánh bao bột mì trắng.

Người phụ trách nấu cơm là một phụ nhân mà Dương Chính Sơn thuê trong đồn.

“Cha, chúng ta có nên đón đại ca đến không?”

Giờ ăn trưa, Dương Minh Hạo không nhận được hỏi.

Đã xa nhà nửa năm, hẳn có chút nhớ những người trong nhà.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Chờ đến sau khi thu hoạch mùa thu đi!”

Hiện tại việc nhà không nhiều, ruộng đất có tá điền cày cấy, không cần Dương Minh Thành đích thân xuống ruộng, chỉ cần đến mùa thu hoạch đi thu tô ruộng là được.

Còn về chuyện kỵ binh Hồ tộc có thể xâm nhập, ở Dương gia thôn chưa chắc đã an toàn hơn ở đây.

Trước đây kỵ binh Hồ tộc xâm nhập, đối tượng cướp bóc chủ yếu là những thôn xóm, còn những nơi quân sự như đồn thì kỵ binh Hồ tộc không tấn công.

Hơn nữa đón Dương Minh Thành và những người khác về, cũng tiện cho hẳn chăm sóc.

“Thật sao!” Dương Minh Hạo mắt sáng lên.

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận gió rít.

Gió lớn đến đột ngột, vừa gấp vừa mạnh, thổi tung cả sân.

Dương Chính Sơn đột ngột đứng dậy, đi đến trước cửa, ngược nhìn bầu trời.

Ầm ầm ~~ Phía Đông Nam bầu trời, những đám mây đen dày đặc cùng với tiếng sấm trầm đục ầm ầm kéo đến.

Sấm chớp loé sáng, sấm rền vang trời, những đám mây đen như khói mù trong chốc lát đã lan đến đỉnh đầu Dương Chính Sơn.

“Thật sự sắp mưa rồi!”

Đôi mắt kinh ngạc của Dương Minh Hạo suýt chút nữa thì trợn tròn.

Dương Chính Sơn nheo mắt lại.

Cảm giác của hắn là thật.

Lại có thể cảm nhận được sự thay đổi của thời tiết? Chẳng lẽ ta còn có khả năng dự báo thời tiết?

Dương Chính Sơn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, mừng vì sắp mưa, mừng vì mình có một năng lực đặc biệt.

Rào rào ~~ Mưa lớn nói rơi là rơi, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, trong nháy mắt đã làm ướt mặt đất.

Tiếp theo, trong toàn bộ đồn bắt vang lên những tiếng reo hò, không ít hài đồng chạy nhảy vui vẻ trong đồn bắt.

“Mưa rồi, mưa rồi, đại nhân, mưa rồi!”

Phụ nhân đang giúp họ nấu cơm có chút thất thố hét lớn.

Những binh lính ở tiền viện quan nha cũng chạy đến báo tin vui, thật ra không cần họ báo cáo, Dương Chính Sơn không điếc cũng không mù.

Có quá nhiều người mong chờ trận mưa này.

Dương Chính Sơn đứng dưới mái hiên, vuốt râu, mỉm cười nhàn nhạt nhìn cơn mưa lớn đang đổ xuống.

Rào rào ~~ Những sợi mưa tạo thành một mảng trắng xóa, hoàn toàn dập tắt cơn nóng kéo dài hàng tháng trời.

Lúc này Dương Chính Sơn có cảm giác, trận mưa này sẽ rất lớn, sẽ giải quyết triệt để tình trạng hạn hán của trấn Trùng Sơn.

...

Trong thành Trùng Sơn quan.

Trong Tuần phủ nha môn, Lục Sùng Đức nhìn cơn mưa rào rào, thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng mưa rồi!”

Trần Trùng Sơn chiến bại, hấn nhậm chức tuần phủ Trùng Sơn, có thể coi là lâm nguy nhận lệnh.

Trước khi đến, hấn đã nghĩ đến tình hình của trấn Trùng Sơn sẽ rất khó khăn nhưng sau khi đến, hấn mới phát hiện tình hình của trấn Trùng Sơn còn khó khăn hơn hấn tưởng tượng.

Hấn không chỉ phải đối mặt với mối đe dọa của Hồ tộc bên ngoài quan ải, mà còn phải đối mặt với tình trạng hạn hán kéo dài hàng tháng trời.

Quan trọng nhất là hấn tiếp quản một đồng đồ nát đã suy tàn hơn mười năm.

Đến quan thành một tháng, hấn không nhận được một tin tốt nào, hôm nay trời mưa, có thể coi là ngày vui nhất của hấn

sau khi đến quan thành.

“Phủ đài, xem ra ông trời vẫn chiếu cố chúng ta!”

Mưu sĩ của Lục Sùng Đức là Viên Hà đến bên cạnh hắn, đôi mắt sáng ngời nói.

“Đúng vậy, nếu không mưa nữa, lão phu thật không biết phải làm sao!”

Lục Sùng Đức quay người bước vào thư phòng, tìm một văn thư trên bàn.

“Có trận mưa lớn này, thời cơ cũng gần đến rồi, ngươi đi sắp xếp đi.”

Hắn đưa văn thư cho Viên Hà.

Viên Hà nhận lấy văn thư xem qua, rồi hạ giọng hỏi: “Không bàn bạc trước với Thường Bình hầu ư?”

Chương 139: Lữ Hoa, Bí Vũ vệ

“Không cần bàn bạc, hấn sẽ hiểu ý lão phu!” Lục Sùng Đức nhàn nhạt nói.

Hấn và Thường Bình hầu Lương Trữ đến trấn Trùng Sơn đều không phải tay không mà đến, Lương Trữ dẫn theo năm nghìn Vân Long vệ, còn hấn mang theo tám nghìn chiến mã cùng một lượng lớn binh giáp.

Quân sự của trấn Trùng Sơn đã hoang lạcCuEfĐ OLPahQGD lâu ngày, Hồ tộc Đông Hải lại một lần nữa trỗi dậy, triều đình đã quyết định phải chấn hưng trấn Trùng Sơn.

Nhiệm vụ chính của họ khi đến trấn Trùng Sơn lần này, chính là phải xây dựng lại trấn Trùng Sơn như hai mươi năm trước.

Những chiến mã và binh giáp này chính là nền tảng để hấn chấn hưng trấn Trùng Sơn.

Còn nội dung trong văn thư chính là về việc phân phối chiến mã và binh giáp.

Hấn không thể giao toàn bộ chiến mã và binh giáp cho Lương Trữ, bởi vì hấn biết nếu Lương Trữ có được những chiến mã và binh giáp này, chắc chắn sẽ dùng cho Trấn Tiêu ngũ doanh.

Trấn Tiêu ngũ doanh chỉ là một phần của trấn Trùng Sơn, hấn muốn chấn hưng toàn bộ trấn Trùng Sơn, chứ không phải mỗi Trấn Tiêu ngũ doanh.

Vì vậy, hắn phân phối chiến mã và binh giáp cho các vệ.

Còn Trần Tiêu ngũ doanh cần chiến mã và binh giáp, đó là chuyện Lương Trữ phải lo.

Làm như vậy tuy sẽ khiến Lương Trữ không vui nhưng hắn tin rằng Lương Trữ sẽ hiểu ý hắn.

...

Trận mưa lớn kéo dài suốt một ngày một đêm, đáng tiếc trận mưa lớn này đến hơi muộn, thu hoạch vụ thu sắp đến, lúc này trời mưa cũng không thể cứu vãn được mùa màng của đồn điền.

Sau trận mưa lớn, Dương Chính Sơn bắt đầu tổ chức quân hộ trong đồn bắt thu hoạch vụ thu, bất kể thu hoạch được bao nhiêu, lúa mì trên đồng vẫn phải gặt.

Chỉ là lần thu hoạch vụ thu này, trên khuôn mặt mọi người đều không có vẻ gì vui mừng.

Mùa màng quá kém.

Đồn điền của Nghênh Hà đồn đều là những ruộng tốt, thế nhưng sản lượng lương thực trung bình mỗi mẫu còn không đến một trăm cân, Lâm Quan đồn thì càng tệ hơn, một mẫu ruộng thu được bốn mươi năm mươi cân đã là rất tốt rồi.

Còn mùa màng của những đồn điền này phải nộp một nửa cho đồn bắt, tức là quân hộ mỗi mẫu ruộng chỉ có thể thu hoạch được vài chục cân lương thực mà thôi.

Đứng trước cổng đồn bắt, nhìn những quân hộ đang bận rộn trên đồng ruộng, trong lòng Dương Chính Sơn lại nghĩ đến việc đến Kiến Ninh vệ để kiếm chút lợi.

Mùa màng năm nay chắc chắn không thể đáp ứng đủ nhu cầu của quân hộ, hơn nữa hắn sắp bắt đầu luyện binh, luyện

binh không chỉ tiêu tốn lương thực mà còn tiêu tốn cả thịt, cần phải tốn rất nhiều bạc.

Hắn phải kiếm chút lương thực để đảm bảo nhu cầu hàng ngày của quân hộ, đảm bảo nhu cầu huấn luyện của binh lính.

“Cha, có thể đi rồi!” Dương Minh Chí đi tới, nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn quay đầu nhìn lại, mười tên lính dắt ngựa đã đến sau hắn, đang chờ lệnh của hắn.

Những tên lính này không phải là lính của Lâm Quan đồn, mà là những kỵ binh tinh nhuệ được tuyển chọn từ Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn.

Ba đồn bột, hơn hai mươi đài và đồn canh, chỉ chọn ra được mười kỵ binh tinh nhuệ này.

Không phải Dương Chính Sơn coi thường những tên lính khác, mà là thực sự không có ai để chọn.

Binh lính bình thường thậm chí còn không đủ ăn chứ đừng nói đến việc luyện võ.

Có thể chọn ra mười tên trinh sát vừa mắt từ hơn bốn trăm tên lính, Dương Chính Sơn đã rất hài lòng rồi.

Bây giờ mười tên kỵ binh tinh nhuệ này chính là thân vệ của hắn, là những người làm nền cho hắn.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng có ý định bồi dưỡng họ, hy vọng họ có thể trở thành hạt giống cho lực lượng kỵ binh dưới trướng hắn.

“Đi thôi!”

Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa, phi về hướng Kiến Ninh vệ.

Kiến Ninh vệ cách Nghênh Hà đồn hơn bảy mươi dặm, một nhóm hơn mười người cưỡi ngựa đi rất nhanh, chỉ hơn

một canh giờ đã đến bên ngoài vệ thành Kiến Ninh.

Vệ thành Kiến Ninh là một thành lớn, cao hơn bốn trượng, chu vi thành hơn bảy dặm, còn lớn hơn nhiều châu thành.

Còn Chu Lan, tham tướng Kiến Ninh vệ này thật ra nên gọi chính xác hơn là tham tướng Kiến Ninh của trấn Trùng Sơn.

Phạm vi quản lý của nàng rất lớn, trong phạm vi quản lý có năm vệ thủ bị, ba quan thao thủ, hai quan phòng thủ.

Dương Chính Sơn chính là một trong hai quan phòng thủ.

Một nhóm người đến cổng Đông của vệ thành, Dương Chính Sơn xuất trình lệnh bài quan phòng thủ, rất thuận lợi vào thành.

Trong vệ thành có một số nha môn, trong đó có Chỉ huy sứ ti Kiến Ninh vệ, Thủ bị quan sảnh Kiến Châu, Giám sát tuần án viện và Mạc phủ tham tướng.

Đến Mạc phủ tham tướng, Triệu Viễn đã nhận được tin, đứng chờ Dương Chính Sơn trước cửa phủ.

Triệu Viễn cũng thăng quan, lên chức trấn phủ Kiến Ninh vệ, chức quan ngũ phẩm nhưng nhiệm vụ chính của hắn vẫn là giúp Chu Lan xử lý một số việc vặt.

Vừa khỏi trọng thương, Triệu Viễn gầy đi nhiều nhưng tinh thần của hắn vẫn rất tốt.

“Chính Sơn huynh! Ha ha ha, mau vào, mau vào đi!”

Hai người gặp lại, tình cảm vẫn không đổi.

Mặc dù hai người chưa từng cùng nhau ra trận nhưng hai người cùng theo quân xuất chinh, cùng nhau làm việc trong vài tháng, cũng coi như đã kết giao tình bạn cách mạng không cạn.

Mặc dù Triệu Viễn rất ngưỡng mộ Dương Chính Sơn được thăng chức thiên hộ nhưng hắn vẫn rất vui khi gặp lại Dương Chính Sơn.

Trong vài tháng cùng nhau làm việc, Triệu Viễn cảm thấy mình đã học được không ít điều từ Dương Chính Sơn, mà Dương Chính Sơn cũng rất chăm sóc hắn, vì vậy trong lòng hắn, Dương Chính Sơn vừa là thầy vừa là bạn.

Chương 140: Lữ Hoa, Bí Vũ vệ (2)

“Triệu đại nhân, đạo này khỏe chứ?”

Dương Chính Sơn theo hần bước vào Mạc phủ tham tướng, vừa đi vừa quan sát tình hình của Mạc phủ tham tướng.

Mạc phủ tham tướng nói chính xác hơn là một cơ quan tham mưu, hầu hết những người ở đây đều là tham mưu và văn lại do Chu Lan chiêu mộ.

Mà ngay khi Dương Chính Sơn bước vào phủ, hần đã đụng phải một nam tử, nam tử này rất cao, khoảng một mét tám, thân hình hơi gầy, dung mạo khoảng ngoài hai mươi tuổi, tướng mạo ôn nhu như ngọc, trên người mặc trang phục chủ yếu là màu nhạt, khí chất hơi lạnh lùng.

Sau lưng nam tử còn có hai tùy tùng, một cao một thấp, Dương Chính Sơn liếc nhìn hai tùy tùng đó, sau đó quay mặt đi, lướt qua nam tử.

Chỉ một cái liếc mắt, hần có thể nhìn ra hai tùy tùng sau lưng nam tử này là cao thủ, rất có thể là cao thủ Hậu Thiên tầng bảy.

Còn nam tử này, thực lực cũng sâu không lường được.

Đợi nam tử đi xa, hần mới mở miệng hỏi: “Vừa rồi là ai vậy?”

Triệu Viễn ánh mắt lóe lên: “Người từ cung đến!”

Người từ cung đến?

Dương Chính Sơn sắc mặt hơi động, khẽ gật đầu.

Thái giám trấn thủ mới nhậm chức Lữ Hoa!

Thái giám trấn thủ này hoàn toàn khác với Trương Ngọc Đức trước đây, Trương Ngọc Đức tham lam vô độ, kiêu ngạo ngang ngược, còn Lữ Hoa lại vô cùng khiêm tốn, từ khi đến trấn Trùng Sơn rất ít khi lộ diện trước mặt mọi người.

“Hắn đến làm gì?”

Dương Chính Sơn không kìm được tò mò hỏi.

“Không rõ nhưng sau này gặp hắn thì tránh xa một chút là được!” Triệu Viễn hạ giọng nói.

“Sao vậy? Hắn rất nguy hiểm à?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Nguy hiểm ư?” Triệu Viễn dường như rất kiêng dè Lữ Hoa, nói chuyện cũng rất cẩn thận: “Hắn xuất thân từ Bí Vũ vệ!”

“Bí Vũ vệ!” Đồng tử trong mắt Dương Chính Sơn co lại.

Cho dù hắn không quan tâm đến triều đình, hắn cũng từng nghe đến danh tiếng của Bí Vũ vệ.

Bí Vũ vệ, cơ quan giám sát đặc quyền của hoàng đế, cơ quan điều tra bí mật, đối nội giám sát bách quan, đối ngoại điều tra tình hình địch quốc.

Quan trọng nhất là Bí Vũ vệ có đặc quyền của hoàng đế, tiên trọng hậu tấu.

Tất cả các quan viên dưới tam phẩm, Bí Vũ vệ đều có thể bắt giữ trước mà không cần xin chỉ thị.

Chỉ riêng đặc quyền này thôi cũng đủ khiến tất cả các quan viên phải tránh xa Bí Vũ vệ.

Dương Chính Sơn từng nghe đến Bí Vũ vệ là vì ở quan Trùng Sơn có lời đồn Trương Ngọc Đức bị Bí Vũ vệ bắt đi.

Không ngờ hôm nay hẳn lại có thể thực sự gặp được Bí Vũ vệ.

Dương Chính Sơn thu hồi suy nghĩ, quay sang đi theo Triệu Viễn vào thư phòng của Chu Lan.

“Bái kiến tướng quân!”

Trong thư phòng, Chu Lan đang cúi đầu viết, nghe thấy giọng nói của Dương Chính Sơn, nàng không ngẩng đầu lên mà nói: “Ngươi ngồi trước đi, đợi ta bận xong rồi nói!”

Dương Chính Sơn cũng không câu nệ, trực tiếp ngồi xuống bên bàn trà, Triệu Viễn liếc mắt nhìn hắn, dường như muốn nói rằng đạo này Chu đại tướng quân thực sự rất bận.

Sau đó, một thị nữ dâng trà lên, Dương Chính Sơn cũng không vội, cứ ngồi đó nhàn nhã uống trà.

Trà ở trấn Trùng Sơn rất đắt, bình thường hẳn đều không nữ uống, còn trà ở đây của Chu Lan đều là trà thượng hạng, hiếm khi có cơ hội được uống ké, Dương Chính Sơn uống rất vui vẻ.

Khoảng hai khắc sau, Dương Chính Sơn đã uống hết một ấm trà, Chu Lan mới bận xong.

“Ôi, những chuyện lộn xộn này thật nhiều, sớm biết vậy thì ở lại Trấn Tiêu doanh còn hơn!”

Chu Lan vừa hoạt động tay chân vừa than thở.

Ở Trấn Tiêu doanh, mặc dù nàng là chủ quan của một doanh nhưng những việc cần nàng xử lý không nhiều, còn sau khi trở thành tham tướng, những việc nàng phụ trách thì nhiều vô kể.

Nàng bung chén trà lên uống một ngụm rồi nói: “Ngươi đến đúng lúc lắm, ta có vài chuyện cần nói với ngươi.”

“Tướng quân cứ nói!” Dương Chính Sơn nói.

“Sau khi thu hoạch vụ thu, việc luyện binh cũng nên đưa vào chương trình nghị sự, ta định chọn một sở thiên hộ để bắt đầu trước, bên người cũng nên bắt đầu huấn luyện rồi!” Chu Lan nói.

“Tướng quân, ta thiếu lương thực!” Dương Chính Sơn vừa nói vừa vuốt bộ râu đã dài thêm không ít.

“Ặc!” Chu Lan nhất thời lúng túng.

Dương Chính Sơn thiếu lương, nàg cũng thiếu lương.

Dương Chính Sơn chỉ quản lý ba đồn điền, còn nàg quản lý năm sở thiên hộ, hơn hai mươi đồn điền.

Thực ra tình hình của mỗi đồn điền đều na ná nhau, năm nay thu hoạch đều rất thấp.

“Không có lương!” Chu Lan hơi đỏ mặt nói.

“Không có lương thì làm sao luyện binh?” Dương Chính Sơn trừng mắt nói.

“Ta có bạc! Cho người ba nghìn lượng, ba tháng sau, ta phải thấy một đội tinh binh, số lượng không dưới năm trăm!” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn trong lòng hơi thoải mái nhưng miệng vẫn nói: “Bây giờ có bạc cũng không chắc mua được lương!”

Đại hạn ở trấn Trùng Sơn đã ảnh hưởng đến mùa màng năm nay, không cần nghĩ cũng biết giá lương trong năm tới sẽ tăng vọt.

“Ta cũng không có cách nào!” Chu Lan có chút đau đầu xoa xoa mi tâm.

Luyện binh cần lương thảo, Dương Chính Sơn thiếu lương, nàg cũng thiếu lương.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vây binh giáp thì sao?”

“Binh giáp có, ta cho người ba trăm con ngựa chiến, năm trăm bộ binh giáp, nếu người có thể huấn luyện ra ba trăm kỵ binh tinh nhuệ, ta sẽ cho người thêm ba trăm con ngựa chiến!” Chu Lan động viên nói.

Mắt Dương Chính Sơn bỗng sáng lên.

Chương 141: Lữ Hoa, Bí Vũ vệ (3)

Ba trăm con ngựa chiến!

Cái này còn đắt hơn ba nghìn lượng bạc nhiều.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến một vấn đề mới.

Ba trăm kỵ binh tinh nhuệ, năm trăm bộ binh, chẳng phải là cần tám trăm binh lính sao? Nhưng tổng cộng dưới trướng hắn chỉ có hơn năm trăm binh lính, cộng thêm một trăm binh lính ở Lâm Quan đồn.

Hơn nữa, luyện binh cũng không thể lơ là cảnh giới của các đồn và trụ lửa, không thể tập hợp tất cả binh lính lại để huấn luyện.

“Vậy ta có thể chiêu mộ tân binh không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Hắn là thiên hộ, theo lý mà nói dưới trướng hắn phải có mười bách hộ, hơn một nghìn một trăm binh lính nhưng hiện tại hắn chỉ có hơn năm trăm binh lính.

“Được, nhưng chỉ có thể chọn binh lính trong quân hộ!” Chu Lan sáng khoái đáp ứng.

Chỉ có thể chọn binh lính trong quân hộ, cũng có nghĩa là Dương Chính Sơn không thể chiêu mộ binh lính.

Nhưng hắn có thể thu nạp lưu dân, đổi nông hộ thành quân hộ.

Vừa trải qua một trận đại hạn, trong trấn Trùng Sơn hắn có không ít bách tính không thể sống nổi, chiêu mộ một nhóm lưu

dân hãn không khó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Chính Sơn đã có tính toán.

“Hạ quan tuân lệnh!”

Sau khi trở về từ thành Kiến Ninh, Dương Chính Sơn đã triệu hồi Dương Minh Vũ đang ở Tam Sơn đồn về.

“Tình hình ở Tam Sơn đồn thế nào?”

Trong thư phòng của quan nha, Dương Chính Sơn hỏi.

“Bẩm đại nhân, tiến độ thu hoạch vụ thu ở Tam Sơn đồn khá thuận lợi, chỉ là năm nay thu hoạch quá ít, mọi người đều lo lắng!” Dương Minh Vũ đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hãn cũng hiểu mọi người đang lo lắng điều gì.

Theo hãn thấy, hiện tại hãn cần giải quyết ba vấn đề quan trọng.

Thứ nhất là dự trữ một lượng lớn lương thực để đảm bảo khẩu phần ăn trong tương lai cho tất cả quân hộ trong bốn đồn.

Vấn đề này rất dễ giải quyết, Chu Lan đã cho hãn ba nghìn lượng bạc, mà Dương gia thôn có lương thực, hãn có thể mua lương thực từ Dương gia thôn, nếu lương thực ở Dương gia thôn không đủ, hãn còn có thể mua lương thực ở các thôn xung quanh Dương gia thôn.

Vấn đề thứ hai là tìm cho quân hộ một cách kiếm tiền, để họ có thể có thu nhập trong mùa đông giá lạnh.

Lâm Quan đồn dựa vào nghề may vá để tăng thêm thu nhập nhưng Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn thì không thể.

Bởi vì số lượng hàng may vá mà họ nhận được trong quan thành chỉ có vậy, chỉ riêng Lâm Quan đồn đã có thể đáp ứng đủ nhu cầu của thị trường, nếu các đồn khác cũng làm giày vải, e rằng sẽ rất khó bán.

Còn các thành trì khác thì lại quá xa, đi lại bất tiện, thị trường quá nhỏ, nhu cầu không lớn, cho dù có làm nghề này thì e rằng lợi nhuận cũng ít đến mức không đáng kể.

Đối với vấn đề này, Dương Chính Sơn hiện tại đã có một số ý tưởng nhưng vẫn cần phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Vấn đề thứ ba là chiêu mộ lưu dân, chiêu mộ lưu dân không phải chỉ cần bắt người về là xong, mà còn phải cung cấp nơi ở, lương thực cho lưu dân, khai khẩn đất hoang, để họ có thể an cư lạc nghiệp trên đất của mình.

Đây là một công việc phức tạp, cần phải tiến hành từ từ.

“Ngày mai người hãy lên đường đến huyện An Ninh, ta sẽ cho người hai nghìn lượng bạc, người hãy đổi hết thành lương thực cho ta!” Dương Chính Sơn nói.

Dương Minh Vũ cũng hiểu rõ tình hình của các đồn, cũng biết tầm quan trọng của lương thực nên đương nhiên không có ý kiến gì.

“Đại nhân, giá cả thì sao?”

Dương Chính Sơn im lặng.

Năm ngoái, giá lương thực ở huyện An Ninh là hai lượng ba một gánh, lúc đó hắn mới đến thế giới này, còn cố ý đến huyện thành An Ninh mua hai gánh lương thực.

Nhưng năm nay thì sao?

“Người hãy bàn bạc với tộc trưởng, không được bạc đãi tộc nhân nhưng cũng không được quá đắt!”

Hắn suy nghĩ một lúc, thấy vẫn nên giao vấn đề này cho Dương Chính Tường xử lý.

Bởi vì hiện tại hắn cũng không biết giá lương thực ở huyện An Ninh.

Giá lương thực ở Trùng Sơn quan đã tăng rất nhiều, huyện An Ninh chắc chắn cũng sẽ tăng giá nhưng đó là giá bán của các cửa hàng lương thực, còn giá thu mua của các thương nhân lương thực thì có thể không tăng quá nhiều.

“Dạ, hạ quan đã hiểu!”

Dương Minh Vũ đáp một tiếng, rồi đi xuống thu dọn đồ đạc.

Sáng sớm hôm sau, Dương Minh Vũ đã dẫn theo năm mươi binh lính cùng hai mươi xe bò rời khỏi Nghênh Hà đồn.

Ước tính hai mươi xe bò là không đủ nhưng hiện tại Dương Chính Sơn chỉ có thể gom được chừng đó xe bò.

Còn đến ngày thứ ba, Triệu Viễn đã dẫn theo ba trăm con ngựa chiến, kéo theo năm trăm bộ binh giáp đến Nghênh Hà đồn.

Đối với sự xuất hiện của Triệu Viễn, Dương Chính Sơn đương nhiên là nồng nhiệt chào đón.

Đặc biệt là khi nhìn thấy ba trăm con ngựa chiến oai phong lẫm liệt, Dương Chính Sơn cười đến nỗi bộ râu bay phất phới.

“Chính Sơn huynh, đây đều là ta đích thân tuyển chọn, toàn bộ đều là ngựa chiến thượng hạng!”

Triệu Viễn vỗ nhẹ vào bờm của một con ngựa chiến màu đen pha xanh, ra vẻ ta rất đáng tin cậy.

Dương Chính Sơn sờ thử con ngựa chiến này, lại sờ thử con ngựa chiến kia, quả như Triệu Viễn nói, đây đều là ngựa

chiến thượng hạng.

“Nhưng ta rất tò mò, Chính Sơn huynh đã nuôi Hồng Vân như thế nào mà nó lại tốt đến vậy.” Triệu Viễn nhìn Hồng Vân tuần tú trong chuồng ngựa, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Chương 142: Ý tưởng kiếm tiền

Lúc trước, bốn con ngựa mà Chu Lan tặng cho Dương Chính Sơn cũng là do hấn đích thân tuyển chọn, lúc đó Chu Lan có ý muốn chiêu mộ Dương Chính Sơn, còn đặc biệt dặn hấn phải chọn bốn con ngựa chiến thượng đẳng.

Nhưng Hồng Vân trước mắt đã không còn là ngựa chiến thượng đẳng đơn thuần, hoàn toàn có thể xứng danh là Thiên Lý mã.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Hồng Vân, lúc này Hồng Vân cũng đang dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn hấn, ánh mắt sáng ngời, Dương Chính Sơn dường như có thể nhìn thấy một số cảm xúc trong đó.

“Ngựa chiến!”

Đột nhiên, mắt Dương Chính Sơn sáng lên.

Trước đây hấn vẫn chưa chú ý đến sự khác biệt của Hồng Vân, bây giờ Hồng Vân được đặt cùng với nhiều ngựa chiến như vậy, hấn mới thực sự nhận ra sự tuần tú của Hồng Vân.

Hấn dường như đã tìm ra một cách kiếm tiền.

Nuôi ngựa!

Nuôi ngựa bằng nước linh tuyền, ngựa xấu cũng có thể biến thành ngựa tốt.

Mà một con ngựa tốt thượng đẳng ít nhất cũng có giá trị vài chục lượng bạc, nếu là những con ngựa tốt có dòng máu hiếm thì thậm chí còn có giá trị ngàn vàng.

Nếu hấn nuôi được vài chục con ngựa như Hồng Vân, ít nhất cũng có thể kiếm được vài nghìn lượng bạc.

Quan trọng nhất là phương pháp kiếm tiền này có thể làm nền tảng để Dương gia làm giàu.

Hấn nuôi ngựa đương nhiên không phải nuôi cho nha môn, công tư phân minh, hấn muốn lấy danh nghĩa Dương gia xây dựng một trang trại nuôi ngựa.

Đồn điền nghèo, tên quan phòng thủ như hấn cũng nghèo.

Bây giờ trong tay hấn chỉ còn chưa đến một trăm lượng bạc, hấn không tham tiền của đồn điền đã là tốt lắm rồi, lẽ nào còn để hấn dùng tiền của mình để bù đắp cho đồn điền? Hơn nữa nếu hấn nuôi ngựa, cũng có thể thuê quân hộ giúp đỡ, như vậy cũng coi như giúp quân hộ kiếm thêm thu nhập.

Một công đôi việc!

Dương Chính Sơn trầm nghĩ trong lòng.

Triệu Viễn thấy hấn ngần người, liền lên tiếng gọi: “Chính Sơn huynh! Chính Sơn huynh!”

“À, thật ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là chăm sóc cẩn thận hơn một chút thôi!” Dương Chính Sơn hoàn hồn, trả lời qua loa.

Hồng Vân có thể nuôi dưỡng như vậy, hoàn toàn nhờ nước linh tuyến bồi bổ.

Chuyện này không dễ giải thích.

Triệu Viễn cũng không truy hỏi đến cùng.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn giữ Triệu Viễn lại ăn uống một bữa thật no, đương nhiên hơn một trăm sĩ tốt đi cùng Triệu Viễn cũng được ăn một bữa tại Nghênh Hà đồn.

Người ta vất vả chạy một chuyến như vậy, Dương Chính Sơn không thể không lo cả bữa cơm.

Chỉ là sau khi tiễn họ đi xa, Dương Chính Sơn lại đau đầu vì những con ngựa chiến này.

Ba trăm con ngựa chiến! Đặt ở đâu là một vấn đề, ăn uống hàng ngày cũng là một vấn đề.

Chăm sóc ngựa chiến là một việc tinh tế, mà tiền thức ăn cho ngựa chiến cũng không phải là một khoản nhỏ.

Ngựa chiến không chỉ ăn cỏ, cách ba bữa lại phải cho chúng ăn thêm một bữa đậu để tăng dinh dưỡng.

Nuôi một con ngựa không tốn kém hơn nuôi một người.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn đành phải gọi lão Lý từ Lâm Quan đồn qua trước.

Lão Lý biết nuôi ngựa, lại rất giỏi xử lý một số việc vặt vãnh, vì vậy Dương Chính Sơn trực tiếp bổ nhiệm lão làm quan nuôi ngựa của Nghênh Hà đồn.

“Đại nhân, sắp vào đông rồi, chúng ta cần phải dự trữ trước một lượng lớn cỏ khô!”

Lão Lý xem xét những con ngựa chiến trong chuồng ngựa, rồi nói.

“Vậy thì dự trữ đi, ta sẽ cấp tiền cho người, người thuê quân hộ trong đồn điền đi thu hoạch!” Dương Chính Sơn nói rất sáng khoái.

Mặc dù bây giờ đã vào thu nhưng sau trận mưa lớn, mặt đất lại một lần nữa tràn ngập màu xanh, trên núi dưới đồi, cỏ cây xanh tươi, vẫn có thể thu hoạch một ít cỏ khô.

“He he, thuộc hạ tuân lệnh!” Lão Lý cười hì hì đáp.

Lão Lý bận rộn, Dương Chính Sơn quay trở lại thư phòng của quan nha.

Mùa thu hoạch đã sắp kết thúc, đợt Dương Minh Vũ trở về, việc luyện binh cũng nên đưa vào chương trình nghị sự.

Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng suy nghĩ về việc lần luyện binh này sẽ tiến hành như thế nào.

Không giống như ở Lâm Quan đồn, khi ở Lâm Quan đồn, hãn có thể tập trung binh lính lại để huấn luyện nhưng ở Nghênh Hà đồn thì không thể làm như vậy.

Chủ yếu là không huấn luyện cùng nhau, hãn không thể lén lút thêm nước linh tuyến cho binh lính.

Không có nước linh tuyến bồi bổ, hiệu quả huấn luyện của binh lính sẽ kém đi rất nhiều.

Vì vậy Dương Chính Sơn quyết định huấn luyện luân phiên, huấn luyện theo từng giai đoạn, chọn lọc huấn luyện thêm.

Bây giờ hãn có binh giáp, có ngựa chiến, có thể luyện bộ binh, cũng có thể luyện kỵ binh.

Nhưng dù là bộ binh hay kỵ binh thì đều phải tiến hành huấn luyện cơ bản.

Huấn luyện cơ bản kéo dài một tháng, các đồn điền, các đồn đài, các ụ canh gác sẽ luân phiên đến Nghênh Hà đồn để huấn luyện.

Sau khi huấn luyện cơ bản kết thúc, sẽ chọn lọc để huấn luyện nâng cao, tức là huấn luyện kỹ năng chuyên môn, chủ yếu là cưỡi ngựa bắn cung, võ thuật, đao thuật, tiến hành huấn luyện thực chiến.

Cùng lúc đó, cũng có thể chiêu mộ lưu dân, bố trí lưu dân, đợt đến khi đợt binh lính thứ hai hoàn thành huấn luyện cơ

bản, việc chiêu mộ lưu dân cũng sẽ gần hoàn thành, như vậy có thể tiếp tục tuyển chọn từ lưu dân đợt thứ ba, thứ tư để huấn luyện.

Toàn bộ quá trình huấn luyện kéo dài khoảng ba đến bốn tháng, gần như có thể hoàn thành trước Tết.

Chương 143: Ý tưởng kiếm tiền (2)

Dương Chính Sơn đã lập một kế hoạch huấn luyện chi tiết và phân công nhiệm vụ cho từng người.

Viết viết vẽ vẽ, bận rộn cả buổi sáng, Dương Chính Sơn mới bắt đầu phân công nhiệm vụ.

“Minh Hạo, Minh Hạo!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn gọi vọng ra.

“Cha!”

Dương Minh Hạo chạy vào như một làn khói.

“Đi gọi Thừa Trạch, Thừa Húc, Thừa Triệt, Cần Vũ đến đây!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng.” Dương Minh Hạo đáp lời, rồi lại chạy đi như một làn khói.

Tên tiểu tử này tuy đôi khi hơi ngốc nghếch nhưng chạy việc thì rất nhanh nhẹn.

Dương Chính Sơn vừa ăn xong bữa trưa, Dương Thừa Trạch và ba người kia đã đến quan nha của Nghênh Hà đồn.

“Thừa Trạch, người chịu trách nhiệm chiêu mộ lưu dân, bất kỳ ai muốn đến đồn điền chúng ta thì sẽ được phân phát đất hoang, sửa chữa nhà cửa, phát lương thực sáu tháng theo đầu người!” Dương Chính Sơn nói về chính sách chiêu mộ lưu dân.

Đất hoang thì có rất nhiều xung quanh các đồn điền, chủ yếu là không có ai muốn đi khai hoang.

Nhà cửa thì có thể xây dựng trong đồn điền, đồn đài, ụ canh gác.

Còn lương thực thì đây là điều khiến Dương Chính Sơn đau đầu nhất, dù sao thì bây giờ hẳn thực sự thiếu lương thực nhưng đợi Dương Minh Vũ trở về, lượng lương thực trong tay hẳn có thể duy trì được một thời gian.

“Hạ quan tuân lệnh!” Dương Thừa Trạch nhận lấy cuốn sổ nhỏ mà Dương Chính Sơn đưa tới, đáp lời.

“Thừa Húc, người chịu trách nhiệm tổ chức luyện binh, đây là những giáo quan ta đã chọn từ Lâm Quan đồn và kế hoạch huấn luyện ta đã chế định.” Dương Chính Sơn lại đưa một cuốn sổ nhỏ cho Dương Thừa Húc.

Dương Thừa Húc cười toe toét, để lộ hai viên răng nanh nhỏ: “Đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ làm tốt!”

“Thừa Triệt, người chịu trách nhiệm tuần tra, người có thể đến Lâm Quan đồn chọn hai mươi người, trong thời gian huấn luyện, bốn đồn điền, bảy đồn đài, mười sáu ụ canh gác, đều do người phụ trách tuần tra.” Dương Chính Sơn lại nói với Dương Thừa Triệt.

Huấn luyện rất quan trọng nhưng nhiệm vụ phòng thủ cũng quan trọng, không thể vì huấn luyện mà khiến nhiệm vụ phòng thủ ở các nơi trở nên lỏng lẻo.

“Đại nhân, nếu có người phạm lỗi thì phải xử lý như thế nào?” Dương Thừa Triệt hỏi.

Dương Chính Sơn nghiêm nghị nói: “Xử lý theo quân pháp thời chiến! Nói rõ với mọi người trước, nếu còn có người phạm lỗi thì xử tử tại chỗ!”

Trước đó, hắn đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả các đèn điện, đèn đài và ụ canh gác trong phạm vi quản lý của Nghênh Hà đồn, dọn sạch những kẻ chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Mà trong thời gian này, hắn trước là lập uy, sau là phát nước phát lương, tích lũy cho mình không ít uy vọng.

Tin rằng chỉ cần không phải là loại người vô lại thì sẽ không gây rắc rối cho hắn.

“Hạ quan hiểu rồi!” Dương Thừa Triệt nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, lại nhìn về phía Dương Cần Vũ.

Tên tiểu tử này tuổi tác ngang Dương Minh Hạo nhưng lại già dặn hơn Dương Minh Hạo một chút.

“Người chọn hai mươi hán tử trong đồn điện có thể làm việc nặng, thuê với giá mười lăm văn một ngày!”

Hắn phải tìm cách kiếm tiền cho quân hộ trong đồn điện, việc này cũng nên đưa vào chương trình nghị sự.

“Vâng!” Dương Cần Vũ đáp lời.

Nhiệm vụ được phân công, mọi người đều bận rộn.

Dương gia thôn.

Khi Dương Minh Vũ dẫn theo năm mươi binh lính trở về, không tránh khỏi việc thu hút vô số sự chú ý và bàn tán.

Không ít dân làng nhìn thấy Dương Minh Vũ đều nhiệt tình chào hỏi.

“Minh Vũ, những người này đều là thuộc hạ của con à?”

“Ta nghe nói con đã là phó thiên hộ? Có phải thật không?”

“Chính Sơn thúc vẫn khỏe chứ!”

“Con phải nhớ ơn Chính Sơn thúc đã nâng đỡ, chúng ta không thể quên cội nguồn!”

Nghe những lời quan tâm và ngưỡng mộ của dân làng, Dương Minh Vũ cười thật thà, miệng há hốc thật to.

Hắn khó khăn lắm mới thoát khỏi sự nhiệt tình của dân làng, đi đến trước mặt Dương Chính Tường.

“Tộc trưởng!”

“Không tệ, trông cường tráng hơn rồi!” Dương Chính Tường vuốt chòm râu dài, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

So với Dương Minh Vũ trước đây, Dương Minh Vũ bây giờ vạm vỡ hơn, cũng oai phong hơn nhưng đó là nếu bỏ qua vẻ mặt ngây ngô trên khuôn mặt hắn.

“Tộc trưởng, đạo này khỏe chứ?” Dương Minh Vũ cũng đang quan sát Dương Chính Tường.

Dương Chính Tường đã già rồi, dù là võ giả cũng không thể che giấu được sự thật là hắn đang già đi.

Nhưng tinh thần của hắn rất tốt, đôi mắt đục ngầu sáng ngời, như thể tràn đầy sức sống vô hạn.

“Tốt, ta bây giờ khỏe lắm!” Dương Chính Tường cười ha hả.

Cùng với sự phát triển và lớn mạnh của tộc Dương thị, hắn là tộc trưởng này cũng được coi là nhân vật có máu mặt ở cả huyện An Ninh.

Đặc biệt là sau khi Dương Chính Sơn thăng quan, không ít người đến bái phỏng hắn, muốn thông qua mối quan hệ của hắn để tìm một tương lai ở dưới trướng Dương Chính Sơn.

Được nhiều người nâng niu, được nhiều người tôn trọng, Dương Chính Tường như được hồi xuân, ngày nào cũng tràn đầy tinh thần, sức sống dồi dào.

Dương Minh Vũ cũng cười theo nhưng ánh mắt hẩn nhanh chóng chuyển đến phía sau Dương Chính Tường.

“Cha, mẹ! Hải nhi bất hiếu, xin cha mẹ nhận lễ của hải nhi!”

Dương Minh Vũ vụng về nói nhưng thành tâm quỳ xuống trước mặt cha mẹ mình, dập đầu ba cái thật mạnh.

“Mau đứng lên, mau đứng lên!” Hai vợ chồng già nhìn đại nhi tử của mình, vừa mừng vừa thương.

Mừng vì nhi tử của mình đã nên người, thương vì nhi tử của mình phải ra chiến trường, phải chém giết với Hồ tộc hung tàn.

Chương 144: Giá lương thực, đốt than củi

“Cha!” Dương Minh Vũ cười hì hì, ánh mắt lại dừng trên người phụ nhân sau lưng cha hắn, phụ nhân còn dắt theo một đứa trẻ ba bốn tuổi, đó là vợ con hắn.

“Đương gia!”

“Cha!”

Một nhà đoàn tụ, có rất nhiều chuyện muốn nói.

Dương Chính Tường đương nhiên sẽ không quấy rầy người ta đoàn tụ nên sau khi gặp Dương Minh Vũ, hắn liền cho Dương Minh Vũ về nhà trước.

Còn những binh lính mà Dương Minh Vũ dẫn về, hắn đều đã sắp xếp ổn thỏa.

Nghỉ ngơi một đêm, Dương Minh Vũ lại đến nhà Dương Chính Tường.

“Tộc trưởng, đây là thư của đại nhân!”

Dương Chính Tường nhận lấy thư, xem xong, hắn hơi nhíu mày.

“Trận hạn hán ở trấn Trùng Sơn nghiêm trọng lắm à?”

Trước đó Dương Chính Sơn đã viết thư cho hắn, nói rằng trấn Trùng Sơn hạn hán lớn, lương thực năm nay có thể sẽ tăng giá, đặc biệt dặn hắn không được để tộc nhân bán lương thực với giá rẻ.

“Vâng, nhiều nơi đã mất mùa, những nơi tốt hơn cũng chỉ thu hoạch được ba bốn phần so với năm ngoái!” Dương Minh Vũ thành thật nói.

Dương Chính Tường gật đầu, vuốt râu trầm ngâm một lát: “Giá lương ở huyện An Ninh cũng tăng không ít, ta có thể thay mặt tộc nhân quyết định, bán lương thực cho các người theo giá của năm ngoái!”

Hắn nói là các người, chứ không phải Nghênh Hà đồn.

“Không cần, đại nhân đã nói, không thể để tộc nhân chịu thiệt!” Dương Minh Vũ lắc đầu.

“Giá quá cao sẽ không gây phiền phức cho Chính Sơn chứ?” Dương Chính Tường có nỗi lo như vậy.

“Giá quá thấp mới gây phiền phức!” Dương Minh Vũ cười nói.

Hắn ngốc nhưng không ngu.

Trần Trùng Sơn tăng giá lương thực là điều tất yếu, nếu lúc này Dương Chính Sơn mua về một lô lương thực giá rẻ, vậy nếu những người khác cũng tìm Dương Chính Sơn mua lương thực thì giá cả phải tính như thế nào?

Những người khác thì thôi nhưng nếu là quan viên của Kiến Ninh vệ thì sao?

Họ mua lương thực không nhất thiết là để dùng cho tướng sĩ, mà có thể chỉ là để kiếm lời.

Vì vậy, nếu Dương Chính Sơn thực sự mua được lương thực giá rẻ, không những không có lợi ích gì, mà còn có thể rước họa vào thân.

Dương Chính Tường lại suy nghĩ một chút, rồi nói: “Vậy thì tính bốn lạng bạc một gánh đi!”

“Được!” Dương Minh Vũ rất sảng khoái đồng ý.

Trước khi trở về, hắn đã đến thành huyện An Ninh, hiện tại giá lương ở thành huyện An Ninh cũng vào khoảng bốn lượng bạc một gánh.

Theo giá này mà thu mua lương thực từ Dương gia thôn, thật ra là hơi cao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại là mùa thu hoạch, đúng vào thời điểm lương thực nhiều nhất, cũng là lúc giá lương thấp nhất trong năm, nếu đợi qua năm, giá lương chắc chắn sẽ còn tăng.

Thôn dân Dương gia thôn chỉ cần giữ lương thực đến sau Tết, chắc chắn có thể bán được bốn lượng, thậm chí là năm lượng trở lên.

Sau khi thương lượng giá lương, Dương Chính Tường lập tức triệu tập dân thôn bắt đầu bán lương thực.

Còn Dương Minh Vũ sau khi giao bạc cho Dương Chính Tường thì đến nhà Dương Chính Sơn.

“Đại nhân nói bảo mọi người thu dọn đồ đạc, hai ngày nữa theo chúng ta về Nghênh Hà đồn!” Dương Minh Vũ nói với Dương Minh Thành.

Trước đó Dương Chính Sơn đã quyết định đưa cả nhà đến Nghênh Hà đồn, vừa hay lần này Dương Minh Vũ trở về, họ có thể cùng nhau về Nghênh Hà đồn.

“Thật à!” Dương Minh Thành mừng rỡ.

Nếu không thường xuyên có thư từ gửi về từ trấn Trùng Sơn, hắn còn tưởng người cha ruột Dương Chính Sơn đã quên mất cả gia đình họ.

Tính ra Dương Chính Sơn đã xa nhà hơn nửa năm, hắn thực sự rất muốn gặp lại Dương Chính Sơn, càng muốn được

ở bên cạnh Dương Chính Sơn.

“Ừ! Đại nhân vẫn luôn nhớ đến mọi người!” Dương Minh Vũ cười nói.

“Vậy ta sẽ đi chuẩn bị ngay!” Dương Minh Thành có chút nóng lòng.

...

Ngoài Nghênh Hà đồn.

Dương Chính Sơn đang chỉ huy hơn mười thanh niên đào bùn sông, đắp lò than ở bãi sông.

Bên cạnh còn chất đồng một đồng củi lớn chặt từ trên núi.

Lò than họ đắp là lò than hình tam giác, mỗi cạnh dài khoảng hai mét, sâu xuống đất hơn một mét, đầu trước hơi cao hơn đầu sau, phía sau đào ống khói và lỗ thông khói.

Đợi lò than đắp xong, Dương Chính Sơn liền chỉ huy mọi người bắt đầu nung lò.

“Cha, như vậy thật sự có thể đốt ra than củi ư?” Dương Minh Hạo nhìn lò than đã cháy, không nhịn được hỏi.

Đúng vậy, việc Dương Chính Sơn muốn làm chính là đốt than củi.

Trần Trùng Sơn mùa đông dài và lạnh, nhu cầu củi đốt than củi của người dân rất lớn.

Đặc biệt là những gia đình quan lại, trước khi vào đông đều sẽ mua một lượng lớn than củi, mà giá than củi cũng không hề rẻ.

Ở kiếp trước, Dương Chính Sơn đã xem video liên quan đến việc đốt than củi, thậm chí còn muốn thử một lần, đáng tiếc lúc đó hấn bận rộn công việc, căn bản không có thời gian để thử.

Còn bây giờ hẳn muốn tìm một nghề cho quân hộ trong đồn, không nghi ngờ gì nữa, đốt than củi là thích hợp nhất.

Thị trường đủ lớn, chi phí đủ thấp, mấu chốt là xung quanh Nghênh Hà đồn có rất nhiều núi rừng.

Nếu ở Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không đốt than củi, bởi vì xung quanh Lâm Quan đồn không có nhiều gỗ để sử dụng.

Nghênh Hà đồn thì khác, phía Tây của Nghênh Hà đồn là núi rừng trùng điệp, thứ không thiếu nhất chính là gỗ.

Ngoài Nghênh Hà đồn, tài nguyên gỗ xung quanh Tam Sơn đồn cũng rất phong phú.

Có nguồn tài nguyên gỗ phong phú, chi phí đốt than củi chỉ là chi phí nhân công.

So với xưởng sản xuất tiền tuyến của Lâm Quan đồn, lợi nhuận từ việc đốt than củi này sẽ lớn hơn một chút.

Chương 145: Giá lương thực, đốt than củi (2)

“Có lẽ có thể!” Dương Chính Sơn có chút không tự tin.

Dù sao hắn cũng chưa từng thực sự đốt than, chỉ xem qua một số video liên quan.

Sau khi bắt đầu nung lò, Dương Chính Sơn sắp xếp hai người trông lửa, rồi rời đi trước.

Nung lò cần hai ngày, có thể đốt ra than củi hay không, hai ngày sau sẽ có kết quả.

Trở về Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn lại đến khu quân hộ phía sau quan nha xem xét.

Sau khi thu hoạch vụ thu kết thúc, hắn đã điều động toàn bộ quân hộ trong đồn.

Đốt than củi chỉ là chuyện nhỏ, có hai mươi người là đủ, chuyện lớn thực sự là xây dựng đồn.

Mặc dù nhà cửa ở Nghênh Hà đồn này tốt hơn nhiều so với Lâm Quan đồn trước đây nhưng Dương Chính Sơn vẫn không hài lòng.

Hơn nữa, tiếp theo hắn còn phải chiêu mộ lưu dân, bố trí lưu dân, cũng cần xây dựng một số nhà cửa cho lưu dân.

Vì vậy, hiện tại Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn đều đang tiến hành xây dựng lớn.

Xây nhà, xây chuồng ngựa, xây chuồng lợn, xây chuồng gà, v.v.

Nói một cách đơn giản, Dương Chính Sơn muốn cải tạo lại toàn bộ ba đồn.

Không chỉ ba đồn, sau khi cải tạo xong đồn, hấn còn phải cải tạo lại toàn bộ các đồn nhỏ và đài báo.

Nhìn những quân hộ đang bận rộn, Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng.

“Lão Lý!”

“Đại nhân!”

Lão Lý đang dẫn một nhóm thiếu niên xây chuồng ngựa nghe thấy tiếng gọi, vội vàng chạy đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“Mang hai con lợn đến đây, hôm nay thêm món cho mọi người!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Đại nhân nhân từ!” Lão Lý lập tức tươi cười.

Mọi người ăn thêm, hấn cũng ăn thêm.

Có thể ăn thịt lợn miễn phí, hấn đương nhiên vui mừng.

“Đúng rồi, thông báo xuống, sau này trong đồn không được tự ý nuôi lợn, nuôi gà vịt!” Dương Chính Sơn nghĩ đến môi trường hôi thối trong đồn, nói.

Đối với quân hộ, nuôi lợn nuôi gà trong nhà là chuyện rất bình thường.

Nhưng Dương Chính Sơn không thể không cấm.

Đồn chỉ lớn như vậy, nhà của mỗi quân hộ đều san sát nhau, bố trí rất chật chội.

Quân hộ không giống như nông hộ trong thôn, nông hộ đều có một cái sân lớn, hơn nữa hàng xóm với nhau còn để trống một vài mảnh đất, nuôi lợn nuôi gà không sợ hôi thối đến hàng xóm.

Quân hộ trong đồn thì khác, sân của họ rất nhỏ, nhà này nuôi hai con lợn, nhà kia nuôi mấy con gà, khiến cho cả đồn hôi thối.

“VẬY VẪN NUÔI CHUNG VỚI NHAU Ừ?” Lão Lý cũng không phải là người ngu ngốc, khi ở Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn đã xây chuồng lợn và chuồng gà, thuê quân hộ đến nuôi, ở đây cũng nên như vậy.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Chuyện này cũng giao cho người phụ trách.”

Sắp xếp xong mọi việc trong đồn, Dương Chính Sơn mới trở về quan nha.

“ĐẠI NHÂN, DANH SÁCH BINH LÍNH ĐỢT ĐẦU ĐƯỢC HUẤN LUYỆN ĐÃ XÁC ĐỊNH XONG, ĐẠI NHÂN CÓ MUỐN XEM KHÔNG?” Dương Thừa Húc đưa một bản danh sách đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không nhận danh sách, mà nói: “NGƯỜI CỨ LO LIỆU ĐI! CHUẨN BỊ KHI NÀO BẮT ĐẦU HUẤN LUYỆN?”

“NGÀY MAI HẠ QUAN SẼ CHO NGƯỜI ĐI THÔNG BÁO CÁC ĐỒN, BA NGÀY SAU BẮT ĐẦU HUẤN LUYỆN!” Dương Thừa Húc nói.

“Ừ! ĐÃ TÌM ĐƯỢC ĐẦU BẾP PHỤ TRÁCH NẤU ĂN CHƯA?”

“ĐÃ TÌM ĐƯỢC RỒI, TỔNG CỘNG MƯỜI HAI NGƯỜI, CÓ THỂ BẮT ĐẦU LÀM VIỆC BẤT CỨ LÚC NÀO!” Dương Thừa Húc cười để lộ hai cái răng nanh nhỏ.

Binh lính được huấn luyện đều do quan nha lo ăn, đợt đầu tiên này có tới hai trăm binh lính, chỉ riêng việc nấu ăn đã không phải là chuyện nhỏ.

“LỀU TRẠI ĐỦ KHÔNG?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“ĐỦ RỒI, TRONG KHO CÓ BA MƯƠI LỀU TRẠI, NGOÀI RA TRONG ĐỒN CÒN CÓ THỂ DỌN RA ĐƯỢC HƠN MƯỜI GIAN NHÀ, CHEN CHÚC MỘT CHÚT CŨNG ĐỦ CHO HAI TRĂM NGƯỜI Ở!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Vậy người đi làm việc đi!”

Hai ngày sau, mở lò lấy than.

Theo những thanh niên khỏe mạnh kéo than củi trong lò than ra, thành quả lần đầu tiên đốt than củi hiện ra trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Minh Hạo cầm một thanh gỗ nhỏ cào cào: “Sao còn có những thanh mới cháy một nửa?”

“Có một số còn cháy thành tro rồi!”

Một đồng đen sì được lôi ra nhưng sản lượng ít hơn nhiều so với lượng gỗ bỏ vào.

Dương Chính Sơn cũng tiến lên xem, đốt than là như vậy, chắc chắn sẽ có một số hao hụt, hơn nữa đây còn là một nghề kỹ thuật, hao hụt bao nhiêu, hoàn toàn phụ thuộc vào thao tác trong quá trình đốt.

Thông qua việc quan sát sự thay đổi màu sắc khói, để xác định tình trạng đốt cháy của gỗ, ngoài ra việc xếp củi trong lò than cũng có kỹ thuật.

Đối với những điều này, Dương Chính Sơn cũng không phải là rất thạo nhưng điều này không quan trọng, cái gọi là quen tay hay việc.

Dương Chính Sơn ước tính, lần đốt than này hao hụt khoảng một nửa.

Lần đầu tiên đốt than củi, có được thành quả như vậy, Dương Chính Sơn đã rất hài lòng.

“Nhị Hổ!”

Dương Chính Sơn gọi một tráng hán tóc mai đã điểm sương.

“Đại nhân!”

Lý Nhị Hồ là quân hộ trong Nghênh Hà đồn, hồi trẻ hắn còn từng đảm nhiệm chức tiểu kỳ, chỉ là hiện tại hắn đã lớn tuổi, đại nhi tử của hắn đã thay thế hắn.

“Cũng coi như không tệ, sau này việc đốt than củi sẽ do người phụ trách, tiền công của người sẽ nhiều hơn bọn họ ba phần!” Dương Chính Sơn nói.

Lý Nhị Hồ nghe vậy, lập tức mừng rỡ: “Tạ đại nhân quan tâm!”

“Ừm, lò than xây không có vấn đề gì, các người xây thêm mấy cái nữa!”

“Đợi mấy ngày nữa, bên này ổn thỏa, người lại dẫn hai người đến Tam Sơn đồn bên kia cũng xây mấy lò than!”

Chương 146: Đoàn tụ gia đình

Dương Chính Sơn phân phó.

“Vâng!” Lý Nhị Hồ đáp.

Kinh nghiệm không đủ, có thể từ từ tích lũy, có thể có thu hoạch, Dương Chính Sơn đã rất hài lòng.

Có nghề đốt than củi này, quân hộ ở Nghênh Hà đồn và Tam Sơn đồn cũng có thể kiếm thêm thu nhập.

Kế hoạch xóa đói bước đầu coi như hoàn thành.

Nhưng bây giờ hắn còn cần một người bán hàng, giúp hắn bán than củi trong quan thành.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, quyết định vẫn để La Thường làm người bán hàng này.

Mặc dù La Thường là người mở cửa hàng vải nhưng hắn đã kinh doanh trong quan thành hơn mười năm, có một số mối quan hệ, để hắn bán than củi sẽ tốt hơn Dương Chính Sơn tìm một người lạ.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng không thể để La Thường làm không công, hắn phải trả hoa hồng cho La Thường.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Dương Chính Sơn đã viết một lá thư, nhờ Dương Minh Hạo chuyển đến cho La Thường.

Thị trường chính để hắn bán than củi vẫn là thành Trùng Sơn quan, mặc dù Nghênh Hà đồn thuộc Kiến Ninh vệ nhưng

Nghênh Hà đồn cách Kiến Ninh vệ tới hơn bảy mươi dặm, ngược lại chỉ cách quan thành không đến ba mươi dặm.

...

Ngày mười tám tháng chín.

Các binh lính của các đồn, đài và bát canh lần lượt đến Nghênh Hà đồn, khiến cho Nghênh Hà đồn vốn đã náo nhiệt trở nên vô cùng nhộn nhịp.

Khi nhận được tin tức về việc huấn luyện, hầu hết các binh lính đều vô cùng lo lắng nhưng khi biết rằng trong thời gian huấn luyện, quan nha sẽ lo cơm nước và còn phát lương theo chế độ thời chiến, tâm trạng của các binh lính lại trở nên phấn khởi.

Không cần ra trận mà vẫn có lương, chuyện tốt như vậy trước nay chưa từng có.

Vì vậy, họ đều mang theo tâm trạng phấn khởi và mong đợi đến Nghênh Hà đồn.

Tuy nhiên, sau khi bắt đầu huấn luyện, sự phấn khích trong lòng họ đã biến mất không còn dấu vết.

Kế hoạch huấn luyện do Dương Chính Sơn biên soạn thực sự rất mệt mỏi, ngay cả những bài huấn luyện cơ bản nhất lúc đầu cũng đủ khiến những binh lính vốn lười biếng này phải vất vả.

Hơn nữa, do thời gian gấp rút, Dương Chính Sơn không giống như khi ở Lâm Quan đồn, lúc đầu đã giảm bớt cường độ huấn luyện.

“Nói cho các người biết, lương của lão tử không dễ lấy như vậy đâu! Muốn ăn no, muốn lấy lương thì đừng sợ đổ mồ hôi!”

“Nếu các người đã đến đây thì hãy chuẩn bị tinh thần đổ máu đổ nước mắt!”

“Lần huấn luyện này, có thể bị thương, cũng có thể mất mạng!”

“Lão tử phát cho các ngươi lương thời chiến thì các ngươi phải đối xử với huấn luyện theo thái độ trên chiến trường!”

“Nếu ai phạm lỗi sẽ xử lý theo quân pháp, nếu ai dám bỏ trốn sẽ xử lý theo tội đào binh!”

Trên bãi sông phía đông Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn khoanh tay, đi lại giữa các hàng ngũ, lạnh lùng quát.

Bây giờ việc huấn luyện không cần hấn địch thân lo nữa nhưng ngày đầu tiên này hấn vẫn phải huấn thị.

Dựa trên nguyên tắc vừa ân vừa uy, cho ăn, phát lương là ân, nói rõ quân pháp là uy.

Những binh lính này không giống với những binh lính ở Lâm Quan đồn.

Binh lính ở Lâm Quan đồn là dân tị nạn, còn những binh lính này lại là một lũ lính già đời.

Không cho chúng một chút đòn đau thì e rằng không thể trấn áp được chúng.

Dương Chính Sơn đã chuẩn bị sẵn sàng để giết gà dọa khỉ, chỉ không biết con gà đó sẽ nhảy ra lúc nào.

“Đừng có nói với ta rằng các ngươi không chịu nổi!”

“Các ngươi có muốn trở thành võ sĩ không, có muốn lập công lập nghiệp không, có muốn làm quan không?”

“Nếu các ngươi muốn thì hãy liều mạng luyện tập cho ta!”

“Hôm nay ta muốn tặng cho các ngươi một câu! Lính nào không muốn làm tướng thì không phải là lính tốt!”

“Lần huấn luyện này ta sẽ cho các ngươi một cơ hội làm quan, sau khi hoàn thành ba kỳ huấn luyện, sẽ tổ chức một đại

hội tỵ võ.”

“Đại hội chia làm hai loại là kỵ binh và bộ binh, người đứng đầu sẽ được phong chức bách hộ, người đứng thứ hai đến thứ mười sẽ được phong chức thử bách hộ, tổng kỳ.”

“Có thể làm quan hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào các người có đủ nỗ lực hay không?”

“Ha ha ha~~ Các tướng sĩ, ta rất mong chờ màn thể hiện của các người!”

Dương Chính Sơn cười lớn rồi bỏ đi.

Còn những binh lính trên bãi sông thì đều vô cùng phấn khích.

Làm quan ư?

Ai mà không muốn chứ? Lính nào không muốn làm tướng thì không phải là lính tốt.

Tướng quân thì quá xa vời nhưng bách hộ, thử bách hộ, tổng kỳ thì lại ở ngay trước mắt họ.

“Đại nhân anh minh!”

Không biết là ai hô lên một tiếng, ngay sau đó cả bãi sông vang lên những tiếng reo hò.

“Đại nhân anh minh!”

“Đại nhân anh minh!”

Tiếng reo hò vang dội nhưng Dương Chính Sơn đã rời đi.

“Im miệng, im miệng!”

“Tất cả đứng nghiêm cho ta!”

Tiếp đó, tiếng quát tháo của Dương Thừa Húc và các giáo quan khác vang lên.

Ngay khi cuộc huấn luyện đang diễn ra rầm rộ, Dương Minh Thành đã áp giải hơn hai mươi xe lương thực trở về Nghênh Hà đồn, cùng đi còn có Vương thị và những người khác.

Trong hậu viện quan nha, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng gặp lại đại nhi tử, tiểu nữ nhi, con dâu trưởng, con dâu thứ hai, đại tôn tử, nhị tôn tử, đại tôn nữ và ba đồ đệ của mình.

“Nhi tử lạy cha!”

Dương Minh Thành vừa đi đến trước mặt Dương Chính Sơn, còn chưa đợi Dương Chính Sơn lên tiếng, đã quỳ xuống dập đầu.

Hắn vừa quỳ xuống, Vương thị và Lý thị phía sau cũng quỳ theo, sau đó tất cả đều quỳ xuống.

Chương 147: Đoàn tụ gia đình (2)

Dương Chính Sơn nhìn họ, ria mép khẽ run.

Mẹ kiếp!

Sao lại quỳ xuống rồi?

Mặc dù người là nhi tử ta, mặc dù ta biết người hiếu thuận nhưng chúng ta có thể dừng động một tí là quỳ xuống dập đầu được không?

Ở triều đại Đại Vinh, lễ quỳ không thịnh hành.

Ngay cả ở triều đình, bình thường cũng không cần hành lễ quỳ, chỉ có những lễ lớn mới dùng lễ quỳ.

Còn dân gian, cũng không có quy định rõ ràng yêu cầu bách tính phải hành lễ quỳ với quan lại.

Thông thường, võ sĩ hành lễ ôm quyền, thư sinh hành lễ chắp tay.

Tất nhiên, thiên địa quân thân sư, lúc nào cần quỳ thì vẫn phải quỳ.

Con hiếu cháu thảo quỳ lạy cũng là điều nên làm.

Chỉ là Dương Chính Sơn không thích cho lắm, vì điều này khiến hắn trông già dặn, bối phận cao.

“Khụ khụ, đứng lên đi!”

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ vuốt vuốt bộ râu dài.

Bộ râu này càng ngày càng dài, cái mác lão gia gia này không bỏ được rồi.

Dương Minh Thành đứng dậy khỏi mặt đất, cười đến nỗi không thấy cả mắt.

“Cha!”

Dương Chính Sơn gật đầu, ánh mắt lướt qua những người phía sau hắn.

Khuôn mặt Vương thị dường như lại to hơn trước, giống như một chiếc bánh nướng, vòng eo cũng có vẻ đang phát triển theo cái thùng nước, trông còn to hơn cả Lý thị đang mang thai bảy tháng.

Lý thị cũng béo hơn một chút, nói chính xác là đầy đặn hơn, không còn gầy yếu như trước.

Tiểu nữ nhi Dương Vân Tuyết đã cao lớn hơn, mái tóc đen nhánh được buộc thành hai búi tóc, trông càng đáng yêu hơn! Lâm Triền, ừm, tiểu tử này có vẻ chừng chạc hơn rồi.

Vương Vân Kiều đã cao hơn, cũng béo hơn, còn hài tử trong lòng nàng đang dùng đôi mắt to tròn nhìn Dương Chính Sơn.

“Gia gia! Con nhớ ông!”

Củ cải nhỏ Dương Thừa Nghiệp chen chúc trong đám đông, ôm lấy chân Dương Chính Sơn, ngẩng đầu lên nói một cách tủi thân.

“Gia gia, con cũng nhớ ông!” Cục bột nhỏ Dương Thừa Mậu cũng chạy theo, chớp đôi mắt to long lanh nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn hai tôn tử này, trong lòng thầm nghĩ: “Tôn tử, tôn tử à! Đây đều là tôn tử của ta!”

Xa nhà nửa năm, hắn gần như quên mất hai tôn tử này rồi, bây giờ bọn nó đột nhiên xuất hiện, hắn có chút không thích ứng.

Tuy nhiên, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười từ bi, một tay bế một đứa, nói: “Gia gia cũng nhớ các con!”

Đi vào nhà, hắn ngồi xuống ghế, cầm kẹo mạch nha đã chuẩn bị sẵn đưa cho chúng.

Ngay lập tức, trong nhà hiện lên cảnh ông cháu quây quần, vui vẻ.

“Ở nhà các con có ngoan không?”

“Gia gia, con ngoan nhất!” Dương Thừa Nghiệp đã bốn tuổi, biết điều phải trái, ở bên cạnh Dương Chính Sơn tỏ ra rất ngoan ngoãn.

Còn Dương Thừa Mậu thì hoạt bát hơn, dường như thấy cái gì cũng mới lạ, bước đôi chân ngắn cũn, trong nhà nhìn đông ngó tây.

Dương Chính Sơn trêu chọc hai tôn tử một lúc, rồi lại bế Dương Thanh Uyển lại.

Dương Thanh Uyển đã một tuổi bốn tháng, là một tiểu nữ oa mềm mại, trông càng đáng yêu hơn.

Dương Chính Sơn vốn muốn gần gũi với tôn nữ của mình nhưng vừa bế Dương Thanh Uyển vào lòng, tôn nữ này đã túm lấy bộ râu của hắn.

Dương Chính Sơn nhất thời không để ý, lại bị nàng giật đứt mấy sợi râu.

Tôn nữ ngoan, sao con lại có thể đánh lên gia gia của con!

Dương Chính Sơn đau đến mức nhe răng.

“Cha!”

Thấy hắn như vậy, Dương Minh Thành và Vương thị lập tức căng thẳng.

“Nha đầu chết tiệt này, không biết nặng nhẹ, đáng đánh!”
Vương thị lo lắng tiến lên, định đánh nữ nhi của mình.

Dương Chính Sơn vội vàng ngăn lại: “Không sao, không sao!”

Nhưng dáng vẻ của Vương thị vẫn làm Dương Thanh Uyển sợ hãi, òa lên khóc nức nở.

Ngay lập tức, trong nhà vang lên tiếng khóc lớn.

Dương Chính Sơn nhướng mày.

Tiếng của tiểu nha đầu này thật lớn!

“Ngoan nào, đừng khóc, đừng khóc!” Dương Chính Sơn có chút luống cuống dở dằn.

Nhưng hắn càng dỗ, tiểu nha đầu càng khóc dữ dội, thậm chí còn khóc đến nấc cụt.

Dương Chính Sơn hoàn toàn bối rối!

Hắn vẫn rất thích hài tử nhưng hắn không có kinh nghiệm chăm chúng.

“Đại tẩu, mau đến dỗ đại nha đầu đi, không được đánh!”
Dương Chính Sơn không còn cách nào khác, đành cầu cứu Vương thị.

Vương thị cũng là người thương nữ nhi, chỉ là trước mặt cha chồng, nàng sợ nữ nhi mình chọc cha chồng không vui nên mới tỏ ra căng thẳng và vội vàng như vậy.

Bây giờ nghe Dương Chính Sơn nói, Vương thị vội vàng đón lấy nữ nhi, ôm vào lòng dỗ dằn.

Nàng chỉ dỗ một lúc, tiểu nha đầu đã nín khóc.

Dương Chính Sơn vừa buồn cười vừa bất lực.

Nha đầu này không thích người gia gia này của nàng là hấn ư! Cũng đúng, với nha đầu này mà nói, hấn, gia gia này hấn là một người xa lạ.

Hơn nửa năm, đủ để nha đầu này quên mất hấn, gia gia của nàng.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Lý thị đang mệt mỏi, nói: “Ta đã phái người đi báo cho Minh Chí rồi, ngày mai nó sẽ về!”

Gần đây, Chu Lan cũng bắt đầu luyện binh, Dương Minh Chí bận rộn vì chuyện này nên vẫn chưa về.

Nhưng vợ con hấn đã đến, Dương Minh Chí cũng nên về thăm, huống hồ Lý thị còn đang mang thai, đã hơn nửa năm không gặp, hấn không về thăm cũng không hợp lý.

“Tạ ơn cha!” Lý thị dịu dàng cười, khom người hành lễ.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, Lý thị ôn hòa hơn Vương thị rất nhiều, lại biết điều, là một nữ nhân tốt.

“Các ngươi cũng mệt rồi, xuống nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì tôi nói sau!” Dương Chính Sơn nói.

“Đại ca, đại tẩu, mọi người theo đệ!” Dương Minh Hạo lập tức lên tiếng.

Chương 148: Đồ đệ, lưu dân

Nói xong, hắn dẫn mọi người rời khỏi đại sảnh.

Hậu viện quan nha Nghênh Hà đồn rất rộng, nhà chính có bốn gian, gian phòng phía Đông bốn gian, gian phòng phía Tây bốn gian, hai gian phòng nhỏ. Hai sân ngang phía Đông và phía Tây đều có ba gian nhà chính, hai gian phòng nhỏ. Ngoài ra, sân trước còn có bốn gian nhà ngang, sân sau còn có năm gian nhà hậu.

Tổng cộng có hơn ba mươi gian phòng, đủ để Dương Chính Sơn và gia đình sinh sống.

Dương Chính Sơn đã sắp xếp chỗ ở cho từng người, đại phòng ở sân ngang phía Đông, nhị phòng ở sân ngang phía Tây, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều ở trong phòng nhỏ của nhà chính, Dương Minh Hạo và Lâm Triền ở sân trước.

Sau khi mọi người đi xem chỗ ở của mình, Dương Minh Thành lại quay về đại sảnh nhà chính.

“Cha, đây là thư của ngoại công!”

Nghe nói là thư của Lục Tùng Hạc, Dương Chính Sơn vội vàng nhận lấy.

Gần đây, hắn cũng đã viết thư cho Lục Tùng Hạc, đặc biệt là vào dịp Trung thu, hắn còn cố ý viết thư hỏi thăm.

“Quà Trung thu đã đưa cho ngoại công của con chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Theo lời cha, nhi tử đã chọn một số bút mực giấy nghiên trong kho để đưa đi!” Dương Minh Thành thành thật trả lời.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, bút mực giấy nghiên trong nhà hần đều là quà tặng trước đây, đặc biệt là những món quà cảm tạ của Chu Lan, trong đó có rất nhiều bút mực giấy nghiên tốt, Dương Chính Sơn hầu hết đều tặng cho Lục gia.

Không còn cách nào khác, Dương gia hiện tại chỉ có nửa số người biết chữ, trong đó có Lâm Triễn, không dùng hết được nhiều bút mực giấy nghiên như vậy.

Còn Lục gia có mấy người biết chữ, hơn nữa Lục Văn Viễn còn thi đỗ tú tài, thân làm cô trượng như hần đương nhiên phải thể hiện nhiều hơn.

Thư của Lục Tùng Hạc ngắn gọn súc tích, không có nhiều lời xã giao, cũng không có nhiều lời vô nghĩa, nội dung chính là muốn Dương Chính Sơn tìm cho các tôn tử của mình một chức quan.

Lục Tùng Hạc có bốn tôn tử là: Lục Văn Xuân, Lục Văn Kiệt, Lục Văn Hoa và Lục Văn Viễn.

Lục Văn Viễn muốn đi thi khoa cử, không cần Dương Chính Sơn lo lắng.

Nhưng ba tôn tử gọi bằng cô trượng là Lục Văn Xuân, Lục Văn Kiệt và Lục Văn Hoa lại không có thiên phú về học hành.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn không hề phản đối.

Đúng là hần đang thiếu người biết chữ, trước đây Nghênh Hà đồn có không ít thư lại nhưng đều bị Dương Chính Sơn xử lý hết rồi, bây giờ mọi việc trong nhà môn đều đè lên vai Dương Chính Sơn và Dương Minh Vũ, khiến họ trở nên bận rộn hơn.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng không thể lười biếng.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, rồi viết một lá thư cho Lục Tùng Hạc.

Đầu tiên là hỏi thăm sức khỏe của hai cụ, sau đó lại nói về suy nghĩ của mình.

Hắn quyết định sẽ đưa Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa đến.

Lục Văn Xuân là trưởng tôn của Lục gia, năm nay đã hai mươi tám tuổi, tuy không giỏi học hành nhưng làm việc lại chừng chạc và có tính toán, để hắn đến Nghênh Hà đồn, hắn có thể giúp đỡ được không ít.

Còn Lục Văn Hoa là trưởng tôn của nhánh thứ hai Lục gia, năm nay hai mươi lăm tuổi, trước đây đều là Lục Chiêu Nhiên kinh doanh sản nghiệp Lục gia, cũng coi như là người có năng lực.

Như vậy hắn có thể khiến cả hai nhánh của Lục gia đều hài lòng, còn Lục Văn Kiệt, tiểu tử này là tôn tử bất tài duy nhất của Lục gia.

Không phải Lục Văn Kiệt kiêu ngạo, Lục gia cũng không có gì đáng để kiêu ngạo.

Chủ yếu là Lục Văn Kiệt thích cò bạc, Dương Chính Sơn đã nghe nói tiểu tử này gây ra không ít phiền phức ở trấn Thanh Hà, hắn không muốn mang một tên gây họa bên mình.

“Con đưa lá thư này...”

Ban đầu Dương Chính Sơn muốn Dương Minh Thành đưa lá thư này đến chỗ Lư chương quây ở quan thành nhưng nghĩ đến việc Dương Minh Thành còn chưa quen thuộc với quan thành nên hắn đổi giọng nói: “Trước tiên đưa lá thư này cho Minh Hạo đi!”

“Vâng!” Dương Minh Thành có chút thất vọng đáp.

Hắn muốn làm nhiều việc hơn nhưng Dương Chính Sơn lại giao việc này cho Dương Minh Hạo.

Mặc dù chỉ là việc nhỏ như đưa thư nhưng ngay cả việc nhỏ này hấn cũng không thể làm, càng đừng nói đến những việc khác.

Dương Chính Sơn nhìn thấu tâm tư của hấn, cười nói: “Con nghỉ ngơi vài ngày trước, cha còn có một việc quan trọng khác cần con làm!”

Dương Minh Thành có tâm tư như vậy là bình thường, dù sao hấn cũng là trưởng tử.

Nhìn thấy các đệ đệ của mình đều theo cha, hơn nữa nhị đệ còn làm quan, nếu nói trong lòng hấn không có chút oán trách thì mới là lạ.

Thật ra Dương Minh Thành đã rất tốt rồi, trong lòng hấn tuy có oán trách nhưng chưa từng nghĩ đến việc làm gì đó nhằm vào các đệ đệ.

Nghe nói Dương Chính Sơn có việc cần hấn làm, Dương Minh Thành lập tức nở nụ cười thật thà.

“Cha yên tâm, con sẽ làm tốt!”

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Dương Minh Thành rời đi, Lâm Triễn và Vương Vân Kiều lại đến.

Hai người này là đệ tử của hấn, chỉ là vị sư phụ này có vẻ không tận trách, từ khi họ đến Dương gia, Dương Chính Sơn cũng không dạy họ nhiều thứ.

Dương Chính Sơn đánh giá Lâm Triễn một lượt, hài lòng gật đầu: “Thể lực của con đã khỏe hơn nhiều rồi!”

Lâm Triễn trước đây có vẻ hơi gầy yếu, còn Lâm Triễn bây giờ thì khỏe mạnh như một chú bê con, hơn nữa làn da cũng đen đi không ít, rõ ràng là ngày thường hấn luyện võ khá nhiều.

Chương 149: Đồ đệ, lưu dân

(2)

“Đều là nhờ đại sư huynh chăm sóc sư đệ!” Lâm Triễn còn không quên nói giúp Dương Chính Sơn.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên: “Chuyện học hành không cần vội, một thời gian nữa ta sẽ tìm cho con một người thầy!”

Hắn không phải có ý không cho Lâm Triễn học hành, Lâm Triễn vẫn có chút thiên phú về học hành, nếu hắn có thể đi thi khoa cử, Dương Chính Sơn cũng rất vui.

Đáng tiếc là hơn nửa năm nay, Lâm Triễn không học hành đàng hoàng.

Học đường của tộc Dương thị vừa mới xây dựng xong, Lâm Triễn lại đưa hắn đến Nghênh Hà đồn.

Nhưng Dương Chính Sơn định mở một học đường trong Nghênh Hà đồn, hơn nữa còn là một học đường lớn.

Một là để xóa mù chữ cho các tướng sĩ, hai là để con em quân hộ cũng được đi học.

Xóa mù chữ thì đơn giản, chỉ cần tìm vài người biết chữ là được.

Nhưng việc học hành đàng hoàng này cần phải có một người thầy đàng hoàng, ít nhất cũng phải tìm một tú tài.

“Đệ tử không vội!” Lâm Triễn nhẹ giọng nói.

Hắn thật sự không vội, mặc dù phụ thân của hắn hy vọng hắn có thể trở thành một người đọc sách, thi đỗ công danh

nhưng hắn càng hiểu rõ rằng Dương gia đã đối xử rất tốt với hắn, nuôi hắn, dạy hắn võ nghệ, còn nguyện ý chu cấp cho hắn đi học.

Như vậy, hắn còn có thể cầu mong gì nữa? Hắn là người biết ơn.

“Ừ!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Vương Vân Kiều và Vương Minh Triết trong lòng nàng.

“Bé qua đây cho ta xem!”

Vương Vân Kiều vội vàng bế Vương Minh Triết qua.

Một hài tử mười tuổi còn phải chăm sóc một tiểu hài tử, cũng khổ cho nha đầu này rồi.

“Sur phụ!”

Vương Minh Triết và Dương Thanh Uyển gần bằng tuổi nhau nhưng lại hoạt bát hơn Dương Thanh Uyển nhiều, gặp Dương Chính Sơn lại có thể trực tiếp gọi sư phụ, hắn là Vương Vân Kiều đã dạy.

“Con ngoan thật!” Dương Chính Sơn nở nụ cười từ ái.

Hắn tỏ ra rất thân thiết với Vương Minh Triết, là muốn an lòng Vương Vân Kiều.

Đích tôn tử của mình, hắn có thể lơ là một chút, bởi vì dù thế nào thì cũng là đích tôn tử, có quan hệ huyết thống.

Còn với đứa hài tử này, hắn không thể lơ là được, nếu không Vương Vân Kiều chắc chắn sẽ bất an trong lòng.

Quả nhiên thấy Dương Chính Sơn thân thiết với đệ đệ của mình như vậy, trên mặt Vương Vân Kiều nở nụ cười rạng rỡ.

...

Sự xuất hiện của Dương Minh Thành và mọi người khiến bên cạnh Dương Chính Sơn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ Nghênh Hà đồn có rất nhiều việc, Dương Chính Sơn không có thời gian hưởng thụ niềm vui gia đình, thôi được rồi, hắn cũng không thích niềm vui gia đình này lắm.

Hắn vẫn không muốn thừa nhận mình là một ông già.

Mặc dù ở thế giới này, bốn mươi tuổi đã có thể tự xưng là lão phu rồi nhưng hắn chưa từng tự xưng như vậy.

Ngày hôm sau, Dương Minh Chí từ Kiến Ninh về trở về, cả nhà ăn một bữa cơm đoàn viên.

Dương Minh Chí chỉ ở nhà một đêm, rồi vội vã trở về Kiến Ninh về.

Việc huấn luyện binh lính của Chu Lan cũng đang tiến hành khẩn trương, Dương Minh Chí là giáo quan chính, gánh nặng trên vai không nhẹ.

Hắn không muốn làm mất mặt Dương Chính Sơn, càng không muốn để lại cho Chu Lan ấn tượng là làm việc không hiệu quả.

Vì vậy, trong thời gian này, hắn vẫn luôn thể hiện tốt trước mặt Chu Lan.

Điều này cũng chứng minh từ một góc độ khác rằng quyết định ban đầu của Dương Chính Sơn là đúng, Dương Minh Chí thích hợp làm quan hơn Dương Minh Thành, hiểu được mặt lợi hại hơn.

Thời gian trôi qua từng ngày, thời tiết dần chuyển lạnh.

Nhưng toàn bộ Nghênh Hà đồn lại là một cảnh tượng hùng hực khí thế.

Bên trong đồn trại, việc tu sửa xây dựng lại dần đi đến hồi kết, binh lính được huấn luyện đợt đầu tiên trong đồn trại đã quen với cường độ huấn luyện cao.

Cuối tháng chín.

Dương Thừa Trạch đưa đến đợt lưu dân đầu tiên.

Tổng cộng một trăm ba mươi hộ, hơn bốn trăm người.

Tất cả đều là lưu dân quần áo rách rưới.

Để chiêu mộ những người lưu dân này, Dương Thừa Trạch đã tốn không ít công sức.

Năm nay là một năm tai ương, bách tính trấn Trùng Sơn trước là trải qua nạn kỵ binh Hồ tộc xâm lược, sau lại trải qua một trận đại hạn, khiến không ít bách tính phải ly tán.

Có những bách tính trốn thoát khỏi sự cướp bóc của kỵ binh Hồ tộc nhưng lại không chống chọi được với đại hạn.

Dương Chính Sơn sắp xếp toàn bộ đợt lưu dân đầu tiên vào Nghênh Hà đồn, vừa khéo Nghênh Hà đồn mới xây dựng thêm khá nhiều nhà cửa, hoàn toàn có thể bố trí cho nhiều người như vậy.

Bỗng nhiên tăng thêm hơn một trăm hộ gia đình, Nghênh Hà đồn lập tức trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Lưu dân đến đồn trại, trước tiên là đăng ký lập sổ, phát hộ tịch, phân chia nhà cửa, sau đó lại phân phối đất hoang, phát nông cụ và lương thực.

Bây giờ nhiệt độ vẫn chưa quá thấp, họ vẫn có thể khai khẩn một số đất hoang trước khi vào đông.

Nhưng đất hoang vừa khai khẩn chắc chắn sẽ không thu hoạch được nhiều, vì vậy Dương Chính Sơn đã rất hào phóng khi ban lệnh miễn thuế một năm cho họ.

Để tránh những người lưu dân này ngồi không miệng ăn núi lở, Dương Chính Sơn đã để Lý Nhị Hồ chọn một số người trong số những người lưu dân này tham gia vào công việc đốt than củi, đồng thời hắn cũng dặn dò lão Lý chăm sóc thêm những người lưu dân này, thuê thêm một số người nuôi ngựa, nuôi lợn, nuôi gà.

Bận rộn hai ngày, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa cho những người lưu dân, lúc này mới có thời gian rảnh ngồi trong thư phòng uống trà.

Chương 150: Đồ đệ, lưu dân

(3)

“Cha, cha tìm con!” Dương Minh Thành đến thư phòng.

“Ừ!”

Dương Chính Sơn gật đầu: “Con cũng nghỉ ngơi đủ rồi.”

“Cha, con nghỉ ngơi rất tốt! Không cần nghỉ ngơi nữa đâu!”

Dương Minh Thành là người không chịu ngồi yên, trước kia khi gia đình còn nghèo khó, hắn phụ trách công việc đồng áng, sau này Dương Chính Sơn giao hết đất cho tá điền cày cấy, hắn cũng không chịu ngồi không, hôm thì vào rừng săn bắn, hôm thì chạy ra đồng giúp tá điền làm việc.

Rảnh rồi, nhi tử ngoan ngoãn này lại có thể đi giúp tá điền làm việc.

Hơn nữa còn giúp không công.

Khiến cho mấy hộ tá điền kia thấp thỏm lo âu rất lâu, sợ rằng Dương gia sẽ không cho họ thuê ruộng nữa.

Năm nay ruộng Dương gia được mùa, trong đó có một phần công lao của Dương Minh Thành.

Dương Chính Sơn uống hết nước trà trong chén, đứng dậy nói: “Đi, con cùng ta ra ngoài dạo một chút!”

Sau đó, hai người đi ra khỏi thư phòng, cưỡi ngựa rời khỏi đồn trại.

Bọn họ không đi xa, mà đến một bãi cỏ cách đồn trại mười dặm về phía đông.

“Cha, đến đây làm gì vậy?”

Dương Minh Thành nhìn xung quanh, khó hiểu hỏi.

Bãi cỏ này khá rộng, ước chừng khoảng trăm mẫu, bốn phía đều có núi, giữa có một con sông nhỏ chảy qua, con sông nhỏ này chính là con sông vô danh dưới chân Lâm Quan đồn.

Bãi cỏ rất màu mỡ, mặc dù đã vào cuối thu nhưng vẫn ẩn hiện những mảng xanh.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi ở phía bắc, nơi đó có một đồn lửa, bên trong có một hộ quân hộ của một tiểu kỳ.

Ruộng đất xung quanh đồn đã được khai khẩn nhưng bãi cỏ này thì chưa được sử dụng.

Trước đây, khi Dương Chính Sơn tuần tra các trụ lửa và trụ khói báo hiệu, hắn đã thấy bãi cỏ này rất tốt, bây giờ nhìn lại càng thấy hài lòng hơn.

“Xây một trang trại nuôi ngựa! Con thấy nơi này thế nào?” Dương Chính Sơn nói.

“Trang trại nuôi ngựa?” Dương Minh Thành vô cùng kinh ngạc.

Dương Chính Sơn gật đầu, chỉ vào một khoảng đất trống gần bờ sông, nói: “Con nhìn bên kia xem.”

“Khoảng đất trống đó rất thích hợp để xây chuồng ngựa, đến lúc đó sẽ rào toàn bộ khu vực này lại, rồi xây thêm mười mấy cái chuồng ngựa.”

“Con đến quan thành tìm vài người nuôi ngựa giỏi, rồi từ đồn bên kia mời thêm mấy người làm công!”

“Năm đầu tiên, chúng ta chỉ nuôi ngựa con mới trưởng thành, đợi kiếm được tiền, chúng ta sẽ tự phối giống, tự nuôi ngựa con!”

Hắn đã tính toán xong, trước tiên sẽ đến quan thành mua một số ngựa bình thường, dùng nước linh tuyến nuôi dưỡng một thời gian, như vậy ngựa xấu sẽ biến thành ngựa tốt, chắc chắn có thể kiếm được một khoản tiền.

Hơn nữa, thời gian này cũng không cần quá dài, chỉ cần khoảng nửa năm là đủ.

Đợi đến khi bán hết đàn ngựa đầu tiên, rồi mở rộng quy mô chăn nuôi.

Bây giờ, thạch đàm trong không gian mỗi ngày đều có thể phun ra nửa thùng nước linh tuyến, mặc dù nước linh tuyến có nhiều công dụng nhưng nuôi dưỡng mười mấy con ngựa vẫn không thành vấn đề.

“Đây là sản nghiệp của chúng ta, con phải để tâm nhiều hơn.”

“Sau này nhà chúng ta có thể giàu sang hay không, đều trông cậy vào con!”

Dương Chính Sơn ra vẻ rất coi trọng hắn, vỗ vai Dương Minh Thành.

Đầu óc Dương Minh Thành nóng lên, nói: “Cha yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt mọi việc.”

Lúc này hắn đã quên mất mình không biết nuôi ngựa.

Cũng không thể nói là hoàn toàn không biết, dù sao hắn cũng có một con ngựa chiến, hơn nửa năm nay đều là hắn chăm sóc con ngựa chiến của mình.

Chỉ là so với những người nuôi ngựa chuyên nghiệp thì hắn kém xa.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Ngày mai con dẫn Minh Hạo đến quan thành một chuyến, để nó giới thiệu La chương quây và Lư chương quây cho con quen biết.”

“Có chuyện gì có thể nhờ họ giúp đỡ.”

La chương quây thì không cần phải nói nhiều, từ lần Dương Chính Sơn giúp đỡ, La Thường đã vô cùng biết ơn hắn, thời gian này thường xuyên sai người gửi thư cho hắn.

Còn Lư chương quây, Dương Chính Sơn cũng luôn đề lão Lý và Dương Minh Hạo duy trì mối quan hệ thân thiết với hắn, ngày thường đều thường xuyên đến tiệm lương thực của Lư gia.

Hơn nữa Lư gia cũng luôn có ý muốn thân thiết với Dương Chính Sơn, năm nay vào dịp Trung thu, Lư nhị gia còn đích thân đến Dương gia thôn tặng một phần lễ vật.

Vì vậy, Dương Minh Thành đã đau đầu suy nghĩ rất lâu, mới chuẩn bị được một phần quà đáp lễ.

Mặc dù La Thường và Lư chương quây ở quan thành đều không phải là nhân vật lớn nhưng nhân vật nhỏ cũng có tác dụng của nhân vật nhỏ, đặc biệt là về một số chuyện làm ăn, họ đều có thể giúp Dương Chính Sơn rất nhiều.

“Được!” Dương Minh Thành đáp.

Dương Chính Sơn lại đi dạo xung quanh một vòng, sau đó trở về Nghênh Hà đồn.

Nhưng vừa về đến Nghênh Hà đồn, hắn đã phát hiện La Thường lại đến.

Ban đầu hắn còn muốn để Dương Minh Thành đến quan thành làm quen với La Thường, bây giờ vừa khéo, La Thường tự mình đến, Dương Chính Sơn có thể đích thân giới thiệu Dương Minh Thành cho hắn quen biết.

Trong thư phòng, Dương Minh Thành bùng trà lên.

“Đây là trưởng tử Minh Thành của bản quan! Sau này chuyên phụ trách sản nghiệp của Dương gia ta!”

“Vị này chính là La chương quây!”

Dương Chính Sơn giới thiệu cho hai người.

“Tiểu nhân bái kiến đại gia Dương gia!” La Thường không dám tỏ ra kiêu ngạo trước mặt Dương Minh Thành.

“Bái kiến La chương quây!” Dương Minh Thành cũng là người thật thà, không hề coi thường La Thường, một thương nhân như vậy.

Chương 151: Vị khách không mời mà đến, Lư nhị gia

Ba người ngồi xuống, La Thường mới nói rõ mục đích đến của mình.

“Dương đại nhân, tiểu nhân nghe nói đồn trại của chúng ta có thể đốt than củi, không biết Dương đại nhân có chương trình gì đối với việc buôn bán than củi không?” La Thường nhẹ giọng hỏi.

“Toàn bộ than củi đều giao cho người bán, người có thể chiếm hai phần lợi nhuận từ giá bán!”

Dương Chính Sơn đã sớm nghĩ kỹ, đốt than củi hầu như không có chi phí nguyên vật liệu, chi phí đều nằm ở nhân công, vì vậy hắn chia lợi nhuận từ than củi làm ba, trong đó những người thợ phụ trách đốt than củi chiếm năm phần, quan nha chiếm ba phần, La Thường chiếm hai phần.

Ba phần của quan nha cũng không phải của riêng Dương Chính Sơn, hắn không định kiếm tiền từ than củi, lợi nhuận của quan nha sẽ được dùng để chi cho các quan lại.

Dương Chính Sơn không cho phép quan lại dưới quyền mình tham ô nhưng sẽ trợ cấp cho họ một số tiền thu nhập thêm, tiền thưởng này chính là khoản thu nhập thêm của họ.

“Tiểu nhân đa tạ đại nhân chiếu cố!” La Thường cười nói.

Hai phần lợi nhuận tuy thấp nhưng hắn đã rất hài lòng.

Than củi này cũng không phải người bình thường có thể đốt được, trước tiên là cách đốt than củi không dễ tìm, thứ hai

là gỗ không phải người bình thường có thể khai thác được.

Bách tính bình thường có thể lên núi kiếm củi, cũng có thể vào thành bán củi nhưng tuyệt đối không dám chặt phá cây xanh quy mô lớn.

Đốn chút củi thì không ai để ý nhưng nếu chặt phá cây xanh quy mô lớn, sẽ có vô số phiền phức tìm đến để đòi tiền, tiêu thương bình thường căn bản không chịu nổi.

Dương Chính Sơn cũng chiếm được lợi thế về địa lý, thêm vào đó thủ hạ có một đám quân hộ có thể sai khiến, vì vậy hắn mới có thể làm được những chuyện như vậy.

Còn về việc tại sao các đồn trại khác không làm như vậy, rất đơn giản, những người làm quan đó sẽ không tốt bụng mà tìm việc làm cho quân hộ như vậy, hơn nữa lợi nhuận từ than củi cũng không cao, ngay cả khi những người làm quan muốn kiếm bạc, họ cũng sẽ không làm loại hình kinh doanh tốn công tốn sức như vậy.

Có sức lực đó, còn không bằng họ chiếm đoạt thêm chút ruộng tốt, suy nghĩ thêm về chuyện ăn không hưởng lương.

Nhưng đối với La Thường mà nói, đây là một vụ làm ăn không tồi, hai phần lợi nhuận đủ để hắn dễ tâm.

Huống hồ, Dương Chính Sơn có ơn với hắn, cho dù không kiếm được tiền, hắn cũng sẵn lòng giúp đỡ.

“Không tính là chiếu cố, ta không thể để người làm không công được!”

Dương Chính Sơn nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

Tình nghĩa này không thể dùng mãi, dùng nhiều sẽ hết, hơn nữa người ta còn oán trách người.

Vì vậy, không nên cưỡng ép báo đáp.

Hơn nữa La Thường đã tặng quà cảm ơn, Dương Chính Sơn đã sớm quên mất ơn nghĩa gì đó.

Hắn thấy phẩm tính của La Thường không tệ, mới nguyện ý tiếp xúc nhiều hơn, hợp tác nhiều hơn với hắn.

Tiếp đó, Dương Chính Sơn lại trò chuyện với La Thường về tình hình quan thành.

Gần đây quan thành rất náo nhiệt, quan mới nhậm chức ba phen lửa, tuần phủ Lục Sùng Đức và Thường Bình hầu Lương Trữ sau khi nhậm chức đã làm không ít việc.

Chấn chỉnh Trần Tiêu ngũ doanh, tuần tra các vệ sở lớn, phân phát chiến mã và binh giáp, mua bán lương thảo, v.v.

Động thái lớn liên tiếp không ngừng.

Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, hai vị này đã khiến Trùng Sơn quan vốn uể oải hơn mười năm nay bừng phát sức sống mới.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn cảm thấy rất tốt.

Động thái của họ rất nhiều nhưng đối với Dương Chính Sơn không hề có bất kỳ tác hại nào, thậm chí còn có rất nhiều lợi ích.

Ví dụ như chiến mã và binh giáp Triệu Viễn đưa tới, chính là phát cho Kiến Ninh vệ dưới danh nghĩa Tuần phủ nha môn.

Dương Chính Sơn có linh cảm, có hai nhân vật lớn này ở đây, Trùng Sơn quan, trấn Trùng Sơn sẽ khôi phục lại sự phồn vinh của hai mươi năm trước.

Hơn nữa hắn có thể khẳng định trấn Trùng Sơn sẽ lại chinh phạt Hồ tộc Đông Hải.

Mọi việc Lục Sùng Đức và Lương Trữ làm đều là để chuẩn bị cho lần xuất chinh tiếp theo.

...

Buổi trưa, Dương Chính Sơn giữ La Thường lại ăn uống một bữa, buổi chiều La Thường liền kéo theo hai xe than củi rời đi.

Cùng hẩn rời đi còn có hai huynh đệ Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo, bọn họ đến quan thành một là để Dương Minh Thành làm quen với tình hình quan thành, hai là để mua ngựa con cho trang trại nuôi ngựa của Dương gia.

Hai huynh đệ ở lại quan thành bốn ngày, khi trở về đã mang theo mười con ngựa ngoại hình không được tốt lắm.

Đây là Dương Chính Sơn đặc biệt dặn dò, không chọn ngựa tốt, chỉ chọn ngựa xấu.

Mười con ngựa đều rất gầy yếu, trông như bị suy dinh dưỡng.

Tất nhiên, đây không phải là do suy dinh dưỡng, mà là do bẩm sinh không tốt, hoặc mắc bệnh.

Những con ngựa như vậy không thể làm ngựa chiến, chỉ có thể làm ngựa thô, vì vậy giá cả sẽ rẻ hơn một chút.

Một con ngựa khoảng hai mươi lượng bạc, mười con ngựa gần như đã tiêu hết toàn bộ tiền tích góp của Dương Chính Sơn.

Ngựa đã mua về nhưng trang trại nuôi ngựa vẫn chưa xây xong, vì vậy mười con ngựa này tạm thời được nuôi trong đồn trại, Dương Chính Sơn cũng giả công mượn cớ, để lão Lý chăm sóc mười con ngựa này.

Tất nhiên, hẩn sẽ lén cho mười con ngựa này ăn riêng.

Sau khi mua ngựa về, Dương Minh Thành liền lo liệu việc xây dựng trang trại nuôi ngựa.

Chương 152: Vị khách không mời mà đến, Lư nhị gia (2)

Dương Chính Sơn không có bạc nhưng Dương Minh Thành khi đến đã mang theo không ít lương thực.

Vì vậy Dương Minh Thành đều dùng lương thực để trả tiền công cho người làm.

So với bạc, quân hộ hiện tại thích lương thực hơn.

Đầu tháng

Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa đến Nghênh Hà đồn.

Bọn họ cũng theo đoàn xe của Lư gia đến.

Không chỉ có bọn họ, còn có Lư nhị gia.

Đối với vị khách không mời mà đến này, Dương Chính Sơn vừa kinh ngạc vừa thấy kỳ lạ.

“Lư nhị gia, ha ha ha, khách quý đến nhà, mau mời vào mời vào!”

Mặc dù trong lòng rất kinh ngạc nhưng Dương Chính Sơn vẫn nhiệt tình tiếp đón Lư nhị gia.

“Dương đại nhân, lão phu không mời mà đến, mong ngài thứ lỗi!” Lư nhị gia nở nụ cười hiền hòa.

Sau khi hai người vào quan nha, Dương Minh Thành dẫn Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa đến hậu viện.

Trong thư phòng, trà nước được dâng lên, Dương Chính Sơn không nhịn được hỏi: “Lư nhị gia đến đây có chuyện gì không?”

Không có chuyện gì thì không đến.

Mặc dù thời gian này Lư gia và Dương gia khá thân thiết nhưng hai bên chỉ gặp nhau một lần mà thôi.

Lư nhị gia cũng không phải người vòng vo, nghe Dương Chính Sơn hỏi, hần liền nói ra mục đích đến đây.

“Dương đại nhân hần cũng biết Lư gia chúng ta có rất nhiều trang trại!”

Dương Chính Sơn gật đầu.

“Năm nay trấn Trùng Sơn mất mùa, chúng ta muốn chuyển toàn bộ lương thực trong nhà đến Trùng Sơn quan.” Lư nhị gia thản nhiên nói.

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên.

Lư gia là đại địa chủ của huyện An Ninh, hỏi Lư gia có bao nhiêu ruộng tốt, Dương Chính Sơn cũng không có khái niệm chính xác.

Nói là ruộng tốt vạn khoảnh có hơi khoa trương nhưng ruộng tốt ngàn khoảnh thì chắc chắn không chỉ có vậy.

Bởi vì Lư gia không chỉ có rất nhiều ruộng đất ở huyện An Ninh, mà còn có rất nhiều ruộng đất ở những nơi khác.

Lư gia có nhiều ruộng đất như vậy, số lương thực này!

Dương Chính Sơn không nhịn được hít một hơi.

Mẹ nó!

Lư gia sắp phát tài rồi!

Đáng thương cho Dương gia chỉ có hơn một trăm mẫu ruộng, thu hoạch cả năm cũng chỉ được vài chục gánh.

So với Lư gia, Dương Chính Sơn không khỏi ghen tị.

Nhưng hấn nhanh chóng xua tan sự ghen tị này, hỏi: “Lư nhị gia là muốn...?”

“Lão phu muốn nhờ Dương đại nhân giúp giới thiệu với Chu tướng quân!” Lư nhị gia nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn trong lòng hiểu ra.

Hóa ra là vì Chu Lan! Cũng đúng.

Chu Lan dựa vào phủ Ninh quốc công, còn Lư gia có người làm quan ở kinh đô.

Lương thực này chắc chắn không thể cho không nhưng có thể bán với giá rẻ cho Chu Lan.

Lư gia cũng không muốn dùng lương thực này để kiếm tiền, bọn họ muốn có được ân tình của Chu Lan.

Hiện tại toàn bộ trấn Trùng Sơn đều thiếu lương thực, Chu Lan chắc chắn cũng thiếu lương thực, lúc này chính là cơ hội tốt để bán ân tình.

Ý tưởng này thật tuyệt.

Quan trọng là không khiến người khác ghét.

“Chuyện này không khó, Lư nhị gia nếu gấp, chúng ta có thể đến Kiến Ninh vệ ngay bây giờ!” Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi đồng ý.

Hắn biết rằng gần đây Chu Lan đang lo lắng về chuyện lương thực.

Lư gia cũng coi như là giúp người trong lúc hoạn nạn.

Việc tốt đôi bên cùng có lợi, Dương Chính Sơn đương nhiên không ngại làm người trung gian.

Hơn nữa trước đây Lư gia đã giúp hấn rất nhiều, mặc dù chỉ là những chuyện nhỏ nhưng Dương Chính Sơn không thể không ghi nhớ ân tình của Lư gia.

“Vậy thì làm phiền Dương đại nhân rồi!” Lư nhị gia cười càng thêm hiền hòa.

“Vậy thì đi thôi!”

Dương Chính Sơn cũng không dây dưa, lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa, đến Kiến Ninh vệ.

Lư nhị gia tuy tuổi đã cao nhưng vẫn có võ nghệ trong người, thân thể còn khá tốt, cưỡi ngựa hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hai người dẫn theo hơn ba mươi binh lính và tùy tùng phi ngựa đến Kiến Ninh vệ.

Chu Lan vẫn như vậy, bận rộn không ngớt, Dương Chính Sơn và Lư nhị gia đợi ở sảnh uống trà của Mạc phủ tham tướng nửa canh giờ mới gặp được nàng.

“Sao ngươi lại đến đây?”

Chu Lan rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Dương Chính Sơn.

Bởi vì nàng biết rõ gần đây Dương Chính Sơn đang bận rộn với chuyện gì.

Tu sửa đồn điền, luyện binh, đốt than củi, những chuyện này đều không qua được tai mắt của nàng.

Chu Lan có nhìn thấy Lư nhị gia nhưng nàng không để ý.

Là đích tiểu thư của phủ Ninh quốc công, tham tướng Kiến Ninh vệ, cả trấn Trùng Sơn này có mấy người khiến nàng đặc biệt để ý.

Dương Chính Sơn cười nói: “Tướng quân, đây là Lư nhị gia của Lư gia huyện An Ninh!”

“Lão hủ bái kiến Chu tướng quân!” Lư nhị gia vội vàng hành lễ.

Trước mặt Dương Chính Sơn tự xưng là lão phu, trước mặt Chu Lan tự xưng là lão hủ, Lư nhị gia này cũng là kẻ biết tùy cơ ứng biến.

“Lư gia huyện An Ninh!” Chu Lan suy nghĩ một chút, không tìm ra ấn tượng nào liên quan trong trí nhớ.

Lư gia ở huyện An Ninh, thậm chí ở phủ Tĩnh An đều là vọng tộc nhất đẳng nhưng ở cả Đại Vinh, Lư gia còn chưa xếp được thứ hạng.

Mà trước mặt phủ Ninh quốc công, Lư gia càng không đáng nhắc đến.

Nhưng Chu Lan vẫn rất nể mặt Lư nhị gia: “Thì ra là Lư nhị gia, Lư nhị gia mời ngồi!”

Đợi Chu Lan ngồi xuống, Lư nhị gia mới ngồi xuống.

Dương Chính Sơn lại mở lời: “Tướng quân, Lư gia có lương thực!”

Hắn hiểu tính tình của Chu Lan, Chu Lan là người không thích vòng vo tam quốc.

Nói chuyện với nàng, tốt nhất là có gì nói nấy.

Chương 153: Lư gia giàu có

Nghe đến lương thực, đôi mắt Chu Lan lập tức sáng lên: “Lư nhị gia muốn bán lương thực cho bản tướng quân ư?”

“Một vạn thạch, chỉ cần Chu tướng quân cần, trong vòng một tháng có thể vận chuyển đến Kiến Ninh vệ!” Lư nhị gia không hề che giấu sự giàu có của Lư gia.

“Giá cả!”

“Mỗi thạch bốn lượng ba!” Lư nhị gia nói.

Chu Lan cười, cười rất vui vẻ.

“Ta muốn tất cả!”

Bốn lượng ba, giá này đương nhiên là đã được giảm giá nhưng mức giảm giá này không quá đáng.

Lư gia vẫn có chút tính toán, không nói là tặng không.

Tặng không không phải là bán ân tình, mà là nắm thóp Chu Lan.

Bốn lượng ba, có chăng có lẽ, không cao không thấp, vừa bán được ân tình, lại không khiến Chu Lan cho rằng Lư gia quá mất giá.

Những chuyện Dương Chính Sơn có thể nhìn ra, Chu Lan đương nhiên cũng có thể nhìn ra.

“Lần này ta nợ Lư gia các người một phần ân tình, sau này chỉ cần không phải chuyện khiến ta khó xử, các người đều có thể đến tìm ta!” Chu Lan cười đến híp cả mắt.

Dương Chính Sơn nghe hai người đối thoại, trong lòng đột nhiên có cảm giác mình là kẻ nghèo hèn.

So với hai người này, hắn chính là kẻ nghèo hèn.

Người ta nói chuyện là chuyện làm ăn mấy vạn lượng bạc, còn hắn trong tay ngay cả một trăm lượng cũng không lấy ra được.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn liền thấy buồn bực.

Kiểm tiền, kiểm tiền! Trước đây hắn còn không thấy thiếu bạc, bây giờ hắn đột nhiên phát hiện mình thật sự rất nghèo.

Nhưng rất nhanh hắn sẽ không nghèo nữa! Là người trung gian, Lư nhị gia đương nhiên không thể bỏ qua Dương Chính Sơn.

Lúc Lư nhị gia rời khỏi Kiến Ninh vệ, đã nhét cho Dương Chính Sơn một xấp ngân phiếu.

Toàn bộ đều là ngân phiếu một trăm lượng, đủ hai mươi tờ!

Điều này khiến Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng.

Hắn chỉ là dất mới mà thôi, lại có thể kiếm được hai nghìn lượng bạc, tiền này kiếm dễ quá.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn vui vẻ nhận lấy.

Đây không phải là tham ô hối lộ, Dương Chính Sơn nhận lấy rất thoải mái.

Mặc dù chuyện này nhìn có vẻ đơn giản nhưng cửa của Chu Lan không phải ai cũng có thể vào được.

Nếu không có người giới thiệu, Lư nhị gia rất khó gặp được Chu Lan.

Nhưng Dương Chính Sơn nhận được lợi ích không chỉ là hai nghìn lượng bạc.

Tiền Lư nhị gia đi rồi, Dương Chính Sơn lại đến gặp Chu Lan một lần nữa.

“Lần này người làm không tệ!” Chu Lan rất hào phóng khen ngợi.

Lương thực của Lư gia coi như đã giải quyết được nỗi lo cấp bách của nàng, Dương Chính Sơn có thể giới thiệu Lư nhị gia cho nàng, cũng coi như lập công.

Mặc dù nàng nợ ân tình và còn phải bỏ bạc nhưng nàng vẫn rất hài lòng với Dương Chính Sơn.

“Tướng quân quá khen, hạ quan chỉ là tình cờ mà thôi!” Dương Chính Sơn cười nói.

Thật sự là tình cờ.

Tình cờ Lư gia muốn giao hảo với Chu Lan, muốn lấy lòng Chu Lan.

Chuyện này hẳn có thể lấy bạc của Lư gia nhưng không thể trước mặt Chu Lan mà tranh công.

“Chờ lương thực đưa đến, ta sẽ chia cho người năm trăm thạch!” Chu Lan nói.

“Vậy hạ quan đa tạ tướng quân chiếu cố!” Dương Chính Sơn cười càng vui vẻ hơn.

Hắn đã mua được khá nhiều lương thực từ Dương gia thôn nhưng lúc này ai lại chê lương thực nhiều.

“Ngoài ra ta còn có một nhóm người ở đây, người dẫn về đi!” Chu Lan lại nói.

Dương Chính Sơn giật mình: “Là ai?”

“Tội nhân bị đày đi lính!” Chu Lan đáp.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh, trấn Trùng Sơn nằm ở phía Đông Bắc của Đại Vinh, là vùng đất nghèo nàn, là một trong những nơi lưu đày chính của triều đình.

“Có người nào cần đặc biệt chú ý không?” Dương Chính Sơn khẽ hỏi.

Chu Lan liếc nhìn hắn: “Lưu gia, cũng không cần quá để tâm, chỉ cần không để bọn họ bị ức hiếp là được!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hắn biết trong này có ẩn tình, nếu không Chu Lan cũng sẽ không đích thân nói với hắn.

Nhưng hắn vẫn không nhìn được tò mò hỏi một câu: “Lưu gia này có lai lịch thế nào?”

“Lưu đại nhân vốn là Hữu đô ngự sử của Viện đô sát!” Chu Lan không nói nhiều, chỉ đơn giản nhắc nhở một câu.

Dương Chính Sơn vuốt râu, tim lại đập thình thịch.

Hữu đô ngự sử?

Đây chính là quan nhất phẩm! Lại có thể bị đày đi lính!

Hắn đã phạm tội gì?

Hay là vì tranh đấu trong triều?

“Lão già đó vừa hôi vừa cứng đầu, ngươi đừng chấp nhặt với hắn quá nhiều!” Chu Lan lại không nhìn được nhắc nhở một câu.

Dương Chính Sơn vội vàng gật đầu, nói: “Hạ quan sẽ chăm sóc tốt cho Lưu gia!”

Chu Lan hài lòng nhìn hắn.

...

Chu Lan nói là một nhóm người thì chính là một nhóm người.

Cả thầy năm trăm người, toàn bộ đều là tội nhân bị đày đi lính.

Trong đó người nhà Lưu gia có hơn ba mươi người, hờ hờ, quả nhiên là gia đình quan lại, nhìn xem người nhà đông đúc thế nào.

Lưu Nguyên Phủ, chính là vị Hữu đô ngự sử của Viện đô sát trước đây, năm nay khoảng hơn sáu mươi tuổi, hắc có sáu nhi tử, ba nữ nhi, tám tôn tử tôn nữ, cộng thêm nữ quyến, đây quả là một đại gia đình.

Điểm mấu chốt là lão già không biết xấu hổ này lại còn có một người thiếp rất trẻ.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn theo một đám người đông đúc hùng hổ hướng về Nghênh Hà đồn.

Tất nhiên, binh lính chịu trách nhiệm áp giải không phải người của hắn, dù sao hắn đến đây chỉ mang theo mười người, không trông coi nổi nhiều người như vậy.

Cùng đi còn có Triệu Viễn, cùng một trăm binh lính dưới quyền Triệu Viễn.

Nhìn từng tên tù nhân bị xiềng xích, ánh mắt Dương Chính Sơn cuối cùng dừng lại trên người nhà họ Lưu.

Chương 154: Lư gia giàu có

(2)

“Lư gia này là sĩ tộc?” Dương Chính Sơn nhỏ giọng hỏi Triệu Viễn.

Triệu Viễn lắc đầu: “Không phải, Lư đại nhân xuất thân từ gia đình nhà nông, hai mươi hai tuổi đỗ đạt, là thám hoa khoa thi năm Thiên Hạp thứ năm.”

“Làm quan bốn mươi năm, Lư gia ba lần thăng ba lần giáng, mặc dù trước đây có chút gia sản nhưng vẫn không thể coi là sĩ tộc!”

Dương Chính Sơn nhìn lão già ngồi trong cũi, chớp chớp mắt, đầy vẻ kinh ngạc.

Ba lần thăng ba lần giáng?

Lão già này quả là có bản lĩnh!

Năm Thiên Hạp thứ năm?

Chẳng phải là lão thần tam triều à? Bây giờ là năm thứ hai mươi tư của niên hiệu Thừa Bình, trước Thừa Bình là Khang Đức đế, trước Khang Đức mới là Thiên Hạp.

Lão thần tam triều thực thụ.

Điểm mấu chốt là ba lần thăng ba lần giáng, nếu chỉ một lần, đó là vận may nhưng lên rồi lại xuống, xuống rồi lại có thể lên được, liên tiếp ba lần thì không thể quy kết là do vận may được.

Gia thế của Lư gia không vững chắc, không thể chống đỡ cho một người thăng trầm, như vậy chỉ có thể nói vị Lư đại

nhân này thực sự có năng lực.

Ừm? Thực sự rất có năng lực, đã hơn sáu mươi tuổi rồi mà vẫn có thể thỏa mãn một mỹ nhân kiều diễm, đây cũng không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

“Lưu đại nhân vì sao lại rơi vào cảnh ngộ như vậy?”
Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi nhỏ.

Triệu Viễn nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Bốn tháng trước, Lưu đại nhân ở trên triều đình thẳng thắn can gián, chọc giận bệ hạ!”

“Can gián điều gì?” Dương Chính Sơn tiếp tục tò mò hỏi.

Triệu Viễn do dự một chút, mới dùng giọng yếu ớt nói: “Nói bệ hạ tuổi cao sức yếu, hồ đồ!”

“...”

Giỏi thật!

Đây là một người tài giỏi!

Trên triều đình nói hoàng đế tuổi cao sức yếu, hồ đồ!
Hoàng đế không chém hấn, quả là tính tình tốt.

Dương Chính Sơn thầm kinh ngạc, bây giờ hấn cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu “vừa hôi vừa cứng đầu” mà Chu Lan nói.

“Chuyện này có liên quan đến chúng ta ở trấn Trùng Sơn không?”

“Có nhưng chủ yếu liên quan đến hậu cung!” Triệu Viễn nói.

Dương Chính Sơn không hỏi thêm nữa, chuyện này liên quan đến hậu cung, hấn tốt nhất không nên hỏi nhiều.

Lão hoàng đế cũng là một người tài giỏi, cũng đã ngoài lục tuần, hậu cung vẫn trăm hoa đua nở, có thể thấy là lão mà vẫn

trắng.

Do những tên tội nhân này phải đi bộ đường dài, sức khỏe suy kiệt nghiêm trọng, bọn họ đi suốt bốn canh giờ, mãi đến chập tối mới đến Nghênh Hà đồn.

Mặc dù Nghênh Hà đồn vừa mới được tu sửa, còn xây thêm nhiều nhà mới nhưng vẫn không đủ chỗ cho nhiều người như vậy.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn chỉ có thể tạm thời để họ chen chúc nhau qua đêm.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn liền sai Dương Thừa Triệt, Dương Thừa Húc đưa những người này đến Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn, chỉ có Lưu gia ở lại Nghênh Hà đồn.

Đối với những phạm nhân này, Dương Chính Sơn cũng có suy nghĩ riêng.

“Lưu” là một trong năm hình phạt, bốn hình phạt còn lại là si, trượng, đồ, tử. Mà hình phạt lưu đây chỉ đứng sau tử hình, ở Trung Quốc cổ đại là một hình phạt rất nghiêm trọng.

Còn sung quân thì giống như một hình thức cải tạo lao động nhưng hình thức cải tạo này nguy hiểm hơn nhiều, trong tình trạng thiếu ăn thiếu mặc, rất dễ mất mạng, nếu gặp chiến sự thì đó chính là pháo hôi.

Còn về việc những phạm nhân có thể trốn thoát hay không, chỉ có thể nói là rất khó.

Đầu tiên, chúng là phạm nhân, sau khi đến nơi lưu đây sẽ được đăng ký lại sổ sách, hộ tịch khác với dân thường và không có giấy tờ chứng minh như lộ dẫn, nếu chúng trốn khỏi nơi lưu đây thì chỉ có thể làm dân đen, không thể vào thành, có thể nói là khó mà đi được một bước.

Thứ hai, xã hội phong kiến là xã hội tông tộc, giữa các thôn xã lại có chế độ bảo giáp, nếu đột nhiên có một người lạ xuất hiện, rất dễ bị phát hiện.

Vì vậy, cho dù có trốn thoát thì cũng chỉ có thể trốn vào rừng sâu núi thẳm, cố gắng ít tiếp xúc với người khác.

Nhưng như vậy thì còn không bằng ở lại nơi lưu đày một cách đàng hoàng, biết đâu may mắn thì có thể gặp được đại xá thiên hạ, có thể hợp pháp hợp lý xóa tội trở về quê hương.

Do đó, những phạm nhân lưu đày bình thường rất ít khi trốn thoát.

Những phạm nhân này trong tay Dương Chính Sơn, giống như những lao động miễn phí, chúng không phải là quân hộ, không cần phân phát ruộng đất cho chúng, cũng không cần phát lương thực, chỉ cần lo cho chúng ăn là được.

Có một nhóm lao động miễn phí như vậy, Dương Chính Sơn rất vui mừng.

Vừa hay bây giờ hẳn phải tu sửa lại đồn đài và trụ báo hiệu, có những phạm nhân này, có thể giúp hẳn tiết kiệm được không ít bạc.

“Cô trượng!”

Xử lý xong chuyện của những phạm nhân lưu đày, Dương Chính Sơn mới có thời gian gặp Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa.

Trong thư phòng, hai huynh đệ vừa phấn khích vừa lo lắng đứng trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn rót cho họ hai chén trà, nói: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện!”

Thái độ của hắn rất hòa nhã.

Bởi vì trước đây Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa cũng rất tôn trọng cô trượng là hấn.

Trong ký ức của thân xác cũ, mỗi năm Lục gia đều tặng cho Dương gia không ít lễ vật, đây là sự yêu thương của Lục Tùng Hạc, người phụ thân già dành cho nữ nhi của mình.

Chương 155: Lư gia giàu có

(3)

Tuy nhiên, dù là hai người anh vợ hay những đứa cháu ngoại này, chưa từng có ai bất mãn với phu thê thân xác cũ.

Đặc biệt là Lục Văn Xuân, đều là hấn đến Dương gia tặng lễ vật.

Lục Văn Xuân đối với cô cô, hay là đối với cô trượng, đều rất thân thiết.

Dương Chính Sơn không thừa kế tình cảm của thân xác cũ nhưng hấn thừa kế ký ức của thân xác cũ, biết những người thân thích bạn bè kia là chân thành.

Vì vậy, hấn cũng sẵn lòng chăm sóc thêm cho con cháu Lục gia.

Hai huynh đệ ngồi xuống, Dương Chính Sơn mới nói: “Văn Xuân, lát nữa cháu đến tìm Minh Hạo, tiếp nhận sổ sách trong tay nó, sau này cháu sẽ phụ trách phòng sổ sách.”

“Văn Kiệt, cháu đến tìm lão Lý, tiếp nhận xưởng may và xưởng than củi trong tay lão.”

Vì bên cạnh Dương Chính Sơn thiếu văn lại, Dương Minh Vũ và những người khác đều kiêm nhiệm nhiều chức vụ nhưng Dương Chính Sơn đã nghĩ xong, tiếp theo hấn sẽ tuyển thêm một số văn lại, để giảm bớt gánh nặng cho Dương Minh Vũ và những người khác.

“Trước tiên hãy làm quen với tình hình, không cần quá vội vàng, làm việc phải cẩn thận!” Dương Chính Sơn dặn dò.

“Vâng, cô trượng, bọn cháu sẽ tận tâm tận lực!” Lục Văn Xuân nghiêm túc nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Ta đương nhiên tin rằng các cháu có thể làm tốt, nếu không ta cũng sẽ không để các cháu đến đây!”

Nghe hắn nói vậy, Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa đều cười.

Sắp xếp xong cho hai huynh đệ Lục gia, Dương Chính Sơn lại gọi Dương Minh Thành đến, đưa cho hắn hai trăm lượng bạc, bảo hắn đẩy nhanh tốc độ xây dựng trang trại nuôi ngựa.

Có tiền trong tay, trong lòng không hoảng.

Hai nghìn lượng bạc của Lư nhị gia quả thực là cơn mưa đúng lúc.

Nếu không có hai nghìn lượng bạc này, trang trại nuôi ngựa ước tính phải sang năm mới có thể thành quy mô.

Mà bây giờ, Dương Chính Sơn có thể thoải mái ra tay làm một trận lớn.

Bận rộn cả buổi sáng, Dương Chính Sơn mới có thời gian rảnh.

“Vị Lưu đại nhân kia có gì không hài lòng không?”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn hỏi Dương Minh Hạo.

“Không có ạ! Hai ngày nay họ rất ngoan ngoãn, chỉ ở trong viện, hầu như không ra ngoài.” Dương Minh Hạo nói.

Nhà họ Lưu có hơn ba mươi người, Dương Chính Sơn đã phân cho họ bốn gian nhà nhỏ để ở.

Những ngôi nhà mới xây trong đồn điền đều là nhà chính ba gian, nhà ngang bốn gian, một gian nhà nhỏ ở mười người thì hơi chật chội.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi, chúng ta đến gặp vị Hữu đô ngự sử đại nhân này!”

Đến trước cửa gian nhà nhỏ nơi Lưu Nguyên Phủ ở, Dương Chính Sơn nhẹ nhàng gõ vào cánh cổng rào bằng gỗ.

Gian nhà nhỏ tuy có cửa nhưng không phải là cửa gỗ bình thường mà là cánh cổng rào làm bằng những cành cây to bằng ngón tay.

Không phải Dương Chính Sơn không muốn lắp cho mọi người một bộ cửa gỗ tốt, mà là làm cửa gỗ cần thời gian, bên này của hắn sửa sang quá nhanh, không kịp làm ra một loạt cửa gỗ.

Đứng trước cửa, nhìn qua cánh cổng rào bằng gỗ, có thể thấy được mọi thứ bên trong sân.

Lúc này, Dương Chính Sơn nhìn thấy lão già Lưu Nguyên Phủ đang ngồi trên bậc cửa trước nhà chính, tay cầm một chiếc tẩu thuốc bằng đồng, vẻ mặt hưởng thụ rít thuốc.

Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên, lão già này lấy đâu ra tẩu thuốc, lấy đâu ra thuốc lá? Hắn biết rõ bộ dạng của nhà họ Lưu khi đến đây, trên người ngoài bộ quần áo rách rưới che thân thì không còn thứ gì khác.

Chiếc tẩu thuốc bằng đồng này không hề rẻ, ít nhất cũng phải hai ba lượng bạc.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Lưu Nguyên Phủ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi cũng không nói gì, chỉ cup mắt xuống, tự mình rít thuốc.

“...”

Dương Chính Sơn không nói nên lời.

Lão già này hơi không biết điều nhỉ!

Trên địa bàn của hắn, lại có thể không nể mặt hắn chút nào, thấy hắn gõ cửa rồi mà không cho hắn vào.

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ, lại gõ cửa.

Vẫn không trả lời.

Gõ tiếp!

Vẫn không trả lời! Gõ tiếp!

Cộc cộc~ Dương Chính Sơn liên tục gõ bảy tám lần.

Lưu Nguyên Phủ không nhin được nữa, ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn với vẻ giận dữ.

“Muốn vào thì vào, người cứ đứng đó gõ cửa làm gì?”

Dương Chính Sơn nhìn hắn: “Lão tiên sinh không cho ta vào, ta không thể xông vào được!”

“Đây không phải phủ đệ của lão phu, lão phu làm sao có thể làm chủ được?” Lưu Nguyên Phủ nhìn Dương Chính Sơn với vẻ khinh thường.

Dương Chính Sơn không nói nên lời.

Ta gõ cửa là phép lịch sự, người có thể làm chủ hay không thì cũng nên nói một câu chứ!

“Hạ quan là quan phòng thủ Nghênh Hà đồn Dương Chính Sơn, xin chào lão tiên sinh!”

Dương Chính Sơn đẩy cửa bước vào sân, chấp tay chào.

Lúc này, một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi từ gian phòng phía đông đi ra.

“Tội nhân Lưu Triết bái kiến Dương đại nhân!”

Lưu Triết mặc một chiếc áo vải thô, tuy áo quần nhàn nhúm không ra hình thù nhưng mặc trên người hắn lại toát lên vẻ phong cốt.

Thoải mái tự nhiên, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo.

“Hóa ra là Lưu huynh, đã nghe danh từ lâu, ha ha~~”
Dương Chính Sơn thấy có người để ý đến mình, cũng không thềm để ý đến lão già thối tha Lưu Nguyên Phủ nữa.

Đã nghe danh từ lâu!

Lưu Triết ngạc nhiên nhìn Dương Chính Sơn, hắn là trưởng tử của Lưu Nguyên Phủ, tuy tự nhận là đọc nhiều sách nhưng bên ngoài không có tiếng tăm gì mới đúng.

Nếu ở kinh đô thì nghe qua tên hắn cũng là chuyện bình thường nhưng ở vùng biên cương khổ hàn này mà nói đã nghe danh từ lâu thì chính là lời khen tặng rồi.

Chương 156: Lư gia giàu có

(3) (2)

“Dương đại nhân có gì phân phó?” Lư Triết hạ thấp thái độ, hỏi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn lão già thối tha vẫn đang hút thuốc, nói: “Ta có chuyện muốn nhờ Lư huynh giúp đỡ.”

“Không dám, Dương đại nhân có chuyện gì cứ trực tiếp phân phó là được!”

“Ta xây một học đường trong đồn điền, muốn mời Lư huynh ra giúp ta quản lý học đường!” Dương Chính Sơn nói.

Thật ra hắn muốn mời Lư Nguyên Phủ nhưng lão già này nhìn là biết không phải người dễ nói chuyện nên hắn đành phải lui một bước, chuyển sang mời Lư Triết.

Lư Triết tuy không làm quan nhưng cũng có công danh, là một cử nhân chính hiệu.

“Học đường? Chuyện này~~” Lư Triết nhìn về phía Lư Nguyên Phủ, Lư Nguyên Phủ như ngủ gật, cụp mắt xuống, không nói nửa lời.

Dương Chính Sơn cười nói: “Học đường này chia làm hai phần, một phần dành cho các tướng sĩ, chỉ cần dạy họ biết chữ và tính toán là được, phần còn lại dành cho các hài tử trong đồn điền, quân hộ không dễ, ta cũng muốn tìm cho họ một con đường thoát!”

“Cho dù không thể đọc sách học hành thì khai sáng biết chữ cũng là tốt!”

“Tất nhiên, nếu có người có thể tạo dựng sự nghiệp thì ta cũng muốn hỗ trợ họ tiếp tục học hành!”

Nghe vậy, Lưu Triết không khỏi động lòng.

Bây giờ bọn họ là tội phạm, theo lẽ thường đến Nghênh Hà đồn thì phải do Dương Chính Sơn sai khiến, bất kể Dương Chính Sơn bảo bọn họ làm gì, bọn họ cũng không thể từ chối.

So với việc làm những công việc vất vả thì làm tiên sinh ở học đường hiển nhiên nhàn hạ hơn, cũng có thể diện hơn.

“Ta có thể làm được chứ?” Lưu Triết có chút không tự tin nói.

Bọn họ là phạm nhân bị lưu đầy, không nên làm tiên sinh mới đúng chứ! “Với học thức của Lưu huynh mà đi khai sáng cho một đám hài tử thì quả là phí của, chỉ cần Lưu huynh không chê thì đương nhiên không có gì không được.” Dương Chính Sơn cười nói.

“Vậy tại hạ xin đa tạ Dương đại nhân!” Lưu Triết hơi do dự một chút rồi đồng ý.

Còn về phần Lưu Nguyên Phủ, lão già này giống như một cái ống khói, từ đầu đến cuối, ngoài việc nhả khói thì mắt cũng không thèm nâng lên.

“Khụ khụ~~” Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng, sắc mặt có chút ngưng ngượng nói: “Hài tử trong đồn điền vào học đường đều miễn phí, cho nên tiền thù lao của tiên sinh đều do quan nha chi trả, tiền thù lao này có thể sẽ không cao!”

“Miễn phí!”

Lưu Triết không để ý đến tiền thù lao là bao nhiêu, ngược lại rất ngạc nhiên với việc Dương Chính Sơn nói là miễn phí.

“Không sai, quân hộ đều là những gia đình nghèo khó, bắt họ bỏ tiền cho con cái đi học, e là không có mấy nhà có thể chi

trả nôi.” Dương Chính Sơn nói.

“Vậy trong học đường sẽ có bao nhiêu học sinh?” Lưu Triết lại hỏi.

“Lớp đầu tiên sẽ không nhiều lắm, chắc khoảng hơn bốn mươi người, đều là hài tử từ tám đến mười tuổi!” Dương Chính Sơn nói.

Học đường mới xây, rất nhiều thứ chưa hoàn thiện, cho nên bây giờ chỉ là mở lớp thử nghiệm.

Hài tử từ tám đến mười tuổi là phù hợp nhất, không quá lớn cũng không quá nhỏ, dễ quản lý hơn.

Còn về học đường của binh lính, Dương Chính Sơn không nghĩ đến chuyện giao cho người khác quản lý, hắn có kỳ vọng cao hơn đối với học đường của binh lính, cho nên hắn sẽ tự mình quản lý.

“Dương đại nhân thật là rộng lượng!” Lưu Triết nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt đầy kính phục.

Cho hài tử của quân hộ miễn phí đi học, Lưu Triết sống đến từng này tuổi vẫn là lần đầu tiên nghe nói có chuyện như vậy.

Nói đến chuyện miễn phí đi học thì cũng không phải là không có nhưng đều là phúc lợi mà các đại gia tộc ban cho tộc nhân của mình.

Còn Dương Chính Sơn là quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, quân hộ trong đồn điền đều là thuộc hạ của hắn, Dương Chính Sơn không bóc lột bọn họ đã là nhân nghĩa lắm rồi, lại còn nghĩ đến chuyện cho bọn họ cơ hội được đi học, đây không phải là nhân nghĩa bình thường nữa.

Dương Chính Sơn cười cười, không giải thích.

Đọc sách biết chữ, đối với hấn mà nói là chuyện rất bình thường.

Dù sao thì hấn cũng đến từ một thời đại gần như không có người mù chữ.

Nhưng nếu như sống ở thế giới này, Dương Chính Sơn cũng sẽ nhập gia tùy tục.

Có một số việc hấn cũng sẽ không làm quá mức.

Hấn lập học đường này không phải hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt, trong đó cũng có ý định mưu tính cho tương lai của mình.

Hấn muốn bồi dưỡng một nhóm tướng sĩ có kiến thức, có năng lực, có kỷ luật, có bản lĩnh, làm nền tảng cho mình lập thân ở thế giới này.

Thật ra thì khi còn ở Dương gia thôn, hấn cũng đã có ý định như vậy, cho nên ngay từ đầu hấn đã tiến hành xóa mù chữ cho Dương Minh Vũ và những người khác, dạy họ biết chữ, đồng thời còn hỗ trợ Dương gia xây học đường.

Bây giờ suy nghĩ của hấn đã rõ ràng hơn, hấn không thể đảm bảo rằng mỗi một binh lính đều biết chữ nhưng hấn sẽ yêu cầu mỗi một quân quan cơ sở đều phải biết chữ, đồng thời phải có một số kiến thức và tổ chức quân sự nhất định.

Huấn luyện cũng vậy, học đường cũng vậy, đều là để bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài.

Dương Minh Vũ và những người khác có được như ngày hôm nay, chính là nhờ có sự bồi dưỡng của hấn, tương lai hấn hy vọng bên cạnh mình sẽ có nhiều người như Dương Minh Vũ hơn nữa.

“Tiền thù lao của Lưu huynh được trả mỗi tháng là ba lượng bạc, Lưu huynh thấy thế nào?” Dương Chính Sơn nói.

Chương 157: Lư gia giàu có

(4)

“Điều này, thật ra ta có thể không cần tiền thù lao!” Lư Triết cảm thấy việc này rất có ý nghĩa, hơn nữa hẳn lại là phạm nhân bị lưu đày, không nên nhận tiền thù lao gì cả.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Lư huynh cũng có gia đình cần nuôi, vẫn cần tiền bạc.”

“Ngoài ra, học đường còn cần thêm một số tiên sinh, ta hy vọng Lư huynh có thể để huynh đệ tử chất trong nhà mình vào học đường làm tiên sinh!”

Hiếm khi có một con cừu béo, Dương Chính Sơn đương nhiên muốn vật thêm chút lông cừu.

Lư gia không dám nói là cả nhà đều là người đọc sách nhưng chắc chắn là có không ít người đọc sách.

“Không vấn đề, Dương đại nhân cần bao nhiêu người, tại hạ có thể giúp Dương đại nhân cân nhắc một chút!” Lư Triết rất sáng khoái đồng ý.

“Ngoài Lư huynh ra, thêm sáu người nữa là đủ rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Trong dự tính của hắn, học đường Nghênh Hà đồn sẽ có khoảng hai trăm học sinh, Tam Sơn đồn, Tương Viên đồn, Lâm Quan đồn cũng sẽ xây học đường nhưng phải đợi đến sau Tết mới thực hiện được, hiện tại hắn thực sự không có thời gian và sức lực để làm nhiều việc như vậy.

Sáu tiên sinh chắc chắn là không đủ nhưng Dương Chính Sơn không định chọn hết từ Lưu gia, dù sao hắn cũng không thân thiết với Lưu gia, hắn phải đề phòng họ.

Có một số thứ không thể treo trên một sợi dây, nếu không sợi dây đó sẽ trở thành sự ràng buộc của chính mình.

Trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì nhưng thời gian dài, học đường này chưa chắc đã thuộc về ai!

“Đa tạ Dương đại nhân đã chiêu cố!” Lưu Triết chấp tay cảm tạ.

“Ha ha, ta phải đa tạ Lưu huynh giúp đỡ mới đúng!” Dương Chính Sơn vội vàng đáp lễ.

Sau đó Dương Chính Sơn cáo từ, trước khi đi hắn còn liếc nhìn Lưu Nguyên Phủ thêm một cái, đáng tiếc Lưu Nguyên Phủ căn bản không để ý đến hắn, hắn cũng lười tự chuốc lấy sự nhàm chán.

Ngày hôm sau, Lưu Triết dẫn theo sáu đệ tử Lưu gia đến quan nha, Dương Chính Sơn trò chuyện với hắn một lúc, sau đó dẫn bọn họ đến học đường.

Cái gọi là học đường thật ra chỉ là một cái sân nhỏ, ba gian nhà chính bình thường được biến thành một gian lớn, có thể chứa cùng lúc bốn mươi học sinh.

Gian phòng phía Đông được dùng làm phòng làm việc và phòng nghỉ của các tiên sinh.

Bên cạnh còn có một cái sân hơi lớn hơn, là nơi Dương Chính Sơn chuẩn bị cho binh lính học chữ.

Ngày mùng tám tháng mười, học đường khai giảng, khóa học đầu tiên là bốn mươi hài đồng được tuyển chọn từ trong đồn, tất nhiên Lâm Triển cũng có mặt trong số đó.

Cùng ngày, khóa huấn luyện đầu tiên của binh lính đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản kéo dài một tháng.

Kết thúc khóa huấn luyện cơ bản, bọn họ phải trở về, thay thế những người khác thực hiện nhiệm vụ canh gác đồn bốt và tháp canh, để những binh lính khác đến Nghênh Hà đồn huấn luyện cơ bản.

Tất nhiên, trở về không có nghĩa là kết thúc huấn luyện.

Sau khi trở về, bọn họ phải tự mình tiến hành huấn luyện chiến đấu, đao pháp, thương thuật, tiễn thuật, v.v, tất cả đều cần phải tự mình luyện tập.

Dương Chính Sơn định ngày tổ chức đại hội võ thuật Nghênh Hà đồn vào sau Tết, đến lúc đó tất cả binh lính đều đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản, Dương Chính Sơn có thể từ đó tuyển chọn một số nhân tài xuất chúng để bổ sung vào những chức quan còn thiếu.

Thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến tháng chạp.

Một trận tuyết lớn đã biến dãy núi Thiên Trùng tám trăm dặm thành một thế giới phủ đầy tuyết trắng.

Sáng sớm.

Dương Chính Sơn đẩy cửa phòng, bước trên lớp tuyết dày, thở ra một làn hơi trắng.

“Cha!”

“Su phụ!”

Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều đã dậy từ lâu, hai người đang luyện thương trong sân.

Dương Chính Sơn nhìn khuôn mặt hồng hào của hai nàng, cười nói: “Luyện tập cho tốt, không được lười biếng!”

“Cha, chúng con đã bao giờ lười biếng đâu!” Dương Vân Tuyết làm nũng nói.

“Ha ha, các con đều là hài tử ngoan!” Dương Chính Sơn cười lớn.

Lời này của hắn là thật lòng.

Dù là Dương Vân Tuyết, Vương Vân Kiều, hay là Lâm Triễn, đều là những hài tử ngoan rất nghe lời.

Hàng ngày bọn họ đều dậy sớm luyện tập, còn dậy sớm hơn cả Dương Chính Sơn.

Mặc dù hiện tại bọn họ vẫn chưa trở thành võ giả nhưng bọn họ đã có một nền tảng vững chắc, Dương Chính Sơn cảm thấy tương lai của ba tiểu tử này chắc chắn sẽ tốt hơn Dương Minh Thành rất nhiều.

Chỉ điểm đôi chút cho hai người, Dương Chính Sơn lại đến tiền viện chỉ điểm cho Lâm Triễn, cũng coi như đã hoàn thành trách nhiệm của một sư phụ.

Không chỉ có bọn họ, sau khi đi ra khỏi quan nha, Dương Chính Sơn lại chỉ điểm cho Dương Minh Thành, Dương Minh Vũ và những người khác ở bãi tập võ trước cửa nha môn.

Một năm trở lại đây, tu vi của Dương Minh Thành và những người khác đều có tiến bộ không nhỏ.

Trong đó, người có tu vi cao nhất là Dương Minh Vũ, đã bước vào Luyện kinh kỳ.

Dương Minh Thành cũng đã chạm đến ngưỡng cửa của Luyện kinh kỳ nhưng vẫn chưa bước vào Luyện kinh kỳ.

Hắn trở thành võ giả sớm hơn Dương Minh Vũ nhưng lại bị Dương Minh Vũ vượt qua, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn đã có hơn nửa năm không theo bên cạnh Dương Chính Sơn,

Dương Chính Sơn không thể cung cấp nước linh tuyến cho hấn.

Để bù đắp cho Dương Minh Thành, dạo này Dương Chính Sơn thường xuyên mở bếp riêng cho hấn, thỉnh thoảng lại pha một ấm nước linh tuyến cho huynh đệ bọn họ uống.

Chương 158: Trường nuôi ngựa

Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc và những người khác cũng giống như Dương Minh Thành, đều đang ở giai đoạn sắp bước vào Luyện kinh kỳ.

Chỉ có Dương Minh Hạo và Dương Cần Vũ là kém hơn một chút, mới trở thành võ giả không lâu, chủ yếu là vì hai người bọn họ còn nhỏ tuổi.

Tu luyện võ đạo, mặc dù có thể bắt đầu rèn luyện nền tảng từ nhỏ nhưng tu luyện thực sự đều bắt đầu sau mười lăm tuổi.

Nguyên nhân cụ thể, Dương Chính Sơn cũng không rõ lắm nhưng hắn cảm thấy điều này có liên quan đến sự phát triển của cơ thể con người.

Dù sao thì hắn cũng chưa từng nghe nói có người nào trở thành võ giả trước mười lăm tuổi.

Mà nếu có thể trở thành võ giả ở tuổi mười lăm thì sẽ được mọi người gọi là thiên tài.

Dương Minh Hạo và Dương Cần Vũ hiện tại đã mười lăm tuổi, bọn họ đã có thể coi là thiên tài rồi.

Chỉ điểm cho mọi người xong, Dương Chính Sơn một mình đi ra khỏi đồn, đến một khoảng đất trống bên bờ sông Nghênh, bắt đầu tu luyện của mình.

Tu luyện quý ở sự kiên trì, dù có bận rộn đến đâu, Dương Chính Sơn cũng sẽ dành ra một canh giờ mỗi ngày để tu luyện.

Còn về tu vi thì đương nhiên là tiến triển vượt bậc.

Bây giờ hấn gần như coi nước linh tuyền như nước thường mà uống, nước linh tuyền là của hấn, đương nhiên hấn uống nhiều nhất.

Theo tu vi của hấn ngày càng tăng cao, tiếng sấm của Quỷ Ngưu kinh cũng ngày càng vang dội.

Bây giờ hấn tung một quyền, giống như tiếng sấm thật sự, ầm ầm vang dội.

Nhưng thông thường, hấn sẽ không dùng hết sức để thi triển Quỷ Ngưu kinh, bởi vì tiếng sấm ầm ầm này thực sự rất ồn ào.

“Gia gia, ăn sáng thôi!”

Ngay khi Dương Chính Sơn sắp kết thúc tu luyện, Dương Thừa Nghiệp chạy đến với đôi chân ngắn ngủn.

Dương Chính Sơn vội vàng thu thương, sau đó bế bổng tiểu tử này lên.

Tiểu tử này chưa đầy năm tuổi nhưng vóc dáng lại giống như trẻ bảy tám tuổi, thân hình nhỏ bé cũng rất cường tráng.

Thời tiết lạnh giá nhưng hấn không hề cảm thấy lạnh.

Tất cả đều nhờ vào sự nuôi dưỡng của nước linh tuyền.

Không chỉ có tiểu tử này, mà thể chất của tất cả mọi người trong Dương gia đều rất tốt.

“Mẹ con làm món gì vậy?” Dương Chính Sơn một tay xách thương, một tay bế Dương Thừa Nghiệp, hỏi.

“Bánh bao thịt rau khô!” Dương Thừa Nghiệp chớp chớp mắt, nói: “Gia gia, thả con xuống, con tự đi!”

Sau khi lớn lên, cậu bé cảm thấy bị người khác bế rất khó chịu.

Dương Chính Sơn đặt cậu bé xuống, đích tôn tử này không được thoải mái khi được bế như đích tôn nữ dịu dàng.

Trở về hậu viện quan nha, Vương thị đã bày biện thức ăn, cả nhà trừ Dương Minh Chí đều đã đông đủ.

“Ăn cơm thôi!”

Dương Chính Sơn rửa mặt đơn giản, ngồi vào vị trí chủ tọa, cầm một chiếc bánh bao thịt lên ăn.

Hai nồi bánh bao thịt lớn nhưng chỉ một lát sau đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sức khỏe của mọi người đều rất tốt nên khẩu vị đương nhiên cũng không tệ.

Dương Chính Sơn nuôi gia đình này, giống như nuôi một đàn người ăn khỏe.

Nếu không có hai nghìn lượng bạc mà Lư nhị gia biểu, Dương Chính Sơn ước tính sẽ bị đám con cháu hiếu thảo này ăn đến mức tán gia bại sản.

“Lão đại, đi, theo cha đến trang trại nuôi ngựa xem nào!”

Ăn sáng xong, Dương Chính Sơn gọi Dương Minh Thành đến trang trại nuôi ngựa.

Trang trại nuôi ngựa đã được xây dựng từ một tháng trước, mười mấy chuồng ngựa, năm kho hàng và bảy tám ngôi nhà ở tạo thành một sân lớn.

Một trang trại nuôi ngựa như vậy nuôi năm sáu mươi con ngựa vẫn không có vấn đề gì nhưng hiện tại chỉ có chưa đến ba mươi con ngựa, ngoài mười con ngựa xấu ban đầu mua về, sau đó Dương Minh Thành lại mua thêm một số ngựa con và ngựa cái.

Đến trang trại nuôi ngựa, lập tức có một nam tử trung niên mặc áo bông ra đón.

“Đại nhân!”

Người này là mã quan mà Dương Minh Thành thuê từ quan thành, tên là Mã Tam, được coi là một tá điền của Dương gia.

Ngoài Mã Tam, trong trang trại nuôi ngựa còn có hơn mười tá điền, cả nam lẫn nữ, phần lớn đều được thuê từ Hỏa Lộ đồn ở phía Bắc.

Mã Tam tiến lên dắt Hồng Vân cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn xuống ngựa hỏi: “Mọi thứ đều ổn chứ!”

“Tất cả đều ổn, đêm qua đã dọn sạch tuyết trên mái nhà, cũng đã nhóm lửa trong chuồng ngựa, ngựa đều rất tốt!” Mã Tam cung kính nói.

Hắn vốn là mã quan của Đô ti nha môn, đáng tiếc vì đắc tội với người khác nên bị đuổi khỏi Đô ti nha môn, hơn nữa còn có người ép hắn không thể sống ở quan thành.

Nếu không phải Dương Minh Thành coi trọng hắn thì cả nhà hắn chắc chắn sẽ bị ép ra khỏi quan thành.

Thật ra thì bây giờ bọn họ cũng đã rời khỏi quan thành, cả nhà đều sống trong trang trại nuôi ngựa, vợ chồng hắn đều làm tá điền cho Dương gia.

Dương Chính Sơn đi vào chuồng ngựa, đi từ đầu đến cuối một lượt.

Mười con ngựa mua về đầu tiên đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, những con ngựa gầy yếu ban đầu đã trở nên khỏe mạnh hơn rất nhiều, mặc dù vẫn chưa được coi là ngựa tốt nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

“Nếu bán mười con ngựa này thì có thể bán được bao nhiêu bạc?”

“Tiểu nhân cho rằng bán một con ngựa với giá năm mươi lượng bạc thì không có vấn đề gì.” Mã Tam thành thật nói.

Thật ra trong lòng hắn tràn đầy nghi vấn, bởi vì với kinh nghiệm nuôi ngựa hai mươi năm của hắn, hắn thực sự không hiểu tại sao mười con ngựa này lại trở nên khỏe mạnh như vậy.

Chương 159: Trường nuôi ngựa (2)

Khi hấn đến, mười con ngựa này đã trở nên khỏe mạnh hơn rất nhiều nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn cảm thấy có chút bất hợp lý.

Một con năm mươi lượng!

Mười con chẳng phải là năm trăm lượng ư?

Chỉ trong vòng ba tháng, hai trăm lượng đã biến thành năm trăm lượng!

Dương Chính Sơn nói: “Vậy thì liên lạc với người bán đi, sau khi bán xong, hãy mua thêm một số ngựa cái và ngựa con về!”

Có

Việc ngựa xấu biến thành ngựa tốt chỉ có thể làm một lần, sau này trang trại nuôi ngựa chỉ nuôi ngựa con, như vậy mặc dù sẽ có một số khác biệt nhưng mọi người sẽ dễ chấp nhận hơn.

“Tiểu nhân tuân lệnh!” Mã Tam đáp.

Việc bán ngựa mua ngựa không cần Dương Chính Sơn phải lo lắng, Mã Tam rất quen thuộc với chợ ngựa ở quan thành, hấn sẽ tự liên lạc với người mua và người bán.

Còn Dương Minh Thành thì làm nhiều hơn trong việc giám sát con người và tiền bạc, hấn chỉ là chủ nhà, không cần phải đích thân làm mọi việc, chỉ cần nắm giữ sổ sách và quyền quản lý nhân sự là được.

Còn Mã Tam có làm trò mờ ám hay không, Dương Chính Sơn cho hắn tám lá gan, hắn cũng không dám.

Đây chính là quân bài tẩy của hắn, quan tiểu kỳ ở Hỏa Lộ đồn phía bắc chính là người mà hắn đã chọn từ Lâm Quan đồn.

Nếu Mã Tam dám làm trò mờ ám, Dương Chính Sơn có thể lấy mạng cả nhà hắn bất cứ lúc nào.

Tùy tiện tìm một lý do để đuổi Mã Tam và Dương Minh Thành đi, Dương Chính Sơn đổ hai bát nước linh tuyền vào máng cỏ, sau đó cùng Dương Minh Thành rời đi.

Trở về Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn vừa ngồi xuống thư phòng.

Lục Văn Hoa đã tìm đến.

“Đại nhân, đây là thu nhập của xưởng may vá và xưởng than củi tháng trước!” Lục Văn Hoa đặt hai chiếc hộp đựng tiền trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở hộp tiền ra xem.

Thu nhập của xưởng may vá không nhiều, mỗi tháng chỉ được bốn năm lượng bạc.

Nhưng thu nhập của xưởng than củi lại không ít, đặc biệt là hiện tại đang là thời điểm nhu cầu than củi cao nhất.

Lý Nhị Hồ đã lần lượt xây dựng hơn mười lò than ở Nghênh Hà đồn và Tam Sơn đồn, dẫn theo hàng trăm người ngày đêm không ngừng đốt than, sản lượng than trong một tháng đạt tới ba vạn cân.

Nhìn vào ba mươi thỏi bạc mười lượng trong hộp tiền, trong lòng thầm tính toán.

Hắn có ba mươi lượng, vậy thì La Thường bên kia hẳn là kiếm được hai mươi lượng, còn Lý Nhị Hồ và những người khác, mỗi người cũng được khoảng năm trăm đồng.

Tính trung bình mỗi người một ngày chưa đến hai mươi đồng, điều này kiếm được nhiều hơn so với việc thuê nhân công thời vụ ở thôn.

Trước đây ở Dương gia thôn, nếu thuê một nhân công thời vụ, bao ăn thì một ngày mười đồng tiền, không bao ăn thì mười hai đồng.

Có khoản thu nhập này, năm nay Lý Nhị Hồ và những người khác hẳn sẽ không cũng ớn.

Một trăm công nhân, tức là một trăm hộ quân.

“Đợi đến mùa xuân năm sau, bảo Lý Nhị Hồ trồng thêm cây trên núi, nếu không thì vài năm nữa, cây trên núi sẽ bị chặt hết!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

Cây trên núi có nhiều đến mấy cũng không chịu nổi kiểu chặt phá như vậy, để việc kinh doanh than củi có thể tiếp tục, việc trồng cây là điều không thể thiếu.

“Được, cháu sẽ dặn dò Lý Nhị Hồ cẩn thận!” Lục Văn Hoa nói.

“Giao cho Văn Xuân nhập sổ đi!” Dương Chính Sơn đóng hộp tiền lại, rồi lại nói.

“Vâng!”

Lục Văn Hoa ôm hộp tiền rời đi.

“Phụ thân, năm nay bao giờ thì tặng quà Tết ạ?”

Buổi chiều, Dương Minh Thành đến hỏi.

“Quà Tết!”

Giờ đã vào tháng Chạp, đúng là nên chuẩn bị quà Tết rồi.

Dương Chính Sơn thâm tính toán, năm nay Dương gia cần tặng khá nhiều quà Tết.

Họ hàng có Vương gia, Lý gia, Khương gia, Lương gia và Lục gia.

Những nhà này không cần tặng lễ vật quá quý giá, chỉ cần bày tỏ tấm lòng là được.

Chủ yếu là sợ họ không trả lại được.

Nhưng có một số nhà phải tặng hậu hĩnh hơn.

Chu Lan, là chỗ dựa vững chắc của Dương Chính Sơn, chuyện tặng quà này chắc chắn không thể thiếu.

Triệu Viễn cũng phải tặng một phần.

Còn có Lư gia và tri huyện huyện An Ninh La Cẩm.

“Con chuẩn bị một chút, vài ngày nữa về huyện An Ninh một chuyến, mang theo Văn Xuân và Văn Kiệt, để họ về nhà ăn Tết, sau Tết hãy quay lại!”

“Những nhà khác con tự lo liệu, Lương gia thì con đích thân đến!”

Dương gia và Lương gia đã định hôn nhưng vẫn chưa rước dâu về nên phải đặc biệt quan tâm.

“Nhà muội muội con thì tặng nhiều vải bông hơn, tiện thể hỏi thăm Khương Hách xem năm sau có muốn đến Nghênh Hà đồn không!”

Trong số năm huynh đệ tỷ muội Dương gia, Dương Vân Yên chắc chắn là người bị bỏ rơi nhiều nhất.

Cũng không còn cách nào khác, Dương Vân Yên đã xuất giá, Dương Chính Sơn dù có muốn quan tâm nhiều hơn cũng không được.

Dù sao cũng là khuê nữ và con rể của mình, Dương Chính Sơn thấy vẫn nên quan tâm một chút.

Khuong Hách cũng không lớn lắm, năm nay mới mười chín tuổi, bây giờ bắt đầu tu luyện võ đạo cũng không tính là quá muộn.

Hắn không thể tòng quân nhưng có thể giúp Dương Minh Thành trông coi sản nghiệp của Dương gia.

“Nhà La huyện lệnh, con bàn bạc với tộc trưởng, cùng nhau đến thăm hỏi, năm nay hắn đã sắp xếp cho Minh Huy một chức tuần kiểm, dù thế nào chúng ta cũng phải chuẩn bị một phần hậu lễ!”

Chương 160: Chuẩn bị quà Tết

“Còn Lư gia, con đến quan Thành mua một ít lông thú và dược liệu quý giá tặng họ, số lượng nhiều một chút, mặc dù họ chưa chắc đã coi trọng chúng ta nhưng bề ngoài không được quá khó coi!”

So với Lư gia, gia thế của Dương gia quá mỏng, thực sự không có gì có thể tặng được.

Dương Chính Sơn dặn dò từng việc một, cuối cùng lấy ra một tờ ngân phiếu năm trăm lượng giao cho Dương Minh Thành.

Lễ vật tặng đi nhiều, nhận về cũng nhiều.

Tặng lễ vật cho Lư gia, Dương gia chắc chắn sẽ không bị thiệt.

Thật ra Dương Chính Sơn cũng không muốn chiếm lợi ích này, tặng ít, nhận nhiều, luôn có cảm giác thấp kém hơn người khác.

Nhưng không còn cách nào khác, Lư gia gia thế hiển hách, Dương gia căn bản không thể so sánh.

Còn về lễ vật tặng Chu Lan và Triệu Viễn, Dương Chính Sơn phải đích thân chuẩn bị mới được.

Không chỉ riêng hai người họ, những quan viên ở Kiến Ninh vệ, hần đều phải tặng một phần lễ vật tử tế.

Mặc dù hần có Chu Lan chống lưng nhưng cũng không thể coi thường những cấp trên khác.

Ít nhất không thể bỏ qua họ, nếu không họ sẽ cho rằng hấn coi thường họ.

Nếu như muốn chuẩn bị quà Tết cho Chu Lan và những người khác, Dương Chính Sơn thấy rằng tốt nhất mình nên đích thân đến quan Thành một chuyến.

Chiều hôm đó, Dương Chính Sơn cùng Dương Minh Thành dẫn theo hơn mười kỵ binh tinh nhuệ đến quan Thành.

Nghênh Hà đồn cách quan Thành khá gần, cưỡi ngựa không đến nửa canh giờ là tới.

Vừa đi ngang qua Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn tiện đường ghé vào Lâm Quan đồn thăm Dương Thừa Trạch.

“Nếu người nhớ nhà, năm nay có thể về thăm.”

Trong quan nha của Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn nói với Dương Thừa Trạch.

Dương Thừa Trạch hiện là quan đồn điền của Lâm Quan đồn nhưng hấn vẫn phụ trách việc chiêu mộ lưu dân, trong thời gian này hấn đã chiêu mộ được một số lưu dân, có khi cả trăm người, có khi vài chục người, gần như đã lấp đầy sổ hộ quân hộ dưới trướng Dương Chính Sơn.

Nói cách khác, hiện tại dưới trướng Dương Chính Sơn đã có hơn một nghìn một trăm hộ quân hộ nhưng do một số dân tị nạn mới được bố trí, chưa hoàn toàn thích nghi nên hiện tại số binh lính dưới trướng hấn chỉ có hơn sáu trăm người, vẫn chưa đủ biên chế.

“Đại nhân, như vậy được không ạ?” Dương Thừa Trạch có chút mong đợi nói.

Dù sao hấn cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, lần đầu tiên xa nhà lâu như vậy, trong lòng vẫn rất nhớ nhà.

“Được, đến lúc đó có thể để Minh Vũ trông coi đôn điền cho người!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dương Minh Vũ trước đó đã về thăm nhà và hấn cũng đã đón vợ con mình đến, chắc chắn không thể về ăn Tết được.

Còn những tử đệ Dương gia khác, Dương Chính Sơn cũng sẽ cho họ nghỉ phép về thăm nhà theo lượt.

Ra ngoài gần một năm, hấn cũng nên về thăm người thân.

“Nhưng chỉ có thể cho các người năm ngày, nếu thời gian quá dài thì không thích hợp!” Dương Chính Sơn lại nói.

“Tạ ơn đại nhân!”

Dương Thừa Trạch vốn trầm ồ lại cười toe toét, trông như một thiếu niên tràn đầy sức sống.

Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, sau đó nhìn quanh Lâm Quan đồn.

Dương Thừa Trạch tuy còn trẻ nhưng năng lực quản lý không tệ, Lâm Quan đồn này được hấn quản lý rất có nề nếp.

Dương Chính Sơn lại động viên hấn vài câu, sau đó mới rời khỏi Lâm Quan đồn.

Gần đến lúc hoàng hôn, đoàn người của họ vào thành Trùng Sơn quan, hôm nay chắc chắn không về kịp, đành ở lại tiểu viện của Dương Chính Sơn.

Một đêm không có gì xảy ra, sáng hôm sau, Dương Chính Sơn và Dương Minh Thành chia nhau hành động.

Dương Chính Sơn trước tiên đến tiệm điền tâm mua một ít điền tâm, sau đó đến tiệm thịt mua nửa con dê, rồi dẫn người đến La gia ngồi một lát.

Đây cũng coi như là tặng quà Tết cho La gia.

Ngồi ở La gia một lúc, hấn lại đến tiệm lương thực của Lư gia ngồi một lát, cũng tặng cho Lư chương quây một phần quà Tết.

Mặc dù hai người này đều không phải là nhân vật quan trọng gì nhưng trong một năm qua, họ đã giúp Dương Chính Sơn rất nhiều, đáng để Dương Chính Sơn đích thân đến thăm.

Đợi đến khi thăm xong hai nhà này, Dương Chính Sơn mới chuẩn bị quà Tết cho Chu Lan.

Tặng gì cho Chu Lan nhỉ? Dương Chính Sơn thực sự đau đầu.

Nữ tử bình thường đều thích đồ trang sức bằng vàng bạc nhưng Chu Lan không phải là nữ tử bình thường, Dương Chính Sơn rất ít khi thấy nàng đeo đồ trang sức nào.

Nói nữa, cho dù Dương Chính Sơn có chuẩn bị đồ trang sức bằng vàng bạc, Chu Lan cũng chưa chắc đã thích.

“Đại Sơn, người thấy chúng ta nên tặng cho Chu tướng quân thứ gì?”

Dương Chính Sơn đi dọc theo phố, xem qua hơn mười cửa hàng nhưng vẫn không tìm được món quà ưng ý.

Tổng Đại Sơn vốn là một quan tiểu kỳ của Hỏa Lộ đồn, năm nay ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo cao lớn khôi ngô, đứng cùng Dương Minh Vũ trông như hai vị thần giữ cửa.

Trước đây, khi Dương Chính Sơn tuần tra các đồn đài và hỏa lô, phát hiện Tổng Đại Sơn không chỉ là một võ giả Luyện kinh kỳ, mà còn giỏi cưỡi ngựa bắn cung nên đã chiêu mộ hấn về bên mình, làm đội trưởng đội thân vệ.

Được rồi, đội thân vệ này chỉ là do Dương Chính Sơn tự lập ra, chính là do mười tên trinh sát mà hấn chọn ra lúc đầu.

Theo lý mà nói, một thiên hộ như hấn không có tư cách sở hữu thân vệ.

Còn về sự coi trọng của Dương Chính Sơn, Tổng Đại Sơn đương nhiên vô cùng cảm kích.

Chương 161: Chuẩn bị quà Tết (2)

Tổng Đại Sơn tuy là võ giả nhưng tính tình lại khá trầm lặng ít nói, hơn nữa gia cảnh cũng nghèo túng.

Hắn đã trở thành võ giả hơn mười năm nhưng lại làm quan tiểu kỳ hơn mười năm, có thể thấy hắn thực sự không giỏi về đường công danh, nếu không thì ít nhất hắn cũng có thể kiếm được chức tổng kỳ, hoặc vào doanh trại chiến binh kiếm một chức quan như quản đội.

Nghe Dương Chính Sơn hỏi, Tổng Đại Sơn gãi đầu: “Đại nhân, ta không biết!”

“...”

Dương Chính Sơn đổ mồ hôi, hắn đã quên mất tên này có tính tình như thế nào, nói chuyện này với hắn chẳng khác gì đối càm với nguyệt.

Đột nhiên, ánh mắt hắn vô tình liếc thấy một cửa hàng.

“Tiệm sách!”

Trần Trùng Sơn có rất ít người đọc sách, tiệm sách trong thành cũng rất ít.

Trước đây, Dương Chính Sơn cũng không phải chưa từng đến tiệm sách nhưng hắn chỉ mua một ít bút mực giấy nghiên, chứ ít khi mua sách.

“Tặng sách cho Chu tướng quân?”

“Một số điển tịch hoặc bản sao hiếm có vẽ cũng rất thích hợp để tặng quà!”

“Chỉ không biết Chu tướng quân có thích đọc sách không!”

Dương Chính Sơn nghĩ vậy liền bước vào tiệm sách, dù sao bây giờ hắn cũng không có mục tiêu gì, chỉ bằng vào xem thử.

Tiệm sách này không nhỏ, trang trí rất cổ kính, có vẻ như là một tiệm sách có chút lịch sử.

Trong tiệm có một chuông quây và hai người làm công, một trong số đó là một chàng trai mười sáu mười bảy tuổi, thấy Dương Chính Sơn và những người khác đi vào, vội vàng tiến lên chào đón: “Vị khách này muốn mua gì?”

“Ta xem trước đã!” Dương Chính Sơn xua tay, đi đến một giá sách.

Ánh mắt hắn lướt qua từng cuốn sách.

Sách rất nhiều, có kinh nghĩa điển tịch, cũng có thoại bản du ký, còn có một số tạp thư như y thuật, thậm chí Dương Chính Sơn còn tìm thấy một số võ đạo công pháp.

Đều là những võ đạo công pháp cấp thấp, giống như thương pháp tổ truyền của tộc Dương thị.

Dương Chính Sơn nhìn những công pháp này, mắt bỗng sáng lên, mặc dù bây giờ hắn đã có Quỷ Ngưu kinh là công pháp Hậu Thiên như vậy nhưng hắn cũng cần những công pháp khác.

Ví dụ như đao pháp, kiếm pháp, bộ pháp, thân pháp các loại, có một số hắn cũng có thể luyện tập, có một số cho dù hắn không muốn luyện, cũng có thể tìm hiểu một chút, nếu sau này gặp phải kẻ địch đã học những công pháp này, có thể dựa theo công pháp mà liệu địch trước.

Thật ra Nghênh Hà đồn cũng có một số công pháp, ví dụ như đao pháp mà binh lính dùng khiên luyện tập, Thiết Bích

quyền mà cung thủ luyện tập, đều được coi là truyền thừa võ đạo cấp thấp.

Còn hắc với tư cách là thiên hộ phòng thủ của Kiến Ninh vệ, cũng có thể đến Kiến Ninh vệ nhận một số công pháp.

Nói một cách đơn giản, hắc không thiếu công pháp cấp thấp để tu luyện.

Chỉ là hắc thấy tham nhiều không tốt, cho nên vẫn luôn chỉ tu luyện thương pháp tổ truyền của Dương gia và Quỷ Ngưu kinh mà thôi.

Dương Chính Sơn tùy ý mở một loại kiếm pháp ra xem.

Kiếm pháp không thích hợp để chém giết trên chiến trường, bởi vì kiếm quá ngắn, quá nhẹ, ngược lại rất nhiều võ giả giang hồ thích tu luyện kiếm pháp.

Loại kiếm pháp mà Dương Chính Sơn đang xem có tên là Toại Phong kiếm pháp, tổng cộng có ba mươi hai thức, từng chiêu từng thức đều chú trọng sự huyền diệu và tùy ý.

Kiếm pháp như vậy rất thích hợp cho việc đấu tay đôi giữa các võ giả nhưng nếu đưa ra chiến trường thì lại có phần vô dụng.

Trên chiến trường không chú trọng sự huyền diệu và tùy ý, một khi giao chiến, đó chính là liều mạng, rất nhiều tướng sĩ chỉ có một cơ hội ra tay, muốn tùy ý cũng không tùy ý được.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn rất thích loại kiếm pháp này, nghĩ một lúc, hắc liền cất loại kiếm pháp này đi, lát nữa hỏi giá, nếu không đắt thì hắc sẽ mua về.

Thật ra những công pháp cấp thấp như vậy rất rẻ, bình thường chỉ khoảng mười mấy lượng bạc.

Sau đó Dương Chính Sơn lại chọn một loại thương pháp, rất giống với thương pháp tổ truyền của Dương gia nhưng lại

có một số điểm khác biệt so với thương pháp Dương gia, có thể dùng để tham khảo lẫn nhau.

Liên tiếp chọn hai loại công pháp, Dương Chính Sơn lại tiếp tục lật xem trong số những tập thư.

Hắn thấy Chu Lan chắc chắn sẽ không thích những loại sách kinh nghĩa Nho gia, có lẽ Chu Lan sẽ thích một số tập thư, hoặc là binh thư.

“Khoan đã, binh thư?”

Trong đầu Dương Chính Sơn lóe lên một tia sáng.

“Chương quỳ, ở đây có Tam thập lục kế không?”

“Tam thập lục kế? Đó là gì?” Chương quỳ tỏ vẻ bối rối.

“Không có à!” Mắt Dương Chính Sơn bỗng sáng lên.

Người khác xuyên không đều là chép thơ từ ca phú, ta xuyên không chép binh pháp!

Cái cục diện này, cái thế diện này, cái trình độ này, dường như một bước lên mây.

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng ngời.

Nói đến Tôn Tử binh pháp, Thái Công lục thao các loại binh pháp cổ đại, hắn chắc chắn chưa từng xem qua.

Nhưng Tam thập lục kế này, được rồi, hắn cũng không nhớ hết nhưng Tam thập lục kế này có thể biến thành Nhị thập tứ kế, thiếu vài kế cũng không sao.

Ngoài ra, hắn còn biết đến [Kỷ yếu tân thư] và [Luận binh thực kỷ] của thích Kế Quang, nội dung cụ thể hắn không biết nhưng điều đó không ngăn cản hắn tự biên soạn.

Ta cũng viết một quyển [Luận binh thực kỷ] kết hợp với quân sự hiện đại, dung hợp một số binh pháp của thế giới này, thêm vào đó là Tam thập lục kế.

Biết đâu ta cũng có thể trở thành đại sư binh pháp.

Chương 162: Tiểu tử này đẹp trai quá!

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn không còn do dự nữa, quét sạch binh pháp trong hiệu sách.

Thật ra cũng không có nhiều, tổng cộng chỉ có sáu quyển binh pháp.

“Tính tiền!”

“Được ngay!”

Chưởng quầy thấy những cuốn sách Dương Chính Sơn chọn mà suýt cười đến méo cả miệng.

Cho dù là công pháp hay binh pháp thì đều là hàng tồn kho trong tiệm của hắn.

Hàng tồn kho như thế này, một năm chưa chắc đã bán được một cuốn.

Không ngờ hôm nay lại gặp được một kẻ đầu óc có vấn đề, lại có thể mua một lúc sáu cuốn.

“Khách quan đi thông thả!”

Rời khỏi tiệm sách, Dương Chính Sơn lại đến tiệm thuốc quý mua một cây nhân sâm trăm năm.

Ngót nghét những bảy trăm lượng bạc, suýt nữa thì khiến Dương Chính Sơn đau lòng chết mất.

Sau đó Dương Chính Sơn lại mua thêm một ít trà ngon, da lông và vải vóc.

“Vãi chương, sau này phải tích cóp thêm tiền, không thì đến lúc tặng quà Tết lại chẳng có tiền!”

Dương Chính Sơn thâm than thở trong lòng.

Hôm nay, hắn đã tiêu mất hơn một nghìn lượng bạc, nếu không có hai nghìn lượng bạc cảm ơn của Lư nhị gia thì hắn thật sự không tặng nổi quà.

Hắn cũng chẳng quan tâm Dương Minh Thành chuẩn bị thế nào, lại ở trong tiểu viện một đêm, rồi sẽ trở về Nghênh Hà đồn.

Giờ chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết, tức là hắn phải viết xong một cuốn binh pháp trong vòng nửa tháng.

Thời gian gấp gáp, Dương Chính Sơn vội vã chạy về Nghênh Hà đồn rồi lao thẳng vào thư phòng.

Ban đầu hắn định viết một cuốn thực lục luyện binh nhưng sau khi suy nghĩ rất lâu, hắn mới phát hiện ra rằng cuốn thực lục luyện binh này không dễ viết, rất nhiều thứ phải cân nhắc kỹ lưỡng mới có thể viết ra.

Đội ngũ, trận chiến, những bài huấn luyện này trông có vẻ đơn giản nhưng khi viết ra lại rất khó, mục đích và lý do của từng bài huấn luyện đều phải được giải thích rõ ràng.

Nếu có thời gian, Dương Chính Sơn có thể từ từ suy ngẫm, sớm muộn gì cũng có thể viết được.

Nhưng bây giờ hắn đang vội tặng quà Tết cho Chu Lan, chắc chắn là không đủ thời gian.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn đành phải chép tạm cuốn “Tam thập lục kế”.

“Tam thập lục kế” là chỉ ba mươi sáu chiến lược binh pháp, được chia thành sáu bộ: Bộ thứ nhất là “Thắng chiến kế”, bộ thứ hai là “Địch chiến kế”, bộ thứ ba là “Công chiến kế”, bộ

thứ tư là “Hỗn chiến kế”, bộ thứ năm là “Bình chiến kế”, bộ thứ sáu là “Bại chiến kế”.

Ba bộ đầu là những kế sách dùng khi ở thế mạnh, ba bộ sau là những kế sách dùng khi ở thế yếu. Mỗi bộ lại bao gồm sáu kế, tổng cộng là ba mươi sáu kế.

Có những thứ nếu không nghĩ đến thì thấy mình không nhớ hết nhưng nếu ngày nào cũng suy ngẫm thì lại thấy mình có thể nhớ hết.

Dương Chính Sơn đã vất óc suy nghĩ trong năm ngày, cuối cùng đã nhớ hết ba mươi sáu kế.

Sau đó, hắn vừa biên soạn theo trí nhớ của mình, vừa sửa đổi những chỗ không phù hợp.

Sở dĩ gọi là biên soạn chứ không phải chép lại là vì Dương Chính Sơn không thể sao chép lại từng chữ một, chỉ có thể biên soạn lại theo suy nghĩ và ngôn ngữ của mình.

Còn những chỗ không phù hợp, ví dụ như ‘Vây Ngụy cứu Triệu’, trong lịch sử ở đây không có nước Ngụy và nước Triệu, vậy thì làm sao có chuyện vây Ngụy cứu Triệu được?

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, đổi vây Ngụy cứu Triệu thành ‘Vây thành đánh viện’.

Hai kế này có một số điểm giống nhau, cho dù có khác biệt thì dù sao cũng là do hắn biên soạn, hắn nói thế nào thì thế ấy, trên thế gian này chắc chắn không có ai phản bác hắn.

Ba mươi sáu kế tổng cộng cũng không có bao nhiêu chữ, Dương Chính Sơn chỉ mất hai ngày là hoàn thành bản thảo, sau đó lại mất ba ngày cân nhắc kỹ lưỡng, sửa đổi cẩn thận, cuối cùng mới thành sách.

Ngày hai mươi lăm tháng chạp.

Dương Chính Sơn mang theo cuốn “Tam thập

Cuối năm rồi, Chu Lan vẫn rất bận.

Bận luyện binh, bận xử lý quân vụ, cũng bận tặng quà Tết.

Tuy nhiên, Chu Lan tặng quà Tết không cần đích thân ra mặt, chỉ cần sắp xếp người hầu đi là được.

Dương Chính Sơn đến Kiến Ninh vệ, không vội đi gặp Chu Lan ngay, mà trước tiên đến chỗ Triệu Viễn.

Triệu Viễn có một cái đại viện ở Kiến Ninh vệ, hẳn có thể tạm thời ở nhờ chỗ Triệu Viễn.

Sau khi ổn định chỗ ở, Dương Chính Sơn bắt đầu hành trình đi thăm viếng.

Kiến Ninh vệ có một chỉ huy sứ, hai đồng tri chỉ huy, ba thêm sự chỉ huy, cùng hai trấn phủ.

Ngoài những người này ra, còn có Quan sảnh thủ bị và Giám sát tuần án viện.

Tất cả những quan chức có tên có họ, Dương Chính Sơn đều tặng một phần quà Tết.

Đều không phải là thứ gì quý giá, một cân trà, hai tấm da lông trông có vẻ đẹp, ngoài ra còn có vài tấm lụa mua từ tiệm vải La gia.

Tùy theo chức vụ cao thấp mà quà Tết tặng cũng có tăng có giảm.

Dương Chính Sơn cũng không phải muốn lấy lòng những quan chức này, hẳn chỉ muốn bày tỏ tấm lòng, để đối phương biết rằng mình không coi thường họ.

Còn đối phương có hài lòng với quà Tết hay không thì đó là tùy người nhận xét.

Nếu không hài lòng, Dương Chính Sơn cũng không có cách nào, gia sản của hắn chỉ có vậy, không thể bảo hắn bán

hết gia sản được.

Quan trọng là cho dù hấn có bán hết gia sản thì người ta cũng chưa chắc đã coi trọng.

Chương 163: Tiểu tử này đẹp trai quá! (2)

Thật ra rất nhiều quan chức không quan tâm đến quà Tết của hần, thậm chí còn không ra mặt gặp hần, chỉ để người hầu đuổi hần đi.

Những người có thái độ tốt hơn thì chuẩn bị một phần quà đáp lễ cho Dương Chính Sơn mang về, những người có thái độ kém hơn thì chỉ nói một câu ‘ta đã biết’.

Lúc này, tình người nóng lạnh thể hiện rõ ràng.

Trong hai ngày, Dương Chính Sơn đã đi thăm hết tất cả các quan chức của Kiến Ninh vệ, trong đó cũng gặp không ít quan chức quen mặt.

Ví dụ như chỉ huy sứ Kiến Ninh vệ là Chung Loan, thủ bị thành Ninh Châu là Mộc Thu.

Hai người này có lẽ biết Dương Chính Sơn là người của Chu Lan nên thái độ đối với Dương Chính Sơn khá tốt, không chỉ đích thân tiếp kiến hần, mà còn tặng hần một phần quà đáp lễ.

Đợi đến khi tặng quà cho những người khác xong, Dương Chính Sơn mới đến Mạc phủ tham tướng bá kiến Chu Lan.

Trong Mạc phủ, Dương Chính Sơn theo một người tùy tùng đi vào chính đường.

Nhưng khi hần bước qua cửa, hần hơi dừng lại một chút.

Bởi vì trong chính đường không chỉ có một mình Chu Lan, mà còn có một nam tử trung niên khoảng ba mươi tuổi.

Người này mặc một chiếc áo dài rộng rãi, dung mạo tuấn tú, toát lên một khí chất nho nhã.

Hắn ngồi dưới Chu Lan, trên mặt nở nụ cười như gió xuân.

Gặp hắn, Dương Chính Sơn đột nhiên có một cảm giác không biết diễn tả thế nào.

Tên tiểu tử này đẹp trai quá! Đúng vậy, chính là đẹp trai!

Dương Chính Sơn cho rằng mình cũng là một ông chú đẹp trai, đặc biệt là sau khi râu trở nên rậm rạp, chải chuốt gọn gàng, có chút ý tứ “làm người trong sạch, râu ria xồm xoàm, bước đi trong phủ đệ, vội vã trong phủ đệ.”

Nhưng người trước mặt này lại khác hắn, mặt như ngọc, mày như kiếm, mắt như mực, thân hình gầy gò, phong thái tuấn tú.

Ghen tị đồ ky!

Có.

Ngạc nhiên tò mò.

Cũng có.

Nhưng cảm giác nhiều hơn cả là cảnh giác.

Đúng vậy, chính là cảnh giác.

Chỉ một cái liếc mắt, Dương Chính Sơn đã biết đây là một cao thủ.

Mặc dù đối phương chỉ ngồi yên ở đó nhưng lại khiến hắn cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Rõ ràng là một bộ dạng nho nhã nhưng hắn lại cảm thấy người này giống như một thanh kiếm chưa được rút ra khỏi vỏ.

Sắc bén ẩn giấu, sát khí tiềm tàng.

Nhưng Chu Lan ở đây, Dương Chính Sơn mặc dù cảm thấy người này nguy hiểm nhưng chỉ dừng lại một chút, rồi bước vào chính đường.

“Hạ quan bái kiến Chu tướng quân!”

Hắn chấp tay hành lễ.

“Không cần đa lễ, Dương đại nhân, đây là huynh trưởng của ta, đặc biệt từ kinh đô đến thăm ta.” Chu Lan có vẻ hơi không vui, trong mắt còn mang theo vài phần bất mãn.

Tất nhiên, sự bất mãn này chắc chắn không phải đối với Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn lại không trêu chọc gì nàng.

Huynh trưởng?

Dương Chính Sơn trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra thân phận của người này.

Chu Lan là đích nữ của phủ Ninh quốc công, vậy thì huynh trưởng của nàng chính là một trong những vị gia của phủ Ninh quốc công.

Hắn cũng đã nghe ngóng tình hình của phủ Ninh quốc công, dù sao Chu Lan là chỗ dựa của hắn, có một số chuyện vẫn nên tìm hiểu một chút.

Đương kim Ninh quốc công cũng chính là phụ thân của Chu Lan là Chu Mậu, đảm nhiệm chức Tả đô đốc của trung quân đô đốc phủ, nắm giữ doanh trại kinh đô, gia phong thái sư cho thái tử.

Chu Mậu có bốn nhi tử, trong đó đích trưởng tử đã tử trận ở Tây Bắc từ lâu, nhị tử, tam tử đều là thứ tử, đều đảm nhiệm chức vụ trong quân đội, còn lại một vị chính là thế tử của phủ Ninh quốc công là Chu Tự.

Người trước mặt này hắn là Chu Tự!

“Hạ quan là phòng thủ quan của Nghênh Hà đồn Dương Chính Sơn, bái kiến thế tử!” Dương Chính Sơn một lần nữa chấp tay hành lễ với Chu Tự.

Tước vị của Đại Vinh đều là hư phong, tức là không có phong địa mà chỉ có ban điền.

“Miễn lễ!” Chu Tự thái độ vô cùng ôn hòa nhìn Dương Chính Sơn, giơ tay ra hiệu.

Chu Lan cũng không quan tâm thái độ của hần thế nào, chỉ hỏi Dương Chính Sơn: “Người đến đây có chuyện gì không?”

“Gần đến cuối năm, hạ quan chuẩn bị một phần quà mọn tặng cho tướng quân!” Dương Chính Sơn nói thẳng thắn.

“Tặng quà!” Chu Lan chớp chớp mắt, nhìn hần một cách kỳ lạ: “Có thứ gì hay ho không?”

Việc tặng quà Tết là chuyện thường thấy nhất trong chốn quan trường, mọi người đều đã quen.

Tất nhiên, cũng có người sẽ tá thủ cơ hội để kiểm chác, hoặc hối lộ cấp trên.

Chu Lan không phải là người tham lam, nàng cũng không quan tâm đến quà cáp gì.

Gần đây nàng nhận được không ít lễ vật, cũng tặng đi không ít, đều là qua lại tình cảm mà thôi.

Nhưng nàng rất tò mò về món quà mọn của Dương Chính Sơn, bởi vì nàng rất rõ hoàn cảnh gia đình của Dương Chính Sơn, nàng đã từng đến Dương gia thôn.

Với gia cảnh Dương gia thì có thể tặng cho nàng thứ gì tốt đẹp?

“Ồ, không có gì hay cả, đây chỉ là một chút tâm ý của hạ quan!”

Dương Chính Sơn có thể nói gì, mặc dù trong số những món quà có binh pháp mà hắn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nhưng hắn cũng không thể tự khen mình, nói rằng binh pháp mình chép lại lợi hại như thế nào.

Nói rồi, Dương Chính Sơn đưa danh sách quà tặng cho Chu Lan.

Chu Lan lướt mắt nhìn qua, những thứ khác nàng chỉ lướt qua, ngay cả nhân sâm trăm năm, nàng cũng không để ý nhiều.

Nhưng nàng vẫn nhìn thấy [Tam thập lục kế] trên danh sách quà tặng.

“[Tam thập lục kế]!”

“Đây là thứ gì?”

Chương 164: Tiểu tử này đẹp trai quá! (3)

Dương Chính Sơn vẫy tay gọi Dương Minh Hạo ở ngoài cửa, Dương Minh Hạo lập tức chạy vào bưng một chiếc hộp gỗ.

Giao chiếc hộp gỗ cho Chu Lan, Chu Lan tò mò mở chiếc hộp gỗ, lấy ra một cuốn sách mỏng từ.

Nàng lật xem cuốn sách này, lúc đầu chỉ tò mò, sau đó biến thành kinh ngạc, cuối cùng là đầy vẻ kinh ngạc.

Là một tướng lĩnh xuất thân từ phủ Ninh quốc công, từ nhỏ Chu Lan đã đọc binh thư, nàng đã đọc không biết bao nhiêu binh thư nhưng nàng có thể khẳng định mình chưa từng đọc cuốn [Tam thập lục kế] này.

Còn đối với những mưu kế trong sách, nàng càng cảm thấy kinh ngạc hơn.

[Tam thập lục kế] là dựa theo nguyên lý âm dương biến hóa trong [Kinh Dịch] và tư tưởng chuyển hóa lẫn nhau của các mối quan hệ đối lập trong binh gia cổ đại như cương nhu, kỳ chính, công thủ, địch ta, hư thực, chủ khách, lao dật, thuận nghịch, cao thấp, sống chết.

Mỗi một mưu kế đều thể hiện trí tuệ và kỹ thuật chiến thuật cao siêu. Dựa trên tình hình thực tế, tình hình địch ta, sự thay đổi của tình thế mà tiến hành cân nhắc tổng hợp, có tính thực dụng và khả thi rất cao.

“Cái này ở đâu ra?”

Chỉ một khắc, Chu Lan đã xem xong toàn bộ cuốn sách, thật ra nàng chỉ xem lướt qua, không suy nghĩ kỹ nhưng dù vậy, nàng vẫn có thể nhận ra sự phi thường của cuốn binh thư này.

“Ồm, là hạ quan viết!” Dương Chính Sơn hơi chột dạ vuốt vuốt râu.

“Người viết!” Chu Lan đứng bật dậy, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Nàng có chút không tin, mắt không chớp nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn là người như thế nào?

Nguyên thân hai mươi năm trước chỉ là một tên lính bình thường, mà bây giờ Dương Chính Sơn cũng chưa từng thực sự dẫn quân ra trận.

Hắn dựa vào đâu mà có thể viết ra binh thư như vậy?

“Thật sự là người viết?”

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn khẳng định nói.

Dù sao ở đây cũng không có ai có thể vạch trần hắn, hắn nói là hắn viết thì chính là hắn viết.

Hơn nữa đây cũng là sự thật, cuốn sách này chính là hắn từng chữ từng chữ viết ra.

Chu Lan thu hồi ánh mắt, ngồi xuống lại mở cuốn sách trong tay.

Nàng vẫn có chút không dám tin nhưng nàng tin Dương Chính Sơn sẽ không lừa nàng.

Chu Tự ở bên cạnh thấy hai người như vậy, trong lòng không khỏi cũng sinh ra tò mò.

“Cho ta xem!”

Hắn cũng không khách sáo, trực tiếp lấy cuốn sách từ tay Chu Lan.

Chu Lan muốn ngăn cản nhưng đã bị Chu Tự lấy mất, cuối cùng nàng chỉ có thể luyến tiếc nhìn cuốn sách trong tay Chu Tự.

Trong đại sảnh lại một lần nữa chìm vào yên tĩnh, Chu Tự rất nhanh đã đắm chìm vào nội dung trong sách, còn ánh mắt Chu Lan thì liên tục đảo qua đảo lại giữa sách và Dương Chính Sơn.

“Tuyệt, tuyệt!”

Đột nhiên, Chu Tự kinh ngạc kêu lên.

“Quả là một màn đánh tráo tuyệt vời!”

Vừa xem xong vài trang, Chu Tự đột ngột ngẩng đầu lên: “Đây thật sự là người viết!”

“Vâng!” Dương Chính Sơn có chút bất lực gật đầu lần nữa.

“Tiên sinh thật có tài!”

Chu Tự đứng dậy kéo Dương Chính Sơn, vừa khen ngợi vừa mong đợi hỏi: “Tiên sinh làm thế nào nghĩ ra vậy?”

“Man thiên quá hải, kế này cũng không phải chưa có ai dùng nhưng chưa từng có ai tổng kết chi tiết và cụ thể như vậy!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Ta tổng kết từ binh thư của những người đi trước.”

“Kế này nói về việc tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, lấy yếu thắng mạnh, đúng không?” Chu Tự hỏi.

Dương Chính Sơn nói: “Đúng mà cũng không đúng, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu là phải dựa trên việc nắm bắt được

chỗ yếu của địch, còn lấy yếu thắng mạnh thì mấu chốt là phải nắm bắt thời cơ.”

“Đúng đúng đúng!” Chu Tự liên tục gật đầu.

Tiếp đó, vị thế tử này như rơi vào trạng thái điên cuồng, kéo Dương Chính Sơn hỏi vô số câu hỏi, khiến Dương Chính Sơn đau đầu vô cùng.

Nếu không phải kiếp trước Dương Chính Sơn đã từng đọc Tam thập lục kế, hơn nữa còn hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của từng kế sách thì hẳn thật sự không chắc có thể giải đáp hết mọi câu hỏi của Chu Tự.

Chu Lan ở bên cạnh cũng nghe rất vui vẻ nhưng nàng vẫn đề tâm quan sát.

Một canh giờ trôi qua, Chu Lan không thể không lên tiếng ngắt lời Chu Tự.

“Đại ca, không còn sớm nữa rồi, chúng ta ăn cơm trước đã!”

Lúc này đã quá giờ Ngọ, đúng là nên ăn cơm.

“Ăn cơm!”

Chu Tự hoàn hồn: “Đúng, ăn cơm, Chính Sơn huynh, cùng uống một chén nhé!”

Hắn vẫn không muốn để Dương Chính Sơn đi.

Qua cuộc trò chuyện trước đó, hắn đã hiểu rõ Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thật sự có tài, rất nhiều kiến giải về binh pháp là những điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Nhưng hắn cũng có thể nhận ra Dương Chính Sơn hẳn là chưa từng thực sự dẫn quân đánh trận, rất nhiều việc, kiến giải

của Dương Chính Sơn rất độc đáo nhưng khi nói đến những việc cụ thể, Dương Chính Sơn lại tỏ ra rất ngây ngô.

Ví dụ như trình sát phải do thám tình hình địch như thế nào, trong đó có một hệ thống chế độ hoàn chỉnh nhưng Dương Chính Sơn lại không hiểu rõ lắm.

Điều này cũng bình thường, mặc dù trong một năm qua Dương Chính Sơn đã đọc một số binh thư, cũng đã tìm hiểu về cách chiến đấu và chế độ liên quan của các binh chủng trong quân đội nhưng dù sao thời gian vẫn còn ngắn, có một số thứ hắn vẫn chưa hiểu thấu.

Nói một cách đơn giản, Dương Chính Sơn chính là nhờ được bồi dưỡng từ kiếp trước nên có rất nhiều kiến giải và tri thức độc đáo mà thế giới này chưa tổng kết được nhưng về mặt thực hành, hắn thật ra không bằng những vị tướng bản xứ ở đây.

Chương 165: Tiên sinh thật có tài

Người ta dẫn quân mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm, há phải Dương Chính Sơn có thể dễ dàng vượt qua.

Mưu trí rất quan trọng nhưng kinh nghiệm cũng rất quan trọng.

Mưu lược của Dương Chính Sơn không có vấn đề gì nhưng về kinh nghiệm thì còn thiếu rất nhiều.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ của Chu Tự đối với Dương Chính Sơn, thậm chí sau khi biết được quá khứ của Dương Chính Sơn, Chu Tự còn vô cùng tiếc nuối cho Dương Chính Sơn.

“Nếu hai mươi năm trước tiên sinh không rời khỏi trấn Trùng Sơn thì ngày nay ắt hẳn đã là tướng soái trong quân, trụ cột trong triều!”

Dương Chính Sơn thật sự không biết nên trả lời câu này như thế nào.

Với võ công bẩm sinh của thân thể này, nếu vẫn luôn ở lại trấn Trùng Sơn, có lẽ thật sự có thể làm đến chức tướng quân du kích hoặc tham tướng.

Nhưng đó chỉ là võ công bẩm sinh, còn về mặt dẫn binh đánh trận, Dương Chính Sơn cũng không thể đánh giá được, dù sao thì sự trưởng thành của một người có liên quan đến trải nghiệm và cơ duyên.

Trên bàn ăn, Chu Tự lại trò chuyện rất nhiều với Dương Chính Sơn, từ binh pháp đến luyện binh, từ Kiến Ninh vệ đến trấn Trùng Sơn, từ Hồ tộc Đông Hải đến triều đình.

Lúc đầu Dương Chính Sơn còn có thể ứng phó nhưng khi nói đến triều đình, Dương Chính Sơn liền tỏ ra kém cỏi.

Mặc dù hiện tại hấn cũng là thiên hộ chính ngũ phẩm nhưng hấn chưa từng đến kinh đô, cũng chưa từng tiếp xúc với triều đình, cho nên đối với những chuyện trong triều, Dương Chính Sơn chỉ im lặng lắng nghe Chu Tự và Chu Lan thảo luận.

Sau bữa trưa, Dương Chính Sơn lão đạo đi ra khỏi Mạc phủ tham tướng.

Hấn bị Chu Tự chuốc khá nhiều rượu, may mà tửu lượng của hấn không tệ nên không đến nỗi say chết.

Đã tặng xong lễ tết, chiều hôm đó Dương Chính Sơn liền từ biệt Triệu Viễn, trở về Nghênh Hà đồn.

Ngày hôm sau, Chu Lan liền phái người đến Nghênh Hà đồn đáp lễ.

Lễ vật của Chu Lan tất nhiên không thể so sánh với lễ vật của Dương Chính Sơn, đủ bốn xe ngựa, chất đầy ắp.

Lễ vật này không ít hơn lễ tạ mà trước đây Chu Lan đến Dương gia thôn tặng.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể vui vẻ nhận lấy.

“Không tệ, không tệ, Chu tướng quân không chỉ là chỗ dựa vững chắc, mà còn là thần tài!”

“Chắc chắc! Còn có một bộ giáp sơn văn dát vàng!”

Dương Chính Sơn ôm một bộ giáp nặng hơn ba mươi cân, vui đến nổi ria mép cũng dựng đứng lên.

Hắn cũng không phải không có giáp, là võ quan, triều đình đương nhiên sẽ cung cấp giáp cho họ.

Nhưng giáp mà triều đình cung cấp đều là giáp vải, sao có thể so sánh được với bộ giáp sơn văn dát vàng mà Chu Lan tặng.

Giáp là thứ bảo vệ mạng sống trên chiến trường, một bộ giáp tốt có thể coi như bảo vật gia truyền.

Cộng thêm cây thương phi ngư mạ vàng mà Chu Lan tặng trước đó, bộ trang bị của Dương Chính Sơn này không thua kém gì những vị công hầu quyền quý.

Còn những thứ vải vóc, trà lá, bút mực giấy nghiên khác, Dương Chính Sơn lại không để ý.

Hắn thật ra không có nhiều yêu cầu về ăn mặc ở, chỉ cần không đến nỗi không dùng được là được, không cần phải theo đuổi những thứ quá xa xỉ.

Sau khi nhận lễ tạ của Chu Lan, Dương gia bắt đầu chuẩn bị đón Tết.

Sáng ngày ba mươi Tết, trong hậu viện quan nha, mọi người nhà họ Dương đều bận rộn.

Hôm qua mới từ huyện An Ninh trở về, Dương Minh Thành đang cùng Dương Minh Hạo và Lâm Triển dán câu đối.

Bên kia, Vương thị, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều đang bận rộn trong bếp, Lý thị đã mang thai gần chín tháng, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là đến ngày dự sinh nên bây giờ nàng không giúp được gì, chỉ có thể ở trong phòng nghỉ ngơi.

Trước cửa quan nha, Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí đang cùng một nhóm người giết lợn, mổ dê.

Hơn mười con lợn, con dê treo trên cây gậy, mùi máu tanh nồng nặc khắp Nghênh Hà đồn nhưng trên mặt mọi người đều nở nụ cười vui vẻ.

Những con lợn, con dê này đều được kéo từ Lâm Quan đồn đến, trước đó tất cả lợn, dê nuôi ở Lâm Quan đồn đều bị Dương Chính Sơn bắt hết.

Không chỉ vậy, Dương Chính Sơn còn mua thêm mấy chục con lợn, con dê từ bên ngoài.

Mục đích của hắn rất đơn giản, chỉ muốn để tất cả quân hộ dưới quyền quản lý của Nghênh Hà đồn đều được ăn thịt vào dịp Tết.

“Cha, giết xong rồi! Có thể chia thịt chưa ạ?” Dương Minh Chí rửa sạch vết máu trên tay, hỏi Dương Chính Sơn đang đứng trước cửa quan nha.

“Chia đi, mỗi nhà ba cân thịt lợn, một cân thịt dê!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười ha ha nói.

“Đa tạ đại nhân ban thưởng!”

“Đại nhân nhân hậu!”

Những quân hộ đứng xung quanh nghe vậy, liền hô to.

Dương Chính Sơn nhìn mọi người xung quanh, cười vui vẻ gật đầu thị ý.

Thật ra những con lợn, con dê này không đáng bao nhiêu tiền, mặc dù giá thịt ở quan thành năm nay tăng khá nhiều nhưng một cân thịt lợn cũng chỉ có ba mươi văn.

Chia số thịt này, mỗi hộ cũng chỉ mất hơn một trăm văn tiền.

Mà hiện tại, Nghênh Hà đồn quản lý khoảng một nghìn hộ quân, tức là Dương Chính Sơn đã chi khoảng hơn một trăm lượng bạc.

Hơn một trăm lượng bạc này không phải do quan nha chi, mà là do hãn tự bỏ tiền túi.

Mục đích ư? Đương nhiên là để mua chuộc lòng người! Những quân hộ trước đây thì không nói, sau một loạt chinh đồn và thao tác của Dương Chính Sơn, họ đã công nhận Dương Chính Sơn là quan phòng thủ rồi.

Chương 166: Tiên sinh thật có tài (2)

Nhưng những người tị nạn mới đến, họ mới đến nơi này, trong lòng chắc chắn đầy hoang mang và lo lắng.

Bây giờ Dương Chính Sơn chia thịt cho họ, vừa có thể ổn định lòng người, vừa có thể lấy lòng họ.

“Lão nhị, cắt mười cân thịt lợn, mười cân thịt dê mang đến cho Lưu tiên sinh!”

Mọi người bắt đầu chia thịt, Dương Chính Sơn dặn dò Dương Minh Chí.

“Dạ!” Dương Minh Chí đáp.

Mặc dù hắn mới từ Kiến Ninh về trở về không lâu nhưng hắn cũng biết tình hình của Lưu gia ở Nghênh Hà đồn.

Từ khi học đường mở cửa, mấy vị tiên sinh Lưu gia đã có được không ít danh tiếng ở Nghênh Hà đồn.

Mặc dù mọi người đều biết họ là tội nhân bị lưu đày nhưng học thức là thứ ở đâu cũng được mọi người tôn trọng.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn lại coi trọng họ nên mọi người đều rất tôn trọng Lưu gia.

Dương Minh Chí chọn hai miếng thịt ngon cắt xuống, rồi chạy lon ton đến Lưu gia.

Lúc này, Lưu gia cũng đang bận rộn chuẩn bị đón Tết.

Có lẽ vì đã trải qua nhiều thăng trầm nên Lưu gia đã chấp nhận sự thật bị lưu đày, không hề uể oải, ngược lại còn có cảm

giác an nhiên tự tại.

Lưu gia có rất nhiều người nhưng cuộc sống của họ vẫn khá ổn.

Dù sao thì Lưu gia cũng có thể nhận bảy phần lương ở học đường, chỉ riêng khoản thu nhập này, họ cũng không đến nỗi quá nghèo.

“Lưu tiên sinh, đây là gia phụ bảo ta mang đến!”

Đến trước cửa Lưu gia, Dương Minh Chí vừa vặn nhìn thấy Lưu Triết đang dán câu đối.

“Ồ kìa, Dương nhị gia, bọn ta có thịt ăn rồi, nhị gia cứ mang về đi!” Lưu Triết từ chối khéo léo.

Dương Minh Chí không để ý đến việc hắt từ chối, chỉ xách hai miếng thịt lớn đi vào sân, đặt lên bếp lò trong bếp.

“Nhà nào trong đồn cũng có, Lưu tiên sinh đừng từ chối nữa!”

Nói xong, Dương Minh Chí cũng không đợi Lưu Triết mở miệng, liền chạy mất.

Lưu Triết bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể hô to: “Thay ta cảm ơn Dương đại nhân!”

Lúc này, Lưu Nguyên Phủ từ trong chính sảnh đi ra, theo sau là lão thê Trương thị của hắn.

Lưu Nguyên Phủ liếc nhìn đồng thịt trong bếp, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, liền rít một hơi thuốc lào.

“Tên Dương Chính Sơn này thật là có tâm cơ!”

“Cha, cha đang nói gì vậy?” Lưu Triết bất mãn nhìn lão cha của mình.

Hắn không phải không nghe thấy lời Lưu Nguyên Phủ nói, chỉ là hắn không đồng ý với lời Lưu Nguyên Phủ nói mà thôi.

“Hừ, cha nói không đúng à?” Lưu Nguyên Phủ hừ lạnh một tiếng: “Con xem hấn đang làm gì kia? Chỉ vài cân thịt mà đã mua chuộc được lòng người!”

Tính tình của Lưu Nguyên Phủ đúng là vừa thối vừa cứng nhưng hấn lẫn lộn trên quan trường bốn mươi năm, há lại không nhìn ra tâm tư của Dương Chính Sơn? Tất nhiên, Lưu Triết cũng không phải kẻ ngốc: “Như vậy không tốt sao?”

Trong mắt Lưu Triết, việc Dương Chính Sơn mua chuộc lòng người là điều không thể thích hợp hơn.

Dương Chính Sơn là quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, trong sổ quân hộ ở Nghênh Hà đồn đều có binh lính dưới trướng hấn, là võ quan, đương nhiên phải thu phục lòng người dưới trướng, nếu không lên chiến trường thì ai chịu liều mạng vì cấp trên?

“Không có gì không tốt nhưng hấn cũng tặng thịt cho nhà mình!” Lưu Nguyên Phủ trừng mắt nói.

Lưu Triết im lặng một lát, sau đó hấn ngẩng đầu nhìn đồng thịt trong bếp.

“Tình người này chúng ta đã nợ rồi!”

“Cha, cha không muốn nhận cũng không được!”

Ở Nghênh Hà đồn này, họ được Dương Chính Sơn giúp đỡ quá nhiều, nói một cách nghiêm khắc, đây không còn là tình người nữa, mà là ân tình.

“Đúng vậy, lão già chết tiệt này nói gì vậy, Dương đại nhân giúp đỡ chúng ta thì chúng ta cứ nhận là được.”

“Nếu sau này nhà chúng ta còn có thể vực dậy được thì báo đáp ân tình của Dương đại nhân, nếu chúng ta chỉ có thể chết già ở nơi nghèo khó này thì để Triết nhi báo đáp!”

Trương thị rất bất mãn với ông già vừa thối vừa cứng đầu này.

“Ông cũng không nhìn xem mấy đứa cháu của ông gây gò thế nào!”

“Còn không muốn nợ tình người ư, không nợ tình người thì chúng ta nuôi cả nhà này bằng gì!”

“Dương đại nhân nguyện ý giúp đỡ chúng ta, đó là coi trọng chúng ta, chẳng lẽ ông còn tưởng mình ở Viện đô sát à!”

“Lão già không có lương tâm, cả ngày chỉ biết hút thuốc, hút chết ông đi!”

Lưu Trương thị không nể mặt Lưu Nguyên Phủ chút nào, vừa đấm vừa mắng Lưu Nguyên Phủ.

Nàng thực sự tức giận, nếu không phải Lưu Nguyên Phủ hồ đồ thì cả nhà họ đã không đến nỗi bị lưu đày.

Lưu đày thì lưu đày đi nhưng Lưu Nguyên Phủ lại còn không muốn nợ tình người, nhờ người giúp đỡ chăm sóc gia đình mình.

Nếu như những nhà khác bị lưu đày, có lẽ sẽ được trải nghiệm sự ấm lạnh của tình người nhưng Lưu gia đã ba lần lên voi ba lần xuống ngựa, sự ấm lạnh của tình người đã trải qua nhiều lần.

Ngay cả khi bây giờ Lưu gia bị lưu đày, vẫn có người muốn bán tình người cho Lưu gia, bởi vì có người sẽ cược rằng Lưu gia sẽ lại đứng lên.

Nhưng có người muốn bán tình người, Lưu Nguyên Phủ lại không muốn nợ tình người, bởi vì hắn biết nợ tình người là khó trả nhất.

Nghe lời lão thê mắng, Lưu Nguyên Phủ ngồi xồm trước cửa nhà, chìm vào im lặng.

“Lão đại, trưa nay nấu nhiều thịt một chút, bồi bổ cho mấy tiểu hài tử!” Lưu Trương thị nói.

Từ một gia đình quan lại trở thành tội nhân bị lưu đầy, người khổ nhất không phải người lớn, mà là đám hài tử.

Đặc biệt là những hài tử kia, chúng sinh ra đã ngâm thìa vàng, kết quả bây giờ phải theo lão già tội tệt này ăn cám nuốt rau.

Lưu Trương thị nghĩ đến đây, không nhịn được lại mắng Lưu Nguyên Phủ.

Chương 167: Kim thứ huyết đăng, Lý thị sinh con

Dương Chính Sơn không biết Lưu Nguyên Phủ đang bị mắng, nếu hắn biết chắc chắn sẽ vỗ tay hoan hô.

Ai bảo lão già này vừa hôi vừa cứng đầu, trước đây Dương Chính Sơn đã đến Lưu gia mấy lần, muốn Lưu Nguyên Phủ chỉ bảo một số việc, kết quả lão già này không nể mặt chút nào, thậm chí còn không thèm nhìn hắn.

Nếu không phải những người khác trong Lưu gia đối xử với hắn rất tốt, hắn thực sự muốn bắt lão già này đi công trường vác gạch, để lão già này ném trái cái gọi là nỗi khổ của nhân gian.

Năm nay, tất cả mọi người trong Dương gia đều rất vui vẻ, cả gia đình quây quần bên nhau, vừa ấm áp vừa vui vẻ.

Mùng một Tết, Dương Chính Sơn phát một giỏ hồng bao, hầu như tất cả hài tử trong đồn đều nhận được hồng bao của hắn.

Nhưng năm nay ở Nghênh Hà đồn, việc đi thăm hỏi họ hàng, chúc Tết đều được miễn.

Cái Tết vui vẻ nhanh chóng trôi qua.

Năm Thừa Bình thứ hai mươi lăm, mùng mười tháng giêng, những binh lính về quê ăn Tết lần lượt trở về Nghênh Hà đồn.

Cuộc huấn luyện mới nhất tiếp tục được tiến hành.

Trời lạnh giá cũng không ngăn được nhiệt huyết luyện tập của binh lính.

Bởi vì Dương Chính Sơn đã công bố thời gian tổ chức đại hội võ thuật.

Hai mươi tám tháng giêng.

Hai chức bách hộ, hai chức thử bách hộ, mười sáu chức tổng kỳ đang chờ họ, làm sao họ có thể không nỗ lực luyện tập? Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng, trên bãi tập bên ngoài Nghênh Hà đồn đã vang lên những tiếng hô hào vang dội.

Mà lúc này Dương Chính Sơn mới vừa bò dậy khỏi giường sưởi.

Trời lạnh giá, chăn ấm như có sợi dây trói hãm lại, khiến hãm khó mà thoát ra được.

Nhưng là trụ cột gia đình, là quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, hãn phải làm gương, làm gương cho con cháu, cho tướng sĩ dưới quyền.

Hơn nữa, tu luyện võ đạo nằm ở sự kiên trì, đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục, trăm lần rèn luyện mới thành thép.

Dương Chính Sơn cũng muốn làm một con cá ướp muối.

Thế giới này không phải là một thế giới hòa bình, làm cá ướp muối có nghĩa là không có nhân quyền, thậm chí ngay cả mạng sống của mình cũng không thể kiểm soát được.

Cho nên, cá ướp muối cũng không dễ làm như vậy.

Vì vậy Dương Chính Sơn chỉ có thể làm một con chim dậy sớm.

Sau khi rửa mặt, Dương Chính Sơn vào không gian linh tuyến xem trước.

Những ngày này, không gian linh tuyến lại mở rộng thêm không ít, ở giữa là một ao nước rộng một trượng, đất xung quanh ao nước cũng rộng khoảng một trượng.

Những cây thuốc được trồng trước đó đã nảy mầm hết, những chiếc lá nhỏ xanh mướt, trông rất đẹp mắt.

Dương Chính Sơn cẩn thận kiểm tra từng cây thuốc, sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn mới yên tâm.

Những cây thuốc này đều được hắn lựa chọn cẩn thận.

Nhân sâm, tam thất, thạch斛, ngũ liệt hoàng liên, hậu phác, v.v, đều là những loại thuốc khá phổ biến và quý giá.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn còn lấy được một số hạt giống của các loại thuốc quý.

Nhưng thuốc quý thì phát triển cực kỳ chậm, như cây kim thứ huyết đằng này, một năm chỉ dài thêm một tấc, năm năm mới thành thuốc, ba mươi năm mới thành bảo vật.

Hơn nữa, điều kiện sinh trưởng của kim thứ huyết đằng này cực kỳ khắc nghiệt, gần như không thể trồng được.

May mắn lắm La Thường mới tìm được cho hắn mười mấy hạt giống kim thứ huyết đằng, thật ra loại hạt giống này cũng không đắt, chỉ là khá hiếm mà thôi.

Dương Chính Sơn cũng chỉ thử xem sao nên đã đem những hạt giống này trồng trong không gian linh tuyến.

Kết quả cũng không tệ, mười mấy hạt giống đều nảy mầm nhưng muốn nuôi chúng thành thuốc quý thì còn phải mất rất nhiều thời gian.

Công dụng chính của kim thứ huyết đằng là bổ sung khí huyết, bồi bổ cơ thể, có thể kéo dài tuổi thọ.

Giá của nó cũng đắt kinh người, ở tiệm thuốc quý trong quan thành, người ta nói một tác huyết đằng bằng mười tác vàng.

Dương Chính Sơn hiện tại không trông chờ gì vào kim thứ huyết đằng này nhưng điều đó không ngăn được hắn tràn đầy hy vọng vào kim thứ huyết đằng.

Nếu những cây kim thứ huyết đằng này đều trưởng thành thành thuốc quý thì đó chính là vạn lượng hoàng kim.

Sau khi cẩn thận chăm sóc các loại thảo dược trong không gian, Dương Chính Sơn mới bước ra khỏi phòng, chuẩn bị ra ngoài đồn luyện tập.

Nhưng hắn còn chưa kịp dắt Hồng Vân ra khỏi chuồng ngựa thì Dương Vân Tuyết đột nhiên chạy ra từ quan nha.

“Cha, cha, nhị tẩu sắp sinh rồi!”

Tiểu nha đầu chạy đến mặt đỏ bừng, vội vàng hét lên.

Dương Chính Sơn khựng lại, nhanh chân quay về hậu viện quan nha.

“Lão tam, lão tam!”

“Tam ca đến bãi tập rồi!” Dương Vân Tuyết nói.

“Chết tiệt!”

Dương Chính Sơn thầm chửi một tiếng.

Lúc này trong nhà chỉ có Vương thị và Lý thị cùng Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều, Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo chắc chắn là đi luyện tập, còn Dương Minh Chí thì ba ngày trước đã về Kiến Ninh vệ rồi.

“Nha đầu, mau đi mời bà đỡ!”

“Lâm Triền, đi tìm Ngưu đại phu đến đây!”

Vương thị vẫn đang trong phòng chăm sóc Lý thị, người mà Dương Chính Sơn có thể sai bảo chỉ có Dương Vân Tuyết và Lâm Triền.

Lý thị sắp sinh, Dương Chính Sơn cũng không phải không chuẩn bị.

Hắn đã sớm dặn dò bà đỡ và đại phu trong đồn rằng gần đây đừng đi đâu xa.

Vì vậy, rất nhanh Dương Vân Tuyết và Lâm Triền đã dẫn theo một phụ nhân và một nam tử trung niên đến.

“Bái kiến đại nhân!”

“Không cần đa lễ, mau vào xem đi!” Dương Chính Sơn có chút nóng ruột nói.

Chương 168: Kim thứ huyết đăng, Lý thị sinh con (2)

Đối với chuyện sinh hài tử này, hẳn thực sự cảm thấy khó khăn.

Điều kiện y tế của Nghênh Hà đồn rất lạc hậu, đại phu duy nhất ở đây chính là Nguru đại phu trước mắt, còn về y thuật thì chắc chắn không thể so sánh với Tống Nguyên Bác ở huyện An Ninh.

Sinh hài tử ở đây cũng giống như đi qua quỷ môn quan, Dương Chính Sơn thực sự sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ đến thể trạng của Lý thị, Dương Chính Sơn cảm thấy nàng ấy có thể vượt qua được.

Uống nhiều nước linh tuyền như vậy không phải là uống phí, mặc dù Lý thị hiện tại không phải là võ giả nhưng thể chất của nàng vượt xa những phụ nhân khác.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn vội chạy đến bên lò sưởi trong nhà, lấy một ấm nước linh tuyền đun sôi.

Tiếp đó, hẳn lại chạy vào phòng ngủ, lấy ra một củ sâm núi già.

Củ sâm núi già này là lễ vật mà Lư gia tặng vào dịp năm mới, mặc dù sâm núi già năm mươi năm không được coi là thuốc quý nhưng cũng có tác dụng cứu mạng.

Bà đỡ vừa vào phòng, trong phòng đã truyền ra những tiếng kêu la đau đớn.

Vương Vân Kiều đang đun nước trong bếp, Vương thị đang trong phòng phụ giúp bà đỡ, Dương Vân Tuyết lúc thì ra ngoài tìm vải bông, lúc thì ra ngoài bưng nước.

Cả nhà đều bận rộn vì hài tử sắp chào đời.

“Cha, em dâu thế nào rồi?”

Lúc này, Dương Minh Thành trở về, vừa vào cửa đã hỏi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn: “Sao cha biết chứ, cha đâu có vào được?”

“Ồ!” Dương Minh Thành nhìn về gian phòng phía tây viện, xoa xoa tay, chỉ có thể ngồi xỏm bên cạnh Dương Chính Sơn nhìn lò sưởi.

Trước tình huống này, những nam nhân như bọn họ căn bản không thể giúp được gì, mọi việc đều trông cậy vào một mình Vương thị.

“À đúng rồi, hai ngày nữa con đến quan thành mua vài người hầu về!”

Dương Chính Sơn khẽ thở dài.

“Người hầu!” Dương Minh Thành sững sốt.

“Ừ, tìm một bà vú đáng tin cậy, thôi, hay là cha tự đi vậy!”
Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy tự mình đi mua là tốt hơn.

Trước kia Dương gia không có điều kiện, không nuôi nổi người hầu, thêm nữa Dương Chính Sơn cho rằng việc của mình tự mình làm, cũng là một cách rèn luyện cho họ.

Nhưng bây giờ nhìn lại, bình thường thì không sao, một khi có chuyện gì xảy ra, một mình Vương thị căn bản không bận rộn xuể.

Hơn nữa sau này trong nhà người càng ngày càng đông, đặc biệt là hài tử càng ngày càng nhiều, nếu không tìm thêm người giúp đỡ, chỉ trông cậy vào Vương thị và Lý thị thì chắc là bận chết.

“Ồ, vậy con đi cùng cha!” Dương Minh Thành cũng cảm thấy nên mua thêm người hầu.

Hắn cũng là người thương vợ, thê tử của mình thực sự rất bận.

Sau khi Lý thị mang thai, cả gia đình đều do Vương thị chăm sóc, giặt giũ nấu nướng, quét dọn dọn dẹp, chăm sóc hài tử, đặc biệt là sau khi đến Nghênh Hà đồn, Vương thị đã gầy đi vì mệt mỏi.

Thê tử mồm mĩm gầy đi, khiến hắn ôm ngủ cũng thấy không thoải mái.

Khoảng hơn một canh giờ sau, từ chính phòng phía tây viện truyền ra tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Tiếng khóc này rất to, nghe xong Dương Chính Sơn an tâm hơn nhiều.

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, nhị phu nhân sinh được một tiểu công tử!” Bà đỡ chạy ra báo tin vui.

Dương Chính Sơn gật đầu, từ trong ngực móc ra một khối bạc vụn đưa cho bà đỡ: “Vắt vả rồi!”

“Cảm ơn đại nhân!” Bà đỡ cầm bạc vụn, cười đến nổi nếp nhăn trên mặt đều tụ lại.

“Ngu đại phu, lát nữa làm phiền người xem giúp cho vợ lão nhị và tiểu tôn tử!” Dương Chính Sơn lại nói với Ngu đại phu vẫn đang chờ bên cạnh.

“Đại nhân cứ an tâm, thân thể nhị phu nhân rất tốt, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Ngu đại phu bật cười nói.

Sau khi Lý thị đến Nghênh Hà đồn, vẫn luôn là Ngưu đại phu khám bệnh cho nàng, cho nên hẳn hiểu rất rõ tình hình sức khỏe của Lý thị.

Đợi đến khi trong phòng dọn dẹp xong, Ngưu đại phu mới vào xem cho Lý thị và hài tử.

Như hẳn nói, Lý thị khỏe lắm, hài tử vừa sinh xong cũng không thấy mệt, còn ôm hài tử, tinh thần hăng hái.

Dương Chính Sơn không tiện vào phòng, Vương thị bế hài tử ra cho hẳn xem.

Đứa nhỏ nhắn nhúm, trông rất xấu nhưng mày mắt rất giống Dương Minh Chí, cả Dương gia thì Dương Minh Chí đẹp trai nhất, đứa tiểu tử này lớn lên chắc chắn sẽ là một tiểu soái ca.

“Thắm, ta đã luộc trứng gà đỏ, lát nữa thắm mang về ăn!” Vương thị cuối cùng cũng chăm sóc Lý thị xong xuôi, lúc này mới có thời gian quan tâm đến những chuyện khác.

Bà đỡ không quan tâm đến trứng gà đỏ, vừa rồi Dương Chính Sơn đã cho nàng khối bạc vụn nhưng trứng gà đỏ là đồ mừng, nàng cũng không từ chối.

“Vất vả thắm rồi, ta tiễn thắm ra ngoài!”

“Không cần, không cần, ta tự đi được! Đại phu nhân bận trước đi!” Bà đỡ cầm trứng gà đỏ, vui vẻ rời đi.

Sau đó, Dương Minh Thành lại tiễn Ngưu đại phu đi, đương nhiên tiễn khám bệnh cũng không ít.

Đợi đến khi mọi việc xong xuôi, đã đến trưa, Vương thị lại bận rộn nấu cơm trưa.

Thấy nàng bận rộn như vậy, Dương Chính Sơn không thể không ghi nhớ chuyện mua người hầu.

Tiếp theo, Lý thị còn phải ở cũ, hơn nữa trong nhà lại có thêm một hài tử, cũng cần người chăm sóc.

Cho dù có Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều giúp đỡ thì Vương thị một mình e rằng cũng không bận rộn xuể.

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn liền dẫn Dương Minh Thành đến quan thành.

Chương 169: Kim thứ huyết đăng, Lý thị sinh con (3)

Hiện tại trong quan thành có không ít người buôn bán nô lệ, năm ngoài trấn Trùng Sơn liên tục xảy ra thiên tai nhân họa, rất nhiều người không thể sống nổi, hoặc trở thành dân lưu vong, hoặc tự bán mình làm nô lệ.

Hơn nữa trước đó không ít quan lại ở trấn Trùng Sơn bị bãi miễn, bị luận tội, những nô lệ mà họ để lại sẽ bị bán.

Vì vậy, hiện nay trong các nha hành (người môi giới) ở quan thành đều chật ních nô lệ, giá nô lệ cũng giảm xuống mức thấp nhất.

(người môi giới)

Đối với việc mua bán con người như hàng hóa này, Dương Chính Sơn trong lòng không thích nhưng thế giới này vốn dĩ như vậy, cho dù hắn không thích cũng không thể thay đổi được gì.

Đến quan thành, Dương Chính Sơn nhờ La Thường giới thiệu một người buôn nô lệ.

Người buôn nô lệ khoảng bốn mươi tuổi, sau khi biết được thân phận của Dương Chính Sơn, lập tức cung kính vái chào: “Tham kiến Dương đại nhân!”

Những người buôn nô lệ như hắn đều có hậu thuẫn là nha hành, dính líu đến nhiều chuyện đen tối.

Nhưng người mà họ không muốn đắc tội nhất chính là quan lại, đặc biệt là những võ quan có thực quyền.

Một thiên hộ thủ vệ quan như Dương Chính Sơn, ở quan thành đương nhiên không phải là nhân vật lớn nhưng nếu ra khỏi quan thành thì có thể lấy mạng họ.

Bởi vì Dương Chính Sơn có người có đao, nếu thật sự chọc giận hắn thì ai biết được hắn có thể làm ra chuyện gì.

Phải biết rằng trước đây, trấn Trùng Sơn không thiếu gì binh phi.

Dương Chính Sơn cũng không nói nhảm với hắn, trực tiếp hỏi: “Bản quan muốn mua một số người hầu, người có người nào tốt không?”

“Không biết đại nhân muốn mua loại người hầu nào?”

Người buôn nô lệ cười hỏi.

Người hầu tốt cũng có nhiều loại.

Người hầu có năng lực là người hầu tốt, người hầu có nhan sắc cũng là người hầu tốt.

Hắn không biết Dương Chính Sơn muốn mua người hầu có năng lực hay có nhan sắc.

Dương Chính Sơn không biết những suy nghĩ bản thủ trong lòng người buôn nô lệ, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tốt nhất là một gia đình.”

Đối với người hầu, hắn có hai yêu cầu, một là có năng lực, hai là trung thành.

Năng lực không thể cưỡng cầu, chỉ cần không phải là người hay lừa dối là được, còn trung thành thì là điều bắt buộc.

Lòng người khó đoán, cho dù hắn có cầm khế bán thân của nô lệ, cũng không thể đảm bảo được sự trung thành của nô lệ.

Nhưng nếu có sự ràng buộc của gia đình thì có thể đảm bảo được sự trung thành của nô lệ ở mức độ lớn nhất.

“Một gia đình! Tiểu nhân có một vài gia đình có thể lựa chọn ở đây!” Người buôn nô lệ đáp.

“Dẫn bản quan đi xem!”

Sau đó, người buôn nô lệ dẫn Dương Chính Sơn và Dương Minh Thành đến một ngôi nhà đồ nát ở Tây thành.

“Đến đây hết, đến đây hết!”

Người buôn nô lệ vừa vào cửa đã hét lớn.

Chỉ một lát sau, có hơn hai mươi người từ khắp nơi trong sân đi ra.

Qua cách đứng, có thể thấy rõ những người hầu này đều là một gia đình.

“Đại nhân, ở đây có tổng cộng bốn gia đình, gia đình này họ Lưu, có tám người, trước đây là người hầu của Trương gia, sau khi Trương gia chuyển khỏi quan thành thì bán họ cho bọn ta!”

“Gia đình này họ Dương, có sáu người, trước đây là người hầu của nhà Kỷ đại nhân ở Đô ti nha môn, sau khi Kỷ đại nhân bị bắt giam thì họ cũng bị bán đi!”

“Gia đình này họ Ngô, có bốn người, trước đây là người hầu của một gia đình thương gia, sau khi gia đình thương gia này sa sút thì chuyển về quê cũ nên bán họ cho bọn ta, Ngô lão đầu trước đây từng làm quản gia, có chút năng lực!”

“Những người này họ Đinh, cũng là người hầu của Trương gia, hơn nữa còn từng tu luyện võ nghệ.”

Theo lời giới thiệu của người buôn nô lệ, ánh mắt của Dương Chính Sơn lướt qua khuôn mặt của từng người.

Trang phục và sắc mặt của những người hầu này khá tốt, hẳn là không bị ngược đãi quá nhiều.

Điều này cũng bình thường, họ đều là những người mà nha hành bỏ tiền ra mua về, nha hành còn trông chờ vào họ để kiếm tiền, đương nhiên không thể để họ bị đói rét.

Nhưng tinh thần của họ không được tốt lắm, có người hoảng sợ, có người lo lắng, có người thì vẻ mặt ngơ ngác.

Dương Chính Sơn liếc nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở gia đình cuối cùng mà người buôn nô lệ giới thiệu.

“Ngươi họ Đinh!”

Hắn tiến lên một bước, đi đến trước mặt một nam tử trung niên.

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân họ Đinh!”

“Trước đây theo hầu bên cạnh tứ thiếu gia Trương gia à?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

Hắn quen biết người này, lúc trước Trương Thần bắt nạt người trên phố, bị Chu Lan quát hai roi, nam tử họ Đinh này theo hầu bên cạnh Trương Thần, hơn nữa còn đưa tay đỡ roi của Chu Lan.

“Đúng vậy!” Nam tử do dự một chút, rồi gật đầu.

“Ngươi hẳn là có tu vi Hậu Thiên, sao lại làm người hầu?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

Võ giả Hậu Thiên, dù tệ đến mấy cũng không đến nỗi phải bán mình làm nô.

“Tiểu nhân là con sinh ra trong Trương gia!” Nam tử đáp.

Con sinh ra trong Trương gia tức là con của nô lệ, con của nô lệ vẫn là nô lệ, trừ khi chủ nhà nguyện ý trả khế, nếu không thì đời đời kiếp kiếp đều là nô lệ.

Hắn là con sinh ra trong Trương gia, tức là hắn là võ giả do Trương gia bồi dưỡng.

Một người hầu, cho dù được chủ nhà bồi dưỡng thì việc có thể trở thành võ giả Hậu Thiên cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Chương 170: Mua người hầu

Điều này chứng tỏ thiên phú võ công của người này rất cao, nếu không thì hẳn tuyệt đối không thể tu luyện đến cảnh giới Hậu Thiên, Dương Chính Sơn không tin Trương gia sẽ tốn nhiều tài nguyên cho một người hầu.

“Người nghĩ thế nào về Trương gia?” Dương Chính Sơn hỏi.

Nam tử ngẩng đầu lên, nhìn Dương Chính Sơn rồi đáp: “Trương gia đáng tội! Nhưng tiểu nhân cảm tạ ơn nuôi dưỡng của bọn họ!”

Sau khi Trương Ngọc Đức bị áp giải về kinh đô, không lâu sau Trương gia bị xét nhà, không ít người nhà họ Trương bị luận tội xử lý, cũng có một số người phạm tội nhẹ hơn bị đuổi về nguyên quán.

Còn Trương Thần, hình như đã bị chém đầu.

Cụ thể thế nào, Dương Chính Sơn cũng không quan tâm, hẳn không có quan hệ gì với Trương gia, đương nhiên sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Trương gia.

Đối với câu trả lời của nam tử, Dương Chính Sơn chỉ khẽ gật đầu.

Thật ra thì câu trả lời nào cũng không quan trọng.

Trương gia đã sụp đổ, cho dù người này có trung thành với Trương gia đến mấy cũng không thể quay về Trương gia, mà Trương gia cũng không còn khả năng vực dậy.

Trước đây Trương gia kiêu ngạo bao nhiêu thì bây giờ Trương gia thê thảm bấy nhiêu.

“Kia là con cái của người!” Dương Chính Sơn nhìn ba hài tử đằng sau nam tử.

Hai nam một nữ, đứa lớn nhất có lẽ đã mười hai mười ba tuổi, đứa nhỏ nhất là một bé gái, trông khoảng bốn năm tuổi.

Ngoài hài tử ra, còn có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi.

“Đúng vậy!” Nam tử đáp.

Dương Chính Sơn quay sang nhìn người buôn nô lệ: “Gia đình này bao nhiêu tiền?”

Người buôn nô lệ nghe vậy, lập tức cười nói: “Thưa đại nhân, người này là võ giả Hậu Thiên, giá cả phải đắt hơn những người khác rất nhiều!”

“Năm trăm lượng!”

“...”

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn, có chút bất lực.

Thật đúng là hết giá trên trời.

Không phải nói võ giả Hậu Thiên không đáng giá, mà là nô bộc là võ giả Hậu Thiên thực sự có chút vô dụng.

Nếu là võ giả do nhà mình bồi dưỡng thì đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng loại võ giả mua về giữa chừng như thế này thì không có mấy ai thích.

Lý do rất đơn giản, không thể xác định được lòng trung thành.

Người hầu bình thường, cho dù không trung thành thì cũng chỉ gây ra hậu quả có hạn.

Nhưng võ giả thì khác, nếu mang lòng oán hận thì có thể khiến gia đình tan cửa nát nhà.

“Hai trăm lượng, không trả thêm!”

Dương Chính Sơn lười nói nhảm, trực tiếp chém giá từ đù xuống.

“Ồ kia, đại nhân, giá này thấp quá!” Người buôn nô lệ có chút khó xử.

“Ta nói là hai trăm lượng cho cả nhà này, không phải chỉ riêng hấn ta, nếu người thấy không hợp lý thì thôi vậy!” Dương Chính Sơn chỉ vào năm người nhà họ Đinh nói.

Hấn thấy người buôn nô lệ vẫn còn do dự, lại nói: “Các người định giữ họ lại để ăn Tết à!”

Mặc dù đây là lần đầu tiên hấn mua nô bộc nhưng không có nghĩa là hấn không hiểu gì cả.

Trương gia bị xét nhà vào lúc nào? Tháng chín năm ngoái, tính đến nay đã bốn tháng rồi! Bốn tháng mà vẫn không bán được cả nhà này, làm sao nha hành không sốt ruột cho được?

Nuôi nhiều người như vậy cũng tốn tiền, thời gian càng dài thì càng tốn kém.

Còn về việc tại sao nhà họ Đinh lại khó bán như vậy, thật ra cũng không khó hiểu.

Một là vì nam tử kia là võ giả Hậu Thiên, người bình thường không thể khống chế được.

Hai là vì họ xuất thân từ Trương gia, mặc dù bây giờ Trương gia đã sụp đổ nhưng vẫn có rất nhiều người kiêng kỵ Trương gia.

“Đại nhân, đại nhân, thêm năm mươi lượng nữa đi, hai trăm năm mươi lượng, coi như tiểu nhân kết duyên với đại nhân vậy!” Người buôn nô lệ nịnh nọt.

Dương Chính Sơn không nói gì, quay sang nhìn gia đình họ Ngô bên cạnh.

“Gia đình này ta cũng muốn, đưa ra một mức giá hợp lý đi!”

Gia đình họ Ngô có một đôi vợ chồng già hơn bốn mươi tuổi, nam nhân từng làm quản gia, mặc dù chỉ là quản gia cho thương gia nhưng hẳn cũng có chút năng lực.

Ngoài ra còn có hai đứa trẻ đã lớn, có thể sắp xếp việc vặt ngay, không giống như ba đứa trẻ nhà họ Đinh, còn quá nhỏ, phải nuôi thêm mấy năm nữa mới dùng được.

Người buôn nô lệ suy nghĩ một chút, nói: “Đại nhân, ngài thấy ba trăm lượng thế nào?”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, gật đầu, đồng ý với mức giá này.

Một gia đình bốn người chỉ đáng giá năm mươi lượng? Đúng vậy, bây giờ thị trường nô lệ ở quan thành, người còn rẻ hơn cả súc vật.

Một cô gái trẻ có chút nhan sắc cũng chỉ hơn hai mươi lượng tiền, còn những người hầu già cả, chỉ đáng giá vài lượng tiền.

“Tìm thêm cho ta bốn nha hoàn mười mấy tuổi, ngoan ngoãn, đừng đưa cho ta mấy người lộn xộn!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng vâng vâng, đại nhân chờ một chút!”

Khoảng một canh giờ sau, Dương Chính Sơn cầm khế bán thân, dẫn theo một nhóm nô bộc rời khỏi quan thành.

Trên đường đi, họ còn ghé qua Lâm Quan đồn để xem xét, chủ yếu là Dương Chính Sơn muốn mua một ít áo bông cho người hầu từ Lâm Quan đồn.

Gần đây, xưởng may của Lâm Quan đồn đã trở nên nổi tiếng trong thành Quan với mức giá rẻ, nhiều gia đình quyền

quý đều biết rằng có thể mua được áo bông vải thô giá rẻ từ tiệm vải La thị.

Những chiếc áo bông này tất nhiên không phải để chủ nhân mặc, mà là để cho người hầu trong nhà mặc.

Tết đến, người hầu trong nhà phải mặc quần áo mới thì mới thể hiện được sự nhân nghĩa của chủ nhân.

Vì vậy, khoảng thời gian trước Tết là lúc xưởng may của Lâm Quan rộn rịp nhất.

Chương 171: Mua người hầu

(2)

Hơn nữa, hiện tại xưởng may không còn chỉ bó hẹp vào việc nhận đơn đặt hàng nữa, họ còn may một số áo bông vải thô để bán tại tiệm vải La Thường.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn đặt may một số áo bông vải thô tại xưởng may, vì trong kho của xưởng may không có áo dành cho hài tử.

Khi họ trở về Nghênh Hà đồn thì đã là chập tối.

Thời gian không còn sớm nữa, Dương Chính Sơn không sắp xếp ngay cho những người hầu này làm việc, chỉ để họ tạm thời ở trong phòng sau.

Sáng hôm sau, hấn mới triệu tập tất cả mọi người lại.

Mọi người trong Dương gia nhìn nhóm người hầu này, sắc mặt mỗi người một vẻ.

Dương Minh Thành thì không cần phải nói, hấn vẫn luôn đi theo Dương Chính Sơn, đã chấp nhận sự thật này.

Vương thị có vẻ mặt hơi kỳ lạ, đặc biệt là khi nhìn những tiểu nha đầu mười mấy tuổi kia.

Cha có ý gì? Tại sao lại mua nhiều tiểu nha đầu như vậy? Dương Minh Hạo cũng nhìn Dương Chính Sơn với vẻ đầy ngạc nhiên.

Nhưng hấn không nghĩ đến chuyện nha hoàn, mà là nghĩ đến việc cha có sắp xếp cho hấn một tiểu đồng hay không.

Nghĩ đến việc mình cũng là công tử có tiểu đồng, Dương Minh Hạo không khỏi ưỡn ngực lên mấy phần.

“Ngươi tên gì?”

Dương Chính Sơn hỏi nam tử họ Đinh.

“Thưa lão gia, trước đây tiểu nhân tên là Đinh Thu!” Đinh Thu cung kính nói.

“Trước đây tên là Đinh Thu! Sau này cũng gọi là Đinh Thu đi!”

“Ngươi thì sao?”

Dương Chính Sơn lại nhìn sang nam tử họ Ngô.

“Tiểu nhân tên là Ngô Hải!” Ngô Hải đáp.

“Mọi người tự giới thiệu đi!” Dương Chính Sơn cũng lười hỏi từng người một, trực tiếp để họ tự giới thiệu.

Ngô Hải và Đinh Thu nhìn nhau, Ngô Hải kéo vợ mình lên trước.

“Lão gia, tiện tỳ họ Lý, trước đây từng làm đầu bếp, quản lý nhà bếp!”

“Lão gia, tiểu tử tên là Ngô Đại, năm nay mười sáu tuổi, trước đây từng theo hầu chủ nhân chạy việc vặt!”

“Tiểu tử tên là Ngô Nhị, năm nay mười lăm tuổi, trước đây từng làm người giữ cửa!”

Nhà họ Đinh giới thiệu xong, đến lượt nhà họ Ngô.

“Tiện tỳ họ Tống, trước đây từng làm thợ may ở Trương gia.”

“Tiểu tử tên là Đinh Trình, năm nay mười hai tuổi!”

“Tiểu tử tên là Đinh Lộ, năm nay chín tuổi!”

Còn lại một tiểu nha đầu, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Đinh Thu và Tống thị.

“Ồm, con bé thì không cần phải nói đâu!”

Dương Chính Sơn ngăn cản Tống thị dạy con gái mình nói chuyện, rồi ngẩng đầu nhìn bốn nha hoàn bên cạnh.

Những nha hoàn này đều là những quân hộ ở trấn Trùng Sơn, không sống nổi nên tự bán mình cho nha hành, tuổi từ mười hai đến mười lăm.

Còn về tên của họ, đều là những cái tên tầm thường như Đại Nha, Nhị Nha, Tam Nha.

Dương Chính Sơn không còn cách nào khác, đành phải đặt tên cho họ.

“Xuân có trăm hoa, thu có trăng, hạ có gió mát, đông có tuyết. Nếu không có chuyện buồn phiền trong lòng thì đó chính là thời khắc tốt đẹp của nhân gian.”

“Sau này, bốn người các ngươi lần lượt sẽ có tên là Xuân Hoa, Thu Nguyệt, Hạ Phong, Đông Tuyết nhé!”

Câu thơ này là một bài thơ phú mà Dương Chính Sơn rất thích ở kiếp trước, hôm nay vừa khéo dùng được.

“Tạ lão gia ban tên!” Bốn tiểu nha hoàn vội vàng tạ ơn.

Dương Chính Sơn gật đầu, bắt đầu sắp xếp công việc cho đám người hầu.

“Ngô Hải là quản gia, Đinh Thu là hộ vệ, sau này hai người các ngươi theo hầu ta!”

“Tuân lệnh!” Hai người vội vàng đáp, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ngô Đại theo hầu lão đại, Ngô Nhị theo hầu lão nhị, Đinh Trình theo hầu lão tam!”

“Lý thị và Xuân Hoa theo hầu đại phu nhân, Tống thị và Thu Nguyệt theo hầu nhị phu nhân, Hạ Phong theo hầu tiểu thư, Đông Tuyết theo hầu Vân Kiều!”

“Đình Lộ theo hầu Lâm Triển!”

Dương Chính Sơn đều tính toán rất kỹ, người nào việc nấy, mỗi người đều có công việc riêng, không được nhàn rỗi.

“Sur phụ, con không cần!” Lâm Triển có chút không thoải mái đứng ra nói.

Dương gia cho hắn cái ăn cái mặc, cho hắn đi học, dạy hắn võ nghệ, hắn đã rất biết ơn rồi, nào dám nghĩ đến chuyện có người hầu hạ.

“Sur phụ, con cũng không cần!” Vương Vân Kiều cũng nói theo.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu: “Bọn họ còn nhỏ, cũng không làm được gì, sau này theo hầu các con có thể làm thư đồng, hoặc giúp các con làm một số việc vặt!”

“Ngoài ra, tất cả người hầu trong Dương gia đều phải biết chữ và đều phải theo hầu chủ tử luyện võ!”

“Người của ai thì người đó dạy!”

“Được rồi, chuyện này cứ định như vậy, người của ai thì người đó tự dẫn đi!”

“Hai người các người theo ta đến đây!”

Nói xong, Dương Chính Sơn cũng không để ý đến mọi người, dẫn theo Ngô Hải và Đình Thu trở về chính đường.

Hắn hỏi thăm tình hình của Đình Thu, biết Đình Thu luyện đao pháp nên đã tặng cho hắn một thanh trường đao.

Còn Ngô Hải, tuổi đã cao như vậy, dù có luyện tập bây giờ cũng không thể trở thành võ giả, Dương Chính Sơn cũng

không ép buộc.

Sau khi dặn dò vài câu đơn giản, Dương Chính Sơn để họ đi làm quen với môi trường trước.

Có thêm nhóm người hầu này, trong nhà trông náo nhiệt hơn nhiều, Vương thị cũng nhàn nhã hơn không ít.

Nhưng đồng thời, chi tiêu của Dương gia cũng tăng lên rất nhiều.

Việc ăn mặc, ở, đi lại của người hầu đều do chủ nhà lo liệu, hơn nữa Dương Chính Sơn còn phải trả tiền công tháng cho họ.

May mà bây giờ trang trại ngựa đã đi vào quy củ, Dương Chính Sơn không thiếu tiền bạc.

...

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn tập trung vào việc luyện binh, đồng thời cũng chỉnh lý lại cuốn “Luyện binh thực kỷ” của mình.

Chương 172: Phu thê Khương Hách đến

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đến ngày hai mươi tám tháng giêng.

Sân tập bên bờ sông ngoài Nghênh Hà đồn náo nhiệt hẳn lên.

Khóa huấn luyện kéo dài bốn tháng sắp kết thúc, lần luyện binh này có tổng cộng tám trăm bảy mươi ba người tham gia, tất cả đều đã hoàn thành khóa huấn luyện cơ bản, còn khóa huấn luyện thực chiến và huấn luyện chiến trận thì vẫn còn một số người chưa hoàn thành.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến đại hội tỷ võ, bởi vì những người có thể tham gia đại hội tỷ võ đều là võ giả.

Không phải võ giả, dù có tham gia cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thật ra đại hội tỷ võ này rất đơn giản, tổng cộng chỉ có hai mươi ba người tham gia.

Trong khi đó, Dương Chính Sơn đã hứa sẽ ban cho hai mươi chức quan, còn ba người còn lại, Dương Chính Sơn cũng sẽ không bạc đãi họ, sẽ sắp xếp cho họ một chức tổng kỳ.

Hơn một nghìn người, chỉ có hơn hai mươi võ giả, Dương Chính Sơn nào nữa để lãng phí nhân tài.

Đại hội tỷ võ kéo dài hai canh giờ, những người dân vây xem rất phấn khích nhưng trong mắt Dương Chính Sơn thì chẳng khác gì gà mổ thóc.

Với tầm nhìn và tu vi hiện tại của hắn, những võ giả dưới Hậu Thiên căn bản không đáng nhắc đến.

Đại hội tỷ võ kết thúc, hai người chiến thắng ở hạng mục kỵ binh và bộ binh lần lượt là Tống Đại Sơn và Nhậm Sinh.

Tống Đại Sơn vốn xuất thân từ trình sát, mặc dù trước đây đã ẩn mình hơn mười năm nhưng gần đây vẫn luôn theo sát Dương Chính Sơn, cũng không ít lần được uống nước linh tuyến, hiện tại tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh cao của Luyện kinh, không hề kém cạnh Dương Minh Vũ.

Còn Nhậm Sinh, là một thanh niên ngoài hai mươi, có tu vi ở cấp Dịch cân, tuy thực lực không tính là xuất sắc nhưng ở Nghênh Hà đồn, Tam Sơn đồn và bốn đồn khác thì đã được coi là cao thủ rồi.

Theo lời hứa trước đó, Dương Chính Sơn phong cho Tống Đại Sơn và Nhậm Sinh làm bách hộ, ngoài ra còn bổ nhiệm thêm hai phó bách hộ lần lượt là Tiền Vân Hạc và Tôn Nguyên.

Những người tham gia còn lại đều được bổ nhiệm làm tổng kỳ.

Tống Đại Sơn vẫn sẽ theo sát Dương Chính Sơn, đội kỵ binh trăm người do hắn chỉ huy sẽ đảm nhiệm vai trò thị vệ cho Dương Chính Sơn.

Tiền Vân Hạc cũng xuất thân từ trình sát, tuổi khoảng ba mươi, tính tình già dặn và điềm tĩnh, Dương Chính Sơn sắp xếp hắn vào dưới trướng Dương Minh Vũ, do Dương Minh Vũ chỉ huy.

Một trăm kỵ binh còn lại trong số ba trăm kỵ binh, Dương Chính Sơn giao cho Dương Minh Chí, do Dương Cần Vũ đảm nhiệm chức bách hộ, do Dương Minh Chí chỉ huy.

Dương Cần Vũ còn quá nhỏ, Dương Minh Chí có thể giúp hắn quản lý binh lính dưới trướng.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn còn chọn ra ba người trong số những tử đệ Dương thị bên cạnh mình bổ nhiệm làm bách hộ, những người còn lại đều được hắn mang theo bên mình.

Mặc dù những tử đệ Dương thị này đều do hắn đưa ra khỏi Dương gia thôn cùng một lúc nhưng thiên phú của mỗi người khác nhau, năng lực khác nhau nên Dương Chính Sơn cũng sắp xếp cho họ những chức vụ khác nhau.

Như Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Thừa Triệt, tính cách của ba người này khác nhau nhưng đều có khả năng quản lý nhất định nên Dương Chính Sơn để họ đảm nhiệm chức quan đồn điền, cũng coi họ là lực lượng nòng cốt quan trọng nhất của mình.

Còn những người khác, có người cũng có khả năng quản lý, có người thì không giỏi ăn nói nhưng thiên phú về võ đạo lại không tệ, những người như vậy không thể thống lĩnh binh lính nhưng có thể tiến xa trên con đường võ đạo.

Dương Chính Sơn sẽ không thiên vị họ mà chỉ tận dụng hết khả năng của họ, để họ phát huy sở trường của mình.

Đại hội tỷ võ kết thúc nhưng quá trình huấn luyện vẫn chưa kết thúc.

Ba trăm kỵ binh tuy đã thành hình nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của họ vẫn chưa được tính là tinh nhuệ.

Hắn còn nhớ Chu Lan đã hứa với hắn, nếu hắn có thể huấn luyện ra ba trăm kỵ binh tinh nhuệ, Chu Lan sẽ tặng thêm cho hắn ba trăm chiến mã.

So với bộ binh, Dương Chính Sơn đương nhiên thích kỵ binh hơn.

Vì vậy, bây giờ hắn vẫn đang thúc giục các tướng sĩ nỗ lực luyện tập.

Ngày ba mươi tháng giêng.

Khương Hách, Dương Vân Yên và Tiểu Khương Ninh đến Nghênh Hà đồn.

“Nữ nhi lạy cha!”

“Con rể bá kiến nhạc phụ đại nhân!”

Phía sau quan nha môn, phu thê họ vừa thấy Dương Chính Sơn đã dập đầu ba cái thật mạnh, Dương Chính Sơn muốn ngăn cũng không kịp.

“Mau đứng lên, mau đứng lên, đang yên lành tự nhiên lại dập đầu!”

Dương Chính Sơn đỡ Khương Hách dậy, Dương Vân Yên bế hài tử cũng đứng dậy theo.

Quan sát từ trên xuống dưới, thấy Dương Vân Yên mặt hồng hào, thân hình đầy đặn, Dương Chính Sơn mới gật đầu hài lòng.

Hắn vẫn rất nhớ đứa con gái tiện nghi này, mặc dù Dương Vân Tuyết vẫn luôn đi theo hắn nhưng hắn vẫn nhớ rõ bộ quần áo mới đầu tiên hắn mặc khi đến thế giới này là do Dương Vân Yên làm.

Đó là lần đầu tiên hắn cảm nhận được lòng hiếu thảo của con gái, được rồi, mặc dù lúc đó hắn không muốn lòng hiếu thảo này nhưng vẫn cảm thấy ấm lòng.

“Đây là Tiểu Ninh Nhi à, ngoại công bế nào!”

Dương Chính Sơn đón lấy hài tử từ tay Dương Vân Yên.

Tiểu hài tử đã hơn mười tháng tuổi, trắng trẻo mũm mĩm, trông rất đáng yêu.

“Nào, gọi ngoại công đi!”

Dương Chính Sơn trêu chọc hài tử.

Đáng tiếc, tiểu nha đầu này không nể mặt, oa một tiếng khóc ầm lên.

Chương 173: Phu thê Khương Hách đến (2)

Khiến Dương Chính Sơn luống cuống tay chân.

Sao hắn lại cảm thấy mình không được hài tử chào đón thế nhỉ.

Trước đây Dương Thanh Uyển được hắn bế là khóc, sau này Vương Minh Triết cũng vậy, bây giờ đến lượt Tiểu Ninh cũng khóc.

Ừm, còn đứa tôn tử mới sinh chưa đầy một tháng cũng không chịu cho hắn bế.

Nhưng có vẻ như lớn thêm một chút thì sẽ ổn.

Bây giờ Dương Thanh Uyển và Vương Minh Triết đều không ghét hắn nữa, thậm chí còn rất thích quán lấy hắn.

Dương Vân Yên đón lấy hài tử, dỗ dành mãi mới nín.

“Cha, Ninh Nhi sợ người lạ.” Dương Vân Yên hơi ngượng ngùng nói.

“Không sao, mấy đứa cháu kia cũng vậy, ta bế là khóc!” Dương Chính Sơn vẫn còn đầy ảm ức.

Hắn thấy mình là một người rất hiền hòa, ờ, một ông già hiền hòa, đáng lẽ phải được trẻ con yêu quý mới phải.

“Gia gia, con không khóc, gia gia bế con đi!”

Lúc này, Dương Thừa Mậu chạy đến, giơ tay đòi bế.

Về ảm ức trên mặt Dương Chính Sơn lập tức tan biến, cười vui vẻ bế tiểu tử này lên.

“Mọi người ngồi xuống nói chuyện đi!”

Phòng khách rất rộng, mười mấy người ngồi không thành vấn đề.

Nhưng Khương Hách ngồi rất nghiêm chỉnh, cơ thể như căng thẳng lắm, không nhúc nhích.

Mặc dù đây là nhà nhạc phụ nhưng nhạc phụ bây giờ không giống nhạc phụ trước đây nữa rồi.

Trước đây hẳn cũng sợ nhạc phụ, thấy tính tình nhạc phụ không tốt lắm nhưng bây giờ hẳn không chỉ sợ mà còn e dè.

Nhạc phụ đã làm quan, khí thế trên người khác hẳn trước đây, hơn nữa dưới trướng còn có nhiều tướng sĩ như vậy, trong nhà còn có nhiều người hầu như vậy.

Không biết nhạc phụ có hài lòng với đứa con rể hờ này không, nếu không hài lòng thì phải làm sao? Nghĩ đến những lời dặn dò của cha và đại ca khi đi, Khương Hách cảm thấy trái tim mình đập loạn xạ.

Dương Chính Sơn cũng nhận ra Khương Hách đang căng thẳng nhưng hẳn không để ý, trước tiên hỏi thăm tình hình Khương gia, nói chuyện phiếm, sau đó mới nói đến chuyện chính.

“Đại ca con đã dọn dẹp một dãy nhà bên cạnh cho hai đứa, hai đứa tạm thời ở bên đó đi!”

Phía sau quan nha đã chặt kín, phu thê Khương Hách không tiện ở lại phía sau nữa.

Nhưng trong đồn còn có mấy dãy nhà trống, không lo không có chỗ ở.

“Có gì cần thì nói với đại ca con, không cần khách sáo với nó!”

“Cha, con biết rồi!” Dương Vân Yên ngoan ngoãn đáp.

“Ừ, Khương Hách!” Dương Chính Sơn nhìn Khương Hách.

“Vâng, cha!” Khương Hách hoàn hồn.

“Sau này con theo đại ca con trông coi sản nghiệp trong nhà, mỗi tháng mười lượng tiền công!” Dương Chính Sơn nói.

“Còn có tiền công nữa! Cha, không cần đâu, đều là giúp đỡ gia đình, không cần tiền công đâu!” Khương Hách không nghĩ ngợi đã từ chối.

“Không cần tiền công thì sau này con nuôi gia đình thế nào? Con không cần thì thôi, chẳng lẽ còn muốn để nữ nhi ta chịu khổ theo à?” Dương Chính Sơn không vui nói.

Gia sản Dương gia không nhiều, ngoài hơn một trăm mẫu ruộng ở huyện An Ninh, chỉ còn lại trường nuôi ngựa.

Nhưng Dương Chính Sơn không thiếu bạc, trường nuôi ngựa lại mua thêm một số ngựa mẹ và ngựa con, những chú ngựa con đó, nuôi một năm rưỡi là có thể đổi được rất nhiều bạc.

Dùng nước linh tuyến để nuôi ngựa, đủ để Dương gia phát tài, vì vậy Dương Chính Sơn bây giờ không lo lắng gì về tiền bạc.

Cho Khương Hách tiền công cũng là để giữ thể diện cho Khương Hách, dù sao hắn cũng là con rể, không phải con trai.

Nếu là nhi tử thì Dương Chính Sơn không cần phải nói nhiều, cho nhi tử bao nhiêu cũng được.

“Dạ, con biết rồi!” Khương Hách cúi đầu đáp.

“Ừ, nếu hai đứa đã rời khỏi thôn rồi thì sau này không thể chỉ nghĩ đến việc trồng trọt săn bắn nữa, nên học chữ thì học chữ nên tập võ thì tập võ!”

“Vân Yên, con không được bỏ bê võ nghệ!”

“Khương Hách, con cũng không còn trẻ nữa, bây giờ mới tu luyện thì hơi muộn nhưng cũng không phải là không thể trở thành võ giả.”

Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

“Cha, nữ nhi sau này sẽ cố gắng tu luyện!”

“Con rể cũng vậy!”

Hai người cũng biết Dương Chính Sơn tốt bụng nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy áp lực.

Khương Hách thì không cần nói, trong lòng Dương Vân Yên cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Những huynh đệ tỷ muội của mình sau này đều sẽ trở thành võ giả, thậm chí còn có tiền đồ vô lượng, còn nàng thì sao? Không thể mãi làm một thôn phụ chứ!

Trước khi có con, nàng còn chưa thấy gì nhưng khi có con rồi, nàng cũng phải tính toán cho con chứ.

Nàng không chỉ phải tự mình tu luyện, mà còn phải thúc giục chồng của mình tu luyện.

Cứ như vậy, phu thê Khương Hách ở lại Nghênh Hà đồn.

Thời gian trôi qua, việc huấn luyện binh lính của Chu Lan cũng sắp kết thúc, Dương Minh Chí và những người khác đều đã trở về Nghênh Hà đồn.

Nhưng Dương Chính Sơn biết, việc huấn luyện binh lính của Chu Lan chỉ là kết thúc giai đoạn, trong tương lai Chu Lan chắc chắn sẽ tiếp tục huấn luyện binh lính.

Dù sao thì số tướng sĩ dưới quyền của nàng cũng lên tới tám nghìn, muốn huấn luyện toàn bộ số tướng sĩ này thành

tinh binh thì cần rất nhiều thời gian và vật tư, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Tuy nhiên, sau này nếu Chu Lan tiếp tục huấn luyện binh lính thì có lẽ không cần Dương Minh Chí và những người khác giúp đỡ nữa, trong thời gian này Dương Minh Chí và những người khác đã giúp Chu Lan huấn luyện ra hàng trăm tinh binh.

Có được hàng trăm tinh binh này thì việc Dương Minh Chí đến Kiến Ninh vệ cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Chương 174: Chiến tranh lại nổ ra

Khi Dương Minh Chí và những người khác trở về thì đội hình mà Dương Chính Sơn đã lập ra cũng hoàn thành.

Một phó thiên hộ, một trấn phủ, mười bách hộ quan, tất cả đều đã có mặt.

Một nghìn một trăm hai mươi quan binh đều đã đủ quân số.

Lực lượng phòng thủ quan nha do lão Lý, Lục Văn Xuân, Lục Văn Hoa làm nòng cốt cũng đã thành hình.

Đến nay, Dương Chính Sơn mới thực sự được coi là một thiên hộ phòng thủ. Mặc dù vẫn chưa thể coi là binh cường mã tráng nhưng cũng có thể chống lại kẻ địch.

Thành quả như vậy khiến Dương Chính Sơn rất hài lòng nhưng trong lòng Dương Chính Sơn vẫn đầy lo lắng.

Đã vào tháng hai rồi.

Năm nay kỵ binh Hồ tộc sẽ còn đến nữa không? Theo tình hình ở quan ngoại năm ngoái thì năm nay kỵ binh Hồ tộc có khả năng rất lớn sẽ vào cướp bóc.

Nếu không thì năm nay cuộc sống của họ sẽ rất khó khăn.

Hôm nay, bên ngoài Nghênh Hà đồn vẫn vô cùng náo nhiệt, sau khi hoàn thành huấn luyện cơ bản, binh lính của các đồn bột, trụ lửa và trụ khói khác đã trở về nơi đóng quân của mình để tự tiến hành huấn luyện thực chiến.

Nhưng ba trăm kỵ binh, Dương Chính Sơn vẫn để lại bên ngoài Nghênh Hà đồn để tiếp tục huấn luyện.

Những binh lính khác cần phải chịu trách nhiệm bảo vệ đồn bốt và trụ lửa, còn ba trăm kỵ binh này thì không cần, vì vậy Dương Chính Sơn đã để họ ở lại bên ngoài Nghênh Hà đồn và dự định cho họ ở trong Nghênh Hà đồn.

Nhưng như vậy thì Nghênh Hà đồn phải mở rộng, hiện tại Nghênh Hà đồn vẫn còn rất rộng rãi để chứa hai trăm quân hộ nhưng nếu thêm ba trăm kỵ binh này vào thì chắc chắn sẽ không đủ chỗ ở.

Mở rộng Nghênh Hà đồn chắc chắn không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, hơn nữa bây giờ vẫn là mùa đông, trời lạnh giá, cũng không thể xây nhà, hẳn chỉ có thể để những kỵ binh này ở trong lều trại bên ngoài đồn bốt.

Trong những chiếc lều dày được đốt bằng lò than, ngoài việc tiêu thụ nhiều than củi hơn một chút thì cũng không quá lạnh.

Sáng hôm đó, Dương Chính Sơn đang tuần tra việc huấn luyện kỵ binh bên ngoài đồn bốt thì đột nhiên có tiếng trống thúc giục vang lên từ trong đồn bốt.

Tiếng leng keng khiến đồn bốt vốn yên bình trở nên căng thẳng trong nháy mắt.

Những kỵ binh đang huấn luyện đều dừng ngựa lại, không hiểu nhìn về phía trong đồn bốt.

Nhìn một cái, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Chỉ thấy trên đỉnh núi phía tây, hai cột khói hiệu thẳng tắp vút lên trời! Trụ khói trên đỉnh núi là trụ khói thuộc quyền quản lý của Lâm Quan đồn, trên đó có một đội lính tiểu kỳ chịu trách nhiệm canh gác, cách Nghênh Hà đồn chưa đầy năm dặm.

“Đại nhân, hai cột khói hiệu, kỵ binh Hồ tộc hơn năm trăm người!”

Dương Minh Vũ đang huấn luyện kỵ binh phi ngựa đến, trầm giọng nói.

“Bỏ lều trại, tất cả vào đồn!”

Dương Chính Sơn nheo mắt lại, ra lệnh.

Kỵ binh Hồ tộc quả nhiên đã đến và lần này không giống như lần trước, lần trước là đại quân áp sát, đóng quân dưới chân Trùng Sơn quan, còn lần này lại có thể xuất hiện trực tiếp gần biên giới.

Nếu Trùng Sơn quan có đại quân kỵ binh Hồ tộc thì hẳn là quan phòng thủ không thể không nhận được tin tức.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, ba trăm kỵ binh nhanh chóng theo sau Dương Chính Sơn tràn vào trong đồn bót.

Lúc này, ở phía sau đồn bót, trên lầu tháp, cũng dựng lên hai cột khói hiệu.

Dương Chính Sơn dẫn theo một đám quan lại, nhanh chóng đi lên lầu tháp.

“Kẻ địch ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi người lính tiểu kỳ phụ trách canh gác.

“Đại nhân, ở đằng kia!”

Người lính tiểu kỳ chỉ về hướng Tây Bắc, Dương Chính Sơn nhìn về phía đó, quả nhiên nhìn thấy hàng trăm kỵ binh Hồ tộc đang phi ngựa về phía này.

Kỵ binh Hồ tộc vào cướp bóc, lòng người hoang mang, lúc này Dương Chính Sơn chính là chỗ dựa tinh thần của Nghênh Hà đồn, không chỉ Nghênh Hà đồn, mà cả những đồn bót khác cũng vậy!

Điều mà Dương Chính Sơn lo lắng không phải là kỵ binh Hồ tộc vào cướp bóc, vì hẳn đã sớm dự liệu được.

Hắn lo lắng là Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc và Dương Thừa Triệt có chịu được áp lực hay không.

Ba người bọn họ là quan đồn bắt nhưng họ còn trẻ, đều chưa đến hai mươi tuổi.

Đối mặt với tình huống này, điều quan trọng nhất là ổn định lòng người trong đồn bắt, sau đó là giữ vững đồn bắt.

“Đại nhân, bọn chúng muốn vào cướp bóc từ phía chúng ta!” Dương Minh Vũ nhìn những kỵ binh Hồ tộc ngày càng đến gần, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

Nghênh Hà đồn tuy nằm trong dãy núi Thiên Trùng nhưng địa hình xung quanh lại tương đối bằng phẳng, phía Tây là những ngọn núi cao, còn phía Đông là những ngọn đồi nhấp nhô.

Tuy nhiên, nếu muốn từ xung quanh Nghênh Hà đồn vào cướp bóc thì đối phương phải vượt qua sông Nghênh trước.

Lúc này, mặt sông đã đóng băng, hoàn toàn có thể phi ngựa trên mặt băng.

Dương Chính Sơn nhìn xuống những kỵ binh Hồ tộc đang phi nước đại, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Có bao nhiêu kỵ binh Hồ tộc?”

“Khoảng sáu trăm! Có lẽ là hai Ngưu Lục!” Dương Minh Vũ đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, con số này cũng gần bằng với ước tính của hắn.

“Sáu trăm kỵ binh Hồ tộc! Trong đồn có hai trăm bộ binh, ba trăm kỵ binh!”

“Chúng ta có thể chiến đấu!”

Hắn khẽ nói.

“Đại nhân muốn xuất đồn đánh dã chiến?” Dương Minh Vũ có chút lo lắng.

Kỵ binh Hồ tộc đều là kỵ binh tinh nhuệ, còn bọn họ thì sao?

Chương 175: Chiến tranh lại nổ ra (2)

Mặc dù đã huấn luyện trong thời gian dài nhưng vẫn không thể coi là tinh nhuệ!

“Chúng phải vượt sông!” Dương Chính Sơn nói.

“Hơn nữa ta lo lắng cho Thừa Trạch bọn chúng! Nếu không đánh lui đội kỵ binh Hồ tộc này, chúng ta không thể xuất đồn, không xuất đồn chúng ta sẽ không biết tình hình bên ngoài!”

“Haiz!”

Trong tình huống bình thường, với quân số của Nghênh Hà đồn thì chắc chắn không phải là đối thủ của sáu trăm kỵ binh Hồ tộc nhưng bây giờ bọn họ đánh úp giữa đường, khiến chúng không thể vượt sông.

Còn nếu để chúng vào cướp bóc thì bọn họ chỉ có thể bị nhốt trong đồn bốt.

Nói xong, Dương Chính Sơn hành động nhanh chóng, trực tiếp ra lệnh triệu tập toàn bộ binh mã trong đồn.

Rất nhanh, tiếng còi tập hợp vang lên trong đồn bốt, những binh lính vốn canh giữ trên tường thành đều tập trung tại bãi tập trước quan nha.

“Cha!” Dương Minh Thành thấy Dương Chính Sơn được mọi người thúc ửng đi tới, vội vàng tiến lên.

Dương Chính Sơn nói với hắn: “Con trông nhà cho tốt, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào!”

Hắn không nói nhiều, chỉ để lại một câu, rồi dưới ánh mắt lo lắng của Dương Minh Thành và những người khác, hắn dẫn quân rời khỏi đồn bót.

Lúc này, trong đồn bót, không ít quân hộ đều lặng lẽ tiễn họ, trong đó có cả Lưu gia.

Lưu Nguyên Phủ cup mắt, cảm tẩu thuốc, rít từng hơi một.

“Cha! Chúng ta về thôi!”

Lưu Triết khẽ nói.

Lưu gia đều là nho sinh, việc đánh giết với kẻ địch như thế này, bọn họ chẳng giúp ích được gì.

“Con đi hỏi xem có vũ khí thừa không, chuẩn bị cho nhà mình mấy thanh đao kiếm!” Lưu Nguyên Phủ lên tiếng.

Lưu Triết sững sốt, rồi hiểu ý của hắn, quay người đi về phía quan nha.

Một lát sau, hắn mang về sáu bảy thanh trường đao đã cũ.

Lưu Nguyên Phủ cầm một thanh đao cân nhắc: “Mười mấy năm rồi không dùng đao, tay không còn sức nữa!”

Hắn là quan văn nhưng từng giữ chức tuần phủ, từng nắm giữ quân vụ biên trấn.

Tuy chưa từng thực sự ra chiến trường nhưng hắn không xa lạ gì với chiến sự.

“Mấy huynh đệ mỗi đứa một thanh, chém không chết địch thì cũng chém chết mình!”

“Hừ, Lưu gia ta chỉ có dũng sĩ tử trận, không có kẻ hèn đầu hàng!”

Ánh mắt Lưu Nguyên Phủ đăm đăm nhìn những nhi tử phía sau.

“Cha, bọn con đã hiểu!”

Lưu Triết hiểu ý của hắn, thà chết chứ không nhục.

...

Dương Chính Sơn dẫn quân ra khỏi đồn, đến bờ sông thì vừa đúng lúc kỵ binh Hồ tộc đối diện cũng đến, hai quân cách sông nhìn nhau.

Con sông rộng vài chục mét, mặt sông đã đóng băng hoàn toàn nhưng có một số nơi có lẽ đóng băng không chắc chắn.

Nếu muốn băng qua sông trên mặt băng, chắc chắn không thể phi ngựa qua một cách tùy tiện, ít nhất cũng phải xuống ngựa!

Hai quân cách sông nhìn nhau, ánh mắt Dương Chính Sơn khóa chặt vào một nam tử mặc giáp sắt bên kia.

Đó hẳn là thủ lĩnh của kỵ binh Hồ tộc đối diện, trông có vẻ dưới bốn mươi tuổi, trên người mang theo hơi thở hoang dã của Hồ tộc Đông Hải.

Chỉ không biết người này là Ngưu Lục Ngạch Chân hay Giáp Lạt Ngạch Chân.

Một Ngưu Lục của Hồ tộc Đông Hải có khoảng ba trăm quân, năm Ngưu Lục thành một Giáp Lạt, mà trước mắt chỉ có quân số của hai Ngưu Lục.

Dương Chính Sơn có thể nhìn thấy đối phương thì đối phương đương nhiên cũng có thể nhìn thấy Dương Chính Sơn.

Tiếp đó, người bên kia nghi là Giáp Lạt Ngạch Chân lại có thể giương cung tên chỉ vào Dương Chính Sơn.

“Đại nhân!” Dương Minh Vũ và Tống Đại Sơn vội vàng tiến lên, đứng chắn trước mặt Dương Chính Sơn.

“Tránh ra!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Cung tên!

Hắn là võ giả Hậu Thiên, cho dù là cung Tam Thạch thì thế nào? Chất lượng của cung sẽ hạn chế uy lực của tên.

Đây cũng là lý do Dương Chính Sơn vẫn chưa luyện tập thuật bắn cung, bởi vì trong chiến đấu của võ giả, đặc biệt là võ giả cảnh giới Hậu Thiên, uy lực của cung tên sẽ giảm đi rất nhiều.

Đối phương không phải không biết điều này nhưng đối phương vẫn muốn dùng cung tên bắn hắn, đây không phải là muốn bắn chết hắn, mà là muốn làm nhục hắn.

Vút một tiếng, mũi tên bay tới.

Dương Chính Sơn nheo mắt, ánh mắt chăm chú nhìn mũi tên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn hơi nghiêng người, giơ tay bắt lấy.

Ngay cả cung Tam Thạch cũng không phải, nhiều nhất chỉ là cung Nhị Thập.

Cung như vậy không thể phá được giáp sơn văn dát vàng của hắn.

Lấy oán trả oán! Dương Chính Sơn từ từ rút ra một lao ngắn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cung tên nào có uy lực lớn bằng lao ngắn của hắn? Giáp sắt có thể cản được cung tên nhưng có thể cản được lao ngắn của hắn không? Ngồi trên lưng ngựa, Dương Chính Sơn chỉ giơ tay lên, ánh mắt khóa chặt vào Giáp Lát Ngạch Chân đối diện.

Người đối diện thấy hắn như vậy, không khỏi hoảng sợ.

Có người đang khuyên Giáp Lát Ngạch Chân lui lại.

“Đều câm miệng hết cho ta, chỉ là một con chó Vinh yếu đuối mà thôi, lẽ nào ta còn sợ nó!”

Tiếng quát giận dữ truyền đến từ bên kia sông, Dương Chính Sơn đều có thể nghe thấy.

Vút một tiếng, tiếng xé gió sắc bén vang lên.

Ánh trắng mũi lao như tuyết dưới ánh nắng mặt trời, như một tia chớp bay ra, phía sau còn theo một tiếng sấm trầm đục.

Dùng Quỷ Ngưu kinh ném lao ngăn!

Đây chính là tuyệt kỹ mà Dương Chính Sơn đã luyện tập rất lâu.

Tốc độ của lao ngăn đương nhiên không thể so sánh với cung tên, sức mạnh của Dương Chính Sơn cũng không phải thứ mà trường cung có thể so sánh được.

Hiện tại sức mạnh của Dương Chính Sơn đã đạt đến mức độ vô cùng khủng khiếp.

Chương 176: Chiến tranh lại nổ ra (2)

Nói nâng được vạn cân thì không dám nhưng nâng được ngàn cân thì nhẹ tựa lông hồng.

Uổng nhiều nước linh tuyền như vậy không phải uổng phí! Chớp mắt, lao ngắn đã bay đến trước mặt Giáp Lạt Ngạch Chân, thực lực của Giáp Lạt Ngạch Chân dường như cũng không yếu, lại có thể trong tích tắc, từ trên lưng ngựa nhảy vọt lên.

Dương Chính Sơn nhìn hắn bay lơ lửng giữa không trung, trong mắt lóe lên một tia xảo quyết.

Ai nói ta muốn bắn người! Thứ ta muốn bắn là con ngựa của người kia! Khoảnh khắc tiếp theo, lao ngắn đâm vào lưng chiến mã dưới thân Giáp Lạt Ngạch Chân, lao ngắn xuyên thủng bụng nó.

Tiếp theo đó là một tiếng ầm, lực mạnh lại có thể khiến chiến mã ngã xuống đất.

Trong trường hợp không biết tu vi của đối phương, Dương Chính Sơn cũng không thể đảm bảo có thể bắn trúng đối phương.

Nếu như không thể đảm bảo, vậy thì không cần phải làm việc vô ích.

Bắn người trước tiên bắn ngựa.

Chỉ cần bắn chết ngựa, hắn coi như đã thắng một phần, tướng sĩ dưới trướng hắn sẽ có thêm một phần sĩ khí.

“Hay!”

“Đại nhân uy vũ!”

“Đại nhân uy vũ!”

Nhìn thấy thảm trạng của chiến mã, Dương Minh Chí và những người khác đều phấn khích reo hò.

Còn phía đối diện thì hỗn loạn một hồi, sau một hồi quát mắng và chửi rủa, tên Giáp Lạt Ngạch Chân lại cười lên một con chiến mã khác.

Dương Chính Sơn giơ tay ra hiệu, tiếng reo hò của tướng sĩ dừng lại.

Sau đó, hấn thúc ngựa tiến lên, đi đến bên bờ sông.

Hấn vung cây trường thương trong tay, chỉ thẳng vào đám kỵ binh Hồ tộc ở phía đối diện.

“Các ngươi lại đây nào!”

“Ha ha ha~~”

Hấn cười ngạo nghễ, cười một cách cuồng vọng, cười một cách đáng đánh.

Đây là sự sỉ nhục, sự sỉ nhục trần trụi.

Nhưng trong lòng hấn lại nghĩ, tức giận đi, phẫn nộ đi, mau xông tới đây cho ta đi, không xông tới thì các ngươi chính là đồ hèn nhất.

Đúng vậy, hấn đang chơi trò chiến tranh tâm lý.

Tình hình trước mắt, càng kéo dài thì càng bất lợi cho họ.

Bởi vì hấn không biết tình hình của các đồn bốt khác, cũng không biết tình hình bên trong quan thành, đặc biệt là Lâm Quan đồn, phải biết rằng Lâm Quan đồn chỉ cách quan thành

mười dặm, nếu đại quân áp sát, Lâm Quan đồn căn bản không thể chống đỡ được.

Hắn không có thời gian để ở đây dây dưa với đám người này.

Rõ ràng tên Giáp Lạt Ngạch Chân bên kia không phải là người có tính khí, nếu không thì trước đó đã không mắng mỏ thuộc hạ của mình như vậy.

Lúc này thấy Dương Chính Sơn khiêu khích như vậy, sỉ nhục như vậy, tên Giáp Lạt Ngạch Chân nóng tính kia làm sao chịu được.

“Xông lên cho ta!”

Hắn bắt chấp gươm cao trường đao, chỉ vào Dương Chính Sơn.

Ngay sau đó, hắn liền một mình một ngựa, phi lên mặt băng của dòng sông.

Thấy vậy, Dương Chính Sơn khước miệng hơi cong lên, giật mạnh dây cương, quay trở lại đội hình kỵ binh.

Hắn không trực tiếp nghênh chiến, mà dẫn đầu kỵ binh phi về phía Tây, chỉ để lại hai trăm bộ binh xếp thành trận ở bên bờ sông chờ đợi.

Tên Giáp Lạt Ngạch Chân thấy vậy, còn tưởng Dương Chính Sơn sợ hãi, liền vênh váo chửi bới.

Vừa chửi vừa tăng tốc xông tới, sợ Dương Chính Sơn thực sự chạy mất.

Còn đám lính phía sau hắn chỉ có thể bám sát theo sau.

Mặt sông này đóng băng rất chắc chắn, chạy ngựa trên đó hoàn toàn không có vấn đề gì nhưng đó chỉ là chạy một con

ngựa, còn bây giờ có tới sáu trăm kỵ binh liên tiếp đi qua một chỗ.

Kết quả có thể đoán trước được, sáu trăm kỵ binh Hồ tộc chưa qua được nửa sông thì mặt băng đã ầm ầm sụp đổ.

Những kỵ binh Hồ tộc phía sau liên tiếp ngã xuống nước, loạn thành một đoàn.

Con sông Nghênh này không sâu, thêm vào đó năm ngoái hạn hán lớn, mặc dù có một trận mưa lớn nhưng sông Nghênh vẫn thiếu nước, cho nên lúc này sông Nghênh cũng chỉ sâu khoảng một hai mét.

Thông thường, cho dù là ngã ngựa xuống sông, cũng có thể bò lên được.

Nhưng bây giờ một đám kỵ binh Hồ tộc chen chúc nhau, chiến mã xuống nước hoảng sợ, kỵ binh mặc giáp da dày cộm, cử động bất tiện, cảnh tượng này có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên tên Giáp Lạt Ngạch Chân xông lên phía trước nhất căn bản không quan tâm, sau khi qua sông, hắn có thể trực tiếp đuổi theo Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không bỏ chạy, hắn chỉ muốn kéo giãn khoảng cách, có lợi cho kỵ binh xung phong mà thôi.

Bọn họ chạy chưa tới năm trăm mét, liền vòng một vòng rồi quay đầu lại.

Lúc này thành quả của mấy tháng huấn luyện đã thể hiện ra, ba trăm kỵ binh phi nước đại quay đầu, vẫn có thể duy trì đội hình chỉnh tề.

Khi quay đầu lại, Dương Chính Sơn nhìn thẳng vào tên Giáp Lạt Ngạch Chân đang xông tới, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Xung phong!”

“Quyết chiến đến cùng, tiến không lùi, sống chết không từ!”

Dương Chính Sơn hô to.

Hắn hiểu về kỵ binh chính là xung phong.

Xung phong không cần bất kỳ lý do gì.

Bất kể phía trước có gì, chỉ có xông qua mới là đường sống.

“Tiến không lùi, sống chết không từ!”

Nghe tiếng hô của Dương Chính Sơn, tướng sĩ phía sau cũng gào lên theo.

Tiếng hô vang dội thiên địa, trong gió lạnh thấu xương truyền đi rất xa.

Ngay cả những quân hộ trong đồn bót cũng nghe thấy.

Đủ loại cảm xúc lo lắng, phân chấn, sợ hãi đan xen vào nhau.

Dương Chính Sơn và tên Giáp Lật Ngạch Chân đối đầu xung phong, có thể nói là đối chọi gay gắt.

Khoảng cách vài trăm mét, chỉ trong chớp mắt, hai người đã chạm trán.

Chương 177: Các người lại đây nào!

Tên Giáp Lật Ngạch Chân này cũng không phải kẻ yếu, hẳn có vốn liếng liêu lĩnh, đáng tiếc hẳn lại đụng phải Dương Chính Sơn.

Cho đến bây giờ, ngoài Dương Chính Sơn ra, không ai biết tu vi của Dương Chính Sơn cao đến mức nào.

Gần một năm rưỡi nay, Dương Chính Sơn ngày nào cũng uống nước linh tuyến, thậm chí thời gian gần đây, Dương Chính Sơn còn trực tiếp dùng nước linh tuyến như nước thường để uống.

Dương gia dùng nước linh tuyến pha loãng để nấu ăn, nước uống cũng là nước linh tuyến pha loãng, còn ấm trà trong thư phòng của Dương Chính Sơn thì luôn đựng nước linh tuyến tinh khiết.

Ngày này qua ngày khác, mỗi giọt nước linh tuyến vào miệng đều mang lại cho Dương Chính Sơn một chút tiến bộ.

Ầm ầm ~~ Tiếng sấm trền đục đột nhiên nổ vang trong tiếng vó ngựa đang phi nước đại.

Cây thương phi ngư màu vàng óng như rồng rắn phun châu lao thẳng ra ngoài.

Một tác dài hơn một tác mạnh hơn.

Thương của Dương Chính Sơn dài hơn đao của tên Giáp Lật Ngạch Chân.

Đao quang chưa tới, thương quang đã đâm vào ngực tên Giáp Lật Ngạch Chân.

Trong nháy mắt, tâm hộ tâm bằng đồng như một khối đá vỡ tan, thương quang trắng như tuyết đâm vào ngực, máu đỏ tươi phun ra.

Lúc này, tên Giáp Lật Ngạch Chân mới kịp giờ trường đao lên nhưng mũi thương đã đâm xuyên qua lưng hắn, khí lực trên người hắn như quả bóng xì hơi mà mềm nhũn xuống.

Keng! Lưỡi đao chém vào vai Dương Chính Sơn, bắn ra những tia lửa nhỏ, rồi không còn gì nữa.

“Ngươi!”

Tên Giáp Lật Ngạch Chân như một khối giẻ rách treo trên cây thương của Dương Chính Sơn, hắn trợn tròn mắt, kinh hãi nhìn chằm chằm vào Dương Chính Sơn đang ở ngay trước mắt.

Nhưng Dương Chính Sơn căn bản không nhìn hắn, chỉ quật mạnh cây thương, thực sự như quật giẻ rách mà quăng hắn bay ra ngoài.

Hồng Vân không giảm tốc độ, tên Giáp Lật Ngạch Chân ngã xuống đất, sau đó bị vó ngựa đang phi nước đại nhấn chìm.

“Tiền không lùi, sống chết không từ!”

Dương Chính Sơn kẹp chặt bụng ngựa, hai tay vung vẩy cây thương, tiếng sấm vang rền, mũi thương sáng ngời như tia chớp xuyên qua vết máu đỏ tươi mà nở rộ.

Sáu trăm kỵ binh Hồ tộc, gần ba trăm hoặc rơi xuống nước, hoặc bị chặn ở bờ bên kia.

Dương Chính Sơn chỉ phải đối mặt với ba trăm kỵ binh Hồ tộc mà thôi.

Mà ba trăm kỵ binh Hồ tộc này vừa mới qua sông, còn chưa kịp chỉnh đốn đội hình thì đã bị Dương Chính Sơn xông thẳng qua.

Một trận chiến đến nhanh, kết thúc cũng nhanh.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn quay đầu lại thì phát hiện ra ba trăm kỵ binh Hồ tộc chỉ còn lác đác vài chục người còn ngồi trên lưng ngựa, còn lại đều ngã xuống đất.

Những tên còn lại không cần Dương Chính Sơn ra tay, Nhậm Sinh đã dẫn theo hai trăm bộ binh chuẩn bị sẵn sàng xông lên.

“Ha ha ha, sảng khoái quá!”

Dương Chính Sơn cười lớn.

Lúc này, toàn thân hấn đầm máu, râu cũng nhuộm thành màu đỏ tươi, bộ giáp son vằn dát vàng trên người cũng đầy vết máu.

“Các ngươi lại đây!”

Hấn một lần nữa giờ cây thương phi ngư nhuộm máu, chỉ vào những kỵ binh Hồ tộc còn lại ở phía đối diện, hét lớn.

“Các ngươi lại đây!”

Dương Minh Vũ, Dương Cần Vũ và các tướng sĩ khác cũng hét theo.

Ý chế giễu, khinh miệt không cần phải nói nhiều.

Còn những kỵ binh Hồ tộc ở phía đối diện nhìn thấy trận chiến thảm khốc, lúc này sao còn dám qua sông? Cho dù thủ lĩnh của chúng đã bị giết, chúng cũng không dám qua báo thù.

Thấy chúng do dự không tiến, Dương Chính Sơn quay đầu nhìn lướt qua những kỵ binh phía sau.

“Minh Vũ, chia nhau qua sông!”

Nếu như đối phương không dám qua, vậy thì bọn họ sẽ qua.

Mặt băng ở đây đã sụp nhưng mặt băng ở những nơi khác vẫn còn nguyên vẹn.

Nói xong, Dương Chính Sơn liền dẫn đầu một trăm kỵ binh dưới trướng Tổng Đại Sơn phi về phía Tây, chạy được hai ba dặm, họ mới từ từ qua sông.

Những kỵ binh Hồ tộc kia đã nhận ra ý đồ của họ nhưng lúc này chúng đã mất hết nhuệ khí, căn bản không dám nghênh chiến, chỉ biết xám xịt chạy trốn về phía Bắc.

Dương Chính Sơn và những người khác bám sát theo sau và lúc này một ưu thế khác mà nước linh tuyền mang lại lại được thể hiện rõ.

Ba trăm con chiến mã mà Chu Lan tặng cho hẳn vốn là những con ngựa tốt, trong thời gian này Dương Chính Sơn lại cho chúng uống thêm một ít nước linh tuyền, mặc dù chỉ cách vài ngày mới cho chúng uống một lần nước linh tuyền pha loãng nhưng cũng đủ để thể chất của những con chiến mã này

Tốc độ của chúng nhanh hơn đối phương, sức bền của chúng cũng mạnh hơn đối phương.

Lúc đầu, hai bên cách nhau ba bốn dặm, theo thời gian, khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần.

Thấy Dương Chính Sơn sắp đuổi kịp đối phương nhưng ngay lúc này, Dương Chính Sơn đột nhiên kéo Hồng Vân dừng lại.

“Dừng lại!”

“Đại nhân, sao vậy?” Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí bám sát theo sau.

Dương Chính Sơn nhìn về phía trước, không nói gì.

Tiếng vó ngựa vang lên từng hồi, chúng dừng lại nhưng tiếng vó ngựa này lại ngày càng lớn, như tiếng sấm từ phương Bắc ầm ầm kéo đến.

Không cần Dương Chính Sơn phải nói nhiều, Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí cũng nhanh chóng nhìn thấy trên đỉnh núi xa xa xuất hiện rất nhiều kỵ binh.

Kỵ binh phi nước đại, cuộn lên từng trận cuồng phong, che trời lấp đất.

“Đi!”

Dương Chính Sơn không chút do dự, đổi hướng, phi nước đại về hướng cũ.

Đùa gì vậy! Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng Dương Chính Sơn đã thấy ít nhất hơn một nghìn kỵ binh.

Chương 178: Các người lại đây nào! (2)

Hơn nữa hắn còn không thấy được phía sau bụi mù có bao nhiêu kỵ binh.

Đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, không chạy chẳng lẽ ở đây chờ chết à? Cũng may Dương Chính Sơn chạy nhanh, nếu không thì họ chắc chắn sẽ bị diệt toàn quân.

Bởi vì họ đã đụng độ với quân chủ lực của Hồ tộc Đông Hải.

Lần này, Hồ tộc Đông Hải xâm lược biên giới Đông Bắc đã áp dụng chiến lược khác với lần xâm lược trước.

Lần trước, chúng kéo quân đến dưới chân thành Trùng Sơn quan, không chế quân phòng thủ trong quan thành.

Còn lần này, chúng phân tán xâm nhập trước, sau đó mới đến dưới chân thành Trùng Sơn quan.

Hai lần có sự khác biệt nhỏ nhưng mục đích đều là để tranh thủ thêm thời gian cho kỵ binh xâm nhập cướp bóc.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn lại dẫn đầu kỵ binh trở về bờ Nam sông Nghênh.

Nhưng lúc này, Dương Chính Sơn vô cùng nặng lòng, hắn không biết đó là quân chủ lực của Hồ tộc Đông Hải nhưng cho dù chỉ là một nghìn kỵ binh thì cũng không phải là đối thủ mà họ có thể đối phó.

Trở về bờ Nam sông Nghênh, Dương Chính Sơn nhìn về phía Bắc, muốn xem những kỵ binh đó có tiến về phía này

không.

Tuy nhiên, hấn đợi đến hoàng hôn mà vẫn không thấy.

Hồ tộc Đông Hải sao có thể chịu lãng phí thời gian vào một đồn nhỏ, lúc này chúng đang vội đến Trùng Sơn quan, căn bản không thèm để ý đến Nghênh Hà đồn.

Cho dù Nghênh Hà đồn khiến chúng tổn thất ba trăm kỵ binh nhưng chúng vẫn không muốn lãng phí thêm thời gian vào Nghênh Hà đồn.

“Đại Sơn, sắp xếp trinh sát đi tìm những kỵ binh đó!”

Trời đã tối sầm nhưng Dương Chính Sơn vẫn cử trinh sát đi.

Chưa xác định được mục đích của những kỵ binh đó thì đêm nay hấn chắc chắn không thể ngủ yên.

Tổng Đại Sơn đích thân dẫn theo ba tiểu kỳ trinh sát phân tán đi, khoảng một canh giờ sau, họ lần lượt trở về.

“Đại nhân, đó là đại quân chủ lực của Hồ tộc, hiện đang đóng quân ở vị trí cách Đông Bắc hai mươi dặm!”

Tổng Đại Sơn đến gần Dương Chính Sơn, bẩm báo.

Dương Chính Sơn trong lòng giật mình, không ngờ lại là đại quân chủ lực của Hồ tộc!

“Có bao nhiêu quân lính?”

“Trời quá tối, không nhìn rõ nhưng doanh trại của chúng rất lớn, ít nhất cũng phải có năm vạn quân!” Dương Minh Vũ nói.

Dương Chính Sơn trầm ngâm suy nghĩ.

“Chúng có nhiều kỵ binh trinh sát không?”

“Rất nhiều!” Tống Đại Sơn vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Bọn ta đi một đường đã gặp bốn toán kỵ binh trinh sát.”

Dương Chính Sơn liếc nhìn vết máu trên người hắn, nói: “Vậy thì nhân cơ hội này rèn luyện kỵ binh trinh sát của chúng ta đi!”

Nếu như là đại quân chủ lực của Hồ tộc, vậy hắn không có gì phải lo lắng.

Đại quân chủ lực của Hồ tộc sẽ không đến Nghênh Hà đồn, Nghênh Hà đồn chỉ là một tòa thành nhỏ, không phải là nơi chiến lược quan trọng, đối với Hồ tộc mà nói, tấn công Nghênh Hà đồn không có ý nghĩa gì.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng không định cứ thế mà im hơi lặng tiếng, nếu như đối phương đến, bọn họ đương nhiên phải cắn một miếng thịt của đối phương.

Mỗi cái thủ cấp của kẻ địch đều là chiến công thực sự, cơ hội tốt như vậy Dương Chính Sơn đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

Đêm đông lạnh giá khác thường, ngay cả khi kỵ binh trinh sát mặc áo giáp dày vẫn cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Trên vùng đất hoang vu và tĩnh lặng, từng cơn gió lạnh thổi qua, như muốn đóng băng mọi thứ trên trời dưới đất.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, từng tiếng vó ngựa cùng những bóng người đang từ từ tiến lên.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm thiết phá vỡ sự tĩnh lặng lạnh lẽo của đêm.

Những bóng người lơ mơ trong ánh trăng lạnh lẽo không ngừng va chạm vào nhau.

Ngựa chiến hí vang, binh khí va chạm, còn kèm theo những tiếng quát tháo và tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng ồn ào kéo dài vài hơi thở, rồi nhanh chóng kết thúc.

Tổng Đại Sơn cúi đầu nhìn xác chết dưới chân, khuôn mặt nhuốm máu dưới ánh trăng trông giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

“Dọn dẹp đi, chúng ta mau rời khỏi đây!”

“Vâng!”

Đây đã là toán kỵ binh trinh sát thứ ba mà bọn họ giải quyết, mỗi toán kỵ binh trinh sát của Hồ tộc có từ năm đến mười người, chúng phân tán xung quanh doanh trại để cảnh giới.

Trong khi đó, Tổng Đại Sơn và những người khác chia thành từng nhóm nhỏ, nhân lúc trời tối đi tìm kỵ binh trinh sát của đối phương, sẵn lòng và giết chết chúng.

Đây là một cuộc săn đêm.

Tổng Đại Sơn và những người khác vừa là thợ săn, vừa là con mồi.

Ai là thợ săn, điều đó chỉ có thể phụ thuộc vào việc ai mạnh hơn, ai kiên nhẫn hơn.

Khi bình minh đến, Tổng Đại Sơn và những người khác đều mang theo vô số thủ cấp trở về Ngênh Hà đồn.

“Thu hoạch thế nào?”

Dương Chính Sơn vừa ngủ một giấc ngắn đã bị Dương Minh Hạo đánh thức, đến thư phòng của quan nha.

“Không tệ, chúng ta thu được một trăm ba mươi hai thủ cấp!” Tổng Đại Sơn cười toe toét.

“Còn thương vong của chúng ta thì sao?” Dương Chính Sơn không cười, chỉ hỏi một cách bình thản.

Nụ cười trên khuôn mặt Tống Đại Sơn tắt ngấm, nói:
“Mười ba người chết, tám người bị thương nặng!”

Dương Chính Sơn gật đầu không nói gì.

Tỷ lệ thương vong như vậy đã là rất tốt nhưng cũng là vì Hồ tộc không ngờ rằng họ sẽ đi tập kích kỵ binh trình sát nên mới có thể thu được nhiều chiến lợi phẩm như vậy.

Dương Chính Sơn chưa bao giờ coi thường sức chiến đấu của Hồ tộc, đặc biệt là khi chiến đấu trực diện.

Chương 179: Lưu Nguyên Phủ cầu kiến

Trận chiến sông Nghênh vào ban ngày hôm qua, họ gần như chiếm hết mọi ưu thế nhưng trong tình huống số lượng kỵ binh của hai bên không chênh lệch nhiều, thương vong của họ vẫn gần một nửa.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn không còn sợ chết như trước nữa.

Một tướng công thành vạn cốt khô.

Dương Chính Sơn đã quen với việc tướng sĩ thương vong, có lẽ sau này, những thương vong này trong mắt hắn chỉ là những con số.

Tất nhiên, những gì cần quan tâm thì vẫn phải quan tâm, những gì cần chữa trị thì hắn cũng sẽ cố gắng sắp xếp để chữa trị.

Hắn đã chuẩn bị nước linh tuyền cho những tướng sĩ bị thương, đồng thời còn mời đại phu đến giám sát.

“Người đi nghỉ ngơi trước đi!”

Dương Chính Sơn nói với Tổng Đại Sơn.

Tổng Đại Sơn và những người khác đã một ngày một đêm không ngủ, kiệt sức lắm rồi.

“Vâng!” Tổng Đại Sơn đáp.

Đợi hắn đi rồi, Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, lại gọi Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí đến.

“Minh Vũ, người đến Kiến Ninh vệ, hỏi thăm Chu tướng quân xem có gì dặn dò không?”

“Minh Chí, con lập tức đến các đồn bót, trụ lửa và trụ khói điều động hai trăm tướng sĩ đến đây!”

Dưới trướng hấn có mười bách hộ, trong đó có ba bách hộ kỵ binh và hai bách hộ bộ binh ở Nghênh Hà đồn, ngoài ra Tam Sơn đồn, Tương Viên đồn và Lâm Quan đồn mỗi nơi có một bách hộ canh giữ, hai bách hộ còn lại phân tán quân lực ở hơn hai mươi trụ lửa và trụ khói.

Sau trận chiến hôm qua, ba trăm kỵ binh chỉ còn khoảng hai trăm người có thể ra trận, hai trăm bộ binh thì không tổn thất nhiều.

Hấn lo lắng cho Lâm Quan đồn, Lâm Quan đồn nằm quá gần quan thành.

Quân đội Hồ tộc sẽ sớm đến quan thành, mặc dù Lâm Quan đồn không phải là nơi chiến lược quan trọng nhưng ai biết được quân đội Hồ tộc có rảnh rỗi đến mức tấn công Lâm Quan đồn hay không.

Trước quân đội Hồ tộc, Lâm Quan đồn cũng chỉ là một tảng đá cản đường.

Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí vừa rời đi, Dương Minh Hạo lại chạy đến báo cáo: “Cha, Lưu lão tiên sinh muốn gặp cha!”

“Lưu lão tiên sinh!” Dương Chính Sơn sửng sốt, nhất thời không nhớ ra Lưu lão tiên sinh là ai.

“Chính là lão già cổ chấp Lưu gia đó!” Dương Minh Hạo chớp mắt nói.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên, lão già này tìm hấn làm gì nhưng hiềm khi lão già này chịu đến tận nơi, hấn cũng không

tiện từ chối.

“Mời vào!”

Một lát sau, Dương Minh Hạo dẫn Lưu Nguyên Phủ đến thư phòng.

“Hạ quan bái kiến Lưu lão tiên sinh!”

Mặc dù trong lòng Dương Chính Sơn không ưa gì lão già vừa bướng bỉnh vừa khó tính này nhưng bề ngoài hắn vẫn tỏ ra rất kính trọng.

Không còn cách nào khác, ai bảo lão già này có lai lịch bất phàm.

Đừng nhìn lão già này bây giờ là một tội nhân bị lưu đày nhưng ở Đại Vinh, rất nhiều lão thần bị kết tội đều có thể được phục chức.

Lưu gia ba lần thăng trầm, Lưu Nguyên Phủ cũng đã trải qua ba lần phục chức.

Nếu Lưu Nguyên Phủ một lần nữa được phục chức thì vẫn là một vị đại thần trên triều đình.

Lưu Nguyên Phủ nhắc mí mắt, liếc nhìn Dương Chính Sơn, sau đó tự mình ngồi xuống bên bàn trà.

“Lão phu đến đây là muốn hỏi ngươi, có chỗ nào cần lão phu giúp đỡ không?”

Dương Chính Sơn sửng sốt, hắn thật sự không ngờ Lưu Nguyên Phủ lại có thể chủ động đến giúp đỡ.

Nhưng ngay sau đó hắn đã tỉnh táo lại, Lưu Nguyên Phủ có thể giúp gì được?

Hắn trầm ngâm một lúc, căn bản không nghĩ ra Lưu Nguyên Phủ có thể làm gì.

Đây không phải triều đình, đây là biên ải.

Lưu Nguyên Phủ chỉ là một lão già bình thường, còn Lưu gia cũng chỉ là một đám thư sinh.

Đề họ ra trận giết địch ư! Thà tìm một người nông dân còn hơn.

Ít nhất người nông dân còn có chút sức lực.

Nhưng hiềm khi lão già này chủ động mở lời, Dương Chính Sơn cũng không tiện từ chối lòng tốt của hắn.

“Hạ quan muốn nhờ lão tiên sinh giúp trông coi quan nha!”

“Quan nha có gì hay mà trông?” Lưu Nguyên Phủ nói một cách không hài lòng.

Hắn thực sự muốn giúp đỡ, trước đây hắn không phải khinh thường Dương Chính Sơn, chỉ là không muốn dây dưa với một võ quan biên ải như Dương Chính Sơn.

Là một văn thân, dây dưa quá nhiều với võ quan là một điều rất kiêng kỵ.

Đặc biệt là một người có địa vị rất cao trên triều đình như hắn thì càng phải giữ đúng bản phận, không được vượt quá giới hạn.

Tuy nhiên, trong thời gian này, những việc làm của Dương Chính Sơn đã được hắn công nhận.

Hắn nhận ra Dương Chính Sơn là một viên quan có năng lực, có lương tâm.

Đặc biệt là việc Dương Chính Sơn lợp lại nhà cho quân hộ, chỉ dẫn quân hộ kiếm tiền trang trải gia đình, những việc này đã phá vỡ ấn tượng cố hữu trong hắn về các quan chức biên ải.

Trước đây trấn Trùng Sơn như thế nào thì không cần phải nói nhiều, khi còn là Hữu đô ngự sử của Viện đô sát, Lưu

Nguyên Phủ vô cùng căm ghét tình trạng các quan chức biên ải không làm gì cả.

Hơn nữa, hiện nay Hồ tộc xâm lược, khiến hấn buông bỏ những e ngại trong lòng, vì vậy hấn mới chủ động đến tận nơi xem có thể giúp đỡ gì không.

Còn cụ thể làm gì thì chính hấn cũng không nghĩ ra.

Hấn là một văn quan, lại còn giữ chức vụ cao trong thời gian dài, không có nhiều kinh nghiệm và hiểu biết về các công việc trong đồn bót.

Hấn tự cho rằng mình có thể giúp được nhưng thực tế Dương Chính Sơn thấy hấn thực sự không giúp được gì.

“Hạ quan sắp đến Lâm Quan đồn, mong lão tiên sinh ở lại Nghênh Hà đồn này!” Dương Chính Sơn nói rất nghiêm túc.

Chương 180: Lưu Nguyên Phủ cầu kiến (2)

Bất kể Lưu Nguyên Phủ là Bồ Tát bằng đất hay Bồ Tát bằng vàng, Dương Chính Sơn định đưa hấn lên trước rồi tính sau.

Lưu Nguyên Phủ ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn: “Được, người gọi những người dưới quyền của người đến đây, ta muốn gặp!”

Dương Chính Sơn không có ý kiến gì, lập tức gọi Lục Văn Xuân, Lục Văn Hoa và lão Lý đến.

Hiện tại, nha môn có hơn mười viên lại nhưng chủ yếu là Lục Văn Xuân, Lục Văn Hoa và lão Lý.

Khi Lục Văn Xuân và những người khác đến, Dương Chính Sơn giới thiệu họ với Lưu Nguyên Phủ. Thật ra họ đã quen biết nhau, tuy Lưu Nguyên Phủ ít khi ra ngoài nhưng vì Dương Chính Sơn đặc biệt quan tâm đến Lưu gia nên tất cả mọi người trong nha môn đều biết Lưu gia vốn là một gia đình quan lại ở kinh đô, Lưu Nguyên Phủ từng là một đại quan trong triều.

“Sau khi ta đi, các người phải nghe theo sự sắp xếp của lão tiên sinh!”

“Lão tiên sinh, ta sẽ để Minh Chí ở lại đồn bắt để phụ trách việc phòng thủ, nếu lão tiên sinh có gì căn dặn thì có thể tìm hấn!”

Dương Chính Sơn dặn dò.

“Được.” Lưu Nguyên Phủ đáp lại một cách ngắn gọn và súc tích.

Buổi chiều, Dương Minh Vũ trở về từ Kiến Ninh vệ, mang theo mệnh lệnh của Chu Lan.

Thật ra cũng không phải là nhiệm vụ gì đặc biệt, nhiệm vụ chính của quan phòng thủ là bảo vệ đồn bót của mình, Chu Lan cho dù có dẫn quân ra trận cũng sẽ không điều động tướng sĩ của đồn bót, dưới quyền nàng còn có quân lính của năm sở thiên hộ tiền, hậu, tả, hữu, trung của Kiến Ninh vệ.

“Tình hình của Kiến Ninh vệ thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Mọi thứ đều ổn, kỵ binh Hồ tộc không tấn công vệ thành nhưng có rất nhiều kỵ binh Hồ tộc đã xâm nhập qua những khoảng trống giữa các đồn bót, tướng quân Chu đang điều động binh lính, chuẩn bị bao vây kỵ binh Hồ tộc đã xâm nhập!”

Dương Minh Vũ đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Người về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai chúng ta sẽ đến Lâm Quan đồn.”

“Vâng!”

Khoảng chập tối, Dương Minh Chí cũng dẫn theo hai trăm bộ binh trở về, hai trăm bộ binh này là hãn điều động từ ba đồn bót và một số trụ lửa hiểm yếu.

Quá nhiều binh lính đến Nghênh Hà đồn khiến Nghênh Hà đồn chịu không ít áp lực.

Trời lạnh giá, nhà cửa trong đồn bót đã chật kín người, còn doanh trại bên ngoài đồn bót vẫn còn một số kỵ binh ở, Dương Chính Sơn không còn cách nào khác, đành phải dựng tạm một số lều trại để tạm thời giải quyết.

Nơi ở tuy có hơi tệ nhưng may là Nghênh Hà đồn không thiếu than củi, cũng không thiếu lương thực nên không để những binh lính này bị đói rét.

Nhưng ngày mai hẳn phải đưa toàn bộ những tướng sĩ này đến Lâm Quan đồn, Lâm Quan đồn vốn không lớn bằng Nghênh Hà đồn, hơn nữa về vật tư cũng không thể so sánh với Nghênh Hà đồn.

Vì vậy, lần này đến Lâm Quan đồn, họ phải chuẩn bị đầy đủ.

Và việc chuẩn bị vật tư được giao cho Lưu Nguyên Phủ.

Ông lão này vẫn còn có năng lực, hơn nữa tinh thần cũng không tệ, có lẽ vì nhàn rỗi quá lâu, đột nhiên tìm được việc làm, ông lão bùng nổ nhiệt huyết, chỉ huy Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa quay cuồng.

Sau khi Dương Chính Sơn xác nhận lại rằng lão già này không phải chỉ huy bừa bãi, liền giao việc chuẩn bị vật tư cho hắn, còn mình thì về hậu viện đánh một giấc ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau.

Dương Chính Sơn gọi Dương Minh Thành và Ngô Hải đến trước mặt dặn dò cẩn thận.

Trong đồn không được hỗn loạn, trong nhà cũng không được hỗn loạn.

Hôm nay khác với ngày trước, trước đây trong Dương gia chỉ có người nhà họ Dương, còn bây giờ trong Dương gia có thêm rất nhiều người hầu.

Một nhà hoạn nạn có nhau, cùng sống cùng chết, dù thế nào cũng được.

Nhưng những người hầu kia thì chưa chắc, lúc sống chết cận kề, không ai có thể đảm bảo họ sẽ không phản chủ.

Dù sao thì họ mới đến Dương gia chưa đầy một tháng.

Sau bữa sáng, Dương Chính Sơn đích thân dẫn theo hai trăm kỵ binh, ba trăm bộ binh rời khỏi Nghênh Hà đồn.

Đinh Thu - hộ vệ Dương gia cũng được hắt mang theo bên cạnh.

Lòng dạ hại người không thể có nhưng lòng dạ phòng người không thể không có.

Trong toàn bộ Nghênh Hà đồn, ngoài Dương Chính Sơn ra, không ai có thể mạnh hơn Đinh Thu, mặc dù bây giờ hắn là nô bộc của Dương Chính Sơn nhưng Dương Chính Sơn cũng không biết hắn có thể vì Dương gia mà xông pha vào nước sôi lửa bỏng hay không, cho nên chỉ có thể mang hắn theo bên cạnh.

Một đường phi ngựa về phía Đông, Dương Chính Sơn còn nhân lúc rảnh rỗi đi một chuyến đến trường nuôi ngựa, trường nuôi ngựa không bị kỵ binh Hồ tộc tấn công, càng đến gần quan thành, kỵ binh Hồ tộc càng lẻ tẻ, mà lực lượng chủ lực của Hồ tộc lại không đi khắp nơi cướp bóc, cho nên xung quanh trường nuôi ngựa ngược lại là nơi yên bình nhất.

Khoảng giữa trưa, họ đến Lâm Quan đồn, mà lúc này đại quân Hồ tộc vẫn chưa đến Trùng Sơn quan, không khí trong Lâm Quan đồn tuy nặng nề nhưng không xảy ra tình trạng hỗn loạn gì.

Thấy Dương Chính Sơn dẫn theo năm trăm quân sĩ đến, tất cả mọi người trong Lâm Quan đồn đều thở phào nhẹ nhõm.

“Đại nhân!”

Dương Thừa Trạch ra khỏi đồn nghênh đón.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, trực tiếp cưỡi ngựa vào đồn, sau đó liếc nhìn quanh đồn.

“Người đi sắp xếp một chút, bảo tất cả mọi người dựng trại ở trường huấn luyện!”

Bên ngoài Lâm Quan đồn không có trường huấn luyện, trường huấn luyện duy nhất chính là khoảng đất trống trước quan nha của đồn.

Chương 181: Đội bọn chúng lơ là cảnh giác

Trường huấn luyện không lớn lắm nhưng có thể dựng được vài chục cái lều.

Nếu lều không đủ chỗ, còn có thể đến xưởng may mà chen chúc.

Dương Thừa Trạch đáp một tiếng, rồi vội vàng đi làm.

Còn Dương Chính Sơn lại bảo Dương Minh Vũ và Tổng Đại Sơn dẫn theo trinh sát đi ra ngoài xem xét tình hình.

Cũng vào ngày thứ hai sau khi Dương Chính Sơn đến Lâm Quan đồn, đại quân Hồ tộc mới đến muộn, tiến đến dưới chân thành Trùng Sơn quan.

Đại quân hùng hậu kéo theo lớp bụi dày đặc cuộn cuộn tiến đến, nhất thời khiến cả quan thành chìm trong không khí sát phạt.

Trên tường quan thành, mấy bóng người khoác áo choàng lớn nhìn xuống đại quân Hồ tộc đang tiến đến gần.

“Như Hầu gia dự đoán, bọn họ thực sự đến rồi!”

Lục Sùng Đức vuốt chòm râu trắng như tuyết, sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói.

Thường Bình hầu Lương Trữ cười lạnh nhạt: “Họ không thể không đến, đến còn có một tia sinh cơ, không đến thì chỉ có con đường chết.”

“Lão phu vẫn không muốn họ đến, một khi họ đến thì không biết có bao nhiêu bách tính phải chịu họa binh đao!”

Giọng nói của Lục Sùng Đức trên gió lạnh buốt nghe có phần thê lương.

“Lòng dạ đàn bà!” Lương Trữ liếc nhìn hần: “Bọn họ không đến, tương lai có thể trở thành đại họa cho hoàng triều, đến lúc đó bách tính chịu họa sẽ càng nhiều!”

Lục Sùng Đức im lặng, Lương Trữ nói không sai.

Chỉ có kẻ địch bị tiêu diệt mới là kẻ địch tốt.

Nhưng hần càng hy vọng hoàng triều có thể chủ động xuất kích, như vậy mới có thể tránh cho bách tính khỏi tai họa.

Nhưng thời gian họ được cho quá ít.

Chỉ có nửa năm, họ còn rất nhiều việc chưa chuẩn bị, hiện tại căn bản không thể xuất quan chinh phạt Hồ tộc.

Xe đồ trước ngựa ngay trước mắt, bọn họ đương nhiên không thể hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Ngay lúc này, một nam tử tuấn tú mặc áo choàng bằng hồ trắng như tuyết bước lên tường thành.

Hần có tóc dài như mực, đội mũ ngọc, mày như tranh vẽ, đôi mắt tựa như những vì sao sáng lấp lánh, thân khoác áo choàng bằng hồ trắng như tuyết tôn lên vẻ sang trọng quý phái, trông như một công tử phong lưu.

Sau lưng hần còn có hai tùy tùng, một cao một thấp, hai người mắt như kiếm, sát khí lộ rõ, khí thế bất phàm.

“Bái kiến Thường Bình hầu, bái kiến Lục đại nhân!”

“Bái kiến Lữ công công!”

Sau khi ba người chào hỏi, Lương Trữ cau mày: “Lữ công công không ở trong thành mà chạy đến đây làm gì?”

Sắc mặt Lữ Hoa bình thường: “Quân địch đến dưới chân thành, ta là giám quân, đương nhiên phải đến xem!”

“Giám quân!” Sắc mặt Lương Trữ có chút khó coi.

Không ai muốn bên cạnh mình có một tên giám quân chỉ tay năm ngón, đặc biệt là loại thái giám chết tiệt không có tình hoàn này.

Còn Lữ Hoa xuất thân từ Bí Vũ vệ, người khác sợ Bí Vũ vệ, Thường Bình hầu hấn thì không sợ.

Bí Vũ vệ thì thế nào?

Phủ Thường Bình hầu năm xưa đã theo Thái Tổ lập nên cơ đồ thiên hạ và được phong làm hầu tước, Đại Vinh truyền thừa ba trăm năm, phủ Thường Bình hầu là phủ duy nhất còn được thừa kế tước vị ba trăm năm đến nay.

Cái gì mà Ninh quốc công, Xương quốc công, những thứ đó chỉ là tước vị trăm năm mà thôi. Chỉ có phủ Thường Bình hầu mới là tước vị ba trăm năm của Đại Vinh.

Đương nhiên, mặc dù Lương Trữ không ưa Lữ Hoa nhưng cũng không thể không nể mặt Lữ Hoa trước mặt.

Dù sao thì Lữ Hoa cũng là người đại diện cho hoàng đế.

Hấn nhiều nhất chỉ dám ngó lơ Lữ Hoa, chứ không dám thật sự làm nhục Lữ Hoa.

“Muốn xem thì xem đi, đừng cản trở bản Hầu gia chỉ huy tác chiến là được!” Lương Trữ bữu môi, không muốn đề ý đến tên thái giám chết tiệt này nữa.

Danh tiếng của Bí Vũ vệ ở kinh đô không tốt, bất kể là văn thần võ tướng hay là thế gia vọng tộc đều rất kỵ họ, tránh còn không kịp, rất ít người nguyện ý giao thiệp với họ.

Lữ Hoa cũng không đề ý đến thái độ của Lương Trữ, hấn lại không phải không hiểu vị Hầu gia này.

Lục Sùng Đức lại càng không thích giao thiệp với Bí Vũ vệ, cũng không thích dây dưa với thái giám, cho nên từ khi Lữ Hoa xuất hiện, hắn chỉ lặng lẽ nhìn đại quân Hồ tộc ở đằng xa.

Ba người đứng trên tường thành, im lặng hồi lâu, Lục Sùng Đức mới không nhịn được lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Hầu gia định lúc nào xuất binh?”

Lương Trữ nói: “Chờ thêm đi, đợi bọn chúng lơ là cảnh giác!”

“VẬY lão phu chúc Hầu gia đại thắng trở về!”

Lục Sùng Đức nói xong, liền quay người đi vào trong.

Đợi hắn đi rồi, giọng nói của Lữ Hoa mới vang lên: “Ta đã điều tra rõ, ở phủ Tĩnh An có người thông đồng với giặc bán nước!”

“Ai?” Lương Trữ nheo mắt lại.

“Lương gia ở Tĩnh An, mười năm gần đây, Lương gia đã vận chuyển một lượng lớn muối, sắt và lương thực ra ngoài quan!” Giọng nói của Lữ Hoa lạnh như gió rét.

“Lương gia ở Tĩnh An là sĩ tộc hay là hào tộc?” Lương Trữ căn bản chưa từng nghe nói đến gia tộc họ Lương này.

“Thương nhân!” Lữ Hoa nhàn nhạt nói.

Lương Trữ cười khẩy: “Thương nhân!”

“Các ngươi chỉ điều tra ra một thương nhân?”

Lữ Hoa nghe ra sự chế giễu trong lời nói của hắn.

Thông đồng với giặc bán nước!

Chuyện này thương nhân bình thường nào có gan làm? Đằng sau chuyện này chắc chắn còn có thể lực khác chống lưng.

Trong lòng hẳn có chút suy đoán nhưng bọn họ không tìm được bất kỳ chứng cứ nào.

Bí Vũ vệ có thể tiên trăm hậu tấu nhưng không có nghĩa là họ có thể hành động tùy tiện.

Chương 182: Đợi bọn chúng lơ là cảnh giác (2)

Đặc biệt là khi liên quan đến một số thế lực có gốc rễ sâu xa, họ phải tìm được bằng chứng trước, sau đó mới có thể tiền trạm hậu tẩu.

Nếu không có bằng chứng, người chém người ta rồi, sau đó phải giải thích thế nào với hoàng đế, với triều đình.

Huống hồ chuyện này rất có khả năng liên quan đến hoàng tộc!

“Chuyện này, Trương Ngọc Đức và Tôn Tân Thành đều có thể có liên quan.” Lữ Hoa lại nói.

“Sau đó thì sao?” Lương Trữ hỏi.

Việc vận chuyển muối, sắt và lương thực ra ngoài quan tuyệt không phải là điều mà một thương nhân có thể làm được.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc vận chuyển hàng ra ngoài, cho dù không đi qua cửa ải, cũng phải đi qua các đồn trại ở các địa phương.

Nếu không có sự hỗ trợ của tầng lớp cao cấp ở trấn Trùng Sơn thì căn bản không thể làm được điều này.

Mà Trương Ngọc Đức là thái giám trấn thủ trước đây của trấn Trùng Sơn, Tôn Tân Thành là tuần phủ trước đây của trấn Trùng Sơn, họ chắc chắn có mối nghi ngờ rất lớn.

Còn về tổng binh trước đây là Định Viễn hầu Trương Thủ Vọng, nếu hắn cũng có liên quan thì sẽ không để hắn bình an trở về kinh đô.

“Sau đó ta cần Hầu gia thay đổi lực lượng phòng thủ của châu thành An Nguyên!” Lữ Hoa nói.

“Châu thành An Nguyên!”

Lương Trữ như có điều suy nghĩ.

Châu thành An Nguyên nằm ở phía Đông của Trùng Sơn quan, cách Trùng Sơn quan hơn ba trăm dặm, được coi là một trong những thành trì quan trọng nhất ở khu vực phía Đông của trấn Trùng Sơn.

“Ý của ngươi là họ vận chuyển vật tư ra ngoài từ châu thành An Nguyên?”

“Đúng vậy!” Lữ Hoa gật đầu.

“Lực lượng phòng thủ của châu thành An Nguyên là Tào Hàm, hẳn cũng có liên quan ư?” Lương Trữ hỏi.

“Có!”

“Vương Bân thì sao?” Lương Trữ cau mày.

Vương Bân chính là chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ ở phía Đông trấn Trùng Sơn, cũng chính là cấp trên trực tiếp của Tào Hàm.

“Hiện tại chưa điều tra ra!” Lữ Hoa nói.

Lương Trữ khẽ gật đầu, chưa điều tra ra Vương Bân, tức là Vương Bân hẳn là không liên quan.

“Đổi thành ai?”

Lữ Hoa lạnh lùng nói: “Đổi thành một người không liên quan!”

Lương Trữ xoa xoa râu, đổi thành một người không liên quan, điều này thực sự khó làm.

Nếu nói đến những người không liên quan đến bản thân thì trong trấn Trùng Sơn này có thể tìm ra rất nhiều.

Nhưng nếu nói đến những người không liên quan đến việc thông đồng với giặc bán nước thì hẳn thực sự không thể xác định được có ai có thể.

Ngay cả cựu tuần phủ Tôn Tân Thành và cựu thái giám trấn thủ Trương Ngọc Đức cũng liên quan đến chuyện này, vậy thì những tướng lĩnh và tay sai dưới trướng của họ cũng có thể có liên quan.

Hơn nữa, theo ý của Lữ Hoa, người được đổi đến đó không thể quá đơn giản.

Lữ Hoa muốn gì, hẳn có thể nghĩ ra, người được đổi đến đó chính là để đánh răn động cỏ, hoặc là để làm nước đục thêm.

Hắn phải suy nghĩ kỹ về người này, năng lực không được quá kém, thực lực không được quá yếu, quan trọng là phải không liên quan quá nhiều đến tầng lớp cao cấp trước đây của trấn Trùng Sơn, đồng thời phải có lý do hợp lý để điều đến thành An Nguyên.

“Khi nào thì điều động?” Lương Trữ trầm ngâm hỏi.

“Không vội, ta cũng cần chuẩn bị một chút!” Lữ Hoa nói.

Lương Trữ gật đầu, không vội thì tốt hơn nhiều, hẳn có thể từ từ tìm kiếm người thích hợp.

Hơn nữa, nhiệm vụ cấp bách hiện tại là đánh lui đại quân Hồ tộc đang xâm lược, bây giờ hẳn không có thời gian để quản những chuyện này.

Còn về việc phối hợp với Lữ Hoa, mặc dù hắn rất ghét Bí Vũ vệ nhưng hắn không thể cản trở Bí Vũ vệ làm việc.

Đây là nguyên tắc, là giới hạn.

Lữ Hoa thấy chuyện chính đã bàn xong, liếc nhìn đại quân Hồ tộc dưới thành, ánh mắt lạnh lùng không hề dao động.

“Ta cũng chúc Hầu gia đại thắng!”

Nói xong, hắn quay người bỏ đi.

“Người đừng xen vào, bản Hầu gia nhất định sẽ đại thắng!”
Lương Trữ nói.

Lữ Hoa khẽ dừng bước: “Ta không phải Trương Ngọc Đức, chuyện quân quốc, ta xưa nay không bao giờ làm bậy, Hầu gia cứ yên tâm!”

Lương Trữ nhìn bóng lưng hắn, khinh thường bĩu môi.

Người đứng là không phải Trương Ngọc Đức nhưng người còn đáng ghét hơn Trương Ngọc Đức.

...

Ngày mười lăm tháng hai năm Thừa Bình thứ hai mươi lăm, trên đỉnh núi phía Tây của Lâm Quan đồn.

Gió lạnh thấu xương hú gào, bầu trời u ám như một khối chì đè nặng trên đỉnh núi.

Dương Chính Sơn toàn thân phủ trong chiếc áo choàng dày, ngắm nhìn đại doanh của Hồ tộc ở phía Bắc.

Đại quân Hồ tộc đã đóng trại dưới chân Trùng Sơn quan được vài ngày, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hai ngày nữa họ sẽ có hành động.

Dương Minh Vũ đứng bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám.

“Đại nhân, sắp có tuyết rơi rồi!”

Tuyết rơi có nghĩa là Hồ tộc sẽ tạm dừng mọi hành động, dù là công thành hay cướp bóc thì chúng cũng phải dừng lại một thời gian.

Đối với bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Nhưng Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời, lắc đầu nói: “Sẽ không có tuyết rơi đâu!”

Cảm ứng của hắn đối với thời tiết ngày càng rõ ràng, gần như có thể cảm ứng chính xác được sự thay đổi thời tiết trong vòng ba ngày, còn đối với sự thay đổi thời tiết trong một năm tới, hắn cũng có thể có một khái niệm mơ hồ.

Nếu như ở kiếp trước, cảm ứng của hắn còn chính xác hơn cả dự báo thời tiết trên tivi.

“Sẽ không có tuyết rơi ư?” Dương Minh Vũ hơi nghi ngờ.

Chương 183: Đại Lãng quốc

Trời u ám như thế này, đáng lẽ phải có tuyết rơi chứ!

Dương Chính Sơn không giải thích, mà quay người đi xuống núi.

“Đi thôi!”

Sau đó, hai người xuống núi, trở về Lâm Quan đồn.

Lúc này, bên trong Lâm Quan đồn rất đông đúc, những chiếc lều dựng tạm thời chật kín bãi tập, chuông cừ, chuông lợn trong đồn đều được dọn sạch để làm nơi ở cho ngựa chiến.

Còn về lợn, cừu và gà, những con có thể giết thì đều đã giết, những con không thể giết thì tạm thời gửi ở nhà quân hộ.

“Đại nhân, đây là tình hình lương thảo và vật tư trong đồn!” Dương Thừa Trạch tìm Dương Chính Sơn, đưa một văn bản cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đi vào thư phòng, ngồi xuống bên lò sưởi, mở văn bản ra xem lướt qua.

“Có thể cầm cự được một tháng!”

Lương thảo và vật tư dự trữ ban đầu của Lâm Quan đồn không nhiều nhưng khi họ đến cũng mang theo không ít lương thảo và vật tư nên cầm cự một tháng vẫn không thành vấn đề.

“Vâng, ngoài ra, thanh tráng mà đại nhân đã bảo ta tuyển chọn cũng đã tuyển xong!” Dương Thừa Trạch lại nói.

“Có bao nhiêu người?”

“Một trăm hai mươi ba người!” Dương Thừa Trạch đáp.

Lâm Quan đồn có một trăm hộ quân, mỗi hộ quân đều có một tráng đinh nhập ngũ, những người còn lại thì hoặc cày ruộng, hoặc làm một số việc trong đồn.

Từ mười lăm đến bốn mươi tuổi đều được coi là thanh tráng, trong một trăm hộ gia đình, trừ đi một tráng đinh, lại tuyển thêm một thanh tráng, đây không phải là chuyện khó.

“Ừ, người đi chuẩn bị đi, nếu Hồ tộc đến tập kích, họ cần giúp chúng ta giữ thành!” Dương Chính Sơn nói.

Nếu như đến Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn phải tính đến trường hợp xấu nhất.

Một khi Hồ tộc đến tập kích thì chắc chắn không phải là ba trăm năm trăm quân, mà ít nhất cũng phải trên một nghìn, thậm chí là vài nghìn.

Cũng có thể nhiều hơn nhưng Lâm Quan đồn chỉ có vậy, cho dù Hồ tộc có đến nhiều hơn nữa thì cũng không cần dùng đến nhiều người như vậy.

Những ngày sau đó, số kỵ binh trinh sát mà Hồ tộc phái đến ngày càng nhiều, không ít kỵ binh trinh sát đã đến gần Lâm Quan đồn.

Đồng thời, trong quan thành cũng phái ra không ít kỵ binh trinh sát, kỵ binh trinh sát của hai bên liên tục va chạm, giết chóc ở xung quanh quan thành.

Dương Chính Sơn cũng phái kỵ binh trinh sát nhưng kỵ binh trinh sát mà hắn phái ra chỉ quanh quẩn trong phạm vi ba dặm xung quanh Lâm Quan đồn.

Với hai trăm kỵ binh dưới quyền hắn, thật sự không thể tổn thất nổi.

Để tránh thương vong, hắn thậm chí còn ra lệnh, một khi gặp kỵ binh Hồ tộc thì lập tức rút lui về đồn.

Dù sao thì nhiệm vụ của kỵ binh trinh sát mà hãn phái ra và kỵ binh trinh sát của quan thành cũng không giống nhau, nhiệm vụ của kỵ binh trinh sát quan thành là do thám tình hình địch, còn kỵ binh trinh sát của hãn chỉ để cảnh báo cho đồn mà thôi.

Hôm nay, Dương Chính Sơn đang xem bản đồ xung quanh Lâm Quan đồn trong thư phòng của quan nha.

Lâm Quan đồn chỉ cách quan thành khoảng mười dặm nhưng từ Lâm Quan đồn không thể nhìn thấy quan thành, vì giữa hai nơi có một ngọn núi chắn ngang.

Còn nếu Hồ tộc muốn tấn công Lâm Quan đồn thì cũng phải vòng qua ngọn núi này, đi từ hướng chính Bắc.

Hiện tại có thể xác định là Hồ tộc đã biết đến sự tồn tại của Lâm Quan đồn, dù sao thì nhiều kỵ binh trinh sát của đối phương như vậy không phải ăn chay, hãn là đã sớm điều tra rõ ràng tình hình xung quanh Trùng Sơn quan.

Còn việc họ có tấn công Lâm Quan đồn hay không thì Dương Chính Sơn không thể xác định được.

Lâm Quan đồn không phải là một thành lớn, cũng không có nhiều ý nghĩa về mặt chiến lược, nói cho cùng thì Hồ tộc hoàn toàn có thể không cần để ý đến.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nơi mình nằm sao có thể để người khác ngủ ngon? Trại lớn của Hồ tộc cách Lâm Quan đồn cũng chỉ hơn mười dặm, với khoảng cách gần như vậy, đại quân Hồ tộc hãn cũng sẽ không bỏ qua sự tồn tại của Lâm Quan đồn.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang nghĩ đến việc Hồ tộc có đến hay không thì đột nhiên nghe thấy tiếng chiêng đồng vang lên bên ngoài.

Tiếng “keng keng keng” vô cùng gấp gáp, khiến Dương Chính Sơn rùng mình.

Không cần nghĩ, Hồ tộc đến rồi! Dương Chính Sơn bước nhanh ra khỏi thư phòng, vừa vịn đụng phải Dương Thừa Trạch đang đi tới.

“Đại nhân, quân Hồ đã đến, số lượng hơn một nghìn người!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi chùng xuống: “Minh Vũ!”

“Dạ!” Dương Minh Vũ vừa chạy ra khỏi phòng bên cạnh, vừa chỉnh lại áo giáp trên người.

Đêm qua hấn đích thân ra ngoài tuần tra, mới chỉ ngủ được hơn một canh giờ, đã bị tiếng chiêng đồng đánh thức.

“Truyền lệnh xuống, chuẩn bị phòng thủ!”

Dương Chính Sơn dặn dò một câu, rồi nhanh chân đi về phía tháp canh sau đồn.

Lên đến tháp canh, hấn nhìn thấy ở phía Bắc có một trận cuồng phong bụi mù, gió lạnh gào thét mang theo sát khí nặng nề tràn đến.

Cùng lúc đó, trong đồn vang lên tiếng mõ tre và tiếng trống đồng gấp gáp, binh lính lần lượt tập hợp, theo sự sắp xếp trước đó mà đến vị trí tường thành do mình phụ trách canh giữ.

Tất cả đều nghiêm mặt, chờ đợi bấy lâu nay, cuối cùng kẻ địch cũng đã đến.

Trận chiến này sẽ là một trận chiến thực sự gian khổ, sống hay chết, không ai có thể xác định được.

Nhưng trong lòng họ không hề sợ hãi, bởi vì vị quan phòng thủ của họ đang ở cùng họ.

Chương 184: Đại Lăng quốc

(2)

Đặc biệt là những binh lính trong Lâm Quan đồn, họ có thêm một phần trách nhiệm bảo vệ so với những binh lính khác.

Họ đã trải qua cuộc tàn sát của kỵ binh Hồ tộc, vất vả lắm mới có được một nơi nương thân, vất vả lắm mới có được cuộc sống ổn định và bình yên, họ không cho phép bất kỳ ai phá hủy nhà cửa của họ, làm hại gia đình của họ.

Dương Chính Sơn đứng trên tháp canh, quan sát đại quân Hồ tộc đang ồ ạt kéo đến, họ vừa đi bộ vừa cưỡi ngựa, số lượng khoảng một nghìn năm trăm người.

Trước đại quân còn có từng đội kỵ binh Hồ tộc đã đến gần Lâm Quan đồn, họ phi ngựa quanh Lâm Quan đồn, thỉnh thoảng còn dừng lại để la hét vài câu.

“Lũ chó Vinh bên trong nghe đây, nếu biết điều thì hãy ra đầu hàng!”

“Lũ người Vinh quốc hèn nhất, đại nhân chúng ta đã nói rõ, những kẻ đầu hàng sẽ không bị giết, gia đình sẽ được bình an!”

“Những kẻ đầu hàng sẽ không bị giết, gia đình sẽ được bình an!”

Tiếng la hét vang vọng trong đồn nhưng không gây ra bất kỳ sự náo động nào, tất cả binh lính dường như không nghe thấy, chỉ chăm chú nhìn những kỵ binh Hồ tộc đang chạy loạn.

Đầu hàng ư!

Những quân hộ trong đồn đều là những người đã từng bị Hồ tộc bức hại, họ có mối thù sâu như biển với Hồ tộc.

Còn những binh lính do Dương Chính Sơn mang đến, gia đình họ không ở đây, nếu họ dám đầu hàng, gia đình họ sẽ bị luận tội xử tử, cả nhà đều phải chịu chết.

Hơn nữa, hầu hết mọi người xung quanh đều không có ý định như vậy, cho dù có một hai người sợ chết, cũng không dám nói ra.

Khoảng hai khắc sau, đại quân Hồ tộc đến bên ngoài Lâm Quan đồn, từ từ tập trung ở phía Bắc đồn một dặm.

Hơn một nghìn năm trăm quân địch, nhìn từ xa, đen kịt một mảng, trông rất đáng sợ.

Đừng nói đến những người khác, ngay cả Dương Chính Sơn cũng là lần đầu tiên đối mặt với nhiều kẻ thù như vậy.

Chỉ có nguyên thân từng tham gia trận chiến Hắc Vân Sơn, đối mặt với gần mười vạn đại quân Hồ tộc nhưng khi đó nguyên thân chỉ là một tiểu binh, hắn chỉ có thể nhìn thấy những người đồng đội và kẻ thù trước mặt, chứ chưa từng nhìn thấy một đội quân hùng hậu như vậy.

“Đại nhân, có cần đốt khói hiệu không?”

Dương Thừa Trạch nhỏ giọng hỏi.

Đốt khói hiệu là để truyền tin cho quan thành nhưng Dương Chính Sơn đoán rằng lúc này quan thành chắc chắn sẽ không quan tâm đến Lâm Quan đồn.

Hắn không rõ Thường Bình hầu Lương Trữ có kế hoạch gì nhưng hắn biết Lương Trữ sẽ không vì một đồn mà thay đổi kế hoạch của mình.

Cho dù kế hoạch của Lương Trữ chỉ là cố thủ Trùng Sơn quan thì cũng sẽ không đến cứu viện Lâm Quan đồn.

“Đốt đi!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định đốt.

Bất kể Trùng Sơn quan có đến cứu viện hay không, hắn cũng phải để Trùng Sơn quan biết tình hình bên này.

Rất nhanh, hai cột khói hiệu bốc lên từ ống khói trong đồn.

Dương Chính Sơn quay đầu nhìn về phía Trùng Sơn quan.

Đáng tiếc là đỉnh núi che khuất, hắn chỉ có thể nhìn thấy một góc tường thành của quan thành.

Rút tầm mắt lại, Dương Chính Sơn bình tĩnh nhìn về phía đại quân Hồ tộc đối diện.

Theo chế độ biên chế quân đội của Hồ tộc, ba trăm người là một Ngưu Lục, năm Ngưu Lục là một Giáp Lạt, do một Giáp Lạt Ngạch Chân thống lĩnh.

Đội quân trước mắt này hắn là một Giáp Lạt biên chế đầy đủ.

Khác với nghi vấn Giáp Lạt Ngạch Chân mà hắn đã giao chiến ở sông Nghênh trước đó, trong đội quân này chắc chắn có một Giáp Lạt Ngạch Chân thực sự.

Và đại quân Hồ tộc đối diện rõ ràng rất hiểu rõ về bố trí phòng ngự quân sự của trấn Trùng Sơn, những đồn như Lâm Quan đồn, chu vi chỉ khoảng hai ba dặm, trong đồn thường chỉ có một hai trăm tướng sĩ.

Chúng mang theo một nghìn năm trăm quân, đáng lẽ có thể dễ dàng công phá đồn này.

Chỉ là chúng không biết Dương Chính Sơn cũng đang ở trong Lâm Quan đồn, hơn nữa còn dẫn theo năm trăm tướng

sĩ.

Nếu chúng biết trước, có lẽ sẽ phái thêm quân đến.

Nhưng bây giờ cho dù chúng biết, cũng sẽ không đi cầu viện nữa.

Trận chiến còn chưa đánh mà đã đi cầu viện, Giáp Lạt Ngạch Chân của chúng còn mặt mũi nào?

Giáp Lạt Ngạch Chân đối diện chỉ nhìn một cái đã nhận ra trong Lâm Quan đồn không chỉ có một hai trăm binh lính.

Tất nhiên, hấn cũng sẽ không vì thế mà bất mãn hay tức giận, ngược lại còn thấy vui mừng.

Trong đồn có càng nhiều chó Vinh thì sau khi chúng công phá đồn, công lao cũng sẽ càng lớn, chiến lợi phẩm thu được cũng sẽ càng nhiều.

Quan trọng là hấn đã rất khó khăn mới có được cơ hội xuất chiến lần này.

Nghĩ đến năm ngoái bọn chúng đến Trùng Sơn quan, mấy vạn người ngồi xổm trong doanh trại hơn một tháng, kết quả là ngay cả một giọt máu cũng không được nhìn thấy, trong khi những kẻ khác thì vào sâu trong lãnh thổ Đại Vinh, tùy ý giết chóc cướp bóc, bây giờ nghĩ lại hấn vẫn thấy bức bối.

Bây giờ hấn cuối cùng cũng có cơ hội ra tay, hấn đương nhiên không muốn có người đến chia công lao và chiến lợi phẩm của hấn.

Hấn cười lớn, dẫn theo một nhóm kỵ binh đến dưới chân thành Lâm Quan đồn.

“Những kẻ bên trong nghe đây, ta là Bác Nhĩ Cáp, tước gia tam đẳng của Đại Lăng quốc, bây giờ ta ra lệnh cho các người lập tức ra ngoài đầu hàng, nếu không đợi bản tước gia đánh

vào trong đồn, nhất định sẽ khiến các người ngọc đá cùng nát,
sống không bằng chết!”

Chương 185: Đại Lăng quốc

“Các người phải suy nghĩ cho kỹ, đừng hối hận không kịp!”

Hắn hướng về phía lầu canh hét lớn.

“Đại Lăng quốc!”

“Tước gia tam đẳng!”

Dương Chính Sơn nghe lời hắn nói, nhìn nhau không hiểu.

Không chỉ có hắn, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác đứng bên cạnh hắn cũng đều không hiểu.

“Hò tộc đã lập quốc rồi à!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hò tộc trước đây không có quốc hiệu, chúng sống rải rác theo hình thức bộ lạc, khoảng ba mươi năm trước, bảy bộ lạc lớn trong Hò tộc đã lập giao ước, cùng nhau xây dựng thành Phục Sơn, đồng thời thành lập một tổ chức giống như nghị viện là tộc lão, cùng nhau bàn bạc về các vấn đề của Hò tộc.

Dưới sự lãnh đạo của nghị viện tộc lão, Hò tộc phát triển nhanh chóng, chỉ sau hơn mười năm, bọn họ đã trở thành mối đe dọa lớn nhất ở biên giới Đại Vinh.

Thực lực tăng lên, tham vọng cũng theo đó mà phình to, cuối cùng Hò tộc không nhịn được mà giơ đao đồ tể lên với Đại Vinh.

Đáng tiếc là chúng đã đánh giá thấp thực lực của Đại Vinh, kết quả không cần phải nói nhiều, sau một hồi chiến loạn, Hò tộc đã chìm vào im lặng trong hai mươi năm.

Vào thời điểm đó, Hồ tộc vẫn chưa lập quốc, cũng không có một người lãnh đạo thực sự.

Nhưng bây giờ chúng lại có thể lập quốc, điều này chứng tỏ chúng chắc chắn có một vị quốc vương.

Một vương quốc thống nhất chắc chắn sẽ khó đối phó hơn một thể lực bộ lạc rải rác.

Quan trọng hơn là vị quốc chủ này không chỉ có thể thống nhất Hồ tộc rải rác, mà còn có thể khiến Hồ tộc đang chìm trong im lặng một lần nữa trỗi dậy, có thể thấy đây là một người cực kỳ có năng lực.

“Đại Lăng quốc là gì?” Dương Thừa Trạch không nhịn được hỏi.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lập quốc.

Cho dù là vương triều hay hoàng triều thì cũng không phải nói lập là lập.

Hơn nữa, ngay cả khi muốn lập triều đại, cũng không phải muốn lập là lập được.

Nếu không có sự công nhận của các triều đại, vương triều xung quanh thì triều đại mà người lập ra chỉ là trò cười.

Chỉ có Hồ tộc là man di, không biết những đạo lý này nên mới tự đặt cho mình quốc hiệu là Đại Lăng.

“Quản nó là cái thá gì, cứ bắn cho hắn một phát trước đã!” Dương Minh Vũ giơ lao ngắn trong tay lên.

Lao ngắn của Dương Chính Sơn ném rất chuẩn, bọn họ rất thích, ngày thường cũng luyện tập không ít, bây giờ Dương Minh Vũ đã không kìm được đôi tay đang ngứa ngáy, muốn bắn một phát vào tên man di ngạo mạn bên ngoài kia.

“Không vội, cứ xem bọn chúng định làm gì đã!” Dương Chính Sơn ngăn cản hành động hấp tấp của Dương Minh Vũ.

Đây là lần đầu tiên hắn giữ thành, hắn cũng muốn nhân lúc này trải nghiệm một chút, tích lũy kinh nghiệm.

Lỡ như một phát bắn làm tên này sợ chạy mất thì thật là mất công vô ích.

Giáp Lạp Ngạch Chân!

Ha ha, hắn rất hứng thú.

Tên trước đó chỉ nghĩ là Giáp Lạp Ngạch Chân, bây giờ hắn vẫn chưa đi xác minh thân phận của đối phương.

Còn tên trước mắt này không chỉ là Giáp Lạp Ngạch Chân, mà còn là một tước gia tam đẳng không biết do ai phong.

Tước gia!

Xem ra hắn là một tước vị.

Tên Giáp Lạp Ngạch Chân kia đứng ngoài gào thét một hồi, thấy trong đồn không có ai đáp lại, hắn tức giận quát mắng đám binh lính bên cạnh một trận, sau đó tiếng tù và rền vang.

Đám bộ binh đông đảo giờ khiên gỗ, khiên thang mây, từng bước tiến lại gần đồn.

Tường thành của Nghênh Hà đồn chỉ cao bốn mét, nếu có chỗ dễ trèo lên, người thường khỏe mạnh một chút cũng có thể trèo lên được, còn nếu là võ giả, chỉ cần mượn chút sức là có thể dễ dàng trèo lên. Còn với võ giả Hậu Thiên thì càng có thể trực tiếp nhảy lên.

Vì vậy, đối phương chỉ chuẩn bị đơn giản vài chiếc thang mây là đã chuẩn bị tấn công thành.

Còn về việc tại sao không tấn công từ cổng chính.

Mặt trước của Nghênh Hà đồn có cầu treo, có hào, lúc này cầu treo đã được kéo lên, cổng đã đóng lại, hơn nữa phía trên tháp cổng còn có rất nhiều đá tảng và gỗ lẩn.

Nói chung, cổng chính là nơi phòng thủ trọng điểm của đồn, tấn công cổng chính còn không bằng tấn công các bức tường xung quanh.

Đám khiên binh tiến đến chậm rãi, binh lính trên tường chỉ nín thở chờ lệnh của Dương Chính Sơn.

Thấy đám khiên binh tiến đến gần năm mươi bước, Dương Chính Sơn thản nhiên ra lệnh: “Bắn tên!”

Ngay sau đó, vô số mũi tên bay vút đi, cắm phập phập xuống đất, trên khiên gỗ, tất nhiên cũng có một số cắm vào người địch.

Số cung thủ trong đồn không nhiều, Dương Chính Sơn huấn luyện kỵ binh không huấn luyện riêng về cưỡi ngựa bắn cung, còn trong số bộ binh, mỗi tiểu kỳ chỉ có hai cung thủ.

Hiện tại trong đồn có năm trăm bộ binh, cung thủ chỉ có một trăm người.

Một trăm cung thủ bắn ba loạt, gây thương vong cho địch vài chục người nhưng không thể ngăn cản được địch tiến đến gần hơn.

“Đến lượt các ngươi ra oai rồi!” Dương Chính Sơn quay đầu nhìn Dương Minh Vũ bên cạnh.

Dương Minh Vũ cười toe toét, nói: “Được thôi!”

Nói xong, hắn vẫy tay, mười mấy tên lính cao to lực lưỡng phía sau giờ cao lao ngấn trong tay.

Đội ném lao ngấn! Đây là do Dương Minh Vũ huấn luyện, hắn không chỉ tự học cách ném lao ngấn của Dương Chính

Sơn, mà còn chọn ra mười hai tên lính có sức mạnh cánh tay tốt nhất trong đội của mình để luyện tập ném lao ngắn.

“Đến đây nào, cho chúng thấy sự lợi hại của chúng ta!”

Dương Minh Vũ có chút phấn khích, đây chính là mười hai người mà hắn đã tốn không ít tâm huyết mới huấn luyện được.

Chương 186: Trưởng thành, tâm thái biến đổi

Theo lệnh của hấn, mười hai người lập tức ném lao ngắn trong tay ra.

Ầm ầm ầm~~ lao ngắn đập vào khiên gỗ, lập tức có không ít khiên gỗ vỡ tan, ngay cả khi không đập vỡ được khiên gỗ, cũng khiến đối phương không thể cầm chặt khiên gỗ, mà một khi khiên gỗ rơi khỏi tay, họ sẽ hoàn toàn lộ ra trước mũi tên của cung thủ.

Dương Chính Sơn thấy cảnh này, khóe miệng hơi cong lên.

Ném lao ngắn vẫn rất hữu dụng, đáng tiếc là việc đào tạo những người ném lao ngắn như vậy có chút khó khăn.

Thật ra Dương Chính Sơn muốn có cung nỏ hơn, đặc biệt là loại nỏ lớn, tuy nhiên thứ này không phải một quan chức phòng thủ nhỏ bé như hấn có thể kiếm được, cũng không phải thứ hấn có thể dùng được.

Theo sự ra tay của Dương Minh Vũ và những người khác, thương vong của đối phương cũng tăng lên không ít nhưng họ vẫn không nhanh không chậm giờ khiên tiến lên, rõ ràng những người này cũng là những binh lính được huấn luyện bài bản.

Rất nhanh, họ đã đến dưới chân tường thành, thang mây được dựng lên tường thành, trận chiến thực sự mới chỉ bắt đầu.

“Giết!”

“Xông lên, người đầu tiên lên thưởng trăm lượng bạc!”

Tiếng hò hét vang lên, những mũi tên sắc bén đan xen trên không trung, đao thương va chạm, máu bắn tung tóe, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ tường thành.

Tường thành quá thấp, chỉ trong chốc lát đã có không ít người trèo lên tường thành, hai bên trên tường thành liều chết chém giết.

Nhưng số kẻ địch có thể lên được tường thành chỉ là số ít vì bị binh lính trấn áp chặt chẽ.

...

Ngay lúc hai bên đang giao chiến, trong thành lâu của Trùng Sơn quan.

“Báo, khởi bẩm Hầu gia, có hơn nghìn quân Hồ tộc đang tấn công Lâm Quan đồn! Lâm Quan đồn đã đốt pháo hiệu!”

Một tên lính chạy nhanh đến bên Lương Trữ, tay ôm quyền báo cáo.

Lương Trữ đang xem tình hình quân sự, đột nhiên nghe được tin này, hơi sửng sốt.

“Lâm Quan đồn!”

Hắn quay đầu nhìn bản đồ bên cạnh.

Lâm Quan đồn cái tên này hắn có ấn tượng, là một đồn gần quan thành nhất, hình như đã bị bỏ hoang từ mười mấy năm trước, năm ngoái mới được xây dựng lại.

Lúc đó hắn cho rằng Lâm Quan đồn hoàn toàn không cần thiết phải xây dựng lại, so với Lâm Quan đồn, hắn thích xây dựng một trụ khói trên đỉnh núi phía Tây hơn.

“Lâm Quan đồn thuộc Kiến Ninh vệ vệ! Đại tiểu thư của Chu gia!”

Lương Trữ nhìn vị trí của Lâm Quan đồn trên bản đồ, trầm ngâm suy nghĩ.

Việc điều động Chu Lan đến làm tham tướng của Kiến Ninh vệ chính là do hấn sắp xếp.

Hấn và phủ Ninh quốc công không thể coi là thân thiết, đương nhiên cũng không có thù oán gì, còn đối với Chu Lan, hấn vừa không muốn giữ Chu Lan lại ở Trấn Tiêu doanh, vừa không muốn vì chuyện của Chu Lan mà đắc tội với phủ Ninh quốc công, cho nên sau khi bàn bạc với Chu Lan, hấn đã điều Chu Lan đến Kiến Ninh vệ.

Lâm Quan đồn là đồn do Chu Lan quản lý, lúc trước cũng là Chu Lan yêu cầu xây dựng lại đồn.

Điểm này hấn biết.

Bây giờ Lâm Quan đồn bị vây, trong lòng hấn có chút do dự không biết có nên xuất binh chi viện hay không.

Suy nghĩ một lát, hấn ra lệnh: “Theo dõi Lâm Quan đồn, một khi có tình huống khác lập tức báo cáo cho ta!”

Hấn có kế hoạch của mình, không thể vì chuyện nhỏ mà mất chuyện lớn.

Nhưng hấn vẫn muốn xem Lâm Quan đồn có thể chống đỡ được cuộc tấn công của Hồ tộc hay không.

...

Bên trong Lâm Quan đồn, tiếng hò hét giết chóc đã vang lên thành một mớ hỗn độn.

Đối mặt với một đồn như vậy, tên Giáp Lật Ngạch Chân đó căn bản không có ý định thăm dò, trực tiếp dồn toàn bộ binh lực tấn công.

Trận chiến vừa mới bắt đầu không lâu, đã bước vào thời khắc kịch liệt nhất.

Binh lính của Lâm Quan đồn chiếm ưu thế trên tường thành, trong thời gian ngắn có thể ngăn chặn hoàn toàn cuộc tấn công của địch.

Nhưng chỉ sợ trận chiến này kéo dài quá lâu, bởi vì chỉ có bốn trăm bộ binh thực sự tham chiến.

Dương Chính Sơn không ra tay, hấn đứng trên lầu tháp, lặng lẽ quan sát cuộc chiến xung quanh.

“Đại nhân, chúng ta có phải cũng nên ra tay không?” Tống Đại Sơn đứng bên cạnh Dương Chính Sơn khẽ hỏi.

Dương Chính Sơn hơi lắc đầu: “Đợi thêm chút nữa đã!”

Chờ cái gì? Tống Đại Sơn rất muốn hỏi nhưng lời đã đến bên miệng, hấn lại nuốt xuống.

Chờ cái gì? Đương nhiên là chờ đối phương đưa cả kỵ binh lên.

Đối phương có một nghìn năm trăm quân, hiện tại đã huy động một nghìn bộ binh công thành, năm trăm kỵ binh còn lại vẫn đang quan sát ở xa.

Nếu công lâu không hạ, đối phương có cho kỵ binh tham gia công thành hay không? Dương Chính Sơn không thể đảm bảo nhưng điều đó không ngăn cản hấn đánh cược một phen.

Chỉ cần đối phương dám đưa kỵ binh lên, hấn sẽ dám dẫn theo kỵ binh xông ra ngoài.

Thời gian trôi qua chậm rãi, trận chiến càng trở nên thảm khốc, thương vong càng thêm thảm trọng.

Tuy nhiên, binh lính trong đồn cố thủ trên tường thành, nhất quyết đánh lui toàn bộ quân địch trèo lên tường thành.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn nheo mắt lại.

Hắn thấy tên Giáp Lạt Ngạch Chân đối diện đang tức giận, đang quát mắng.

Lúc này, Bác Nhĩ Cáp thật sự rất tức giận, rất phẫn nộ.

Một đồn nhỏ lại có thể khiến bọn họ tấn công lâu như vậy mà không hạ được, thật là mất mặt.

Quan trọng là tổn thất của họ còn rất lớn.

Không hạ được đồn này, hắn sẽ mất mặt nhưng nếu tổn thất rất lớn mà hạ được đồn này, hắn vẫn sẽ mất mặt.

Mất mặt vẫn là chuyện nhỏ, hắn sợ mình trở về sẽ gặp phải...

Chương 187: Trưởng thành, tâm thái biến đổi (2)

“Một lũ phế vật vô dụng, Ba Thác, các ngươi lên!”

Bác Nhĩ Cáp gầm lên giận dữ.

“Tước gia, có cần chờ thêm chút nữa không?” Một người tên Ba Thác bên cạnh không nhận được khuyên can.

“Chờ cái gì? Chờ chúng ta chết sạch à!” Bác Nhĩ Cáp tức giận nói.

Đây không phải là quyết định mà hắn đưa ra trong cơn tức giận, mà là hắn thực sự cảm thấy kỵ binh dưới trướng có thể hạ được đồn.

So với bộ binh, kỵ binh của họ mới là tinh nhuệ nhất.

Bộ binh không hạ được,

Ở Hồ tộc Đông Hải, những chiến binh thực sự đều ở trong kỵ binh.

“Nhanh lên! Ta phải vào đồn này trước khi trời tối!” Bác Nhĩ Cáp gầm lên.

Ba Thác bắt lực, chỉ còn cách để kỵ binh dưới trướng tham gia công thành.

Dương Chính Sơn nhìn những kỵ binh xuống ngựa, khoe miệng nở một nụ cười lạnh.

“Đi, đến lượt chúng ta ra tay rồi!”

Hắn quay người đi xuống lầu tháp.

Đinh Thu và Tống Đại Sơn đi theo sát phía sau hấn, Tống Đại Sơn mắt sáng lên, lúc này hấn đã hiểu ý đồ của Dương Chính Sơn.

Dẫn theo kỵ binh xông ra ngoài giết chóc!

Điều này sướng hơn nhiều so với việc chiến đấu trên tường thành.

Chỉ một lát sau, hai trăm kỵ binh đã tập hợp xong trước cổng đồn.

“Mở cửa!” Dương Chính Sơn trầm giọng ra lệnh.

Ầm một tiếng, cầu treo hạ xuống, cánh cổng gỗ nặng nề từ từ mở ra.

“Theo sát ta, trận chiến này không chết không thôi!”

“Không chết không thôi! Không chết không thôi!”

Tiếng hô vang lên chình tề, tiếp đó là tiếng vó ngựa gấp gáp liên hồi.

Dương Chính Sơn một mình một ngựa xông ra khỏi đồn.

Cổng Lâm Quan đồn mở về hướng Nam, còn lúc này đại quân Hồ tộc đang công thành ở phía Bắc, vì thang mây của chúng không đủ nên phía Nam đồn không có đại quân Hồ tộc, chỉ có vài kỵ binh đang quan sát cổng đồn.

Ngay khi cổng đồn mở ra, mấy kỵ binh này đã nhận ra có điều không ổn, lập tức chạy về phía Bắc đồn nhưng lúc này Dương Chính Sơn bọn họ đã xông ra khỏi đồn.

Đối với Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn quả thực không còn xa lạ gì nữa, hấn dẫn theo hai trăm kỵ binh, trực tiếp dọc theo tường thành xông về phía Bắc.

Trong chớp mắt, bọn họ đã đến phía sau đồn, nơi đang diễn ra công thành.

“Không chết không thôi!”

Giáo ra như rồng, tiếng sấm vang trời.

Hi hí hí! Hồng Vân hí lên như một con hung thú thời thượng cổ, lao thẳng vào đám người.

Bây giờ Hồng Vân đã khác xưa, đầu đội mũ giáp, thân mặc áo giáp, gánh nặng đạt tới ba trăm cân nhưng dù vậy, tốc độ của nó đã đạt đến mức kinh người, chỉ trong chớp mắt, nó đã chở Dương Chính Sơn và kỵ binh phía sau kéo giãn khoảng cách hơn mười trượng.

Lúc này Dương Chính Sơn không phải là một kỵ binh bình thường, hẳn là kỵ binh hạng nặng, cả người và ngựa như một khối sắt.

Dương Chính Sơn cười trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống, hai tay cầm giáo vung lên, hất tung tất cả kẻ địch xung quanh, còn phía trước, cứ chặn được cú tông của Hồng Vân đã là tốt lắm rồi.

Ầm ầm!!

Chiến trường hỗn loạn thảm khốc ban đầu đột nhiên như bị xe ủi đất quét qua, vô số kẻ địch ngã xuống.

Đinh Thu và Tống Đại Sơn đi theo sau Dương Chính Sơn, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn mà đuổi theo.

So với Tống Đại Sơn, trong mắt Đinh Thu tràn đầy sự kinh ngạc và hãi hùng.

Tống Đại Sơn vẫn luôn đi theo bên cạnh Dương Chính Sơn, từ lâu đã chứng kiến sự dũng mãnh và điên cuồng của Dương Chính Sơn nhưng đây là lần đầu tiên Đinh Thu theo Dương Chính Sơn ra chiến trường.

Hơn nữa Đinh Thu còn là một võ giả Hậu Thiên tầng ba, nhân lực của hắn lợi hại hơn Tống Đại Sơn nhiều.

Tống Đại Sơn chỉ cảm thấy Dương Chính Sơn lợi hại, còn Đinh Thu lại biết tu vi của Dương Chính Sơn e rằng đã ở Hậu Thiên tầng năm trở lên.

Vậy Dương Chính Sơn có phải đạt cảnh giới Hậu Thiên tầng năm không?

Tất nhiên là không.

Lúc này Dương Chính Sơn chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng ba, hơn nữa mới chỉ đột phá lên Hậu Thiên tầng ba vào nửa tháng trước.

Chỉ xét về tu vi, hắn không bằng Đinh Thu nhưng xét về thực lực, ba Đinh Thu gộp lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nước linh tuyền có tác dụng cải thiện thể chất một cách từ từ, là tích tiểu thành đại.

Tính ra, thời gian Dương Chính Sơn đến thế giới này đã được một năm rưỡi và hắn cũng đã uống nước linh tuyền được một năm rưỡi.

Đinh Thu không nhìn ra tu vi cụ thể của Dương Chính Sơn nhưng hắn cảm thấy thực lực của Dương Chính Sơn ngang ngửa với những võ giả Hậu Thiên tầng năm khác.

Lúc này Dương Chính Sơn đương nhiên không biết sự kinh ngạc trong lòng Đinh Thu, hắn đã giết đến đỏ cả mắt.

Lần đầu tiên chứng kiến cảnh sinh tử, hắn còn phải chuẩn bị tâm lý.

Lần đầu tiên đối mặt với kỵ binh Hồ tộc, hắn còn lo lắng, chỉ dựa vào một cỗ sức mạnh mà lao lên, kết quả bị người ta chém cho một nhát rồi văng ra.

Trận chiến sông Tùng Nguyên, hấn lần đầu tiên cảm nhận được sự sảng khoái khi xung phong, cảm nhận được nhiệt huyết sục sôi, tiến không lùi, không chết không thôi.

Trận chiến sông Nghênh, hấn lần đầu tiên dẫn đầu kỵ binh xung phong, trận chiến đó hấn chỉ có một ý nghĩ, đó là xông lên, nghiền nát tất cả.

Bây giờ hấn đã quen với việc giết chóc, quen với cảnh máu me, thậm chí còn thích thú với sự kích thích khi xông pha trên chiến trường.

Có lẽ cách nói này hơi biến thái nhưng đó là sự thật.

Chương 188: Đuổi giết

Cũng giống như Dương Chính Sơn, Hồng Vân cũng vậy.

Ban đầu nó chỉ là một con chiến mã bình thường nhưng bây giờ nó đã trở thành một con mãnh thú.

Thể chất tăng cường, lực lượng tăng lên, khiến tính tình vốn hiền lành của nó trở nên hung dữ.

Một người một ngựa, như một thanh kiếm sắc bén đâm thủng hoàn toàn trận địa của địch.

Đến khi Dương Chính Sơn nhận ra phía trước không còn kẻ địch thì thân thể hắn đã nhuộm đỏ máu.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đinh Thu và Tống Đại Sơn đang dẫn đầu kỵ binh xông tới.

Tên thủ lĩnh này của hắn có vẻ hơi không đủ tiêu chuẩn, xông quá nhanh, đã tách khỏi đội ngũ phía sau.

“Dừng lại!” Dương Chính Sơn kéo chặt dây cương.

Hồng Vân lập tức dừng lại.

Đợi đến khi Đinh Thu và Tống Đại Sơn đuổi tới, Dương Chính Sơn khẽ nhếch mép, hô lớn: “Theo ta!”

Nói xong, hắn giật dây cương, Hồng Vân phi như bay về phía Bắc.

Dương Chính Sơn nằm trên lưng ngựa, hai mắt nhìn về phía trước, mũi giáo đâm thủng gió lạnh, râu chạm vào cổ khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng bây giờ hắn không quan tâm đến những điều này, mục tiêu của hắn đã ở ngay trước mắt.

Tên Giáp Lát Ngạch Chân ở phía trước.

Lần trước đâm trúng tên Giáp Lát Ngạch Chân kia cũng không biết là thật hay giả nhưng lần này chắc chắn là thật.

Mà lúc này Bác Nhĩ Cáp đã hoàn toàn choáng váng.

Đối phương lại có thể dám xông ra?

Hơn nữa còn dám dẫn đầu kỵ binh xông vào chiến trường.

Bọn chúng sao dám như vậy? Đầu óc Bác Nhĩ Cáp đầy nghi vấn, hắn không bao giờ ngờ được Dương Chính Sơn dám ra khỏi thành chiến đấu.

Đối mặt với quân địch đông gấp nhiều lần, còn dám xông ra, chẳng phải là muốn chết à?

Nhưng kết quả thì sao?

Đây không phải là muốn chết, mà là muốn đánh tan bọn chúng!

“Tước gia! Tước gia, bọn chúng đến rồi!”

Ngay lúc Bác Nhĩ Cáp đang ngăn người, Ba Thác mặt đầy vẻ hoảng sợ nói.

“Tước gia, chạy mau!”

Ba Thác sợ hãi.

“Chạy!” Bác Nhĩ Cáp hoàn hồn, vẻ mặt dữ tợn nói: “Cầm miệng, chuẩn bị nghênh chiến cho ta!”

Hắn là Tước gia tam đẳng của vương triều Đại Lăng, sao có thể bỏ trốn khi lâm trận? Bác Nhĩ Cáp có thể có được chức vị như ngày hôm nay, không phải nhờ nịnh nọt mà có, mà là dùng đầu người thật sự để đổi lấy.

Thật ra Ba Thác cũng không phải là kẻ hèn nhát, hắn chỉ bị biến cố đột ngột làm cho sợ hãi.

Bây giờ bị Bác Nhĩ Cáp quát một câu, sự hung tàn trong lòng Ba Thác đã xua tan nỗi sợ hãi.

“Giết!”

Bác Nhĩ Cáp dữ tợn gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Dương Chính Sơn.

Nhìn chăm chăm vào Bác Nhĩ Cáp đang xông tới, sát khí trong mắt Dương Chính Sơn càng thêm nồng đậm.

Chớp mắt, hai người đã ở ngay trước mặt nhau.

Sấm sét cuộn cuộn, mũi giáo đâm ra, hấn vốn tưởng rằng đây là một đòn tấ trúng nhưng hai người lướt qua nhau, mũi giáo lại có thể sượt qua vai Bác Nhĩ Cáp.

Mũi giáo xé rách áo giáp, xé toạc một mảng thịt lớn nhưng không gây thương tích nặng cho Bác Nhĩ Cáp.

Cùng lúc đó, một lưỡi đao sắc bén lao tới.

Dương Chính Sơn không kịp suy nghĩ nhiều, giờ thương đỡ, cả người ngã về phía sau, gần như nằm trên lưng ngựa.

Hắn vừa tránh được lưỡi đao của Bác Nhĩ Cáp thì một lưỡi đao dài khác lại lao tới, chém thẳng vào bụng hắn.

Đòn này là của Ba Thác.

Dương Chính Sơn đương nhiên không biết tên này là Ba Thác, hắn chỉ biết tên này rất xảo trá, lại có thể theo sau Bác Nhĩ Cáp đánh lên hắn.

Không kịp đỡ, Dương Chính Sơn vùng trường thương, quát mạnh vào ngực Ba Thác.

Cùng lúc đó, lưỡi đao cũng rơi xuống bụng hắn nhưng đã bị áo giáp son văn dát vàng trên người hắn hắt ra.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy bụng đau từng cơn, rồi không còn gì nữa.

Hắn ngồi thẳng dậy, không quan tâm đến Bác Nhĩ Cáp đã bỏ lỡ, dẫn theo một đám kỵ binh đâm sầm vào hơn trăm kỵ binh Hồ tộc.

Kỵ binh xung trận, mức độ thảm khốc có thể tưởng tượng được.

Chớp mắt đã là người ngã ngựa đổ.

Dương Chính Sơn liên tục hất tung những kẻ địch xông tới trước mặt, cây thương phi ngư mã vàng được hắn vung lên tạo thành tàn ảnh.

Đến khi hai bên tách ra, hai trăm kỵ binh phía sau Dương Chính Sơn chỉ còn lại hơn một trăm người.

Còn hơn một trăm kỵ binh của Bác Nhĩ Cáp chỉ còn lại chưa đến ba mươi kỵ.

Bác Nhĩ Cáp cưỡi ngựa, một tay ôm vai, một tay mặt mày dữ tợn ngoái đầu nhìn lại.

“Ba Thác, rút lui!”

Lúc này hắn không còn quan tâm đến thể diện gì nữa.

Thua là thua!

Mặc dù vừa rồi hắn và Dương Chính Sơn đã giao thủ một chiêu nhưng hắn biết mình không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn.

Quan trọng hơn là họ đã mất hết mọi lợi thế.

Dưới sự xung phong của Dương Chính Sơn, trận chiến trên tường thành đã kết thúc, tất cả kẻ địch trèo lên tường thành đều bị tiêu diệt.

Không chỉ vậy, thấy Dương Chính Sơn oai phong, tinh thần của binh lính trong đồn bắt bỗng tăng vọt.

Thậm chí, như Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác, lại có thể trực tiếp nhảy từ trên tường thành xuống.

Điên cuồng tàn sát đám địch quân đang hỗn loạn.

“Thừa Trạch, tên đó là quan, giết chết hắn cho ta!” Dương Minh Vũ chỉ vào một tên địch đội mũ da trước mặt Dương Thừa Trạch, lớn tiếng hét.

Hắn đã để mắt đến tên này từ lâu, tiếc là trước đó không có cơ hội, giờ thấy tên này định bỏ

Dương Thừa Trạch nghe thấy lời nhắc nhở của hắn, ngay sau đó cả người nhảy lên, đập lên đầu một tên địch nhảy qua, mũi thương đâm thẳng.

Chương 189: Đuổi giết (2)

Tên kia cũng không yếu, lại có thể trong lúc hoảng loạn đỡ được đòn tấn công của Dương Thừa Trạch, còn vung trường đao trong tay chém về phía Dương Thừa Trạch.

Nhưng chưa kịp chém trúng Dương Thừa Trạch, ngực hắn đã bị một mũi thương sáng loáng đâm thủng.

“Tiểu tử, ngươi còn kém xa!” Dương Minh Vũ cảm thương cười toe toét.

Dương Thừa Trạch liếc hắn một cái, cũng không để ý đến lời chế giễu của hắn, quay người giết về phía kẻ địch phía sau.

Bên này Dương Minh Vũ dẫn theo võ sĩ trong đồn bắt xông xuống, bên kia Bác Nhĩ Cáp đã ra lệnh rút lui.

Binh bại như núi đổ, đại quân Hồ tộc vừa rồi còn hùng hổ khí thế, chỉ hơn một canh giờ đã vứt bỏ mũ giáp bỏ chạy.

Đến khi Dương Chính Sơn quay đầu lại thì thấy một đám người đang xông về phía họ.

“Xông lên!”

Dương Chính Sơn một lần nữa phát động xung phong.

Còn Bác Nhĩ Cáp lúc này đã quyết định rút lui, đương nhiên sẽ không chậm trễ nửa phần nhưng hắn không muốn giao thủ với Dương Chính Sơn nữa.

Vừa rồi hắn tuy tránh được đòn đâm thẳng của Dương Chính Sơn nhưng cũng bị thương, hắn không chắc nếu xảy ra lần nữa, mình có thể tránh được không.

Vì vậy hắn không xông về phía Dương Chính Sơn, mà xông về phía ngọn núi phía Tây, định kéo giãn khoảng cách với Dương Chính Sơn.

Bối cảnh quá hỗn loạn, Dương Chính Sơn phải đối mặt với kẻ địch trước mắt, nhất thời lại có thể không để ý đến việc Bác Nhĩ Cáp đã bỏ chạy.

Đến khi hắn phát hiện ra, Bác Nhĩ Cáp đã chạy xa hàng trăm mét.

Nhìn đám quân địch hoảng loạn, Dương Chính Sơn lại liếc nhìn đám người phía sau.

“Truy đuổi!”

Chưa đến lúc kiệt sức, họ vẫn có thể xung phong thêm một lần nữa.

Dương Chính Sơn cũng đã hạ quyết tâm, nhất định phải giữ lại Bác Nhĩ Cáp, vị Giáp Lạt Ngạch Chân này.

Chiến công của một Giáp Lạt Ngạch Chân có thể so với trăm cái thủ cấp.

Một chiến công như vậy đang ở ngay trước mắt, Dương Chính Sơn sao có thể dễ dàng để hắn chạy thoát?

Tốc độ của họ rất nhanh nhưng tốc độ của Bác Nhĩ Cáp cũng không chậm, quan trọng hơn là sau lưng Bác Nhĩ Cáp còn có hàng trăm tên lính bại trận.

Đến khi Dương Chính Sơn một lần nữa xông ra khỏi đám lính bại trận thì khoảng cách giữa họ và Bác Nhĩ Cáp lại xa hơn.

“Các người quay về! Ta đi truy đuổi!”

Dương Chính Sơn muốn thử xem Hồng Vân có thể đuổi kịp hay không, còn những người khác thì chắc chắn không

đuổi kịp.

Đình Thu và Tống Đại Sơn bắt lực nhìn nhau, đành phải quay về dọn dẹp đám địch quân đang tan rã.

Dưới sự thúc giục của Dương Chính Sơn, tốc độ của Hồng Vân lại tăng thêm vài phần, đuổi được khoảng bảy tám dặm, Dương Chính Sơn đã cách đối phương chưa đầy hai trăm mét.

Hai trăm mét, đã nằm trong tầm bắn của Dương Chính Sơn.

Hắn lấy một lao ngắn từ chiếc túi đeo trên yên ngựa, vút một tiếng, Dương Chính Sơn mượn lực quán tính lao về phía trước của Hồng Vân cộng với lực lượng của bản thân, ném mạnh lao ngắn ra ngoài.

Một tên kỵ binh ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống.

“Đáng chết, tên khốn này lại có thể đuổi giết chúng ta!”
Bác Nhĩ Cáp tức giận, chửi ầm lên: “Chó Vinh chết không toàn thây, chờ khi Nhật Bản đến, tước gia ta nhất định sẽ lăng trì hắn!”

Mặc dù miệng hắn chửi rất dữ nhưng không dám chậm lại chút nào, chỉ có thể liều mạng quất roi ngựa, thúc chiến mã dưới thân chạy hết tốc lực.

Một lao ngắn được bắn ra, Dương Chính Sơn lại lấy ra một lao ngắn nữa.

Tiếng xé gió vù vù liên tiếp vang lên trên không trung, từng tên kỵ binh liên tục ngã ngựa.

Chỉ trong chốc lát, số kỵ binh sau lưng Bác Nhĩ Cáp chỉ còn hơn mười người.

Mà hơn mười tên kỵ binh này như thấy ma, chỉ biết sợ hãi bỏ chạy về phía trước.

“Đại doanh, tước gia, chúng ta đến đại doanh rồi!”

Ba Thác đang cầm đầu bỏ chạy thì đột nhiên reo lên sung sướng.

Bác Nhĩ Cáp cũng lộ vẻ mừng rỡ.

“Để hấn đuổi theo, ta không tin hấn còn dám đuổi vào đại doanh!”

...

Trên thành lầu Trùng Sơn quan.

“Báo, bẩm Hầu gia, Lâm Quan đồn đã đánh lui quân địch xâm lược, hiện đang truy kích quân địch bại trận!”

Tên lính trước đó lại chạy đến bẩm báo với Lương Trữ.

Lương Trữ đột ngột ngẩng đầu lên, có chút không tin nói: “Đánh lui rồi ư? Chẳng phải nói có một nghìn năm trăm tên Hồ tặc à? Sao lại đánh tan nhanh như vậy!”

“Bẩm Hầu gia, chuyện này là thật, thuộc hạ đã hỏi nhiều lần các trinh sát đi tuần, câu trả lời của họ đều giống nhau!” Tên lính khẳng định.

Ánh mắt Lương Trữ lóe lên, hấn vẫn có chút không tin.

Đó là một nghìn năm trăm tên Hồ tặc, còn Lâm Quan đồn có bao nhiêu tướng sĩ?

Ba trăm? Hay năm trăm? Kể cả tính cả già yếu phụ nữ, cũng chỉ được khoảng một nghìn người.

Đột nhiên, Lương Trữ đứng phắt dậy, bước nhanh ra khỏi thành lầu, hướng về phía đại doanh Hồ tộc ở phía Bắc quan sát.

Từ đây đương nhiên không thể nhìn thấy Lâm Quan đồn nhưng có thể nhìn thấy đại doanh Hồ tộc.

Nếu Lâm Quan dồn thực sự đánh tan được quân địch xâm lược thì đám Hồ tặc tháo chạy chắc chắn sẽ quay về đại doanh.

Hắn nheo mắt, nhìn về phía Tây đại doanh Hồ tộc, quả nhiên nhìn thấy vài bóng người vội vã chạy ra từ phía bên kia sườn núi.

Khoảng cách quá xa, hắn không nhìn rõ lắm, chỉ thấy những tên kỵ binh này chạy rất nhanh, như thể bị thứ gì đó đuổi theo.

Ngay sau đó, lại có một bóng người lao ra từ phía bên kia sườn núi, hắn có chút không nhìn rõ, vô thức nhoài người ra khỏi lỗ châu mai.

Nhưng khi những tên kỵ binh đó càng đến gần đại doanh Hồ tộc, hắn càng nhìn rõ hơn.

Chương 190: Đuổi giết (3)

Hắn thấy rõ người truy đuổi phía sau liên tục ném lao ngắn, bắn từng tên kỵ binh ngã ngựa.

Lúc này, Dương Chính Sơn không biết Lương Trữ đang chú ý đến hắn, hắn đã phát hiện ra đại doanh Hồ tộc ở phía trước và còn thấy vài tên trinh sát Hồ tộc đang phi ngựa về phía hắn.

Nhìn Bác Nhĩ Cáp đang đến gần mình, hắn giờ lao ngắn lên, đôi mắt hơi nheo lại.

Cưỡi ngựa ném lao ngắn, mặc dù có thể mượn lực quán tính lao về phía trước để tăng khoảng cách ném nhưng sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác của hắn.

Vừa rồi hắn đã liên tiếp bắn ra mười hai mũi lao ngắn, đều nhắm vào Bác Nhĩ Cáp, kết quả là không trúng thì cũng trúng vào những tên kỵ binh Hồ tộc tặc phía sau Bác Nhĩ Cáp.

Hiện tại, các trinh sát của đại doanh Hồ tộc đã phát hiện ra hắn và đang tiến về phía hắn, nếu hắn không rút lui, có lẽ hắn sẽ phải nằm lại tại đây.

Nâng lao ngắn trong tay lên, Dương Chính Sơn đột ngột ném ra ngoài.

Tiếng sấm trầm đục theo sau lao ngắn vút qua bầu trời.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên.

Mũi lao này chắc chắn sẽ trúng.

Một sự tự tin mãnh liệt trào dâng trong lòng hắn.

Thời gian cấp bách, ngay khi ném lao ngắn ra, hắn đã đổi hướng.

Tuy nhiên, ngay khi hắn quay người, Bác Nhĩ Cáp vốn đang cầm đầu bỏ chạy lại có thể đột ngột nghiêng người, giơ cao đao trong tay.

Rắc!

Lao ngắn bị chém đứt giữa không trung.

Dương Chính Sơn sửng sốt nhưng lúc này Hồng Vân đã đổi hướng, Dương Chính Sơn đã mất cơ hội tiếp tục truy đuổi.

Chặn được rồi! Hắn có chút thất vọng nhưng nhanh chóng xua tan cảm xúc thất vọng đó.

Là do trước đó hắn quá tự tin, hoặc nên nói là hắn đã hơi coi thường Bác Nhĩ Cáp.

Bác Nhĩ Cáp là Giáp Lạt Ngạch Chân của Hồ tộc, nếu không có chút thực lực này, Hồ tộc đã bị Đại Vinh diệt từ lâu rồi.

Hắn vốn là người dứt khoát, nếu như không còn cơ hội, hắn cũng không cần phải tiếp tục dây dưa với chuyện này nữa.

So với việc giết Bác Nhĩ Cáp thì lúc này hắn cần phải rời đi hơn.

Nếu không, đợi đám trinh sát xung quanh vây lại, hắn muốn đi cũng không đi được.

“Người đó là ai?”

Trên tường thành Trùng Sơn quan, Lương Trữ nhìn bóng người biến mất trong rừng núi, không khỏi hỏi.

Lúc này, xung quanh hắn có không ít tướng sĩ cũng theo hắn dõi mắt nhìn trận chiến vừa rồi của Dương Chính Sơn.

“Lâm Quan đồn hiện thuộc quyền quản lý của Nghênh Hà đồn, quan đồn là một võ giả trẻ tuổi, tên là Dương Thừa Trạch, người đó rõ ràng không phải Dương Thừa Trạch, vậy thì hẳn là quan phòng thủ Nghênh Hà đồn Dương Chính Sơn!”

Đường Phi Hồ vốn khá quen thuộc với Chu Lan đột nhiên lên tiếng.

Đường Phi Hồ vốn là tướng quân du kích của Trần Tiêu hữu doanh, cùng với Chu Lan đều là thân tín của Trương Thủ Vọng, sau khi Trương Thủ Vọng bị cách chức, đã cố ý viết thư giới thiệu cho Lương Trữ để tiến cử Đường Phi Hồ.

Đường Phi Hồ không giống với Chu Lan, Chu Lan có phủ Ninh quốc công chống lưng, cho dù Trương Thủ Vọng đã rời khỏi Trùng Sơn quan, nàng vẫn có thể an ổn tự tại.

Còn Đường Phi Hồ là do Trương Thủ Vọng một tay đề bạt lên, xuất thân vô cùng bình thường.

Cũng chính vì điểm này, Lương Trữ không điều động Đường Phi Hồ đi mà vẫn luôn giữ Đường Phi Hồ ở bên cạnh, bởi vì hẳn biết rằng không có Trương Thủ Vọng, Đường Phi Hồ chỉ có thể dựa vào hẳn, hẳn hoàn toàn có thể không chê Đường Phi Hồ.

“Dương Chính Sơn? Người này có lai lịch thế nào?” Lương Trữ hỏi.

Đường Phi Hồ đáp: “Hai mươi năm trước, Dương Chính Sơn từng gia nhập Trần Tiêu doanh và tham gia đại chiến Hắc Vân Sơn nhưng khi đó vì bị thương nặng nên đã giải giáp về quê.”

“Tháng hai năm ngoái, kỵ binh Hồ tộc xâm nhập biên giới...”

Hắn kể lại lai lịch của Dương Chính Sơn và mối quan hệ với Chu Lan một cách chi tiết cho Lương Trữ.

Mục đích ban đầu của Chu Lan khi triệu tập Dương Chính Sơn đến Trùng Sơn quan là để luyện binh, lúc này Trương Thủ Vọng cũng biết, chỉ là sau đó vì phải xuất quan chinh phạt Hồ tộc Đông Hải nên chuyện luyện binh đành bỏ dở.

Là thân tín của Trương Thủ Vọng, lại quen biết Chu Lan nhiều năm, Đường Phi Hổ rất hiểu về phong cách hành sự và động thái của Chu Lan.

Vì vậy, hắn cũng rất hiểu về lai lịch của Dương Chính Sơn.

Nghe xong lời kể của hắn, Lương Trữ đã có một ấn tượng khái quát về Dương Chính Sơn.

Từng là sĩ tốt biên trấn, từng tham gia đại chiến Hắc Vân Sơn, có khả năng luyện binh, dám đánh dám xông pha, tuy tuổi đã cao nhưng vẫn là một nhân tài.

Đó là ấn tượng đầu tiên của hắn về Dương Chính Sơn.

Chỉ là tuổi tác hơi lớn! Lương Trữ cảm thấy có chút tiếc nuối, hắn cảm thấy nếu Dương Chính Sơn trẻ hơn mười tuổi, chắc chắn sẽ có tiền đồ vô lượng.

Nếu để Dương Chính Sơn biết được suy nghĩ của hắn, chắc chắn sẽ thâm chửi rửa trong lòng.

Bốn mươi tuổi thì sao? Bốn mươi tuổi không phải là đang ở độ tuổi sung sức ư?

Ngươi còn lớn tuổi hơn ta, vậy mà còn dám nói ta già!

“Tu vi của hắn thế nào?” Lương Trữ hỏi.

Đường Phi Hổ do dự một chút: “Chắc chắn là có tu vi Hậu Thiên nhưng cụ thể là hậu thiên tầng mấy thì mặt tướng cũng không rõ.”

“Nhưng nhìn hắn truy kích kỵ binh Hồ tặc vừa rồi, hắn là ở vào Hậu Thiên tầng bốn hoặc tầng năm!”

Lương Trữ khẽ gật đầu: “Tu vi khá đấy!”

Ở Trùng Sơn quan, tu vi Hậu Thiên tầng bốn tầng năm tuy không tính là cao thủ nhưng cũng được coi là rất khá.

Chương 191: Báo công, đại doanh Hồ tộc bị tập kích

Rất nhiều thủ bị, sử chỉ huy vệ, thêm sự đô chỉ huy, đồng tri đô chỉ huy đều có tu vi tương tự như vậy.

Hắn có chút suy nghĩ nhưng không nói nhiều với Đường Phi Hổ.

Bên kia, khi Dương Chính Sơn trở về Lâm Quan đồn, Dương Minh Vũ và Tống Đại Sơn đã dọn dẹp chiến trường.

Vì không chắc đại doanh Hồ tộc có còn phái binh đến tấn công hay không nên họ chỉ dọn dẹp chiến trường một cách đơn giản.

Đưa thương binh và thi thể đồng đội về đồn, cắt đầu kẻ địch, thu thập binh giáp.

“Đại nhân, chúng ta chém được tám trăm bốn mươi hai đầu, bắt sống một trăm hai mươi ba người!”

Dương Chính Sơn vừa trở về đồn, Dương Thừa Trạch đã vội vàng đến báo công.

Cũng không trách hắn vội vàng như vậy, đây quả là một công lao lớn.

Từ tháng hai năm ngoái khi Hồ tộc xâm nhập biên giới đến nay, trấn Trùng Sơn đã giao chiến với Hồ tộc Đông Hải nhiều lần, chưa từng có chiến công chém được hơn tám trăm đầu.

Chém đầu và đánh bại đánh tan là khác nhau, trên chiến trường chỉ khi chiếm được ưu thế tuyệt đối mới có thể thu

được thủ cấp, nếu không thì kẻ địch sẽ không cho người cơ hội thu hoạch thủ cấp.

“Thương vong thế nào?” Dương Chính Sơn không lộ vẻ vui mừng, bình tĩnh hỏi.

Sắc mặt Dương Thừa Trạch hơi chùng xuống, nói: “Thương vong hơn một nửa! Chiến tử hai trăm bốn mươi tám người, trọng thương bảy mươi ba người, hai trăm kỵ binh chỉ còn tám mươi hai người lành lặn!”

Dương Chính Sơn rơi vào trầm mặc.

Ba trăm kỵ binh, từ khi huấn luyện đến nay chỉ mới nửa năm, vậy mà kết quả là đây ư?

Chỉ còn tám mươi hai người lành lặn!

Những người còn lại thì hoặc là tử trận, hoặc là bị thương.

Đây chính là sự tàn khốc của chiến trường, ngay cả khi Dương Chính Sơn xung phong đi đầu, cũng không thể tránh khỏi việc tướng sĩ dưới quyền bị thương vong.

Im lặng một lúc, hắn mới ra lệnh: “Người hãy sắp xếp người chăm sóc những người bị thương trước, sau đó bảo Dương Minh Vũ phái người đến Kiến Ninh vệ báo công.”

Mới chỉ mấy ngày, bọn họ đã chém được hơn một nghìn đầu, lại còn bắt được hơn một trăm tù binh, chiến công lớn như vậy, nhất định phải nhanh chóng báo cho Mạc phủ tham tướng bên kia để xác nhận chiến công trước.

Nếu chiến công này bị người khác cướp mất, vậy chẳng phải tướng sĩ đã hy sinh vô ích sao.

“Rõ!”

Dương Thừa Trạch đáp một tiếng rồi lui xuống.

...

Những ngày sau đó, bầu không khí trong Lâm Quan đồn có chút nặng nề, hàng trăm binh sĩ thương vong khiến tất cả mọi người đều chìm trong nỗi buồn.

Nhưng may mắn là đại doanh Hồ tộc không phải thêm quân đến tấn công, có lẽ vì bọn chúng thấy Lâm Quan đồn này là một căn cốt khó nhằn, không muốn lãng phí quá nhiều binh lực vào Lâm Quan đồn.

Dù sao thì bọn chúng không đến, Dương Chính Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn người đi Kiến Ninh vệ báo công đã trở về nhưng Chu Lan không có trong thành vệ, nàng đã dẫn quân đi vây tiểu ky binh Hồ tộc xâm nhập.

Tất nhiên, người xác nhận chiến công vẫn đến, không phải ai khác chính là Triệu Viễn.

“Chính Sơn huynh thật sự làm ta kinh ngạc quá!”

Trong Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn vừa nghênh đón Triệu Viễn vào quan nha, Triệu Viễn đã không nhịn được mà vui mừng nói.

“Chỉ là may mắn thôi, không có gì đáng nói!” Dương Chính Sơn giả vờ khiêm tốn nói.

Ừm, thật sự biết giả vờ.

Trong lòng hắn vui mừng không sao tả xiết! Cho dù có tổn thất binh tướng, cũng không thể kìm nén được sự vui mừng trong lòng hắn.

Chỉ là hắn không thể biểu hiện ra ngoài.

Dù sao thì tướng sĩ đã thương vong nhiều như vậy, nếu tên thủ quan như hắn lại tỏ ra vui mừng, khó tránh khỏi sẽ bị người ta cho là vô tâm vô phể.

Buồn đau là lẽ thường tình, vui mừng cũng là bản tính con người.

Hắn đến trấn Trùng Sơn để làm gì, chẳng phải là để lập công thăng quan ư?

Nếu không phải vì mục đích này, hắn cứ ở lại Dương gia thôn một cách an phận không phải tốt hơn sao?

“Khiêm tốn quá, khiêm tốn quá!”

Triệu Viễn cười ha hả nói.

Hai người vào thư phòng, vừa uống trà vừa trò chuyện.

Còn việc xác nhận chiến công, đương nhiên không cần Triệu Viễn đích thân đi kiểm tra, hắn mang theo không ít tướng sĩ và văn lại của Mạc phủ tham tướng, chỉ cần bọn họ xác nhận chiến công là đủ.

Dương Chính Sơn hỏi thăm tình hình Kiến Ninh vệ, Triệu Viễn đương nhiên là biết gì nói nấy.

Gần đây có rất nhiều kỵ binh Hồ tộc xâm nhập vào khu vực do Kiến Ninh vệ quản lý, khiến cho cả Kiến Ninh vệ trở nên hỗn loạn.

Chu Lan vì thế mà đã nổi giận nhiều lần, không còn cách nào khác, không phải tất cả các đồn bốt đều có thể ngăn chặn được kỵ binh Hồ tộc xâm nhập, cũng không phải tất cả các quan viên đều sẵn sàng ra khỏi đồn để nghênh chiến.

Đối với những quan viên nhu nhược này, Chu Lan hận đến ê cả răng nhưng nàng lại có chút bất lực.

Trước đây trấn Trùng Sơn như thế nào thì không cần phải nói nhiều, còn Chu Lan từ khi nhậm chức tham tướng Kiến Ninh vệ, chủ yếu tập trung vào việc huấn luyện binh lính của năm sở thiên hộ, căn bản không có thời gian để giải quyết chuyện của các quan thủ thành và quan thủ vệ.

Chủ yếu là do thời gian Chu Lan nhậm chức còn quá ngắn, nếu cho nàng hai năm, nàng chắc chắn có thể sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện ở trung lộ của trấn Trùng Sơn, đáng tiếc là không có nếu như.

Kỵ binh Hồ tộc xâm nhập ồ ạt, các quan thủ thành và quan thủ vệ của các thành và đồn bót đều không hành động, Chu Lan chỉ có thể đích thân dẫn binh đi vây tiểu kỵ binh Hồ tộc xâm nhập.\

Chương 192: Báo công, đại doanh Hồ tộc bị tập kích (2)

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không giúp được gì, hiện tại hắn chỉ là một quan thủ vệ, hơn nữa sau hai trận chiến, hắn đã không còn binh lính để sử dụng, có thể giữ được Lâm Quan đồn, cũng là vì Hồ tộc không muốn lãng phí quá nhiều binh lực vào Lâm Quan đồn.

“Đại nhân, đã xác nhận xong, chém được tám trăm bốn mươi sáu đầu, bắt được một trăm mười chín tù binh.”

Ngay khi Dương Chính Sơn và Triệu Viễn đang nói chuyện, một viên văn lại đến từ Mạc phủ của tướng quân đến bẩm báo.

Hai ngày nay, những tên Hồ tặc mà bọn họ bắt được lại chết thêm bốn tên, vì vậy số đầu lâu chém được cũng tăng thêm bốn cái.

“Ồ Nghênh Hà đồn còn có hơn ba trăm thủ cấp!” Dương Chính Sơn nói.

Triệu Viễn khoát tay một cách không quan tâm, nói: “Ta còn có thể không tin Chính Sơn huynh ư? Các người ghi chép lại, đợi chúng ta trở về thì tiện đường đến Nghênh Hà đồn mang thủ cấp đi là được!”

Báo công cần có thủ cấp, mà thủ cấp cần phải bảo quản trong một thời gian dài, vì vậy phải dùng vôi sống phủ lên, để tránh thủ cấp bị thối rữa.

Việc xử lý thủ cấp, đương nhiên không cần Dương Chính Sơn phải lo lắng, mỗi tướng sĩ của trấn Trùng Sơn đều biết

cách xử lý thủ cấp, cho dù chưa từng có được thủ cấp, cũng không ngăn cản được họ mong chờ một ngày nào đó mình có thể lập được chiến công chém đầu.

Hôm đó, Triệu Viễn không lập tức quay Kiến Ninh về, họ phải hộ tống thủ cấp và tù binh trở về, quãng đường gần một trăm dặm này không dễ đi, vì vậy phải nghỉ ngơi thật tốt mới có thể quay về.

Một đêm không có gì xảy ra, đến khi trời vừa sáng, Dương Chính Sơn đã sớm thức dậy rửa mặt.

Nhưng chưa kịp rửa mặt xong, Dương Minh Vũ đã vội vã xông vào phòng ngủ của hắn.

“Đại nhân, đại nhân!”

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, trong lòng hơi chùng xuống.

Dương Minh Vũ không phải là người hấp tấp, hắn vội vàng như vậy chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Chẳng lẽ Hồ tộc lại đến ư?

“Đại nhân, có chuyện lớn rồi!”

“Đại doanh của Hồ tộc bị tập kích rồi!”

Dương Minh Vũ nói.

Dương Chính Sơn đột ngột ngồi thẳng dậy, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Tập kích đại doanh của Hồ tộc?

Hắn không phải chưa từng nghĩ đến nhưng hắn không làm được.

Không ngờ lại có thể có người tập kích đại doanh của Hồ tộc!

Chắc chắn là Trấn Tiêu ngũ doanh trong Trùng Sơn quan.

“Bây giờ tình hình thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Chưa rõ, trận chiến vẫn chưa kết thúc, đại doanh của Hồ tộc đã bị đốt cháy thành một đồng!” Dương Minh Vũ đáp.

Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu.

Không biết tình hình cụ thể nhưng nếu như đã bị đốt cháy thành một đồng thì có nghĩa là cuộc tập kích này đã thành công.

Cũng không biết Trùng Sơn quan đã làm thế nào.

Hắn không tin là hôm nay đại doanh của Hồ tộc lại không đề mắt đến Trùng Sơn quan.

“Đi, chúng ta đi xem!” Dương Chính Sơn không kìm được sự tò mò trong lòng, muốn đích thân đến tận nơi quan sát.

Nói xong, hắn bước ra khỏi phòng nhưng đúng lúc này lại tình cờ gặp Triệu Viễn.

“Chính Sơn huynh! Ta nghe nói đại doanh của Hồ tộc bị tập kích rồi?”

Một chuyện lớn như vậy chắc chắn không thể giấu được, bầu trời đỏ rực đã nói lên tất cả.

“Đi, cùng đi xem!”

Dương Chính Sơn cũng không nói nhảm, chỉ một lát sau, hắn và Triệu Viễn đã dẫn theo một trăm kỵ binh ra khỏi đồn bốt.

Vượt qua đỉnh núi, họ lập tức nhìn thấy đại doanh của Hồ tộc đang bốc cháy ngùn ngụt.

Ánh lửa sáng rực thậm chí còn át cả ánh bình minh ở phía Đông, tiếng ồn ào náo động truyền đến tận mấy dặm.

“Hình như Hồ tộc đang bỏ chạy!” Triệu Viễn nói một cách không chắc chắn.

Hắn mơ hồ nhìn thấy không ít bóng người từ phía Bắc rời khỏi đại doanh nhưng khoảng cách quá xa, ánh sáng quá yếu nên không nhìn rõ lắm.

Dương Chính Sơn vượt bộ râu dài, đôi mắt sáng như sao.

“Triệu huynh đệ, muốn lập công không?”

“Lập công!” Đôi mắt của Triệu Viễn lập tức sáng lên.

“Vậy thì đa tạ Chính Sơn huynh đã chiêu cố!”

Đương nhiên hắn muốn lập công, không lập công thì làm sao thăng quan? Trước đây Chu Lan còn có thể đề bạt hắn nhưng bây giờ nếu không có chiến công thì Chu Lan cũng không thể đề bạt hắn được.

Bởi vì không có chiến công, hắn sẽ không thể phục chúng, Chu Lan cũng khó có thể giải thích với người khác.

Bây giờ có cơ hội lập công, hắn đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

“Vậy còn chờ gì nữa?”

Dương Chính Sơn buông một câu, rồi thúc ngựa phi về phía đại doanh của Hồ tộc.

Đây chính là cơ hội tốt để đánh kẻ yếu thế, sao có thể bỏ lỡ?

Đúng như Triệu Viễn nói, lúc này đại quân Hồ tộc đã hoàn toàn tan rã.

Cũng giống như đại quân trấn Trùng Sơn trước đây ở thành Phục Sơn, binh bại như núi đổ, một khi bắt đầu tan rã thì sẽ hoàn toàn tan tác.

Ngay cả kỵ binh Hồ vốn nổi tiếng hung hãn, khi đối mặt với sự tan rã hỗn loạn tột độ cũng chỉ có thể ôm đầu chạy trốn.

Tuy nhiên, so với đại quân trấn Trùng Sơn trước đây thì sự tan rã của đại quân Hồ tộc vẫn có tổ chức và trật tự.

Dương Chính Sơn chỉ có một trăm kỵ binh, đương nhiên không thể xông vào trung tâm chiến trường để đánh trực diện với kẻ địch, họ chỉ đi vòng quanh bên ngoài quân tan rã của Hồ tộc, truy sát những tên lính tan rã lạc hậu.

Mặc dù làm như vậy không thể lập được công lớn nhưng muỗi đốt cũng là thịt, cho dù chỉ là vài cái đầu, cũng đáng để họ chạy cả ngày.

Chương 193: Không thành kế

Huống hồ, trước mắt họ không chỉ có vài cái đầu, mà là hàng trăm cái.

Đến khi trời sáng, một trăm kỵ binh sau lưng Dương Chính Sơn, mỗi người đều treo trên lưng ngựa ít nhất ba thủ cấp.

Dương Chính Sơn nhìn những tướng sĩ phấn chấn, khoe mặt cười sâu hơn mấy phần.

Hắn thích nhất những trận chiến như thế này, giống như thợ săn vây bắt con mồi, vừa nhẹ nhàng vừa an toàn, vây bắt hơn một canh giờ, bên họ lại có thể không chết một người nào.

Tất nhiên, đây cũng là lý do tại sao họ chỉ đi vòng quanh bên ngoài.

Nhìn những tên lính tan rã dần biến mất ở phía Bắc, Dương Chính Sơn lắc đầu tiếc nuối: “Thật đáng tiếc!”

“Tiếc cái gì?” Triệu Viễn cười đến nỗi răng khểnh cũng lộ ra.

Hắn đã đích thân cắt mười thủ cấp và thủ hạ của hắn cũng thu hoạch khá nhiều, trong số hơn một trăm kỵ binh này, có đến sáu phần là người của hắn, vì vậy lần này ít nhất họ cũng chém được hai trăm thủ cấp.

Hắn thực sự không ngờ, chỉ đến để xác nhận chiến công thôi, mà họ lại còn có thể lập được công lớn như vậy.

Với chiến công này, hắn thăng lên chức thiên hộ hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Tiếc là binh lực trong tay chúng ta quá ít!” Dương Chính Sơn cười nói.

Triệu Viễn thì không cảm thấy tiếc nuối, có được chiến lợi phẩm như vậy, hắn đã rất hài lòng rồi.

“Gần kết thúc rồi, chúng ta về thôi!”

Dương Chính Sơn lại nói.

Trận chiến này, họ không phải là nhân vật chính, nhân vật chính là Trần Tiêu ngũ doanh của Trùng Sơn quan.

Nói đến đây, Dương Chính Sơn rất tò mò không biết Lương Trữ đã làm thế nào.

Trần Tiêu ngũ doanh ở bên trong Trùng Sơn quan, hắn đã làm thế nào để qua mặt đại doanh Hồ tộc cho Trần Tiêu ngũ doanh ra khỏi thành?

Câu hỏi này không làm khó Dương Chính Sơn lâu, bởi vì ngay ngày hôm sau, quá trình cụ thể về trận chiến này đã được truyền ra trong thành quan.

Triệu Viễn cũng tò mò, vì vậy hắn đã cố ý chạy một chuyến đến quan thành, mặc dù vì quan thành cấm nghiêm, hắn không vào được trong thành nhưng hắn đã nói chuyện với những tên lính tuần tra bên ngoài nên cũng biết được chuyện này.

Triệu Viễn biết thì Dương Chính Sơn đương nhiên cũng biết.

Sau khi nghe xong lời kể của Triệu Viễn, Dương Chính Sơn không khỏi cảm thán: “Hầu gia quả là một người có khí phách, có mưu lược!”

Hóa ra kế hoạch của Lương Trữ rất đơn giản, trước khi đại quân Hồ tộc chưa đến quan thành, hắn đã nhận được tin tức Hồ tộc sắp đến xâm phạm.

Vì vậy, hần đã điều động toàn bộ Trấn Tiêu ngũ doanh ra khỏi quan thành trước.

Đúng vậy, mấy ngày nay Lương Trữ đã diễn một vở kịch vườn không nhà trống ở Trùng Sơn quan.

Trong Trùng Sơn quan chỉ có chưa đến một vạn quân phòng thủ, tinh nhuệ thực sự vẫn luôn ẩn núp trong rừng núi phía Đông.

“Ta đã sớm nghe nói Thường Bình hầu của chúng ta dùng binh như thần, hôm nay mới biết quả không phải hư danh!” Triệu Viễn cũng vô cùng kinh ngạc.

Không thành kế không phải dễ diễn như vậy.

Một khi Hồ tộc thực sự công thành thì chắc chắn sẽ khiến không thành kế bại lộ.

Mà điều khiến Dương Chính Sơn khâm phục Lương Trữ nhất không phải là việc hần dám dùng không thành kế, mà là hần lại có thể kiên trì chờ đợi hơn nửa tháng. Đợi đến khi đại doanh Hồ tộc hoàn toàn mất cảnh giác, đợi đến khi đại doanh Hồ tộc tin rằng họ sẽ không ra khỏi quan nghênh chiến.

Nửa tháng!

Mỗi ngày như vậy hần là vô cùng bấp bênh nhưng Lương Trữ vẫn có thể ngồi vững như núi.

Khí phách như vậy, tâm tính như vậy, Dương Chính Sơn thực sự vô cùng khâm phục.

Nếu đổi lại là hần, hần chưa chắc đã có thể kiên nhẫn như Lương Trữ.

“Quả nhiên không thể coi thường người trong thiên hạ!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ trong lòng.

Là người xuyên không, hắn mang theo một loại cảm giác ưu việt tự nhiên, khi nhìn bất kỳ ai cũng có cảm giác như nhìn người bản địa.

Đặc biệt là hắn còn có không gian linh tuyến, điều này càng khiến hắn có một loại kiêu ngạo lão tử sớm muộn gì cũng là thiên hạ đệ nhất.

May mà tâm tính của hắn còn khá vững vàng, không để sự ưu việt và kiêu ngạo này biến thành sự cuồng vọng vô tri.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến cách hành xử của Lương Trữ, tâm tính của hắn trở nên điềm tĩnh và vững vàng hơn.

Con người càng trải qua nhiều, cảm ngộ càng nhiều, tâm tính cũng càng điềm tĩnh.

Tuy Dương Chính Sơn là người xuyên không nhưng kiếp trước hắn cũng chỉ là một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi, nói về kinh nghiệm, phần lớn đều đến từ sự tấn công của lưu lượng mạng, còn những gian khổ và sinh tử mà hắn đích thân trải qua thì lại rất ít.

So với những người ở thế giới này, hắn có thể nhỉnh hơn về kiến thức và tư tưởng nhưng nếu thực sự so về trí tuệ và tâm tính, hắn còn kém xa một số người tài giỏi xuất chúng.

Đây không phải là tự ti, mà là nhìn nhận thực tế.

Thời thế tạo anh hùng, chỉ có thực sự trải qua thời thế, chứng kiến sự thay đổi của thời thế, mới có cơ sở để trở thành anh hùng.

Nếu không đích thân trải qua và tận mắt chứng kiến thì làm sao có thể lên đến đỉnh cao? Triệu Viễn lại ở lại Lâm Quan đồn thêm hai ngày mới rời đi, sau khi hắn rời đi, Dương Chính Sơn đã điều động toàn bộ kỵ binh trong đồn ra ngoài, sau khi

xác định đại quân Hồ tộc đã hoàn toàn tan rã, hãn cũng trở về
Nghêh Hà đồn.

Lần bảo vệ Lâm Quan đồn này, tướng sĩ dưới quyền hãn
thương vong thảm trọng, sự thương vong này đã mang đến nỗi
đau buồn cho tất cả các đồn trong phạm vi quản lý của quan
phòng thủ.

Chương 194: Không thành kế (2)

Nhưng người đã khuất đã đi, người sống vẫn phải tiếp tục sống.

Ngày mùng ba tháng ba, Nghênh Hà đồn đã tổ chức một lễ tang trọng thể.

Dương Chính Sơn dẫn đầu tất cả quan lại trong quan nha đích thân khiêng quan tài đưa tướng sĩ hy sinh vào nơi an nghỉ.

Nghĩa trang của Nghênh Hà đồn nằm trên sườn đồi phía Tây của đồn, nơi đó tựa lưng vào núi xanh, mặt hướng ra sông núi Đại Vinh, là một mảnh đất phong thủy tốt.

Chỉ có điều nghĩa trang này hơi rộng lớn, từ bên này núi kéo dài đến bên kia núi.

Nhìn vô số những nấm mồ, Dương Chính Sơn cảm thấy vô cùng nặng nề.

Người ta thường nói một tướng công thành vạn cốt khô nhưng chỉ một đồn nhỏ bé này thôi, đã phải chôn cất hết bao nhiêu tướng sĩ? Lễ tang kết thúc trong tiếng khóc than, còn Nghênh Hà đồn cũng trong nỗi bi thương mà nảy sinh sức sống mới.

Đại quân chủ lực của Hồ tộc đã tan rã, Trần Tiêu ngũ doanh trong Trùng Sơn quan cũng rảnh tay để giải quyết những kỵ binh Hồ đã xâm nhập.

Chỉ trong vòng nửa tháng, trong thành quan liên tiếp có tin thắng trận, những kỵ binh Hồ xâm nhập đều bị tiêu diệt hoặc

bị đuổi ra khỏi biên giới.

Sau hơn một năm chiến loạn, người dân trấn Trùng Sơn cuối cùng cũng được hưởng lại sự bình yên như trước.

Trận chiến này, Hồ tộc đã bị thương gân động cốt, mặc dù vẫn còn giữ lại một số lực lượng nhưng ít nhất trong vòng ba năm, chúng sẽ không thể xâm phạm biên giới Đại Vinh.

Chiến tranh kết thúc, mùa xuân bận rộn cũng đến.

Những người dân và quân hộ vẫn còn chìm trong nỗi đau mất người thân nhưng họ buộc phải cầm lấy nông cụ để bắt đầu cày cấy.

Còn Dương Chính Sơn cũng bận rộn, một mặt tổ chức quân hộ cày cấy mùa xuân, một mặt lên kế hoạch lại tuyển quân từ quân hộ.

Đây là việc không thể tránh khỏi, quân số thiếu hụt phải được bổ sung, mà quân lính bổ sung vào còn phải được huấn luyện.

Họ phải tiếp tục bảo vệ biên giới Đại Vinh, phải tiếp tục hy sinh vì sự an nguy của người dân Đại Vinh.

Thời gian trôi qua, không biết từ lúc nào mà mùa xuân đã kết thúc.

Trấn Trùng Sơn cũng đã đón chào thời điểm đẹp nhất, xuân về hoa nở, vạn vật hồi sinh, núi xanh nước biếc phủ lên vùng đất hoang vu.

Hôm nay, Dương Chính Sơn xử lý xong công việc ở quan nha, liền đến trại nuôi ngựa.

Trại nuôi ngựa chính là sản nghiệp quan trọng nhất của Dương gia, tương lai Dương gia có thể phát tài hay không đều phụ thuộc vào trại nuôi ngựa.

“Tiểu nhân bái kiến đại nhân, bái kiến đại gia, bái kiến Khương tứ gia!”

Vừa bước vào trại nuôi ngựa, Mã Tam đã nghênh đón.

Đại nhân mà hắn nói đương nhiên là Dương Chính Sơn, đại gia là chỉ Dương Minh Thành, còn Khương tứ gia là chỉ Khương Hách.

Đúng vậy, Khương Hách cũng đã lên chức gia rồi! Sau khi chiến tranh kết thúc, Khương Hách đã hỗ trợ Dương Minh Thành quản lý sản nghiệp của Dương gia, trước đây hắn đã đến trại nuôi ngựa rất nhiều lần, Mã Tam đã rất quen thuộc với hắn.

“Đi, dẫn ta đi xem những chú ngựa con mới sinh!” Dương Chính Sơn trực tiếp đi về phía chuồng ngựa.

Xuân về hoa nở, Mã Tam cũng không nhốt ngựa trong chuồng nữa, những người làm công trong trại nuôi ngựa sẽ dắt ngựa ra ngoài đi dạo.

Lúc này, những con ngựa trong chuồng đều là ngựa con, còn có một con mới sinh được hai ngày trước.

Năm ngoái khi mua ngựa, Dương Minh Thành đã theo lời khuyên của Mã Tam mua một con ngựa mẹ đang mang thai.

Hiện tại, trại nuôi ngựa có mười con ngựa mẹ, sáu con ngựa con ba tuổi, tám con ngựa con hai tuổi và mười con ngựa kém chất lượng vừa mới trưởng thành.

Bước vào chuồng ngựa, Dương Chính Sơn đến trước chú ngựa con mới sinh, hỏi: “Tình hình của nó thế nào?”

Chú ngựa con đi theo bên cạnh ngựa mẹ, thấy Dương Chính Sơn vào chuồng ngựa, có chút bất an nên dựa vào người ngựa mẹ.

“Rất khỏe mạnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó có thể trở thành một chiến mã xuất sắc!” Mã Tam nhìn chú ngựa con bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, giống như một bà mẹ già nhìn đứa con thơ của mình vậy.

Là một người nuôi ngựa, Mã Tam thực sự rất thích ngựa.

Hắn chăm sóc ngựa vô cùng chu đáo, thậm chí còn tận tâm hơn cả chăm sóc đứa con của mình.

Dương Chính Sơn nghiêng đầu quan sát chú ngựa con, thấy nó thực sự rất khỏe mạnh, liền yên tâm.

Đây là chú ngựa con đầu tiên được sinh ra trong trại nuôi ngựa, đương nhiên hắn hy vọng chú ngựa con này có thể lớn lên khỏe mạnh, sau đó đổi lại bạc cho hắn.

So với Mã Tam, tâm thái của Dương Chính Sơn đối với ngựa có phần không tốt.

Hắn nuôi ngựa là để kiếm tiền, ngoại trừ Hồng Vân, hắn không có nhiều tình cảm với những con ngựa khác.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại xem những chú ngựa con khác, tiện thể đi dạo một vòng trong trại nuôi ngựa.

Tất nhiên, hắn không phải rảnh rỗi đi loanh quanh, hắn nhân lúc không ai để ý đã rải không ít nước linh tuyến.

Thậm chí, hắn còn rải một ít nước linh tuyến trên bãi cỏ trong trại nuôi ngựa, cỏ xanh hấp thụ nước linh tuyến sẽ mọc um tùm, đồng thời cũng sẽ có một phần công dụng của nước linh tuyến.

Ngựa sau khi ăn cỏ xanh cũng sẽ được nước linh tuyến nuôi dưỡng.

Nhưng diện tích của trại nuôi ngựa không nhỏ, Dương Chính Sơn chỉ rải qua loa hai ba bát nước linh tuyến mà thôi.

“Dẫn ba chú ngựa con này về cho ta!”

Trước khi đi, Dương Chính Sơn còn dẫn theo ba chú ngựa con ba tuổi.

Chương 195: Không thành kế (3)

Đây là ngựa hãnh chuẩn bị cho Dương Vân Tuyết, Vương Vân Kiều và Lâm Triền.

Năm nay Dương Vân Tuyết đã mười hai tuổi, Vương Vân Kiều và Lâm Triền cũng đã mười một tuổi, chúng có thể học cưỡi ngựa rồi.

“Sau này con rảnh thì dạy đám Vân Tuyết cưỡi ngựa!”

Trên đường về, Dương Chính Sơn nói với Dương Minh Thành.

“Cha yên tâm, con sẽ dạy bọn họ thật tốt!” Dương Minh Thành thành thật nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, lại nói với Khương Hách: “Vân Yên cũng phải học cưỡi ngựa, đến lúc đó con dạy nó!”

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Khương Hách mới học, cũng là do Dương Minh Thành dạy: “Vâng, cha!” Khương Hách có chút e thẹn nói.

Nam tử trẻ mặc dù đã lập gia đình sinh con nhưng vẫn là một nam tử trẻ hay e thẹn.

Đặc biệt là khi đối mặt với Dương Chính Sơn, sự thành thật có phần thái quá.

Khi họ trở về Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn không ngờ Chu Lan lại có thể đến.

Đây là lần đầu tiên Chu Lan đến Nghênh Hà đồn sau khi nhậm chức tham tướng Kiến Ninh vệ.

Bước vào thư phòng, Chu Lan đang nhàn nhã uống trà.

“Hạ quan bái kiến tướng quân!”

Dương Chính Sơn chấp tay hành lễ.

“Ngồi đi!” Chu Lan tùy ý chỉ vào ghế đối diện bàn trà, ra hiệu cho Dương Chính Sơn ngồi xuống.

Dương Chính Sơn cũng không câu nệ, ngồi xuống rót trà cho nàng.

“Tướng quân đến đây vì chuyện gì?”

Chu Lan mỉm cười nhàn nhạt, nói: “Xem tình hình bên ngoài thế nào, tiện thể mang tiền thưởng và tiền an ủi đến!”

Đối với Dương Chính Sơn, nàng vô cùng hài lòng.

Có một thuộc hạ như vậy, nàng bớt lo lắng được rất nhiều.

Không nói gì khác, chỉ nói đến chuyện kỵ binh Hồ xâm nhập lần này, trong số rất nhiều đồn trại thuộc quyền của nàng, chỉ có Dương Chính Sơn không những ngăn chặn được sự xâm nhập của kỵ binh Hồ mà còn lập được chiến công hiển hách.

Con người ta, sợ nhất là so sánh.

So sánh như vậy, Chu Lan nhìn Dương Chính Sơn như nhìn bảo vật hiếm có, nhìn đến nỗi gương mặt già của Dương Chính Sơn đỏ bừng.

Tướng quân, người cứ nhìn ta như vậy sẽ khiến ta hiểu lầm mất.

Mặc dù người rất xinh đẹp nhưng lão phu đối với người không có suy nghĩ gì xấu xa.

Ta muốn tìm cho các hài tử một người mẹ kế nhưng tướng quân thực sự không thích hợp! Nếu nói lúc đầu Dương Chính Sơn không có suy nghĩ gì với Chu Lan thì tuyệt đối là nói dối,

tuy Chu Lan không phải là tuyệt thế giai nhân nhưng cũng rất xinh đẹp, hơn nữa còn là người rất tốt.

Nhưng tiếp xúc nhiều, Dương Chính Sơn lại cảm thấy Chu Lan không thích hợp với mình, không phải nói Chu Lan không tốt, mà là Chu Lan quá mạnh mẽ.

Hắn muốn tìm cho các hài tử một người mẹ kế, cũng muốn tìm một người có thể chăm sóc gia đình.

Chính là một người phụ nữ như chủ mẫu.

Hắn ở tiền tuyến xông pha chiến đấu, có người ở hậu phương chăm sóc gia đình, không phải lo lắng về hậu phương.

Đây mới là điều hắn muốn.

Rõ ràng, Chu Lan không phải là người như vậy.

Để Chu Lan về nhà làm chủ mẫu, chẳng phải tương đương với việc dắt một con hổ về nhà nuôi mèo ư?

Nghĩ đến hổ, Dương Chính Sơn không khỏi rùng mình.

Nữ tử này còn lợi hại hơn cả hổ!

“Người làm rất tốt!”

Chu Lan khen ngợi.

“Đều là nhờ tướng quân ủng hộ!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Lan mỉm cười, đưa tay lấy một chiếc hộp gỗ bên cạnh đưa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tưởng rằng bên trong đựng ngân phiếu, không ngờ bên trong lại là [Tam thập lục kế], hơn nữa còn là bản in khắc gỗ.

“Đây là...?”

“Ta nhờ người in, mỗi quan viên ở Kiến Ninh vệ đều được phát một bản, quan ả Trùng Sơn bên kia ta cũng gửi một ít.”

Chu Lan nói.

“Ồm!” Dương Chính Sơn có chút kỳ quái, hẳn đây là xuất bản sách à?

“Vài ngày trước Thường Bình hầu có viết thư cho ta, người có muốn xem không?” Tuy Chu Lan nói vậy nhưng nàng đã đưa thư đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn do dự một chút, nhận lấy xem.

Xem xong, cả người hắn đều choáng váng.

Lương Trữ đặc biệt khen ngợi [Tam thập lục kế], còn nói trước đây khi đối phó với đại quân Hồ tộc đã dùng đến sách lược trong đó.

Đúng vậy, sách lược Không thành kế và Man thiên quá hải của Lương Trữ ở Trùng Sơn quan chính là quyết định đưa ra sau khi xem [Tam thập lục kế].

Trước đây hắn còn thấy Lương Trữ rất lợi hại, không ngờ Lương Trữ lại dùng sách lược trong [Tam thập lục kế].

Bản thân hắn còn chưa dùng đến sách lược trong đó, không ngờ Lương Trữ đã dùng trước.

Nhưng Chu Lan dường như không nói với Lương Trữ rằng [Tam thập lục kế] là do hắn viết.

“Thường Bình hầu muốn gặp ngươi, nếu ngươi đồng ý, có thể đi gặp hắn.” Chu Lan nói.

“Không ảnh hưởng chứ?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không, chủ yếu là xem ngươi có đồng ý không!” Chu Lan bưng tách trà lên nhấp một ngụm, nói: “Lương Trữ, người này tuy có phần chuyên quyền nhưng năng lực của hắn rất mạnh, hơn nữa hắn rất coi trọng người có năng lực, nếu ngươi có thể lọt vào mắt xanh của hắn, sẽ có nhiều lợi ích cho ngươi!”

Dương Chính Sơn trầm ngâm: “Nhưng tướng quân dường như không vui lắm!”

Chu Lan sững sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt mang theo cảm xúc phức tạp.

Nàng không giải thích, chỉ nói: “Người có thể đi gặp hắn, ta không bận tâm!”

Lời này nghe có vẻ hơi kỳ lạ.

Thật ra Chu Lan không để ý Lương Trữ có coi trọng Dương Chính Sơn hay không, cũng không để ý Dương Chính Sơn sẽ ôm đùì người khác.

Với nàng, Dương Chính Sơn không chỉ là một thuộc hạ mà còn giống như một bằng hữu, cho nên trước mặt Dương Chính Sơn, nàng luôn tỏ ra rất thoải mái, rất tùy ý.

Chương 196: Cảm giác người giống như trưởng bối của ta vậy

Còn nguyên nhân nàng không vui là vì chính bản thân nàng.

Nữ nhân, dù là trên quan trường hay trên chiến trường đều phải chịu nhiều áp lực và lời bàn tán hơn nam nhân.

Nàng đang ghen tị với Lương Trữ, điều này không liên quan gì đến Dương Chính Sơn.

Trận chiến này, Lương Trữ có thể nói là đã nổi danh, còn nàng thì sao? Dẫn binh chạy đôn chạy đáo hơn mười ngày, xông pha nơi tiền tuyến, kết quả lại chẳng ai để ý.

Dường như trên người nàng chỉ có cái mác phủ Ninh quốc công là đáng để người ta chú ý, còn những thứ khác, dù nàng có làm tốt đến đâu, cũng chẳng ai quan tâm.

Nàng cũng khao khát mình có thể đánh một trận thắng, để chứng minh năng lực của mình, khiến những kẻ coi thường nàng phải kinh ngạc.

Dương Chính Sơn nhìn vẻ mặt của nàng, vuốt râu, không nhìn được an ủi: “Tướng quân cứ làm tốt bổn phận của mình là được, hà tất phải để ý đến suy nghĩ của người khác?”

Nhưng Chu Lan lại thoải mái nói: “Ta biết, ha ha ha, nếu lần sau lại đi đánh Hồ tộc Đông Hải, Kiến Ninh vệ ta nhất định sẽ giành được công đầu.”

Bản tính nàng vốn không phải là người ủy mị, mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn chưa đến mức oán trời trách người.

Dương Chính Sơn thấy nụ cười tươi tắn trên mặt nàng, cũng cười theo.

“Tướng quân thiên tư hơn người, tương lai nhất định sẽ tỏa sáng!”

Lời này của hắn không phải nói đùa, tư chất võ đạo của Chu Lan không tệ, hiện tại tu vi đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, nếu thêm vài năm nữa, đột phá đến Hậu Thiên tầng sáu tầng bảy cũng là chuyện bình thường.

Đến lúc đó, Chu Lan tiến thêm một bước nữa, chính là phó tổng binh trấn Trùng Sơn, thậm chí có thể đảm nhiệm chức tổng binh, nắm trong tay mười vạn quân, ở Đại Vinh là nhân vật có số má.

Với thân phận nữ tử mà đạt được thành tựu như vậy, Chu Lan nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Chu Lan nhìn hắn, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

“Nói chuyện với người rất vui!”

Dương Chính Sơn sửng sốt, lời này nghe có vẻ lại không đúng lắm.

Nhưng câu nói tiếp theo của Chu Lan thì rất đúng, chỉ là tâm trạng của Dương Chính Sơn suyt chút nữa thì sụp đổ.

“Cảm giác người giống như trưởng bối của ta vậy, hi hi~~”

“...”

Dương Chính Sơn hoàn toàn chết lặng! Trưởng bối!

Trưởng bối!

Ôi, lại muốn khóc rồi, phải làm sao đây? Kiếp trước hẳn cũng chỉ hai mươi tám tuổi, còn bây giờ Chu Lan vừa tròn ba mươi.

Nói cách khác, hai người thực sự là cùng tuổi.

Nhưng nàng lại nói cảm giác của mình đối với hắn giống như đối với trưởng bối.

Dương Chính Sơn nở một nụ cười rất miễn cưỡng, vội vàng chuyển chủ đề, nói: “Tướng quân không phải nói là đã mang tiền thưởng đến ư?”

Hắn thực sự sợ Chu Lan lại nhắc đến chuyện trưởng bối, lỡ Chu Lan nhận hắn làm cha nuôi thì phải làm sao.

Nếu nhận làm muội muội nuôi thì còn dễ nói, chứ nếu nhận làm khuê nữ nuôi thì thì thì...

Dương Chính Sơn rùng mình, cảm thấy sau này phải giữ khoảng cách với Chu Lan, những chuyện tâm sự như thế này tốt nhất là ít nói thì hơn.

“Ừ! Tiền thưởng ở đây!” Chu Lan đặt hai chiếc hộp gỗ bên cạnh lên bàn trà.

“Trên là tiền thưởng, dưới là tiền trợ cấp!”

Dương Chính Sơn mở hộp gỗ ra, nhìn thấy bên trong có rất nhiều ngân phiếu dày cộm.

Đều là ngân phiếu một trăm lượng, tổng cộng có bảy mươi hai tờ.

“Nhiều thế à?”

“Không nhiều, trận chiến này các ngươi đã nộp tổng cộng một nghìn một trăm tám mươi ba thủ cấp, ngoài ra còn có hơn một trăm tù binh. Có thể được thưởng bảy nghìn một trăm tám mươi lượng, ta đã làm tròn cho các ngươi.”

“Nhưng mà~” Chu Lan chuyển giọng, tiếp tục nói: “Lần này e rằng không thể thăng chức cho người được!”

Dương Chính Sơn không cảm thấy bất ngờ khi không được thăng chức.

Năm ngoái hắn mới được thăng lên làm thiên hộ, đến nay còn chưa đầy một năm.

Thật ra năm ngoái hắn có thể trở thành thiên hộ, cũng là do Chu Lan phá lệ đề bạt.

Nếu lại phá lệ đề bạt lần nữa, e rằng những người khác sẽ có ý kiến, thậm chí có thể ồn ào đến triều đình.

“Có tiền thưởng là đủ rồi!”

Dương Chính Sơn lại mở hộp tiền trợ cấp ra nhưng ngân phiếu bên trong lại ít hơn nhiều.

Theo quy định của Đại Vinh, binh lính bình thường tử trận, vợ con sẽ được hưởng ba năm tiền lương, miễn ba năm thuế.

Vậy thì tiền lương của binh lính trong đồn điền là bao nhiêu?

Mỗi tháng một lượng hai.

Một năm cũng chỉ được mười bốn lượng bốn.

Đây còn là tiền lương khi thực hiện nhiệm vụ, nếu chỉ phụ trách đồn điền thì căn bản không có tiền lương.

Thật ra tiền lương bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là có thể phát đủ hay không.

Dương Chính Sơn đếm số ngân phiếu trong hộp, Chu Lan không hề tham ô, đều phát đủ.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy tiền trợ cấp quá ít.

Tướng sĩ tử trận sa trường, lại có thể chỉ cấp chưa đến năm mươi lượng tiền trợ cấp.

Phải biết rằng mỗi tướng sĩ đều là trụ cột trong gia đình, họ tử trận, vợ con họ sẽ mất đi chỗ dựa quan trọng nhất.

Tất nhiên hãn sẽ không nói lời này với Chu Lan.

Đây là vấn đề của cả Đại Vinh, không phải chuyện một mình Chu Lan có thể giải quyết được.

Sau khi giao tiền thưởng và tiền trợ cấp cho Dương Chính Sơn, Chu Lan liền cáo từ nhưng trước khi đi, nàng nhìn thấy Dương Chính Sơn dắt ba con ngựa con từ trường đưa về.

“Những chú ngựa con này ở đâu ra vậy?” Chu Lan đánh giá những con ngựa con, tò mò hỏi.

Chương 197: Cảm giác người giống như trưởng bối của ta vậy (2)

Nàng có thể nhìn ra ba con ngựa con này đều là những con ngựa tốt, không lâu nữa sẽ có thể trở thành chiến mã thượng đẳng.

“Ta đã xây dựng một trại nuôi ngựa, chúng được ta mang về từ đó, định tặng cho các hài tử trong nhà!” Dương Chính Sơn không giấu giếm, rất tự nhiên nói ra sự tồn tại của trại nuôi ngựa.

Thật ra hắn cũng không cần giấu giếm, trại nuôi ngựa đó là sản nghiệp do chính hắn lập nên, cũng đã được ghi vào sổ sách, không sợ người khác điều tra.

Ở Đại Vinh, việc quan lại lập một sổ sản nghiệp ở nơi mình quản lý là chuyện rất bình thường, một sổ quan lại sau khi nhậm chức, việc đầu tiên là mua điền trang, cửa hàng, nhà cửa, v.v.

Như Chu Lan chẳng phải đã mua mấy cái viện ở trong quan thành sao?

“Còn có ngựa con như thế này nữa không? Có thể bán cho ta hai con để ta mang về kinh đô tặng cho chất nhi của ta!” Chu Lan cũng không muốn điều tra gia sản của Dương Chính Sơn, nàng chỉ thấy những con ngựa con này rất đẹp mà thôi.

“Hai ngày nữa, ta sẽ tặng tướng quân hai con!” Dương Chính Sơn rất hào phóng nói.

Chỉ là hai con ngựa con thôi, hấn vẫn tặng được.

Trước đây hấn đã bỏ qua điều này, sớm biết chuẩn bị quà năm mới thì đã chuẩn bị cho Chu Lan vài con ngựa.

Chu Lan cũng không khách sáo, Dương Chính Sơn tặng, nàng rất tùy ý nhận.

Quà nàng tặng cho Dương Chính Sơn không phải là vài con ngựa có thể so sánh được.

Tiền Chu Lan đi, Dương Chính Sơn bắt đầu phân phát tiền thưởng và tiền trợ cấp.

Tiền trợ cấp thì dễ nói, đều theo số người mà phát.

Lúc Dương Chính Sơn báo cáo không hề gian dối, Chu Lan cũng cấp cho hấn đủ số tiền, hấn đương nhiên sẽ phát đủ.

Còn về tiền thưởng, lần này có hơn tám trăm binh lính theo hấn ra trận, trước tiên phát theo mỗi một thủ cấp, tức là mỗi người năm lượng tiền thưởng. Những binh lính khác tuy không ra trận nhưng họ vẫn kiên trì ở vị trí của mình, cũng nên thưởng, mỗi người một lượng.

Còn các quan lại, tiểu kỳ ra trận được mười lượng, tổng kỳ hai mươi lượng, bách hộ năm mươi lượng, chưa ra trận thì được hai phần mười.

Dương Minh Vũ, phó thiên hộ được một trăm lượng, Dương Chính Sơn thì tự mình lấy hai trăm lượng.

Còn các viên lại trong các đồn bót, Dương Chính Sơn cũng thưởng ít nhiều tiền.

Cuối cùng còn lại khoảng một nghìn lượng, Dương Chính Sơn giao cho phòng sổ sách của quan nha, để hấn dùng.

Phát tiền thưởng là một chuyện đáng mừng.

Còn phát tiền trợ cấp cũng là sự an ủi đối với những gia đình mất người thân.

Dưới sự thúc giục của Dương Chính Sơn, tiền thưởng và tiền trợ cấp nhanh chóng được phát đến tay từng binh lính và quân hộ.

Những binh lính nhận được tiền thưởng đương nhiên vô cùng biết ơn Dương Chính Sơn, vô cùng kính trọng.

Thật ra tiền thưởng đều là những gì họ nên được hưởng, Dương Chính Sơn chỉ phát tiền thưởng xuống mà thôi nhưng họ lại dành cho Dương Chính Sơn sự tôn trọng lớn nhất.

Lý do là vì trước đây họ từng nói đến tiền thưởng, ngay cả lương bổng cũng chưa từng được nhận đủ.

Còn từ khi Dương Chính Sơn nhậm chức, lương bổng của họ chưa bao giờ bị khấu trừ, giờ họ lại nhận được tiền thưởng, chẳng trách họ tôn trọng Dương Chính Sơn.

Những gia đình nhận được tiền trợ cấp cũng được an ủi rất nhiều, họ cũng vô cùng biết ơn Dương Chính Sơn.

Gần năm mươi lượng bạc, đối với những quân hộ mất người thân này mà nói chẳng khác gì tuyết giữa mùa đông.

Có số bạc này, ít nhất họ cũng có thể sống ổn định trong vài năm.

Xử lý xong tiền thưởng và tiền trợ cấp, Dương Chính Sơn gọi Dương Minh Chí đến.

“Ngày mai con đến trường đưa đất hai con ngựa con tặng cho Chu tướng quân.”

“Dạ!”

Dương Minh Chí không nghĩ ngợi gì đã trực tiếp nhận lời.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, Dương Chính Sơn bảo hấn làm gì thì hấn làm theo.

Tiếp đó, Dương Chính Sơn lại gọi Dương Minh Thành đến.

“Những ngân phiếu này con cầm lấy!”

Hấn lấy ra phần lớn số tiền tích góp của mình, khoảng một nghìn rưỡi lượng.

“Cha, đây là làm sao vậy?”

Dương Minh Thành nhìn ngân phiếu có chút không dám nhận.

Mặc dù hiện tại hấn phụ trách sản nghiệp của Dương gia nhưng hấn vẫn chưa từng thấy nhiều ngân phiếu như vậy.

Dương Chính Sơn liếc hấn một cái, đồ nhát gan này, đến chút bạc này cũng không dám nhận.

“Ngày mai con theo ta đến quan thành một chuyến, mua vài gian cửa hàng ở vị trí tốt.”

“Mua cửa hàng?” Dương Minh Thành đầy bụng thắc mắc.

“Đúng vậy, chính là mua cửa hàng, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu!” Dương Chính Sơn khẳng định nói.

Từ năm ngoái khi Hồ tộc xâm nhập, trong quan thành đã có rất nhiều cư dân bỏ trốn, đặc biệt là sau khi chiến bại trong cuộc chinh phạt Hồ tộc, giá nhà cửa và cửa hàng ở quan thành gần như đã giảm xuống mức rẻ như cho.

Còn bây giờ Lương Trữ đã giành được thắng lợi lớn, tương lai quan thành chắc chắn sẽ hồi sinh, đặc biệt là cửa hàng, chắc chắn sẽ tăng giá.

Bởi vì quan thành không phải là một thành trì bình thường, cho dù toàn bộ dân chúng đều bỏ đi hết thì trong thành vẫn sẽ có hàng vạn tướng sĩ.

Thị trường kinh tế trong quan thành vốn là lấy tiêu dùng quân sự làm chủ, chỉ cần Trùng Sơn quan không có nguy cơ bị mất thì thị trường kinh tế trong quan thành chắc chắn sẽ phục hồi.

Dương Chính Sơn không phải muốn làm ăn buôn bán gì, hắn chỉ muốn chờ cửa hàng tăng giá, kiếm một khoản tiền.

“Sau khi mua cửa hàng thì đem cửa hàng treo ở nhà hành cho thuê, chỉ cho thuê một năm, sau đó nếu tình hình tốt thì bán đi.” Dương Chính Sơn đơn giản nói ra suy nghĩ của mình.

Chương 198: Gặp mặt Lương Trữ

Nếu không phải vì số bạc trong tay hắn quá ít, hắn thật sự muốn đầu cơ bất động sản ở quan thành.

“Ồ, con hiểu rồi!” Dương Minh Thành lúc này mới hiểu ra.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn liền dẫn theo Dương Minh Thành và Khương Hách đến quan thành.

Dương Minh Thành và Khương Hách đi đến nha hành mua cửa hàng, còn Dương Chính Sơn thì đến phủ Tổng Binh.

Phủ Tổng Binh nằm ở khu vực phía Bắc quan thành, khu vực đó có rất nhiều quan nha của trấn Trùng Sơn, lính canh vô cùng nghiêm ngặt, nếu không phải Dương Chính Sơn có lệnh bài của Chu Lan thì ngay cả chức quan phòng thủ như hắn cũng không thể tùy tiện vào.

Đến phủ Tổng Binh, Dương Chính Sơn nhờ lính gác báo dùm, người lính nhìn lệnh bài trong tay Dương Chính Sơn thì rất hòa nhã mời Dương Chính Sơn vào phòng trực ngồi.

Khoảng một khắc sau, một nam tử trẻ mặc đồ đen từ trong phủ đi ra.

“Dương đại nhân!” Hắn có chút không chắc chắn hỏi.

“Chính là hạ quan, không biết vị đại nhân này là...?” Dương Chính Sơn hạ thấp thái độ.

Không còn cách nào khác, chức quan phòng thủ của hắn ở Ngênh Hà đồn là lão đại nhưng ở đây hắn thật sự chẳng là gì cả.

Huống hồ, trước cửa thừa tướng có quan thất phẩm, trong phủ Tổng Binh ai cũng là đại gia, hẳn thấy mình vẫn nên khiêm tốn một chút, tránh rước họa vào thân.

“Không dám, tại hạ là tùy tùng của Hầu gia, Hồ Vạn, Hầu gia đã chờ Dương đại nhân ở trong sảnh rồi, xin mời Dương đại nhân!” Hồ Vạn rất hòa nhã nói.

Dương Chính Sơn cười cười, khách sáo nói: “Hồ tiểu huynh đệ mời!”

Sau đó, hai người một trước một sau đi vào phủ Tổng Binh, đi qua tiền viện vào trung viện.

Phủ Tổng Binh này lớn hơn quan nha của Dương Chính Sơn nhiều, chỉ riêng tiền viện đã có mấy gian nhà ngang, mỗi gian nhà ngang còn có biển hiệu, có cục khí giới, kho nghi trượng, kho xe ngựa, kho lễ nghi, kho quốc khố, sảnh quản lý ngựa, v.v.

Phủ Tổng Binh này quản lý toàn bộ quân vụ của trấn Trùng Sơn, số người cần thiết đương nhiên không ít, mà các cơ quan tương ứng cũng rất nhiều.

Còn trung viện, chính là nơi làm việc của các quan chức cao cấp trong phủ Tổng Binh, hậu viện mới là nơi ở của tổng binh Lương Trữ.

Vào trung viện, Hồ Vạn dẫn Dương Chính Sơn đến một sảnh đường tên là Thối Tư đường.

Trong sảnh, Lương Trữ ngồi bên bàn trà, vừa uống trà, vừa xem một quyển sách.

“Quan phòng thủ Ngênh Hà đồn Dương Chính Sơn bái kiến Hầu gia!”

Dương Chính Sơn chấp tay bái lạy.

Lương Trữ ngẩng đầu lên, lúc này Dương Chính Sơn mới thấy quyển sách trong tay Lương Trữ chính là quyển [Tam thập lục kế] do hắn viết.

“Dương Chính Sơn! Thì ra là ngươi!” Lương Trữ cười nói.

Dương Chính Sơn không hiểu câu “Thì ra là ngươi” này có ý gì nhưng hắn thấy sắc mặt của Lương Trữ rất ôn hòa, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Ngồi đi!”

“Hạ quan đứng là được!” Dương Chính Sơn không dám trước mặt Lương Trữ mà làm càn.

Hắn có thể rất tùy ý trước mặt Chu Lan, đó là vì hắn đã cứu Chu Lan, Chu Lan và hắn không chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là một loại quan hệ giống như bằng hữu.

Xã hội phong kiến, thứ

Lương Trữ là Thường Bình hầu siêu phẩm, còn hắn chỉ là một thiên hộ chính ngũ phẩm, trước mặt Lương Trữ, hắn vẫn chưa có tư cách làm như vậy.

Đừng nói gì đến bình đẳng, có bản lĩnh thì đi nói với lão hoàng đế rằng mọi người đều bình đẳng, xem lão ta có chém đầu ngươi không.

Lương Trữ cũng không miễn cưỡng, giơ quyển sách trong tay lên, hỏi: “Đây là do ngươi viết?”

“Chính là hạ quan viết!” Dương Chính Sơn mặt dày thừa nhận nhưng hắn không nói gì là tác phẩm vụng về hay tự hạ thấp [Tam thập lục kế].

Hắn không cho rằng mình có tư cách hạ thấp [Tam thập lục kế].

“Tam thập lục kế, dùng binh xử thế, đều có thể sử dụng, nếu có thể hiểu thấu quyền sách này, có lẽ thật sự có thể làm được tiên đoán như thần!” Lương Trữ nhìn chăm chăm vào Dương Chính Sơn.

Hắn còn có một câu chưa nói.

Nếu hiểu thấu [Tam thập lục kế] có thể tiên đoán như thần, vậy thì thân là tác giả của quyền sách này, có phải Dương Chính Sơn cũng có thể tiên đoán như thần không?

Dương Chính Sơn đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn: “Hầu gia khen nhầm rồi, bất kể là dùng binh hay xử thế đều ở con người, chứ không phải ở sách!”

Lương Trữ nhìn Dương Chính Sơn thật sâu: “Người nói rất đúng, tin sách còn không bằng không có sách!”

Nhưng hắn lập tức chuyển giọng, nói: “Có hứng thú theo ta không?”

Dương Chính Sơn hơi dơ ra.

Đây là đang chiêu mộ à?

Chiêu mộ trắng trợn như vậy, đúng là đánh hắn trở tay không kịp.

“Chu tướng quân đối với hạ quan có ơn tri ngộ, hạ quan vẫn muốn ở lại Kiến Ninh vệ.” Dương Chính Sơn im lặng một lát rồi từ chối.

“Chu Lan!” Lương Trữ như có điều suy nghĩ: “Thôi được, nếu như ngươi không muốn, vậy thì thôi!”

Hắn coi trọng Dương Chính Sơn, muốn giữ Dương Chính Sơn ở bên cạnh làm mưu sĩ, đương nhiên chức quan nên cho Dương Chính Sơn cũng sẽ không keo kiệt.

Chỉ là tranh giành người với Chu Lan, khiến hấn có chút kiêng dè, tính khí của vị tiểu thư phủ Ninh quốc công này không tốt lắm.

Lỡ như chọc giận Chu Lan, hấn cũng sợ Chu Lan tìm đến tận cửa.

Còn những người khác có tranh giành người hay không thì không liên quan đến hấn.

Chương 199: Gặp mặt Lương Trữ (2)

Nghĩ một lúc, Lương Trữ đi vào phòng trong, Dương Chính Sơn cũng không biết hắn đi làm gì, chỉ có thể đứng yên tại chỗ chờ đợi.

May là Lương Trữ không đi lâu, chỉ khoảng nửa khắc.

Đợi đến khi Lương Trữ quay lại, trong lòng hắn ôm một chồng sách lớn.

“[Tam thập lục kế] của ngươi đã giúp ta rất nhiều, lẽ ra ta cũng nên tặng ngươi một phần quà để tỏ lòng cảm tạ.”

“Những thứ khác ta cũng không nỡ tặng ngươi, những thứ này thì có thể tặng ngươi!”

Nói xong, hắn đặt chồng sách trước mặt Dương Chính Sơn.

Hành động này khiến Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Cảm ơn hắn? Tặng hắn một chồng sách?

Không thể tặng thứ gì thiết thực hơn sao! Vàng bạc châu báu, ta là người phạm tặc, thích những thứ phạm tặc này.

Hắn nghĩ trong lòng nhưng ánh mắt lại dừng ở quyển sách trên cùng của chồng sách đó.

Ngay lập tức hắn biết mình nông cạn.

Thứ mà đại lão tặng làm sao có thể là những sách kinh sử chỉ toàn chữ Hán được?

[Bát Quái Du Long]! Đây hẳn là bí kíp võ công nhỉ! Nghe tên thì hẳn là một loại thân pháp.

Chẳng lẽ toàn bộ đều là bí kíp võ đạo? Đôi mắt Dương Chính Sơn bỗng sáng lên.

Mặc dù rất nhiều công pháp của cảnh giới Đoán Thể và cảnh giới Hậu Thiên đều rất phổ biến, chỉ cần chịu bỏ bạc là có thể mua được.

Nhưng công pháp mà Lương Trữ lấy ra làm sao có thể so sánh được với những công pháp phổ biến kia.

Chồng sách này ước chừng có hơn hai mươi quyển, nếu toàn bộ đều là công pháp võ đạo thì đối với Dương Chính Sơn mà nói, đó cũng là một khoản tiền không nhỏ.

“Vậy hạ quan xin nhận!”

Dương Chính Sơn không đổi sắc mặt ôm chồng sách vào lòng nhưng trong lòng hẳn lại vô cùng vui vẻ.

Chuyến này không uổng công.

Ban đầu hẳn còn tưởng rằng chuyến đi này sẽ có chút phiền phức, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thấy Lương Trữ nhắc chén trà lên từ tốn uống, Dương Chính Sơn biết mình nên cáo lui.

“Nếu Hầu gia không còn gì dặn dò, hạ quan xin cáo lui trước!”

“Ừm.” Lương Trữ ngẩng đầu cười: “Hồ Vạn, tiễn Dương đại nhân!”

Hồ Vạn vẫn đứng ngoài cửa như một khúc gỗ bước vào: “Mời Dương đại nhân!”

Dương Chính Sơn một lần nữa chấp tay chào Lương Trữ, sau đó mới lui khỏi đại sảnh.

Sau khi rời khỏi phủ Tổng Binh, hắn không tìm được mà mở quyển sách trong lòng ra xem.

Bát Quái Du Long, Hồn Nguyên Đoán Thẻ quyết, Hồ Bôn Kinh Khí quyết, Dục Huyết đao pháp, Thiên Cơ thủ, v.v, hầu như phần lớn đều là công pháp võ đạo, có thân pháp, có luyện thể pháp, có kinh khí pháp, còn có đao pháp kiếm pháp nữa.

Như Thiên Cơ thủ là một loại thủ pháp ném ám khí.

Lần đầu tiên Dương Chính Sơn thấy nhiều công pháp võ đạo như vậy, hơn nữa xem ra đều là những công pháp không tệ, tốt hơn nhiều so với những công pháp hắn mua ở hiệu sách.

Những công pháp này hắn đều tương đương với Quỷ Ngưu kinh mà Chu Lan tặng hắn, tuy không thể coi là bí tịch thần công gì nhưng cũng là những công pháp hiếm có khó tìm.

Trở về tiểu viện ở quan thành, Dương Chính Sơn chui tọt vào thư phòng, bắt đầu tỉ mỉ xem xét những công pháp trong tay.

Hiện tại hắn đang tu luyện bốn loại công pháp: Quỷ Ngưu kinh, Thương pháp Dương gia, Trục Phong kiếm pháp và Kinh Thân bộ pháp.

Nhưng hắn chủ yếu tập trung vào Quỷ Ngưu kinh và Thương pháp Dương gia, còn Trục Phong kiếm pháp và Kinh Thân bộ pháp, hắn chỉ tu luyện qua loa, miễn cưỡng coi như nhập môn.

Thương pháp Dương gia tuy là cơ sở nhưng lại là kỹ thuật chiến đấu trên chiến trường, rất hữu dụng đối với Dương Chính Sơn.

So sánh ra thì Trục Phong kiếm pháp và Kinh Thân bộ pháp giống như một loại gia vị khi Dương Chính Sơn tu luyện thấy nhàm chán.

Không phải hấn không muốn tu luyện những công pháp khác, mà là hấn chưa tìm được công pháp nào thực sự hữu dụng với mình nên cũng không muốn mất tập trung để luyện mấy thứ lộn xộn.

Bây giờ hấn đã có nhiều công pháp như vậy, hấn có thể chọn một hoặc hai công pháp hữu dụng để tu luyện.

Dương Chính Sơn xem hết tất cả các công pháp, tìm hiểu đặc điểm và tính chất của từng công pháp, cuối cùng chọn ra hai công pháp phù hợp để tu luyện.

Hấn là võ quan, công pháp tu luyện đương nhiên phải chú trọng vào chiến đấu trên chiến trường, không nên giống như những võ giả giang hồ, chọn những công pháp chú trọng kỹ thuật.

Tất nhiên, không phải nói những công pháp khác vô dụng, với tư cách là một gia tộc võ đạo, sự tích lũy về công pháp chính là biểu hiện của nền tảng.

Nếu Dương Chính Sơn muốn biến Dương gia thành một thế gia võ đạo thì cần phải có nhiều công pháp võ đạo làm nền tảng.

Càng có nhiều công pháp thì con cháu trong gia tộc sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Vì vậy, cho dù Dương Chính Sơn không dùng đến những công pháp này, hấn cũng có thể giữ lại để truyền lại cho con cháu, đợi đến khi Dương Vân Tuyết, Lâm Triển và những người khác trở thành võ giả, họ có thể chọn công pháp mà mình thích hoặc phù hợp để tu luyện.

Còn hai công pháp mà hấn chọn hiện tại lần lượt là Hỗn Nguyên Đoán Thể quyết và Thiên Cơ thủ.

Hỗn Nguyên Đoán Thể quyết không phải là công pháp của cảnh giới Đoán Thể, mà là một công pháp để võ giả cảnh giới

Hậu Thiên rèn luyện thể phách.

Tu luyện võ đạo bước vào cảnh giới Hậu Thiên không có nghĩa là không cần rèn luyện thể phách nữa.

Trên thực tế, bất kể ở cảnh giới nào, thể phách vẫn là nền tảng quan trọng nhất trong tu luyện võ đạo.

Chương 200: Hồn Nguyên Đoán Thể pháp, Thiên Cơ thủ

Vì có nước linh tuyền, thể chất của Dương Chính Sơn vốn đã vượt xa các võ giả cùng cảnh giới, nếu hắn tu luyện thêm Hồn Nguyên Đoán Thể quyết, thể chất của hắn rất có thể sẽ đạt đến một mức độ vô cùng kinh người.

Còn Thiên Cơ thủ, đây là một kỹ thuật sử dụng ám khí, chủ yếu rèn luyện lực lượng và sự linh hoạt của cánh tay, cổ tay, lòng bàn tay, đồng thời cũng có nhiều kỹ thuật sử dụng ám khí.

Dương Chính Sơn không muốn luyện ám khí, hắn coi trọng Thiên Cơ thủ vì nó có thể rèn luyện lực lượng của cánh tay, cổ tay và lòng bàn tay, điều này rất có lợi cho việc hắn ném lao ngắn.

Xác định được công pháp sẽ tu luyện, Dương Chính Sơn cất những công pháp khác đi, sau đó lại nghiên cứu kỹ Hồn Nguyên Đoán Thể quyết và Thiên Cơ thủ trong nửa ngày.

Mãi đến khi Dương Minh Thành và Khương Hách trở về, hắn mới dừng lại.

“Cha, con đã mua được tổng cộng bảy cửa hàng!”

Dương Minh Thành đặt sáu tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu đất đai trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn xem xét, thấy những cửa hàng này đều ở những vị trí đắc địa, hơn nữa mỗi cửa hàng đều không thua

kém tiệm vải của La Thường.

Một nghìn năm trăm lượng bạc mua được bảy cửa hàng, trung bình mỗi cửa hàng chỉ hơn hai trăm lượng.

Dương Chính Sơn chưa từng để ý đến giá cả cửa hàng ở quan thành trước đây nhưng hắn biết rằng giá như vậy chắc chắn là rất rẻ, bởi vì giá cửa hàng ở huyện thành An Ninh còn cao hơn thế này.

Huyện thành An Ninh có bao nhiêu người?

Chỉ riêng quan thành đã có ba bốn vạn tướng sĩ, còn có rất nhiều quan nha và phủ đệ của các quan viên, mỗi quan nha đều có rất nhiều quan lại và lính tráng, mỗi phủ đệ của quan viên đều có rất nhiều người thân và nô bộc.

Về sau, giá của những cửa hàng này không cần khôi phục về mức ban đầu mà chỉ khôi phục đến mức bảy tám phần như trước, Dương Chính Sơn có thể kiếm được vài trăm lượng bạc.

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng: “Các con đi nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa chúng ta ăn trưa xong rồi về!”

“Vâng!”

Dương Minh Vũ đáp một tiếng, rồi cùng Khương Hách lui khỏi thư phòng.

Bữa trưa là do hầu cận Ngô Đại bên cạnh Dương Minh Vũ mua ở tửu lâu, mọi người ăn một bữa đơn giản, rồi rời khỏi quan thành.

Trên đường trở về quan thành, Dương Chính Sơn tiện đường tuần tra một lượt các trụ lửa và trụ khói ở dọc đường.

Xuân canh kết thúc, một đợt huấn luyện mới lại bắt đầu.

Binh lính mới vẫn đến Nghênh Hà đồn để huấn luyện nhưng binh lính cũ sẽ ở lại trụ lửa và trụ khói để huấn luyện.

Đối với binh lính cũ, Dương Chính Sơn cũng khuyến khích họ tu luyện, đồng thời còn đưa ra một loạt các tiêu chuẩn khen thưởng, đặc biệt là trở thành võ giả, không chỉ có thể nhận được tiền thưởng mà còn được tăng lương.

Vì vậy, bây giờ mọi người đều rất nhiệt tình tu luyện.

Đi liên tiếp hai trụ lửa và sáu trụ khói, Dương Chính Sơn cảm thấy rất hài lòng.

Đợi hắc trở về Nghênh Hà đồn thì đã là lúc hoàng hôn.

“Gia gia, gia gia ~~”

Vừa bước vào hậu viện, tiểu tử Dương Thừa Nghiệp đã chạy đến với vẻ mặt vui vẻ.

Phía sau hắn còn theo một cục thịt Dương Thừa Mậu.

Cùng với việc điều kiện sống của Dương gia ngày càng tốt hơn, thân hình của mọi người cũng ngày càng đầy đặn hơn.

Người lớn thì còn đỡ, vì Dương Chính Sơn yêu cầu mọi người đều phải tu luyện nên ngoài Vương thị ra, những người khác chỉ có thể coi là rắn chắc, chứ không thể coi là béo.

Tiểu hài tử thì khác, không chỉ cao lớn rất nhanh, mà cả thân hình cũng phát triển theo chiều ngang.

Đặc biệt là Dương Thừa Mậu và Dương Thanh Uyển, hai tiểu hài tử này béo như tượng phúc trên tranh tết.

Nhưng dù chúng có béo đến đâu, Dương Chính Sơn vẫn có thể nhẹ nhàng bế chúng.

Mỗi tay một đứa, Dương Chính Sơn bế chúng lên khỏi mặt đất, ôm vào lòng.

“Hôm nay các con có ngoan ngoãn nghe lời không?”
Dương Chính Sơn vừa đi về phía chính sảnh vừa hỏi.

“Gia gia, con và đệ đệ ngoan lắm!” Dương Thừa Nghiệp bấu môi, nói.

Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu thực sự rất ngoan, mặc dù có bản tính hiếu động của trẻ con nhưng chúng cũng thích luyện võ, hầu như ngày nào cũng theo Dương Vân Tuyết luyện võ nửa tiếng.

Mặc dù chỉ là vung vẩy cây giáo gỗ nhỏ trông hơi buồn cười nhưng chúng luyện rất nghiêm túc.

“Ha ha, các con đều là hài tử ngoan!” Dương Chính Sơn cười vui vẻ nói.

Đi vào chính sảnh, Dương Chính Sơn tháo chiếc bao ở sau lưng xuống, công pháp bên trong tạm thời đặt ở phòng ngủ, đợi tối hẳn sẽ cất vào không gian linh tuyến.

Ngoài công pháp ra, hắn còn mang về một số điểm tâm, đều là để cho bốn tiểu hài tử ăn.

Nhìn thấy điểm tâm, hai đứa nhỏ lập tức không rời mắt được.

“Gia gia ~~” Dương Thừa Mậu tròn mắt nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn bế nó lên ghế, nói: “Ăn đi!”

Thấy hai hài tử ăn ngon lành, Dương Chính Sơn cũng không quên đại tôn nữ và đồ đệ nhỏ của mình, hắn đi ra ngoài lại bế Dương Thanh Uyển và Vương Minh Triết vào, để bốn tiểu hài tử ngồi cùng nhau trên bàn ăn điểm tâm, đồng thời còn chuẩn bị cho chúng một ít nước linh tuyến để uống.

Còn tiểu tôn tử mới sinh được ba tháng, Dương Chính Sơn đặt tên là Dương Thừa Hiền, chỉ là tiểu tôn tử còn quá nhỏ, vẫn luôn ở trong phòng, Dương Chính Sơn cũng không tiện ngày nào cũng đến viện phía Tây để thăm nó.

Còn ngoại tôn của hắ, Dương Chính Sơn lấy một phần
điểm tâm để Khương Hách mang về cho Tiểu Khương Ninh
ăn.

Chương 201: Hồn Nguyên Đoán Thể pháp, Thiên Cơ thủ (2)

Đúng rồi, Dương Vân Yên lại mang thai!

Ngay khi Dương Chính Sơn đang chiến đấu ở Lâm Quan đồn, Dương Vân Yên được chẩn đoán là đã mang thai hai tháng.

Nói cách khác, năm nay, Dương Chính Sơn lại có thêm một ngoại tôn hoặc ngoại tôn nữ.

May mà bây giờ Dương Chính Sơn đã thích nghi rồi, đừng nói là thêm một đứa, cho dù thêm mười tám đứa, hắn cũng thấy rất bình thường.

Bữa tối do thê tử của Ngô Hải là Lý thị nấu, tay nghề nấu ăn của Ngô Lý thị tốt hơn Vương thị rất nhiều.

Một bữa cơm có cá luộc, cá kho, chân giò hầm, thịt kho tàu, mộc nhĩ xào trứng và một nồi canh cá diếc đậu phụ.

Sở dĩ có nhiều cá như vậy là vì hôm qua binh lính trong đồn đã đánh bắt được rất nhiều cá ở sông Nghênh, Dương Chính Sơn đã làm chủ và chia cho mọi người, nhà hắn cũng được không ít.

Lợn là do đồn tự nuôi, mười ngày giết một con, bán với giá rẻ trong đồn, gà, trứng, dê cũng vậy.

Hiện tại, quân hộ ở Nghênh Hà đồn tuy không thể bữa nào cũng có thịt nhưng cách vài ngày ăn một bữa thịt vẫn không thành vấn đề.

Ăn xong bữa tối, mọi người đều tản đi, chỉ có Dương Minh Chí ở lại.

“Có chuyện gì à?”

Dương Chính Sơn hỏi.

“Cha, Minh Vũ huynh nói chuyện mở rộng Nghênh Hà đồn đã chuẩn bị xong rồi, có thể khởi công chưa?” Dương Minh Chí nói.

Vốn chuyện này nên nói trong quan nha nhưng chiều nay Dương Chính Sơn đi quan thành, đến tối mới về, Dương Minh Vũ đành nhờ Dương Minh Chí hỏi giúp.

“Vậy thì chọn ngày hoàng đạo tốt để khởi công đi!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Mở rộng đồn là ý tưởng mà Dương Chính Sơn đã có từ năm ngoái, trước kia quân hộ ở Nghênh Hà đồn chỉ có hơn trăm hộ, trong đồn còn khá rộng rãi nhưng bây giờ Nghênh Hà đồn đã có hơn ba trăm hộ quân, lại còn có rất nhiều chuồng ngựa, chuồng lợn, chuồng gà các loại, chen chúc chật ních.

Thậm chí bên ngoài đồn còn phải dựng riêng một doanh trại làm nơi đóng quân cho kỵ binh.

Dương Chính Sơn định mở rộng Nghênh Hà đồn, ít nhất cũng phải ở được năm trăm hộ, như vậy kỵ binh bên ngoài cũng có thể ở trong đồn, cho dù không đưa gia đình đến thì họ cũng có thể ở thoải mái hơn.

“Chuyện này, tiền lương có thể không đủ!” Dương Minh Chí nói.

“Không đủ!” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên: “Sao lại không đủ?”

Trước đó, số tiền thưởng mà Chu Lan mang đến, Dương Chính Sơn còn giữ lại một nghìn lượng, số lương thực mua

năm ngoái, đến giờ vẫn còn rất nhiều.

Ngoài ra, mùa đông này bán than củi cũng kiếm được không ít tiền.

Theo lý mà nói, bây giờ Nghênh Hà đồn phải có tiền có lương mới đúng.

“Cha, con và Minh Vũ huynh tính toán rồi, nếu thuê người mở rộng đồn thì cần khoảng một nghìn năm trăm lượng bạc, cộng thêm tiền ăn thì cũng phải tiêu tốn rất nhiều lương thực.”

“Lương thực hiện tại vẫn đủ nhưng sau này chúng ta không phát lương thực nữa!”

Dương Minh Chí giải thích.

Dương Chính Sơn thực sự không tính toán xem mở rộng đồn cần tốn bao nhiêu tiền lương.

Nhưng nếu như Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ đã tính rồi thì hẳn cũng không cần tính lại nữa.

Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ và những người khác đều do hắn dạy toán, vì vậy hắn rất hiểu năng lực của Dương Minh Chí và Dương Minh Vũ.

“Vậy thì bán một vài con ngựa đi! Còn những thứ lộn xộn kia cũng bán hết đi!” Dương Chính Sơn nghĩ đến đồng chiến lợi phẩm chất đầy kho, rồi nói.

Trận chiến ở sông Nghênh, trận chiến ở Lâm Quan đồn, bọn họ đã thu được không ít chiến lợi phẩm.

Chỉ riêng ngựa chiến đã có hơn hai trăm con, ngoài ra còn có đủ loại binh khí, áo giáp và một số đồ vật nhỏ. Giữ lại nhiều thứ như vậy cũng vô dụng, không bằng bán đi.

“Cha, ngựa chiến cũng bán ư?” Dương Minh Chí có chút không nỡ với những con ngựa chiến đó.

“Bán đi, Chu tướng quân đã hứa sẽ cho chúng ta thêm ba trăm con ngựa chiến.” Dương Chính Sơn cười nói.

Năm ngoái trước khi luyện binh, Chu Lan đã nói rằng chỉ cần hấn có thể huấn luyện ra ba trăm kỵ binh tinh nhuệ thì sẽ cho hấn thêm ba trăm con ngựa chiến.

Mà hiện tại, mặc dù kỵ binh dưới trướng hấn đã tổn thất nghiêm trọng nhưng với những gì đã thể hiện trên chiến trường trước đó, đủ để được gọi là kỵ binh tinh nhuệ.

“Vậy thì tốt!”

Dương Minh Chí nghe nói Chu Lan sẽ cho họ thêm ba trăm con ngựa chiến, lập tức vui mừng.

“Đến lúc đó, bảo đại ca của con cũng đi chọn một số con nuôi ở trại ngựa, coi như chúng ta tạm mượn của quan nha.” Dương Chính Sơn nói.

Đây được coi là lợi dụng chức vụ để trục lợi nhưng hấn không hề cảm thấy có gì không ổn.

Hai trận chiến, hấn đều ra sức rất nhiều, được chia nhiều chiến lợi phẩm hơn cũng là điều nên làm.

Nói đi cũng phải nói lại, hấn không phải muốn chiếm không, chỉ là mượn tạm thôi, đợi nuôi những con ngựa chiến đó vài tháng, đến lúc đó sẽ để trại ngựa bán đi.

Hấn chỉ muốn kiếm chênh lệch giá thôi, đến lúc đó sẽ dùng bạc để bù vào khoản lỗ này.

Nếu không phải bây giờ hấn không có bạc trong tay, hấn hoàn toàn có thể biến tất cả ngựa chiến thành của nhà mình.

“Được! Con sẽ đi nói với đại ca ngay, bảo huynh ấy ngày mai đi chọn ngựa.” Dương Minh Chí nói.

Việc bán ngựa chiến không cần vội, dù sao thì hiện tại
Nghênh Hà đồn vẫn còn tiền, giai đoạn đầu của việc mở rộng
hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ngày hai mươi ba tháng tư năm Thừa Bình thứ hai mươi
lăm, thích hợp để động thổ, cầu phúc, an táng, tế lễ.

Chương 202: Mở rộng Nghênh Hà đồn

Dưới sự chỉ huy của Dương Chính Sơn, Nghênh Hà đồn bắt đầu động thổ mở rộng.

Lần mở rộng Nghênh Hà đồn này không phải là mở rộng ra bên ngoài một vòng, mà là phá bỏ bức tường phía Bắc, trực tiếp mở rộng về phía Bắc một trăm năm mươi trượng, gần đến bãi sông Nghênh.

Đồng thời với việc mở rộng, đồn trại cũng sẽ được quy hoạch lại.

Phải xây dựng lại đài báo hiệu, phải nâng cao và làm dày tường thành, phần lớn khu vực mới xây dựng đều được quy hoạch thành khu dân cư, chuồng lợn, chuồng dê và chuồng gà trước quan nha đều được đổi thành chuồng ngựa, một phần khu dân cư cũ sẽ được đổi thành chuồng gà, chuồng lợn và chuồng dê.

Đồng thời sẽ dẫn nước sông Nghênh vào hào, tạo thành một con hào rộng hai trượng, mở hai cổng thành ở hai bên Đông và Tây.

Theo quy hoạch của Dương Chính Sơn, Nghênh Hà đồn trong tương lai tuy không được tính là một tòa thành nhưng quy mô sẽ lớn hơn phần lớn các trấn, nhỏ hơn huyện thành An Ninh khoảng một chút.

Huyện thành An Ninh dài hơn ba dặm về phía Đông Tây, rộng hai dặm về phía Nam Bắc, đi vòng quanh thành cũng chỉ hơn mười dặm.

Còn Nghênh Hà đồn trong tương lai, chiều dài Bắc Nam sẽ đạt một nghìn mét, chiều rộng Đông Tây hơn sáu trăm mét, chu vi thành khoảng sáu dặm.

Sau này Nghênh Hà đồn không chỉ đơn thuần là một đồn trại, mà còn là trung tâm kinh tế của vùng xung quanh ba mươi dặm.

Dương Chính Sơn đã quy hoạch riêng một khu buôn bán ở vị trí cổng Đông, có khoảng hơn hai mươi cửa hàng.

Sau này quân hộ của các đồn trại, trụ lửa và trụ khói xung quanh muốn mua thứ gì đó, không cần phải đến quan thành hoặc đến huyện Trường Lĩnh ở phía Nam nữa, mà hoàn toàn có thể đến Nghênh Hà đồn.

Cửa hàng chỉ cho thuê, không bán, cũng coi như tăng thêm một khoản thu nhập cho quan nha.

Đến lúc đó có thể giao cửa hàng cho quân hộ trong đồn muốn kinh doanh, kinh doanh trong đồn chắc chắn không làm ăn lớn được, nhiều nhất chỉ đủ nuôi sống gia đình, Dương Chính Sơn không cần phải tranh giành với họ.

Tất nhiên, nhiệm vụ chính của quân hộ là đồn điền, cho dù họ có kinh doanh thì cũng không được bỏ bê đồn điền.

Việc mở rộng đồn trại không phải là chuyện nhỏ, Dương Chính Sơn cần phải báo cáo với Vệ ti nha môn của Kiến Ninh vệ, sau khi được chấp thuận mới có thể mở rộng.

Có Chu Lan ở đó, việc chấp thuận chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng đối với việc Dương Chính Sơn mở rộng đồn trại, rất nhiều quan viên của Kiến Ninh vệ đều cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng có rất nhiều quan viên tỏ ra rất khinh thường.

Trong mắt họ, Dương Chính Sơn chính là đang lo chuyện bao đồng.

Có nhiều bạc như vậy, không nghĩ cách để nhét vào túi mình, lại có thể nghĩ đến việc mở rộng đồn trại.

Chúng ta là võ quan, không phải văn quan, không cần công trạng trị vì đất nước, chỉ cần có thể sống tạm được là được, hà tất phải lo lắng làm những việc vô nghĩa này.

Đúng vậy, trong mắt họ, những gì Dương Chính Sơn làm đều là những việc vô nghĩa.

Mặc dù Dương Chính Sơn không ở Kiến Ninh vệ nhưng một số lời khó nghe vẫn truyền đến tai hắn.

“Cha, đáng ghét nhất là quan phòng thủ của Thường Lâm đồn là Đoàn Hòa Thuận, hắn lại có thể nói cha là người mua danh chuộc tiếng, giả nhân giả nghĩa!”

Trong thư phòng, Dương Minh Chí đứng trước mặt Dương Chính Sơn, có chút tức giận nói.

Hôm qua hắn lại đến Kiến Ninh vệ một chuyến, kết quả là nghe được rất nhiều lời chua ngoa nhắm vào cha ruột của mình, vì vậy hắn còn tiến lên lý luận một phen với đám khốn nạn nói bậy nói bạ kia.

“Thế thì sao?” Dương Chính Sơn nhấp một ngụm trà, giọng điệu bình thản hỏi.

“Cha nên cho bọn họ một bài học! Những người khác chỉ bàn tán sau lưng nhưng Đoàn Hòa Thuận lại có thể nói như vậy trước mặt mọi người, thậm chí còn cố tình truyền lời ra ngoài, đây chính là cố ý nhắm vào cha!” Dương Minh Chí không ngốc, hắn đã sớm đoán được tâm tư của Đoàn Hòa Thuận.

Những người khác nhiều nhất chỉ nói vài câu chua ngoa, cho dù không đồng tình cũng sẽ không công khai phản đối Dương Chính Sơn.

Nhưng Đoàn Hòa Thuận này thì khác, hẳn ta lại rêu rao khắp nơi, như thể sợ Dương Chính Sơn không biết vậy.

“Vậy con cho rằng tại sao hẳn lại nhắm vào cha?” Dương Chính Sơn ngắc đầu hỏi.

Dương Minh Chí hơi sững sốt, sau đó cau mày.

Tại sao Đoàn Hòa Thuận lại nhắm vào Dương Chính Sơn? Trước đây bọn họ chưa từng gặp mặt, cũng không có mâu thuẫn gì.

Thường Lâm đồn ở phía Nam của Kiến Ninh vệ, cách Nghênh Hà đồn tới tám mươi dặm, Nghênh Hà đồn thế nào cũng không ảnh hưởng đến Thường Lâm đồn.

Theo lẽ thường, hai bên không có thù oán, tại sao Đoàn Hòa Thuận lại chủ động nhảy ra gây chuyện? Dương Minh Chí không nghĩ ra: “Cha, tại sao?”

Dương Chính Sơn vuốt râu, nhàn nhạt nói: “Người mà bọn họ nhắm vào không phải là cha mà là Chu tướng quân!”

“Chu tướng quân?” Dương Minh Chí càng không hiểu.

Nếu muốn nhắm vào Chu tướng quân, tại sao lại phải đối phó với Dương Chính Sơn? Dương Chính Sơn thâm than thở, tiểu tử này vẫn còn quá trẻ, quá ngây thơ, nhìn nhận sự việc chỉ thấy vẻ bề ngoài.

Đoàn Hòa Thuận chỉ là một quan phòng thủ, lại là một quan phòng thủ không liên quan gì đến Dương Chính Sơn, hẳn rảnh rỗi đến mức nào mới đi trêu chọc Dương Chính Sơn? Còn nói Đoàn Hòa Thuận nhắm vào Chu Lan, lời này đúng mà cũng không đúng.

Nói đúng ra hẳn làm như vậy chính là đang thăm dò Chu Lan, Dương Chính Sơn là người của Chu Lan, đây là chuyện mà cả Kiến Ninh vệ đều biết.

Chương 203: Mở rộng Nghênh Hà đồn (2)

Nhắm vào Dương Chính Sơn chính là nhắm vào Chu Lan, đạo lý này cũng rất đơn giản.

Nói một cách đơn giản, Dương Chính Sơn đã ôm chặt đùi Chu Lan, cũng chính là buộc mình vào con thuyền của Chu Lan.

Chu Lan tốt, hắn sẽ vô lo vô nghĩ, nếu Chu Lan gặp phiền phức, hắn cũng sẽ gặp rắc rối.

Còn nếu hắn xảy ra vấn đề, Chu Lan phải giúp hắn gánh vác.

Tất nhiên, đây tuyệt đối không phải là việc mà Đoàn Hòa Thuận - một quan phòng thủ nhỏ bé - làm ra để thăm dò Chu Lan, chắc chắn còn có những người ủng hộ khác đứng sau.

Lý do xuất hiện sự thăm dò như vậy, thật ra cũng rất đơn giản.

Gần đây, Chu Lan đang ra sức thanh trừng sâu một trong Kiến Ninh vệ, sau khi quân Hồ xâm nhập vào năm nay, Chu Lan đã giơ dao đồ tể trong nội bộ Kiến Ninh vệ.

Chỉ trong vòng một tháng, đã có hơn mười quan phòng thủ, quan đồn trại bị nàng xử lý.

Mà bước tiếp theo nàng muốn xử lý chính là những quan lớn trong Vệ ti nha môn, cùng các quan thủ thành và quan tuần tra các thành.

Bất giữ vài quan đồn trại và quan phòng thủ, những người đó còn có thể chịu đựng nhưng khi lưỡi dao đồ tể kề sát cổ họ, họ không thể không nhảy ra.

Nhưng dù sao Chu Lan cũng có hậu thuẫn vững chắc, bọn họ không dám đối đầu trực diện với Chu Lan nên đành nhắm vào thân tín của Chu Lan.

Gây thêm chút phiền phức cho Chu Lan, khiến Chu Lan không còn thời gian để chú ý đến những chuyện khác, hoặc khiến Chu Lan biết khó mà lui.

“Thủ đoạn của Chu tướng quân quá tàn nhẫn, khiến cho kẻ nào đó không ngồi yên được!”

“Bây giờ bọn chúng chỉ mới thăm dò, tiếp theo có lẽ chúng sẽ hành động thật rồi!”

Dương Chính Sơn vuốt râu nói.

Chu Lan làm việc luôn như sấm sét, thẳng thắn, căn bản không biết vòng vo tam quốc.

Điều này có liên quan đến xuất thân của nàng, xuất thân từ phủ Ninh quốc công, khiến nàng có đủ tự tin để đối mặt với mọi chuyện, cũng khiến nàng hình thành tính cách thẳng thắn.

Trước kia, khi nàng còn ở Trần Tiêu doanh, tính cách này không gây ra quá nhiều phiền phức nhưng bây giờ nàng là tham tướng Kiến Ninh vệ, dưới trướng ản chứa không ít yêu ma quỷ quái, tính cách thẳng thắn như vậy ngược lại sẽ khiến bản thân nàng rơi vào rắc rối.

“Bọn chúng là ai?” Dương Minh Chí hơi hiểu ý của Dương Chính Sơn nhưng hắn vẫn không nhìn rõ được tình hình.

Ánh mắt Dương Chính Sơn dần trở nên sâu thẳm: “Kiến Ninh vệ quản lý năm đồn phòng thủ, một vệ chỉ huy sứ ti!

Những người dám nhắm vào Chu tướng quân, cũng chỉ nằm trong số mấy người này.”

Vệ chỉ huy sứ ti có một vệ chỉ huy sứ, hai đồng tri chỉ huy sứ, cộng thêm năm đồn phòng thủ, nói cách khác những người thực sự dám ra tay chỉ có tám người này.

Còn những người khác, căn bản không đủ tư cách.

“Sử chỉ huy Kiến Ninh vệ Chung Loan, người này xuất thân từ phủ Thành Ý Bá, hắn là thế gia, hắn không dám động vào râu hùm phủ Ninh

“Thủ bị thành Ninh Châu là Mộc Thu, ba năm trước mới được điều đến thành Ninh Châu, hắn không có quan hệ quá sâu ở Kiến Ninh vệ.”

“Thủ bị thành Bình Châu là Kỷ Hạ, năm ngoái mới nhậm chức, lại được Thường Bình hầu tiến cử, hắn càng không có lý do gì làm những chuyện tự chuốc lấy phiền phức này.”

“Thủ bị Tĩnh Hồ đồn Trương Nham, hắn là thân đệ tử (cháu ruột) của Trương Thủ Vọng, có lẽ là một lòng với Chu tướng quân.”

“Còn lại chỉ có đồng tri chỉ huy sứ Kiến Ninh vệ Lưu Quỳnh và Diệp Triệu Quyền, thủ bị Xích Sơn đồn Cừ Trăn, thủ bị thành Thụy Châu là Quan Sơn Hà.”

“Ngoài bọn họ ra~~”

Dương Chính Sơn gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trầm ngâm nói: “Đằng sau có lẽ còn có binh bị đạo Liêu Đông là Tạ Vân Xuyên.”

Đối với Kiến Ninh vệ, hắn còn tương đối hiểu rõ nhưng liên quan đến Binh bị nha môn và An sát sứ ti thì hắn không hiểu nhiều lắm.

Thật ra những lời này hấn không cần nói ra, chỉ cần âm thầm suy ngẫm trong lòng là được.

Hấn nói cho Dương Minh Chí nghe là để bồi dưỡng cho Dương Minh Chí cách suy nghĩ về sự việc.

Dương Minh Chí thông minh nhạy bén, mưu lược hơn hấn Dương Minh Thành nhưng xuất thân thấp kém, kiến thức hạn hẹp đã hạn chế tư duy của hấn.

Trong nhiều trường hợp, hấn chỉ có thể nhìn thấy bề mặt, không thể phát hiện ra những mâu thuẫn và vấn đề sâu xa.

Từ trước đến nay, Dương Chính Sơn vẫn luôn bồi dưỡng ba huynh đệ Dương gia theo những hướng khác nhau, Dương Minh Thành tính tình thật thà, vậy thì để hấn phụ trách sản nghiệp của gia đình, tuy hấn không thể mưu tính nhiều cho Dương gia nhưng hấn lại có ưu điểm là nghe lời, Dương Chính Sơn bảo hấn làm gì thì hấn làm vậy.

Dương Minh Chí thông minh nhạy bén, có chút mưu lược, Dương Chính Sơn liền dẫn hấn vào quan trường, mưu cầu một tương lai.

Dương Minh Hạo tính tình hoạt bát, nói năng làm việc có phần không suy nghĩ nhưng hấn có một ưu điểm, đó là tuổi còn nhỏ, Dương Chính Sơn có thể bồi dưỡng hấn trở thành một cường giả về võ đạo.

Nhìn tính cách vào năm bảy tuổi.

Bản tính của ba huynh đệ đã hình thành, Dương Chính Sơn không thể thay đổi bản tính của họ, chỉ có thể hướng dẫn họ phát triển theo hướng sở trường của mình.

Thật ra người mà Dương Chính Sơn chú trọng bồi dưỡng là thế hệ thứ ba của Dương gia, tức là đám Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu.

Tuổi bọn họ còn nhỏ, Dương Chính Sơn có rất nhiều thời gian để bồi dưỡng bọn họ.

Chương 204: Mở rộng Nghênh Hà đồn (3)

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, trong lòng Dương Minh Chí cũng có chút tính toán.

“Cha, con thấy Tạ Vân Xuyên và Quan Sơn Hà có khả năng hơn!”

“Vì sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Con nghe nói Tạ Vân Xuyên và Quan Sơn Hà là thông gia, nữ nhi của Quan Sơn Hà đã gả cho nhị tử của Tạ Vân Xuyên.”

“Hơn nữa con còn nghe nói Tạ Vân Xuyên có chút quan hệ với phủ Khánh Vương!”

Dương Minh Chí hạ thấp giọng, cẩn thận nói.

Ánh mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại.

Những tin tức vừa này, chỉ có Dương Minh Chí mới có thể nghe ngóng được.

Hắn ở Kiến Ninh vệ nửa năm năm ngoái không phải là vô ích, có một số tin tức ẩn mật, hắn còn biết nhiều hơn cả Dương Chính Sơn.

“Tạ Vân Xuyên có quan hệ với phủ Khánh Vương ư? Con nói thật chứ?”

“Chuyện này~” Dương Minh Chí có chút không chắc chắn nói: “Chắc là thật, nghe nói Tạ Vân Xuyên cứ đến dịp lễ tết là lại tặng lễ cho phủ Khánh Vương, hơn nữa mỗi lần tặng cũng không ít.”

Hắn cũng chỉ nghe người ta nói lại nhưng hắn tin vào những tin tức mình nghe được.

“Phủ Khánh Vương!”

Dương Chính Sơn cúi đầu chìm vào im lặng.

Hoàng tộc của hoàng triều Đại Vinh có địa vị cao quý nhưng phần lớn hoàng tộc chỉ có hư danh, không có thực quyền.

Khánh Vương là thân vương, thân phận tôn quý không cần phải nói nhưng chế độ đối với thân vương của Đại Vinh là phong đất phong hầu chứ không ban đất, phong tước chứ không cai quản dân, hưởng lộc chứ không quản việc.

Nếu không quản việc thì không có nhiều giao thoa với quan lại, quan lại cũng không cầu cạnh đến họ, vì vậy phần lớn quan lại đối với hoàng tộc đều là thái độ kính trọng chứ không gần gũi.

Lẽ ra Tạ Vân Xuyên hoàn toàn không cần dây dưa với Khánh Vương, hắn là binh bị đạo Liêu Đông, lại là phó Án sát sứ ti sứ Liêu Đông, quan chức chính tam phẩm, với thân phận của hắn mà dây dưa với Khánh Vương thì chỉ có hại chứ không có lợi.

Dương Chính Sơn cảm thấy trong đó có ẩn tình mà hắn không biết, chỉ là thiếu thông tin, nhất thời hắn cũng không nhìn thấu.

“Con~”

Dương Chính Sơn mở miệng, vốn định bảo Dương Minh Chí đến Kiến Ninh vệ tìm hiểu thêm về mối quan hệ giữa Tạ Vân Xuyên và Khánh Vương nhưng lời đến bên

Khánh Vương này tuy không có quyền nhưng dù sao cũng là thân vương, hắn chỉ là một quan phòng thủ, không thể tùy

tiện điều tra.

Chuyện này phải nhờ Chu Lan giải quyết.

Hắn suy nghĩ một lát, đi đến sau án thư, cầm bút viết một bức thư.

“Ngày mai con đưa bức thư này cho Chu tướng quân!”

Chuyện này nếu không liên quan đến Khánh Vương thì không sao, nếu liên quan đến Khánh Vương thì không phải là chuyện nhỏ.

Chính hắn chắc chắn không xử lý được, e rằng ngay cả Chu Lan cũng khó xử lý.

Cụ thể thế nào, còn phải xem Chu Lan có ý kiến gì.

Sáng sớm hôm sau, Dương Minh Chí đã dẫn theo hơn mười kỵ binh đến Kiến Ninh vệ nhưng chiều hôm đó Dương Minh Chí đã trở về.

Chu Lan chỉ bảo hắn mang về cho Dương Chính Sơn một câu, đó là không cần quản những chuyện lộn xộn đó, chỉ cần chuyên tâm mở rộng Nghênh Hà đồn là được.

Nhận được hồi âm của Chu Lan, Dương Chính Sơn cũng yên tâm, nếu Chu Lan đã nói như vậy thì chứng tỏ Chu Lan đã có tính toán, không cần hắn phải lo lắng.

Tốc độ mở rộng Nghênh Hà đồn rất nhanh, chỉ trong vòng một tháng, công trình mở rộng và nâng cao tường thành Nghênh Hà đồn đã hoàn thành, chỉ còn lại việc xây dựng nhà cửa và đường sá trong đồn.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn muốn nhanh hơn một chút, vì vậy hắn đã điều động một nhóm thanh tráng từ Tam Sơn đồn và Tương Viên đồn đến giúp.

Thời gian trôi qua, toàn bộ Nghênh Hà đồn giống như một công trường lớn, mọi người đều bận rộn.

Trong đồn, từng nhóm thanh tráng cỡi trần đang xây nhà.

Ngoài đồn, bên bờ sông có ba trăm kỵ binh đang luyện tập, trên ruộng đồn có rất nhiều phụ nữ đang chăm sóc mùa màng, trên sườn đồi, Lý Nhị Hồ đang dẫn theo một nhóm người trồng cây.

Thời tiết ngày càng nóng, việc buôn bán than củi đã dừng lại từ lâu nhưng Dương Chính Sơn không để Lý Nhị Hồ và những người khác giải tán.

Họ vẫn sẽ đốt than củi, mỗi tháng đốt hai hoặc ba lần, mặc dù bây giờ không bán được nhưng có thể tích trữ trước, đợi đến mùa đông rồi bán.

Những lúc rảnh rỗi, họ sẽ lên núi vừa chặt cây vừa trồng cây, theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, chặt một cây, trồng hai cây.

Trồng không hết trên sườn đồi thì trồng ở đất hoang dưới chân núi.

Cây họ trồng chủ yếu là cây thông, đồng thời cũng trồng một số cây hạt dẻ, cây phi, cây hồng, cây táo đỏ, v.v.

Trồng cây thông là để đốt than củi, còn trồng các loại cây khác là để quân hộ có thêm đồ ăn.

Nếu không phải không tìm được nhiều cây giống, Dương Chính Sơn còn muốn dành riêng một vùng đất hoang để trồng cây hạt dẻ và cây phi.

Đến lúc đó, cho người đến quan thành dựng vài quầy hàng rang hạt dẻ cũng là một nghề buôn bán nhỏ không tệ.

Dưới sự quản lý của Dương Chính Sơn, Nghênh Hà đồn ngày càng thay đổi.

Không biết từ lúc nào, thời gian đã đến ngày mùng tám tháng tám năm Thừa Bình thứ hai mươi lăm.

Gần bốn tháng trôi qua, Nghênh Hà đồn đã hoàn thành việc mở rộng, không ít quân hộ đã chuyển đến những ngôi nhà mới, khu buôn bán do Dương Chính Sơn quy hoạch cũng đã đón những thương nhân đầu tiên.

Những thương nhân này đều là quân hộ trong đồn, họ không phải là thương tịch.

Chương 205: Thủ đoạn sấm sét của Chu Lan

Còn việc có ai truy cứu chuyện này hay không thì thật ra cũng chẳng có gì để truy cứu.

Sĩ nông công thương, địa vị xã hội của thương nhân thấp kém nhưng quân hộ cũng chẳng hơn là bao, thậm chí còn không bằng thương nhân, ít nhất thì thương nhân còn có tiền.

Đối với những người đọc sách, kinh doanh là một điều cấm kỵ, ví dụ như triều đình có quy định rõ ràng rằng gia quyến, thân thích của quan chức không được kinh doanh, thương nhân không được tham gia khoa cử.

Tuy nhiên, trên thực tế, có gia tộc quan lại nào mà không dính dáng đến thương mại, chỉ là họ không trực tiếp tham gia mà thôi.

Rất nhiều người coi thường thương nhân nhưng lại làm những việc mà chỉ thương nhân mới có thể làm.

Còn đối với quân hộ, nếu có người truy cứu, đòi họ thành thương tịch thì họ ước gì được thờ người đó như Bồ Tát.

Quân hộ phải bắt lính nhập ngũ, thương nhân thì không cần.

Con cái của quân hộ phải trần thủ biên cương, phải sinh ra nhập tử trên chiến trường, còn thương nhân tuy địa vị xã hội thấp hèn nhưng không cần phải sinh ra nhập tử.

Vì vậy, khi Dương Chính Sơn cho thuê các cửa hàng ở Nghênh Hà đồn, rất nhiều quân hộ trong đồn đều động lòng,

không cần hấn phải tốn công sức, hơn hai mươi cửa hàng đã được bán hết sạch.

Thậm chí còn có rất nhiều người tiếc nuối vì không giành được cửa hàng.

Tất nhiên, mặc dù hối tiếc thế nào, bọn họ cũng không dám làm loạn.

Bây giờ, uy tín của Dương Chính Sơn tại Nghênh Hà Đồn đã đạt tới mức chưa từng có, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng, bất kể lão ấu nam nữ trong Nghênh Hà Đồn đều nguyện vì hấn mà xông pha nơi dầu sôi lửa bỏng vào sinh ra tử.

Hôm nay là ngày khai trương của tất cả các cửa hàng trong Nghênh Hà đồn, mọi người đều chạy đến khu buôn bán ở cổng Đông để hóng chuyện, thậm chí còn có không ít người ở các trụ lửa và trụ khói xung quanh cũng chạy đến để xem náo nhiệt.

Trong lúc nhất thời, Nghênh Hà đồn trở nên đông đúc và náo nhiệt vô cùng.

Dương Chính Sơn đi tuần tra một vòng khu buôn bán rồi quay về, hấn ở đó, mọi người đều hơi mất tự nhiên, vì vậy hấn không ở đó làm phiền người khác nữa.

Lúc trở về quan nha, hấn còn dẫn theo một người.

La Thường, đây chính là ông chủ lớn của khu buôn bán Nghênh Hà đồn.

Mặc dù các cửa hàng ở Nghênh Hà đồn đều cho quân hộ trong đồn thuê nhưng phần lớn hàng hóa mà họ bán đều do La Thường cung cấp.

Và dưới sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn, công việc kinh doanh của La Thường hiện nay ngày càng phát đạt.

Dương Chính Sơn mở xưởng may ở Lâm Quan đồn, hấn giúp bán giày vải, nhận đơn đặt hàng.

Dương Chính Sơn nung than củi ở Nghênh Hà đồn, hấn giúp bán than củi, thậm chí còn cố tình mở một cửa hàng tạp hóa vì việc này.

Dương Chính Sơn mua vào các cửa hàng ở quan thành, hấn cũng mua vào theo, thậm chí còn mua nhiều hơn Dương Chính Sơn.

Còn La Thường cũng không quên nghề cũ của mình, hấn lại mở thêm cửa hàng vải và xưởng thêu ở Tây Thành và Nam Thành của quan thành.

Làm ăn với Dương Chính Sơn, hấn lại là người kiếm được nhiều tiền nhất.

Chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi, quy mô kinh doanh của hấn đã tăng gấp chục lần, ở trong quan thành cũng được coi là thương nhân có chút tiếng tăm.

Nhưng đối với Dương Chính Sơn, hấn vẫn cung kính như cũ, bởi vì hấn hiểu rằng mọi thứ hấn có hiện nay đều là do Dương Chính Sơn ban tặng.

Người sợ nổi tiếng, lợn sợ béo, tài sản của La Thường càng nhiều, danh tiếng càng lớn thì càng có nhiều người để mắt đến hấn.

Nếu không có chỗ dựa, hấn sẽ nhanh chóng bị người ta ăn sạch sành sanh.

Dương Chính Sơn chính là chỗ dựa của hấn, mặc dù Dương Chính Sơn chỉ là một thiên hộ thủ vệ quan nhưng Dương Chính Sơn có Chu Lan chống lưng, hơn nữa hấn cũng là người được Lương Trữ để mắt tới.

“Đại nhân, ta nghe nói Kiến Ninh vệ hơi bất ổn!”

Vừa vào thư phòng, La Thường lập tức rót nước mời Dương Chính Sơn.

“Có chút không ổn thật nhưng ngươi không cần lo lắng, dù có không ổn đến mấy cũng không ảnh hưởng đến ngươi!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

Những chuyện bất ổn ở Kiến Ninh vệ đều do Chu Lan gây ra.

Nữ nhân này thực sự tàn nhẫn.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, nàng đã gần như san bằng Kiến Ninh vệ.

Đồng tri chỉ huy sứ Kiến Ninh vệ Lưu Quỳnh và Diệp Triệu Quyền, thủ bị Xích Sơn đồn Cừu Trấn, thủ bị thành Thụy Châu Quan Sơn Hà đều bị nàng đuổi đi.

Ngay cả Tạ Vân Xuyên đi tìm nàng để nói giúp Quan Sơn Hà, cũng bị nàng cự tuyệt.

Nghe nói Khánh Vương còn viết thư cho nàng nhưng cuối cùng cũng không có hồi âm.

Thậm chí có người còn luận tội nàng trên triều đình nhưng kết quả cũng không có gì thay đổi.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn chỉ có thể nói một câu: Đỉnh.

Còn về tên Đoàn Hòa Thuận kia, đến ngày thứ ba sau khi Dương Minh Chí gửi thư đi, tên này đã bị bắt giam, tội danh là khẩu trù lương bổng, giết người vô tội để lập công, tham ô lương quân, v.v, tóm lại là đủ để chém đầu.

Ban đầu Dương Chính Sơn còn lo Chu Lan không ứng phó nổi nhưng kết quả lại một lần nữa làm mới nhận thức của hắn về Chu Lan và phủ Ninh quốc công.

Chu Lan đúng là có đủ bản lĩnh để ngang ngược ở trấn Trùng Sơn.

La Thường nghe Dương Chính Sơn nói vậy thì cũng yên tâm.

Hắn không sợ chuyện ở Kiên Ninh vệ ảnh hưởng đến mình, hắn chỉ sợ ảnh hưởng đến Dương Chính Sơn.

Chương 206: Thủ đoạn sấm sét của Chu Lan (2)

Bởi vì hắn tin rằng cho dù mình có bị người ta ăn sạch thì chỉ cần Dương Chính Sơn còn, cả nhà hắn sẽ không đến nỗi chết đói nhưng nếu Dương Chính Sơn ngã thì hắn cũng sẽ nhanh chóng bị người ta ăn sạch.

Đây là sự tin tưởng vào nhân phẩm của Dương Chính Sơn sau hơn một năm quen biết.

“Gần đây ngươi có gặp khó khăn gì không?” Dương Chính Sơn tùy ý hỏi.

Hiện tại, cả xưởng may ở Lâm Quan đồn và việc kinh doanh than củi ở Nghênh Hà đồn đều không cần Dương Chính Sơn phải lo lắng, vì vậy hắn và La Thường cũng không nói chuyện làm ăn nữa.

La Thường suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đại nhân, ta thực sự có một nỗi khó khăn!”

“Khó khăn gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Là về vải vóc, đại nhân có thể không biết, vải vóc ở cửa hàng vải của ta đều do La gia ở thành Kỳ Châu cung cấp, trước đây ta chỉ có một cửa hàng vải, vải vóc La gia cung cấp đủ để ta bán nhưng bây giờ ta đã có ba cửa hàng vải và hai xưởng thêu, vải vóc La gia cung cấp cho ta không đủ nữa!”

La Thường đơn giản kể lại khó khăn mà mình gặp phải.

Thật ra thì đó chính là nguồn hàng không đủ.

“La gia ở Kỳ Châu là...?” Dương Chính Sơn có chút tò mò hỏi.

Kỳ Châu nằm ở phía Nam phủ Tĩnh An, nằm ở cuối dãy núi Trường Thanh, chính là dãy núi Trường Thanh có Dương gia thôn ở phía sau và còn có sông Kỳ chảy qua.

Do vị trí địa lý đặc biệt, thành Kỳ Châu đã trở thành nơi giao nhau của giao thông đường thủy và đường bộ ở khu vực Liêu Đông,

Các thương khách đi lại giữa phía Nam và phía Bắc muốn vào hoặc ra khỏi khu vực Liêu Đông thì hầu như đều phải đi qua thành Kỳ Châu.

Vì vậy, thành Kỳ Châu cũng trở thành thành trì phồn hoa nhất ở khu vực Liêu Đông.

Dương Chính Sơn biết sự phồn hoa của thành Kỳ Châu nhưng hắn chưa từng nghe nói đến La gia ở Kỳ Châu.

“La gia ở Kỳ Châu là họ hàng với ta nhưng gia nghiệp La gia cực kỳ to lớn, họ hàng như ta không thể nào sánh bằng, ta có một đường huynh giúp La gia quản lý việc làm ăn, những năm gần đây đều là hắn giúp ta vận chuyển vải vóc!” La Thường giải thích.

Gia nghiệp to lớn!

Tức là thương gia giàu có.

Nếu là gia tộc quan lại thì phải gọi là thư hương môn đệ, nếu là gia đình võ đạo thì phải gọi là võ vận hưng long.

Còn về họ hàng thì mối quan hệ này thật ra rất không đáng tin.

Như tất cả những người họ Dương ở Dương gia thôn đều là họ hàng của hắn nhưng có những người hắn thậm chí còn không nhớ nổi tên.

Ví dụ như Lư Châu vẫn là họ hàng của Lư gia ở An Ninh nhưng Lư Châu chỉ có thể làm thợ rèn trong tiệm rèn.

“Vải vóc!” Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta có thể giúp người liên hệ nhưng ta cũng không chắc có thể liên hệ được nguồn hàng không.”

Nói đến vải vóc, hẳn nghĩ ngay đến Lương tam gia.

Lương tam gia chính là thông gia của hắn, từ khi đính hôn với Lương gia, trong hơn một năm qua, Dương Chính Sơn cũng không quên người thông gia tương lai này, cứ đến lễ tết là lại gửi tặng một phần lễ vật.

Tương tự, Lương tam gia cũng không quên hắn, thường xuyên viết thư qua lại.

Lương tam gia có quan hệ với Lương gia ở Tĩnh An, mặc dù hắn chỉ là thứ tử của Lương gia nhưng nhờ Lương gia điều một số nguồn hàng thì chắc không thành vấn đề.

Đây cũng là một chuyện tốt đối với Lương gia.

Nếu không nhờ được Lương gia, hắn còn có thể hỏi Lư gia.

Mặc dù Lư gia không kinh doanh vải vóc nhưng họ là thế lực địa phương ở huyện An Ninh, họ có mối quan hệ dây mơ rễ má với nhiều gia tộc lớn.

Biết đâu Lư nhị gia có cách tìm được một nguồn hàng vải vóc.

“Vậy thì làm phiền đại nhân rồi!” La Thường không từ chối, cũng không thoái thác, rất tự nhiên nhận lời giúp đỡ của Dương Chính Sơn.

Hiện tại, hắn và Dương Chính Sơn đã đạt được sự ngầm hiểu, Dương Chính Sơn làm chỗ dựa cho hắn, hắn làm việc cho Dương Chính Sơn.

Mối quan hệ như vậy không cần phải nói ra, Dương Chính Sơn và La Thường đều đã hiểu trong lòng.

Ví dụ như khu buôn bán ở Nghênh Hà đồn lần này, Dương Chính Sơn chỉ cần để Dương Minh Hạo đi một chuyến đến quan thành, La Thường trong lòng đã hiểu mình phải làm gì.

Sau đó Dương Chính Sơn viết một lá thư để La Thường mang đi.

La Thường sau khi trở về quan thành sẽ giao bức thư này cho Lư chưởng quầy, sau đó Lư chưởng quầy sẽ giao bức thư này cho đội buôn của Lư gia, đội buôn của Lư gia sẽ mang về huyện An Ninh giao cho Dương Chính Tường, cuối cùng Dương Chính Tường sẽ phái người đưa đến tay Lương tam gia.

Mặc dù quan thành cách huyện An Ninh chỉ hơn ba trăm dặm nhưng để gửi một bức thư thì ít nhất cũng phải mất bốn năm ngày.

Ban đầu Dương Chính Sơn còn tưởng phải mất mười ngày nửa tháng mới có hồi âm, không ngờ đến ngày thứ năm sau khi gửi thư, hắn đã nhận được hồi âm.

Không chỉ nhận được hồi âm, mà Lương tam gia còn đích thân đến.

Tất nhiên khi Dương Chính Sơn gặp Lương tam gia, hắn đã vô cùng kinh ngạc.

“Lương lão đệ, sao đệ lại thành ra thế này?”

Lúc này Lương tam gia trông gầy gò khác thường, gầy đến mức hốc hác, nếu không phải đôi mày đôi mắt vẫn còn nét quen thuộc, Dương Chính Sơn còn không dám tin đây là Lương tam gia.

“Đương đại nhân!” Lương tam gia có chút ngượng ngùng xoa xoa tay: “Gần đây ta bị một trận đại bệnh, mãi đến dạo gần đây mới hồi phục.”

Chương 207: Mới mười sáu tuổi mà sắp phải thành thân rồi à!

Nói thật, lúc này đối mặt với Dương Chính Sơn, trong lòng Lương tam gia tràn đầy lo lắng.

Trước đây Dương gia chỉ là một gia đình nông hộ, mặc dù khi đó Dương Chính Sơn cũng đến quan thành làm quan nhưng dù sao thì tiền đồ vẫn chưa biết trước, không ai biết Dương Chính Sơn đến quan thành rồi sẽ ra sao.

Nhưng bây giờ hắn đã là thiên hộ thủ vệ quan, võ quan chính ngũ phẩm, còn hắn chỉ là một thương nhân.

Bây giờ nhà bọn họ kết thân với Dương gia chính là trèo cao.

Thật ra từ khi biết Dương Chính Sơn nhậm chức quan đồn điền của Lâm Quan đồn, trong lòng Lương tam gia đã tràn đầy lo lắng, sợ rằng Dương gia sẽ tìm Lương gia hủy hôn.

May mắn thay, hơn một năm nay Dương gia vẫn luôn liên lạc với hắn và vào các dịp lễ tết đều tặng quà cho bọn họ, điều này khiến hắn an tâm không ít.

Nhưng an tâm thì an tâm, nỗi lo lắng trong lòng vẫn còn.

Vì vậy, khi biết Dương Chính Sơn muốn nhờ hắn liên hệ nguồn hàng vải vóc, hắn đã bàn bạc với Lương Lâm thị, quyết định đích thân đến Nghênh Hà đồn một chuyến.

Liên hệ nguồn hàng chỉ là thứ yếu, mục đích chính của hắn khi đến đây là muốn thăm dò ý của Dương Chính Sơn, muốn

biết Dương Chính Sơn có còn muốn kết thân với Lương gia không.

Nếu Dương Chính Sơn không chê Lương gia, hẳn còn muốn nhân cơ hội này định luôn ngày thành thân.

Năm nay nữ nhi của hắn là Lương Trân đã mười lăm tuổi rồi, nếu định ngày cưới, sang năm xuất giá là vừa đẹp.

Dương Chính Sơn nhìn ra được sự căng thẳng của Lương tam gia, ôn hòa cười nói: “Lương lão đệ mau ngồi xuống đi!”

“Minh Hạo, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi pha trà đi!”

Hắn không hài lòng nhìn Dương Minh Hạo đang ngây ngốc đứng ở cửa thư phòng, tiểu tử này gặp mặt nhạc phụ tương lai của mình còn căng thẳng hơn cả Lương tam gia, đứng ngây ra như một khúc gỗ.

Còn về việc chê bai Lương gia là thương nhân, Dương Chính Sơn đương nhiên không có suy nghĩ như vậy, hắn vốn dĩ không để tâm đến cái gọi là sĩ nông công thương, mặc dù hiện tại hắn đã thích nghi với một số phong tục phong kiến của thế giới này nhưng tư tưởng của hắn vẫn đến từ kiếp trước.

Không nói đến bình đẳng giữa mọi người, ít nhất hắn sẽ không vì thân phận cao thấp mà đánh giá người khác.

Trong lòng hắn, nhân phẩm còn quan trọng hơn thân phận.

Chu Lan là tiểu thư phủ Ninh quốc công, Dương Chính Sơn vẫn đối xử với nàng như bằng hữu.

La Thường chỉ là một thương nhân nhỏ, Dương Chính Sơn cũng đối xử với hắn như bằng hữu.

Khi kết giao bằng hữu, hắn coi trọng nhất là nhân phẩm, mà khi chọn thông gia, hắn cũng coi trọng gia phong và nhân phẩm.

Lương gia tuy là thương nhân nhưng Lương tam gia là người thật thà, còn Lương Trân, nàng dâu tương lai này cũng là người hiểu chuyện.

Vì vậy, hấn chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ phá vỡ hôn ước đã định trước đó.

Ngoài ra, còn có một yếu tố nữa, đó là Dương Minh Hạo, tiểu tử này đã trót đem lòng yêu khuê nữ nhà người ta.

Hơn một năm nay, hai người không gặp mặt nhưng thư từ qua lại còn nhiều hơn cả Dương Chính Sơn với Dương gia thôn.

Dương Minh Hạo hầu như mỗi tháng đều viết hai ba lá thư gửi cho Lương Trân.

Nghe thấy lời Dương Chính Sơn dặn, Dương Minh Hạo cuối cùng cũng hoàn hồn, thân thể cứng đờ đi ra ngoài pha trà.

Còn Dương Chính Sơn và Lương tam gia thì trò chuyện về chuyện gia đình.

Hơn một năm nay, cuộc sống của Lương gia rất đơn giản, kinh doanh một cửa hàng vải, mặc dù không kiếm được nhiều tiền nhưng có thể sống no đủ.

Ngoài việc Lương tam gia bị một trận đại bệnh trước đó thì Lương gia không có bất kỳ sóng gió nào.

Trà được bung lên, hai người liền chuyển sang nói về nguồn hàng vải vóc.

Lương tam gia cũng thả lỏng khỏi tâm trạng căng thẳng, bung tách trà nhấp một ngụm, nói: “Nếu Dương huynh muốn vải thì không có vấn đề gì, Lương gia làm ăn buôn bán vải vóc rất lớn, dù là vải gai, vải bông, lụa, tơ lụa, Lương gia đều có đường buôn bán.”

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Dương Chính Sơn, hắn đã đổi cách xưng hô với Dương Chính Sơn, không còn gọi là đại nhân nữa, mà là Dương huynh.

“Ừm, không phải ta cần, ta chỉ giúp một bằng hữu thôi, chuyện này đến lúc đó đệ có thể bàn bạc với hắn!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lương lão đệ, ta thấy đệ cũng có thể nhân lúc này mở rộng cửa hàng vải của mình, ta có thể giúp đệ kiếm một cửa hàng ở thành Ninh Châu, đệ có thể đưa việc buôn bán vải vóc đến thành Ninh Châu.”

Vải vóc của Lương tam gia đến từ Lương gia ở Tĩnh Biên, hắn là thứ tử ở Lương gia, mặc dù không có địa vị và quyền lực gì trong Lương gia nhưng nếu là việc làm ăn có lời, Lương gia cũng sẽ không từ chối hắn.

Còn việc để Lương gia mở cửa hàng ở thành Ninh Châu, cũng là ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu Dương Chính Sơn.

Dù sao cũng là thông gia tương lai, hắn có thể giúp đỡ thì vẫn nên giúp đỡ.

Quan thành đã có La Thường, Dương Chính Sơn không thể tạo ra một đối thủ cạnh tranh cho hắn được.

Thành Ninh Châu cách Kiến Ninh vệ rất gần, hai nơi cách nhau chưa đầy hai mươi dặm, Kiến Ninh vệ được thành lập vốn là để bảo vệ thành Ninh Châu nên Thủ bị nha môn của thành Ninh Châu mới được đặt ở vệ thành Kiến Ninh.

“Như vậy có làm phiền Dương huynh quá không?” Lương tam gia có chút do dự nói.

Chương 208: Mới mười sáu tuổi mà sắp phải thành thân rồi à! (2)

“Không phiền, chỉ là chuyện nhỏ thôi và đệ cũng không cần lo lắng đến việc có ai gây rắc rối khi đến thành Ninh Châu, có ta ở đây thì không ai dám gây rắc rối cho đệ!” Dương Chính Sơn hào sảng nói.

Hắn không phải khoác lác, Kiến Ninh vệ hiện tại đã trở thành thiên hạ của Chu Lan, mà hắn lại là thân tín của Chu Lan, có mối quan hệ này, các quan viên của Kiến Ninh vệ và thành Ninh Châu đều phải nể mặt hắn.

Lương tam gia vẫn còn chút do dự.

Hắn vốn đã có tính cách như vậy, làm việc do dự không quyết đoán, có cảm giác như bùn nhão không trát được tường.

Nếu chỉ có Lương tam gia, Dương Chính Sơn muốn giúp Lương gia cũng vô ích nhưng Lương tam gia có một người vợ hiền, đó chính là Lâm thị của Lương gia.

Lâm thị của Lương gia giỏi kinh doanh hơn Lương tam gia, cũng thông minh hơn Lương tam gia, đáng tiếc nàng là nữ tử, không thích hợp để xuất đầu lộ diện.

Nhưng có sự giúp đỡ của nàng, Lương tam gia đến thành Ninh Châu hẳn có thể làm ăn phát đạt.

“Chuyện này đệ cứ về bàn bạc với phu nhân đệ, dù sao cũng không gấp!” Dương Chính Sơn cười ha ha nói.

Lương tam gia có chút ngượng ngùng, hấn cũng biết tính cách của mình nên cười trừ nói: “Đề Dương huynh chê cười rồi!”

“Không có gì đáng cười cả, sau này chúng ta là một nhà rồi.” Dương Chính Sơn nói.

Lương tam gia trong lòng nghĩ đến việc có nên hỏi xem có nên định ngày cưới cho hai hài tử không nhưng tính do dự không quyết đoán của hấn lại tái phát, mãi không nói nên lời.

Mãi đến trưa khi ăn cơm, sau khi uống hai chén rượu, Lương tam gia mới mở lời: “Dương huynh, hai hài tử cũng lớn rồi, chúng ta có nên chọn ngày để tổ chức hôn lễ không!”

Lời vừa dứt, mặt Dương Minh Hạo trên bàn ăn lập tức đỏ bừng.

Còn Dương Minh Chí thì nhìn Dương Minh Hạo với vẻ mặt trêu chọc, còn đưa tay chọc chọc hấn.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Dương Minh Hạo, trong lòng không khỏi thầm than, mới mười sáu tuổi mà đã phải lấy vợ rồi! Nhưng nghĩ lại, hấn cũng thấy Dương Minh Hạo nên thành thân rồi.

Phong tục ở đây là như vậy, mười lăm mười sáu tuổi thành thân, nếu kéo dài đến mười tám tuổi, nam giới thì không sao nhưng nữ giới thì sẽ trở thành gái ế.

Tiểu tử nhà mình thì không sao nhưng hấn không thể không làm khuê nữ nhà người ta suy nghĩ.

Lúc này Dương Chính Sơn rất có cảm giác mình đang làm phụ thân già.

“Vậy thì chọn một ngày hoàng đạo để định ngày đi!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Ta chắc chắn không thể về để tổ chức hôn lễ cho hai hài tử được, mong Lương lão đệ thứ

lỗi!”

Dương Minh Hạo và Lương Trân thành thân chắc chắn không thể ở Nghênh Hà đồn, mà phải ở huyện An Ninh mới được.

Đi đi về về cộng thêm thời gian tổ chức hôn lễ, ít nhất cũng phải mất sáu bảy ngày, hiện tại hẳn không thể dành ra nhiều thời gian như vậy.

“Ta hiểu, ta hiểu.” Lương tam gia nói giọng ngọng nghịu, hẳn cười đến nổi miệng rộng đến tận mang tai.

“Thế này nhé, Minh Thành, con dẫn Vương thị về một chuyến, nhờ bà mới định ngày cưới, sau đó sửa sang lại nhà cửa, sắm sửa đồ đạc.” Dương Chính Sơn nói với Dương Minh Thành bên cạnh.

Đại ca như cha, trưởng tử như mẹ.

Dương Chính Sơn không thể về, vậy thì chỉ có thể để Dương Minh Thành và Vương thị về.

“Vâng, cha!” Dương Minh Thành không chút do dự đáp ứng.

Chuyện cứ thế mà định, ba ngày sau, Dương Minh Thành, Dương Minh Chí, Vương thị cùng Ngô Hải, Đinh Thu và Lương tam gia trở về huyện An Ninh.

Tiền họ đi rồi, Dương Chính Sơn liền tập trung vào sự phát triển của Nghênh Hà đồn.

Cùng với việc các cửa hàng trên khu buôn bán mở cửa, Nghênh Hà đồn ngày càng trở nên nhộn nhịp.

Quân hộ của các đồn lũy, trụ lửa và trụ khói xung quanh thường đến Nghênh Hà đồn để mua đồ, cũng có một số người mang theo một số đồ đến Nghênh Hà đồn để bày bán.

Đối với những người bán hàng rong, Dương Chính Sơn cũng không cấm, thậm chí còn vạch ra một khu riêng để họ bày hàng, coi như là một khu chợ nhỏ.

Có khu buôn bán, có chợ, tức là có sự phát triển kinh tế, lợi ích mà sự phát triển kinh tế mang lại thì không cần phải nói nhiều.

Mặc dù quân hộ xung quanh đều là những người nghèo nhưng họ vẫn có thể kiếm tiền từ đó, có thể kiếm được nhu yếu phẩm.

Ngày nay, Nghênh Hà đồn đã trở thành một thị trấn nhỏ nhộn nhịp.

Nhưng Dương Chính Sơn hiểu rằng để duy trì sự nhộn nhịp và thịnh vượng này, cần phải tăng thêm thu nhập cho quân hộ.

Nghênh Hà đồn đã phát triển nhưng các đồn lũy khác vẫn chưa phát triển, đặc biệt là quân hộ trụ lửa và trụ khói, họ chỉ có thể vất vả trồng trọt, dù mưa thuận gió hòa, cả năm cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Dương Chính Sơn thấy cần phải tìm cho họ một con đường kiếm tiền.

Và con đường kiếm tiền này vẫn phải đặt vào xưởng may.

Cùng với việc cửa hàng vải của La Thường ngày càng lớn mạnh, xưởng may của Lâm Quan đồn nhận được ngày càng nhiều đơn đặt hàng, hiện tại họ đã rất ít khi làm giày vải nữa.

Không phải là giày vải không có thị trường, mà là lợi nhuận của giày vải quá thấp, xưởng may tạm thời từ bỏ việc sản xuất giày vải.

Hiện tại, xưởng may của Lâm Quan đồn đã được nâng cấp, tay nghề của phụ nhân đã được nâng cao, quần áo họ may không còn bó hẹp trong phạm vi quần áo vải thô nữa, mà bắt

đầu may một số quần áo may sẵn đắt tiền hơn, cũng như làm
hoa lụa, thêu khăn tay, túi thơm, v.v.

Chương 209: Mới mười sáu tuổi mà sắp phải thành thân rồi à! (4)

Gần đây, Dương Thừa Trạch còn mời một thợ thêu già từ quan thành đến, dạy cho phụ nhân trong xưởng may một số cách thêu đặc biệt, cụ thể là cách thêu gì thì Dương Chính Sơn cũng không rõ, vì hắn không biết thêu.

Tóm lại, xưởng may dưới sự quản lý của Dương Thừa Trạch và sự chăm sóc của La Thường đã phát triển ngày càng tốt hơn.

Còn Dương Chính Sơn để mắt đến việc buôn bán giày vải mà xưởng may từ bỏ, mặc dù may giày vải có lợi nhuận thấp nhưng vẫn có thể kiếm được tiền.

Quân hộ trong trụ lửa và trụ khói cần một con đường kiếm tiền như vậy.

Nhưng việc này vẫn cần Dương Thừa Trạch thực hiện, không phải để Dương Thừa Trạch đi kinh doanh, mà là để xưởng may đứng ra lo liệu việc này.

Cụ thể là để những quân hộ của trụ lửa và trụ khói làm giày vải, sau đó Dương Thừa Trạch sẽ cử người đi thu những đôi giày vải này về rồi bán cho cửa hàng vải của La Thường.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, thấy việc này khả thi, bèn đích thân đến Lâm Quan đồn.

Còn Dương Thừa Trạch nghe xong ý kiến của Dương Chính Sơn thì đương nhiên sẽ không từ chối.

Mặc dù việc này có hơi phiền phức, lại không kiếm được nhiều tiền nhưng hắn vẫn sẵn lòng làm.

Bởi vì hắn hiểu rằng Dương Chính Sơn làm những điều này không phải để kiếm tiền, mà là để quân hộ có cuộc sống tốt hơn.

Theo ý của Dương Chính Sơn, lần này Dương Minh Thành về huyện An Ninh là để định ngày cưới cho Dương Minh Hạo và Lương Trân, dù sao thì cưới xin là chuyện rất phiền phức, sáu lễ ba hỏi, không thể thiếu thứ nào, cho dù chỉ là định ngày cưới, cũng cần một thời gian mới có thể thành thân.

Nhưng Dương Chính Sơn không ngờ Lương tam gia lại có thể vội vàng đến vậy, chỉ mất vài ngày ngắn ngủi đã hoàn thành nốt những thủ tục còn lại, rồi trong vòng nửa tháng đã tổ chức hôn lễ cho Dương Minh Hạo và Lương Trân.

Lương tam gia thúc giục gấp gáp, Dương Minh Thành chỉ là phận vãn bối, đương nhiên không tiện từ chối, mà Dương Chính Sơn lại không có ở đây, Dương Chính Tường cùng các tộc lão của tộc Dương thị cũng không tiện ngăn cản, huống hồ Dương Chính Sơn đã đồng ý cho họ thành thân, Dương Chính Tường đương nhiên sẽ không nói gì thêm, chỉ giúp đỡ lo liệu.

Lúc đầu Dương Chính Sơn còn thấy lạ vì sao Dương Minh Thành đi lâu như vậy, đáng tiếc vì giao thông bất tiện, Dương Chính Sơn cũng không tiện hỏi ngay.

Còn về vấn đề an toàn, Dương Chính Sơn căn bản không lo lắng, trấn Trùng Sơn hiện nay dưới sự quản lý và ràng buộc của Lương Trữ, ổn định hơn trước nhiều, ít nhất là không có binh phi nào dám ngang nhiên cản đường.

Hơn nữa Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo đều là võ giả, lại có Đinh Thu là võ giả Hậu Thiên đi theo, về mặt an toàn đương nhiên có thể đảm bảo.

Cứ như vậy, Dương Chính Sơn tự lo việc của mình, quên mất Dương Minh Thành họ ở đằng sau.

Đến cuối tháng tám, khi đám Dương Minh Thành từ huyện An Ninh trở về, Dương Chính Sơn đột nhiên phát hiện mình lại có thể có thêm một nàng dâu.

Mà khi biết được Lương tam gia thúc giục thành thân, hắn vừa buồn cười vừa bất lực.

Chuyện đã định rồi, hắn cũng không có ý hối hận, Lương tam gia hoàn toàn là lo lắng vô cớ.

Nhưng với tính cách do dự của Lương tam gia, đáng lẽ không nên vội vàng như vậy, có lẽ đây là ý của Lương Lâm thị.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể nhận nàng dâu này.

Sáng hôm sau, khi đám Dương Minh Thành trở về Nghênh Hà đồn.

Dương Chính Sơn ngồi nghiêm chỉnh ở chính đường, chờ hai người mới đến dâng trà.

Nhìn Lương Trân trong bộ dạng của một nàng dâu nhỏ, Dương Chính Sơn nở nụ cười như một phụ thân già.

Đối với nàng dâu này, hắn vẫn khá hài lòng.

Càng tìm hiểu, hắn càng thấy Lương Trân là một nữ tử tốt.

Khác với Vương thị và Lý thị, Vương thị và Lý thị trước đây chỉ là thôn phụ, còn Lương Trân trước đây sống ở Lương gia thành Tĩnh An, cũng được coi là tiểu thư nhà giàu từng trải.

Nàng là nữ nhi của thứ tử, địa vị ở Lương gia có phần khó xử, lại thêm người cha là Lương tam gia không đáng tin cậy,

cuộc sống trước đây của nàng ở Lương gia hẳn là rất tủi thân.

Nhưng Lương Trân không hề trở thành một người oán trời trách người, trái lại dưới vẻ ngoài yếu đuối của nàng là một tính cách vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa Lương Trân còn rất có chính kiến, nhìn nhận mọi việc rất thấu đáo, điểm này hẳn là giống Lương Lâm thị.

Còn về Dương Minh Hạo, tuy hai năm nay tiểu tử này đã trưởng thành hơn nhiều nhưng vẫn có phần bốc đồng, vô tâm vô phế.

Có một nàng dâu như vậy trông chừng Dương Minh Hạo, Dương Chính Sơn cảm thấy điều này rất có lợi cho Dương Minh Hạo.

Nhìn nàng dâu nhỏ, rồi lại nhìn tiểu nhi tử bên cạnh vẫn cười ngây ngô, Dương Chính Sơn bĩu môi, tiểu tử này không được cái gì nhưng ánh mắt không tệ, chọn được một nàng dâu tốt như vậy.

“Cha, mời cha dùng trà!” Lương Trân căng thẳng đến mức cơ thể hơi run rẩy, bưng trà đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Cha chồng nàng chính là quan phòng thủ thiên hộ chính ngũ phẩm, đối mặt với một người cha chồng như vậy, nàng vừa cảm thấy tự hào, vừa cảm thấy lo lắng.

Với địa vị của Lương gia thành Tĩnh An, đừng nói là con thứ như nàng gả vào nhà quan lại, ngay cả những tiểu thư chính thất cũng rất khó gả vào nhà quan lại.

Chương 210: Nàng dâu mới về nhà

Nữ nhi nhà phú thương thì hoặc là gả vào nhà phú thương, hoặc là làm thiếp cho một số đại nhân, để gia tộc kéo mối quan hệ, tranh thủ lợi ích.

Nàng được gả vào nhà một quan phòng thủ thiên hộ chính ngũ phẩm làm con dâu, ở Lương gia thành Tĩnh An coi như là độc nhất vô nhị.

Dương Chính Sơn nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi nói: “Các con nếu như là đã thành thân thì sau này phải sống thật tốt, phu thê với nhau, phải chăm sóc lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, bao dung lẫn nhau.”

Được rồi, hắn cũng chưa từng kết hôn, đương nhiên cũng không biết phải chung sống với thê tử như thế nào.

Cứ theo hướng phu thê hòa thuận mà nói vài câu, hắn là không sai.

Quả nhiên nghe lời hắn nói, Lương Trân lộ ra vẻ vui mừng.

Dương Chính Sơn lấy từ chiếc rổ bên cạnh một chiếc trâm bạc cũ kỹ đưa cho Lương Trân, nói: “Đây là trâm bạc mà mẹ chồng con để lại, mẹ chồng con không còn nữa, ta thay mẹ chồng con đưa cho con!”

Con dâu mới dâng trà phải được mừng tuổi bằng phong bao đỏ.

Dương Minh Hạo là nhi tử của phu thê nguyên thân nhưng phu thê nguyên nhân đã rời khỏi thế gian nên hắn chỉ có thể

thay mặt bọn họ để hoàn thành nghi lễ này.

Lúc hấn đến thế giới này, phu thê nguyên thân đã để lại cho hấn hai chiếc trâm bạc, hai chiếc vòng bạc.

Đôi vòng bạc đó Dương Chính Sơn đã đưa cho con dâu trưởng Vương thị, một chiếc trâm bạc khác thì đưa cho con dâu thứ Lý thị, chiếc trâm bạc còn lại này là để dành cho con dâu út.

Trâm bạc như vậy không đắt, chỉ để làm kỷ niệm mà thôi.

“Cảm ơn cha!” Lương Trân nhận lấy trâm bạc, nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lại lấy ra một phong bao đỏ.

Lần này là phong bao đỏ thật, bên trong là ngân phiếu bọc bằng giấy đỏ.

Không nhiều, chỉ có một tờ ngân phiếu năm mươi lượng.

Là cha chồng, hấn cũng không tiện tặng con dâu đồ trang sức, chỉ có thể chọn thứ thiết thực và hữu dụng nhất.

“Đây là cha tặng con, con cầm lấy mà tiêu!” Trong lòng Dương Chính Sơn cũng có chút không thoải mái.

Trước đây đối mặt với Vương thị và Lý thị, ngoài lúc đầu có chút không thoải mái, về sau hấn cũng quen.

Bây giờ lại đối mặt với người con dâu mới này, trong lòng hấn lại thấy khó chịu.

Ta còn chưa có vợ, vậy mà đã có ba người con dâu rồi! Làm cha chồng hờ thế này thì dễ quá.

“Cảm ơn cha!” Lương Trân lại nói.

“Cha, con thì sao?”

Thấy phong bao đỏ, Dương Minh Hạo đứng bên cạnh không nhìn được lên tiếng.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại lấy từ trong rổ ra một chiếc túi tiền đưa cho Dương Minh Hạo: “Đây là của con.”

Chiếc túi tiền căng phồng, trông có vẻ như có rất nhiều bạc nhưng thực tế chỉ có mười lượng bạc vụn mà thôi.

Dương Minh Hạo cũng không ngạc nhiên, sau khi nhận lấy túi tiền, mặt hắn liền xì xuống.

“Cha!”

Hắn nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt đầy oán trách.

“Con không muốn thì có thể trả lại cho ta!” Dương Chính Sơn nói.

Dương Minh Hạo làm sao có thể trả lại, hắn vội vàng giấu túi tiền ra sau lưng.

Hắn rất thiếu tiền, hoặc nên nói là trong Dương gia, hắn là người nghèo nhất.

Dương Minh Thành và Vương thị, một người quản lý sản nghiệp trong nhà, một người phụ trách việc nội trợ, trong tay hai người đương nhiên không thiếu bạc.

Còn Dương Minh Chí có bổng lộc của riêng mình, trong tay cũng không thiếu bạc.

Về phần Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn đối với tiểu nữ nhi này luôn rất hào phóng, thường xuyên cho nàng một ít bạc vụn, tuy mỗi lần không nhiều nhưng tiểu cô nương này lại rất thích tích góp tiền, hơn một năm nay nàng đã tích góp được mấy chục lượng bạc rồi.

Chỉ có Dương Minh Hạo, tuy ngày ngày theo Dương Chính Sơn chạy vặt nhưng Dương Chính Sơn rất ít khi cho hắn tiền bạc, thêm vào đó bản thân hắn lại là người tiêu tiền như nước, thỉnh thoảng có chút tiền bạc cũng không giữ được mấy ngày.

Thậm chí Vương Vân Kiều và Lâm Triền còn có tiền hơn hắn.

Tiếp theo, Dương Minh Hạo lại dẫn Lương Trân đi gặp đại ca đại tẩu, không đúng, sau này phải gọi là Lương thị rồi.

“Đại ca, đại tẩu, mời uống trà!”

Hai người ngoan ngoãn lễ phép, trông cũng ra dáng lắm.

Vương thị cười vui vẻ nhận lấy trà uống một ngụm, sau đó lấy ra một chiếc hộp đưa cho Lương thị.

“Đại tẩu cũng không có gì tốt để tặng cho muội, chỉ mua cho muội một đôi vòng ngọc thôi!”

Nói rồi, nàng mở chiếc hộp gỗ ra, để lộ chiếc vòng ngọc bích.

Chiếc vòng này cũng không đắt lắm, chỉ khoảng hai mươi lượng bạc là cùng.

“Cảm ơn đại tẩu!” Lương thị tặng Vương thị một nụ cười ấm áp.

Dương Minh Hạo nhìn đôi vòng ngọc kia mà thèm thuồng vô cùng, tiếp đó ánh mắt hắn chuyển sang Dương Minh Thành.

“Đại ca, trà ngon không?”

“Ừ, trà mà cha mua thì đương nhiên ngon rồi!” Dương Minh Thành thành thật nói.

“Vây thì~~” Dương Minh Hạo nhìn chằm chằm Dương Minh Thành, ý tứ không nói cũng hiểu.

Trà đã uống rồi, phong bao đỏ này có phải nên đưa cho ta rồi không! Dương Minh Thành cũng biết mình phải mừng tuổi, thế là hấn lực lợi trên người một hồi, lấy ra một phong bao đỏ.

Dương Minh Hạo ngẩn người nhận lấy phong bao đỏ, đây là phong bao đỏ thật, to bằng phong bao đỏ mà Dương Chính Sơn đưa cho Lương Trân nhưng bên trong không phải là ngân phiếu mà là một lượng bạc.

“Đại ca, ít quá vậy!”

“Không ít đâu, năm xưa khi đại ca thành thân, cha chỉ cho đại ca mười đồng!” Dương Minh Thành ngây ngô nói.

Chương 211: Nàng dâu mới về nhà (2)

Lời này không sai, lúc đó Dương gia rất nghèo, sau khi cưới Vương thị về, trong nhà không còn bao nhiêu tiền dư nữa, cho nên vợ chồng nguyên thân chỉ mừng tuổi Dương Minh Thành và Vương thị mấy chục đồng tiền thôi.

“Cái này~~” Dương Minh Hạo còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể mặt mày buồn bã dâng trà cho Dương Minh Chí.

Hắn cho rằng Dương Minh Chí là quan, có bổng lộc của riêng mình nên sẽ mừng tuổi hắn một phong bao đỏ lớn.

Kết quả, Lý thị tặng Lương thị một chiếc trâm cài bằng vàng, còn Dương Minh Chí tặng Dương Minh Hạo một thỏi bạc vụn.

“Nhị ca không thể mừng tuổi nhiều hơn đại ca được!”

Lý do của Dương Minh Chí cũng rất chính đáng.

Tiếp theo là Dương Vân Yên và Dương Vân Tuyết, hai nàng lần lượt chuẩn bị cho Lương thị một chiếc túi thơm và một chiếc khăn tay, đều là do chính tay các nàng may, chỉ để bày tỏ tấm lòng mà thôi.

Còn Dương Minh Hạo, hắn không xin được một đồng tiền nào từ tay các nàng.

Cuối cùng là Lâm Triển và Vương Vân Kiều, cùng với Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu và những đứa cháu khác, bọn họ càng không cần mừng tuổi, chỉ cần nhận mặt là được.

Dương Minh Hạo hoàn toàn chán nản, đi một vòng như vậy hẳn lại có thể chỉ thu được mười một lượng tám, còn Lương thị lại thu được năm mươi lượng bạc cộng với một đôi vòng ngọc bích và một chiếc trâm cài bằng vàng.

Khoảng cách này quá lớn rồi!

Nhận mặt xong, Dương Chính Sơn lại lên tiếng nói: “Lão đại, hai ngày này con rảnh thì đến nha hành mua thêm một người hầu về.”

Bên cạnh Vương thị và Lý thị đều có một phụ nhân và một tiểu nha hoàn, bên cạnh Lương thị đương nhiên cũng phải có.

“Vâng, cha!” Dương Minh Thành đáp.

Tiếp đó Dương Chính Sơn cho mọi người giải tán.

Nàng dâu mới về nhà, đương nhiên phải thích nghi vài ngày, Dương Chính Sơn cũng không quan tâm Lương thị thích nghi thế nào, chuyện nội trạch do Vương thị phụ trách, Dương Chính Sơn tin rằng nàng có thể chăm sóc tốt cho tiểu đệ muội (em dâu út) này.

Còn về chỗ ở của đôi phu thê trẻ, hiện tại trong nhà không còn viện riêng nữa, cho nên bọn họ chỉ có thể ở trong phòng ở phía sau của nhà chính.

Khi mọi người đi khỏi, Dương Chính Sơn gọi riêng Dương Minh Thành lại.

“Trong nhà mọi thứ đều ổn chứ?”

Hôm qua Dương Minh Thành mới về, hẳn cũng không tiện hỏi nhiều, bây giờ vừa lúc có thời gian, hẳn muốn tìm hiểu một chút tình hình của Dương gia thôn.

“Mọi thứ đều tốt, năm nay mùa màng trên đồng ruộng rất tốt, thu hoạch chắc sẽ rất khá!” Dương Minh Thành nói.

Dương gia ở Dương gia thôn còn có một trăm hai mươi mẫu ruộng, mặc dù đối với Dương gia hiện tại, số ruộng này không còn quan trọng nữa nhưng Dương Minh Thành vẫn rất quan tâm đến mùa màng trên đồng ruộng.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Hai ngày nữa trại ngựa sẽ xuất một lô ngựa, đến lúc đó con trả hết số tiền nợ quan nha trước, số bạc còn lại đợi con về Dương gia thôn thì mua thêm một ít ruộng tốt.”

Ở đây, ruộng đất là khoản đầu tư ổn định nhất, đây cũng là lý do mà những gia tộc lớn đều thích mua đất.

Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ nên mua ruộng đất, hắn cũng sẽ mua.

Bây giờ chỉ mua một ít ruộng đất, đợi khi có tiền, hắn còn muốn mua thêm vài điền trang để kinh doanh.

“Vâng!” Dương Minh Thành đáp.

Dương Chính Sơn lại hỏi: “Chuyện của Lương tam gia thì sao?”

“Lương tam gia đã giúp La chương quây liên lạc với đội buôn của Lương gia, vài ngày nữa đội buôn của Lương gia sẽ chở vải đến quan thành. Ngoài ra Lương tam gia nói đợi sắp xếp xong cửa hàng vải sẽ qua đây.” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn gật đầu.

Như vậy, vấn đề của La Thường cũng được giải quyết, còn Lương tam gia cũng sẽ đến thành Ninh Châu phát triển.

Có lẽ Lương gia ở thành Ninh Nội trạch không phát triển được nhưng cuộc sống chắc chắn sẽ tốt hơn ở huyện An Ninh.

Những ngày đầu mới đến Nghênh Hà đồn, Lương thị còn rất cẩn thận nhưng sau khi biết được Dương Chính Sơn không hề quản chuyện nội trạch và biết được người quản lý nội trạch

Dương gia là trưởng tâu Vương thị dương gia, nàng cũng an tâm hơn nhiều.

Sau khi an tâm, tính cách nũng nịu và hoạt bát của tiểu nữ nhi nàng cũng bộc lộ ra.

Suy cho cùng, nàng chỉ là một tiểu nữ hài mười lăm tuổi, cho dù người ở đây trưởng thành sớm hơn nhưng tâm trí của nàng vẫn chưa đến mức già mưu thâm tính.

Chỉ trong vài ngày, nàng đã trở thành cái đuôi nhỏ lẻo đẻo đi theo Vương thị.

Cả ngày bám theo sau Vương thị, gọi đại tâu ơi, đại tâu à hoài.

Còn Vương thị cũng rất có phong thái của một trưởng tâu, rất chăm sóc người tiểu đệ muội này.

Trước đây Vương thị còn có tật háu ăn và thích chiếm chút lợi nhỏ nhưng giờ Dương gia phát đạt rồi, không thiếu ăn không thiếu mặc, những tật xấu nhỏ đó của nàng cũng không còn đất dụng võ nữa.

Bớt đi những tật xấu đó, Vương thị càng ngày càng có phong thái của một chủ mẫu, sắp xếp mọi việc trong nội trạch đâu ra đấy, tỉ mỉ chăm sóc từng người.

Quan trọng là Vương thị đã thông minh hơn, không còn ngây ngô như trước, chỉ số thông minh tăng vọt, đến cả Dương Minh Thành cũng bị nàng bỏ xa.

Dương Minh Thành mua một gia nhân về, Dương Chính Sơn còn chưa gặp mặt thì đã bị Vương thị đuổi đi trước.

Vì chuyện này, Dương Chính Sơn còn cố ý hỏi Vương thị lý do, còn Vương thị đưa ra lý do cũng rất đơn giản.

Gia nhân mới mua về họ Tống, là một đôi phu thê ngoài ba mươi tuổi, có hai nhi tử và một nữ nhi.

Chương 212: Gia quy Dương gia

Dương Minh Thành thấy cả nhà này rất tốt, phu thê hai người tuổi tác không lớn, đang ở độ tuổi có thể làm việc, ba hài tử cũng đều mười mấy tuổi, có thể sắp xếp việc làm ngay, không cần vì tuổi còn quá nhỏ mà phải nuôi thêm mấy năm.

“Cha, nữ nhi nhà đó đẹp quá!”

Đứng trước mặt Dương Chính Sơn, Vương thị có chút lo lắng nói.

Dương Chính Sơn trước tiên là sững sốt, sau đó liền hiểu ý của Vương thị.

Lần mua gia nhân này là mua cho Lương thị, cần một phụ nhân và một nha hoàn.

Dương Minh Hạo và Lương thị vừa mới thành thân, trong nhà đã sắp xếp cho Lương thị một tiểu nha hoàn xinh đẹp, đây là có ý gì? Là muốn nạp thiếp cho Dương Minh Hạo, hay là muốn làm nha hoàn thông phòng cho Dương Minh Hạo?

Cho dù nhà không có ý định này nhưng lỡ như Dương Minh Hạo không kiềm chế được bản thân mà phạm lỗi thì sao?

Chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến sự hòa thuận của phu thê hay sao?

Trước đây, những nha hoàn mà Dương Minh Thành mua đều xuất thân từ quân hộ, lúc đó hắn còn đặc biệt nhấn mạnh với người môi giới không được mua những nha hoàn lăng nhăng, chính là để tránh xảy ra tình huống như thế này.

Ở đây, việc nạp thiếp là chuyện bình thường, những người có chút tiền tài hoặc địa vị đều sẽ có thiếp, thậm chí có những công tử nhà giàu còn chưa thành thân đã sắp xếp sẵn nha hoàn thông phòng.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn đương nhiên là không thích.

Ta đến vợ còn chưa có, nhi tử ta lại có cả thê tử cả thiếp, ta cả ngày ở nhà nhìn vào trong lòng có thể thoải mái sao?

Nếu ta có vợ có thiếp thì cũng thôi, ta tuy tuổi đã cao nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh.

Còn những nhi tử được hưởng lợi, hừ hừ, đừng có bày ra những chuyện lăng nhăng trước mặt ta.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn gật đầu, khen ngợi: “Con làm tốt lắm, những chuyện như thế này về sau vẫn nên cố gắng tránh đi!”

“Gia hòa vạn sự hưng, phụ tử tử hiếu, huynh hữu đệ cung, phu thê hòa thuận mới là gốc rễ của sự hưng thịnh!”

“Để tránh nội trạch bất hòa thì cũng nên kịp thời loại bỏ những mối họa tiềm ẩn.”

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, Vương thị trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra trong lòng nàng cũng lo lắng chuyện này.

Nàng xuất thân từ nông hộ, mọi thứ nàng có hiện giờ đều là do nhà chồng ban tặng.

Quan trọng hơn là nàng không chỉ tướng mạo bình thường, mà còn thân hình đầy đặn.

Cùng với sự hưng thịnh của Dương gia, nàng thực sự sợ có một ngày Dương Minh Thành sẽ chán ghét nàng, nạp thêm

mấy phòng thiếp, nếu thật sự như vậy, nàng sẽ không còn cách nào.

Nàng giúp Lương thị, cũng chính là giúp chính mình.

Hiện tại, những nam nhân Dương gia đều không có thiếp, tốt nhất là đừng mở ra tiền lệ này, ít nhất cũng nên càng muộn càng tốt.

Còn cách làm của Vương thị cũng khiến Dương Chính Sơn tỉnh ngộ.

Hắn đã từng nghe rất nhiều chuyện về nội trạch của những gia đình quyền quý, một đám nữ nhân cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết tranh giành, thậm chí vì thế mà không tiếc giết người, khiến gia trạch bất an.

Những chuyện như vậy ở đây thực sự quá phổ biến.

Nếu nội trạch Dương gia cũng biến thành như vậy, Dương Chính Sơn chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đau răng.

“Thôi được rồi, Dương gia ta vẫn chưa có gia quy, hôm nay cha sẽ định ra hai điều gia quy trước.”

“Thứ nhất, nam tử ba mươi tuổi chưa có con mới được nạp thiếp, nếu không sẽ bị đánh gãy một chân, không chỉ nạp thiếp, mà những thứ như thông phòng, ngoại thất cũng không được phép.”

“Thứ hai, nữ tử mười sáu tuổi mới được xuất giá, tương tự như vậy, tân nương cũng phải đủ mười sáu tuổi mới được vào cửa.”

Dương Chính Sơn chậm rãi nói.

Hoàn toàn cấm nạp thiếp cũng không phải là không được, đặc biệt là liên quan đến việc nối dõi tông đường, liên quan đến phong tục nơi đây, Dương Chính Sơn cũng không thể hoàn toàn làm ngơ.

Còn về việc nữ tử mười sáu tuổi mới được xuất giá, là vì hấn thấy mười bốn mười lăm tuổi thành thân thực sự quá sớm, người còn chưa lớn mà đã phải thành thân. Hơn nữa, tuổi tác quá nhỏ sinh hài tử quá nguy hiểm.

Thật ra, Dương Chính Sơn muốn định sau mười tám tuổi mới được thành thân nhưng ở đây, những cô gái mười tám tuổi đã bị coi là ế chồng rồi, hấn chỉ có thể thỏa hiệp, định tuổi xuất giá của nữ tử là sau mười sáu tuổi.

Lương thị đã cưới vào cửa rồi, hấn cũng không tiện nói nhiều nhưng Dương Vân Tuyết năm nay đã mười hai tuổi, hấn không muốn tiểu nha đầu sớm xuất giá.

Nghe lời Dương Chính Sơn nói, Vương thị có chút khó tin ngẩng đầu lên.

“Cha, thật ư?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Ừ, là thật! Lão đại, ghi nhớ hai điều này cho chaa, sau đó nói với mọi người trong nhà, nếu ai dám vi phạm, tự chịu hậu quả!”

Nói đến cuối, giọng nói của Dương Chính Sơn trở nên lạnh lùng.

Dương Minh Thành nghe vậy, cả người run lên, nói: “Cha, con biết rồi, con sẽ ghi nhớ gia quy trong lòng!”

Tâm tư của hấn rất thật thà, chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp.

Đối với Vương thị, hấn cũng rất hài lòng.

Vợ mập mập thì ôm ngủ rất thoải mái, hấn không thèm thích những tiểu nha đầu gầy như que củi kia.

Vương thị thì mừng như điên, có điều gia quy đầu tiên, nỗi lo lắng và bất an trong lòng nàng đã tan biến không còn dấu vết.

Ba mươi tuổi chưa có con mới được nạp thiệp!

Nàng hiện tại đã có nhi tử rồi, tức là Dương Minh Thành cả đời này đừng hòng nạp thiệp.

Chương 213: Gia quy Dương gia (2)

Rất nhanh, gia quy do Dương Chính Sơn định ra đã truyền đến tai từng người trong Dương gia.

Đối với điều này, những nam nhân Dương gia đều phản ứng bình thường, Dương Minh Thành thật thà, căn bản không có những ý nghĩ trắng hoa đó, Dương Minh Chí thì tâm tư hoạt bát nhưng hắn là một kẻ ham mê quyền lực, so với nữ nhân, hắn thích làm quan hơn.

Hiện tại hắn đã là phó thiên hộ ngũ phẩm, hắn nghĩ không biết bao giờ Dương Chính Sơn mới được thăng chức, bản thân hắn cũng có thể nhờ đó mà được thăng chức, vì vậy hắn căn bản không để tâm đến chuyện nữ nhân.

Còn về Dương Minh Hạo, tiểu tử này vừa mới thành thân, đang trong thời kỳ tân hôn, sao có thể nghĩ đến chuyện nạp thiếp.

So sánh ra thì những người nữ nhân Dương gia lại vui mừng hơn nhiều.

Đặc biệt là Lương thị vừa nhập môn, vừa vui mừng vừa phấn khích, có cảm giác hạnh phúc đến quá đột ngột.

“Nhị tẩu, cha chồng thật tốt!”

Trong tây hoa viên, Lương thị ngồi bên cạnh Lý thị, nhìn Tiểu Thừa Hiền đang ngủ, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng không che giấu được.

Lúc này, ngoài vui mừng, nàng chỉ có một suy nghĩ, đó là nhanh chóng sinh một nhi tử.

Chỉ cần có nhi tử, cả đời này nàng sẽ là chính thê của tam phòng Dương gia.

“Cha chồng làm việc luôn công bằng hợp lý, có cha chồng ở đây, tiểu tử Minh Hạo kia không dám làm bậy, muội cứ yên tâm!” Lý thị cũng rất vui mừng nhưng nàng vốn là người kín đáo, không biểu hiện quá phần khích.

“Vâng, ta bây giờ không lo lắng nữa rồi, chỉ là hơi rảnh rồi!” Lương thị ngượng ngùng nói.

Trước kia ở nhà mẹ đẻ, nàng có thể giúp cha trông coi việc kinh doanh của cửa hàng vải, hoặc làm một số việc nữ công nhưng sau khi đến Dương gia, việc nhà có người hầu làm, ngay cả việc may vá nấu nướng cũng có thể giao cho người hầu, còn nàng thì dường như chẳng cần làm gì cả.

Người rảnh rồi sẽ buồn chán, luôn muốn tìm việc gì đó để làm.

“Cha đã nói, chúng ta đều phải đọc sách luyện võ, trong thư phòng ở tiền viện có rất nhiều sách, nếu muội muốn xem có thể bảo Minh Hạo lấy cho muội một ít.”

“Nhưng ta đoán mấy ngày tới Vân Tuyết sẽ dạy muội luyện thương, luyện thương rất mệt đấy.”

Hai nàng dâu chỉ là đang nói chuyện phiếm, Lý thị thuận miệng nói một chút về quy củ Dương gia.

“Chúng ta cũng có thể luyện võ sao ư?” Lương thị có chút kinh ngạc.

“Tất nhiên phải luyện võ, không chỉ phải luyện võ nghệ, mà còn phải phấn đấu để trở thành võ giả!” Lý thị bật cười

nói: “Có thể muội không biết, đại tẩu đã là võ giả rồi, nếu năm ngoài ta không mang thai, có lẽ ta cũng đã là võ giả rồi.”

Những phụ nhân Dương gia đã luyện võ được một năm rồi, chỉ là trước kia khi họ còn ở Dương gia thôn, Dương Chính Sơn không có cách nào cho họ uống nước linh tuyến, vì vậy tiến độ tu luyện chậm hơn một chút.

Sau khi đến Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn hầu như ngày nào cũng lén lút cho thêm nước linh tuyến vào đồ ăn thức uống của họ, làm cho tiến độ tu luyện của họ cũng tăng lên.

Ngay từ bốn tháng trước, Vương thị đã trở thành võ giả, còn Lý thị vì sinh con và ở cũ nên bị chậm lại một bước.

Luyện võ đã trở thành quy củ của Dương gia, bất kể là chủ tử hay người hầu đều phải luyện võ.

“Điều này, không biết ta có thể trở thành võ giả không, ta nghe nói tu luyện võ đạo phải xem tư chất.” Lương thị có chút lo lắng về việc mình có thể trở thành võ giả hay không.

“Yên tâm đi, cha chồng sẽ dành thời gian chỉ bảo chúng ta, chỉ cần chúng ta kiên trì nhất định sẽ trở thành võ giả.” Lý thị có một sự tin tưởng mù quáng vào Dương Chính Sơn.

Không chỉ có nàng, hiện tại mọi người trong Dương gia cũng như rất nhiều người trong tộc Dương thị đều có một sự tin tưởng mù quáng vào Dương Chính Sơn.

Trong lòng họ, chỉ cần được Dương Chính Sơn chỉ bảo thì có thể trở thành võ giả.

Sở dĩ có sự tin tưởng như vậy, không thể không nói đến những võ giả mới gia nhập tộc Dương thị gần đây.

Năm ngoài, tộc Dương thị đã có thêm mười tám võ giả, còn nửa năm nay, tộc Dương thị lại có thêm ba mươi hai võ giả.

Đúng vậy, số võ giả mới gia nhập trong nửa năm nay còn nhiều hơn cả số võ giả mới gia nhập trong cả năm ngoái.

Hơn nữa, những võ giả này đều là những thanh tráng đã được Dương Chính Sơn huấn luyện trước đây.

Lý do họ có thể trở thành võ giả tất nhiên là vì nước linh tuyền, nước linh tuyền có tác dụng nâng cao tiềm lực, mặc dù tác dụng này sẽ không biểu hiện ra ngay lập tức nhưng theo thời gian sẽ dần dần biểu hiện ra.

Hơn một trăm thanh tráng đó đều đã uống không ít nước linh tuyền pha loãng, việc họ có thể trở thành võ giả cũng là điều hợp lý.

Trước khi Dương Chính Sơn trở thành võ giả, tộc Dương thị đã mấy chục năm không có thêm một võ giả nào nhưng kể từ khi Dương Chính Sơn trở thành võ giả, các võ giả của tộc Dương thị đã mọc lên như nấm sau mưa.

Điểm mấu chốt là những võ giả mới gia nhập này đều đã từng được Dương Chính Sơn huấn luyện, đều đã từng được Dương Chính Sơn chỉ bảo.

Cứ như vậy, Dương Chính Sơn ở Dương gia thôn gần như đã được thần thánh hóa.

Nhiều người cho rằng chỉ cần Dương Chính Sơn chỉ bảo một hai câu, họ cũng có thể trở thành võ giả.

Việc này Dương Chính Sơn cũng đã nghe Dương Minh Thành nói qua nhưng hắn không quá để tâm.

Chương 214: Gia quy Dương gia (3)

Vì đây là sự thật, mặc dù nguyên nhân gốc rễ là nước linh tuyền nhưng đúng là do hấn gây ra.

Và sau này những chuyện như vậy sẽ còn nhiều hơn nữa, hiện tại chỉ có người Dương gia thôn nghĩ như vậy, đợi thêm một thời gian nữa, tướng sĩ dưới trướng hấn cũng sẽ nghĩ như vậy.

Ngay trong năm nay, trong số binh lính của Lâm Quan đồn đã xuất hiện không ít võ giả, hầu như mỗi tháng đều xuất hiện vài người và theo thời gian, số võ giả mới gia nhập mỗi tháng sẽ càng nhiều, cho đến khi một trăm binh lính được huấn luyện ban đầu đều trở thành võ giả.

Có thể nói, Dương Chính Sơn chính là một cỗ máy sản xuất võ giả, chỉ cần có đủ nước linh tuyền và thời gian, hấn có thể sản xuất ra hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn võ giả.

Thật ra, hiện tại Dương Chính Sơn đã cố ý cắt giảm lượng nước linh tuyền sử dụng, ngoài Dương gia ra, hấn đã rất ít cho người khác nước linh tuyền nữa.

Đúng như Lý thị nói, ngày hôm sau Dương Vân Tuyết đã tìm đến Lương thị, dẫn nàng bắt đầu luyện tập thương pháp của Dương gia.

Mặc dù hiện tại Dương gia có rất nhiều công pháp cơ bản nhưng mọi người trong Dương gia vẫn lấy thương pháp tổ truyền của Dương gia làm công pháp nhập môn của võ đạo.

Sáng sớm, trong sân chính Dương gia và hai sân ngang Đông Tây đều thấy những bóng người vung vẩy trường thương.

Nhưng hậu viện là nơi nữ nhân luyện tập, Dương Chính Sơn, Dương Minh Thành và những người khác sẽ ra khỏi thành luyện tập, tu vi của họ cao, trong sân đã không còn chỗ để luyện tập.

Còn về người hầu, nữ thì theo chủ tử luyện tập trong hậu viện, nam thì theo chủ tử luyện tập trước cửa quan nha.

Luyện võ không chỉ là thói quen của Dương gia, mà còn trở thành thói quen của tất cả mọi người ở Nghênh Hà đồn.

Những hộ quân thì không cần phải nói, ngay cả Lưu gia cũng bắt đầu luyện tập.

Dương Chính Sơn không phải là người keo kiệt, chỉ cần muốn luyện võ, Dương Chính Sơn đều sẵn lòng truyền thụ cho họ công pháp cơ bản của võ đạo.

Thương pháp tổ truyền của Dương gia có thể truyền cho người ngoài, những kiếm pháp, đao pháp mà hắn có được cũng có thể truyền cho người ngoài.

Tất nhiên, nếu Dương Chính Sơn có trong tay một bản bí tịch thần công thì hắn sẽ không nỡ truyền cho người ngoài.

Thời gian trôi qua từng ngày, bất tri bất giác đã sắp đến mùa thu hoạch.

Năm nay trấn Trùng Sơn mưa thuận gió hòa, mùa màng trên đồng ruộng đều rất tốt.

Dương Chính Sơn đứng bên cánh đồng lúa mì ngoài thành, nhìn những con sóng lúa mì vàng óng, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Đại nhân, năm nay mùa màng sẽ rất tốt! Ngài xem những hạt lúa này đều rất chắc mẩy.”

Lão Lý đầu nắm một nắm bông lúa, xoa ra những hạt lúa rồi bày ra trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn hạt lúa, chỉ gật đầu.

Hạt lúa này chắc mẩy ư?

Trong mắt người khác thì chắc mẩy nhưng trong mắt Dương Chính Sơn thì lại không được tốt lắm.

Kiếp trước Dương Chính Sơn cũng từng ở thôn quê, hơn nữa còn theo ông bà nội gặt lúa, đã từng thấy những hạt lúa thực sự chắc mẩy.

So với những hạt lúa đó thì những hạt lúa như thế này đương nhiên không thể coi là chắc mẩy.

Đáng tiếc là Dương Chính Sơn học không phải chuyên ngành nông nghiệp, hiểu biết về phân bón hóa học cũng không nhiều, không thể mang lại sự thay đổi về nông nghiệp cho người dân nơi đây.

“Việc thu hoạch vụ thu đã sắp xếp thế nào rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đã sắp xếp xong rồi, đến lúc đó nha môn sẽ phối hợp với các hộ quân để thu hoạch vụ thu, ngoài việc cảnh giới cần thiết, những người khác đều sẽ vào thu hoạch!” Bên cạnh, Dương Minh Vũ nhẹ giọng đáp.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời quang mây tạnh, nửa tháng gần đây sẽ không có mưa, thu hoạch vụ thu có thể diễn ra hoàn hảo.

“Mùa màng ở Lâm Quan đồn thế nào?”

“Đồn điền của Lâm Quan đồn quá cần cỗi, cho dù năm nay mưa thuận gió hòa, cũng không thu được bao nhiêu lương thực!” Dương Minh Vũ nói có chút bất lực.

“May mà năm nay xưởng may thu nhập khá tốt, cuộc sống của mọi người vẫn có thể tiếp tục!” Dương Minh Vũ lại nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, tình hình của Lâm Quan đồn nằm trong dự đoán, không có gì đáng buồn.

Hắn quay người đi về phía thành, đồng thời nói: “Hôm kia tộc trưởng đã gửi thư đến!”

“A, tộc trưởng có chuyện gì à?” Dương Minh Vũ khó hiểu hỏi.

Hắn biết Dương Chính Sơn thường xuyên liên lạc với Dương Chính Tường nhưng bình thường Dương Chính Sơn sẽ không nói với hắn chuyện thư từ.

Mặc dù hiện tại hắn cũng là võ giả Hậu Thiên, theo lý mà nói trong tộc Dương thì ngoài Dương Chính Sơn ra thì tu vi của hắn là cao nhất nhưng bối phận của hắn thấp, hơn nữa hắn lại theo hầu bên cạnh Dương Chính Sơn, cho nên Dương Chính Tường có chuyện gì cũng sẽ không thương lượng với hắn.

“Võ giả trong tộc ngày càng nhiều, tộc trưởng có ý định để thêm một số người đến tham gia quân ngũ.” Dương Chính Sơn vừa đi vừa nói.

Dương Minh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Theo lý mà nói chúng ta đều là tộc nhân, có thể giúp đỡ thì nhất định phải giúp đỡ nhưng Nghênh Hà đồn của chúng ta đã không còn chức vụ nào trống nữa!”

Hiện tại Dương Chính Sơn có mười đội bách hộ đã thành hình, bách hộ, tổng kỳ, tiểu kỳ đều là một củ cải một hố.

Dương Chính Sơn không thể vì để trống chức vụ mà vô cớ
bãi miễn chức quan của người ta được.

Chương 215: Mở rộng thế lực

Còn để con cháu họ Dương đến làm lính thì cũng không được.

Những người Dương Chính Tường đưa đến đều là võ giả, làm lính quả thực là quá lãng phí nhân tài.

“Ta muốn người và Thừa Húc rời khỏi Nghênh Hà đồn!” Dương Chính Sơn dừng bước, nhìn về phía Dương Minh Vũ.

Dương Minh Vũ sững sốt: “Tại sao?”

“Triệu Viễn thăng chức rồi, trước đây hắn là trấn phủ sứ của Kiến Ninh vệ, hiện tại đã thăng lên làm thiên hộ, trước đó hắn muốn ta tìm cho hắn một người giúp việc, ta thấy Thừa Húc rất phù hợp!” Dương Chính Sơn nói.

Triệu Viễn mặc dù xuất thân từ phủ Tuy Dương Bá nhưng hắn chỉ là một thứ tử, phủ Tuy Dương Bá sẽ không đầu tư quá nhiều tài nguyên vào hắn.

Vì vậy dưới trướng Triệu Viễn chỉ có Triệu Đắc Thắng là người mà hắn có thể hoàn toàn tin tưởng.

Trước đây khi hắn theo hầu Chu Lan, tự nhiên không cần quá nhiều thân tín nhưng hiện tại hắn đã là thiên hộ, cần phải độc lập gánh vác, tự nhiên cũng cần một số thân tín.

Hắn cũng có thể tự bồi dưỡng thân tín, chỉ là việc này cần phải mất một ít thời gian.

Vì vậy hắn muốn tìm Dương Chính Sơn xin một hai người giúp việc, hắn vẫn rất tin tưởng Dương Chính Sơn, mà người

của Dương Chính Sơn hẳn cũng có thể tin tưởng.

“Còn người, ta muốn người đến Kiến Ninh vệ làm trấn phủ sứ!” Dương Chính Sơn nói.

Trấn phủ sứ của Vệ ti nha môn cũng giống như phó thiên hộ đều là chức quan ngũ phẩm, Dương Minh Vũ đến đó coi như là bình điều.

Lý do để Dương Minh Vũ làm trấn phủ sứ này, một là vì hiện tại Dương Minh Vũ đã có năng lực độc lập gánh vác, hai là để mở rộng phạm vi quyền lực.

Quyền lực của quan viên có hạn chế về mặt địa lý, Dương Chính Sơn là quan phòng thủ của Nghênh Hà đồn, vì vậy quyền lực của hắn bao phủ Nghênh Hà đồn và tất cả các đồn điền, trụ lửa và trụ khói trong phạm vi quản lý.

Nếu đặt hắn ở Kiến Ninh vệ, người khác nể mặt hắn, hắn mới làm được việc nhưng nếu người khác không nể mặt hắn, hắn cũng chẳng quản lý được việc gì.

Mặc dù hắn có Chu Lan là chỗ dựa vững chắc nhưng hắn cũng không thể việc gì cũng đi tìm Chu Lan được.

Còn nếu Dương Minh Vũ đến Kiến Ninh vệ thì lại khác.

Vào Kiến Ninh vệ, Dương Minh Vũ sẽ trở thành rắn trong hang, Dương Chính Sơn muốn làm việc gì đó, cũng không cần phải đi cầu xin người khác.

Tương tự như vậy, để Dương Thừa Húc đi giúp Triệu Viễn, cũng xuất phát từ cân nhắc như vậy.

Hiện tại Triệu Viễn đã là thiên hộ dưới trướng Mộc Thu, thủ bị thành Ninh Châu, mỗi năm hắn sẽ có vài tháng thực hiện nhiệm vụ thủ bị ở thành Ninh Châu, nếu Dương Thừa Húc đến chỗ Triệu Viễn thì Dương Thừa Húc cũng có thể làm một số việc ở thành Ninh Châu.

Dương Minh Vũ ở vệ thành, Dương Thừa Húc ở thành Ninh Châu, coi như phạm vi thế lực của Dương Chính Sơn đã mở rộng gấp nhiều lần.

Tất nhiên, bọn họ không phải là quan chủ quản, quyền lực trong tay cũng ít hơn rất nhiều nhưng nếu gặp phải chuyện gì, bọn họ cũng có thể giúp đỡ.

Đồng thời Dương Minh Vũ và Dương Thừa Húc rời khỏi Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn chắc chắn không thể để bọn họ tự mình rời đi, phải cho bọn họ mang theo một vài thuộc hạ đáng tin cậy.

Như vậy trong Nghênh Hà đồn sẽ trống ra một số vị trí, có thể sắp xếp cho những tử đệ họ Dương mà Dương Chính Tường giới thiệu đến.

Dương Minh Vũ không biết Dương Chính Sơn có nhiều suy nghĩ như vậy, thật ra hắn vẫn muốn đi theo Dương Chính Sơn nhưng hắn cũng không từ chối sự sắp xếp của Dương Chính Sơn.

“Ta đều nghe theo đại nhân!” Dương Minh Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói: “Tốt lắm, lát nữa Thừa Húc đến, ta sẽ nói chuyện với hắn, nếu hắn cũng đồng ý thì ngày mai chúng ta sẽ đến vệ thành!”

Dương Thừa Húc đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, đám tử đệ họ Dương đi theo Dương Chính Sơn này, đối với Dương Chính Sơn đều là trung thành tận tụy.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn đến vệ thành.

Đến vệ thành, trước tiên hắn dẫn Dương Minh Vũ đi bái kiến Chu Lan.

Khi Chu Lan nghe được ý định đến đây của Dương Chính Sơn, không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Người nữ để hấn đến vệ thành ư?”

Nàng biết Dương Minh Vũ là cánh tay phải của Dương Chính Sơn, để Dương Minh Vũ rời khỏi Nghênh Hà đồn, chẳng phải là tự chặt đi một cánh tay ư?

“Có gì mà không nữ, Minh Vũ cũng không còn là tiểu hài tử nữa rồi, hấn cũng nên đi con đường của mình, cứ mãi đi theo ta thì không có lợi cho hấn!”

Dương Chính Sơn dựa vào tuổi tác của mình, đóng vai bậc trưởng bối lo nghĩ cho hậu bối.

Thật ra cũng không phải là đóng vai, hấn vốn là trưởng bối của Dương Minh Vũ.

Chu Lan liếc nhìn Dương Minh Vũ đang đứng sau Dương Chính Sơn, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: “Ta muốn để Minh Chí làm trấn phủ sứ!”

Lần này đến lượt Dương Chính Sơn ngây người, hấn đã nghĩ đến việc Chu Lan sẽ từ chối, nếu Chu Lan từ chối, hấn cũng sẽ không miễn cưỡng nhưng hấn không ngờ Chu Lan lại có thể để mắt đến Dương Minh Chí.

Phỉ phui, không phải để mắt đến, mà là coi trọng.

Nhưng Dương Chính Sơn nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của Chu Lan.

Trấn phủ sứ trong vệ sở phụ trách quản lý quân công, hình danh, mà Dương Minh Chí trước đây từng đảm nhiệm chức trấn phủ sứ trong Nghênh Hà đồn, có thể coi là có kinh nghiệm nắm giữ trấn phủ ti.

Chương 216: Mở rộng thế lực (2)

So sánh ra thì Dương Minh Vũ lại không có kinh nghiệm trong phương diện này.

Dương Minh Chí quả thực phù hợp với chức trấn phủ sứ hơn Dương Minh Vũ.

Nhưng điều này lại không phù hợp với suy nghĩ của Dương Chính Sơn!

Đề Dương Minh Chí đến vệ thành?

“Vậy Minh Vũ hẳn!”

“Điều này đơn giản, người muốn hẳn đi rèn luyện, vậy thì đề hẳn đi đảm đương một mình, thành Thụy Châu bên kia còn thiếu một quan phòng thủ, ta có thể sắp xếp hẳn đến đó!” Chu Lan hào sảng nói.

Vài tháng nay nàng đã xử lý một loạt quan lại, dưới tay đang thiếu người dùng.

Lúc này Dương Chính Sơn dẫn người đến, nàng đương nhiên sẽ không từ chối.

Thậm chí nàng còn muốn đào thêm vài người từ đám thủ hạ của Dương Chính Sơn như: Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Triệt, v.v, nàng đều đã cân nhắc.

Nếu không phải sợ Dương Chính Sơn không muốn nhà người thì nàng đã sớm đi tìm Dương Chính Sơn rồi.

“Quan phòng thủ của đồn nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Thiên Hợp đồn!” Chu Lan nói.

Mắt Dương Chính Sơn sáng lên, Thiên Hợp đồn là một đồn lớn, còn lớn hơn cả Nghênh Hà đồn trước đây.

Hơn nữa Thiên Hợp đồn quản lý bốn đồn và hơn ba mươi trụ lửa và trụ khói.

Quan trọng nhất là thành Thụy Châu ở phía Tây Nam thành Ninh Châu, cách thành Ninh Châu hơn tám mươi dặm, còn Thiên Hợp đồn ở phía Đông thành Thụy Châu, ngược lại chỉ cách thành Ninh Châu chưa đầy năm mươi dặm.

Đó là một nơi tốt, cách biên giới đủ xa, có núi có nước có ruộng tốt, được coi là một vùng đất phong thủy tốt.

“Quan phòng thủ Thiên Hợp đồn, cần phải thực thụ chức thiên hộ mới có thể đảm nhiệm chứ nhỉ!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói.

Nếu Dương Minh Vũ với phẩm cấp thiên hộ đảm nhiệm chức quan phòng thủ Thiên Hợp đồn thì sẽ giống như Dương Chính Sơn.

Hơn nữa phạm vi quản lý của Dương Minh Vũ còn lớn hơn Dương Chính Sơn.

“Người không bất mãn chứ?” Chu Lan cười tủm tỉm nhìn Dương Chính Sơn.

Bị hậu bối của mình vượt qua, phần lớn mọi người đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng Dương Chính Sơn sẽ bất mãn ư?

Tất nhiên là không.

Hắn tin tưởng vào phẩm chất của Dương Minh Vũ.

Hơn nữa cho dù sau này Dương Minh Vũ có thay đổi, hắn cũng không nghĩ Dương Minh Vũ dám làm gì hắn.

Dương Minh Vũ có thể vượt qua hấn về chức quan phẩm cấp nhưng về thực lực, Dương Minh Vũ mãi mãi không thể vượt qua hấn.

“Tướng quân, hạ quan tuổi đã cao rồi.”

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không nói ra suy nghĩ của mình.

Tuổi cao là điều hấn không muốn thừa nhận nhất nhưng có lúc tuổi cao lại là cái có tốt nhất.

Hấn tuổi cao rồi nên muốn nâng đỡ hậu bối.

Dương Minh Vũ là hậu bối của hấn, hấn đương nhiên muốn Dương Minh Vũ tiền đồ vô lượng.

Cái có này hợp lý vô cùng.

Không những hợp lý, mà còn khiến Dương Minh Vũ vô cùng cảm động.

Chu Lan gật đầu, không hề nghi ngờ suy nghĩ của Dương Chính Sơn.

Bốn mươi tuổi quả thực không còn trẻ nữa, thậm chí có thể tự xưng là lão phu lão hủ rồi.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy!”

Sau khi rời khỏi Mạc phủ tham tướng, Dương Chính Sơn lại dẫn theo Dương Thừa Húc đến nha môn của quan thủ bị, trò chuyện với Triệu Viễn.

Vài ngày sau, văn thư điều chuyển đã được gửi đến Ngênh Hà đồn.

Dương Minh Vũ được phong chức thiên hộ, đảm nhiệm chức quan phòng thủ Thiên Hợp đồn.

Dương Minh Chí được thăng chức thành trấn phủ Vệ ti nha môn, nắm giữ Trấn phủ ti.

Dương Thừa Húc được thăng chức thành phó thiên hộ của nha môn quan thủ bị thành Ninh Châu.

Ngày nhận được văn thư điều chuyển, Dương Chính Sơn đã tổ chức một bàn tiệc rượu trong quan nha để chúc mừng Dương Minh Vũ và hai người kia.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn đã tiễn ba người họ đi.

Không chỉ có ba người họ, mỗi người còn dẫn theo ba bốn người nữa.

Như vậy, dưới trướng Dương Chính Sơn đã trống mất mười mấy chức quan, mặc dù phần lớn là chức tiểu kỳ và tổng kỳ nhưng cũng đủ để sắp xếp cho những người tử đệ họ Dương sắp đến.

Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí đã đi, Dương Chính Sơn cũng phải tiến hành điều chỉnh.

Dương Thừa Trạch được thăng chức thành phó thiên hộ, Lục Văn Xuân đảm nhiệm chức trấn phủ, bách hộ Nhậm Sinh đảm nhiệm chức quan phòng thủ Lâm Quan đồn, Dương Minh Hạo được phong chức thủ bách hộ, tiếp quản bộ binh của Nhậm Sinh trước đó.

Đúng vậy, Dương Chính Sơn nhân lúc này đã xin cho Lục Văn Xuân và Dương Minh Hạo một chức quan.

Lục Văn Xuân tuy không phải là võ giả nhưng hẳn đã đọc sách, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức trấn phủ.

Còn Dương Minh Hạo đã là võ giả ở cấp Luyện kinh, sắp xếp cho hắn một chức thủ bách hộ hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tất nhiên, những sự sắp xếp này đều phải được Chu Lan đồng ý.

Đầu tháng mười, mùa thu hoạch kết thúc, hơn mười tử đệ họ Dương đã đến Nghênh Hà đồn.

Cùng đến còn có cả gia đình ba người của Lương tam gia.

Trong thư phòng của quan nha, Dương Chính Sơn, Lương tam gia và Lương Tu ngồi bên bàn trà.

Hơn một năm nay, Lương Tu đã cao lớn hơn nhiều nhưng vẻ già dặn trước tuổi của hắn vẫn khiến Dương Chính Sơn cảm thấy rất thú vị.

“Cửa hàng ở thành Ninh Châu đã mua xong rồi, mọi người có thể đến đó bất cứ lúc nào.”

Dương Chính Sơn lấy ra một tờ khế đất đưa cho Lương tam gia.

Tờ khế đất này không phải của hắn mà là của Lương tam gia, tất nhiên bạc mua cửa hàng cũng là của Lương tam gia bỏ ra.

Lương tam gia nhận lấy tờ khế đất, liếc nhìn rồi đưa cho Lương Tu, Lương Tu thì xem rất kỹ một hồi lâu mới cất tờ khế đất đi.

Chương 217: Lời thì thầm

Cha con nhà này đúng là thú vị.

Người lớn không giống người lớn, không có chút chủ kiến nào.

Hài tử không giống hài tử, làm việc gì cũng nghiêm túc.

“Đa tạ thế bá đã giúp đỡ!” Lương Tu ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, nói rất nghiêm túc.

Thấy bộ dạng của hắn, Dương Chính Sơn không nhịn được đưa tay véo mặt hắn: “Nhóc con, ở cái tuổi này của con phải hoạt bát lên chứ!”

Tuổi còn nhỏ mà đã già dặn như vậy, thật không ra gì.

Cũng tại Lương tam gia là người cha không đáng tin cậy, nếu Lương tam gia đáng tin cậy hơn thì Lương Tu cũng không cần phải giả vờ làm người lớn như vậy.

Bị Dương Chính Sơn véo mặt, Lương Tu không khỏi đỏ mặt.

Nhưng Lương tam gia bên cạnh lại nói rất vô duyên: “Hài tử này từ nhỏ đã như vậy, nghiêm túc không biết giống ai.”

Nghe vậy, Lương Tu bất mãn trừng mắt nhìn Lương tam gia.

Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, cười ha ha, không trêu chọc Lương Tu nữa, mà quay sang nói chuyện với Lương tam gia về tình hình ở thành Ninh Châu.

...

Trong phòng ở hậu viện.

Lương Lâm thị ngồi trên giường đất, nắm tay Lương thị, nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng mặt hồng hào, đôi mắt sáng ngời, trên mặt không có chút gì là tủi thân, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chưa lấy chồng thì theo cha, lấy chồng rồi thì theo chồng.

Một khi đã lấy chồng thì họ chính là con dâu của nhà chồng, mọi thứ đều phải lấy nhà chồng làm chính.

Rất nhiều nữ nhân sau khi lấy chồng thì cuộc sống ở nhà chồng không được tốt đẹp gì.

Con dâu nhà thường dân phải tuân theo lời của cha mẹ chồng, nấu cơm giặt giũ làm việc nhà, v.v, những yêu cầu này đều hợp lý nhưng có những nhà còn nghĩ ra đủ cách để hành hạ con dâu, coi con dâu như súc vật để sai khiến, chỉ cần không vừa ý là đánh mắng một trận.

Còn ở nhà giàu, mẹ chồng còn đặt ra quy củ cho con dâu, ví dụ như khi cha mẹ chồng ăn cơm, con dâu phải đứng hầu bên cạnh, cha mẹ chồng muốn ăn gì, con dâu phải tự tay làm, v.v.

Tóm lại là phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, nghe lời cha mẹ chồng, dù cha mẹ chồng làm gì cũng là đúng, nếu dám cãi lại hoặc chống đối thì chính là bất hiếu.

Lương Lâm thị trước đây ở Lương gia ở Tĩnh An đã từng thấy rất nhiều con dâu nhà giàu bị ức hiếp, sau đó cả nhà họ chuyển đến huyện An Ninh lại thấy nhiều con dâu nhà thường dân bị hành hạ đến không ra hình người.

Vì vậy, từ khi Lương thị gả vào Dương gia, trong lòng nàng luôn lo lắng.

Sợ rằng nữ nhi của mình ở Dương gia sẽ bị ức hiếp, bị hành hạ.

“Cha chồng con có làm khó con không!” Tuy Lương Lâm thị không phát hiện ra nữ nhi bị ức hiếp nhưng vẫn muốn đích thân hỏi.

“Hừm! Cha chồng sao lại làm khó con chứ?” Lương thị có chút ngơ ngác.

Nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra nỗi lo lắng của mẹ mình, cười tươi nói: “Cha chồng cả ngày bận rộn việc quan nha, ít khi quản chuyện trong nhà.”

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con ở đây sống rất tốt!”

Lương Lâm thị thấy nàng không giống như nói dối, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

“Haizz, mẹ thật sự sợ con ở Dương gia bị ức hiếp, lúc trước gả con cho Dương gia, là nghĩ đến việc con gả đến Dương gia sẽ không phải hầu hạ mẹ chồng, cuộc sống có thể dễ chịu hơn một chút, thêm nữa là gia phong Dương gia cũng không tệ, danh tiếng bên ngoài cũng rất tốt.”

“Nhưng theo chức quan của cha chồng con ngày càng lớn, mẹ và cha con càng ngày càng không yên tâm!”

“Sợ họ chê bai xuất thân của con, sợ họ nói con không có phép tắc...”

Lương Lâm thị cũng là một phụ nhân hay cảm ràm, đặc biệt là sau khi gặp nữ nhi, nàng càng không kìm được lời nói.

Lương thị im lặng lắng nghe, đến khi Lương Lâm thị dừng lại, nàng mới chen vào nói: “Mẹ, trong nhà không ai chê bai con, cha chồng, đại tẩu, nhị tẩu đều đối xử rất tốt với con!”

“Vậy Minh Hạo thì sao?” Lương Lâm thị hỏi.

Lương thị mặt đỏ ửng, thẹn thùng nói: ” Phu quân đối với con cũng rất tốt.”

Thấy bộ dạng của nàng, Lương Lâm thị lúc này mới hoàn toàn an tâm.

Phu thê hòa thuận mới là quan trọng nhất, cho dù cha mẹ chồng không tốt, cho dù chị em dâu có mâu thuẫn chồng chất nhưng chỉ cần trượng phu đối với thê tử chân thành thì cuộc sống sẽ không quá khó khăn.

Nữ nhi của nàng như vậy, hiển nhiên tình cảm của đôi phu thê nhỏ này rất tốt.

“Mẹ, cha chồng con nói, nam nhi Dương gia đến ba mươi tuổi không có con mới được nạp thiếp!” Lương thị vì để mẹ ruột an tâm mà đã nhắc chuyện gia quy do Dương Chính Sơn đặt ra.

Lương Lâm thị nghe vậy, nhìn nàng không chớp mắt.

“Thật không?”

“Vâng, đây là gia quy do cha chồng đặt ra, nếu ai dám nạp thiếp, nuôi ngoại thất, cha chồng sẽ đánh gãy chân người đó!” Lương thị nói với vẻ mặt đầy tự hào.

Chỉ dựa vào điều gia quy này, hình tượng của Dương Chính Sơn trong lòng Lương thị lập tức trở nên cao lớn.

Lương Lâm thị mừng rỡ ra mặt, điều gia quy này bảo đảm tối đa thân phận và địa vị của nữ nhi ở Dương gia, sao nàng có thể không vui.

“Vậy thì con phải cố gắng, tốt nhất là năm sau sinh cho Dương gia một nhi tử.”

Lương thị cúi đầu, má ửng hồng.

Dù sao nàng vẫn chỉ là một nàng dâu nhỏ.

Nhưng Lương Lâm thị thì khác, nàng đã có hai hài tử, đương nhiên sẽ không dễ ngượng ngùng như Lương thị.

Vì vậy, Lương Lâm thị bắt đầu truyền đạt kinh nghiệm cho Lương thị.

Chương 218: Lời thì thầm (2)

Làm sao để dễ sinh hài tử? Ăn gì để dễ thụ thai nhi tử.

Thậm chí còn nói một số tư thế không thể miêu tả, khiến mặt Lương thị đỏ bừng như muốn nhỏ máu.

Nếu Dương Chính Sơn ở đây, có lẽ có thể trao đổi với Lương Lâm thị về một số tư thế.

Ồ, chỉ là trao đổi bằng lời nói thôi.

Không đúng, loại trao đổi này hẳn sẽ không xảy ra.

Dù sao Dương Chính Sơn vẫn là người chính trực, sẽ không làm những chuyện quá mất phẩm giá.

Hai mẹ con đang thì thầm trong phòng, Dương Chính Sơn và Lương tam gia đang nói về tình hình ở thành Ninh Châu trong thư phòng, còn Dương Minh Thành và Lục Văn Xuân thì đang sắp xếp chỗ ở cho hơn mười tử đệ Dương gia.

Hơn mười tử đệ Dương gia này đến Nghênh Hà đồn đều tỏ ra vô cùng phấn khích, trong lòng cũng tràn đầy sự mong đợi.

Những thanh niên ở Dương gia thôn có ai không muốn theo Dương Chính Sơn, không nói gì khác, chỉ nói đến mười mấy người đầu tiên theo Dương Chính Sơn, hiện tại không phải là phó thiên hộ thì cũng là bách hộ, thậm chí Dương Minh Vũ còn trở thành thiên hộ.

Trước đây họ ngưỡng mộ Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác, giờ đến lượt họ, họ đương nhiên vô cùng phấn khích và mong đợi.

“Về sau, những gian phòng này sẽ là chỗ ở của các người, chăn gối trong phòng đều là đồ mới mua, trong tủ cũng có quần áo, các người có thể dùng tùy ý!”

“Về chuyện ăn uống, hai ngày này ta sẽ cho người mang đến, đợi các người quen thuộc với tình hình trong đồn, các người phải tự nấu ăn!”

“Trong đồn có không ít quy củ, có những nơi các người không được vào lung tung, đặc biệt là quan nha, kho lương, tháp khói, tránh gây ra những phiền phức không đáng có!”

Dương Minh Thành vừa dẫn họ đi xem nhà, vừa cẩn thận dặn dò.

“Minh Thành ca, khi nào bọn ta mới được gặp Chính Sơn thúc?” Một thanh niên cao gầy không nhịn được chen vào hỏi.

Người thanh niên này tên là Dương Minh Trấn, năm nay hai mươi lăm tuổi, nhỏ hơn Dương Minh Vũ hai tuổi.

Trong số hơn mười tử đệ Dương gia, hắn là người lớn tuổi nhất.

“Lương tam gia đến rồi, hôm nay cha ta chắc chắn phải tiếp đãi, có lẽ phải đến ngày mai mới có thời gian gặp các người!” Dương Minh Thành nói.

“Ồ, Minh Thành ca, người có thể dẫn bọn ta đi dạo trong đồn không!” Dương Minh Trấn nhìn Dương Minh Thành với vẻ đầy mong đợi.

Dương Chính Sơn tạm thời không có thời gian gặp họ, trong lòng họ cũng không có gì bất mãn.

Lương tam gia không giống họ, Lương tam gia và Dương Chính Sơn là thông gia, thông gia đến, Dương Chính Sơn đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo.

Còn họ chỉ là hậu bối của Dương Chính Sơn, cho dù gặp họ muộn một chút cũng không sao.

Hơn nữa, ở đây chẳng phải còn có Dương Minh Thành và Lục Văn Xuân ư? Cũng không coi là bỏ qua họ.

“Được!”

Sau đó, Dương Minh Thành dẫn họ đi dạo một vòng trong Nghênh Hà đồn.

Thật ra Nghênh Hà đồn cũng không có gì đẹp, dù là quy mô hay mức độ phồn hoa, Nghênh Hà đồn đều không bằng thành huyện An Ninh.

Điểm đặc biệt duy nhất là trong Nghênh Hà đồn có rất nhiều binh lính tướng sĩ.

Mà thứ họ thích xem nhất chính là những tướng sĩ đó, đặc biệt là khi nhìn những kỵ binh, trong mắt họ tràn đầy sự ngưỡng mộ.

“Ca, bọn ta có thể làm kỵ binh không?” Dương Minh Trấn hỏi.

Dương Minh Thành lắc đầu, rất thành thật nói: “Cái này ta không biết, sau này các người sẽ làm việc ở đâu, phải nghe theo sự sắp xếp của cha ta!”

“Nhưng nếu các người muốn cưỡi ngựa thì có thể tìm ta, nhà ta có một trại nuôi ngựa, ở đó có rất nhiều ngựa chiến!”

Đều là những người bạn chơi với nhau từ nhỏ, Dương Minh Thành gặp họ cũng rất vui, cũng muốn dẫn họ đi chơi cho thỏa thích.

Tuy nhiên, Dương Minh Thành đã nghĩ nhiều rồi.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn tranh thủ thời gian gấp đám văn bối trong tộc này, sau đó ném họ cho Dương Cần Vũ.

Mặc dù những người này trước đây đều theo hấn huấn luyện nhưng lúc đó huấn luyện có phần qua loa.

Bây giờ họ muốn nhập ngũ, muốn làm quan, trước tiên phải học một số kỹ năng trong quân ngũ.

Ví dụ như cách quan sát cột khói, cách nghe tiếng còi, cũng như cử chỉ và cờ hiệu dùng để giao tiếp giữa các trinh sát, ngoài ra cưỡi ngựa cũng là kiến thức cơ bản, họ nhất định phải học, trận pháp và đội hình chiến đấu, v.v, họ đều phải học.

Ngoài những điều này ra, họ còn phải học đọc và viết.

Hiện nay, tất cả các sĩ quan dưới trướng Dương Chính Sơn đều biết chữ, Dương Chính Sơn đã đưa việc biết chữ trở thành một trong những yêu cầu cơ bản để tuyển chọn sĩ quan.

Họ còn rất nhiều thứ cần học, Dương Chính Sơn không thể sắp xếp chức vụ cho họ ngay từ đầu.

Tuy nhiên, huấn luyện họ sẽ dễ dàng hơn so với huấn luyện những binh lính bình thường, dù sao thì nền tảng của họ cũng tốt hơn rất nhiều.

Sắp xếp xong cho những hậu bối trong tộc, lại đưa Lương tam gia đến thành Ninh Châu, Dương Chính Sơn nhân lúc rảnh rỗi đã đến Mạc phủ tham tướng một chuyến.

Triệu Viễn đã đến Thủ bị nha môn nhậm chức thiên hộ, hiện tại người phụ trách tiếp đón Dương Chính Sơn là Dương Minh Chí.

“Thế nào? Ở đây quen chưa?”

Vào Mạc phủ tham tướng, Dương Chính Sơn tùy ý hỏi.

Quen không? Thật ra đây là một câu hỏi vô nghĩa.

Trước kia Dương Minh Chí đã từng ở Mạc phủ tham tướng một thời gian, còn huấn luyện một số sĩ tốt của Kiến Ninh vệ.

Chương 219: Nam nhi Tuy Thủy nhiều Huyết Nhận, cung điện Kiến Chương thành tro tàn

Sau khi đến Mạc phủ tham tướng, hắn thậm chí không cần thời gian thích nghi.

“Cha, con ở đây rất tốt, chỉ là có hơi nhớ hài tử!” Dương Minh Chí đi theo sau Dương Chính Sơn, nhỏ giọng nói.

Dương Chính Sơn liếc hắn một cái: “Nhớ hài tử, hay là nhớ thê tử?”

Dương Minh Chí có thể giống hài tử không?

Có thể sẽ nhớ nhưng hắn không phải là người yêu thương hài tử.

Hắn cũng thương yêu hài tử nhưng so với Dương Minh Thành, hắn kém xa.

Điều này liên quan đến tính cách, Dương Minh Thành thành thật, đối xử với ai cũng chân thành, đối xử với hài tử cũng rất thương yêu, có chút đáng vẻ của một người cha nhân từ.

Còn Dương Minh Chí thì tâm tư sâu sắc hơn một chút, lại thích làm quan, đương nhiên sẽ không dành quá nhiều tâm sức cho hài tử.

“Ha ha, đều nhớ!” Dương Minh Chí cười gượng.

Hắn đứng là nhớ, một mình ở ngoài, bên cạnh không có ai bầu bạn, khó tránh khỏi có chút cô đơn buồn tẻ.

“Nơi ở của con thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Cũng không tệ, Chu tướng quân đã sắp xếp cho con một cái tiểu viện!” Dương Minh Chí nói.

“Nếu nhớ thì đón Lý thị bọn họ đến ở cùng cũng được!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Phu thê xa nhau quá lâu sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, còn việc họ có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân hay không thì Dương Chính Sơn không cần lo lắng.

“Dạ, đợi khi rảnh rồi, con sẽ đón họ đến ở vài ngày!” Dương Minh Chí nói.

Hai người vừa nói chuyện vừa đến thư phòng của Chu Lan.

“Bái kiến tướng quân!”

“Bên kia có trà mới đến, tự ngươi pha đi!”

Trong thư phòng, Chu Lan không biết đang viết gì, ngẩng đầu cũng không thèm ngẩng.

Dương Chính Sơn cũng không khách sáo, trực tiếp lấy trà, tự mình pha trà uống, đương nhiên, hắn cũng không quên rót cho Chu Lan một chén.

Khoảng nửa khắc sau, Chu Lan mới đứng dậy, đi đến ngồi đối diện Dương Chính Sơn.

“Có chuyện gì ư?”

Dương Chính Sơn đặt chén trà trong tay xuống, nói: “Có chút chuyện.”

“Chuyện gì?” Chu Lan vuốt lại tóc mai, hỏi.

“Năm nay tình hình Hồ tộc Đông Hải thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Sắp vào Đông rồi, nếu Hồ tộc Đông Hải còn muốn quấy nhiễu biên giới thì bây giờ hẳn đã có chuẩn bị.

Chu Lan suy nghĩ một chút, nói: “Bên đó hẳn sẽ không có hành động gì, trận chiến Trùng Sơn quan, họ tổn thất thảm trọng, mấy năm tới đều không có khả năng chống lại chúng ta, tuy nhiên vẫn phải đề phòng, thành Phục Sơn sẽ không có hành động nhưng khó tránh khỏi một số bộ lạc nhỏ quấy nhiễu biên giới!”

Dương Chính Sơn gật đầu, điều này cũng gần giống với suy nghĩ của hắn.

Nhưng bản thân hắn không có nguồn tin tình báo nên cần phải xác nhận với Chu Lan mới được.

Xem ra, năm nay hẳn có thể đón một cái Tết an ổn.

“Còn một chuyện nữa là tiền lương!” Dương Chính Sơn lại nói.

“Người tự đến kho bạc lĩnh là được!” Chu Lan sáng khoái nói.

Dương Chính Sơn cười cười, hắn thích sự sáng khoái của Chu Lan.

Nói đến chuyện này, từ khi Chu Lan nhậm chức tham tướng Kiến Ninh vệ, cuộc sống của tướng sĩ ngày càng tốt hơn.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc tiền lương có thể phát đủ và đúng hạn, tướng sĩ cũng không đến nỗi quá khổ.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có nơi Chu Lan cai quản là có thể phát đủ và đúng hạn tiền lương.

Bởi vì Chu Lan có thể nhận được đủ tiền lương từ Tuần phủ nha môn, đồng thời nghiêm cấm các cấp quan lại khấu trừ tiền lương.

“Còn chuyện gì nữa không?”

Chu Lan liếc nhìn chiếc hộp gỗ bên cạnh Dương Chính Sơn, hỏi.

Nãy giờ nàng đã chú ý đến chiếc hộp gỗ mà Dương Chính Sơn mang đến nhưng Dương Chính Sơn không nói, nàng cũng không tiện hỏi đó là gì.

Dương Chính Sơn nhận ra ánh mắt của nàng, liền mở chiếc hộp gỗ ra, lấy ra ba quyển sách.

“Đây là Luyện binh thực kỷ mà hạ quan biên soạn trong thời gian qua!”

Từ năm ngoái, hần đã muốn biên soạn Luyện binh thực kỷ, đến nay đã gần một năm, cuối cùng hần cũng hoàn thành.

Thay vì nói là biên soạn thì không bằng nói là chỉnh lý.

Viết [Luyện binh thực kỷ] còn khó khăn hơn hần tưởng tượng, trong một năm qua, hần đã bỏ ra rất nhiều thời gian và công sức mới hoàn thành được [Luyện binh thực kỷ] này.

Nội dung của cuốn sách này rất rộng, một phần trong số đó là hần căn cứ vào tình hình của Đại Vinh mà chỉnh lý, bao gồm tuyển chọn binh lính, biên chế bộ ngũ, cờ xí trống chiêng, vũ khí trang bị, quân lễ quân pháp, huấn luyện và tác chiến của bộ binh, kỵ binh, xe binh ở các phương diện.

Một phần khác là hần căn cứ vào quân sự hiện đại mà biên soạn, bao gồm một số phương pháp huấn luyện của quân đội hiện đại, đồng thời hần còn đưa ra không ít lý luận quân sự hiện đại.

Ví dụ như phương pháp huấn luyện của các binh chủng đặc biệt như đặc chủng binh, quân y, tình báo mật thám, cũng như sự cần thiết của chúng.

Hơn nữa hẳn còn đặc biệt chú trọng đến sự cần thiết của việc tướng sĩ biết đọc biết viết.

Mục đích của việc cho tướng sĩ biết đọc biết viết không chỉ đơn giản là biết chữ, cũng không phải để hiểu được công văn, quân lệnh, mà là để nâng cao năng lực học tập và năng lực tự chủ của tướng sĩ.

Học tập khiến con người tiến bộ, câu nói này ở kiếp trước nghe có vẻ hơi giống canh gà.

Nhưng ở đây mà nói thì tuyệt đối là chân lý.

Tất nhiên, học tập ở đây không phải là học những sách vở Nho gia, mà là chỉ những kiến thức như sách sử, binh pháp, địa lý chí, v.v.

Cho dù chỉ đọc một cuốn du ký, cũng có thể mở rộng tầm mắt, đối với binh lính bình thường cũng có lợi rất lớn.

Chương 220: Nam nhi Tuy Thủy nhiều Huyết Nhận, cung điện Kiến Chương thành tro tàn (2)

[Luyện binh thực kỹ] mà hần biên soạn được chia thành ba quyển thượng trung hạ, có chính tập mười hai quyển, phụ tập sáu quyển.

Chu Lan mở sách ra, sắc mặt nghiêm túc đọc.

Khi đọc quyển thượng và quyển trung, nàng không cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì nội dung trong này nàng hầu như đều biết, chỉ là trước đây chưa có một cuốn sách nào chỉnh lý chi tiết như vậy.

Nhưng khi nàng đọc đến quyển hạ, sắc mặt nàng trở nên nghiêm túc, tâm trạng như sóng to gió lớn ập đến.

Tập đầu tiên của quyển hạ chính là về đặc chủng binh, huấn luyện võ giả trở thành đặc chủng binh, thực hiện các nhiệm vụ đặc biệt như tập kích phá hoại, ám sát bắt cóc, trinh sát hậu địch, đánh cắp tình báo.

Thật ra ở đây cũng không phải không có đặc chủng binh, ví dụ như trinh sát, thích khách, mật thám, v.v, đều được coi là đặc chủng binh.

Lại như Bí Vũ vệ của Đại Vinh, trong rất nhiều trường hợp, bọn họ đều thực hiện những nhiệm vụ giống với đặc chủng binh.

Nhưng đặc chủng binh mà Dương Chính Sơn biên soạn là lực lượng đặc chủng có hệ thống, có biên chế.

Sau đặc chủng binh là quân y, ở đây cũng có quân y nhưng nếu nói đến điều kiện y tế trong quân đội thì không dám khen ngợi.

Dương Chính Sơn không hiểu y thuật, hẳn cũng không nói về y thuật, mà là về cấp cứu trên chiến trường và lợi ích của việc cứu chữa binh lính bị thương.

Sau quân y là gián điệp mật thám, một số lý luận và huấn luyện về gián điệp.

Những bộ phim về chiến tranh gián điệp ở kiếp trước đã giúp Dương Chính Sơn có được rất nhiều kiến thức lý thuyết về chiến tranh gián điệp.

Có lẽ trong số đó có rất nhiều thứ không thực tế nhưng một số thứ vẫn rất hữu ích.

Một canh giờ trôi qua, Chu Lan cuối cùng cũng xem lướt qua cuốn [Luyện binh thực kỹ], nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Dương Chính Sơn.

“Người có cho rằng có thể huấn luyện được loại đặc chủng binh này không?” Chu Lan vẫn thích đặc chủng binh hơn, đặc biệt là chiến thuật chặt đầu mà Dương Chính Sơn đề cập trong sách, điều này quá hợp với sở thích của nàng.

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Có thể nhưng đặc chủng binh có thể phát huy tác dụng lớn đến mức nào, còn phải xem xét nhiều yếu tố.”

“Nói cụ thể một chút!” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn liền nói ra suy nghĩ của mình.

“Ta nghĩ đến lực lượng đặc nhiệm không phải là những binh lính đơn giản, mà là một đội quân nhỏ do các võ giả tạo

thành, thậm chí là do các võ giả Hậu Thiên tạo thành.”

“Số lượng không cần quá nhiều, khoảng mười người. Mỗi người trong số họ đều có kỹ năng đặc biệt của riêng mình, chẳng hạn như có người giỏi hạ độc, có người biết cải trang, có người có thực lực tương đối mạnh, v.v.”

“Và họ có thể thực hiện nhiều loại nhiệm vụ, chẳng hạn như ám sát, đầu độc, bắt cóc, xâm nhập, đánh cắp thông tin tình báo quan trọng, v.v.”

Trên thế giới này, việc thành lập lực lượng đặc nhiệm không thể hoàn toàn sao chép kinh nghiệm của kiếp trước, bởi vì thế giới này có võ giả.

Sự tồn tại của võ giả khiến nhiều kinh nghiệm của kiếp trước trở nên không thực tế, vì vậy khi viết cuốn [Luyện binh thực kỹ] này, Dương Chính Sơn phải cân nhắc rất nhiều yếu tố.

Nghe Dương Chính Sơn kể, Chu Lan chìm vào suy tư.

“Điều này gần giống với Huyết Nhận của Bí Vũ vệ!”

Nàng đột nhiên lên tiếng.

“Huyết Nhận?” Dương Chính Sơn lộ vẻ kinh ngạc.

Chu Lan xoa xoa chiếc chén trà trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Dương Chính Sơn nói: “Nam nhi Tuy Thủy nhiều Huyết Nhận, cung điện Kiến Chương thành tro tàn.”

“Ý của ngài là gì?” Dương Chính Sơn không hiểu.

“Cung Kiến Chương là hành cung của vua Kỷ triều trước, còn Thái Tổ hoàng đế triều ta xuất thân từ huyện Tuy Thủy.”

Chu Lan thu hẹp ánh mắt, giọng trầm thấp nói: “Cái gọi là Huyết Nhận chính là do Thái Tổ hoàng đế thành lập nhưng sau

khi Thái Tổ hoàng đế lập quốc, Huyết Nhận đã trở thành Bí Vũ vệ.”

“Nhưng theo ta được biết, Huyết Nhận không phải biến thành Bí Vũ vệ, mà là ẩn núp trong Bí Vũ vệ.”

Dương Chính Sơn sắc mặt hơi động, đại khái đã hiểu ý của Chu Lan.

Huyết Nhận này hẳn là một sự tồn tại tương tự như lực lượng đặc nhiệm, chuyên thay hoàng đế làm một số việc không thể nói rõ.

Chu Lan trầm ngâm một lát, lại nhìn cuốn sách trong tay, tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc!”

“Tiếc điều gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Chu Lan nói: “Xóa bỏ một quyền này đi.”

Dương Chính Sơn trong lòng run lên.

Quyền Chu Lan nói là về đặc chủng binh.

Còn về lý do tại sao phải xóa bỏ! Chính vì Huyết Nhận! Huyết Nhận này xem ra nguy hiểm vô cùng, ngay cả Chu Lan cũng phải tránh.

“Ta biết rồi!”

Dương Chính Sơn không do dự, trực tiếp cầm lấy sách, ngay tại chỗ xé bỏ quyền về lực lượng đặc nhiệm, rồi đốt trước mặt Chu Lan.

Nhìn ngọn lửa đang cháy, cảm xúc trong mắt Dương Chính Sơn không ngừng biến đổi.

Hắn có vẻ hơi chủ quan rồi.

Cho rằng viết ra những thứ này sẽ được coi trọng, được hưởng một số lợi ích.

Nhưng có một số thứ là phạm vào điều cấm kỵ.

Mặc dù trong sách không có bất kỳ mô tả nào về Huyết Nhận nhưng sự tồn tại của lực lượng đặc nhiệm có rất nhiều điểm tương đồng với Huyết Nhận.

Huyết Nhận này do Thái Tổ thành lập, Chu Lan tuy không nói rõ nhưng Dương Chính Sơn suy đoán rằng khi đó Huyết Nhận hẳn là con dao sắc trong tay Thái Tổ, đã có không ít đóng góp cho việc Thái Tổ lập quốc.

Năm xưa Thái Tổ nhờ sự giúp đỡ của Huyết Nhận mà lập quốc, vậy ngày nay Dương Chính Sơn viết ra một quyển sách như vậy có ý gì? Dạy mọi người học theo Thái Tổ năm xưa thành lập một Huyết Nhận mới ư?

Chương 221: Điều lệnh, thăng chức

Đợi ngọn lửa cháy hết, Chu Lan nhìn nửa cuốn sách còn lại, nói: “Thật ra cho dù không có quyển đó thì cuốn sách này cũng rất tuyệt.”

“Ta rất thích cuốn sách này!”

“Tướng quân thích là tốt rồi!” Dương Chính Sơn đứng dậy nói.

Rời khỏi Mạc phủ tham tướng, Dương Chính Sơn mới phát hiện ra lưng mình lại có thể bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Bí Vũ vệ, Huyết Nhận, Thái Tổ Đại Vinh!

Những thứ này đều không phải là thứ hấn có thể đựng vào, đừng nói là đựng vào, ngay cả nói bừa cũng không được.

Nếu như quyển sách hấn viết mà truyền đến tay lão hoàng đế, lão hoàng đế không chém hấn mới lạ.

May mà Chu Lan không có ác ý với hấn, để hấn đốt ngay tại chỗ, nếu không thì thứ này chính là bùa đòi mạng của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ: Sau này không thể tùy tiện sử dụng đồ của kiếp trước nữa, không chỉ là đồ của kiếp trước, ta cũng phải chú ý lời nói của mình.

Thu xếp lại tinh thần, Dương Chính Sơn mới rời khỏi Mạc phủ tham tướng nhưng hấn không lập tức quay về Nghênh Hà đồn, mà đến thăm tiểu viện của Dương Minh Chí.

Tiểu viện không lớn, gần bằng trang viên của Dương gia ở Dương gia thôn, đủ để cho cả nhà Dương Minh Chí ở.

“Các người đi nấu cơm đi, trưa chúng ta ăn ở đây, chiều rồi hãy về!”

Dương Chính Sơn phân phó với Tổng Đại Sơn và những người khác phía sau.

Hắn đến Nghênh Hà đồn không phải một mình, là một quan phòng thủ thiên hộ, ra ngoài không nói đến việc mở đường bằng chiêm trống nhưng cũng phải mang theo vài tùy tùng chứ.

Tổng Đại Sơn vẫn luôn đóng vai thống lĩnh thị vệ bên cạnh hắn, chỉ là bọn họ chưa từng gặp phải tập kích và phiền phức nên Tổng Đại Sơn và những người khác vẫn chưa có cơ hội ra tay.

Ăn trưa xong, chiều Dương Chính Sơn lại đến thành Ninh Châu thăm cửa hàng của Lương tam gia, sau đó mới quay về Nghênh Hà đồn.

Mà cũng ngay lúc Dương Chính Sơn quay về Nghênh Hà đồn, Lữ Hoa mặc một thân hoa phục gấm vóc bước vào Mạc phủ tham tướng.

Trong thư phòng, Chu Lan nhìn Lữ Hoa, cả người như bao phủ một tầng sương lạnh.

“Người đến đây làm gì?”

Nàng lạnh lùng nói.

Lữ Hoa tự mình ngồi vào bàn trà, pha trà uống trà, động tác thông dong, thần thái tự nhiên, hoàn toàn không để ý đến thái độ của Chu Lan.

Chu Lan nhìn thấy bộ dạng này của hắn, sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

“Ta muốn tìm người đòi một người!” Lúc này, Lữ Hoa mới lên tiếng.

“Ai?” Chu Lan hỏi.

“Dương Chính Sơn!” Lữ Hoa bưng tách trà, nhấp một ngụm tao nhã.

“Người muốn làm gì?” Trong mắt Chu Lan lóe lên một tia khác thường.

“Người không cần biết, ta cần hấn đến châu thành An Nguyên làm thủ bị!” Lữ Hoa nói.

Chu Lan nhìn thẳng, trong lòng suy nghĩ trăm mối.

Cho Dương Chính Sơn thăng chức?

Tại sao? Dương Chính Sơn làm sao có quan hệ với tên này? Không đúng!

Dương Chính Sơn không nên có quan hệ với tên khốn này mới đúng! Nhưng tại sao tên khốn này lại muốn làm như vậy?

Trong đầu nàng nhất thời hiện lên vô số ý nghĩ.

“Lương Trữ biết chuyện này không?”

“Tất nhiên, ta không có quyền can thiệp vào việc điều động quan lại của trấn Trùng Sơn!” Lữ Hoa dựa vào lưng ghế, một tay xoa xoa chén trà, cảm nhận hơi ấm dịu nhẹ của nước trà.

Đôi mắt hấn sâu thẳm và sáng ngời, khiến người ta có một cảm giác bí ẩn đặc biệt.

Hấn nói mình không có quyền can thiệp vào việc điều động quan lại của trấn Trùng Sơn, lời này vừa đúng vừa không đúng.

Thái giám trấn thủ đúng là không có quyền lực như vậy nhưng thái giám trấn thủ là người của hoàng đế, nếu thái giám trấn thủ muốn làm gì đó, miễn là không quá đáng thì dù là

Tuần phủ nha môn hay phủ Tổng Binh cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt.

“Thì ra là vậy!” Chu Lan lạnh lùng liếc hắt một cái, rồi quay sang ngồi đối diện hắt.

Kể từ sau trận chiến ở Lâm Quan đồn, Chu Lan đã muốn cho Dương Chính Sơn làm thủ bị ở thành Thụy Châu, lúc đó nàng vừa xử lý xong thủ bị thành Thụy Châu là Quan Sơn Hà.

Nhưng Lương Trữ lại bác bỏ đề nghị của nàng, lúc đó Lương Trữ đưa ra lý do rất chính đáng, đó là năm ngoái Dương Chính Sơn mới được thăng làm thiên hộ, năm nay không tiện thăng chức nữa.

Bây giờ xem ra, đây là trò ma của Lữ Hoa.

“Tay của Bí Vũ vệ càng ngày càng dài, đã vươn đến bên cạnh ta rồi! Lữ Hoa, có phải ngươi cho rằng ta không dám luận tội ngươi không?”

Vẻ lạnh lùng trên mặt Chu Lan tan biến nhưng ý tứ trong lời nói của nàng cho thấy cơn giận trong lòng nàng vẫn chưa tan.

Lữ Hoa nhìn chằm chằm nàng, trong mắt lại có thể hiện lên một tia bất lực.

Hắn sợ bị luận tội ư?

Hắn vốn chẳng thèm để ý đến câu luận tội của các quan khác.

Còn về luận tội của Chu Lan, hắn cũng không mấy để tâm.

Tuy thế lực phủ Ninh quốc công lớn nhưng phủ Ninh quốc công có thế lực lớn đến mấy cũng không lớn bằng vua Thừa Bình.

Bí Vũ vệ chính là con dao trong tay vua Thừa Bình.

Chỉ cần vua Thừa Bình không muốn thì không ai có thể làm gì được Bí Vũ vệ.

“Đại tiểu thư đương nhiên dám luận tội ta nhưng đại tiểu thư cũng nên biết ta không phải đang làm việc riêng!” Lữ Hoa bình tĩnh nói.

Mày Chu Lan nhú lại, nàng hiểu ý Lữ Hoa, việc điều động Dương Chính Sơn này có thể liên quan đến nhiệm vụ của Bí Vũ vệ.

Nhưng nàng không biết nhiệm vụ của Bí Vũ vệ ở trấn Trùng Sơn là gì.

Nhiệm vụ của Bí Vũ vệ cũng không phải là chuyện nàng nên hỏi.

Chương 222: Điều lệnh, thăng chức (2)

“Dương Chính Sơn có gì không ổn?”

“Không có!” Lữ Hoa nói.

“Vậy tại sao ngươi lại muốn điều hắc đến châu thành An Nguyên?” Chu Lan lại hỏi.

“Hắc có ích với ta!” Lữ Hoa nói.

Lúc này Chu Lan mới hiểu ra, Dương Chính Sơn không liên quan đến người của Bí Vũ vệ nhưng Lữ Hoa lại muốn lợi dụng Dương Chính Sơn để hoàn thành nhiệm vụ của Bí Vũ vệ.

Nhưng nàng không vì thế mà cảm thấy nhẹ nhõm.

Bị Lữ Hoa lợi dụng, đây không phải là chuyện tốt.

Nàng rất hiểu Lữ Hoa, đừng nhìn Lữ Hoa bề ngoài trông giống như một quân tử khiêm nhường, thực ra tên khốn này lòng dạ độc ác, vô tình vô nghĩa, để hoàn thành nhiệm vụ có thể không từ thủ đoạn.

“Ta có thể giao Dương Chính Sơn cho ngươi nhưng ngươi phải đáp ứng ta một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?”

“Không được bỏ rơi hắc!” Chu Lan nói chắc như đinh đóng cột.

Lữ Hoa nhìn Chu Lan, ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, hắc có thể nhìn ra sự kiên định trong mắt Chu Lan.

“Xem ra đại tiểu thư rất coi trọng vị Dương đại nhân này!”

Chu Lan gật đầu, nói: “Đúng vậy, hấn là người ta tìm đến, ta đương nhiên coi trọng!”

“Được, ta sẽ không để hấn trở thành quân cờ bỏ đi nhưng có một điều phải nói trước, nếu hấn gặp nguy hiểm, ta e rằng cũng không giúp được!”

Ý của câu này là ta sẽ không bỏ rơi hấn nhưng nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, ta không thể đảm bảo an toàn cho hấn 100%.

Chu Lan im lặng một lát, mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Người có thể rút rồi!”

Lữ Hoa cũng không để ý đến lời nói của nàng, đứng dậy nói: “Hai ngày nữa ta sẽ nhờ Thường Bình hầu ký lệnh điều động, hy vọng đại tiểu thư có thể hiểu ta có thánh chỉ trên người.”

“Cút!” Chu Lan đã sắp không kìm nén được cơn giận trong lòng.

Lữ Hoa đi rồi, Chu Lan không nhịn được mắng: “Tên thái giám chết tiệt này, lão nương sớm muộn gì cũng đánh cho hấn cầu xin tha thứ!”

Sau một hồi lâu, tâm trạng của Chu Lan mới bình tĩnh lại, nàng nghĩ đến việc điều động Dương Chính Sơn đến châu thành An Nguyên, trong lòng thấy khó chịu.

Nàng thực sự rất coi trọng Dương Chính Sơn.

Từ khi Dương Chính Sơn đến trấn Trùng Sơn, hấn không chỉ liên tiếp giành chiến thắng, mà còn quản lý Lâm Quan đồn, Nghênh Hà đồn rất tốt.

Trong mắt nàng, Dương Chính Sơn ngoài tuổi tác hơi lớn thì hầu như không có khuyết điểm nào.

Hơn nữa Dương Chính Sơn còn cứu mạng nàng, nàng không muốn Dương Chính Sơn gặp phải tai họa vô cớ.

Nhưng nàng không thể ngăn cản Lữ Hoa.

Lữ Hoa có thánh chỉ trên người, nàng làm sao có thể trái lệnh? Suy nghĩ hồi lâu, Chu Lan mới bất lực thở dài.

...

Vài ngày sau, Chu Lan đến Nghênh Hà đồn.

Gặp Chu Lan, Dương Chính Sơn cảm thấy rất khó hiểu.

Hắn vừa đến Kiến Ninh vệ gặp Chu Lan, mới mấy ngày mà Chu Lan lại đến đây?

“Bái kiến tướng quân!”

Trước cổng Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn hành lễ với Chu Lan.

Chu Lan phát tay, nói: “Đưa ta đi dạo trong đồn!”

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn dẫn Chu Lan đi dạo trong Nghênh Hà đồn.

Nhìn những ngôi nhà ngăn nắp, những con đường sạch sẽ, những phố buôn tập nập, mắt Chu Lan sáng lên.

Trước đây nàng đã thấy Dương Chính Sơn có năng lực nhưng bây giờ nàng cảm thấy mình đã đánh giá thấp năng lực của Dương Chính Sơn.

Người có thể phát triển một tòa thành trì phồn vinh như vậy, ở trấn Trùng Sơn này tuyệt đối là duy nhất.

Tiếc rằng người như vậy không thể vì nàng mà tận dụng nữa.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Chu Lan trở nên tệ đi.

“Đi thôi, về quan nha nói chuyện!” Chu Lan có chút chán nản nói.

Dương Chính Sơn thấy nàng như vậy, trong lòng càng thêm khó hiểu.

Đến thư phòng, Dương Chính Sơn không nhịn được hỏi: “Tướng quân có tâm sự gì?”

Chu Lan ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời chứa đầy cảm xúc phức tạp.

Lúc này nàng đột nhiên phát hiện Dương Chính Sơn dường như trẻ hơn.

Một năm rưỡi trước, lần đầu tiên nàng gặp Dương Chính Sơn, lúc đó Dương Chính Sơn trông có vẻ hơi già, hai bên tóc mai điểm sương.

Còn bây giờ, Dương Chính Sơn mặt mày hồng hào, tóc đen đầy đầu, không tìm thấy một sợi tóc bạc nào, bộ râu dài mềm mại, trông không giống một ông lão bốn mươi tuổi, mà giống như một nam tử trưởng thành ngoài ba mươi tuổi.

Lúc này trên người Dương Chính Sơn không còn chút dấu vết của tuổi già, toàn thân tràn đầy sức quyến rũ của sự trưởng thành.

Chu Lan không nghi ngờ Dương Chính Sơn đã ăn linh đan diệu dược gì, chỉ nghĩ rằng đây là do thay đổi môi trường sống.

“Tướng quân, tướng quân!”

Dương Chính Sơn bị Chu Lan nhìn đến mức không được tự nhiên, mở miệng gọi.

Ánh mắt này, vẻ mặt này, cảm thấy kỳ lạ quá.

Còn cả bầu không khí này nữa, có vẻ cũng không đúng lắm! Tướng quân, người phải dè dặt chút chứ!

Người cứ nhìn ta như vậy, ta sẽ hiểu lắm đấy! Chu Lan hoàn hồn, cúi đầu vuốt ve mái tóc trước trán, che giấu cảm xúc khó hiểu trong lòng.

“Đây là lệnh điều động của người!”

Nàng lấy một văn bản công văn đặt trước mặt Dương Chính Sơn.

“Lệnh điều động?”

Dương Chính Sơn kinh ngạc mở văn bản công văn ra.

Chỉ thấy trên đó viết: Binh bộ Võ tuyển ti xét thấy quan phòng thủ thiên hộ Dương Chính Sơn của Nghênh Hà đồn, tận trung tận chức, có công với nước, thăng thực thụ hai cấp, thụ chức đồng tri chỉ huy Tùng Châu vệ, điều nhiệm thủ bị châu thành An Nguyên, mong viên chức tận tâm tận lực, không phụ ơn vua.

“Chuyện này là sao?” Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Luận về chiến công, hẳn có.

Chương 223: Điều lệnh, thăng chức (3)

Trận chiến Lâm Quan đồn, hần đã giành được thắng lợi lớn nhưng chỉ được thưởng bạc, không được luận công thăng chức.

Vài tháng trước Chu Lan đã nói hần năm ngoài mới được thăng chức, bây giờ không thích hợp để thăng chức nữa.

Nhưng bây giờ sao lại đột nhiên cho hần thăng quan?

Hơn nữa còn là đến Tùng Châu vệ!

Cho dù thăng chức, cũng phải vào Kiến Ninh vệ, hoặc tiếp tục treo dưới trướng Mạc phủ tham tướng mới đúng.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn rất khó hiểu.

“Đây là ý của Thường Bình hầu!” Chu Lan nói.

Nàng không nói là ý của Lữ Hoa, vì Lữ Hoa liên quan đến Bí Vũ vệ, trừ khi Lữ Hoa chủ động tiết lộ cho Dương Chính Sơn, còn không thì nàng không thể nói rõ.

Tuy nhiên nàng vẫn nhắc nhở Dương Chính Sơn một câu: “Sau khi đến châu thành An Nguyên, người phải hành sự cẩn thận!”

Lúc này Dương Chính Sơn càng thêm nghi hoặc: “Chu tướng quân, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Chu Lan lộ vẻ khó xử, nàng thực sự muốn nói rõ với Dương Chính Sơn nhưng câu nói thánh chỉ trên người của Lữ Hoa đè nặng lên đầu nàng, khiến nàng phải phối hợp với Lữ Hoa.

“Tóm lại là phải cẩn thận!”

Thấy nàng như vậy, tâm trạng Dương Chính Sơn chùng xuống.

Hắn chưa từng thấy Chu Lan khó xử như vậy.

Có thể khiến Chu Lan khó xử như vậy, chứng tỏ chuyện này không đơn giản.

“Người chuẩn bị đi, trong vòng một tháng nữa đến Tùng Châu vệ nhậm chức.”

“Tham tướng Tùng Châu vệ Vương Bản có chút giao tình với ta, đến lúc đó người hãy đưa bức thư này cho hắn!”

Chu Lan lại lấy ra một bức thư đưa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không hỏi nhiều, nếu như Chu Lan cảm thấy khó xử thì hắn không cần phải miễn cưỡng Chu Lan.

“Vậy thì phải sắp xếp Nghênh Hà đồn như thế nào?”

So với tình hình thành An Nguyên, hắn thật ra quan tâm đến Nghênh Hà đồn hơn.

Hắn đã ở Nghênh Hà đồn hơn một năm, đã bỏ rất nhiều tâm huyết và sức lực để quản lý Nghênh Hà đồn, giờ cuối cùng cũng thấy được một chút thành quả nhưng hắn lại phải rời đi, điều này khiến hắn có chút lo lắng.

Nếu có người khác đến Nghênh Hà đồn làm quan phòng thủ thì những nỗ lực trước đây của hắn có thể nhanh chóng trở thành công cốc.

Hơn nữa, trại nuôi ngựa của hắn vẫn ở đây, nếu hắn rời đi thì việc sử dụng nước linh tuyến cho trại nuôi ngựa sẽ không còn thuận tiện nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn liền cảm thấy đau đầu.

Chuyện này đến quá đột ngột, khiến hắn không kịp chuẩn bị.

Chu Lan suy nghĩ một chút rồi nói: “Trước tiên hãy để Dương Thừa Trạch tạm thời thay thế quan phòng thủ, đợi một hoặc hai năm nữa, ta sẽ phong hắn làm chính thiên hộ.”

Quan phòng thủ đều do chính thiên hộ đảm nhiệm, Dương Thừa Trạch hiện tại chỉ là phó thiên hộ, hơn nữa hắn mới được thăng chức phó thiên hộ chưa đầy một tháng, hiện tại chắc chắn không thể thăng chức nữa, cho nên chỉ có thể phá lệ tạm thời thay thế.

Còn việc phái người khác đến, Chu Lan cũng thấy không ổn.

Người mà nàng chọn chắc chắn sẽ không phải là người vô năng nhưng chưa chắc đã tuân thủ quy củ.

Dương Thừa Trạch tuy còn trẻ nhưng may mắn là trước đây hắn đã từng làm quan đồn điền, cũng coi như có kinh nghiệm quản lý đồn điền.

Quan trọng hơn là hắn do Dương Chính Sơn đích thân bồi dưỡng, nếu hắn tiếp quản Nghênh Hà đồn, chắc chắn sẽ tuân theo các quy tắc và chính sách do Dương Chính Sơn đề ra, không đến nỗi khiến những nỗ lực trước đây của Dương Chính Sơn đổ sông đổ biển.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hiện tại chỉ có thể như vậy.

Thật ra hắn cảm thấy Dương Minh Vũ phù hợp hơn nhưng hiện tại Dương Minh Vũ đã đến Thiên Hợp đồn, chắc chắn không thể điều động trở về.

“Cũng được!”

“Ừm, ngươi còn cần gì nữa, ta đều có thể giúp ngươi!”

“Có muốn dẫn theo vài người không, những hậu bối của người đều rất tốt, có thể dẫn theo vài người đến thành An Nguyên.”

Chu Lan có chút lo lắng cho Dương Chính Sơn, sợ Dương Chính Sơn ở thành An Nguyên sẽ đơn độc chống đỡ.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu: “Không cần đâu, bọn họ có tiền đồ của riêng mình, con đường tương lai vẫn cần bọn họ tự đi mới được!”

Những người mà ban đầu hắn mang theo, giờ đây đều có chức quan bách hộ trở lên, bọn họ không phải là gia đình nô bộc của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn đương nhiên không thể trói buộc bọn họ bên cạnh mình mãi được.

Hơn nữa, hiện tại hắn cũng không phải là không có người dùng, mười mấy tử đệ họ Dương mà Dương Chính Tường giới thiệu, hắn vẫn chưa sắp xếp chức vụ, lần này vừa khéo có thể đưa bọn họ đến thành An Nguyên để phát triển.

“Được rồi, sau này nếu gặp phải rắc rối gì, có thể đến tìm ta!” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn nhìn Chu Lan với ánh mắt có chút biết ơn.

Lúc này trong lòng hắn cũng dâng lên một nỗi lưu luyến.

Một năm rưỡi, sự chăm sóc của Chu Lan dành cho hắn không cần phải nói nhiều, hoàn toàn có thể nói là có cầu tất ứng.

Có một vị cấp trên tốt như vậy, Dương Chính Sơn thật sự không nỡ rời đi.

...

Tiền Chu Lan đi, Dương Chính Sơn trầm ngâm trong thư phòng một hồi lâu.

Hắn đang nghĩ lần điều động này rốt cuộc là tại sao?

Đáng tiếc, thông tin hắn biết quá ít, căn bản không nghĩ ra được chuyện này lại có liên quan đến Lữ Hoa, tên thái giám trấn thủ này.

Nghĩ mãi không ra, Dương Chính Sơn đành phải đi từng bước một, việc cấp bách hiện tại là sắp xếp ổn thỏa chuyện Nghênh Hà đồn.

Chương 224: Nhi tử vừa ngo vừa dần vừa ngốc nghếch của ta

Đầu tiên hấn viết thư cho Dương Minh Vũ, Dương Minh Chí và Dương Thừa Húc, nói về chuyện hấn sắp đến thành An Nguyên, đồng thời dặn dò bọn họ sau này phải an tâm làm việc, đừng đi vào con đường tà đạo.

Ba bức thư này hấn thực sự viết với tư cách là bậc trưởng bối, nội dung trong thư tràn đầy ý nghĩa khuyên răn, dạy bảo.

Sau khi sai người đưa thư đi, Dương Chính Sơn lại gọi Dương Minh Thành đến.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn đang cân nhắc xem nên xử lý trại nuôi ngựa như thế nào.

Sau khi hấn rời đi, trại nuôi ngựa sẽ không còn được nước linh tuyến giúp đỡ nữa, sẽ trở thành một trại nuôi ngựa bình thường.

Hoàn toàn từ bỏ trại nuôi ngựa này ư? Có vẻ không cần thiết, cho dù là trại nuôi ngựa bình thường thì cũng có thể kiếm lời.

Hơn nữa, cho dù hấn đến thành An Nguyên, hấn cũng cần một thời gian để tìm hiểu tình hình thành An Nguyên, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể xây dựng một trại nuôi ngựa mới.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên giữ lại trại nuôi ngựa trước, sau này tính tiếp.

“Cha, cha tìm con có chuyện gì vậy?”

Thấy Dương Chính Sơn vẫn không nói gì, Dương Minh Thành không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Ừm, cha thăng quan rồi! Đồng tri chỉ huy vệ sở Tùng Châu, nhậm chức thủ bị thành An Nguyên!” Dương Chính Sơn nói.

“Hả!”

Dương Minh Thành há hốc mồm, nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt kinh ngạc.

“Đừng ngạc nhiên nữa, có một số việc cha cần con làm!” Dương Chính Sơn nói.

“Ồ!” Dương Minh Thành vẫn chưa bình tĩnh lại sau sự ngạc nhiên.

Lúc này trong đầu hẳn chỉ toàn là cha thăng quan rồi!

Đồng tri chỉ huy vệ sở Tùng Châu là quan mấy phẩm? Vệ sở Tùng Châu ở đâu? Thành An Nguyên lại ở đâu? Trong đầu hẳn như một nồi cháo loãng, khiến hẳn trông vừa ngốc vừa ngơ vừa đần, dáng vẻ khá buồn cười.

“Hai ngày nữa con chuẩn bị một chút, trước tiên giao việc trại nuôi ngựa cho Khương Hách, sau đó con hãy đến thành An Nguyên trước, tìm hiểu tình hình thành An Nguyên!”

“Con mang theo Đinh Thu, rồi bảo Minh Trấn chọn vài người đi cùng con, đến thành An Nguyên thì cẩn thận, đừng để lộ thân phận, hãy tìm hiểu kỹ càng về tình hình các cấp quan nha.”

Dương Chính Sơn nói.

Đáng tiếc là hẳn không thể đưa Dương Minh Chí đến thành An Nguyên, nếu xét về việc dò la tin tức thì Dương Minh Chí

vẫn đáng tin cậy hơn.

Thành An Nguyên là một thành cấp tỉnh, trong thành không chỉ có Thủ bị nha môn, mà còn có Tri phủ nha môn, Binh bị đạo nha môn và Phân tuần đạo nha môn của Án sát ti.

Sau này Dương Chính Sơn không thể tránh khỏi việc phải giao thiệp với những nha môn này nên tìm hiểu tình hình trước vẫn tốt hơn.

“Ồ!” Dương Minh Thành ngây ngốc đáp một tiếng.

Dương Chính Sơn có chút bất lực, đưa tay vỗ vào đầu hấn một cái.

“Bình tĩnh nào!”

“Ồ, cha thăng quan rồi, đồng tri chỉ huy vệ sở là quan tam phẩm đấy!”

Lúc này, Dương Minh Thành mới nhớ ra đồng tri chỉ huy vệ sở là quan mấy phẩm.

Dương Chính Sơn không biết nên khóc hay nên cười.

Đứa nhi tử ngốc này!

“Được rồi, con ra ngoài đi!”

Dương Chính Sơn không muốn nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hấn nữa nên đuổi hấn ra ngoài.

Còn Dương Minh Thành thì ngây ngốc bước ra khỏi thư phòng, đứng ngoài cửa thư phòng nghĩ ngợi hồi lâu mới hoàn hồn, sau đó cười toe toét như một đứa ngốc.

Dương Chính Sơn thăng quan, đối với Dương gia mà nói, đây tuyệt đối là một chuyện đại hỉ.

Dương Minh Thành đương nhiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Cha thắng quan rồi!”

Tên này hoàn hồn, lập tức chạy về hậu viện báo tin này cho mọi người.

Rất nhanh sau đó, hậu viện vang lên từng tiếng kinh ngạc và tiếng reo hò.

Họ không biết Dương Chính Sơn sắp phải đối mặt với tình hình gì, chỉ vui mừng vì Dương Chính Sơn được thăng quan.

Dương gia biết chuyện này, những người khác trong đồn điền cũng nhanh chóng biết được.

Một thời gian, trong đồn điền khắp nơi đều bàn tán về chuyện Dương Chính Sơn được thăng quan.

Dù sao thì thăng quan cũng là chuyện tốt, mọi người trong đồn điền đều vui mừng cho Dương Chính Sơn nhưng trong lòng mọi người lại có chút lo lắng.

Đặc biệt là những quân hộ bình thường, nỗi lo lắng của họ càng nồng đậm.

Trước khi Dương Chính Sơn đến, họ đã sống những ngày tháng như thế nào, sau khi Dương Chính Sơn đến, họ lại sống những ngày tháng như thế nào.

Dương Chính Sơn đã mang lại cho họ những gì, họ hiểu rõ hơn ai hết.

Họ biết ơn Dương Chính Sơn đã giúp họ làm mọi việc, kính trọng nhân phẩm của Dương Chính Sơn.

Nhưng họ càng sợ mất Dương Chính Sơn, sợ lại quay về như trước.

Cũng không biết là quân hộ nào đến trước cửa quan nha, dù sao thì rất nhanh sau đó trước cửa quan nha đã tụ tập một đám đông.

Trời tối dần, bóng người nháp nhô tụ tập trước cửa quan nha.

Họ ngóng trông về phía thư phòng của quan nha nhưng họ không hét lớn, cũng không làm gì, chỉ lặng lẽ ngóng trông.

“Đại nhân, ngài vẫn nên ra ngoài xem đi!”

Trong thư phòng, Lục Văn Xuân có chút lo lắng nói.

Có nhiều người tụ tập trước cửa quan nha như vậy, nếu xử lý không tốt, có thể gây ra đại loạn.

Dương Chính Sơn đứng dậy, chỉnh lại quần áo trên người, bước ra khỏi quan nha.

Mọi người thấy Dương Chính Sơn thì có chút kích động.

“Bái kiến đại nhân!”

“Bái kiến đại nhân!”

Rầm rầm, người quỳ đầy đất.

Dương Chính Sơn nhìn họ, trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

“Đứng lên hết đi, trời lạnh rồi, quỳ trên đất lạnh lắm!”

Hắn tiến lên, đỡ một ông lão đứng dậy.

Hắn rất quen thuộc với ông lão này nhưng hắn không biết tên của ông lão.

Chương 225: Nhi tử vừa ngo vừa đàn vừa ngốc nghếch của ta (2)

Ông lão này vẫn luôn sống ở Nghênh Hà đồn, đại nhi tử của ông lão đã tử trận trong trận chiến ở Lâm Quan đồn, nhị nhi tử của ông lão hiện là một kỵ binh.

Dương Chính Sơn đỡ lão đứng dậy, ngẩng đầu nhìn mọi người, nói: “Thăng quan là chuyện tốt, mọi người nên vui mừng thay cho bản quan mới phải, sao ai cũng như đưa đám vậy!”

“Đại nhân, sau khi ngài đi rồi, chúng ta phải làm sao?” Ông lão bên cạnh run rẩy nói.

Họ vui thay cho Dương Chính Sơn nhưng họ càng lo lắng cho cuộc sống sau này hơn.

Dương Chính Sơn cười nói: “Mọi người yên tâm, sau khi ta đi, phó thiên hộ Dương Thừa Trạch sẽ đảm nhiệm chức quan phòng thủ, hắn sẽ giúp mọi người giống như ta vậy.”

“Cũng sẽ giống như ta vậy, dẫn mọi người ra chiến trường!”

Câu nói sau, Dương Chính Sơn nói có phần trầm lắng.

Chiến tranh và cái chết là số phận không thể tránh khỏi của những quân hộ biên ải.

Dương Chính Sơn đã làm rất nhiều cho họ nhưng cũng khiến nhiều người trong số họ mất đi người thân.

Nếu Dương Chính Sơn không đến, quan phòng thủ của họ rất có thể sẽ trốn trong đồn điền không dám ra ngoài chiến đấu, như vậy thì người thân của họ có lẽ sẽ không tử trận! Chiến công trên người Dương Chính Sơn đều là họ dùng mạng đổi lấy.

Những quân hộ nghe Dương Chính Sơn nói, nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi đôi phần.

Họ đều biết Dương Thừa Trạch, dù sao thì Nghênh Hà đồn cũng không lớn như vậy, Dương Thừa Trạch ở Nghênh Hà đồn cũng không phải là người xa lạ, mọi người ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy.

Nhưng Dương Thừa Trạch ở không xa lại ngay người.

Đề ta đảm nhiệm chức quan phòng thủ? Không phải ta vừa mới được thăng làm phó thiên hộ sao?

Sao lại phải đảm nhiệm chức quan phòng thủ?

Dương Thừa Trạch không cảm thấy vui mừng, ngược lại còn cảm thấy vô cùng lo lắng, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Hắn sợ mình sẽ phá hỏng mọi thứ mà Dương Chính Sơn đã làm, sợ mình khiến Nghênh Hà đồn suy tàn, sợ mình phụ lòng mong mỏi của những quân hộ.

“Mọi người yên tâm, ta dù có rời khỏi Nghênh Hà đồn thì cũng sẽ không quên Nghênh Hà đồn!”

“Huông hồ còn có Chu tướng quân mà?”

“Giờ đây đã khác xưa, có Chu tướng quân ở đây, ta tin rằng mọi người sẽ sống ngày càng tốt hơn.”

Dương Chính Sơn cố gắng dùng lời nói ôn hòa để an ủi những quân hộ này.

Hắn nói suốt hai khắc đồng hồ, những quân hộ mới yên tâm, sau đó lần lượt tản đi.

Nhìn những bóng người rời đi, Dương Chính Sơn trong lòng khẽ thở dài: “Đều là những người khổ mệnh!”

“Được rồi, mọi người giải tán đi.” Hắn nói với những viên quan bên cạnh.

Lúc này trời đã tối đen như mực, mọi người cũng đã đến giờ tan sở.

“Đại nhân!”

Ngay khi Dương Chính Sơn chuẩn bị về hậu viện dùng bữa, Dương Thừa Trạch đáng thương đi theo sau Dương Chính Sơn.

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đại nhân, ta phải làm sao đây?” Dương Thừa Trạch tâm trí rối bời, không thể bình tĩnh lại được.

Dương Chính Sơn nhìn hắn, bật cười nói: “Trước đây ngươi làm rất tốt, ta tin rằng sau này ngươi cũng sẽ làm tốt.”

Nói ra thì Dương Thừa Trạch năm nay mới mười bảy tuổi! Phó thiên hộ mười bảy tuổi, cũng coi như là trẻ tuổi có triển vọng, tiền đồ vô lượng.

Trong số những tử đệ họ Dương, người mà Dương Chính Sơn coi trọng nhất chính là Dương Thừa Trạch và Dương Minh Vũ.

Dương Minh Vũ trầm ổn, nội liễm, tuy đôi khi có vẻ ngốc nghếch nhưng thực ra tâm tư hắn không ít.

Dương Thừa Trạch vốn là người được Dương Chính Tường bồi dưỡng để trở thành người kế thừa chức tộc trưởng, tầm nhìn của hắn còn hơn cả Dương Minh Vũ.

Hiện tại khuyết điểm lớn nhất của Dương Thừa Trạch chính là quá trẻ, trẻ tuổi là ưu điểm của hắn, cũng là nhược điểm của hắn.

Miệng còn hôi sữa, làm việc không chắc chắn.

Trước đây Dương Chính Sơn ở phía trước chống đỡ, không ai chú ý đến Dương Thừa Trạch.

Sau khi Dương Chính Sơn rời đi, Dương Thừa Trạch coi như là đứng trước mặt mọi người.

Đến lúc đó hắn có thể phải đối mặt với sự khinh thường của rất nhiều người.

“Nhưng ta sợ ta làm không tốt!”

Dương Chính Sơn sắp rời đi, Dương Thừa Trạch như thể mất đi chỗ dựa vậy.

“Đi, chúng ta đến thư phòng nói chuyện!”

Dương Chính Sơn rất bất lực, hắn lại phải đóng vai bậc trưởng bối ân cần chỉ bảo.

Hai người bước vào thư phòng, thấp nền, sau đó Dương Chính Sơn bắt đầu rót “canh gà” cho Dương Thừa Trạch.

“Minh Vũ ca của con cũng đi làm quan phòng thủ rồi, ta tin rằng hắn có thể làm tốt, đồng thời ta cũng tin rằng con có thể làm tốt!”

“Ta đã từng nói rằng người lính không muốn làm tướng quân thì không phải là người lính tốt, hôm nay ta muốn tặng câu nói này cho con.”

“Muốn trở thành tướng quân, con phải độc lập, phải có chính kiến của mình, phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với mọi khó khăn!”

“Xuất thân của chúng ta không tốt, không có gia thế hiển hách nhưng giờ chúng ta cũng đã có quan thân~~”

“Gia gia con là tộc trưởng, cha con sẽ là tộc trưởng đời tiếp theo, còn con trong tương lai cũng sẽ trở thành tộc trưởng của tộc Dương thị chúng ta ~~”

“Thật ra con không cần lo lắng quá, tuy ta đi rồi nhưng Chu tướng quân vẫn còn đó, nếu gặp rắc rối, con có thể tìm tướng quân Chu, còn Minh Chí thúc của con cũng ở Kiến Ninh vệ ~~”

Dương Chính Sơn nói rất nhiều, từ Nghênh Hà đồn nói đến tộc Dương thị, từ hiện tại nói đến tương lai, nói đến nỗi khô cả miệng, uống hết cả bụng trà.

Làm bậc trưởng bối ân cần chỉ bảo thật không dễ dàng!

Chương 226: Sắp xếp

Nhưng may là Dương Thừa Trạch đã bình tĩnh lại, không chỉ bình tĩnh lại, mà còn tràn đầy đầu chí.

“Chính Sơn gia gia, người yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt!”

Lúc này hẳn cũng không gọi Dương Chính Sơn là đại nhân nữa, mà gọi là gia gia.

Dương Chính Sơn vỗ vai hẳn: “Gia gia tin con!”

Vất vả lắm mới an ủi được Dương Thừa Trạch, Dương Chính Sơn trở về hậu viện, còn chưa kịp thở thì đã phải đối mặt với một đám con cháu hiếu thảo đang hờn hờ.

Nhưng đối phó với đám người trong nhà này thì đơn giản hơn nhiều, Dương Chính Sơn mặt lạnh như tiền, quát Dương Minh Thành: “Con cũng lớn rồi, tuổi không còn nhỏ nữa, làm việc không thể bình tĩnh một chút sao?”

Một câu quát tháo khiến mọi người im như thóc, dù trong lòng có vui mừng đến mấy cũng không dám reo hò nữa, từng người ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Dương Minh Thành thì suýt nữa chui đầu vào trong quần, ăn một bữa cơm mà không dám ngẩng đầu lên.

Càng làm quan lớn, uy nghiêm của Dương Chính Sơn ở nhà càng cao, hướng hồ chữ hiếu là trên hết, ai dám phản bác hẳn thì chính là bất hiếu.

Ăn cơm xong trong yên tĩnh, Dương Chính Sơn trở về phòng ngủ của mình, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mọi người cũng không nói nhiều, mỗi người trở về phòng của mình.

“Cha càng ngày càng đáng sợ!”

Dương Minh Hạo vừa bước vào phòng, không nhịn được vỗ ngực nói trong sợ hãi.

Lương thị cười nhẹ, nói: “Có lẽ đây chính là điềm lành tự nhiên, không màng danh lợi chẳng!”

“Chàng nên học hỏi cha mình cho tốt!”

Bây giờ Lương thị chính là fan trung thành của Dương Chính Sơn, bất kể Dương Chính Sơn làm gì, nàng đều cho rằng là tốt.

“Không học được, không học được!” Dương Minh Hạo lắc đầu như trống bỏi.

Lương thị đột nhiên hỏi: “Cha sắp đến châu thành An Nguyên, vậy chúng ta phải làm sao? Ở lại Nghênh Hà đồn hay đến châu thành?”

Nàng vẫn muốn theo Dương Chính Sơn đến châu thành nhưng bây giờ Dương Minh Hạo đã có chức quan, lại là một thử bách hộ.

Dương Minh Hạo nghiêng đầu suy nghĩ: “Ngày mai ta sẽ hỏi cha.”

“Nếu chàng đến châu thành An Nguyên thì không thể làm thử bách hộ nữa sao?” Lương thị có chút lo lắng nói.

Nàng vẫn rất quan tâm đến chức quan của Dương Minh Hạo.

Thê tử nhờ trượng phu mà sang.

Dương Minh Hạo có chức quan, nàng chính là phu nhân quan, Dương Minh Hạo không có chức quan thì nàng chỉ là

tam phu nhân Dương gia.

Có lẽ vì nàng xuất thân từ thương gia nên trong lòng nàng có chấp niệm mong trọng phu thành rồng.

Nhưng Dương Minh Hạo lại không để ý, nói: “Sao lại không thể? Ở châu thành An Nguyên, cha ta là thủ bị, chẳng lẽ không thể sắp xếp một chức bách hộ cho ta à!”

Lúc này Dương Minh Hạo đã có chút phong thái của một công tử nhà quan, đã cảm nhận được cái lợi của việc dựa vào cha.

Lương thị suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng.

Ở Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn đã có thể sắp xếp cho hắn một chức thủ bách hộ, hưởng hồ là ở châu thành An Nguyên.

Không chỉ họ nghĩ như vậy, thật ra Dương Chính Sơn cũng định như vậy.

Hắn đã định sẽ đưa Dương Minh Hạo đến châu thành An Nguyên.

Dương Minh Hạo không giống với Dương Thừa Trạch và những người khác, Dương Thừa Trạch và những người khác ở Nghênh Hà đồn đều đã có nền móng của riêng mình, cũng đã chứng minh được năng lực của mình.

Nhưng Dương Minh Hạo mới trở thành thủ bách hộ chưa đầy một tháng, vốn dĩ Dương Chính Sơn muốn rèn luyện hắn nhưng ai ngờ hắn đột nhiên trở thành thủ bị châu thành An Nguyên nên Dương Chính Sơn đành đợi đến khi đến châu thành An Nguyên rồi rèn luyện hắn sau.

Hai ngày sau, Dương Minh Thành liền dẫn theo Đinh Thu và Dương Minh

Còn Dương Chính Sơn thì sắp xếp những việc sau khi hấn rời đi.

Đầu tiên hấn phải giao toàn bộ mọi việc ở Nghênh Hà đồn cho Dương Thừa Trạch, tiếp theo hấn phải an ủi từng người tử đệ họ Dương đi theo hấn.

Cuối cùng hấn phải cân nhắc xem sẽ đưa những người nào đến châu thành An Nguyên.

Người Dương gia thì không cần phải nói, đương nhiên là phải đưa theo, nhà Khương Hách chắc chắn cũng phải đưa theo.

Tiếp theo là Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa, Lục Văn Hoa thì hấn chắc chắn phải đưa đi nhưng Lục Văn Xuân thì hấn lại hơi do dự.

Hấn vừa mới xin cho Lục Văn Xuân một chức trấn phủ, cũng không biết bây giờ Lục Văn Xuân có muốn đi hay không.

“Đại nhân!”

Lục Văn Xuân bước vào thư phòng, hành lễ với Dương Chính Sơn.

“Ta sẽ đến châu thành An Nguyên, con có suy nghĩ gì?” Dương Chính Sơn không vòng vo, trực tiếp hỏi.

Lục Văn Xuân hầu như không do dự, nói: “Con sẽ theo cô trượng đến đó!”

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lúc, nói: “Ta khuyên con nên ở lại!”

Đây là quyết định hấn đã cân nhắc rất lâu mới đưa ra.

Lục Văn Xuân không giống với Lục Văn Hoa và những tử đệ họ Dương khác.

Hắn hiện đã ba mươi tuổi, trước đây chưa từng luyện võ, cho dù Dương Chính Sơn dùng nước linh tuyến để nâng cao tiềm lực của hắn thì tương lai hắn cũng không thể đạt được thành tựu quá cao trên con đường võ đạo.

Bắt đầu quá muộn, dù có cố gắng thế nào cũng không thể bù đắp được khoảng cách của mười mấy năm.

Mà trong quân đội là nơi chỉ coi trọng thực lực.

Lục Văn Xuân không có tu vi, hắn chỉ có thể làm một trấn phủ, chứ không thể làm một thiên hộ.

Thậm chí để hắn làm trấn phủ cũng có chút miễn cưỡng, trấn phủ cũng là võ quan.

Nếu đưa hắn đến châu thành An Nguyên, Dương Chính Sơn cũng chỉ có thể để hắn làm trấn phủ, hoặc là một viên văn lại không có phẩm cấp.

Chương 227: Sắp xếp (2)

Vì vậy, hắn có đến châu thành An Nguyên hay không cũng không có ý nghĩa gì.

“Chuyện này~~” Lục Văn Xuân nghe Dương Chính Sơn khuyên hắn ở lại, không khỏi có chút do dự.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Con không phải là võ giả, tiền đồ trong quân đội của con có hạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một trấn phủ!”

Hắn rất thẳng thắn nói ra khuyết điểm của Lục Văn Xuân.

Lục Văn Xuân không còn là thiếu niên, hắn không cần phải lo lắng sẽ làm tổn thương đến hắn.

“Con biết, con có thể làm trấn phủ đã là sự ưu ái đặc biệt của cô trượng rồi!” Lục Văn Xuân có chút mất mát nói.

Hắn không phải không biết khuyết điểm của mình, thật ra có thể làm một trấn phủ hắn đã rất hài lòng rồi.

Trấn phủ của thiên hộ sở cũng là chức quan chính lục phẩm, đây là điều trước đây hắn không dám nghĩ tới.

Nếu không phải Dương Chính Sơn chiếu cố hắn thì cả đời này hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể vào huyện nha làm một thư lại.

“Con ở lại giúp Thừa Trạch, sau này nếu Thừa Trạch có điều động, con hãy theo hắn!”

Dương Chính Sơn nói ra suy nghĩ của mình.

Dương Thừa Trạch vẫn còn quá trẻ, hắn vẫn chưa yên tâm.

Còn những tử đệ họ Dương khác cũng không lớn tuổi, đều khoảng hai mươi tuổi.

So với họ, Lục Văn Xuân đã ba mươi tuổi, tuổi tác lớn, tính tình trầm ổn, làm việc đáng tin cậy, có hẳn ở đó có thể giúp Dương Thừa Trạch làm được rất nhiều việc.

“Con hiểu rồi!” Lục Văn Xuân gật đầu, nói: “Sau này con sẽ cố gắng hết sức giúp Thừa Trạch!”

“Ừ, có con giúp hẳn, ta cũng yên tâm hơn!”

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, cười nói: “Văn Viễn đã thi đỗ cử nhân, năm sau có phải sẽ đến kinh đô không?”

Đối với Lục gia mà nói, Lục Văn Viễn mới là hy vọng của Lục gia, so với hắn, tiền đồ của trưởng tử trưởng tôn như Lục Văn Xuân không quan trọng lắm.

Lúc trước Lục Tùng Hạc đưa Lục Văn Xuân đến Nghênh Hà đồn, không phải là muốn tìm cho Lục Văn Xuân một con đường tiến thân, chỉ là cảm thấy để Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa theo Dương Chính Sơn có thể sống tốt hơn.

“Không đâu, tứ đệ hẳn còn nhỏ, gia gia và cha có ý định để hắn đợi thêm ba năm nữa!” Lục Văn Xuân nói.

Dương Chính Sơn tính toán, Lục Văn Viễn năm nay mới mười tám tuổi, tuổi tác thực sự còn nhỏ, đợi thêm ba năm nữa cũng không muộn.

...

Lục Văn Xuân vừa đi, Tống Đại Sơn lại đến.

“Thuộc hạ bái kiến đại nhân!”

“Ừ, có chuyện gì?” Dương Chính Sơn thuận miệng hỏi.

“Ta muốn theo đại nhân đến châu thành An Nguyên!”
Tống Đại Sơn đứng trước mặt Dương Chính Sơn, khuôn mặt

chất phác mang theo vẻ khao khát.

Dương Chính Sơn hơi sững sốt: “Tại sao?”

Tổng Đại Sơn có chút ngượng ngùng, dường như còn có chút khó xử, do dự hồi lâu mới nói: “Ta cảm thấy theo đại nhân sẽ có tiền đồ hơn!”

Nói xong câu này, vị hán tử thật thà này lại có thể đỏ mặt.

Tiền đồ! Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Đây là chủ ý của ngươi?”

“Không phải, là chủ ý của nương tử ta!” Tổng Đại Sơn ngây ngô nói.

Nếu nói Dương Minh Thành vừa ngốc vừa đàn thì Tổng Đại Sơn chính là vừa ngốc vừa thẳng.

Với cái đầu óc của hắn, tuyệt đối không thể nghĩ ra chủ ý như vậy, càng không thể chủ động đến cầu xin Dương Chính Sơn.

Nương tử của Tổng Đại Sơn!

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, hình như là một phụ nhân rất bình thường, hắn chỉ từng gặp, chứ chưa từng tiếp xúc.

Còn về việc tại sao nàng lại có suy nghĩ như vậy, thật ra điều này rất bình thường.

Tính tình của Tổng Đại Sơn như vậy, nếu ở lại Nghênh Hà đồn, cả đời hắn cũng chỉ có thể làm một bách hộ.

Hắn không phải là tử đệ họ Dương, Dương Thừa Trạch và những người khác cũng sẽ không đối xử đặc biệt với hắn, Dương Chính Sơn càng không để mắt đến hắn.

Trước đây hắn thường theo hầu bên cạnh Dương Chính Sơn, được coi là thân tín của Dương Chính Sơn nhưng nếu

Dương Chính Sơn rời đi, hắn chỉ là một bách hộ bình thường.

So sánh thì còn không bằng hắn theo Dương Chính Sơn rời khỏi Nghênh Hà đồn.

“Được, người chuẩn bị đi vài ngày nữa theo ta đến châu thành An Nguyên.” Dương Chính Sơn đồng ý.

Người thật thà vẫn rất hữu dụng.

Thành thật, nghe lời, không có nhiều tâm tư, để bên cạnh cũng yên tâm.

Hơn nữa võ đạo của Tống Đại Sơn cũng không tệ, tương lai còn có tiềm lực rất lớn.

Vì vậy Dương Chính Sơn vẫn rất muốn mang hắn theo.

Năm Thừa Bình thứ hai mươi lăm, ngày hai mươi tám tháng mười.

Trần Trùng Sơn đã vào Đông, gió bắc lạnh lẽo từ ngoài quan ải thổi vào, cửa vào mặt người như dao.

Ngoài Nghênh Hà đồn, người đông như kiến, xua tan đi cái lạnh giá của phương Bắc.

Hôm nay Dương Chính Sơn phải rời khỏi Nghênh Hà đồn rồi, gần như toàn bộ mọi người trong đồn đều ra tiễn.

Đoàn xe dài đằng đằng dừng trên con đường ở cổng Nam của đồn, Dương Chính Sơn đứng ở phía sau đoàn xe nhìn đám đông đen nghịt.

Ánh mắt lướt qua, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc, hắn vuốt râu cười mãn nguyện.

Sinh ra trên đời, dù sao cũng phải làm chút gì đó.

Hắn đến đây, tuy trong lòng luôn có chút không thoải mái nhưng hắn cảm nhận được sự thỏa mãn mà thành tựu mang lại.

Có thể làm được chút gì đó cho mọi người, có thể giúp những quân hộ này có cuộc sống tốt đẹp hơn, có thể được nhiều người công nhận như vậy, cũng không uổng công hấn đi một chuyến trên thế gian này.

Hôm nay rời đi, hàng nghìn người tiễn đưa.

Nếu có thể trở về, hấn có thể khoe khoang về cảnh tượng hôm nay cả đời.

“Yên tâm!”

Chương 228: Nhậm chức tại châu thành An Nguyên

Dương Chính Sơn vỗ vai Dương Thừa Trạch, đôi mắt của tiểu tử này đã đỏ hoe, ha ha ~~ “Gia gia!” Dương Thừa Trạch gọi.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lại liếc nhìn những tử đệ họ Dương khác.

“Các người phải giữ gìn sức khỏe!”

Những lời nên nói hắn đã nói trước đó, hắn đã trao đổi riêng với từng người, khuyên bảo tận tình, dạy dỗ tận tụy.

Nói rằng họ là hậu bối của mình, Dương Chính Sơn cảm thấy không thoải mái nhưng nếu nói rằng họ là tiểu huynh đệ của mình, Dương Chính Sơn vẫn rất sẵn lòng chấp nhận.

Trong lòng mọi người đều tràn ngập nỗi buồn chia ly.

Dương Chính Sơn không nói nhiều với họ nữa, ánh mắt lướt qua những binh lính và quân hộ phía sau.

Cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên người Lưu Nguyên Phủ.

Kể từ sau khi Hồ tộc xâm lược năm nay, thái độ của lão già khó tính này đối với hắn không còn là thờ ơ nữa, mặc dù lão già vẫn rất bướng bỉnh nhưng ít nhất cũng đã tươi cười với hắn.

Thấy Dương Chính Sơn nhìn mình, Lưu Nguyên Phủ tiến lên một bước, đưa một cuốn sách trong tay cho Dương Chính Sơn.

“Cuốn sách này tặng cho người!”

Dương Chính Sơn có chút ngạc nhiên nhận lấy cuốn sách.

Đây là một cuốn [Trung Dung].

“Đa tạ tiên bối chỉ bảo, vãn bối xin lĩnh giáo!”

Chỉ trong chớp mắt, Dương Chính Sơn đã hiểu ra mục đích Lưu Nguyên Phủ tặng mình một cuốn Trung Dung.

[Trung Dung] nói về cái gì thì không cần phải nói nhiều, Lưu Nguyên Phủ đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ tặng cho hắn một cuốn [Trung Dung] tầm thường.

Nhớ lại những chuyện mình đã làm trong hai năm qua, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy mình nên kiềm chế lại.

Thật ra không biết từ lúc nào, hắn đã làm rất nhiều chuyện vượt quá khuôn phép, nếu không có Chu Lan chống lưng, hắn không biết mình sẽ phải đối mặt với bao nhiêu rắc rối.

Mỗi người một phận sự, mỗi người một trách nhiệm.

Có Chu Lan ở đây, hắn vượt quá một số quy tắc, không có vấn đề gì.

Nhưng sau này hắn không thể dựa vào Chu Lan nữa thì hắn phải biết điều hơn.

“Lão phu không chỉ bảo người!” Lưu Nguyên Phủ nghiêm mặt nói.

Dương Chính Sơn cười cười, khom người chào: “Lão tiên sinh, cáo từ!”

“Chư vị, xin về đi!”

“Ngày sau còn dài, có duyên sẽ gặp lại!”

Nhảy lên lưng ngựa Hồng Vân, Dương Chính Sơn giật dây cương, không ngoảnh đầu lại mà đi về hướng Đông.

Sau đó, đoàn xe dài cũng đi theo sau hần.

Những người trong đồn cũng từng bước đi theo sau đoàn xe, cho đến khi có người đi mệt, cho đến khi Dương Chính Sơn hô lên: “Về đi, tiễn khách ngàn dặm, cuối cùng cũng phải chia tay.”

Dương Chính Sơn không dừng lại, chỉ cao giọng hô một câu.

Dương Thừa Trạch và những người khác mới dừng lại.

Họ tiễn đoàn xe đi xa dần, cho đến khi đoàn xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới quay trở lại.

Không giống như lần đầu đến trấn Trùng Sơn, giờ đây khi đến châu thành An Nguyên, quy mô đoàn xe của Dương gia rất lớn.

Chỉ riêng xe chở người đã có sáu chiếc, đại phòng một chiếc, tam phòng một chiếc, Dương Vân Yên và hài tử một chiếc, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều một chiếc, hai chiếc còn lại dành cho nha hoàn và bà tử.

Còn có bốn chiếc xe chở đồ, thật ra những thứ quý giá, Dương Chính Sơn đều để trong không gian linh tuyến, những thứ trên xe đều do Vương thị sắp xếp.

Còn nhị phòng, Dương Minh Chí một nhà bốn người, họ đã chuyển đến Kiến Ninh vệ.

Những người đi theo ngoài nô bộc Dương gia còn có hơn mười tử đệ họ Dương cùng Tống Đại Sơn và hai tiểu kỳ kỵ binh.

Ừm, còn có lão Lý và Lục Văn Hoa.

Từ Nghênh Hà đồn đến vệ sở Tùng Châu ước chừng gần bốn trăm dặm, trời lạnh đất đóng băng, đi đường khó khăn, bọn họ mất tới năm ngày mới đến được vệ sở Tùng Châu.

Dương Chính Sơn muốn đến châu thành An Nguyên nhậm chức, trước tiên phải đến vệ sở Tùng Châu báo cáo, bởi vì hắn trước là đồng tri chỉ huy vệ sở Tùng Châu, sau mới là thủ bị châu thành An Nguyên.

Thành trì nơi vệ sở Tùng Châu đóng quân là Gia thành, giống như thành Trùng Sơn quan, Gia thành cũng là một thành trì tiên tiêu dựa vào biên quan mà xây dựng.

Nhưng quy mô của Gia thành nhỏ hơn thành Trùng Sơn quan rất nhiều, quân đội và dân cư đóng quân cũng ít hơn rất nhiều.

Cầm theo công văn của Đô ti nha môn, Dương Chính Sơn rất dễ dàng tiến vào Vệ ti nha môn của Gia thành, gặp được chỉ huy sứ vệ sở Tùng Châu là Sa Bình Xuyên.

Sa Bình Xuyên năm nay bốn mươi tám tuổi, thân hình béo phì như một quả bóng, khuôn mặt tròn trịa lúc nào cũng treo nụ cười như tượng Phật Di Lặc.

Sau khi Dương Chính Sơn hành lễ, Sa Bình Xuyên cười vui vẻ nói: “Dương đại nhân, ta mong ngóng ngươi đã lâu!”

Thái độ của hắn nhiệt tình có phần thái quá.

Theo lẽ thường, Dương Chính Sơn là cấp dưới của hắn, hắn căn bản không cần phải nhiệt tình như vậy.

“Chỉ huy sứ đại nhân có gì phân phó?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có, không có, ta chỉ muốn ngươi nhanh chóng đến châu thành An Nguyên nhậm chức!”

“Haizz~” Sa Bình Xuyên thở dài, tiếp tục nói: “Thủ bị châu thành An Nguyên trước đây là Tào Hàm, từ sau khi Tào Hàm bị bắt vì tội tham ô, thủ bị châu thành An Nguyên vẫn luôn bỏ trống, đến nay đã ba tháng rồi.”

“Châu thành An Nguyên là một biên thành, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Đại Lăng quốc quấy nhiễu, vẫn luôn không có thủ bị, trong lòng ta luôn bất an.”

“Nếu ngươi không đến, ta e rằng phải đích thân đến châu thành An Nguyên trấn giữ!”

Tuy Sa Bình Xuyên thở dài nhưng trên mặt vẫn luôn treo nụ cười hiền lành.

Chương 229: Nhậm chức tại châu thành An Nguyên (2)

Bộ dạng đó trông giống như một lão già tốt bụng nhưng Dương Chính Sơn không cho rằng hắn là một người tốt.

Có thể ngồi lên vị trí chỉ huy sứ vệ sở Tùng Châu, Sa Bình Xuyên đương nhiên không phải là kẻ vô năng.

Đừng nhìn thân hình hắn béo như lợn nhưng tu vi của tên này còn cao hơn Dương Chính Sơn, ít nhất cũng là võ giả Hậu Thiên tầng năm.

Một võ giả Hậu Thiên tầng năm sao có thể là một tượng Phật Di Lặc từ bi được.

“Tình hình châu thành An Nguyên rất tệ ư?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không tệ, không tệ, đợi người đến đó rồi sẽ biết!” Sa Bình Xuyên cười ha hả nói.

Nhưng Dương Chính Sơn trong lòng rung mình, lời này không thể tin được.

Tệ hay không còn chưa biết được nhưng chắc chắn không phải là nơi tốt lành gì.

Sa Bình Xuyên dường như không muốn nói nhiều về tình hình châu thành An Nguyên với hắn, trực tiếp chuyển chủ đề: “Đúng rồi, người còn chưa đi gặp Vương Bân tướng quân chứ gì, đi thôi, ta dẫn người đi gặp Vương Bân tướng quân!”

Vương Bân, chính là tham tướng vệ sở Tùng Châu, lộ Đông trấn Trùng Sơn, cũng là cấp trên trực tiếp của Dương

Chính Sơn.

Dương Chính Sơn là đồng tri chỉ huy vệ sở Tùng Châu, cho nên cấp trên trực tiếp của hắn ở vệ sở Tùng Châu là chỉ huy sứ Sa Bình Xuyên nhưng Dương Chính Sơn lại kiêm nhiệm thủ bị châu thành An Nguyên, mà Thủ bị nha môn lại trực thuộc Mạc phủ tham tướng.

Cho nên Dương Chính Sơn là người chịu sự lãnh đạo kép, Vương Bản và Sa Bình Xuyên đều là cấp trên trực tiếp của hắn.

Không đợi Dương Chính Sơn mở miệng nói, Sa Bình Xuyên đã trực tiếp dẫn Dương Chính Sơn đến Mạc phủ tham tướng.

Gặp được Dương Chính Sơn, Vương Bản dùng ánh mắt dò xét đánh giá Dương Chính Sơn một lượt.

Thật ra hắn cảm thấy rất kỳ lạ tại sao Lương Trữ lại điều Dương Chính Sơn đến châu thành An Nguyên.

Hắn biết Dương Chính Sơn là người của Chu Lan, điều Dương Chính Sơn từ dưới trướng Chu Lan đến dưới trướng hắn, thật ra có chút nghi ngờ cướp người.

Nói chung, các tướng lĩnh ở biên trấn đều không thích kiểu hành động này.

Ta vất vả lắm mới bồi dưỡng được một thân tín, kết quả người chỉ cần há miệng là điều đi mất, như vậy chẳng phải khiến ta khó chịu ư? Sau khi Dương Chính Sơn hành lễ, hắn cảm nhận được ánh mắt dò xét của Vương Bản nhưng hắn không để ý, mà lấy một lá thư từ trong ngực đưa cho Vương Bản.

“Tướng quân, đây là thư mà Chu tướng quân nhờ thuộc hạ mang đến!”

Vương Bân nhận lấy thư xem.

Xem xong, hần lại chìm vào trầm tư.

Nội dung trong thư thật ra không có gì đặc biệt, Chu Lan chỉ nhờ hần chăm sóc Dương Chính Sơn nhiều hơn, ngoài ra không nói thêm một chữ nào.

Nhưng Vương Bân cảm thấy có vấn đề ở đây.

Rõ ràng Chu Lan không muốn để Dương Chính Sơn đi nhưng vì sao lại thỏa hiệp? Vì Lương Trữ ư?

Không thể nào! Lương Trữ không ngốc đến mức vì chuyện này mà đi trêu chọc Chu Lan.

Hần suy nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra được nguyên do.

“Thủ bị châu thành An Nguyên đã bỏ trống rất lâu rồi, Dương đại nhân vẫn nên nhanh chóng đi nhậm chức thì hơn!”

Vương Bân không nói nhiều với Dương Chính Sơn, chỉ đơn giản nói một câu, rồi để Dương Chính Sơn đi nhậm chức ở châu thành An Nguyên.

Hần cảm thấy có chút phiền phức ở đây, tốt hơn hết là hần nên ít nhúng tay vào.

Còn về lời nhờ vả của Chu Lan, điều này rất đơn giản, chỉ cần hần không gây khó dễ cho Dương Chính Sơn thì coi như đã chăm sóc Dương Chính Sơn rồi.

Hần không phải Chu Lan, chắc chắn sẽ không coi Dương Chính Sơn là người thân tín để sử dụng.

Ở lại Gia thành một ngày, Dương Chính Sơn liền kéo cả nhà đến châu thành An Nguyên.

Cả quá trình diễn ra rất suôn sẻ, không gặp bất kỳ rắc rối nào.

Châu thành An Nguyên cách Gia thành rất gần, chỉ cách chưa đầy năm mươi dặm, sáng xuất phát từ Gia thành, chưa đến giờ ngọ, họ đã đến châu thành An Nguyên.

Khi Dương Chính Sơn đến cổng Nam châu thành An Nguyên, một đám võ quan thuộc hạ của Thủ bị nha môn đã sớm chờ ở cổng thành để nghênh đón.

Những quan viên này có thể chia làm hai nhóm, một nhóm là các quan viên phụ trách đồn bắt do quan quản đồn đứng đầu, gồm hai quan phòng thủ, bảy quan đồn bắt. Nhóm còn lại là các võ quan chế độ doanh binh do thiên tổng đứng đầu, gồm hai bả tổng.

Nói cách khác, Dương Chính Sơn vừa có quân đồn trú, vừa có quân doanh.

Quân doanh thường được tuyển chọn từ các đồn bắt.

Tỷ lệ quân doanh và quân đồn trú gần như duy trì ở mức ba so với bảy.

Tính sơ sơ, thủ bị Dương Chính Sơn này có khoảng hơn ba nghìn tướng sĩ, trong khi ngày thường có một nghìn tướng sĩ phụ trách phòng thủ châu thành An Nguyên, những người khác thì ở đồn bắt phụ trách đồn điền.

Đến trước đám quan viên, Dương Chính Sơn xuống ngựa nhìn đám thuộc hạ xa lạ này.

“Bái kiến Dương đại nhân!”

Người đứng đầu là một nam tử trung niên mặc quan phục võ quan chính ngũ phẩm thêu hình gấu đen, trông khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, tướng mạo thô kệch, đối mặt với Dương Chính Sơn, trên mặt không có chút nụ cười nào, rất tùy tiện chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn liếc nhìn nam tử trung niên, khẽ gật đầu, nói: “Miễn lễ!”

Sau đó, đám võ quan đứng thẳng dậy, không một ai mở miệng nói chuyện.

Dương Chính Sơn nheo mắt, đây là có ý gì? Cố tình không nói chuyện với hắn?

Dần mặt hắn ư?

Dương Chính Sơn nhìn đám quan viên trước mặt một cách đầy ẩn ý, rồi lên tiếng: “Ai là lệnh sử của quan sảnh!”

Chương 230: Nhậm chức tại châu thành An Nguyên (3)

Lệnh sử chính là văn lại của Thủ bị nha môn, tương tự như thư ký hành chính, tuy không có phẩm cấp nhưng vì là thư ký của lãnh đạo nên địa vị cũng đặc biệt.

“Đại nhân, tiểu nhân ở đây!”

Một ông lão tóc bạc trắng từ phía sau đám võ quan bước ra phía trước, cười nịnh nọt chấp tay với Dương Chính Sơn.

‘Lại’ không phải là quan, họ không có phẩm cấp.

Dương Chính Sơn xử lý quan viên còn phải cân nhắc đến thái độ của Vệ ti nha môn nhưng xử lý viên lại trong Quan sảnh thì chỉ là chuyện một câu nói của Dương Chính Sơn.

Những quan viên này dám làm lơ hấn nhưng viên lại trong nha môn thì không dám.

“Dẫn bản quan đến quan nha!”

Lúc này, Dương Chính Sơn không muốn nói nhiều với đám thuộc hạ này, trực tiếp lên ngựa: “Dẫn đường!”

Lệnh sử nào dám nói thêm gì, cũng không quan tâm đến những quan viên khác, liền dẫn đường phía trước.

Rất nhanh, đoàn người dài của họ đã vào thành, còn đám võ quan kia thì đứng nguyên tại chỗ nhìn nhau.

Cuối cùng, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào nam tử trung niên đứng đầu.

“Thiên tổng, chúng ta phải làm sao?” Quan quản đồn Điền Quý tiến lên một bước, hạ giọng hỏi thiên tổng Từ Vạn Phúc.

Từ Vạn Phúc mặt mày u ám nhìn đoàn xe tiến vào thành, cau mày nói: “Còn có thể làm sao? Trở về quan nha xem thủ bị đại nhân có gì phân phó!”

Từ Vạn Phúc là thiên hộ, thủ bị châu thành An Nguyên có thể do thêm sự vệ chỉ huy hoặc đồng tri vệ chỉ huy đảm nhiệm, sau khi Tào Hàm bị luận tội, thiên hộ thiên tổng như hắn vốn có rất nhiều khả năng trở thành thủ bị châu thành An Nguyên.

Nhưng hắn đã chạy chọt không ít mối quan hệ, vẫn không giành được chức thủ bị này.

Nay Dương Chính Sơn đến nhậm chức, hắn đương nhiên không cam lòng.

Tất nhiên, đây không phải là lý do chính, hắn muốn làm khó dễ Dương Chính Sơn chủ yếu là vì chức thủ bị châu thành An Nguyên này còn có một vài ý nghĩa đặc biệt.

Với hắn và những người đứng sau hắn, đây là vị trí không thể mất.

Mặc dù trong lòng hắn hận không thể giết chết Dương Chính Sơn nhưng bề ngoài hắn vẫn phải đến quan nha chờ đợi sự phân phó của Dương Chính Sơn.

Ai bảo Dương Chính Sơn là quan trên của họ, cho dù trong lòng có bất mãn, họ cũng không thể phạm thượng.

Mà lúc này, Dương Chính Sơn căn bản không quan tâm đến tâm tư của Từ Vạn Phúc và những người khác, sau khi vào châu thành An Nguyên, hắn liền quan sát tình hình trong thành.

Châu An Nguyên là tri châu trực thuộc phủ Tùng Châu, quản lý huyện Nguyên Hà và huyện Thành Dương.

Sau khi vào cửa thành, chính là đại lộ Nam của châu thành, hai bên đường lát đá xanh, tử lâu, trà lâu, cửa hàng san sát nhau, người đi đường trên phố phần lớn đều là thường dân mặc vải thô rách rưới, một số ít mặc gấm vóc lụa là, còn có không ít ăn xin ăn xin dọc đường.

Dương Chính Sơn ABzGzPMGm thành, không ít người đi đường trên phố đều chỉ trở họ.

Lúc này Dương Chính Sơn không mang theo nghi trượng nhưng hấn mặc thường phục tông tam phẩm, tức là mũ ô sa, áo đoàn lĩnh, thắt lưng, trước ngực có áo bào màu đỏ thêu hình con hổ.

Bộ trang phục này nhìn vào là biết ngay là thủ bị châu thành An Nguyên.

Toàn bộ châu thành An Nguyên, ngoài Dương Chính Sơn ra, không ai được mặc quan phục như vậy.

“Vị này là thủ bị đại nhân mới nhậm chức?”

“Chắc chắn rồi, không biết lai lịch thế nào!”

“Nhìn tuổi tác có vẻ không lớn lắm!”

Một đám người qua đường đứng bên đường bàn tán xôn xao.

Dương Chính Sơn cười trên lưng ngựa, đột nhiên nghe thấy có người nói tuổi hấn không lớn lắm, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Cuối cùng cũng gặp được một người chịu nói thật, tâm trạng vừa rồi có chút tệ của hấn lập tức khá hơn không ít.

Hừ hừ, ta mới bốn mươi tuổi, ai nói ta tuổi lớn, ta sẽ nổi giận với người đó.

Ừm, nhìn người này là biết ngay là người thật thà sáng suốt, nhớ kỹ hần, sau này nếu gặp thì mời hần uống trà.

Dương Chính Sơn nhìn người trẻ tuổi vừa nói chuyện, gật đầu thân thiện.

Trong tiếng bàn tán của mọi người, Dương Chính Sơn đã đến Thủ bị nha môn.

Thủ bị nha môn này không nhỏ, cổng chính rộng hơn một trượng, trước cửa còn đặt hai con sư tử đá, ngói xanh gạch xanh, trông vô cùng uy nghiêm.

“Đại nhân, đến rồi!” Lệnh sử đứng trước Hồng Vân, cúi đầu khom lưng nói.

“Phía sau dọn dẹp xong chưa?” Dương Chính Sơn xuống ngựa hỏi.

Quan chủ các cấp nha môn Đại Vinh đều ở tại hậu viện quan nha, như huyện lệnh, tri châu, tri phủ, vệ chỉ huy sứ ti, thiên hộ sở thiên hộ, v.v.

Như vậy thuận tiện cho quan chủ làm việc trong nha môn, không phải chịu cảnh vất vả đi lại.

Nếu Dương Chính Sơn ở Tùng Châu vệ, hần cần phải thuê hoặc mua một căn nhà để ở nhưng ở châu thành An Nguyên này, hần có thể trực tiếp ở tại hậu viện của Thủ bị nha môn.

“Đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong!” Lệnh sử nói.

“Đến hậu viện trước!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!”

Lệnh sử vội vàng dẫn hần đi về phía sau Thủ bị nha môn.

Hậu viện nha môn cũng có một cổng lớn, để tiện cho gia quyến ra vào.

Tiền nha là nơi làm việc, gia quyến chắc chắn không thể tùy tiện ra vào.

Đi vòng ra phía sau, một đám nữ nhân và hài tử lần lượt xuống xe ngựa.

“Gia gia, đây là nhà mới của chúng ta ư?”

Dương Thừa Nghiệp kéo áo bào của Dương Chính Sơn, ngẩng đầu nhìn nơi xa lạ này.

“Ừ, đây chính là nhà mới của chúng ta, vào xem thử!”

Chương 231: Nhậm chức tại châu thành An Nguyên (4)

Dương Chính Sơn bế hấn lên, nói.

Sau đó, hấn bế Thừa Nghiệp vào cửa nhưng sau khi vào cửa, hấn liền ngậy người.

Hậu viện quan nha này có phải quá xa hoa rồi không?

Lúc này, một viên văn lại trẻ tuổi mồ hôi nhễ nhại chạy đến, đưa một bản đồ cho viên văn lại dẫn đường lúc nãy, viên văn lại tiến lên nói với Dương Chính Sơn: “Đại nhân, đây là bản đồ hậu viện!”

Bản đồ!

Dương Chính Sơn có chút im lặng.

Một hậu viện lại có thể cần đến bản đồ! Được rồi, nơi này không thể gọi là hậu viện được nữa.

Nhận lấy bản đồ, Dương Chính Sơn xem xét.

Toàn bộ sân rất lớn, có hai khu vườn trước sau, giữa hai khu vườn còn có một ao sen, chính viện nằm ở cuối cùng, ngoài ra còn có sáu cái sân khác nằm hai bên khu vườn và ao sen.

Chỉ riêng chính viện đã lớn hơn hậu viện của quan nha Nghênh Hà đồn, chưa kể đến còn có khu vườn, ao sen và những viện khác.

“Hậu viện này do ai xây dựng?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

“À, bẩm đại nhân, trước đây mấy vị thủ bị đại nhân đều có mở rộng thêm.” Lệnh sử đáp.

Dương Chính Sơn nhướng mày.

Chắc chắc!

Mấy đời thủ bị trước đều là tham quan cả.

Không tham thì làm sao xây được một hậu viện to đẹp như vậy?

Điểm mấu chốt là hậu viện nha môn này không phải là tài sản riêng của thủ bị, chỉ là một nơi ở tạm thời, ít thì ở hai ba năm, nhiều thì ở bảy tám năm, để xây dựng và bài trí một hậu viện không thuộc về mình như vậy, lại có thể bỏ ra một số tiền lớn.

Nhưng bây giờ dường như lại tiện cho hấn, một hậu viện tốt như vậy, hấn ở cũng thoải mái.

Chỉ là Dương gia ít người quá, căn bản không ở hết được nhiều sân viện như vậy.

“Vương thị, đại phòng các con ở sân viện phía Đông chính viện, Minh Hạo, tam phòng các con ở sân viện phía Tây chính viện, Vân Yên, các con ở sân viện phía Đông của ao sen, Vân Tuyết Vân Kiều, hai con ở sân viện phía Tây của ao sen.”

“Văn Hoa, Lâm Triễn, Đại Sơn đều đến tiền viện ở!”

Đúng vậy, hậu viện này còn chia thành trước sau, hậu viện chính là ao sen, vườn hoa và những tiểu viện mà Dương Chính Sơn vừa xem, còn tiền viện thì nằm ở phía sau quan nha, có chính đường, thư phòng, phòng trà, phòng bên, phòng nhỏ, phòng đối diện, v.v.

Dương Chính Sơn lần lượt sắp xếp.

Một sân viện lớn như vậy, ở vài chục người cũng quá rộng rãi, đừng nói đến chỗ ở của chủ nhân, ngay cả phòng ở của nô bộc ở hậu sảnh cũng có rất nhiều phòng.

Ngoài ra, mỗi sân viện đều có phòng nhỏ và phòng bên, thậm chí bên trái còn có một chuồng ngựa lớn.

Vài chương, sân viện này ở ba bốn trăm người cũng không thấy chật, mà Dương Chính Sơn chỉ mang theo bấy nhiêu người?

Kể cả người hầu và tướng sĩ thì cũng không quá một trăm người.

Rất nhanh, chỗ ở của mọi người đã được sắp xếp xong, mọi người bắt đầu dọn dẹp đồ đạc của mình.

Đồ đạc của Dương Chính Sơn đương nhiên không cần tự mình dọn dẹp, Ngô Hải đã dẫn người vào chính viện, trước tiên dọn dẹp thư phòng và phòng ngủ của hắn.

Vừa nãy một đám người chen chúc ở cửa, trông có vẻ như rất đông người, bây giờ mỗi người về một viện, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy ngôi nhà này có vẻ hơi trống trải.

Đặc biệt là chính viện, một mình hắn ở thì quá rộng.

“Xem ra phải mua thêm người hầu mới được!”

Dương Chính Sơn đứng trước cửa chính viện, nhìn ra khu vườn trống trải.

Bây giờ đã vào Đông, cỏ cây trong vườn đã héo vàng, không có gì đẹp để xem.

Một sân viện lớn như vậy, chỉ riêng việc dọn dẹp cũng phải tốn không ít người.

Với số lượng người hầu hiện tại của Dương gia thì căn bản không thể chăm sóc được một sân viện lớn như vậy.

“Đại nhân!”

Tổng Đại Sơn đi tới.

“Đã sắp xếp xong hết rồi à?” Dương Chính Sơn hỏi.

Gia đình Tổng Đại Sơn đều đã đến, cha mẹ, đệ đệ, thê tử, hài tử, tổng cộng tám người.

“Vâng, đã sắp xếp xong hết rồi, Văn Hoa tiên sinh đã sắp xếp cho ta một tiểu viện.” Tổng Đại Sơn cười ngây ngô.

Hắn rất hài lòng với tiểu viện của mình, tuy không lớn nhưng ở cả nhà họ cũng đủ rộng rãi.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó đưa bản đồ trong tay cho hắn, nói: “Các người vất vả một chút, trước tiên hãy làm hộ vệ cho bản quan đi!”

Lần này hắn chỉ mang theo hai mươi tên sĩ tốt, những sĩ tốt này được coi là thân binh của hắn, tuy số lượng không nhiều nhưng đều là tinh nhuệ.

Mặc dù hắn mới đến châu thành An Nguyên nhưng hắn cảm thấy châu thành An Nguyên này có vẻ hơi phức tạp.

Trước khi chưa nắm rõ tình hình, vẫn nên có những biện pháp phòng vệ cần thiết.

“Nhân lúc bây giờ, kiểm tra kỹ càng trong ngoài sân viện này cho ta!”

“Vâng!”

Tổng Đại Sơn nhận lệnh, liền dẫn người đi kiểm tra.

Lúc này, tên lệnh sử kia lại cẩn thận đi tới, nói: “Đại nhân, chư vị đại nhân vẫn đang chờ ở tiền nha.”

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn, hỏi: “Người tên gì?”

“Tiểu nhân tên là Chu Nhân.”

“Người đã làm lệnh sử bao nhiêu năm rồi?”

“Tiểu tử vào Phòng thủ quan sảnh năm thứ tám niên hiệu Thừa Bình, năm thứ mười ba niên hiệu Thừa Bình được bổ nhiệm làm lệnh sử, đến nay đã mười hai năm.”

“Mười hai năm!”

Dương Chính Sơn vuốt râu, vẻ mặt trở nên sâu sắc.

Có câu nói rằng huyện nha như sắt đá, huyện lệnh như nước chảy.

Câu nói này dùng cho bất kỳ một quan nha nào thật ra đều phù hợp.

Mỗi quan nha đều có văn lại và tráng đinh, quan lại thay đổi từng lớp nhưng văn lại và tráng đinh lại có thể ở trong nha môn cả đời.

Chương 232: Nhà mới, hàm chứa đồ kỳ quái

Mặc dù văn lại và tráng đinh cũng sẽ thay đổi nhưng nếu không phạm lỗi lớn thì thông thường sẽ không thay đổi.

Bởi vì bọn họ đều rất quen thuộc với công việc của quan nha, thậm chí còn quen thuộc hơn cả quan lại.

Tiểu tử trước mắt này đã làm lệnh sử mười hai năm, cũng coi như là một người có bản lĩnh.

Điểm mấu chốt là thủ bị tiền nhiệm Tào Hàm đã bị luận tội vì tham ô, mà hắn vẫn là lệnh sử của Quan sảnh thủ bị!

Hắn không biết Tào Hàm tham ô? Hắn không tham gia vào việc tham ô của Tào Hàm ư?

Điều này chắc chắn là không thể, hắn là lệnh sử, những chuyện lớn nhỏ trong nha môn này hắn là không thể qua mắt hắn được.

Nếu thời gian ngắn thì có thể qua mắt hắn nhưng việc tham ô của Tào Hàm chắc chắn không phải chỉ một hai ngày.

“Người đến tiền nha nói với bọn họ một tiếng, hôm nay bản quan mệt rồi, không gặp bọn họ nữa, đợi đến ngày mai đi!”

Dương Chính Sơn giọng điệu bình thản nói.

“Vâng, tiểu nhân hiểu!”

Chu Nhân cúi người lui ra.

Dương Chính Sơn nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, trong lòng suy tư.

Chính viện đã dọn dẹp xong, Dương Chính Sơn trước tiên đến phòng ngủ xem thử.

“Chậc chậc, đây là gỗ hoàng hoa lê (gỗ Sưa) phải không!”

Hắn vỗ vào chiếc giường rộng lớn hơi hiêm lạ, nói.

Không giống như hậu viện quan nha của Nghênh Hà đồn, tất cả các phòng ngủ ở đây đều không dùng hỏa kháng (giường sưởi), mà là giường, tất nhiên không phải là phòng ngủ không có thiết bị sưởi ấm, không dùng hỏa kháng, còn có thể dùng hỏa tường (tường ấm: Tường có ống dẫn hơi nóng để sưởi ấm).

Chỉ là hỏa tường thường phải xây bằng gạch xanh và tường sẽ rất dày, đừng nói đến bách tính bình thường, ngay cả hương thân địa chủ bình thường cũng không thể xa xỉ như vậy.

“Đại nhân, những thứ này đều là gỗ hoàng hoa lê, giường La Hán này là gỗ cẩm lai, bàn án này là gỗ hoàng dương, đại nhân, đây đều là gỗ tốt!”

Vẻ mặt Ngô Hải như nhật được của hời.

Thật ra hắn có biểu cảm như vậy cũng không sai, lần này Dương Chính Sơn thực sự đã nhật được của hời.

Chỉ riêng đồ nội thất trong căn phòng này, Dương gia có móc sạch gia sản cũng không mua nổi.

Dương Chính Sơn hơi nhếch miệng: “Tìm cơ hội bán hết cho ta, đổi thành đồ rẻ tiền bền chắc là được!”

Đùa gì vậy? Đồ nội thất trong căn phòng này hắn dùng có hợp không?

Nếu người khác thấy hấn dùng đồ nội thất tốt như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ hấn là một tên tham quan.

Huông hồ, hấn lại không phải là người thích theo đuổi sự xa hoa, chiếc giường gỗ hoàng hoa lê này và chiếc giường gỗ dương bình thường, có nằm trên đó ngủ thì hấn cũng không nhận ra sự khác biệt.

Chẳng lẽ đổi thành giường gỗ dương bình thường, hấn sẽ không ngủ được sao! Thật ra hấn thích ngủ hỏa kháng hơn, ngủ hỏa kháng thoải mái biết bao.

“Thôi vậy, đổi thành hỏa kháng cho ta đi. Mùa đông lạnh như vậy, ngủ hỏa kháng vẫn thoải mái hơn!”

“Đại nhân, như vậy không ổn lắm, nếu bán những đồ nội thất này đi, e rằng sẽ có người nói ra nói vào.” Ngô Hải nhỏ giọng nói.

Một vị thủ bị Dương đại nhân đường chính chính, lại có thể bán đồ nội thất ở hậu viện quan nha, chắc chắn sẽ bị người ta cười chê.

Tất nhiên, chỉ là cười chê mà thôi.

Còn chuyện có người nào nói hấn tham ô đồ của quan nha hay không, tất nhiên sẽ không.

Bởi vì chiếc giường này chắc chắn không phải của quan nha.

Cho dù có mua bằng tiền của quan nha thì cũng không phải của quan nha, trong sổ sách vật tư của quan nha, tuyệt đối sẽ không tìm thấy thứ như vậy.

“Người không biết bán lén à?”

“Bán từng món một, cách một thời gian lại lấy ra một món, món lớn thì bán trong thành, món nhỏ thì có thể mang đến nơi khác bán.”

Dương Chính Sơn không sợ mất mặt, nhiều đồ nội thất như vậy có thể trị giá rất nhiều bạc, mất mặt so với bạc thì là cái gì.

“Vâng, tiểu nhân đã hiểu!” Ngô Hải còn có thể nói gì, đại lão gia bảo làm gì thì làm nấy thôi.

Dương Chính Sơn trong lòng vui vẻ, Tào Hàm này quả là một người tốt, bản thân bị chém đầu, còn để lại cho hắn nhiều gia sản như vậy.

Người tốt như vậy, hắn thực sự muốn gặp thêm vài người nữa.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang vui vẻ, Tống Đại Sơn đi vào.

“Đại nhân, bọn ta phát hiện ra một hầm chứa đồ.”

“Hầm chứa đồ! Có gì không ổn ư?” Dương Chính Sơn hỏi.

Những gia đình quyền quý đều sẽ đào hầm chứa đồ để cất giữ một số đồ vật, thậm chí một số gia tộc giàu có còn đào rất nhiều hầm chứa đồ để cất giữ đá lạnh.

Có vài hầm chứa đồ trong viện này hẳn là rất bình thường.

“Đại nhân vẫn nên đích thân đi xem đi, ta cũng không biết nên nói thế nào.” Tống Đại Sơn ngây ngô nói.

Hắn thực sự không biết nên miêu tả hầm chứa đồ đó như thế nào.

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể đi xem trước rồi tính sau.

Rất nhanh, Tống Đại Sơn đã dẫn hắn đến chỗ hòn non bộ trong vườn.

Dương Chính Sơn nhìn xung quanh, cửa vào hầm chứa đồ lại có thể ẩn giấu trong hòn non bộ, muốn vào trong lại có thể phải di chuyển trước một tảng hòn non bộ cao hơn người.

“Các người phát hiện ra như thế nào?”

Dương Chính Sơn nhìn tảng hòn non bộ bên cạnh cửa hang.

Nếu di chuyển tảng hòn non bộ này trở lại, nhìn từ bên ngoài hẳn là không thấy bất thường.

“Vừa nãy ta phát hiện trên mặt đất có dấu vết kéo lê.” Một sĩ tốt ngoài hai mươi tuổi đứng ra nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, rồi chui vào cửa hang.

Chương 233: Nhà mới, hầm chứa đồ kỳ quái (2)

Vào cửa hang, có một cầu thang

Sâu như vậy ư? Dương Chính Sơn vừa đi xuống vừa cảm thấy khó hiểu.

Tại sao lại đào một hầm chứa đồ sâu như vậy? Đợi đến khi hẳn đi đến đáy, cả người đều ngây ngẩn.

Lúc này trong hầm chứa đồ đã thấp khá nhiều đuốc, còn có bảy tám sĩ tốt đang lục soát.

“Lớn như vậy!”

Dương Chính Sơn há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đây đâu phải là hầm chứa đồ, rõ ràng là một bãi đỗ xe ngầm.

Dương Chính Sơn ước tính là đã đào rộng cả hai khu vườn và ao cá bên dưới.

Đến cả ao cá cũng đào rộng!

Dương Chính Sơn đi đến giữa, phát hiện không hề bị thấm nước.

Chết tiệt, ao cá đó ít nhất cũng phải rộng hơn ba trăm mét vuông, bên dưới lại có thể không có một chút dấu vết thấm nước nào.

Chống thấm làm tốt thật đấy.

Đây đâu phải là hầm chứa đồ, đây rõ ràng là một bãi đỗ xe ngầm.

Nhưng rõ ràng đây không phải là nơi để đỗ xe.

Ai xây dựng vậy? Tào Hàm ư?

Hay là vị thủ bị tiền nhiệm? Hay là có từ đầu? Dương Chính Sơn đầy đầu dấu hỏi.

“Còn chỗ nào đặc biệt khác không?”

“Đại nhân, bên này!” Tống Đại Sơn tiến lên, dẫn Dương Chính Sơn đến trước bức tường.

Bức tường lại có thể được xây toàn bằng gạch xanh, những cây cột trong hầm chứa đồ cũng được xây bằng gạch xanh.

Xây dựng một không gian ngầm như vậy, số tiền bỏ ra chắc chắn không phải là một con số nhỏ.

Nhìn đường hầm trên tường, Dương Chính Sơn không khỏi cau mày.

“Đường hầm này thông đến đâu?”

“Không biết, đi vào khoảng ba trăm mét thì sập, vị trí sập xuống nằm trong một ngôi nhà dân ở phía Bắc nhưng ngôi nhà đó không có người ở.” Tống Đại Sơn nói.

Dương Chính Sơn cúi đầu nhìn sâu vào đường hầm, mày càng nhíu chặt hơn.

“Còn chỗ nào khác không?”

“Hết rồi.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, quay sang dọc theo bức tường đi một vòng quanh toàn bộ không gian ngầm, gõ gõ vào tường một hồi, phát hiện không có mật thất, hắn mới đi ra ngoài.

“Tiếp tục tìm!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

Một hầm chứa đồ lớn như vậy chắc chắn không thể xây dựng trong thời gian ngắn, nhân lực vật lực bỏ ra cũng không phải là một con số nhỏ.

Đường hầm đó hẳn là chìa khóa nhưng bây giờ đã bị sập, trong thời gian ngắn cũng không đào ra được.

Hơn nữa bây giờ hẳn cũng không nên hành động lớn.

Tổng Đại Sơn tiếp tục dẫn người lật tìm.

Lần này họ gần như đào sâu ba thước nhưng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt khác.

Trời tối dần, vì hôm nay mới đến, đồ chuẩn bị còn chưa đầy đủ nên bữa tối làm rất đơn giản.

Mọi người trong Dương gia đều rất hài lòng với ngôi nhà mới này.

“Cha, chúng ta mang theo không nhiều lương thực, cần phải mua thêm mới được!”

Ăn xong bữa tối, Vương thị nói với Dương Chính Sơn.

“Cần mua gì thì tự mình xem mà mua, bạc còn đủ không?”
Dương Chính Sơn nghĩ đến chuyện hầm chứa đồ, tùy tiện nói.

“Còn đủ, tháng này dương gia đã cho con một trăm lượng, bây giờ vẫn chưa tiêu bao nhiêu.”

Vương thị cười hì hì nói.

Dương Chính Sơn nhìn mọi người trong Dương gia, nói: “Gần đây các con cố gắng đừng ra ngoài, nếu có chuyện gì thì có thể giao cho Ngô Hải làm!”

Ngay từ khi nhận được lệnh điều động, hẳn đã cảm thấy chuyện này có chút không ổn.

Bây giờ đến châu thành An Nguyên, hẳn càng cảm thấy không ổn hơn.

Thái độ của những quan viên trước đó đối với hắn, không gian ngầm mà hắn vừa xem, tất cả đều cho thấy nơi này có vấn đề.

Bây giờ hắn vẫn chưa nắm rõ tình hình, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Mọi người tản đi, Dương Chính Sơn ngồi trước án thư trong thư phòng, chìm vào suy tư.

Cộc cộc cộc~ Cửa phòng bị gõ.

“Vào đi!”

“Cha!”

Người đến là Dương Minh Thành và Đinh Thu.

Hắn và Đinh Thu đã đến châu thành trước, tính ra thì họ đã ở đây hơn mười ngày rồi.

Thật ra, trước khi vào châu thành, Dương Chính Sơn đã sắp xếp người đi tìm họ, bảo ban ngày không được đến, đợi đến tối mới được đến.

“Có bị ai nhìn thấy không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có nhưng có người theo dõi nơi này!” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn nheo mắt: “Nói rõ hơn đi.”

“Lúc bọn ta đến thì phát hiện ngoài cửa có người luôn theo dõi nơi này, ta liền đi xem xét xung quanh, phát hiện tiền nha và hậu viện có ít nhất mười mấy người theo dõi, hơn nữa đều là võ giả!” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi.

Phiền phức rồi! Đây là một cái hố lớn.

Nhưng hắn đã nhảy vào rồi!

“Những ngày này các người có phát hiện gì không?”

Dương Minh Thành lấy ra một quyển sổ, nói: “Cha, đây là thông tin mà cha bảo con điều tra!”

Dương Chính Sơn nhận lấy quyển sổ xem.

Trong quyển sổ ghi chép thông tin của các quan nha trong châu thành, còn có thông tin của một số hộ gia đình lớn.

Các quan viên chủ yếu trong châu thành có thể chia thành ba bộ phận, một bộ phận là quan viên thuộc quyền của Quan sảnh thủ bị, một bộ phận là Tri châu nha môn, bộ phận cuối cùng là binh bị đạo.

Mười mấy ngày trôi qua, Dương Minh Thành bọn họ không tra được tình hình bí ẩn nào, chỉ tra được một số thông tin công khai.

Tuổi tác, xuất thân, gia thế, phẩm tính và tình hình gia quyến của các quan viên chủ chốt.

Chỉ xem xét những thông tin này, Dương Chính Sơn không phát hiện ra điều gì bất thường.

“Còn phát hiện khác không?”

Dương Minh Thành lắc đầu, nói: “Không có.”

Chương 234: Nhà mới, hầm chứa đồ kỳ quái (4)

Dương Chính Sơn đặt sỏ xuống, vuốt râu trầm ngâm một lát, nói: “Hai người đừng trở về trước, cứ ẩn núp bên ngoài, đừng để lộ liên lạc với gia đình!”

“Trước tiên hãy điều tra thiên tổng Từ Vạn Phúc và quan quản đồn Điền Quý!”

“Ngoài ra còn có lệnh sử Chu Nhân!”

Bất kể châu thành An Nguyên này ẩn giấu điều gì, hắn đều phải nắm giữ Thủ bị nha môn trong tay trước, chỉ cần nắm được binh quyền, hắn mới có đủ tự tin để đối mặt với bất kỳ chuyện gì.

Nếu không, hắn chỉ là một viên quan chỉ huy bị người khác không chế, đối mặt với bất kỳ chuyện gì cũng phải bó tay bó chân.

“Vâng cha, con hiểu rồi!”

Dương Chính Sơn có chút lo lắng nhìn Dương Minh Thành: “Hai người cẩn thận một chút!”

“Nếu gặp rắc rối, con hãy nghe theo lời khuyên của Đinh Thu nhiều hơn.”

Dương Minh Thành quá thật thà, căn bản không thích hợp làm những chuyện lén lút như thế này.

May mà Đinh Thu có nhiều kinh nghiệm, tâm tư cũng sâu sắc, có hắn giúp Dương Minh Thành thì hắn sẽ không có vấn đề gì.

Còn về việc Đinh Thu có phản chủ hay không, Dương Chính Sơn hoàn toàn không lo lắng về điều đó.

Khoảng thời gian này cho phép hần hiểu được phẩm tính của Đinh Thu, Đinh Thu tuy có tâm tư sâu sắc nhưng không hề có ý định phản chủ.

Điều này liên quan đến xuất thân và kinh nghiệm của Đinh Thu, hần vốn là người hầu của Trương gia, đã quen làm nô bộc, cho dù hần có tu vi Hậu Thiên thì trong thâm tâm hần cũng không nghĩ đến chuyện phản chủ.

Hơn nữa hần còn có vợ con.

Sáng sớm hôm sau.

Dương Chính Sơn thức dậy rửa mặt, sau đó luyện công một canh giờ ở khoảng đất trống trong chính viện.

Trước đây ở Nghênh Hà đồn, hần sẽ không luyện công ở hậu viện quan nha, vì hậu viện quan nha không lớn, lại thêm mọi người đều phải luyện công nên hần chỉ có thể chạy ra ngoài đồn để luyện công.

Nhưng ở đây thì khác, trong chính viện chỉ có một mình hần, hơn nữa không gian lại rộng rãi như vậy, hần muốn quật phá thế nào cũng được.

Luyện công xong, mọi người trong Dương gia cũng đến chính viện chuẩn bị ăn sáng.

Hiện tại mọi người trong Dương gia vẫn ăn cơm cùng nhau, bao gồm cả hai tiểu đồ đệ là Vương Vân Kiều và Lâm Triển.

“Minh Hạo, con đã đạt đến cảnh giới Luyện kinh chưa?”
Dương Chính Sơn hỏi.

“Cha, con đã đạt Luyện kinh từ một tháng trước rồi!”
Dương Minh Hạo có chút không vui nói.

Hắn luyện công rất chăm chỉ, nếu không phải vì tuổi còn nhỏ, hẳn tự nhận không kém gì nhị ca.

Còn về đại ca!

Thôi bỏ đi.

Hắn thực sự không thể so sánh được.

Nếu hỏi những người trong Dương gia, ai có tu vi cao nhất, Dương Chính Sơn đương nhiên là người đứng đầu không thể bàn cãi.

Còn ngoài Dương Chính Sơn ra thì chính là Dương Minh Thành.

Đừng thấy Dương Minh Thành trông rất ngốc nghếch nhưng người thật thà có một ưu điểm, đó là thành thật, nghe lời, không sợ khổ, không sợ mệt.

Hơn nữa Dương Minh Thành không có chức vụ gì, ngày thường chỉ cần quản lý sản nghiệp trong nhà, thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều, vì vậy hắn dành nhiều thời gian nhất cho việc luyện công.

Cho đến nay, tu vi của Dương Minh Thành đã đạt đến Hậu Thiên tầng hai, cao hơn Dương Minh Vũ và Dương Minh Chí một tầng.

Còn những người khác trong Dương gia, ngoài Dương Vân Yên ra, những người có thể trở thành võ giả đều đã là võ giả.

Dương Vân Yên là vì lại mang thai nên việc luyện công bị trì hoãn, những người khác thì vì tuổi còn quá nhỏ.

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Lát nữa con theo Tổng Đại Sơn cùng ta đến tiền nha!”

Hôm nay hắn còn phải gặp những quan viên đó, rốt cuộc Quan sảnh thủ bị này là hang hùm miệng sói như thế nào thì

phải xem hôm nay hấn có thể dò được bao nhiêu tin tức.

Ăn sáng xong, Dương Chính Sơn liền dẫn theo Tống Đại Sơn và Dương Minh Hạo đến tiền nha, lệnh sử Chu Nhân đã sớm đợi ở cổng vòm thông từ tiền nha đến hậu viện, thấy bọn họ đi ra, vội vàng tiến lên, vái chào: “Tiểu nhân bái kiến đại nhân!”

“Mọi người đã đến đông đủ chưa?” Dương Chính Sơn nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm đại nhân, chư vị đại nhân đã chờ ở chính đường rồi ạ!” Chu Nhân nói.

Quan sảnh thủ bị là một cái viện lớn, chính đường là nơi nghị sự, bên trái chính đường là thư phòng làm việc của Dương Chính Sơn, rồi đến tiền lương khoa, mã khoa, điền khoa, lữ bộ khố, kho tàng, khí giới cục, nghị trượng khố, v.v.

Toàn bộ quan nha có hơn ba mươi văn lại, hơn một trăm tráng đinh sai dịch, ngoài ra còn có hơn ba mươi thợ thủ công, hơn một trăm binh đinh.

Văn lại thì không cần phải nói nhiều, công việc văn thư trong nha môn đều do họ xử lý.

Tráng đinh và sai dịch chủ yếu phụ trách làm một số việc vặt, khuân vác lương thực, sắp xếp kho tàng, theo hầu làm tạp vụ, xuất hành nghị trượng, v.v.

Thợ thủ công thì phụ trách chế tạo sửa chữa binh giáp, sửa chữa xe ngựa, đóng móng ngựa, chế tạo yên ngựa, v.v.

Binh giáp của Quan sảnh thủ bị đều do Mạc phủ tham tướng cấp nhưng đôi khi sẽ xuất hiện tình trạng binh giáp bị hỏng, Mạc phủ tham tướng chắc chắn sẽ không sửa chữa, cũng sẽ không cấp phát binh giáp bất cứ lúc nào, vì vậy Quan sảnh thủ bị cần phải tự sửa chữa, đôi khi còn phải tự chế tạo một số binh giáp.

Còn binh đình thì phụ trách canh gác quan nha, nếu Dương Chính Sơn xuất hành, họ còn kiêm luôn vai trò thị vệ.

Do đó, người trong Quan sảnh thủ bị rất đông.

Thấy Dương Chính Sơn đi tới, họ liền thi nhau hành lễ bái kiến.

Chương 235: Mọi thứ như cũ

Dương Chính Sơn không để ý đến những người này, sắc mặt bình tĩnh bước vào chính đường.

“Bái kiến đại nhân!”

Trong chính đường đã tụ tập hơn mười quan viên, thấy Dương Chính Sơn đi vào, vội vàng đứng dậy bái kiến.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó ngồi vào vị trí chủ tọa.

Hắn liếc nhìn khuôn mặt của mọi người, nói: “Ngồi đi!”

“Tạ đại nhân!”

“Ai là thiên tổng?”

Dương Chính Sơn cố tình hỏi.

Tối hôm qua hắn đã xem qua thông tin của thiên tổng Từ Vạn Phúc, hơn nửa trước khi vào thành còn gặp Từ Vạn Phúc, sao có thể không biết ai là thiên tổng?

“Hạ quan Từ Vạn Phúc, bái kiến thủ bị đại nhân.” Từ Vạn Phúc đứng dậy, một lần nữa chấp tay hành lễ.

“Phòng thủ trong thành có vấn đề gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Bẩm đại nhân, mọi thứ đều tốt!” Từ Vạn Phúc đáp.

Dương Chính Sơn vuốt râu nhìn Từ Vạn Phúc.

Từ lúc nghênh đón ở ngoài thành hôm qua đến lúc gặp mặt bây giờ, hắn có thể nhận ra các quan viên thuộc hạ của Quan sảnh phòng thủ đều lấy Từ Vạn Phúc làm đầu.

Trước đây chắc chắn không phải như vậy, hắn cũng từng gặp Tào Hàm, lúc trước trong trận chiến ở thành Phục Sơn, đại doanh trấn Trùng Sơn đại bại, Tào Hàm khi chạy trốn còn muốn cướp lương thảo mà hắn áp tải.

Lúc đó Tào Hàm rất ngông cuồng, tính tình như vậy thì sao có thể bị thuộc hạ làm cho mất hết quyền lực.

Rõ ràng là sau khi Tào Hàm bị luận tội, trong vòng ba tháng Từ Vạn Phúc đã thu phục được toàn bộ quan viên của Quan sảnh thủ bị.

Lúc này Từ Vạn Phúc cúi đầu, trông có vẻ rất cung thuận nhưng trong lòng hắn lại đầy vẻ chế giễu.

Hắn đã tìm hiểu về Dương Chính Sơn, biết Dương Chính Sơn đến từ Nghênh Hà đồn, cũng biết rõ mối quan hệ giữa Dương Chính Sơn và Chu Lan.

Chu Lan!

Hắn đương nhiên không dám chọc vào Chu Lan nhưng hắn dám nhắm vào Dương Chính Sơn, bởi vì đây là châu thành An Nguyên, không phải là Kiến Ninh vệ.

“Vậy thì tốt, sau này mọi chuyện vẫn như cũ đi!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói một câu.

Sau đó lại hỏi: “Ai là quan quản đồn!”

“Hạ quan Điền Quý bá kiến đại nhân!” Điền Quý vội vàng đứng dậy.

“Bên người hắn là không có vấn đề gì chứ!”

“Không có, không có.” Điền Quý không bình tĩnh như Từ Vạn Phúc, trên mặt lộ ra vẻ hoảng loạn.

“Ừm, vậy mọi chuyện vẫn như cũ!” Dương Chính Sơn vẫn nói câu đó.

“Các người còn có vấn đề gì khác không?”

Mọi người im lặng.

“Nếu như không có vấn đề gì, vậy thì mọi người giải tán đi!”

Nói xong, Dương Chính Sơn trực tiếp đứng dậy rời khỏi chính đường, đi sang thư phòng bên cạnh.

Tình hình hiện tại đã rất rõ ràng, chức thủ bị này của hắn đã bị thuộc hạ làm cho mất hết quyền lực, dù là doanh binh trong thành hay đồn binh ngoài thành, bây giờ hắn đều không trông cậy được.

Còn về việc tiếp theo nên làm như thế nào! Dương Chính Sơn đã nghĩ xong, lấy tĩnh chế động.

Hắn mới đến, tình hình còn chưa nắm rõ, lúc này chắc chắn không nên có hành động gì.

Mà những người này nếu như muốn làm cho hắn mất hết quyền lực, muốn nhắm vào hắn thì đương nhiên sẽ không luôn luôn ngoan ngoãn. Họ chắc chắn sẽ có hành động.

Mặc dù như vậy có hơi bị động nhưng lại có thể tạo cơ hội cho Dương Chính Sơn có thời gian chuẩn bị.

Bên Từ Vạn Phúc có thể chờ bọn họ ra tay nhưng trong quan nha Dương Chính Sơn không thể mặc kệ.

Quan nha này mới là nơi hắn cần nắm giữ nhất hiện tại, cũng là nơi dễ nắm giữ nhất.

“Chu Nhân!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn khoanh tay đánh giá đồ trang trí trong phòng.

So với đồ đạc ở hậu viện, đồ trang trí trong thư phòng này trông bình thường hơn nhiều.

Cho dù là bút mực giấy nghiên, hay bàn ghế tủ sách, đều là loại phổ biến và bình thường nhất.

“Tiểu nhân có mặt!” Chu Nhân cẩn thận đáp.

Hắn đứng sau Dương Chính Sơn, trong lòng như bị đè một ngọn núi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy từ trên người Dương Chính Sơn tỏa ra một áp lực mạnh mẽ.

“Đi thôi, trước tiên dẫn bản quan đi xem tiền lương khoa!”

Sau đó, Dương Chính Sơn bắt đầu xem xét tình hình bên trong quan nha.

Bắt đầu từ tiền lương khoa, tìm hiểu về tiền bạc, lương thực, binh giáp, chiến mã và nhân viên, v.v của quan nha.

Muốn tìm hiểu những thứ này không phải là chuyện đơn giản, bởi vì trong đó còn bao gồm cả tình hình doanh binh và đồn bót thuộc quyền của quan nha.

Dương Chính Sơn mất sáu ngày mới nắm rõ tình hình của quan nha.

Nói thế nào nhỉ?

Hiện tại tiền lương vật tư của Quan sảnh thủ bị đều còn khá dồi dào, điều này khiến Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm.

Có tiền có lương trong lòng không hoảng.

Chỉ cần không thiếu tiền lương, Dương Chính Sơn có thể ngồi vững như Thái Sơn.

Còn về việc tại sao Quan sảnh thủ bị không thiếu tiền lương, Dương Chính Sơn cơ bản có thể đoán ra nguyên nhân.

Tào Hàm bị luận tội vì tham ô lương thảo, lẽ ra tiền lương trong quan nha phải bị hắn tham ô mới đúng nhưng dù sao đó cũng là chuyện của ba tháng trước.

Trong ba tháng này, cấp trên không thể không cấp lương thảo.

Mà hiện tại trấn Trùng Sơn thật ra không thiếu lương thảo, từ khi Lục Sùng Đức và Lương Trữ nhậm chức, lương thảo tiền bạc của các cấp quan nha ở trấn Trùng Sơn đều còn khá đầy đủ, cộng thêm năm nay lại là năm được mùa, trấn Trùng Sơn càng không thiếu lương thực.

Vì vậy, Quan sảnh thủ bị có đủ lương thảo và tiền bạc cũng là chuyện bình thường.

Tất nhiên, hắn cũng phát hiện ra rất nhiều vấn đề.

Chương 236: Mọi thứ như cũ (2)

Vấn đề chủ yếu tập trung vào việc sổ sách lộn xộn, những sổ sách đó Dương Chính Sơn chỉ xem qua đại khái, hắn đã biết trong đó có rất nhiều vấn đề.

Nhưng đó đều là vấn đề của người tiền nhiệm, hơn nữa Tào Hàm đã bị luận tội nên những sổ sách này không liên quan gì đến hắn.

Hắn không thể truy cứu vấn đề trong đó, cũng sẽ không bị liên lụy bởi sổ sách trước đó.

Ngoài vấn đề sổ sách, còn có vấn đề về bầu không khí.

Có lẽ là vì Tào Hàm bị luận tội, cũng có lẽ là vì Từ Vạn Phúc quậy phá, tóm lại bây giờ tất cả mọi người trong quan nha đều có vẻ uể oải, cả ngày chỉ trông chờ ăn rồi chết.

Sau khi nắm rõ tình hình bên trong quan nha, Dương Chính Sơn liền chuẩn bị bắt tay vào giải quyết các vấn đề trong quan nha.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn cúi xuống viết.

“Đại nhân, ngài tìm tiểu nhân có gì sai khiến?”

Chu Nhân cúi người, đi đến trước mặt Dương Chính Sơn, cẩn thận hỏi.

Vài ngày tiếp xúc, vẫn chưa đủ để hắn nắm bắt được tính cách của Dương Chính Sơn nhưng hắn có thể cảm nhận được vị thủ bị đại nhân mới nhậm chức này không phải là người dễ chọc.

Vì vậy, khi đối mặt với Dương Chính Sơn, hắn đều tỏ ra cẩn thận, sợ Dương Chính Sơn không hài lòng với hắn.

“Xem trước văn bản bên kia đi!” Dương Chính Sơn chỉ vào một quyển sách nhỏ trên bàn trà bên cạnh, nói.

“Vâng!”

Chu Nhân cầm lấy quyển sách nhỏ, lật xem.

Nhưng ngay khi hắn mở quyển sách nhỏ ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Theo từng trang hắn lật, sắc mặt hắn càng ngày càng căng thẳng, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra.

Chu Nhân, ba mươi tám tuổi, nguyên quán huyện Thành Dương, Hạ Hà thôn.

Năm thứ sáu niên hiệu Thừa Bình, tham gia kỳ thi phủ, đỗ tú tài.

Năm thứ bảy niên hiệu Thừa Bình, tham gia kỳ thi hương, vì bị nghi ngờ gian lận nên bị tước bỏ công danh.

Năm thứ tám niên hiệu Thừa Bình, nhờ mối quan hệ của nhạc phụ Trần Kiến An mà vào làm thư lại ở điện khoa của Quan sảnh thủ bị.

Hiện tại cư ngụ tại phố Phúc An phía Nam thành, vợ là Chu Dương thị, có bốn nhi tử và một nữ nhi.

Trưởng tử là Chu Duy An, mười sáu tuổi...

Thứ tử là Chu Duy Tân, mười bốn tuổi...

...

Từng trang sách ghi chép chi tiết về thân thế, quá trình trải nghiệm, hoàn cảnh gia đình của Chu Nhân, v.v.

Mặc dù một số điểm không được chi tiết lắm, cũng có một số điểm xuất hiện sai sót nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Dương Chính Sơn hiểu rõ về hấn.

Bởi vì những điểm sai sót đều là những điểm không quan trọng.

Đợi hấn xem xong văn bản, mồ hôi lạnh trên trán đã chảy thành từng dòng.

Đây là có ý gì? Thủ bị đại nhân lại có thể điều tra hấn! Hơn nữa còn điều tra hấn rõ ràng như vậy.

“Đại nhân!”

“Àm” một tiếng, Chu Nhân trực tiếp quỳ xuống.

Lúc này Dương Chính Sơn mới dừng bút trong tay, ngẩng đầu lên, sắc mặt lạnh lùng nhìn hấn.

“Muốn sống hay muốn chết?”

Giọng hấn rất bình thản nhưng lại như sấm nổ bên tai Chu Nhân.

Trán Chu Nhân chạm đất, thân thể run rẩy như sàng.

“Tiểu nhân, tiểu nhân muốn sống!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy, đi ra khỏi bàn sách, đưa tay kéo hấn từ dưới đất lên.

“Muốn sống thì dễ thôi!”

“Ta không biết ngươi có từng nghe qua một câu nói này chưa!”

Hấn cũng không đợi Chu Nhân trả lời, tự mình nói: “Tri phủ diệt môn, huyện lệnh phá gia.”

“Chức thủ bị này của ta không phải tri phủ, cũng không phải huyện lệnh nhưng vừa có thể phá gia, vừa có thể diệt

môn!”

Đây chính là xã hội phong kiến, uy lực của quyền thế mạnh hơn và đáng sợ hơn nhiều so với thời hiện đại.

Hơn nữa đây còn là một thế giới có võ đạo, thực lực cá nhân mạnh mẽ đôi khi sẽ vượt lên trên luật pháp và đạo đức.

Trước mặt người khác, Dương Chính Sơn không dám nói mình nắm giữ quyền thế nhưng trước mặt Chu Nhân, hắn có khả năng không chế sự sống chết của Chu Nhân.

Chu Nhân nghe xong lời này, cả người đều mềm nhũn, cho dù Dương Chính Sơn có kéo hắn, hắn vẫn quỳ xuống đất với đôi chân mềm nhũn.

“Đại nhân tha mạng!” Hắn run rẩy nói.

Dương Chính Sơn cup mắt, sắc mặt vẫn lạnh nhạt.

Hắn tạm thời không thể nắm bắt Từ Vạn Phúc nhưng Chu Nhân này nếu hắn muốn nắm bắt thì chẳng phải chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Chỉ là một lệnh sử không có phẩm cấp mà thôi.

“Người muốn sống cũng không khó, chỉ cần đối với bản quan biết gì nói vậy là được!”

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không lấy mạng Chu Nhân, mạng của Chu Nhân không đáng giá.

Điều hắn muốn là sự hiểu biết của Chu Nhân về châu thành An Nguyên.

Mới đến nơi, Dương Chính Sơn căn bản không thể nắm rõ tình hình của châu thành An Nguyên, đừng nói đến châu thành An Nguyên, ngay cả những quan lại dưới quyền Quan sảnh thủ bị này, hắn cũng không thể nắm rõ.

Biết mình biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Bây giờ trước mắt hắn chỉ một màu đen, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhìn thấu thì có thể làm được gì? Vì vậy hắn cần một người hiểu biết về Quan sảnh thủ bị, về châu thành An Nguyên, mà Chu Nhân không nghi ngờ gì chính là người có thể đáp ứng nhu cầu của hắn nhất hiện nay.

Lúc này, Chu Nhân cũng đã hơi hiểu ra, hắn run rẩy lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Đại nhân hỏi, tiểu nhân nhất định sẽ biết gì nói vậy, không dám giấu giếm.”

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn nở một nụ cười nhàn nhạt trên mặt, quay trở lại bàn sách.

Chương 237: Sương mù

“Trước tiên hãy nói về Tào Hàm đi, hắn thực sự chỉ vì tham ô mà bị luận tội ư?”

Lúc này Chu Nhân nào dám giấu giếm, trực tiếp nói: “Thưa đại nhân, Tào Hàm quả thực vì tham ô mà bị giáng tội, ba tháng trước, Đô ti nha môn Trùng Sơn quan đột nhiên có rất nhiều quan binh đến, bọn họ lấy lý do Tào Hàm năm ngoái khi chinh phạt Hồ tộc Đông Hải đã tham ô quân lương, khấu trừ lương thực mà bắt Tào Hàm.”

Dương Chính Sơn gật đầu, chuyện này hắn biết: “Vậy ngoài tham ô quân lương và khấu trừ lương thực, Tào Hàm còn làm gì nữa?”

Chu Nhân khó hiểu nhìn hắn: “Đại nhân muốn nói đến chuyện gì?”

“Ta muốn biết một số chuyện mà người khác không biết.”
Dương Chính Sơn nói.

Chu Nhân căng thẳng trong lòng, vội cúi đầu, không dám nhìn Dương Chính Sơn nữa.

“Sao, ngươi không muốn nói à?” Giọng Dương Chính Sơn trở nên lạnh lùng.

“Không phải, không phải!” Chu Nhân vội vàng phủ nhận nhưng hắn vẫn không nói.

Dương Chính Sơn cũng không vội, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Cảm nhận được ánh mắt như dao của hắn, trái tim Chu Nhân như bị một bàn tay bóp chặt.

Hắn đang do dự, đang đấu tranh.

Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói: “Đại nhân, những chuyện này chỉ là suy đoán của tiểu nhân, tiểu nhân không tham gia, cũng không biết tình hình cụ thể!”

“Nói!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Nhân nuốt nước bọt, có chút chua xót nói: “Tiểu nhân nghi ngờ trước đây Tào Hàm có thông đồng với Hồ tộc Đông Hải!”

“Cái gì!”

Dương Chính Sơn đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc nhìn hắn.

Thông đồng bán nước!

Chết tiệt! Chuyện này to rồi!

“Người có chứng cứ không?” Dương Chính Sơn trầm giọng hỏi.

“Tiểu nhân không có!”

Chu Nhân lắc đầu như trống bỏi, nói: “Nhưng tiểu nhân đã thấy có mấy người nghi là Hồ tộc đến tìm Tào Hàm, hơn nữa Tào Hàm còn thường xuyên điều động lương thực.”

“Điều động lương thực có gì không đúng?” Dương Chính Sơn hỏi.

Tiền lương của Quan sảnh thủ bị được chia làm ba phần, một phần đến từ nha môn Binh bị đạo, nha môn Binh bị đạo phụ trách tiền lương của doanh binh, một phần đến từ Mạc phủ tham tướng hoặc Vệ ti nha môn, nếu muốn điều động tướng sĩ dưới quyền thủ bị, Mạc phủ tham tướng và Vệ ti nha môn đều phải báo trước một phần lương thực mới được.

Trong đó liên quan đến sự thay đổi lương thực của tướng sĩ, ví dụ như binh lính đồn điền không có lương thực, họ chỉ

có hoa lợi trên ruộng đất, hơn nữa đồn bót còn phải trích một phần hoa lợi của họ để làm chi phí sinh hoạt hằng ngày của nha môn các cấp.

Còn binh lính phụ trách thủ thành thì có lương thực, do nha môn Binh bị đạo cung cấp, nếu ra ngoài tác chiến, lương thực của sĩ tốt sẽ nhiều hơn một chút.

Quan sảnh thủ bị thường xuyên điều động lương thảo, hoặc điều động từ đồn bót, hoặc từ nha môn Binh bị đạo hoặc Vệ ti nha môn chi thủ lương thảo, chuyện này hẳn là khá phổ biến.

“Đại nhân, Tào Hàm không phải vận chuyển lương thảo vào thành mà là vận chuyển ra khỏi thành. Hơn nữa hẳn chưa bao giờ dùng binh lính trong nha môn, những tướng sĩ hẳn dùng đều là những người mà ta chưa từng thấy!” Chu Nhân nói.

Dương Chính Sơn cảm thấy đầu óc có chút căng.

Vận chuyển lương thảo ra ngoài.

Lương thảo này từ đâu ra?

Chắc chắn không phải lấy từ trong Quan sảnh thủ bị, trước đây hẳn đã xem sổ sách của Quan sảnh thủ bị, mặc dù có rất nhiều vấn đề nhưng việc chi dùng lương thảo lớn đều có thể truy ra dấu vết.

Còn những sĩ tốt mà Chu Nhân chưa từng thấy, điều này có nghĩa là những sĩ tốt đó rất có thể không thuộc về Quan sảnh thủ bị.

Trong châu thành An Nguyên, ngoài Quan sảnh thủ bị, còn có rất nhiều sĩ tốt ở đâu? Các nha môn khác có thể có một số sai dịch tráng đinh nhưng tuyệt đối không thể tìm ra được mấy trăm sĩ tốt.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong thành này ẩn giấu một đội quân chưa biết.

Cộng thêm hầm ngầm ở hậu viện quan nha, trong lòng Dương Chính Sơn đã có một suy nghĩ đại khái.

Trong châu thành An Nguyên có người cung cấp lương thực cho Hồ tộc Đông Hải, có lẽ không phải cung cấp mà là bán.

Mục đích ư? Không gì khác ngoài kiếm tiền.

Tào Hàm chắc chắn sẽ không đầu quân cho Hồ tộc Đông Hải, so với Đại Vinh, Hồ tộc Đông Hải chính là man di, Tào Hàm lại xuất thân từ thế gia, chỉ cần hắn không bị úng não thì sẽ không đầu quân cho Hồ tộc Đông Hải.

Vì vậy hắn làm như vậy chỉ là để kiếm tiền.

Bán lương thực ra ngoài quan ải, lợi nhuận ước tính phải tăng gấp nhiều lần, đủ để khiến người ta làm liều.

Mà những người tham gia vào chuyện này chắc chắn không chỉ có một mình Tào Hàm.

Tào Hàm không thể gánh vác được chuyện lớn như vậy.

“Quả nhiên là một cái hố lớn! Chỉ không biết là ai đã đưa ta đến đây và để làm gì?”

“Thường Bình hầu Lương Trữ? Tuần phủ Lục Sùng Đức?”

“Dường như bọn họ đều có khả năng!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ trong lòng.

“Chu Lan chắc chắn biết gì đó nhưng ngài ấy lại không nói gì với ta!”

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một người.

Lữ Hoa!

Hắn chỉ gặp Lữ Hoa một lần, chính là lần gặp ở Mạc phủ tham tướng.

Ấn tượng đầu tiên của Dương Chính Sơn về Lữ Hoa là tên này đẹp trai đến mức hơi quá đáng.

Ấn tượng thứ hai là tên này rất khó chơi.

Nhưng ấn tượng thứ hai này là sau khi hắn nghe được rất nhiều chuyện về Bí Vũ vệ.

Cộng thêm trước đó Chu Lan còn nói với hắn về Huyết Nhận, Dương Chính Sơn càng kính nể nhưng không gần gũi với Bí Vũ vệ.

Chương 238: Sương mù (2)

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy mình bị phái đến châu thành An Nguyên một cách vô duyên vô cớ, phía sau rất có thể chính là Lữ Hoa thao túng.

“Hắn muốn để ta điều tra chuyện Tào Hàm thông đồng bán nước?”

“Không đúng, ta căn bản không hiểu biết gì về châu thành An Nguyên, cho dù bọn họ muốn tìm người điều tra, cũng không nên tìm ta mới đúng.”

“Hơn nữa bọn họ cũng không tiếp xúc với ta, không thể để ta một mình làm loạn được!”

Dương Chính Sơn căn bản không nghĩ ra được, mục đích của Lữ Hoa chính là để hắn làm kẻ khuấy đục nước.

Mục đích Lữ Hoa hạ bệ Tào Hàm là để đánh rã động cỏ, mục đích điều Dương Chính Sơn đến châu thành An Nguyên là để khuấy đục hoàn toàn vùng nước này.

Vào thời điểm này, châu thành An Nguyên vẫn còn thái bình nhưng dưới sự thái bình này lại ẩn chứa một thế lực vô cùng to lớn, thế lực này trong hai mươi năm qua liên tục bán các loại vật tư cho Hồ tộc Đông Hải, trong đó bao gồm lương thực, muối, sắt, vải vóc, thậm chí cả tình báo quân sự.

Hồ tộc Đông Hải có thể khôi phục trong vòng hai mươi năm, thế lực này có công không nhỏ.

Quan trọng nhất là thế lực này ẩn núp rất tốt, trong hai mươi năm qua, ngay cả Bí Vũ vệ cũng không phát hiện ra bất

kỳ điều bất thường nào, mãi đến khi Hồ tộc Đông Hải xâm phạm biên giới, Bí Vũ vệ mới bắt được một chút manh mối.

Nhưng đến nay đã gần hai năm trôi qua, Bí Vũ vệ vẫn chưa điều tra ra được thế lực này.

Lữ Hoa là một người rất kiên nhẫn, hẳn biết rằng khi đối mặt với một thế lực đã ẩn náu hơn hai mươi năm như vậy, tuyệt đối không được khinh suất.

Trước khi chưa điều tra rõ những nhân vật chủ chốt và bằng chứng quan trọng của thế lực này, bọn họ không thể điều tra rầm rộ.

Vì vậy hẳn cần khiến tình hình châu thành An Nguyên trở nên hỗn loạn, như vậy thế lực ẩn náu kia sẽ tự loạn trận tuyến, để lộ ra chân tướng của mình.

Đương nhiên Dương Chính Sơn không nghĩ ra được những điều này, bây giờ hẳn chỉ cảm thấy một đầu hai to.

Giống như trước mắt là một màn sương mù, khiến hẳn nhìn thứ gì cũng mơ mơ hồ hồ.

“Vậ Từ Vạn Phúc thì sao?”

Dương Chính Sơn không nghĩ ra được, đành phải ngừng suy nghĩ, tiếp tục hỏi Chu Nhân.

“Từ đại nhân!” Chu Nhân dừng lại một chút, nói: “Từ đại nhân đã đảm nhiệm chức thiên tổng được mười năm rồi!”

Lời này nghe có vẻ không đầu không đuôi nhưng Dương Chính Sơn lại biết rằng lời này đã tiết lộ một thông tin rất quan trọng.

Từ Vạn Phúc đã đảm nhiệm chức thiên tổng được mười năm, còn Tào Hàm đảm nhiệm chức thủ bị châu thành An Nguyên mới chỉ năm năm.

Vậy thì vấn đề đặt ra là, Từ Vạn Phúc có biết những việc làm của Tào Hàm hay không.

Từ Vạn Phúc là thiên tổng, nhiệm vụ của hắn là phòng thủ trong thành, nếu có một đội quân ẩn náu trong thành, hắn có thể không biết? Hoặc là đội quân này ẩn náu trong quân thủ bị.

“Điền Quý thì sao?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Bẩm, Điền đại nhân được điều đến đây hai năm trước, ngày thường ngài ấy đều ở Nam Quan đồn ngoài thành!” Chu Nhân nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, Điền Quý này hắn là không tham gia quá nhiều.

Chu Nhân hắn cũng không tham gia.

Dù sao thì chuyện thông đồng với giặc bán nước không thể để quá nhiều người biết, cho dù Tào Hàm mượn Quan sảnh thủ bị để làm những chuyện này, hắn cũng sẽ cố gắng giấu kín với tất cả mọi người.

Thậm chí để che giấu, bọn họ còn cố gắng không để người trong quan nha tham gia.

Nhìn như vậy thì mọi chuyện dường như đơn giản hơn nhiều.

Nếu hắn muốn không chế tướng sĩ dưới trướng Quan sảnh thủ bị, chỉ cần giải quyết cái tên Từ Vạn Phúc phiền phức này là được.

Còn những người khác, ngược lại không quan trọng lắm.

Vậy thì bây giờ hắn có thể hạ gục Từ Vạn Phúc không? Sau đó, Dương Chính Sơn lại hỏi rất nhiều nhưng câu trả lời của Chu Nhân đều mơ hồ, không phải Chu Nhân đang qua mặt Dương Chính Sơn, mà là Chu Nhân căn bản không biết những bí mật ẩn giấu trong bóng tối kia.

Hắn chỉ là một lệnh sử, mặc dù đã ở Quan sảnh thủ bị hơn mười năm nhưng thân phận và địa vị quyết định rằng hắn sẽ không được những người kia coi trọng.

Hơn nữa những người kia cố ý để Quan sảnh thủ bị duy trì sự ổn định trên bề mặt, Chu Nhân càng khó có thể có được thông tin hữu ích.

Mọi thứ mà Chu Nhân biết thật ra đều là do hắn tự suy đoán.

Cũng chính vì vậy, hắn mới có thể an ổn ở Quan sảnh thủ bị hơn mười năm qua.

Nếu hắn thực sự biết được điều gì, những người kia chắc chắn sẽ không để hắn sống.

Nghĩ thông suốt điểm này, Dương Chính Sơn cũng buông tha cho Chu Nhân.

“Chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài, nếu không người chỉ có đường chết!”

“Tiểu nhân hiểu, tiểu nhân hiểu!”

“Người không hiểu, bản quan nói đường chết không phải vì bản quan muốn giết người, mà vì những người kia không cho phép người biết quá nhiều!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Nhân rung mình một cái: “Tiểu nhân thực sự hiểu rồi!”

“Ừm, dọn dẹp một chút rồi hãy ra ngoài, đừng để người khác nhìn ra điều bất thường!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Nhân lúc này mới bình tĩnh lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, xoa xoa khuôn mặt có phần tái nhợt, lại chỉnh lại y phục, rồi mới cúi người cáo lui.

Đợi hắn đi rồi, Dương Chính Sơn chìm vào suy tư.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, sắp xếp lại tất cả các vấn đề hết lần này đến lần khác.

Đáng tiếc, hắn biết thông tin của mình quá ít, rất nhiều vấn đề đều không thể sắp xếp thông suốt.

Chương 239: Có người đến thử lòng cán bộ

Nếu như không thể sắp xếp thông suốt mọi chuyện, Dương Chính Sơn chỉ có thể tạm thời gác lại.

...

Sáng sớm hôm sau.

Dương Chính Sơn cầm trường thương đứng trên khoảng đất trống trong sân, trường thương vung lên, mũi thương dưới ánh bình minh sáng lấp lánh, như từng vòng hào quang bao bọc lấy hắn.

Cảm nhận được sức lực dồi dào trong cơ thể, cảm nhận được khí lực bùng nổ trong xương cốt và cơ bắp.

Ánh mắt Dương Chính Sơn ngày càng sáng.

Cảnh giới Hậu Thiên tầng năm.

Đến thế giới này hơn hai năm, hắn đã bồi dưỡng một thân thể tàn tạ thành một thân thể cường tráng và tràn đầy sức sống, theo sự tăng lên của thực lực, cảm giác thành tựu trong lòng hắn càng mãnh liệt.

Tu luyện rất khổ rất mệt cũng rất nhàm chán nhưng Dương Chính Sơn rất thích tu luyện, đặc biệt là trong hoàn cảnh có thể cảm nhận được bản thân không ngừng tiến bộ, hắn càng muốn đắm chìm vào tu luyện.

Điều này cũng giống như chơi trò chơi để lên cấp, nhìn kinh nghiệm của mình tăng lên từng chút một, cấp độ không

ngừng tăng lên, vượt qua từng người chơi, đánh bại từng con quái vật, sức hấp dẫn tự nhiên ngày càng mãnh liệt.

Nếu như dừng lại không tiến vài tháng, thậm chí vài năm, mười mấy năm đều không cảm nhận được sự tăng lên của tu vi thì khí thế và tham vọng ban đầu cũng sẽ dần dần bị tiêu tan mất.

Vì vậy, thời gian vàng để võ giả tu luyện là từ mười lăm đến ba mươi lăm tuổi.

Bởi vì hai mươi năm này là thời gian con người ta cường tráng nhất, tràn đầy sức sống nhất, chỉ cần tư chất không quá kém, chỉ cần kiên trì nỗ lực tu luyện thì nhất định sẽ có tiến bộ.

Nhưng sau ba mươi lăm tuổi, chức năng cơ thể bắt đầu suy giảm dần, tâm thái cũng sẽ xuất hiện biến hóa, đến khi bốn mươi tuổi trở lên, ngày ngày bị người ta gọi là gia gia, cơ thể còn chưa già nhưng tâm đã già trước.

Dương Chính Sơn vẫn luôn cảm thấy tu luyện võ đạo, tâm thái thật ra rất quan trọng.

Dù sao thì hắn không cảm thấy mình già, hắn cảm thấy mình bây giờ vẫn là một thanh niên.

“Gia gia ~~”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang nghĩ rằng cơ thể có thể già nhưng tâm không thể già thì một giọng nói trong trẻo vang lên ngoài cửa chính viện.

Được rồi, ta không già nhưng các ngươi gọi ta già rồi.

“Thanh Uyển à! Mau lại đây!”

Mặc dù trong lòng có chút buồn bực nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười hiền từ.

Dương Thanh Uyển đã ba tuổi, tiểu nha đầu mũm mĩm, buộc hai búi tóc, mặc một chiếc áo khoác nhỏ bằng lụa màu xanh, trông vô cùng đáng yêu.

Tiểu nha đầu chạy đến, ôm chân Dương Chính Sơn, nói: ” Gia gia, con muốn ra ngoài chơi!”

“Đi chơi!” Dương Chính Sơn bế nàng lên, hỏi: “Sao lại muốn ra ngoài chơi?”

Dương gia vốn là nông hộ, Dương Minh Thành và Vương thị trước đây chỉ là những người dân thường, cho dù bây giờ Dương gia đã giàu có, bản chất của họ vẫn không thay đổi.

Vì vậy, họ vẫn giữ nguyên tâm thái trước đây trong cách nuôi dạy con cái, nói một cách đơn giản là nuôi thả.

Mà Dương Chính Sơn cũng không muốn nuôi tôn nữ thành một tiểu thư khuê các không ra khỏi cửa, thái độ của hắn đối với hài tử là khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên, trong quá trình lớn lên thì nên học thì học nên luyện võ thì luyện võ.

Vì vậy, Dương Thanh Uyển vẫn luôn là một hài tử hoạt bát, khi ở Nghênh Hà đồn, nàng cả ngày chạy nhảy trong đồn, bây giờ đến châu thành An Nguyên, mấy ngày đầu nàng còn thấy sân này rất lớn rất vui nhưng mấy ngày trôi qua, nàng đã thấy có chút nhàm chán, muốn ra ngoài chơi.

“Ồ nhà chán quá, bên ngoài chắc náo nhiệt lắm! Gia gia, người dẫn con ra ngoài chơi được không?” Dương Thanh Uyển ôm cổ Dương Chính Sơn, giọng nói vừa nũng nịu vừa mềm mại.

Dương Chính Sơn trước đây đã nói với Vương thị rằng gần đây cố gắng đừng ra ngoài, vì vậy Vương thị và những người khác mấy ngày nay cũng không ra khỏi cửa.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy dẫn nha đầu này ra ngoài dạo chơi cũng không sao.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đồng ý, Ngô Hải đột nhiên đi tới: “Lão gia!”

“Ừm, có chuyện gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Vừa rồi có người đưa đến một tấm thiệp mời!” Ngô Hải đưa một tấm thiệp mời cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn một tay đỡ tiểu nha đầu, một tay nhận lấy thiệp mời nhìn thoáng qua.

“Lương Vinh, Lương gia ở Tĩnh An!”

Nếu hắn không nhớ nhầm thì Lương Vinh này hẳn là huynh trưởng của Lương tam gia, cũng chính là gia chủ của Lương gia ở Tĩnh An.

Tính ra thì Dương gia và Lương gia vẫn là thông gia, nếu Lương gia không tách Lương tam gia ra thì mối quan hệ thông gia này vẫn rất thân thiết.

Đáng tiếc Lương tam gia đã sớm tách ra nhưng khi Dương Minh Hạo và Lương thị thành thân, Lương gia ở Tĩnh An vẫn tặng Lương thị một phần của hồi môn.

Của hồi môn này cụ thể là bao nhiêu, Dương Chính Sơn không rõ lắm, của hồi môn của nữ nhân là tài sản riêng của nữ nhân, theo lý mà nói thì nhà chồng không thể đòi của hồi môn của nữ nhân.

Tất nhiên, có một số nhà chồng không đáng tin cậy sẽ lấy của hồi môn của nữ nhân để tiêu xài, đây là chuyện khác.

Tóm lại, ở đây nam nhân tiêu xài của hồi môn của nữ nhân là một chuyện rất mất mặt.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để mắt đến của hồi môn của con dâu, cũng không biết cụ thể Lương thị có bao nhiêu của hồi môn nhưng hắn biết chắc là không nhiều.

Lúc đầu khi Lương thị theo Dương Minh Hạo đến Nghênh Hà đồn thì không mang theo nhiều đồ đạc.

Chương 240: Có người đến thử lòng cán bộ (2)

Lương tam gia chắc chắn không thể lấy ra quá nhiều của hồi môn để cho nữ nhi nhưng Lương gia là đại gia đại tộc, cho dù đã chia gia sản thì Lương thị vẫn là nữ nhi của Lương gia.

Cho một chút của hồi môn như vậy thực sự là hơi vô lương tâm.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến của hồi môn của Lương thị, cũng không quan tâm Lương gia ở Tĩnh An cho Lương thị bao nhiêu của hồi môn, ngay từ đầu hắn đã không quan tâm đến những chuyện này. Thậm chí hắn còn không nghĩ đến việc sẽ có quan hệ với Lương gia ở Tĩnh An.

Vì vậy, từ đầu đến cuối, mối quan hệ giữa Dương gia và Lương gia chỉ giới hạn ở Lương tam gia.

Hơn nữa Dương Chính Sơn ước tính rằng ngay từ đầu Lương gia ở Tĩnh An cũng không coi trọng Dương gia.

Nếu không thì Lương gia ở Tĩnh An cũng sẽ không đến tận bây giờ mới đến gặp mặt Dương Chính Sơn.

“Người ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Vẫn ở ngoài cửa!” Ngô Hải đáp.

“Đưa vào tiền viện trước đi, ta thay quần áo rồi sẽ qua!”

Người ta đã chủ động đến bái phỏng, Dương Chính Sơn không gặp cũng không ổn.

“Vâng!”

Ngô Hải lui ra, Dương Chính Sơn nhìn tiểu nha đầu đang bấu môi trong lòng, nha đầu này hiển nhiên là nhìn ra hôm nay gia gia tốt bụng của nàng sẽ không dẫn nàng ra ngoài chơi.

“Ngày mai, ngày mai gia gia nhất định sẽ dẫn con ra ngoài chơi!”

Dương Chính Sơn có chút buồn cười, véo má tiểu nha đầu.

“Thật không!” Mắt tiểu nha đầu sáng lên trong nháy mắt.

“Tất nhiên là thật!”

Dương Chính Sơn đỡ dành tiểu nha đầu, giao tiểu nha đầu cho Xuân Hoa dẫn đi.

Trở về phòng ngủ, rửa mặt chải đầu một chút, thay một bộ đồ rộng rãi sạch sẽ.

Đợi hẵn đến chính đường tiền viện, Ngô Hải đã chuẩn bị sẵn trà nước.

Lương Vinh thấy Dương Chính Sơn đi vào, vội vàng đứng dậy chấp tay bái lạy: “Tại hạ Lương Vinh bái kiến Dương đại nhân!”

Dương Chính Sơn cười cười, đáp lễ nói: “Lương huynh khách sáo rồi, chúng ta là thông gia, không cần đa lễ như vậy!”

Lương Vinh khoảng bốn mươi tuổi, lớn hơn Dương Chính Sơn một chút, tướng mạo thanh tú, khí chất nho nhã, chỉ nhìn bề ngoài thì tuyệt đối không nghĩ hắn là một thương nhân, ngược lại càng giống một thư sinh.

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, trên mặt Lương Vinh lộ ra vẻ thoải mái, trước khi đến hắn rất lo lắng, sợ Dương Chính Sơn không nhận họ là thông gia.

Dù sao năm đó chính hấn là người đã đuổi Lương tam gia ra khỏi nhà, mặc dù hấn không cho rằng mình đã làm sai điều gì nhưng nay đã khác xưa, Lương tam gia đã bám được vào một cành cao, mấu chốt là cành cao này còn rất hữu dụng với bọn họ.

Vì vậy hấn không thể không tìm đến cửa, muốn nói lại mối quan hệ thông gia này.

Hai người khách sáo một hồi, Lương Vinh lấy ra một tờ danh sách lễ vật.

“Theo lẽ thường ta sớm nên đến bái kiến Dương đại nhân rồi nhưng dạo này việc làm ăn trong nhà gặp chút vấn đề, ta thực sự không có thời gian, mong Dương đại nhân thứ lỗi!”

“Một chút lễ mọn, kính mong Dương đại nhân nhận cho!”

Nói xong, hấn đưa danh sách lễ vật cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở danh sách lễ vật ra, mắt hơi nheo lại.

Quả là vung tay mạnh! Người ta tặng lễ vật đều tặng vàng bạc châu báu, bút mực giấy nghiên, vải vóc, v.v nhưng lễ vật của Lương Vinh lại có thể bao gồm ba cửa hàng.

Hơn nữa toàn bộ đều là cửa hàng ở phủ thành Tĩnh An.

P phủ thành Tĩnh An, đó là một thành trì phồn hoa hơn rất nhiều so với châu thành An Nguyên.

Cửa hàng ở đó chắc chắn không rẻ.

Ngoài cửa hàng, danh sách lễ vật này còn có vàng bạc châu báu, bút mực giấy nghiên, tranh chữ đồ cổ, lông thú vải vóc, v.v đủ loại vật phẩm.

Nhìn danh sách lễ vật này, Dương Chính Sơn chỉ có một suy nghĩ, đó là Lương gia ở Tĩnh An lại có thể giàu có đến vậy? Dương Chính Sơn cũng nhận được không ít lễ vật, Chu

Lan đã tặng hần mấy lần, hàng năm Lư gia đều tặng hần mấy lần lễ tiết nhưng những lễ vật hần nhận được trước đây đều không bằng lễ vật của Lương Vinh.

Ngay cả những thứ Chu Lan tặng hần cũng không thể sánh bằng.

Dương Chính Sơn xem xong danh sách lễ vật, trong lòng đột nhiên có một cảm xúc kỳ lạ.

Đây là đang thử lòng cán bộ ư?

Một món quà hậu hĩnh như vậy, Lương gia muốn làm gì? Chỉ vì quan hệ thông gia giữa hai nhà, không cần phải tặng lễ vật nặng như vậy chứ?

Dương Chính Sơn nghĩ trong lòng nhưng trên mặt lại giả vờ như không để ý, đặt danh sách lễ vật sang một bên.

“Lương gia cũng có làm ăn ở châu An Nguyên ư?”

“Có và còn không ít, sau này không thể tránh khỏi phải nhờ Dương đại nhân chiếu cố nhiều!”

“Được thôi, được thôi!”

Dương Chính Sơn cười vui vẻ.

Lương Vinh vẫn luôn quan sát sắc mặt hần nhưng Dương Chính Sơn che giấu rất kỹ, hần căn bản không nhìn ra điều gì.

“Dương đại nhân, ta có một lô hàng cần xuất thành, không biết Dương đại nhân có thể giúp đỡ không?”

Hần lại mở lời.

Lúc này Dương Chính Sơn càng thấy kỳ lạ.

Có hàng xuất thành?

Vậy thì cứ kéo ra khỏi thành là được, tìm hần làm gì? Đây hần không phải là lần đầu tiên Lương gia làm ăn ở châu thành

An Nguyên chứ? Nếu như không phải lần đầu tiên, vậy thì họ hẳn phải có mối quan hệ riêng, không cần thiết phải đến tìm Dương Chính Sơn.

“Hàng gì?”

“Ồ, cũng không phải thứ gì quý giá, chỉ là một ít lương thực!” Lương Vinh nói.

Dương Chính Sơn trong lòng căng thẳng.

Lương thực!

Chương 241: Khách không mời mà đến vào đêm khuya

Trước đây Tào Hàm cũng từng điều động rất nhiều lương thực.

Lương gia có liên quan đến Tào Hàm?

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi siết chặt.

“Cần ta giúp gì? Nếu chỉ là lương thực thôi thì chắc hẳn công thành sẽ không cấm xuất thành!”

Châu thành An Nguyên không phải là quan thành, bốn cổng Đông Tây Nam Bắc đều không cấm hàng hóa ra vào.

“Thật ra không cấm nhưng nếu có một lời của Dương đại nhân, bọn ta làm ăn cũng dễ dàng hơn một chút!” Lương Vinh nhỏ giọng nói.

Dương Chính Sơn tỏ ra hiểu rõ: “Chuyện này đơn giản, lát nữa ta sẽ cho người đi truyền lời xuống bên dưới!”

Hắn nói rất hào sảng, như thể chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Nhưng trên thực tế, bây giờ hắn căn bản không quản được quân thủ bị trong thành.

Có Từ Vạn Phúc ở đó, thủ bị đại nhân như hắn chỉ là đồ bỏ.

Nhưng lời này hắn không thể nói.

“Vậy thì đa tạ đại nhân!” Lương Vinh dường như rất vui mừng, đứng dậy vái chào cảm ơn.

“Ha ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!” Dương Chính Sơn vuốt bộ râu dài, cười tươi nói.

Hai người nói chuyện rất hòa hợp, dường như chỉ là sự giúp đỡ lẫn nhau giữa những người thân thích.

Uống xong trà, Lương Vinh liền cáo từ, Dương Chính Sơn còn giả vờ muốn giữ hấn lại ăn cơm nhưng Lương Vinh từ chối.

Đợi tiễn Lương Vinh đi rồi, sắc mặt Dương Chính Sơn lập tức trở nên nghiêm trọng.

Lúc này Lương Vinh đến tìm hấn, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ vì làm ăn.

Đây là thử thăm dò?

Cũng là lôi kéo!

Những suy đoán trong lòng hấn ngày càng nhiều, tâm tư cũng ngày càng nặng nề.

Thông dịch bán nước, đây chính là tội tru di cử tộc.

Lương tam gia tuy đã tách khỏi Lương gia nhưng nếu Lương gia bị tru di cử tộc, Lương tam gia chắc chắn không thể trốn thoát.

Đừng nói đến Lương tam gia, ngay cả Lương thị cũng không thể trốn thoát.

Dương Chính Sơn vạn lần không ngờ chuyện này lại còn liên quan đến Dương gia.

Hấn cầm danh sách lễ vật lên xem, trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia lạnh lẽo.

...

Phía Tây thành châu thành An Nguyên, một tiểu viện không mấy nổi bật.

Lương Vinh cung kính đứng sau một nam tử mặc áo xanh, nhỏ giọng kể lại quá trình gặp gỡ Dương Chính Sơn hôm nay.

“Hắn nhận đồ rồi?”

Nam tử áo xanh khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, ăn mặc bình thường, là kiểu người dễ bị bỏ qua trong đám đông.

“Nhận rồi, cũng đồng ý giúp đỡ!” Lương Vinh nói.

Nam tử áo xanh trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Có gì bất thường không?”

“Không có!” Lương Vinh suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nhẹ, nói: “Dương gia xuất thân nông hộ, nếu không được Chu Lan coi trọng thì bây giờ Dương Chính Sơn cũng chỉ là một tên nông phu mà thôi!”

“Thưa tiên sinh, ta đã điều tra Dương gia, sản nghiệp không nhiều, trong nhà cũng chỉ có hơn một trăm mẫu ruộng tốt, ba cửa hàng kia đối với Dương gia mà nói đã là giàu to lắm rồi!”

“Dương Chính Sơn có thể coi trọng cũng không có gì lạ.”

Sĩ nông công thương, địa vị xã hội của thương nhân là thấp nhất nhưng câu nói này cũng không phải là tuyệt đối.

Khi của cải đạt đến một mức độ nhất định, cũng có thể phá vỡ quy tắc.

Những thương gia giàu có như Lương gia, những tiểu quan tiểu lại bình thường, họ thực sự không để vào mắt.

Huống hồ Lương gia cũng không phải là thương hộ bình thường, đằng sau Lương gia còn liên quan đến rất nhiều quan viên.

Đừng thấy trước mặt Dương Chính Sơn, hắn tỏ ra thái độ rất khiêm nhường nhưng thực ra trong lòng hắn, Dương Chính Sơn và Dương gia căn bản không đáng để hắn coi trọng.

Cũng vì Dương Chính Sơn đến châu thành An Nguyên, vị trí hiện tại của Dương Chính Sơn có ích với bọn họ, nếu không hắn căn bản sẽ không nhận Dương gia làm thông gia.

Chỉ là Dương gia mà thôi, căn bản không đáng nhắc đến.

Nam tử áo xanh gật đầu: “Vậy người cảm thấy chúng ta có thể lôi kéo hắn không?”

“Đương nhiên, hắn muốn tiền, chúng ta có thể cho hắn, hơn nữa hắn và Lương gia ta còn là thông gia, có tầng quan hệ này, chúng ta lôi kéo hắn hắn không khó!” Lương Vinh rất tự tin nói.

Nam tử áo xanh dường như vẫn còn hơi do dự.

“Thưa tiên sinh, quan ngoại đã thúc giục chúng ta rất nhiều lần rồi, nếu chúng ta tiếp tục trì hoãn, e là quan ngoại sẽ rất bất mãn!” Lương Vinh khuyên nhủ.

“Bất mãn! Hừ, bọn họ bất mãn thì làm sao?” Nam tử áo xanh rất khinh thường nói.

“Nhưng mỗi ngày trì hoãn, chúng ta sẽ mất rất nhiều bạc, chúng ta đã trì hoãn ba tháng rồi, không thể trì hoãn thêm nữa!” Trong mắt Lương Vinh lóe lên tia sáng.

Nam tử áo xanh vuốt râu dê: “Vậy thì tiết lộ một chút cho hắn, rồi thử xem phản ứng của hắn. Nếu thực sự có thể lôi kéo được hắn thì hãy thông đường đó!”

“Vâng, ngày mai ta sẽ đi!”

“Khoan đã, đợi hai ngày xem hắn có động tĩnh gì không rồi hãy nói.” Nam tử áo xanh vẫn rất thận trọng, tuy trong lòng nóng vội nhưng làm việc không thể vội vàng.

Lương Vinh cũng biết chuyện này không thể vội vàng, liền đồng ý.

...

Đến đêm.

Dương Chính Sơn tiến vào không gian linh tuyến để xem những dược liệu đã trồng.

Diện tích không gian linh tuyến lại mở rộng thêm rất nhiều, bây giờ đất xung quanh thạch đàm đã rộng gần hai trượng.

Tính diện tích thì khoảng hơn hai trăm mét vuông.

Hơn nữa theo thời gian, tốc độ mở rộng của không gian linh tuyến ngày càng lớn.

Theo quan sát của Dương Chính Sơn, hẳn phát hiện không gian linh tuyến này mở rộng theo bán kính làm chuẩn.

Mặt đất của không gian linh tuyến hình tròn, còn tốc độ mở rộng thì gần như tăng một centimet bán kính mỗi ngày.

Chương 242: Khách không mời mà đến vào đêm khuya

(2)

Dương Chính Sơn đến thế giới này hơn hai năm, mà bây giờ bán kính của không gian linh tuyến đã gần hai triệu năm thước.

Mở rộng theo cách tăng bán kính, điều này cũng có nghĩa là theo thời gian, tốc độ mở rộng của không gian linh tuyến sẽ ngày càng nhanh.

Nhìn những thảo dược trong không gian, Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Những thảo dược trồng đầu tiên đã lớn nhưng thảo dược thì phải tính theo năm, như nhân sâm, kim thừ huyết đằng vậy, càng lâu năm thì càng có giá trị.

Còn tam thất thì phải ba năm mới lớn, những dược liệu khác cũng cần vài năm.

Dương Chính Sơn trồng đều là những dược liệu quý, không gian linh tuyến có thể đáp ứng được yêu cầu về môi trường sinh trưởng của những dược liệu này nhưng không thể rút ngắn thời gian sinh trưởng của dược liệu.

Nói cách khác, nếu Dương Chính Sơn muốn trồng một cây nhân sâm trăm năm thì cần phải mất trăm năm.

Nhưng dược tính của dược liệu trong không gian linh tuyến hẳn sẽ mạnh hơn bên ngoài, có lẽ nhân sâm tám mươi năm có thể dùng như nhân sâm trăm năm.

Đây không phải là do thời gian sinh trưởng rút ngắn, mà là do nước linh tuyền nuôi dưỡng.

Theo ước tính của Dương Chính Sơn, hắn sẽ thu hoạch được đợt dược liệu đầu tiên vào cuối năm sau.

Số lượng dược liệu đợt đầu tiên này sẽ không nhiều, cũng không phải là loại bảo dược khó tìm nhưng chắc chắn có thể bán được không ít bạc.

Mà theo sự mở rộng của không gian linh tuyền, hắn thu hoạch sẽ ngày càng nhiều.

Lại trồng thêm một đợt dược liệu, Dương Chính Sơn mới rời khỏi không gian linh tuyền, vào trong phòng ngủ của mình.

Chiếc giường gỗ lê của hắn bây giờ đã đổi thành giường sồi rồi nhưng chiếc giường gỗ lê đó vẫn chưa bán đi, vẫn còn để trong kho.

Không phải là không bán được, mà là chiếc giường quá lớn, mang ra ngoài bán rất dễ gây chú ý.

Vào thời điểm mấu chốt này, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên xử lý những đồ vật nhỏ trước thì hơn, vì vậy hắn để Ngô Hải mang chiếc giường đó cất vào kho trước.

Nằm trong chăn, cảm nhận chiếc giường sồi ấm áp, Dương Chính Sơn thoải mái đến suýt kêu lên.

Chăn ấm, mình cũng không cần người khác đến ủ chăn, thật tuyệt.

Đêm khuya tĩnh lặng, ngay khi Dương Chính Sơn sắp chìm vào giấc ngủ, hắn đột nhiên mở bừng mắt.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua khung cửa sổ chạm trở hoa rơi xuống nền gạch xanh, khiến căn phòng tối tăm thêm phần lạnh lẽo.

Dương Chính Sơn ngồi dậy, đôi mắt sắc bén nhìn ra ngoài cửa sổ.

Có người!

Ngay lúc này hắn nghe thấy một chút động tĩnh, rất nhỏ, rất nhỏ, hắn là tiếng bước chân trên nóc.

Hắn tuyệt đối sẽ không nghe nhầm, bây giờ thính lực của hắn vượt xa võ giả bình thường, đừng nói là cùng cảnh giới, cho dù là võ giả cảnh giới Hậu Thiên cao hơn hắn ba bốn tầng cũng không thể sánh bằng hắn về thị lực và thính lực.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn lại nghe thấy âm thanh nhỏ bé đó, âm thanh này càng ngày càng gần, rất nhanh sẽ đến trên mái nhà phòng ngủ của hắn.

Dương Chính Sơn đứng dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường sưởi, cầm lấy cây thương phi ngư mạ vàng dựng bên tường, sau đó ẩn thân trong góc tường tối tăm.

Hắn muốn xem xem là ai tới!

Có thể lên đến đây, người tới chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Phải biết rằng hắn đã sắp xếp không ít hộ vệ.

Nín thở, Dương Chính Sơn lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng vài hơi thở sau, một bóng người xuất hiện trước cửa phòng ngủ của hắn.

Khinh công của người này rất lợi hại, nhảy xuống từ trên mái nhà gần như không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Chỉ có thính lực siêu phàm của Dương Chính Sơn mới có thể nghe thấy một chút động tĩnh nhỏ bé.

Người tới không lập tức vào phòng, mà đứng trước cửa chờ rất lâu, hắn là đang quan sát tình hình trong phòng.

Sau khi xác định không có động tĩnh gì trong phòng, một lưỡi dao găm ngăn từ khe cửa thò vào, tiếp đó then cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Rất nhanh, then cửa đã được mở, cánh cửa cũng từ từ được đẩy ra.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, một bóng người nhẹ nhàng lướt vào phòng.

Toàn bộ quá trình gần như không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Rõ ràng vị khách không mời này có kinh nghiệm đột nhập rất dày dặn.

Nhưng người này không vào phòng trong, mà đứng bên cạnh giường La Hán ở phòng ngoài.

Chiếc giường La Hán đó là nơi Dương Chính Sơn nghỉ ngơi trước khi ngủ, có thể ngồi trên đó đọc sách, uống trà.

Dương Chính Sơn đứng im trong góc, lặng lẽ nhìn hắn vào phòng, lặng lẽ nhìn hắn lấy một quyển sách từ trong ngực đặt lên bàn trà trên giường La Hán.

Không phải thích khách, cũng không phải trộm cắp, mà là đến đưa đồ!

Thật thú vị! Dương Chính Sơn nheo mắt, như một bức tượng quan sát từng cử động của hắn.

Mà đối phương hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của hắn.

Nhìn hắn đặt đồ xong, Dương Chính Sơn nhẹ nhàng di chuyển bước chân.

Ngay khoảnh khắc Dương Chính Sơn động, động tác của người kia khựng lại, tiếp đó hắn đột ngột quay đầu lại.

Một mũi thương sáng loáng dừng lại trước mặt hắn.

“Người có vẻ rất tự tin!”

Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Người này mặc đồ đen che mặt, chỉ để lộ đôi mắt, đôi mắt đó rất bình tĩnh, cho dù đột nhiên nhìn thấy mũi thương xuất hiện trước mặt, đáy mắt vẫn không gợn sóng.

Dương Chính Sơn đánh giá hắn từ trên xuống dưới, áo đen đi đêm, vải đen che mặt, hừ, kiểu ăn mặc này hắn đã thấy vô số lần trên tivi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy ngoài đời thực.

Người này không cao không thấp, không béo không gầy, tướng mạo bình thường, hai bàn tay đầy vết chai.

Chương 243: Bí Vũ vệ, bách hộ Vệ Sầm

Tu vi hấn là võ giả Hậu Thiên, cụ thể là tầng mấy thì không thể nhìn ra từ vẻ bề ngoài.

“Nói đi, ngươi là ai!” Dương Chính Sơn hỏi.

Người mặc đồ đen im lặng một lát, mở miệng nói: “Bí Vũ vệ, Trấn Bắc ti, bách hộ Vệ Sầm bái kiến Dương đại nhân!”

Lúc này tâm trạng của Vệ Sầm không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, là bách hộ của Bí Vũ vệ, Vệ Sầm có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, hơn nữa hấn còn là một mật thám dày dạn kinh nghiệm, vô cùng thành thạo trong việc đột nhập, ám sát, điều tra, v.v.

Với thực lực của hấn, ở trấn Trùng Sơn không dám nói là ngang ngược nhưng tuyệt đối không có mấy người có thể bắt được hấn.

Hấn vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này chỉ là một nhiệm vụ vô cùng đơn giản, chỉ là đưa một món đồ thôi, loại nhiệm vụ này có lẽ là nhiệm vụ đơn giản nhất mà hấn nhận được trong gần mười năm qua.

Nhưng hấn không ngờ rằng, mình lại có thể bị người ta bắt tại trận.

Bị người ta bắt gặp thì cũng thôi đi nhưng lúc này hấn đối mặt với mũi thương của Dương Chính Sơn, lại có thể cảm thấy một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cứ như thế chỉ cần hần hơi có động tĩnh, mũi thương trước mặt sẽ đâm thủng cổ họng hần vậy.

Vị Dương đại nhân này không phải chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng ba ư? Tại sao ta lại có thể cảm thấy một cảm giác đe dọa mãnh liệt như vậy.

Trước khi đến, hần đương nhiên đã tra cứu tư liệu về Dương Chính Sơn, mà tư liệu hần xem là do Chu Lan và Lương Trữ cung cấp.

Cho dù là Chu Lan hay Lương Trữ thì hiểu biết của họ về Dương Chính Sơn thật ra đều dừng lại ở hơn nửa năm trước.

Sau trận chiến ở Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn đã nói với Lương Trữ và Chu Lan rằng tu vi của hần là Hậu Thiên tầng ba.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hơn nửa năm đã trôi qua, tu vi của Dương Chính Sơn đã đạt đến Hậu Thiên tầng năm rồi.

Về tu vi, hần thấp hơn Vệ Sầm một tầng nhưng về thực lực thì ai mạnh ai yếu, còn chưa chắc.

“Bí Vũ vệ!”

Dương Chính Sơn không hề cảm thấy bất ngờ, thật ra hôm nay bất kể là ai đến, hần cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

“Lữ công công phái người đến ư?”

“Đúng vậy!”

“Vì chuyện gì?”

Vệ Sầm lấy quyền sách nhỏ vừa đặt trên bàn trà đưa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn hần thật sâu, thu hồi trường thương, đưa tay nhận lấy quyền sách.

“Nếu như là Bí Vũ vệ, vậy thì không cần phải thần thần bí bí nữa chứ!”

Nói xong, hắn quay người thấp nền.

Bị hắn nhìn thấy dáng vẻ rất thoải mái, rất tin tưởng Vệ Sầm nhưng thực tế thì dây thần kinh của hắn vẫn luôn căng thẳng, một khi Vệ Sầm có hành động nguy hiểm, hắn sẽ không chút do dự đâm trường thương trong tay ra.

Vệ Sầm nhìn bóng lưng của Dương Chính Sơn, nên được thấp lên, ánh nền yếu ớt dần sáng lên, phóng to bóng lưng của Dương Chính Sơn vô hạn, bao trùm lấy hắn.

Tên này rất nguy hiểm!

Vệ Sầm nâng tay gỡ tấm vải đen trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt bình thường.

Dương Chính Sơn quay đầu liếc nhìn hắn, lúc này mới buông trường thương trong tay, sau đó ngồi vào bàn đọc sách, mở quyển sách nhỏ ra xem.

Nội dung trong quyển sách là thông tin về các quan viên ở châu thành An Nguyên, từ Thủ bị quan sảnh đến Tri châu nha môn, rồi đến binh bị đạo, cùng với các gia tộc lớn ở châu An Nguyên, hầu như tất cả những nhân vật có thể lên được mặt đều có thông tin chi tiết.

Những thông tin này chi tiết hơn nhiều so với những thông tin mà Dương Minh Thành bọn họ điều tra được.

Lật đến trang cuối cùng của sách, đồng tử trong mắt Dương Chính Sơn đột nhiên co lại.

Trang cuối cùng này viết về tội ác của Từ Vạn Phúc.

Từ Vạn Phúc không tham ô quân lương, không ăn không hưởng lương bổng, cũng không khấu trừ lương bổng của tướng sĩ.

Ngoài sáng thì hắc là một võ quan rất tốt nhưng trong bóng tối hắc lại làm rất nhiều chuyện xấu xa.

Năm thứ mười sáu niên hiệu Thừa Bình, cuối tháng tư, hắc cường đoạt nữ tử nhà lành ở trấn Trần Gia là Trần Hương Vân làm thiếp. Đầu tháng năm, Trần Hương Vân không chịu nhục mà tự vẫn. Sau đó, người nhà họ Trần đến đòi công lý, bị hắc đánh cho một trận như tử, hơn nửa trên đường trở về trấn Trần Gia, người nhà họ Trần còn gặp phải sơn tặc, cha con ba người đều chết thảm.

Năm thứ mười tám niên hiệu Thừa Bình, đầu tháng ba, Từ Vạn Phúc giết thê là Từ Vương thị, để che giấu tội ác, Từ Vạn Phúc giết sạch cả nhà thê tử.

Cuối năm thứ mười chín niên hiệu Thừa Bình, Từ Vạn Phúc cướp ba cửa hàng của Nghiêm gia ở Nam Thành, đánh gãy một chân của cha con Nghiêm gia.

...

Từng tội ác được liệt kê ở trên, cướp bóc, giết người diệt khẩu, quả thực là không có chuyện ác nào không làm.

Dương Chính Sơn cau mày nhìn.

Đây quả thực là một tên cặn bã! Nói hắc là cặn bã còn có chút sĩ nhục cặn bã, hắc không phải là người, mà là một con súc vật tàn bạo.

Nhưng vấn đề ở đây là!

Tại sao trên này chỉ liệt kê tội ác của Từ Vạn Phúc?

“Các ngươi muốn ta bắt Từ Vạn Phúc?”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Vệ Sâm.

Vệ Sâm lắc đầu nhẹ: “Không biết, ta chỉ có nhiệm vụ giao nó cho ngươi!”

“Giao cho ta? Nên là giao cho ta mà ta không phát hiện ra chứ!” Dương Chính Sơn nhìn vị bách hộ Bí Vũ vệ này với vẻ nửa cười nửa không.

Xét về phẩm cấp, Vệ Sầm thấp hơn hẳn rất nhiều cấp nhưng Vệ Sầm thuộc Bí Vũ vệ.

Chương 244: Bí Vũ vệ, bách hộ Vệ Sầm (2)

Dương Chính Sơn thực sự không muốn dây dưa với Bí Vũ vệ nhưng đến nước này, cho dù hắn không muốn cũng không được.

Bí Vũ vệ đã chủ động tìm đến tận cửa, hắn còn có thể đuổi người ta đi sao.

“Đúng vậy, ta đã thất bại trong nhiệm vụ!” Vệ Sầm nói rất dứt khoát.

Dương Chính Sơn thu hồi ánh mắt, nhìn quyển sách trong tay.

Muốn hắn bắt Từ Vạn Phúc? Có những tội ác này, nếu hắn muốn bắt Từ Vạn Phúc, hắn có thể bắt bất cứ lúc nào.

Mà Bí Vũ vệ đưa thứ này cho hắn, chính là muốn hắn bắt Từ Vạn Phúc.

Còn hắn có làm theo sự sắp xếp của Bí Vũ vệ hay không, điều này không cần nghi ngờ, hắn chắc chắn sẽ làm.

Bởi vì hắn muốn nắm giữ quân thủ bị, trước tiên hắn phải bắt được Từ Vạn Phúc.

Bí Vũ vệ cũng biết điều này, cho nên mới đưa thứ này cho hắn.

Vậy thì mục đích của Bí Vũ vệ là gì? Chắc chắn không phải là để bắt Từ Vạn Phúc, một Từ Vạn Phúc không đáng để Bí Vũ vệ tốn công sức như vậy.

“Ta muốn nhờ người truyền lại một câu đến cho Lữ công công!”

Vệ Sâm im lặng không nói.

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến hắn, tự mình nói: “Hạ quan không ngại vì Bí Vũ vệ làm việc nhưng nếu như Bí Vũ vệ có thể dùng đến hạ quan, vậy thì phải để hạ quan biết mình nên làm gì chứ.”

Giúp Lữ Hoa làm việc, Dương Chính Sơn đương nhiên không muốn.

Nhưng hắn không có đủ dũng khí để từ chối.

Ngay cả Chu Lan cũng đã nhượng bộ, hắn còn có thể làm gì?

“Người có thể đi rồi!”

Nói xong, Dương Chính Sơn phát tay, ra hiệu cho Vệ Sâm có thể rời đi.

Vệ Sâm vẫn im lặng, hắn chấp tay về phía Dương Chính Sơn, sau đó lặng lẽ rời đi.

Ngay sau đó, nển trong phòng bị thổi tắt, Dương Chính Sơn ngồi trong bóng tối vuốt ve quyền sách trong tay.

...

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn vừa mới luyện tập xong, tiểu nha đầu Dương Thanh Uyển lại tìm đến.

Nàng vẫn chưa quên Dương Chính Sơn nói hôm nay sẽ đưa nàng đi chơi.

“Gia gia ~”

Giọng nói mềm mại vang lên, Dương Chính Sơn có chút bất lực nhìn tiểu nha đầu này.

Tiểu nha đầu càng ngày càng quần lấy hần, ôm chặt lấy chân hần không chịu buông, sợ hần chạy mất vậy.

Dương Chính Sơn bất lực, đành phải bế nàng lên.

“Đi chơi thì đi chơi nhưng phải để gia gia rửa mặt đã chứ!”

Dương Thanh Uyển hai mắt sáng lấp lánh: “Gia gia, gia gia, mau đi rửa mặt đi!”

Nàng cũng bị nhột đến phát chán rồi, lúc này nghe Dương Chính Sơn nói sẽ đưa nàng đi chơi thì vui mừng vỗ tay.

Dương Chính Sơn còn có thể làm gì, đành phải quay người trở về phòng, rửa mặt, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

“Đi thôi, cũng đưa Thừa Nghiệp và Minh Triết đi luôn!”

Dương Chính Sơn dặn dò Ngô Hải.

Một con cừu cũng chặn, ba con cừu cũng chặn.

Nếu như đã muốn đưa tiểu nha đầu đi chơi, đương nhiên không thể bỏ qua đại tôn tử và tiểu đồ đệ.

“Vâng, tiểu nhân sẽ đi sắp xếp ngay!”

Ngô Hải vội vàng đáp.

Khoảng một khắc sau, Dương Thừa Nghiệp liền kéo Vương Minh Triết chạy đến.

“Gia gia, chúng ta đi chơi à?”

Tiểu tử này cũng là một đứa thích chơi, còn Vương Minh Triết thì ngoan ngoãn hơn.

Không đúng, không thể dùng ngoan ngoãn để hình dung Vương Minh Triết, mà phải là lười.

Vương Minh Triết thực sự rất lười, thuộc kiểu người có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng.

Tỷ tỷ của hắn chăm chỉ đến mức không giống ai, còn hắn thì lười đến mức không giống ai.

“Triết nhi bái kiến sư phụ!” Vương Minh Triết tuy lười nhưng đối với Dương Chính Sơn vẫn rất nghe lời.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn liền dẫn theo đám hài tử ra ngoài.

Bọn họ đi xe ngựa đến phố Phúc An náo nhiệt nhất ở châu thành An Nguyên.

Phố Phúc An này được coi là khu buôn bán của châu thành An Nguyên, hai bên đường bày bán đủ loại hàng hóa, cho dù bây giờ trời lạnh giá cũng không ngăn cản được không khí náo nhiệt trên phố.

Trên xe ngựa, hai đứa nhỏ nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên phố mà phấn khích không thôi.

Tại sao lại là hai đứa chứ không phải ba đứa.

Bởi vì tiểu tử Vương Minh Triết đã dựa vào người Dương Chính Sơn ngủ thiếp đi.

Nhìn Vương Minh Triết ngủ say sưa, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy việc đưa hài tử này ra ngoài là một quyết định sai lầm.

Xe ngựa dừng lại trước một tửu lâu, Ngô Hải đi trước đặt ghế bên cạnh xe ngựa, bốn tên lính đi theo cảnh giác nhìn xung quanh.

Dương Chính Sơn ra ngoài đương nhiên không thể chỉ có một mình, huống hồ hắn còn dẫn theo ba hài tử, vì vậy hắn đã dẫn thêm bốn tên lính.

Bốn tên lính này mặc áo bông ngắn, trông giống như tiểu nhị, gia đình.

Dương Thừa Nghiệp và Dương Thanh Uyển đã nóng lòng nhảy xuống xe ngựa, còn Dương Chính Sơn thì dùng áo choàng quần Vương Minh Triết lại, sau đó bẻ hẳn xuống xe ngựa.

Bên ngoài trời lạnh giá, tiểu tử này lại ngủ thiếp đi, để tránh hẳn bị cảm lạnh, Dương Chính Sơn đành phải bẻ hẳn trong lòng.

“Mẹ kiếp, ta làm sư phụ mà giống như một ông vú em vậy!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn biển hiệu của tử lâu.

Phúc Vận lâu! Tên này nghe hay thật.

Nghe nói tử lâu này là tử lâu tốt nhất ở châu thành An Nguyên, nguyên liệu nấu ăn đều được vận chuyển từ Kỳ Châu đến.

Mùa đông ở trấn Trùng Sơn lạnh giá và kéo dài, một khi vào đông, hầu như không có rau xanh để ăn.

Các tử lâu, quán ăn bình thường rất khó kiếm được rau tươi, chỉ những tử lâu có khả năng mua từ thành Kỳ Châu mới có thể kiếm được rau tươi.

Chương 245: Bí Vũ vệ, bách hộ Vệ Sầm (3)

Mùa đông ở Kỳ Châu cũng rất lạnh nhưng thành Kỳ Châu là nơi giao thông đường thủy và đường bộ của khu vực Liêu Đông, các thương nhân đi lại từ Nam ra Bắc đều sẽ dừng chân ở thành Kỳ Châu, các thương nhân đến từ phương Nam sẽ mang theo một số loại trái cây và rau quả mà Liêu Đông không có.

Mặc dù vận chuyển đường dài sẽ khiến những loại trái cây và rau quả này bị hỏng rất nhiều nhưng chỉ cần có thể vận chuyển đến nơi, giá của chúng sẽ gấp nhiều lần, thậm chí gấp mười mấy lần so với phương Nam.

Vì vậy, rất nhiều thương nhân phương Nam sẽ vận chuyển một số loại trái cây và rau quả đến thành Kỳ Châu vào mùa đông.

Còn châu thành An Nguyên muốn ăn những loại trái cây và rau quả này thì chỉ có thể đến thành Kỳ Châu để mua.

Bước vào Phúc Vận lâu, không khí ồn ào ập đến.

Ngô Hải đi trước tìm tiểu nhị đặt một gian phòng riêng hướng ra phố.

Trong phòng riêng, Dương Chính Sơn nhìn những món ăn ngon được bung lên, vuốt râu gật đầu nhẹ.

Mặc dù vẫn chưa nếm thử nhưng mùi thơm này rất hấp dẫn.

“Gia gia!”

Dương Thanh Uyên nhìn Dương Chính Sơn chớp chớp đôi mắt to, đáng vẻ đó như muốn nói con muốn ăn, con muốn ăn, con muốn ăn.

Dương Thừa Nghiệp bên cạnh thì chăm chú nhìn con cá kho trước mặt, thỉnh thoảng còn hít hít mũi.

Còn Vương Minh Triết, tiểu tử này vẫn đang ngủ khò khò.

Dương Chính Sơn không nói gì, hai hài tử cũng không dám động đũa, đây là quy củ.

“Ăn đi!” Dương Chính Sơn cười cười, cầm đũa gắp một miếng giá đỗ xào, cho vào miệng.

Mùi vị khá ngon miệng! Phúc Vận lâu này cũng xứng danh thật, quả là tửu lâu số một của châu thành.

Chỉ có điều giá cả đắt đỏ đến mức đáng sợ.

Một đĩa giá đỗ lại có thể bán bốn đồng bạc.

Đây không phải là ăn giá đỗ, đây là ăn bạc mà! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đắt có lý do của đắt.

Giá đỗ rất dễ trồng nhưng giá đỗ vào mùa đông thì không dễ trồng.

Nơi này lại không có nhà kính, chỉ có những hộ gia đình giàu có mới có thể xây một số phòng ấm, mà phòng ấm hoàn toàn dựa vào đốt củi đốt than để đảm bảo nhiệt độ.

Chi phí xây phòng ấm thì không cần phải nói, chỉ riêng chi phí đốt củi đốt than này cũng không phải là thứ mà người dân thường có thể gánh vác được.

Nếu tính toán chi phí thì thật ra một đĩa giá đỗ này bán bốn đồng bạc cũng không phải là không thể hiểu được.

“Ta có thể trồng một ít rau trong không gian linh tuyến không nhỉ?”

Dương Chính Sơn vừa ăn vừa suy nghĩ trong lòng.

Nhưng rất nhanh hắn đã từ bỏ ý định này, hắn không phải là nông dân, không có nhiều thời gian và sức lực để chăm sóc một mảnh đất trồng rau.

Quan trọng hơn là còn khó giải thích.

Để thỏa mãn dục vọng ăn uống, mà đi làm những chuyện tự chuốc phiền phức như vậy, Dương Chính Sơn cảm thấy không đáng.

Hai hài tử ăn rất vui vẻ, nói về đồ ăn của Dương gia cũng không tệ nhưng không tính là xa xỉ, ngày thường mọi người ăn đều là những món ăn bình thường, so với Phúc Vận lâu này thì chắc chắn là không bằng.

Hai đứa nhỏ hiếm khi được ra ngoài ăn một lần, Dương Chính Sơn đương nhiên không thể keo kiệt.

“Thế nào? Món nào ngon thì gọi thêm một phần nữa!”

“Ồ, gia gia, không cần đâu, con đã no rồi!” Dương Thanh Uyển vỗ vỗ cái bụng tròn vo, rồi ợ một cái nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, sắc mặt có chút ngượng ngùng.

Hình như hắn đã làm một việc sai lầm.

Hài tử không thể ăn quá nhiều, ăn quá nhiều dễ bị trướng thực, nhìn dáng vẻ của tiểu nha đầu này, rất có thể là đã ăn quá nhiều.

Cũng tại hắn, mặc dù hắn đã có ba tôn tử, một tôn nữ nhưng hắn rất ít khi chăm sóc hài tử.

Trước đây hài tử của ai thì người đó tự chăm, sau này có người hầu thì bà tử và nha hoàn giúp chăm sóc, còn hắn chỉ thỉnh thoảng gần gũi với hài tử một chút, căn bản không biết cách chăm sóc hài tử như thế nào.

Hôm nay là lần đầu tiên hấn đưa hài tử ra ngoài chơi.

Một bữa cơm này đã khiến hai hài tử ăn bị trúng thực, thiệt tình! Dương Chính Sơn vội vàng bế tiểu nha đầu lại, hỏi: “Có phải ăn quá no rồi không?”

“Con bé này sao lại tham ăn như vậy!”

Hấn nhẹ nhàng xoa bụng tiểu nha đầu.

“Gia gia, ngon lắm!” Dương Thanh Uyển ngây thơ nói.

Dương Chính Sơn rất bất lực.

Cái bụng này thực sự là căng rồi, tròn vo.

“Đi, gia gia đưa các con đi dạo!”

Tiêu hóa thức ăn trước đã rồi nói, nếu không thì khi về chắc chắn sẽ khó chịu.

“Ngô Hải!”

“Lão gia! Tiểu nhân có mặt!” Ngô Hải từ ngoài cửa đi vào.

“Người ở đây trông Minh Triết, đợi nó ngủ dậy thì để nó tự ăn!” Dương Chính Sơn nhìn Vương Minh Triết đang ngủ trên hai chiếc ghế, cảm thấy hơi đau đầu.

Những hài tử này chẳng đứa nào khiến người ta yên tâm.

Một đứa ngủ không đủ, một đứa ăn quá no, còn một đứa nữa thì muốn chạy ra ngoài.

“Gia gia đi nhanh, chúng ta đi xem bên kia!” Dương Thừa Nghiệp đã chạy ra khỏi phòng riêng.

Dương Chính Sơn vội vàng bế tiểu nha đầu đuổi theo.

Ngay khi Dương Thừa Nghiệp chạy xuống cầu thang thì có người từ dưới lầu đi lên, đụng phải Dương Thừa Nghiệp.

“Ui da!”

Tiểu tử này cũng không nhìn đường, đâm đầu vào chân người ta, cơ thể không giữ được thăng bằng, trực tiếp ngồi bệt xuống cầu thang.

“Tiểu tử, ngươi đụng vào ta rồi!”

Dương Thừa Nghiệp vội vàng đứng dậy, nói: “Xin lỗi, là tiểu nhi không để ý, đụng phải phu nhân!”

Chương 246: Chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi

Đừng thấy Dương Thừa Nghiệp còn nhỏ tuổi nhưng lại là hài tử hiệu lễ nghĩa.

Người bị hấn đụng phải là một phụ nhân, trông khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo bông thêu gấm màu xanh, khoác một chiếc áo choàng bằng da cáo màu đỏ rực, trên đầu chải kiểu tóc phụ nhân, cài một chiếc trâm bạc đính hoa châu, phía sau còn có hai bà vú, hai nha hoàn đi theo.

Phụ nhân thấy Dương Thừa Nghiệp đã xin lỗi, cũng không dây dưa thêm nữa, chỉ nói một câu “Ở đây đông người, đừng chạy lung tung”, rồi nghiêng người lên lầu.

Mà khi nàng lên lầu, Dương Chính Sơn đang đứng trên cầu thang.

Dương Chính Sơn lùi lại một bước, tránh đường cho nàng.

“Đứa trẻ nghịch ngợm vô lễ, xin phu nhân thứ lỗi!”

Đại tôn nhi của mình đụng phải người ta, là người đứng đầu gia đình, hấn đương nhiên phải tỏ ý xin lỗi.

Phụ nhân nhìn Dương Chính Sơn hơi sững sốt, sau đó cười nói: “Tiền bối khách sáo rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần để ý!”

Nói xong, nàng quay người bước vào phòng riêng bên trái.

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến chi tiết nhỏ này, đuổi theo Dương Thừa Nghiệp và bế hấn vào lòng.

“Còn dám chạy lung tung nữa, về nhà chép Tam tự kinh mười lần!”

Dương Thừa Nghiệp năm tuổi đã bắt đầu khai trí, trước đây ở Nghênh Hà đồn, hắn đã theo Lâm Triễn đến học đường, còn sau khi đến châu thành An Nguyên, hắn cũng theo Lâm Triễn đọc sách khai trí.

“Hả!” Dương Thừa Nghiệp giật mình: “Gia gia, con không chạy lung tung nữa! Con biết lỗi rồi!”

Chép sách là hình phạt mà tiểu tử này sợ nhất.

Dương Chính Sơn thì chưa từng phạt hắn chép sách nhưng Vương thị thì thường xuyên phạt hắn.

“Biết lỗi là tốt!”

Dương Chính Sơn cũng không thực sự muốn phạt hắn, chỉ dọa hắn một chút mà thôi.

Tiếp đó, một tay hắn kéo một hài tử, đi về phía bên ngoài tửu lâu.

Ngay khi họ bước ra khỏi tửu lâu, phụ nhân trên lầu hai lại nhìn theo bóng lưng hắn.

“Người này là ai?” Phụ nhân khẽ hỏi.

Bà vú phía sau hơi lắc đầu, nói: “Hình như không phải người trong châu thành, lão nô chưa từng gặp người này.”

“Có thể nhìn ra tu vi của hắn không?” Phụ nhân tiếp tục hỏi.

“Không nhìn ra được nhưng người này tinh khí dồi dào, khí thể bất phàm, thậm chí còn mơ hồ lộ ra sát khí nồng đậm, có thể là một chiến tướng trên chiến trường!” Bà vú nói.

Nếu võ giả không giao thủ thì rất khó nhìn ra tu vi của một người lạ.

Tuy nhiên, võ giả mạnh mẽ và võ giả cấp thấp có rất nhiều điểm khác biệt, cử chỉ hành động đều có thể nhìn ra một số manh mối.

Còn sát khí, không nhìn thấy không sờ thấy nhưng lại thực sự tồn tại.

Một số võ giả có giác quan nhạy bén vẫn có thể cảm nhận được.

Dương Chính Sơn là võ quan, đã từng ra chiến trường nhiều lần, người chết dưới mũi thương của hắn đã có hàng trăm, trên người hắn đương nhiên có sát khí khó có thể che giấu.

Phụ nhân nhìn về phía cửa tử lâu, quay người trở về phòng riêng.

“Người đi theo xem người này xem thử là thân phận gì!”

“Vâng!” Bà vú đáp một tiếng, rồi lui ra khỏi phòng riêng.

Mà lúc này Dương Chính Sơn đã dẫn hai tiểu hài tử đi dạo trên phố.

Đầu tiên họ đến một hiệu sách, Dương Chính Sơn ở đó tìm mua một số sách binh pháp, võ đạo.

Tiếp đó họ lại đến một tiệm trang sức, tiểu nha đầu còn nhỏ nhưng đã biết làm đẹp rồi, Dương Chính Sơn mua cho nàng một số trâm cài đầu bằng ngọc trai.

Tiện thể cũng mua vài thứ cho Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều.

Hài tử không có mẹ là ngọn cỏ, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều tuy không thể nói là cỏ nhưng trong một số việc vẫn thiếu sự chăm sóc.

Dương Chính Sơn là cha, là sư phụ của bọn họ, đương nhiên không thể thường xuyên dẫn bọn họ đi tiệm trang sức, còn Vương thị tuy là trưởng tâu nhưng cũng không thể chăm sóc cô em chồng chu đáo được.

Hiếm khi đến tiệm trang sức một lần, Dương Chính Sơn chắc chắn không thể quên nữ nhi và đồ đệ.

Nhìn đủ loại món trang sức, Dương Chính Sơn đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Đó chính là chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi! Ở đây, của hồi môn của các gia đình quyền quý đều được chuẩn bị từ nhỏ.

Trang sức vàng bạc, các loại đá quý, trân châu ngọc bích, v.v, rất khó mua đủ một lần.

Những tiểu thư nhà quan bình thường, ít nhất cũng phải sáu mươi tư kiện của hồi môn, nếu là gia đình quan lại, có thể phải một trăm hai mươi tám kiện, ngoài ra còn có đất đai, cửa hàng, nhà cửa , v.v.

Trước đây Dương gia là nông hộ, đương nhiên không cần cân nhắc những điều này.

Nhưng bây giờ Dương gia cũng được coi là gia đình quan lại, Dương Vân Tuyết xuất giá cũng phải chú ý môn đăng hộ đối, của hồi môn này chắc chắn không thể thiếu.

Của hồi môn là thể diện của nữ nhi, là chỗ dựa của nữ nhi ở nhà chồng.

Năm nay Dương Vân Tuyết sắp mười ba tuổi, cũng đến tuổi bàn chuyện cưới gả rồi, cho dù mười sáu tuổi mới xuất giá thì của hồi môn này cũng nên bắt đầu chuẩn bị.

“Chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi!”

Dương Chính Sơn cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Hắn nhìn những món trang sức trên quây, suy nghĩ một lát, rồi hỏi chương quây: “Ở đây có đá quý không?”

“Có, khách quan muốn loại đá quý nào, chúng ta ở đây có hồng ngọc, lam ngọc, thanh kim thạch, pha lê , v.v.” Chương quây nhiệt tình đáp.

“Hồng ngọc đi!” Dương Chính Sơn nói.

Chương quây cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy một đĩa hồng ngọc từ trong ngăn kéo ra.

Trong đó lại còn có hai viên hồng ngọc to bằng ngón tay cái.

“Hai viên này bao nhiêu bạc?”

Chương 247: Chuẩn bị của hội môn cho nữ nhi (2)

“Tám mươi lượng!” Chương quỳ cười xởi lởi, nói: “Khách quan cũng có thể đặt làm trang sức ở tiệm ta.”

Dương Chính Sơn nhìn những viên hồng ngọc trong đĩa gỗ, có chút đau đầu.

Hắn không hiểu biết nhiều về trang sức ở đây, trước đây Chu Lan từng tặng cho Dương gia một số đồ trang sức, đồ trang sức đó gồm trâm cài, trâm cài, hoa tai, v.v, tổng cộng hơn mười món, hắn thậm chí còn không gọi tên được những món trang sức đó.

Nhưng hắn không biết thì không sao, trước mắt không phải có một chuyên gia sao? Sau đó, hắn đã đặt làm một bộ trang sức hồng ngọc theo sự giới thiệu của chương quỳ.

Hơn mười món trang sức đều được nạm hồng ngọc, năm trăm tám mươi lượng bạc!

Nghe đến con số này, Dương Chính Sơn không khỏi lè lưỡi.

Quả nhiên, ở đâu cũng vậy, tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất.

Một bộ trang sức lại có thể tốn năm trăm tám mươi lượng bạc, quan trọng là đây còn chưa phải là loại đắt nhất.

Châu thành An Nguyên chỉ là một châu thành, các tiệm trang sức ở đây làm ra trang sức chắc chắn không phải là trang sức cao cấp nhất của Đại Vinh.

Ngay khi Dương Chính Sơn dẫn hài tử đi dạo phố, trong một biệt viện ở Trùng Sơn quan, Vệ Sâm cung kính đứng trước mặt Lữ Hoa.

Lữ Hoa mặc một chiếc áo dài màu trắng như tuyết trông vô cùng quý giá, hắn dựa vào chiếc giường mềm, sắc mặt bình tĩnh nhìn cuốn sách trong tay.

Vệ Sâm đứng trước mặt hắn, kể lại chi tiết quá trình gặp gỡ Dương Chính Sơn và những lời Dương Chính Sơn nói.

“Thuộc hạ làm việc không tốt, xin đề đốc trách phạt!”

Sau khi kể xong, hắn quỳ xuống nhận tội.

“Quả thực là làm việc không tốt nhưng lỗi không phải ở người, là ta đã coi thường vị Dương đại nhân này!” Lữ Hoa vừa lật giở sách, vừa bình tĩnh nói.

Vệ Sâm quỳ trên mặt đất, không nói một lời.

“Tu vi của hắn cao hơn người?” Lữ Hoa lại hỏi.

“Thuộc hạ không biết nhưng thuộc hạ cảm thấy hắn rất nguy hiểm!” Vệ Sâm nói.

“Ha ha ~~” Lữ Hoa cười khẽ một tiếng, đóng cuốn sách trong tay lại, trên bìa sách viết bốn chữ lớn ‘Luyện binh thực kỷ’.

“Chu đại tiểu thư đúng là đã tìm được một nhân tài!”

“Giỏi luyện binh, tinh thông binh pháp, dám nghênh địch, hơn nữa còn có tài trị lý, ừm, thực lực này cũng không yếu!”

“Nếu không phải người này có lai lịch trong sạch, ta còn nghi ngờ hắn có dụng ý khác!”

Lữ Hoa từ tốn nói.

Hắn dường như nói cho Vệ Sâm nghe, lại dường như nói cho chính mình nghe.

“Nếu như hấn muốn biết, vậy thì nói cho hấn biết!”

Lữ Hoa ngồi dậy, nhìn Vệ Sầm: “Làm việc không tốt thì phải phạt, phạt người đi phối hợp với hấn, hấn muốn biết gì, người đều có thể nói cho hấn biết, hấn muốn làm gì, người đều phải phối hợp với hấn!”

“Người rõ chưa?”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Vệ Sầm thở phào nhẹ nhõm.

Làm việc không tốt thì phải chịu phạt, đây là quy củ của Lữ Hoa.

Nói rằng đó là lỗi của chính mình, đó là lừa người, nếu người thực sự nghĩ như vậy, vậy thì người thăm rồi.

Vệ Sầm rất hiểu tính tình của vị đề đốc này, hấn biết Lữ Hoa chắc chắn sẽ trừng phạt mình, vì vậy hấn vẫn luôn quỳ trên mặt đất không đứng dậy.

May thay, Lữ Hoa không nổi giận, hình phạt này cũng không tính là hình phạt, nhiều nhất chỉ có thể coi là ngoại phái.

Còn nói đến việc phối hợp với Dương Chính Sơn, có thể dùng từ này không thể hiểu theo nghĩa đen, có thể trước đó còn có một điều kiện tiên quyết, đó là không được vi phạm quy củ của Bí Vũ vệ.

Chơi cả buổi trời, hai đứa nhỏ về đến nhà, cả người mệt lử nên nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ngược lại, tiểu tử Vương Minh Triết ngủ hơn một canh giờ, sau khi trở về lại càng phấn chấn tinh thần, theo sau Vương Vân Kiều như một cái đuôi nhỏ chạy tới chạy lui.

Nhìn Vương Minh Triết ngoan ngoãn đi theo Vương Vân Kiều rồi đi, Dương Chính Sơn có chút không nói nên lời, tiểu tử này đúng là kỳ quái.

Nhìn đồng đồ chất đầy phòng, Dương Chính Sơn có một loại xúc động muốn chặt tay.

Mua sắm thực sự dễ gây nghiện.

Đặc biệt là Dương Chính Sơn đã lâu không ra ngoài mua sắm nên hôm nay ra ngoài có chút không kìm chế được.

Hễ là thứ hấn thấy trong nhà thiếu, nhà có thể dùng, trông có vẻ đẹp, mình thích, v.v, tóm lại là lý do rất nhiều, mua đồ cũng nhiều hơn.

Đồng đồ này đã tiêu tốn của hấn một nghìn năm trăm lượng bạc, gần như vét sạch gia sản của hấn.

May thay, trước khi đến châu thành An Nguyên, hấn đã xử lý một số ngựa ở trường nuôi ngựa, nếu không thì hấn đã bị rỗng túi từ lâu rồi.

Lấy của hồi môn đã dành dụm cho Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn nói với Ngô Hải: “Người mang những thứ này đến cho đại thiếu phu nhân, để nàng chia cho các phòng.”

“Vâng!” Ngô Hải đáp.

Rất nhanh, hấn đã gọi mấy người đến chuyển hết đồ đi, chỉ còn lại mấy hộp đựng đồ trang sức.

Mặt đá hồng ngọc đặt làm vẫn chưa làm xong, mấy hộp này đựng toàn đồ trang sức bằng ngọc như vòng ngọc, trâm ngọc, sau này có thể dùng để tặng người, cũng có thể để lại làm của hồi môn cho Dương Vân Tuyết.

Dương Chính Sơn cất hộp trang sức vào không gian linh tuyến, hấn đặt một cái tủ trong không gian linh tuyến, chuyên để cất giữ một số đồ quý, chẳng hạn như ngân phiếu, dược liệu quý, đồ cổ, tranh chữ, công pháp tu luyện, v.v.

Hấn vừa dọn dẹp xong thì Dương Minh Hạo và Lục Văn Hoa đã tìm đến.

“Cha, việc cha giao cho con đã làm xong rồi!”

“Ồ!” Dương Chính Sơn nhướng mày, hỏi: “Tra thế nào rồi?”

Chương 248: Chuẩn bị của hội môn cho nữ nhi (3)

Thời gian này Dương Chính Sơn bận rộn tìm hiểu tình hình quan nha, còn Dương Minh Hạo và Lục Văn Hoa cũng không nhàn rỗi, hai người vẫn luôn điều tra tình hình của viên lại và nha dịch trong quan nha.

Viên lại và nha dịch đều là những nhân vật nhỏ bé nhưng nhân vật nhỏ bé cũng có tác dụng lớn, đôi khi nhiều chuyện lớn lại hỏng bởi những nhân vật nhỏ bé.

Mà ở trong Thủ bị nha môn, những viên lại và nha dịch này rất có thể là mật thám hoặc do một số người hoặc thế lực cài vào.

Để có thể không chế nha môn tốt hơn, trước khi hành động Dương Chính Sơn phải loại bỏ mật thám và do thám trong số viên lại và nha dịch. Nếu không thì Thủ bị nha môn này giống như cái rây vậy, chỉ cần có chút động tĩnh là không giấu được người ngoài.

Vì vậy hẳn mới để Dương Minh Hạo và Dương Minh Thành phối hợp bên trong bên ngoài điều tra tình hình của những viên lại và nha dịch kia, thật ra thì điều tra những viên lại và nha dịch này rất dễ.

Chỉ cần điều tra tình hình gia đình là được, những người ở nhà lâu lớn, ăn ngon mặc đẹp chắc chắn có vấn đề, họ làm việc cho người khác chắc chắn là vì tiền, mà bổng lộc của nha dịch trong nha môn không cao, nuôi sống gia đình không thành vấn đề nhưng muốn giàu sang phú quý thì chắc chắn không thể.

Những viên lại và nha dịch nào nhà giàu thì chắc chắn có vấn đề, hoặc là bán mạng cho một số người và thế lực, hoặc là lợi dụng chức vụ để trục lợi.

Tóm lại là bất kể là gì, xử lý trực tiếp thì không thành vấn đề.

“Đây là danh sách!” Dương Minh Hạo đưa một danh sách cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn liếc nhìn, nói: “Con cất đi, ngày mai đợi cha rời khỏi nha môn, con lập tức bắt giữ toàn bộ những người này.”

“Ngày mai!” Dương Minh Hạo hơi bất ngờ.

“Đúng vậy, chính là ngày mai, chờ nhiều ngày như vậy rồi, cũng nên ra tay thôi!”

Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Bây giờ hẳn có tội trạng của Từ Vạn Phúc trong tay, bắt Từ Vạn Phúc không khó, còn những tướng sĩ dưới trướng Từ Vạn Phúc!

Trừ khi bọn họ dám tạo phản, nếu không thì tuyệt đối không dám ra tay với Dương Chính Sơn.

Suy cho cùng, Dương Chính Sơn mới là quan võ cao nhất của châu thành An Nguyên, những tướng sĩ kia tấn công hẳn chẳng khác gì tạo phản.

“Vậy con sẽ đi sắp xếp!” Dương Minh Hạo suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ừm, đợi đại ca con trở về đi, ngày mai để nó cùng con xử lý chuyện này!” Dương Chính Sơn

Dương Minh Thành không cần thiết phải ở bên ngoài nữa, những thông tin họ có thể thu thập đã thu thập được gần hết

rồi, những thông tin không thu thập được thì ước chừng cũng khó mà dò la thêm.

Không phải do năng lực của Dương Minh Thành và Đinh Thu không đủ, mà là vì bọn họ không có nền tảng ở châu thành An Nguyên này.

Thu thập tin tức tình báo, đặc biệt là thu thập một số tin tức tình báo tương đối bí mật, nhất định phải tốn rất nhiều thời gian và tâm sức để mưu tính mới được.

Chỉ dựa vào mấy người Dương Minh Thành và Đinh Thu thì căn bản không thể làm được.

...

Phòng bao trên lầu hai Phúc Vận lâu.

Vị ma ma đi theo Dương Chính Sơn đã trở về, bẩm báo với phụ nhân: “Chương môn, người vừa rồi hẳn là vị thủ bị đại nhân mới nhậm chức, họ Dương.”

“Chỉ là một thủ bị?” Phụ nhân rất kinh ngạc.

Trước đó ma ma có thể nói người đó là sát tướng trên chiến trường, nếu như là sát tướng, vậy thì ít nhất cũng phải là một tướng quân du kích chứ.

Một thủ bị của một thành thì không thể xưng là tướng quân được.

“Vâng, chỉ là một thủ bị nhưng thực lực của hắn rất mạnh!” Ma ma nói.

“Còn phát hiện khác không?” Phụ nhân trầm ngâm.

“Không có, chỉ là lúc nô tỳ đi theo, hắn dường như phát hiện ra nô tỳ nhưng không ngăn cản nô tỳ đi theo!” Ma ma nói.

Bọn họ nào biết được Dương Chính Sơn có bao nhiêu người đi theo sau lưng.

Dương Chính Sơn sau khi rời khỏi nha môn, liền phát hiện ra sau lưng mình có sáu bảy người đi theo, những người đó muốn đi theo thì cứ đi theo, Dương Chính Sơn cũng lười để ý.

Còn về vị ma ma này, Dương Chính Sơn đúng là đã chú ý tới nhưng cũng không để trong lòng.

Phụ nhân trầm tư một lát, nói: “Theo dõi hắn, xem hắn có liên hệ với Hắc Nhai trại không?”

Hắc Nhai trại không phải là sào huyệt của sơn tặc thổ phỉ, mà là một môn phái giang hồ.

Thật ra ở hoàng triều Đại Vinh có rất nhiều môn phái giang hồ, môn phái giang hồ có thể chia làm hai loại, một loại là hiển tông hoạt động trong thế tục hồng trần, một loại là ẩn tông ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm chuyên tâm tu luyện võ đạo.

Môn phái giang hồ phần lớn là hiển tông, rất nhiều tiêu sư của các tiêu cục trong dân gian đều xuất thân từ hiển tông, một số hộ viện của các hào tộc thế gia cũng xuất thân từ hiển tông, thậm chí rất nhiều tướng sĩ trong quân đội cũng xuất thân từ tông môn.

Triều đình đối với các môn phái giang hồ không phải là một mực đàn áp, chỉ cần an phận thủ thường, không làm những chuyện trái pháp phạm kỷ, triều đình vẫn rất sẵn lòng tiếp nhận các võ giả giang hồ.

Tất nhiên, trong các môn phái giang hồ cũng có một số tông môn hùng mạnh, đối với các tông môn hùng mạnh, triều đình vẫn luôn duy trì thái độ cảnh giác.

Tuy nhiên, bất kể các môn phái giang hồ có mạnh đến đâu, so với hoàng triều thì vẫn kém xa.

Ít nhất là trong hoàng triều Đại Vinh chưa từng có tông môn nào có thể vượt lên trên hoàng quyền.

Chương 249: Chuẩn bị của hội môn cho nữ nhi (4)

Hắc Nhai trại chính là một môn phái giang hồ ở khu vực Liêu Đông, còn phụ nhân trước mặt này chính là chủ môn của Thiên Thanh kiếm phái, Úc Thanh Y.

Thiên Thanh kiếm phái và Hắc Nhai trại đều thuộc về hiền tông, bọn họ đều có không ít sản nghiệp trong dân gian, làm một số việc kinh doanh để đảm bảo nhu cầu thường ngày của tông môn.

Địa điểm đóng quân của hai bên đều ở không xa châu thành An Nguyên, vì vậy châu thành An Nguyên đã trở thành nơi kinh doanh chính của bọn họ.

Ban đầu, hai tông môn vẫn luôn hòa hợp nhưng mấy năm gần đây, thực lực của Hắc Nhai trại ngày càng mạnh mẽ, hành sự cũng ngày càng ngang ngược, cả công khai lẫn ngầm đều đàn áp Thiên Thanh kiếm phái, khiến cho nhiều sản nghiệp của Thiên Thanh kiếm phái đều bị tổn thất rất lớn.

Vì vậy, Úc Thanh Y không thể không xuống núi đến châu thành An Nguyên, nàng muốn điều tra tình hình của Hắc Nhai trại ở châu thành An Nguyên, xem thử có thể tìm ra cách nào để đối phó với sự đàn áp của Hắc Nhai trại hay không.

Theo nàng biết, Hắc Nhai trại có liên hệ với rất nhiều quan viên ở châu thành An Nguyên.

Mục đích của nàng là điều tra rõ ràng Hắc Nhai trại có liên hệ với những quan viên nào, vì vậy nàng mới đặc biệt chú ý đến các quan viên ở châu thành An Nguyên.

Sau khi biết Dương Chính Sơn là thủ bị mới nhậm chức, trong lòng nàng đã có thêm một số tính toán.

...

Trong Thành Quan đồn ở cửa Bắc châu thành An Nguyên.

Từ Vạn Phúc đang nghe thuộc hạ bẩm báo.

“Thủ bị đại nhân đến Phúc Vận lâu trước, sau đó đến hiệu sách, tiệm trang sức, cửa hàng vải vóc, đi dạo ở phố Phúc An gần hai canh giờ.”

“Chỉ dạo phố thôi ư?” Từ Vạn Phúc có chút kinh ngạc hỏi.

“Vâng, trong thời gian đó bọn ta không phát hiện thủ bị đại nhân tiếp xúc với người đặc biệt nào, hơn nữa hắn còn dẫn theo hai hài tử.”

Từ Vạn Phúc nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

“Vị thủ bị đại nhân của chúng ta thật thú vị!”

“Hắn không hiểu rõ tình hình của châu thành, hay căn bản không quan tâm đến sống chết của mình, đến lúc này rồi mà hắn lại còn có tâm trạng đi dạo phố!”

Đối với sự xuất hiện của Dương Chính Sơn, Từ Vạn Phúc đương nhiên là bất mãn trong lòng.

Hắn đã làm thiên tổng mười năm rồi, cũng muốn thăng quan làm thủ bị.

Cho dù người đứng sau hắn không cho hắn thăng quan nhưng vẫn không thể đè nén được sự háo hức trong lòng hắn.

Trước khi Dương Chính Sơn nhậm chức, hắn đã âm thầm vận động không ít mối quan hệ, muốn giành lấy chức thủ bị châu thành An Nguyên.

Đáng tiếc là mọi việc hắn làm đều trở nên vô ích, không những chẳng thu được gì mà còn bị chủ tử đứng sau mắng cho

một trận.

Nghĩ đến lời trách mắng của người đó, Từ Vạn Phúc càng thêm căm hận Dương Chính Sơn.

Hắn không sợ bị mắng nhưng hắn không thể chịu mắng oan được!

Vì vậy, bây giờ hắn đặc biệt muốn giết chết Dương Chính Sơn.

Chỉ là hắn không thể vượt cấp giết người, cho dù muốn giết Dương Chính Sơn thì cũng phải hành động trong bóng tối.

Dương Chính Sơn vẫn luôn ở trong nha môn, hắn căn bản không tìm được cơ hội ra tay.

“Không thể chờ thêm nữa, nhất định phải nghĩ cách dụ hắn ra khỏi thành.”

Trong lòng Từ Vạn Phúc suy tính xem làm thế nào để dụ Dương Chính Sơn ra khỏi thành.

Mà lúc này, Dương Chính Sơn cũng đang suy tính xem ngày mai sẽ xử lý Từ Vạn Phúc như thế nào.

...

Sáng ngày hôm sau.

Dương Chính Sơn mặc giáp son văn dát vàng, tay cầm thương phi ngư dát vàng, sai bước đi từ hậu viện vào tiền nha.

Ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện, các văn lại và sai dịch trong nha môn đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bái kiến đại nhân!”

“Bái kiến đại nhân!”

Từng người vội vàng hành lễ bái kiến.

Lệnh sử Chu Nhân đột nhiên nhìn thấy Dương Chính Sơn ăn mặc như vậy, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

“Đại nhân muốn ra ngoài ư?”

Trong quan nha làm việc thì không cần mặc giáp, Dương Chính Sơn ăn mặc như vậy rõ ràng là muốn ra ngoài.

“Ừ, đến Thành Quan đồn xem một chút, người cũng đi theo!”

Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Nói xong, hắn cũng không để ý đến phản ứng của những người khác, trực tiếp đi ra khỏi quan nha.

Cũng ngay lúc này, một đội nhân mã phi ngựa chạy đến từ phía Đông quan nha.

Người đến không phải ai khác, chính là Tổng Đại Sơn và Đinh Thu.

Đêm qua, Dương Minh Thành và Đinh Thu đã trở về.

Mà hôm nay Dương Chính Sơn muốn đến Thành Quan đồn gặp Từ Vạn Phúc, đương nhiên phải dẫn theo Tổng Đại Sơn và Đinh Thu.

Ngoài hai người bọn họ ra, hắn còn mang theo toàn bộ hai mươi tên sĩ tốt.

Còn mười mấy tử đệ Dương gia kia, Dương Chính Sơn đã giao cho Dương Minh Hạo.

Một nhóm hơn hai mươi người cưỡi ngựa đứng trước cửa nha môn, bầu không khí sát phạt lập tức lan tỏa.

Hai mươi tên sĩ tốt này đều là tinh nhuệ của Nghênh Hà đồn, hơn nữa phần lớn trong số họ đều có thực lực của võ giả.

Bọn họ đảm nhiệm vai trò thân vệ của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ.

Ngoài tử đệ Dương gia ra, bọn họ mới là những thân tín do Dương Chính Sơn bồi dưỡng.

Chu Nhân

Hắn đương nhiên không xa lạ gì với những tên sĩ tốt này, trong thời gian này, những tên sĩ tốt này vẫn luôn phụ trách canh gác hậu viện, mỗi lần hắn đi cầu kiến Dương Chính Sơn, đều phải bị những tên sĩ tốt này kiểm tra rất lâu mới được vào.

“Đi thôi!”

Chương 250: Da mặt người thật dày, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra

Dương Chính Sơn cười lên Hồng Vân, liếc nhìn Chu Nhân, liền thúc ngựa đi trước.

Chu Nhân vội vàng leo lên chiến mã đã chuẩn bị sẵn cho hắn, đi theo sau Dương Chính Sơn.

Ngay khi Dương Chính Sơn rời khỏi Thủ bị nha môn, xung quanh có không ít bóng người vội vã tản ra bốn phương tám hướng.

Những bóng người này đều là thám tử theo dõi Dương Chính Sơn, hôm nay Dương Chính Sơn đột nhiên dẫn người rời khỏi Thủ bị nha môn, bọn họ đương nhiên phải bẩm báo cho chủ tử phía sau.

Trong Thành Quan đồn, Từ Vạn Phúc đang ngồi trong thư phòng uống trà, lúc này tâm trạng của hắn rất tốt, bởi vì hắn đã nghĩ ra cách dẫn Dương Chính Sơn ra khỏi thành.

Thật ra dẫn Dương Chính Sơn ra khỏi thành không phải là chuyện khó, dù sao Thủ bị nha môn còn quản lý cả đồn điền bên ngoài thành, chỉ cần những đồn điền đó xảy ra chuyện, Dương Chính Sơn là thủ bị đương nhiên phải đích thân đi xem.

Mà Từ Vạn Phúc cho rằng chỉ cần Dương Chính Sơn dám ra khỏi thành, hắn có cách giết chết Dương Chính Sơn.

Ngay khi Từ Vạn Phúc đang cân nhắc xem thời điểm nào thích hợp để dẫn Dương Chính Sơn ra khỏi thành thì một tên sĩ tốt mặc chiến áo chạy vào.

“Đại nhân, không xong rồi, thủ bị đại nhân đến rồi!”

“Cái gì!”

Từ Vạn Phúc đứng phắt dậy, có chút nghi ngờ rằng mình nghe nhầm.

“Thủ bị đại nhân đến rồi, đã sắp đến cửa rồi!” Sĩ tốt nói lại lần nữa.

Sắc mặt Từ Vạn Phúc lập tức trở nên u ám.

Sao hắn dám đến đây?

Trong lòng hắn, Dương Chính Sơn tuyệt đối sẽ không đến đây.

Bởi vì đây là địa bàn của hắn.

Hắn cho rằng Dương Chính Sơn chỉ cần có chút đầu óc thì không nên đến đây tự chuốc lấy phiền phức.

Nhưng Dương Chính Sơn đã đến! Sắc mặt Từ Vạn Phúc u ám bất định: “Hắn đến làm gì?”

“Thuộc hạ không biết!” Sĩ tốt nào biết Dương Chính Sơn đến đây để làm gì, hắn chỉ nhận được tin tức mà thôi.

Ánh mắt Từ Vạn Phúc lóe lên hàn quang, trong lòng dâng lên sát ý nồng đậm.

Dương Chính Sơn đến đây để làm gì?

Mặc dù hắn không thích Dương Chính Sơn nhưng hắn không thực sự coi thường Dương Chính Sơn.

Bởi vì hắn biết Dương Chính Sơn đã từng ra chiến trường, không chỉ ra chiến trường, mà còn lập được chiến công hiển

hách.

Một người dám liều mạng trên chiến trường như vậy, hấn nào dám coi thường?

Nhưng không coi thường không có nghĩa là hấn sẽ sợ hãi.

Dám đánh dám giết thì thế nào? Ở châu thành An Nguyên này, thứ không thiếu nhất chính là những kẻ liều mạng.

“Đi!”

Hấn đã hạ quyết tâm, bất kể Dương Chính Sơn đến đây để làm gì, hôm nay hấn sẽ khiến Dương Chính Sơn mất hết mặt mũi.

Ở đây hấn không thể động thủ với Dương Chính Sơn nhưng hấn có thể khiến Dương Chính Sơn xám xịt trở về.

Từ Vạn Phúc sai bước ra khỏi phòng, đi đến trước cổng Thành Quan đồn.

Vừa lúc này, Dương Chính Sơn dẫn theo người cưỡi ngựa đi dọc theo đường phố.

Nhìn bộ giáp trên người Dương Chính Sơn và những tên sĩ tốt phía sau hấn, sát khí trong mắt Từ Vạn Phúc càng thêm nồng đậm.

Lúc này trong lòng hấn đã cảm thấy Dương Chính Sơn đến đây không có ý tốt.

“Đi, tập hợp tướng sĩ nghênh đón thủ bị đại nhân!”

Từ Vạn Phúc phân phó với người bên cạnh.

Dẫn binh đến thì thế nào, đây là địa bàn của hấn, mặc dù phần lớn sĩ tốt đã đi tuần tra nhưng trong đồn vẫn còn hơn ba trăm sĩ tốt.

Hấn không cho rằng trước mặt hơn ba trăm sĩ tốt, Dương Chính Sơn dám làm gì hấn.

“Bái kiến đại nhân!”

Dương Chính Sơn đến gần, Từ Vạn Phúc chấp tay bái lạy.

Bất kể trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt hắn vẫn phải cung kính với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn kéo dây ghì Hồng Vân dừng lại, từ trên cao nhìn xuống Từ Vạn Phúc.

Hơi thở nóng hổi từ mũi và miệng Hồng Vân phả ra, suýt nữa phun vào mặt Từ Vạn Phúc.

Từ Vạn Phúc cúi đầu, liếc nhìn Hồng Vân.

Con vật súc sinh này không thể cách xa ta một chút à! Hồng Vân trừng mắt nhìn hắn bằng đôi mắt to tròn, nhe răng trợn mắt, như thể đang nói đồ bỏ đi, ngươi sợ cái gì! Lúc này, thân hình Hồng Vân to lớn, lông mượt mà sáng bóng, bờm màu nâu đỏ sáng rực như lửa, chỉ cần nhìn vẻ ngoài cũng thấy đây là một Thiên Lý mã.

Nhưng nước linh tuyền đối với Hồng Vân không chỉ là sự nâng cao về thể chất, mà còn có sự nâng cao rõ rệt về trí tuệ.

Hồng Vân bây giờ rất thông minh, dù sao Dương Chính Sơn cũng thấy tên này còn thông minh hơn cả đại tôn tử của mình.

Hồng Vân thông minh hơn, tính khí cũng theo đó mà trưởng thành lên.

Hồng Vân trước đây là một tên ngốc nghếch, bất kể ai cho ăn gì, cho uống gì, nó đều không từ chối.

Nhưng bây giờ tên này đã biết kén ăn, không có nước linh tuyền thì không ăn, không phải đậu tốt thì không ăn, người ngoài Dương gia cho ăn thì không ăn.

Không chỉ vậy, nếu người lạ dám lại gần nó, nó sẽ không ngần ngại đá một cú.

Thấy Hồng Vân như vậy, Từ Vạn Phúc không khỏi chửi thề trong lòng.

Mẹ nó, con súc sinh này đang chế giễu lão tử ư? Chết tiệt, con súc sinh chết tiệt, đợi đấy, sớm muộn gì lão tử cũng sẽ nấu chín ngươi!

“Miễn lễ!” Lúc này, Dương Chính Sơn lên tiếng.

“Tạ đại nhân!” Từ Vạn Phúc đứng thẳng dậy, vội vàng thu lại vẻ mặt oán độc.

Xoạch xoạch xoạch~~ Trong đồn, từng đội sĩ tốt từ trong phòng tràn ra, tập trung ở sân điểm danh.

Dương Chính Sơn nhìn những tên sĩ tốt đó, đôi mắt không gọn sáng.

Sĩ tốt ở đây cũng coi như không tệ, tinh nhuệ hơn nhiều so với sĩ tốt của nhiều đồn điền, tập hợp thành hàng cũng ra dáng gọn nhẹ.

Chương 251: Da mặt người thật dày, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra (2)

Nhưng so với tướng sĩ mà hấn huấn luyện thì kém xa.

Hãy nhìn hai mươi tên sĩ tốt sau lưng hấn, cười trên lưng ngựa, lưng thẳng tắp, vững như bàn thạch, ngay cả ngựa cũng không phát ra tiếng động.

“Đại nhân, hạ quan nghe nói đại nhân đến, liền nghĩ đến việc đại nhân có phải đến duyệt binh tướng sĩ không nên đã ra lệnh cho tướng sĩ tập hợp trước!”

“Đại nhân, xin duyệt binh!”

Từ Vạn Phúc không đợi Dương Chính Sơn mở lời, liền để Dương Chính Sơn duyệt binh.

Hừ, không cho người chút mặt mũi, người thật sự cho rằng lão tử sẽ sợ người sao? Duyệt binh đối với võ quan mà nói là một chuyện tốt nhưng duyệt một đám binh mã không nghe theo hiệu lệnh của mình thì đây chính là một sự sỉ nhục.

Dương Chính Sơn sao có thể không nhìn ra tâm tư của Từ Vạn Phúc nhưng hấn không để tâm đến những điều này.

“Được, bản quan sẽ duyệt binh!”

Hấn dùng hai chân vỗ vỗ Hồng Vân, Hồng Vân lập tức tiến lên.

Đồng thời, những tên sĩ tốt sau lưng hấn cũng theo vào trong Thành Quan đồn.

Hơn hai mươi kỵ binh, ngoại trừ Chu Nhân mặt đầy lo lắng đi đầu, những người còn lại đều xếp thành hàng ngũ chỉnh tề đi theo sau Dương Chính Sơn.

Tiếng vó ngựa vang lên, Hồng Vân thông dong đi trên sân diêm danh.

“Còn không bái kiến thủ bị đại nhân!”

Từ Vạn Phúc hô lớn.

“Bái kiến thủ bị đại nhân!”

Theo lời nhắc nhở của hắn, tên bả tổng bên dưới mới dẫn đầu sĩ tốt chấp tay bái lạy.

Bả tổng! Dương Chính Sơn dừng lại trước mặt tên bả tổng đó.

Thủ bị doanh có hai bả tổng, lần lượt là Hứa Lộc và Hàn Thừa, người trước mặt này hắn là Hứa Lộc.

“Người là Hứa bả tổng?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Hạ quan Hứa Lộc bái kiến thủ bị đại nhân!” Hứa Lộc cúi đầu, giọng lạnh lùng nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn những tên sĩ tốt đó.

“Cũng coi như không tệ!”

“Chỉ là thiếu chút sát khí!”

Sát khí! Hứa Lộc run lên trong lòng.

Đây là có ý gì? Tại sao lại nhắc đến sát khí? Từ Vạn Phúc bên cạnh nheo mắt lại.

Sát khí! Không giết người thì lấy đâu ra sát khí? Dương Chính Sơn lại mở lời nói: “Từ thiên tổng!”

“Đại nhân!” Từ Vạn Phúc vội vàng tiến lên đáp lời.

“Người có biết tội không?” Dương Chính Sơn từ trên cao nhìn xuống hắn, trên mặt không có biểu cảm gì.

Từ Vạn Phúc ngẩng đầu lên kinh ngạc, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

Hắn nghi hoặc không phải là mình có biết tội hay không, mà là Dương Chính Sơn muốn làm gì.

Những việc xấu xa mà mình làm, lẽ nào hắn không biết rõ sao? Nhưng điều này có liên quan gì đến Dương Chính Sơn?

“Đại nhân, đây là có ý gì?”

Sau khi kinh ngạc, Từ Vạn Phúc lạnh giọng hỏi.

Dương Chính Sơn nhìn xuống hắn, chậm rãi nói: “Còn có ý gì nữa, bản quan muốn trị tội ngươi.”

“Cái gì!” Từ Vạn Phúc mặt đỏ bừng, vô cùng tức giận.

Hứa Lộc cũng kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn.

Tất cả sĩ tốt xung quanh đều chăm chú nhìn Dương Chính Sơn.

Ánh mắt của từng người đổ dồn vào Dương Chính Sơn, nếu là người bình thường bị nhìn như vậy khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên nhưng Dương Chính Sơn lại không hề để ý.

“Thủ bị đại nhân đây là muốn vu oan cho hạ quan ư? Hay là muốn bức hại trung lương?”

Từ Vạn Phúc tuy tức giận nhưng vẫn chưa mất lý trí, hắn còn biết tìm cách biện minh cho mình.

Nhận tội?

Điều này đương nhiên là không thể làm.

Cho dù đây là địa bàn của hắn, hắn cũng không thể ngang ngược đến mức nói mình có tội.

“Trung lương? Ha ha~”

Dương Chính Sơn cười khẽ một tiếng: “Da mặt người thật dày, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra được.”

Từ Vạn Phúc mặt đen như đất nôi: “Đại nhân đừng nói đùa nữa, hôm nay trời lạnh, ta thấy đại nhân nên về quan nha trước đi!”

Hắn không muốn nói nhiều với Dương Chính Sơn nữa, vì nói nhiều cũng vô ích.

Bây giờ hắn chỉ muốn đuổi Dương Chính Sơn đi.

“Hạ quan cung tiễn đại nhân!”

Hắn chấp tay hô lớn.

“Hạ quan cung tiễn đại nhân!” Hứa Lộc hô theo hắn.

“Cung tiễn đại nhân!” Trong đám sĩ tốt xung quanh cũng vang lên từng tiếng hô.

Đây là muốn cưỡng ép đuổi Dương Chính Sơn đi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn những tên sĩ tốt hô theo.

Thật ra những tên sĩ tốt bình thường không hề hô theo, đây lại không phải là chuyện đã bàn bạc trước, bọn họ đương nhiên sẽ không hô theo.

Hô theo Từ Vạn Phúc và Hứa Lộc hắn chỉ có mấy tên quan đội mà thôi.

Thấy Dương Chính Sơn không hề lay động, vẻ dữ tợn trong mắt Từ Vạn Phúc càng thêm nồng đậm.

Nếu hôm nay không thể giải quyết ổn thỏa, hắn chỉ còn cách liều mạng.

Nhưng nếu không đến bước đường cùng, hắn không muốn trực tiếp xung đột với Dương Chính Sơn.

Dù sao Dương Chính Sơn cũng là cấp trên của hắn, là thủ
bị của châu thành An Nguyên này.

Nếu Dương Chính Sơn bị hắn giết chết giữa ban ngày ban
mặt, hắn cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

“Đại nhân xin hãy về đi! Đừng làm cho hạ quan khó xử!”
Từ Vạn Phúc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ý trong lời nói không cần giải thích, nếu ngươi không đi,
vậy thì đừng trách ta không khách sáo.

Dương Chính Sơn có sợ hắn không khách sáo không?

Nếu sợ thì hôm nay hắn đã không đến đây.

Từ Vạn Phúc vừa dứt lời, một tiếng xé gió vụt qua bên tai
hắn, chưa kịp phản ứng, hắn đã thấy một luồng hàn quang
trắng xóa rơi xuống vai mình.

“Từ thiên tổng, có phải ngươi cho rằng bản quan sẽ sợ
ngươi không?” Dương Chính Sơn một tay nắm dây cương,
một tay cầm thương, lạnh lùng nói.

Từ Vạn Phúc ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh lùng như
vậy nhìn Dương Chính Sơn.

Chương 252: Da mặt người thật dày, ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra (3)

“Sao đại nhân có thể sợ hạ quan được?”

“Đúng vậy, bản quan tại sao phải sợ người?”

Dương Chính Sơn nói: “Người cho rằng bọn họ là binh lính của người ư? Không, bọn họ là binh lính của triều đình, bọn họ ăn lương của triều đình, còn bản quan là thủ bị châu thành An Nguyên do triều đình bổ nhiệm!”

“Có lẽ người dám liều mạng với bản quan nhưng bọn họ dám không?”

“Người hỏi bọn họ xem, bọn họ dám không?”

Lời hấn nói chậm rãi, từng chữ từng câu truyền khắp thao trường.

Lời này nghe như nói với Từ Vạn Phúc, thực ra là nói cho những tên sĩ tốt này biết, các người ăn lương của triều đình, còn bản quan là quan do triều đình bổ nhiệm, các người dám động thủ với ta không?

Quả nhiên, nghe hấn nói vậy, nhiều sĩ tốt đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, cũng có không ít sĩ tốt cúi đầu xuống.

Từ Vạn Phúc đúng là đã thu phục những sĩ tốt này vào dưới trướng của mình nhưng thật ra hấn chỉ thu phục được những tên tiểu quân quan, còn những sĩ tốt bình thường, bọn họ chỉ là một đám sĩ tốt nghe lệnh hành sự mà thôi.

Vậy vấn đề đặt ra là, Dương Chính Sơn ở đây, bọn họ nên nghe lệnh của ai?

Bọn họ lại không phải là nô bộc gia đình của Từ Vạn Phúc, bọn họ lại không phải sống không nổi, lại không phải bị người ta ép buộc phải tạo phản.

Vậy tại sao bọn họ lại phải động thủ với Dương Chính Sơn? Quan trọng nhất là Dương Chính Sơn đang đứng ngay đây một cách quang minh chính đại.

Từ Vạn Phúc tự cho mình thông minh, triệu tập toàn bộ sĩ tốt lại nhưng như vậy thì mọi chuyện đều bày ra trên mặt.

Nếu Từ Vạn Phúc không triệu tập những sĩ tốt này lại, quan đội còn có thể lừa những sĩ tốt này ra tay với Dương Chính Sơn nhưng bây giờ Dương Chính Sơn đang ở ngay trước mắt bọn họ, lời nói của Dương Chính Sơn cũng truyền đến tai từng người bọn họ.

Mỗi một sĩ tốt đều biết thân phận của Dương Chính Sơn, cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, bọn họ sẽ không nghe theo mệnh lệnh một cách mù quáng nữa.

Bây giờ cho dù có người ra lệnh động thủ với Dương Chính Sơn, cũng không có mấy sĩ tốt dám ra tay.

“Người!”

Từ Vạn Phúc không ngờ chỉ trong chốc lát mà tình thế đã trở nên như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi hoảng sợ.

Dương Chính Sơn vẫn bình thản nhìn hắn, cây trường thương trong tay đè xuống.

Ngay lập tức Từ Vạn Phúc cảm thấy một lực lượng khổng lồ truyền đến từ thân thương, đè vai hắn xuống, đè eo hắn cong xuống.

“Người đã từng nghe câu này chưa?”

“Quan lớn hơn một cấp, đe chết người!”

“Hứa bả tổng, người nói câu này có đúng không?”

Dương Chính Sơn nhìn về phía Hứa Lộc bên cạnh.

Lúc này Hứa Lộc đầu đầy mồ hôi, đầu cúi gằm như một con chim cút, không dám nói nửa lời.

Quan lớn hơn một cấp, đe chết người!

Câu nói này không sai chút nào.

Dương Chính Sơn muốn xử lý Từ Vạn Phúc không khó chút nào, điều thực sự phiền phức là những người và thế lực đứng sau Từ Vạn Phúc.

Nhưng nếu như Lữ Hoa muốn hấn xử lý Từ Vạn Phúc, vậy thì hấn xử lý thôi.

Hấn cũng muốn xem xem đằng sau Từ Vạn Phúc rốt cuộc là thế lực nào.

Từ Vạn Phúc thấy mọi người xung quanh không có một ai dám đứng ra, trong lòng lập tức chìm xuống đáy vực.

Nhưng mzgAoxCL không từ bỏ.

Bởi vì hấn hiểu rõ rằng một khi mình từ bỏ phản kháng thì chỉ còn con đường chết.

Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không tha cho hấn, còn người đứng sau hấn cũng sẽ không mạo hiểm cứu hấn.

Hấn không muốn chết, vậy thì chỉ còn cách phản kháng.

“Là người ép ta!”

Từ Vạn Phúc nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ một nói ra câu này.

Ngay sau đó, thân hình hắn đột nhiên lóe lên, thoát khỏi trường thương của Dương Chính Sơn, trường đao bên hông tuốt ra, thân hình đang cong xuống bỗng nhiên vọt lên.

Trường đao quét ngang, lưỡi đao sắc bén.

Nhìn Dương Chính Sơn ở ngay trước mắt, trên mặt Từ Vạn Phúc lộ ra nụ cười dữ tợn và điên cuồng.

Chết đi!

Tên khốn kiếp này, chết cho lão tử!

Hắn nóng lòng muốn nhìn thấy cảnh Dương Chính Sơn bị hắn chém giết, nghĩ đến dáng vẻ thê thảm của Dương Chính Sơn, nụ cười trên mặt hắn càng điên cuồng hơn.

Nhưng ngay sau đó, trên vai hắn đột nhiên truyền đến một lực đạo mạnh mẽ.

Sức mạnh cường đại đè xuống, Từ Vạn Phúc đang ở giữa không trung thì cơ thể dừng lại, tiếp đó là một tiếng “bịch”, hắn ngã mạnh xuống đất.

Ngồi bệt xuống đất, Từ Vạn Phúc chỉ cảm thấy hai chân, hông, thắt lưng đều truyền đến những cơn đau dữ dội, cảm xúc điên cuồng ban đầu trong nháy mắt bị cảm giác đau đớn xua tan sạch sẽ.

“Ngươi!”

Sự điên cuồng tan biến, thay vào đó là sự sợ hãi và hoảng loạn.

Từ Vạn Phúc ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khó tin nhìn Dương Chính Sơn.

“Ngươi có tu vi gì?”

Dương Chính Sơn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn hắn.

Tên này lại có thể ngay cả thực lực của hắn cũng không tìm hiểu rõ ràng mà đã dám ra tay với hắn, trong đầu toàn là nước à?

Từ Vạn Phúc đương nhiên không biết tu vi cụ thể của Dương Chính Sơn, hiểu biết của hắn về Dương Chính Sơn cũng chỉ dừng lại ở trận chiến Lâm Quan đồn nửa năm trước.

Trong trận chiến Lâm Quan đồn, sức chiến đấu mà Dương Chính Sơn thể hiện không yếu nhưng chỉ cần Dương Chính Sơn không nói, người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy là Hậu Thiên ba bốn tầng.

Từ Vạn Phúc đi dò hỏi tình hình của Dương Chính Sơn, kết quả nhận được là tu vi của Dương Chính Sơn vào khoảng Hậu Thiên ba bốn tầng.

Chương 253: Người có tu vi gì?

Còn tu vi của hấn là Hậu Thiên tầng bốn.

Hơn nữa vừa rồi Dương Chính Sơn dùng thương đè lên vai hấn, tuy hấn cảm thấy áp lực nhưng không cho rằng mình không có sức phản kháng.

Vì vậy hấn mới cho rằng mình có tư cách đối đầu với Dương Chính Sơn.

Nhưng kết quả thì sao? Dương Chính Sơn chỉ vung trường thương, quát hấn một cú, hấn đã hoàn toàn bại trận.

“Bắt hấn lại!”

Dương Chính Sơn căn bản không nói nhảm với hấn, trực tiếp ra hiệu cho Tống Đại Sơn phía sau.

Tống Đại Sơn nhảy xuống ngựa, sải bước đến trước mặt Từ Vạn Phúc.

“Cút ra!” Từ Vạn Phúc giẫy giụa.

Nhưng hấn bị Dương Chính Sơn quát một thương, vai trái và cánh tay trái đã hoàn toàn mất cảm giác, căn bản không thể giẫy khỏi sự khống chế của Tống Đại Sơn.

Tống Đại Sơn cũng không khách sáo, thấy hấn giẫy giụa, trực tiếp bẻ trật khớp cánh tay trái của hấn.

“Ngoan ngoãn chút đi, nếu không ta giết chết ngươi!”

Sau đó, Tống Đại Sơn trực tiếp bịt miệng Từ Vạn Phúc, cùng hai tên lính kéo Từ Vạn Phúc sang một bên.

Cảnh tượng này lọt vào mắt một tướng sĩ xung quanh, khiến trái tim của tất cả tướng sĩ đều treo lơ lửng.

Đặc biệt là Hứa Lộc, lúc này sắc mặt hấn tái nhợt, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng.

Từ Vạn Phúc xong đời rồi, vậy thì người tiếp theo có phải là hấn không? Hấn nghĩ không sai, người tiếp theo Dương Chính Sơn muốn xử lý chính là hấn.

“Hứa bả tổng!”

Giọng nói bình tĩnh lại một lần nữa vang lên, Hứa Lộc run rẩy cả người: “Hạ quan có mặt!”

“Từ thiên tổng có tội không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Hứa Lộc cúi đầu, liếc nhìn Từ Vạn Phúc đang bị áp giải ở góc tường: “Có tội!”

“Tội gì?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Hứa Lộc do dự một chút, nói: “Từ, Từ Vạn Phúc, hấn...”

Hấn ấp úng, mãi không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Cũng ngay lúc này, bên ngoài Thành Quan đồn vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Dương Chính Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc chiến bào uyên ương dẫn theo gần trăm lính nhanh chân đi tới.

Nhưng bọn họ còn chưa vào cửa đã bị lính của Dương Chính Sơn chặn lại.

“Bả tổng Thủ bị doanh Hàn Thừa bá kiến thủ bị đại nhân!”

Người tới chính là một bả tổng khác của Thủ bị doanh Hàn Thừa.

Hàn Thừa đứng ngoài Thành Quan tròn mắt nhìn tay thi lễ, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy tình hình trong Thành Quan tròn nhưng không thấy Từ Vạn Phúc, điều này khiến hắn có chút không nắm rõ tình hình.

“Cho bọn họ vào đi!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn vẫn bình tĩnh.

Thủ bị doanh có hai bả tổng, gần một nghìn lính, mà hiện tại chỉ có ba trăm người trong thành quan, bảy trăm người còn lại đều phân tán ở khắp nơi trong thành.

Bây giờ Hàn Thừa lại dẫn theo hơn một trăm lính, cũng chỉ mới hơn bốn trăm người mà thôi.

“Đi, thông báo cho tất cả lính đến tập hợp!”

Dương Chính Sơn lại ra lệnh cho lính bên cạnh.

Nếu đã bắt được Từ Vạn Phúc, vậy thì tiếp theo hắn phải hoàn toàn nắm giữ Thủ bị doanh.

Thủ bị doanh này còn bao nhiêu người có thể dùng, phải sàng lọc mới biết được.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, mười lính cưỡi ngựa xông ra khỏi Thành Quan tròn.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến lính trong sân tập, sải bước vào chính đường.

Chu Nhân cũng khá thức thời, lập tức gọi người pha trà cho Dương Chính Sơn.

Trong chính đường, Dương Chính Sơn bình tĩnh uống trà.

Trên sân tập, Hàn Thừa và Hứa Lộc nhìn nhau, rồi lại nhìn Từ Vạn Phúc đang bị áp giải ở góc tường, im lặng đứng trước đám lính.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, các tướng sĩ của Thủ bị doanh phân tán khắp thành đều lần lượt đến.

“Đứng nghiêm! Kẻ nào dám làm loạn, chém!”

“Kẻ nào dám làm loạn, chém!”

Tổng Đại Sơn dẫn theo hơn mười lính tuần tra xung quanh sân tập, đối mặt với ngày càng nhiều lính, bọn họ không hề sợ hãi, ngược lại còn quất lạnh lùng.

Rất nhanh, sân tập đã chật ních binh lính nhưng bầu không khí lại vô cùng yên tĩnh, những lính vừa trở về rất rõ ràng là nhận ra tình hình không ổn nhưng bọn họ không làm gì, chỉ ngoan ngoãn xếp hàng đứng trong gió lạnh.

Không biết từ lúc nào trời đã âm u, gió lạnh thấu xương bao trùm toàn bộ châu thành An Nguyên.

Mà trong châu thành vì hành động của Dương Chính Sơn đã làm kinh động không ít người.

Tây thành, trong một tiểu viện không mấy nổi bật.

Lương Vinh vội vã bước vào cửa viện, đi đến nhà chính tới thăm.

“Thưa tiên sinh!”

Trong nhà chính, nam tử áo xanh cau mày, hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra à?”

“Dương Chính Sơn đã đến Thành Quan đồn bắt Từ Vạn Phúc!” Lương Vinh không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì?” Nam tử áo xanh hơi đổi sắc mặt: “Tại sao hắn lại làm như vậy?”

Nhưng vừa dứt lời, hắn ta lập tức hiểu ra.

Tại sao Dương Chính Sơn lại làm như vậy? Chẳng phải là chuyện rất rõ ràng ư?

Bất luận là ai cũng không muốn bị cấp dưới chèn ép, Từ Vạn Phúc nắm giữ Thủ bị doanh, Dương Chính Sơn tự nhiên không thể dung thứ.

“Hắn ta chỉ bắt Từ Vạn Phúc thôi ư?” Nam tử áo xanh lại hỏi.

Lương Vinh do dự một chút, mới nói: “Hiện tại xem ra hắn ta chỉ nhắm vào Từ Vạn Phúc!”

Nam tử áo xanh nhíu mày, chìm vào suy tư, hồi lâu mới lại nói: “Có phải hắn ta phát hiện ra điều gì không?”

“Chắc không đâu!” Lương Vinh nói: “Chúng ta không động tay động chân gì ở Thủ bị quan sảnh, hắn ta không thể phát hiện ra mới đúng.”

Nam tử áo xanh khẽ gật đầu.

Thỏ không ăn cỏ gần hang, lúc trước để che giấu Tào Hàm, bọn họ cố ý không dùng danh nghĩa Thủ bị quan sảnh để làm bất cứ chuyện gì.

Chương 254: Người có tu vi gì? (2)

Còn về Thủ bị doanh, nhiều nhất cũng chỉ là thu bạc rồi cho đi, chứ không thực sự nhúng tay vào.

Đương nhiên, dù là Tào Hàm hay Từ Vạn Phúc đều là mắt xích quan trọng trong việc vận chuyển vật tư của bọn họ, cho nên Thủ bị quan sảnh không tham gia vào nhưng Tào Hàm và Từ Vạn Phúc đều có tham gia.

Nam tử áo xanh cũng cảm thấy Dương Chính Sơn không thể phát hiện ra vấn đề ở Thủ bị quan sảnh, hẳn khế gặt đầu.

“Người sắp xếp người tiếp tục theo dõi, hy vọng hẳn không nhầm vào chúng ta!”

“Vậy Từ Vạn Phúc thì sao?” Lương Vinh hỏi.

Trong mắt nam tử áo xanh lóe lên một tia dữ tợn, nói: “Ta sẽ sắp xếp người xử lý hẳn.”

Nếu như Dương Chính Sơn đã ra tay, vậy thì Từ Vạn Phúc chắc chắn không giữ được.

Còn về việc nên đối xử với Dương Chính Sơn như thế nào, hẳn vẫn muốn tiếp tục kéo Dương Chính Sơn vào phe mình.

Bọn họ không thể vì bảo vệ Từ Vạn Phúc mà nhắm vào Dương Chính Sơn, đối với bọn họ, không có gì quan trọng hơn việc làm ăn với Hồ tộc.

Đương nhiên, nếu Dương Chính Sơn không chấp nhận sự lôi kéo của bọn họ, vậy thì bọn họ cũng sẽ ra tay với Dương Chính Sơn.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa phải lúc ra tay với Dương Chính Sơn, bọn họ không muốn làm mọi chuyện quá tuyệt tình.

Từ Vạn Phúc trở thành quân cờ bị bỏ đi, Lương Vinh không cảm thấy bất ngờ.

“Thuộc hạ lập tức sắp xếp người đi theo dõi Dương Chính Sơn!”

“Ừm, nếu không có tình huống gì khác, vậy sáng sớm mai ngươi hãy đi bái phỏng Dương Chính Sơn, thử lôi kéo hắn vào phe chúng ta!” Nam tử áo xanh nói.

“VẬY~~” Lương Vinh do dự một chút, hỏi: “Chúng ta cho hắn ta mấy phần lợi?”

Nam tử áo xanh trầm ngâm một lát, nói: “Không được quá hai phần!”

Nếu Dương Chính Sơn có thể nắm giữ Thủ bị doanh, vậy thì bọn họ muốn vận chuyển vật tư không thể thiếu sự phối hợp của Dương Chính Sơn.

Trước đây Tào Hàm lấy một phần rưỡi, Từ Vạn Phúc lấy nửa phần, nếu hai người này đều không còn thì hắn không ngại cho Dương Chính Sơn hai phần.

Lương Vinh đáp lại, rồi đi xuống sắp xếp người.

Trong Thành Quan đồn.

Các tướng sĩ của Thủ bị doanh đều đã tập hợp đông đủ.

“Đại nhân, người đã đến đông đủ rồi ạ!”

Tổng Đại Sơn bước vào chính đường bẩm báo.

Dương Chính Sơn vuốt râu gật đầu, nói: “Ngươi đi đóng chặt cổng lớn, canh giữ cổng, không được để bất kỳ ai rời đi!”

“Vâng!” Tổng Đại Sơn đáp.

Rất nhanh, cánh cửa gỗ nặng nề phát ra tiếng kẽo kẹt chói tai rồi đóng lại, Tổng Đại Sơn dẫn theo mười tên lính cưỡi ngựa đứng sau cổng lớn, dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn gần nghìn binh lính trong sân tập.

Sân tập của Thành Quan đồn không lớn, gần nghìn lính đứng trong đó trông có vẻ hơi chật chội.

Nhưng lúc này không ai quan tâm đến việc chật chội hay không, phần lớn bọn họ đều lo lắng nhìn về phía chính đường, như thể đang chờ đợi phán quyết vậy.

Không đúng, không phải như thế mà là bọn họ thật sự đang chờ đợi phán quyết.

“Dẫn Hứa bả tổng và Hàn bả tổng vào!”

Dương Chính Sơn ra lệnh cho tên lính bên cạnh.

Lúc này Từ Vạn Phúc đã bị áp giải đến chính đường, bị trói chặt vào cột trong chính đường, miệng nhét một miếng vải rách.

Khác với vẻ khinh thường và điên cuồng trước đó, lúc này Từ Vạn Phúc hoàn toàn chìm trong sự suy sụp, như thể toàn bộ tinh thần của hắn đã tiêu tan, cả người trở nên mơ màng.

Rất nhanh, Hứa Lộc và Hàn Thừa đã bị áp giải đến.

“Hạ quan bái kiến thủ bị đại nhân!”

Hai người lo lắng chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó cầm lấy một cuốn sổ nhỏ đặt bên cạnh lật ra xem.

Cuốn sổ nhỏ này chính là cuốn mà Vệ Sầm đã đưa cho hắn, trên đó ghi chép thông tin của tất cả những nhân vật có tiếng tăm trong thành, trong đó đương nhiên có Hứa Lộc và Hàn Thừa.

Mặc dù trên đó không ghi chép tội trạng của hai người này nhưng từ thông tin của bọn họ cũng có thể thấy được không ít điều.

“Hứa Lộc, người đã biết tội của mình chưa?”

Dương Chính Sơn nhướn mắt hỏi.

Hứa Lộc nghe vậy, chỉ thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Vừa nãy Dương Chính Sơn cũng hỏi Từ Vạn Phúc như vậy.

“Hạ quan, hạ quan~~ hạ quan oan uổng!” Hứa Lộc nhất thời không biết phải nói gì, trực tiếp kêu oan.

“Oan uổng?”

Dương Chính Sơn cười nói: “Gia đình người ở trong một ngôi nhà ba gian, nuôi bốn phòng thiếp, có mười hai đứa con, chắc chắn, đúng là một đại gia đình!”

“Ta rất tò mò người nuôi sống đại gia đình này bằng cách nào!”

“Tổ tiên người chỉ là một quân hộ bình thường, đến đời người mới nhậm chức bách hộ, đừng nói rằng ngôi nhà đó là do tổ tiên người truyền lại.”

Thông tin trong sổ sách rất nhiều, bao gồm cả việc tổ tiên của Hứa Lộc làm gì, Hứa Lộc trở thành võ giả vào lúc nào và khi nào thì nhậm chức bả tổng.

Nhưng về nguồn thu nhập của Hứa Lộc, trên đó lại không đề cập đến.

Nhưng điều này không quan trọng, chỉ dựa vào bổng lộc của bách hộ bả tổng thì tuyệt đối không nuôi nổi bốn phòng thiếp.

Nuôi thiếp rất tốn kém, ăn mặc ở đi lại đều không được quá kém.

Nếu theo người chịu khổ thì tại sao người ta lại làm thiếp cho người, người ta làm chính thê không tốt hơn ư?

Nếu Hứa Lộc chỉ có một phòng thiếp, Dương Chính Sơn sẽ không thấy lạ nhưng tên này lại có thể có bốn phòng thiếp.

Điều này thực sự khiến người ta ghen tị!

Không đúng, là căm ghét.

Chương 255: Thật khiến người ta ghen tị!

Tên tham quan này chắc chắn đã cướp ép dân nữ lương thiện làm thiếp.

Hứa Lộc mặt cắt không còn giọt máu, không nói nên lời.

Hắn là thân tín của Từ Vạn Phúc, Từ Vạn Phúc đã xong đời, hắn đương nhiên không thoát được.

Hắn rất hiểu, bây giờ dù hắn có nói gì cũng vô ích.

Còn phản kháng, có ý nghĩa gì không? Dương Chính Sơn liếc hắn rồi quay sang nhìn Hàn Thừa, hỏi: “Hàn bà tổng, người có cho rằng hắn có tội không?”

Hàn Thừa cúi đầu, im lặng một lát mới nói: “Có!”

“Tội gì?”

“Hại đồng liêu!” Hàn Thừa nói.

Dương Chính Sơn nhướng mày: “Nói rõ hơn.”

Hàn Thừa ngẩng đầu nhìn Hứa Lộc bên cạnh, nói: “Ngày mười tám tháng tư năm Thừa Bình thứ mười chín, Hứa Lộc vì muốn thăng chức bà tổng, đã phục kích giết chết bách hộ bà tổng đương nhiệm Ninh Triều ở ngoài thành hai mươi dặm.”

“Việc này Từ Vạn Phúc cũng có tham gia, chính hắn là người phái Ninh Triều đi.”

“Ồ! Người có quan hệ gì với vị Ninh bách hộ này?” Dương Chính Sơn mỉm cười.

“Hơn hai mươi năm trước, Ninh Triều từng cứu mạng hạ quan trong trận chiến Hắc Vân Sơn!” Hàn Thừa nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Trận chiến Hắc Vân Sơn, nguyên thân đã từng tham gia, Hàn Thừa lớn tuổi hơn hẳn, tham gia trận chiến Hắc Vân Sơn cũng là chuyện bình thường.

Nhị GcmVtụ này cũng giống như mối quan hệ của nguyên thân với Lư Châu, cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, tình huynh đệ này không phải là sâu sắc bình thường.

Còn về việc tại sao Hàn Thừa trước đây không báo thù cho huynh đệ vào sinh ra tử của mình.

Dương Chính Sơn liếc nhìn cuốn sách trong tay.

Hàn Thừa có mẹ già, có vợ con, hẳn không thể vì báo thù cho huynh đệ vào sinh ra tử của mình mà mặc kệ sự sống chết của mẹ già và vợ con.

Vì mẹ già và vợ con, hẳn không những không thể báo thù cho huynh đệ vào sinh ra tử, mà còn phải phản bội lời hứa, đầu quân cho Từ Vạn Phúc, để đảm bảo an toàn cho bản thân và gia đình.

Theo thông tin trên sổ sách, gia cảnh của Hàn Thừa cũng coi như khá giả nhưng không phô trương như Hứa Lộc, cũng không có thiệp thất.

“Muốn báo thù không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Muốn!” Trong mắt Hàn Thừa lộ rõ vẻ căm hận.

Dương Chính Sơn gật đầu, Hàn Thừa này là người mà hẳn đã sớm muốn kéo về phe mình.

Mặc dù những năm gần đây Hàn Thừa cũng cấu kết với Từ Vạn Phúc nhưng hẳn hẳn là không làm gì quá tàn ác.

Hoàn cảnh gia đình của một người có thể thể hiện rất nhiều điều.

Nếu gia đình hạnh phúc mỹ mãn thì nhân phẩm của người đó hẳn sẽ không quá tệ.

Hàn Thừa rất hiếu thuận, cũng không có thiếp thất, đối với con cái cũng rất thương yêu, những tình huống này chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết được.

Chỉ dựa vào những điều này cũng có thể thấy Hàn Thừa không phải là người vô tình vô nghĩa.

“Vậy ta cho người một cơ hội, chọn ra tất cả những người của chúng, sau đó ta sẽ đưa chúng lên đoạn đầu đài!” Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói.

Muốn thanh trừ sạch sẽ thế lực của Từ Vạn Phúc trong Thủ bị doanh thì phải có một người hiểu rõ Từ Vạn Phúc.

Hàn Thừa chính là người thích hợp nhất.

“Hạ quan tuân lệnh!” Hàn Thừa không chút do dự, quay người bước ra khỏi chính đường.

“Hàn Thừa!” Hứa Lộc vội vàng lên tiếng.

“Câm miệng!”

Dương Chính Sơn quát lạnh một tiếng, đồng thời chén trà trong tay đột ngột bay ra.

Tiếng sấm trâm đục vang vọng khắp chính đường, nước trà ẩm áp bắn tung tóe, chiếc chén trà nhỏ như một quả tạ nặng nề rơi trúng ngực Hứa Lộc.

Phụt...

Một ngụm máu từ miệng và mũi phun ra, cả người Hứa Lộc lùi về phía sau hai ba mét.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Hàn Thừa khựng lại, trong đáy mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi.

Chén trà!

Chỉ ném một chén trà mà có thể đánh Hứa Lộc trọng thương.

Rốt cuộc tu vi của hắn cao đến mức nào, thực lực mạnh đến đâu? Trong lòng Hàn Thừa run lên, bước nhanh rời đi.

Lúc này, trong lòng hắn không chỉ nghĩ đến việc báo thù cho huynh đệ vào sinh ra tử, mà còn muốn sống sót, muốn để người nhà của mình sống sót.

Từ Vạn Phúc và Hứa Lộc chỉ có con đường chết, hắn đương nhiên không thể cùng bọn họ đi đến cùng.

Hắn phải được Dương Chính Sơn tha thứ, tốt nhất là có thể chiếm được lòng tin của Dương Chính Sơn.

Còn về việc thực lực của Dương Chính Sơn mạnh đến mức nào, thật ra cũng không đến nỗi quá khoa trương.

Sức mạnh của hắn vốn đã vượt xa các võ giả cùng cấp, thêm vào đó, trong thời gian này, hắn vẫn luôn tu luyện Thiên Cơ thủ, dùng Quỷ Ngưu kinh thi triển Thiên Cơ thủ, uy lực của chén trà này có thể tưởng tượng được.

Đừng nói là Hứa Lộc, ngay cả Từ Vạn Phúc cũng không đỡ nổi chén trà này.

Hàn Thừa đến sân tập nhưng hắn không lập tức lôi những kẻ thân tín của Từ Vạn Phúc ra, mà trước tiên tìm đến thuộc hạ của mình.

Năm nay hắn đã bốn mươi tám tuổi, hắn vốn là quân hộ xuất thân từ đồn điền xung quanh châu thành An Nguyên.

Hắn hiểu rõ từng đòn điền trọc thuộc Thủ bị quan sảnh, hiểu rõ từng sĩ tốt trong Thủ bị doanh, hiểu rõ mọi thứ ở đây.

Để hắn chọn ra những kẻ thân tín của Từ Vạn Phúc, đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhưng trước khi chọn người, hắn phải ngăn chặn kẻ nào đó liêu lĩnh.

Dù cửa lớn có Tống Đại Sơn canh giữ nhưng hắn vẫn phải đề phòng vạn nhất, đồng thời dùng điều này để thể hiện năng lực và lòng trung thành của mình với Dương Chính Sơn.

Do hắn là người hiểu rõ mọi thứ ở đây nên rất nhanh những kẻ thân tín của Từ Vạn Phúc đều bị lôi ra.

Chương 256: Thật khiến người ta ghen tị! (2)

Số lượng không nhiều, chỉ có hơn mười người, cơ bản đều là quan đội.

Điều này cũng bình thường, dù là Từ Vạn Phúc hay Hứa Lộc, khi kéo bè kéo cánh đều sẽ không đi kéo những sĩ tốt bình thường, nói ngược lại, nếu là thân tín của bọn chúng thì không thể chỉ là một sĩ tốt bình thường.

Hơn mười người bị Hàn Thừa áp giải vào chính đường, nhất thời đại sảnh vốn rộng rãi trở nên chật chội.

“Bẩm đại nhân, những người này đều là người của Từ Vạn Phúc và Hứa Lộc!” Hàn Thừa ôm quyền nói.

Dương Chính Sơn liếc nhìn những người mặt mày tái mét, khẽ gật đầu, nói: “Bắt hết bọn chúng lại!”

“Vâng!”

Hàn Thừa không nói hai lời, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bắt hết những người này lại.

Sau đó, cùng với Từ Vạn Phúc và Hứa Lộc, tất cả đều bị áp giải xuống, chính đường lại trở nên rộng rãi.

“Ngươi có nguyện tạm thời đảm nhiệm chức vụ thiên tổng không?”

Dương Chính Sơn hỏi Hàn Thừa.

Hiện tại hẳn muốn nắm giữ Thủ bị doanh, không thể thiếu sự ủng hộ của Hàn Thừa.

“Hạ quan cảm tạ đại nhân đã coi trọng!” Hàn Thừa thờ phào nhẹ nhõm, trực tiếp quỳ một gối hành đại lễ.

Dương Chính Sơn rất hài lòng với thái độ của hắn.

Hàn Thừa không phải là kẻ ngu ngốc, ngược lại còn là một người rất thông minh, biết nhìn thời thế, nếu không thì hắn đã không chọn cùng Từ Vạn Phúc đồng lưu hợp ô.

Hơn nữa hắn cũng không phải loại người gió chiều nào theo chiều nấy, loại người đó không coi trọng tình nghĩa, chỉ biết xu lợi tránh hại.

Tuy Hàn Thừa cũng biết xu lợi tránh hại nhưng vẫn coi trọng tình nghĩa.

“Người chỉ tạm thời đảm nhiệm, người phải hiểu rằng người cũng có tội!” Dương Chính Sơn nói.

“Hạ quan hiểu!” Hàn Thừa nói.

“Hiểu là tốt, bản quan sẽ cho người một cơ hội lập công chuộc tội!”

Dương Chính Sơn đứng dậy: “Tổng Đại Sơn được bổ nhiệm làm bách hộ, giữ chức bả tổng của Thủ bị doanh, còn quan đội thiếu thì người của bản quan sẽ bổ sung.”

“Bây giờ người cần làm hai việc, thứ nhất là đảm bảo nhiệm vụ phòng thủ của châu thành không xảy ra sơ suất, thứ hai là người của bản quan tiếp quản Thủ bị doanh một cách suôn sẻ!”

“Có thể làm được không?”

Hàn Thừa là người có thể dùng nhưng Dương Chính Sơn hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng hắn.

Vì vậy, việc sắp xếp người của mình vào Thủ bị doanh là điều nhất định phải làm.

“Có thể, hạ quan nhất định sẽ không phụ lòng tin của đại nhân!” Hàn Thừa nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt lắm!”

Dương Chính Sơn một lần nữa gật đầu hài lòng: “Từ bây giờ, nơi này giao cho ngươi!”

Nói xong, hắn vỗ vai Hàn Thừa: “Đại nhi tử của ngươi đã là võ giả rồi nhỉ, hai ngày nữa đưa hắn đến nha môn để bản quan gặp mặt!”

Tuổi của Hàn Thừa đã không còn nhỏ, hắn chỉ muốn có một cuộc sống ổn định mà thôi.

Dương Chính Sơn có thể cho hắn một cuộc sống ổn định nhưng muốn thu phục được lòng hắn thì Dương Chính Sơn phải tăng thêm tiền cược.

Hàn Thừa rất nhanh đã hiểu được ý của Dương Chính Sơn: “Cảm tạ đại nhân đã nâng đỡ!”

Lúc này, cuối cùng hắn cũng an tâm, đối với hắn mà nói, tương lai của hắn đã không còn quan trọng nữa nhưng hắn cũng muốn tìm cho nhi tử một con đường phía trước.

Dương Chính Sơn áp giải Từ Vạn Phúc, Hứa Lộc và những người khác về Thủ bị nha môn, rồi ra lệnh cho Tổng Đại Sơn dẫn theo hơn mười tử đệ Dương gia đến Thủ bị doanh.

Lần này, hắn đã bắt giữ hơn mười quan đội ở Thủ bị doanh, vừa khéo những tử đệ Dương gia đi theo hắn có thể bù vào những chỗ trống này.

Có những tử đệ Dương gia này, Dương Chính Sơn có thể nắm chắc Thủ bị doanh trong tay, cho dù sau này Hàn Thừa có dị tâm cũng không thể làm gì Thủ bị doanh.

Trong Thủ bị nha môn cũng có ngục giam nhưng chỉ là ngục giam tạm thời, Thủ bị nha môn không có quyền xử lý

phạm nhân, muốn xử lý phạm nhân phải thông qua Vệ ti nha môn của Trần phủ ti.

Dương Chính Sơn giam giữ những người này trước, còn chứng cứ thì từ từ thu thập sau.

Mặc dù bây giờ hắn không thể dựa vào Chu Lan nữa nhưng đừng quên đằng sau còn có Bí Vũ vệ, hắn tin rằng Bí Vũ vệ sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Hơn nữa, cho dù Bí Vũ vệ không ra tay, chẳng phải vẫn còn Vương Bân ư? Hắn tin rằng Vương Bân sẽ ủng hộ hắn.

Ngay khi Dương Chính Sơn giam Từ Vạn Phúc và những người khác vào ngục, Ngô Hải đã tìm đến.

“Lão gia, có một vị bách hộ đại nhân muốn cầu kiến ngài!”

“Bách hộ!” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên: “Họ gì?”

“Hắn nói hắn họ Vệ, cách đây hai ngày còn gặp qua đại nhân!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn mắt sáng lên, lập tức nghĩ đến Vệ Sâm: “Người đâu rồi?”

“Tiểu nhân đã mời người vào tiền viện, ngồi ở sảnh đường phía sau!” Ngô Hải nói.

Những vị khách đến tận cửa như thế này đương nhiên không thể ngăn ở ngoài cửa nhưng cũng không thể trực tiếp mời vào chính đường nên trước tiên phải sắp xếp ở sảnh đường nhỏ trong phòng phía sau.

“Mời người vào chính đường đi!” Dương Chính Sơn dặn dò một câu, rồi đi vào một gian phòng bên tiền viện thay một bộ thường phục rộng rãi.

Khi Dương Chính Sơn đến chính đường, Vệ Sâm đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh bàn trà.

Hôm nay, Vệ Sầm không còn mặc đồ đen nữa, mà thay bằng một bộ đồ màu xanh lam, bớt đi vài phần bí ẩn, thêm vài phần gọn gàng và lạnh lùng.

“Hạ quan bái kiến Dương đại nhân!” Vệ Sầm tỏ thái độ rất đúng mực, chủ động hành lễ với Dương Chính Sơn.

Chương 257: Làm gì là do người quyết định

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, liếc nhìn Ngô Hải đang hầu hạ bên cạnh rồi nói: “Người lui xuống trước đi!”

“Vâng!” Ngô Hải cúi người lui ra khỏi chính đường.

Dương Chính Sơn ngồi bên bàn trà, ra hiệu rồi nói: “Ngồi xuống nói chuyện!”

Lúc này Vệ Sầm mới ngồi xuống.

“Lữ công công có gì phân phó?”

“Đề đốc đại nhân sai hạ quan đến phối hợp với đại nhân thanh tra vụ án buôn lậu ở châu An Nguyên.” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, nhìn hẩn chăm chú: “Phối hợp, phối hợp thế nào?”

“Hết sức phối hợp WtHmzỒ XNnZá toàn lực phối hợp!” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn cười.

Điều này khiến hẩn bất ngờ, hẩn vốn tưởng Lữ Hoa sẽ lợi dụng hẩn, không ngờ Lữ Hoa lại thực sự muốn dùng hẩn.

Nếu Lữ Hoa chỉ muốn lợi dụng hẩn thì chỉ cần ra lệnh cho hẩn, căn bản sẽ không phải người đến phối hợp với hẩn.

Mà đối mặt với mệnh lệnh của Lữ Hoa, Dương Chính Sơn thực sự không có can đảm để từ chối.

Đề đốc Trần Bắc ti của Bí Vũ vệ, ngay cả Chu Lan cũng phải nhượng bộ, huống chi hẩn chỉ là một thủ bị nhỏ bé.

“Vậy trước tiên hãy nói cho ta biết tình hình cụ thể của vụ án buôn lậu này!” Dương Chính Sơn thăm dò.

Nếu như đối phương nói muốn phối hợp với hắn thì đương nhiên phải nói cho hắn biết sự thật.

Vệ Sâm khẽ gật đầu nói: “Chuyện này phải kể từ tháng giêng năm thứ hai mươi ba niên hiệu Thừa Bình...”

Hắn kể lại chi tiết diễn biến sự việc, đại khái là vì lần đầu tiên Hồ tộc xâm lược biên giới, Bí Vũ vệ đã phát hiện ra sự bất thường ở Hồ tộc, sau đó tiến hành điều tra.

Qua quá trình điều tra từng bước, cuối cùng họ xác định được thế lực buôn lậu vật tư cho Hồ tộc nằm ở châu An Nguyên.

Nhưng trong quá trình điều tra ở châu An Nguyên, họ gặp phải trở ngại.

Không phải có người ngăn cản cuộc điều tra của họ, họ vẫn luôn điều tra trong bóng tối, đến giờ vẫn chưa bị bại lộ, chỉ là những manh mối họ tìm được đều là manh mối không đầu không đuôi.

“Theo bọn ta điều tra, thủ bị Tào Hàm trước đây của châu thành An Nguyên, thiên tửng Từ Vạn Phúc của Thủ bị doanh, tri châu Lâm Huyền, thêm sự binh bị Hách Triệu Tiên đều có tham gia vào vụ án buôn lậu!”

“Ngoài ra còn có Lương gia ở Tĩnh An, Lương gia ở Tĩnh An chịu trách nhiệm vận chuyển hàng hóa, bán hàng hóa, họ vận chuyển muối, sắt, lương thực, vải vóc và các hàng hóa khác ra ngoài quan ải, rồi lại vận chuyển một số lông thú, dược liệu và các hàng hóa khác từ ngoài quan ải về bán, Lương gia ở Tĩnh An chịu trách nhiệm điều phối mọi việc.”

“Nhưng theo bọn ta điều tra, phát hiện ra rằng đằng sau Lương gia ở Tĩnh An còn có Hắc Nhai trại.”

Nghe đến đây, Dương Chính Sơn nhướn mày.

“Hắc Nhai trại?”

“Đúng vậy, Hắc Nhai trại là một thế lực giang hồ, chiếm cứ ở phía Đông trấn Trùng Sơn, có chút danh tiếng trong dân gian và giang hồ.” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn nheo mắt, lại còn liên quan đến thế lực giang hồ?

“Sau đó thì sao?”

“Không còn gì nữa, manh mối của bọn ta chỉ điều tra được đến Hắc Nhai trại. Có thể xác định những người liên quan chỉ có những người đã nói trước đó, còn những người khác trong châu thành An Nguyên có tham gia hay không, hiện tại vẫn chưa biết được.” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn chìm vào suy tư, hắn cảm thấy chuyện này có chút không ổn.

“Không đúng, nhìn thế này thì Hắc Nhai trại giống như kẻ chủ mưu đứng sau nhưng một môn phái giang hồ làm sao có thể khiến một đám quan lại triều đình bán mạng cho chúng?”

Không phải hắn coi thường môn phái giang hồ, mà là quan lại có sự kiêu ngạo của quan lại, đặc biệt là văn quan, những văn quan như Lâm Huyền, Hách Triệu Tiên, tuyệt đối coi thường việc kết giao với võ lâm.

Đừng nói đến văn quan, ngay cả võ quan cũng coi thường võ lâm.

Trong giới võ lâm cũng có sự khinh thường, đứng đầu chuỗi khinh thường là những người có quan thân, tiếp theo là những danh sĩ giang hồ ẩn cư nơi sơn dã, sau đó là những đệ tử tông môn lẫn lộn trong hồng trần và tử đệ của các gia tộc võ đạo, tầng thấp nhất là những võ giả như hộ viện và tiêu sư.

Tại sao nhiều đệ tử tông môn lại thích tông quân làm quan, chính là vì quan thân có thể mang lại cho họ địa vị cao hơn, tài nguyên nhiều hơn.

Tất nhiên, tu vi cao thấp có thể phá vỡ sự khinh thường này nhưng giữa những người cùng cảnh giới, sự khinh thường này là có thật.

Nếu một môn phái giang hồ cầu kết với quan lại thì đây là chuyện bình thường nhưng một môn phái giang hồ tuyệt đối không thể khiến một đám quan lại bán mạng.

“Đúng vậy, kẻ chủ mưu thực sự đứng sau chuyện này tuyệt đối không phải Hắc Nhai trại, chúng ta nghi ngờ kẻ chủ mưu đứng sau có thể là phủ Khánh Vương!” Vệ Sâm trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, Dương Chính Sơn không khỏi hít một hơi lạnh.

“Phủ Khánh Vương?”

“Vâng. Nhưng hiện tại bọn ta vẫn chưa tìm được chứng cứ!”

Dương Chính Sơn cảm thấy da đầu hơi tê.

Không ngờ chuyện này lại liên quan đến phủ Khánh Vương.

Lớn chuyện rồi.

Mặc dù thân vương Đại Vinh không nắm quyền, không quản việc nhưng đó là hoàng tộc mà.

Bất cứ chuyện gì chỉ cần liên quan đến hoàng tộc thì tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Hướng hồ là chuyện thông đồng bán nước này.

Lúc này Dương Chính Sơn đột nhiên có chút hồi hận, sớm biết như vậy, hẳn không nên nhúng tay vào, không đúng, là không nên đến châu thành An Nguyên.

Nhưng sự đã đến nước này, bây giờ hẳn hối hận cũng vô dụng.

“Vậy tiếp theo các ngươi định thế nào?”

Chương 258: Làm gì là do người quyết định (2)

Sắc mặt Dương Chính Sơn ngưng trọng nhìn Vệ Sâm.

Thần sắc của Vệ Sâm vẫn bình tĩnh không gợn sóng, tựa như hắn chỉ nói một chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

“Tiếp theo chúng ta cần tìm ra tất cả những người trong thành tham gia chuyện này, đồng thời tìm ra chứng cứ liên quan đến phủ Khánh Vương.”

“Bắt những tên quan lại đó chẳng phải là có nhân chứng rồi ư?”

“Không, bọn họ có lẽ căn bản không biết chuyện này liên quan đến phủ Khánh Vương, bởi vì họ không có liên hệ trực tiếp với phủ Khánh Vương.”

“Vậy các người dựa vào đâu mà nghi ngờ phủ Khánh Vương?”

“Đây không phải nghi ngờ, mà là suy đoán của đề đốc đại nhân!”

“...”

Dương Chính Sơn có chút không nói nên lời: “Vậy tức là các người căn bản không có chứng cứ gì, toàn dựa vào suy đoán.”

Mẹ kiếp, cái Bí Vũ vệ này đúng là không sợ chuyện lớn, rõ ràng là chuyện không có căn cứ gì nhưng bọn chúng lại cứ muốn đổ lên đầu phủ Khánh Vương.

Lại còn suy đoán, không có căn cứ gì, dựa vào đâu mà suy đoán? Vệ Sầm không nói gì nữa, hắn chỉ là người làm việc, Lữ Hoa là suy đoán ra hay là đoán ra, không liên quan gì đến hắn.

Dương Chính Sơn trầm tư một lát, mới lại nói: “Các người muốn ta làm mỗi nhử rấn ra khỏi hang!”

“Giết chết Từ Vạn Phúc, sau đó từ chối sự lôi kéo của Lương gia, bọn chúng nhất định sẽ coi ta là kẻ thù không đội trời chung, muốn giết ta cho bằng được!”

“Mà một khi bọn chúng ra tay, tất nhiên sẽ để lộ sơ hở.”

“Ta không chỉ làm mỗi nhử, còn phải làm dao của các người, liều sống liều chết với bọn chúng, đến cuối cùng các người ngồi hưởng lợi, thu dọn tàn cuộc.”

“Đúng không!”

Vệ Sầm gật đầu, ban đầu kế hoạch của bọn họ chính là như vậy.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Dương Chính Sơn chỉ thấy hơi đau răng, mẹ kiếp, đám khốn nạn chết tiệt này lại có thể tính kế hắn.

Không chỉ tính kế hắn, còn đẩy hắn vào hố lửa.

Vậy hắn có làm theo kế hoạch của bọn chúng không?

Câu trả lời là có.

Trước tiên, bất kể ai ngồi vào vị trí này, việc đầu tiên cần làm chính là hạ bệ Từ Vạn Phúc, chỉ cần Từ Vạn Phúc còn ở đó, ai làm thủ bị cũng không được yên ổn.

Để tự bảo vệ mình, để nắm giữ quyền lực, thủ bị này trước tiên phải giải quyết Từ Vạn Phúc.

Thứ hai là từ chối sự kéo kéo của Lương gia, có lẽ một số người sẽ không từ chối, bởi vì sự lôi kéo của Lương gia chắc

chấn rất hấp dẫn nhưng nếu như là người được Lữ Hoa chọn, chắc chắn sẽ không nhận sự dụ dỗ của Lương gia.

Còn lại không cần phải nói nhiều, lời kéo không thành, tất nhiên sẽ là trừ khử cho nhanh.

Sau đó, đôi bên chỉ có thể tiến hành theo kế hoạch của Lữ Hoa, Lữ Hoa chỉ cần ở phía sau ủng hộ thủ bị mới, cuộc tranh đấu của đôi bên sẽ trở thành kết cục người chết ta sống.

May thay, Dương Chính Sơn đã đoán được một số manh mối, đồng thời còn bắt được Vệ Sầm, nếu không hẳn chỉ có thể làm theo kế hoạch của Lữ Hoa.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Vệ Sầm lắc đầu, nói: “Nhiệm vụ của ta là phối hợp với đại nhân, ngài quyết định làm gì!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, do ta quyết định, vậy chẳng phải quyền chủ động nằm trong tay ta sao.

“Vậy~” hắn dừng lại một chút, mới hỏi: “Trong tay người có bao nhiêu người?”

Vệ Sầm dù sao cũng là một bách hộ, dưới tay ít nhất cũng phải có vài chục người chứ!

“Chín người!”

“Cái gì? Người không phải là bách hộ à?” Dương Chính Sơn kinh ngạc nói.

Vệ Sầm hơi im lặng: “Bách hộ của Bí Vũ vệ khác với bách hộ của vệ sở, thủ hạ có bao nhiêu người là do chức trách phân phối.”

“Đối với ta mà nói, thuộc hạ tinh nhuệ chứ không đông!”

Dương Chính Sơn bưng tỉnh, nói: “VẬY chín thủ hạ của ngươi đều là võ giả?”

“Không, nói chính xác thì bọn họ đều là võ giả Hậu Thiên!” Trong vẻ mặt bình tĩnh của Vệ Sầm ẩn chứa một chút kiêu ngạo.

Nhưng hẳn thực sự có lý do để kiêu ngạo.

Võ giả Hậu Thiên à, trong quân đội, võ giả Hậu Thiên muốn mưu một chức bách hộ vẫn rất dễ dàng, nói cách khác, chín thuộc hạ của Vệ Sầm tùy tiện lấy một người ra đặt vào trấn Trùng Sơn đều có thể làm chức bách hộ.

Dương Chính Sơn cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng hẳn nhanh chóng bình tĩnh lại, thực lực của Bí Vũ vệ mạnh đến đâu cũng không quá đáng, dù sao thì bọn họ là con dao trong tay hoàng đế, nếu thực lực quá yếu, mới là chuyện lạ.

“Nếu như ngươi theo ta, vậy ngươi hãy ở lại tiền viện, ừm, chín thuộc hạ của ngươi có cần ta sắp xếp chỗ ở cho bọn họ không?”

“Không cần, bọn họ đều có chỗ ở riêng ở đây!” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn gật đầu: “VẬY trước tiên cứ như vậy đi, cụ thể phải làm thế nào, ta sẽ suy nghĩ thêm rồi nói sau!”

Nếu như Vệ Sầm nói Dương Chính Sơn làm chủ, vậy Dương Chính Sơn sẽ theo ý mình xử lý những việc tiếp theo.

So với việc điều tra vụ án buôn lậu, việc cấp bách của Dương Chính Sơn đương nhiên là phải nắm giữ Thủ bị quan sảnh và Thủ bị doanh trước.

Vì vậy, sau khi gặp Vệ Sầm, Dương Chính Sơn liền xử lý những việc trong Thủ bị quan sảnh trước.

Cùng lúc hấn đến Thành Quan đồn, Dương Minh Hạo cũng thanh tra lại các viên lại và nha dịch trong Thủ bị quan sảnh, so với vấn đề của Thủ bị doanh, các viên lại và nha dịch trong Thủ bị quan sảnh đương nhiên không phải là vấn đề lớn.

Chương 259: Câu cá

Đừng nhìn những viên lại và nha dịch này trước mặt bách tính bình thường thì vênh váo tự đắc nhưng trước cường quyền thực sự, bọn họ căn bản không có tư cách phản kháng.

Cách thanh tra của Dương Minh Hạo cũng rất đơn giản, kết hợp với cuộc điều tra trước đó của bọn họ, sau đó gọi từng người đến thẩm vấn riêng, ai tố cáo có công, những viên lại và nha dịch kia liền bắt đầu lật tẩy đồng liêu của mình.

Ai từng làm chuyện thất đức, ai thân thiết với ai, ai nhận tiền để mưu lợi riêng, ai trốn tránh nhiệm vụ, v.v, từng người một đều tố cáo lẫn nhau.

Nếu thật sự xử lý nghiêm khắc thì mỗi người trong Thủ bị quan sảnh này đều nên bị kéo ra đánh một trận, chém đầu thì không đến nỗi nhưng đánh hai mươi đại bản thì không ai oan uổng, kể cả lệnh sử Chu Nhân.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn không thể xử lý hết tất cả các viên lại và nha dịch, việc vận hành của Thủ bị quan sảnh không thể thiếu những viên lại và nha dịch này, vì vậy Dương Chính Sơn theo nguyên tắc bắt lớn tha nhỏ mà xử lý hơn mười người, những người còn lại đều có một số vấn đề nhỏ nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể dung thứ.

Tất nhiên, đánh một gậy rồi thì phải cho một quả táo ngọt.

Dương Chính Sơn tiện thể tăng lương cho các viên lại và nha dịch, đồng thời tuyên bố một số quy củ.

Quy củ cụ thể thì không cần nói nhiều, tóm lại là ràng buộc các viên lại và nha dịch phải làm việc nghiêm túc, không được

làm bậy.

Đội xử lý xong mọi chuyện, trời đã tối đen.

Bầu trời u ám không biết từ lúc nào đã bắt đầu phiêu tuyết, từng bông tuyết rơi xuống mái hiên và nóc nhà.

Dương Chính Sơn khoác một chiếc áo choàng màu xám bước ra khỏi thư phòng, nhìn những bông tuyết rơi xuống, khẽ nói: “Lại sắp đến năm mới rồi!”

Thời gian trôi qua không biết bất giác đã vào tháng chạp, tính ra thì hắn đã đến thế giới này hơn ba năm rồi.

Ba năm rồi! Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, vẻ mặt có chút bất lực.

Hắn cảm thấy như mình đã đến thế giới này rất lâu rồi.

Có lẽ là vì chòm râu của hắn mọc quá nhanh.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang nghĩ xem có nên cắt bớt chòm râu không thì Chu Nhân đã đến gần.

“Đại nhân, Từ Vạn Phúc muốn gặp ngài!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Ta tưởng hắn sẽ chống cự đến cùng, xem ra là ta đã đánh giá cao hắn rồi!”

Chu Nhân im lặng, bây giờ hắn vô cùng kính sợ Dương Chính Sơn, đứng trước mặt Dương Chính Sơn hắn đều run rẩy.

“Đi thôi, vậy thì đi gặp hắn!”

Rất nhanh, Dương Chính Sơn đã đến ngục giam, gặp Từ Vạn Phúc.

Thấy hắn đến, Từ Vạn Phúc lộ vẻ mặt phức tạp.

“Dương Chính Sơn!”

Ngục giam rất đơn sơ, ngoài đồng rơm đầy đất thì không còn gì khác.

Mà lúc này Từ Vạn Phúc trông rất thảm hại, hai cánh tay của hắn đều đã bị chặt, ngay cả việc ăn uống cũng thành vấn đề, còn những thứ khác thì càng không cần phải nói.

Chu Nhân rất biết ý, Dương Chính Sơn vừa vào ngục giam, hắn đã mang một chiếc ghế đến đặt sau lưng Dương Chính Sơn.

“Ngươi ra ngoài trước đi!”

Dương Chính Sơn đuổi Chu Nhân ra ngoài.

Đợi Chu Nhân đi rồi, Dương Chính Sơn ngồi trên ghế nhìn Từ Vạn Phúc đang nằm sấp dưới đất, hỏi: “Ngươi muốn nói gì với bản quan?”

Từ Vạn Phúc im lặng hồi lâu: “Ta không muốn chết!”

“Ngươi đã không còn đường sống, thông địch bán nước, bản quan không cứu được ngươi!” Dương Chính Sơn nói.

Nghe vậy, Từ Vạn Phúc ngẩng phắt đầu lên: “Ngươi~”

Hắn muốn hỏi Dương Chính Sơn làm sao biết được, lại biết những gì.

Nhưng Dương Chính Sơn đã ngắt lời hắn: “Ngươi sẽ không thật sự cho rằng bản quan chỉ vì hắn chiếm giữ Thủ bị doanh mới ra tay với ngươi chứ!”

“Nếu ngươi chỉ chiếm giữ Thủ bị doanh, bản quan cũng sẽ đối phó với ngươi nhưng sẽ không giết chết ngươi.”

Mặt Từ Vạn Phúc tái nhợt, cuối cùng hắn cũng biết mình sai ở đâu.

Hắn vẫn luôn cho rằng Dương Chính Sơn chỉ muốn tranh quyền với hắn, căn bản không ngờ Dương Chính Sơn lại có thể là vì chuyện buôn lậu.

“Người đừng nên chờ may mắn nữa, đến giờ này không ai cứu được người, ngay cả người đứng sau người cũng không làm được!”

Dương Chính Sơn bình tĩnh nói: “Nhưng ta đoán bọn họ không những không cứu người, mà rất có thể hiện đang bàn bạc xem nên giết người diệt khẩu như thế nào!”

Mặt Từ Vạn Phúc càng trắng hơn.

“Người có muốn nói gì với ta không? Ví dụ như người đứng sau người là ai? Có phải là Hắc Nhai trại không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Hắc Nhai trại?” Từ Vạn Phúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoang mang.

“Không phải Hắc Nhai trại!” Dương Chính Sơn cũng ngạc nhiên.

Vệ Sâm đã nói, những người này đều có liên quan đến Hắc Nhai trại nhưng nhìn vẻ mặt của Từ Vạn Phúc thì dường như hẳn ta không biết gì về sự tồn tại của Hắc Nhai trại.

Từ Vạn Phúc cúi đầu, sắc mặt trầm ngâm, hồi lâu mới nói: “Ta không biết có phải là Hắc Nhai trại không, người liên lạc với ta chỉ có một người, hẳn tự xưng là tiên sinh.”

“Ồ? Vậy người phụ trách việc gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tào Hàm phụ trách việc lấy cơ điều động lương thảo để che giấu dấu vết hàng hóa, ta phụ trách việc vận chuyển hàng hóa ra vào thành.” Lần này Từ Vạn Phúc không do dự, nói rất dứt khoát.

“Vậy người vận chuyển hàng hóa là ai?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Tiên sinh không cho bọn ta hỏi nhiều nhưng ta biết đó là Lương gia ở Tĩnh An.” Từ Vạn Phúc nói.

Dương Chính Sơn có chút tò mò: “Tại sao người lại làm việc cho tiên sinh đó?”

Chương 260: Câu cá (2)

“Vì bạc!” Từ Vạn Phúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên đờ đẫn.

“Chỉ vì bạc?” Dương Chính Sơn càng ngạc nhiên hơn.

“Ban đầu là vì bạc.” Từ Vạn Phúc nói.

Dương Chính Sơn bưng tỉnh, ban đầu là vì bạc, sau đó phát hiện mình đã lên thuyền giặc, chỉ có thể bị miễn cưỡng nghe theo sự sắp xếp.

“Người không biết thân phận của tiên sinh đó?”

“Không biết!” Từ Vạn Phúc nói.

Ngay lúc này, Vệ Sầm xuất hiện bên ngoài ngục giam, nhẹ giọng nói: “Tiên sinh đó chính là sư gia của Hắc Nhai trại, Dịch Thiện.”

Từ Vạn Phúc nghiêng đầu nhìn hắn: “Người là ai?”

“Bách hộ Trần Bắc ti thuộc Bí Vũ vệ, Vệ Sầm.”

Từ Vạn Phúc hoàn toàn tuyệt vọng, cả người đều sụp đổ.

Bí Vũ vệ đã đến, hắn thực sự không còn hy vọng gì nữa.

Dương Chính Sơn có chút thất vọng nhìn Từ Vạn Phúc, hắn vốn tưởng rằng Từ Vạn Phúc sẽ biết chút gì đó, không ngờ tên này lại có thể ngay cả Hắc Nhai trại cũng không biết.

Nhìn Từ Vạn Phúc suy sụp, Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, đứng dậy bước ra khỏi ngục giam.

Đợi khi bọn họ đi xa khỏi ngục giam, Vệ Sầm không nhịn được lên tiếng: “Đêm nay bọn chúng có thể sẽ giết người diệt

khẩu!”

Dù Từ Vạn Phúc biết không nhiều nhưng dù sao hắn cũng biết sự tồn tại của Dịch Thiện, để tránh bại lộ thân phận, Dịch Thiện chắc chắn sẽ không giữ hắn lại.

Dương Chính Sơn dừng bước, quay đầu nhìn lại ngục giam, nói: “Khả năng của người hắn là rất giỏi trong việc truy tung chứ!”

“Đương nhiên!” Vệ Sâm nói.

“Vậy thì thuận theo dấu vết mà lần theo, xem có thể phát hiện ra điều gì mới không?”

Từ Vạn Phúc đã vô dụng rồi, giữ lại cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng tận dụng hắn, để hắn phát huy chút nhiệt cuối cùng, biết đâu còn có thể dẫn dụ ra một con cá lớn.

Hơn nữa chỉ khi Từ Vạn Phúc chết, đối phương mới có thể thả lỏng cảnh giác, như vậy có lẽ sẽ có lợi hơn cho bọn họ trong việc bắt được điểm yếu của đối phương.

Vệ Sâm đương nhiên sẽ không phản đối điều này, hắn cũng muốn xem Từ Vạn Phúc có thể dẫn dụ được những ai.

...

Tuyết càng rơi càng lớn, mây đen che khuất ánh trăng, thiên địa chìm trong một màu đen kịt.

Trong đêm khuya, thành An Nguyên giống như đang ở trong vực sâu vậy, hầu như không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào.

Trong Thủ bị quan sảnh yên tĩnh, chỉ có hai chiếc đèn lồng trước cổng tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Vút một tiếng động nhỏ vô cùng vang lên, một bóng đen lén vào quan sảnh.

Lúc này, nha dịch và binh lính phụ trách canh gác đã sớm trốn trong phòng ngủ say sưa, căn bản không phát hiện ra có người lên vào.

Bóng đen lóe lên, trong chốc lát đã đến bên ngoài ngục giam.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, hắn đã vào trong ngục giam.

Từ Vạn Phúc đang nằm co ro trong đồng rơm run rẩy dường như phát hiện ra có động tĩnh, đột nhiên mở bừng mắt.

Nhưng chưa kịp có động tác gì, một mùi hôi thối đã chặn ngang mũi hắn.

Hắn muốn kêu cứu nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Hắn muốn giãy giụa nhưng chỉ có thể đạp chân vô ích.

Rất nhanh, cơ thể hắn trở nên cứng đờ, hai mắt trợn trắng, không còn hơi thở.

Bóng đen đá vào đám cỏ dại trên mặt đất, lặng lẽ lui khỏi ngục giam, sau đó khóa ngục lại rồi rời đi.

Ngay sau khi hắn rời đi, bên ngoài quan sảnh có mấy bóng đen lặng lẽ đi theo.

Cùng lúc đó, Dương Chính Sơn và Vệ Sâm đi ra từ phía bên kia ngục giam.

“Chết hắn rồi chứ?”

“Chết hắn rồi.” Vệ Sâm gật đầu.

“Có thể nhìn ra người đó là ai không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Từ hành động của bóng đen vừa rời, có thể thấy tu vi của hắn hắn là ở Hậu Thiên tầng năm trở lên, thậm chí còn cao

hơn một chút.

Hơn nữa hấn cực kỳ giỏi khinh công, còn giỏi hơn cả Vệ Sầm.

Khinh công, Dương Chính Sơn cũng từng luyện nhưng không giỏi lắm, hấn vẫn luyện những chiêu thức và công pháp chủ yếu dùng để chiến đấu trên chiến trường.

Với hấn, khinh công không có tác dụng mấy.

“Hầu Tuấn, tam trại chủ của Hắc Nhai trại.” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn hấn: “Người cũng có thể nhìn ra được à!”

Vừa rồi hấn chỉ hỏi đại, căn bản không nghĩ Vệ Sầm lại biết người đến là ai.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Vệ Sầm thoáng nở một nụ cười không dễ nhận ra: “Trong Hắc Nhai trại chỉ có bốn người có tu vi Hậu Thiên tầng năm trở lên, lần lượt là đại trại chủ Vinh Thiên Quân đạt Hậu Thiên tầng bảy, nhị trại chủ Trịnh Thất Dao đạt Hậu Thiên tầng sáu, tam trại chủ Hầu Tuấn đạt Hậu Thiên tầng năm, còn có sư gia Dịch Thiện cũng là Hậu Thiên tầng năm.”

“Trong số đó, chỉ có Hầu Tuấn là có khinh công như vậy.”

Dương Chính Sơn sững người, đúng vậy, nếu có thể xác định đối phương là người của Hắc Nhai trại, vậy thì suy đoán ra là ai cũng rất dễ dàng.

Đây chính là chênh lệch do sự nắm giữ thông tin, Dương Chính Sơn không hiểu rõ tình hình của Hắc Nhai trại, đương nhiên không nhìn ra được là ai nhưng Vệ Sầm đã sớm tìm hiểu rõ ràng về Hắc Nhai trại.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, trong đêm khuya tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng va chạm leng keng.

Hai người nhìn nhau, sắc mặt đều thay đổi.

“Có chuyện rồi?”

Dương Chính Sơn cau mày.

Rõ ràng đó là tiếng đánh nhau, nghe có vẻ không xa quan sảnh.

Sắc mặt Vệ Sầm có chút âm trầm, hắn nhảy vọt lên, từ trên mái nhà bay vút đi theo tiếng động.

Dương Chính Sơn có chút hâm mộ nhìn theo bóng lưng của Vệ Sầm, khinh công này của hắn thực sự không sánh bằng.

Chương 261: Bản quan hành sự ngay thẳng đoan chính, sao có thể là tên hái hoa!

Hắn cũng có thể nhảy lên, cũng có thể bay vút trên mái nhà nhưng hắn không thể làm được như vậy mà không để lại dấu vết trên tuyết.

Ước chừng chỉ cần hắn đạp một cước xuống, sẽ vỡ nát mấy viên ngói.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn chỉ có thể nhảy tường ra ngoài, chạy dọc theo phố xá đuổi theo.

Xung quanh tối đen như mực, dù thị lực của Dương Chính Sơn hơn người thường rất nhiều, cũng chỉ có thể nhìn rõ tình hình xung quanh trong phạm vi vài mét, xa hơn mười mét chỉ thấy lờ mờ, căn bản không nhìn rõ.

Nhưng tiếng đánh nhau đã chỉ rõ phương hướng cho hắn, rất nhanh hắn đã đến nơi có tiếng đánh nhau.

“Đại nhân!”

Chưa kịp để hắn tiến lại gần, Vệ Sâm đã kéo hắn vào một con hẻm nhỏ khuất tầm nhìn.

“Ồ đằng kia!”

Dương Chính Sơn núp trong hẻm, ngẩng đầu nhìn lên mái nhà không xa.

Chỉ thấy hai bóng đen quần lầy nhau, thỉnh thoảng phát ra tia lửa va chạm của binh khí, ánh sáng quá tối, căn bản không

nhìn rõ động tác giao thủ của hai người.

“Đó là một kiếm khách?” Dương Chính Sơn mơ hồ có thể nhìn thấy một người sử dụng trường kiếm.

“Ừm, người dùng dao găm ngắn kia hẳn là Hầu Tuấn nhưng người dùng kiếm kia thì ta không biết là ai.” Vệ Sâm nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu.

“Người của người đâu?” Dương Chính Sơn cau mày.

“Đều núp hết rồi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, không có động tác gì khác, chỉ lặng lẽ quan sát.

Ban đầu bọn họ muốn lần theo dấu vết xem có thể câu được con cá lớn hay không nhưng không ngờ nửa đường lại có thể xuất hiện một kẻ phá đám.

Hơn nữa xem ra, thực lực của kẻ phá đám này còn hơn xa Hầu Tuấn, ép Hầu Tuấn không thể nhúc nhích, Hầu Tuấn đã muốn chạy trốn mấy lần nhưng đều không thành công.

Nhưng nếu Hầu Tuấn bị kẻ phá đám này bắt được, chẳng phải bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội vô ích ư?

Dương Chính Sơn cau mày, trong lòng cân nhắc xem có nên giúp Hầu Tuấn một tay hay không.

Đồng thời hắn cũng tò mò không biết kiếm khách này là ai.

Xem chiêu thức thì rõ ràng là võ giả giang hồ.

Hắn ra tay liệu có khiến Hầu Tuấn cảnh giác không?

Ngay khi Dương Chính Sơn còn đang do dự, lại có một tiếng xé gió vang lên, vù một cái, một bóng người gia nhập vào cuộc chiến.

Dương Chính Sơn nheo mắt lại.

Thật sự có cá lớn? Người xuất hiện này đang giúp Hầu Tuấn, hắn vừa ra tay đã chặn trước mặt Hầu Tuấn, đẩy lui kiếm khách.

Người này cầm song đao, thân hình như quỷ mị không ngừng di chuyển, thực lực mạnh mẽ, tốc độ nhanh nhẹn, lại có thể ép cho kiếm khách liên tục lùi lại.

“Người này là ai?”

Song đao, loại binh khí này hắn là không có nhiều người sử dụng.

Chiến trường chắc chắn sẽ không dùng loại binh khí phức tạp như vậy, trong số mười tám loại binh khí của võ giả giang hồ thì đều có thể sử dụng nhưng song đao không phải là binh khí phổ biến.

Song đao không phải là cầm hai thanh đao là có thể gọi là song đao, võ giả sử dụng binh khí nào là do tu luyện công pháp nào.

Ví dụ như Dương gia tu luyện đều là thương pháp tổ truyền, cho nên mọi người đều sử dụng thương. Bọn họ cũng có thể tu luyện các loại binh khí khác nhưng chắc chắn không thuận tay bằng thương.

Sử dụng song đao thì có nghĩa là phải tu luyện đao pháp phù hợp với song đao.

Công pháp phổ biến có nghĩa là đại chúng, tìm kiếm công pháp tương ứng cũng dễ dàng hơn.

Binh khí ít phổ biến thì có nghĩa là ít người cùng chí hướng, cũng rất khó tìm được công pháp phù hợp với mình để tham khảo hoặc tu luyện.

Loại binh khí như song đao chắc chắn ít thấy hơn nhiều so với các loại binh khí như đao, thương, kiếm, kích.

Mà cao thủ sử dụng song đao hần là dễ nhận biết hơn, bởi vì người tu luyện song đao ít, người có tên có họ càng ít.

Nhưng Vệ Sầm lại lắc đầu, nói: “Không biết!”

Dương Chính Sơn không hề thất vọng vì Vệ Sầm không biết, ngược lại mắt hần sáng lên, trong lòng tràn đầy sự vui mừng.

Vệ Sầm không biết thì có nghĩa là võ giả sử dụng song đao này là người mà Bí Vũ vệ chưa điều tra ra.

Cũng có nghĩa là bọn họ đã tìm được một manh mối mới.

“Người theo dõi hần, ta cứu kiếm khách kia xuống xem thử là ai!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, kiếm khách kia đã chống đỡ không nổi nữa, bị võ giả song đao đánh cho liên tục lùi lại, sắp bị chém chết ngay tại chỗ.

Nói xong một câu, Dương Chính Sơn nhảy vọt lên, lao thẳng về phía nơi đang giao đấu.

Khinh công của hần không tốt nhưng không có nghĩa là tốc độ của hần không nhanh.

Dương Chính Sơn chạy hết tốc lực tuyệt đối không chậm hơn tốc độ của Hồng Vân.

Chỉ trong chớp mắt, Dương Chính Sơn đã lao đến gần hai người, ngay sau đó Dương Chính Sơn vung tay áo.

Một trận tiếng leng keng giòn giã lao về phía võ giả song đao, đồng thời Dương Chính Sơn xoay người, túm lấy vai kiếm khách rồi phi thẳng về hướng ngược lại với Thủ bị quan sát.

Còn võ giả song đao thì liên tục lùi lại khi tiếng leng keng vang lên, căn bản không kịp ngăn cản Dương Chính Sơn.

Tiếng leng keng giòn giã này không phải là thứ gì không liên quan, mà là từng đồng tiền, cũng có thể gọi là phi tiêu tiền.

Cái gọi phi tiêu tiền chính là dùng đồng tiền mài nhẵn mép để làm thành, có thể dùng làm ám khí.

Loại phi tiêu này dễ chế tạo, có thể mang theo số lượng lớn, lại sử dụng rất kín đáo, là ám khí phổ biến nhất trong giang hồ.

Chương 262: Bản quan hành sự ngay thẳng đoạn chính, sao có thể là tên hái hoa! (2)

Khi Dương Chính Sơn tu luyện Thiên Cơ thủ thường dùng đồng tiền để luyện tập, cho nên trong không gian linh tuyến của hắn có rất nhiều đồng tiền nhưng hắn chỉ dùng những đồng tiền này để luyện tập thủ pháp Thiên Cơ thủ, chứ không mài thành phi tiêu tiền.

Nhưng cho dù không mài thành phi tiêu tiền, với lực lượng của Dương Chính Sơn, thứ này ném vào người cũng rất đau.

Hơn trăm đồng tiền ném ra, tiếng leng keng vang lên, cho dù không ném trúng người cũng có thể dọa người ta giật mình.

Chiêu thức này được Dương Chính Sơn đặt tên là dùng tiền ném người.

Ừm, đây chính là dùng tiền ném người thực sự.

Võ giả song đao né tránh rất nhanh nhưng không chịu nổi đồng tiền quá nhiều, một mảng lớn đồng tiền ném xuống, hắn vẫn bị trúng mấy đồng, không bị thương quá nặng nhưng cũng đủ khiến hắn vô cùng tức giận.

“Chết tiệt!”

Hắn thảm máng một tiếng, đáng tiếc lúc này xung quanh tối đen như mực, hắn đã không tìm thấy bóng dáng của Dương Chính Sơn và kiếm khách kia nữa, chỉ có thể tức giận quay người nói với Hầu Tuấn một tiếng “đi” rồi rời đi.

Mà sau khi bọn họ rời đi, mấy cái đuôi nhỏ lặng lẽ đi theo từ đầu đường cuối ngõ.

Người của Vệ Sầm đều là tinh nhuệ của Bí Vũ vệ, mặc dù thực lực của bọn họ không mạnh lắm nhưng đều cực kỳ giỏi truy tung.

Cho dù là trong đêm tối thân thủ không thấy năm ngón tay, bọn họ vẫn có thể dựa vào dấu vết trên tuyết mà bám sát Hầu Tuấn và võ giả song đao.

Còn bên kia, Dương Chính Sơn túm lấy kiếm khách chạy nhanh trong ngõ hẻm.

“Người bị thương rồi!”

Liên tiếp băng qua bốn năm con ngõ, Dương Chính Sơn đột nhiên dừng lại, hỏi.

Hắn cảm thấy tay mình dính dính, rõ ràng là dính máu.

Kiếm khách rên lên: “Người túm trúng vết thương của ta!”

Dương Chính Sơn sửng sốt, sau đó cười trừ thu tay lại.

Tội lỗi tội lỗi.

Vừa rồi hắn túm khá chặt nhưng kiếm khách này lại rất nhẫn nại, mãi đến bây giờ mới lên tiếng.

Không đúng!

Đột nhiên Dương Chính Sơn kinh ngạc hỏi: “Người là nữ nhân!”

Người trước mặt mặc một bộ đồ bó màu đen, khuôn mặt cũng được vải đen quấn chặt, chỉ để lộ đôi mắt ở bên ngoài.

Nếu nàng không lên tiếng, Dương Chính Sơn căn bản không nhìn ra nàng là nữ nhân.

Nhưng kiếm khách không trả lời hắn, mà thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã gục xuống đất, tựa như đã hôn mê bất tỉnh.

Dương Chính Sơn không nói nên lời.

Hắn không ngờ rằng Trình Giáo Kim (tướng quân Trung Quốc thời nhà Đường) xuất hiện giữa đường này lại có thể là một nữ nhân.

Nữ nhân thì nữ nhân, chỉ mong người này đừng giống như Trình Giáo Kim.

“Này, tỉnh lại đi!” Dương Chính Sơn đưa tay chọc chọc nữ nhân trên mặt đất nhưng nàng ta không có phản ứng gì.

“Không phải chết rồi chứ!”

Hắn đưa tay bắt mạch cho nàng, mạch đập vẫn còn, người vẫn chưa chết nhưng đã hôn mê bất tỉnh.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn xung quanh, trời lạnh giá thế này, hắn không thể bỏ nàng ở đây được.

Do dự một chút, Dương Chính Sơn đành bế nữ nhân này lên, lén lút đi về hướng Thủ bị quan sảnh.

Nhưng đi được một lúc, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cảm giác này sao bất ổn thế?”

“Làm ta giống như người xấu tốt vậy.”

“Nửa đêm nửa hôm bế một nữ nhân, đây là việc mà kẻ hái hoa hay làm!”

“Phỉ phui, bản quan hành sự ngay thẳng, sao có thể là kẻ hái hoa!”

Hắn cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, chỉ nhìn đôi mày đôi mắt thì nữ nhân này có vẻ rất xinh đẹp, tuổi tác cũng không lớn lắm.

“Cùng lắm bản quan chỉ là nhật xác mà thôi!”

Trong lúc suy nghĩ lung tung, hắn đã trở về hậu viện của Thủ bị quan sảnh.

Dương Chính Sơn do dự một chút, cuối cùng không đưa nữ nhân này đến phòng khách, mà đưa về chính viện.

Không phải hắn muốn làm chuyện gì đó không thể miêu tả, mà là tình hình hiện tại rất đặc biệt, tốt nhất là không nên để lộ nữ nhân này.

Hơn nữa, hắn phải điều tra rõ thân phận lai lịch của nữ nhân này, tránh để nàng lại xuất hiện phá hỏng chuyện của bọn họ.

Đặt nữ nhân lên giường sưởi, Dương Chính Sơn do dự một chút, vẫn kéo tấm vải đen trên mặt nàng xuống.

“Là nàng ta!”

Nhìn thấy dung nhan thật của nữ nhân này, Dương Chính Sơn hơi kinh ngạc.

Hắn đã gặp nữ nhân này, chính là phụ nhân mà Dương Thừa Nghiệp đụng phải khi xuống cầu thang ở Phúc Vận lâu lần trước.

Nhưng hắn chỉ kinh ngạc một chút, cũng không để chuyện này trong lòng.

Chỉ là gặp nhau thoáng qua, hai người không có bất kỳ giao lưu nào, cũng không tính là quen biết.

Hắn vẫn quan tâm đến thân phận của nữ nhân này, muốn hỏi rõ nàng vì sao lại muốn giết Hầu Tuấn.

Nhưng trước đó, hắn phải chữa trị vết thương trên người nàng trước, ít nhất cũng phải đợi nàng tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn bắt đầu kiểm tra vết thương trên người nàng.

Vết thương không quá nặng, chỉ có hai vết thương nhẹ, một ở vai, một ở đùi.

Vết thương như vậy chắc chắn không thể khiến nàng hôn mê, máu ở vết thương có màu đen, đây là dấu hiệu trúng độc.

Võ giả giang hồ có điểm không tốt là dùng mọi thủ đoạn, thường xuyên tẩm độc lên binh khí của mình, không có chút võ đức nào.

Nhưng vấn đề ở đây là Dương Chính Sơn không biết giải độc.

Bất đắc dĩ, Dương Chính Sơn đành phải cho nữ nhân này uống một bát nước linh tuyền, sau đó chờ Vệ Sầm trở về.

Hắn không phải chờ quá lâu, Vệ Sầm đã quay lại.

“Thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi trước về tình hình của Hầu Tuấn và võ giả song đao.

Chương 263: Bản quan hành sự ngay thẳng đoan chính, sao có thể là tên hái hoa! (3)

“Bọn chúng ẩn núp trong một tiểu viện ở Tây thành, để tránh đánh rần động cỏ, ta không truy tra tiếp, chỉ cho người theo dõi xung quanh!” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó lấy một chiếc khăn tay, đưa cho Vệ Sầm và hỏi: “Xem thử, đây là loại độc gì, có thể giải được không?”

Trên khăn tay có vết máu của nữ nhân, có màu đen.

Vệ Sầm cầm khăn tay lên ngửi ngửi: “Mê hồn tán, có thể giải!”

Nói xong, hắn liền lấy một lọ sứ từ thắt lưng ra, đưa cho Dương Chính Sơn.

“Đây là thuốc giải à?” Dương Chính Sơn vô cùng kinh ngạc.

“Mê hồn tán, loại độc được phổ biến nhất trong giang hồ, một khi dính vào, chỉ trong chốc lát sẽ khiến người ta hôn mê, loại độc được này không lấy mạng người nhưng nếu không uống thuốc giải kịp thời, sẽ mãi mãi hôn mê.”

“Khi đối mặt với những người còn có thể lợi dụng, chúng ta thường dùng loại độc được này!”

Vệ Sầm giải thích.

Được! Võ giả giang hồ không có võ đức, Bí Vũ vệ các người càng không có võ đức hơn cả võ giả giang hồ.

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì nữa, cầm thuốc giải trở về phòng.

Cho nữ tử uống thuốc giải, lại băng bó vết thương trên người nàng, sau đó ngồi bên cạnh giả vờ ngủ.

Tây thành, một tiểu viện tối tăm.

Ánh nến to bằng hạt đậu lay động, xua tan một chút bóng tối trong phòng.

Dịch Thiện mặc một chiếc áo xanh đứng bên cạnh ngọn nến, sắc mặt đăm chiêu nhìn Hâu Tuấn ở đối diện.

“Có chuyện gì vậy?”

Lúc này, Hâu Tuấn đã thay bộ đồ đi đêm, ngực được băng bó bằng vải bông trắng, vết máu đỏ tươi nhuộm đỏ vải bông trắng.

“Là Úc Thanh Y!”

Hâu Tuấn ngoài ba mươi tuổi, người như tên, tướng mạo tuấn tú, dù vì vết thương mà sắc mặt tái nhợt, vẫn khiến hắn có vẻ đẹp yếu đuối.

“Úc Thanh Y!” Mắt Dịch Thiện lóe lên: “Sao nàng ta lại ở đây?”

Hâu Tuấn im lặng một lát mới nói: “Dạo này đại ca vẫn luôn đàn áp Thiên Thanh kiếm phái.”

Dịch Thiện sùng sốt.

Hắn là quân sư của Hắc Nhai trại, địa vị trong Hắc Nhai trại chỉ sau đại trại chủ Vinh Thiên Quân, ngay cả hai vị trại chủ Trịnh Thất Dao và Hâu Tuấn cũng không sánh bằng hắn.

Bấy lâu nay, hắn vẫn luôn bày mưu tính kế cho Vinh Thiên Quân, những năm gần đây Hắc Nhai trại có thể không ngừng lớn mạnh cũng là nhờ mưu kế của hắn.

Nhưng việc Hắc Nhai trại đàn áp Thiên Thanh kiếm phái thì hắn lại không hề hay biết.

“Tại sao lại đàn áp Thiên Thanh kiếm phái?”

Nhưng vừa hỏi ra câu này, hắn đã nghĩ ra đáp án.

Tại sao ư? Đáp án cho câu hỏi này có quá nhiều.

Hắc Nhai trại và Thiên Thanh kiếm phái đều là môn phái giang hồ ở khu vực Liêu Đông, giữa hai bên vốn là đối thủ cạnh tranh tự nhiên.

Mà tranh đấu giữa các môn phái giang hồ cũng chỉ vì lợi ích.

Liêu Đông chỉ có chừng ấy, không thể chứa nổi hai môn phái giang hồ hùng mạnh.

Vì vậy, việc Hắc Nhai trại đàn áp Thiên Thanh kiếm phái vốn là chuyện hợp tình hợp lý.

Ngoài ra, Hắc Nhai trại từ lâu đã muốn thôn tính Thiên Thanh kiếm phái, chỉ là thực lực của Thiên Thanh kiếm phái không yếu, bọn họ vẫn chưa tìm được cơ hội mà thôi.

Cũng có thể là vì chương môn Thiên Thanh kiếm phái Úc Thanh Y, Úc Thanh Y này rất có danh tiếng trong giới giang hồ khu vực Liêu Đông.

Mười năm trước, Úc Thanh Y đã được mệnh danh là thiên tài số một Liêu Đông, năm mười tám tuổi đã là võ giả Hậu Thiên, lại luyện thành tuyệt kỹ Thiên Thanh kiếm, trong thế hệ trẻ không ai địch nổi.

Ngoài ra, Úc Thanh Y còn được mệnh danh là nữ hiệp số một và mỹ nhân số một Liêu Đông.

Năm đó, đại trại chủ Hắc Nhai trại Vinh Thiên Quân muốn cưới Úc Thanh Y về nhà, không phải chính hắc cưới, mà là để nhi tử của hắc cưới.

Lợi ích khi cưới Úc Thanh Y thì không cần phải nói nhiều, chỉ riêng tư chất võ đạo của Úc Thanh Y cũng có thể chống đỡ cho Hắc Nhai trại không suy yếu trong hàng chục năm, Vinh Thiên Quân tính toán rất hay, đáng tiếc Thiên Thanh kiếm phái sao có thể nỡ lòng đem một mầm non tốt như vậy gả đi miễn phí.

Thiên Thanh kiếm phái từ chối Hắc Nhai trại, Úc Thanh Y cũng không muốn gả vào Hắc Nhai trại, hơn nữa để tránh sự quấy rầy của Hắc Nhai trại, Úc Thanh Y đã đính hôn với sư đệ đồng môn vào tháng thứ hai sau khi Hắc Nhai trại đề thân.

Nhưng Úc Thanh Y chưa kịp đợi đến ngày thành thân thì vị sư đệ đồng môn kia của nàng đã bị người ta giết chết.

Chuyện này năm đó đã gây ra một chấn động không nhỏ trong giới giang hồ, rất nhiều người giang hồ đều nói vị hôn phu của Úc Thanh Y là do người của Hắc Nhai trại giết, Thiên Thanh kiếm phái cũng nghi ngờ như vậy.

Chỉ là Thiên Thanh kiếm phái mãi không tìm được chứng cứ, Hắc Nhai trại cũng một mực không thừa nhận, thế là chuyện này cũng trở thành chuyện cũ.

Năm năm trước, chương môn Thiên Thanh kiếm phái qua đời, truyền lại vị trí chương môn cho Úc Thanh Y.

Nhưng Vinh Thiên Quân vẫn không từ bỏ, nhiều lần tuyên bố ra bên ngoài, nguyện để tiểu nhi tử của mình cưới Úc Thanh Y làm vợ.

Lúc đó, Úc Thanh Y đã hai mươi ba tuổi, còn tiểu nhi tử của hắn chỉ mới mười sáu tuổi.

Úc Thanh Y đương nhiên sẽ không đồng ý với Vinh Thiên Quân, sau khi từ chối nhiều lần, Vinh Thiên Quân liền bắt đầu đàn áp Thiên Thanh kiếm phái, ý đồ ép Úc Thanh Y phải khuất phục.

Những chuyện này Dịch Thiện đều biết, chỉ là hắn nhất thời không phản ứng kịp mà thôi.

Chương 264: Người làm nhục sự trong sạch của ta!

“Trại chủ đàn áp Thiên Thanh kiểm phái như thế nào?”
Dịch Thiện hỏi.

Hầu Tuấn nói: “Chúng ta vẫn luôn cướp mỗi làm ăn của Thiên Thanh kiểm phái!”

“Ở châu An Nguyên?” Sắc mặt Dịch Thiện trở nên khó coi.

“Ừm!” hầu Tuấn gật đầu.

“Chết tiệt, chẳng lẽ trại chủ không biết châu An Nguyên không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào sao?”

Dịch Thiện có chút tức giận mắng.

Đàn áp Thiên Thanh kiểm phái, hẳn không phản đối nhưng đàn áp Thiên Thanh kiểm phái ở châu An Nguyên thì đã chạm đến giới hạn của hắn.

Châu An Nguyên có quá nhiều bí mật, là những bí mật mà bọn họ tuyệt đối không được để lộ.

Nhưng Vinh Thiên Quân lại gây chuyện ở châu An Nguyên, lỡ như để Thiên Thanh kiểm phái phát hiện ra điều gì thì rất có thể sẽ khiến toàn bộ Hắc Nhai trại rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lúc này Dịch Thiện còn chưa biết bọn họ đã bị Bí Vũ vệ để mắt tới, nếu không hẳn chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà tức giận.

Hầu Tuấn im lặng không nói, chuyện này hẳn không có quyền lên tiếng, Vinh Thiên Quân là một người vô cùng bá

đạo, quyết định của hấn, ngoài Dịch Thiện ra, những người khác căn bản không khuyên nhủ được.

Dịch Thiện thấy hấn không nói gì, một mình tức giận cũng chẳng có ý nghĩa, bèn dần dần bình tĩnh lại.

“Lý Hách có nói người ra tay cuối cùng là ai không?” Dịch Thiện nghĩ đến người đã cứu Úc Thanh Y lúc cuối, liền hỏi.

“Lý Hách đại nhân không rõ người đó là ai, người đó chỉ rải một nắm tiền đồng, căn bản không ra chiêu!” Hầu Tuấn nói.

“Thủ bị quan sảnh thì sao? Có động tĩnh gì không?”

“Không có, cho đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì!”

Dịch Thiện hơi thở phào nhẹ nhõm: “Tra, tìm ra Úc Thanh Y và người bí ẩn kia, ngoài ra theo dõi chặt Thủ bị quan sảnh, chúng ta không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa!”

Lúc này hấn cũng không quan tâm đến những chuyện khác, so với Thiên Thanh kiếm phái thì Dương Chính Sơn, vị thủ bị này hiển nhiên quan trọng hơn nhiều.

Việc cấp bách nhất hiện tại, hấn phải kéo Dương Chính Sơn về phe mình trước, nếu không ở châu thành An Nguyên này, bọn họ làm gì cũng sẽ bị trói tay trói chân.

...

Dương Chính Sơn đợi cả một đêm, đến gần sáng, Úc Thanh Y mới tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy, Úc Thanh Y đẩy về mơ hồ và nghi hoặc, nàng nhìn căn phòng xa lạ, ngẩn người một lúc, mới đột nhiên tỉnh ngộ, lật người ngồi dậy khỏi hỏa kháng, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đừng căng thẳng, nơi này rất an toàn!”

Ngay lúc này, giọng nói của Dương Chính Sơn từ đầu bên kia hỏa kháng truyền đến.

Úc Thanh Y cảnh giác nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Dương Chính Sơn mặc một chiếc áo dài màu xanh dựa vào tường hỏa giả vờ ngủ.

“Là người!” Úc Thanh Y lập tức nhận ra Dương Chính Sơn, dù sao trước đó nàng đã tra xét thân phận của Dương Chính Sơn, ấn tượng của nàng về Dương Chính Sơn sâu sắc hơn nhiều so với ấn tượng của Dương Chính Sơn về nàng.

“Đây là đâu?” Úc Thanh Y tiếp tục hỏi.

“Phòng ngủ của ta!” Dương Chính Sơn mở mắt, nói.

“Phòng ngủ của người!” Úc Thanh Y đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại: “Đây là Thủ bị nha môn!”

Dương Chính Sơn nhướng mày: “Người biết ta là ai ư?”

Hắn chỉ nói đây là phòng ngủ, đối phương lại có thể biết đây là Thủ bị nha môn, hiển nhiên đối phương biết thân phận của hắn.

Úc Thanh Y rơi vào im lặng, Dương Chính Sơn cũng không vội, yên lặng chờ nàng phản ứng.

Lúc này trong đầu Úc Thanh Y là một mớ hỗn loạn.

Nàng chặn giết Hầu Tuấn nhưng lại dẫn dụ đến một võ giả mạnh mẽ, sau đó nàng bị thương lại được người cứu đi, tiếp theo nàng hôn mê, cuối cùng nàng xuất hiện ở đây.

Rốt cuộc, nàng cũng sắp xếp lại được đầu đuôi sự việc nhưng đột nhiên sắc mặt nàng thay đổi, có chút hoảng loạn nhìn quần áo của mình.

“Người là tên vô liêm sỉ!”

Dương Chính Sơn ngẩn người, sao ta lại thành tên vô liêm sỉ rồi?

“Ý ngươi là gì?”

“Ngươi đã nhìn thân thể của ta!” Úc Thanh Y nhìn vết thương được băng bó trên người.

“Chết tiệt, ngươi đừng có vu không bản quan, cẩn thận bản quan cáo ngươi tội vu khống!”

Dương Chính Sơn cũng nóng nảy.

Đây là sự vụ không trắng trợn.

Hắn đúng là đã giúp nữ nhân này băng bó vết thương nhưng vết thương đó hoặc là ở trên vai, hoặc là ở trên chân, căn bản không hề gần chỗ quan trọng, đây làm sao tính là nhìn thân thể của nàng.

“Ngươi!” Úc Thanh Y chỉ vào vai mình.

Băng bó tự nhiên phải cởi bỏ vải rách, Dương Chính Sơn không hề cởi quần áo của nàng, chỉ xé một phần nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ lộ ra vai mà thôi.

Nhưng trong mắt Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn chính là đã nhìn thân thể của nàng.

“Ngươi làm nhục sự trong sạch của ta!” Úc Thanh Y đầy bụng tức giận, căn bản không nghĩ đến việc Dương Chính Sơn đã cứu nàng.

Dương Chính Sơn có chút đau đầu, hình như hắn đã bỏ qua phong tục nơi đây.

Nam nữ thụ thụ bất thân.

Nam nữ xa lạ đứng nói chuyện với nhau vài câu, cũng sẽ bị người ta nói ra nói vào, huống chi là nam nữ ở chung một phòng, còn băng bó vết thương.

Có câu nói nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, điểm này cũng không sai, người giang hồ quả thực phải phóng khoáng hơn một chút nhưng cũng phải xem đối tượng là ai, hiển nhiên nữ nhân trước mắt là một nữ nhân bảo thủ.

Chuyện này nghe có vẻ khó tin nhưng lại phù hợp với phong tục nơi đây.

Chỉ ôm một cái cũng coi như là ước định chung thân, mà hấn không những ôm nữ nhân này, còn nhìn thấy vai và đùi của nữ nhân này! Chết tiệt! Lão tử nhưng một chút hời cũng không chiếm được.

Chương 265: Người làm nhục sự trong sạch của ta! (2)

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn có chút chột dạ.

Trước đó hẳn thật sự không có những ý nghĩ lung tung đó nhưng bằng bó vết thương thể nào cũng phải va chạm chứ.

Khụ khụ~~

Úc Thanh Y mặt lạnh nhìn Dương Chính Sơn, trong mắt tràn đầy sát khí.

Còn Dương Chính Sơn thì nhíu mày, nữ nhân này hình như không hiểu rõ tình hình.

Xoẹt!

Trường thương chỉ thẳng vào Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn trầm giọng nói: “Người không hiểu rõ một chuyện, bây giờ ngươi là tù nhân!”

Hắn cứu nữ nhân này không phải vì lòng tốt, mục đích của hắn là muốn làm rõ thân phận của nữ nhân này, nguyên nhân nàng chặn giết Hầu Tuấn và nữ nhân này có biết gì không.

Phải biết rằng nữ nhân này suýt chút nữa đã phá hỏng kế hoạch của hắn, thật sự cho rằng hắn xuất phát từ lòng tốt mà cứu nàng ư? Nhìn mũi thương sắc bén, đồng tử trong mắt Úc Thanh Y đột nhiên co lại, tư duy rối cuộc cũng thoát khỏi sự hỗn loạn.

Nàng không phải là một nữ nhân không có đầu óc, vừa rồi nàng là vì vừa mới tỉnh lại, độc tố trong cơ thể chưa hoàn toàn giải trừ, lại thêm việc đột nhiên xuất hiện ở một hoàn cảnh mới, tư duy căn bản không phản ứng kịp, không hiểu rõ tình hình.

Bây giờ nhìn mũi thương gần trong gang tấc, đầu óc nàng lập tức tỉnh táo lại.

Dương Chính Sơn là quan, còn nàng là một võ giả giang hồ.

Hai bên tuy không phải là đối lập tự nhiên nhưng cũng không phải là cùng một phe, quan trọng hơn là trước đó nàng đã nhìn thấy Hầu Tuần đi ra từ Thủ bị quan sảnh.

“Ta!” Úc Thanh Y sắc mặt cứng đờ nhưng nàng rất nhanh đã phản ứng lại, đứng dậy hướng về phía Dương Chính Sơn bái lạy: “Dân phụ Úc Thanh Y bái kiến thủ bị đại nhân!”

“Úc Thanh Y!” Dương Chính Sơn nhìn nữ nhân này, trong lòng lại lâm bầm.

Dân phụ!

Có chồng rồi!

Tội lỗi tội lỗi, nếu như bị trượng phu của người ta biết được, có phải sẽ tìm đến cửa không? Không đúng! Ta cũng không có cảm sùng cho người ta, dựa vào đâu mà tìm ta! Huống chi, nữ nhân này bây giờ là tù nhân của hắn, có thả đi hay không còn là chuyện khác.

“Người là ai?” Dương Chính Sơn trong lòng nghĩ lung tung nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh hỏi.

“Dân phụ là chương môn của Thiên Thanh kiếm phái!” Úc Thanh Y nói.

Thiên Thanh kiếm phái!

Dương Chính Sơn đã nghe qua cái tên này, mặc dù hắn chưa từng lẫn lộn giang hồ nhưng cũng biết những môn phái giang hồ tương đối mạnh ở khu vực Liêu Đông.

Đương nhiên, hắn chỉ biết cái tên này, còn về việc môn phái này có bao nhiêu người, thực lực mạnh đến đâu thì hắn không hiểu rõ lắm.

“Vì sao phải chặn giết Hưu Tuấn?”

“Môn phái của ta với Hắc Nhai trại có chút ân oán!” Úc Thanh Y không nói quá chi tiết, loại chuyện này cũng không cần nói quá chi tiết.

Tranh đấu giang hồ thường chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt.

Đôi khi chỉ vì người nhìn ta không vừa mắt, hai bên đã đánh nhau một trận, nếu vì vậy mà có người bị thương vong thì ân oán đã kết thành.

Sau đó đánh đũa nhỏ, đến đũa lớn, đánh đũa lớn, lại đến đũa già hơn, vốn chỉ là lời qua tiếng lại, cuối cùng có thể biến thành cuộc chiến sống mái với nhau của hai môn phái.

Hiệp khách dùng võ phạm pháp, trong số các võ giả giang hồ có không ít người có tật xấu coi thường triều đình, coi thường luật pháp.

Cho nên rất nhiều võ giả giang hồ khi gặp quan lại, sẽ tự động đặt mình vào vai kẻ trộm, đối mặt với quan lại luôn có cảm giác chột dạ.

“Người đã theo dõi Hưu Tuấn từ đầu đến cuối!”

“Đúng vậy!”

“Bắt đầu theo dõi từ đâu?”

“Một tiểu viện ở Tây thành!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, xem ra Úc Thanh Y này đã sớm tìm được sào huyệt của Hắc Nhai trại, hẳn có đường đi của rắn, chuột có đường đi của chuột, võ giả giang hồ cũng có phong cách và phương pháp hành sự riêng, đôi khi phương pháp của họ còn hữu dụng hơn cả Thủ bị quan sảnh.

“Võ giả song đao xuất hiện cuối cùng là ai?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Dân phụ cũng không biết!” Úc Thanh Y đáp.

Nàng thật sự không biết, nếu biết thì nàng đã không lỗ mãng đi chặn giết Hầu Tuấn rồi.

Dương Chính Sơn cau mày, nữ nhân này cái gì cũng không biết, chỉ là có ân oán với Hắc Nhai trại mà thôi.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn thu hồi trường thương.

Vấn đề bây giờ là phải xử lý nữ nhân này như thế nào.

Giết? Có vẻ hơi tàn nhẫn!

Thả? Cũng không ổn, lỡ như nữ nhân này nói ra chuyện đêm qua, có thể khiến Hắc Nhai trại cảnh giác.

Giam lại trước đã!

Không thể giam ở tiền nha, tiền nha người đông miệng tạp, nếu truyền ra ngoài, Hắc Nhai trại cũng có khả năng phát hiện.

Vốn dĩ Thiên Thanh kiếm phái không hề có liên quan gì đến Thủ bị quan sảnh nhưng nếu Hắc Nhai trại biết Úc Thanh Y bị giam ở Thủ bị quan sảnh thì có thể đoán được người cứu Úc Thanh Y đêm qua có liên quan đến Thủ bị quan sảnh.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên giữ nữ nhân này lại đây thì hơn, ngoài người nhà họ Dương ra, người ngoài căn bản không thể đến đây, giữ nữ nhân này lại đây, có thể tránh được mọi nguy cơ bại lộ.

“Từ giờ trở đi, người chỉ được ở đây, không có lệnh của bản quan thì không được rời đi, nếu bản quan phát hiện người mất tích, bản quan sẽ đi tìm Thiên Thanh kiếm phái tính sổ!”

Chạy được hoà thượng, chạy không thoát miếu.

Úc Thanh Y có chút do dự, nàng ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn: “Dân phụ có thể viết thư cho bà vú bên cạnh không?”

Chương 266: Vị khách khiến người hiểu lầm

Thớt rơi xuống đầu, cá nằm trên thớt, lúc này Úc Thanh Y căn bản không dám từ chối yêu cầu của Dương Chính Sơn.

Nàng có thể không nghĩ cho bản thân nhưng nàng không thể không nghĩ cho Thiên Thanh kiếm phái.

“Không được!” Dương Chính Sơn không chút do dự từ chối.

Úc Thanh Y bất lực, chỉ có thể cúi đầu đáp: “Dân phụ tuân lệnh!”

Thấy nàng đã đồng ý, Dương Chính Sơn mới hài lòng gạt đầu.

“Người nghỉ ngơi một lát đi!”

Nói xong, hắn cầm thương đi ra khỏi phòng.

Lúc này trời đã sáng, những người hầu đã quét dọn tuyết đọng trong sân.

Tuyết rơi cả đêm, lớp tuyết dày hai tấc, khiến mọi thứ trong sân đều phủ một màu trắng xóa.

Dương Chính Sơn vừa bước ra khỏi phòng, Ngô Hải đã đứng ngoài cửa chờ sẵn.

“Bái kiến lão gia!” Ngô Hải chấp tay, bái kiến.

Dương Chính Sơn cười cười, phân phó: “Chuẩn bị một bộ quần áo đưa vào phòng, ngoài ra dọn dẹp phòng Tây, cho vị khách ở phòng Tây.”

“Đúng rồi, truyền lời xuống, bất kỳ chuyện gì về vị khách này cũng không được truyền ra ngoài.”

Ngô Hải hơi sửng sốt, khách? Khách từ đâu đến? Sao ta không biết? Hơn nữa còn ở trong chính viện?

“Lão gia, chuẩn bị quần áo như thế nào?”

Hắn đương nhiên sẽ không hỏi những vấn đề không nên hỏi.

“Người tìm một bà tử đến hầu hạ đi, cụ thể quần áo như thế nào, cứ xem yêu cầu của nàng ta!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Quần áo của Úc Thanh Y có khá nhiều chỗ rách, chắc chắn phải thay một bộ quần áo mới, hơn nữa nàng phải ở đây một thời gian, những thứ khác cũng phải chuẩn bị một ít, có một bà tử đi theo bên cạnh nàng cũng tiện.

Ngô Hải lập tức hiểu ra, vị khách ở đây là một nữ nhân, nếu không sẽ không để bà tử đến hầu hạ, mà nên tìm một tiểu tư.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt của Dương Chính Sơn, thấy sắc mặt của Dương Chính Sơn vẫn như thường, không nhìn được mở miệng hỏi: “Lão gia, có cần mua thêm vài người hầu không?”

Hắn hỏi như vậy không phải vì trong nhà thiếu người hầu, mà là vì trong nhà có thể sắp có thêm người, đương nhiên cần thêm vài người hầu để hầu hạ.

Người đã ở trong chính viện, ý tứ này không cần nói cũng hiểu.

Người như thế nào mới có thể ở trong chính viện, ngoài chủ mẫu ra, còn có thể là ai? Cho dù là thiếp thất, cũng không thể ở lâu dài trong chính viện.

Rõ ràng Ngô Hải đã nghĩ sai, còn Dương Chính Sơn căn bản không để ý đến điều này, hắn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy trong nhà có hơi ít người hầu.

Một viện tử lớn như vậy cần không ít người mới có thể quản lý được, hơn nữa bây giờ Dương Vân Yên và Khương Hách cũng ở trong nhà, mặc dù là nữ nhi đã gả đi nhưng chúng ta cũng không thể đối xử khác biệt, hơn nữa Dương Vân Yên bây giờ lại có thai, người hầu cần phải chuẩn bị thì chắc chắn phải chuẩn bị.

“Người đi tìm Minh Thành, bảo nó mua thêm vài người hầu về! Cũng sắp xếp cho Vân Yên và Khương Hách vài người hầu.”

“Đúng rồi, bảo nó chọn vài thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chọn khoảng hai mươi người đi!”

Bây giờ hắn không thiếu tiền, mua thêm vài nô bộc cũng không sao.

Còn thiếu niên, hắn muốn bồi dưỡng một nhóm gia đình.

Mặc dù bây giờ trong nhà có hai mươi sĩ tốt làm hộ viện nhưng sĩ tốt chính là sĩ tốt, Dương Chính Sơn không thể mãi coi người ta là nô bộc và gia đình để sử dụng.

Thiếu niên nô bộc tốt, bồi dưỡng một năm rưỡi là có thể trở thành võ giả, làm hộ viện thì dư sức.

Những nô bộc trẻ tuổi mà Dương Chính Sơn mua trước đây, như Ngô Đại, Ngô Nhị, Đinh Trình, Đinh Lộ, v.v, còn cả những tiểu nha đầu kia, bây giờ hầu như đều đã trở thành võ giả.

Chỉ là bọn họ đều đi theo bên cạnh chủ tử của mình, không thể làm hộ viện được.

“Tiểu nhân sẽ đi tìm đại gia ngay!” Ngô Hải đáp một tiếng, rồi lui xuống.

Còn Dương Chính Sơn thì luyện tập trong sân.

Một lát sau, Vương thị dẫn theo Lý ma ma đến.

“Cha!”

Vào chủ viện, nhìn thấy Dương Chính Sơn đang luyện thương, Vương thị có chút lo lắng, vội vàng hành lễ.

“Ừ! Có chuyện gì?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn nàng.

Thời gian này hẳn đều luyện tập, người nhà thường không đến quấy rầy hẳn vào lúc này.

“Ngô quản gia nói cha chiêu đãi khách nữ ở đây, con dâu đến xem thử!” Vương thị vừa nói, vừa lén lút nhìn vào trong phòng.

“Ồ, con vào đi!” Dương Chính Sơn vẫn chưa nhận ra vấn đề.

Vương thị cũng không dám nói nhiều, lại hành lễ, rồi dẫn theo Lý ma ma vào chính sảnh.

Còn Úc Thanh Y lúc này căn bản không nghỉ ngơi, lúc này nàng còn tâm trạng nào mà ngủ, trong đầu chỉ nghĩ đến tiếp theo nên làm gì.

Trở thành tù nhân mặc người chém giết, trong lòng nàng tràn đầy lo lắng.

Mặc dù Dương Chính Sơn chỉ giam lỏng nàng ở đây, không làm gì nàng nhưng nàng vẫn không thể yên lòng.

Khi Vương thị đi vào, nàng như một con nai giật mình đứng bật dậy, cảnh giác nhìn Vương thị.

Vương thị nhìn Úc Thanh Y trước tiên là sửng sốt, sau đó như mất hồn.

Úc Thanh Y tuy đã hai mươi tám tuổi nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp, đặc biệt là khí chất của nàng có chút kiêu diễm của nữ tử trưởng thành, lại có chút hào sảng của nhi nữ giang hồ.

Một thân y phục đen khiến nàng trông lạnh lùng hơn vài phần.

Nữ tử như vậy, Vương thị vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ xét riêng về dung mạo, Úc Thanh Y còn hơn cả Chu Lan, trong Dương gia cũng gần như không có ai sánh bằng, ừm, có lẽ Dương Vân Tuyết lớn thêm vài tuổi nữa thì có thể sánh ngang với nàng.

Chương 267: Vị khách khiến người hiểu lầm (2)

Đối mặt với một nữ tử diễm lệ như vậy, trong lòng Vương thị không khỏi đánh trống.

Nếu cha cưới nàng, vậy chẳng phải nàng sẽ là mẹ chồng của ta ư!

Mẹ chồng!

Không biết mẹ chồng này có dễ chung sống không, nếu không dễ thì ta phải làm sao? Nếu bà ấy ghét ta!

Nếu bà ấy không vừa ý ta!

Nếu như...

Trong lòng Vương thị hiện lên vô số ảo tưởng, đồng thời cũng nhớ đến người mẹ chồng trước đây.

Trước đây mặc dù Dương gia nghèo khổ nhưng Dương Chính Sơn và phu nhân đối xử với con dâu rất tốt.

Lúc này Vương thị thực sự rất mong mẹ chồng trước đây vẫn còn sống.

Úc Thanh Y không biết Vương thị đang nghĩ ngợi lung tung trong lòng, nàng thấy một phụ nhân mập mạp đi vào, trong lòng hơi thả lỏng một chút.

“Cho hỏi vị phu nhân này là?” Úc Thanh Y cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Vương thị bóp tay áo, có chút ngượng ngùng nói: “Ta, ta là con dâu trưởng của Dương gia, Vương thị!”

Nàng cũng không biết nên giới thiệu mình như thế nào, càng không biết nên gọi Úc Thanh Y là gì.

Úc Thanh Y búi tóc phụ nhân, theo lẽ thường có thể gọi là phu nhân nhưng Vương thị cũng không biết Úc Thanh Y là phu nhân nhà nào, hình như gọi nhà nào cũng không thích hợp!

Tuổi Úc Thanh Y lớn hơn nàng, nàng cũng có thể gọi tử tử nhưng lỡ như Dương Chính Sơn thực sự có ý định để Úc Thanh Y vào cửa, gọi tử tử như vậy chẳng phải là loạn luân sao?

Vương thị muốn khóc, khó quá!

Cha, sao cha lại đưa người về nhà, cha không thể báo trước cho chúng ta một tiếng ư? Trong lòng Vương thị hoảng hốt nhưng giờ nàng cũng không còn là thôn phụ vô tri như trước nữa, sau hai năm làm chủ gia đình, Vương thị cũng có chút khí phách của đại phu nhân Dương gia, cũng có chủ kiến của riêng mình.

“Cha bảo ta đến hỏi xem bên này có cần gì không? Nếu có nhu cầu gì thì có thể nói với ta!” Vương thị bình tĩnh nói.

“Không cần, không cần, ta không cần gì cả!” Úc Thanh Y vội vàng xua tay nói.

Nàng bây giờ là tù nhân, nào có tư cách đưa ra yêu cầu.

Trong lòng Vương thị lẩm bẩm, người này hình như không phải là loại khó chung sống.

“Vậy ta sẽ chuẩn bị cho bên này vài bộ quần áo để thay!”

Nói rồi, Vương thị đánh giá thân hình của Úc Thanh Y nhưng càng đánh giá, trong mắt nàng càng lộ ra vẻ ghen tị.

Thân hình này có vẻ rất đẹp! Ôi, tại sao ta lại béo như vậy?

Vương thị thực sự muốn khóc, trước đây nàng cũng thấy mình béo nhưng trong lòng không quá để ý, vì ở quê có câu, béo là phúc.

Chỉ có người có phúc mới béo, mới có thể béo.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Úc Thanh Y, so sánh như vậy, khuôn mặt nàng trông có vẻ hơi béo và to.

“Không cần phiền phức như vậy đâu!” Úc Thanh Y có chút do dự nói.

Nàng cũng muốn có vài bộ quần áo để thay nhưng nàng thực sự không dám có quá nhiều hy vọng.

Trong lòng nàng vẫn sợ Dương Chính Sơn, một là vì thân phận của Dương Chính Sơn, hai là vì vừa rồi Dương Chính Sơn đã dùng trường thương chĩa vào nàng, mũi thương sắc bén khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Không phải vì thực lực của Dương Chính Sơn khiến nàng cảm thấy áp lực, mà là sự quả quyết và sát ý của Dương Chính Sơn khiến nàng hiểu rằng nếu nàng dám có bất kỳ hành động nhỏ nào, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ ra tay giết nàng.

“Xin hãy đợi một chút!”

Vương thị cũng không biết nên nói gì, nàng cảm thấy vẫn nên đi làm việc trước thì hơn.

Trước tiên hãy sắp xếp chỗ ăn ở cho vị này, dù sao cũng không sai.

Nói xong, nàng khom người hành lễ, rồi cùng Lý ma ma lui ra khỏi phòng.

Lúc này Dương Chính Sơn đang tu luyện Quỷ Ngưu kinh, căn bản không để ý đến vẻ mặt của Vương thị.

Vương thị lên nhìn hắn, rồi nhanh chân rời đi.

Đợi đến khi Vương thị trở về viện của mình, cả người nàng như kiến trên chảo nóng, đi đi lại lại.

“Nàng làm sao vậy?” Dương Minh Thành không hiểu hỏi.

“Lòng ta lo lắng!” Vương thị đáng thương nói.

“Lo lắng cái gì?”

“Còn lo lắng cái gì nữa, bên cha chứ đâu!” Vương thị không vui nói.

Dương Minh Thành càng hồ đồ: “Bên cha làm sao?”

“Ừm, ờm~” Vương thị có chút không nói nên lời: “Nếu cha cưới kẻ thất (vợ kẻ)!”

Lúc này, Dương Minh Thành mới hiểu nàng lo lắng cái gì nhưng hấn lại không để ý nói: “Cưới thì cưới thôi, chỉ cần cha đồng ý, chúng ta có thể có ý kiến gì!”

Đối với việc Dương Chính Sơn có tái hôn hay không, ba huynh đệ Dương gia thật ra đã sớm có suy nghĩ.

Nếu như trước kia, bọn họ ở Dương gia thôn, bọn họ chắc chắn sẽ không cân nhắc chuyện này nhưng bây giờ Dương Chính Sơn đã làm quan, lại là đồng tri chỉ huy chính tam phẩm, với thân phận như vậy cưới kẻ thất quả thực là chuyện bình thường.

Đừng nói là kẻ thất, cho dù là nuôi mười tám kiếp cũng không có ai có thể nói gì.

Cho nên đối với chuyện Dương Chính Sơn tái hôn, ba huynh đệ Dương gia đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

“Được rồi, cho dù cha có tái hôn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nàng, nàng đừng lo lắng vô cớ!” Dương Minh Thành ngốc nghếch hiển nhiên không hiểu sự lo lắng của Vương thị.

Sự lo lắng của Vương thị không phải vì Dương Chính Sơn có tái hôn hay không, mà là vì bây giờ nàng không biết nên đối xử với bà mẹ chồng như thế nào.

Đặc biệt đây lại là một bà mẹ chồng hoàn toàn xa lạ.

Lúc này tâm trạng của nàng giống như lúc mới gả vào Dương gia.

Sự tồn tại của Úc Thanh Y đương nhiên không thể giấu được người nhà họ Dương, rất nhanh tất cả mọi người trong Dương gia đều biết trong phòng Dương Chính Sơn có thêm một nữ nhân.

Chương 268: Cưới ai vậy?

Trong tam phòng, Dương Minh Hạo và Lương thị cũng đang nói chuyện này.

“Cũng không biết tính tình của vị kia thế nào, nếu tính tình không tốt, có làm khó con dâu không!” Lương thị cũng đầy lo lắng.

“Yên tâm đi, cha lại không phải người không biết lý lẽ, có cha ở đây, nàng sợ gì!” Dương Minh Hạo rất tin tưởng cha ruột của mình.

Dương gia thế nào cũng được, chỉ cần Dương Chính Sơn còn ở đó thì sẽ không để một nữ nhân lật trời.

Điều này xuất phát từ sự sùng bái mù quáng của Dương Minh Hạo đối với Dương Chính Sơn.

“Thôi, hy vọng là như vậy!”

Lương thị vẫn lo lắng không thôi, nàng còn không bằng Vương thị, ít nhất Vương thị còn từng hầu hạ mẹ chồng, còn nàng từ khi gả vào Dương gia, chưa từng gặp mặt mẹ chồng.

Nhưng so với sự bất an và lo lắng của bọn họ, trong lòng Dương Vân Yên lại có chút khó chịu.

Cha muốn cưới cho bọn họ một mẹ kế, làm nhi tử thì có thể vô tư không để ý nhưng làm nữ nhi thì trong lòng không tránh khỏi có chút không thoải mái.

Ngồi trên giường sưởi trong phòng, Dương Vân Yên không ngừng nhớ lại giọng nói và nụ cười của mẹ ruột.

“Haizz~~”

Trong lòng nàng khó chịu nhưng nàng lại là người không thích hợp lên tiếng nhất trong số năm người con.

Nữ nhi đã gả như nước đổ đi, nàng là nữ nhi đã gả đi, không thể phản đối việc cha ruột tái hôn.

So với nàng, Dương Vân Tuyết có quyền lên tiếng hơn, dù sao Dương Vân Tuyết vẫn chưa xuất giá.

Đến giờ dùng bữa sáng, mọi người lần lượt đến nhà chính.

Từng người tụ họp trong chính đường, Lý ma ma đã cùng mấy nha hoàn bưng thức ăn lên bàn.

Dương Chính Sơn luyện công xong, rửa mặt sạch sẽ, tự mình ngồi vào vị trí chủ tọa.

“Ăn đi!”

Mọi người lần lượt ngồi xuống nhưng sắc mặt đều có chút kỳ quái, thỉnh thoảng lại nhìn về phía phòng trong.

Dương Chính Sơn đang suy tính chuyện huấn luyện Thủ bị doanh, căn bản không để ý đến hành động của bọn họ.

Bây giờ hắn đã nắm quyền kiểm soát Thủ bị doanh, tiếp theo hắn phải bắt đầu huấn luyện Thủ bị doanh.

Thủ bị doanh nhất định phải huấn luyện nhưng trong quá trình huấn luyện không thể chậm trễ nhiệm vụ tuần tra và canh gác trong thành, cho nên phải chuẩn bị thật tốt cách huấn luyện.

“Cha, vị nương tử kia không ăn cơm sao?”

Không khí yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, người lên tiếng lại là Dương Vân Tuyết.

“Nương tử, nương tử nào?” Dương Chính Sơn ngẩng đầu hỏi.

“Người trong phòng kia.” Dương Vân Tuyết có chút đỏ mặt nói.

Dương Chính Sơn không hiểu, quay đầu nhìn vào trong phòng: “Các con không cần quan tâm đến nàng, lát nữa đưa một phần thức ăn vào cho nàng là được!”

Tù nhân còn phải lên bàn ăn cơm, làm sao có thể chứ?

“Nhưng như vậy không ổn đâu?” Dương Vân Tuyết tiếp tục nói.

“Có gì không ổn.”

Dương Vân Tuyết đáp ứng, dù sao nàng cũng là một cô nương chưa xuất giá, có những lời thật sự không nên nói nên lời.

Dương Vân Yên thấy muội muội như vậy, vội vàng tiếp lời: “Cha, nếu cha muốn cưới vị nương tử kia, có thể giới thiệu cho bọn con quen biết trước!”

Nàng cảm thấy người đã đưa về rồi, biết trước cũng không sao.

“Cưới nàng ta!” Dương Chính Sơn ngây người.

“Cưới ai cơ!”

Mọi người cũng ngẩn người, sau đó dùng ánh mắt rất kỳ lạ nhìn Dương Chính Sơn.

Ý gì đây? Cha không muốn cưới người ta ư?

Nếu bọn họ biết có từ “tra nam”, nhất định sẽ điên cuồng chửi rửa trong lòng.

Đưa người về nhà rồi, còn đưa vào phòng ngủ nữa, người nói không xảy ra chuyện gì, ai tin chứ!

Dương Chính Sơn sắc mặt cứng đờ nhìn mọi người, sau đó liếc mắt về phía phòng ngủ, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Hắn có chút dở khóc dở cười.

Mẹ kiếp! Lần này hiểu lắm rồi.

Hắn thật sự không nghĩ đến chuyện này. Vốn dĩ hắn không có ý định như vậy, đương nhiên cũng sẽ không nghĩ đến phương diện này.

Cho nên hắn cũng không ngờ mọi người sẽ hiểu lắm như vậy.

Nhưng nhất thời hắn cũng không biết giải thích thế nào, chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, không thể giải thích rõ ràng trong vài câu.

Nhưng là chủ gia đình, hắn có quyền giải thích cuối cùng, hắn nói gì thì là vậy.

“Được rồi, chuyện này không cần các con phải lo lắng, nên làm gì thì làm đi!”

Dương Chính Sơn căn bản không giải thích, trực tiếp đuổi người một cách cứng rắn.

Mọi người nhìn nhau, đành phải tản đi.

Dương Chính Sơn nhìn bọn họ rời đi, cười khổ lắc đầu.

Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy!

Bây giờ hắn không có tâm trạng nghĩ đến những chuyện lộn xộn này.

Tình hình của châu thành An Nguyên cũng không cho phép hắn dây dưa vào những chuyện tình cảm nam nữ.

Nghĩ đến việc tiền nha còn rất nhiều chuyện chờ hắn xử lý, Dương Chính Sơn liền đứng dậy đi về phía tiền nha.

Hôm qua hắn ở Thành Quan đồn phát uy, bắt được Từ Vạn Phúc và những người khác, ảnh hưởng của chuyện này mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Đúng như hấn dự đoán, khi hấn đến tiền nha, các quan viên thuộc hạ của thủ bị quan nha đã chờ sẵn ở chính đường.

“Đại nhân, Từ Vạn Phúc chết rồi!”

Nhưng vừa bước vào tiền nha, Chu Nhân đã báo cáo trước.

Dương Chính Sơn gật đầu không để ý, nói: “Biết rồi, những người đó đã đến chưa?”

Chu Nhân cẩn thận ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn một cái, nói: “Bẩm đại nhân, những người cần đến đều đã đến rồi!”

Những người cần đến đều đã đến rồi!

Câu trả lời này thật hay! Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên.

Lúc này ai nên đến?

Ngoài các quan viên của Thủ bị doanh, đương nhiên là những quan viên của các đồn điền bên ngoài thành.

Chương 269: Cưới ai vậy?

(2)

Một quan quân đồn, hai quan phòng thủ, bảy quan đồn điền.

Thủ bị quan sảnh quản lý hai Phòng thủ quan sảnh, bảy đồn điền, gần bốn mươi trụ lửa và trụ khói, có hơn hai nghìn binh lính đồn trú và hơn ba nghìn quân hộ.

Trước đây, những quan viên phụ trách các đồn điền này đều nghe theo Từ Vạn Phúc nhưng giờ Từ Vạn Phúc đã xong đời, bọn họ cũng nên nhìn rõ tình hình rồi.

Nói ra thì, Hàn Thừa chỉ là cỏ tường giả (ý chỉ người giả vờ ba phải, gió chiều nào che chiều ấy), hẳn vì gia đình nên bất đắc dĩ phải đầu quân cho Từ Vạn Phúc.

Nhưng những quan đồn điền này thì khác, bọn họ là cỏ tường thật sự, ai mạnh thì bọn họ đầu quân cho người đó, không có chút nguyên tắc nào.

Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể làm loại hàng vô dụng như cỏ tường, ngay cả Tào Hàm và Từ Vạn Phúc cũng không dám dùng bọn họ, càng đừng nói đến Dương Chính Sơn.

Bước vào chính đường, các quan viên vội vàng đứng dậy vái chào: “Bái kiến đại nhân!”

Dương Chính Sơn phát tay, ngồi vào vị trí chủ tọa: “Mọi người ngồi đi!”

Sau khi ngồi xuống, Dương Chính Sơn liếc nhìn mọi người bên dưới.

Hắn đã gặp những người này nhưng chỉ có thể gọi tên một người, đó là quan quản đồn Điền Quý.

“Sao mọi người đều đến đây?” Dương Chính Sơn cố ý hỏi.

Mọi người im lặng không nói, Điền Quý do dự một lúc mới mở miệng nói: “Đại nhân mới nhậm chức, bọn ta có chuẩn bị một món quà nhỏ cho đại nhân, mong đại nhân vui lòng nhận!”

Nói xong, hắn dâng một chiếc hộp gỗ đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“... ..”

Dương Chính Sơn thật sự không ngờ đám người này lại có thể làm ra trò này.

Hồi lộ!

Còn là cả nhóm cùng nhau hồi lộ một cách quang minh chính đại.

Điều này thực sự khiến Dương Chính Sơn mở rộng tầm mắt.

Dương Chính Sơn liếc nhìn chiếc hộp gỗ, chiếc hộp gỗ không lớn, bên trong chắc chắn không phải là thỏi bạc, cũng không phải vàng, có lẽ là ngân phiếu.

Hắn rất tò mò không biết đám người này đã bỏ ra bao nhiêu tiền để hồi lộ mình.

Nhận lấy chiếc hộp gỗ và mở ra, nhìn thấy một xấp ngân phiếu, khóe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên.

Chắc chắn, đúng là không ít.

Toàn bộ đều là ngân phiếu một trăm lượng, nhìn độ dày này thì hắn phải có năm mươi tờ.

Năm nghìn lượng!

Thật là một khoản tiền lớn!

Dương Chính Sơn cũng không phải chưa từng nhận tiền, trước đây Lư nhị gia để cảm tạ hắn cũng đã tặng hắn hai nghìn lượng bạc.

Hai nghìn lượng bạc nghe có vẻ không nhiều nhưng thực tế thì hai nghìn lượng đã là rất nhiều rồi.

Lấy Dương gia trước đây làm ví dụ, trong điều kiện mưa thuận gió hòa, vất vả cả năm trời thu hoạch được cũng chỉ được hai mươi lượng bạc, hai mươi lượng này là chỉ tổng thu nhập sau khi bán hết lương thực thu hoạch được.

Trong đó còn bao gồm cả tiền công đi xe bò chở người đến huyện thành kiếm tiền của Dương Minh Thành vào lúc nông nhàn, Dương Minh Chí thỉnh thoảng cũng làm thêm một số việc lật vặt để kiếm tiền.

Một đại gia đình một năm cũng chỉ kiếm được hai mươi lượng bạc.

Nhưng một đại gia đình ăn uống tiêu xài, cả năm cũng không có tiền dư. Cộng thêm tiền cưới hỏi ma chay, tiền thuốc thang, lúc đó Dương gia có thể nói là thu không đủ chi.

Đối với Dương gia lúc đó thì đừng nói đến mấy trăm mấy nghìn lượng bạc, ngay cả tiền đồng cũng phải đếm từng đồng.

Lư nhị gia có thể dễ dàng bỏ ra hai nghìn lượng bạc làm quà cảm ơn, đó là vì Lư gia là địa chủ lớn nhất ở huyện An Ninh, là gia tộc duy nhất có thế lực ở huyện An Ninh.

Đối với Lư gia, hai nghìn lượng bạc đương nhiên chẳng là gì.

Nhưng những quan viên trước mắt này thì sao? Bọn họ lại có thể bỏ ra năm nghìn lượng bạc!

Bọn họ có thể so sánh với Lư gia không?

Bọn họ cộng hết lại rồi nhân lên mười lần cũng không bằng Lư gia.

Nhưng bọn họ lại có thể bỏ ra năm nghìn lượng bạc! Tham quan! Hơn nữa còn là loại tham lam vô độ.

Dương Chính Sơn cũng từng làm quan đồn điền và phòng thủ quan, hẳn rất rõ việc moi ra được mấy trăm lượng bạc từ những quân hộ đồn trú khó khăn như thế nào.

Nói khó nghe một chút, những quân hộ đồn trú đó cho dù có dùng để ép dầu thì cũng ép không ra được bao nhiêu.

Nhìn những ngân phiếu này, mí mắt Dương Chính Sơn hơi chớp, nói: “Các người mang bạc về đi, bản quan cho các người một tháng, dọn dẹp đồn điền cho tốt, một tháng sau, bản quan sẽ tuần tra từng đồn điền, nếu để bản quan không hài lòng, bản quan sẽ lấy đầu các người!”

Lúc này hẳn cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Chu Lan lúc trước.

Lúc trước Chu Lan đã quét sạch toàn bộ Kiến Ninh vệ, giờ hẳn cũng phải quét sạch toàn bộ đồn điền dưới chân châu thành An Nguyên này.

Nếu không phải bây giờ hẳn còn không rảnh, hẳn đã muốn bắt hết đám tham quan ô lại này.

Nghe hẳn nói vậy, Điền Quý và những người khác đều run rẩy cả người.

“Đại nhân~~” Điền Quý ngẩng đầu lên, nhìn Dương Chính Sơn không thể tin nổi.

Muốn lấy đầu bọn họ!

Quá đáng sợ rồi.

Dương Chính Sơn ném chiếc hộp gỗ trong tay xuống đất, những ngân phiếu bên trong rơi vãi khắp nơi.

“Nếu các ngươi không phục có thể đi cáo trạng bản quan, hoặc là đưa những ngân phiếu này cho Vương tướng quân, hoặc là đưa đến Trùng Sơn quan!”

“Có lẽ sẽ có người nguyện ý giúp các ngươi bắt bản quan!”

Ánh mắt hắn càng trở nên lạnh lẽo: “Năm nghìn lượng bạc, thật là một khoản tiền lớn!”

“Nếu không phải bây giờ bản quan không có người dùng, bản quan đã chém các ngươi trước rồi!”

“Cút!”

Chương 270: Một tờ thủ lệnh trị giá ba trăm lượng!

Dương Chính Sơn không khách sáo chút nào, cũng không quan tâm những người này sẽ làm loạn.

Làm loạn cũng phải có vốn liếng mới được.

Từ Vạn Phúc dù sao cũng nắm giữ Thủ bị doanh, đằng sau còn có thể lực thần bí chống lưng.

Nhưng đám người này thì sao? Nhiều nhất cũng chỉ là một đám chuột tham lam.

Nói nhiều lời với bọn họ, Dương Chính Sơn đều cảm thấy lãng phí nước bọt.

Còn về việc bọn họ có hối lộ các quan viên khác, gây phiền phức cho Dương Chính Sơn hay không.

Dương Chính Sơn không hề lo lắng.

Đừng quên, bên cạnh hắn còn có Bí Vũ vệ.

Lúc này nếu ai dám nhảy ra gây phiền phức cho hắn, không cần Dương Chính Sơn đích thân ra tay, Bí Vũ vệ sẽ xử lý người đó trước.

Điền Quý hoàn toàn hoảng sợ, run rẩy nhặt những ngân phiếu trên mặt đất lên.

“Hạ quan cáo lui!”

Từng người một chạy ra khỏi chính đường như chạy trốn.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng của bọn họ, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Đuổi đám chuột tham lam này đi, Dương Chính Sơn đứng dậy đi vào thư phòng.

Lúc này trên bàn làm việc của hắn bày rất nhiều văn thư, đều là công vụ nội bộ của Thủ bị nha môn.

Dương Chính Sơn mở văn thư ra xem từng cái một.

Nhưng rất nhanh hắn đã dừng lại, cau mày nhìn một văn thư.

“Điển lại của Khí Giới cục tên là Dương Chấn Giang phải không?”

“Đúng vậy, đại nhân.” Chu Nhân bên cạnh vội vàng đáp.

“Người đi gọi hắn đến đây!” Dương Chính Sơn nói.

Khí Giới cục của Thủ bị nha môn có hơn ba mươi thợ thủ công, bọn họ phụ trách rất nhiều việc, như rèn và sửa chữa binh giáp, sửa chữa khí giới thủ thành trên tường thành, đóng móng ngựa, chế tạo yên ngựa các loại việc lật vật đều có thể giao cho Khí Giới cục làm.

Nói một cách đơn giản, Khí Giới cục này chính là một nhà máy quân sự nhỏ, mọi khí giới sử dụng trong quân đội đều do bọn họ phụ trách.

Rất nhanh, Chu Nhân đã dẫn một hán tử thấp béo hơn năm mươi tuổi đến thư phòng.

“Tiểu nhân bái kiến thủ bị đại nhân!” Dương Chấn Giang bái lạy.

“Miễn lễ!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Dương Chấn Giang đứng thẳng người, cúi đầu đứng tại chỗ, trông có vẻ rất căng thẳng.

Dương Chính Sơn giơ văn thư trong tay lên, nói: “Người xin một đợt áo bông? Sao vậy, trước đây nha môn không phát

áo bông cho thợ thủ công sao?”

“Thưa đại nhân, lần gần nhất Khí Giới cục phát áo bông là bốn năm trước.” Dương Chân Giang nhỏ giọng nói.

“ ”

Dương Chính Sơn bắt lực thở dài một tiếng.

Ở biên trấn, quân hộ khổ, thợ thủ công còn khổ hơn.

Quân hộ ít nhất còn có ruộng điền, chỉ cần không gặp thiên tai, ít nhất cũng có thể kiếm được chút đồ ăn.

Nhưng những thợ thủ công này lại phải dựa vào nha môn để ăn cơm, nha môn cho bọn họ chút gì, bọn họ có thể ăn nhiều chút, nha môn không cho, bọn họ chỉ có thể chịu đói chịu rét.

Tình trạng này ở trấn Trùng Sơn rất phổ biến nhưng trước đây Nghênh Hà đồn không có Khí Giới cục, cho dù có thợ rèn và thợ mộc, cũng là xuất thân từ quân hộ nên Dương Chính Sơn cũng không để ý đến vấn đề thợ thủ công.

Dương Chính Sơn lấy sổ sách kho hàng từ một chồng sổ sách lớn bên cạnh ra, xem số áo bông còn lại trên đó.

Thật ra Thủ bị nha môn không thiếu vật tư, sau khi Lục Sùng Đức và Lương Trữ nhậm chức, đã phát rất nhiều vật tư, lương thảo, quân giới, binh giáp, áo bông đều có đủ.

“Chu Nhân, người dẫn hấn đến kho hàng lĩnh áo bông, mỗi người ở Khí Giới cục hai bộ!”

“Thôi, không chỉ riêng Khí Giới cục, tất cả những ai làm việc trong nha môn, mỗi người phát hai bộ áo bông.”

Thợ thủ công của Khí Giới cục không được phát áo bông, các văn lại và sai dịch khác trong nha môn cũng không được phát, nhân lúc này phát luôn một thể, cũng đỡ phiền phức.

Đối với thứ như áo bông này, Dương Chính Sơn theo chủ trương có thể dùng thì không được lãng phí, thay vì để trong kho phủ bụi, không bằng phát hết xuống.

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, Dương Chấn Giang lập tức mừng rỡ, bái tạ: “Tạ đại nhân, đại nhân nhân từ!”

Trong lòng Chu Nhân cũng dâng lên một cảm xúc khác thường.

Hắn làm lệnh sử mười hai năm, trải qua vô số thủ bị, gặp qua quan viên lớn nhỏ không dưới trăm người nhưng có vị quan nào thực sự để tâm đến những văn lại, sai dịch, thợ thủ công như bọn họ.

Tuy hắn tiếp xúc với Dương Chính Sơn không lâu nhưng hắn đã biết vị Dương đại nhân trước mắt này không giống với tất cả các quan viên trước đây.

Dương Chính Sơn không để ý đến lời cảm tạ của Dương Chấn Giang, phát tay ra hiệu cho bọn họ có thể đi ra ngoài.

Dương Chấn Giang cúi người lui ra khỏi thư phòng, rất nhanh trong nha môn vang lên từng tiếng mừng rỡ.

Phát áo bông, hơn nữa còn phát một lần hai bộ, đối với tất cả sai dịch và thợ thủ công đều là một chuyện vui.

Thợ thủ công thì không cần nói, còn sai dịch thật ra cũng là một đám người cùng khổ ở tầng lớp dưới.

Thủ bị quan sảnh không phải huyện nha, sai dịch nha dịch của huyện nha còn có chút quyền hành trong tay, còn phần lớn sai dịch của Thủ bị quan sảnh thật ra giống như một đám người làm tạp dịch, so với bọn họ, văn lại thì tốt hơn một chút, trong tay có chút chức quyền.

Dương Chính Sơn nghe thấy tiếng mừng rỡ bên ngoài, khòe miệng khẽ nhếch lên.

Thu phục lòng người, bắt đầu từ bây giờ.

Hai bộ áo bông đủ để phần lớn người trong quan sảnh tăng thêm thiện cảm với hắn.

Còn có thể khiến những người này đối với hắn có lòng kính trọng hay không, Dương Chính Sơn không hề lo lắng.

Chương 271: Một tờ thủ lệnh trị giá ba trăm lượng! (2)

Hắn có thể làm được ở Nghênh Hà đồn, ở đây cũng có thể làm được, thậm chí còn có thể làm tốt hơn.

“Cha, Lương Vinh lại đến!”

Lúc này, Dương Minh Hạo đột nhiên chạy đến nói.

Dương Chính Sơn nhướng mày: “Lương Vinh? Hắn ở đâu?”

“Ngô quản gia đã mời hắn đến phòng khách!” Dương Minh Hạo nói.

Dương Chính Sơn hơi nheo mắt, Lương Vinh lại đến? Điều này nằm trong dự đoán của hắn nhưng hắn không ngờ Lương Vinh lại đến nhanh như vậy, hắn tưởng Lương Vinh sẽ đợi thêm hai ngày nữa mới đến.

“Con đi mời Vệ Sâm đến đây!”

Dương Chính Sơn dặn dò một câu, rồi đứng dậy đi về phía hậu viện.

Đi đến phòng khách, hắn thấy Lương Vinh đang nhàn nhã uống trà, tên này đúng là thoải mái, đến Thủ bị nha môn lại có thể không có chút kính sợ nào.

“Dương đại nhân! Tại hạ lại đến làm phiền rồi!” Lương Vinh thấy Dương Chính Sơn, lập tức tươi cười đứng dậy chào.

Dương Chính Sơn cũng nở nụ cười, nói: “Lương huynh, mau ngồi đi!”

Hai người gặp lại, không thể tránh khỏi lại khách sáo giả tạo một phen.

Rất nhanh, Ngô Hải cũng bung trà đến cho Dương Chính Sơn, Vệ Sầm thì đứng sau Dương Chính Sơn, giống như một tùy tùng im lặng không nói.

Khách sáo xong, Lương Vinh liền dẫn thẳng vào vấn đề chính.

“Dương đại nhân, tại hạ có một chuyện muốn thương lượng với Dương đại nhân!”

“Ồ? Chuyện gì?” Khóe miệng Dương Chính Sơn vẫn treo nụ cười.

“Cái này~~” Lương Vinh không lộ vẻ gì liếc nhìn Vệ Sầm.

Dương Chính Sơn sao có thể không hiểu ý hẩn: “Yên tâm, hẩn là gia đình của ta!”

Lương Vinh muốn Vệ Sầm ra ngoài, sau đó nói với Dương Chính Sơn vài lời thăm thì.

Nhưng Dương Chính Sơn sao có thể để Vệ Sầm rời đi.

Bây giờ hẩn không thể nói chuyện riêng với Lương Vinh, nếu vì vậy mà khiến Lữ Hoa và Bí Vũ vệ nghi ngờ thì thật là mất nhiều hơn được.

Để tránh sau này giải thích không rõ, Dương Chính Sơn đã quyết định bất cứ chuyện gì liên quan đến vụ án buôn lậu, đều phải kéo Vệ Sầm theo cùng.

Tránh đề sau này nói không rõ ràng, giải thích không được.

Gia

Tuy rất không thích cái danh gia đình này nhưng Vệ Sầm không lên tiếng, vẫn lạnh mặt đứng như trời trồng sau Dương Chính Sơn.

Gia đình thì gia đình, ta cũng không phải gia đình thực sự.

Lương Vinh nghe Dương Chính Sơn nói vậy, cũng không dây dưa đến sự tồn tại của Vệ Sầm nữa, chỉ hạ giọng nói: “Ta muốn xin Dương đại nhân một tờ thủ lệnh!”

“Thủ lệnh? Sao được?” Dương Chính Sơn rất trực tiếp từ chối.

Cái gọi là thủ lệnh là giấy thông hành có đóng dấu quan ấn, Thủ bị nha môn không có quyền điều binh, nhiều nhất chỉ có thể phái một số sĩ tốt đi lại giữa thành và đồn trại bên ngoài.

Thủ lệnh của Dương Chính Sơn có thể tránh được sự tuần tra của các đồn trại xung quanh, mà mục đích Lương Vinh muốn có lệnh cũng rất đơn giản, đó là vận chuyển hàng hóa của chúng ra khỏi biên giới.

Trước đây Tào Hàm đã làm như vậy, giao thủ lệnh cho Lương Vinh, sau đó Lương Vinh có thể ngang nhiên vận chuyển hàng hóa ra ngoài biên giới.

Lương Vinh không hề tức giận vì Dương Chính Sơn từ chối, ngược lại còn cười tươi nói: “Một tờ thủ lệnh ba trăm lượng!”

Thủ lệnh cũng có thời hạn, trên đó phải ghi rõ thời gian và sự việc cụ thể.

Lần này Dương Chính Sơn không từ chối, mà hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Khụ khụ, tại hạ có chút mối làm ăn với quan ngoại.” Lương Vinh nói rất mơ hồ nhưng đã nói rõ ý tứ.

Có làm ăn với quan ngoại, ngoài Hồ tộc Đông Hải, còn có thể làm ăn với ai, không lẽ lại làm ăn với trâu bò bên ngoài quan ải sao.

Dương Chính Sơn nhìn hắn bằng ánh mắt dò xét.

Đây là đang thăm dò?

Lần trước đến là thăm dò, lần này đến vẫn là thăm dò.

Nhưng lần thăm dò này sâu hơn, táo bạo hơn.

Tất nhiên, điều này cũng chứng tỏ rằng chúng muốn kéo Dương Chính Sơn vào phe mình.

“Chuyện này để ta cân nhắc kỹ đã!”

“Đại nhân, việc làm ăn của bọn ta không phải chỉ một lần, mỗi tháng sẽ có ba đến năm lần, mỗi lần đại nhân sẽ có ba trăm lượng bạc!” Lương Vinh tiếp tục dụ dỗ.

Mỗi lần ba trăm lượng, mỗi tháng ba đến năm lần, tức là một tháng hơn một nghìn lượng, một năm là hơn mười nghìn lượng.

Thật sự rất hấp dẫn!

Cũng chẳng trách Tào Hàm là một công thần như vậy mà cũng bị kéo xuống nước.

Điều này cũng chứng minh từ một góc độ khác rằng lợi nhuận từ việc buôn lậu bên ngoài quan ải lớn đến mức nào.

Hắn chỉ cần viết một tờ thủ lệnh là có thể lấy được ba trăm lượng, vậy những người khác thì sao?

Dương Chính Sơn vuốt râu làm ra vẻ suy tư, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Lương Vinh.

“Ngươi có thể đảm bảo an toàn không?”

“Tất nhiên!”

“Ta không thể tin ngươi chỉ vì một câu nói!” Dương Chính Sơn tỏ ra rất thận trọng, như thể thực sự đang cân nhắc tính khả thi của việc này, cũng như thực sự bị ba trăm lượng bạc kia hấp dẫn.

Lương Vinh cười nói: “Đại nhân cứ yên tâm, đây không phải là việc làm ăn của Lương gia bọn ta!”

“Vậy là của nhà ai, người muốn ta tham gia, ít nhất cũng phải cho ta biết chút ít chứ!” Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói.

Lúc này Lương Vinh do dự, tiết lộ, tiết lộ bao nhiêu?

“Những chuyện khác hiện tại ta không thể nói, ta chỉ có thể nói với đại nhân rằng, Tri châu nha môn và binh bị đạo đều có tham gia vào chuyện này!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Những điều này hắn đã biết, Lương Vinh có nói hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Chương 272: Không muốn bị người khác lợi dụng

Nhưng Lương Vinh có biết nhiều hơn không? Từ Vạn Phúc thậm chí còn không biết đến Hắc Nhai trại, còn Lương Vinh thì sao? Mục đích của Bí Vũ vệ không phải là Hắc Nhai trại, mục đích của chúng chỉ có một, đó chính là phủ Khánh Vương.

Nếu chỉ là một Hắc Nhai trại, Bí Vũ vệ sẽ không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

Còn nếu Lương Vinh không biết đến sự tham gia của phủ Khánh Vương thì việc bắt giữ Lương Vinh cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại còn đánh răn động cỏ.

Dương Chính Sơn rơi vào im lặng.

Lương Vinh cũng không vội, lặng lẽ chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Vệ Sầm nhìn bóng lưng Dương Chính Sơn, cau mày, hẳn không biết Dương Chính Sơn định làm gì nhưng lúc này hẳn cũng không thể nhắc nhở Dương Chính Sơn.

Một lúc lâu sau, Dương Chính Sơn mới lên tiếng: “Ta có thể đưa thủ lệnh cho ngươi nhưng một lần là năm trăm lượng!”

“Đại nhân, như vậy không ổn!” Lương Vinh lắc đầu.

Sắc mặt Dương Chính Sơn nghiêm nghị nói: “Ngươi và ta là thông gia, lẽ ra ta không nên trả giá nhưng ngươi cũng hiểu đây là việc làm ăn mất đầu, ba trăm lượng quá ít!”

Tham lam là bản tính của con người, bây giờ hấn phải thể hiện đủ sự tham lam, mới có thể khiến đối phương yên tâm, nếu hấn đồng ý ngay lập tức, đối phương có thể nghi ngờ dụng ý của hấn.

Lương Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì bốn trăm lượng, bọn ta còn phải lo lót cho Tri châu nha môn và Binh bị đạo nha môn.”

Dương Chính Sơn lần nữa bưng tỉnh, đột nhiên cười nói: “Vậy bản quan chúc Lương huynh buôn may bán đắt!”

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chỉ có Vệ Sâm khẽ nhíu mày, không hiểu vì sao Dương Chính Sơn lại nhận bạc của Lương Vinh.

Điều này rõ ràng không phù hợp với kế hoạch trước đó của bọn họ.

Kế hoạch trước đó của bọn họ là lợi dụng Dương Chính Sơn làm bia đỡ đạn, để Dương Chính Sơn đấu với đối phương, dẫn dụ những người và thế lực đứng sau đối phương ra.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn lại có thể gia nhập đối phương.

Chuyện này~~

Tiếp đó Lương Vinh lấy ra bốn tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Dương Chính Sơn, còn Dương Chính Sơn thì thản nhiên nhận lấy, sau đó đi đến tiền nha làm cho hấn một tờ thủ lệnh.

Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng trôi chảy, như thể Dương Chính Sơn thường xuyên làm những việc như vậy.

Ừm, hấn thực sự thường xuyên làm những việc như vậy, chẳng phải chỉ là đóng một cái dấu thôi ư? Nghĩ đến lúc trước

ở công trường, hấn đóng dấu nhiều đến mức muốn chế ra một cái máy đóng dấu chuyên dụng.

Bây giờ chỉ là đóng một cái quan ấn, đơn giản và dễ dàng.

Nhưng sau khi tiễn Lương Vinh đi, Dương Chính Sơn trực tiếp đưa bốn tờ ngân phiếu cho Vệ Sầm.

“Ngài có ý gì?” Vệ Sầm cau mày, cảnh giác nhìn Dương Chính Sơn.

Ánh mắt cảnh giác đó như muốn nói ‘Người đừng hòng hối lộ ta’.

Dương Chính Sơn bực mình nói: “Người cất đi, sau này đừng có tìm ta tính sổ!”

“Ồ!” Vệ Sầm sửng sốt, rồi nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Dương Chính Sơn nhét ngân phiếu vào lòng hấn, nói: “Các người muốn lợi dụng ta làm bia đỡ đạn nhưng ta không muốn làm bia đỡ đạn!”

“Thay vì đấu với bọn họ, chi bằng gia nhập bọn họ làm nội gián.”

“Với thân phận của ta, bọn họ chắc chắn sẽ cố gắng hết sức kéo ta vào, bởi vì nếu không có sự phối hợp của ta, hàng hóa của bọn họ sẽ không thể xuất quan!”

Vệ Sầm vẫn không hiểu: “Nhưng cho dù bọn họ tin tưởng người, cũng không nhất định sẽ nói hết mọi chuyện cho người biết.”

Nỗi lo lắng của hấn không phải không có lý, Tào Hàm, Từ Vạn Phúc đều được coi là người của bọn họ, thậm chí còn hợp tác với bọn họ trong nhiều năm, kết quả là ngay cả sự tồn tại của Hắc Nhai trại cũng không biết.

Dương Chính Sơn gia nhập bọn họ, trở thành nội gián, e rằng cũng sẽ có kết quả như vậy.

Dương Chính Sơn quay người trở về phòng khách, đồng thời nói: “Thật ra các người đã điều tra gần xong rồi, những người liên quan ở châu thành An Nguyên các người đều đã tìm ra nhưng bây giờ các người muốn có chứng cứ về phủ Khánh Vương.”

“Mà muốn tìm được chứng cứ về phủ Khánh Vương thì cần phải ép phủ Khánh Vương chủ động nhảy ra.”

“Chuyện này trong thời gian ngắn chắc chắn không làm được, bởi vì khi các người bắt Tào Hàm đã đánh rã động cỏ.”

“Cho nên bây giờ chúng ta phải làm là khiến bọn chúng mất cảnh giác, đợi đến khi bọn chúng tin tưởng ta, cảm thấy có thể tiếp tục kiếm bạc như trước.”

Vệ Sâm trầm ngâm một lát rồi nói: “Nhưng như vậy, bọn chúng sẽ đưa một lượng lớn vật tư cho Hồ tộc, mặc dù trước đó Lương Hầu gia đã đánh trọng thương Hồ tộc Đông Hải nhưng không thể tránh khỏi việc Hồ tộc Đông Hải sẽ lại trỗi dậy.”

Theo điều tra của bọn họ, số vật tư mà châu thành An Nguyên vận chuyển ra ngoài quan không phải là ít, đủ để nuôi sống mười vạn quân.

Những năm gần đây, Hồ tộc Đông Hải có thể trỗi dậy nhanh chóng như vậy, chính là nhờ có bọn họ cung cấp đủ loại vật tư.

Dương Chính Sơn cười nhẹ: “Chúng ta đương nhiên không thể để bọn họ vận chuyển vật tư cho Hồ tộc được!!”

“Vậy ngài còn muốn gia nhập bọn họ?” Vệ Sâm có chút bất mãn.

Dương Chính Sơn liếc hẳn, rồi cầm chén trà lên uống: “Ở châu thành An Nguyên này chúng ta không thể ngăn cản bọn chúng nhưng ra khỏi quan thì sao?”

“Với thân phận của Lữ công công, để các doanh trại binh mã ở trấn Trùng Sơn ra ngoài biên giới tuần tra không thành vấn đề chứ!”

Chương 273: Không muốn bị người khác lợi dụng (2)

“Chỉ cần bọn họ ra khỏi biên giới thì giết sạch!”

“Không chỉ bọn họ, mà cả những Hồ tộc giao dịch với bọn họ cũng giết sạch!”

“Một lần hai lần, vẫn chưa thành vấn đề, nếu nhiều lần như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ sốt ruột, đến lúc đó bọn họ sẽ phải đi tìm chủ nhân thực sự của mình.”

Bây giờ chỉ có hai khả năng, một là phủ Khánh Vương không tham gia vào chuyện này nên Bí Vũ vệ mới không tìm được chứng cứ, hai là phủ Khánh Vương ẩn núp quá sâu, gần như cắt đứt liên lạc với chuyện này.

Nếu là trường hợp thứ hai thì trong đó sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng nhưng nhân vật này là ai thì vẫn chưa thể xác định được.

Bí Vũ vệ muốn tìm được chứng cứ liên quan đến phủ Khánh Vương thì trước tiên phải xác định được người này đã.

Nhưng làm sao để xác định được người này? Đương nhiên là phải ép người này ra mặt.

Nếu con đường kiếm tiền này bị cắt đứt thì người đứng sau chắc chắn sẽ không thể ngồi yên.

Ngoài mục đích này ra, Dương Chính Sơn chủ yếu vẫn không muốn bị người khác lợi dụng.

Một khi hắn trở thành quân tiên phong của Bí Vũ vệ thì đối phương chắc chắn sẽ giết hắn trước, hắn không cho rằng mình

thực sự có thể bình an vô sự.

Hơn nữa, một khi mọi chuyện trở nên không thể kiểm soát thì đôi phương sẽ không từ mọi thủ đoạn, hấn và những người trong Dương gia sẽ phải đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng.

Dương Chính Sơn đương nhiên không muốn mạo hiểm, vì vậy đã nghĩ ra một cách như vậy, vừa có thể ép đôi phương ra mặt, vừa có thể trả lời Lữ Hoa.

Sau khi nghe Dương Chính Sơn nói xong, trong mắt Vệ Sâm tràn đầy cảm xúc khó hiểu.

“Chuyện này ta cần phải báo cáo với đề đốc đại nhân!”

“Ừm, ta nghĩ Lữ công công sẽ đồng ý!” Dương Chính Sơn cười ha hả nói.

Vệ Sâm gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người rời khỏi phòng khách.

...

Vệ Sâm hành động rất nhanh, ngày hôm sau đã mang câu trả lời của Lữ Hoa về.

Đúng như Dương Chính Sơn nói, Lữ Hoa đã đồng ý với đề nghị của hấn.

Điều này cũng bình thường, nếu Dương Chính Sơn chỉ là một tên thủ bị thì Lữ Hoa chắc chắn sẽ không quan tâm hấn nghĩ gì nhưng đằng sau Dương Chính Sơn còn có Chu Lan, mà hấn đã từng hứa với Chu Lan sẽ cố gắng bảo vệ tính mạng của Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, kế hoạch mà Dương Chính Sơn đưa ra rất tốt, Lữ Hoa cũng không tìm ra lý do để từ chối.

Có sự đồng ý của Lữ Hoa, những việc còn lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

Về phía Lương Vinh, hấn chỉ cần ký thủ lệnh là được, căn bản không cần hấn phải làm gì khác.

Còn về phía Lữ Hoa, hấn càng không cần phải làm gì, việc chặn giết ở biên giới bên ngoài đương nhiên là do Trấn Tiêu doanh đảm nhiệm, cũng chỉ có Trấn Tiêu doanh mới có thể làm được chuyện như vậy.

Như vậy, Dương Chính Sơn ngược lại sẽ đứng ngoài cuộc.

Tất nhiên, hấn không thực sự đứng ngoài cuộc, Vệ Sâm vẫn ở bên cạnh hấn, còn Lương Vinh và những người khác cũng đều ở châu thành An Nguyên, điểm mấu chốt của chuyện này vẫn ở châu thành An Nguyên.

Bây giờ chỉ là sự bình lặng trước cơn bão, khi cơn bão ập đến, Dương Chính Sơn vẫn sẽ là quân tiên phong, vẫn sẽ là người xung phong đầu tiên.

Điểm tốt duy nhất là vẫn còn một khoảng thời gian trước khi cơn bão ập đến và khoảng thời gian này chính là thời gian chuẩn bị của Dương Chính Sơn.

Nhiệm vụ cấp bách của hấn là rèn luyện Thủ bị doanh thành một đội quân tinh nhuệ.

Có quân đội trong tay, mọi chuyện đều không đáng lo.

Chỉ cần hấn có thể kiểm soát Thủ bị doanh và rèn luyện Thủ bị doanh thành quân tinh nhuệ thì bất kể chuyện gì xảy ra tiếp theo, hấn đều có thể bình tĩnh ứng phó.

Mùa đông không thích hợp để luyện binh nhưng thời gian cấp bách, Dương Chính Sơn cũng đành phải để tướng sĩ chịu khổ một chút.

Hấn đã dành hai ngày để soạn thảo một kế hoạch luyện binh.

Đêm đó, sau khi Dương Chính Sơn ăn tối xong, hắn liền ngồi trong thư phòng của chính viện sửa lại kế hoạch luyện binh.

Về luyện binh, hắn có thể nói là rất thành thạo.

Tuy nhiên, luyện binh vào mùa đông cần lưu ý nhiều hơn, hắn phải cân nhắc thêm một số điều.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang xem kế hoạch luyện binh, Úc Thanh Y đứng ngoài cửa do dự hồi lâu mới gõ cửa.

“Vào đi!”

Dương Chính Sơn nói mà không ngẩng đầu lên.

“Dân phụ bá kiến đại nhân!”

“Ừ, có chuyện gì?”

Úc Thanh Y cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Dân phụ muốn nhờ đại nhân giúp một việc.”

Trong giang hồ, nàng là chủ nữ môn Thiên Thanh kiếm phái được nhiều người kính trọng và ngưỡng mộ nhưng ở đây nàng chỉ là một dân phụ.

Đây chính là sự khác biệt giữa dân và quan.

Trừ khi tu vi của nàng có thể đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nếu không trước quyền thế, nàng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Không giống như hai ngày trước, lúc này vết thương của Úc Thanh Y đã gần lành, khuôn mặt tái nhợt đã nhuốm màu hồng hào, cả người trông càng thêm rạng rỡ.

Người đẹp!

Hơn nữa còn là người đẹp theo phong cách trưởng thành.

Nếu ở kiếp trước thì đây chính là mẫu phụ nữ quyến rũ điển hình.

Nói đến thì hai ngày nay Dương Chính Sơn vẫn chưa để ý nhiều đến nàng, dù sao hắn cũng có rất nhiều việc phải bận, nào có thời gian quan tâm đến Úc Thanh Y.

Còn đối với Úc Thanh Y, hắn cũng chỉ có một yêu cầu, đó là ngoan ngoãn ở trong viện.

Chương 274: Xin đại nhân chỉ cho một con đường sáng

“Chuyện gì?”

“Xin đại nhân giúp dân phụ báo tin bình an!” Úc Thanh Y nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Được, có một số chuyện người nên hiểu rõ!”

“Vấn đề liên quan đến Hắc Nhai trại rất lớn, không phải Thiên Thanh kiếm phái các người có thể nhúng tay vào, nếu không muốn Thiên Thanh kiếm phái bị diệt môn, ta khuyên người đừng có hành động thiếu suy nghĩ!”

Có lẽ vì Úc Thanh Y và Thiên Thanh kiếm phái vô tội, hoặc có lẽ vì vẻ đẹp của Úc Thanh Y, tóm lại Dương Chính Sơn cảm thấy mình nên nhắc nhở nàng một chút.

Đề nàng không biết được sự nguy hiểm trong đó, rồi tự mình và Thiên Thanh kiếm phái phải chịu diệt vong.

Đây không phải là chuyện đùa, Hắc Nhai trại thông đồng với giặc, thậm chí còn liên quan đến phủ Khánh Vương, một khi chuyện này bị phanh phui, không biết có bao nhiêu người phải mất đầu.

Đến lúc đó, thái độ của Bí Vũ vệ chắc chắn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Biết đâu tiện tay sẽ xử lý luôn cả Thiên Thanh kiếm phái.

Vì vậy, đối với Úc Thanh Y, bây giờ tìm một nơi trốn là tốt nhất.

“Chuyện này ~~ Xin đại nhân chỉ cho một con đường sáng!” Úc Thanh Y trong lòng thấp thỏm không yên.

Hai ngày nay, nàng cũng đã hiểu ra được rất nhiều chuyện, trước tiên là việc Hầu Tuấn lên vào Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn biết rõ, không những biết rõ mà còn để mặc Hầu Tuấn lên vào.

Tiếp theo là việc Hắc Nhai trại làm ở châu thành An Nguyên có lẽ không đơn giản, mà Dương Chính Sơn có lẽ đang chuẩn bị đối phó với Hắc Nhai trại.

Cuối cùng là vị thủ bị đại nhân Dương Chính Sơn này không phải là một kẻ tàn bạo thích giết chóc.

Từ việc Dương Chính Sơn tha mạng cho nàng, đến việc hai ngày nay nàng tiếp xúc với người trong Dương gia, nàng có thể cảm nhận được sự lương thiện và chất phác của Dương gia.

Cũng chính vì vậy, nàng mới dám mạnh dạn đến tìm Dương Chính Sơn giúp đỡ.

“Hãy để người của người rời khỏi đây, trở về sơn môn, sau đó đóng cửa sơn môn một năm, cấm tất cả mọi người trong môn phái ra ngoài!”

Dương Chính Sơn đưa ra một lời khuyên rất chân thành.

Thiên Thanh kiếm phái ở khu vực Liêu Đông được coi là một môn phái giang hồ không nhỏ nhưng thực tế Thiên Thanh kiếm phái không có nhiều người, tính hết cũng chỉ có hơn ba trăm người mà thôi.

Để họ đóng cửa sơn môn một năm hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ cần họ bình an vô sự vượt qua một năm này thì sẽ không bị dính líu đến Hắc Nhai trại.

Úc Thanh Y trầm ngâm một lát, sau đó cung kính hành lễ:
“Đa tạ đại nhân, dân phụ sẽ viết thư về ngay!”

“Ừ!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn nàng đầy tán thưởng, nữ nhân này cũng coi như thông minh, biết tiến biết lùi, đủ quả quyết, không dây dưa vô lý.

Đúng lúc này, Úc Thanh Y ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, Úc Thanh Y lại vội vàng cúi đầu xuống.

Thấy nàng như vậy, Dương Chính Sơn cười khẩy.

Hắn đáng sợ đến vậy sao?

Lại có thể khiến một nữ hiệp giang hồ không dám nhìn thẳng vào hắn!

“Khi nào viết xong thư, ngày mai ta sẽ sắp xếp người đưa đến!”

Hắn không ngăn cản Úc Thanh Y viết thư nữa, tất nhiên lá thư Úc Thanh Y viết, hắn vẫn sẽ xem qua.

“Tạ đại nhân!”

Úc Thanh Y cảm ơn, rồi cáo từ lui ra khỏi phòng.

Dương Chính Sơn nhìn theo bóng hình yếu điệu của nàng, nường mảy.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn liền sai Đinh Thu đưa thư của Úc Thanh Y đến nhà trọ nơi họ ở.

Hai bà vú và hai nha hoàn bên cạnh Úc Thanh Y đều là võ giả, hơn nữa tu vi của hai bà vú còn không thấp, đều là võ giả Hậu Thiên tầng bốn.

Nhưng lá thư này không cần Đinh Thu đích thân đưa tận tay họ, chỉ cần nhờ tiểu nhị chạy bàn chuyển giao là được.

Trong nhà trọ, hai bà vú nhìn bức thư trên tay, sắc mặt đăm chiêu.

“Đây là nét chữ của chương môn!”

“Sao chương môn không đến gặp chúng ta?”

Hai ngày Úc Thanh Y mất tích, họ vô cùng lo lắng, họ đi khắp nơi trong thành để tìm tin tức nhưng không tìm được bất kỳ tin tức hữu ích nào.

Ban đầu họ định về phái gọi người, không ngờ hôm nay lại có thể nhận được thư tay của chương môn.

“Chương môn nói ngài ấy rất an toàn và bảo chúng ta về đóng cửa sơn môn một năm!”

“Ngươi nghĩ sao?”

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể làm theo ý của chương môn!”

Hai bà vú nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể thở dài bất lực.

Họ đều đoán rằng Úc Thanh Y có thể đã gặp phải rắc rối gì đó, chỉ là rắc rối này dường như không phải là thứ họ có thể giải quyết được.

Hơn nữa trong thư Úc Thanh Y nhiều lần nhấn mạnh bảo họ về đóng cửa sơn môn một năm, bảo họ đừng làm bừa.

Với sự hiểu biết của họ về Úc Thanh Y, họ rất rõ ràng Úc Thanh Y không phải đang nói đùa.

“Thu dọn đồ đạc về thôi!”

Hai bà vú không còn cách nào khác, đành phải thu dọn đồ đạc rời khỏi thành An Nguyên.

Tại cổng thành, Đinh Thu nhìn bóng họ khuất dần ngoài thành, rồi mới quay về Thủ bị quan sảnh.

“Đã đi hết rồi à?”

Trong chính đường quan sảnh, Dương Chính Sơn hỏi.

“Vâng! Tiểu nhân đã nhìn họ ra khỏi thành!” Đinh Thu đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, nói: “Người về đi, nhiệm vụ tiếp theo của người là truyền thụ võ đạo cho hai mươi thiếu niên kia!”

Hôm qua, Dương Minh Thành đã mua người hầu về.

Lần này, Dương gia đã mua hơn bốn mươi người hầu, trong đó có hai mươi thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Chương 275: Xin đại nhân chỉ cho một con đường sáng (2)

Sau khi thêm nhiều người hầu như vậy, ngôi nhà rộng lớn cũng trở nên có sức sống hơn, không còn vẻ lạnh lẽo như trước nữa.

“Vâng!” Đinh Thu đáp lời ngắn gọn.

Hiện tại, tu vi của Đinh Thu đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, cao hơn hẳn hai tầng so với lúc mới gia nhập Dương gia.

Giao cho hắn nhiệm vụ dạy dỗ những thiếu niên chưa từng tiếp xúc với võ đạo là quá đủ.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, rồi đứng dậy bước ra khỏi Thủ bị quan sảnh.

Trước cửa quan sảnh, hai mươi binh sĩ đã chờ sẵn.

Dương Chính Sơn lên ngựa, dẫn theo binh sĩ thẳng tiến đến Thành Quan đồn.

Lúc này, trên bãi tập trong Thành Quan đồn đang diễn ra một cảnh tượng sôi nổi.

Mặc dù Dương Chính Sơn vẫn chưa giao kế hoạch luyện binh đã biên soạn cho Hàn Thừa và Tống Đại Sơn nhưng điều đó không ngăn cản Tống Đại Sơn bắt đầu huấn luyện trước.

“Bái kiến đại nhân!”

Vừa khi Dương Chính Sơn bước vào Thành Quan đồn, Hàn Thừa và Tống Đại Sơn đã nghênh đón.

“Ừ!”

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, liếc nhìn xung quanh, rồi bước vào trong chính đường của Thành Quan đồn.

“Đây là kế hoạch luyện binh, các người xem thử!”

Hắn đưa hai quyển sách cho Hàn Thừa và Tống Đại Sơn.

Một quyển do hắn biên soạn, quyển còn lại do Lục Văn Hoa chép lại, nội dung đều giống nhau.

Hai người mở sách ra xem, Tống Đại Sơn xem xong không có phản ứng gì, hắn không phải lần đầu theo Dương Chính Sơn, cũng không phải lần đầu tham gia luyện binh.

Hắn đã rất quen thuộc với phương pháp luyện binh của Dương Chính Sơn.

Nhưng Hàn Thừa sau khi xem xong, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Đại nhân, như vậy có ổn không?”

Hắn cảm thấy có nhiều nội dung trong này không phù hợp, những nội dung khác như huấn luyện theo từng đợt, đảm bảo việc phòng thủ thành trì, v.v, hắn đều có thể hiểu được nhưng việc quan sát thống nhất cung cấp đồ ăn, phát tiền thưởng trong thời gian luyện binh thì hắn thấy không ổn.

Tướng sĩ được huấn luyện là điều đương nhiên, còn về đồ ăn, tiền thưởng thì không cần thiết.

Đồ ăn của tướng sĩ trong Thủ bị doanh vốn được phân chia theo khẩu phần, mỗi đội tự lo đồ ăn cho mình, không cần thống nhất cung cấp.

Còn tiền thưởng, trừ khi ra chiến trường, nếu không thì tiền thưởng đối với tướng sĩ chỉ là mơ ước.

Hàn Thừa không phải thấy như vậy là không tốt, mà là thấy như vậy quá tốt.

Quá tốt nghĩa là quan sảnh phải tốn rất nhiều tiền bạc và lương thực, hấn sợ quan sảnh không đủ sức chi trả cho việc huấn luyện của tướng sĩ.

Dương Chính Sơn không giải thích với hấn, chỉ nói: “Cứ theo kế hoạch này mà huấn luyện, Đại Sơn biết cách huấn luyện, người phối hợp với hấn là được!”

Nếu không ăn chung, hấn làm sao cho những binh sĩ này uống nước linh tuyến?

Nếu không phát tiền thưởng, hấn làm sao mua chuộc lòng người? Hấn luyện binh không chỉ để luyện binh, mà còn để cho tướng sĩ biết được lòng tốt của hấn, để họ có thể kính trọng hấn.

Con người đều có trái tim, ai đối xử tốt với họ, sao họ lại không biết?

Phát cho họ những quả táo ngọt, cho họ uống những bát canh ngọt, tướng sĩ sao có thể không hướng về hấn?

Tất nhiên, có thể cũng sẽ có những kẻ ngu ngốc không biết tốt xấu nhưng những kẻ ngu ngốc như vậy chỉ là số ít.

Thấy Dương Chính Sơn kiên quyết, Hàn Thừa đương nhiên không phản bác nữa.

Hấn cũng không dám phản bác lời Dương Chính Sơn.

Những việc còn lại rất đơn giản, có Tổng Đại Sơn và mười mấy tử đệ Dương gia ở đó, việc huấn luyện không cần Dương Chính Sơn đích thân làm.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn kiên trì đến Thành Quan đồn mỗi ngày, một là để cho những binh sĩ này uống nước linh tuyến, hai là để làm quen với họ.

Dù có muốn làm ông chủ bù nhìn, hấn cũng không thể không lộ mặt.

Nếu hấn không lộ mặt, binh sĩ làm sao biết mình đang phục vụ cho ai?

Rất nhanh, việc luyện binh đã đi vào quỹ đạo, còn thương đoàn của Lương gia cũng bắt đầu hành động.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã nhận lời chiêu dụ của Lương Vinh nhưng Dịch Thiện và Lương Vinh vẫn rất thận trọng, sau khi bàn bạc, họ quyết định thử nghiệm trước.

Vì vậy, lần đầu tiên họ chỉ vận chuyển một ít vải bông thường ra khỏi cửa ải.

Đáng tiếc là mọi hành động của họ đều nằm trong sự giám sát của Vệ Sầm, còn Lữ Hoa cũng không vội hành động, mặc cho họ vận chuyển vải bông ra khỏi biên giới.

Dịch Thiện và Lương Vinh thấy không có gì bất thường, liền yên tâm, dần dần trở nên táo bạo, bắt đầu vận chuyển một lượng lớn lương thực, muối sắt và các vật tư quan trọng khác ra khỏi biên giới.

Trong nửa tháng, họ đã vận chuyển liên tục ba lần, Lữ Hoa vẫn không có bất kỳ hành động nào.

Đối với điều này, ngay cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, hấn không nhịn được hỏi Vệ Sầm: “Lữ công công có ý gì? Chẳng lẽ hấn không muốn chặn giết đối phương à?”

Sắc mặt Vệ Sầm nghiêm nghị nói: “Gần đến Tết rồi, đề đốc đại nhân muốn để bọn họ đón một cái Tết an ổn! Đây có thể là cái Tết cuối cùng của bọn họ!”

Dương Chính Sơn không nói nên lời: “Lữ công công thật là tốt bụng!”

Hấn không biết phải nói gì nữa.

Đến lúc này rồi, còn để bọn họ ăn Tết.

Nhưng gần đến Tết, Dương gia cũng phải chuẩn bị một chút.

Lễ vật năm nay vẫn phải tặng.

Dương Minh Thành cũng phải về huyện An Ninh một chuyến.

Ngoài ra, tướng sĩ dưới trướng cũng phải ăn Tết, Dương Chính Sơn cũng phải cho họ ăn một cái Tết thật vui vẻ.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn bắt đầu suy nghĩ.

Chương 276: Xin đại nhân chỉ cho một con đường sáng (3)

Về huyện An Ninh tặng lễ vật, việc này chỉ cần Dương Minh Thành làm là đủ.

Nhưng để tướng sĩ ăn một cái Tết thật vui vẻ, Dương Chính Sơn phải tốn chút tâm tư.

Muốn cho tướng sĩ ăn một cái Tết thật vui vẻ, cách thiết thực nhất là phát lương thực.

Nhưng tướng sĩ trong Thủ bị doanh đã huấn luyện được nửa tháng, lương thực trong kho đang giảm đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Theo tốc độ tiêu thụ như vậy, Dương Chính Sơn ước tính lương thực của Thủ bị nha môn không đủ để duy trì việc huấn luyện của Thủ bị doanh.

Ăn Tết quan trọng, huấn luyện cũng quan trọng.

Hướng hồ sau Tết, Dương Chính Sơn còn phải huấn luyện binh lính phụ trách đồn điền trong đồn điền.

Lúc đó, lương thực tiêu thụ sẽ càng nhiều hơn.

Vì vậy, phải nghĩ cách xin thêm lương thực.

“Sắp đến Tết rồi, ta có nên tặng chút quà cho cấp trên không nhỉ!” Dương Chính Sơn nghĩ đến lương thực, liền nghĩ đến những quan viên ở vệ sở Tùng Châu.

Trước kia ở Nghênh Hà đồn, hắn có thể không quan tâm đến thái độ của các quan viên khác.

Nhưng bây giờ ở châu thành An Nguyên, hắn không thể không tạo mối quan hệ với các quan viên cấp trên.

Ngay khi Dương Chính Sơn chuẩn bị lễ vật mừng năm mới, Dương gia lại đón một vị khách không mời mà đến.

Dương Chính Tường đã đến châu thành An Nguyên.

Khi Dương Chính Sơn nhận được tin tức, vội vã từ bên ngoài trở về, vừa liếc mắt đã thấy Dương Chính Tường và Dương Minh Huy đang ngồi trong sảnh đường.

“Tộc trưởng, sao ngài lại đến đây?”

Dương Chính Sơn thật sự không ngờ Dương Chính Tường sẽ đến châu thành An Nguyên, mà Dương Chính Tường cũng không báo trước cho hắn.

Châu thành An Nguyên cách thành Trùng Sơn quan khá xa, mà đoàn xe của Lư gia cũng không đến châu thành An Nguyên nên thời gian gần đây Dương Chính Sơn không còn liên lạc thường xuyên với tộc nhân nữa.

Giờ gặp lại Dương Chính Tường, lòng Dương Chính Sơn không khỏi xúc động.

Hắn vẫn luôn kính trọng và biết ơn vị huynh trưởng này.

Kính trọng vì Dương Chính Tường là một quân tử, vị lão nhân gia này đã cống hiến cả nửa đời mình cho tộc Dương thị, cần cù chăm chỉ, tận tụy hết lòng.

Biết ơn vì Dương Chính Tường luôn ủng hộ hắn, từ lúc hắn tổ chức thanh niên tráng đinh ở Dương gia thôn chống lại Hồ tộc, sau này khi Dương Chính Sơn đến trấn Trùng Sơn, Dương Chính Tường đều có cầu tất ứng với hắn.

Nếu hỏi kể từ khi đến thế giới này, ai là người giúp đỡ Dương Chính Sơn nhiều nhất thì Chu Lan chắc chắn đứng đầu, còn Dương Chính Tường đứng thứ hai.

Gặp được Dương Chính Sơn, Dương Chính Tường lập tức cười tươi như hoa: “Chính Sơn!”

Dương Chính Sơn tiến lên đỡ Dương Chính Tường, năm nay Dương Chính Tường đã năm mươi chín tuổi, chỉ còn một năm nữa là đến tuổi lục tuần.

Ở thôn quê, sáu mươi tuổi đã được coi là cao thọ, ngay cả võ giả cũng không thể thay đổi được sự già yếu do tuổi tác mang lại.

Nhìn tóc Dương Chính Tường bạc phơ, lòng Dương Chính Sơn không khỏi đau xót.

Mới ba năm không gặp, Dương Chính Tường trông già đi rất nhiều.

“Tốt lắm, tốt lắm, thật tốt khi được gặp lại đệ!” Dương Chính Tường nắm chặt tay Dương Chính Sơn, vui mừng khôn xiết.

Hắn đánh giá Dương Chính Sơn, trong đôi mắt đục ngầu ánh lên vẻ kinh ngạc.

Dương Chính Sơn bây giờ khác xa với Dương Chính Sơn trước kia.

Tóc bạc đã lui, râu tóc đen nhánh, khuôn mặt gầy gò trở nên hồng hào bóng bẩy, đôi mắt u ám như sao trời rực rỡ, quan trọng nhất là khí chất trên người Dương Chính Sơn.

Ngồi trên cao lâu ngày khiến Dương Chính Sơn vô tình thoát lên vài phần uy nghiêm.

Nhớ lại Dương Chính Sơn trước kia, Dương Chính Tường không khỏi có chút không dám tin rằng Dương Chính Sơn

trước mắt chính là Dương Chính Sơn trước kia.

“Tộc trưởng, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, Minh Huy, con cũng ngồi xuống đi!” Dương Chính Sơn cười tươi rồi đỡ Dương Chính Tường ngồi xuống, đồng thời cũng không quên chào hỏi Dương Minh Huy.

Sau đó, Ngô Hải dẫn theo hai người hầu mang một chén trà nóng đến đổi cho Dương Chính Tường.

“Hai người từ huyện An Ninh đến đây ư?” Dương Chính Sơn bung chén trà, tùy ý hỏi.

“Không phải, bọn ta từ Nghênh Hà đồn đến.” Dương Minh Huy nói.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh, hóa ra bọn họ đã đến Nghênh Hà đồn trước.

Điều này cũng bình thường, Dương Thừa Trạch được thăng làm quan phòng thủ Nghênh Hà đồn, người nhà đương nhiên phải đến chúc mừng.

“Dạo này tiểu tử Thừa Trạch thế nào?” Dương Chính Sơn bắt đầu nói chuyện gia đình với họ.

“Nhờ Chính Sơn thúc chăm sóc, tiểu tử đó mọi thứ đều tốt, ta đang định tìm cho nó một mối hôn sự đây!” Dương Minh Huy cười đến nổi miệng sắp chạm đến mang tai.

Hỏi Dương Chính Sơn đến trấn Trùng Sơn, không dẫn hấn theo, nói thật lòng thì hấn có chút không thoải mái, bởi vì hấn cảm thấy mình không kém gì Dương Minh Vũ.

Nhưng bây giờ xem ra quyết định này là đúng, hấn thực sự không bằng Dương Minh Vũ, thậm chí có thể còn không bằng nhi tử của hấn là Dương Thừa Trạch.

Giờ nhìn thấy nhi tử của mình đã nên người, trở thành phó thiên hộ, làm quan phòng thủ, trong lòng hấn vui mừng khôn

xiết.

Dương Chính Sơn hứng thú: “Đã nhìn trúng cô nương nào rồi ư?”

Sau cái Tết này, Dương Thừa Trạch đã mười chín tuổi.

Ở thôn quê thì đây đã được coi là thanh niên lớn tuổi rồi, nhiều người trẻ tuổi cùng tuổi với hắn có lẽ đã bế hai đứa con rồi.

Chuyện này cũng trách Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ lo thúc Dương Thừa Trạch và những người khác tu luyện, làm việc nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hôn sự của họ.

Chương 277: Là bọn họ trèo cao

Không chỉ Dương Thừa Trạch, mà Dương Thừa Triệt, Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ và những người khác cũng đều chưa thành thân.

“Có một người, lần này bọn ta đến cũng là muốn hỏi xem Chính Sơn thúc thấy có hợp không?” Dương Minh Huy nói.

Dương Chính Sơn hơi sửng sốt: “Cô nương nhà nào?”

Chuyện hôn nhân, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, theo lẽ thường thì hẳn không có tư cách can thiệp vào chuyện hôn sự của Dương Thừa Trạch.

Nhưng nếu Dương Minh Huy đã nói như vậy thì chứng tỏ cô nương mà họ chọn không phải là cô nương bình thường.

Nói đến thì Dương Thừa Trạch hiện giờ đã là phó thiên hộ quan phòng thủ chính ngũ phẩm, một võ quan chính ngũ phẩm mười tám tuổi, ở huyện An Ninh này thì cưới cô nương nhà nào cũng không tính là trèo cao.

“Là nhị nữ nhi của La tri huyện!” Dương Chính Tường mở lời nói: “Mặc dù là thứ nữ nhưng dù sao cũng là nữ nhi của La tri huyện.”

“Chuyện này là La tri huyện đề cập đến, ta có chút do dự, cho nên muốn thương lượng với đệ.”

Dương Chính Sơn hỏi: “Tộc trưởng chê nữ nhi của La tri huyện ư?”

“Sao có thể? Ta đã gặp cô nương đó rồi, dung mạo thanh tú, hiểu lễ nghĩa, rất có dáng vẻ của khuê tú.”

Dương Chính Tường khẽ thở dài, nói: “Ta chỉ sợ Dương gia chúng ta trèo cao không nổi, người cũng biết La tri huyện xuất thân từ La gia ở Cảnh Châu.”

La Cẩm là nhờ công danh cử nhân mà được bổ khuyết chức tri huyện huyện An Viễn.

Cử nhân muốn làm tri huyện không phải là chuyện dễ dàng, cho dù huyện An Ninh chỉ là một huyện nhỏ, cũng không phải cử nhân bình thường nào cũng có thể làm tri huyện.

Mà La Cẩm có thể ngồi lên chức tri huyện huyện An Ninh, không thể thiếu sự ủng hộ của gia tộc phía sau.

La Cẩm xuất thân từ La gia ở Cảnh Châu, La gia ở Cảnh Châu này chính là một gia tộc quan lại, có không ít tổ tiên từng vào triều làm quan, hiện giờ cũng có một người họ La làm quan tam phẩm Thái phó tước khanh.

So với tộc Dương thị thì La gia ở Cảnh Châu dù là về bề dày hay thế lực đều không phải là tộc Dương thị có thể sánh bằng.

Đừng thấy tộc Dương thị hiện giờ ở huyện An Ninh như cá gặp nước nhưng Dương Chính Tường khi đối mặt với vị tri huyện La Cẩm thì vẫn có chút tự ti.

Nói khó nghe một chút, Dương gia mới thoát khỏi cảnh chân lấm tay bùn được hai ba năm, sao có thể so sánh với La gia.

Kết thân với La gia, nói là trèo cao cũng không quá đáng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Thừa Trạch có kém cỏi không?

Xuất thân bối cảnh có lẽ không bằng La Cẩm nhưng tương lai của Dương Thừa Trạch tuyệt đối sẽ vượt qua La Cẩm.

Xuất thân cử nhân của La Cẩm đã định sẵn cả đời này của hắn nhiều nhất chỉ có thể làm đến tri phủ, tuyệt đối không thể lên cao hơn nữa.

Còn Dương Thừa Trạch thì sao? Chỉ cần hắn đi theo Chu Lan, làm một tướng quân du kích hay tham tướng đều là chuyện có thể.

Đúng vậy, chính là đi theo Chu Lan, chứ không phải đi theo Dương Chính Sơn.

Từ khi Dương Chính Sơn để hắn ở lại Nghênh Hà đồn, người mà hắn có thể dựa vào chính là Chu Lan.

Có lẽ tương lai Dương Chính Sơn cũng có thể giúp đỡ hắn nhưng trong thời gian ngắn thì Dương Chính Sơn không thể giúp được hắn.

Dương Chính Sơn cười nói: “Trèo cao ư, là bọn họ trèo cao thừa Trạch, nào phải chúng ta trèo cao họ!”

“Tộc trưởng đừng tự ti, với thành tựu hiện giờ của thừa Trạch, đừng nói là thứ nữ của La Cẩm, cho dù là đích nữ, cũng là bọn họ trèo cao!”

Dương Chính Tường có chút không tự tin: “Vậy ư?”

Mặc dù đã làm tộc trưởng nửa đời nhưng nói cho cùng thì trước kia Dương gia chỉ là nông hộ mà thôi.

“Đương nhiên!” Dương Chính Sơn dùng ngữ khí vô cùng khẳng định nói: “Nói thật, nếu có thể, ta vẫn muốn để thừa Trạch đợi thêm hai năm nữa mới thành thân.”

“Chu tướng quân đã hứa với ta, đợi hai năm nữa sẽ thực thụ phong thừa Trạch làm thiên hộ, đến lúc đó Thừa Trạch chính là thiên hộ chính ngũ phẩm!”

Dương Chính Tường và Dương Minh Huy nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ vui mừng.

“Thôi bỏ đi, ta còn chờ bế cháu nữa!” Dương Chính Tường không còn tự ti nữa, cười tươi nói.

“Cũng tốt, thừa Trạch sớm thành thân, huynh cũng có thể sớm bế cháu!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Nếu như La tri huyện có ý như vậy, vậy các người đồng ý là được, có sự giúp đỡ của La tri huyện, tương lai thừa Trạch cũng có thể đi thuận lợi hơn một chút.”

“Đúng là như vậy!” Dương Chính Tường tán thành nói.

Sau đó, hai người lại nói thêm một số chuyện về Dương gia thôn, Dương Chính Sơn mới dẫn bọn họ đến phòng khách, đồng thời bảo Dương Minh Thành sắp xếp cho bọn họ mấy người hầu hạ.

Đi đường xa xôi, Dương Chính Tường rất mệt mỏi.

Mặc dù là võ giả nhưng tuổi đã cao, thân thể cường tráng năm xưa đã sớm bắt đầu suy yếu.

Đợi bọn họ nghỉ ngơi xong, buổi tối Dương Chính Sơn bảo nhà bếp chuẩn bị một bàn lớn thức ăn tiếp đãi Dương Chính Tường và Dương Minh Huy.

Lần này đến không chỉ có Dương Chính Tường và Dương Minh Huy, còn có rất nhiều tộc nhân tộc Dương thị, ví dụ như hai huynh trưởng của Dương Minh Trấn và người nhà của các tử đệ Dương thị khác.

Nhưng những người khác thì không cần Dương Chính Sơn đích thân tiếp đãi, bởi phen ở đây, ngoài Dương Chính Tường, ai dám để hấn đích thân tiếp đãi.

Đồng thời bọn họ còn mang đến không ít lễ vật, đủ ba xe ngựa lễ vật.

Chương 278: Là bọn họ trèo cao (2)

Đều không phải là đồ quý giá gì, chỉ là một số đồ như rau khô, mộc nhĩ, táo tàu, hoa quả khô các loại.

Bề dày của tộc Dương thị vẫn còn quá mỏng, cho dù bọn họ muốn tặng đồ quý giá thì cũng không lấy ra được.

Một đêm yên lặng trôi qua, ngày hôm sau Dương Chính Sơn đích thân dẫn Dương Chính Tường đi dạo quanh châu thành An Nguyên, còn mua không ít đồ cho tộc Dương thị.

Thật ra những thứ này vốn dĩ hấn định mua, đều là chuẩn bị để Dương Minh Thành mang về nhưng bây giờ Dương Chính Tường đã đến, hấn tiện tay giao luôn.

Dương Chính Tường không từ chối tấm lòng của Dương Chính Sơn, bởi vì những thứ Dương Chính Sơn mua không phải tặng riêng cho hấn, mà là tặng cho toàn bộ tộc Dương thị.

Trong đó có một số võ đạo công pháp cơ bản và một số bút mực giấy tờ thông thường.

...

Dương Chính Tường không ở lại thành An Nguyên quá lâu, chỉ ở bốn ngày rồi họ trở về.

Gần đến cuối năm, trong tộc còn rất nhiều việc chờ hấn về xử lý.

Đồng thời Dương Minh Thành cũng theo về luôn.

Một số mối quan hệ ở huyện An Ninh còn phải nhờ Dương Minh Thành đi lại, đặc biệt là bên Lư nhị gia, nhất định phải

Dương Minh Thành đích thân đi mới được.

Đứng trước cổng thành, nhìn đoàn xe đi xa dần, Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu.

Cũng không biết lần sau gặp lại Dương Chính Tường là khi nào.

Theo quan chức của hắn ngày càng lớn, cơ hội hắn có thể về Dương gia thôn ngày càng ít.

Nói ra thì, hắn vẫn rất nhớ cái thôn nhỏ yên tĩnh kia.

Mặc dù hắn chỉ ở Dương gia thôn nửa năm nhưng hắn thực sự coi Dương gia thôn là nhà của mình.

Con người dù ở đâu cũng phải có gốc rễ.

Dương Chính Sơn ở thế giới này đã không còn tìm được gốc rễ trước kia, còn Dương gia thôn đã trở thành nơi gửi gắm của hắn, một gốc rễ mới, khiến hắn nhớ nhung, tưởng tượng.

Gửi gắm nỗi nhớ nhà, nỗi lưu luyến với quá khứ.

Mãi đến khi đoàn xe biến mất ở cuối con đường quan, Dương Chính Sơn mới thu hồi ánh mắt.

“Chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đến vệ sở Tùng Châu!”

Hắn nói với Dương Minh Hạo bên cạnh.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn theo Dương Minh Hạo và hai mươi binh lính kéo ba chiếc xe ngựa đến Gia thành nơi đặt vệ sở Tùng Châu.

Ban đầu hắn định đến bái kiến tham tướng Vương Bân trước nhưng Vương Bân không có ở Gia thành, nghe nói là đã đến Trùng Sơn quan.

Có lẽ cũng là đi tặng lễ vật.

Dương Chính Sơn thâm đoán như vậy nhưng không gặp được Vương Bân hẳn vẫn có chút tiếc nuối, là cấp dưới, đương nhiên phải thường xuyên xuất hiện trước mặt lãnh đạo, đặc biệt là chuyện tặng lễ như thế này, không gặp được người đứng đầu, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng hẳn cũng không thể ở lại Gia thành chờ Vương Bân, không còn cách nào khác, hẳn chỉ có thể giao lễ vật mình chuẩn bị cho quản gia phủ Vương Bân.

Quản gia kia rất khách sáo, còn đặc biệt mời Dương Chính Sơn vào phủ ngồi một lát, đồng thời còn mời trưởng tử của Vương Bân là Vương Thịnh ra tiếp đón Dương Chính Sơn.

Trong phòng khách được trang trí tinh xảo, Vương Thịnh thái độ ôn hòa, chấp tay nói: “Chất nhi Vương Thịnh bái kiến Dương gia thúc thúc!”

Nghe thấy cách xưng hô này, Dương Chính Sơn trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Đại công tử, ha ha, bên ngoài đều nói đại công tử thiên tư hơn người, võ đạo không tầm thường, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Dương Chính Sơn có chút nịnh nọt nói.

Nhưng lời hẳn nói cũng không hoàn toàn là nịnh nọt, vị đại công tử nhà họ Vương này thực sự có võ đạo thiên phú không tầm thường, nghe nói mười lăm tuổi đã trở thành võ giả, mười tám tuổi trở thành võ giả Hậu Thiên, giờ mới hai mươi ba tuổi, đã là võ giả Hậu Thiên tầng bốn.

Tư chất như vậy đủ dùng từ thiên tài để hình dung.

Còn như Dương Thừa Trạch, mặc dù cũng là mười lăm tuổi trở thành võ giả, mười tám tuổi trở thành võ giả Hậu Thiên nhưng đừng quên Dương Thừa Trạch là nhờ có sự giúp đỡ của Dương Chính Sơn mới có được thành tựu như vậy.

So với Vương Thịnh, Dương Thừa Trạch kém không chỉ một chút.

Tất nhiên, đây là so sánh với Dương Thừa Trạch trước đây, tương lai thì chưa chắc.

Nước linh tuyến có tác dụng nâng cao tiềm lực, tiềm lực cũng được coi là thiên phú, Dương Thừa Trạch bây giờ đều có thể dùng từ thiên tài để hình dung.

Dương Chính Sơn không quan tâm thiên phú của Vương Thịnh cao đến mức nào, hắn cảm thấy kỳ quái là vì Vương Thịnh lại có thể đối xử nhiệt tình với hắn như vậy, lại có thể gọi hắn là Dương gia thúc thúc.

Cách xưng hô này rõ ràng là đặt hắn ngang hàng với Vương Bân,

Nếu xét về tuổi tác, Dương Chính Sơn đúng là không kém Vương Bân là mấy nhưng Vương Bân là tham tướng, còn hắn chỉ là một thủ bị, thân phận và địa vị của hai người chênh lệch rất lớn.

Theo lẽ thường, Vương Thịnh không cần phải khách sáo với hắn như vậy.

“Dương thúc, mời ngồi!” Vương Thịnh mời Dương Chính Sơn ngồi xuống, thái độ càng thêm nhiệt tình.

Từ Dương gia thúc thúc đến Dương thúc, cách xưng hô này lại thân thiết hơn mấy phần.

Dương Chính Sơn nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ đành ngồi xuống.

“Chất nhi nghe nói Dương thúc rất giỏi luyện binh, còn biên soạn một quyển sách về luyện binh!” Ánh mắt Vương Thịnh có chút nóng bỏng.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Đúng vậy!”

“VẬY, CHẮT NHI CÓ THỂ THEO DƯƠNG THÚC HỌC HỎI PHƯƠNG
PHÁP LUYỆN BINH NÀY KHÔNG?” VƯƠNG THỊNH NÓI.

Chương 279: Ta già thật đấy nhưng thậ ta không yếu đâu

Dương Chính Sơn lại gật đầu: “Tất nhiên có thể, hai ngày nữa ta sẽ bảo người đưa cho công tử một quyển sách về luyện binh!”

“Không phải, không phải, ta muốn đến thành An Nguyên theo bên cạnh Dương thúc rèn luyện một thời gian!” Lúc này, Vương Thịnh mới nói ra mục đích thực sự của mình.

Dương Chính Sơn sững sốt, vị đại công tử này lại có thể muốn theo bên cạnh hắn.

Thật ra Dương Chính Sơn không hề biết rằng quyển sách luyện binh mà hắn biên soạn đã gây ra không ít sóng gió ở Trùng Sơn quan.

So với “Tam thập lục kế”, “Luyện binh thực kỷ” rõ ràng thực tế hơn nhiều.

Những người đã đọc “Tam thập lục kế” có thể thấy những mưu kế trong đó quá viễn vông, bởi vì mưu kế là thứ cần phải hiểu và ngộ tính, có thể dùng hay không, biết dùng hay không, dùng tốt hay không, đều phải xem người.

Nhưng “Luyện binh thực kỷ” thì khác, những điều được viết trong “Luyện binh thực kỷ” đều có thể trực tiếp áp dụng vào thực tế, rất nhiều phương pháp luyện binh trong sách đều rất phù hợp với thực tế.

Trần Trùng Sơn không thiếu nhất chính là võ quan, mà phần lớn võ quan đều có kinh nghiệm luyện binh.

Rất nhiều điều trong sách đều có thể kết hợp với kinh nghiệm luyện binh của họ, chỉ là trước đây chưa có ai biên soạn những điều này một cách đầy đủ và chi tiết như vậy.

Cảm giác đầu tiên của nhiều võ quan sau khi đọc “Luyện binh thực kỷ” chính là hóa ra là như vậy.

Điều này khiến nhiều võ quan đều rất công nhận nội dung của “Luyện binh thực kỷ.”

Trong số đó có Vương Bân và Vương Thịnh, Vương Bân sau khi có được “Luyện binh thực kỷ” thì vô cùng yêu thích, xem mấy ngày liền, còn kéo một nhóm binh sĩ ra thử nghiệm huấn luyện, từ đó chứng minh phương pháp luyện binh trong sách thực sự hiệu quả.

Vương Bân nhiều lần khen ngợi “Luyện binh thực kỷ” trước mặt Vương Thịnh, khiến Vương Thịnh rất hứng thú với “Luyện binh thực kỷ” và càng hứng thú với con người Dương Chính Sơn.

Vì vậy, trước khi Dương Chính Sơn đến, hần đã nhiều lần dặn dò quân gia nếu Dương Chính Sơn đến thì báo cho hần biết.

Nghe Vương Thịnh yêu cầu, Dương Chính Sơn có chút do dự nói: “Như vậy có được không? Tham tướng đại nhân có đồng ý không?”

Vương Thịnh theo hần rèn luyện không chỉ đơn giản là học tập.

Có thể nói đây là truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc, cho dù không có danh nghĩa sư đồ nhưng cũng có thực chất sư đồ.

Một khi chuyện này thành, sau này Vương Thịnh bất kể lúc nào gặp hần cũng phải hành lễ như bậc bề dưới, mà hần và Vương Bân cũng thực sự là đồng bối.

Quan trường có thể không phân biệt bồi phạt nhưng không thể không coi trọng ân sư.

“Dương thúc cứ yên tâm, phụ thân ta đã đồng ý rồi!” Vương Thịnh nói.

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, ngay cả Vương Bản cũng đã đồng ý, hắn đương nhiên không thể từ chối được nữa.

“Vậy thì sau Tết nhé, đúng lúc Thủ bị doanh ở thành An Nguyên phải huấn luyện, công tử có thể đích thân chỉ bảo!”

“Chất nhi đa tạ thúc phụ!” Vương Thịnh cười tươi như hoa nói.

Dương thúc lại biến thành thúc phụ, đây đã không còn là vấn đề bồi phạt nữa rồi.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng hiểu ý của Vương Thịnh, bái sư là không thể nhưng ta muốn học bản lĩnh của người, chắc chắn sẽ kính trọng người.

Sau này người chính là thúc phụ của ta, Vương gia và Dương gia cũng coi như giao hảo.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn đương nhiên rất vui.

Có thể giao hảo với vị đại công tử này, đối với hắn không có bất kỳ tác hại nào, ngược lại còn có rất nhiều lợi ích.

Dương Chính Sơn lại khách sáo với Vương Thịnh một hồi, rồi cáo từ ra về.

Vương Thịnh còn muốn giữ Dương Chính Sơn lại dùng cơm nhưng Dương Chính Sơn lấy cớ còn công vụ phải xử lý từ chối.

Hắn không có công vụ, hắn phải đến Vệ ti nha môn tặng lễ cho Sa Bình Xuyên.

Sau khi rời khỏi phủ Vương gia, Dương Chính Sơn liền đến Vệ ti nha môn, gặp được vệ ti chỉ huy sứ Sa Bình Xuyên.

Vị chỉ huy sứ đại nhân này vẫn béo như tượng phật Di Lặc, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười hòa ái sinh tài.

“Dương đại nhân, ha ha ha, mau mời vào, mau mời vào!”

Gặp được Dương Chính Sơn, dường như Sa Bình Xuyên rất vui mừng.

“Hạ quan bái kiến chỉ huy sứ đại nhân!” Dương Chính Sơn trước tiên hành lễ, sau đó mới theo Sa Bình Xuyên vào trong chính đường.

Đợi trà nước bùng lên, Dương Chính Sơn liền đưa lễ đơn đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt Sa Bình Xuyên.

“Gần đến Tết, hạ quan xin tỏ chút lòng thành, mong đại nhân chớ chê!”

Sa Bình Xuyên nhận lấy lễ đơn nhưng không mở ra, chỉ đặt sang một bên: “Ta xưa nay không thích những lễ tiết phàm tục này nhưng Dương đại nhân nếu như đã tặng, ta cũng trơ tráo nhận lấy vậy!”

“Ha ha, Dương đại nhân, người đến đúng lúc lắm, hôm nay ở lại dùng cơm đi, người đâu, người đâu~~”

Sa Bình Xuyên cũng không đợi Dương Chính Sơn lên tiếng, trực tiếp sắp xếp người chuẩn bị rượu thịt, khiến Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng.

Vương Thịnh đối với hần nhiệt tình như vậy thì cũng thôi, dù sao hiện tại hần chỉ là một chức nhân tản trong quân, ngoài thân phận trưởng tử của Vương Bân ra, cũng không có gì đáng để Dương Chính Sơn để tâm.

Nhưng Sa Bình Xuyên là cấp trên trực tiếp của Dương Chính Sơn, lại có thể nhiệt tình như vậy.

Chẳng lẽ cũng là vì “Luyện binh thực kỹ”? Dương Chính Sơn có chút đoán không ra nhưng hắn cũng không thể từ chối.

Rất nhanh, rượu thịt đã được chuẩn bị xong, những món ăn thịnh soạn khiến Dương Chính Sơn phải trở mắt kinh ngạc.

Chương 280: Ta già thật đấy nhưng thật ta không yếu đâu (2)

Trên chiếc bàn bát tiên rộng lớn bày hơn mười món ăn, món nào trông cũng thơm ngon hấp dẫn.

“Nào, ngồi xuống, đây là dương cao mỹ tửu thượng hạng, Dương đại nhân nếm thử đi!”

Sa Bình Xuyên cầm bình rượu rót đầy cho Dương Chính Sơn.

Nghe nói là dương cao mỹ tửu, Dương Chính Sơn trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn tuy không thường uống rượu nhưng cũng từng nghe nói đến một số loại rượu ngon của Đại Vinh.

Loại dương cao mỹ tửu này được sản xuất ở Linh Châu, công thức độc đáo, sử dụng kê, thịt cừ non, trái cây tươi và các loại thuốc bắc để ủ, có tác dụng bổ âm nhuận phổi, tăng cường nguyên khí.

Nghe nói năm xưa Thái Tổ hoàng đế của Đại Vinh trong lúc chinh chiến nhờ có dương cao mỹ tửu mà giành được thắng lợi nên đã ban tặng danh hiệu “Thế cừ ngự tửu”, mà hiện nay dương cao mỹ tửu này đã trở thành cống phẩm.

Đối với võ giả mà nói, dương cao mỹ tửu cũng được coi là một loại rượu thuốc hiếm có.

Mà ở Trùng Sơn quan, chỉ có Bảo Dược các mới bán dương cao mỹ tửu, một bình hai lạng dương cao mỹ tửu có giá

ba mươi lượng.

Nói một cách đơn giản, thứ này còn quý hơn cả vàng.

Lúc này, trong lòng Dương Chính Sơn càng thêm nghi hoặc, Sa Bình Xuyên có ý gì, lại có thể dùng loại rượu ngon như vậy để chiêu đãi hắn? Chuyện bất thường ắt có yêu quái.

Trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi cảnh giác.

Cầm chén rượu, Dương Chính Sơn ngửi ngửi, cảm thấy bên trong hẳn là không có độc dược.

“Vậy ta kính đại nhân một chén trước!”

Bất kể Sa Bình Xuyên muốn làm gì, nếu như hắn đã lên bàn thì không thể thất lễ.

“Không vội, không vội!”

Nhưng Sa Bình Xuyên lại phát tay, sau đó hướng về phía ngoài cửa hô: “Vào đây!”

Dương Chính Sơn không hiểu, nhìn về phía cửa.

Rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên có chút kỳ quái vô cùng.

Chỉ thấy một loạt vũ nữ mặc váy lụa từ ngoài cửa đi vào, thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng múa dưới lớp lụa mỏng, cử chỉ động tác đều toát lên vẻ yêu kiều và mềm mại.

Đặc biệt là vũ nữ dẫn đầu, lụa mỏng như khói bay lượn, thân hình uyển chuyển ẩn hiện, khuôn mặt kiều diễm nở nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười!

Nụ cười này quá sức quyến rũ.

Không phải cảm giác đoạt hồn nhiếp phách, mà là cảm giác nhìn thấy mà vui mừng.

Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của nàng, người ta đã cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Cảm giác này khiến người ta mê mẩn hơn bất kỳ sự dục đồ nào.

Đại nhân, ngài đây là đang thử thách cán bộ sao? Tâm trạng của Dương Chính Sơn không khỏi dâng trào.

Mẹ kiếp, ta bây giờ tuổi đã cao nhưng thận ta không hư.

Thử thách này thật khiến người ta khó mà kiềm chế! Cho dù kiếp trước đã xem vô số phim, gặp vô số người nhưng lúc này Dương Chính Sơn cũng có chút ngửa ngáy khó nhịn.

Cũng không trách hắn, tại hắn khỏe.

Thể chất của võ giả vốn đã cường tráng hơn người thường, mà Dương Chính Sơn là võ giả Hậu Thiên thì hỏa khí tự nhiên càng vượng.

Ngày thường không nghĩ đến chuyện đó thì không sao nhưng bây giờ gặp phải cảnh tượng như vậy.

Dương Chính Sơn chỉ có thể nói là ta nhịn.

Tiếng nhạc trúc du dương vang lên, những vũ nữ xinh đẹp thả sức phô diễn thân hình uyển chuyển.

“Dương đại nhân, nào nào nào, uống rượu!”

Sa Bình Xuyên mời Dương Chính Sơn uống rượu.

Dương Chính Sơn nâng chén rượu: “Đa tạ đại nhân khoản đãi, hạ quan thật vinh hạnh.”

Hai người uống rượu, nói cười vui vẻ.

Nói ra thì, Dương Chính Sơn không phải là người lắm lời, bảo hắn nói đạo lý thì có thể nói ra cả rở nhưng nếu bảo hắn tạo không khí vui vẻ dí dỏm thì hắn chịu thua.

Nhưng Sa Bình Xuyên lại là người rất giỏi khoản này, cho dù trong lòng Dương Chính Sơn có chút không thoải mái nhưng dưới sự tiếp đãi nhiệt tình của hắn, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy rất thoải mái, không hề gò bó.

Rượu qua ba tuần, tiếng nhạc trúc dần dừng lại, những vũ nữ uyển chuyển cũng dừng theo.

“Ngọc Lộ, lại đây!”

Sa Bình Xuyên gọi vũ nữ đứng đầu lại.

“Ngọc Lộ bái kiến phụ thân, bái kiến Dương đại nhân!”

Đây là nữ nhi của Sa Bình Xuyên?

Sao có thể?

Trong nhà quan lại nuôi ca kỹ vũ nữ là chuyện thường tình, tiểu thư đại gia tộc cầm kỳ thi họa cũng là chuyện bình thường nhưng nhà ai lại để tiểu thư nhà mình ra múa cho khách? Đại gia khuê tú không ra khỏi cửa lớn, không bước qua cửa thứ hai, ngày thường gặp người ngoài cũng phải tuân thủ đủ mọi phép tắc, huống chi mặc như thế này ra múa! Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc nhìn vũ nữ đang đứng gần trước mặt.

Múa một hồi, cô nương tên Ngọc Lộ này đổ nhiều mồ hôi, trên trán trắng nõn, trên cần cổ hồng hào đều có chút ẩm ướt.

Đồng thời còn có một mùi hương thoang thoảng phả vào mặt Dương Chính Sơn.

Ngửi mùi hương này, nhìn gần cảnh xuân phơi phới ẩn hiện, Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng giật giật chòm râu.

Mẹ kiếp, tiểu huynh đệ của ta góc đầu dậy rồi!

“Dương đại nhân, đây là nghĩa nữ Ngọc Lộ của ta!”

“Ngọc Lộ, mau lại đây rót rượu cho Dương đại nhân!”

Sa Bình Xuyên giới thiệu.

Nghĩa nữ!

Trong lòng Dương Chính Sơn bưng tỉnh, ta nói mà, ai lại để nữ nhi của mình làm chuyện này chứ.

Ngọc Lộ tiến lên, trước rót một chén rượu cho Dương Chính Sơn, sau đó lại rót một chén cho mình.

Lụa mỏng manh, hương thơm thoang thoảng, dáng vẻ yếu điệu hồng hào, khiến Dương Chính Sơn có chút hoa mắt chóng mặt.

A di đà Phật, a di đà Phật! Hồng nhan họa thủy này hơi quá đáng rồi, lão nạp, à không đúng, lão phu sắp không nhận được nữa rồi! Không trách Dương Chính Sơn không có định lực, có một nữ tử diễm lệ như vậy cứ quanh quẩn bên cạnh, ai mà chịu nổi chứ!

Chương 281: Ngọc Lộ cô nương thông minh lanh lợi

“Nô gia Ngọc Lộ, kính Dương đại nhân một chén!”

Giọng nói mềm mại như thể có thể khiến tai người ta mang thai vậy.

Không phải kiểu nũng nịu, cũng không phải cố tình làm giọng giả, mà là một loại dịu dàng rất tự nhiên.

Đúng vậy, chính là dịu dàng, giống như tiếng kêu của mèo cưng khi tỉnh giấc trong vòng tay.

“Mời cô nương!”

Trong lòng Dương Chính Sơn náo loạn nhưng trên mặt vẫn là vẻ chính nhân quân tử, ngẩng đầu uống cạn một chén.

Ngọc Lộ mày mắt hàm cười, giơ tay che môi đỏ, uống cạn rượu trong chén.

“Ngọc Lộ, con lui xuống trước đi!”

“Nữ nhi cáo lui!” Ngọc Lộ khom người hành lễ, nhẹ nhàng lui ra.

Dương Chính Sơn nhin con bốc hỏa trong lòng, định tiếp tục uống rượu với Sa Bình Xuyên nhưng Sa Bình Xuyên lại lên tiếng nói: “Dương đại nhân thấy nữ nhi của ta thế nào?”

“Ồm!” Dương Chính Sơn nhất thời không biết nên miêu tả thế nào, chỉ có thể nói một cách hoa mỹ: “Ngọc Lộ cô nương thông minh lanh lợi.”

“Ha ha~~” Sa Bình Xuyên nhìn hấn bằng ánh mắt mà nam nhân nào cũng hiểu, nói: “Ta nghe nói thê tử của Dương đại nhân đã mất sớm?”

“Vâng!”

“Bên cạnh Dương đại nhân không có nữ nhân hầu hạ thì không được!” Sa Bình Xuyên cười ẩn ý, nói: “Nữ nhi của ta biết chăm sóc người, rất thích hợp với Dương đại nhân!”

“Thôi thế này, hôm nay ta làm chủ, gả nữ nhi của ta cho Dương đại nhân!”

Sa Bình Xuyên cũng không đợi Dương Chính Sơn lên tiếng, trực tiếp đưa ra quyết định.

Dương Chính Sơn có chút ngơ ngác, đây là ý gì? Tặng nữ nhân? Hấn không cho rằng Sa Bình Xuyên muốn hấn cưới Ngọc Lộ cô nương kia làm chính thê.

Nếu Sa Bình Xuyên thực sự có ý định như vậy thì sẽ không để Ngọc Lộ đến đây múa, làm nhục chính mình.

Nếu như không phải chính thê, vậy thì là thiếp thất.

Điều này hiển nhiên là tặng nữ nhân.

Trong nháy mắt, trái tim bốc hỏa của Dương Chính Sơn bình tĩnh trở lại.

Chuyện này không ổn.

Tại sao Sa Bình Xuyên lại tặng nữ nhân cho hấn? Nịnh bợ hấn? Điều đó đương nhiên không thể.

Hấn là thuộc hạ của Sa Bình Xuyên, Sa Bình Xuyên căn bản không cần nịnh bợ hấn, ngược lại hấn mới phải nịnh bợ Sa Bình Xuyên mới đúng.

Trong lúc nhất thời, Dương Chính Sơn cũng không đoán ra được mục đích của Sa Bình Xuyên, chỉ có thể nói: “Đại nhân,

như vậy không ổn đâu!”

“Có gì không ổn, nữ nhi của ta cũng là người mệnh khổ, từ nhỏ đã mất cha mẹ.”

“Ngọc Lộ đã lớn, cũng nên gả chồng rồi, ta biết Dương đại nhân là người chung tình, ta cũng tin rằng có Dương đại nhân chăm sóc, cả đời này Ngọc Lộ đều có thể sống tốt!”

“Đừng thấy Ngọc Lộ không phải nữ nhi ruột của ta nhưng ta thực sự coi con bé như nữ nhi ruột mà nuôi lớn, sau này người không được bắt nạt con bé.”

Sa Bình Xuyên nói một tràng dài, khiến Dương Chính Sơn nghe mà phát ngán.

Nuôi như nữ nhi ruột? Nếu là nữ nhi ruột, người để nàng ta đến đây nhảy múa như thế này sao.

Đây căn bản không phải là nuôi nữ nhi, mà là nuôi kỹ nữ!

“Cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ sai người chuẩn bị cho Ngọc Lộ, đợi người đi thì đưa con bé đi cùng!”

Sa Bình Xuyên căn bản không cho Dương Chính Sơn cơ hội từ chối, vừa nói vừa đứng dậy ra lệnh cho gia nhân bên ngoài.

Dương Chính Sơn không ngăn cản, vì hắn biết ngăn cũng không được.

Thịnh tình khó chối từ.

Thịnh tình của Sa Bình Xuyên chắc chắn đã chuẩn bị từ lâu, chỉ chờ hắn đến mà thôi.

Nửa canh giờ sau, Dương Chính Sơn rời khỏi Tùng Châu vệ, cùng lúc đó còn có Ngọc Lộ và hai nha hoàn đi cùng.

Lúc này, Ngọc Lộ đã thay một chiếc váy màu đỏ sẫm, khoác ngoài một chiếc áo choàng màu trắng như tuyết, mặc dù

thân hình mảnh mai đã được che kín mít nhưng khí chất dịu dàng vẫn không thể che giấu.

Nàng cùng hai nha hoàn ngồi trong xe ngựa, Dương Chính Sơn thì cưỡi ngựa đi trước, Dương Minh Hạo dẫn theo binh lính hộ vệ hai bên.

“Cha!”

Ra khỏi thành, Dương Minh Hạo vội vàng tiến lên, khẽ gọi bên cạnh Dương Chính Sơn.

“Về rồi nói!”

Dương Chính Sơn bình tĩnh nói.

Chương 282: Ngọc Lộ cô nương thông minh lanh lợi (2)

“Hắn không có vấn đề gì à?”

“Có nhưng những chuyện đó không phải do bọn ta xử lý!” Vệ Sầm nói.

Dương Chính Sơn im lặng.

Bí Vũ vệ phụ trách đều là những vụ án lớn, Sa Bình Xuyên mặc dù đã phạm nhiều tội nhưng vẫn chưa đến mức khiến Bí Vũ vệ phải chú ý.

“Ta luôn cảm thấy Sa Bình Xuyên có gì đó không ổn!” Dương Chính Sơn vẫn nói ra cảm giác trong lòng.

“Chỗ nào không ổn?” Vệ Sầm hỏi.

Dương Chính Sơn chìm vào suy tư.

Có rất nhiều điểm không ổn.

Nhưng nên bắt đầu từ đâu?

Hắn suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

“Các người đã điều tra về Sa Bình Xuyên, vậy hắn phải biết Sa Bình Xuyên kiếm tiền như thế nào chứ?”

Vệ Sầm có chút do dự gật đầu: “Từ khi Sa Bình Xuyên nhậm chức đến nay, đã chiếm đoạt rất nhiều ruộng đất, đến nay hắn đã chiếm được khoảng vài trăm mẫu. Ngoài ra, hắn còn mua rất nhiều cửa hàng và điền trang, không chỉ ở Gia

thành, mà ở Trùng Sơn quan, phủ Tĩnh An, thành Kỳ Châu, v.v, Sa gia đều có rất nhiều tài sản!”

Dương Chính Sơn nheo mắt, hỏi: “Sa gia là hào tộc à?”

“Không tính là hào tộc, tổ tiên Sa gia chỉ có một người làm đến chức vệ đồng tri chỉ huy, trước Sa Bình Xuyên thì Sa gia không hề giàu có!”

“Vậy vấn đề ở đây là, Sa Bình Xuyên làm thế nào để tích cóp được nhiều của cải như vậy!” Dương Chính Sơn hỏi.

Chiếm đoạt ruộng đất, chuyện này ở trấn Trùng Sơn không phải là hiếm.

Nhiều võ quan sẽ chiếm đoạt ruộng đất của đồn điền làm của riêng nhưng phần lớn võ quan sẽ không làm quá đáng, bởi vì những ruộng đất đó là nguồn sống của quân hộ, nếu quan viên chiếm đoạt quá nhiều thì quân hộ sẽ mất đường sống.

Sa Bình Xuyên có thể chiếm đoạt được nhiều ruộng đất như vậy, bởi vì hắn là chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ, hắn có thể can thiệp vào tất cả các đồn điền dưới quyền của Tùng Châu vệ.

Vài trăm mẫu ruộng, quả thực có thể mang lại cho Sa Bình Xuyên một khoản thu nhập không nhỏ nhưng tuyệt đối không thể giúp hắn tích cóp được gia sản lớn như vậy.

Vệ Sầm cau mày, suy nghĩ một chút, nói: “Hắn đã kinh doanh ở Tùng Châu vệ hơn mười năm rồi!”

“Nếu ta nhớ không nhầm thì hắn được thăng chức làm vệ chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ vào năm thứ mười chín niên hiệu Thừa Bình!” Dương Chính Sơn nói.

Bây giờ là năm thứ hai mươi lăm niên hiệu Thừa Bình, tức là Sa Bình Xuyên đã làm vệ chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ được sáu năm rồi.

Trước khi trở thành vệ chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ, hấn không thể chiếm đoạt được nhiều ruộng đất như vậy.

Chỉ trong sáu năm, hấn chẳng những chiếm đoạt được hàng trăm mẫu ruộng đất mà còn mua rất nhiều cửa hàng và điền trang.

Điều này rõ ràng là không hợp lý.

“Ý ngài là hấn có liên quan đến vụ án buôn lậu?” Vệ Sâm cũng nghĩ đến điều này.

Dương Chính Sơn vuốt râu: “Có khả năng, ngoài ra, ta không nghĩ ra hấn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy từ đâu.”

Lúc này, hấn đã nghĩ đến điểm bất thường của Sa Bình Xuyên.

Xa hoa, cực kỳ xa hoa.

Chỉ cần nhìn vào cách ăn uống của Sa Bình Xuyên là có thể thấy được, nói thật thì ngay cả Chu Lan cũng không thể xa hoa như hấn.

Dương cao mỹ tửu, sơn hào hải vị.

Một bữa ăn như vậy, ước tính phải tốn đến vài trăm lượng bạc.

Hơn nữa, hấn còn nuôi nhiều vũ cơ như vậy, cho dù không có Ngọc Lộ cô nương thì việc nuôi nhiều vũ cơ như vậy cũng là một khoản chi không nhỏ.

Chỉ riêng cuộc sống của Sa Bình Xuyên, đừng nói hấn chỉ là một chỉ huy sứ của vệ sở, ngay cả những vương gia giàu có cũng không có mấy người có thể xa hoa như vậy.

“Các người hãy điều tra thêm đi, ta thấy chuyện này có vấn đề!”

Vệ Sầm gật đầu: “Ta sẽ bẩm báo chuyện này với đề đốc đại nhân.”

Đêm khuya, trong thư phòng của chính viện, Dương Chính Sơn cúi đầu tính toán số lương thảo và tiền bạc còn lại của quan sảnh.

Lần này hẳn đến vệ sở Tùng Châu không chỉ để tặng lễ mừng năm mới, mà còn để xin lương thảo và tiền lương.

Sau khi nhận được Ngọc Lộ cô nương, Sa Bình Xuyên đã rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu của hắn, đồng thời hứa trong vòng ba ngày sẽ cho người vận chuyển toàn bộ lương thảo và tiền lương đến châu thành An Nguyên.

Đây cũng là điều khiến Dương Chính Sơn cảm thấy kỳ lạ nhưng kỳ lạ hay không kỳ lạ thì cũng không còn quan trọng nữa, hiện tại hắn đang cân nhắc xem nên phát bao nhiêu phúc lợi cho tướng sĩ.

Tướng sĩ của Thủ bị doanh phải phát, tướng sĩ trong đồn điền bên ngoài thành cũng phải phát.

Trong thời gian ngắn, Dương Chính Sơn không thể thay đổi cuộc sống của những quân hộ này nhưng có thể phát cho họ một ít lương thực, để họ tạm thời có một cái Tết no đủ.

Đồng thời cũng nhân cơ hội này thu phục lòng người, để tất cả tướng sĩ và quân hộ dưới quyền của Thủ bị quan sảnh đều biết đến lòng tốt của hắn.

Như vậy, sau Tết, hắn xử lý những viên quan ở đồn điền kia cũng sẽ bớt đi một số trở ngại.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang suy nghĩ xem mỗi tướng sĩ có thể phát bao nhiêu lương thảo và tiền lương thì cửa thư phòng khẽ mở, Úc Thanh Y mặc một chiếc áo thêu hoa mẫu đơn màu xanh nhạt bước vào.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn nàng rồi không để ý nữa.

Úc Thanh Y bưng một chén canh đến bên bàn, nàng rất tùy ý mở nắp chén, múc một bát cháo ngân nhĩ hạt sen.

“Đại nhân, đây là cháo ta vừa nấu, ngài nếm thử xem!”

Chương 283: Đã đến lúc tìm một thê tử!

Gần đây, Úc Thanh Y vẫn luôn ở trong chính viện, cũng đã quen thuộc với Dương Chính Sơn.

Trong lòng nàng không còn sợ hãi và kiêng dè Dương Chính Sơn như trước nữa, có lẽ là để lấy lòng Dương Chính Sơn, cũng có lẽ chỉ là cảm thấy Dương Chính Sơn là một người không tệ, nàng thường làm một số món ăn tặng Dương Chính Sơn.

Trong chính viện có một gian bếp nhỏ, trước đây chỉ dùng để đun lửa sưởi ấm nhưng bây giờ đã trở thành bếp riêng của Úc Thanh Y.

Vị chương môn này không chỉ giỏi kiếm thuật mà còn rất giỏi nấu ăn, cháo và canh nàng nấu còn ngon hơn cả đầu bếp trong nhà.

Còn về việc Úc Thanh Y làm những điều này, Dương Chính Sơn cũng không ngăn cản, chỉ cần Úc Thanh Y không rời khỏi chính viện, hắn sẽ không để ý đến việc Úc Thanh Y làm những điều mình muốn.

Dương Chính Sơn dường như đã quen với việc Úc Thanh Y đưa đồ ăn, hắn trực tiếp đưa tay nhận lấy bát, húp một hơi hết sạch.

Uống xong một bát cháo ngân nhĩ hạt sen, Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng: “Không tệ!”

“Đại nhân, có muốn thêm một bát nữa không!” Úc Thanh Y hỏi với vẻ mặt vui mừng.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu, vừa vắn chạm phải đôi mắt sáng ngời của nàng.

Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn dưới ánh nến hơi vàng trở nên dịu dàng tĩnh lặng, đôi mắt tràn đầy vui mừng trông vô cùng rạng rỡ, ánh mắt này khiến Dương Chính Sơn không khỏi mê mẩn.

Hắn đưa bát cho Úc Thanh Y, Úc Thanh Y không phát hiện ra sự khác thường của hắn, nhận lấy bát lại mức thêm.

Nhưng ngay khi Úc Thanh Y đưa bát cho Dương Chính Sơn lần nữa, Dương Chính Sơn không biết là cố ý hay vô tình, đã nắm lấy tay nàng.

Úc Thanh Y đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt đỏ bừng, có chút hoảng loạn rút tay về.

“Đại nhân, xin mời dừng!”

Nói xong một câu, Úc Thanh Y hoảng hốt chạy ra khỏi thư phòng.

Dương Chính Sơn hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn bát cháo trong tay, lại ngẩng đầu nhìn cánh cửa trống không.

“Mẹ kiếp, lão tử háo sắc à!”

Hắn lại có thể động lòng phạm, ngay lúc này trong lòng hắn lại có thể có một loại xúc động muốn ôm Úc Thanh Y vào lòng mà giày vò.

Thật ra như vậy không thể trách hắn, ban ngày bị Ngọc Lộ khơi dậy dục vọng, tuy đã bị hắn tạm thời đè xuống nhưng đè xuống không có nghĩa là đã biến mất hoàn toàn.

Đêm hôm khuya khoắt lại có một đại mỹ nhân lượn lờ ở bên cạnh, nếu hắn không có bất kỳ phản ứng nào thì mới là chuyện lạ.

Ăn uống là bản tính.

Hiện tại Dương Chính Sơn cường tráng, eo tốt thận cũng tốt, nhu cầu bình thường này đương nhiên ngày càng mãnh liệt.

Tuổi bốn mươi cũng không thể kìm nén được dục vọng của nam nhân.

Cúi đầu nhìn vạt áo đang căng lên, Dương Chính Sơn hung hăng giật giật bộ râu.

“Đã đến lúc tìm một thê tử rồi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, lão phu sẽ không kìm nén được nữa!”

Ngửa đầu húp hết bát cháo trong tay, Dương Chính Sơn chuẩn bị tiếp tục tính toán xem nên phát bao nhiêu lương thực cho tướng sĩ nhưng trong đầu hần lại nghĩ ngợi lung tung.

Lúc thì hiện ra điệu múa uyển chuyển của Ngọc Lộ, lúc lại hiện ra vẻ rạng rỡ của Úc Thanh Y dưới ánh nến.

“...”

Tâm không tĩnh, thần khó an.

Dương Chính Sơn cảm thấy bản thân có chút không khỏe, không đúng, là đầu óc hần không khỏe, lại có thể không không chế được mà nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ.

Bất đắc dĩ, Dương Chính Sơn đành buông bút trong tay xuống, đứng dậy cảm thương, đi ra khỏi phòng, dưới ánh trăng lạnh lẽo vung vẩy.

Đông giá rét, trời đất đóng băng, chỉ một lát, Dương Chính Sơn đã cảm thấy hơi lạnh xuyên thấu y phục nhưng rất nhanh lại bị hơi nóng cơ thể hần tỏa ra xua tan.

Bên kia, Úc Thanh Y chạy về phòng, trong lòng như có con nai nhỏ loạn đập, mặt đỏ như gấc, tim đập như trống, mào

mắt như xuân, càng thêm điểm lệ động lòng người.

Nếu Dương Chính Sơn nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ trực tiếp hóa thân thành cảm thú.

Tâm tư Úc Thanh Y cũng rất loạn, nàng đúng là muốn lấy lòng Dương Chính Sơn nhưng nàng chưa từng nghĩ sẽ đem bản thân mình vào đó.

Sau một thời gian tiếp xúc, nàng cảm thấy Dương Chính Sơn là một người tương đối chính trực, cũng cảm nhận được Dương Chính Sơn không có ác ý với mình, vì vậy nàng mới có thể buông bỏ cảnh giác, lấy lòng Dương Chính Sơn.

Mà mục đích nàng lấy lòng Dương Chính Sơn cũng rất đơn giản, để bản thân có thể bình an vượt qua khoảng thời gian làm tù binh này, cũng là để tìm chỗ dựa cho Thiên Thanh kiếm phái.

Đối với một môn phái giang hồ như Thiên Thanh kiếm phái, việc giao hảo với một vị quan chức có quyền có thế là vô cùng cần thiết.

Nhưng trên thực tế, phần lớn các quan chức đều coi thường nhân sĩ võ lâm và môn phái giang hồ, hoặc là sẽ lợi dụng nhân sĩ võ lâm và môn phái giang hồ.

Hắc Nhai trại ở châu thành An Nguyên cấu kết với rất nhiều quan chức, vì vậy mới có thể đàn áp Thiên Thanh kiếm phái của nàng đến mức không ngóc đầu lên được.

Do đó, Úc Thanh Y mới muốn đầu quân cho Dương Chính Sơn, cầu xin Dương Chính Sơn che chở và ủng hộ, mượn thế lực của Dương Chính Sơn để chống lại Hắc Nhai trại.

Đó chính là suy nghĩ trước đây của nàng.

Nhưng bây giờ, suy nghĩ trong lòng nàng đã vô tình thay đổi.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa sổ, Úc Thanh Y nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lớp màn cửa dày cộm che khuất tầm mắt nàng, ánh trăng mờ ảo khiến nàng không nhìn rõ, nàng chỉ có thể thấy một bóng người cao lớn đang di chuyển qua lại trong sân.

Chương 284: Đã đến lúc tìm một thê tử! (2)

Nhớ lại cái chạm tay nóng bỏng vừa rồi, tim Úc Thanh Y đập càng dữ dội hơn.

Dù nàng vẫn luôn tự xưng là dân phụ nhưng nàng chưa từng thực sự lấy chồng, cũng chưa từng thực sự động lòng, vẫn ngây thơ như một tiểu cô nương.

Mà bây giờ nàng cũng giống như một thiếu nữ mới biết yêu.

Trong lòng, trong đầu đều là những suy nghĩ hỗn loạn.

Đêm càng khuya, trời đất càng tĩnh mịch, Dương Chính Sơn tập luyện liên tục hơn một canh giờ mới đè nén được ngọn lửa hùng hực trong lòng.

Trong phòng, Úc Thanh Y cũng ngây người ngồi bên cửa sổ hơn một canh giờ mới thu hồi ánh mắt.

...

Sa Bình Xuyên rất giữ chữ tín, như đã hứa, ngày thứ ba đã cho người đưa đến cho Dương Chính Sơn một lượng lớn lương thực và ba nghìn lượng bạc.

Thật ra Dương Chính Sơn cũng không cần nhiều, hơn nữa những lương thực và bạc này vốn là của thủ bị châu An Nguyên, chỉ là trước đây Vệ ti nha môn đã giữ lại mà thôi.

Nhưng những món nợ cũ năm xưa, Dương Chính Sơn cũng không có tư cách đi đòi lại, chỉ cần Sa Bình Xuyên chịu đưa

lượng thực và bạc cho hắn, hắn không ngại nuôi dưỡng Ngọc Lộ cô nương trong nhà.

Chỉ là thêm mấy miệng ăn mà thôi, Dương gia nuôi nổi.

Vị Ngọc Lộ cô nương kia cũng kỳ lạ, từ khi đến Dương gia thì không ra khỏi cửa, không bước qua ngưỡng, không có chút động tĩnh nào.

Dương Chính Sơn không đi gặp nàng, nàng cũng không nghĩ đến chuyện tìm Dương Chính Sơn, ngoan ngoãn đến mức chẳng giống ai.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không để ý, chỉ cần vị cô nương này ngoan ngoãn không gây chuyện, Dương Chính Sơn mới lười quan tâm đến nàng.

Còn chuyện có thật sự nạp nàng làm thiếp hay không, Dương Chính Sơn thật sự không có ý định đó.

Nếu hắn muốn nạp thiếp, cũng phải tìm một thê tử chính thức.

Sau khi nhận được lương thực và bạc mà Sa Bình Xuyên đưa đến, Dương Chính Sơn tiếp tục bận rộn với việc huấn luyện Thủ bị doanh.

Lúc này đã là ngày mười tám tháng chạp, những lễ vật năm mới mà Dương gia cần tặng đều đã tặng xong.

Huyện An Ninh có Dương Minh Thành, Kiến Ninh vệ có Dương Minh Chí.

Năm nay Dương Chính Sơn không đặc biệt chuẩn bị lễ vật năm mới cho Chu Lan, chỉ để Dương Minh Chí chuẩn bị một phần lễ vật tương tự rồi đưa đến cho Chu Lan.

Không phải Dương Chính Sơn không coi trọng Chu Lan nữa, mà là bây giờ hắn thực sự không lấy ra được thứ gì đặc biệt để tặng cho Chu Lan.

Chứ không lẽ lại bắt hấn viết thêm một quyển binh pháp nữa.

Đến Thành Quan đồn, nhìn những tướng sĩ đang tập luyện, Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng.

Những tướng sĩ này đã được huấn luyện hơn nửa tháng, cơ bản đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, phần huấn luyện còn lại ước tính phải đợi đến sau Tết mới có thể tiếp tục tiến hành.

“Đại nhân!”

Thấy Dương Chính Sơn, Hàn Thừa lập tức nghênh đón.

“Người chuẩn bị một chút, ngày mai bản quan sẽ phát lương cho tướng sĩ, ngày kia bản quan sẽ điều động ba trăm người tuần tra đồn điền bên ngoài thành!”

Dương Chính Sơn phân phó.

Nói đến đây, hấn đến giờ vẫn chưa đi xem đồn điền bên ngoài thành, lần trước hấn đã cảnh cáo Điền Quý và những quan đồn điền khác, không biết những tên này gần đây có làm được việc tốt nào không.

Nếu những tên này không làm được việc gì ra hồn, Dương Chính Sơn cũng không ngại thanh lý chúng trước Tết.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Hàn Thừa vội vàng đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, rồi đi vào nhà chính.

Hàn Thừa đi theo sau, đồng thời ra hiệu cho một người trẻ tuổi đi sau Dương Chính Sơn.

Người trẻ tuổi vội chạy sang phòng bên cạnh chuẩn bị trà nước.

Hấn chính là trưởng tử của Hàn Thừa là Hàn Phi, năm nay đã hai mươi ba tuổi, có tu vi tầng Luyện kinh.

Trước đây Dương Chính Sơn đã nói muốn gặp trưởng tử của Hàn Thừa, sau đó Dương Chính Sơn đã giữ Hàn Phi ở lại bên mình.

Trong nhà chính, Dương Chính Sơn cùng Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn trò chuyện về tình hình của tướng sĩ.

Chỉ là muốn tìm hiểu xem trong nội canh của Thủ bị doanh này còn chuột bộ nào không.

Mặc dù trước đây hắn đã thanh lý sạch sẽ tất cả thân tín của Từ Vạn Phúc nhưng không thể đảm bảo trong Thủ bị doanh không còn thám tử của thế lực khác.

Mà sau hơn nửa tháng huấn luyện, Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn đã tiến hành sàng lọc tất cả tướng sĩ.

Kết quả sàng lọc rất tốt, trong số này không có trường hợp nào quá khó xử lý, chỉ có vài tên lâu la mà thôi, Tống Đại Sơn đã đuổi bọn họ đi rồi.

“Không được dừng sàng lọc, các người phải luôn đề mắt đến bọn họ, đồng thời phải bồi dưỡng thân tín của mình.”

“Minh Trấn, đặc biệt là các người, nếu muốn có thành tựu trong quân ngũ, các người phải có một nhóm huynh đệ có thể sống chết có nhau.”

“Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất, có thể biến sĩ tốt dưới trướng thành huynh đệ của mình hay không, các người phải bỏ nhiều tâm tư hơn!”

Dương Chính Sơn lại bắt đầu dụ dỗ.

Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác, hắn đã dẫn dắt họ, bây giờ những gì có thể dạy họ đã rất ít.

Nhưng Dương Minh Trấn và những tử đệ Dương gia khác, họ mới nhập ngũ chưa lâu, còn rất nhiều thứ cần học.

Mặc dù bây giờ họ đều giữ chức quan đội nhưng điều này không có nghĩa là họ đều là quan đội đủ tư cách.

“Vâng, bọn ta sẽ suy nghĩ kỹ càng!”

Dương Minh Trần rất khiêm tốn tiếp thu lời dạy của Dương Chính Sơn.

Đối với họ mà nói, Dương Chính Sơn không chỉ là bậc trưởng bối, mà còn là người thầy.

Chương 285: Tuần tra đồn bốt

Là Dương Chính Sơn đã giúp họ trở thành võ giả, cũng là Dương Chính Sơn đã cho họ một tương lai.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn cười gật đầu.

Hắn rất hài lòng với những tử đệ Dương gia này.

Ngoan ngoãn, chăm chỉ, thực tế, không nóng vội, Dương Chính Sơn có thể tìm thấy rất nhiều ưu điểm ở họ.

Điều này có liên quan đến xuất thân của họ, trước đây họ chỉ là một nhóm con nhà nông, nói khó nghe thì dù họ có muốn học một số thói hư tật xấu cũng không có điều kiện.

Hơn nữa, những người Dương Chính Tường đưa đến cho hắn đều đã được tuyển chọn.

Tộc Dương thị cũng không phải không có loại côn đồ lưu manh nhưng loại côn đồ lưu manh này không lọt vào mắt Dương Chính Tường.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn lại mang theo hơn mười xe lương thảo và hai rương bạc lớn đến Thành Quan đồn.

Dưới ánh mắt mong chờ của tướng sĩ, Dương Chính Sơn trao từng phần lương thực và bạc vào tay họ.

Thật ra lương thực và bạc mà mỗi tướng sĩ nhận được không nhiều, lương thực chỉ ba đấu, bạc chỉ một lượng nhưng đây được coi là một khoản thu nhập thêm, không tính vào lương bổng của họ.

Về điều này, tướng sĩ đều tỏ ra rất vui mừng, trong lòng cũng thêm phần công nhận và kính trọng Dương Chính Sơn.

Thật ra theo quá trình huấn luyện, hình ảnh của Dương Chính Sơn trong lòng họ đã trở nên cao lớn.

Huấn luyện rất vất vả, vất vả đến mức nhiều người đều phàn nàn.

Nhưng mỗi khi được ăn những món ăn đầy mỡ, những lời phàn nàn trong lòng họ lại tan biến.

Ăn no vẫn là mục tiêu lớn nhất của họ.

Đừng nhìn họ trước đây đi theo Từ Vạn Phúc, mà Từ Vạn Phúc lại có rất nhiều bạc nhưng trên thực tế, Từ Vạn Phúc có bạc hay không cũng chẳng liên quan gì đến họ, Từ Vạn Phúc sẽ không tốt bụng chia bạc cho họ.

Từ Vạn Phúc nhiều nhất là không cắt xén lương bổng của họ nhưng vấn đề ở đây là lương bổng cấp trên phát xuống vốn đã không đủ, Từ Vạn Phúc không cắt xén cũng sẽ không tự bỏ bạc ra bù vào.

Vì vậy, trước đây những binh lính này đều không nhận được đủ lương bổng.

Còn Dương Chính Sơn không chỉ cho họ ăn no, còn trả đủ lương bổng cho họ, thậm chí đến Tết còn phát cho họ một phần lễ vật.

Có một vị trưởng quan như vậy, đừng nói là để họ huấn luyện, cho dù để họ lên đao xuống biển lửa, họ cũng có thể nghiên răng chịu đựng.

Tất nhiên, bây giờ họ nhiều nhất chỉ nghiên răng chịu đựng, muốn họ cam tâm tình nguyện vì Dương Chính Sơn mà xông pha vào nước sôi lửa bỏng, Dương Chính Sơn còn phải tiếp tục ban ơn nữa.

“Cảm ơn đại nhân ban thưởng!”

Trên thao trường, một binh lính vừa nhận được lương thực, nước mắt lưng tròng quỳ xuống dập đầu tạ ơn Dương Chính Sơn.

Cái đầu này của hắn dập xuống khiến Dương Chính Sơn cũng ngây người.

Những binh lính trước đó cũng đã tạ ơn nhưng chỉ tạ ơn bằng cách chấp tay hành lễ, đây là người đầu tiên dập đầu.

“Đất lạnh, đứng lên đi!” Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói.

Binh lính cúi đầu đứng dậy khỏi mặt đất, giơ tay lau nước mắt, rồi nhanh chóng rời đi.

Còn rất nhiều binh lính đang chờ phía sau, hắn cũng không thể trì hoãn quá nhiều thời gian.

Dương Chính Sơn nhìn theo bóng lưng hắn, suy nghĩ một lát rồi nói với Tổng Đại Sơn bên cạnh: “Người đi hỏi xem có chuyện gì?”

“Vâng!”

Tổng Đại Sơn đáp lời, Dương Chính Sơn tiếp tục phát lễ vật năm mới.

Thủ bị doanh có gần một nghìn binh lính, Dương Chính Sơn không bỏ sót một ai, đều đích thân trao đồ tận tay họ.

Đến khi phát xong thì đã gần tối.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn không quên binh lính kia: “Tên đó có chuyện gì vậy?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là mẹ hắn bị bệnh, gần đây cần dùng thuốc nên tốn kém hơn.” Tổng Đại Sơn nói.

Sinh lão bệnh tử là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng đối với những binh lính bình thường này, một trận bệnh nặng không những có thể cướp đi mạng sống mà còn khiến cả gia đình trở nên nghèo túng.

Đừng nói là ở đây, ngay cả ở kiếp trước, chuyện lâm vào cảnh khốn cùng vì bệnh tật cũng không phải là chuyện hiếm.

“Cho y sư trong quan sảnh đi khám cho mẹ hấn đi!”

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không có cách nào tốt hơn.

Hấn đã từng đề cập đến ý tưởng đào tạo quân y trong bản tấu về việc luyện binh nhưng hiện tại Thủ bị doanh vẫn chưa có quân y.

Hơn nữa, quân y và đại phu là hai nghề hoàn toàn khác nhau, quân y chỉ cần biết một số thuật cấp cứu là được, đào tạo tương đối đơn giản nhưng đại phu thì khó đào tạo hơn nhiều.

Trong Thủ bị quan sảnh chỉ có một đại phu duy nhất.

Dương Chính Sơn thầm nghĩ rằng sau này phải đào tạo thêm một số quân y và đại phu nhưng bây giờ vẫn nên để đại phu đi khám cho mẹ của binh lính kia trước đã.

“Nếu cần thuốc thì trong quan sảnh cũng có, người có thể tự lấy!”

Dương Chính Sơn tiếp tục dặn dò Tổng Đại Sơn.

“Vâng!” Tổng Đại Sơn đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, lúc này mới quay trở lại Thủ bị quan sảnh.

...

Lễ vật năm mới của Thủ bị doanh đã phát xong, sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn liền dẫn theo ba trăm tướng sĩ của Thủ bị doanh áp tải hơn ba mươi xe lương thảo ra khỏi thành.

Thủ bị quan sảnh châu An Nguyên quản lý hai quan phòng thủ, bảy quan đồn, tức là có chín đồn.

Những trụ lửa và trụ khói kia, Dương Chính Sơn chắc chắn không thể đi hết từng nơi nhưng chín đồn này, Dương Chính Sơn phải đích thân đi một lượt.

Đi ra khỏi cửa bắc thành An Nguyên hai mươi dặm, họ đã đến đồn đầu tiên là Sa Lĩnh đồn.

Chương 286: Tuần tra đồn bốt (2)

Sa Lĩnh đồn có Phòng thủ quan nha, chịu trách nhiệm quản lý ba đồn xung quanh, quan phòng thủ ở đây tên là Tạ Uyên.

Dương Chính Sơn không có nhiều ấn tượng về Tạ Uyên này, mặc dù hắn đã gặp Tạ Uyên vài lần nhưng sự tồn tại của Tạ Uyên dường như rất mờ nhạt, không để lại bất kỳ ấn tượng nào cho Dương Chính Sơn.

“Quan phòng thủ Sa Lĩnh đồn Tạ Uyên bá kiến thủ bị đại nhân!”

Trước cổng Sa Lĩnh đồn, Tạ Uyên sải bước đi tới, chấp tay thi lễ.

Dương Chính Sơn cười ngửa, có chút kinh ngạc nhìn vị quan phòng thủ này.

Tạ Uyên không cao không thấp, không béo không gầy, tướng mạo bình thường, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Có lẽ đây là lý do trước đây Dương Chính Sơn không để ý đến hắn.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn cảm thấy vị thuộc hạ này dường như không đơn giản.

Cái dáng vẻ sải bước đi tới kia không hề che giấu khí thế trên người, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng sự sắc bén khiến người ta không thể bỏ qua.

“Miễn lễ!” Dương Chính Sơn trong lòng kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói.

“Tạ đại nhân!” Tạ Uyên đứng thẳng người, lại nói: “Mời đại nhân!”

Ngay sau đó, một nhóm người tiến vào Sa Lĩnh đồn.

Sa Lĩnh đồn là một đồn bót lớn, trong đồn có hai trăm quân hộ.

Dương Chính Sơn vốn tưởng rằng Sa Lĩnh đồn này sẽ là một đồn vừa bản vừa cũ nhưng không ngờ bên trong Sa Lĩnh đồn lại có thể sạch sẽ gọn gàng, còn những binh lính và quân hộ ở đây cũng tinh thần đầy đủ, không phải là đáng vẻ gầy yếu như Dương Chính Sơn tưởng tượng.

Dưới sự dẫn dắt của Tạ Uyên, Dương Chính Sơn vừa đi về phía Phòng thủ quan nha, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Chẳng trách trước đây hẳn lại có suy nghĩ như vậy, dù sao thì thủ bị An Nguyên trước đây là Tào Hàm, thiên tử là Từ Vạn Phúc, quan quản đồn là Điền Quý.

Với ba vị quan trên như vậy, có thể tưởng tượng tình hình của các đồn bên dưới sẽ ra sao.

“Tu vi của Tạ đại nhân không thấp nhỉ!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt hỏi.

“Hạ quan tư chất ngu dốt, tu luyện ba mươi năm cũng chỉ mới đạt Hậu Thiên tầng bốn mà thôi!” Tạ Uyên nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên, đúng là Hậu Thiên tầng bốn không tính là xuất chúng.

Nhưng trong số các quan phòng thủ, tu vi như vậy đã được coi là không thấp rồi.

“Không tệ, Tạ đại nhân quản lý đồn rất tốt!”

“Hạ quan vô năng, chỉ có thể quản lý tốt Sa Lĩnh đồn!” Tạ Uyên vẻ mặt hồ thẹn nói.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn cong lên cao hơn.

Vị Tà đại nhân này quả là một người thú vị.

Tu vi của hắn không thấp nhưng lại chưa từng biểu hiện ra.

Năng lực của hắn không tệ nhưng lại rất dễ khiến người ta bỏ qua.

Một người có năng lực có thực lực, trước đây lại có thể không để lại cho Dương Chính Sơn chút ấn tượng nào.

Hơn nữa, ngay cả Bí Vũ vệ cũng không để ý đến hắn, trong quyển sổ nhỏ mà Vệ Sầm đưa cho hắn căn bản không có thông tin về Tà Uyên.

Giấu tài sao?

“Triệu tập toàn bộ binh lính!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Đại nhân chờ một chút!”

Tà Uyên nói một câu, sau đó sai người đi triệu tập binh lính.

Tiếng chiêng đồng vang lên, chỉ ba phút sau, hơn một trăm binh lính đã tập hợp trước cửa quan nha.

Nhìn hơn một trăm binh lính đứng thẳng tắp, ánh mắt Dương Chính Sơn nhìn Tà Uyên càng thêm thú vị.

“Tà đại nhân rất biết giấu tài!”

Tà Uyên cúi đầu, trầm giọng nói: “Hạ quan không muốn giấu tài!”

Dương Chính Sơn hiểu ý hắn, giấu tài chỉ là bắt đắc dĩ, giống như Hàn Thừa không thể không lựa chọn khuất phục, đối mặt với Tào Hàm và Từ Vạn Phúc, bọn họ không thể không thu liễm sự sắc bén, cam tâm tình nguyện sống vô vị.

Thật ra tình huống này ở trấn Trùng Sơn không phải là hiếm.

Hai mươi năm qua, trấn Trùng Sơn từ thịnh chuyển suy, rất nhiều kẻ tham lam, vô năng nắm giữ quyền lực, khiến những người thực sự có năng lực không nhìn thấy hy vọng thăng tiến.

Có những kẻ ngốc sẽ trực tiếp phản kháng sự bất công này nhưng cũng có những người thông minh sẽ thu liễm sự sắc bén, lựa chọn giấu tài.

Tại sao Trương Thủ Vọng lại bại, chính là vì tầng lớp cao cấp của trấn Trùng Sơn cơ bản đều là những kẻ vô vị.

Tại sao Lương Trữ lại dẫn theo Vân Long vệ đến nhậm chức, là vì hắn biết trấn Trùng Sơn đã thối nát đến tận gốc rễ, hắn phải mang theo binh lính của mình đến giúp hắn chinh đồn lại trấn Trùng Sơn.

Tại sao Chu Lan lại thanh trừng Kiến Ninh vệ một lượt, là vì nàng đã nhìn rõ những võ quan kia căn bản không thể dùng được.

Còn Dương Chính Sơn thì sao? Hắn tuần tra các đồn không phải cũng là để thanh trừng những con sâu mọt như Điền Quý ư?

Chỉ là hắn không ngờ rằng trong số đó lại còn ẩn giấu một người có thể dùng được.

Từ những binh lính trước mắt này, Dương Chính Sơn có thể thấy Tạ Uyên không hề bỏ bê quân vụ, hắn là thường xuyên huấn luyện những binh lính này.

“Bây giờ, ngươi không cần giấu tài nữa à?”

“Đại nhân thanh liêm chính trực, hạ quan cần gì phải giấu tài?” Tạ Uyên nhẹ giọng nói.

Gần đây Dương Chính Sơn đã làm gì, hắn biết rất rõ ràng.

Cũng chính vì rõ ràng, hấn mới lựa chọn không còn che giấu nữa.

Nếu có thể thi triển tài năng lập công lập nghiệp, ai lại muốn sống vô vị?

Tuổi hấn đã không còn nhỏ, cơ hội của hấn cũng không còn nhiều, hấn vất vả lắm mới chờ được Dương Chính Sơn, không muốn tiếp tục làm một viên quan tròn vò tích sự.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, vuốt râu, nói: “Phát lương đi, trước tiên hãy để tướng sĩ đón một cái Tết no đủ, những chuyện khác sau Tết hãy nói!”

Chương 287: Tuần tra đồn bốt (3)

Đối với tình hình của Tạ Uyên, Dương Chính Sơn vẫn phải thận trọng hơn một chút.

Mặc dù hôm nay biểu hiện của Tạ Uyên nằm ngoài dự đoán của hắn nhưng hắn cũng không thể dễ dàng tin tưởng mọi thứ trước mắt.

Ẩn giấu không có nghĩa là chỉ có thể giấu tài, cũng có thể là đang che giấu hành vi xấu xa của mình.

Hắn cần phải thực sự hiểu rõ Tạ Uyên, sau đó mới có thể quyết định có nên trọng dụng Tạ Uyên hay không.

Việc phát lương diễn ra rất nhanh, chỉ nửa canh giờ, Dương Chính Sơn đã phát hết lương thực và tiền bạc đã chuẩn bị cho binh lính.

Tiếp đó hắn cũng không nán lại Sa Lĩnh đồn, mà dẫn theo Tạ Uyên cùng đi đến các đồn khác.

Tạ Uyên là quan phòng thủ quản lý bốn đồn, ngoài Sa Lĩnh đồn, còn có ba đồn khác, đều là những đồn tương đối gần thành An Nguyên.

Mặc dù đều là đồn do Tạ Uyên quản lý nhưng tình hình của ba đồn khác thì tệ hơn Sa Lĩnh đồn rất nhiều.

Bản thủ, đồ nát, nghèo khổ, v.v.

Cũng giống như tình hình khi Dương Chính Sơn mới đến Ngênh Hà đồn vậy.

Đây vẫn là tình hình sau khi Dương Chính Sơn cảnh cáo những viên quan đồn này, vậy thì trước khi cảnh cáo sẽ như thế nào.

Dưới sự nịnh nọt và lấy lòng của ba viên quan đồn, Dương Chính Sơn phát lương thực và tiền bạc đến tay từng binh lính.

Hắn không vội xử lý những viên quan đồn này, chỉ lộ vẻ mặt âm trầm rời đi.

Sắc mặt âm trầm chứng tỏ hắn rất không hài lòng, điều này khiến ba viên quan đồn vô cùng lo lắng.

Thật ra trong lòng Dương Chính Sơn đã đưa ra quyết định, ba viên quan đồn này chỉ có thể sống đến sau Tết.

Liên tiếp tuần tra bốn đồn, Dương Chính Sơn cũng trở về thành.

Trên đường về thành, Tạ Uyên không nhịn được mở lời hỏi: “Đại nhân không định xử lý mấy viên quan đồn kia ư?”

Dương Chính Sơn nhìn hắn, hỏi: “Trước đây vì sao ngươi không xử lý bọn họ?”

Ba viên quan đồn kia đều là thuộc hạ của Tạ Uyên, theo lý mà nói Tạ Uyên muốn xử lý bọn họ không phải là chuyện khó.

Tạ Uyên cúi đầu im lặng một lát, nói: “Bọn họ là người của Điền Quý!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nở một nụ cười lạnh: “Để bọn họ đón Tết trước đi, cũng tránh cho có người nói bọn quan không nhân nghĩa.”

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn đi hết một lượt các đồn ngoài thành, tổng cộng chín đồn, ngoài Sa Lĩnh đồn tình hình khá hơn một chút thì những đồn khác đều đã trở nên đổ nát.

Đợi tuần tra xong, Dương Chính Sơn trở về Thủ bị quan sảnh, nói với Vệ Sầm: “Giúp ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Đạo này Vệ Sầm rất bận, vừa phải theo dõi Dịch Thiện và những người khác, vừa phải điều tra Sa Bình Xuyên, vì vậy hẳn đã phải điều động không ít nhân thủ.

“Giúp ta điều tra tình hình cụ thể của Tạ Uyên, Điền Quý và những người khác, trước đây thông tin người đưa cho ta quá sơ sài, ta cần thông tin chi tiết hơn!” Dương Chính Sơn nói.

Trong cuốn sổ nhỏ mà Vệ Sầm đưa cho hắn trước đây có thông tin về Điền Quý nhưng thông tin trên đó khá đơn giản, Dương Chính Sơn không mấy hài lòng.

Vệ Sầm cau mày: “Đây không phải là trách nhiệm của bọn ta.”

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn, đúng là đây không phải việc mà Bí Vũ vệ nên làm.

“Điều tra vụ án buôn lậu cũng không phải là trách nhiệm của ta!”

“Ta giúp các người điều tra vụ án buôn lậu, người giúp ta điều tra tình hình các đồn bên dưới, đây chẳng phải là giúp đỡ lẫn nhau à?”

Bí Vũ vệ không phải là lực lượng mà Dương Chính Sơn có thể chỉ huy được nhưng nếu như Vệ Sầm ở đây, hẳn đương nhiên có thể dùng thì dùng.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn rất tin tưởng vào năng lực của Bí Vũ vệ, hẳn cũng có thể để Dương Minh Hạo hoặc Tổng Đại Sơn dẫn người đi điều tra nhưng rõ ràng là họ không hữu dụng bằng Bí Vũ vệ.

Vệ Sầm suy nghĩ một chút, nói: “Ta biết rồi, ta sẽ nhanh chóng đưa kết quả cho ngài!”

Dương Chính Sơn thấy hần đồng ý, cười vui vẻ, nói: “Không vội, sắp đến Tết rồi, cũng nên để huynh đệ thư giãn một chút, đợi sau Tết hãy đưa kết quả cho ta!”

Vệ Sầm không muốn để ý đến hần, lạnh lùng nói: “Biết rồi!”

Chiếm được tiện nghi lại còn ra vẻ, Dương Chính Sơn chính là kiểu người như vậy.

Dương Chính Sơn cười cười, vuốt râu, sải bước đi về hậu viện.

Sắp đến Tết rồi, Dương gia đang chuẩn bị đón Tết, cắt hoa xuân, dán câu đối, treo đèn lồng, trông vô cùng náo nhiệt.

“Cha, cha xem, đây là con hươu mà con vừa mua được, con vất vả lắm mới giành được đây!”

Dương Chính Sơn vừa bước vào hậu viện, liền thấy Dương Minh Thành đang cùng hai tiểu tư khiêng một con hươu đi về phía nhà bếp.

“Ồ!”

Dương Chính Sơn nhìn con hươu đã chết cứng, cười gật đầu: “Không tệ, bảo nhà bếp chuẩn bị đi, tối nay chúng ta ăn thịt nướng!”

Phía nam châu thành An Nguyên có một dãy núi trùng điệp, cũng là một phần của núi Thiên Trùng, nơi đó cỏ cây rậm rạp, có không ít động vật hoang dã sinh sống, vì vậy trong thành An Nguyên thường có người mang thú rừng đến bán.

Tuy nhiên, dù có nhiều người bán thú rừng nhưng hươu vẫn là loài khá hiếm.

Gần đến Tết, có thể mua được một con hươu, cũng coi như là may mắn.

“Vâng, con sẽ đi chuẩn bị ngay!”

Được Dương Chính Sơn khen ngợi, Dương Minh Thành vui mừng thúc giục tiểu tư đi về phía nhà bếp.

Dương Chính Sơn nhìn bộ dạng của hắn, không khỏi lắc đầu buồn cười.

Trở về chính viện, bước vào phòng chính, Dương Chính Sơn thấy ở phòng ngoài phía tây, Úc Thanh Y đang ngồi trên giường La Hán thêu thùa.

Chương 288: Ta muốn xem người luyện kiếm!

Hôm nay Úc Thanh Y mặc một chiếc áo gấm màu trắng như ánh trăng, đầu cài một chiếc trâm bạc đơn giản, nàng cúi đầu đang may một chiếc áo choàng, trông rất chăm chú.

Dương Chính Sơn do dự một chút, vẫn đi về phía phòng tây.

“Bái kiến lão gia!”

Bà tử và nha hoàn hầu hạ bên cạnh thấy Dương Chính Sơn, vội vàng hành lễ.

Úc Thanh Y nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng dậy: “Bái kiến đại nhân!”

“Không cần đa lễ! Người đang làm gì vậy?” Dương Chính Sơn nhìn chiếc áo choàng màu trắng kia, nghi hoặc hỏi.

Má Úc Thanh Y ửng hồng, nói: “Đây là làm cho đại nhân!”

Dương Chính Sơn sửng sốt.

Hắn thật không ngờ Úc Thanh Y lại may quần áo cho hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trên mặt không tự chủ được nở nụ cười âm áp.

“Các người lui xuống trước đi!”

Hắn đuổi bà tử và nha hoàn đi.

Úc Thanh Y có chút không được tự nhiên.

“Ngồi đi!” Dương Chính Sơn cười nói: “Người cứ tiếp tục làm, làm xong thì cho ta thử!”

Có người nguyện ý may quần áo cho mình, đây là chuyện tốt.

Quần áo hần mặc trước đây ngoài quần áo may sẵn mua bên ngoài thì đều do Vân Yên và Vân Tuyết may.

Nữ nhi may quần áo cho cha là chuyện rất bình thường nhưng một nữ nhân may quần áo cho một nam nhân thì...!

Lòng Dương Chính Sơn ngọt ngào vô cùng.

Hắn nhìn Úc Thanh Y, thấy mặt mày nàng ứng hồng, khoe miệng không nhịn được cong lên.

Úc Thanh Y bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, không nhịn được nói: “Đại nhân bận rộn cả ngày, hay là đi nghỉ ngơi trước đi!”

Dương Chính Sơn cũng nhận ra mình cứ nhìn chăm chăm người ta như vậy có chút không ổn, lập tức thu hồi ánh mắt, cười ha ha nói: “Không sao, ta không mệt!”

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng nhưng rất nhanh hắn đã quay lại, chỉ là trên tay đã cầm thêm một quyển sách.

Hắn ngồi xuống ở đầu giường La Hán bên kia, xem sách.

Úc Thanh Y nghi hoặc nhìn hắn mấy lần, thấy hắn thật sự chỉ xem sách, trong lòng cũng thả lỏng hơn một chút.

“Tiểu Nhã, pha trà cho lão gia!”

Nàng phân phó nha hoàn đang đứng ngoài cửa.

Tiểu nha hoàn rất nhanh nhẹn, chỉ một lát sau đã bung lên một ấm trà.

Dương Chính Sơn vừa uống trà vừa xem sách trong tay: “Ngươi còn biết thêm thừa ư?”

“Vâng!” Úc Thanh Y cúi đầu đáp.

Dương Chính Sơn phóng hạ sách trong tay, nói: “Ta còn tưởng rằng nữ hiệp giang hồ như ngươi chỉ biết múa đao lộng thương thôi chứ!”

Lời này khiến Úc Thanh Y có chút không vui: “Nữ hiệp giang hồ cũng phải ăn mặc chứ!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, thấy lời này nói rất đúng.

Nữ hiệp giang hồ cũng phải ăn mặc.

Người trong giang hồ không phải là công tử tiểu thư nhà quyền quý, không thể sống những ngày tháng cơm bưng nước rót.

Thật ra cái gọi là giang hồ cũng không phải là thế giới tiêu dao tự tại, võ giả giang hồ cũng phải ăn uống ngủ nghỉ, cũng phải bôn ba kiếm sống, thậm chí để có được tài nguyên tu luyện, gian khổ của họ không kém gì người thường.

Mà thật ra những môn phái giang hồ cũng vậy, bọn họ phải kinh doanh sản nghiệp, phải quản lý ruộng đất, không thể chỉ biết tu luyện, mặc kệ mọi thứ.

“Thiên Thanh kiếm phái các ngươi có bao nhiêu người?”
Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Úc Thanh Y suy nghĩ một chút, nói: “Ngoài ta ra, còn có bốn vị trưởng lão, bốn mươi ba đệ tử!”

“Ít vậy ư?” Dương Chính Sơn kinh ngạc nói.

Hắn còn tưởng Thiên Thanh kiếm phái có đến cả trăm người, không ngờ lại có thể chỉ có bốn mươi ba người.

“Thế là nhiều rồi, nhiều hơn bọn ta cũng nuôi không nổi!”
Úc Thanh Y nói.

“Nuôi không nổi? Các ngươi có ít sản nghiệp lắm à?”

Úc Thanh Y vén gọn tóc mai trên trán, nói: “Đại nhân không biết đến lệnh hạn chế võ lâm của triều đình ư?”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, hình như hắn đã nghe nói đến lệnh hạn chế võ lâm nhưng không hiểu rõ nội dung cụ thể của lệnh hạn chế võ lâm.

“Không rõ lắm!”

Úc Thanh Y cũng không thấy bất ngờ, lệnh hạn chế võ lâm chỉ nhằm vào các môn phái giang hồ, rất nhiều quan viên đều không hiểu rõ.

“Bọn ta không được kinh doanh!”

Dương Chính Sơn gật đầu, điểm này hắn biết, thật ra không chỉ các môn phái giang hồ không được kinh doanh, ngay cả thân quyến của quan viên cũng không được kinh doanh.

Hắn đại khái hiểu được ý của Úc Thanh Y.

Các môn phái giang hồ không được kinh doanh, vậy thì chỉ có thể mua một số ruộng đất, hoặc để đệ tử trong môn phái làm hộ vệ hoặc tiêu sư.

Về mặt kinh doanh, các môn phái giang hồ và quan viên không giống nhau, mặc dù quan viên cũng bị cấm kinh doanh nhưng quan viên có rất nhiều kẽ hở để luồn lách, ví dụ như tìm một người đáng tin cậy để kinh doanh, quan viên có thể hưởng lợi mà không cần làm gì, hoặc là nạp mấy phòng thiếp xuất thân từ thương hộ, để quan lại và thương nhân câu kết, v.v.

Còn các môn phái giang hồ thì không được, trước không nói đến vấn đề nạp thiếp, mấu chốt là các môn phái giang hồ không có quyền lực, cũng không có thương nhân nào nguyện ý bỏ bạc cho bọn họ.

Nếu chỉ dựa vào ruộng đất và nhà cửa thì thật sự nuôi không nổi nhiều người.

Cứ như vậy, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y tùy ý hàn huyên, đây là lần đầu tiên bọn họ ngồi lại với nhau trò chuyện.

Qua trò chuyện, Dương Chính Sơn đã hiểu khá nhiều về Thiên Thanh kiếm phái, mặc dù Thiên Thanh kiếm phái có chút danh tiếng nhưng trên thực tế chỉ có thể coi là một môn phái nhỏ mà thôi.

Chương 289: Ta muốn xem người luyện kiếm! (2)

Cả môn phái chỉ có mấy chục người, đương nhiên không thể coi là môn phái lớn.

Thật ra ở trong địa phận Đại Vinh, cũng không có môn phái lớn nào lợi hại.

Đa số các môn phái đều chỉ có vài chục người, nhiều lắm cũng chỉ hơn trăm người.

Điều này cũng dễ hiểu, nếu có loại môn phái nào có đến cả ngàn người, triều đình và quan phủ chắc chắn không thể dung thứ.

“Đại nhân, ngài có muốn mặc thử một chút không?”

Úc Thanh Y đã may xong áo choàng, mặt ửng hồng nói.

“Được!” Dương Chính Sơn cười, đặt quyển sách trong tay xuống, đứng dậy.

Úc Thanh Y khoác áo choàng lên lưng Dương Chính Sơn, rồi cài khuy áo phía trước cho hắn.

Dương Chính Sơn cúi đầu nhìn nữ nhân gần trong gang tấc, trong mắt không khỏi thêm vài phần dịu dàng.

Trán trắng nõn, hàng mi dài, đôi tay khéo léo đang chỉnh lại áo choàng trước ngực hắn.

Đôi tay này không phải mềm mại như không xương, ngược lại còn đầy những vết chai dày, đặc biệt là ở vị trí hõm cổ, vết chai vừa dày vừa cứng.

Nhìn những vết chai đó, Dương Chính Sơn mới nhớ ra nữ nhân trước mặt này không phải là một nữ tử yếu đuối, mà là một võ giả có tu vi Hậu Thiên tầng sáu.

Tu luyện là một việc rất gian khổ, Dương Chính Sơn hiểu rõ sự gian nan trong đó.

Hè luyện tam phục, đông luyện tam cửu.

Những vết chai trên tay Úc Thanh Y là do luyện kiếm mà có.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn đưa tay nắm lấy tay nàng: “Kiếm thuật của nàng hẳn là rất tốt!”

Hành động lỗ mãng này của hắn làm Úc Thanh Y giật mình, mặc dù Úc Thanh Y đã chuẩn bị tâm lý nhưng sự tấn công bất ngờ của Dương Chính Sơn vẫn khiến nàng theo bản năng muốn lùi lại.

“Ta muốn xem nàng luyện kiếm!”

Nhưng Dương Chính Sơn không cho nàng cơ hội lùi lại, kéo nàng đi ra khỏi phòng.

“Ta còn chưa lấy kiếm!” Úc Thanh Y nhỏ giọng nói.

Dương Chính Sơn dừng lại: “Tiểu Nhã, đi lấy kiếm!”

Tiểu nha hoàn không dám ngáng đầu, nghe Dương Chính Sơn nói, liền chạy vào phòng như một chú thỏ đang sợ hãi.

Trời tối dần, không biết từ lúc nào lại có tuyết rơi.

Úc Thanh Y cầm kiếm múa trong tuyết, kiếm pháp của nàng không phải loại múa kiếm đẹp mắt, từng chiêu từng thức đều lộ ra sát khí sắc bén.

Lưỡi kiếm sáng quắc, đâm xuyên từng bông tuyết.

Ngày ba mươi Tết.

Dương gia như mọi năm, cả nhà quây quần bên nhau ăn bữa cơm tất niên.

Nhưng năm nay có ba điểm khác biệt, thứ nhất là Dương Minh Chí một nhà ở xa tận Kiến Ninh vệ, không thể về đoàn tụ cùng mọi người.

Thứ hai là Khương Hách và Dương Vân Yên một nhà ở lại Dương gia ăn Tết.

Thứ ba là Dương gia có thêm một người Úc Thanh Y.

Đúng vậy, Úc Thanh Y đã chính thức bước chân vào Dương gia, mặc dù Dương Chính Sơn không nói rõ với mọi người điều gì nhưng lại mời Úc Thanh Y cùng ăn bữa cơm tất niên.

Thật ra Dương Chính Sơn nghĩ rất đơn giản, năm mới thế này, Úc Thanh Y một mình ở Dương gia, nếu để nàng cùng ăn bữa cơm tất niên thì có phải là quá vô tình không.

Ý định của hắn rất tốt, cũng không có gì sai, chỉ là hắn dường như đã quên mất một người, đó chính là Ngọc Lộ cô nương.

Úc Thanh Y là một người nhưng Ngọc Lộ cô nương cũng là một người, thế nhưng Dương Chính Sơn lại hoàn toàn quên mất nàng.

Bữa cơm tất của Dương gia tất nhiên là vô cùng thịnh soạn, hiện tại Dương Chính Sơn không thiếu bạc, cuộc sống trong nhà cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, hưởng hồ lại là dịp Tết, Dương Minh Thành và Vương thị đã chuẩn bị một bàn đầy ắp thức ăn.

Nhưng bầu không khí trên bàn ăn lại có chút kỳ quái.

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, ung dung tự tại ăn cơm, Úc Thanh Y ngồi bên trái, mặt đỏ ửng, đầu gần như vùi

vào bát, Dương Minh Thành và những người khác cũng cúi đầu ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng họ lại ngẩng đầu nhìn Úc Thanh Y.

Đáng lẽ phải là một bữa cơm tất niên náo nhiệt nhưng vì sự xuất hiện của Úc Thanh Y mà trở nên im lặng và kỳ lạ.

Dương Vân Tuyết nhìn Dương Vân Yên liếc mắt ra hiệu: ‘Đại tỷ, cha định tái giá à?’

Dương Vân Yên vô vị ăn thức ăn trong bát, khẽ lắc đầu, tỏ ý: ‘Cha không nói, tỷ biết sao được!’

“Nhưng nữ nhân này đã lên bàn ngồi chung rồi!”

“Có lẽ cha có ý đó!”

“Ôi, người này nhìn cũng được nhưng có câu nói có mẹ kế thì có cha dượng, nếu sau này cha không thương ta nữa thì phải làm sao?”

“... ..”

Hai tỷ muội dùng ánh mắt trao đổi, im lặng giao lưu.

Ngay lúc này, đột nhiên một giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Gia gia, đây là nãi nãi à?”

Xoạt xoạt ~ Tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ.

Người nói không phải ai khác, chính là tiểu nha đầu Dương Thanh Uyển.

Trong nhà chỉ có tiểu nha đầu này mới dám vô tư nói ra những lời như vậy.

Dương Thừa Nghiệp tuy nghịch ngợm nhưng dù sao cũng sắp sáu tuổi, đã bắt đầu hiểu chuyện.

Còn Vương Minh Triết vốn không thích nói nhiều, ngày thường ít khi xen vào, huống hồ là lúc này.

Còn tiểu ngoại tôn Khương Ninh, mới học nói được một thời gian, nói chuyện còn lắp bắp.

Nghe thấy khuê nữ nhà mình ăn nói bừa bãi, Vương thị giật mình, vội vàng đưa tay định bịt miệng tiểu nha đầu.

Nhưng lời đã nói ra, nàng có muốn bịt cũng không bịt được, chỉ có thể cười ngây ngô với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn tiểu nha đầu có chút bất lực.

Thật ra vừa rồi hắn cũng đang hối hận.

Chương 290: Gia gia, đây là nãi nãi à?

Trước đó hẳn chỉ nghĩ đến việc năm mới thế này, Úc Thanh Y một mình ăn cơm sẽ quá cô đơn nhưng lại quên mất việc để Úc Thanh Y lên bàn ăn sẽ khiến mọi người đều cảm thấy ngượng ngùng.

Ban đầu mọi người đều không nói gì, sự ngượng ngùng này ít nhất cũng không bị phơi bày ra mặt nhưng một tiếng của tiểu nha đầu đã khiến tất cả sự ngượng ngùng bày ra trên bàn ăn.

Tiểu nha đầu này, nếu không phải thấy con còn nhỏ, gia gia nhất định sẽ đánh vào mông con! Để con biết thế nào là họa từ miệng mà ra.

Dương Chính Sơn cũng không có cách nào với tiểu nha đầu, chỉ có thể thâm oán thán trong lòng.

“Hi hi, cha, Thanh Uyển no rồi, con đưa con bé về trước!”

Vương thị thấy sắc mặt Dương Chính Sơn không được tốt, vội vàng bế tiểu nha đầu lên, chạy ra khỏi nhà như chạy trốn.

“Mẹ, con chưa no, con còn muốn ăn thịt nướng!”

Đúng là tiểu nha đầu ăn chưa no, nàng còn muốn ăn thịt nướng thơm phức kia.

“Được rồi, được rồi, con bé còn chưa no, mau bế lại đây!”
Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, không thể năm mới lại để hài tử đói bụng được.

“Các con cũng đừng nghĩ nhiều, vì một số lý do tạm thời mà Úc chương môn không thể về, chỉ có thể ở lại nhà chúng ta, nàng là khách của nhà chúng ta, các con đừng suy nghĩ lung tung!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể giải thích một chút.

Thật ra chuyện này, hắn cũng chưa nghĩ ra cách giải quyết.

Hắn đã tìm hiểu rõ tình hình của Úc Thanh Y, biết Úc Thanh Y vẫn chưa thành thân.

Hắn thực sự có chút rung động với Úc Thanh Y nhưng hắn luôn cảm thấy sự rung động đó là về mặt sinh lý nhiều hơn là tâm lý.

Nói một cách đơn giản, hắn chỉ thèm muốn thân thể của nàng, chứ không thực sự muốn có được con người này.

Có nên cưới Úc Thanh Y về nhà hay không, Dương Chính Sơn nhất thời thực sự không nghĩ ra.

Còn Úc Thanh Y bên cạnh nghe thấy lời này, thân hình khựng lại, đầu cúi xuống thấp hơn vài phần.

Dương Chính Sơn không nghĩ ra, tâm tư của nàng cũng vô cùng phức tạp.

Với thân phận và tuổi tác của nàng, muốn tìm được một người như ý không phải là chuyện dễ dàng.

Ở đây, hai mươi tám tuổi đã được coi là từ nương bán lão (gái già), hơn nữa nàng còn là chương môn của Thiên Thanh kiếm phái, nếu thực sự muốn gả chồng, còn phải được sự đồng ý của các trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái nữa.

Trước đây nàng chỉ muốn lấy lòng Dương Chính Sơn nhưng gần đây biểu hiện của Dương Chính Sơn khiến nàng có thêm một chút hy vọng trong lòng.

Lời nói của Dương Chính Sơn khiến nàng có chút chua xót và tủi thân nhưng nàng không thể nói ra sự chua xót và tủi thân này.

Trong giang hồ, thân phận của nàng không tính là thấp nhưng trước mặt Dương Chính Sơn, nàng không có chút tự tin nào.

Đây chính là khoảng cách giữa quan và dân.

Dương Chính Sơn nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Úc Thanh Y, cũng biết lời nói vừa rồi của mình có chút không phù hợp với Úc Thanh Y.

Mặc dù hai người chưa từng có bất kỳ lời hứa hẹn nào nhưng hẳn thực sự đã làm một số chuyện vượt quá giới hạn.

Ví dụ như nắm tay nàng.

Nếu ở kiếp trước, đây chẳng là chuyện gì cả nhưng ở đây thì đó chính là vượt quá giới hạn.

Nghĩ ngợi một chút, Dương Chính Sơn gấp một miếng thịt hươu bỏ vào bát Úc Thanh Y, nói: “Nàng đừng ngại, cứ coi như đang ở nhà mình vậy!”

Úc Thanh Y ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, mặt Úc Thanh Y ửng đỏ.

Những người khác ngơ ngác nhìn cảnh này.

Dương Minh Thành có chút không hiểu, cha không phải nói Úc chương môn là khách ư? Nhưng hành động này không giống như đối xử với khách chút nào!

Dương Minh Hạo hai mắt sáng lên vẻ tò mò, hóa ra cha cũng là người khẩu thị tâm phi, trước đó còn nói không cho chúng ta suy nghĩ lung tung nhưng chẳng phải chính cha cũng đang suy nghĩ lung tung?

Vương thị nheo mắt, cười hì hì nhưng tay lại nắm chặt lấy Dương Thanh Uyển, tiểu nha đầu đừng có nói bừa nữa nghe!

Đôi mắt Lương thị sáng lên, hóa ra cha cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Vân Yên và Vân Tuyết nhìn nhau, xem ra chúng ta sắp có mẹ kế rồi!

Dương Chính Sơn buông đũa, trong lòng càng thêm bất lực.

Thật là một đám bóng đèn cản trở!

Lão phu hiện tại chỉ muốn yêu đương trong sáng, các người không thể giả vờ không thấy à.

“Gia gia ~~”

Tiếng của tiểu nha đầu lại vang lên, bầu không khí yên tĩnh kỳ quái lập tức bị phá vỡ.

Loảng choảng~~ Vương thị quá căng thẳng, đánh rơi bát đũa trước mặt xuống đất.

“Ôi chao, nha đầu ngốc này, con không thể nói ít đi được à!”

“...”

Dương Chính Sơn có chút không nói nên lời.

Con dâu trưởng à, người cũng nói ít đi một chút được không?

Tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn mẫu thân ruột của mình, tủi thân nói: “Mẹ, con no rồi!”

“...”

Mọi người đều im lặng.

Nha đầu này thực sự no rồi, hay là thông minh hơn.

“Khụ khụ, no rồi thì đi chơi đi!”

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ phải phá vỡ sự im lặng một lần nữa.

Tiểu nha đầu nhìn miếng thịt trong bát, luyến tiếc đi ra khỏi nhà.

Hu hu, ta chưa no, chỉ là ta không dám nói nữa thôi!

Trong lòng nha đầu vô cùng ảm ức.

Nói chuyện cũng không cho người ta nói, làm sao mà không ảm ức cho được?

Một bữa cơm tất niên im lặng và ngượng ngùng nhanh chóng kết thúc.

“Cha, con đi cho Hồng Vân thêm chút cỗ, cũng để nó ăn Tết!” Dương Minh Thành tìm một cái cớ rất thông minh rồi chạy mất.

Chương 291: Gia gia, đây là nãi nãi à? (2)

Sau đó, Vương thị cũng dẫn theo Dương Thừa Nghiệp chuồn mất, nàng thậm chí không cần tìm có, vừa dọn bát đĩa vừa biến mất.

“Cha, con đi xem Minh Trần bọn họ!” Dương Minh Hạo chớp chớp mắt, kéo theo Lương thị đi mất.

Chỉ một lát sau, mọi người lần lượt tìm có tản đi, trong nhà chỉ còn lại Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

Dương Chính Sơn vuốt bộ râu dài, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngượng thì ngượng đi.

Chỉ cần ta không thấy ngượng thì người ngượng chính là bọn họ.

Hừ hừ, ta là lão tử, ta muốn thế nào thì thế ấy.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn Úc Thanh Y mặt đỏ bừng.

Đã hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn dễ xấu hổ như vậy, nữ hiệp này thật là ngây thơ!

“Đi thôi, cùng ta đi xem sách!”

Tết nhất mà không có hoạt động giải trí nào, chỉ có thể đọc sách để giết thời gian.

“Vâng!” Úc Thanh Y hoàn hồn, vội vàng đứng dậy theo Dương Chính Sơn đến thư phòng.

...

Tú Xuân Uyển không có chút sắc xuân nào, chỉ có một ngọn nến leo lắt.

Ngọc Lộ ngồi dưới ánh nến nhảy nhót, vẻ mặt nghiêm túc thêu một chiếc khăn tay.

“Cô nương, bên chính viện đã tan rồi!”

Bà vú bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tan thì tan, liên quan gì đến chúng ta?” Ngọc Lộ bình thản nói.

Bà vú muốn nói lại thôi, do dự hồi lâu, vẫn nói: “Cô nương, đừng quên lời dặn của lão gia.”

Ngọc Lộ đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

“Làm tốt bổn phận của người, ta làm gì không cần người dạy!”

Bà vú toàn thân run rẩy, quỳ phịch xuống đất, giơ tay tát vào miệng mình: “Là nô tỳ lắm mồm, xin cô nương thứ tội!”

Ngọc Lộ lạnh lùng nhìn bà vú, không ngăn cản.

Hai nha hoàn bên cạnh cúi đầu, không dám thở mạnh.

Cho đến khi bà vú tát đến nổi mặt sưng đỏ, Ngọc Lộ mới lên tiếng: “Lui xuống đi!”

“Tạ cô nương!” Bà vú đập đầu ba cái thật mạnh, rồi mới lui ra khỏi phòng.

Đợi bà vú đi rồi, Ngọc Lộ lại cúi đầu thêu khăn tay, chỉ thêu được một lúc, nàng thở dài.

“La vi trung dạ khởi, sương nguyệt thanh như thủy.

Ngọc lộ bất thành viên, bảo tranh bi đoạn huyền.”

(Đêm khuya màn trướng giăng, trăng mờ trong như nước.

Sương ngọc chẳng tròn vành, đàn quý buồn đứt dây.)

Nàng quay đầu nhìn cây đàn cổ gãy dây đặt bên cạnh.

Khuôn mặt kiều diễm không có lấy một nụ cười, chỉ có nỗi buồn không tan, không xóa nhòa.

“Thôi, các người chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta đi thỉnh an lão gia!”

Nàng buồn bà nói.

Đến Dương gia hơn mười ngày, nàng vẫn chưa bước ra khỏi viện này.

Dương Chính Sơn không đến gặp nàng, nàng cũng không muốn gặp Dương Chính Sơn.

Vốn dĩ chỉ là một cuộc chơi đùa, ai lại coi là thật.

Mùng một Tết, Dương Chính Sơn phát cho mỗi người trong nhà một phong bao lì xì.

Dương Minh Thành và những người khác thì không cần phải nói, phong bao lì xì của họ đều là Dương Chính Sơn bỏ tâm chuẩn bị.

Dương Chính Sơn đã cho thợ thủ công trong quan xưởng rèn cho Dương Minh Thành, Dương Minh Hạo, Dương Vân Tuyết, Lâm Triền, Vương Vân Kiều mỗi người một cây trường thương, nguyên liệu rèn là loại sắt tinh chế mà Dương Chính Sơn nhờ Lư nhị gia mua.

Giá thành của mỗi cây trường thương đều trên năm mươi lượng bạc, tuy không thể coi là thần binh lợi khí nhưng tốt hơn nhiều so với vũ khí chế thức trong quân đội.

Với Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo thì những cây trường thương như thế này không có gì đáng kể nhưng đối

với Dương Vân Tuyết, Lâm Triền và Vương Vân Kiều thì lại là một món quà vô cùng quý giá.

Tuy họ còn nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng đã luyện thương được mấy năm, trước đây đều dùng thương gỗ, hôm nay cuối cùng cũng có một cây thương sắt thuộc về mình, ba người đương nhiên mừng rỡ vô cùng.

“Cảm ơn cha!”

“Cảm ơn sư phụ!”

Ba người ôm trường thương của mình, cảm tạ.

Dương Chính Sơn nhìn họ, trên mặt nở nụ cười từ ái: “Tu luyện cho tốt, đừng phụ lòng mong mỏi của ta đối với các con.”

Một nữ nhi, hai đồ đệ, ba người này mới chính là đối tượng mà Dương Chính Sơn dốc lòng bồi dưỡng.

Mặc dù hiện tại họ vẫn chưa phải là võ giả nhưng tiềm lực và thiên phú của họ sẽ vượt xa ba huynh đệ Dương Minh Thành của hắn.

Mỗi bát nước linh tuyến mà họ uống vào đều sẽ trở thành một phần nền tảng của họ, đợi đến khi họ đủ tuổi, thực sự bước vào con đường tu luyện, chắc chắn sẽ tiến triển như vũ bão, kinh thiên động địa.

Tính tuổi, năm nay Dương Vân Tuyết đã mười bốn tuổi, Lâm Triền và Vương Vân Kiều cũng đã mười ba tuổi, nhiều nhất là hai năm nữa, họ sẽ có thể trở thành võ giả.

“Vâng, đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của sư phụ!” Lâm Triền nghiêm túc nói.

Hắn và Vương Vân Kiều là những người biết ơn Dương Chính Sơn nhất, trải qua càng nhiều, nhìn thấy càng nhiều, họ càng biết ơn Dương Chính Sơn.

Hiện tại trong Dương gia có rất nhiều người hầu, mà trong số những người hầu này không thiếu những người giống như họ, đều là những người mất đi người thân, bắt buộc phải bán mình làm nô, so với những người hầu này, họ không nghi ngờ gì là những người may mắn.

Nhưng so với những người hầu bị bán đến những nơi khác thì những người hầu trong Dương gia cũng là những người may mắn.

Dương gia không có nhiều quy củ, cũng không hành hạ người hầu, chỉ cần làm việc nghiêm túc thì Dương gia sẽ không bạc đãi họ.

Hơn nữa, Dương gia còn dạy họ đọc sách, truyền thụ võ nghệ cho họ, đãi ngộ như vậy tuyệt đối không phải là đãi ngộ mà người hầu nên có.

“Ngô Hải!” Dương Chính Sơn gọi.

Chương 292: Thiếp thân bái kiến lão gia!

“Tiểu nhân có mặt!” Ngô Hải vội vàng đi từ ngoài cửa vào.

Dương Chính Sơn đưa cho hắn hai cái thúng bên cạnh, nói: “Phát cho những người bên dưới đi, mỗi người một phần, lấy may!”

Hắn vẫn rất hào phóng, cứ đến dịp lễ tết là phát lì xì cho người hầu trong phủ.

Số tiền bên trong không nhiều, người hầu bình thường chỉ được hai mươi văn tiền, còn những người như Ngô Hải, Đinh Thu thì Dương Chính Sơn sẽ cho hai lượng bạc.

Còn những bà vú hay tiểu tư và nha hoàn thân cận thì không cần Dương Chính Sơn phải lo, Dương Minh Thành và những chủ tử khác sẽ tự chuẩn bị lì xì riêng.

Ngô Hải lui ra nhưng việc phát lì xì vẫn chưa kết thúc, phát cho người nhà xong rồi nhưng vẫn còn những người khác đến chúc Tết.

Đầu tiên là Tống Đại Sơn dẫn cả nhà đến chúc Tết Dương Chính Sơn, tiếp theo là Dương Minh Trấn và những tử đệ Dương gia khác, Dương Chính Sơn đều không keo kiệt, đều chuẩn bị cho họ một phong lì xì không nhỏ.

Thật ra năm nay số lì xì mà Dương Chính Sơn phát ra đã ít hơn nhiều rồi, năm ngoái ở Nghênh Hà đồn, tất cả hài tử trong đồn đều chạy đến chúc Tết hắn, chỉ riêng những phong lì xì hai văn tiền thôi, hắn đã phát ra mấy trăm cái.

Đội phát lì xì xong, mọi người vui vẻ tản đi, Dương Chính Sơn cười vui vẻ đi về phòng ngủ, lại lấy ra một cái hộp gỗ.

Hắn đến phòng Tây, thấy Úc Thanh Y đang ngăn người ra đó.

“Đang nghĩ gì thế?”

“Đang nghĩ đến mấy đồ nhi của ta!” Úc Thanh Y hoàn hồn, có chút ngượng ngùng nói.

Nàng cũng có ba đồ đệ, người lớn nhất mười bảy tuổi, mới trở thành võ giả không lâu, người nhỏ nhất mới sáu tuổi, là cô nhi mà nàng nhặt được hai năm trước.

“Chờ mọi chuyện bên ngoài kết thúc, nàng có thể về thăm chúng rồi!”

Dương Chính Sơn biết nàng nhớ nhà, điều này rất bình thường, Tết nhất một mình ở nơi xa lạ, sao có thể không nhớ nhà chứ?

“Bao giờ thì kết thúc?” Úc Thanh Y nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt đầy mong đợi.

Mặc dù nàng hiện tại không rõ Dương Chính Sơn nói đến chuyện gì nhưng điều đó không ngăn cản nàng mong mọi chuyện này sớm kết thúc.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút: “Nhanh thì hai ba tháng, chậm thì một năm!”

Tình hình chung của vụ án buôn lậu, Bí Vũ vệ đã nắm rõ, vấn đề duy nhất là vẫn chưa điều tra ra manh mối của phủ Khánh Vương.

Trước đó, tên võ giả song đao mà họ theo dõi đã rời khỏi thành An Nguyên, nếu tên võ giả song đao này thực sự có liên hệ với phủ Khánh Vương, vậy thì hẳn sẽ sớm có kết quả.

Nếu như vẫn không tìm được chứng cứ liên quan đến phủ Khánh Vương, Lữ Hoa và Bí Vũ vệ cũng không thể trì hoãn ở đây quá lâu.

Dương Chính Sơn ước tính Lữ Hoa không thể chờ được một năm, đừng nói một năm, nửa năm có lẽ cũng không chờ được.

Dù sao thì Lữ Hoa là đề đốc Trấn Bắc ti của Bí Vũ vệ, mà Trấn Bắc ti phụ trách không chỉ riêng trấn Trùng Sơn, toàn bộ miền Bắc Đại Vinh đều nằm trong phạm vi giám sát của Trấn Bắc ti.

Lữ Hoa đã ở trấn Trùng Sơn trì hoãn rất lâu rồi, không thể cứ kéo dài như vậy mãi được.

“Tặng nàng!” Dương Chính Sơn đưa chiếc hộp trong tay cho Úc Thanh Y.

“Tặng ta ư?” Úc Thanh Y sững sốt, sau đó trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: “Ta có thể mở ra không?”

“Tất nhiên là được!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói.

Úc Thanh Y mở hộp ra, bên trong là một cây trầm cài bằng vàng khảm hồng ngọc, viên hồng ngọc đỏ rực được khảm trên trầm cài bằng vàng, trông vô cùng rực rỡ.

Nhìn viên hồng ngọc trên đó, Úc Thanh Y lúc đầu vô cùng vui mừng, sau đó lại có chút buồn bã nói: “Đại nhân, cái này có phải là quá quý giá?”

Nàng cũng là nữ nhân, sao có thể không biết giá trị của cây trầm cài bằng vàng này? Một cây trầm cài bằng vàng nhỏ xíu như vậy e rằng phải mất đến cả trăm lượng bạc.

“Ta tặng nàng, nàng cứ cầm lấy!” Dương Chính Sơn xoa mũi, nói.

Cây trầm cài bằng vàng khảm hồng ngọc này vốn là của hồi môn mà hấn dành dụm cho Dương Vân Tuyết nhưng bây giờ thì hấn chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với khuê nữ hờ của mình.

Sau này cha sẽ từ từ dành dụm của hồi môn cho con, bây giờ cha dùng tạm của hồi môn của con để tìm cho con một bà mẹ kế đã nhé! Nếu Dương Vân Tuyết biết được tâm tư của hấn, có lẽ sẽ mắng hấn một câu cha tệt bạc.

Nhưng đáng tiếc là Dương Vân Tuyết không biết.

“Cảm ơn đại nhân!” Úc Thanh Y cúi đầu, má lại ửng hồng.

Dương Chính Sơn thấy mặt nàng đỏ bừng, trong lòng không khỏi đập thành thịch.

“Ta cài cho nàng!”

Nói rồi, hấn không đợi Úc Thanh Y từ chối, trực tiếp cầm lấy cây trầm cài bằng vàng trong hộp, sau đó tháo cây trầm bạc trên đầu Úc Thanh Y xuống.

Chỉ là hấn dường như quên mất một vấn đề.

Đó là hấn không biết chải tóc.

Vừa tháo trầm bạc ra, mái tóc đen như thác nước lập tức xõa tung.

Dương Chính Sơn luống cuống tay chân muốn búi lại mái tóc này, kết quả càng búi càng rối.

Đôi bàn tay đã luyện Thiên Cơ thủ kia cứ như mười củ cà rốt, không thể kiểm soát được.

Thấy hấn vụng về như vậy, Úc Thanh Y bật cười.

Tiếng cười trong trẻo vang vọng trong phòng nhưng Dương Chính Sơn lại ngây người.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Úc Thanh Y tươi tắn như vậy, vẻ xấu hổ chưa kịp tan đi, nụ cười rạng rỡ lại nở trên môi. Giống như một đóa hồng đang nở rộ, kiều diễm đến mức khiến người ta muốn chạm vào.

Chương 293: Thiếp thân bái kiến lão gia! (2)

Dương Chính Sơn thực sự đã chạm vào, tay buông lỏng mái tóc mềm mại, đặt lên má hồng của nàng.

Tiếng cười đột ngột dừng lại, má Úc Thanh Y nóng bừng.

Bầu không khí trong phòng trở nên mập mờ.

Dương Chính Sơn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, con mãnh thú trong lòng như muốn phá vỡ lồng giam.

Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của Ngô Hải.

“Lão gia, Ngọc Lộ cô nương cầu kiến!”

Con mãnh thú hung dữ trong nháy mắt bị chế ngự, bầu không khí mập mờ bị phá vỡ, Úc Thanh Y như một chú nai giật mình nhảy dựng lên, chạy vào phòng ngủ với mái tóc xõa tung.

Dương Chính Sơn cứng đờ người cảm cây trâm cài bằng vàng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên u ám.

Mẹ kiếp, lão tử tức giận lắm đây! Không khí đã được hâm nóng đến mức này, kết quả lại bị người ta phá đám.

Dương Chính Sơn mặt mày ử rữ đi vào phòng khách, Ngô Hải đứng ngoài cửa phòng khách, vẻ mặt cung kính, còn Ngọc Lộ cô nương đang đứng yên lặng cùng nha hoàn và bà tử ở không xa.

Hôm nay Ngọc Lộ mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, đôi mắt được trang điểm nhẹ nhàng, không còn vẻ diễm lệ như

trước, mà lại có thêm vài phần thanh tú của thiếu nữ.

Như thể đã thay đổi thành một người khác, Dương Chính Sơn nhất thời lại có thể không thể liên tưởng được Ngọc Lộ cô nương trước mắt với vũ nữ nửa kín nửa hở, quyến rũ mê người trước đó.

Nhìn Ngọc Lộ, Dương Chính Sơn hơi nhú mày.

“Vào đi!”

Ngọc Lộ bước vào phòng khách, khom người hành lễ.

“Thiếp thân bái kiến lão gia!”

Giọng nói vẫn mềm mại như vậy, chỉ có điều ngữ khí có vẻ hơi lạnh nhạt.

Dương Chính Sơn ngồi trên ghế chủ vị, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Đột nhiên, hắn phát hiện ra vị cô nương này dường như không yếu đuối như hắn tưởng tượng, thay đổi ấn tượng trước đây của hắn về nàng.

Thiếp thân!

Dương Chính Sơn tiếp tục cau mày.

“Ta không có ý định nạp người làm thiếp!” Dương Chính Sơn nói.

Ngọc Lộ ngẩng đầu lên, để lộ chiếc cổ trắng như ngà voi: “Lão gia, thiếp thân đã vào cửa Dương gia!”

“Ha ha, cửa Dương gia ở đâu, không phải do cái sân này quyết định, mà do ta quyết định.”

Dương Chính Sơn cười khẽ, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Ngọc Lộ khẽ run rẩy, đột nhiên nàng có cảm giác như bị nhìn thấu, như thể quần áo trên người biến mất hết, toàn thân trần trụi đứng trước mặt Dương Chính Sơn.

Vừa rồi còn bình tĩnh tự nhiên, lúc này lại trở nên hoảng hốt.

“Thiếp thân, à không, nô tỳ bái kiến lão gia!” Nàng quỳ xuống đất, vái lạy.

Đúng vậy, nàng chỉ là một nô tỳ, Sa Bình Xuyên nói nàng là con gái nuôi nhưng trên thực tế lại nằm trong tay giấy bán thân của nàng.

Sa Bình Xuyên đã tặng người cho Dương Chính Sơn nhưng lại không đưa giấy bán thân cho Dương Chính Sơn.

Người này là của Dương Chính Sơn, hay là của Sa Bình Xuyên, vẫn chưa xác định được.

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm nàng, sau đó ánh mắt chuyển sang hai bà tử và hai nha hoàn phía sau nàng.

Suốt thời gian ở đây, nhất cử nhất động của họ đều không thoát khỏi mắt Dương Chính Sơn.

Ngọc Lộ rất ngoan ngoãn, chưa từng ra khỏi Tú Xuân Uyển nhưng hai bà tử bên cạnh nàng dường như có chút không ngoan, thường lấy cớ đi loanh quanh trong viện.

“Hai bà tử này của người hơi không hiểu chuyện, ta sẽ cho người dạy dỗ bọn họ vài ngày!”

Dương Chính Sơn vốn không định xử lý hai bà tử này nhưng nếu lúc này họ tự đâm đầu vào thì cũng không cần phải giữ lại.

Còn về phía Sa Bình Xuyên, chỉ là hai bà tử không hiểu chuyện, Sa Bình Xuyên không thể vì thế mà trở mặt với hắn

được.

Ngọc Lộ trong lòng căng thẳng: “Lão gia!”

“Lão gia, lão nô là nô tỳ của Sa đại nhân!”

Ngọc Lộ còn chưa kịp nói, bà tử phía sau nàng đã lên tiếng trước.

Ý của bà tử kia rất rõ ràng, ta là người của Sa Bình Xuyên, người không có tư cách xử lý ta.

Nhưng Dương Chính Sơn có quan tâm bà tử kia là người của ai không? Mặc dù hiện tại Dương Chính Sơn không đoán được tâm tư của Sa Bình Xuyên nhưng hắn thực sự không cần nề mặt Sa Bình Xuyên.

Bí Vũ vệ lười quản Sa Bình Xuyên, không có nghĩa là họ không xử lý được Sa Bình Xuyên.

Chỉ cần Dương Chính Sơn muốn, hắn tin rằng Lữ Hoa sẽ không ngại giúp hắn việc nhỏ này.

“Ngô Hải, kéo bọn họ xuống!”

“Vâng!”

Ngô Hải lập tức ra hiệu cho tiểu tư và nha hoàn bên cạnh, mấy tiểu tư và nha hoàn không nói hai lời, trực tiếp tiến lên, lôi hai bà tử ra ngoài cửa.

Hai bà tử này cũng coi như khỏe mạnh nhưng lại không chống lại được sức kéo của tiểu tư và nha hoàn.

Gia nhân Dương gia đều có tu luyện qua, hơn nữa Dương Chính Sơn cũng đã cho họ dùng nước linh tuyền, mặc dù hiện tại chưa có mấy người trở thành võ giả nhưng về thể chất, họ đều mạnh hơn người thường rất nhiều.

“Đại nhân, đại nhân~”

Hai bà tử hoảng sợ, vội vàng kêu lên, muốn cầu xin tha thứ, hai tiểu tư lanh lợi lập tức bịt miệng họ lại.

Rất nhanh, hai người đã bị kéo ra ngoài.

Ngọc Lộ sắc mặt tái nhợt quỳ trên mặt đất, không dám nói nửa lời.

Hai nha hoàn càng run rẩy.

Nô tỳ chính là nô tỳ, sống chết đều do người khác quyết định.

Dương Chính Sơn muốn giết họ, thậm chí không cần tìm lý do, cho dù giấy bán thân của họ không nằm trong tay Dương Chính Sơn.

“Về đi, ngoan ngoãn ở trong Tú Xuân Uyển, nếu người có lời gì muốn nói với ta, có thể đến tìm ta!”

Dương Chính Sơn nói đầy ẩn ý.

“Nô tỳ tuân lệnh!”

Chương 294: Thanh lý tham quan

Trán Ngọc Lộ lẩm tấm mồ hôi.

“Lui xuống đi!”

Dương Chính Sơn đứng dậy, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, rồi quay về thư phòng.

Ban đầu muốn cho người đón một cái Tết bình an, đáng tiếc người không biết trân trọng, cứ muốn tự mình tìm đường chết.

...

Tết Nguyên Đán ở thành An Nguyên rất náo nhiệt, là một thành cấp châu, thành An Nguyên là thành trì lớn nhất trong phạm vi trăm dặm, chỉ tính riêng về độ phồn hoa, ngay cả Gia thành nơi đóng quân của Tùng Châu vệ cũng không bằng thành An Nguyên.

Không khí náo nhiệt của Tết Nguyên Đán kéo dài đến tận rằm tháng Giêng, sau rằm tháng Giêng, cuộc sống của người dân cũng trở lại bình thường, quan nha cũng bắt đầu làm việc trở lại.

Mùng 6 tháng Giêng, Dương Chính Sơn mặc quan phục, sai bước đến chính đường của quan nha.

“Bái kiến đại nhân!”

Chu Nhân và Lục Văn Hoa đã chờ sẵn ở chính đường, thấy Dương Chính Sơn đến, vội vàng hành lễ.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, trực tiếp ngồi vào vị trí chủ tọa.

Trà được dâng lên, Dương Chính Sơn mở cuốn sổ trong tay.

Cuốn sổ này là Vệ Sâm mới giao cho hắn hôm qua, bên trong ghi chép tình hình của các đồn điền bên ngoài thành.

Tình hình chi tiết của từng quan đồn điền, quân số cụ thể của từng đồn điền, tình hình đồn điền, v.v, đều được ghi chép rất chi tiết.

Năng lực của Bí Vũ vệ đúng là không cần bàn cãi, đặc biệt là điều tra những chuyện gần như bày ra trước mắt như thế này, gần như không tốn chút sức lực nào.

“Mọi người đã đến đông đủ chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Bẩm đại nhân, chư vị đại nhân đều đã chờ ở phòng bên!” Chu Nhân đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Vậy mời mọi người vào đi!”

“Vâng!”

Chu Nhân đáp một tiếng, rồi bước ra khỏi chính đường, một lát sau, các quan viên thuộc hạ của Thủ bị quan sảnh lần lượt bước vào đại sảnh.

Bên trái là các võ quan của Thủ bị doanh do Hàn Thừa dẫn đầu, bên phải là các quan đồn điền do Điền Quý dẫn đầu.

“Bái kiến đại nhân!”

Mọi người đồng thanh hành lễ.

Dương Chính Sơn bình thản nhìn mọi người, nói: “Miễn lễ!”

Đợi mọi người đứng dậy, Dương Chính Sơn lại cầm cuốn sổ lên: “Điền đại nhân, người xem thử cái này!”

Hắn ném cuốn sổ cho Điền Quý, Điền Quý có chút hoảng loạn, vội vàng đỡ lấy cuốn sổ xem.

Càng xem, trên trán hắn càng toát ra những giọt mồ hôi.

“Thủ bị đại nhân, hạ quan oan uổng!”

“Phịch” một tiếng, Điền Quý trực tiếp quỳ xuống.

Những người khác trong đại sảnh thấy vậy, đều vô cùng căng thẳng, từng người cúi đầu, không dám thở mạnh.

Đây là có ý gì? Vì sao Điền đại nhân lại kêu oan?

Trong lòng họ đầy nghi hoặc nhưng không dám có bất kỳ hành động nào.

Tất nhiên, cũng có người vẫn bình tĩnh như thường, chẳng hạn như Hàn Thừa và Tống Đại Sơn, còn có cả Tạ Uyên.

Tạ Uyên cúi đầu, dùng khóe mắt nhìn Điền Quý đang quỳ ngã trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ khoái trá trả thù.

Hắn cảm hận Điền Quý hơn bất kỳ ai, không chỉ Điền Quý, mà cả Tào Hàm, Từ Vạn Phúc, kể cả hai đời thủ bị trước đó, đều là những kẻ hắn vô cùng căm ghét.

Cắt đứt đường tài lộc của người khác, chẳng khác nào giết cha mẹ họ, ngăn cản tiền đồ của người khác cũng vậy.

Tạ Uyên năm xưa cũng từng ôm hoài bão lớn, cũng muốn được tung hoành ngang dọc, thực hiện ước mơ của mình.

Nhưng kết quả thì sao?

Những kẻ này đều ép hắn phải ẩn mình, che giấu tài năng.

Mười năm ròng, mười năm sung sức nhất, cũng là mười năm đỉnh cao nhất của Tạ Uyên, cứ ẩn mình mãi, hắn đã trở

thành một lão già.

Hắn không phải chưa từng nghĩ đến chuyện chống lại nhưng hắn căn bản không có tư cách để chống lại.

Cả thành An Nguyên đều như vậy, không đúng, hắn phải nói là cả trấn Trùng Sơn đều như vậy, hắn có thể làm gì? Vì vậy, hắn chỉ có thể thu liễm sự sắc sảo, quét tuyết trước cửa nhà mình, để lòng mình hoàn toàn lắng xuống.

Mà so với Tào Hàm và Từ Vạn Phúc, hắn càng cảm hận Điền Quý hơn.

Bởi vì Điền Quý là cấp trên trực tiếp của hắn, là người hắn tiếp xúc nhiều nhất, cảm nhận được sự áp bức nhiều nhất.

Lúc này nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Điền Quý, trong lòng hắn vô cùng phản kích.

Nếu không phải Dương Chính Sơn còn ở đây, hắn đã muốn xông lên đá Điền Quý hai cước.

“Oan uổng! Người nói xem trên này chỗ nào oan uổng người?”

“Đừng nghĩ đến chuyện cãi chày cãi cối, tất cả những gì có trên này, đều có nghĩa là bản quan có bằng chứng trong tay.”

“Thôn tính đồn điền, bức hại tương sĩ, đàn áp đồng liêu, còn giết người đoạt của, người đúng là tham lam vô độ, tên Lê Xuyên kia chỉ may mắn có được một cây thuốc quý, người lại có thể giết chết cả nhà bảy người của hắn!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn càng lúc càng âm trầm, đôi mắt như dao găm, khiến người ta rùng mình.

Điền Quý làm nhiều điều ác, không kém gì Từ Vạn Phúc.

Từ Vạn Phúc háo sắc, Điền Quý tham tài.

Tên Điền Quý này không chỉ tham tài, mà còn tâm địa độc ác.

Lê Xuyên chỉ là một quân hộ bình thường, ngày thường dựa vào việc lên núi chặt củi bán củi để kiếm thêm tiền trang trải cuộc sống, hai năm trước vô tình phát hiện ra một cây thuốc quý.

Giá trị của cây thuốc quý này tự nhiên không cần phải nói, bất kỳ một cây thuốc quý nào cũng có giá trị ngàn lượng.

Lê Xuyên rất may mắn nhưng vận may của hắn cũng rất tệ.

Bởi vì cây thuốc quý này đã khiến cả nhà hắn tan cửa nát nhà.

Thật ra Điền Quý có lòng tham với cây thuốc quý cũng không sao cả, con người đều có lòng tham, thuốc quý đối với võ giả lại có sức hấp dẫn hơn cả vàng bạc.

Chương 295: Thanh lý tham quan (2)

Điền Quý muốn có thuốc quý cũng là chuyện thường tình.

Nhưng cách làm của Điền Quý lại khiến người ta vô cùng lạnh lòng, hắn không ép giá mua, cũng không trực tiếp đòi hỏi, thậm chí còn lười dùng quyền thế để áp bức người khác, mà trực tiếp chọn cách cướp bóc.

Thật ra với thân phận của Điền Quý, chỉ cần hắn mở lời, Lê Xuyên không ngốc thì nên giao thuốc quý ra.

Nhưng Điền Quý căn bản không cho Lê Xuyên bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp dẫn người xông vào nhà Lê Xuyên, giết chết cả bảy người già trẻ lớn bé.

Hắn chỉ che giấu một điều là không chọn ban ngày ra tay, mà chọn ban đêm ra tay.

Tên này căn bản không coi người khác ra gì, binh lính và quân hộ dưới quyền hắn còn không bằng súc vật trong lòng hắn.

“Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!” Điền Quý cũng biết mình không thể cãi chày cãi cối, trực tiếp cầu xin tha mạng.

“Lôi xuống!” Dương Chính Sơn ghét nhất là nói nhảm với loại người cặn bã, mấy câu hắn vừa nói đã là phá lệ rồi.

Ngoài cửa, Đinh Thu và Dương Minh Hạo lập tức đi vào, lôi Điền Quý đi.

“Đừng, thủ bị đại nhân, ngài không thể làm như vậy!”

“Thả ta ra!”

Điền Quý sốt ruột, mặt mày dữ tợn giãy giụa, dường như còn muốn ra tay chống cự.

Nhưng chưa kịp ra tay, Đinh Thu đã trực tiếp vỗ một chưởng vào ngực hắn, một tiếng bịch vang lên trong đại sảnh, sau đó Điền Quý phun ra một ngụm máu tươi, không nói nên lời nữa.

Những người khác thấy vậy, đều rùng mình.

Hàn Thừa và Tạ Uyên đều nhìn Đinh Thu với ánh mắt kinh ngạc.

Tuy Điền Quý tham lam nhưng dù sao cũng là quan quản đồn, tu vi cũng không yếu, có tu vi Hậu thiên tầng bốn.

Nhưng hắn lại có thể bị tên gia đình không có gì nổi bật này đánh cho tàn phế!

Quay mặt đi, trong lòng hai người đều kinh ngạc.

Bên cạnh đại nhân quả nhiên là rỗng ản hồ phục, võ giả Hậu thiên tầng bốn trở lên lại có thể chỉ là một tên gia đình!

Hai người không xa lạ gì với Đinh Thu, Dương Chính Sơn đi đến đâu, Đinh Thu hầu như cũng đi theo đến đó, bọn họ đều từng gặp Đinh Thu nhưng không biết Đinh Thu lại có thể có thực lực như vậy.

Rất nhanh, Điền Quý đã bị lôi xuống như một con chó chết.

Dương Chính Sơn lại liếc nhìn những viên quan quản đồn khác.

“Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, sáu người các ngươi tự xuống đi, bản quan không thích thấy máu!”

Hắn chỉ từng người một trong số những viên quan quân đồn.

Một quan quân đồn, hai quan phòng thủ, bảy viên quan quân đồn, Dương Chính Sơn một lúc phải xử lý mất bảy người, chỉ còn lại Tạ Uyên và hai viên bách hộ quan quân đồn còn tạm dùng được.

Sáu người bị Dương Chính Sơn chỉ đến đều mặt cắt không còn giọt máu, có một tên nhu nhược thậm chí còn ngã gục xuống đất, không tự chủ mà tiểu tiện đại tiện tại chỗ.

Vừa rồi trong lòng bọn họ còn ôm một chút may mắn nhưng giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Bọn họ đã sớm biết thủ đoạn của Dương Chính Sơn, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì chính là thủ đoạn sấm sét.

Từ Vạn Phúc cùng đám thân tín chết như thế nào, bọn họ đều nghe nói cả.

Nhìn tên tiểu tiện đại tiện ra cả quần, Dương Chính Sơn ghét bỏ phát tay: “Lôi xuống.”

Dương Minh Hạo dẫn theo một đám binh lính xông vào đại sảnh, lôi hết đám tuyệt vọng này ra ngoài.

Phản kháng?

Đừng đùa.

Ở đây phản kháng chẳng khác nào muốn chết sớm.

Không phản kháng còn có thể sống thêm mấy ngày, có lẽ còn có một tia sinh cơ, một khi phản kháng, Dương Chính Sơn sẽ lập tức giết chết bọn họ.

Bọn họ không tin Dương Chính Sơn sẽ nương tay.

Đợi người bị lôi ra ngoài, Dương Chính Sơn nhìn đại sảnh trống rỗng, nhúc đầu xoa xoa mi tâm.

Những kẻ này thật là vớ vẩn.

Như vậy, hấn gần như đã thanh lý hết phần lớn võ quan dưới trướng Thủ bị quan sảnh cũ, Thủ bị doanh thanh lý một thiên tổng, một bả tổng, mười mấy quan đội, đồn bót thanh lý một quan quản đồn, một quan thủ bị, năm viên quan đồn điền.

Cái gì gọi là thời nát đến tận gốc, chính là như vậy.

Muốn tìm một viên quan tốt cũng khó.

Hàn Thừa và Tạ Uyên cũng không tính là quan tốt, Hàn Thừa vì tự bảo vệ mình mà cấu kết với Từ Vạn Phúc, Tạ Uyên vì tự bảo vệ mình mà thu liễm sự sắc sảo, lựa chọn ẩn giấu tài năng.

Còn những viên quan cấp thấp còn lại, tuy không phạm tội lớn nhưng cũng chẳng làm được việc gì tốt.

Nhưng thanh lý nhiều quan viên như vậy, cũng có mặt tốt.

Đó chính là Dương Chính Sơn hiện tại đã có thể khống chế toàn bộ Thủ bị quan sảnh, hấn có thể thoải mái thi triển tài năng, xây dựng đồn bót và Thủ bị doanh bên ngoài thành theo ý mình.

“Tạ Uyên tạm thời đảm nhiệm chức quan đồn điền, thanh tra các đồn bót đồn điền, đo đạc lại đồn điền, phân chia đồn điền, người có thể làm được không?”

Dương Chính Sơn trầm giọng hỏi.

“Hạ quan nhất định sẽ dốc hết sức!” Tạ Uyên ra khỏi hàng, chấp tay bái lạy.

Dương Chính Sơn gật đầu, nhìn Dương Minh Hạo đang đứng ngoài cửa.

“Minh Hạo, người làm quan phòng thủ của Sa Lĩnh đồn, có thể làm tốt không?”

Dương Minh Hạo đứng ngoài cửa sừng sốt, sau đó mừng rỡ, vội chạy vào đại sảnh: “Đại nhân, hạ quan có thể làm tốt!”

Trong mắt Tạ Uyên lóe lên một tia khác thường, hắc hiêu Dương Chính Sơn có ý gì.

Đề nghị của mình làm quan phòng thủ của Sa Lĩnh đồn, giảm bớt ảnh hưởng và sự kiểm soát của hắc đối với Sa Lĩnh đồn.

Đây là một sự thăm dò, thăm dò hắc có trung thành hay không, nếu sau này hắc vẫn nắm giữ Sa Lĩnh đồn không buông thì chứng tỏ hắc có ý đồ khác.

Chương 296: Ô Gia đồn, Ô gia

Nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng Tạ Uyên không hề phản cảm, ngược lại còn rất đồng tình với cách làm của Dương Chính Sơn.

Là người đứng đầu, điều quan trọng nhất chính là khả năng kiểm soát, kiểm soát cấp dưới, kiểm soát các cấp nha môn, kiểm soát mọi thứ.

Nếu ngay cả khả năng kiểm soát cơ bản nhất cũng không có thì đó chính là một pho tượng Bồ Tát bằng bùn.

Rõ ràng Dương Chính Sơn không phải là một pho tượng Bồ Tát bằng bùn.

“Ô An!” Dương Chính Sơn một lần nữa nhìn về phía một thanh niên trong đại sảnh.

Ô An, quan quản đồn của Ô Gia đồn, năm nay mười tám tuổi, tướng mạo thanh tú, trông giống một thiếu niên vô hại.

Ô Gia đồn này có chút đặc biệt, tất cả quân hộ trong Ô Gia đồn đều họ Ô, quan quản đồn của Ô Gia đồn vẫn luôn do Ô gia đảm nhiệm, gần trăm năm nay vẫn luôn như vậy.

Về việc tại sao lại xuất hiện tình trạng này, bởi vì tổ tiên của Ô gia cách đây trăm năm từng là một Đô ti chỉ huy sứ, từ đó Ô gia bắt đầu phát triển mạnh mẽ, mặc dù sau này Ô gia suy tàn nhưng vẫn còn nền tảng.

Cách cả trăm năm, Ô gia ngày nay đã trở thành một gia tộc võ đạo, mặc dù chỉ là một gia tộc võ đạo nhỏ nhưng họ vẫn

luôn nắm giữ Ô Gia đồn.

Trước đây, không phải Điền Quý chưa từng nghĩ đến việc thu phục Ô gia nhưng hắn đã gặp thất bại ở Ô Gia đồn, Ô gia căn bản không thèm để ý đến hắn.

Sau đó Điền Quý cũng từng gây rắc rối cho Ô gia nhưng cuối cùng lại cờ im trống lạng, ước chừng là đã bị Ô gia cảnh cáo.

Theo thông tin do Bí Vũ vệ cung cấp, trong Ô gia ít nhất có hai võ giả Hậu Thiên tầng sáu, cùng với hơn ba mươi võ giả.

Một gia tộc như vậy, ai rảnh rồi lại muốn trêu chọc.

“Ồ, hạ quan có mặt!” Ô An không ngờ Dương Chính Sơn lại gọi hắn.

Tuy hắn là quan quản đồn của Ô Gia đồn nhưng thực tế thì Ô Gia đồn do cha hắn làm chủ.

Cái chức quan quản đồn của hắn chỉ là hình thức, ngoài việc theo các quan trên đi góp vui thì hầu như không quản sự việc gì.

Còn những chuyện mà Điền Quý làm, Ô gia bọn họ cũng không tham gia.

Tóm lại là người bảo ta đến thì ta đến nhưng đừng bảo ta làm gì, ta chỉ là người vô hình.

“Người đến đảm nhiệm chức quan phòng thủ của Thủy Tuyền đồn!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười mỉ mỉ nói.

“Ồ!” Ô An ngạc nhiên nhìn Dương Chính Sơn.

Ô gia bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn an phận thủ thường, chưa từng nghĩ đến chuyện làm quan lớn, thật ra cũng không đúng, là trong hai mươi năm trở lại đây, Ô gia bọn họ đã từ bỏ ý định làm quan.

Lý do thì các bậc trưởng bối của Ô gia đã sớm nhìn thấu sự thật rằng trấn Trùng Sơn đang suy tàn.

“Như vậy không ổn đâu, đại nhân?” Ô An có chút lo lắng nói.

“Có gì không ổn?”

“Hạ quan tuổi trẻ không hiểu chuyện, học vấn nông cạn, e rằng không thể đảm nhiệm được!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Minh Hạo là nhi tử của bản quan, năm nay mới mười sáu tuổi, hẳn có thể, sao ngươi lại không thể?”

“Chuyện này~~” Ô An liếc nhìn Dương Minh Hạo đang đứng bên cạnh, trong lòng thầm chửi.

Hắn có thể đảm nhiệm, là vì hắn có một người cha làm thủ bị nhưng cha ta không phải thủ bị.

Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói: “Nếu ngươi cảm thấy mình không được, vậy thì để cha ngươi đến! Cha ngươi cũng từng làm quan quản đồn!”

Thực tế thì Ô An này chỉ làm quan quản đồn hơn nửa năm, trước đó đều là cha hắn Ô Trọng Triệt đảm nhiệm chức quan quản đồn.

Nhưng Ô Trọng Triệt thực sự lười phải giả vờ giả vịt với Điền Quý và những người khác nên đã đẩy nhi tử của mình lên thay.

Người Dương Chính Sơn muốn cũng không phải là Ô An, mà là Ô Trọng Triệt.

Ô Trọng Triệt có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, thực lực vô cùng cường hãn, một nhân tài như vậy mà suốt ngày chỉ ru rú ở nhà thì thật quá lãng phí.

Nếu không phải Ô Trọng Triệt hiện tại không có chức quan thì Dương Chính Sơn đã muốn để hắn đến đảm nhiệm chức quan quản đồn.

“Người về bàn bạc với cha người, trong vòng ba ngày phải trả lời cho bản quan!” Dương Chính Sơn không cho Ô An cơ hội thoái thác, trực tiếp định đoạt luôn.

Dù sao thì phụ tử các người cũng phải có một người đến làm chức quan phòng thủ này, là lão tử hay nhi tử thì không quan trọng.

Lão tử nguyện ý làm thì tốt nhất, nếu không nguyện ý thì để nhi tử đến làm.

Nếu như nhi tử đã làm thì lão tử còn có thể mặc kệ sao? Dương Chính Sơn đây là ăn chắc Ô gia rồi.

Hàn Thừa và Tạ Uyên nghe Dương Chính Sơn nói xong, đều lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

Bọn họ đều là người bản xứ châu thành An Nguyên, đương nhiên biết rõ tình hình của Ô gia.

Dương Chính Sơn nhắm vào Ô gia, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của bọn họ, nếu Dương Chính Sơn không nghĩ đến điểm này, bọn họ còn có thể nhắc nhở Dương Chính Sơn.

“Còn về chức quan quản đồn bỏ trống, Tạ Uyên, ba người các người bàn bạc rồi sắp xếp đi.”

“Vâng!”

Tạ Uyên và Dương Minh Hạo đáp lời trước, Ô An bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tiến lên đáp theo.

Dương Chính Sơn đây là ép buộc, Ô An dù không muốn làm cũng không thể từ chối, ít nhất là hiện tại không thể từ chối.

Hắn nếu bây giờ từ chối thì chính là đánh vào mặt Dương Chính Sơn, từ chối ý tốt của Dương Chính Sơn.

Ô gia tuy tự thành một thể nhưng cũng không thể tùy tiện đắc tội với thủ bị đại nhân.'

Chương 297: Ô Gia đồn, Ô gia (2)

Ít nhất thì Ô An không thể tự mình quyết định, chuyện này còn phải để lão tử của hắn quyết định.

Mọi người lui đi, Dương Chính Sơn giữ lại Hàn Thừa và Tổng Đại Sơn, ba người đến thư phòng.

“Đợt đầu tiên huấn luyện cơ bản cho tướng sĩ đã kết thúc, tiếp theo nên cho đợt tướng sĩ thứ hai huấn luyện!”

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn đọc sách, nhẹ giọng nói.

“Bẩm đại nhân, hạ quan đã sắp xếp ổn thỏa, ngày mai đợt tướng sĩ thứ hai sẽ bắt đầu huấn luyện!” Hàn Thừa nói.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Việc huấn luyện các người cứ tùy ý xử lý!”

Lúc đầu Tạ Uyên còn thấy không quen với phương pháp luyện binh của Dương Chính Sơn nhưng đợt huấn luyện cơ bản cho tướng sĩ này đã hoàn thành, hắn cũng đã quen với những phương pháp luyện binh này.

Hơn nữa còn có Tổng Đại Sơn hỗ trợ, cũng không cần Dương Chính Sơn phải tốn quá nhiều tâm tư.

“Còn một chuyện nữa, vị trí bả tổng của người trước tiên hãy nhường ra!” Dương Chính Sơn nhìn Hàn Thừa, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh, lại nói: “Ngày mai Vương tướng quân sẽ cho trưởng tử Vương Thịnh đến thành An Nguyên của chúng ta, muốn học tập phương pháp luyện binh của chúng ta, vừa khéo có thể để hắn tạm thời đảm nhiệm chức bả tổng!”

Nói xong, Dương Chính Sơn nở nụ cười nhàn nhạt.

Đôi mắt Hàn Thừa sáng lên: “Vương công tử sẽ ở lại Thủ bị doanh của chúng ta à!”

“Có thể để hắn ở lại hay không thì phải xem các người rồi!” Dương Chính Sơn cười nói.

Ba ngày trước, Vương Bân đã đích thân viết một bức thư, nói rằng Vương Thịnh sẽ đến thành An Nguyên, nhờ Dương Chính Sơn chiêu cố nhiều hơn các kiêu.

Xem ý tứ trong thư, Vương Bân chỉ muốn để Vương Thịnh đến xem, đến học tập nhưng Dương Chính Sơn sao có thể để miếng thịt béo bỏ đến miệng lại vuột mất được.

Không sai, trong mắt Dương Chính Sơn, Vương Thịnh chính là miếng thịt béo bỏ.

Quan hệ gì, thế hệ thứ hai gì, thật ra những thứ này đều không quan trọng, mấu chốt là vị này có thể mang lại cho Dương Chính Sơn rất nhiều lợi ích.

Chỉ cần có lợi ích, đừng nói là một thế hệ thứ hai, cho dù là một pho tượng bùn, Dương Chính Sơn cũng sẽ cung phụng.

Vương Thịnh có thể mang lại lợi ích gì?

Có Vương Thịnh ở đây, sau này bất kể có chuyện gì, Vương Bân chắc chắn sẽ không lơ là Thủ bị quan sảnh thành An Nguyên.

Có Vương Thịnh ở đây, nếu Dương Chính Sơn cần đến Tùng Châu vệ để làm việc gì thì chắc chắn sẽ được như ý muốn, thậm chí Dương Chính Sơn có thể trực tiếp giao việc cho Vương Thịnh đi làm.

Có Vương Thịnh ở đây, nếu có chuyện gì đắc tội với người khác, Vương Thịnh hoàn toàn có thể làm ngựa tiên phong.

Hàn Thừa cũng biết những lợi ích khi Vương Thịnh ở lại, vì vậy hắn không chút do dự mà đáp ứng.

...

Sáng ngày hôm sau.

Dương Chính Sơn đích thân dẫn Hàn Thừa ra khỏi thành nghênh đón Vương Thịnh.

Vương Thịnh không đến một mình, hắn dẫn theo hơn mười tùy tùng, cùng với hơn trăm binh sĩ, còn áp tải hơn ba mươi xe vật tư.

Nhìn thấy đoàn xe dài, Dương Chính Sơn cười không khép được miệng.

Xem đi, đây chính là Bò Tát sống đấy!

Vừa mới đến đã tặng món quà lớn.

Hơn ba mươi xe vật tư, có lương thảo, có binh giáp, chất đầy ắp.

Rõ ràng đây là ý của Vương Bân.

“Bái kiến Dương đại nhân!” Vương Thịnh đến gần, trước tiên xuống ngựa hành lễ.

Dương Chính Sơn cười nói: “Hiền chất, mau mau miễn lễ! Ha ha ha~~”

Lần trước là Vương Thịnh làm thân với Dương Chính Sơn, lúc thì gọi là Dương gia thúc thúc, lúc thì lại gọi là thúc phụ, còn bây

Hắn nhất định phải nhận hiền chất này, không chỉ nhận mà còn phải chăm sóc thật tốt.

“Thúc phụ gần đây vẫn khỏe chứ!” Vương Thịnh cười nói.

Hắn tuy là thế hệ thứ hai nhưng không phải là một công tử bột, nếu không cũng sẽ không chạy đến đây để học Dương Chính Sơn phương pháp luyện binh.

Lúc này hắn thấy Dương Chính Sơn gọi hắn là hiền chất nên cũng thuận theo ý của Dương Chính Sơn mà gọi lại thúc phụ.

“Tốt, tốt lắm!” Dương Chính Sơn cười híp mắt nói: “Ở đây lạnh, chúng ta vào trong nói chuyện!”

“Hàn đại nhân, những huynh đệ này giao cho người tiếp đón!”

“Đại nhân yên tâm, hạ quan sẽ tiếp đón tốt các huynh đệ!” Hàn Thừa vội vàng nói.

Dương Chính Sơn lúc này mới kéo Vương Thịnh trở về Thủ bị quan sảnh.

“Vương tướng quân dạo này bận rộn không?”

Hai người ngồi trong trà thất, làn khói trà thoang thoảng bốc lên, nói chuyện phiếm.

Nếu người ta gọi hắn là thúc phụ, vậy thì chứng tỏ hai nhà đã có giao tình, đương nhiên phải hàn huyên đôi câu.

“Cũng ổn, dạo này không có chuyện gì gấp.” Vương Thịnh nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu gật đầu, lời này nghe có vẻ rất bình thường nhưng lại tiết lộ không ít thông tin.

Dạo này không có chuyện gì gấp, cũng có nghĩa là bên Gia thành không có tình hình chuẩn bị chiến đấu, nói cách khác là năm nay trấn Trùng Sơn hẳn sẽ không xuất chinh, Hồ tộc Đông Hải bên kia vẫn còn khá yên phận.

Sau đó, hai người lại nói chuyện phiếm một lúc nữa, chủ yếu là Dương Chính Sơn hỏi thăm tình hình Vương gia.

Vương Bân không phải là thế gia, trên người không có tước vị nhưng Vương gia đã từng có rất nhiều võ quan, đặc biệt là phụ thân của Vương Bân, từng giữ chức nhất phẩm đô đốc đồng tri của phủ Trung quân Đô đốc.

Đáng tiếc là

Căn cơ của Vương gia không còn ở trấn Trùng Sơn, mà ở Lỗ Đông.

Chương 298: Ta muốn đánh nhau với người

“Hiện chất đến thật đúng lúc, đợt thứ hai của binh lính Thủ bị doanh vừa mới bắt đầu huấn luyện cơ bản, con có thể nhân cơ hội này tìm hiểu toàn bộ quá trình huấn luyện!”

“Thế này đi, trước tiên con hãy đảm nhiệm chức vụ bả tổng ở Thủ bị doanh, vừa hay có thể tham gia vào quá trình huấn luyện.”

Nói chuyện phiếm một hồi, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng nói ra ý định của mình.

“Không ổn đâu!” Vương Thịnh không ngờ Dương Chính Sơn lại sắp xếp chức quan cho mình.

Dương Chính Sơn cười nói: “Có gì không ổn, ta định huấn luyện toàn bộ binh lính dưới trướng, huấn luyện xong Thủ bị doanh thì vừa hay binh lính đồn trú bên ngoài thành cũng sắp kết thúc canh tác vụ xuân, đến lúc đó ta sẽ chia từng đợt đưa họ vào thành huấn luyện.”

“Toàn bộ kế hoạch huấn luyện được chia thành năm giai đoạn, nếu con có thể tham gia thì tự nhiên là tốt nhất.”

“Huấn luyện binh lính không phải chỉ nói suông là được, trong đó có rất nhiều việc phải đích thân trải qua mới có thể có cảm ngộ!”

“Trong sổ tay huấn luyện binh lính, ta có viết về việc cho binh lính học chữ, cũng nói rõ lợi ích của việc binh lính biết chữ nhưng nếu con không đích thân trải nghiệm thì làm sao biết được những lợi ích này có thực hay không?”

“Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, muốn biết cách huấn luyện binh lính thì con chỉ có thể thực sự tham gia vào đó mới học được phương pháp huấn luyện thực sự!”

“Đọc sách cũng được, truyền thụ kinh nghiệm cũng được nhưng không bằng đích thân thử một lần!”

Dương Chính Sơn dùng tuyệt chiêu lừa gạt, mặc kệ những thứ khác, trước tiên hãy để Vương Thịnh gia nhập Thủ bị doanh đã.

Nhưng Vương Thịnh lại thấy Dương Chính Sơn nói rất có lý.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Làm bất cứ việc gì cũng không bằng đích thân thử một lần.

Nghe xong lời Dương Chính Sơn, hắn lại có cảm giác háo hức muốn thử.

“Vậy thì chất nhi không dám từ chối!” Vương Thịnh đồng ý.

Dương Chính Sơn cười, vỗ vai Vương Thịnh nói: “Đúng là như vậy.”

Đây chính là cái lợi của người lớn tuổi, trước mặt người trẻ tuổi có thể ỷ lão bán lão, bất cứ lúc nào cũng có thể đóng vai bậc trưởng bối và thầy giáo, vỗ vai để tỏ vẻ thân thiết.

Nếu Dương Chính Sơn là một người trẻ tuổi, Vương Thịnh há có thể để hắn vỗ vai?

Ban đầu Dương Chính Sơn còn muốn để Vương Thịnh ở lại Dương gia nhưng không ngờ Vương gia lại mua một căn nhà ở châu thành An Nguyên, còn sắp xếp người hầu đến trước.

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ, đành phải đưa Vương Thịnh đến căn nhà mà Vương gia mua.

Ngôi nhà không lớn, chỉ là một ngôi nhà ba gian nhỏ, diện tích gần bằng ngôi nhà mà Chu Lan tặng cho Dương Chính Sơn ở Trùng Sơn quan nhưng một mình Vương Thịnh ở thì vẫn còn rộng rãi.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn lại đích thân đưa Vương Thịnh đến Thành Quan đồn nhậm chức, để Vương Thịnh hòa nhập tốt hơn vào Thủ bị doanh, cũng để Vương Thịnh có thể thực sự học được phương pháp huấn luyện binh lính, Dương Chính Sơn còn cố ý ở lại Thành Quan đồn một ngày, giới thiệu những người trong Thủ bị doanh cho Vương Thịnh, giảng giải cho Vương Thịnh về phương pháp và ý nghĩa của huấn luyện cơ bản.

Hắn muốn để Vương Thịnh cảm nhận được sự ấm áp như gió xuân, để sau này Vương Thịnh không nỡ rời xa Thủ bị doanh.

Vương Thịnh nào biết Dương Chính Sơn có nhiều tâm tư như vậy, hắn chỉ cảm thấy Dương Chính Sơn đối xử với mình thật tốt, trong lòng vô cùng biết ơn Dương Chính Sơn.

Chỉ sau một ngày, hắn đã coi Dương Chính Sơn như thúc phụ ruột thịt.

Còn Dương Chính Sơn thấy Vương Thịnh đã hòa nhập vào Thủ bị doanh thì cũng yên tâm.

Hắn thực sự sợ vị công tử này chịu không nổi khổ ở Thủ bị doanh.

Bây giờ vẫn là mùa đông, thời tiết ở An Nguyên vẫn rất lạnh, huấn luyện đương nhiên là một việc vô cùng vất vả và mệt mỏi.

May mà Vương Thịnh không phải là loại công tử bột không chịu được khổ, rất nhanh đã thích nghi với huấn luyện của Thủ bị doanh.

...

Dương Chính Sơn sắp xếp ổn thỏa cho Vương Thịnh, gia chủ Ô gia là Ô Trọng Triệt cũng đến An Nguyên.

Trong Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn nhìn Ô Trọng Triệt cao lớn vạm vỡ, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Ô Trọng Triệt năm nay ba mươi bảy tuổi, đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất của cuộc đời.

Thời kỳ đỉnh cao của võ giả thường nằm trong khoảng từ ba mươi lăm đến bốn mươi lăm tuổi, sau bốn mươi tuổi, chức năng cơ thể sẽ dần suy yếu, tuổi càng cao thì suy yếu càng nghiêm trọng.

Khoảng từ bốn mươi đến bốn mươi lăm tuổi, mức độ suy yếu còn chưa nghiêm trọng, thực lực chỉ hơi giảm sút nhưng nếu vượt quá năm mươi tuổi, thực lực sẽ giảm sút rõ rệt.

Vì vậy, võ giả không phải càng già càng mạnh, trừ khi tu vi đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí Tiên Thiên. Một lần nữa trở lại tinh khí Tiên Thiên, thai nghén khí hải Tiên Thiên, khí hải sinh sôi không ngừng, âm dương giao hòa, mới có thể làm chậm quá trình lão hóa của cơ thể, kéo dài tuổi thọ.

Lúc này, Ô Trọng Triệt đang ở thời kỳ mạnh nhất trong cuộc đời, trên người hắn vô thức tỏa ra khí thế hung hãn, khí thế nồng đậm kết hợp với thân hình vạm vỡ, nhìn qua liền biết đây là người không dễ chọc.

“Thảo dân Ô Trọng Triệt bái kiến thủ bị đại nhân!”

Giọng nói của Ô Trọng Triệt như tiếng chuông vang vọng.

“Ha ha, ngồi đi!” Dương Chính Sơn chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói.

Chương 299: Ta muốn đánh nhau với ngươi (2)

Ô Trọng Triệt không hề e dè, ngồi phịch xuống.

“Không biết đại nhân gọi ta đến đây có chuyện gì?”

Hắn giành lời nói trước.

Dương Chính Sơn nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ.

Đây là một kẻ kiêu ngạo.

Ngay cả khi đối mặt với thủ bị đại nhân, hắn cũng không hề yếu thế.

Cũng chẳng trách lúc trước Điền Quý lại phải chịu thiệt trong tay hắn.

Nhưng điều này cũng bình thường, Ô Trọng Triệt có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, ở châu An Nguyên đã được coi là cao thủ có số má.

Đừng nói là châu An Nguyên, ngay cả ở Tùng Châu vệ, hắn cũng được coi là cao thủ.

Chỉ huy sứ của vệ ti này là Sa Bình Xuyên cũng chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, còn tham tướng Vương Bân thì có tu vi Hậu Thiên tầng bảy.

Ô Trọng Triệt cũng có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, đương nhiên có đủ sự kiêu ngạo.

Ban đầu Dương Chính Sơn còn muốn dùng thái độ cầu hiền như khát nước để chiêu mộ Ô Trọng Triệt nhưng bây giờ

gặp Ô Trọng Triệt, hẳn cảm thấy thái độ cầu hiền như khát nước e là không được.

Một người kiêu ngạo như vậy, chỉ dựa vào sự chân thành và coi trọng thì e là không thể lay động được.

Hơn nữa, nếu chỉ dùng sự chân thành để thu phục, sau này chưa chắc đã có thể khống chế được hẳn.

“Ta muốn đánh nhau với ngươi!”

Dương Chính Sơn vuốt râu, đôi mắt sáng ngời nói.

Nếu như người kiêu ngạo khó thu phục, vậy thì đánh cho phục.

“Đánh nhau?”

Ô Trọng Triệt ngạc nhiên nhìn hẳn.

Không phải nói là muốn để ta làm quan ư?

Sao đột nhiên lại muốn đánh nhau với ta?

Lần trước Dương Chính Sơn đã nói sẽ để Ô Trọng Triệt hoặc Ô An làm quan phòng thủ ở Thủy Tuyền đồn, thật ra hẳn rất động lòng, Ô gia đã im hơi lặng tiếng mấy chục năm, người Ô gia đã sớm không chịu nổi nữa rồi.

Thật ra Ô gia không giàu có, Ô gia có một số sản nghiệp, hơn nữa còn chiếm cứ điền trang của Ô Gia đồn nhưng cả chi chính và chi thứ của Ô gia có đến sáu bảy trăm nhân khẩu, nuôi sống nhiều người như vậy, chi phí lớn đến mức nào thì có thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất là Ô gia có rất nhiều võ giả nhưng Ô gia lại hạn chế những võ giả này ra ngoài tìm đường sinh sống.

Tu luyện mười mấy năm, cuối cùng cũng trở thành võ giả nhưng lại không có cơ hội thi triển võ nghệ, chỉ có thể ở trong điền trang trông trọt, trong lòng họ đương nhiên có oán hận.

Nếu không có Ô Trọng Triệt và các trưởng bối Ô gia có thể trấn áp được thì Ô gia e rằng đã sớm tan rã.

Chỉ là họ có thể trấn áp được một thời gian nhưng không thể trấn áp mãi được, thời gian trấn áp càng lâu thì oán niệm trong lòng hậu bối của gia tộc càng sâu.

Vì vậy, Ô Trọng Triệt đến đây là để đồng ý với Dương Chính Sơn, đảm nhiệm chức quan phòng thủ ở Thủy Tuyền đồn, thử để cho tử đệ Ô gia có thể rời khỏi Ô Gia đồn.

Tất nhiên, hắn sẽ đồng ý với Dương Chính Sơn nhưng sẽ không khuất phục Dương Chính Sơn.

Quan thì ta làm nhưng đừng hòng bắt ta phải trung thành với người.

“Sao, không dám à?” Dương Chính Sơn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn.

Ô Trọng Triệt cười ha ha: “Đại nhân, đao thương vô tình, nếu có thương tích thì không thể trách ta được!”

Hắn đương nhiên không phải không dám, hắn chỉ kinh ngạc mà thôi.

Vừa hay hắn cũng muốn lập uy với Dương Chính Sơn, tránh cho sau này Dương Chính Sơn không biết điều, đến gây phiền phức cho Ô gia.

Đúng vậy, hắn chính là nghĩ như vậy.

Ô Trọng Triệt kiêu ngạo nhưng không phải là loại kiêu ngạo đến mức không có đầu óc, hắn biểu hiện ra vẻ ngang tàng như vậy, chính là để cho Dương Chính Sơn xem.

Muốn cho Dương Chính Sơn biết rằng hắn không phải là người dễ chọc, Ô gia không phải là người mà Dương Chính Sơn có thể tùy ý bắt nạt.

Nhưng Dương Chính Sơn lại muốn bắt nạt Ô gia, hẳn không chỉ muốn bắt nạt Ô gia, mà còn muốn Ô gia phải phục tùng mình.

Nếu Ô gia không thể phục tùng mình thì Dương Chính Sơn chỉ còn cách diệt trừ Ô gia.

Dương Chính Sơn không phải là Tào Hàm, Tào Hàm chỉ biết vơ vét tiền của, căn bản không quan tâm Ô gia có bị khống chế hay không, chỉ cần Ô gia không gây rối cho hắn là được.

Dương Chính Sơn cũng không phải là Điền Quý, Điền Quý ỷ mạnh hiếp yếu, biết mình không thể khống chế được Ô gia nên mặc kệ Ô gia tự thành một thế lực.

Dương Chính Sơn không thể dung thứ cho sự tồn tại của những kẻ không chịu sự khống chế của mình trong số những thủ hạ của mình.

“Chờ một chút, bản quan đi thay quần áo!”

Hôm nay Dương Chính Sơn mặc quan phục, quan phục này không thích hợp để đánh nhau, phải thay một bộ khác mới được.

Một lát sau, Dương Chính Sơn đã thay một bộ đồ bó sát màu đen gọn gàng, cùng Ô Trọng Triệt đến khoảng đất trống trước cửa chính đường.

Cửa chính đường này khá rộng rãi, có khoảng đất trống rộng chừng trăm mét vuông, miễn cưỡng đủ cho hai người so tài.

Hai người đứng đối diện nhau, Dương Chính Sơn cầm cây thương phi ngư mạ vàng, Ô Trọng Triệt cầm một thanh Nhạn Linh đao chuôi vàng.

Thanh Nhạn Linh đao chuôi vàng này cũng không phải là đao bình thường, mà là bảo vật truyền đời của Ô gia.

Nhạn Linh đao, thân đao thẳng, mũi đao cong, có lưỡi ngược, được đặt tên như vậy vì hình dáng giống lông chim nhạn.

Còn thanh Nhạn Linh đao chuôi vàng trong tay Ô Trọng Triệt có chiều dài lên đến bốn thước, được coi là một trong những loại Nhạn Linh đao dài nhất.

“Mời đại nhân trước!”

Chương 300: Ta muốn đánh nhau với ngươi (3)

Lúc này, Ô Trọng Triệt lại tỏ ra khiêm nhường.

“VẬY ta không khách sáo nữa!”

Dương Chính Sơn cũng không muốn dây dưa với hắn, lời vừa dứt, trên người hắn đã tỏa ra sát khí nồng nặc, cả người như một con mãnh thú đáng sợ, lao về phía Ô Trọng Triệt.

Ô Trọng Triệt vốn còn bình tĩnh nhưng đột nhiên cảm nhận được sát khí trên người Dương Chính Sơn, trong lòng không khỏi thất lại.

Hắn lại có thể có sát khí mạnh mẽ như vậy?

Dương Chính Sơn chính là người đã ba lần ra vào chiến trường, một cây trường thương của hắn đã đâm thủng ngực của hàng trăm người, trước đây Úc Thanh Y đã từng nói hắn là chiến tướng trên chiến trường.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn đã có thể thu liễm sát khí trên người, ẩn mình trong bóng tối mấy tháng, hắn dường như đã trở thành một ông già nhân từ.

Đây cũng là lý do tại sao lúc này Ô Trọng Triệt không phát hiện ra sát khí trên người hắn.

Lúc này, hắn cảm nhận được sát khí nồng nặc ập đến, da đầu không khỏi tê dại.

Nói về sát khí, hắn kém xa Dương Chính Sơn.

Mặc dù hắn có tu vi Hậu Thiên tầng sáu nhưng hắn hầu như chưa từng ra chiến trường.

Nhưng bây giờ không kịp để hắn suy nghĩ nhiều, vì Dương Chính Sơn đã đâm thương về phía mặt hắn.

Cây trường thương đâm tới, kèm theo tiếng xé gió sắc nhọn và tiếng sấm trầm đục, thân thương màu vàng dưới ánh nắng mặt trời như một luồng sáng.

Vừa ra tay liền hung hãn như vậy, Ô Trọng Triệt căn bản không thể ngăn cản, chỉ có thể lùi lại né tránh.

Nhưng hắn né tránh như vậy lại trúng kế của Dương Chính Sơn.

Chỉ thấy Dương Chính Sơn đột nhiên đạp mạnh xuống đất, phiến đá xanh trên mặt đất lập tức vỡ vụn, sau đó cả người hắn nhảy vọt lên.

Cánh tay xoay tròn, trong nháy mắt cây trường thương từ đâm tới chuyển thành bổ xuống.

Cạch...

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, cây thương nặng nề đập vào Nhận Linh đao của Ô Trọng Triệt.

Lực đạo kinh khủng khiến hai cánh tay của Ô Trọng Triệt tê dại, hai bàn tay đau nhức không chịu nổi, suýt chút nữa thì không cầm nổi chuôi đao.

“Ha ha, tốt!”

Dương Chính Sơn cười lớn một tiếng.

Cây thương lại xoay một vòng rồi quét ngang, Ô Trọng Triệt chỉ có thể lùi lại liên tục.

Mất đi thời cơ quan trọng, Ô Trọng Triệt chỉ có thể bị đánh.

Xét về tu vi, Dương Chính Sơn hiện tại vẫn là Hậu Thiên tầng năm nhưng nếu nói về sức chiến đấu, Dương Chính Sơn

hoàn toàn không sợ võ giả Hậu Thiên tầng sáu, thậm chí cả Hậu Thiên tầng bảy, hắn cũng có thể đánh ngang tay.

Chỉ vì sức lực của hắn đủ lớn, thể chất đủ mạnh.

Một sức mạnh có thể chế ngự mười loại kỹ thuật.

Ta đập người một thương, người cứ chống đỡ được đã rồi nói.

Ô Trọng Triệt tránh được cú quét ngang nhưng hắn lại một lần nữa bị cây thương của Dương Chính Sơn đập trúng.

Lại một tiếng keng, cả người Ô Trọng Triệt đều run lên, suýt chút nữa thì không đứng vững.

“Tiếp nào!”

Dương Chính Sơn quát lớn một tiếng, lại một lần nữa vung cây thương lên.

Keng keng keng~~

Hắn liên tục vung cây thương đập xuống, Ô Trọng Triệt căn bản không thể phản công hiệu quả, chỉ có thể liên tục giao đao chống đỡ.

Nói về thể chất, Ô Trọng Triệt vẫn rất cường tráng, sức mạnh cơ thể tuy không bằng Dương Chính Sơn nhưng có thể chống đỡ được Dương Chính Sơn đập mạnh nhiều lần như vậy đã rất lợi hại rồi.

Nếu đổi thành Úc Thanh Y, e rằng chỉ một đòn là đã bị đập ngã xuống đất.

Úc Thanh Y cũng là Hậu Thiên tầng sáu nhưng võ giả giang hồ đều giỏi về thân pháp bộ pháp, có lẽ nếu đổi thành Úc Thanh Y, nàng có thể tránh được những cú đập liên tiếp của Dương Chính Sơn.

Liên tiếp đập tới bảy tám lần, Ô Trọng Triệt cuối cùng cũng không chịu nổi, thân hình liên tục lùi lại mười mấy bước, mãi đến khi dựa vào tường mới đứng vững. Lần này, Dương Chính Sơn không tiếp tục truy kích, mà đứng tại chỗ, một tay cầm thương đeo sau lưng, một tay vuốt râu, cười tủm tỉm nhìn Ô Trọng Triệt.

“Đến lượt ngươi ra chiêu rồi, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!”

Muốn đánh cho người ta phục, sao có thể không cho người ta cơ hội ra đòn.

Ô Trọng Triệt mặt đỏ bừng, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, trên người.

Từ khi Dương Chính Sơn ra tay đến giờ, cũng chỉ mới qua vài hơi thở nhưng hắn lại như trải qua một thời gian rất dài, toàn thân đều có cảm giác mất hết sức lực, đặc biệt là hai cánh tay, tê dại khiến hắn cảm thấy bất lực.

Đôi mắt hấn u ám, trầm giọng nói: “Thực lực của đại nhân quả nhiên không tầm thường!”

Hắn không rõ lai lịch của Dương Chính Sơn, cũng không biết Dương Chính Sơn trước đây đã từng lên chiến trường nào, lập chiến công gì, cho nên trước đây hắn không cho rằng Dương Chính Sơn có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng bây giờ hắn mới hiểu, thực lực của Dương Chính Sơn vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Những cú đập liên tiếp nặng nề, sức mạnh cuồng bạo đến mức khiến người ta tuyệt vọng, là thứ hắn chưa từng trải qua.

Hắn nhẹ nhàng cử động hai cánh tay, chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tụ tập ở hai cánh tay, cố gắng làm giảm sự tê dại của hai cánh tay.

“Đó là đương nhiên, bản quan từng ba lần ra vào chiến trường, nếu không có chút thực lực thì đã sớm chết dưới loạn đao của kỵ binh Hồ tộc rồi!”

Dương Chính Sơn kiêu ngạo nói.

Sự kiêu ngạo của hắn không giống với sự kiêu ngạo của Ô Trọng Triệt nhưng lại ẩn chứa một sự tự tin mạnh mẽ.

Chương 301: Ngài đang đùa ta!

Mà Ô Trọng Triệt nghe xong lời này, trong lòng đột nhiên chùng xuống.

Ba lần ra vào chiến trường!

Đây mới là chiến tướng thực sự.

Ở trấn Trùng Sơn, hẳn rất rõ sự đáng sợ của chiến tướng.

Trong giang hồ có lẽ cũng có võ giả mạnh mẽ nhưng tuyệt đối không có chiến tướng mạnh mẽ, bởi vì chiến tướng đều là từ trong biển máu núi thây bò ra.

Võ giả giang hồ có thể giết được bao nhiêu người, có thể thấy được chiến trường lớn đến mức nào?

Dương Chính Sơn có tính là bò ra từ biển máu núi thây không?

Tính cũng không tính.

Nguyên thân từng trải qua trận chiến Hắc Vân Sơn, có thể coi là nhặt được một mạng từ biển máu núi thây.

Còn Dương Chính Sơn, tuy đã trải qua nhiều trận huyết chiến nhưng những trận chiến mà hắn trải qua đều không thể coi là khổ chiến, mà chỉ là một cuộc tàn sát đơn phương.

Một mình một thương cũng được, dẫn đầu kỵ binh xông pha cũng vậy, thật ra đều là tàn sát đơn phương.

Nói một cách đơn giản, đến nay Dương Chính Sơn vẫn chưa gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức, cũng chưa

từng bị hàng vạn quân địch bao vây rơi vào tử chiến.

Cho nên hắn là từ biển máu núi thây đi ra, chứ không phải bò ra.

Tất nhiên, điều này không ngăn cản hắn trở thành một chiến tướng trên chiến trường.

Cảm nhận sự tê dại ở hai cánh tay dần tan đi, Ô Trọng Triệt hít sâu một hơi: “Đại nhân, xin tiếp chiêu!”

Giọng nói vừa dứt, hắn như mũi tên rời khỏi dây cung, lao về phía Dương Chính Sơn.

Ánh đao lóe lên, dưới ánh nắng rực rỡ, trở nên vô cùng chói mắt.

Dương Chính Sơn nheo mắt lại.

Truyền thừa của Ô gia cũng là truyền thừa có được từ chiến trường, cho nên đao pháp của Ô Trọng Triệt cũng vô cùng đơn giản và sắc bén.

Chớp mắt, Ô Trọng Triệt đã đến trước mặt Dương Chính Sơn, mũi đao sắc nhọn như mũi kim, đâm thẳng vào ngực Dương Chính Sơn.

Tốc độ của hắn rất nhanh nhưng tốc độ vung đao của hắn còn nhanh hơn.

“Tốt!”

Dương Chính Sơn hét lớn một tiếng, thân hình xoay chuyển, tránh được mũi đao.

Đồng thời, trường thương trong tay hắn múa động, lúc thì đâm dài, lúc thì đỡ, lúc thì quét ngang, chiến đấu với Ô Trọng Triệt.

Thực lực của Ô Trọng Triệt không yếu, chỉ là lực lượng của hắn không mạnh bằng Dương Chính Sơn.

Trong từng chiêu thức đều ẩn chứa sát khí nồng đậm, lưỡi đao chuyển động với tốc độ cực nhanh, ngay cả mắt thường cũng không thể bắt kịp.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, Dương Chính Sơn không khỏi có chút phân khích.

Hắn chưa từng đối mặt với một đối thủ ngang tài ngang sức, giờ đây Ô Trọng Triệt chiếm được thời cơ, miễn cưỡng có thể ngang tài ngang sức với hắn.

Trận chiến kinh tâm động phách đầy áp lực này khiến Dương Chính Sơn phân khích đến mức hơi quá đà.

Đó chính là cảm giác adrenaline* tăng vọt.

(*Adrenalin là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm)

Dương Chính Sơn cũng không vội đánh bại Ô Trọng Triệt, ngược lại cố gắng hạn chế tấn công của mình, liên tục đỡ đòn và né tránh.

Lúc đầu, Ô Trọng Triệt vẫn chưa phát hiện ra điều bất thường nhưng theo thời gian trôi qua, khi hắn đã ra liên tiếp hơn mười chiêu mà vẫn không đánh lui được Dương Chính Sơn, hắn cuối cùng cũng cảm thấy có chút không ổn.

Có ý gì đây?

Đây là đang lợi dụng ta để luyện chiêu à?

Lúc này, hắn có thể nhìn ra Dương Chính Sơn rõ ràng có cơ hội phản kích nhưng lại không phản kích, rõ ràng có không gian để né tránh nhưng lại cố tình đỡ đòn, rõ ràng có thể đỡ đòn nhưng lại phải né tránh trong gang tấc.

Nhìn bề ngoài, tình thế mà Dương Chính Sơn phải đối mặt vô cùng nguy hiểm nhưng Ô Trọng Triệt lại có cảm giác như đang dùng hết sức lực vào không khí.

Phần nộ, xấu hổ, bất lực, cho đến cuối cùng hắn cảm thấy một sự tuyệt vọng.

Rõ ràng là ngay trước mắt nhưng lại không thể chạm tới được.

“Dừng lại!”

Ô Trọng Triệt lùi lại, giận dữ hét lên.

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn đang trong cơn phẫn khích, có chút nghi hoặc hỏi.

“Ngài đang đùa giỡn ta!” Ô Trọng Triệt tức giận, mặt đỏ bừng.

“Đùa giỡn người!”

Dương Chính Sơn ngẩn ra, sau đó cười nói: “Sao có thể, ta chỉ muốn cho người thấy sự chênh lệch giữa chúng ta!”

“Chết tiệt~”

Ô Trọng Triệt không nhịn được chửi thề.

Còn không bằng thừa nhận là đang đùa giỡn hắn.

Dương Chính Sơn thấy hắn có vẻ thực sự tức giận, biết không thể tiếp tục nữa.

Mục đích của hắn là thu phục Ô Trọng Triệt, chứ không phải thực sự muốn kết thù với Ô Trọng Triệt.

Hắn ném trường thương cho tên lính bên cạnh, cười lớn: “Thật sảng khoái, thật sảng khoái, người không biết đã bao lâu rồi ta không được chiến đấu sảng khoái như vậy.”

“Những tên tiểu tử trong nhà đều vô dụng, ngay cả ba phần sức chiến đấu của ta cũng không ép ra được, chỉ có ngươi mới có thể khiến ta dùng hết chín phần sức!”

“Ha ha ha~~”

Hắn cười sảng khoái, đồng thời còn vỗ mạnh vào vai Ô Trọng Triệt.

Sức lực khổng lồ đập vào vai Ô Trọng Triệt, khiến hắn đau đớn kêu lên.

Đáng ghét, tên này là quái vật à? Sao sức lực lại lớn như vậy?

“Lão Ô, thân thể ngươi vẫn chưa đủ cường tráng! Ta chỉ vỗ ngươi hai cái mà ngươi đã chịu không nổi rồi!”

Lời nói của Dương Chính Sơn có vẻ như đang chế giễu nhưng thực ra là đang bày tỏ sự thân thiết.

Chương 302: Ngài đang đùa ta! (2)

Một tiếng lão Ô này đã thể hiện thái độ của hần.

Ô Trọng Triệt mặt mày ảm đạm, lại có thể kiêu ngạo bĩu môi, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với Dương Chính Sơn.

Bộ dạng này của hần khiến Dương Chính Sơn không khỏi bật cười trong lòng.

Đúng vậy, chính là kiêu ngạo!

Ha ha, ai mà ngờ được tên hán tử to lớn thô kệch này lại có tính cách kiêu ngạo như vậy.

“Đi nào, chúng ta vào nhà nói chuyện!”

Dương Chính Sơn kéo Ô Trọng Triệt trở về chính đường.

Ngạo mạn cũng được, kiêu ngạo cũng được, đều thể hiện sự kiêu hãnh.

Có lẽ khi sự ngạo mạn hạ xuống, sẽ trở thành sự kiêu ngạo.

Dù sao thì Dương Chính Sơn cũng thấy Ô Trọng Triệt như vậy rất đáng yêu!

Khụ khụ!!

Dùng từ đáng yêu để miêu tả một tên hán tử to lớn thô kệch có vẻ hơi không phù hợp.

“Nào nào nào, uống trà!”

Dương Chính Sơn nhiệt tình mời Ô Trọng Triệt.

Sự tức giận trong lòng Ô Trọng Triệt tan biến, sự kiêu ngạo trước đó cũng biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là sự kính phục, kính phục Dương Chính Sơn.

Đối với võ giả, thực lực chính là nền tảng để nói chuyện.

Dương Chính Sơn mạnh hơn hẳn, vậy thì Dương Chính Sơn nói gì, hẳn cũng phải suy nghĩ nghiêm túc.

“Lão Ô à, đừng ở lì trong Ô Gia đồn nữa, Ô gia các người đã ở ẩn nhiều năm như vậy, cũng nên xuất hiện trở lại rồi!”

Dương Chính Sơn vừa uống trà vừa bình thản nói.

Ô Trọng Triệt cúi đầu, chìm vào suy tư.

Ô gia đã chuẩn bị xuất hiện trở lại, chỉ là tình hình hiện tại không giống với kế hoạch trước đó của họ.

Trước đây họ chỉ muốn làm quan, không muốn khuất phục dưới trướng Dương Chính Sơn.

Nhưng bây giờ, Ô Trọng Triệt đã hiểu được thực lực và tính cách của Dương Chính Sơn.

Ý của Dương Chính Sơn rất rõ ràng, đó là muốn Ô gia bán mạng cho hắn, điều này rõ ràng không phù hợp với dự định trước đó của Ô gia.

Dương Chính Sơn nhướng mắt, liếc nhìn hắn, trong lòng biết rõ hắn đang do dự điều gì.

Vốn quen tự lập, Ô gia đương nhiên không muốn bị người khác khống chế.

Nói thật, Dương Chính Sơn rất không đồng tình với suy nghĩ như vậy.

Muốn làm quan, sao có thể vô tư vô lo được?

Nếu người dám vô tư vô lo, sẽ có người khiến người chết không có chỗ chôn.

Đừng quên, đây là chế độ phong kiến.

Người hãy đến nói với hoàng đế rằng mình muốn vô tư vô lo, xem hoàng đế có chém đầu người không.

Trừ khi người không làm quan, không đến gần hoàng đế.

Nhưng nếu không đến gần hoàng đế, làm sao người có thể làm quan lớn?

Nếu chỉ là một quan đồn điền, hoàng đế và triều đình chắc chắn sẽ không để mắt đến người nhưng nếu người là thủ bị của một thành, chỉ huy sứ của một vệ, tham tướng của một quân thì sao?

Làm quan vốn dĩ là bị ràng buộc ở khắp mọi nơi, chẳng phải Dương Chính Sơn cũng vậy sao?

Khi ở Nghênh Hà đồn, Chu Lan là chỗ dựa của Dương Chính Sơn nhưng ngược lại Dương Chính Sơn cũng phải chịu sự khống chế của Chu Lan.

Bây giờ, quan trên của Dương Chính Sơn nhiều hơn, tham tướng Vương Bân, vệ chỉ huy sứ Sa Bình Xuyên, còn có Bí Vũ vệ ẩn núp trong bóng tối, đây đều là những ràng buộc.

Đặc biệt là Bí Vũ vệ, Dương Chính Sơn chỉ có thể dùng chút thủ đoạn với họ, thậm chí còn không có tư cách từ chối họ.

Ô gia vừa muốn thăng quan, vừa muốn tiêu dao tự tại, đó chính là mơ mộng hảo huyền.

“Quan trường không phải giang hồ, ở quan trường không có chuyện tiêu dao tự tại!”

Dương Chính Sơn không thể không nhắc nhở Ô Trọng Triệt một câu.

Ô Trọng Triệt sửng sốt, sau đó bật cười, hắn không phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu ý của Dương Chính Sơn.

“Là hạ quan suy nghĩ nông cạn!”

Hắn đứng dậy, chấp tay thi lễ thật thấp.

“Sau này vẫn xin đại nhân chỉ bảo nhiều hơn!”

Dương Chính Sơn cười gật đầu: “Ô gia các người có nền tảng, ít nhất cũng thâm hậu hơn Dương gia ta nhiều!”

“Nhưng người có biết Dương gia ta hiện tại có bao nhiêu chức quan không?”

“Bao nhiêu?” Ô Trọng Triệt hứng thú.

“Ngoài ta ra, còn có một thiên hộ, hai phó thiên hộ, mười mấy bách hộ! Cùng với mười mấy thử bách quân hộ đội!”

Dương Chính Sơn bình thản nói tiếp: “Mà ba năm trước, Dương gia, tộc Dương thị An Ninh không có một chức quan nào!”

“Nếu như muốn làm quan, vậy thì phải hòa nhập hoàn toàn vào quan trường.”

Đây là thái độ của Dương Chính Sơn, cũng là lời nhắc nhở đối với Ô Trọng Triệt.

Tộc Dương thị có thể có được ngày hôm nay, một là vì Dương Chính Sơn có nước linh tuyến, khiến cho rất nhiều tử đệ Dương thị trở thành võ giả, có được nền tảng làm quan. Thứ hai là vì Dương Chính Sơn nguyện ý đưa họ nhập ngũ, đồng thời nguyện ý nâng đỡ họ tự do phát triển.

Một hảo hán ba người giúp.

Dương Chính Sơn chưa bao giờ cho rằng một mình mình có thể gây dựng nên một sự nghiệp vĩ đại, hắn muốn tiến lên, vậy thì sau lưng phải có vô số người trở thành trợ lực của hắn.

Không nghi ngờ gì tử đệ Dương thị chính là trợ lực mà hắn có thể tin tưởng nhất.

Ô Trọng Triệt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ba năm trước tộc Dương thị lại có thể không có một chức quan nào, mà bây giờ lại có thể có nhiều chức quan như vậy?

Còn Ô gia thì sao?

Chỉ có một bách quân hộ đồn điền.

Khoảng cách này thực sự không phải là bình thường.

“Ngày mai người đi tìm Tạ Uyên trước, sau đó đến Thủy Tuyền đồn nhậm chức!”

“Việc cày cấy mùa xuân sắp bắt đầu, trước tiên người chuẩn bị việc cày xuân, đợi đến khi cày xuân kết thúc, bản quan sẽ huấn luyện tướng sĩ đồn bót theo từng đợt, người cũng phải chuẩn bị trước!”

Chương 303: Như ngài dự đoán

Sau đó, Dương Chính Sơn dặn dò một hồi.

Nếu như Ô Trọng Triệt đã đồng ý làm quan, vậy thì những chuyện còn lại cũng đơn giản.

Dương Chính Sơn giữ Ô Trọng Triệt lại ăn một bữa cơm trưa, hai người trên bàn rượu nâng ly chúc tụng, mối quan hệ này lại gần hơn một chút.

Đánh nhau một trận, uống một bữa, Ô Trọng Triệt đã lên thuyền giặc của Dương Chính Sơn.

Mà sau khi có Ô Trọng Triệt, đội ngũ quan viên dưới trướng Thủ bị quan sảnh coi như đã hoàn thiện, tiếp theo Dương Chính Sơn có thể theo kế hoạch của mình, tiến hành chinh hợp Thủ bị doanh và đồn bót bên ngoài thành.

Thủ bị doanh thì không cần phải nói nhiều, chắc chắn là lấy chiến đấu làm chính, không ngừng huấn luyện, biến tất cả tướng sĩ thành tinh binh.

Còn đồn bót bên ngoài thành, nhiệm vụ cấp bách là chuẩn bị việc cày xuân, kế đến là huấn luyện và xóa đói giảm nghèo.

Việc huấn luyện, Dương Chính Sơn cũng đã lập kế hoạch, chỉ có điều việc xóa đói giảm nghèo này, Dương Chính Sơn còn phải suy nghĩ thật kỹ.

Đồn bót bên ngoài thành An Nguyên cũng giống như Nghênh Hà đồn lúc trước, ngoại trừ Ô Gia đồn và Sa Lĩnh đồn, những đồn bót khác đều là quân hộ nghèo khó, Dương

Chính Sơn muốn tướng sĩ an tâm huấn luyện, không có nỗi lo sau lưng, vậy thì phải giải quyết vấn đề nghèo đói.

Nếu như ngay cả vấn đề nghèo đói cũng không giải quyết được, vậy thì tướng sĩ làm sao có thể tận tâm tận lực huấn luyện, sau này làm sao nguyện ý liều mạng trên chiến trường?

Chỉ có điều tình hình ở đây vẫn khác với Nghênh Hà đồn, việc đốt than và xường may không thích hợp với đồn bột xung quanh thành An Nguyên.

Lý do rất đơn giản, thành An Nguyên không phải là Trùng Sơn quan, nhu cầu về than và giày vải không nhiều đến vậy.

Thật ra đồn bột xung quanh thành An Nguyên cũng có ưu thế, ưu thế lớn nhất của chúng chính là ruộng đồn đủ màu mỡ, so với ruộng đồn của Nghênh Hà đồn còn màu mỡ hơn.

Nếu không phải những kẻ làm quan kia chiếm mất quá nhiều ruộng đồn thì cuộc sống của những quân hộ kia cũng không đến nỗi nghèo khổ như vậy.

Dương Chính Sơn muốn xóa đói giảm nghèo, thật ra chỉ cần làm tốt hai việc, thứ nhất là phân chia lại ruộng đồn, đảm bảo mỗi hộ đều có đủ ruộng đồn, như vậy chỉ cần mưa thuận gió hòa, quân hộ dựa vào hoa lợi trên ruộng cũng có thể no bụng.

Thứ hai là tìm cho quân hộ một số nghề phụ, nghề phụ này không cần phải là kiểu kiếm tiền to, chỉ cần để quân hộ có thể kiếm tiền nhỏ để trang trải cuộc sống là được.

Chỉ cần làm tốt hai việc này, là có thể giải quyết được vấn đề no ấm của quân hộ.

Thời gian trôi qua, việc huấn luyện của Thủ bị doanh diễn ra sôi nổi, việc đo đạc ruộng đồn của các đồn bột cũng đang tiến hành, còn Dương Chính Sơn cũng bận rộn không ngớt.

Thủ bị doanh bên kia cần hẳn giám sát, đồn bắt bên kia hẳn cũng phải thường xuyên đi xem.

Đồng thời hẳn còn phải tìm cho quân hộ một số nghề nhỏ để kiếm tiền.

Một thời gian, Dương Chính Sơn bận tới mảy tới mạt, cả ngày bên ba bên ngoài, ngay cả thời gian bồi đắp tình cảm với Úc Thanh Y cũng không có.

Mà ngay lúc Dương Chính Sơn bận rộn, trong một tiểu viện ở khu Tây thành An Nguyên, Dịch Thiện cau mày lắng nghe Lương Vinh bẩm báo.

Đợi nghe xong báo cáo của Lương Vinh, mày hẳn càng nhíu chặt hơn.

“Vị thủ bị đại nhân này của chúng ta hình như là một kẻ không an phận!”

Vừa rồi Lương Vinh báo cáo chính là những hành động của Dương Chính Sơn trong thời gian này.

Huấn luyện binh lính, đo đạc ruộng đồn, những việc này đối với nhiều quan viên mà nói, đều là những việc ăn không ngon, làm không thích.

Đa số quan viên thà lãng phí tâm tư vào việc ăn chơi hưởng lạc, cũng không muốn làm những việc này.

Lý do rất đơn giản, huấn luyện binh lính cần tiêu hao lương thảo, mà việc xin lương thảo từ cấp trên vốn là một việc rất phiền phức.

Còn việc đo đạc ruộng đồn, đó là một việc đắc tội với người khác, ai dám đo đạc ruộng đồn thì sẽ đắc tội với tất cả quan viên xung quanh.

Được rồi, Dương Chính Sơn không đắc tội với quan viên xung quanh, vì hẳn đã xử lý hết toàn bộ quan viên dưới

trưởng.

Dịch Thiện đương nhiên không muốn Dương Chính Sơn làm những việc này, hẳn càng hy vọng Dương Chính Sơn chỉ biết tham tiền, hẳn không sợ Dương Chính Sơn tham lam, chỉ sợ Dương Chính Sơn không tham lam.

Bởi vì người không tham lam càng khó khống chế.

“Tuy rằng Dương đại nhân có chủ ý riêng nhưng đối với chúng ta vẫn không có ác ý!” Lương Vinh giúp Dương Chính Sơn nói đỡ.

Đối với Dương Chính Sơn, thái độ của Lương Vinh thật ra không giống với Dịch Thiện.

Lương gia và Dương gia là thông gia, vốn dĩ hẳn không coi trọng mối quan hệ này nhưng bây giờ hẳn lại thấy mối quan hệ này rất tốt.

Hắn cho rằng có mối quan hệ này, Dương gia sẽ gắn bó với Lương gia, sau này Dương gia chính là trợ lực của Lương gia.

Dịch Thiện suy nghĩ một chút, cũng thấy vấn đề của Dương Chính Sơn không lớn.

Thời gian này bọn họ hợp tác với Dương Chính Sơn rất vui vẻ, hiện tại việc làm ăn của bọn họ đã khôi phục lại trạng thái như trước, đây mới là điều hắn mong muốn nhất.

Hơn nữa Dương Chính Sơn luôn không từ chối lễ vật của bọn họ.

Chuyện thủ lệnh không cần phải nói nhiều, mỗi tờ bốn trăm lượng bạc, Dương Chính Sơn lần nào cũng nhận, lần nào cũng rất sảng khoái cấp thủ lệnh cho bọn họ.

Ngoài ra, trước năm mới bọn họ đã tặng cho Dương gia một món lễ hậu hĩnh, Dương Chính Sơn cũng không từ chối.

Chương 304: Như ngài dự đoán (2)

Đó là một món lễ hậu hĩnh trị giá năm nghìn lượng bạc, chỉ riêng món lễ hậu hĩnh này, sau này Dương Chính Sơn đừng hòng xuống khỏi con thuyền giặc của bọn họ.

Thật ra bọn họ không biết, món lễ hậu hĩnh của bọn họ đã sớm bị Dương Chính Sơn đưa cho Lữ Hoa.

Những món lễ hậu hĩnh này có thể hại chết người, Dương Chính Sơn sao dám giữ lại?

“Sau này ngươi hãy thường xuyên qua lại với Dương Chính Sơn, nếu thấy hắn có thể tin tưởng hãy để hắn tham gia nhiều hơn một chút.” Dịch Thiện nói.

Việc làm ăn của bọn họ không thể thiếu sự ủng hộ của Thủ bị quan sảnh, nếu thấy Dương Chính Sơn không có vấn đề gì lớn thì Dịch Thiện đương nhiên hy vọng có thể hợp tác sâu hơn với Dương Chính Sơn.

“Tại hạ hiểu rồi!” Lương Vinh cười đáp.

Nhưng vừa dứt lời, một tiếng bước chân vội vã đã vang lên ngoài cửa.

“Thưa tiên sinh, thương đội xảy ra chuyện rồi!”

Người đến không vào thẳng phòng, mà đứng ngoài cửa nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Dịch Thiện lập tức thay đổi.

Thương đội của bọn họ đương nhiên là đội đi quan ngoại.

“Sau khi thương đội xuất cảnh, đã bị kỵ binh của Trấn Tiều doanh tiêu diệt!”

“Cái gì!”

Sắc mặt Dịch Thiện đại biến, sải bước đi ra khỏi phòng.

Lương Vinh cũng mặt mày đanh lại đi theo sau.

Ngoài cửa là một nam tử hơn ba mươi tuổi đang đứng đó, vẻ mặt hẩn hoảng hốt nói: “Hôm qua, thương đội vừa xuất cảnh được ba mươi dặm thì đã gặp kỵ binh của Trấn Tiều doanh.”

Dịch Thiện hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Kỵ binh của Trấn Tiều doanh sao lại chạy đến đây?”

Nơi bọn họ xuất cảnh chính là phía Bắc thành An Nguyên, còn Trấn Tiều doanh vẫn luôn đóng quân ở Trùng Sơn quan, cách nơi này tới ba trăm dặm.

“Không rõ, chúng ta chỉ biết hiện tại xung quanh biên giới có rất nhiều kỵ binh của Trấn Tiều doanh xuất hiện.”

Sắc mặt Dịch Thiện biến đổi liên tục.

Tại sao kỵ binh của Trấn Tiều doanh lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ bên phía Trùng Sơn quan phát hiện ra điều gì?

“Lập tức phái người đến Trùng Sơn quan, tìm hiểu rõ xem tại sao kỵ binh của Trấn Tiều doanh lại đến đây!” Dịch Thiện có chút sốt ruột nói.

“Ngoài ra còn phải sắp xếp người~~”

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, trầm ngâm một lát, mới nói: “Người hãy sắp xếp người đến Trùng Sơn quan trước đi! Những việc khác ta sẽ tự làm.”

“Vâng!”

Nam tử đáp lại, nhanh chân rời đi.

“Thưa tiên sinh!” Lương Vinh trầm giọng gọi.

Dịch Thiện phát tay: “Người cứ đi làm việc của người, ta cần ra ngoài một chuyến!”

Nói xong, không đợi Lương Vinh đáp lời, hắn đã sải bước đi ra ngoài.

Rất nhanh, hắn đã ngồi lên một chiếc xe ngựa bình thường rời khỏi tiểu viện, mà ngay sau khi hắn rời đi, hai bóng người từ đầu ngõ xa xa xuất hiện, hai bóng người nhìn nhau, rồi thông thả đi theo sau xe ngựa.

...

Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn vừa từ ngoài thành trở về thì đụng mặt Vệ Sầm.

“Chúng ta đã cướp được thương đội của bọn họ!”

Vệ Sầm đi thẳng vào vấn đề.

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động, hỏi: “Bọn họ có phản ứng gì?”

“Như ngài dự đoán, vừa nãy Dịch Thiện đã đi gặp Lý Hách!” Vệ Sầm nói.

Lý Hách, chính là người võ sĩ song đao đã đánh thương Úc Thanh Y đêm hôm đó.

“Lý Hách thì sao?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Vệ Sầm nói: “Lý Hách đã ra khỏi thành nhưng hắn đến Gia thành!”

“Gia thành!” Dương Chính Sơn sửng sốt.

Sao lại đến Gia thành được?

Nếu Lý Hách này đến từ phủ Khánh Vương thì lúc này không nên đến phủ Khánh Hoa ư?

Phủ Khánh Vương nằm trong thành phủ Khánh Hoa, cách thành An Nguyên khoảng năm trăm dặm.

Trước đó Dương Chính Sơn đã đoán rằng Lý Hách này có thể là người của phủ Khánh Vương.

Nhưng tại sao hắn lại đến Gia thành?

Dương Chính Sơn cúi đầu trầm ngâm.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng.

“Các người điều tra Sa Bình Xuyên có kết quả gì chưa?”

Trong con người của Vệ Sầm lóe lên một tia khác thường.

“Không có!”

“Không có!” Dương Chính Sơn nhếch miệng cười.

Không có mới là vấn đề lớn nhất.

Với năng lực của Bí Vũ vệ lại không thể điều tra ra được vấn đề gì khác trên người Sa Bình Xuyên, điều này rõ ràng là không hợp lý.

Sa Bình Xuyên chắc chắn còn nguồn tiền khác nhưng Bí Vũ vệ lại không thể tra ra được!

“Lý Hách đi tìm Sa Bình Xuyên rồi!”

“Chẳng lẽ sau lưng bọn họ không phải là phủ Khánh Vương, mà chỉ là Sa Bình Xuyên?” Vệ Sầm hỏi.

Với thân phận của Sa Bình Xuyên đủ để thu phục Hắc Nhai trại, cũng có thể kéo theo một đám quan lại trong châu thành An Nguyên xuống nước.

Nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

“Bây giờ vẫn chưa rõ nhưng tiếp theo các người nên chú ý đến Sa Bình Xuyên!”

Trong lòng Dương Chính Sơn đột nhiên thả lỏng.

Mặc dù không tìm được chứng cứ liên quan đến phủ Khánh Vương nhưng tìm ra được manh mối Sa Bình Xuyên này cũng coi như là một thu hoạch không nhỏ.

Quan trọng là tình hình thành An Nguyên hiện tại đã rõ ràng, tiếp theo trọng tâm của Bí Vũ vệ nên chuyển sang Gia thành.

Như vậy, hắn cũng không cần tiếp tục phối hợp với Bí Vũ vệ nữa.

Chuyện của Gia thành nên để Vương Bản đau đầu.

Vệ Sâm suy nghĩ một chút: “Ta sẽ báo cáo với đề đốc đại nhân trước.”

“Ừ, đi đi!”

Dương Chính Sơn gật đầu.

Tiền Vệ Sâm đi, Dương Chính Sơn thở dài một hơi.

Mẹ kiếp, giao thiệp với Bí Vũ vệ, áp lực của hắn vẫn rất lớn.

Một mặt phải đề phòng bản thân bị Bí Vũ vệ lợi dụng, một mặt phải giúp Bí Vũ vệ hoàn thành nhiệm vụ, sợ rằng mình sơ suất sẽ đắc tội với Bí Vũ vệ.

Nói thật, trạng thái mâu thuẫn này thực sự rất khó chịu.

Chương 305: Chọn địa điểm cho trại ngựa mới

Những ngày sau đó, Vệ Sầm không còn xuất hiện trước mặt Dương Chính Sơn nữa, Lương Vinh cũng không đến tìm Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không rõ tình hình cụ thể, hắn cũng không chủ động đi dò hỏi, chuyện này càng ít tham gia càng tốt, hiện tại cả hai bên đều không tìm hắn, hắn cũng vui vẻ đứng ngoài cuộc.

Thời gian trôi qua, bất giác đã đến tháng ba, chưa đầy một tháng nữa là đến canh tác vụ xuân, Dương Chính Sơn cũng tập trung vào việc này.

Hôm nay, Dương Chính Sơn dẫn Dương Minh Thành đến Sa Lĩnh đồn, xem xét công tác chuẩn bị canh tác vụ xuân của Sa Lĩnh đồn.

Dương Minh Hạo là quan phòng thủ của Sa Lĩnh đồn, mặc dù Dương Chính Sơn cảm thấy Dương Minh Hạo có thể làm tốt chức quan phòng thủ này nhưng hắn vẫn có chút lo lắng Dương Minh Hạo sẽ mắc sai lầm.

Dù sao năm nay Dương Minh Hạo mới mười sáu tuổi.

Là cha ruột, hắn đương nhiên phải giúp đỡ nhi tử của mình, tránh để Dương Minh Hạo mắc lỗi mà chậm trễ việc.

“Đại nhân, ngài xem, nông cụ đều đã chuẩn bị xong, hai ngày nữa sẽ phát đến tay quân hộ!”

Trong kho của Phòng thủ quan nha Sa Lĩnh đồn, Dương Minh Hạo chỉ vào những nông cụ đủ loại đủ màu sắc nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hỏi: “Hạt giống thì sao?”

“Đều cát trong kho thóc! Đại nhân có muốn đi xem không?” Dương Minh Hạo có chút phấn khích, đây là lần đầu tiên hắn độc lập đảm nhiệm, trong lòng không khỏi muốn thể hiện trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút: “Vậy thì đi xem!”

Hạt giống là trọng điểm, nếu không có vấn đề gì thì tất nhiên là tốt nhưng nếu có vấn đề thì bây giờ vẫn còn cơ hội cứu vãn, nếu không đến gần canh tác vụ xuân mới phát hiện hạt giống có vấn đề thì sẽ chậm trễ việc.

Sau đó, một nhóm người đến kho thóc phía sau quan nha xem xét, kết quả Dương Chính Sơn rất hài lòng.

Dương Minh Hạo tuy bình thường có chút cầu thả nhưng làm việc vẫn khá tỉ mỉ.

Rõ ràng là kho thóc này đã được kiểm tra từ trước, đồng thời còn chuẩn bị phòng hỏa, chống thấm.

Tiếp theo, Dương Chính Sơn lại đi một vòng quanh Sa Lĩnh đồn, rất nhanh bọn họ đến một chỗ trũng.

Dương Chính Sơn cười trên lưng ngựa, nhìn ra vùng trũng này, hỏi: “Nơi này chưa khai khẩn ư?”

Hai bên vùng trũng này có hai ngọn núi ở phía Đông và phía Tây, ngọn núi phía Đông rất thấp nhưng ngọn núi phía Tây lại rất cao, có lẽ là ngọn núi cao nhất ở phía Bắc châu thành An Nguyên.

Trên núi cây cối rậm rạp, mặc dù bây giờ không thấy một chút màu xanh nào nhưng có thể thấy rất nhiều cây cao lớn, đến mùa xuân, ngọn núi này chắc chắn sẽ xanh tươi.

“Không có, nơi này cách đồn bắt quá xa, nếu canh tác thì hơi bất tiện!”

“Trên núi có một trụ lửa, trên sườn núi phía Tây có khoảng vài chục mẫu ruộng, miễn cưỡng có thể nuôi sống được vài quân hộ!”

Dương Minh Hạo chỉ vào ngọn núi nói.

Thông thường, trụ lửa và trụ khói đều được đặt trên đỉnh núi, như vậy sẽ có lợi hơn cho việc quan sát tình hình xung quanh, đồng thời khi đốt khói hiệu cũng sẽ rõ ràng hơn.

Nhưng như vậy sẽ khiến cuộc sống của binh lính và quân hộ trong trụ khói và trụ lửa trở nên khó khăn hơn, vì đất trên núi thường cằn cỗi hơn, vất vả cày cấy cả năm, có thể sẽ không đủ ăn.

“Đi, đến đó xem!” Dương Chính Sơn gật đầu, thúc ngựa phi về phía ngọn núi nhỏ ở phía Đông.

Đứng trên ngọn núi nhỏ, nhìn ra xung quanh, Dương Chính Sơn phát hiện đây là một nơi có phong thủy tốt.

Xung quanh ngọn núi nhỏ đều là đất tốt, đến mùa xuân hẳn sẽ là một bãi cỏ xanh tươi.

Phía bắc còn có một con sông lớn, con sông này chính là sông Nghênh nhưng sông Nghênh ở đây rộng hơn nhiều so với sông Nghênh ở Nghênh Hà đồn, hẳn là đã hợp lưu với nhiều nhánh khác.

Bên kia sông là một dãy núi thấp, bên đó còn có hai đồn bắt và hơn mười trụ khói và trụ lửa, đều thuộc phạm vi quản lý của Thủ bị quan sảnh.

“Đáng tiếc, nếu có thể khai khẩn nơi này, ít nhất cũng có thể có hơn nghìn mẫu ruộng tốt!” Dương Chính Sơn nhìn về phía sông Nghênh xa xa.

“Cha, nơi này rất thích hợp để xây dựng trại ngựa!” Dương Minh Thành vội vàng chen ngang nói.

Lần này hắn đi theo ra ngoài chính là muốn tìm một nơi thích hợp để xây dựng trại ngựa nhưng bây giờ nghe Dương Chính Sơn nói muốn khai khẩn nơi này, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Đến châu An Nguyên được vài tháng, cả ngày hắn không có việc gì làm, nhàn rỗi đến mức ngứa cả xương.

Thấy mùa xuân sắp đến, hắn cũng nên tìm việc gì đó để làm, vì vậy mới đi tìm nơi xây dựng trại ngựa.

Dương Chính Sơn có chút buồn cười liếc Dương Minh Thành: “Dĩ nhiên là cha biết nơi này thích hợp để xây dựng trại ngựa!”

Có núi có nước, lại còn có một bãi cỏ rộng lớn như vậy, quan trọng nhất là nơi này còn cách biên giới một đoạn, hơn nữa phía Bắc còn có hai đồn bốt, cho dù Hồ tộc có quấy nhiễu biên giới thì nơi này cũng có thể chuẩn bị phòng bị trước.

Tình hình ở đây còn tốt hơn cả trại ngựa ở Nghênh Hà đồn, hơn nữa còn có thể xây dựng lớn hơn một chút.

Dương Minh Thành ngây ngô cười cười, nói: “Cha, con thấy trại ngựa có thể xây dựng ở bên bờ sông, như vậy cũng tiện lấy nước, trên ngọn núi này có thể xây dựng một trang viên nhỏ.”

“Ngọn núi này không phải là đá, mà là đất, hắn có thể khai khẩn ra một số ruộng đất.”

Chương 306: Chọn địa điểm cho trại ngựa mới (2)

“Chúng ta có thể mua một số nô cho sống trong trang viên, vừa có thể nuôi ngựa, vừa có thể cày cấy.”

Dương Minh Thành nói ra kế hoạch trong lòng mình.

Dương Minh Thành bây giờ không còn là một hán tử nhà quê nữa rồi, hắn đã nâng cấp, từ một nông dân chân lấm tay bùn trở thành một chủ trang trại hoặc chủ trại ngựa cấp nhập môn.

Trong lòng hắn không còn nghĩ đến việc làm sao để trông trọt nữa, mà là làm sao để quản lý một trang viên và một trại ngựa.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Vậy thì chọn nơi này đi, mấy ngày nay con hãy để Mã Tam đến đây.”

Trại ngựa ở Nghênh Hà đồn vẫn sẽ giữ lại nhưng sau này chỉ là một trại ngựa nhỏ bình thường, đó cũng coi như là sản nghiệp của Dương gia, chỉ là sau này thu nhập chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Còn Mã Tam là một người nuôi ngựa giỏi, tuy Dương Minh Thành đã tiến bộ không ít nhưng về khoản nuôi ngựa thì hắn còn lâu mới bằng Mã Tam.

Điểm yếu duy nhất ở đây là cách thành An Nguyên hơi xa, tận ba mươi dặm, sau này Dương Chính Sơn chắc chắn không thể thường xuyên đến đây.

Nhưng đây cũng không phải là vấn đề gì lớn, hấn cũng không cần ngày nào cũng đến trại ngựa để thêm nước linh tuyến, chỉ cần cách một thời gian đến một lần là được.

“Cha, nếu xây dựng trại ngựa ở đây thì chi phí ước tính không nhỏ!” Dương Minh Thành nói.

Tuy hấn không rõ Dương Chính Sơn có bao nhiêu bạc nhưng hấn biết hấn là không có nhiều.

Thật ra thu nhập của Dương gia không nhiều, ngoài ruộng đất ở huyện An Ninh và trại ngựa ở Nghênh Hà đồn thì hầu như không có sản nghiệp nào khác.

“Bán hết những cửa hàng ở Trùng Sơn quan đi, hấn là đủ để xây dựng trại ngựa!” Dương Chính Sơn đã sớm nghĩ đến vấn đề này rồi.

Hấn đúng là không còn nhiều bạc.

Nhưng những cửa hàng mua ở Trùng Sơn quan năm ngoái bây giờ hấn có thể bán được không ít bạc.

Trước khi đến thành An Nguyên, giá những cửa hàng ở Trùng Sơn quan đã bắt đầu tăng, bây giờ ước tính có thể tăng gấp đôi.

Lúc đầu chỉ có vài trăm lượng bạc, bây giờ đã biến thành hơn nghìn lượng.

Một nghìn lượng bạc đủ để xây dựng một trại ngựa rồi.

Cho dù không đủ, cũng có thể duy trì quy mô nhỏ trước, rồi sau này từ từ mở rộng.

Trại ngựa ở Nghênh Hà đồn còn rất nhiều ngựa, năm nay hấn cũng có thể bán được một số.

“Ngoài ra hãy liên lạc với La Thường, hỏi hấn có muốn đến thành An Nguyên mở cửa hàng vải không!” Dương Chính

Sơn tiếp tục ra lệnh.

Trước Tết, La Thường đã tặng cho Dương gia không ít lễ vật, Dương Chính Sơn hiểu ý hẩn, đây là sợ Dương Chính Sơn quên hẩn.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không quên hẩn, thật ra sản nghiệp của La gia có một phần của Dương gia, chỉ là hai bên không nói ra mà thôi.

Thành An Nguyên này đương nhiên không thể so với quan thành nhưng thành An Nguyên cũng là một thành trì không nhỏ, nếu La Thường đến mở cửa hàng vải thì chắc chắn có thể kiếm được tiền.

...

Buổi chiều tối, Dương Chính Sơn từ Sa Lĩnh đồn trở về, liền thấy Ngô Hải đang đứng trước cửa quan sảnh chờ.

Ngô Hải là quản gia của Dương gia nhưng hẩn không phải là người của quan sảnh, cho nên bình thường hẩn rất ít khi ở trong quan sảnh.

Hôm nay Ngô Hải lại có thể đứng trước cửa quan sảnh chờ hẩn, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì ư?

Dương Chính Sơn nhú mày nhảy xuống ngựa, còn chưa kịp hỏi, Ngô Hải đã lên tiếng trước: “Lão gia, tiểu thư sắp sinh rồi!”

Dương Chính Sơn bừng tỉnh.

Tính thời gian thì Dương Vân Yên đúng là sắp sinh rồi.

Nói vậy đây là đứa ngoại tôn thứ hai của Dương Chính Sơn, hoặc là đứa ngoại tôn nữ đầu tiên.

“Tình hình thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Bà đỡ đã đến rồi, đại phu cũng đã mời đến, đại thiếu nãi nãi đã đến trông rồi!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, bước nhanh vào quan sảnh.

“Đại nhân!”

Lúc này, Chu Nhân lại nghênh đón: “Vừa rồi Hàn đại nhân phái người đến nói tướng sĩ đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, ngày mai có thể bắt đầu huấn luyện thực chiến rồi!”

“Ừ, người phái người nói với hấn một tiếng, ngày mai ta sẽ qua!” Dương Chính Sơn vừa đi vừa nói.

“Vâng, còn có Tạ Uyên đại nhân cũng phái người đến, nói là có mấy đồn điền không đủ nông cụ, muốn nhờ thợ thủ công trong quan sảnh rèn một ít nông cụ!” Chu Nhân đi theo bên cạnh Dương Chính Sơn, nói.

“Ừ, bảo hấn báo số lượng, sau đó bảo thợ rèn làm là được!”

Đây đều là chuyện nhỏ nhưng Chu Nhân đã thành thói quen, bất kể chuyện lớn nhỏ trong quan sảnh, hấn đều sẽ báo cáo với Dương Chính Sơn.

Có khi Dương Chính Sơn đi ra ngoài, hấn sẽ đợi Dương Chính Sơn về rồi mới báo cáo, báo cáo xong mới tan sở về nhà.

Báo cáo xong, Chu Nhân khẽ cúi người không đi theo Dương Chính Sơn nữa.

Còn Dương Chính Sơn thì sai bước từ quan sảnh vào hậu viện.

Đi qua hai cửa nguyệt (cửa đi lại có hình mặt trăng tròn đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa) vào nội viện, sau đó rẽ trái vòng qua ao, mới đến được viện tử nơi Khương Hách và Dương Vân Yên ở.

Lúc này trong viện có không ít hạ nhân ra vào.

Ngay khi Dương Chính Sơn bước vào cửa viện, hắn đã nghe thấy tiếng khóc oa oa từ trong nhà vọng ra.

“Sinh rồi!”

Dương Chính Sơn khựng lại, hắn đến đúng lúc thật.

Lúc này trong viện ai cũng bận rộn, Vương thị đang chỉ huy một đám hạ nhân bận rộn, không ai để ý đến Dương Chính Sơn đã đến.

“Sinh rồi sinh rồi!”

Chương 307: Chọn địa điểm cho trại ngựa mới (3)

Vương thị có chút kích động nói.

Bên cạnh có một người còn kích động hơn cả nàng, ngay khi tiếng khóc truyền ra, Khương Hách đang đi vòng quanh đột nhiên nhảy dựng lên.

“Sinh rồi sinh rồi!”

Ngay lập tức cả viện chìm trong niềm vui.

Dương Chính Sơn lúc này mới bước lên, khẽ ho một tiếng.

“Lão gia!”

“Cha!”

Lúc này mọi người mới phát hiện Dương Chính Sơn đã đến.

Dương Chính Sơn gật đầu, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn về phía cửa phòng.

Rất nhanh, bà đỡ bên cạnh Dương Vân Yên đi ra, khi bà nhìn thấy Dương Chính Sơn, bà hơi sửng sốt, sau đó vội vàng hành lễ nói: “Chúc mừng lão gia, tiểu thư đã sinh hạ một thiên kim!”

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói: “Thưởng, Ngô Hải, tiền lương tháng này của tất cả mọi người trong phủ tăng gấp đôi!”

“Tạ lão gia ban thưởng!”

Nghe nói tiền lương tháng tăng gấp đôi, những hạ nhân đang bận rộn xung quanh đều vui mừng khôn xiết.

“Vào xem!”

Dương Chính Sơn vỗ vai Khương Hách, đi trước vào chính sảnh.

Tất nhiên, bọn họ không thể vào phòng sinh, chỉ có thể chờ ở sảnh đường.

Khoảng nửa khắc sau, bà đỡ bế một hài tử được quấn tã từ phòng sinh ra.

Dương Chính Sơn cẩn thận bế lấy.

Tiểu hài tử rất tinh táo, đôi mắt đen láy to tròn lại có thể nhìn Dương Chính Sơn.

“Con bé này lại không khóc!”

Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc.

Trước đây hẳn bé tiểu hài tử nào cũng khóc.

Hắn vừa bế là khóc, khiến hắn không dám bế.

Ban đầu hắn đã chuẩn bị tinh thần là hài tử này sẽ khóc, không ngờ hài tử này không những không khóc mà còn mở to đôi mắt nhìn hắn.

“Cha, con bé này thân thiết với cha!” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn cười vui vẻ, cẩn thận trêu chọc tiểu hài tử.

Nhưng tiểu hài tử không chơi với hắn, chỉ nhìn hắn một lúc, sau đó bắt đầu nhìn những người xung quanh, đầu và mắt cùng chuyển động, dường như rất tò mò về mọi thứ.

Sự tinh táo của tiểu hài tử nhanh chóng trôi qua, ngủ thiếp đi trong vòng tay của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn tiểu nha đầu nhăn nheo này, trong lòng tràn đầy sự dịu dàng.

Hắn đã bế hết tất cả các hài tử của Dương gia nhưng hài tử khiến hắn cảm thấy thân thiết nhất lại là tiểu nha đầu này.

Có lẽ là vì hài tử này không sợ hắn, cũng có lẽ là vì duyên phận, tóm lại Dương Chính Sơn cảm thấy hài tử này rất thân thiết.

“Ngoại công đặt tên cho con nhé!” Dương Chính Sơn nhẹ nhàng nói.

Giọng điệu nhẹ nhàng của hắn khiến mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Trong mắt bọn họ, Dương Chính Sơn luôn là hình ảnh của một người cha nghiêm khắc, ngay cả khi đôi khi cười ha ha, bọn họ cũng có thể cảm nhận được sự nghiêm khắc của người cha.

Còn khi đối mặt với con cháu, Dương Chính Sơn tương đối nhân từ hơn nhưng cũng chỉ nhân từ hơn một chút mà thôi.

Giọng điệu ôn nhu như vậy, bọn họ thực sự chưa từng nghe thấy.

“Khương Hách, cha đặt tên cho nó, con không có ý kiến chứ!” Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Khương Hách.

Dù sao Khương Hách cũng là cha ruột, chuyện đặt tên này hẳn nên do Khương Hách hoặc Khương Thành làm mới đúng, ngoại công như hắn vẫn nên cách một tầng.

Nhưng Khương Hách lại vui mừng nói: “Cha đặt tên cho con bé, đó là phúc của nó.”

Là con rể của Dương gia, hẳn ở Dương gia thật ra có chút ngượng ngùng.

Sống ở nhà nhạc phụ, vốn dĩ là một chuyện rất mất mặt, ngoài ở rể ra, còn có chàng rể nào ở rể nhà thê tử lâu dài.

Nhưng ở Dương gia lại có nhiều lợi ích đối với hắn, không những có thể có một công việc và thu nhập ổn định, mà còn có thể nâng cao bản thân.

Bây giờ hắn không những đã trở thành võ giả, mà còn biết đọc biết viết, biết tính toán.

Mà Dương Chính Sơn đối với người nhà luôn hào phóng, tiền lương mỗi tháng của hắn là ba lượng bạc, năm ngoái chỉ trong một năm, hắn đã tích góp được hơn mười lượng bạc gửi về Khương gia.

Cũng chính vì mối quan hệ của hắn, mà cuộc sống của Khương gia cũng ngày càng tốt hơn.

Cho nên mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng hắn vẫn rất muốn ở lại Dương gia, cũng rất muốn theo Dương Minh Thành làm việc.

Hơn nữa Dương Vân Yên không phải là người ngang ngược vô lý, đối với trượng phu ở rể như hắn luôn dịu dàng chu đáo, cuộc sống của cả nhà họ rất thuận lợi.

Nhưng hắn cũng muốn được Dương Chính Sơn coi trọng, Dương Chính Sơn chịu đặt tên cho khuê nữ của mình, đó thực sự là phúc của hắn và tiểu nha đầu này.

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một lúc: “Vậy thì gọi là Khương Miêu đi!”

Khương gia không giống như Dương gia có chữ lót, Khương gia chỉ là một gia đình thợ săn bình thường, cho nên

Dương Chính Sơn cũng không đặt cho đứa bé gái một cái tên quá phức tạp, một chữ “Miêu” (苗: Cây mầm) là đủ.

“Cảm ơn cha!” Khương Hách cười nói, đồng thời hân nhin Tiểu Miêu nhi bằng ánh mắt đầy yêu thương.

Dương Chính Sơn thấy hân như vậy, trong lòng thâm gặt đầu.

Trên thế gian này, tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, đặc biệt là ở nông thôn, phần lớn người dân đều có tư tưởng như vậy, thậm chí có nhà còn nuôi nữ nhi như nha hoàn, sáu bảy tuổi đã phải học giặt giũ nấu cơm, xuống ruộng làm việc.

Khương gia đến đời Khương Hách không có con gái, cho nên Khương gia có trọng nam khinh nữ hay không, Dương Chính Sơn cũng không biết.

Nhưng chỉ cần Khương Hách biết thương nữ nhi là đủ rồi.

“Được rồi, con mau vào xem Vân Yên đi, chắc con bé mệt lắm!”

Dương Chính Sơn nói.

Chương 308: Khương Miêu, Tiểu Miêu nhi

Khương Hách đột nhiên tỉnh táo lại: “Đúng đúng đúng, cha, con vào trước đây.”

Thật ra hắn đã sớm muốn vào xem thê tử rồi nhưng Dương Chính Sơn ở đây, hắn cũng không tiện chạy thẳng vào phòng sinh.

Dương Chính Sơn nhìn bước chân vội vã của hắn, cười cười, sau đó đưa Tiểu Miêu nhi cho bà tử bên cạnh Dương Vân Yên, hỏi: “Đã tìm được vú nuôi chưa?”

“Cha cứ yên tâm, con đã tìm được từ lâu rồi!” Vương thị cười toe toét nói.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, Vương thị làm việc ngày càng chu đáo, chuyện trong nhà quả thực không cần hắn lo lắng.

“Được rồi, các người đi làm việc đi!”

Nói xong, Dương Chính Sơn đứng dậy rời đi.

Đợi đến khi hắn trở về chính viện, Úc Thanh Y đang đứng ở cửa viện ngóng trông.

Nàng thấy Dương Chính Sơn trở về, vội vàng hỏi: “Đại tiểu thư đã sinh chưa?”

Rõ ràng là nàng nghe nói Dương Vân Yên sắp sinh.

Chuyện này trong phủ chắc chắn sẽ bận rộn không ngớt, cho dù Úc Thanh Y không ra khỏi chính viện thì nha hoàn và bà tử bên cạnh nàng cũng sẽ nói cho nàng biết.

“Sinh rồi, sinh một tiểu nha đầu, ta đặt tên cho nó là Khương Miêu!”

Dương Chính Sơn rất tự nhiên nắm tay nàng đi vào trong nhà.

Sau mấy tháng bồi đắp tình cảm, mặc dù hai người vẫn chưa tiến hành bước cuối cùng nhưng quan hệ đã là ngầm hiểu.

Bây giờ hai người họ coi như là nam nữ bằng hữu, theo như thế giới này không có cái gọi là nam nữ bằng hữu.

Úc Thanh Y còn có chút ngượng ngùng khi hắn nắm tay, cúi đầu giống như một tiểu tức phụ (người vợ nhỏ).

“Đi nói với Ngô Hải một tiếng, hôm nay các phòng tự ăn cơm trong viện của mình, không cần đến đây nữa!”

Dương Chính Sơn phân phó với bà tử đứng bên cạnh.

Bà tử này họ Lý, là người Dương gia mua về khi đến thành An Nguyên, cũng là một nhà, trượng phu của nàng ở bên cạnh Ngô Hải làm quản sự, coi như là cánh tay phải của Ngô Hải.

Lý bà tử hành lễ rồi lui xuống.

Dương Chính Sơn nắm tay Úc Thanh Y ngồi xuống trên giường La Hán ở trong phòng, nhìn Úc Thanh Y tươi tắn, trái tim Dương Chính Sơn không nhịn được mà xao xuyến.

Đặc biệt là bây giờ quan hệ của hai người ngày càng mập mờ, trái tim này càng không thể kiềm chế được.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn không dám vượt quá giới hạn, không còn cách nào khác, dù sao Úc Thanh Y cũng là nữ nhân của thế giới này, tư tưởng quá bảo thủ, nắm tay như vậy còn miễn cưỡng, còn những chuyện khác, Dương Chính Sơn không cho nàng một danh phận thì thật sự không được.

Nghĩ đến danh phận, trong lòng Dương Chính Sơn khẽ động.

“Đợi khi nàng trở về, ta sẽ phái người đến Thiên Thanh kiếm phái đề thân!”

Dương Chính Sơn nhẹ giọng nói.

Úc Thanh Y ngẩn người, đôi mắt không dám tin nhìn Dương Chính Sơn, dường như đang nghi ngờ tại mình có nghe nhầm không.

“Sao nào, nàng không muốn à?” Dương Chính Sơn thấy nàng ngây ngốc như vậy, không nhịn được trêu chọc.

“Không phải, không phải!” Úc Thanh Y vội vàng xua tay nhưng sau đó lại cảm thấy nói như vậy có vẻ không được đoan trang: “Ta ta~”

Nàng lắp bắp hồi lâu, cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Dương Chính Sơn nắm tay nàng, nhẹ giọng an ủi: “Nàng hẳn có thể cảm nhận được tâm ý của ta!”

Bản thân hẳn vốn không phải là người giỏi tạo ra sự lãng mạn, đối với tình cảm hẳn đều bị động hoặc thuận theo tự nhiên.

Kiếp trước hẳn từng có bạn gái, cũng là tự nhiên mà đến với nhau, thậm chí khi hẳn còn chưa xác định được tâm ý của mình thì đã xác định quan hệ bạn trai bạn gái trước.

Ừm, nói một cách đơn giản, kiếp trước hẳn là kiểu người trước tiên là thân thể sau mới đến trái tim.

Nhưng ở đây, không thể trước tiên là thân thể được!

Người ta không muốn hẳn trước tiên là thân thể.

Nói hấn có tình cảm sâu đậm với Úc Thanh Y đến mức nào thì thật ra, tình cảm là có nhưng không nhiều.

Úc Thanh Y phù hợp với yêu cầu của hấn về thê tử, ngoài nhu trong cương, ngoài trừ chuyện nam nữ thì Úc Thanh Y thật ra vẫn có sự phóng khoáng và kiên cường của nhi nữ giang hồ.

Nàng có thể làm chương môn Thiên Thanh kiếm phái, có thể chống đỡ Thiên Thanh kiếm phái thì chứng tỏ nàng không phải là người nhu nhược.

Sau mấy tháng chung đụng, Dương Chính Sơn tràn đầy hảo cảm đối với nàng.

Còn Dương Chính Sơn muốn cưới nàng, là vì nhu cầu kếp của thận và tim.

Thận thì không cần nói nhiều, nam nhân mà, luôn có nhu cầu đó.

Còn tim, không chỉ là tình cảm nam nữ, mà Dương Chính Sơn còn cần một sự an ủi, cần một sự vương bận, để thỏa mãn sự cô đơn của hấn ở thế giới này.

Mặc dù hiện tại hấn đã con cháu đầy đàn nhưng hấn đến từ một thế giới khác.

Mặc dù hiện tại hấn đã hòa nhập rất tốt vào thế giới này, hòa nhập vào Dương gia nhưng hấn vẫn là hấn của trước kia.

Dương gia là nhà của hấn nhưng lại không phải là nhà thực sự của hấn.

Hấn cần một người cùng hấn xây dựng một gia đình mới, để trái tim hấn thực sự có thể an yên.

Úc Thanh Y ngẩng đầu lên, đôi mắt ửng hồng nhìn Dương Chính Sơn.

Tâm ý!

Đề thân!

Đối với nàng mà nói, điều này thật sự quá xa vời.

Là chuyện nàng đã rất lâu không nghĩ đến.

Nàng không phải là quả phụ nhưng lại sống còn cô đơn hơn cả quả phụ.

Từ sau khi sư đệ mất, nàng đã từ bỏ ý định lấy chồng.

Không phải là nàng có tình cảm sâu đậm với sư đệ, mà là nàng không thể rời khỏi Thiên Thanh kiếm phái.

“Không được!”

Chương 309: Khương Miêu, Tiểu Miêu nhi (2)

“Tại sao!” Dương Chính Sơn không ngờ nàng sẽ từ chối.

“Ta, ta xuất thân hèn kém!” Úc Thanh Y ngập ngừng nói.

Môn phái giang hồ chính là môn phái giang hồ, sao có thể so sánh được với quan thân.

Mặc dù võ giả giang hồ cũng có thể nhập ngũ làm quan, với tu vi của Úc Thanh Y, nếu nhập ngũ, ít nhất cũng là một thiên hộ nhưng hiện tại nàng chưa nhập ngũ, cũng không có quan thân.

“Xuất thân, xuất thân của ta cũng chỉ là một nông hộ mà thôi!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Nhưng ta không thể rời khỏi Thiên Thanh kiếm phái!”

“Tại sao?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

Úc Thanh Y cúi thấp đôi mắt: “Ta là chương môn!”

Dương Chính Sơn vuốt râu, đây quả thực là một vấn đề.

Môn phái giang hồ vốn coi trọng truyền thừa, mặc dù phần lớn các môn phái không cấm đệ tử trong môn phái kết hôn nhưng chương môn kết hôn lại là một chuyện phiền phức.

Môn phái không phải là công ty, chương môn cũng không phải là ông chủ, ông chủ kết hôn có thể mang theo công ty nhưng chương môn kết hôn thì không thể mang theo môn phái.

Chưa lấy chồng thì theo cha, lấy chồng rồi thì theo chồng.

Nếu Úc Thanh Y đã lấy chồng, vậy thì Thiên Thanh kiếm phái này do ai quản lý.

Nếu Dương Chính Sơn là người của Thiên Thanh kiếm phái thì mọi chuyện đều dễ nói nhưng Dương Chính Sơn không thể gia nhập môn phái.

Điều này liên quan đến quy tắc ngầm trên quan trường, đệ tử môn phái làm quan, đó là cá chép hóa rồng, còn quan viên gia nhập môn phái thì đó là tự hạ thấp thân phận, tự chuốc lấy nhục nhã, sẽ bị người ta cười chê.

Nhưng Úc Thanh Y muốn lấy chồng, vậy thì phải xử lý tốt chuyện Thiên Thanh kiếm phái, tốt nhất là tìm cho Thiên Thanh kiếm phái một chương môn mới.

“Nàng không thể từ bỏ vị trí chương môn!” Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng nói.

Điều này giống như để vợ từ bỏ công việc ở nhà làm bà nội trợ vậy.

Úc Thanh Y cúi đầu im lặng, Dương Chính Sơn cũng không ép nàng, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Úc Thanh Y mới ngẩng đầu lên, trong mắt nàng vừa phức tạp vừa kiên định.

“Ta sẽ từ bỏ vị trí chương môn!”

Giọng điệu Úc Thanh Y kiên định.

Mặc dù trước mặt Dương Chính Sơn, nàng luôn tỏ ra vô cùng nhu thuận nhưng tính tình nàng vẫn rất kiên cường và quả quyết.

Sau vài tháng ở chung, nàng đã dành trọn tâm chân tình cho Dương Chính Sơn.

Tình cảm của nàng so với Dương Chính Sơn đơn giản hơn, thuần khiết hơn và cũng nồng nàn hơn.

Điều này không khó hiểu, Dương Chính Sơn không phải là người trắng hoa nhưng quan niệm hình thành trong hoàn cảnh xã hội rộng lớn của kiếp trước khiến hắn không chung thủy trong chuyện tình cảm.

Còn Úc Thanh Y là người của thế giới này, tuy xuất thân giang hồ, lớn lên ở giang hồ nhưng nàng vẫn là một nữ tử coi trọng tam tòng tứ đức.

Nàng và Dương Chính Sơn sống chung dưới một mái nhà, ban đầu là bất đắc dĩ nhưng sau đó lại trở thành định ước trọn đời.

Đúng vậy, trong lòng nàng, nàng đã định ước trọn đời với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn vẻ mặt kiên định của nàng, trong lòng không khỏi xao động.

“Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ nàng!”

Đây là lời hứa của hắn, cũng là sự ràng buộc của hắn đối với bản thân.

Hai người nhìn nhau, bầu không khí càng thêm ái muội, lòng Dương Chính Sơn lại không nhịn được mà xao xuyến.

Nhưng sự mơ hồ này lập tức bị phá vỡ, Lý bà tử chuẩn bị xong bữa tối: “Lão gia, cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi!”

Giọng nói đột ngột khiến Úc Thanh Y biến thành thỏ trắng nhỏ hoảng sợ, vội vàng rút tay khỏi tay Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười khở vuốt râu, chỉ có thể nắm nắm tay, quả thật quá giày vò.

“Đi thôi, ăn cơm nào!”

Hai người đứng dậy, đi dùng bữa.

Khi ăn cơm, hai người ngồi cạnh nhau, không nói gì.

Ăn xong, Dương Chính Sơn đến thư phòng, ngồi vào bàn đọc sách, chìm vào suy tư.

Cưới vợ, tục huyền (tái hôn).

Đây là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhận được sự đồng ý của Úc Thanh Y chỉ là bước đầu tiên.

Điều thực sự phiền phức là phải nhận được sự đồng ý của những người khác.

Mọi người trong Dương gia không cần phải nói nhiều, Dương Chính Sơn muốn tìm cho họ một người mẹ kế, ít nhiều gì cũng phải quan tâm đến cảm nhận của họ.

Nhưng Dương Chính Sơn không lo lắng về bọn họ, trong thời gian này, mọi người trong Dương gia đã chấp nhận sự tồn tại của Úc Thanh Y, chỉ là quan hệ chưa được xác định, mọi người vẫn còn hơi lúng túng mà thôi.

Điều khiến Dương Chính Sơn đau đầu là Lục gia.

Lục thị đã mất hơn bốn năm, hấn tục huyền cũng không có gì đáng trách.

Cho dù trong lòng Lục gia không thoải mái, cũng không có lý do gì ngăn cản hấn.

Chỉ là Dương Chính Sơn phải quan tâm đến cảm nhận của Lục gia, cố gắng không để người Lục gia cảm thấy khó chịu.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Chính Sơn cảm thấy mình nên viết thư cho Lục Tùng Hạc.

Chuyện này không thể lừa gạt, cũng không thể giấu giếm được, tốt nhất là nên nói rõ ràng với thái độ chân thành.

Tiếp đó, Dương Chính Sơn liền cúi xuống viết thư.

Hắn trước tiên viết về nỗi nhớ thương đối với Lục thị, sau đó lại nói rõ những đóng góp của Lục thị đối với mọi người trong Dương gia.

Điểm này nhất định phải nói rõ, Lục thị sinh cho Dương gia ba nhi tử hai nữ nhi, giúp Dương gia khai chi tán diệp, nói Lục thị là công thần của Dương gia cũng không quá đáng.

Tiếp đó, hắn lại cảm ơn sự giúp đỡ của Lục gia đối với Dương gia trước đây, từ trong trí nhớ tìm ra những chuyện Lục gia giúp Dương gia, từng chuyện từng chuyện nhớ lại, từng chuyện từng chuyện viết ra, bày tỏ rằng mình không quên ơn.

Chương 310: Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ nàng!

Mặc dù những ân tình này không phải hấn hưởng nhưng hấn đã thừa kế thân thể và thân phận của nguyên thân thì hấn cũng thừa kế cả ân oán tình thù của nguyên thân.

Tiếp theo, Dương Chính Sơn mới viết đến chuyện mình sắp tục huyền.

Nói thật, viết một đoạn, trong lòng Dương Chính Sơn rất không thoải mái.

Rõ ràng mình là lần đầu kết hôn nhưng bây giờ lại biến thành lần thứ hai kết hôn.

Chuyện quái quỷ gì thế này.

Chuyện tục huyền, Dương Chính Sơn chỉ nói đơn giản, không nói chi tiết, một là không cần thiết, hai là không thể nói quá chi tiết, nói quá chi tiết sẽ xấu hổ.

Cuối cùng, hấn lại nói đến tình hình của Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa, nói Lục Văn Hoa đã trở thành võ giả, hiện đang giúp hấn xử lý công việc ở quan sảnh.

Hấn còn nói đến sự sắp xếp của mình đối với Lục Văn Hoa sau này, sau này sẽ xin cho Lục Văn Hoa một chức quan, để Lục Văn Hoa trở thành võ quan.

Nói những điều này là để bày tỏ rằng sau này mình sẽ không quên Lục gia, cũng sẽ không trở nên xa lạ với Lục gia.

Một bức thư, Dương Chính Sơn viết liền mạch hai nghìn chữ, đầy mười mấy tờ giấy.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn liền sắp xếp người đưa thư đi.

Từ thành An Nguyên đến huyện An Ninh gửi thư rất bất tiện, không có đội xe của Lư gia đưa thư, Dương Chính Sơn chỉ có thể thuê hai tiêu sư đi đưa thư.

Còn về trạm dịch và dịch trạm của triều đình, nói thật Dương Chính Sơn không dám dùng.

Nếu là truyền tin quân tình hoặc công văn của triều đình, trạm dịch và dịch trạm còn có thể tận tâm tận lực nhưng loại thư từ riêng tư này thì phải xem tâm trạng của người ta.

Gửi thư chậm cũng đành nhưng không khéo còn làm mất thư, cho nên vẫn là thuê tiêu sư chắc chắn hơn.

Thư đã gửi đi, tình cảm của Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y cũng được xác định.

Ban ngày Dương Chính Sơn bận xử lý công vụ, tối về lại tiếp tục bồi đắp tình cảm với Úc Thanh Y.

Mặc dù hai người vẫn chưa thể vượt qua giới hạn nhưng ngồi nói chuyện với nhau, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy thoải mái.

Vài ngày sau.

Thư của Dương Chính Sơn đã được gửi đến Lục gia.

Lục Tùng Hạc nhìn nội dung trong thư, vuốt râu trầm ngâm hồi lâu.

“Sao vậy? Chính Sơn nói gì trong thư vậy?” Tề thị ngồi trên giường, thấy sắc mặt Lục Tùng Hạc khác thường, không khỏi hỏi.

Lục Tùng Hạc khẽ thở dài, đưa thư cho Tề thị: “Bà tự xem đi!”

Tề thị nhận lấy thư xem.

Xem xong, trên khuôn mặt già nua của nàng fpRSgLfJBzW khỏi lộ ra vẻ buồn bã.

“Là Thanh nhi không có phúc!”

Thanh nhi mà nàng nói chính là vợ của nguyên thân, Lục thị.

Không phải là không có phúc ư?

Sau khi nữ nhi của mình mất, Dương gia liền phát đạt.

Lục Tùng Hạc cúi thấp mắt: “Bà thấy chúng ta có nên đồng ý không?”

Trong lòng hắn rất khó chịu, cũng có chút bất mãn đối với Dương Chính Sơn.

Nhưng hắn cũng biết những bất mãn này không có ý nghĩa gì.

“Chúng ta có đồng ý hay không có quan hệ gì chứ?” Tề thị nhìn rất rõ ràng, Dương Chính Sơn muốn tục huyền, họ không ngăn cản được, cũng không có lý do gì để ngăn cản.

“Lão già, hãy nghĩ thoáng ra đi!”

Tề thị khuyên nhủ.

Nàng thương yêu tiểu nữ nhi nhất nhưng giờ tiểu nữ nhi đã không còn, nàng có thương yêu thêm nữa thì liệu có ích gì.

“Chính Sơn muốn tái giá, chúng ta cũng phải thông cảm!”

“Hơn nữa Minh Thành bọn chúng đã lớn rồi, cho dù Chính Sơn tái giá, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chúng!”

Có mẹ kế thì có cha dượng.

Nếu hài tử còn nhỏ thì có mẹ kế, cuộc sống của hài tử e là không dễ chịu.

Tề thị ngoài việc có chút đau lòng cho nữ nhi của mình thì cũng không có quá nhiều ý kiến về việc Dương Chính Sơn tái giá.

Hơn nữa chuyện này bọn họ cũng đã từng dự liệu.

Giờ đây thân phận của Dương Chính Sơn đã khác, nếu Dương Chính Sơn vẫn còn ở Dương gia thôn, vẫn là một nông phu thì chuyện tái giá về cơ bản là không thể.

Nhưng giờ đây Dương Chính Sơn là đồng tri chỉ huy chính tam phẩm, đừng nói là tái giá, cho dù là nạp mấy phòng thiếp thì ai có thể nói gì.

Lục Tùng Hạc im lặng một lát, nói: “Ta biết rồi, ta sẽ viết thư hồi âm cho Chính Sơn ngay!”

...

Dương Chính Sơn không biết thái độ của Lục Tùng Hạc và Tề thị nhưng hắn cũng không quá lo lắng.

Tề thị nói rất đúng, việc họ có đồng ý hay không thật ra không liên quan gì.

Dương Chính Sơn nói cho họ biết là vì tôn t

So với thái độ của Lục gia thì lúc này Dương Chính Sơn quan tâm hơn đến tình hình vụ án buôn lậu.

Ban đầu hắn không muốn tiếp tục nhúng tay vào vụ án buôn lậu nhưng giờ vụ án buôn lậu lại ảnh hưởng đến chuyện hôn sự của hắn và Úc Thanh Y.

Vụ án buôn lậu một ngày không kết thúc thì Úc Thanh Y một ngày không thể trở về Thiên Thanh kiếm phái, Dương Chính Sơn không thể tìm người đến đề thân.

Đề sớm ngày cưới Úc Thanh Y về nhà, Dương Chính Sơn đành phải tìm Vệ Sâm.

Gần đây Vệ Sâm không ở thành An Nguyên, mà đã đến Gia thành nhưng trong thành An Nguyên vẫn còn rất nhiều Bí Vũ vệ theo dõi, Dương Chính Sơn muốn truyền tin cho Vệ Sâm vẫn rất dễ dàng.

Ngày thứ ba sau khi Dương Chính Sơn truyền tin, Vệ Sâm đã xuất hiện trước mặt Dương Chính Sơn.

“Ngài tìm ta?” Vệ Sâm gặp Dương Chính Sơn, trực tiếp hỏi.

Chương 311: Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ nàng! (2)

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ tại sao Dương Chính Sơn lại tìm hắn, bởi vì hắn đã sớm nhìn thấu tâm tư của Dương Chính Sơn.

Trước đây Dương Chính Sơn đều muốn tránh xa hắn và Bí Vũ vệ nhưng giờ Dương Chính Sơn lại có thể chủ động đến tìm hắn, điều này khiến hắn cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu.

“Sa Bình Xuyên vẫn chưa có động tĩnh gì ư?” Dương Chính Sơn hỏi.

Một tháng gần đây, kỵ binh của Trần Tiêu doanh vẫn luôn tuần tra ở biên giới, đội buôn của Lương gia căn bản không thể ra khỏi biên giới, vấn đề không phải ở phía Dương Chính Sơn, cho nên Lương Vinh cũng không đến tìm Dương Chính Sơn.

Còn về phía Sa Bình Xuyên, sau khi võ giả song đao Lý Hách liên lạc với Sa Bình Xuyên thì Sa Bình Xuyên như thể không có chuyện gì xảy ra, căn bản không quan tâm.

“Không có!” Vệ Sầm có chút khó chịu.

Bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, kết quả là manh mối đến Sa Bình Xuyên thì lại đứt đoạn.

Tên Sa Bình Xuyên này rất xảo quyệt, sau khi gặp Lý Hách thì hắn cứ trốn trong Vệ ti nha môn, căn bản không ra ngoài, cũng không có bất kỳ hành động nào.

“Chắc là hần ta đã phát hiện ra sự tồn tại của các người!”
Dương Chính Sơn nói.

“Sao có thể?” Vệ Sâm nhíu mày.

Bí Vũ vệ bọn họ hành sự trước giờ luôn rất bí mật, sở trường của bọn họ chính là theo dõi và giám sát, có lẽ về võ lực, bọn họ không được coi là mạnh nhưng về khả năng giám sát, bọn họ tuyệt đối là sự tồn tại mạnh nhất trong Đại Vinh.

Vệ Sâm không cho rằng Sa Bình Xuyên có thể phát hiện ra sự giám sát của Bí Vũ vệ.

Dương Chính Sơn lắc đầu, nói: “Các người nên hành động rồi! Bất kể đằng sau có phủ Khánh Vương hay không thì nhiệm vụ cấp bách hiện tại của các người là phải bắt giữ Sa Bình Xuyên, có lẽ hần có thể cung cấp cho các người một số manh mối!”

“Nếu các người không hành động nữa, Sa Bình Xuyên rất có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử!”

Vệ Sâm nhíu chặt mày, hần không biết phỏng đoán của Dương Chính Sơn có chính xác hay không nhưng biểu hiện trước đó của Dương Chính Sơn khiến hần không thể không cân nhắc nghiêm túc đến đề nghị của Dương Chính Sơn.

“Lúc này vẫn nên báo cáo với Lữ công công, để Lữ công công quyết định!” Dương Chính Sơn lại nói.

Vệ Sâm trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Được, ta sẽ đến Trùng Sơn quan ngay!”

Dương Chính Sơn tiễn Vệ Sâm đi.

Vụ án buôn lậu điều tra đến mức này thì thật ra đã không còn gì để điều tra nữa.

Tình tiết vụ án đến Sa Bình Xuyên thì về cơ bản đã đến hồi kết.

Còn về phủ Khánh Vương thì đó vốn dĩ chỉ là phỏng đoán của Lữ Hoa, có lẽ phủ Khánh Vương thực sự có tham gia nhưng phủ Khánh Vương tuyệt đối sẽ không để lại manh mối.

Về Khánh Vương, Dương Chính Sơn cũng đã tìm hiểu qua.

Khánh Vương năm nay ba mươi tám tuổi, nghe đồn tính tình Khánh Vương vô cùng kỳ quái, hành sự hoang đường vô độ, thường xuyên bị lão hoàng đế mắng nhiếc.

Khánh Vương không phải nhi tử của lão hoàng đế, mà là trưởng tử của thái tử tiền triều.

Trước khi đăng cơ, Thừa Bình đế không phải là thái tử, thái tử lúc đó chính là phụ vương của Khánh Vương.

Nhưng vào lúc tiên hoàng băng hà, thái tử đột nhiên mắc bệnh cấp tính, còn chưa kịp đăng cơ thì đã băng hà trước.

Trong đó có âm mưu hay không, Dương Chính Sơn cũng không biết nhưng dân gian có rất nhiều lời đồn đại rằng Thừa Bình đế đã hại chết thái tử tiền triều.

Chỉ là chuyện này đã qua hai mươi sáu năm rồi, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, thật giả thế nào, ngoài người trong cuộc, ai có thể nói rõ được.

Trong một đại sảnh trang hoàng lộng lẫy tại thành Trùng Sơn quan,

Lữ Hoa mặc một chiếc trường sam màu trắng như ánh trăng, ngồi trên chiếc ghế thái sư bằng gỗ lê, tay cầm một lò sưởi bằng đồng thau.

Vệ Sâm đứng trước mặt hắn, kể lại những suy đoán và đề xuất của Dương Chính Sơn.

Nghe xong, Lữ Hoa bình tĩnh nói: “Nếu chuyện này không liên quan đến phủ Khánh Vương thì tất cả những gì chúng ta làm đều vô nghĩa, ngươi hiểu không?”

Giọng nói của hắn không mang chút cảm xúc nào, chỉ có chút từ tính của kim loại.

Vệ Sâm cúi đầu, không dám thở mạnh.

Hắn sao có thể không hiểu ý của Lữ Hoa nhưng hắn không dám hiểu.

Từ đầu đến cuối, mục đích của Lữ Hoa chỉ có một, đó chính là phủ Khánh Vương.

Tham quan ô lại, vụ án buôn lậu, trong nội bộ Bí Vũ vệ đều chỉ là chuyện nhỏ, đại án thực sự là mưu phản, là phản nghịch.

Phủ Khánh Vương có phải phản nghịch hay không, Vệ Sâm không biết nhưng Lữ Hoa rõ ràng muốn biến phủ Khánh Vương thành phản nghịch.

Chỉ vì phủ Khánh Vương có lý do để trở thành phản nghịch, Bí Vũ vệ Trấn Bắc ti cần một đại án.

“Đại nhân, chúng ta không tìm thấy bằng chứng!” Vệ Sâm khẽ nói.

Bí Vũ vệ phá án cần có bằng chứng, đặc biệt là khi liên quan đến hoàng tộc thì càng phải có đầy đủ nhân chứng vật chứng.

Đây là lời giải thích của họ với hoàng đế, cũng là lời giải thích của hoàng đế với thiên hạ.

Lữ Hoa đặt lò sưởi trong tay lên bàn trà, đứng dậy đi đến trước cửa đại sảnh, nhìn bầu trời có phần u ám.

“Đáng tiếc!”

“Đáng tiếc điều gì?” Vệ Sâm khó hiểu hỏi.

“Đáng tiếc chúng ta không có đủ thời gian!” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Lữ Hoa hiện lên vẻ bất lực.

Họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở thành An Nguyên, có lẽ ngay từ đầu hẳn đã sai, không nên cứ chăm chăm vào thành An Nguyên, mà nên trực tiếp nhắm vào phủ Khánh Hoa.

Chương 312: Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí

Cũng có lẽ ngay từ đầu hấn không nên đi tìm bằng chứng, mà nên trực tiếp tạo ra bằng chứng.

Vu cáo, hãm hại, muốn buộc tội, tóm lại là phải kéo phủ Khánh Vương ngã ngựa trước đã.

Đáng tiếc là hấn vẫn chưa đủ quyết đoán, chưa đủ tàn nhẫn, chưa đủ táo bạo.

Bây giờ hấn có thể hạ quyết tâm rồi nhưng đáng tiếc là thời gian không cho phép nữa.

“Chuẩn bị đi, cứ kết án như vậy!”

Lữ Hoa nhàn nhạt nói.

Hấn không thể ở lại Trùng Sơn quan nữa, tiếp theo hấn sẽ đến trấn Bắc Nguyên, trấn Bắc Nguyên cũng là một trong những trấn biên giới phía Bắc Đại Vinh, nằm ở phía Tây Nam trấn Trùng Sơn.

Nhưng trấn Bắc Nguyên đối mặt với Hồ tộc Ô Lương, trấn Trùng Sơn đối mặt với Hồ tộc Đông Hải, so với nhau thì Hồ tộc Đông Hải kém xa Hồ tộc Ô Lương.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Vệ Sầm nghe hấn nói muốn kết án, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ!” Lữ Hoa khẽ gật đầu, đột nhiên đổi giọng hỏi: “Người thấy Dương Chính Sơn người này thế nào?”

Vệ Sầm không ngờ hấn đột nhiên hỏi đến Dương Chính Sơn, dừng lại một lúc mới nói: “Dương đại nhân là một người

tốt!”

“Người tốt!” Lữ Hoa rất ngạc nhiên trước đánh giá của hã.

Thật ra hã chỉ hiểu biết về Dương Chính Sơn qua sách vở.

Về thân thế, trải nghiệm, chiến công của Dương Chính Sơn cũng như mọi việc hã làm khi đến trấn Trùng Sơn, hã đều có ghi chép chi tiết.

“Vâng, Dương đại nhân có lòng nhân ái!” Vệ Sầm nói.

Đây chính là cảm nhận của hã về Dương Chính Sơn, hã hiểu Dương Chính Sơn, hiểu sâu hơn cả Lữ Hoa.

Hã đồng cảm hơn với những gì Dương Chính Sơn làm, chỉ vì hã xuất thân từ quân hộ.

Tại Nghênh Hà đồn, những gì Dương Chính Sơn làm, tại thành An Nguyên, những gì Dương Chính Sơn đang làm, đều khiến hã vui mừng và ngưỡng mộ.

Vui mừng vì Dương Chính Sơn thực sự giúp đỡ quân hộ.

Ngưỡng mộ vì hồi còn trẻ hã không gặp được một vị quan như vậy.

Vệ Sầm xuất thân từ trấn Bắc Nguyên, phụ thân hã là một bách hộ quan đồn điền, hã còn nhớ lúc đó phụ thân hã vì đề xin áo bông cho quân hộ trong đồn, đã đợi ngoài Phòng thủ quan nha hết ba ngày, ba ngày trời, phụ thân hã không xin được một chiếc áo bông nào.

Nếu quan phòng thủ lúc đó là Dương Chính Sơn, hã tin rằng phụ thân hã chắc chắn không phải đợi ba ngày.

“Người tốt!” Lữ Hoa lại đọc một lần nữa, rồi không khỏi cảm thấy buồn cười.

Dương Chính Sơn là người tốt ư?

Điểm này có vẻ hơi gây tranh cãi.

Ít nhất Lữ Hoa không cho rằng Dương Chính Sơn là người tốt.

Ban ơn không nhất thiết là vì lòng nhân ái, cũng có thể chỉ là để đạt được mục đích nào đó.

Lấy Dương Chính Sơn làm ví dụ, hắn thực sự đã làm rất nhiều việc có vẻ rất tốt ở Nghênh Hà đồn nhưng hắn cũng khiến tướng sĩ Nghênh Hà đồn phải trả giá bằng hàng trăm mạng người.

Những việc Dương Chính Sơn làm kia là vì lòng nhân ái, hay vì muốn thu phục lòng người, khiến tướng sĩ liều mạng vì hắn?

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí.

(Kẻ nhân từ thấy nhân từ, kẻ trí tuệ thấy trí tuệ).

Ngược lại, Lữ Hoa lại cảm thấy Dương Chính Sơn là người có tâm cơ sâu xa.

Chỉ là hắn không ghét những người như vậy.

Với hắn, trên đời này chỉ có ba loại người, một loại là hoàng đế, đó là chủ tử của hắn, không phải người hắn có thể đánh giá, loại thứ hai là người hữu dụng, người hữu dụng với hắn. Loại thứ ba là người vô dụng, người không liên quan.

Dương Chính Sơn thuộc loại thứ hai.

Lữ Hoa bước vào nội thất, lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương.

“Giao cái này cho Dương Chính Sơn đi.”

...

Trại ngựa Sa Lĩnh đồn.

Dương Chính Sơn nhìn trại ngựa đang được xây dựng, tâm trạng rất tốt.

Dương Minh Thành làm việc ngày càng hiệu quả, mới mấy ngày mà trại ngựa đã bắt đầu xây dựng.

Nhân lực, vật lực đều chuẩn bị rất đầy đủ.

Mọi thứ đều tiến hành một cách có trật tự.

Tất cả đều chứng tỏ sự trưởng thành của Dương Minh Thành.

“Các cửa hàng ở quan thành đã xử lý xong chưa?” Dương Chính Sơn cười Hồng Vân, thông thả đi dọc bờ sông sóng vỗ rì rào.

Sông Nghênh ở đây hoàn toàn khác với sông Nghênh ở Nghênh Hà đồn.

Mặt sông rộng hơn, dòng nước chảy xiết hơn.

“Còn ba gian chưa bán được!” Dương Minh Thành đáp.

“Bán được bao nhiêu bạc?”

“Ba nghìn lượng!”

Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên quay đầu lại.

“Hi hi, bốn gian cửa hàng bán được ba nghìn lượng!” Dương Minh Thành cười vui vẻ.

Dương Chính Sơn cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lúc đầu hắn đưa cho Dương Minh Thành một nghìn năm trăm lượng bạc, mua bảy gian cửa hàng, giờ chỉ bán bốn gian, chẳng những lấy lại được vốn mà còn lời thêm một nghìn năm trăm lượng.

“Bây giờ giá nhà đất trong quan thành còn cao hơn trước rất nhiều, một cái tiểu viện phải mất bảy tám trăm lượng, như

cái viện tử chúng ta có thể bán được hai nghìn lượng!” Dương Minh Thành giải thích.

“Sao lại tăng nhanh như vậy?” Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc.

Lúc đầu hắn cho rằng giá nhà đất ở quan thành sẽ tăng nhưng hắn cho rằng nhiều nhất chỉ có thể tăng đến mức trước khi Hồ tộc xâm nhập, không ngờ lại có thể cao hơn trước rất nhiều.

Dương Minh Thành gãi đầu, nói: “Con cũng không biết, chỉ thấy quan thành bây giờ phồn hoa hơn trước rất nhiều, các thương đoàn đến quan thành cũng nhiều hơn.”

“Cha, cha không biết đâu, hôm con đến quan thành, đoàn xe ngoài cửa thành xếp dài đến bảy tám dặm.”

Dương Chính Sơn trầm ngâm suy nghĩ, rất nhanh hắn đã nghĩ ra một số nguyên nhân.

Chương 313: Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (2)

Kinh tế của Trùng Sơn quan thuộc loại kinh tế quân sự đặc thù, chủ yếu tiêu dùng là tướng sĩ trong quân và gia quyến của quan lại trong thành.

Hiện tại, gia quyến của quan lại trong thành hẳn là không có nhiều thay đổi, chỉ là đổi người mà thôi, tổng số lượng hẳn là không có biến động lớn.

Nhưng tướng sĩ thì khác, trước đây Trùng Sơn quan chỉ có Trấn Tiêu doanh nhưng bây giờ Trùng Sơn quan còn có năm nghìn Vân Long vệ.

Ngoài ra, chính là tiền trong tay tướng sĩ, trước đây tình trạng khấu trừ tiền lương quân đội rất phổ biến, binh lính bình thường căn bản không có mấy tiền nhàn rỗi, tự nhiên cũng không nỗ lực tiêu tiền.

Nhưng từ khi Lục Sùng Đức và Lương Trữ nhậm chức, tình trạng khấu trừ tiền lương quân đội đã giảm đi rất nhiều, tướng sĩ có thể nhận đủ lương thực và tiền lương, tiền trong tay cũng nhiều hơn, khả năng tiêu dùng tự nhiên cũng tăng lên.

Cộng thêm, trong thời gian này Lục Sùng Đức và Lương Trữ đều không nhàn rỗi, bổ sung quân bị, gia cố tường thành, sửa chữa đồn trại, khai khẩn đất hoang, v.v, rất nhiều bạc đã được chi ra, tự nhiên sẽ thu hút được rất nhiều thương đoàn.

Như vậy, việc kinh tế quan thành tăng trưởng cũng không khó hiểu.

Nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng Dương Chính Sơn vẫn khá vui mừng.

“Khi nào La Thường đến?”

“Có lẽ là mấy ngày nữa thôi!”

“Ừm, còn Mã Tam thì sao?”

Dương Minh Thành suy nghĩ một chút: “Hắn muốn đưa cả gia đình đến, có lẽ sẽ muộn hơn một chút!”

Mã Tam không phải là nô bộc của Dương gia, chỉ có thể coi là tá điền của Dương gia, cho nên hắn có gia quyến.

“Chờ hắn đến, tăng tiền lương tháng cho hắn!” Dương Chính Sơn nói.

Mã Tam là một nhân tài kỹ thuật, hơn nữa Mã Tam còn sẵn lòng nhận đồ đệ, giúp Dương gia đào tạo ngựa, người như vậy Dương Chính Sơn tự nhiên không thể bạc đãi.

“Tăng bao nhiêu ạ?”

“Gấp đôi đi.”

“Dạ!”

“Hắn có phải có hai nhi tử đúng không?”

“Ừm, đại nhi tử năm nay mười bảy tuổi, năm ngoái vừa mới thành thân, tiểu nhi tử mới mười tuổi, hắn còn có một nữ nhi, năm nay sáu tuổi rồi!” Dương Minh Thành ở chung với Mã Tam lâu, rất hiểu tình hình gia đình của Mã Tam.

“Vậy thì để tiểu nhi tử của hắn theo Lâm Triền đến thư viện học đi!” Dương Chính Sơn nói.

So với việc tăng lương tháng, tin rằng Mã Tam thích nhi tử mình có tiền đồ hơn.

Cách đây không lâu, Dương Chính Sơn vừa mới tìm được một thư viện ở thành An Nguyên cho Lâm Triền, vừa khéo có thể đưa nhi tử của Mã Tam đến đó.

Không chỉ có nhi tử của Mã Tam, Dương Chính Sơn vẫn luôn coi trọng việc học hành, thuộc hạ nếu có con cháu đến tuổi, hẳn đều sẵn lòng cho đi học.

Con trai của Tổng Đại Sơn cũng được hẳn cho đi học rồi.

“Ừm, đợi hẳn đến, con sẽ sắp xếp!” Dương Minh Thành đáp.

“Đúng rồi, trong nhà cũng nên mời vài vị lão sư, mời một vị lão sư khai sáng cho Thừa Nghiệp, mời một vị ma ma dạy dỗ cho Vân Tuyết, Vân Kiều!” Dương Chính Sơn nói.

Giáo dục gia đình không thể dừng lại.

Nhi tử thì còn dễ nói, học hành có thể đến thư viện, ở nhà chỉ cần khai sáng đơn giản là được.

Nhưng nữ nhi thì phiền phức hơn nhiều, nơi này không có trường học cho nữ tử, muốn cho nữ nhi đi học cũng không có chỗ.

Mà rất nhiều gia đình quan lại đều mời thầy đến nhà dạy học cho nữ nhi.

Môn học cũng rất nhiều, cơ bản nhất chính là dạy dỗ, dạy dỗ ở đây chính là quy củ lễ nghi.

Mặc dù Dương Chính Sơn không quan tâm đến quy củ lễ nghi gì nhưng nhập gia tùy tục, hẳn không để ý nhưng không thể để người khác vì chuyện lễ nghi mà coi thường hài tử trong nhà.

Ngoài lễ nghi ra, cầm kỳ thi họa, nữ công, thêu thùa, nấu nướng, cắm hoa, đốt hương, v.v, mặc dù không cần tinh thông hết thảy nhưng đều phải có hiểu biết cơ bản.

Làm tiểu thư nhà giàu cũng không phải dễ dàng như vậy, cái gì cũng không biết sẽ bị người ta cười chê.

“Chuyện này, con sẽ đi tìm thử xem!” Dương Minh Thành cảm thấy có chút khó xử, mời tiên sinh khai sáng thì đơn giản, chỉ cần tìm một tú tài là được nhưng mời ma ma dạy dỗ thì có chút khó khăn, hắn cũng không biết đi đâu để tìm ma ma dạy dỗ thích hợp.

“Ừm, chuyện này không vội, cứ từ từ tìm là được!”

Dương Chính Sơn nói.

Từ trước đến nay, Dương gia vẫn luôn chuyển đổi từ gia đình nông hộ sang gia đình quan lại, quá trình này không thể hoàn thành trong ba năm hai năm, cần phải đầu tư một lượng lớn tiền bạc trong thời gian dài.

Nghĩ đến tiền bạc, Dương Chính Sơn lại thấy đau đầu.

Số bạc này không thể không tiêu.

Gần đây, chi tiêu của Dương gia không ít, mua nhiều người hầu như vậy, mỗi tháng phải phát tiền lương cho người hầu, cộng thêm tiền mừng năm mới, Dương Chính Sơn không còn nhiều tiền trong tay.

Bán cửa hàng có thể kiếm được vài nghìn lượng nhưng sau này sẽ có nhiều chỗ phải tiêu tiền hơn.

Chi tiêu hàng ngày trong nhà, hài tử đi học hoặc mời lão sư, quan trọng nhất là hắn phải cưới Úc Thanh Y, tiền sính lễ cũng phải đưa.

Thật ra so với các gia đình quan lại khác, chi tiêu của Dương gia đã là ít rồi, ít nhất chi tiêu của Dương gia đều là chi tiêu cần thiết, không có chỗ nào phung phí.

Còn các quan khác thì sao, ăn một bữa cơm phải mất vài lượng, uống một bình rượu phải mất hơn chục lượng, thỉnh

thoảng tổ chức tiệc trà, tiệc hoa ở hậu viện vài trăm nghìn
lượng cú thể đổ vào.

Chương 314: Thiếu bạc rồi

Giao lưu giữa các quan, giao lưu giữa các gia quyến quan lại, những thứ này đều phải tốn rất nhiều tiền.

Dương Chính Sơn ngoài việc tặng quà lễ ra, hầu như không giao lưu với các quan khác, còn nữ quyến Dương gia thì càng không tham gia những buổi tụ họp đó.

Thật ra sau khi đến thành An Nguyên, cũng có quan quyến mời Vương thị tham gia tụ họp, như ngắm hoa mai, ngắm tranh, thưởng trà các kiểu, gửi cho Vương thị không ít thiệp mời.

Nhưng Vương thị nào thèm những thứ này, trong mắt nàng hoa mai còn không ngon bằng một cây rau chân vịt, còn tranh, hừ hừ, nàng thèm mới lạ.

Vì vậy, Vương thị rất bài xích những thứ này, sợ mình đi sẽ làm mất mặt Dương Chính Sơn.

Nhưng không đi thì có vẻ cũng không ổn, Vương thị thường xuyên cảm thấy đau đầu vì chuyện này.

Về vấn đề này, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy rất đau đầu.

Giao lưu giữa các quan là điều không thể thiếu, còn giao lưu giữa các quan quyến cũng rất cần thiết.

Trước đây ở Nghênh Hà đồn, Dương Chính Sơn không quan tâm đến những điều này, bởi vì bên cạnh họ không có quan nào để giao lưu.

Còn sau khi đến thành An Nguyên, trong thành có không ít quan lại, lẽ ra Dương Chính Sơn nên chủ động giao lưu với

các quan, chỉ vì vụ án buôn lậu, Dương Chính Sơn vẫn luôn tránh mặt các quan trong thành.

Tri châu, binh bị đạo đều đã mời hấn, đều bị hấn từ chối.

Đối với những quan lại này, Dương Chính Sơn đương nhiên là phải tránh xa.

Nhưng sau này thì sao?

Hấn không thể cứ tránh mãi được.

Tri châu và thủ bị là quan văn võ chủ quản của một thành, tri châu phụ trách dân chính, thủ bị phụ trách phòng thủ thành trì, hai bên có rất nhiều công vụ sẽ có liên hệ với nhau.

Ở Đại Vinh, không có chuyện lấy văn trị võ nhưng có chuyện lấy võ vệ văn.

Có rất nhiều lúc Thủ bị nha môn phải phối hợp với Tri châu nha môn hành sự, ví dụ như truy bắt trộm cắp, duy trì trị an, v.v.

Tri châu thành An Nguyên tham gia vào vụ án buôn lậu, chắc chắn không làm lâu được, Dương Chính Sơn có thể không để ý đến Tri châu này nhưng Tri châu tiếp theo thì sao?

Sớm muộn gì Dương Chính Sơn cũng phải bước vào vòng giao tiếp của các quan lại, còn người Dương gia cũng sẽ bước vào vòng giao tiếp của các quan quyền.

Một khi giao tiếp nhiều thì bạc sẽ tiêu tốn nhiều hơn.

Cũng chẳng trách những quan lại đó luôn nghĩ đến chuyện tham ô hối lộ, không tham thì làm sao duy trì cuộc sống xa hoa, làm sao có thể giữ được thể diện?

Sau này Dương gia muốn sống sung túc hơn thì phải mua thêm nhiều sản nghiệp, tích góp nhiều của cải.

Đây cũng là lý do Dương Chính Sơn đề tâm đến trại ngựa như vậy.

Hôm nay thấy Dương Minh Thành quản lý trại ngựa một cách trật tự, Dương Chính Sơn cũng yên tâm.

Dặn dò Dương Minh Thành thêm vài câu, Dương Chính Sơn liền cưỡi ngựa dẫn theo mười mấy tùy tùng rời khỏi trại ngựa, phi ngựa về phía thành An Nguyên.

Giờ đã là giữa tháng ba, thời tiết đã ấm áp trở lại, quân hộ đã bắt đầu xuống đồng cày ruộng.

Dọc đường đi qua các đồn điền, có thể thấy rất nhiều bóng người đang bận rộn trên ruộng.

Ngay lúc Dương Chính Sơn trở về thành An Nguyên thì trên phố Phúc An trong thành An Nguyên, hai tiểu cô nương Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều đang dẫn theo nha hoàn, bà tử đi dạo phố.

Thật ra, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều rất ít khi ra ngoài, mỗi tháng nhiều nhất chỉ ra ngoài một hoặc hai lần.

Tiểu cô nương vẫn rất thích đi dạo phố, hơn nữa tiểu cô nương cũng cần mua một số thứ mình thích, chẳng hạn như trầm cài, đồ trang sức, v.v.

Hôm nay thời tiết đẹp, Dương Vân Tuyết liền kéo Vương Vân Kiều ra ngoài dạo phố.

Hai người đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, thỉnh thoảng lại mua một số đồ chơi nhỏ tinh xảo.

Tất nhiên, những thứ quý giá thì họ không mua nổi, Dương Chính Sơn tuy hào phóng nhưng cũng không hào phóng đến mức cho hai tiểu cô nương mấy chục lượng bạc hay cả trăm lượng bạc.

Trong chiếc túi nhỏ của Dương Vân Tuyết chỉ có hơn chục lượng bạc, đây đã là toàn bộ tiền tích góp của nàng.

Vương Vân Kiều thì ít hơn một chút, không phải vì Dương Chính Sơn thiên vị, thật ra Dương Chính Sơn cho các nàng tiền mừng tuổi hay những thứ khác đều như nhau, chỉ là Vương Vân Kiều thính thoảng sẽ mua một số thứ cho đệ đệ Vương Minh Triết, vì vậy chi tiêu nhiều hơn Dương Vân Tuyết một chút.

“Vân Kiều, Vân Kiều, ngươi xem, con ngựa gỗ nhỏ này đẹp quá!”

Dương Vân Tuyết đứng trước một quầy bán đồ gỗ chạm khắc, cầm một con ngựa nhỏ được chạm khắc bằng gỗ.

Con ngựa nhỏ được chạm khắc rất sống động, ngay cả đôi mắt to cũng mang theo chút thần thái linh hoạt.

“Đẹp thật!” Vương Vân Kiều bước tới, cũng rất thích thú nói.

“Ông lão, con ngựa gỗ này bao nhiêu tiền?” Dương Vân Tuyết hỏi lão già sau quầy hàng.

Ông lão cười toe toét, nói: “Vị tiểu thư này, những con ngựa gỗ này đều là hai trăm văn một con!”

Những con ngựa gỗ này đều được chạm khắc bằng gỗ thông thường, không phải là đồ quý giá nhưng tay nghề của lão già này rất tốt, những thứ chạm khắc ra đều rất sống động.

Nhưng giá này vẫn hơi cao, người dân thường không mua nổi những con ngựa gỗ như vậy.

Dương Vân Tuyết nghiêng đầu nhìn ông lão: “Năm mươi văn bán không?”

“Ôi chao, tiểu thư nhìn là biết ngay là tiểu thư nhà giàu, đừng làm khó lão già này, buôn bán nhỏ không kiếm được tiền

đâu.”

“Lão làm một con ngựa gỗ phải mất mười mấy ngày, chỉ kiếm được tiền công thôi.”

“Vị tiểu thư này, tiểu thư thấy một trăm tám mươi văn thế nào?”

Chương 315: Thiếu bạc rồi (2)

Ông lão tỏ vẻ khó xử và bối rối, đầy vẻ chân thành và đáng thương, nếu những tiểu thư nhà quan khác thấy hấn như vậy, có lẽ đã tin hấn rồi.

Nhưng Dương Vân Tuyết không phải là tiểu thư nhà quan bình thường, Dương Vân Tuyết trước đây cũng từng trải qua những ngày tháng cơ cực, mặc dù bây giờ Dương gia đã giàu có nhưng tính tiết kiệm của tiểu cô nương vẫn không thay đổi.

Trò mặc cả này là khả năng cơ bản nhất của nàng.

“Hừ, ông lão này không thật thà, đây chỉ là gỗ táo bình thường chạm khắc, những con ngựa gỗ nhỏ như vậy ở những nơi khác đều là mười mấy hai mươi văn, ta thấy tay nghề của ông tốt mới trả cho ông năm mươi văn.”

“Thôi thế này, nếu ông đồng ý bán năm mươi văn, ta sẽ mua thêm vài con nữa.”

Trong nhà có nhiều hài tử, Dương Vân Tuyết muốn mua thêm vài con nữa để tặng cho các chất nhi chất nữ.

Ông lão cười khó xử, trong lòng thầm than hôm nay sao lại gặp phải một vị khách keo kiệt như vậy.

Hấn thấy trang phục của Dương Vân Tuyết, biết Dương Vân Tuyết không phải là người bình thường, hướng hồ sau lưng Dương Vân Tuyết còn có mấy nha hoàn và bà tử đi theo.

Những tiểu thư nhà giàu như vậy khi mua đồ thường không trả giá, không ngờ hôm nay hấn lại có thể gặp được một vị tiểu

thư biết trả giá.

“Này, này, vậy tiểu thư muốn mua bao nhiêu con?” Ông lão có chút do dự.

Là đồng ý bán hay là tăng giá thêm.

Nếu tăng giá, vị tiểu thư này không mua thì phải làm sao nhưng nếu đồng ý bán, hẳn lại có chút không cam lòng.

Thật ra hẳn bán cho người khác đều là ba mươi văn một con, Dương Vân Tuyết trả năm mươi văn đã không thấp rồi.

Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều chọn lựa trên quầy hàng, chọn ra sáu con ngựa gỗ trông có vẻ đẹp mắt.

“Sáu con này đi!”

Thấy các nàng chọn sáu con, ông lão lập tức tươi cười: “Được, được, tổng cộng là ba trăm văn.”

Mặc dù không kiếm được một khoản tiền lớn nhưng bán được sáu con cũng coi như kiếm được một khoản kha khá.

Dương Vân Tuyết không phải không biết giá mình trả vẫn còn hơi cao nhưng nàng không so đo những chuyện này, nàng tiết kiệm chứ không keo kiệt, càng không tính toán chi li với một ông lão.

Ông lão muốn coi nàng như con cừu béo để giết thịt, nàng đương nhiên không muốn nhưng để ông lão kiếm thêm mấy chục văn tiền, nàng cũng không để bụng.

Dương Vân Tuyết trả tiền, đưa sáu con ngựa gỗ nhỏ cho Hạ Phong và Đông Tuyết sau lưng.

Ngay khi Dương Vân Tuyết chuẩn bị đến quầy hàng tiếp theo để xem, trên phố phía trước đột nhiên truyền đến một trận náo loạn ầm ĩ.

“Tránh ra, tránh ra!”

“Cút hết cho ta, đừng cản đường thiếu gia nhà ta!”

Tiếng gào giận dữ vang vọng trên phố, xen lẫn tiếng vó ngựa, khiến phố xá trở nên hỗn loạn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Vân Tuyết có chút nghi hoặc, nàng vươn cổ ra nhìn về phía trước nhưng tiếc là nàng quá thấp, căn bản không nhìn thấy chuyện gì xảy ra ở phía trước, chỉ thấy không ít người đi đường hoảng sợ né tránh sang hai bên đường.

“Tiểu thư, có người cưỡi ngựa trên phố, chúng ta tránh ra thôi!” Lúc này, Trương ma ma bên cạnh nàng lên tiếng nói.

Trương ma ma cũng là người hầu mà Dương gia mua về sau khi đến thành An Nguyên, theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, bên cạnh mỗi nam nhân trong nhà đều phải có hai tiểu đồng chạy vặt, bên cạnh mỗi nữ nhân đều có một ma ma và một nha hoàn, bên cạnh Vương thị thì có thêm một ma ma và ba nha hoàn.

Ngoài ra, Dương gia còn có phu xe, người quét dọn, người giữ cửa, đầu bếp, v.v, tổng cộng hơn mười người hầu.

Nghe lời Trương ma ma, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều vội vàng lui về phía sau quầy hàng bán ngựa gỗ.

Nhưng Dương Vân Tuyết rất tò mò không biết là ai đang cưỡi ngựa trên phố, nàng đã nghe nói rất nhiều về những chuyện công tử bột làm bậy nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Những chuyện mới lạ như thế này vẫn khiến nàng khá tò mò.

Còn về việc ai đã kể cho nàng nghe những chuyện công tử bột làm bậy, hừ hừ, ngoài cái miệng rộng Dương Minh Hạo kia ra, còn ai kể cho nàng nghe những chuyện này nữa.

Lúc đó Dương Chính Sơn còn ở Lâm Quan đồn, Trương gia ở Trùng Sơn quan vẫn chưa sụp đổ, Dương Minh Hạo rất hâm mộ hành vi ăn chơi trác táng của tứ thiếu gia Trương gia nhưng tiểu tử này không dám nói những điều này trước mặt Dương Chính Sơn, chỉ có thể khoác lác với muội muội của mình.

Rất nhanh, Dương Vân Tuyết nhìn thấy bảy tám người cưỡi ngựa cao lớn phi nước đại đến.

“Á, cẩn thận!”

Đột nhiên, Vương Vân Kiều hét lên một tiếng.

Trên phố, ngựa phi nước đại, tiếng chửi mắng không ngừng, phần lớn mọi người đều né tránh nhưng vẫn có một số người không kịp né tránh, trực tiếp bị ngựa hất văng ra ngoài.

Ngay lúc này, Vương Vân Kiều nhìn thấy một tiểu tử bị ngựa hất ngã, may mà con phố này khá rộng, sau khi tiểu tử bị hất ngã, rất may mắn không bị những con ngựa phía sau giẫm lên.

Nhưng dù vậy, cú va chạm đó cũng khiến tiểu tử bị thương không nhẹ.

“Đáng ghét!”

Dương Vân Tuyết thấy vậy không khỏi có chút tức giận, không nghĩ ngợi gì liền tiện tay cầm một cây gậy gỗ bên cạnh ném đi.

Cây gậy gỗ này là của ông lão bán ngựa gỗ, có lẽ dùng làm gậy chống, dài hơn ba thước.

Vì Dương Vân Tuyết còn nhỏ nên chưa trở thành võ giả nhưng thể chất của nàng không phải là thứ mà những tiểu cô nương bình thường có thể so sánh được, đừng nói là tiểu cô

nuong, ngay ca nam tu trang nen cung chua chac da sanh
duoc voi nang.

Chương 316: Thiếu bạc rồi

(3)

Tuyệt kỹ của Dương Chính Sơn chính là ném lao ngắn, Dương Vân Tuyết là nữ nhi nên đương nhiên cũng đã từng luyện tập ném lao ngắn.

Mặc dù cây gậy gỗ này không phải là lao ngắn nhưng không ảnh hưởng đến việc Dương Vân Tuyết ném.

Mà mục tiêu của Dương Vân Tuyết cũng rất rõ ràng, trực tiếp ném về phía công tử mặc trang phục gấm vóc kia.

Bốp một tiếng, cây gậy gỗ trực tiếp trúng vào đầu công tử kia.

Những tùy tùng xung quanh công tử kia có phát hiện ra cây gậy gỗ đột nhiên bay tới nhưng phản ứng của bọn họ vẫn chậm hơn một chút, không kịp ngăn cản.

Bị tấn công bất ngờ, công tử đang cưỡi ngựa trực tiếp ngã khỏi lưng ngựa.

“Công tử, công tử!”

“Công tử~~”

Bảy tám tùy tùng lập tức hoảng hốt, vội vàng kéo chặt dây cương, thậm chí còn có hai người trực tiếp nhảy khỏi lưng ngựa, muốn đỡ lấy công tử nhà mình.

Nhưng bọn họ vẫn chậm hơn một chút, công tử kia trực tiếp ngã xuống đất, lại vì tốc độ phi ngựa quá nhanh, còn lăn trên đất mấy vòng mới dừng lại.

Trong nháy mắt, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Một đám tùy tùng vây quanh công tử, vừa hỏi han vừa kiểm tra thương thế.

Những người đi đường xung quanh càng lùi xa hơn.

“Là ai? Ai lại có thể dám tập kích bản công tử!”

Công tử kia đúng là khỏe, ôm trán từ dưới đất bò dậy, giận dữ gào lên.

Tùy tùng thấy hấn không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hô hào tìm kiếm hung thủ tấn công.

“Tiểu thư, đó là công tử phủ Tri châu, các người mau đi đi!”

Những người khác có lẽ không để ý là Dương Vân Tuyết ném gậy gỗ nhưng lão già trước mặt bọn họ lại để ý, dù sao đó cũng là gậy gỗ của hấn.

Ban đầu hấn chỉ muốn tốt bụng nhắc nhở Dương Vân Tuyết, còn cố ý hạ giọng nhưng tùy tùng bên cạnh công tử kia vẫn nghe thấy.

Lời của lão già vừa dứt, liền có một hán tử trông khoảng bốn mươi tuổi nhanh chóng đi đến trước mặt Dương Vân Tuyết và những người khác.

“Là các ngươi!”

Hán tử kia rõ ràng là một võ giả, hơn nữa tu vi dường như còn không thấp.

Dương Vân Tuyết nhìn hán tử hung thần ác sát này, không khỏi giật mình.

Nói cho cùng nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi, mặc dù luyện võ nên gan dạ hơn người thường một chút nhưng nàng thực sự chưa từng trải qua chuyện gì.

Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, là ta, các người cười ngửa giữa đường, đừng phải người khác.”

Nàng còn muốn giảng đạo lý nhưng đối phương nào chịu giảng đạo lý với nàng.

Nếu đối phương là người giảng đạo lý thì đã không cười ngửa giữa đường rồi.

“Con nhóc nhà quê nào vậy, lại có thể dám quản chuyện của bản công tử!”

Lúc này, vị công tử kia khập khiễng, ôm trán, mặt mày dữ tợn đi tới.

“Bắt lấy bọn họ, đưa về, ta muốn giết chết con nhóc lão xược này!”

Hắn tức giận lắm, bấy lâu nay, ở thành An Nguyên này, ai dám vô lễ với hắn, ai dám tập kích hắn.

Hôm nay thì hay rồi, không những bị người ta tập kích, còn bị phá tướng.

Sờ trán thấy máu ẩm, trong lòng hắn căm hận không thôi.

Hận không thể lột sống tiểu nha đầu trước mặt này.

Theo lời hắn nói, đám tùy tùng phía sau hắn lập tức tiến lên định bắt Dương Vân Tuyết, còn nha hoàn và bà tử bên cạnh Dương Vân Tuyết vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Khoan đã, tiểu thư nhà ta là nhị tiểu thư nhà binh bị đại nhân!”

Trương ma ma cũng khá nhanh trí, thấy tình hình như vậy liền vội vàng khai báo thân phận của mình.

Nhưng đám người trước mặt này rõ ràng là ngang ngược vô lý, căn bản không quan tâm, một cái tát đánh Trương ma

ma ngã xuống đất.

“Thả ta ra, thả ta ra!”

Bên kia không những có võ giả, mà còn không chỉ một người, rất nhanh Dương Vân Tuyết đã bị hai tùy tùng bắt giữ.

“Mau về, mau về!”

Trương ma ma nằm trên đất cảm thấy nửa người không còn cảm giác, nàng không còn trẻ, năm nay cũng hơn bốn mươi tuổi nhưng một cái tát của võ giả cũng suýt lấy đi nửa cái mạng của nàng.

Nhưng lúc này nàng vẫn không quên cầu cứu.

Còn Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều, hai tiểu cô nương đã sớm hoảng sợ, ngoài việc giãy giụa thì không còn chủ ý nào khác.

Cũng không trách các nàng, chỉ trách Dương Chính Sơn bảo vệ các nàng quá tốt.

Mấy năm nay các nàng sống an ổn, vô lo vô nghĩ, căn bản không hiểu được sự hiểm ác của lòng người.

Trương ma ma nằm trên đất đầy Hạ Phong, Hạ Phong cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lăn lộn bò ra khỏi đám người.

Những người khác đều chú ý đến Dương Vân Tuyết, căn bản không ai để ý đến Hạ Phong, hoặc có lẽ ngay cả khi có người để ý cũng sẽ không quan tâm.

Những người họ muốn bắt vốn không phải những nha hoàn bà tử này, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là Dương Vân Tuyết.

...

“Lão gia, lão gia, không xong rồi, tiểu thư bị người ta bắt đi rồi!”

Dương Chính Sơn vừa mới trở về Thủ bị quan sảnh, liền thấy Ngô Hải đầu đầy mồ hôi chạy ra từ trong quan sảnh.

Lời này, nghe sao mà quen thế?

Có chút giống như sư phụ bị yêu quái bắt đi vậy.

Dương Chính Sơn nhất thời không phản ứng kịp, hấn nhảy xuống ngựa, rất tùy ý hỏi: “Tiểu thư bị ai bắt đi?”

“Tiểu thư bị công tử nhà tri châu bắt đi rồi, giờ chắc đã đưa đến Tri châu nha môn rồi!” Ngô Hải thở hồng hộc nói.

Lúc này, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng phản ứng lại.

Mẹ kiếp, nữ nhi của ta bị người ta bắt đi rồi!

Chết tiệt!

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Chương 317: Lão gia, không xong rồi, tiểu thư bị người ta bắt đi rồi!

Sắc mặt hần lập tức trở nên u ám.

“Cụ thể thế nào thì tiểu nhân cũng không rõ, là nha đầu Hạ Phong chạy về báo lại.” Ngô Hải thở đều hơn một chút.

Vừa rồi hần cũng không kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy đến tiền nha nhưng Dương Chính Sơn lại không có ở tiền nha, vốn hần định đến Thành Quan đồn tìm Tổng Đại Sơn, không ngờ vừa ra khỏi cửa thì tình cờ gặp Dương Chính Sơn trở về.

Lý do tìm Tổng Đại Sơn chứ không phải người khác, một là vì Dương Chính Sơn, Dương Minh Thành, Dương Minh Hạo ba vị gia này đều không có ở nhà, nữ quyền trong nhà xử lý chuyện này chắc chắn không ổn. Hai là vì Tổng Đại Sơn có binh lính dưới quyền, có thể chỉ huy được Thủ bị doanh.

Ngô Hải cho rằng chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đòi tiểu thư về trước, còn những chuyện khác thì đợi lão gia về rồi tính sau.

Ý nghĩ của hần nghe có vẻ không hợp lý, điều binh vào thành cướp người, chuyện này sẽ gây náo loạn lớn.

Nhưng chuyện này liên quan đến danh tiết của Dương Vân Tuyết, một cô nương chưa xuất giá bị người ta bắt cóc, nếu thời gian ngắn thì còn đỡ nhưng nếu thời gian dài thì danh tiết sẽ bị hủy hoại.

Một cô nương bị hủy hoại danh tiết thì sau này còn lấy chồng thế nào được?

Ngô Hải là quản gia, đương nhiên phải đặt chủ tử lên hàng đầu, còn những chuyện khác thì không phải chuyện hấn nên lo.

Dương Chính Sơn cũng biết những điều này, hấn trực tiếp lật người lên ngựa: “Truyền lệnh của bốn quan, bảo Hàn Thừa dẫn Thủ bị doanh bao vây Tri châu nha môn cho ta!”

“Vâng!” Một tùy tùng phía sau đáp lời, cưỡi ngựa phi như bay về hướng Thành Quan đồn.

“Người về trước, hỏi rõ xem chuyện gì xảy ra, sau đó đến Tri châu nha môn báo cho ta.” Dương Chính Sơn dặn dò một câu, rồi thúc ngựa phi về phía Tri châu nha môn.

Tri châu nha môn nằm ở khu vực trung tâm của châu An Nguyên, còn Thủ bị nha môn nằm ở Nam thành, gần với Thành Quan đồn, khoảng cách giữa hai nơi không xa lắm.

Chỉ một khắc sau, Dương Chính Sơn đã đến trước cổng lớn Tri châu nha môn.

Tri châu nha môn này trông bề thế hơn Thủ bị nha môn nhiều, trước cửa có đặt hai con sư tử đá cao hơn người, trông vô cùng uy nghiêm.

Thấy Dương Chính Sơn dẫn theo một đám người cưỡi ngựa chạy đến, hai tên nha dịch trước cửa nha môn vội vàng tiến lên hỏi: “Xin hỏi đại nhân là?”

Lúc này, Dương Chính Sơn tuy không mặc quan phục nhưng hấn cưỡi ngựa, phía sau còn có hơn mười thân tùy đeo đao, nhìn qua không phải người thường.

“Thủ bị thành An Nguyên, Dương Chính Sơn!”

Dương Chính Sơn trước tiên tự giới thiệu thân phận, sau đó hỏi: “Hôm nay các người có bắt một tiểu cô nương không?”

Hai tên nha dịch sừng sốt, liếc nhìn nhau rồi vội vàng vái chào: “Tiểu nhân bái kiến thủ bị đại nhân!”

Mặc dù Dương Chính Sơn không quản lý đến Tri châu nha môn nhưng dù sao hắn cũng là thủ bị, những tên nha dịch này không dám vô lễ với hắn.

“Các người có bắt một tiểu cô nương không?” Dương Chính Sơn hỏi lại, giọng nói trở nên âm trầm hơn nhiều.

“Việc này, tiểu nhân không biết!” Hai tên nha dịch đầu đầy mồ hôi nói.

Đúng là bọn chúng trông coi cửa nha môn nhưng ngày thường nha dịch bắt người đều không đi cửa chính, mà đi từ cửa hông.

“Tri châu đại nhân của các người có ở đây không?” Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Tên nha dịch khá lanh lợi, vội vàng nói: “Tiểu nhân sẽ đi bẩm báo đại nhân ngay!”

Nói xong, hắn chạy vội vào nha môn.

Còn tên nha dịch kia thì có vẻ căng thẳng, nói: “Mời đại nhân vào trong!”

“Không cần, bản quan ở đây chờ là được!”

Dương Chính Sơn khoanh tay đứng trước cửa.

Hắn muốn ở đây chờ Hàn Thừa đến.

Nói thật, hắn thực sự không muốn đối mặt với tên tri châu chó má kia, một kẻ chắc chắn không sống được bao lâu nữa, Dương Chính Sơn thực sự lười phí thời gian với hắn.

Nhưng chuyện hôm nay không dễ giải quyết, hấn phải nhanh chóng cứu Dương Vân Tuyết ra nhưng nếu Dương Vân Tuyết thực sự ở trong Tri châu nha môn, hấn vẫn phải nể mặt Tri châu nha môn.

Lưu ý là nể mặt Tri châu nha môn, chứ không phải nể mặt tri châu đại nhân.

Bên kia, tri châu An Nguyên Lâm Huyền đang ở trong trà thất uống trà với thêm sự bình bị đạo Hách Triệu Tiên.

“Gần đây, bên phía Lương gia vẫn chưa thông được tuyến đường ra ngoài quan ải, đã hơn một tháng rồi!” Lâm Huyền có tướng mạo nho nhã, trên người toát lên vẻ thư sinh đặc trưng, chỉ có đôi mắt là trông vô cùng âm u.

Hách Triệu Tiên lại hoàn toàn trái ngược, tuy là quan văn nhưng thân hình cao lớn, khuôn mặt thô kệch, trông chẳng khác gì võ tướng trên chiến trường.

Nhưng người ta không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, tuy Lâm Huyền có tướng mạo nho nhã nhưng chỉ là đồng tiến sĩ xuất thân năm Thừa Bình thứ tám, còn Hách Triệu Tiên lại là bảng nhãn năm Thừa Bình thứ mười bốn.

“Haiz~” Hách Triệu Tiên khẽ thở dài, nói: “Những người khác thì chúng ta đừng trông mong nữa, chỉ mong Trùng Sơn quan không phát hiện ra vấn đề gì.”

Lâm Huyền cũng nặng lòng.

Kể từ khi đoàn buôn của Lương gia bị kỵ binh của Trấn Tiêu doanh tập kích, bọn họ đã không có một đêm nào được ngủ ngon giấc.

Bọn họ và Lương gia là châu chấu trên cùng một sợi dây, những năm qua, bọn họ đã nhận được không dưới mười vạn lượng bạc từ Lương gia, còn những việc bọn họ làm cho Lương gia cũng không đếm xuể.

Nếu Lương gia xảy ra chuyện, bọn họ tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Chương 318: Lão gia, không xong rồi, thủ bị người ta bắt đi rồi! (2)

Đang lúc hai người lo lắng, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân vội vã.

“Bẩm đại nhân, thủ bị đại nhân đến nha môn cầu kiến!”

“Thủ bị đại nhân!” Lâm Huyền sửng sốt.

Đối với Dương Chính Sơn, trong lòng bọn họ thật ra rất bất mãn.

Kể từ khi Dương Chính Sơn đến thành An Nguyên, hắn chưa từng đến chào hỏi bọn họ.

Theo lẽ thường, thủ bị mới nhậm chức, ít nhất cũng phải đến bái kiến binh bị đạo và Tri châu nha môn.

Tri châu nha môn có rất nhiều công vụ cần Thủ bị quan sảnh phối hợp, còn binh bị đạo lại phụ trách đề đốc vệ sở đồn điền, kiêm xử lý các vấn đề hình sự, tuần tra các công việc quân sự, dân chính, tài chính, thủy lợi trong phạm vi quản lý.

Nói một cách nghiêm khắc, binh bị đạo có quyền can thiệp vào công việc của Thủ bị quan sảnh.

Dương Chính Sơn không đến bái kiến Lâm Huyền cũng đành, ngay cả Hách Triệu Tiên, thiêm sự binh bị này, hắn cũng không thèm để mắt đến, điều này thực sự có chút không thể chấp nhận được.

Nếu không phải Lương gia ngăn cản, sau đó Dương Chính Sơn lại nhận sự kéo cánh của Lương gia, bọn họ đã sớm chuẩn bị tìm cách gây khó dễ cho Dương Chính Sơn.

“Hắn đến làm gì?”

“Tiểu nhân không biết!” Người đến báo không phải là nha dịch trông coi cửa, mà là một thư lại trong nha môn.

Lâm Huyền và Hách Triệu Tiên nhìn nhau: “Có phải vì chuyện Lương gia không?”

Hách Triệu Tiên cau mày, nếu không phải vì đoàn buôn của Lương gia gặp vấn đề, thời gian này hắn nhất định sẽ tìm cách làm khó Dương Chính Sơn, cho dù có Lương gia đứng ra dàn xếp, hắn cũng phải làm mất mặt Dương Chính Sơn.

Binh bị đạo có trách nhiệm đề đốc vệ sở đồn điền, mà hiện tại đang là thời điểm chuẩn bị cho việc cày cấy vụ xuân, hắn muốn làm khó Dương Chính Sơn, quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ vì vấn đề của Lương gia, hiện tại hắn không có tâm tư dây dưa với Dương Chính Sơn.

“Đến lúc này hắn mới nghĩ đến chúng ta, trước kia đi đâu mất rồi!” Hách Triệu Tiên nói với giọng thô lỗ.

Bọn họ đều cho rằng Dương Chính Sơn đến là vì chuyện của Lương gia.

Dù sao bọn họ cũng đã coi Dương Chính Sơn là người cùng chung một thuyền.

“Thôi, nếu như hắn đến, trước tiên cứ gặp rồi hãy nói!”

Lâm Huyền đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Trước nha môn.

Dương Chính Sơn chỉ đợi một lát, Ngô Hải đã vội vã chạy tới.

Hắn đã hỏi rõ ngọn ngành sự việc, muốn tường trình chi tiết với Dương Chính Sơn.

Nhưng đi cùng hắn còn có Vệ Sâm.

“Sao người về nhanh vậy?” Dương Chính Sơn thấy Vệ Sâm đến, ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, đây là đề độc đại nhân bảo ta đưa cho ngài!” Vệ Sâm không nói nhảm, trực tiếp đưa hộp gỗ cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn càng ngạc nhiên hơn, Lữ Hoa lại có thể tặng đồ cho hắn.

Dù không biết bên trong là gì nhưng chiếc hộp này làm bằng gỗ đàn hương.

Chẳng lẽ trong hộp có thứ gì tốt?

Dương Chính Sơn mở hộp ra, kết quả phát hiện bên trong không phải thứ tốt như hắn tưởng, mà là một tờ lệnh ân xá.

Ân xá cho Lương tam gia!

Chết tiệt!

Đỉnh thật!

Dương Chính Sơn thực sự bị sốc.

Lương gia thông đồng với giặc, nếu xét tội, đó là tội tru di cửu tộc.

Còn Lương tam gia tuy đã rời khỏi Lương gia nhưng cũng là người Lương gia, nếu tru di cửu tộc thì chắc chắn không thể thiếu hắn.

Ban đầu Dương Chính Sơn còn nghĩ đợi Bí Vũ vệ điều tra xong, đến lúc xét tội sẽ cầu xin Lữ Hoa, hoặc nhờ Chu Lan nghĩ cách.

Không ngờ Lữ Hoa lại có thể chuẩn bị sẵn lệnh ân xá cho hắn.

Lệnh ân xá này phải được hoàng đế đồng ý mới được, Lữ Hoa lại có thể có được thứ này!

Dương Chính Sơn thực sự kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó hắn đã hiểu ra, đúng vậy, lệnh ân xá này quả thực khó có được, đừng nói người thường, ngay cả quần thần trong triều cũng không chắc có thể xin được.

Nhưng Bí Vũ vệ thì có thể.

Bí Vũ vệ vốn là cơ quan được hoàng đế tin tưởng, mà Bí Vũ vệ điều tra án khó tránh khỏi sẽ chiêu dụ một số người, còn lệnh ân xá đối với một số kẻ không kiên định chính là bùa hộ mệnh, giống như thành khẩn khai báo thì được khoan hồng, chống đối thì bị trừng phạt nghiêm khắc, tích cực phối hợp thì được giảm án vậy.

Bí Vũ vệ vốn có quyền chém trước tâu sau, chuẩn bị vài tờ lệnh ân xá để phòng khi cần thiết cũng không có gì lạ.

Nói cho cùng, thứ này Bí Vũ vệ công nhận mới là lệnh ân xá, Bí Vũ vệ không công nhận thì chỉ là một tờ giấy lộn.

“Lữ công công chuẩn bị kết án rồi sao?” Dương Chính Sơn đột nhiên nghĩ đến vấn đề chính.

“Vâng!” Vệ Sâm gật đầu.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên: “Bí Vũ vệ các ngươi có cần Thủ bị quan sánh ta phối hợp bắt giữ phạm nhân không?”

Vệ Sâm sao có thể không biết hắn đang tính toán gì, lúc đến đây, Ngô Hải đã kể rõ mọi chuyện cho hắn.

Nhưng hắn không có ý định giấu giếm Dương Chính Sơn, hắn trực tiếp lấy ra một cuốn sổ, nói: “Đây là danh sách, người của ta sẽ phối hợp với đại nhân bắt người.”

“Giao thành An Nguyên này cho đại nhân, ta phải đến Gia thành ngay!”

“Đúng rồi, sau khi ta đi, phải đóng cửa thành ba ngày!”

Dương Chính Sơn nhận lấy cuốn sổ, mở ra xem lướt qua, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

“Yên tâm, ta rất thích việc này!”

Vệ Sâm gật đầu, sau đó hắn vẫy tay, hai nam tử ăn mặc như thường dân đi tới.

“Đinh Tam, Đinh Tứ!”

“Họ là thuộc hạ của ta, sẽ phối hợp với đại nhân bắt người!”

Chương 319: Dương Chính Sơn, người muốn tạo phản à?

“Tham kiến Dương đại nhân!” Đinh Tam, Đinh Tứ chấp tay bái lạy.

Dương Chính Sơn gật đầu, hắn không xa lạ với hai người này, tuy trước đây chưa từng tiếp xúc nhưng cũng từng gặp mặt.

Giới thiệu xong, Vệ Sầm liền cáo từ, đến cũng vội, đi cũng vội, chỉ nói vài câu rồi hắn chạy mất.

Nhưng Dương Chính Sơn đã quen với cách làm việc của Vệ Sầm, hướng hồ Bí Vũ vệ hành sự thế nào, hắn cũng không quản được.

“Những chuyện khác lát nữa hãy nói, trước tiên bốn quan phải bắt tên tri châu Lâm Huyền này!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên tia lạnh lẽo.

Vừa rồi hắn còn có chút e ngại nhưng giờ có Bí Vũ vệ chống lưng, hắn không còn bất kỳ e ngại nào nữa.

Đinh Tam, Đinh Tứ nhìn nhau, gật đầu rồi lui sang một bên.

Ngay lúc này, Lâm Huyền và Hách Triệu Tiên cùng nhau đi ra từ nha môn.

“Ha ha, đã lâu ngưỡng mộ đại danh của Dương đại nhân, hôm nay được gặp, quả nhiên Dương đại nhân uy phong lẫm liệt!”

Người chưa đến, tiếng đã tới, Lâm Huyền còn chưa bước qua ngưỡng cửa đã cười nói.

Nhưng vừa dứt lời.

Trên đường phố vang lên tiếng bước chân rầm rập.

Hàn Thừa, Tống Đại Sơn, dẫn đầu hàng trăm tướng sĩ Thủ bị doanh bước đều tiến đến.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt Lâm Huyền lập tức cứng đờ.

“Dương đại nhân đây là có ý gì?”

Nhưng Dương Chính Sơn không thèm để ý đến hắn, đợi Hàn Thừa và Tống Đại Sơn đến gần, hắn trực tiếp ra lệnh: “Truyền lệnh của bản quan, lập tức đóng bốn cổng thành, không được phép bất kỳ ai ra vào, bất kỳ kẻ nào dám xông vào, giết tại chỗ!”

Mục đích đóng cửa thành của Vệ Sầm là để ngăn chặn việc tin tức bị rò rỉ.

Dù sao thành An Nguyên cũng không xa Gia thành, nếu có người đi báo tin cho Sa Bình Xuyên, để Sa Bình Xuyên chạy mất thì không hay.

Ngoài ra, đóng cửa thành cũng có lợi cho việc bắt giữ trong thành, ngăn không cho mục tiêu trong thành trốn thoát.

Hàn Thừa nghe lệnh, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới ôm quyền đáp: “Rõ, hạ quan tuân lệnh!”

Hắn không biết Dương Chính Sơn định làm gì nhưng hắn phải thực hiện lệnh của Dương Chính Sơn.

Dù trong lòng đầy nghi ngờ và lo lắng, hắn vẫn không chút do dự nhận lệnh.

Hàn Thừa thúc ngựa rời đi, Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, vung tay, nói: “Bắt hết, kẻ nào dám chống

cự thì giết, kẻ nào dám bỏ trốn thì giết!”

Nói xong, Dương Chính Sơn bước lên một bước, đồng thời rút luôn thanh đao bên hông tùy tùng.

Không đợi Lâm Huyền và Hách Triệu Tiên kịp phản ứng, thanh đao đã kề lên cổ Lâm Huyền.

“Dương đại nhân, ngươi định làm gì?”

Lâm Huyền vừa kinh ngạc vừa giận dữ, gầm lên với Dương Chính Sơn.

Nhưng Dương Chính Sơn trực tiếp giơ chân đá vào hông hắn: “Bịch” một tiếng, Lâm Huyền bay ra mấy mét, đập vào con sư tử đá trước nha môn.

Rầm rập, mấy tên lính xông lên bắt giữ hắn ngay lập tức, tiếp đó Tổng Đại Sơn trực tiếp dẫn người bắt giữ Hách Triệu Tiên.

“Dương Chính Sơn, ngươi muốn tạo phản à? Ngươi có biết ta là ai không?” Hách Triệu Tiên thấy vậy vừa tức vừa giận.

Dương Chính Sơn dừng bước, nghiêng đầu hỏi hắn: “Ngươi là ai?”

Hắn thực sự không quen biết Hách Triệu Tiên, nếu không phải vừa rồi Lâm Huyền chủ động khai tên thì hắn cũng không biết Lâm Huyền.

Mặc dù hắn cảm thấy người đứng cùng Lâm Huyền hẳn không phải người tốt nhưng vẫn hỏi cho chắc, lỡ bắt nhầm người thì không hay.

“Bản quan là thiêm sự binh bị đạo Hách Triệu Tiên!” Hách Triệu Tiên mặt lạnh báo chức quan của mình.

Dương Chính Sơn cười khẩy, lại có thể là tên này.

“Bắt!”

“Người!” Hách Triệu Tiên tức giận, chỉ vào Dương Chính Sơn định mắng chửi nhưng chưa kịp mở miệng, Tống Đại Sơn đã ấn tay vào cổ hắn, trực tiếp đè hắn xuống đất.

Mặc dù Hách Triệu Tiên tướng mạo thô kệch, thân hình vạm vỡ nhưng hắn chỉ là một văn quan, sao có thể là đối thủ của Tống Đại Sơn.

Dương Chính Sơn không thèm để ý đến bọn họ, trực tiếp dẫn theo tướng sĩ xông vào Tri châu nha môn.

Lính tráng và thư lại trong nha môn thấy hắn dẫn theo một đám lính xông vào, đều lộ vẻ nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc của bọn họ đã biến thành hoảng sợ.

Vừa rồi Dương Chính Sơn đã nói bắt hết.

Tướng sĩ của Thủ bị doanh rất nghiêm túc thực hiện mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, thấy người là đè xuống đất, đồng thời không ngừng hét lớn: “Nằm xuống, tất cả nằm xuống, kẻ nào dám chống cự thì giết, kẻ nào dám bỏ trốn thì giết!”

Lúc này, hiệu quả của việc huấn luyện đã được thể hiện rõ ràng, mặc dù toàn bộ nha môn loạn thành một đoàn nhưng tướng sĩ không hề có chút hỗn loạn nào, có tổ chức lực soát từng phòng, phong tỏa từng viện.

“Vương Thịnh!”

Dương Chính Sơn đột nhiên gọi.

“Dạ, hạ quan có mặt!” Vương Thịnh chạy đến.

Nói thật, lúc này Vương Thịnh là tướng sĩ của Thủ bị doanh lo lắng nhất.

Mặc dù hắn tôn sùng Dương Chính Sơn nhưng hắn vẫn là nhi tử của Vương Bân.

Việc Dương Chính Sơn làm lúc này không phải là chuyện nhỏ, dẫn binh trùng kích nha môn, không khác gì binh biến, nếu triều đình truy cứu, chém đầu Dương Chính Sơn cũng không quá đáng.

Nhưng hắn cảm thấy Dương Chính Sơn không phải là người làm bừa nên vẫn không ngăn cản, chỉ lặng lẽ đi theo sau Dương Chính Sơn.

“Giao hậu viện cho người, bắt kẻ nam nữ, đều bắt giữ hết!” Dương Chính Sơn nói.

“Đại nhân, chuyện này~~” Vương Thịnh vẫn không nhận được muốn hỏi xem chuyện gì đang xảy ra.

Dương Chính Sơn liếc hắn một cái, sao có thể không biết hắn đang kiêng dè điều gì.

Không đợi hắn nói hết lời, Dương Chính Sơn hất cằm về phía Đình Tam và Đình Tứ đi theo sau, nói: “Người của Bí Vũ vệ!”

Chương 320: Dương Chính Sơn, người muốn tạo phản à?

(2)

Vương Thịnh nhìn về phía Đinh Tam và Đinh Tứ, trong lòng thất lại.

“Hạ quan lập tức đi!”

Nói đùa cái gì, Bí Vũ vệ ở đây, hấn còn hỏi cái gì nữa!

“Đi theo, tất cả đi theo ta!”

Vương Thịnh lập tức gọi thuộc hạ của mình chạy về phía hậu viện.

“Ngô Hải, người dẫn người đi tìm tiểu thư!” Dương Chính Sơn lại ra lệnh cho Ngô Hải.

Tướng sĩ của Thủ bị doanh đều không quen biết Dương Vân Tuyết, mà thế giới này cũng không thể nào giới thiệu từng người một, vì vậy Dương Chính Sơn chỉ có thể để Ngô Hải đi tìm.

Những tùy tùng bên cạnh Dương Chính Sơn vẫn luôn ở tiền viện Dương gia, còn kiêm luôn vai trò hộ viện cho Dương gia.

Hơn nữa, Ngô Hải còn dẫn theo tiểu tử trong nhà, hai mươi thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, từng người mặc áo ngắn vải thô, tuy không tinh nhuệ bằng tướng sĩ của Thủ bị doanh nhưng nhìn cũng có vẻ tinh anh.

Bọn họ đều đã từng gặp Dương Vân Tuyết, để bọn họ đi tìm Dương Vân Tuyết là thích hợp nhất.

“Vâng, tiểu nhân sẽ đi ngay!” Ngô Hải đáp một tiếng nhưng không lập tức dẫn người đi tìm khắp nơi, mà trước tiên tìm hai tên lính tráng và thư lại hỏi thăm một chút.

Tiền nha cộng với hậu viện của Tri châu nha môn này rất lớn, nếu bọn họ cứ mò mẫm như ruồi không đầu, không biết đến bao giờ mới tìm được.

Ngô Hải làm việc vẫn rất lão luyện, hắn không đi tìm Dương Vân Tuyết, mà trước tiên tìm vị công tử kia.

Rất nhanh, hắn đã hỏi được manh mối, trực tiếp dẫn người đến hậu viện.

Dương Chính Sơn nhìn xung quanh, thấy tướng sĩ đã không chế được tiền nha, cũng đi theo đến hậu viện.

Hậu viện của Tri châu nha môn còn lớn hơn hậu viện của Thủ bị quan sảnh, những quan lại này quả thật không hề keo kiệt với nơi ở của mình, cho dù hậu viện này không phải là nhà riêng của bọn họ, bọn họ chỉ có thể ở vài năm, bọn họ vẫn sẵn sàng bỏ ra rất nhiều tiền bạc để mở rộng và trang trí.

Nhưng lúc này Dương Chính Sơn không có tâm trạng thưởng thức kiến trúc ở đây, trong lòng hắn vẫn rất lo lắng cho Dương Vân Tuyết.

Tiểu cô nương vẫn luôn tỏ ra ngoan ngoãn hiểu chuyện, vị phụ thân hờ này của nàng thật ra làm chưa tròn trách nhiệm, dù sao hắn cũng không phải cha ruột, có lúc, có việc, hắn thường hay lơ là tiểu cô nương.

May mà Ngô Hải làm việc rất nhanh, chỉ một khắc sau, hắn đã dẫn Dương Vân Tuyết đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“Cha!”

Thấy Dương Chính Sơn, tiểu cô nương không kìm được nổi tủi thân và sợ hãi trong lòng, chạy đến muốn ôm lấy Dương Chính Sơn.

Nhưng khi đến trước mặt Dương Chính Sơn, nàng lại khựng lại.

Nữ đại tránh phụ (con gái lớn không gần gũi với cha), nàng đã mười hai tuổi, không còn là tiểu nha đầu nữa.

Dương Chính Sơn khom người, đỡ lấy vai nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng bình an vô sự, trong lòng mới nhẹ nhõm.

“Cha đến rồi, không sợ, không sợ!”

Dương Chính Sơn ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng an ủi.

Mười hai tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

“Cha, con không sợ!”

Cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay, bị bộ râu dài cọ vào má, nỗi sợ hãi trong lòng Dương Vân Tuyết trong nháy mắt tan biến, thay vào đó là sự ấm áp tràn ngập.

Dương Chính Sơn thấy mắt nàng trong veo, sắc mặt bình thường, lúc này mới đứng dậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Hấn hỏi Ngô Hải.

Ngô Hải vội vàng tiến lên bẩm báo: “Khi thuộc hạ đến, tam thiếu gia Lâm gia đang băng bó vết thương trên trán, tiểu thư bị nhốt trong phòng.”

Chuyện này nói ra thì dài nhưng thực tế từ khi Dương Vân Tuyết bị bắt đến giờ còn chưa đến nửa canh giờ.

Vị công tử kia tuy hận không thể lột da Dương Vân Tuyết nhưng dù sao trán hấn cũng bị thương, chân còn bị ngã không

nhẹ nên sau khi về, hắn liền đi tìm đại phu trước, căn bản không kịp làm gì Dương Vân Tuyết.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Bẻ gãy tứ chi, ném cho Thủ bị doanh giam giữ!”

Vị công tử Lâm gia này chắc chắn không sống nổi, Lâm Huyền phạm tội thông đồng với giặc bán nước, không thể thoát khỏi tội tru di tam tộc.

Nhưng điều đó không ngăn cản được Dương Chính Sơn trút giận trước.

Mẹ kiếp, dám bắt nữ nhi của ta, giết chết hắn còn nhẹ.

“Vâng!” Ngô Hải đáp.

“Xử lý xong thì các người về trước đi!”

Dương Chính Sơn lại cúi đầu nói với Dương Vân Tuyết: “Cha còn công vụ phải xử lý, không đưa con về được!”

“Vâng!” Tiểu cô nương ngoan ngoãn đáp.

Tiền họ đi rồi, Dương Chính Sơn thở dài một hơi.

May mà tiểu cô nương không sao, nếu không hắn thật không biết phải làm sao.

Xem ra sau này phải tăng cường lực lượng bảo vệ bên cạnh mọi người trong Dương gia.

Ở nhà thì không sao nhưng ra ngoài thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thế giới này không phải là một thế giới an toàn, không thể nói là khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm nhưng có rất nhiều rắc rối không thể lường trước được.

Ví dụ như chuyện Dương Vân Tuyết gặp phải lần này, tiểu cô nương cũng bốc đồng, tuy có lòng trượng nghĩa nhưng làm việc không đủ chín chắn.

Trương ma ma thì chín chắn nhưng dù sao cũng chỉ là một phụ nhân bình thường, nếu thực sự gặp nguy hiểm, nàng cũng không giúp được gì.

Chuyện này đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho Dương Chính Sơn.

Lúc này, hậu viện đã loạn cào cào, rất nhiều binh lính ủa vào, khiến gia quyến Lâm gia hoảng sợ, khắp nơi vang lên tiếng khóc lóc và cầu xin, xen lẫn tiếng quát tháo.

Nhưng tất cả những gì họ làm đều vô ích, rất nhanh, binh lính đã tập hợp tất cả họ lại với nhau, rồi từng người một ném vào ngực của phủ nha.

Chương 321: Suy đoán và lòng riêng

Nhìn từng nữ nhân ăn mặc lộng lẫy bị binh lính xua đuổi một cách vô lễ, Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu.

Tham lam nhiều đến vậy, không có mạng mà tiêu thì có ích gì?

Bản thân chơi thì cũng thôi, còn kéo theo cả gia tộc.

Ngay khi Dương Chính Sơn chuẩn bị đến tiền viện xem tình hình, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía hòn non bộ không xa.

Hòn non bộ!

Hòn non bộ này có vẻ rất giống với hòn non bộ trong phủ của hắn.

Không phải hình dáng giống nhau, mà là bố cục giống nhau.

Hắn đi đến bên cạnh hòn non bộ, đi vòng quanh hòn non bộ một vòng.

Một lúc lâu sau, hắn mới dừng bước.

Nếu hắn không đoán sai, dưới hòn non bộ này hắn là có một không gian ngầm rất lớn.

Có nên thử xem không?

Dương Chính Sơn cau mày.

Bọn họ chỉ phụ trách bắt người, không phụ trách xét nhà, cho dù tại hạ có phát hiện ra điều gì, cũng không có ý nghĩa gì.

Do dự một chút, hắn quyết định tạm thời không quan tâm đến chuyện này.

Tất nhiên, hắn có ý đồ riêng, khi Tào Hàm bị xét nhà, không gian ngầm đó hắn là chưa bị phát hiện, chỉ là sau này có vẻ như có người đã chuyển hết đồ bên trong đi, còn làm sập cả đường hầm.

Còn khi Lâm Huyền bị xét nhà, cũng không chắc có thể phát hiện ra sự bất thường ở đây.

Nếu thực sự còn sót lại thứ gì thì hắn có thể chiếm làm của riêng không?

Con người đều có lòng riêng, Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ.

Chuyện này vốn dĩ không phải chuyện của hắn, hắn cũng không cần phải lo lắng, nếu có cơ hội, hắn không ngại chiếm chút tiện nghi của triều đình.

Quan trọng là loại tiện nghi này không gây phiền phức, hắn có thể lấy một cách yên tâm thoải mái.

Còn chuyện nhặt được của rơi trả lại cho người mất, ha ha, mỹ đức truyền thống như vậy cứ để cho người khác đi.

Nghĩ thông suốt, Dương Chính Sơn quay người rời đi, trở về tiền nha.

Tất cả mọi người trong Tri châu nha môn đều đã bị bắt giữ, gia quyến và nô bộc của Lâm Huyền cũng bị giam vào ngục.

“Để lại hai đội canh giữ nơi này, không có lệnh của bản quan thì không được vào!”

“Tổng Đại Sơn, người lập tức dẫn người đến Binh bị đạo nha môn, nếu không đủ người, hãy để Hàn Thừa điều động cho người.”

“Vương Thịnh, người đi niêm phong tất cả sản nghiệp của Lương gia, bắt giữ tất cả mọi người trong Lương gia! Đinh Tam, người phối hợp với Vương bá tổng!”

Dương Chính Sơn ra lệnh.

Hôm nay bọn họ có rất nhiều việc phải làm, phong tỏa cổng thành, niêm phong Tri châu nha môn, Binh bị đạo nha môn và Lương gia, tất cả đều cần rất nhiều người!

“Rõ!”

Tổng Đại Sơn và Vương Thịnh đáp.

Đinh Tam tiến lên một bước, đi theo sau Vương Thịnh.

“Đinh Tứ, người theo ta!”

Nói xong, Dương Chính Sơn liền dẫn theo Đinh Tứ và một đám tùy tùng lên ngựa, hướng về phía Tây thành mà đi.

Cũng vào lúc này, tại một tiểu viện ở Tây thành, Dịch Thiện và Hầu Tuấn nhận được tin Dương Chính Sơn đột kích Tri châu nha môn.

“Hắn muốn làm gì?”

“Tại sao hắn lại dám làm vậy?”

Trong mắt Dịch Thiện lộ ra vẻ hoảng sợ không che giấu được.

Người mà hắn nhắc đến trong lời nói tự nhiên chính là Dương Chính Sơn.

Hắn không biết Dương Chính Sơn tại sao lại đến Tri châu nha môn nhưng trong lòng hắn có một cảm giác bất an mãnh liệt.

Cảm giác bất an đó xuất phát từ việc Tào Hàm bị bắt, từ việc đoàn xe của Lương gia bị cướp, từ việc Dương Chính Sơn đột kích Tri châu nha môn.

Nếu chỉ có Tào Hàm bị bắt, hẳn cho rằng chỉ là tình cờ, cho dù đoàn xe của Lương gia bị cướp, hẳn cũng có thể tìm ra lý do thích hợp để tự giải thích.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn lại có thể dẫn binh bao vây Tri châu nha môn, điều này khiến hẳn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Tiên sinh, tình hình hiện tại chưa rõ, chúng ta vẫn nên rời đi trước đã!” Hầu Tuấn nhẹ giọng đề nghị.

Có lẽ Dương Chính Sơn đột kích Tri châu nha môn không liên quan đến bọn họ nhưng bọn họ không dám đánh cược, bởi vì một khi đánh cược thua, bọn họ chỉ có con đường chết.

“Rời đi!” Dịch Thiện dừng lại một chút: “Đúng vậy, trước tiên hãy rời đi!”

Lúc này hẳn đã không còn quan tâm đến những thứ khác, họa đến thì mỗi người tự lo thân mình.

Bất kể là Lâm Huyền hay Hách Triệu Tiên, hẳn đều không còn quan tâm nữa, thậm chí ngay cả Lương gia, khi cần phải từ bỏ, hẳn cũng sẽ không chút do dự mà từ bỏ.

“Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!”

Dịch Thiện quay người bước vào phòng, thu dọn đồ đạc.

Bọn họ không phải là những kẻ chậm chạp, chỉ thu dọn vài bộ quần áo, đeo một cái bọc rồi đi ra khỏi phòng.

Nhưng Dương Chính Sơn đã đến rồi.

Rầm.

Cánh cửa lớn của tiểu viện bị Dương Chính Sơn đá tung.

Dương Chính Sơn mặc một bộ đồ bó màu đen, tay cầm cây thương phi ngư mạ vàng, sải bước tiến vào tiểu viện.

Thấy hấn, sắc mặt của Dịch Thiện và Hầu Tuấn lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng, còn mấy tên tùy tùng phía sau bọn họ thì căng thẳng rút đao kiếm ra.

“Tam trại chủ của Hắc Nhai trại Hầu Tuấn, quân sư Dịch Thiện?”

Dương Chính Sơn dùng giọng nghi vấn.

Hấn biết sự tồn tại của hai người này nhưng chưa từng gặp mặt, cũng không đúng, hấn đã gặp Hầu Tuấn, chỉ là đêm hôm đó Hầu Tuấn đã bị mất.

Hấn không phải đang hỏi hai người này, mà là đang hỏi Đinh Tứ.

“Đúng vậy, chính là bọn họ!” Đinh Tứ nói.

Dương Chính Sơn nhìn vào những cái bọc trên người bọn họ, trên mặt nở một nụ cười: “Xem ra chúng ta

Chương 322: Suy đoán và lòng riêng 2

Tuy nhiên, Dịch Thiện nhìn nụ cười trên mặt hắn, trong lòng lại chùng xuống.

Nụ cười như vậy rõ ràng là không có ý tốt.

Trước đây hắn cho rằng Dương Chính Sơn là người của mình, là người mà bọn họ kéo lên thuyền nhưng bây giờ Dương Chính Sơn lại xuất hiện ở đây, còn nở nụ cười như vậy với bọn họ.

Hắn biết mọi chuyện đã bại lộ, bọn họ cũng đã bị bại lộ hoàn toàn.

Chỉ là hắn vẫn có chút không cam lòng, mở miệng hỏi: “Ý của Dương đại nhân là gì?”

“Ồ, người quen biết bản quan sao?” Dương Chính Sơn ung dung nhìn bọn họ.

“Tại hạ có duyên được gặp đại nhân một lần!” Dịch Thiện nói.

Tất nhiên, đó không phải là duyên phận, mà là hắn cố ý đi lên quan sát Dương Chính Sơn, mặc dù chỉ nhìn lên bên ngoài Thủ bị quan sảnh vài lần nhưng hắn thực sự đã gặp Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, nói: “Các người cũng không thể trách bản quan, muốn trách thì hãy trách Bí Vũ vệ đi, chính bọn họ đã để mắt đến các người, cũng là bọn họ sắp xếp cho bản quan giả vờ chấp nhận sự kéo bè kết phái của các

ngươi, bạc của các ngươi, bản quan không hề nhận lấy một chút nào, đều đã đưa cho Bí Vũ vệ!”

“Các ngươi hẳn đã nghe nói về sự lợi hại của Bí Vũ vệ, ta thấy hai vị cũng là người thông minh, sự việc đã đến nước này, chi bằng hai vị cứ chịu trôi đi!”

“Bí Vũ vệ!”

Trong mắt Dịch Thiện không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Sự khủng bố của Bí Vũ vệ, bọn họ hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu như nói trên quan trường, Bí Vũ vệ là sự tồn tại mà mọi người đều kính nể chứ không gần gũi thì trong giang hồ, Bí Vũ vệ chính là sự tồn tại khiến mọi người sợ như rắn rết.

Bí Vũ vệ trên quan trường còn tuân thủ một số quy tắc, ít nhất trên quan trường vẫn còn những sự tồn tại mà bọn họ cần phải kiêng dè.

Nhưng trong giang hồ, có thể nói bọn họ không có bất kỳ sự kiêng dè nào, ai mà chọc vào đầu bọn họ, hoặc bị bọn họ đề mắt đến, chỉ có con đường chết.

Hầu Tuấn từ từ rút con dao găm trong tay ra, hẳn nghĩ đơn giản hơn Dịch Thiện nhiều, tuy Bí Vũ vệ đáng sợ nhưng vẫn chưa đến mức khiến hắn phải đưa đầu chịu chết ngay bây giờ.

Không phản kháng một chút, hắn sẽ không tuyệt vọng.

Nhìn con dao găm trong tay Hầu Tuấn, Dương Chính Sơn bất lực thở dài.

“Xem ra hôm nay không thể giải quyết êm đẹp được rồi.”

Hầu Tuấn, tam trại chủ của Hắc Nhai trại, tu vi Hậu Thiên tầng năm.

Dịch Thiện, quân sư của Hắc Vân trại, tu vi Hậu Thiên tầng sáu.

Hai người này đều có thực lực không hề yếu.

Dương Chính Sơn vốn định thử xem có thể chiêu hàng được không, mặc dù hẳn biết hy vọng này rất mong manh nhưng hẳn vẫn muốn thử.

Kết quả quá rõ ràng.

Dịch Thiện hít một hơi thật sâu để ổn định tinh thần: “Chư vị, từ bây giờ hãy tùy thiên mệnh!”

Nói xong, hẳn lại có thể không chút do dự xoay người nhảy lên, trong nháy mắt, hẳn đã nhảy lên nóc nhà.

“Muốn chạy ư?”

Dương Chính Sơn cũng không ngờ hẳn lại có thể dứt khoát, vô tình vô nghĩa như vậy, trực tiếp bỏ rơi đồng bọn, lựa chọn một mình bỏ trốn.

Nhưng phản ứng của Dương Chính Sơn rất nhanh, ngay khi Dịch Thiện nhảy lên nóc nhà, thân hình hẳn như một viên đạn pháo bắn ra.

Nếu nói cú nhảy của Dịch Thiện nhẹ nhàng uyển chuyển như gió thu thổi lá rụng thì cú nhảy của Dương Chính Sơn lại thô bạo hơn nhiều, gần như là nhảy thẳng lên.

Khi rơi xuống nóc nhà, rất nhiều viên ngói trên nóc nhà bị hẳn giẫm vỡ, nếu không phải nóc nhà này còn khá chắc chắn thì có lẽ đã bị hẳn đè sập.

Nhưng dù sao thì Dương Chính Sơn cũng đã đuổi kịp.

Cây trường thương bay vút đi, tiếng sấm rền vang, sát khí kinh khủng lan tỏa khắp nơi.

Thực lực của Dịch Thiện không hề yếu, hơn nữa hẳn còn là võ giả giang hồ, khá giỏi trong việc đấu tay đôi, lại có kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú.

Ngay khi Dương Chính Sơn nhảy lên nóc nhà, hắn đang bỏ chạy thì đột nhiên dừng lại, lại có thể không chạy nữa, ngược lại quay người phản kích.

Một thanh đoản kiếm từ trong tay áo hắn thò ra, đâm thẳng vào bụng Dương Chính Sơn.

Hành động này khiến lòng Dương Chính Sơn thất lại.

Quả nhiên không thể coi thường võ giả giang hồ.

Cùng là võ giả tầng sáu, Dịch Thiện khó đối phó hơn Ô Trọng Triệt nhiều.

Ô Trọng Triệt tu luyện là kỹ thuật giết địch trên chiến trường, còn Dịch Thiện tu luyện là kỹ thuật chiến đấu tàn độc và xảo quyệt. Giữa hai người có sự khác biệt rất lớn.

Thấy thanh đoản kiếm sáng loáng sắp đâm vào bụng mình, Dương Chính Sơn không thể không dậm mạnh một chân, cả người nhảy lên.

Mà cú dậm chân này của hắn lại có thể trực tiếp làm sập nóc nhà.

Ầm một tiếng, xà nhà to lớn gãy đứt, ngói vỡ bắn tung tóe.

Phản ứng của Dịch Thiện cũng rất nhanh, ngay khi Dương Chính Sơn nhảy lên, hắn lập tức rút lui.

Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn hắn, người còn đang ở giữa không trung nhưng tay áo đã vung lên.

Tiếng xé gió vù vù vang lên, vô số đồng tiền bay ra.

Đối phó với võ giả giang hồ, tuyệt đối không thể cận chiến, Dương Chính Sơn rất rõ khuyết điểm của mình.

Không thông thạo thân pháp và bộ pháp, chiêu thức kỹ xảo không đủ khéo léo, một khi bị người ta áp sát trong phạm vi ba

thước, hắ sẽ trở nên bị trói tay trói chân, võ công khó mà thi triển.

Đây không chỉ là khuyết điểm của hắ, mà còn là khuyết điểm của hầu hết các võ tướng.

Chương 323: Ngàn biến vạn hóa, khó mà phòng bị

Còn nói đến việc bù đắp những khuyết điểm này bằng cách tu luyện thân pháp và bộ pháp thì cũng không phải là không thể nhưng nghề nào cũng có chuyên môn, sức lực của con người là có hạn.

Thương thuật mới là thứ giúp Dương Chính Sơn bảo vệ mạng sống trên chiến trường, hắn không thể bỏ gốc đuôi ngọn, giảm thời gian luyện thương thuật để chuyển sang luyện kiếm pháp và bộ pháp.

Thật ra hắn cũng đã từng luyện tập, chỉ là không bỏ ra quá nhiều tâm sức và thời gian mà thôi.

Còn Thiên Cơ thủ ngược lại là kỹ thuật loại công pháp mà hắn luyện tập nhiều nhất ngoài thương pháp và Quỷ Ngưu kinh.

Trên chiến trường, Thiên Cơ thủ có thể dùng để ném lao ngắn, ngoài chiến trường, Thiên Cơ thủ có thể dùng để rải đồng tiền.

Hàng chục đồng tiền được gia trì bởi sức mạnh cuồng bạo, cho dù Dương Chính Sơn không mài giũa chúng thành phi tiêu tiền thì sức sát thương đối với kẻ địch cũng rất lớn.

Dịch Thiện vừa mới rút lui, thấy đồng tiền bay tới, sắc mặt đại biến.

Đã không kịp né tránh, mà số lượng đồng tiền lại nhiều như vậy, phạm vi bao phủ lại rộng như vậy, hắn cũng không có chỗ nào để trốn.

Hắn chỉ kịp giơ tay áo lên che mặt.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy trên người truyền đến từng cơn đau dữ dội.

Thậm chí xương sườn của hắn dường như cũng bị gãy một cái.

Cơn đau dữ dội khiến hắn lộ vẻ dữ tợn: “Chết tiệt!”

Một võ tướng trên chiến trường không chịu tu luyện kỹ thuật giết địch trên chiến trường, lại đi tu luyện loại ám khí vô đạo đức này.

Trong lòng hắn điên cuồng nguyên rủa Dương Chính Sơn.

Nhưng Dương Chính Sơn không quan tâm đến lời nguyên rủa của hắn, thân hình hạ xuống, đập lên mép lỗ thủng trên nóc nhà, người theo thương đi, bay vút ra.

Dịch Thiện bất đắc dĩ, chỉ có thể lật người chật vật né tránh.

Nhưng ngay khi hắn né tránh, Dương Chính Sơn lật tay trái, một đồng tiền xuất hiện trong tay, cổ tay khẽ xoay, ngón tay búng ra.

Đồng tiền như viên đạn bắn vào bụng Dịch Thiện, lực mạnh khiến Dịch Thiện không nhịn được mà cong người lên.

Khụ khụ~~

Cơn đau dữ dội khiến hắn nghẹn một hơi, suýt chút nữa thì không thở nổi.

Ngàn biến vạn hóa, khó mà phòng bị.

Đặc điểm lớn nhất của Thiên Cơ thủ chính là thủ pháp đa dạng, từ lao ngắn đến một cây kim thêu cũng có thể chơi ra nhiều trò.

Tất nhiên, điều này cần phải luyện tập trong thời gian dài, Dương Chính Sơn hiện tại vẫn chưa luyện Thiên Cơ thủ đến mức thuần thục, hắn hiện tại chỉ mới nhập môn mà thôi.

Nhưng Dương Chính Sơn có một ưu thế rất lớn, đó chính là sức lực của hắn vượt xa người thường.

Cho dù chỉ là búng tay thì sức lực ẩn chứa trong đó cũng không thể xem thường.

Có lẽ người khác sử dụng chiêu này, uy lực chỉ tương đương với việc ném một viên đá nhưng Dương Chính Sơn chỉ cần dùng chiêu này, có lẽ không bằng súng đạn nhưng cũng tương đương so với cung tên.

Nhân lúc người bị thương, ta lấy mạng người.

Ngay khi Dịch Thiện đang chống chọi với cơn đau dữ dội ở bụng, Dương Chính Sơn đã đưa thương dài ra bằng tay phải.

Đầu thương lóe lên hàn quang trắng xóa, đặt trước cổ họng Dịch Thiện.

“Người thua rồi!”

Dịch Thiện nằm trên những mảnh ngói vỡ, thân thể cứng đờ nhìn Dương Chính Sơn.

“Là ta sơ suất!” Hắn trầm giọng nói.

Đúng vậy, hắn chính là sơ suất, hắn không ngờ thực lực của Dương Chính Sơn lại có thể mạnh đến vậy, Dương Chính Sơn chỉ là một thủ bị mà thôi, có thực lực Hậu thiên tầng sáu đã được coi là không yếu rồi nhưng thực lực của Dương Chính Sơn rõ ràng không chỉ có Hậu thiên tầng sáu.

Hắn càng không ngờ Dương Chính Sơn lại có thể biết Thiên Cơ thủ, một loại thủ pháp dùng âm khí như vậy, vừa rồi hắn cảm thấy cho dù mình không phải là đối thủ của Dương

Chính Sơn thì muốn chạy trốn vẫn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng loại thủ pháp dùng ám khí Thiên Cơ thủ này lại vừa vặn khắc chế hắn.

Khiến hắn không thể phòng bị, không thể trốn thoát.

Phải nói rằng Thiên Cơ thủ của Dương Chính Sơn là một thủ đoạn hại người rất tốt.

“Người cứu Úc Thanh Y lúc trước là ngươi!” Dịch Thiện đột nhiên nhớ đến chuyện Hầu Tuấn bị Úc Thanh Y chặn giết trước đó.

“Đúng vậy!”

Dương Chính Sơn gật đầu, đồng thời trường thương trong tay rung lên, mũi thương gõ vào cánh tay phải của Dịch Thiện.

Rắc!

Cánh tay gãy lìa, Dịch Thiện kêu lên thảm thiết, một thanh đoản kiếm trượt khỏi ống tay áo của hắn.

Tên này thật sự rất xảo trá, đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến chuyện tập kích Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của hắn, trường thương lại rung lên, gõ vào cánh tay trái của Dịch Thiện.

Lại là một tiếng rắc, lại là một tiếng kêu thảm thiết.

Đối phó với võ giả, không thể dùng thủ đoạn của người thường, không phải nói rằng bắt giữ hắn, khóa gông là xong, mà nhất định phải phế bỏ cánh tay của bọn họ mới được.

Hoặc là tháo rời, hoặc là trực tiếp bẻ gãy, bẻ gãy sẽ chắc chắn hơn, có một số võ giả cho dù cánh tay bị tháo rời, bọn họ cũng có thể tự nối lại.

Cả hai cánh tay đều bị gãy, sắc mặt Dịch Thiện tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Lúc này Dương Chính Sơn mới thu hồi trường thương, xách Dịch Thiện lên như xách một bao tải.

Còn ở phía dưới, Đinh Thu đã giao chiến với Hâu Tuấn, một đám tùy tùng cũng hỗn chiến với đám người Hắc Nhai trại.

Những người của Hắc Nhai trại đều là võ giả, số lượng không nhiều, chỉ có sáu người nhưng thân thủ đều vượt trội.

Chương 324: Ngàn biến vạn hóa, khó mà phòng bị 2

So sánh ra thì những tùy tùng của Dương Chính Sơn này yếu hơn một chút, bọn họ đều mới trở thành võ giả không lâu, tu vi cao nhất cũng chỉ là cấp Dịch cân mà thôi.

Nhưng võ giả giang hồ giỏi đánh đơn đả độc đấu, còn tướng sĩ trong quân đội lại giỏi về hợp kích phối hợp lẫn nhau.

Lấy ngũ làm đơn vị, phối hợp lẫn nhau, có công có thủ, tiến thoái có chừng mực, bọn họ lại áp chế được sáu người của Hắc Nhai trại.

Chỉ có hai người Đinh Thu và Đinh Tứ liên hợp đối phó với Hầu Tuấn thì có vẻ hơi khó khăn.

Nhưng điều này cũng bình thường, Đinh Thu hiện tại chỉ là Hậu Thiên tầng bốn, còn tu vi của Đinh Tứ thì càng thấp hơn, chỉ đạt Hậu Thiên tầng ba mà thôi.

So sánh ra thì Hầu Tuấn không chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng năm, thật ra lực cũng rất xuất chúng, một thanh đoản đao xuất quỷ nhập thần, khiến người ta không thể phòng bị.

Dương Chính Sơn thấy vậy, giữa các ngón tay hắn đột nhiên xuất hiện một đồng tiền.

Người khác có lẽ sẽ thấy mang theo đồng tiền rất phiền phức nhưng Dương Chính Sơn sẽ không cảm thấy phiền phức.

Đồng tiền được đặt trong không gian linh tuyến, hắn chỉ cần động niệm là có thể xuất hiện trong tay.

Đồng tiền bay ra, Hầu Tuấn không hề phòng bị chỉ cảm thấy sau gáy đau nhói, trước mắt tối sầm, ngã vật xuống đất.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa thì trường đao của Đinh Thu đã đặt trước cổ họng hắn.

Hầu Tuấn bất đắc dĩ nhắm mắt lại, mặc cho Đinh Thu tháo rời cả hai cánh tay của mình.

Đinh Tứ kinh ngạc nhìn đồng tiền rơi trên mặt đất, một chiêu này của Dương Chính Sơn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Mà với tư cách là Bí Vũ vệ, trong số bọn họ cũng có người giỏi ám khí nhưng rất ít người có thể làm được như Dương Chính Sơn, chỉ dùng một đồng tiền là có thể khiến một võ giả Hậu Thiên tăng năm mất đi năng lực chiến đấu trong nháy mắt.

Đinh Tứ cảm thấy mình cần phải đánh giá lại năng lực chiến đấu của Dương Chính Sơn.

Đúng vậy, chính là đánh giá năng lực chiến đấu của Dương Chính Sơn.

Bí Vũ vệ giám sát văn võ bá quan, Dương Chính Sơn đương nhiên cũng nằm trong phạm vi giám sát của bọn họ.

Trên thực tế, toàn bộ Đại Vinh, phần lớn quan viên đều có hồ sơ trong Bí Vũ vệ, Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ.

Mà trước đó, Vệ Sầm đã từng sửa đổi thông tin trong hồ sơ của Dương Chính Sơn, bây giờ Đinh Tứ cảm thấy những thông tin đó nên sửa đổi lại một lần nữa.

Dương Chính Sơn một tay cầm thương, một tay xách Dịch Thiện, từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Vài người của Hắc Nhai trại vẫn đang giãy giụa, Dương Chính Sơn tiến lên một người một thương trực tiếp đánh gục.

Thời gian gấp gáp, hắn không rảnh dây dưa với đám người này ở đây.

“Trước tiên áp giải về đại lao của Tri châu nha môn!”

Dương Chính Sơn ra lệnh.

Lần bắt giữ này có quá nhiều người, ngực của Thủ bị quan sánh chắc chắn không nhốt hết được, nhét vào Tri châu nha môn thì cũng tạm ổn.

Nếu giam giữ riêng thì phải lần lượt canh giữ, không chỉ cần nhiều người hơn mà còn rất bất tiện, cho nên chỉ bằng giam chung trong Tri châu nha môn.

...

Đợi đến khi Dương Chính Sơn áp giải Dịch Thiện và những người khác trở về Tri châu nha môn thì một lượng lớn tướng sĩ cũng áp giải một đám phạm nhân đến.

Lúc này toàn bộ châu thành An Nguyên đều gió thổi cỏ lay, trên đường phố ngoài những tướng sĩ toàn thân mặc giáp thì hầu như không thấy người khác.

“Đại nhân!”

Hàn Thừa thấy Dương Chính Sơn, liền chạy đến với vẻ mặt căng thẳng.

“Ừm, không sao, bản quan đang phối hợp với Bí Vũ vệ!”
Dương Chính Sơn giải thích đơn giản một câu.

Hắn cũng biết Hàn Thừa đang lo lắng điều gì.

Là cấp dưới, Hàn Thừa phải tuân theo mệnh lệnh của Dương Chính Sơn nhưng lần này Dương Chính Sơn làm chuyện quá lớn, Hàn Thừa lại không biết tình hình cụ thể, khó tránh khỏi trong lòng không có điểm tựa, giống như Vương Thịnh trước đó.

So sánh ra thì Tống Đại Sơn sẽ không nghĩ nhiều, Dương Chính Sơn bảo hấn làm gì thì hấn sẽ làm nấy, những chuyện khác hấn đều không quan tâm.

Điều này cũng bình thường, Tống Đại Sơn mới là tâm phúc tuyệt đối của Dương Chính Sơn, còn Hàn Thừa chỉ có thể coi là cấp dưới thân tín, còn lâu mới được coi là tâm phúc.

Nghe nói là phối hợp với Bí Vũ vệ, Hàn Thừa mới hoàn toàn yên tâm.

Dương Chính Sơn vừa đi vào Tri châu nha môn, vừa hỏi: “Tình hình bốn cổng thành thế nào rồi?”

“Thuộc hạ đã đóng cửa thành và mỗi cửa đều để lại một đội tướng sĩ canh giữ!” Hàn Thừa nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, suy nghĩ một chút, lại nói: “Người phái người đi tìm Tạ Uyên, bảo hấn đêm nay dẫn năm trăm tướng sĩ vào thành phụ trách phòng thủ thành trì!”

Mặc dù hành động của bọn họ rất nhanh chóng nhưng ai biết được trong thành có còn sót lại kẻ nào hay không, thêm vào tình hình hiện tại, châu thành An Nguyên rất dễ xảy ra bạo loạn.

Để phòng ngừa, Dương Chính Sơn phải chuẩn bị chu toàn.

Nhưng Thủ bị doanh chỉ có một nghìn tướng sĩ, bọn họ vừa phải canh giữ bốn cổng thành, vừa phải tuần tra tường thành, lại vừa phải canh giữ phạm nhân và duy trì trật tự trong thành, chắc chắn là không đủ người.

Điều động người từ các đồn bót cũng không phải là cách hay.

May mà Vệ Sầm chỉ yêu cầu đóng cổng thành ba ngày, sẽ không ảnh hưởng đến việc cày cấy mùa xuân của các đồn bót.

“Rõ!” Hàn Thừa đáp một tiếng, rồi cúi người cáo lui.

“Đại nhân, đã bắt được Lương Vinh!” Lúc này, Vương
Thịnh lại chạy đến bẩm báo.

Chương 325: Phu nhân, chúng ta mới là người một nhà

“Không gặp nguy hiểm gì chứ!” Dương Chính Sơn đánh giá hấn từ trên xuống dưới.

Vương Thịnh cười hì hì: “Lương gia này nuôi không ít võ sĩ nhưng bên cạnh ta có mấy tùy tùng lợi hại nên không gặp nguy hiểm gì.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đây chính là lý do hấn phái Vương Thịnh đến Lương gia, chứ không phải để Tổng Đại Sơn đi.

Lương gia là thương gia giàu có, mà Lương Vinh lại làm chuyện nguy hiểm như vậy, bên cạnh chắc chắn có không ít võ sĩ đi theo, nếu Tổng Đại Sơn đi, chưa chắc đã bắt được Lương Vinh.

Nhưng Vương Thịnh thì khác, là trưởng tử của Vương Bân, những tùy tùng bên cạnh Vương Thịnh đều là cao thủ.

Thậm chí còn mạnh hơn cả những tùy tùng bên cạnh Dương Chính Sơn.

Không có cách nào, ai bảo người ta có một lão tử là tham tướng.

Hơn nữa, gia thế Vương gia cũng rất thâm hậu.

“Tất cả đều giam giữ lại!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

Hấn không muốn gặp Lương Vinh, không có ý nghĩa gì.

Quan hệ giữa Dương gia và Lương gia chỉ là thông gia, mà còn là thông gia với nhánh bên của Lương tam gia.

Bây giờ Dương Chính Sơn đã giúp Lương tam gia lấy được lệnh ân xá, sự sống chết của Lương gia căn bản không ảnh hưởng đến Dương gia.

“Đại nhân, ngục giam không đủ chỗ nữa rồi!” Vương Thịnh nói.

Dương Chính Sơn sững sốt: “Sao lại không đủ được? Tri châu nha môn hẳn phải có hơn trăm phòng giam chứ!”

“Nhưng những phòng giam đó vốn đã có người, cộng thêm chúng ta đã bắt hơn một nghìn người rồi!” Vương Thịnh bất lực nói.

Dương Chính Sơn có chút đau đầu: “Sao lại có nhiều như vậy!”

“Lương gia có rất nhiều người hầu, hơn nữa Lương gia còn có rất nhiều chương quây và người làm công, chúng ta chỉ mới bắt chương quây và người làm công, chứ chưa bắt gia quyến của họ!”

“Còn có các viên lại và nha dịch bên binh bị đạo, cộng thêm gia quyến và nô bộc của Hách Triệu Tiên, cũng không phải là ít!”

Vương Thịnh giải thích.

Cũng giống như Dương gia, ngoài mười mấy chủ tử, còn có sáu mươi bảy mươi người hầu.

Nếu cộng thêm các viên lại và nha dịch của Thủ bị quan sảnh thì cũng có đến hai ba trăm người.

Nô bộc ở Lâm gia, Lương gia đương nhiên nhiều hơn Dương gia.

Các viên lại và nha dịch của Tri châu nha môn cũng không phải là Thủ bị nha môn có thể so sánh được.

Vậy những nô bộc, viên lại và nha dịch này có thể không bắt không?

Đương nhiên là không thể!

Ai biết được trong số này có tâm phúc của chúng hay không, có ẩn giấu những nhân vật quan trọng khác hay không.

Trước khi chưa thẩm tra rõ ràng, những người này đều không thể thả đi.

Mà mấu chốt là Dương Chính Sơn không phụ trách thẩm tra, hẳn phải chờ người của Bí Vũ vệ đến thẩm tra.

“Xem có phòng nào trống không, có thể tạm thời giam giữ những chường quây và người làm công trong kho hàng.”

“Những ngày này người vất vả một chút, phụ trách trông coi những người này.”

“Ồ, ta sẽ để Tổng Đại Sơn hỗ trợ người!”

Dương Chính Sơn sắp xếp.

Hàn Thừa phải phụ trách tuần tra bốn cổng thành và trong thành, Tạ Uyên đến phải phụ trách phòng thủ thành trì, bên này chỉ có thể để Vương Thịnh và Tổng Đại Sơn phụ trách.

“Tuân lệnh!”

Dương Chính Sơn đợi một lát ở Tri châu nha môn, chờ Tổng đại nhân bắt hết người về, hẳn mới trở về nhà.

Lúc này, trời đã hoàn toàn tối đen.

“Cha!”

Dương Chính Sơn vừa bước qua cửa nguyệt của hậu viện, Dương Minh Thành đã nghênh đón.

Hắn vừa từ ngoài thành về chưa được bao lâu, nếu không phải là trưởng tử của Dương Chính Sơn, hắn thậm chí còn không vào được thành.

“Ừm, con đã đi thăm Vân Tuyết chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Con đã thăm rồi, mọi người vẫn ổn.” Dương Minh Thành đi theo bên cạnh hắn, nói.

“Ừm, mấy ngày này con cứ ở nhà, đợi đến khi chuyện này kết thúc rồi hãy ra ngoài!” Dương Chính Sơn vốn định trực tiếp về chính viện nhưng nghĩ lại, hắn vẫn đổi hướng đi đến viện của Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều.

Lúc này trong viện của họ có khá nhiều người, Vương thị và Lương thị đều ở đây.

“Cha!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, Dương Vân Tuyết nở nụ cười.

Tiểu cô nương đã thay một bộ quần áo, trang điểm lại, trông tinh thần khá tốt.

“Ừm, để cha xem xem con có chỗ nào không khỏe không!” Dương Chính Sơn lại đánh giá tiểu cô nương một lượt.

Tiểu cô nương hắn là người có dung mạo đẹp nhất Dương gia nhưng nàng không phải là kiểu dung mạo khiến người ta kinh diễm, mà là kiểu ngũ quan đoan chính, càng nhìn càng thấy đẹp.

Hiện tại trên mặt tiểu cô nương còn hơi phúng phính kiểu trẻ con, trông vô cùng đáng yêu.

“Cha, con vẫn ổn, cha cứ yên tâm!” Dương Vân Tuyết tươi cười, đôi mắt cong cong nói.

Mặc dù vừa mới trải qua một phen kinh sợ nhưng trong lòng Dương Vân Tuyết không hề quá sợ hãi.

Nàng không phải là loại tiểu nữ hài yếu đuối, bản tính nàng vốn đã kiên cường.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn vỗ nhẹ lên đầu nhỏ của nàng, lại nhìn Vương thị và Lương thị: “Các con cứ nói chuyện trước đi, lát nữa cùng đến chính viện dùng bữa!”

Sau khi ăn Tết, Dương Chính Sơn đã cho phép mỗi viện tự nấu ăn.

Không còn cách nào khác, người trong nhà ngày càng đông, cùng nhau ăn cơm có phần chật chội.

Hơn nữa, trời lạnh giá thế này, hài tử còn nhỏ, cũng không thích hợp để sáng tối đều chạy đến chính viện ăn cơm.

Quan trọng nhất là Dương Chính Sơn cũng muốn ở riêng với Úc Thanh Y, bản thân hần vốn đã nhiều việc, ngoài buổi tối ra, chỉ có lúc ăn cơm mới có thể ngồi cùng Úc Thanh Y.

Vì vậy, sau Tết, hần đã cho phép mỗi phòng tự ăn cơm, thức ăn đều do nhà bếp lớn làm, đến giờ ăn sẽ mang đến từng viện.

Chương 326: Phu nhân, chúng ta mới là người một nhà 2

“Cha, con biết rồi, lát nữa con sẽ đi sắp xếp!” Vương thị đáp lời.

Dương Chính Sơn gật đầu rồi quay về chính viện.

Khi hắn trở về chính viện, Úc Thanh Y đã nghênh đón, đích thân giúp hắn cởi bộ trang phục dày cộm, lại tìm cho hắn một bộ thường phục rộng rãi để thay vào.

“Bên Vân Tuyết không có chuyện gì chứ?” Úc Thanh Y vừa hầu hạ Dương Chính Sơn thay quần áo, vừa hỏi.

Kể từ lần Dương Chính Sơn tỏ tình lần trước, quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước, mặc dù vẫn giữ lễ nghĩa nhưng Úc Thanh Y đã quen với việc chủ động hầu hạ Dương Chính Sơn.

“Không sao, vừa rồi ta đã đi xem, tiểu nha đầu không bị kinh sợ!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

“Vậy thì tốt!” Úc Thanh Y nói.

“Sao nàng không tự mình đi xem?” Dương Chính Sơn thay xong quần áo, hỏi.

Úc Thanh Y ngẩng đầu lên kinh ngạc: “Chẳng phải chàng không cho ta ra khỏi viện ư?”

“...”

Dương Chính Sơn không nói nên lời.

Hắn đã quên mất chuyện này.

Nhưng nữ nhân này cũng quá nghe lời rồi.

“Bây giờ nàng có thể ra khỏi viện rồi, ừm, thêm vài ngày nữa là nàng có thể về rồi!”

“Thật ư!” Úc Thanh Y vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật, ta còn có thể lừa nàng à!” Dương Chính Sơn thấy vẻ mừng rỡ của nàng, không nhịn được đưa tay véo má nàng.

“Đừng như vậy!”

Bị hắn véo, Úc Thanh Y lại không nhịn được thẹn thùng, cúi đầu xuống.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn dường như rất thích nhìn vẻ thẹn thùng của nàng: “Đến lúc đó ta sẽ cùng nàng về.”

“Á! Chàng đi làm gì?” Úc Thanh Y có chút căng thẳng.

“Sợ nàng không quay về!” Dương Chính Sơn nói đùa.

Nhưng Úc Thanh Y dường như không có tâm tư đùa giỡn với Dương Chính Sơn, nàng nói: “Chàng thật sự muốn đi ư?”

“Ừm!” Dương Chính Sơn nghiêm túc gật đầu.

Hắn kéo tay Úc Thanh Y, ngồi xuống giường La Hán, nói: “Ta đến Thiên Thanh kiếm phái có hai chuyện, một là đề thân, hai là muốn từ Thiên Thanh kiếm phái của các nàng chiêu mộ một nhóm võ giả!”

Ánh mắt Úc Thanh Y sáng lấp lánh nhìn hắn.

Đề thân!

Trong lòng nàng ngọt ngào vô cùng.

Nhưng khi nghe Dương Chính Sơn muốn chiêu mộ võ giả, tâm trí nàng mới tỉnh táo trở lại.

“Vì sao phải chiêu mộ võ giả?”

Dương Chính Sơn giải thích: “Trong nhà cần một số hộ vệ, những tiểu tử kia còn phải mất một thời gian nữa mới có thể trưởng thành.”

“Chúng ta thành thân rồi, tức là một nhà, nếu ta mượn môn phái nòng vại võ giả, môn phái nòng hảnh sẽ không từ chối chứ!”

Chuyện của Dương Vân Tuyết khiến Dương Chính Sơn nhận ra sự thật là hộ vệ của Dương gia không đủ nhưng hảnh muốn chiêu mộ võ giả cũng không thể tùy tiện chiêu mộ bên ngoài.

Có thể tin tưởng hay không là một vấn đề.

So sánh ra thì chiêu mộ võ giả của Thiên Thanh kiếm phái dễ dàng hơn nhiều, cũng đáng tin cậy hơn.

Tất nhiên, tiền đề của tất cả những điều này là hảnh có thể cưới được Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y cúi đầu trầm ngâm, Thiên Thanh kiếm phái quả thật có không ít võ giả, bốn vị trưởng lão đều là võ giả Hậu Thiên tầng năm trở lên, sư huynh đệ cùng bối phận với nòng có bảy tám vị võ giả Hậu Thiên tầng ba trở lại. Còn có hai ba mươi đệ tử trẻ tuổi, phần lớn bọn họ cũng là võ giả.

Ngoài ra, Thiên Thanh kiếm phái còn có rất nhiều nô bộc, những nô bộc này có đến hơn hai trăm người, bọn họ đều là nô bộc riêng của Thiên Thanh kiếm phái, đời đời trung thành với Thiên Thanh kiếm phái, trong số bọn họ cũng có không ít võ giả.

Ví dụ như hai vị ma ma đi theo nòng trước đó, đều là võ giả Hậu Thiên tầng ba.

Mặc dù tuổi tác của bọn họ đã lớn nhưng thực lực vẫn còn.

Nhưng Thiên Thanh kiếm phái không phải do một mình nàng quyết định, mặc dù nàng là chủ môn nhưng bốn vị trưởng lão đều là sư thúc của nàng, nàng muốn gả cho Dương Chính Sơn, còn phải được sự đồng ý của bốn vị sư thúc này, càng đừng nói đến việc cho Dương Chính Sơn mượn người.

“Muốn mượn người e rằng không được, trừ khi chàng có thể thuyết phục được bốn vị sư thúc của ta!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn hỏi: “Làm sao để thuyết phục được bốn vị sư thúc của nàng?”

Úc Thanh Y liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

Dương Chính Sơn cũng nhìn nàng: “Phu nhân, chúng ta mới là một nhà, nàng không thể xoay khuỷu tay ra ngoài được!”

Úc Thanh Y đỏ mặt: “Chàng nói bậy gì vậy!”

“Khụ khụ, ta nói sự thật!” Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng: “Nàng mau nói cho ta biết một chút thông tin, để ta biết phải thuyết phục các vị sư thúc của nàng như thế nào.”

Chủ môn nhà các người đã là đồ của ta rồi, ta còn không tin mấy tên vô dụng các người không ngoan ngoãn nghe lời ta.

Úc Thanh Y mặc dù có chút xấu hổ nhưng vẫn nói: “Muốn thuyết phục bốn vị sư thúc của ta cũng không khó, chỉ cần chàng có thể mang lại lợi ích cho Thiên Thanh kiếm phái là được!”

“Lợi ích gì?” Dương Chính Sơn nghiêm túc hỏi.

“Ví dụ như tiến cử đệ tử của phái ta làm quan!” Úc Thanh Y nói.

Võ giả làm quan đương nhiên là võ quan, thật ra võ giả muốn làm võ quan cũng rất dễ dàng, võ giả bình thường gia

nhập quân ngũ, ở trong quân một năm, có thể được thăng chức, làm một quan tiểu kỳ, nếu tu vi cao hơn, còn có thể làm quan tổng kỳ.

Nhưng nếu muốn cao hơn nữa thì cần có những điều kiện khác.

Nếu là võ giả Hậu Thiên gia nhập quân ngũ, thường sẽ được sắp xếp một chức vụ thử bách hộ, làm một năm rưỡi, nếu làm tốt thì có thể trở thành bách hộ.

Chương 327: Phu nhân, chúng ta mới là người một nhà 3

Còn những chức quan cao hơn, cũng không phải không được, chỉ cần có người tiến cử, lại có đủ tu vi, cũng có thể đảm nhiệm chức phó thiên hộ, trấn phủ hoặc vệ thêm sự chỉ huy.

Vệ thêm sự chỉ huy cơ bản là chức quan cao nhất mà võ giả giang hồ có thể đảm nhiệm, muốn mưu cầu chức quan cao hơn thì không phải là chuyện tiến cử nữa, mà cần phải tự mình tranh giành trong quan trường.

Còn như tổng kỳ, bách hộ, những chức quan như vậy, có người tiến cử và không có người tiến cử cũng khác nhau.

Có người tiến cử có thể tiết kiệm được một ít thời gian, không cần trải qua thời gian khảo hạch một năm, lại còn có thể làm ổn định hơn, dù sao người có thể tiến cử võ giả vào quân ngũ chắc chắn phải có chức quan không thấp.

Thật ra trước đây Dương Chính Sơn sắp xếp chức quan cho Lục Văn Xuân và Dương Minh Hạo, chính là tiến cử bằng danh nghĩa của hắn.

“Tiến cử đệ tử của bên nàng làm quan, việc này không khó!” Dương Chính Sơn vuốt râu nói: “Nhưng nhiều nhất ta chỉ có thể tiến cử một chức phó thiên hộ, nhiều hơn thì không được!”

Thật ra hắn có thể tiến cử rất nhiều nơi, ví dụ như Kiến Ninh vệ nơi Chu Lan đang ở, tin rằng Chu Lan sẽ nể mặt hắn.

Hoặc như Tùng Châu vệ, hấn vốn là đồng tri chỉ huy của Tùng Châu vệ, nếu hấn muốn sắp xếp một chức phó thiên hộ ở Tùng Châu vệ thì còn dễ hơn ở Kiến Ninh vệ.

“Thật sự có thể ư?” Mắt Úc Thanh Y sáng lên.

“Hừm, nàng không tin vào năng lực của ta à?” Khóe miệng Dương Chính Sơn nở nụ cười.

Sa Bình Xuyên sắp xong đời rồi, mà hiện tại Tùng Châu vệ chỉ có hai vị đồng tri chỉ huy sứ, hấn là một trong số đó, cho dù hấn ở Tùng Châu vệ còn chưa có thâm niên nhưng muốn sắp xếp một chức phó thiên hộ vẫn rất dễ dàng.

“Không phải, không phải thế!” Úc Thanh Y vội vàng xoa tay.

Dương Chính Sơn cười cười: “Nhưng tu vi phải đủ, đồng thời năng lực cũng phải mạnh, nàng phải biết rằng nếu người ta tiến cử không làm tốt thì sẽ mất mặt ta!”

“Tam sư đệ của ta là Lạc Phi Vũ!” Mắt Úc Thanh Y sáng lên, nói.

“Nàng nói chi tiết xem nào!” Dương Chính Sơn cũng hứng thú.

Úc Thanh Y nói: “Phi Vũ năm nay hai mươi tư tuổi, tu vi đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, hấn tinh thông thuật giết chóc trên chiến trường, công pháp tu luyện chủ yếu là song chùy, hơn nữa Phi Vũ còn đọc thông binh pháp, lúc trước sư phụ ta muốn hấn đi đầu quân, đáng tiếc sư phụ mất sớm.”

“Nghe nàng nói vậy thì đây đúng là một nhân tài!” Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một lúc, nói: “Nếu hấn thực sự phù hợp thì có thể sắp xếp dưới trướng ta!”

Đối với nhân tài, Dương Chính Sơn luôn luôn không từ chối, nếu Lạc Phi Vũ này có năng lực có thực lực thì hấn

đương nhiên muốn trọng dụng.

“Nhưng ta muốn biết Thiên Thanh kiếm phái nàng có thể cho ta mượn mấy võ giả có thực lực mạnh không?”

Dương Chính Sơn không quên mục đích của mình, mục đích của hắn là chiêu mộ một số hộ vệ cho gia đình.

“Không vấn đề, chỉ cần chàng cưới ta, ta có thể để Lưu ma ma và Lâm ma ma cùng Thanh Hà, Hồng Vân làm nô tỳ hồi môn!” Úc Thanh Y kiêu ngạo nói.

Thái độ kiêu ngạo của nàng khiến Dương Chính Sơn không nhịn được mà đưa tay ra.

Đáng tiếc Úc Thanh Y dường như đã có phòng bị từ trước, nàng vỗ một cái vào tay hắn.

“Mặc dù bọn họ là nô tỳ nhưng cũng là người tu luyện từ nhỏ, hai vị ma ma còn là người nhìn ta lớn lên, Thanh Hà và Hồng Vân thì do chính ta chỉ bảo.”

Nô tỳ của các môn phái giang hồ rất nhiều người đều có tu vi, chỉ là so với đệ tử của môn phái thì nô tỳ có thể sẽ được hưởng ít tài nguyên hơn.

Dương Chính Sơn cười trừ rồi rút tay lại, nói: “Được rồi, đợi chuyện ở thành An Nguyên kết thúc, ta sẽ đến đề thân!”

...

Sự hỗn loạn ở thành An Nguyên chỉ kéo dài một ngày một đêm, sáng ngày thứ hai, thành An Nguyên đã khôi phục lại sự yên bình như trước.

Tất nhiên, sự yên bình này chỉ dành cho những người dân bình thường, đối với quan trường thành An Nguyên thì sự hỗn loạn này còn lâu mới kết thúc.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, sáng ngày thứ tư, Vệ Sầm lại đến thành An Nguyên.

Nhưng lần này hẳn không đến một mình, mà dẫn theo hàng trăm người.

Trong số đó có người của Bí Vũ vệ, có người của Tuần phủ nha môn, còn có người của phủ Tổng Binh, hàng trăm người hùng hùng hổ hổ tiến vào thành An Nguyên, Dương Chính Sơn phải tiếp đón chu đáo.

Nhưng mọi người dường như không có tâm trạng đón nhận sự nồng nhiệt của Dương Chính Sơn, sau khi đến thành An Nguyên, họ liền lao vào công vụ.

“Chuyện ở Gia thành đã xử lý xong chưa?”

Dương Chính Sơn đứng trước đại sảnh của Tri châu nha môn, nhìn mọi người đang bận rộn, hỏi Vệ Sầm.

“Chưa, đã giao cho người khác xử lý rồi!” Vệ Sầm nói.

Vệ Sầm chỉ là một bách hộ trong Bí Vũ vệ, nhiệm vụ chính của họ là truy tra và giám sát, còn việc bắt giữ thì do người khác làm, trong Bí Vũ vệ không thiếu cao thủ võ đạo, Vệ Sầm hiển nhiên vẫn chưa được coi là cao thủ.

“Còn Hắc Nhai trại thì sao?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Không còn Hắc Nhai trại nữa!” Vệ Sầm thản nhiên nói.

Dương Chính Sơn im lặng.

Đây chính là môn phái giang hồ, trước triều đình hùng mạnh, môn phái giang hồ căn bản không đáng nhắc đến.

Với Bí Vũ vệ, không, đừng nói đến Bí Vũ vệ, ngay cả Trấn Bắc ti cũng có thể dễ dàng tiêu diệt một môn phái giang hồ.

Chương 328: La Thường đến

Im lặng hồi lâu, Dương Chính Sơn mới hỏi tiếp: “Tiếp theo chắc là không còn việc gì của ta nữa chứ?”

Vệ Sâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Những việc khác thì không còn nữa nhưng nơi này và hậu viện của Binh bị đạo nha môn, cùng với phủ đệ Lương gia vẫn cần bên ngài trông coi, cho đến khi bên kinh đô sắp xếp quan viên đến xét nhà mới được.”

Xét nhà là một việc phiền phức, không phải ai cũng có thể làm.

Thông thường, xét nhà đều do thái giám trong hoàng thành, lang trung của Hộ bộ và Hình bộ, cùng với quan phủ địa phương phối hợp tiến hành.

Xét nhà đương nhiên là một việc béo bở, ít nhiều cũng có thể kiếm chác được chút đỉnh nhưng nếu người muốn nhân cơ hội này tham ô vơ vét thì gần như là không thể.

Hoàng đế không phải kẻ ngốc, những đại nhân trên triều đình cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể để cho cấp dưới của mình có cơ hội tham ô vơ vét.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn trông coi những phủ đệ này cũng có cơ hội kiếm chác nhưng hắn cũng không thể làm quá đáng.

Bí Vũ vệ chắc chắn sẽ sắp xếp người theo dõi.

Hơn nữa, cấp trên cũng sẽ không mặc kệ.

“Ta biết rồi, ta sẽ sắp xếp người canh giữ!” Dương Chính Sơn đã nghĩ xong, sẽ để Vương Thịnh phụ trách trông coi.

Sau đó, hắn lại đợi một lúc ở Tri châu nha môn, thấy không có vấn đề gì nữa mới quay về Thủ bị quan sảnh.

Những việc còn lại không cần hắn phải làm nữa, hơn nữa hắn cũng không thích hợp để nhúng tay vào.

Những chuyện phiền phức như thế này thì tốt nhất là không nhúng tay vào.

Khi quay về Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn phát hiện La Thường đã đến.

“Bái kiến đại nhân!”

La Thường thấy Dương Chính Sơn, lập tức nở nụ cười thân thiết.

“Ừm, ngài đến từ khi nào?”

“Hàn Phi, dâng trà!”

“Ngồi xuống nói chuyện!”

Dương Chính Sơn mời La Thường ngồi xuống bên bàn trà.

“Hôm qua ta đã đến nhưng cổng thành không mở, ta chỉ có thể đợi bên ngoài thành một đêm!” La Thường ngồi đối diện Dương Chính Sơn nói.

Chuyện này Dương Chính Sơn thực sự không biết nhưng cho dù hắn có biết thì cũng sẽ không mở cửa thành cho La Thường, đóng cửa thành là mệnh lệnh của hắn, hắn không thể vi La Thường mà vi phạm mệnh lệnh của mình.

Hàn Phi bưng trà lên, Dương Chính Sơn nhấp một ngụm rồi hỏi: “Dạo này việc làm ăn của ngài thế nào?”

“Cũng ổn, theo ý của đại nhân, Cẩm Tú phường đã ngừng mở rộng rồi.” La Thường nói.

Từ tiệm vải La thị đến Cẩm Tú phường, việc kinh doanh của La Thường đã mở rộng gấp hàng chục lần, lợi nhuận mỗi

tháng từ hơn chục lượng bạc tăng lên đến hơn nghìn lượng, điều này một mặt là do La Thường thực sự có tài kinh doanh, mặt khác là do sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn.

Nếu không có sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn, ước chừng việc kinh doanh của La Thường đã sớm bị người ta chèn ép đến mức phải đóng cửa rồi.

Đây không phải là nói đùa.

Tại sao Trùng Sơn quan cứ đòi một nhóm quan lại là lại đòi một nhóm thương nhân?

Chính là bởi vì có quan viên chống lưng, thương nhân mới có thể giữ được việc kinh doanh của mình.

Mặc dù Dương Chính Sơn ở trấn Trùng Sơn không được coi là cấp cao nhưng hắn còn có Chu Lan chống lưng, thêm vào đó hắn cũng coi như có chút quan hệ với Lương Trữ, cho nên việc muốn bảo vệ việc kinh doanh của La Thường vẫn có thể làm được.

Nhưng việc kinh doanh của La Thường cũng không thể mở rộng thêm nữa, nếu mở rộng thêm nữa, lợi nhuận quá lớn, có thể sẽ khiến người ta đổ mắt.

“Người đã tìm được nguồn cung cấp hàng chưa?”

Đây mới là điều mà Dương Chính Sơn quan tâm nhất.

Trước đây vải vóc của La Thường đều lấy từ La gia ở Kế Châu nhưng số lượng hắn có thể lấy được từ La gia rất ít, sau đó Dương Chính Sơn đã giúp hắn liên lạc với Lương tam gia, Lương tam gia đã giúp hắn lấy được đủ loại lụa là gấm vóc từ Lương gia.

Nhưng bây giờ Lương gia sắp sụp đổ rồi, sau này La Thường chắc chắn không thể lấy được bất kỳ hàng hóa nào từ Lương gia nữa.

“Trước Tết ta đã đến Kế Châu và Giang Nam, bây giờ La gia đã tăng lượng cung cấp cho ta, còn ở Giang Nam ta cũng đã liên lạc với rất nhiều thương gia, họ sẽ trực tiếp cung cấp lụa và gấm cho ta!” La Thường nói.

“La gia đồng ý giúp ngươi ư?” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

La Thường ở La gia thậm chí còn không được coi là người trong họ xa, chỉ có thể coi là họ hàng. Trước đây La Thường có thể lấy được vài vóc ở La gia, cũng là vì hắn có một đường huynh làm quản gia ở La gia.

“Giúp gì chứ, chẳng qua là vì lợi ích mà thôi!” La Thường cười nói: “Nếu không có đại nhân giúp ta, họ có để ý đến ta không?”

“Ha ha~~” Dương Chính Sơn cười khẽ.

Đúng vậy, bây giờ La Thường cũng được coi là thương nhân lớn rồi, mặc dù còn lâu mới sánh được với La gia ở Kế Châu nhưng ở Trùng Sơn quan cũng coi như có chút danh tiếng.

Việc kinh doanh của La Thường càng ngày càng lớn mạnh, La gia ở Kế Châu đương nhiên sẽ ngày càng coi trọng hắn.

Chỉ là những chuyện này không liên quan đến Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn không có tâm tư để quan tâm đến La gia ở Kế Châu, cho nên hắn chỉ cười trừ rồi không hỏi thêm nữa.

“Lần này ta tìm ngươi đến là có ba chuyện!”

“Đại nhân, xin cứ nói!” La Thường nghiêm mặt nói.

“Chuyện thứ nhất chính là tình hình ở thành An Nguyên, Lương gia đã sụp đổ, ta hy vọng ngươi có thể tiếp quản việc kinh doanh trước đây của Lương gia.”

Chương 329: La Thường đến

2

Lương gia có rất nhiều việc kinh doanh ở thành An Nguyên, vải vóc, lông thú, dược liệu, v.v, Lương gia đều chiếm một lượng lớn thị phần ở châu An Nguyên.

Bây giờ Lương gia đã sụp đổ, Dương Chính Sơn đương nhiên muốn nuốt trọn miếng mồi béo bở lớn này.

“Liệu có gặp rắc rối không?” La Thường có chút lo lắng hỏi.

Hắn không phải không tin tưởng Dương Chính Sơn, chỉ sợ vì chuyện làm ăn mà ảnh hưởng đến Dương Chính Sơn.

Nói cho cùng, bây giờ bọn họ cũng coi như là quan thương cầu kết, chỉ là cách quan thương cầu kết của bọn họ có chút khác biệt với người khác, ít nhất Dương Chính Sơn sẽ không vì La Thường mà làm những chuyện trái với lương tâm.

“Không có rắc rối gì! Cụ thể thì cứ làm theo quy trình bình thường là được, cần dùng bao nhiêu bạc thì dùng bấy nhiêu bạc, cần làm gì thì làm!”

Dương Chính Sơn nói.

Dù sao cũng phải có giới hạn, ít nhất là trên bề mặt không được để lại nhược điểm.

Lương gia rất nhanh sẽ bị xét nhà, còn những cửa hàng, nhà cửa, ruộng đất, v.v của Lương gia chắc chắn sẽ được bán lại, Dương Chính Sơn sẽ giúp La Thường nói chuyện nhưng sẽ không giúp La Thường ép giá.

La Thường gạt đầu: “Vậy chuyện thứ hai là gì?”

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi cong lên, nói: “Phủ Tĩnh An! Vẫn là sản nghiệp của Lương gia!”

Một con cá voi rơi xuống, muôn vật sinh sôi.

Lương gia sụp đổ không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu lợi ích.

So với thành An Nguyên, phủ Tĩnh An mới là sân nhà của Lương gia.

Hơn nữa phủ Tĩnh An còn phồn hoa hơn thành An Nguyên nhiều.

Nếu La Thường có thể đứng vững ở phủ Tĩnh An, vậy La Thường cũng đã bước vào hàng ngũ thương nhân giàu có rồi.

Tất nhiên, phủ Tĩnh An không phải là sân nhà của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn không thể giúp La Thường quá nhiều, La Thường có thể nuốt được bao nhiêu thịt ở phủ Tĩnh An còn phải xem bản lĩnh của chính hắn.

La Thường cũng hiểu ý của Dương Chính Sơn, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta có thể thử xem nhưng có thể thu hoạch được bao nhiêu thì không chắc.”

Dương Chính Sơn lại nhấp một ngụm trà, nói: “Trước khi đến phủ Tĩnh An, hãy đến huyện An Ninh một chuyến, lúc đó người cầm thiếp của ta đến bái phỏng Lư gia và La Cẩm!”

Phủ Tĩnh An không phải là sân nhà của Dương Chính Sơn nhưng lại là quê hương của hắn.

Tuy Lư gia ở huyện An Ninh nhưng cũng được coi là danh gia vọng tộc ở phủ Tĩnh An.

Còn La Cẩm, tuy chỉ là một huyện lệnh nhưng ở phủ thành cũng có một số mối quan hệ.

Có sự ủng hộ của hai bên này, La Thường không dám nói có thể thu hoạch được bao nhiêu nhưng chắc chắn sẽ không phải tay không mà về.

Dương Chính Sơn đề hấn đến phủ Tĩnh An, đương nhiên sẽ giúp hấn mưu tính một số chuyện.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ đến bái phỏng Lư gia và La huyện lệnh trước!” La Thường rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chỉ dựa vào bản thân hấn, một người ngoài như hấn muốn nhúng tay vào phủ Tĩnh An thì gần như là không thể.

Mua một cửa hàng để làm ăn nhỏ thì được nhưng nếu muốn làm nên chút thành tựu thì tuyệt đối không thể.

“Còn chuyện thứ ba, thật ra ta muốn người giúp những quân hộ ở thành An Nguyên tìm chút kế sinh nhai, cuộc sống của quân hộ quá đói nghèo khổ, ta hy vọng người có thể cố gắng cung cấp cho họ một số công việc ổn định, để cuộc sống của họ dễ chịu hơn một chút!”

Đây mới là mục đích chính của Dương Chính Sơn.

Muốn xóa đói giảm nghèo thì không thể thiếu nông nghiệp và thương nghiệp.

Về nông nghiệp, Dương Chính Sơn không có nhiều không gian để thao tác, chỉ có thương nghiệp, Dương Chính Sơn mới có thể mượn sức làm ăn của La Thường.

Hồi ở Nghênh Hà đồn, sự phồn vinh của Nghênh Hà đồn cũng là nhờ sự giúp đỡ của La Thường mới phát triển được.

Còn bây giờ, Dương Chính Sơn cũng cần La Thường.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Chính Sơn lại muốn nâng đỡ La Thường.

Nói đến chuyện La Thường có thể cho hần bao nhiêu bạc, Dương Chính Sơn thật sự không quan tâm, hần cần bạc nhưng hần có thể tự kiếm, đợi đến khi trại ngựa được xây dựng xong, hần tuyệt đối sẽ không thiếu bạc.

So với chuyện đó, những hoạt động thương mại mà La Thường mang lại có thể giúp những quân hộ trong phạm vi quản lý của hần có cuộc sống tốt đẹp hơn, đây mới là điều quan trọng nhất.

Cũng giống như xóa đói giảm nghèo ở kiếp trước, tại sao lại để các doanh nghiệp lớn giúp xóa đói giảm nghèo, chính là vì các doanh nghiệp lớn có thể đầu tư, có thể cung cấp một lượng lớn việc làm, có thể giúp một địa phương đạt được sự phát triển.

“Nhưng bên ta chỉ cần chương quây và hỏa kế (người làm công), họ có thể làm được không?” La Thường nói.

“Chương quây thì có thể không được nhưng hỏa kế chỉ cần đào tạo một chút là được!”

“Ngoài hỏa kế, bên ngươi cũng cần người thuê thửa!”

“Ngươi thấy xây một học đường thuê thửa thế nào?”

Dương Chính Sơn nói.

Cho người ta cái cần câu còn hơn cho người ta con cá.

Trong nhà của những người dân thường, thuê thửa đã được coi là nghề có thu nhập cao, một thợ thuê có tay nghề tốt, một năm có thể kiếm được vài chục đến cả trăm lượng bạc là chuyện rất bình thường.

Nếu trong một gia đình quân hộ xuất hiện một thợ thuê thì tương đương với việc giảm đi một hộ nghèo.

Hồi ở Lâm Quan đồn, Dương Chính Sơn đã xây dựng xưởng thuê thửa, hiện tại trong đó có không ít thợ thuê tay

nghề khá, mặc dù những phụ nhân đó không được coi là thợ
thêu giỏi nhưng nuôi sống gia đình vẫn không thành vấn đề.

Chương 330: Lật bài ngựa vậy, lão tử tìm cho các người một người mẹ kế, các người có ý kiến gì không?

“Học đường thêu thùa?” La Thường có chút ngơ ngác.

Thợ thêu cũng có thể vào học đường ư?

Đầu óc hẳn hơi không hiểu nổi.

Dương Chính Sơn thấy hẳn như vậy, đành phải giải thích cặn kẽ.

Học đường thêu thùa thật ra chính là trường dạy nghề, quy mô không cần quá lớn, mỗi lần chỉ cần vài chục học viên là được, thời gian đào tạo không cần quá dài, nửa năm là đủ.

Đợi đến khi tay nghề nhập môn rồi, có thể vào tiệm gấm vóc của La Thường vừa thực tập vừa tiếp tục học nâng cao.

Nhưng trong đó liên quan đến một số vấn đề, trước tiên những người này cần được đào tạo tập trung, cần đưa đến châu thành An Nguyên nhưng có Thủ bị quan sảnh bảo lãnh, hẳn là không thành vấn đề.

Thứ hai, tuổi của những người này không được quá lớn, tốt nhất là thiếu nữ dưới mười sáu tuổi, họ chưa lấy chồng, không bị gánh nặng gia đình, hơn nữa tuổi còn nhỏ học cũng nhanh.

Cuối cùng là giai đoạn đầu sẽ không có tiền công, quân hộ có thể không muốn đưa người đến, đương nhiên cũng không thể thu phí.

Qua lời giải thích của Dương Chính Sơn, La Thường cuối cùng cũng hiểu được ý của hắn.

“Chuyện này không khó, ở Giang Nam có rất nhiều xưởng thêu, thợ thêu ở đó đều được đào tạo từ nhỏ nhưng cần phải ký khế ước dài hạn.” La Thường nói.

Khế ước dài hạn không phải là khế ước bán thân, ký khế ước dài hạn thì là tá điền, họ vẫn có hộ tịch, không phải nô bộc.

Ví dụ như Mã Tam, đã ký khế ước dài hạn mười năm với Dương gia.

“Khế ước dài hạn thì khế ước dài hạn, người cứ liệu mà làm, ta chỉ muốn tìm cho họ một con đường kiếm tiền!” Dương Chính Sơn nói.

Hắn cũng không còn cách nào khác, quân hộ khác với nông hộ, nam đinh của quân hộ phải nhập ngũ, còn phải đồn điền, mà những công việc này đều không mang lại nhiều thu nhập.

Một gia đình quân hộ có thể có mấy nam đinh?

Mà trừ đi một chính đinh và một dư đinh, một gia đình quân hộ còn lại mấy nam đinh?

Cho nên Dương Chính Sơn vẫn luôn đặt mục tiêu xóa đói giảm nghèo vào những nữ nhân.

Từ xưởng may vá, đến nuôi lợn nuôi gà, rồi đến việc đào tạo thợ thêu hiện tại, Dương Chính Sơn chỉ mong có thể giải phóng sức lao động của những nữ nhân.

“Không chỉ thợ thêu, thợ mộc, thợ rèn, v.v, ta đều hy vọng người có thể làm như vậy!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Mặc dù nam đinh rảnh rỗi của quân hộ không nhiều nhưng cũng không phải không có.

Dù thế nào đi chăng nữa, để họ học một nghề thủ công cũng là tốt.

Dương Chính Sơn đã lên kế hoạch, đợi đến khi mùa xuân kết thúc, hắn sẽ tiến hành tu sửa tất cả các đồn điền thuộc quyền quản lý của Phòng thủ quan sảnh.

Theo cách của Nghênh Hà đồn, để mỗi đồn điền xây dựng chuồng lợn, chuồng dê, chuồng gà, v.v, xây dựng học đường cho mỗi đồn điền và xây dựng khu buôn bán ở một số đồn điền có quy mô lớn.

Chuyện này không thể hoàn thành trong vài tháng, cần phải có kế hoạch và đầu tư lâu dài.

Mà Dương Chính Sơn ước tính phải ở lại thành An Nguyên vài năm, hắn hy vọng khi hắn rời khỏi thành An Nguyên, tất cả các đồn điền đều có thể thay đổi diện mạo, tất cả các quân hộ đều có thể giải quyết được vấn đề cơm áo.

Làm quan một nhiệm kỳ, mang lại phúc lợi cho một phương.

Mặc dù dân sinh không phải là trách nhiệm chính của Dương Chính Sơn nhưng Dương Chính Sơn vẫn muốn mang lại phúc lợi cho những quân hộ đó.

Để La Thường đào tạo thợ mộc và thợ rèn, hoàn toàn là một việc tốn công mà không kiếm chác được gì nhưng La Thường không hề do dự mà đồng ý.

Hắn đã hiểu ý của Dương Chính Sơn, cũng hiểu rằng hắn không thể kiếm được tiền từ việc này.

Thật ra làm như vậy cũng dễ, chỉ cần mở một cửa hàng mộc và một cửa hàng rèn là được, chi phí sẽ không lớn.

Nói xong những điều này, Dương Chính Sơn và La Thường bắt đầu nói chuyện phiếm.

La Thường kể cho hắn nghe rất nhiều chuyện về Trùng Sơn quan, chủ yếu là những thay đổi của Trùng Sơn quan trong thời gian gần đây.

Phải nói rằng Lục Sùng Đức và Lương Trữ đều là những người có năng lực, dưới sự quản lý của họ, Trùng Sơn quan ngày càng phồn hoa.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn còn hỏi thăm tình hình gia đình của La Thường.

Trưởng tử của La Thường là La Chân, tức là tiểu tử lỗ mãng đã bị giam vào đại lao vì xúc phạm tứ thiếu gia của Trương gia, hiện tại đã bắt đầu kinh doanh, khi La Thường rời khỏi thành quan, hắn sẽ giúp trông nom việc làm ăn của các cửa hàng.

Mặc dù tiểu tử này có phần lỗ mãng nhưng cũng có chút đầu óc làm ăn.

...

La Thường ở lại thành An Nguyên ba ngày rồi rời đi, hiện tại việc làm ăn của hắn không nhỏ, không thể ở lại thành An Nguyên mãi được.

Hơn nữa, chuyện của thành An Nguyên nhất thời cũng không thể kết thúc, hắn muốn tiếp quản việc làm ăn của Lương gia e rằng còn phải đợi thêm vài tháng nữa.

Tuy nhiên, hắn có thể chuẩn bị trước một số việc, hắn đã nói với Dương Chính Sơn, sau khi trở về sẽ sắp xếp hai người quản lý đến thành An Nguyên để mua một cửa hàng, trước tiên treo biển hiệu của Cẩm Tú phường, đồng thời xây dựng học đường thêu.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn đương nhiên không có ý kiến gì, La Thường làm việc rất có quy củ, Dương Chính Sơn rất yên tâm về hắn.

Mà ngay ngày thứ hai sau khi La Thường rời đi, Mã Tam đã dẫn cả nhà đến thành An Nguyên.

Dương Chính Sơn gặp hấn một lần, rồi để Dương Minh Thành đi sắp xếp chỗ ở cho nhà họ Mã.

Chương 331: Lật bài ngựa vậy, lão tử tìm cho các người một người mẹ kế, các người có ý kiến gì không? 2

Trại ngựa vẫn chưa xây xong, bên đó vẫn chưa có chỗ ở nên Dương Minh Thành đã thuê cho họ một căn nhà nhỏ trong thành để tạm thời ở.

Đợi đến khi trại ngựa xây xong, cả nhà họ sẽ chuyển đến trại ngựa.

Những ngày sau đó, thành An Nguyên vẫn náo nhiệt như thường, người của Bí Vũ vệ, Tuần phủ nha môn, phủ Tổng Binh ra vào liên tục, những người bị giam giữ sau khi được thẩm tra, những người không có vấn đề đều được thả ra.

Còn những người có vấn đề thì bị đưa đến Trùng Sơn quan.

Vụ án buôn lậu lần này không chỉ liên quan đến thành An Nguyên, mà còn liên quan đến Gia thành và Hắc Nhai trại, vì vậy cuộc xét xử cuối cùng được tổ chức tại Trùng Sơn quan.

Nghe nói người của phủ Trung quân Đô đốc, Hình bộ, Đại lý tự đều đã đến trấn Trùng Sơn, tình hình cụ thể ra sao, Dương Chính Sơn không biết và cũng không quan tâm.

Dù sao thì những chuyện còn lại cũng chẳng liên quan gì đến hắn, hắn lười xen vào lắm.

Huống hồ hắn chỉ là một tên thủ bị nhỏ nhoi, chuyện này hắn muốn xen vào cũng chẳng xen vào được.

Thay vì tốn công sức vào chuyện này, chỉ bằng nghĩ cách nhanh chóng cưới Úc Thanh Y về nhà.

Hôm đó dùng xong bữa tối, Dương Chính Sơn không cho mọi người giải tán.

Trong nhà chính, Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, ánh mắt lướt qua từng người.

Ngoài Dương Minh Chí ra, những người khác trong Dương gia đều đến đông đủ, ồm, còn có mấy tiểu hài tử vẫn chưa đến.

Cả nhà ngồi im lặng, chờ Dương Chính Sơn mở lời.

“Khụ khụ!” Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, nói: “Cha định cưới Thanh Y về nhà, các con có ý kiến gì không?”

Lật bài ngửa vậy, lão tử tìm cho các ngươi một người mẹ kế, các ngươi có ý kiến gì không?

Hắn vừa dứt lời, trong nhà chính lại chìm vào sự im lặng kéo dài hơn.

“...”

Dương Chính Sơn nhìn họ có chút bất lực.

Các ngươi nói gì đi chứ!

Phản đối hay đồng ý?

Đừng có nói sau này ta không cho các ngươi cơ hội phát biểu ý kiến.

Thấy từng người đều không có ý định mở miệng, Dương Chính Sơn đành phải chỉ đích danh: “Minh Thành, con nghĩ thế nào?”

Dương Minh Thành gãi đầu, nói: “Cha, con không có ý kiến gì.”

“Không có ý kiến là có ý gì?” Dương Chính Sơn liếc hần một cái đầy vẻ không hài lòng.

“Hi hi, chỉ cần cha đồng ý là được!” Dương Minh Thành cười ngây ngô.

Dương Chính Sơn lại một trận bất lực, cái đồ ngốc này chỉ nói được một hai câu.

“Minh Hạo, còn con? Có ý kiến gì không?” Dương Chính Sơn đành nhìn sang Dương Minh Hạo.

Dương Minh Hạo nhìn hần, chớp chớp mắt, nói: “Cha, con có ý kiến thì có tác dụng gì không?”

“Không có tác dụng!” Dương Chính Sơn nói rất thẳng thắn.

“Vậy thì con không có ý kiến!” Dương Minh Hạo cúi đầu một cách bực bội.

Con nói cũng chẳng có tác dụng, cha còn muốn con nói gì nữa.

Dương Chính Sơn lại nhìn sang Dương Vân Yên, Dương Vân Yên cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng vào Dương Chính Sơn.

Thôi, nữ nhi đã gả đi như nước đổ đi, đại nữ nhi này không trông cậy được rồi.

Thật ra lúc này Dương Vân Yên cũng không thích hợp để lên tiếng.

Còn Dương Vân Tuyết.

“Cha, con không có ý kiến!” Dương Vân Tuyết chủ động lên tiếng nhưng nàng nói cũng như không nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, gật đầu.

“Nếu như các con đều không có ý kiến, vậy thì chuyện này đã định!”

“Vương thị, hai ngày này con đi tìm một bà mối, chuẩn bị sinh lễ, Lương thị, con giúp đỡ đại tâu!”

“Được rồi, cứ như vậy đi, các con đều về đi!”

Hừ hừ, để các người nói mà các người không nói, vậy thì đừng trách lão tử độc đoán.

Lão tử đã hỏi các người rồi, các người đều không có ý kiến.

Nói xong, Dương Chính Sơn liền đứng dậy đi vào phòng Tây.

Sau khi hắn rời đi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này, thật ra không cần Dương Chính Sơn nói, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý.

Úc Thanh Y đã ở Dương gia lâu như vậy, hơn nữa Dương Chính Sơn gần đây đều ăn cơm riêng với Úc Thanh Y, bọn họ sao có thể không đoán được suy nghĩ của Dương Chính Sơn.

Nói cho cùng, Úc Thanh Y không danh không phận như vậy, bọn họ cũng thấy khó chịu.

Bây giờ thì tốt rồi, Dương Chính Sơn muốn cưới Úc Thanh Y về nhà, Úc Thanh Y có danh phận, sau này bọn họ nên đối xử với Úc Thanh Y như thế nào cũng có quy củ.

Mẹ kế cũng là mẹ, bọn họ cũng phải cung kính gọi một tiếng mẫu thân.

Sau này gặp lại Úc Thanh Y có lẽ sẽ không quá thân thiết nhưng cũng không đến nỗi ngượng ngùng như trước nữa.

...

Trong phòng Tây, Úc Thanh Y đang ngồi trên giường La Hán, căng thẳng vò khăn tay.

Thấy Dương Chính Sơn đi vào, Úc Thanh Y lập tức căng thẳng đứng dậy.

“Bọn họ đồng ý không?”

Dương Chính Sơn cười vui vẻ: “Bọn họ dám không đồng ý sao?”

Chủ gia đình này không phải là làm suông.

Mặc dù vừa rồi Dương Chính Sơn có hỏi mọi người có ý kiến gì không nhưng thực tế hẳn chỉ thông báo cho mọi người mà thôi.

Hiếu nghĩa là trên hết, Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo dám nói một chữ ‘không’ ư?

“Yên tâm đi, bọn họ sẽ chấp nhận nàg!” Dương Chính Sơn tiến lên, nắm lấy tay Úc Thanh Y.

Ba nhi tử hai nữ nhi của Dương gia đều không phải là người tâm địa độc ác, ngay cả Dương Minh Chí là người nhiều tâm cơ nhất, cũng không có ý xấu gì với người nhà.

Đây cũng là điều khiến Dương Chính Sơn hài lòng nhất.

Chương 332: Ba năm sinh đôi, năm năm sinh ba

Mà Úc Thanh Y cũng là một nữ nhân lương thiện, Dương Chính Sơn tin rằng bọn họ sẽ trở thành một gia đình thực sự.

“Vâng!” Úc Thanh Y đáp một tiếng, nhẹ nhàng dựa vào người Dương Chính Sơn.

Đây là lần đầu tiên nàng làm hành động thân mật như vậy với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ngửi thấy mùi hương thanh khiết trên người nàng không khỏi rạo rức.

Để tránh mình biến thành cảm thú, Dương Chính Sơn đành phải phá vỡ sự âm áp này.

“Nàng có muốn gửi thư về nhà trước không?”

“Có được không?” Úc Thanh Y ngẩng đầu lên, khuôn mặt kiều diễm ửng hồng nhàn nhạt.

Dương Chính Sơn cười nói: “Tất nhiên là được, nàng viết đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa đi!”

Úc Thanh Y đứng dậy đi đến trước bàn viết trải giấy ra, Dương Chính Sơn đích thân mài mực cho nàng.

Trong ánh nến nhảy nhót, Dương Chính Sơn lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt nàng vẫn luôn ửng hồng.

...

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn thuê hai tiêu sư đưa thư của Úc Thanh Y ra khỏi thành An Nguyên.

Chuyện này đương nhiên phải báo trước cho đôi phương, để họ chuẩn bị trước.

Sau khi gửi thư đi, Dương Chính Sơn liền lo chuyện đến nhà đề thân.

Vương thị tìm bà mối giỏi nhất trong thành, vốn dĩ bà mối không muốn đến Thiên Thanh kiếm phái, bởi vì Thiên Thanh kiếm phái nằm cách thành An Nguyên một trăm dặm về phía Nam, gần huyện Nguyên Hà.

Bà mối chỉ làm ăn trong phạm vi thành An Nguyên, bảo bà mối chạy một trăm dặm đến một môn phái giang hồ để đề thân, nghe có vẻ không đáng tin.

Đó là môn phái giang hồ mà!

Bách tính bình thường luôn không gần gũi với cao thủ võ lâm, cho dù có gặp trên đường cũng sẽ tránh xa.

Hiệp khách dùng võ phạm cấm, nhiều cao thủ võ lâm tự cho mình võ công cao cường, đối với bách tính bình thường đều không coi ra gì, thậm chí còn ức hiếp bách tính.

Vì vậy, trong lòng bách tính, cao thủ võ lâm cũng chẳng khác gì lưu manh đầu đường xó chợ, thậm chí còn đáng sợ hơn bọn chúng.

Việc bà mối không muốn nhận nhất chính là giao thiệp với cao thủ võ lâm, huống hồ còn phải chạy một trăm dặm.

Nhưng khi Vương thị lấy ra một thỏi bạc mười lượng, bà mối cười tươi rồi nhận lời.

Nghe nói là đến đề thân cho thủ bị đại nhân, bà mối cười tươi như hoa, như thể muốn nâng Vương thị lên làm Bò Tát vậy.

Chuyện bà mối, Vương thị đã lo xong, còn Dương Chính Sơn thì đang chuẩn bị lễ vật.

Hắn muốn rước Úc Thanh Y về nhà một cách long trọng, lễ vật này đương nhiên không thể quá sơ sài.

Hắn đã chuẩn bị hơn ba mươi loại lễ vật nhưng Dương Chính Sơn vẫn thấy chưa hài lòng.

Trong kho, Dương Chính Sơn nhìn những lễ vật đã chuẩn bị, mày hơi nhíu lại.

Lễ vật gần một nghìn lượng bạc đã được coi là quý giá nhưng Dương Chính Sơn vẫn cảm thấy thiếu một lễ vật trọng đại.

Những lễ vật trước mắt đều là đồ bình thường, tuy được coi là quý giá nhưng không đủ để khiến người ta kinh ngạc.

“Ngô Hải, người nói Thiên Thanh kiếm phái sẽ thích loại lễ vật nào?” Dương Chính Sơn nhất thời không nghĩ ra thứ gì có thể khiến bốn vị trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái động lòng.

Úc Thanh Y đã nói, bốn vị sư thúc của nàng đều là những lão cổ hủ.

Muốn bọn họ vui vẻ gả Úc Thanh Y cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn phải bỏ chút tâm tư.

Các loại lễ nghi không những không được thiếu, mà còn phải khiến người ta kinh ngạc.

“Lão gia, tiểu nhân không hiểu nhiều về môn phái giang hồ nhưng thứ mà võ giả thích nhất chỉ có mấy thứ, thần công bí pháp, thần binh lợi khí, cùng với bảo dược!” Ngô Hải nói.

“.....”

Dương Chính Sơn nhìn hắn không nói nên lời: “Lão gia ta cũng thích mấy thứ này!”

Thần công bí pháp, ít nhất cũng phải là công pháp của cảnh giới Tiên Thiên mới có thể được gọi là thần công bí pháp.

Thần binh lợi khí, cây thương phi ngư mạ vàng của hắn cũng không được coi là thần binh lợi khí, chỉ có thể coi là một cây thương tốt, thương phi ngư mạ vàng là vũ khí chế thức của triều đình, cùng loại với nó còn có đao phi ngư lưng vàng, kiếm phi ngư khảm vàng, v.v, đây đều là những thứ triều đình dùng để ban thưởng cho những người có công.

Vì vậy, thương phi ngư mạ vàng được coi là vật quý giá nhưng tuyệt đối không được coi là thần binh lợi khí.

Còn về bảo dược, đó càng là thứ có thể gặp mà không thể cầu, cả trấn Trùng Sơn chỉ có Bảo Dược các của Trùng Sơn quan có bảo dược, hơn nữa chỉ có vài thứ, được coi là bảo vật trấn tiệm, mấy năm cũng không bán được một thứ.

Ngô Hải có chút đánh giá quá cao lão gia nhà mình, ba thứ này đều là những thứ Dương Chính Sơn không thể có được.

Ngô Hải cười trừ, chính hắn cũng cảm thấy lời mình nói có hơi xát muối vào tim Dương Chính Sơn.

“Hay là thêm vài con ngựa?”

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, đây đúng là một ý kiến hay.

Mặc dù trại ngựa mới vẫn chưa xây xong nhưng Dương gia vẫn còn không ít ngựa tốt, đó đều là những con ngựa mà Dương Chính Sơn mang đến khi đến thành An Nguyên, vẫn luôn được nuôi ở hậu viện Dương gia.

Số lượng không nhiều, chỉ có mười con, được coi là những con ngựa mà Dương Chính Sơn nuôi dưỡng cẩn thận, đãi ngộ chỉ kém Hồng Vân một chút.

Điểm mấu chốt là mười con ngựa này đều còn khá trẻ.

Tuổi nhỏ, nền tảng tốt, lại được nước linh tuyền nuôi dưỡng, mặc dù vẫn không bằng một số thiên lý mã nhưng cũng là những con ngựa thượng đẳng hiếm có.

“Thêm bốn con đi!”

Chương 333: Ba năm sinh đôi, năm năm sinh ba 2

“Ôi, lão gia ta có chút đau lòng!”

Dương Chính Sơn có chút do dự.

Bốn con ngựa quý được nuôi dưỡng cẩn thận, nếu đem ra bán, ít nhất cũng có thể đổi được một nghìn lượng bạc.

Cứ như vậy mà tặng cho người khác, Dương Chính Sơn đều cảm thấy đau lòng.

Nhưng để cưới được vợ, bỏ ra chút vốn liếng cũng đáng.

Huống hồ hắn còn muốn kéo Thiên Thanh kiếm phái về phe mình, muốn đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái liều mạng vì hắn.

“Cứ như vậy đi! Người chuẩn bị một chút, hai ngày sau chúng ta sẽ lên đường.” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!”

Ngô Hải đáp.

Dương Chính Sơn quay người đi ra khỏi kho, vừa khéo đụng mặt Dương Minh Thành.

“Có chuyện gì?”

“Cha, Minh Chí gửi thư về!” Dương Minh Thành đưa một lá thư cho Dương Chính Sơn.

Dương Minh Chí ở Tùng Châu vệ thường xuyên viết thư về nhà, đặc biệt là vào dịp Tết, Dương Minh Chí còn sai người đưa về không ít đồ.

Dương Chính Sơn mở thư ra xem.

Nội dung trong thư khá nhiều, đầu tiên là bày tỏ sự quan tâm và nhớ nhung đối với Dương Chính Sơn, sau đó lại nói về tình hình ở Kiến Ninh vệ.

Năm ngoái, Chu Lan chủ yếu tập trung vào việc huấn luyện tướng sĩ trong nội bộ Kiến Ninh vệ và thanh lọc các quan lại thuộc Mạc phủ tham tướng, còn năm nay, Chu Lan lại tập trung vào việc huấn luyện tướng sĩ ở các đồn điền và phát triển các đồn điền.

Chu Lan là một người rất thực tế, luyện binh vẫn luôn là mục tiêu chính của nàng và với sự giúp đỡ của Dương Chính Sơn, nàng cũng có một bộ chương trình hoàn chỉnh để luyện binh.

Còn về việc phát triển các đồn điền, nàng có ví dụ về Nghênh Hà đồn trong tay, lại có Dương Minh Vũ, Dương Minh Chí, Dương Thừa Trạch và những người khác giúp đỡ, thêm vào đó, Dương Chính Sơn vẫn luôn nói với nàng về tầm quan trọng của việc nâng cao mức sống của quân hộ.

Vì vậy, năm nay, nàng chuẩn bị chinh đồn tất cả các đồn điền trong phạm vi quản lý của mình theo mô hình của Nghênh Hà đồn.

Điểm này cũng trùng hợp với suy nghĩ của Dương Chính Sơn.

Cuối thư, Dương Minh Chí lại báo cho Dương Chính Sơn một tin vui.

Lý thị lại có thai rồi!

Nói đến chuyện năm ngoái Lý thị mới vừa sinh ra Thừa Hiền, năm nay lại có thể lại có thai rồi, chuyện này đúng là ba năm sinh đôi, năm năm sinh ba.

Dương Chính Sơn đếm trên đầu ngón tay, tính cả Khương Ninh và Khương Miêu, hấn đã có sáu tôn tử, tôn nữ và ngoại tôn, ngoại tôn nữ, nếu thêm một đứa nữa, có thể đủ bảy anh em hồ lô rồi.

Nhưng đừng quên, trong nhà còn có Lương thị đang gác giáo đọi chiến, nếu không có vấn đề gì khác thì năm nay Lương thị cũng sẽ có thai.

Ừm, còn Vương thị, lão đại và con dâu trưởng dường như đã ba năm chưa sinh con rồi.

Nghĩ đến chuyện sinh con, đôi mắt Dương Chính Sơn bỗng sáng lên.

Năm nay thành thân, năm sau hấn và Úc Thanh Y có thể bế con chứ?

Đây chính là nhi tử ruột thịt của hấn mà!

Nên coi là nhi tử ruột thịt đi, tuy thân thể này không phải thân thể ban đầu của hấn nhưng người làm việc là hấn, người tìm thê tử cũng là hấn.

Chúng ta có thể ba năm sinh đôi, năm năm sinh ba không?

Nghĩ đến hài tử, lòng Dương Chính Sơn càng nóng như lửa đốt.

Kiếp trước hấn thật sự không nghĩ đến chuyện sinh hài tử, thậm chí còn cảm thấy hài tử là một phiền toái.

Nhưng bây giờ hấn thực sự muốn có một hài tử, ừm, là muốn có một nhi tử ruột thịt.

Nhưng muốn có hài tử thì trước tiên phải cưới vợ về nhà.

“Ừm, con nói chuyện trong nhà với Minh Chí đi!” Dương Chính Sơn đưa thư cho Dương Minh Thành, thuận miệng nói.

Hắn muốn cưới một người mẹ kế về nhà cho Dương Minh Chí, ít nhất cũng phải nói với Dương Minh Chí một tiếng chứ.

“Được!”

...

Núi Thiên Thanh, Thiên Thanh kiếm phái.

Kiểm phái tọa lạc ở sườn núi phía Nam của núi Thiên Thanh, xung quanh là một dãy núi cao thấp trùng điệp vào đầu xuân, từng làn chồi xanh đua nhau nở rộ trên các sườn núi, khiến cả khu rừng bừng lên sức sống mới.

Thiên Thanh kiếm phái này không hùng vĩ, cũng không nguy nga, nhìn từ xa, nó giống như một thôn xóm bình thường.

Trước thôn có một cổng chào cao hai trượng, bên trên đề bốn chữ lớn ‘Thiên Thanh kiếm phái’, đi vào kiếm phái theo con đường rộng rãi, là một bậc thang bằng đá xanh thoai thoải, từ chân núi kéo dài đến lưng chừng núi.

Hai bên bậc thang đá xanh là những viện tử rất bình thường, mãi đến lưng chừng núi mới có một bãi đất rộng và vài ngôi nhà ngói gạch cao hơn một chút.

Xung quanh bãi đất còn có một số công trình giống như chuồng ngựa, kho hàng.

Lúc này, bốn vị trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái đang tụ họp trong chính điện.

Đại trưởng lão Tô Khôn, nhị trưởng lão Tào Đức, tam trưởng lão Tiết Lâm Phủ, tứ trưởng lão Hoa Cẩm Thu.

Đệ tử đời trước của Thiên Thanh kiếm phái có hơn mười người, trong đó sư phụ của Úc Thanh Y là đại sư huynh, còn bốn vị trưởng lão này đều là sư đệ sư muội của sư phụ Úc Thanh Y.

Những người còn lại thì hoặc là đã chết, hoặc là đã rời khỏi Thiên Thanh kiếm phái, hoặc là vì tu vi không đủ nên không thể trở thành trưởng lão.

Đại trưởng lão Tô Khôn đã gần bảy mươi tuổi, mái tóc bạc trắng được chải chuốt tỉ mỉ, đầu đội một chiếc mũ bạc khảm ngọc bích, khuôn mặt đầy những nếp nhăn như khắc bằng dao, đôi mắt đục ngầu khiến người ta không thể nhìn thấu.

“Thanh Y muốn xuất giá rồi! Than ôi~~”

Hắn khẽ thở dài.

Chương 334: Đến huyện Nguyễn Hà

Nữ tử xuất giá vốn là lẽ thường tình, Thiên Thanh kiếm phái không có môn quy cấm kết hôn, chỉ là Úc Thanh Y dù sao cũng là chương môn do họ chọn ra, chương môn muốn xuất giá, điều này khiến hấn cảm thấy hơi khó xử.

“Nàng đã có người trong lòng rồi ư?”

Hoa Cẩm Thu ngồi ở vị trí cuối cùng hỏi.

Hoa Cẩm Thu là người trẻ nhất trong bốn vị trưởng lão, năm nay mới vừa tròn năm mươi, đồng thời cũng là nữ trưởng lão duy nhất của Thiên Thanh kiếm phái.

Nàng mặc một chiếc áo khoác tay rộng màu xanh đậm, đầu đeo một chiếc mạng da bạch hồ giống như một con thỏ nằm, dung mạo không thể coi là tinh xảo nhưng vẫn còn vài phần phong vận.

“Ừm, đây là thư nàng gửi đến, nàng có ý định gả cho thủ bị thành An Nguyên, Dương Chính Sơn.”

Tô Khôn đưa bức thư nhận được sáng nay cho Hoa Cẩm Thu, Hoa Cẩm Thu xem xong lại truyền cho Tào Đức và Tiết Lâm Phủ.

Ba người xem xong, Tào Đức lên tiếng: “Vị Dương đại nhân này ta có nghe nói đến.”

“Ồ! Người từng nghe nói về hấn?” Tô Khôn có chút kinh ngạc.

Tào Đức suy nghĩ một chút, nói: “Trước đây chẳng phải ta đã đi một chuyến đến Trùng Sơn quan ư? Ở đó, ta đã nghe nói đến người này.”

“Chỉ nghe được một vài lời đồn đại, nghe nói trong trận chiến Trùng Sơn quan, hấn từng dẫn đầu ba trăm kỵ binh xông vào trận địa địch ba lần, hấn cũng coi như có chút danh tiếng ở Trùng Sơn quan!”

Chiến công chói lọi nhất của Dương Chính Sơn chính là trận chiến Lâm Quan đồn, đây cũng được coi là một chiến công không nhỏ ở toàn bộ trấn Trùng Sơn.

Quan trọng là Lâm Quan đồn nằm ngay gần Trùng Sơn quan, trận chiến đó của Dương Chính Sơn có không ít tướng sĩ của Trùng Sơn quan tận mắt chứng kiến.

Vì vậy, Dương Chính Sơn ở Trùng Sơn quan vẫn có chút danh tiếng.

Nhưng danh tiếng của hấn có tính thời hạn, ngay sau khi đại chiến kết thúc, vẫn có người bàn tán về hấn, còn bây giờ thì ước chừng phần lớn mọi người đều đã quên mất có một người tên Dương Chính Sơn này rồi.

Tào Đức cũng chỉ nghe được một chút ở Trùng Sơn quan, hôm nay nếu không phải đột nhiên nghe Úc Thanh Y nhắc đến Dương Chính Sơn thì hấn cũng đã quên mất Dương Chính Sơn rồi.

“Xem ra là một chiến tướng trên chiến trường!” Tô Khôn vượt bộ râu thưa thớt, nhàn nhạt nói: “Các người có ý kiến gì?”

Tào Đức nhìn trái nhìn phải: “Khụ khụ, lão tam, hỏi người đây!”

“Hả!”

Tiết Lâm Phủ ngẩng đầu lên vẻ mặt ngờ ngác: “Hỏi ta cái gì?”

“Thanh Y muốn xuất giá rồi, ngươi có ý kiến gì không?”
Trần Tào Đức nổi đầy gân xanh, nói.

Tiết Lâm Phủ vuốt râu quai nón trên mặt, nói: “Chuyện này, đại sư huynh không có ở đây, chúng ta có thể làm chủ được ư?”

Đại sư huynh mà hần nhắc đến chính là sư phụ của Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y vốn là cô nhi, nàng là cô nhi được Thiên Thanh kiếm phái nhận nuôi.

“...”

Mọi người đều im lặng.

Lời này nói cũng đúng.

Việc hôn nhân, phải theo lệnh cha mẹ, lời mai mối.

Nếu sư phụ của Úc Thanh Y còn sống thì cũng coi như có lệnh cha mẹ.

Nhưng những sư thúc như bọn họ thì không có tư cách này.

“Nhưng dù sao Thanh Y cũng là chương môn của Thiên Thanh kiếm phái chúng ta!” Tào Đức có chút bất lực nói.

“Vậy thì chọn một chương môn khác là được, ta thấy tiểu tử Lạc Phi Vũ cũng được, thiên phú cao, tiềm lực lớn, tuy rằng hiện tại còn không bằng Thanh Y nhưng sau này hẳn sẽ không kém Thanh Y!” Tiết Lâm Phủ nói.

“...”

Ba người lại im lặng.

Chương môn là nói đổi là đổi được ư?

“Sur phụ, con không làm chương môn!”

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một cái đầu thò vào, nói.

Không phải ai khác, chính là Lạc Phi Vũ.

Làm chương môn?

Đùa gì thế?

Chương môn nào có dễ làm như vậy?

Cả ngày phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền của môn phái, phải chạy đôn chạy đáo vì sản nghiệp của môn phái, phải hao tâm tổn trí vì các đệ tử của môn phái.

Chương môn Thiên Thanh kiếm phái đại diện không phải là quyền thế và địa vị, mà là trách nhiệm.

Lạc Phi Vũ cảm thấy mình không nên chịu tội này, vẫn nên để đại sư tỷ lo lắng chuyện này đi.

“Tên tiểu tử hỗn láo!” Tiết Lâm Phủ tức giận nói.

“Được rồi!” Tô Khôn cảm thấy sư đồ nhà này không có một ai đáng tin.

Tiết Lâm Phủ không dám phản đối Tô Khôn, chỉ có thể trừng mắt nhìn Lạc Phi Vũ ngoài cửa, tức tối ngậm miệng.

Tào Đức cũng không nói gì nữa, chuyện này thật sự quá phiền phức.

Đồng ý cũng không tốt, không đồng ý cũng không tốt, thật sự khó xử.

Bọn họ đều nhìn Úc Thanh Y lớn lên, cũng hy vọng Úc Thanh Y có thể có một nơi chốn để về tốt đẹp nhưng dù sao Úc Thanh Y cũng là chương môn, cả Thiên Thanh kiếm phái mấy chục người đều cần nàng chăm sóc.

Tô Khôn nhìn về phía Hoa Cẩm Thu, hỏi: “Cẩm Thu, người thấy thế nào?”

Hoa Cẩm Thu suy nghĩ một chút, nói: “Thanh Y đã quyết định rồi, chúng ta chắc chắn không thể ngăn cản!”

“Nhưng mà Dương Chính Sơn này là người như thế nào, tính tình ra sao, chúng ta đều không rõ!”

“Ta thấy chúng ta có cần thiết giúp Thanh Y xem xét một chút không!”

Nàng không phản đối việc Úc Thanh Y xuất giá, cùng là nữ nhân, nàng càng hiểu rõ nỗi khổ của việc cô đơn cả đời.

Nếu Úc Thanh Y có thể tìm được một người như ý, nàng đương nhiên nguyện ý ủng hộ.

Nhưng nàng cũng sợ Úc Thanh Y bị lừa gạt.

Tô Khôn gật đầu, hẳn cảm thấy lời Hoa Cẩm Thu nói rất có lý.

Chương 335: Đến huyện

Nguyên Hà 2

“Nhưng mà chức chương môn thì sao?”

Hoa Cẩm Thu nhìn về phía Tô Khôn: “Nhị sư huynh còn chưa già đến mức không đi nổi!”

Trán Tô Khôn nổi đầy gân xanh, tiểu sư muội đây là đang châm chọc ta ư!

Thật ra cũng không trách Hoa Cẩm Thu châm chọc hắn.

Khi sư phụ của Úc Thanh Y qua đời, Úc Thanh Y cũng chỉ mới hai mươi một tuổi.

Lúc đó theo lý mà nói thì Tô Khôn nên tiếp nhận vị trí chương môn, kết quả Tô Khôn lấy lý do mình già yếu, sức khỏe không tốt để từ chối, hơn nữa còn bác bỏ mọi lời phản đối, để Úc Thanh Y ngồi lên vị trí chương môn.

Ý của Hoa Cẩm Thu chính là Úc Thanh Y xuất giá rồi, người làm chương môn mấy năm, rồi lại bồi dưỡng một chương môn mới.

Tô Khôn suy nghĩ một chút, hình như chỉ có thể như vậy.

Hoa Cẩm Thu chuyển giọng, lại nói: “Nhưng muốn cưới Thanh Y không dễ dàng đâu, bọn họ trước tiên phải vượt qua chúng ta!”

“Hơn nữa chúng ta cũng phải để hắn biết Thanh Y có nhà mẹ đẻ!”

Tô Khôn ba người gật đầu: “Người định làm thế nào?”

“Trước tiên để hấn xông qua Thiên Thanh kiếm trận đã, nếu ngay cả chút thực lực này cũng không có, hấn không có tư cách cười Thanh Y!” Sắc mặt Hoa Cẩm Thu nghiêm túc nói.

Thiên Thanh kiếm trận chính là bí truyền cốt lõi nhất của Thiên Thanh kiếm phái, là một loại biến hóa của Tam tài kiếm trận, kiếm trận do ba người tạo thành, có thể tiến có thể thủ, linh hoạt đa biến, uy lực không tầm thường.

Ba người phải tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý, hơn nữa đều phải tinh thông kiếm pháp của Thiên Thanh kiếm phái.

Mỗi đời đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái đều sẽ bồi dưỡng một bộ Thiên Thanh kiếm trận, để đảm bảo Thiên Thanh kiếm trận không bị thất truyền.

Có thể nói Thiên Thanh kiếm trận chính là võ công cao nhất của Thiên Thanh kiếm phái.

Nghe Hoa Cẩm Thu muốn sử dụng Thiên Thanh kiếm trận, trong mắt Tô Khôn ba người lóe lên một tia khác thường.

“Ngươi muốn để ai ra tay?” Tô Khôn hỏi.

“Đương nhiên là ba người chúng ta!” Hoa Cẩm Thu nhìn về phía Tào Đức và Tiết Lâm Phủ bên cạnh.

Mỗi đời của Thiên Thanh kiếm phái đều có Thiên Thanh kiếm trận, mà đời của bọn họ chính là ba người Tào Đức, Tiết Lâm Phủ và Hoa Cẩm Thu.

Tào Đức và Tiết Lâm Phủ nhìn nhau: “Vậy thì thử xem! Ha ha, cả đời này của chúng ta có lẽ cũng không dùng được mấy lần Thiên Thanh kiếm trận!”

Là võ công cao nhất của Thiên Thanh kiếm phái, bọn họ đã rất ít khi ra tay.

Hiện tại có cơ hội ra tay, trong lòng Tào Đức vẫn có chút chờ mong.

“VẬY THÌ CỨ NHƯ VẬY ĐI!”

Tô Khôn không ngăn cản.

Hắn cũng muốn thử xem Dương Chính Sơn thế nào.

Đối với người giang hồ mà nói, thực lực mới là quan trọng nhất.

Cho dù Dương Chính Sơn là thủ bị thành An Nguyên, muốn cưới Úc Thanh Y thì cũng phải được bọn họ công nhận về thực lực mới được.

...

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn dẫn theo một đội xe rời khỏi thành An Nguyên.

Trong đội xe có sáu chiếc xe ngựa chở lễ vật, còn có ba chiếc xe ngựa chở người, tùy tùng và gia nhân đi theo có đến cả trăm người.

Đội xe từ cửa Nam thành An Nguyên đi ra, dọc theo quan đạo đi về phía Nam một trăm dặm, trước tiên đến huyện Nguyên Hà.

Bọn họ cần ở lại huyện Nguyên Hà một đêm, sáng sớm hôm sau mới đến Thiên Thanh kiểm phái.

Nhưng Úc Thanh Y phải về trước.

Nếu Úc Thanh Y về cùng Dương Chính Sơn thì không phải là đến đề thân, mà là về nhà mẹ đẻ rồi.

“Hay là ta phái người đưa nàng về!”

Ngoài thành huyện Nguyên Hà, Dương Chính Sơn có chút lưu luyến nhìn Úc Thanh Y.

Lúc này Úc Thanh Y cười trên lưng ngựa, khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, bót đi vài phần nhu mì, thêm vài phần oai phong.

Úc Thanh Y sắp đi, mặc dù chỉ đi một đêm, ngày mai Dương Chính Sơn có thể gặp lại nàng nhưng Dương Chính Sơn vẫn cảm thấy không nỡ.

Cảm giác mãnh liệt muốn ở bên một người này, Dương Chính Sơn vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được.

Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy khó tin.

“Không cần đâu, ở đây ta quen hơn chàng, hơn nữa chàng đừng quên, ta không phải là một nữ tử yếu đuối!” Đuôi mắt Úc Thanh Y cong cong, mắt liếc nhìn, dịu dàng như nước nhìn Dương Chính Sơn.

Từ lúc đầu sợ hãi, đến sau này muốn làm lành, rồi đến khi tình đầu chớm nở.

Mấy tháng ở bên nhau, mấy tháng bầu bạn, cuối cùng đã thành tình sâu đậm.

Dương Chính Sơn nhìn khuôn mặt Úc Thanh Y: “Được rồi, trời cũng không còn sớm, nàng về trước đi. Sáng mai ta sẽ lên núi!”

“Ừm!”

Úc Thanh Y nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó kéo dây cương, quay đầu ngựa lại.

“Giá!”

Ngựa phi đi, Úc Thanh Y hơi cúi người, ngoái đầu nhìn Dương Chính Sơn.

Một người một ngựa dần đi xa, Dương Chính Sơn đứng lại hồi lâu, mới quay người trở về đoàn xe.

“Cha, đã liên lạc với quán trọ rồi, chúng ta vào thành trước đi!” Dương Minh Thành chạy lại.

“Ừm!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lật người lên ngựa.

“Đúng rồi, vị tri huyện huyện Nguyên Hà là Lâm đại nhân ở bên kia cửa thành, cha có muốn đi gặp trước không?” Dương Minh Thành lại nói.

Dương Chính Sơn nhú mày suy nghĩ một chút, nói: “Gặp cũng chẳng có ý nghĩa gì, con đi nói với hã rằng chuyện của thành An Nguyên không liên quan đến hã, cứ an tâm là được!”

Toàn bộ Tri châu nha môn của thành An Nguyên suýt nữa bị giải quyết hết, tri huyện huyện Nguyên Hà có chút lo lắng cũng là điều dễ hiểu.

Chương 336: Đến huyện Nguyên Hà 3

Nhưng chuyện này đã không liên quan đến Dương Chính Sơn nữa rồi, hơn nữa hấn và tri huyện huyện Nguyên Hà không có công vụ qua lại, cũng không có tình riêng, căn bản không cần phải gặp mặt.

Còn về nhân tình thế thái, hấn có cần phải trò chuyện nhân tình thế thái với một tri huyện không?

Nếu La Cẩm ở đây, có lẽ hấn cần phải gặp mặt, mặc dù hấn và La Cẩm chưa từng gặp mặt nhưng La Cẩm và tộc Dương thị cũng là thông gia, hơn nữa hai bên có rất nhiều giao thoa, không gặp mặt thì không ổn.

Nhận được lệnh của Dương Chính Sơn, Dương Minh Thành lập tức chạy về cửa thành, còn đoàn xe cũng chậm rãi tiến vào thành.

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa vào thành, thấy Dương Minh Thành đang nói chuyện với một nam tử trung niên nhưng hấn không xuống ngựa, chỉ gật đầu với nam tử trung niên đó.

Vào thành, bọn họ trực tiếp vào quán trọ ở.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn theo tùy tùng đến trước cổng.

Theo lẽ thường thì chuyện hôn nhân này nên do trưởng bối đứng ra lo liệu nhưng Dương Chính Sơn đã không còn trưởng bối nào nữa, cho nên hấn chỉ có thể tự mình đến.

Còn về bà mỗi chịu trách nhiệm mai mỗi thì phải đợi hai bên thương lượng xong xuôi rồi bà mỗi mới có thể đến.

Nếu không thì để bà mỗi trực tiếp đến mai mỗi thì có vẻ hơi ép buộc.

Thiên Thanh kiếm phái nằm ở phía Tây huyện Nguyên Hà hơn ba mươi dặm, nằm ở rìa của những ngọn núi trùng điệp, trước cổng là hai ngọn núi nhỏ thấp, vòng qua ngọn núi là những cánh đồng bát ngát.

Tuy Thiên Thanh kiếm phái là môn phái giang hồ nhưng họ cũng phải trồng trọt, cũng phải nuôi sống gia đình. Những cánh đồng trước núi Thiên Thanh phần lớn đều là ruộng đất của Thiên Thanh kiếm phái.

Còn một số thôn xóm xung quanh, phần lớn thôn dân cũng có mối liên hệ chặt chẽ với Thiên Thanh kiếm phái, hoặc là họ thuê ruộng đất của Thiên Thanh kiếm phái, hoặc là họ có người thân gia nhập Thiên Thanh kiếm phái, thậm chí có một số thôn dân đi ra từ Thiên Thanh kiếm phái.

Tuy Thiên Thanh kiếm phái không tuyển đệ tử ồ ạt nhưng mỗi năm cũng tuyển vài người, còn một số người thiên phú kém, sau khi tu luyện trong môn phái vài năm, không có đột phá lớn nào, sẽ bị đuổi khỏi môn phái, trở về quê hương.

Dù sao thì tài sản của Thiên Thanh kiếm phái cũng không nhiều, thực sự không nuôi nổi quá nhiều đệ tử.

Trời đẹp như ý, hôm nay trời quang mây tạnh.

Mặt trời lên cao, Dương Chính Sơn đến trước cổng Thiên Thanh kiếm phái.

“Du~~”

Dương Chính Sơn kéo Hồng Vân dừng lại, vẽ mặt kinh ngạc nhìn về phía sau cổng.

Hàng chục người tụ tập lại với nhau, im lặng nhìn hấn, dưới ánh nắng rực rỡ, bầu không khí tràn ngập mùi sát phạt.

Vãi nôi!

Ý gì đây?

Cho dù không chào đón ta, cũng không đến nỗi phải bày ra thế trận lớn như vậy chứ!

Dương Chính Sơn đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại trên người Úc Thanh Y.

Bên cạnh Úc Thanh Y có bốn lão giả, ba nam một nữ, hấn là bốn vị trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái.

Úc Thanh Y cũng đang nhìn Dương Chính Sơn, còn ra hiệu cho Dương Chính Sơn, chỉ là đôi mắt to sáng ngời của nàng ngoài việc khiến tim Dương Chính Sơn đập nhanh hơn thì không thể truyền đạt thông tin chính xác cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, trong lòng lắm bầm nhưng miệng lại hô: “Dương Chính Sơn huyện An Ninh đến bái phỏng, mong chư vị thứ lỗi!”

Thật ra hấn không phải đến đột ngột, trước đó khi gửi thư cho Úc Thanh Y, hấn cũng đã gửi thiệp bái.

Nhưng trong tình huống như thế này, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên hạ thấp thái độ một chút thì hơn.

“Nói ít thôi, muốn lên núi, trước tiên phải vượt qua kiếm của chúng ta đã!”

Vừa dứt lời Dương Chính Sơn, Hoa Cẩm Thu đã bước ra khỏi đám đông, nàng mặc áo khoác màu xanh đen, đầu đeo mạng ngọc bằng lông bạch hổ, tay cầm một thanh trường kiếm, mặt lạnh nhìn Dương Chính Sơn.

Úc Thanh Y đã kể cho Dương Chính Sơn về bốn vị trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái, nữ thì hướng ngoại, Úc Thanh Y còn chưa về nhà chồng, đã gần như tiết lộ hết gốc gác của Thiên Thanh kiếm phái.

Nhưng Úc Thanh Y lại không nói với Dương Chính Sơn về Thiên Thanh kiếm trận, một là vì đây là một trong những nền tảng của Thiên Thanh kiếm phái, hai là vì nàng cảm thấy không cần thiết phải nói cho Dương Chính Sơn biết, nàng cũng không ngờ Dương Chính Sơn phải đối mặt với Thiên Thanh kiếm trận.

Thật ra kiếm trận không phải là thứ gì đó rất cao siêu lợi hại, nói cho cùng thì đó chỉ là cách phối hợp giữa các võ giả.

Trong quân đội có quân trận, một tiểu kỳ trang bị thương binh, đao thuẫn binh, cung thủ, phối hợp tác chiến, đây cũng là một loại chiến trận.

Thiên Thanh kiếm trận thật ra cũng gần giống như vậy, đều là chiến trận phối hợp nhiều người, điểm đặc biệt là nó kết hợp nhiều công pháp của Thiên Thanh kiếm phái, như bộ pháp, thân pháp, kiếm pháp, v.v.

Cộng thêm quá trình luyện tập và chung sống kéo dài hàng chục năm, các sư huynh đệ đã hình thành sự ăn ý hiếm có, điều này mới tạo nên sức mạnh của Thiên Thanh kiếm trận.

Nếu chỉ là một quyển bí tịch ghi chép Thiên Thanh kiếm trận thì dù có tặng cho người khác, người khác cũng không luyện được.

Vì vậy, mặc dù Thiên Thanh kiếm trận là nền tảng của Thiên Thanh kiếm phái nhưng thật ra không phải là bí mật gì.

Dương Chính Sơn hơi đau đầu, tình huống này hẳn vẫn chưa lường trước được.

Chương 337: Sư huynh đệ đồng môn cũng là huynh đệ, gọi tỷ phu cũng không có gì sai

Úc Thanh Y nói với hắn rằng bốn vị sư thúc của nàng đều là người rất tốt, đều nhìn nàng lớn lên.

Hắn đã dự đoán trước sẽ gặp khó khăn nhưng không ngờ vừa đến đã phải động đao động thương.

Hôm nay hắn thậm chí còn không mang theo cả thương.

“Các vị, khụ khụ, các vị sư thúc, như vậy không ổn lắm!” Dương Chính Sơn có chút khó xử nói.

“Có gì không ổn? Giang hồ có quy củ của giang hồ, nếu như người đã đến thì phải tuân thủ quy củ của giang hồ!” Hoa Cẩm Thu căn bản không quan tâm Dương Chính Sơn nghĩ gì, lạnh lùng nói.

Giang hồ quả thật có quy củ như vậy, hai nhà kết thân, nam tử nhất định phải dùng võ lực để vượt ải.

Nhưng thật ra chuyện này chỉ là để náo nhiệt, không phải thật sự muốn ngăn cản hôn sự.

Đã đến để vượt ải, vậy thì chứng tỏ hai bên đã bàn bạc xong chuyện hôn sự.

Chỉ là Dương Chính Sơn khác, hắn không phải người giang hồ, hắn là quan chức triều đình, là tông tam phẩm đồng tri chỉ

huy vệ ti, bắt hấn tuân thủ quy củ giang hồ, quả thật có chút quá đáng.

Nhưng nếu như Hoa Cẩm Thu có yêu cầu như vậy, Dương Chính Sơn cũng không thể từ chối.

Ở đây, hấn chỉ là một người bình thường đến đề thân, không phải là đồng tri chỉ huy gì đó, cũng không phải là quan chức gì đó.

Nghĩ một lát, Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Nếu như vậy thì tại hạ chỉ có thể lĩnh giáo một chút thực lực của chư vị!”

“Thương!”

Hấn giơ tay lên, Đinh Thu sau lưng lập tức đưa tới một cây trường thương.

Hấn không mang theo thương phi ngư dát vàng của mình nhưng những tùy tùng sau lưng lại mang theo binh khí.

Nâng thương lên, Dương Chính Sơn vung một đường hoa thương.

“Đao thương vô tình, xin ba vị sư thúc cẩn thận!”

“Người nên cẩn thận là người mới đúng!” Hoa Cẩm Thu nói.

Lời này không sai, thực lực của Dương Chính Sơn không yếu nhưng thực lực của ba người họ cũng vậy.

Mặc dù vì tuổi tác, thực lực của họ đã vào thời kỳ suy yếu nhưng họ đều có tu vi Hậu Thiên tầng năm và tầng sáu, hơn nữa còn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Một đấu ba, lại còn đối mặt với Thiên Thanh kiếm trận, Dương Chính Sơn quả thật nên cẩn thận ứng phó.

Úc Thanh Y có chút lo lắng nhìn Dương Chính Sơn.

Nàng có chút hiểu biết về thực lực của Dương Chính Sơn nhưng trong ấn tượng của nàng, thực lực của Dương Chính Sơn hẳn là Hậu Thiên tầng sáu, mạnh hơn nàng một chút nhưng hẳn là chưa đạt đến Hậu Thiên tầng bảy.

“Nha đầu, không cần quá lo lắng, Hoa sư thúc của con hiểu rõ trong lòng, sẽ không làm tổn thương người khác đâu!” Tô Khôn thấy vẻ lo lắng của nàng, không nhịn được an ủi một câu.

“Tô sư thúc, mọi người làm trò gì vậy, chẳng phải là làm khó người ta ư?” Úc Thanh Y bất mãn nói.

Hôm qua trở về nàng đã biết ý định của bốn vị sư thúc, lúc đó nàng đã khuyên can nhưng bốn vị lão nhân gia này quá cố chấp, bất kể nàng nói gì, đều muốn thử thực lực và bản tính của Dương Chính Sơn.

Làm khó, so tài, đều là thử thách.

“Việc chúng ta làm còn không phải là vì con à!” Tô Khôn trợn mắt nhìn Úc Thanh Y, giống như đang nói nha đầu này thật không biết điều.

Úc Thanh Y có chút bất lực, nàng không phải không biết ý tốt của bốn vị sư thúc, chỉ là đã có người trong lòng, trái tim này liền lệch lạc.

Lúc này, Úc Thanh Y muốn xuất giá, nàng thật sự muốn gả cho Dương Chính Sơn.

Cuối cùng cũng tìm được một người mình vừa ý và người đó cũng có ý với mình, nàng hận không thể sớm ngày xuất giá.

Kết quả là mấy vị sư thúc lại làm trò này, lỡ như làm hỏng chuyện, nàng muốn khóc cũng không được.

“Sư tỷ, tỷ không cần lo lắng, ta thấy tỷ phu đã có tính toán, chắc chắn sẽ không thua sư phụ của chúng ta!” Lạc Phi Vũ

đứng sau đột nhiên chen vào nói.

Tỷ phu!

Úc Thanh Y ngậy người quay đầu lại, ngay sau đó mặt đỏ bừng.

“Nói bậy bạ gì đó?”

Tô Khôn tức giận nói: “Câm miệng, nếu tiểu tử ngươi còn dám nói bậy, xem ta có đánh chết ngươi!”

Tỷ phu, sao có thể gọi bừa bãi?

Nếu như truyền ra ngoài, danh tiết của Úc Thanh Y còn giữ được hay không?

Dù sao hai người còn chưa thành hôn.

Nhưng Lạc Phi Vũ lại cười hì hì, còn nháy mắt với Úc Thanh Y.

Tiếng gọi tỷ phu này của hắn là thật lòng.

Bởi vì tỷ phu của hắn đã nói sẽ tiến cử hắn làm quan.

Đây là lời Úc Thanh Y nói hôm qua, mục đích là để khuyên bốn vị sư thúc đừng làm loạn.

Kết quả là bốn vị sư thúc căn bản không quan tâm nhưng Lạc Phi Vũ lại ghi nhớ trong lòng.

Úc Thanh Y vừa xấu hổ vừa tức giận nhưng lại không nói ra lời trách móc, thậm chí trong lòng còn ngọt ngào.

Huynh đệ sư môn cũng là huynh đệ, gọi tỷ phu cũng không có gì không đúng, nhỉ!

Trước công, Hoa Cẩm Thu, Tào Đức và Tiết Lâm Phủ tạo thành đội hình tam giác đối diện với Dương Chính Sơn.

Hoa Cẩm Thu ở phía trước, Tào Đức và Tiết Lâm Phủ ở phía sau, ba người cầm kiếm, kiếm của Hoa Cẩm Thu hơi

nhếch lên, còn kiếm của Tào Đức và Tiết Lâm Phủ lại hơi cúi xuống.

Thấy vậy, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi nặng nề thêm vài phần.

Đối đầu với võ giả giang hồ, nhất định phải thận trọng đối đãi.

May mắn thay, trận chiến này chỉ là so tài, không phải tử chiến, hẳn không thể sử dụng ám khí, đôi phương cũng sẽ không sử dụng một số thủ đoạn âm hiểm.

“Vậy tại hạ không khách sáo nữa!” Dương Chính Sơn khẽ nói.

Chương 338: Sư huynh đệ đồng môn cũng là huynh đệ, gọi tỷ phu cũng không có gì sai 2

Khoảnh khắc tiếp theo, trường thương đâm tới, thẳng hướng mặt Hoa Cẩm Thu.

Hoa Cẩm Thu mặt lạnh như sương, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi mũi thương sắc bén, thân hình hơi khom xuống, vừa vặn tránh được đòn đâm của Dương Chính Sơn, đồng thời mũi kiếm lóe lên, đâm thẳng vào hạ bộ của Dương Chính Sơn.

Còn phía sau nàng, Tào Đức và Tiết Lâm Phủ đồng thời nhảy lên, kiếm quang như sao, một người tấn công mặt Dương Chính Sơn, một người tấn công ngực Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nheo mắt lại, chết tiệt, ba người đồng thời ra kiếm, căn bản không thể đỡ nổi!

Thu thương, rút lui!

Thân hình cao lớn như một quả đạn pháo, bắn ra phía sau.

Kiếm quang lóe lên như những vì sao lấp lánh, đuổi theo Dương Chính Sơn.

Tốc độ lùi lại của Dương Chính Sơn rất nhanh nhưng tốc độ tấn công của Hoa Cẩm Thu ba người cũng không chậm.

Ba người luôn giữ vị trí cố định, cho dù di chuyển nhanh cũng vẫn chỉnh tề như một.

Mũi kiếm của họ liên tục biến ảo, nếu Dương Chính Sơn lùi chậm hơn một chút, e rằng trên người sẽ xuất hiện vài vết thương.

Xét về chiêu thức tinh diệu, Dương Chính Sơn kém xa bất kỳ người nào trong số họ.

Xét về kinh nghiệm chiến đấu, Dương Chính Sơn cũng kém xa họ.

Bọn họ là võ giả giang hồ, tu luyện hàng chục năm, vẫn luôn nghiên cứu cách chiến thắng trong các cuộc đấu tay đôi.

Còn Dương Chính Sơn thì sao, hần luyện tập xung trận trên chiến trường, luyện tập tiến lên không lùi bước.

Đừng nói gì đến thiên tài, thiên tài cũng chỉ là tương đối, tu luyện võ đạo chú trọng thiên tư nhưng chiến đấu lại chú trọng chiêu thức và kinh nghiệm, tất nhiên nếu áp đảo về tu vi thì lại là chuyện khác.

Dương Chính Sơn liên tục lùi lại hơn mười trượng, vẫn không thoát khỏi thế công của ba người Hoa Cẩm Thu.

Đối mặt với kết quả như vậy, Dương Chính Sơn không thể không thay đổi chiến lược.

“Cẩn thận!”

Khoảnh khắc ra tay, Dương Chính Sơn không quên nhắc nhở một câu.

Hai cánh tay xoay tròn, trường thương như được đặt ngang hông, khoảnh khắc tiếp theo, cả người Dương Chính Sơn quay tròn.

Mũi thương như cánh quạt quay, mang theo từng trận tiếng gió rít.

Một tắc dài hơn, một tắc mạnh hơn.

Một sức mạnh có thể chế ngự mười loại kỹ thuật.

Bất kể chiêu thức của người có linh hoạt đến đâu, bất kể kiếm trận của người có tinh diệu đến đâu, trước tiên người phải đến gần ta đã rồi hãy nói.

Cây trường thương dài bảy thước vung lên, sự thay đổi đột ngột khiến Hoa Cẩm Thu suýt nữa không kịp phản ứng nhưng sau lưng nàng còn có Tào Đức và Tiết Lâm Phủ, hai người đưa tay ra, trong nháy mắt đã kéo Hoa Cẩm Thu về phía sau.

Trận hình thay đổi, hai người ở phía trước, một người ở phía sau.

Leng keng leng keng!

Hai người cố gắng đỡ lấy trường thương của Dương Chính Sơn nhưng lực đạo mạnh mẽ suýt nữa làm văng mất trường kiếm trong tay bọn họ.

Phát hiện không thể ngăn cản được trường thương của Dương Chính Sơn, Tào Đức và Tiết Lâm Phủ vội vàng lui về phía sau, thế công chuyển sang thế thủ, Dương Chính Sơn như một con quay đuổi theo ba người Tào Đức.

Nhưng tốc độ của hắn rõ ràng không bằng đối phương nên rất nhanh đã bị đối phương kéo giãn khoảng cách, may thay, như vậy Dương Chính Sơn cũng giải trừ được cục diện chỉ có thể thụ động lùi về phía sau như vừa rồi.

Hai bên đứng vững, một lần nữa đối mặt với nhau.

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên, mặc dù hắn không biết Thiên Thanh kiếm trận nhưng qua sự thăm dò vừa rồi, hắn đã hiểu rằng đối phương đã sử dụng một loại chiến trận nào đó.

Ba người thành trận, muốn đánh bại bọn họ thì trước tiên phải phá trận.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn một lần nữa phát động tấn công, người theo thương đi, như mũi tên sắc nhọn bắn về phía ba người.

Hắn muốn phá trận, trước tiên phải khiến ba người tản ra, khiến ba người không thể tạo thành trận hình có lợi.

Trường thương quét ngang, buộc Tào Đức phải né tránh, rời xa Tiết Lâm Phủ và Hoa Cẩm Thu nhưng rất nhanh Dương Chính Sơn phát hiện ra rằng Tiết Lâm Phủ và Hoa Cẩm Thu lại có thể di chuyển theo Tào Đức.

Dương Chính Sơn thu thương lại một lần nữa quét về phía Tiết Lâm Phủ, kết quả vẫn như vậy.

Giống như giữa ba người có một sợi dây thun vô hình trói buộc, cho dù để một trong ba người phải tạm thời rời xa hai người kia thì hai người kia cũng sẽ di chuyển theo.

Sự ăn ý này khiến Dương Chính Sơn đau đầu không thôi.

Hoàn toàn không thể tách bọn họ ra được!

Ở gần đó, Tô Khôn thấy vậy liền vuốt bộ râu thưa thớt cười nói.

Thiên Thanh kiểm trận chú trọng vào việc ba người thành trận, ba người như một thể thống nhất, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

“Thực lực của vị Dương đại nhân này không yếu nhưng muốn phá trận thì gần như không thể.”

Úc Thanh Y hơi nhíu mày, nói đến thì nàng chỉ biết Thiên Thanh kiểm trận của ba vị sư thúc rất lợi hại nhưng cụ thể lợi hại đến mức nào thì nàng thực sự không rõ, bởi vì nàng chưa từng đích thân trải nghiệm.

Bây giờ nhìn thấy Dương Chính Sơn giao chiến với ba vị sư thúc, nhất thời nàng cũng không nghĩ ra cách phá trận.

“Sur thúc, được rồi!” Úc Thanh Y một lần nữa bày tỏ sự bất mãn trong lòng.

Tô Khôn dùng đôi mắt đục ngầu nhìn nàng: “Hừ, có phải ngươi quên mình là chương môn rồi không?”

Hắn có chút tức giận vì thấy đồ bỏ đi.

Bắp cải trong nhà bị người khác ủi thì cũng đành thôi nhưng mà chương môn lại có thể bị người khác cướp mất trái tim, cái này thật là tức chết người.

Chương 339: Không phải không muốn giữ, mà là thật sự không giữ được!

Úc Thanh Y cúi đầu, trên má ửng hồng.

Nàng nhớ đến một câu nói của Dương Chính Sơn: ‘Phu nhân, chúng ta mới là người một nhà.’

Theo lẽ thường thì bây giờ nàng vẫn chưa xuất giá, Thiên Thanh kiếm phái mới là nhà của nàng nhưng nàng luôn nghĩ đến Dương Chính Sơn, nghĩ đến Dương gia.

Mà lúc này, Dương Chính Sơn và ba người Hoa Cẩm Thu đã lâm vào cuộc chiến đấu ác liệt.

Sau khi thích ứng với kiếm trận của Hoa Cẩm Thu, mặc dù Dương Chính Sơn không có cách nào phá vỡ Thiên Thanh kiếm trận trong thời gian ngắn nhưng hắn đã thích ứng với cách chiến đấu của Thiên Thanh kiếm trận, không còn giống như lúc đầu chật vật bị truy đuổi phải lùi bước.

Hai bên liên tục giao chiến hơn một khắc đồng hồ, lại vẫn chưa phân thắng bại.

Ngay khi mọi người cho rằng trận chiến này còn phải tiếp tục một thời gian nữa thì Tào Đức đột nhiên hét lớn: “Dừng lại, dừng lại, dừng lại!”

Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc rút lui khỏi chiến trường, Hoa Cẩm Thu và Tiết Lâm Phủ cũng ngơ ngác nhìn Tào Đức.

“Sur huynh, sao vậy?” Hoa Cẩm Thu cau mày hỏi.

Tào Đức một tay chống nạnh, một tay chống kiếm: “Cái này, cái này, thất lung bị treo rồi!”

“...”

Mọi người đều im lặng.

Thất lung bị treo!

“Sur huynh!” Hoa Cẩm Thu hơi tức giận hét lên.

Tào Đức ngẩng đầu, vẻ mặt bất lực: “Sur muội à, sur huynh đã ngoài lục tuần rồi, không còn là thanh niên trai tráng nữa!”

“Nếu sur huynh trẻ hơn mười tuổi, chiến đấu thêm một canh giờ cũng không thành vấn đề nhưng mà, ôi, sur huynh già rồi!”

Vẻ mặt đó vừa bất lực vừa cô đơn, có chút thê lương.

“Đúng vậy, già rồi, mới đánh một lúc như vậy mà ta đã hơi chóng đờ không nổi!” Tiết Lâm Phủ thở hển hển nói.

Hoa Cẩm Thu cũng có chút thở hển hển nhưng dù sao nàng còn trẻ, vẫn có thể chống đỡ được.

Còn Dương Chính Sơn, mặt hắc không đỏ, hơi thở không gấp gáp, vẫn là dáng vẻ điềm nhiên như không.

Tào Đức nhìn Dương Chính Sơn, thấy hắc như vậy: “Thôi được, coi như ngươi thắng!”

“Sur huynh, chuyện còn lại giao cho huynh, ta phải về lấy miếng cao dán, cái thất lung già này không ổn rồi!”

Tô Khôn vượt bộ râu thừa thốt: “Đồ vô dụng!”

“Sur huynh có bản lĩnh thì tự mình lên đi!” Tào Đức tức giận nói.

Tô Khôn không nói gì nữa, với cái thân già yếu này của hắn, lên đó chắc không múa may được mấy cái.

Nếu liều mạng, hắn vẫn có thể phát huy thần uy nhưng loại so tài này thì hắn thực sự không chịu nổi.

Thấy hai người cãi nhau, Úc Thanh Y lập tức vui mừng ra mặt, nàng nhìn Dương Chính Sơn, mắt đưa tình, vô cùng dịu dàng.

Dương Chính Sơn đưa thương cho Đinh Thu, mỉm cười nhìn cảnh này.

Hắn đã nhận ra, bốn vị sư thúc này không thực sự muốn làm khó hắn, chỉ muốn thử thách hắn mà thôi.

“Bái kiến Tô sư thúc!” Dương Chính Sơn tiến lên, chấp tay chào Tô Khôn.

“Ừm!” Tô Khôn lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Lên núi đi!”

Nghe vậy, khoe miệng Dương Chính Sơn không nhịn được mà cong lên.

Những đệ tử Thiên Thanh kiếm phái xung quanh đều nở nụ cười thiện ý với hắn.

Mặc dù thái độ của Tô Khôn không tốt lắm nhưng mọi người đều biết rằng hắn có thể cho phép Dương Chính Sơn lên núi, nghĩa là hắn đã đồng ý gả Úc Thanh Y cho Dương Chính Sơn.

Sau đó, Dương Chính Sơn được mọi người thúc ửng đi lên núi.

“Tỷ phu, huynh thực sự có thể tiến cử đệ làm quan ư?” Lạc Phi Vũ tiến đến gần Dương Chính Sơn, hạ giọng hỏi.

Dương Chính Sơn sửng sốt, hắn không quen Lạc Phi Vũ nhưng nghe hắn nói vậy, hắn cũng đoán được.

Dù sao thì hắn chỉ nói sẽ tiến cử Lạc Phi Vũ làm quan.

Hắn đánh giá Lạc Phi Vũ từ trên xuống dưới, Lạc Phi Vũ cao to vạm vỡ, ngang ngửa với Dương Minh Vũ và Tống Đại Sơn, trên người đều toát lên một khí thế hung hãn.

Chỉ nhìn vào vóc dáng, hắn có tiềm năng trở thành một mãnh tướng.

“Ta nghe nói vũ khí đệ luyện là song chùy?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

“Ừm, đệ đánh chùy rất lợi hại, ngay cả sư phụ cũng không dám đối đầu!” Lạc Phi Vũ đắc ý nói.

Sư phụ của hắn chính là Tiết Lâm Phủ, có tu vi cảnh giới Hậu Thiên tầng sáu, mặc dù tuổi của Tiết Lâm Phủ đã không còn nhỏ nhưng thực lực vẫn không yếu.

Nhưng chùy là loại vũ khí quá bá đạo, chỉ cần bị dính một cú là thương gân động cốt, ai rảnh mà muốn ném mũi bị búa đập chứ.

“Bây giờ ngươi đạt tu vi gì rồi?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Hai tháng trước vừa mới đột phá Hậu Thiên tầng ba!” Lạc Phi Vũ nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hai mươi bốn tuổi, Hậu Thiên tầng ba, như vậy đã được coi là thiên tài rồi.

Tư chất của hắn hẳn là ngang ngửa với Úc Thanh Y, trước ba mươi tuổi hẳn có thể đột phá Hậu Thiên tầng sáu.

“Làm quan thì được nhưng phải đợi đến khi ta thành thân với sư tỷ của đệ mới được!” Đáy mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia gian xảo.

Lạc Phi Vũ mắt sáng lên, nói: “Tỷ phu cứ yên tâm, đệ nhất định sẽ ủng hộ huynh! Không chỉ có đệ, ngay cả sư phụ của đệ cũng sẽ ủng hộ huynh!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Vậ tỷ phu xin đa tạ trước!”

Mọi người đi vào chính điện của Thiên Thanh kiếm phái, Tô Khôn chỉ tay vào vị trí đầu tiên bên trái, nói: “Dương đại nhân, mời!”

Người khác đều là lễ trước rồi mới đến binh, còn bọn họ lại là binh trước rồi mới đến lễ.

Trận tỷ thí đã kết thúc, thân phận của Dương Chính Sơn vẫn cần phải được coi trọng.

Nếu không phải vì hôn sự của hai người, Dương Chính Sơn đến Thiên Thanh kiếm phái của bọn họ, bọn họ sẽ phải quét dọn sạch sẽ để nghênh đón.

Chương 340: Không phải không muốn giữ, mà là thật sự không giữ được! 2

“Sư thúc, mời trước!” Dương Chính Sơn không thể kiêu ngạo vào lúc này, sau này người ta chính là trưởng bối của hắn.

Mặc dù bốn vị sư thúc không có quan hệ huyết thống nào với Úc Thanh Y nhưng Úc Thanh Y là cô nhi được Thiên Thanh kiếm phái nhận nuôi, lớn lên ở Thiên Thanh kiếm phái, bốn vị trưởng lão đều nhìn nàng lớn lên, tình cảm này rất sâu đậm.

Ban đầu Dương Chính Sơn tưởng Tô Khôn sẽ ngồi ở vị trí chủ tọa, không ngờ hắn lại ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, còn Úc Thanh Y lại ngồi ở vị trí chủ tọa.

Trong chính điện chỉ có Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn và bốn vị trưởng lão, những đệ tử khác đều đứng ngoài cửa không vào.

Tô Khôn nhìn Úc Thanh Y ngồi trên, kết quả phát hiện Úc Thanh Y vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Dương Chính Sơn, trong lòng hắn không khỏi buồn bực.

Than ôi, nữ nhi trưởng thành rồi thì không giữ được nữa.

Không phải không muốn giữ, mà là thật sự không giữ được!

“Dương đại nhân, ý của ngài bọn ta đều đã rõ, nếu như Thanh Y đồng ý, bọn ta cũng không có lý do gì để ngăn cản

nhưng có câu nói khó nghe cần phải nói trước.”

Sắc mặt Tô Khôn nghiêm nghị, nói.

Dương Chính Sơn nói: “Sư thúc gọi ta là Chính Sơn là được, sư thúc có gì cứ nói thẳng!”

“Được!” Tô Khôn vuốt bộ râu thưa thớt, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào Dương Chính Sơn: “Thanh Y là chương môn Thiên Thanh kiếm phái của chúng ta, cho dù sau này nàng có xuất giá thì nàng vẫn là đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái của bọn ta!”

“Thiên Thanh kiếm phái chính là nhà mẹ đẻ của Thanh Y, nếu sau này Thanh Y chịu ảm ức, Thiên Thanh kiếm phái bọn ta sẽ đòi lại công bằng!”

“Sư thúc, xin cứ yên tâm!”

Dương Chính Sơn vừa định bày tỏ thái độ của mình nhưng Tô Khôn lại phẩy tay ngắt lời hắn, tiếp tục nói: “Những lời hứa suông không có ý nghĩa gì, người nói nhiều cũng không bằng hành động sau này của người.”

“Ta chỉ muốn nói cho người biết, chúng ta là người giang hồ, hành sự luôn lỗ mãng, nếu gặp chuyện bất bình, phần lớn sẽ dùng vũ lực giải quyết.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lời của Tô Khôn không phải không có căn cứ.

Hiệp khách dùng võ phạm cấm.

Mang theo vũ khí lợi hại, sát tâm tự nổi lên.

Phần nộ của kẻ thất phu, máu chảy thành sông.

Võ giả có võ công cao cường, khi gặp vấn đề thường thích dùng vũ lực giải quyết.

Việc võ giả giết quan lại ở Đại Vinh cũng không phải là chuyện hiếm.

Tất nhiên, lời nói của Tô Khôn mang nhiều ý cảnh cáo, hẳn chỉ muốn Dương Chính Sơn sau này đối xử tốt với Úc Thanh Y mà thôi.

“Sur thúc nói đúng, bây giờ ta nói gì cũng không có ý nghĩa.”

“Nhưng ta vẫn muốn nói một câu, sur thúc cứ yên tâm, Dương Chính Sơn ta dù sao cũng là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, chuyện bắt nạt nữ tử, ta vẫn không làm được.”

“Tương lai không thể nói trước nhưng quá khứ đủ để chứng minh ta không phải là người trắng hoa, cũng không phải là người bạc tình.”

“Dương gia ta có một quy củ, ba mươi tuổi không có nhi tử mới được nạp thiếp.”

“Hiện tại ta đã ngoài bốn mươi, con cháu đầy đàn, sau này ta tuyệt đối sẽ không nạp thiếp!”

“Thanh Y là thê tử mà ta cưới hỏi đàng hoàng, là chính thê phải ghi vào gia phả Dương gia, Dương gia ta tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng.”

Dương Chính Sơn nghiêm túc nói.

Đây cũng là suy nghĩ trong lòng hắn.

Cầm tay nhau đi đến bạc đầu, thật ra ai cũng khao khát một mối tình lâu dài, Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ.

Chỉ là xã hội kiếp trước quá xô bồ, muốn duy trì một mối tình lâu dài thật sự quá khó.

Nhưng thế giới này thì khác, chỉ cần giữ vững được bản tâm, dụng tâm làm, duy trì một mối tình lâu dài vẫn rất dễ

dàng.

Mà nữ tử khi xuất giá thì quan trọng nhất chỉ có hai điểm, thứ nhất là danh phận, điểm này Dương Chính Sơn hoàn toàn không có vấn đề, Úc Thanh Y tuy là vợ kế nhưng cũng là chính thê mà Dương Chính Sơn cưới hỏi đàng hoàng.

Thứ hai là sợ sau này trượng phu sẽ cưới nhiều vợ, sủng thiếp diệt thê, đặc biệt là ở những gia đình quyền quý, tình trạng này không phải là hiếm.

Dương Chính Sơn nói rõ quy củ Dương gia, nói rõ tuổi tác của mình, đều là để chứng minh rằng sau này hắn sẽ không nạp thiếp, đều là muốn để Tô Khôn bọn họ yên tâm gả Úc Thanh Y cho hắn.

Tô Khôn nghe Dương Chính Sơn nói xong, sắc mặt lập tức thoải mái hơn nhiều.

“Nếu như vậy, vậy thì bọn ta đồng ý chuyện hôn sự của hai người. Nhưng về ngày cưới, ta mong chúng ta có thể dành ra vài tháng!”

Dương Chính Sơn hỏi: “Vậy sư thúc thấy ngày cưới định vào lúc nào là thích hợp?”

“Ngày cưới cụ thể thì hai người định là được, dù sao Thanh Y cũng là chương môn của Thiên Thanh kiếm phái, trước khi nàng xuất giá phải chọn ra một chương môn mới thích hợp đã.” Tô Khôn nói.

Dương Chính Sơn thấy yêu cầu này cũng không quá đáng, từ chức cũng phải có một thời gian để bàn giao công việc, hướng hồ là thay đổi chương môn.

Nhưng Úc Thanh Y ngồi ở vị trí đầu tiên lại nhíu mày.

Nàng đang nghĩ xem ai thích hợp để kế nhiệm vị trí chương môn.

Vị trí chương môn này không phải dễ làm.

Thực lực và năng lực đều phải khiến mọi người phục mới được.

Thật ra trong số các đệ tử cùng bối phận với nàng, Lạc Phi Vũ là người thích hợp nhất nhưng Lạc Phi Vũ muốn làm quan, vậy thì không thể làm chương môn.

Ngoài Lạc Phi Vũ ra, Úc Thanh Y nhất thời cũng không nghĩ ra được người thích hợp.

Chương 341: Đề thân, hỏi tên, hợp bát tự

Không phải thực lực không đủ thì cũng là tuổi tác không đủ.

Nếu cho nàng vài năm, nàng chắc chắn có thể bồi dưỡng ra một chương môn đủ tư cách.

Nhưng vài năm!

Mày Úc Thanh Y nhíu chặt hơn.

Nàng muốn thành thân sớm, thêm vài năm nữa nàng sẽ thành bà lão mất.

Nghĩ đến bà lão, mắt Úc Thanh Y sáng lên, ánh mắt dừng trên người Hoa Cẩm Thu.

“Hoa sư thúc có thể làm chương môn!”

Lời trong lòng thốt ra ngoài miệng.

“... ..”

Mọi người trong sảnh đều ngẩng đầu lên kinh ngạc.

Lời này không có gì sai nhưng nói ra ở đây, từ miệng Úc Thanh Y nói ra thì có phần không ổn.

Mới vừa nói đến chuyện chọn ra chương môn mới thì Úc Thanh Y mới có thể xuất giá, kết quả Úc Thanh Y đã chọn xong chương môn mới rồi.

Cô nương à, nàng vội vàng đến mức nào vậy!

Dương Chính Sơn không nhận được mà cong khóe miệng.

Nương tử của ta vẫn rất vừa ý ta.

Tô Khôn nhìn Úc Thanh Y với vẻ mặt bất đắc dĩ, trong mắt còn có chút oán trách.

Này, sự điềm đạm và lạnh lùng thường ngày của con đi đâu rồi?

Đại cô nương à, con không thể dè dặt hơn chút à?

“Phụt!”

Hoa Cẩm Thu không nhịn được bật cười.

“Ha ha, xem ra Thanh Y là sốt ruột rồi, nếu như vậy, vậy thì ta sẽ làm chương môn vài năm, các người không có ý kiến chứ!”

Là nữ nhân thì hiểu nữ nhân nhất.

Hoa Cẩm Thu thấy Úc Thanh Y có thể xuất giá cũng là một chuyện tốt, như vậy sẽ không phải cô đơn cả đời.

Nếu như vậy, nàng đương nhiên nguyện thành toàn cho Úc Thanh Y.

Không phải chỉ làm chương môn vài năm thôi sao?

Nàng còn chưa già đến mức không nhúc nhích được, cũng không giống lão già Tô Khôn kia, lười biếng chảy thây.

Lúc này Úc Thanh Y cũng phản ứng lại, không khỏi đỏ mặt.

Tô Khôn còn có thể nói gì, chỉ có thể nói: “Nếu như vậy, những chuyện còn lại các người cứ định đi.”

Những chuyện còn lại thì đơn giản rồi, chỉ cần Tô Khôn không có ý kiến, những người khác cũng không có ý kiến gì lớn.

Chuyện đã định, Dương Chính Sơn lại ngồi ở Thiên Thanh kiếm phái một lát, rồi đứng dậy cáo từ.

Lúc rời đi, Tô Khôn và những người khác đích thân tiễn hân xuống núi.

Đợi Dương Chính Sơn rời đi, Hoa Cẩm Thu cùng Úc Thanh Y trở về phòng riêng của Úc Thanh Y.

Nhìn căn phòng đơn sơ đến cực điểm, trong lòng Hoa Cẩm Thu không khỏi khẽ thở dài.

Có nữ nhi nào mà không thích son phấn.

Nhưng nữ giang hồ làm sao có thể đặt tâm trí vào son phấn được.

Nhưng nghĩ đến Úc Thanh Y sắp lấy chồng, tâm trạng của Hoa Cẩm Thu lại tốt hơn nhiều.

“Sur thúc, con xin lỗi!” Úc Thanh Y có chút ngượng ngùng nói.

“Có gì phải xin lỗi, là Thiên Thanh kiếm phái đã làm con lỡ dở, không phải con có lỗi với Thiên Thanh kiếm phái!” Hoa Cẩm Thu tùy ý nói.

Cả đời này của nàng chỉ có thể mắc kẹt ở Thiên Thanh kiếm phái, bây giờ muốn rời đi cũng không đi được.

Nhưng Úc Thanh Y thì khác, Úc Thanh Y còn trẻ, còn có thể xuất giá.

“Nếu ở nhà bình thường, có lẽ con đã có con đàn cháu đống rồi!” Hoa Cẩm Thu có chút đau lòng nói.

Thiên Thanh kiếm phái nuôi lớn Úc Thanh Y nhưng cũng khiến Úc Thanh Y chịu nhiều khổ sở.

Năm đó chuyện hôn sự kia vốn là định vội vàng, kết quả chuyện hôn sự kia vẫn không thành.

Từ đó Úc Thanh Y đã búi tóc phụ nhân, mấy năm sau, sự phụ của nàng đều muốn tìm cho nàng một mối hôn sự khác, đều bị nàng từ chối.

Lúc đó Hoa Cẩm Thu đã đau lòng cho Úc Thanh Y.

Chỉ là bọn họ đều không ngờ rằng lần này Úc Thanh Y ra ngoài lại có thể tự mình tìm được một mối hôn sự, đối tượng lại là một vị tông tam phẩm đồng tri chỉ huy sứ.

Bây giờ Hoa Cẩm Thu vừa mừng cho Úc Thanh Y, vừa lo lắng cho tương lai của Úc Thanh Y.

Mừng thì đương nhiên là vì Úc Thanh Y sắp xuất giá, lo thì lo là nhà quan lại thường có nhiều chuyện, nàng sợ Úc Thanh Y không ứng phó nổi.

Hai người ngồi cùng nhau, nói một số chuyện riêng tư của nữ nhân.

Mặc dù Hoa Cẩm Thu chưa từng lấy chồng nhưng chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy sao?

Nàng đã nghe nói rất nhiều về những chuyện hậu trạch của nhà quan lại, nàng thấy cần phải nói những chuyện này cho Úc Thanh Y biết.

Nhưng Úc Thanh Y lại rất hiểu tình hình Dương gia, những chuyện hậu trạch kia căn bản không thể xảy ra ở Dương gia.

Gia quy do Dương Chính Sơn định ra là: “Ba mươi chưa có con mới được nạp thiếp”, điều này đã ngăn chặn được hầu hết những chuyện lộn xộn trong hậu trạch.

Hơn nữa, mọi người trong Dương gia đều không có tâm địa xấu xa, cho nên nội bộ Dương gia rất hòa thuận, không có mâu thuẫn lớn gì.

Nghe Úc Thanh Y kể về tình hình Dương gia, nỗi lo lắng trong lòng Hoa Cẩm Thu mới tan biến.

...

Sáng sớm hôm sau, tiếng kèn trống vang lên dưới chân núi Thiên Thanh kiếm phái, bà mối mang theo lễ vật đến đề thân.

Hai bên đã nói chuyện xong, việc đề thân này chỉ là làm theo thủ tục mà thôi.

Rất nhanh, bà mối đã mang theo bát tự của Úc Thanh Y rời đi.

Tiếp theo là vấn danh và nạp cát. Vấn danh là lấy bát tự của bên nữ đặt trước linh vị tổ tiên để xem có điều gì bất thường không, việc này do Dương Minh Thành lo liệu, hắn dẫn theo vài tùy tùng phi ngựa trở về huyện An Ninh.

Còn nạp cát chính là hợp bát tự, việc này do Vương thị và bà mối cùng nhau lo liệu.

Chương 342: Đề thân, hỏi tên, hợp bát tự 2

Dương Chính Sơn không thể ở lại huyện Nguyên Hà quá lâu, dù sao thì ở thành An Nguyên còn rất nhiều công vụ chờ hắn xử lý.

Vào ngày thứ hai sau khi đề thân, Dương Chính Sơn lại đến Thiên Thanh kiếm phái, lần này hắn đến không phải để bàn chuyện hôn sự, mà là về việc mượn người và để Lạc Phi Vũ làm quan.

Về chuyện này, Tô Khôn đương nhiên đồng ý, bởi vì Úc Thanh Y đã nói với hắn rồi.

Ngoài bà tử và nha hoàn bên cạnh Úc Thanh Y làm của hồi môn, Thiên Thanh kiếm phái còn cho Dương Chính Sơn mười đệ tử làm hộ vệ cho Dương gia.

Thật ra điều này chính là quan hệ thuê mướn, Dương gia trả tiền lương hàng tháng cho những đệ tử này, những đệ tử này nghe theo sự sắp xếp của Dương gia, phụ trách bảo vệ Dương gia.

Đề Thiên Thanh kiếm phái chỉ có vài chục đệ tử đột nhiên đưa ra mười đệ tử, trông thì có vẻ ảnh hưởng rất lớn đến Thiên Thanh kiếm phái nhưng thực tế thì không phải vậy.

Thiên Thanh kiếm phái không phải là một môn phái mà một khi nhập môn thì cả đời không thể rời đi.

Thiên Thanh kiếm phái nhận đệ tử phải xem tư chất, mà sau khi đệ tử trưởng thành, cũng phải xem tu vi và tiềm lực để quyết định có tiếp tục ở lại môn phái hay không.

Nếu tu vi không tăng lên trong nhiều năm, họ sẽ dễ dễ tử rời khỏi môn phái.

Sở dĩ như vậy là vì tài nguyên không đủ.

Người trong Dương gia tu luyện dựa vào nước linh tuyến, còn đệ tử Thiên Thanh kiếm phái tu luyện cần rất nhiều thảo dược, cảnh giới Đoán Thử cần ngâm thuốc tắm, võ giả Hậu Thiên cần một số đan dược đặc biệt.

Phần lớn thu nhập của Thiên Thanh kiếm phái đều dùng để mua thảo dược và đan dược.

Tài nguyên có hạn, họ chỉ có thể tập trung bồi dưỡng một số đệ tử có tư chất xuất chúng, còn những đệ tử tư chất tầm thường sẽ bị bỏ rơi.

Không chỉ Thiên Thanh kiếm phái như vậy mà hầu hết các môn phái giang hồ đều như vậy.

Còn những đệ tử đi làm hộ vệ cho Dương gia đều là những đệ tử có tư chất tương đối tầm thường, Dương Chính Sơn chiêu mộ những đệ tử này, tương đương với việc giải quyết vấn đề việc làm cho các đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái.

Một công việc ổn định và thu nhập khá khá như vậy, đối với những đệ tử tầm thường mà nói thì vẫn rất tốt.

“Vài ngày nữa, ta sẽ để Lạc Phi Vũ dẫn bọn họ đến thành An Nguyên, đến lúc đó người cứ sắp xếp!”

Trong nhà chính, Tô Khôn nói với Dương Chính Sơn.

“Vâng, sư thúc cứ yên tâm, Dương gia chúng ta nhất định sẽ không bạc đãi bọn họ!” Dương Chính Sơn nói.

Những đệ tử này mặc dù ở Thiên Thanh kiếm phái chỉ là những đệ tử tầm thường nhưng người nào cũng là võ giả, thậm chí trong số đó còn có hai võ giả Hậu Thiên, làm hộ vệ cho Dương gia thì hoàn toàn đủ tư cách.

Lại rời khỏi Thiên Thanh kiếm phái, Dương Chính Sơn lên đường trở về thành Nguyên Hà.

Lúc này mùa xuân đã bắt đầu, Dương Chính Sơn vừa về đã lao vào vụ xuân, mặc dù không cần hấn đích thân xuống ruộng cày cấy nhưng hấn phải giám sát, đề phòng có người làm can ảnh hưởng đến vụ xuân của quân hộ.

Chuyện như vậy không phải là không có, mặc dù trước đây Dương Chính Sơn đã dọn dẹp sạch sẽ các đồn bột nhưng đừng quên rằng dưới quyền quản lý của Phòng thủ quan sảnh còn có rất nhiều trụ lửa và trụ khói.

Những trụ lửa và trụ khói này thường chỉ có từ năm đến mười hộ quân hộ, do tiểu kỳ làm chủ quản, tuy nhìn có vẻ không đáng kể nhưng nếu quan tiểu kỳ làm chủ quản mà làm bậy thì sẽ khiến mấy hộ quân hộ không thể tiến hành vụ xuân bình thường.

Hiện tại, tinh lực chính của Dương Chính Sơn chính là nhắm vào những trụ lửa và trụ khói này, mỗi ngày hấn đều đến ba đến năm trụ lửa hoặc trụ khói để kiểm tra.

Hấn phát hiện ra rất nhiều vấn đề ở một số trụ lửa và trụ khói, tuy nhiên phần lớn các vấn đề đều là di chứng từ trước để lại, chẳng hạn như trang bị không đầy đủ, nhân lực không đủ, kiến trúc bị hư hỏng nghiêm trọng, v.v.

Tất nhiên hấn cũng phát hiện ra một số tên khốn nạn tham lam vô độ, coi quân hộ như súc vật, rõ ràng có trâu cày nhưng cố tình không cho quân hộ dùng, rõ ràng đồn bột cấp trên đã phát nông cụ nhưng lại đem bán mất.

Hấn thậm chí còn phát hiện ra một quan tiểu kỳ đem bán cả lúa giống, hấn đã tức giận đến mức chém đầu tên khốn nạn đó ngay tại chỗ.

Liên tiếp hơn mười ngày, Dương Chính Sơn đều đi tuần tra các trụ lửa và trụ khói, cho đến khi hẳn tuần tra hết tất cả các trụ lửa và trụ khói mới kết thúc.

Mà trong hơn mười ngày đó, thành An Nguyên cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là La Thường đã cử hai chương quỳ và hơn mười người làm công tói, bọn họ đã thuê một cửa hàng và một cái đại viện trong thành An Nguyên, chuẩn bị mở xưởng thêu.

Dương Chính Sơn đã đích thân gặp hai chương quỳ đó, La Thường hiển nhiên đã dặn dò bọn họ trước, bảo bọn họ mở trường dạy thêu trước.

Đại viện mà bọn họ thuê chính là trường dạy thêu trong tương lai.

Việc này, hai chương quỳ làm rất tốt, Dương Chính Sơn chỉ hỏi thăm một chút, sau đó để bọn họ tự lo liệu.

Tiếp theo là Lạc Phi Vũ dẫn các đệ tử Thiên Thanh kiểm phái đến thành An Nguyên.

Mười đệ tử, Dương Chính Sơn trực tiếp giao cho Đinh Thu phụ trách, Đinh Thu là thủ lĩnh hộ vệ của Dương gia, mười đệ tử này sẽ là thủ hạ của hắn sau này.

Chương 343: Đề thân, hỏi tên, hợp bát tự 3

Còn những thiếu niên mà Dương gia mua trước đó, cũng là thuộc hạ của Đinh Thu.

Sau này khi mọi người trong Dương gia ra ngoài, đều sẽ dẫn vài hộ vệ đi theo bảo vệ.

Có các đệ tử Thiên Thanh kiếm phái ở đây, những chuyện mà trước đây Dương Vân Tuyết gặp phải hẳn sẽ không xảy ra nữa.

Cuối cùng là những người liên quan đến vụ án buôn lậu đã được thẩm tra xong, Tri châu nha môn và Binh bị đạo đã mở cửa trở lại để giải quyết công vụ.

Án sát ti trấn Trùng Sơn đã sắp xếp một vị án sát mới đến phụ trách Binh bị đạo nha môn của châu An Nguyên nhưng Tri châu nha môn thì vẫn chưa có tri châu mới đến nhậm chức.

Điều này cũng bình thường, thêm sự Án sát ti là quan chính ngũ phẩm, biên chế không cố định, thường chia nhau đi tuần tra các chức binh bị, đề học, tuần hải, thanh quân, dịch truyền, v.v của các tỉnh.

Nói một cách đơn giản, việc đảm nhiệm chức binh bị đạo của châu An Nguyên chỉ là sự phân công nội bộ của Án sát ty, không liên quan đến việc bổ nhiệm và điều động quan lại nên Án sát ty có thể tự sắp xếp.

Còn tri châu thì khác, việc bổ nhiệm và miễn nhiệm tri châu cần phải do Lại bộ chỉ định, từ khi Lâm Huyền bị bắt giam, đến khi Lại bộ nhận được tin, rồi Lại bộ chọn ra được

quan viên thích hợp, rồi quan mới đến châu An Nguyên nhậm chức, ít nhất cũng phải mất hai ba tháng.

Ban đầu Dương Chính Sơn cho rằng những chuyện này không liên quan đến mình nên hắn chỉ tìm hiểu sơ qua rồi ném ra sau đầu.

Nhưng hắn không ngờ rằng vị thiêm sự Bình bị đạo mới nhậm chức vào ngày thứ hai sau khi đến thành An Nguyên đã tìm đến tận cửa.

Trong Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn mời vị thiêm sự Bình bị đạo mới đến vào chính đường.

Vị thiêm sự Bình bị đạo mới đến này tên là Hứa Tiến, là một lão già gầy gò, thấp bé.

“Hứa đại nhân, mời ngồi!” Dương Chính Sơn mời Hứa Tiến ngồi xuống.

Dương Chính Sơn không hiểu biết nhiều về các quan viên của Án sát ti, trước đây hắn chưa từng giao thiệp với Án sát ti, cũng chưa từng gặp vị Hứa thiêm sự này.

Hai người ngồi xuống, Hàn Phi bưng trà lên.

“Hứa đại nhân tìm ta có chuyện gì không?” Dương Chính Sơn cũng lười khách sáo, đi thẳng vào vấn đề.

Chủ yếu là vì vị Hứa đại nhân này trông không phải là người dễ gần, từ đầu đến cuối đều cau có, không hề nở một nụ cười.

“Ta muốn ra ngoài thành xem xét việc đồn điền!” Hứa Tiến bưng chén trà, từ tốn nhấp một ngụm.

Dương Chính Sơn biết lão già này đến đây không phải để tán gẫu với hắn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát, rồi nói: “VẬY NGÀY MAI, TA SẼ CHO QUAN QUẢN ĐỒN ĐẾN, ĐỂ HẮN ĐI CÙNG HỨA ĐẠI NHÂN ĐI XEM!”

“Nếu phát hiện ra vấn đề gì, cũng có thể để quan quản đồn xử lý kịp thời.”

Hứa Tiến ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Dương Chính Sơn.

Thật ra hắN muốn Dương Chính Sơn đi cùng nhưng Dương Chính Sơn không muốn đi, hắN cũng không ép buộc.

Mặc dù hắN có quyền giám sát quản lý Thủ bị quan sảnh nhưng hắN cũng hiểu rằng thủ bị mới là chủ quan của Thủ bị quan sảnh, nếu hắN quản lý quá nhiều, vị thủ bị Dương Chính Sơn này chắc chắn sẽ không hài lòng.

HắN mới đến, vẫn không nên làm âm ỉ.

Nhưng hắN cũng không có thiện cảm với Dương Chính Sơn, việc Dương Chính Sơn từ chối đi cùng khiến hắN cảm thấy Dương Chính Sơn có phần kiêu ngạo.

Thật ra không chỉ với Dương Chính Sơn, hắN cũng không có thiện cảm với hầu hết các võ quan, hắN đã làm thêm sự ở Án sát ti trấn Trùng Sơn hơn mười năm, trong mười năm qua, hầu hết các võ quan mà hắN gặp đều là những kẻ tham lam vô độ.

“VẬY THÌ TA XIN CÁO TỪ TRƯỚC!” HỨA TIẾN ĐỨNG DẬY CÁO TỪ.

Dương Chính Sơn đứng dậy tiễn khách.

HắN nào biết được Hứa Tiến đang nghĩ gì, hắN không đi cùng là vì hắN vừa mới đi tuần tra trụ lửa và trụ khói, bây giờ lại bắt hắN đi theo Hứa Tiến một chuyến nữa, chẳng phải là hành hạ bản thân ư?

Tiến Hứa Tiến đi rồi, Dương Chính Sơn hiếm khi được nhàn rỗi.

Hắn và Úc Thanh Y đã định ngày cưới, vì Dương Chính Sơn tái hôn, mà Úc Thanh Y cũng không phải là tiểu cô nương nên hôn sự của hai người diễn ra khá nhanh, ngày cưới được định vào mùng 5 tháng 5, tức một tháng sau.

Trước khi thành hôn, Dương Chính Sơn không được gặp lại Úc Thanh Y, điều này khiến hắn có chút buồn bực.

Tình cảm của hai người đang độ nồng nàn nhất, vậy mà lại không được gặp nhau, Dương Chính Sơn không biết đã thâm than thở bao nhiêu lần.

Nhưng nhập gia tùy tục, vì Úc Thanh Y, hắn đành phải tuân theo phong tục tập quán nơi đây.

Hiếm khi được nhàn rỗi, Dương Chính Sơn nhốt mình trong phòng, vào không gian linh tuyến.

Nửa năm trôi qua, không gian linh tuyến lại mở rộng thêm rất nhiều.

Mảnh đất đen nhánh đã rộng hơn một mẫu, trông không còn chật hẹp như trước nữa.

Trước đây vì không gian quá nhỏ, Dương Chính Sơn ở trong không gian luôn cảm thấy hơi ngột ngạt, còn bây giờ không gian đã mở rộng đến hơn một mẫu, Dương Chính Sơn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dương Chính Sơn ngồi xổm bên thạch đàm, nhìn nước linh tuyến sắp đầy ao không khỏi gãi đầu.

Mặc dù hiện tại có rất nhiều nơi sử dụng nước linh tuyến nhưng nước linh tuyến này càng dùng càng nhiều, thạch đàm này sắp không chứa được nữa rồi.

Bây giờ hắn gần như đã trở thành xe tưới nước, đi đến đâu là tưới nước linh tuyến đến đó.

Sự tồn tại của nước linh tuyến chắc chắn không thể để lộ ra ngoài, vì vậy Dương Chính Sơn rất cẩn thận khi sử dụng nước linh tuyến.

Chương 344: Thu hoạch thảo dược

Hơn nữa hấn cũng không thể cho người khác sử dụng nước linh tuyến tinh khiết, nước linh tuyến tinh khiết có hiệu quả quá rõ

Để tránh để lộ sự tồn tại của nước linh tuyến, mỗi lần sử dụng nước linh tuyến hấn đều mức từng bát một.

Không phải hấn không nỡ, mà là hấn phải cẩn thận.

Hiệu quả của nước linh tuyến đối với võ giả quá hấp dẫn, nếu để người khác biết được sự tồn tại và hiệu quả của nước linh tuyến, Dương Chính Sơn rất có thể sẽ trở thành Đường Tăng, bị vô số người nhòm ngó.

“Trong nhà có thể dùng nhiều nước linh tuyến hơn, dù có lãng phí một chút cũng không sao, dù sao bây giờ ta cũng lãng phí được.”

“Chờ trang trại ngựa xây xong, ta sẽ đi nhiều lần hơn, cho ngựa uống nhiều nước linh tuyến hơn.”

“Còn Thủ bị doanh nữa, vụ xuân sắp kết thúc rồi, đợi binh lính trong đồn điền đến huấn luyện, cũng có thể tiêu thụ thêm một ít!”

Dương Chính Sơn tính toán trong lòng, cảm thấy trong thời gian ngắn hấn sẽ không phải lo lắng vì nước linh tuyến quá nhiều.

Được rồi, đây là một nỗi lo hạnh phúc.

Sau đó, Dương Chính Sơn cầm cuốc đào đất trong ruộng thuốc.

Một số loại thảo dược hãn trồng đã đến lúc thu hoạch, số lượng không nhiều, đều là những loại thảo dược hiếm thấy mà hãn đã trồng đầu tiên.

Tất nhiên, những loại thảo dược cần nhiều năm hơn thì còn lâu mới có thể thu hoạch được, như nhân sâm hay kim thư huyết đằng.

Ngoài ra, gần đây Dương Chính Sơn lại trồng thêm rất nhiều.

Cùng với việc đất đai ngày càng rộng, hãn phải trồng thêm nhiều thảo dược hơn, để tránh lãng phí đất tốt như vậy.

Bây giờ hãn có một loại chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế, nhìn thấy đất trống là muốn trồng thảo dược.

Khiến hãn cứ cách vài ngày lại phải vào không gian đóng vai nông dân trồng thuốc một lúc.

Hôm nay thì khác, hôm nay hãn đến để thu hoạch.

Đào từng gốc thảo dược lên, lòng Dương Chính Sơn vui như mở cờ.

Đây đều là bạc cả!

Mặc dù số lượng thảo dược thu hoạch lần này không nhiều, chỉ khoảng ba bốn trăm gốc nhưng thảo dược mà hãn trồng toàn là những loại quý hiếm trên thị trường.

Một gốc ít nhất cũng có thể bán được một lượng bạc, ba bốn trăm gốc thì được ba bốn trăm lượng bạc.

Quan trọng là đây mới chỉ là bắt đầu.

Nhìn ruộng thuốc tươi tốt, Dương Chính Sơn như thấy vô số bạc đang đổ về phía mình.

Theo thời gian, số thảo dược hẩn thu hoạch sẽ ngày càng nhiều.

Nhưng hẩn cũng phải đối mặt với một vấn đề mới.

Đó là đất đai trong không gian linh tuyến ngày càng rộng, không bao lâu nữa một mình hẩn sẽ không thể canh tác hết được.

Hẩn không thể cứ ở trong không gian làm nông dân trồng thuốc mãi được!

“Những loại thảo dược có thời gian sinh trưởng ngắn không thể trồng quá nhiều, nếu không ta sẽ không chăm sóc hết được, một mẫu đất này là đủ rồi.”

“Sau này đất đai mở rộng có thể trồng một số loại thuốc quý như nhân sâm, kim thừ huyết đằng, thuốc quý cần nhiều năm hơn, không cần chăm sóc thường xuyên, như vậy ta cũng có thể nhàn hơn một chút.”

“Nếu mở rộng đến hàng chục mẫu thì có thể trồng thêm một số loại cây, chẳng hạn như cây ăn quả!”

“Nước linh tuyến cũng ngày càng nhiều, có thể đào vài con kênh để tưới tiêu.”

Dương Chính Sơn vừa đào thảo dược, vừa trong lòng vạch ra kế hoạch cho không gian linh tuyến.

Đây không phải là mơ tưởng hão huyền, tốc độ mở rộng của không gian linh tuyến ngày càng nhanh, có lẽ vài năm nữa, không gian linh tuyến có thể mở rộng thêm một mẫu đất mỗi ngày, thậm chí còn nhiều hơn.

Bận rộn gần nửa canh giờ, Dương Chính Sơn mới đào hết tất cả các loại thảo dược nhưng hẩn không lập tức mang ra ngoài, mà trực tiếp chế biến các loại thảo dược đã đào được ngay trong không gian.

Chế biến thảo dược là dùng các phương pháp như sấy, rang, xào, rửa, ngâm, vớt, hấp, nấu để chế biến các loại thảo dược. Mục đích là để loại bỏ hoặc giảm độc tính của thuốc, tăng cường hiệu quả chữa bệnh, thuận tiện cho việc bào chế và bảo quản, làm cho thuốc được tinh khiết.

Thảo dược sau khi chế biến mới là dược liệu, mới có thể sử dụng tốt hơn.

Mỗi loại thảo dược có phương pháp chế biến khác nhau, may mắn là các loại thảo dược mà Dương Chính Sơn trồng không nhiều, trước đó hắn đã nghiên cứu một thời gian là học được hết.

Dương Chính Sơn lại mất thêm một canh giờ mới chế biến xong tất cả các loại thảo dược nhưng vẫn cần phải phơi khô một thời gian nữa mới được.

Cũng không cần mang ra ngoài phơi, cứ phơi trong không gian là được.

Tiếp theo, Dương Chính Sơn lại trồng thảo dược vào những chỗ đất trống, đến khi hắn ra khỏi không gian thì trời đã gần tối.

Như vậy là đã mất nửa ngày, sau này nếu số thảo dược thu hoạch được nhiều hơn thì thời gian bỏ ra cũng sẽ nhiều hơn.

Bây giờ thì vẫn ổn, Úc Thanh Y vẫn chưa về nhà chồng, đợi đến khi Úc Thanh Y về nhà chồng rồi, Dương Chính Sơn không thể bỏ mặc người vợ thom tho của mình, chạy vào không gian đào đất được.

Vì vậy, không thể trồng quá nhiều thảo dược có thời gian

Rửa sạch qua loa, Dương Chính Sơn mới bước ra khỏi phòng.

Mùa xuân đến, vạn vật hồi sinh, cỏ cây trong sân đều đâm chồi nảy lộc.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi sân chính, đi dạo bên bờ ao, nhìn ngắm cỏ cây đang nảy mầm, tâm trạng hiếm khi được bình yên.

Chương 345: Thu hoạch thảo dược 2

Ngôi nhà này được xây dựng thực sự rất đẹp, từng cây cỏ đều được bố trí cẩn thận, hành lang quanh co uốn khúc và con đường lát đá xanh đan xen, có vài phần bất ngờ khi bước một bước lại thấy một cảnh.

Nhìn cảnh đẹp như vậy, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi một lần nữa cảm ơn Tào Hàm.

Người trước trồng cây, người sau hưởng mát.

Có thể có một nơi ở đẹp đẽ như vậy, Dương Chính Sơn vẫn nhờ phúc của Tào Hàm.

Đáng tiếc Tào Hàm đã mất, nếu không Dương Chính Sơn nhất định phải đến tận nhà để cảm ơn.

“Gia gia!”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang đi dạo bên bờ ao, Dương Thừa Nghiệp chạy đến.

Dương Thừa Nghiệp sáu tuổi đã thay đổi rất nhiều so với năm ngoái, năm ngoái, tiểu tử này vẫn như một hài tử nghịch ngợm suốt ngày chạy nhảy nhưng bây giờ cử chỉ đã có thêm vài phần phong thái của công tử nhà giàu.

Sở dĩ có sự thay đổi như vậy là nhờ bà vú nuôi mà Dương Minh Thành mời về.

Bà vú nuôi họ Lý, năm nay năm mươi ba tuổi, trước đây từng làm cung nữ trong cung, sau khi về quê thì làm bà vú

nuôi, hơn hai mươi năm qua, bà Lý đã dạy dỗ rất nhiều công tử, tiểu thư nhà quan lại.

Dương Minh Thành đã mất rất nhiều thời gian mới tìm được một người như vậy, lại tốn rất nhiều tiền mới mời được bà Lý đến Dương gia.

Vất vả lắm mới mời được một người như vậy, Dương Chính Sơn đương nhiên phải tận dụng hết sức.

Một con cừu cũng chặn, hai con cừu cũng chặn.

Dương Vân Tuyết và những nữ hài khác phải học phép tắc lễ nghi, Dương Thừa Nghiệp đương nhiên cũng phải học.

Tất nhiên, Dương Thừa Nghiệp và những tiểu tử khác chỉ theo bà Lý học phép tắc lễ nghi, còn những thứ khác thì không học.

Bà Lý cũng là một người tận tâm tận lực, ngay từ đầu bà Lý đã tập trung vào Dương Vân Tuyết, Dương Thừa Nghiệp và Dương Thanh Uyển.

Bởi vì Dương Vân Tuyết là nhị tiểu thư của Dương gia, Dương Thừa Nghiệp là đích trưởng tôn của Dương gia, còn Dương Thanh Uyển là trưởng nữ của đại phòng Dương gia.

Bà Lý đặc biệt nghiêm khắc đối với ba người Dương Vân Tuyết, bất kỳ phép tắc lễ nghi nào bà Lý dạy thì đều không cho phép ba người mắc một chút sai sót nào.

So ra, bà Lý lại thoải mái đối với Vương Vân Kiều và Vương Minh Triết hơn một chút.

Wương Vân Kiều và Vương Minh Triết là đồ đệ của Dương Chính Sơn nhưng trên thực tế họ giống như con nuôi của Dương gia hơn.

Mặc dù họ được nuôi dưỡng trong Dương gia từ nhỏ nhưng dù thế nào thì thân phận của họ cũng không phải là tử tôn

Dương gia.

Dương Chính Sơn nhìn Dương Thừa Nghiệp nghiêm chỉnh, không khỏi vuốt râu.

Ở kiếp trước, hắn cho rằng hài tử nên có một tuổi thơ vui vẻ, hiển nhiên bà Lý không thể mang lại niềm vui cho Dương Thừa Nghiệp.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng không thể xen vào việc dạy dỗ của bà Lý.

Thế giới này vốn dĩ như vậy, thân phận càng cao, phép tắc lễ nghi càng nhiều.

Những thứ này phải bồi dưỡng từ nhỏ, tuy Dương Chính Sơn hy vọng Dương Thừa Nghiệp có thể thoải mái một chút nhưng cũng không muốn Dương Thừa Nghiệp lớn lên không biết lễ nghĩa.

“Haizz, có được ắt có mất, chỉ cần hài tử không đi chệch hướng là được!”

Dương Chính Sơn trong lòng khẽ thở dài nhưng trên mặt lại nở nụ cười từ ái.

“Hôm nay ở học đường có học hành tử tế không?”

Học đường mà hắn hỏi là học đường khai sáng, tuy Dương Thừa Nghiệp đang học lễ nghi phép tắc nhưng tinh lực chủ yếu vẫn đặt vào việc khai sáng.

“Gia gia, con có học hành tử tế!” Dương Thừa Nghiệp đứng trước mặt Dương Chính Sơn, ngẩng đầu nói.

Dương Chính Sơn cười gật đầu, đưa tay nắm lấy tay tiểu hài tử: “Đi, cùng gia gia đi dạo.”

Tiểu hài tử vẫn nên bầu bạn nhiều một chút thì tốt hơn, tuy tôn tử này đến một cách dễ dàng nhưng cũng là hắn nhìn lớn

lên, vẫn có tình cảm.

Hai bóng người một lớn một nhỏ chậm rãi đi bên bờ ao, ánh hoàng hôn kéo dài bóng của hai người.

Dương Chính Sơn vừa đi vừa hỏi thăm việc học của Dương Thừa Nghiệp.

Dương Thừa Nghiệp rất thông minh, sách chỉ cần đọc vài lần là có thể thuộc lòng, học cái gì cũng rất nhanh.

Sáng hôm sau.

Tạ Uyên vào thành cùng Hứa Tiến tuần tra việc đồn điền.

Thật ra Tạ Uyên cũng không muốn đi cùng vị Hứa đại nhân này, hắn còn một đống việc cần xử lý, vụ xuân đã vào giai đoạn cuối, tiếp theo hắn phải chuẩn bị việc huấn luyện cho tướng sĩ, chuẩn bị tu sửa đồn bót, chuẩn bị xây dựng chuồng lợn, chuồng dê, chuồng ngựa ở các đồn bót, v.v.

Ngoài ra còn phải trao đổi với chương quầy Cẩm Tú phường, chọn những nữ tử phù hợp vào Cẩm Tú phường học thêu thùa.

Những kế hoạch mà Dương Chính Sơn đưa ra đều do hắn thực hiện, vì vậy bây giờ hắn thực sự rất bận.

Chỉ là đi tuần tra cùng Hứa Tiến cũng là mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, hắn cũng không thể từ chối.

Một đoàn mấy chục người ra khỏi thành, Tạ Uyên cười ngựa đến bên xe ngựa, hỏi: “Hứa đại nhân, chúng ta đi đâu trước?”

Nếu như đi cùng Hứa Tiến thì hành trình hôm nay đương nhiên phải lấy Hứa Tiến làm chủ.

Trong xe ngựa, Hứa Tiến vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, giọng trầm trầm nói: “Đông Diên đồn!”

“Đông Diên đôn!” Tạ Uyên sửng sốt: “Hứa đại nhân, Đông Diên đôn có hơi xa, chúng ta chọn một nơi gần hơn để xem đi!”

Đông Diên đôn là một trụ lửa ở phía Đông thuộc quyền quản lý của thành An Nguyên, cách thành An Nguyên hơn một trăm dặm, nếu phi ngựa nhanh thì một ngày có thể đi về nhưng nếu đi xe ngựa thì chắc cũng có thể miễn cưỡng đi về trong ngày nhỉ.

Chương 346: Thay đổi ấn tượng

Tạ Uyên cảm thấy Hứa Tiến không cần phải chịu khổ như vậy, đi xe ngựa liên tục hơn một trăm dặm, có thể làm người ta mệt mỏi rũ rời.

Nhưng Hứa Tiến không nghĩ như vậy, hắn cho rằng nếu như muốn tuần tra thì phải kiểm tra những nơi dễ bị bỏ qua nhất, Đông Diên đồn cách thành An Nguyên xa nhất, hơn nữa chỉ là một trụ lửa nhỏ, rất dễ bị bỏ qua.

“Không cần, cứ đến trụ lửa!” Hứa Tiến không nể mặt từ chối ý tốt của Tạ Uyên.

Sắc mặt Tạ Uyên hơi thay đổi, liếc nhìn rèm xe đang đóng, nói: “Nếu như Hứa đại nhân nhất quyết muốn đi, vậy thì đi thôi!”

Nói xong, hắn cũng không để ý đến Hứa Tiến nữa, thúc ngựa đi đến phía trước đội ngũ.

Lão già này rõ ràng là đến để gây chuyện, hắn cần gì phải tự chuốc lấy phiền phức.

Muốn xem thì xem, muốn tra thì tra.

Không phải chỉ là Đông Diên đồn thôi sao?

Nơi đó thật sự không sợ bị tra!

Ngoài quan đạo ra, những con đường khác ở trấn Trùng Sơn đều gồ ghề, có thể tưởng tượng được cảm giác ngồi xe ngựa trên những con đường như vậy.

Đừng nói là xe ngựa, ngay cả ô tô mà đặt ở đây, tốc độ cũng không thể vượt quá hai mươi cây số trên giờ.

Vì Hứa Tiến đi xe ngựa nên họ mất hơn hai canh giờ mới đến Đông Diên đồn.

Khi Hứa Tiến xuống xe ngựa, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất, may mà tùy tùng đỡ hấn, nếu không thì hấn chắc chắn sẽ ngã bệt xuống đất.

Nhưng hấn không cảm thấy xấu hổ vì điều này, sau khi đứng vững, hấn nhìn xung quanh.

Trụ lửa nhỏ trông rất cũ nát, bức tường ngoài đắp bằng đất xám đã có một đoạn bị sụp, qua cánh cổng có thể nhìn thấy những ngôi nhà bằng đất nện cũ nát.

Cũ nát là ấn tượng đầu tiên của hấn.

Hấn hơi nhíu mày, lại nhìn xung quanh đồn điền.

Rõ ràng là các thửa ruộng đều đã được cày cấy.

Hấn bước những bước chân lão đạo đến bên ruộng, đưa tay đào lên.

Hấn muốn xem xem có thực sự gieo hạt giống hay không, hay chỉ cày xới qua loa.

Tạ Uyên thấy vậy, khoe miệng hơi giật giật, vị Hứa đại nhân này đúng là tỉ mỉ thật.

Nói thật, hấn chưa từng gặp một vị thiêm sự Bình bị đạo nào tỉ mỉ như vậy, không đúng, phải nói là chưa từng nghe nói đến.

Những vị thiêm sự Bình bị đạo trước đây cũng sẽ tuần tra đồn điền nhưng việc tuần tra của những vị thiêm sự đó giống như đi cho có lệ, thường thì họ sẽ đến Sa Lĩnh đồn ăn một bữa no nê là xong.

Một vị thiêm sự Binh bị đạo như Hứa Tiến, chạy xa như vậy, còn đích thân đào đất để xác nhận, Tạ Uyên chưa từng nghe nói đến.

Hứa Tiến quả thực là một người rất tỉ mỉ, chỉ là sự tỉ mỉ này của hắn cũng là do người khác ép buộc.

Lần đầu tiên hắn đến trấn Trùng Sơn, lần đầu tiên tuần tra đồn điền, hắn cũng nhìn thấy một thửa ruộng đã được cày cấy, lần tuần tra đó hắn rất hài lòng, hắn còn cảm thấy vị quan đồn điền làm rất tốt.

Nhưng chỉ vài tháng sau, hắn đi ngang qua thửa ruộng mà hắn đã tuần tra trước đó, hắn kinh hãi phát hiện ra rằng thửa ruộng đó lại có thể bỏ hoang, trong ruộng không có một cây lúa nào, chỉ có một đám cỏ dại um tùm.

Lúc đầu hắn còn tưởng mình nhớ nhầm nhưng sau khi điều tra, hắn xác định được rằng thửa ruộng bỏ hoang đó chính là đồn điền mà hắn đã tuần tra trước đó.

Vì để đối phó với việc tuần tra của hắn mà đồn điền đó đã cày lại ruộng cả đêm, làm ra vẻ đã gieo hạt giống.

Như vậy cũng thôi đi nhưng sau đó bọn họ lại không gieo hạt, khiến hàng chục mẫu ruộng bị bỏ hoang.

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.

Từ đó về sau, mỗi lần tuần tra, hắn đều phải đích thân nhìn thấy có hạt giống trong đất mới yên tâm.

Ngay khi Hứa Tiến đang ngồi xổm bên ruộng đào đất thì ba tên lính mặc áo giáp cũ nát từ trong Đông Diên đồn chạy ra.

Bọn họ đến trước mặt Tạ Uyên và những người khác, vẻ mặt rất căng thẳng, một tên lính lớn tuổi hơn trong số đó run rẩy vái chào: “Tiểu nhân bái kiến chư vị đại nhân!”

“Ừm, miễn lễ, không cần căng thẳng, bản quan là quan quản đồn châu An Nguyên, Tạ Uyên!”

“Bái kiến Tạ đại nhân!” Ba tên lính lại vái chào.

Lúc này, Hứa Tiến cũng đào được hạt giống, nhìn hạt giống trong ruộng, hắn mới từ từ đứng dậy.

“Ngươi là quan tiểu kỳ?” Hứa Tiến nhìn tên lính lớn tuổi, hỏi.

“Điều này, tiểu nhân không phải quan tiểu kỳ?”

“Quan tiểu kỳ của các ngươi đâu?” Hứa Tiến hơi nhú mày.

Người đó lắp bắp nói: “Bẩm đại nhân, hai ngày trước, Dương đại nhân đã đến và chém quan tiểu kỳ của bọn ta!”

“Dương đại nhân!”

Hứa Tiến sửng sốt.

Tạ Uyên bên cạnh giải thích: “Hai ngày trước, Dương đại nhân đã tuần tra tất cả các trụ lửa và trụ khói, vì quan tiểu kỳ của Đông Diên đồn đã bán hạt giống nên Dương đại nhân tức giận chém người!”

Chuyện này hắn biết, không phải Dương Chính Sơn nói cho hắn biết, mà là quan đồn điền bên dưới báo cáo với hắn.

Không chỉ có quan tiểu kỳ ở đây, mà ngay cả quan đồn điền bên trên cũng bị Dương Chính Sơn khiển trách một trận, đánh mười quân côn.

Vì vậy, quan đồn điền đó mới phải vận chuyển một lô hạt giống đến Đông Diên đồn ngay trong đêm.

Hứa Tiến im lặng, hắn thật không ngờ trước đó Dương Chính Sơn lại có thể đến tuần tra, không đúng, hắn không ngờ Dương Chính Sơn sẽ tuần tra trụ lửa và trụ khói.

Trước đây hẳn còn hơi ghét Dương Chính Sơn, cảm thấy Dương Chính Sơn kiêu ngạo, không làm gì cả.

Chương 347: Thay đổi ấn tượng 2

Bây giờ hắn mới hiểu ra rằng mình đã sai.

“Không bỏ nhiệm quan tiểu kỳ mới ư?” Hứa Tiến lại hỏi.

“Có lẽ là không.” Tạ Uyên nhú mày, hắn là quan quản đồn, mặc dù tất cả các đồn điền, trụ lửa và trụ khói đều nằm trong phạm vi quản lý của hắn nhưng hắn không thể quản lý đến từng trụ lửa.

Loại chuyện này đương nhiên phải để quan đồn điền bên dưới xử lý, đâu cần hắn đích thân xử lý.

Hứa Tiến cũng không để tâm đến chuyện này, hắn chỉ hỏi băng quơ mà thôi.

“Ta đi xem xung quanh một chút!”

Nói xong, hắn liền đi về phía những quân hộ đang cày cấy trên ruộng, hắn tiến lên kiểm tra hạt giống, thấy không bị mốc thì gặt đầu hài lòng.

Hai ngày sau, Hứa Tiến đều cùng Tạ Uyên tuần tra trụ lửa, hắn không giống Dương Chính Sơn tuần tra hết tất cả các trụ lửa và trụ khói, hắn chỉ kiểm tra những nơi dễ bị bỏ qua.

Kết quả tuần tra của hắn cũng tương tự như Dương Chính Sơn, những trụ lửa và trụ khói đó có rất nhiều vấn đề nhưng đều là những vấn đề còn sót lại từ trước, những vấn đề này không thể đổ lỗi cho Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, hắn còn nghe Tạ Uyên kể về những kế hoạch mà Dương Chính Sơn đã đề ra, cũng hiểu rằng Dương Chính Sơn

không phải là loại quan chức chỉ biết ăn không ngồi rồi như hấn vẫn nghĩ.

Vì vậy, ấn tượng của hấn đối với Dương Chính Sơn đã tốt hơn rất nhiều.

Tuần tra xong, Hứa Tiến lại đến Thủ bị quan sảnh tìm Dương Chính Sơn.

Nhưng lần này, thái độ của hấn đối với Dương Chính Sơn đã khác.

“Dương đại nhân, bên người có vấn đề gì cần ta phối hợp không!”

Sau khi hai người ngồi xuống, Hứa Tiến chủ động hỏi.

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, vị Hứa đại nhân này hình như cũng không đáng ghét như vậy.

“Ha ha, những vấn đề khác thì không có nhưng bên ta thực sự thiếu rất nhiều lương thảo!”

“Hứa đại nhân có lẽ không biết, tiếp theo ta chuẩn bị huấn luyện quân đồn, chỉnh đốn đồn điền, có rất nhiều chỗ tốn kém!”

Hấn không phải cố tình than nghèo kể khổ, mà là thực sự nghèo.

Lương thảo mà hấn xin từ Tùng Châu vệ năm ngoái đã tiêu sạch từ lâu, số lương thảo mà Vương Thịnh vận chuyển đến thì còn khá nhiều nhưng số lương thảo đó phải để Thủ bị doanh phát lương, không thể động vào dễ dàng.

Ban đầu hấn còn nghĩ có nên đến Tùng Châu vệ xin thêm lương thảo không nhưng hiện tại Tùng Châu vệ không có chỉ huy sứ, hấn muốn xin lương thảo cũng không biết xin ai.

Mặc dù hấn là đồng tri chỉ huy của Tùng Châu vệ nhưng chuyện này hấn thực sự không thể quyết định.

Bây giờ Hứa Tiến chủ động nhắc đến, hấn đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Binh bị đạo cũng phụ trách tiền lương, mặc dù Án sát ti không có lương thảo nhưng binh bị đạo có thể trực tiếp xin lương thảo từ Đô ti nha môn.

Nếu Hứa Tiến đồng ý, hấn có thể giúp Dương Chính Sơn xin được một ít lương thảo từ Trùng Sơn quan.

Dương Chính Sơn không biết Hứa Tiến có khả năng đó hay không nhưng thử một chút cũng không mất gì.

Hứa Tiến suy nghĩ một chút rồi nói: “Bản quan có thể thử xem nhưng có lẽ sẽ không được nhiều!”

Bản thân hấn cũng không chắc chắn, chỉ có thể nói thử xem sao.

“Vậy thì làm phiền Hứa đại nhân rồi!” Dương Chính Sơn lập tức vui mừng ra mặt: “Hứa đại nhân đến

Người ta đã đồng ý giúp đỡ, mình không thể không mời một bữa cơm chứ!

“Thôi bỏ đi! Bản quan còn có công vụ phải xử lý.” Hứa Tiến không chút do dự liền từ chối.

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, sẽ không mất nhiều thời gian đâu!”

Dương Chính Sơn nhiệt tình kéo Hứa Tiến đến sảnh ăn bên cạnh.

Một lão già yếu ớt như Hứa Tiến sao có thể chống lại sức kéo của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ dùng một tay đã kéo lão già này đến sảnh ăn bên cạnh.

Nói là sảnh ăn, thật ra chỉ là một gian phòng nhỏ, bên trong bày một chiếc bàn bát tiên và một chiếc bàn trà, là nơi Dương Chính Sơn dùng để tiếp khách.

Nhưng khách của hắn không nhiều nên gian phòng nhỏ này cũng không được sử dụng mấy lần.

Hứa Tiến thực sự không thể từ chối, đành phải ở lại chờ Dương Chính Sơn sắp xếp.

Rất nhanh, rượu và thức ăn đã được dọn lên, dưới sự chào đón nồng nhiệt của Dương Chính Sơn, hai người nâng ly đối chén, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Quả nhiên, trên bàn rượu rất dễ kéo gần khoảng cách, chỉ vài chén rượu, hai người đã xưng hô huynh đệ với nhau.

Tất nhiên, điều này có tiền đề.

Lúc này, ấn tượng của Hứa Tiến đối với Dương Chính Sơn đã tốt hơn rất nhiều, cũng sẵn sàng kết giao với Dương Chính Sơn.

Mà Dương Chính Sơn cũng thấy lão già yếu ớt này không tệ, tuy bề ngoài có vẻ khó gần nhưng thực chất lại là người nghiêm túc, có trách nhiệm.

Những quan viên như Hứa Tiến ở trấn Trùng Sơn này khá ít.

So với những tên tham quan ô lại, Dương Chính Sơn thích tiếp xúc với những quan viên như Hứa Tiến hơn.

Vật họp theo loài, người chia theo nhóm.

Dương Chính Sơn muốn làm một quan tốt nên hắn cũng muốn tiếp xúc với những quan tốt.

Dưới tiền đề như vậy, hai người mới có thể hòa hợp như vậy.

Nếu ngay từ đầu, Dương Chính Sơn mời Hứa Tiến ăn cơm, Hứa Tiến chắc chắn sẽ không ăn, dù có kéo cũng không ăn.

Sự xuất hiện của Hứa Tiến mang lại rất nhiều lợi ích cho Dương Chính Sơn.

Chương 348: Ngày cưới sắp đến, người thân và bạn bè đến thăm

Khác với thiêm sự Binh bị đạo Hách Triệu Tiên trước đây, Hách Triệu Tiên chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, trực tiếp giao toàn bộ công vụ cho sư gia và các viên lại trong nha môn, những sư gia và viên lại đó không muốn gây chuyện nên chỉ làm qua loa, căn bản không quan tâm đến việc của Thủ bị quan sảnh.

Điều này khiến cho Binh bị đạo nha môn trước đây trở nên vô dụng, Dương Chính Sơn đến thành An Nguyên mấy tháng, Binh bị đạo nha môn cũng không đến tìm.

Hứa Tiến thì khác, lão già này rất nghiêm túc và có trách nhiệm với mọi việc, hắn có quyền giám sát việc đồn điền, tiền lương, Thủ bị doanh của Thủ bị quan sảnh, gần như có thể can thiệp vào bất kỳ công vụ nào của Thủ bị quan sảnh.

Theo lý mà nói, có một người chỉ tay năm ngón như vậy ở bên cạnh, hầu hết các thủ bị đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng Dương Chính Sơn thì khác, Dương Chính Sơn không hổ thẹn với lương tâm, hắn chưa từng tham ô một đồng tiền nào của Thủ bị quan sảnh, thậm chí còn tìm mọi cách xin lương thảo khắp nơi để huấn luyện tướng sĩ.

Hắn không sợ sự giám sát của Hứa Tiến, cũng không sợ Hứa Tiến theo dõi hắn cả ngày, tất nhiên là với điều kiện Hứa Tiến không cản trở kế hoạch luyện binh và kế hoạch tu sửa đồn điền của hắn.

Sự tồn tại của Hứa Tiến có tác dụng thúc đẩy rất tốt đối với các viên lại và sai dịch của Thủ bị quan sảnh, cũng có tác dụng cảnh báo rất tốt đối với các quan viên của đồn điền bên ngoài thành.

Hơn nữa, hắn rất quen thuộc với các công vụ, sự tồn tại của hắn không những không cản trở Dương Chính Sơn, ngược lại còn có ý giúp Dương Chính Sơn lấp đầy những thiếu sót.

Đáng tiếc, Hứa Tiến không chỉ phụ trách Thủ bị quan sảnh châu An Nguyên, hắn còn phụ trách giám sát quân vụ của hai châu khác, nếu không Dương Chính Sơn đã muốn kéo hắn đến Thủ bị quan sảnh làm việc mỗi ngày.

Tuy nhiên, Hứa Tiến vẫn hứa sẽ xin lương thảo cho Dương Chính Sơn, mặc dù chỉ có một trăm gánh nhưng Dương Chính Sơn cũng không chê, vui vẻ nhận lấy.

Có số lương thảo này, kế hoạch luyện binh năm nay hắn sẽ không có vấn đề gì.

Còn những việc khác, phải đợi đến khi vệ chỉ huy sứ mới của Tùng Châu đến nhậm chức mới có thể thực hiện được.

Thời gian trôi qua, vụ xuân kết thúc, đợt đầu tiên các tướng sĩ được huấn luyện của các đồn điền lần lượt đến Thành Quan đồn của thành An Nguyên.

Đợt tướng sĩ đầu tiên chỉ có năm trăm người, mỗi đồn điền, thậm chí mỗi trụ lửa và trụ khói đều có điều động.

Mặc dù Dương Chính Sơn rất coi trọng việc luyện binh nhưng nhiệm vụ đồn điền và nhiệm vụ phòng thủ của các đồn điền mới là trọng tâm, không thể vì luyện binh mà bỏ bê đồn điền và việc bảo vệ biên giới.

Vì vậy, lần huấn luyện này được chia thành bốn đợt, mỗi đợt tiến hành huấn luyện cơ bản trong một tháng, còn huấn luyện thực chiến thì chỉ có thể để họ về tự luyện.

Huấn luyện đi vào quỹ đạo, cứ cách một ngày, Dương Chính Sơn lại đến Thành Quan đồn để xem, chủ yếu là để bổ sung nước linh tuyến cho các tướng sĩ.

Theo thời gian, ngày cưới của hấn và Úc Thanh Y cũng ngày càng gần.

Dương gia đã bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của họ.

Nhi tử và con dâu chuẩn bị hôn sự cho cha, nghe có vẻ hơi kỳ lạ nhưng Dương Minh Thành và Vương thị dường như rất nhiệt tình.

Ngay cả phòng tân hôn cũng do Vương thị lo liệu.

Đến tháng năm, chỉ còn năm ngày nữa là đến ngày cưới, người thân và bạn bè đã lần lượt đến thành An Nguyên.

Dương Chính Sơn muốn cưới Úc Thanh Y một cách đàng hoàng nên không giấu giếm, những thiệp mời cần gửi thì đã gửi, những người cần thông báo thì cũng đã thông báo.

Những người đầu tiên đến thành An Nguyên là tộc Dương thị, Dương Chính Tường không đến, trước Tết hấn đã đến rồi, hơn nữa tuổi tác của hấn cũng đã già, không chịu được sự xóc nảy.

Tộc Dương thị do Dương Minh Huy dẫn đầu, có hơn mười người, một số là võ giả mới đột phá của tộc Dương thị năm nay, một số khác là những người có uy tín trong tộc Dương thị và tuổi tác không quá lớn.

Ngoài những người của tộc Dương thị, còn có Vương gia, Lý gia, Khương gia và Lục gia có quan hệ thông gia với Dương gia.

Ông thông gia của Vương gia, Lý gia và Khương gia đều đến, còn Lục gia thì có Lục Chiêu Kỳ và Lục Văn Viễn đến.

Đối với những người thân này, Dương Chính Sơn đương nhiên phải đích thân tiếp đón.

Hôm đó, Dương Chính Sơn đã mở tiệc chiêu đãi họ trong phủ.

Tuy nhiên, mặc dù Dương Chính Sơn đã tỏ ra rất hòa nhã nhưng mấy ông thông gia vẫn có vẻ hơi gò bó.

Họ đều là những nông dân bình thường, mặc dù những năm gần đây nhờ có quan hệ với Dương gia mà cuộc sống của họ cũng tốt hơn rất nhiều nhưng bản chất của những người dân thường vẫn không thay đổi.

Đối mặt với Dương Chính Sơn là một quan lớn, họ tỏ ra vô cùng căng thẳng, thậm chí nói năng cũng không trôi chảy.

Vương lão gia và Lý lão gia chỉ biết cúi đầu uống rượu, chỉ có Khương Thành khá hơn một chút, còn có thể nói vài câu với Dương Chính Sơn.

Còn Lục Chiêu Kỳ, trong lòng cũng rất khó chịu.

Muội phu (em rể) sắp tái hôn, vậy thì thân phận nhị cửu (cậu hai) như hắn có phải là đã hết thời rồi không?

Đây là chuyện không thể tránh khỏi, chắc chắn sẽ có sự ngăn cách, mặc dù Dương Chính Sơn đã cố gắng hết sức để xóa bỏ sự ngăn cách này nhưng mối quan hệ giữa Dương gia và Lục gia vẫn trở nên ngượng ngùng hơn rất nhiều.

Chương 349: Ngày cưới sắp đến, người thân và bạn bè đến thăm 2

Tiệc rượu kết thúc, Dương Minh Thành đưa Vương lão gia và Lý lão gia đến phòng khách, còn Khương Hách thì đưa Khương Thành về viện tử của họ.

Trong chốc lát, trong đại sảnh chỉ còn lại Lục Chiêu Kỳ và Lục Văn Viễn.

Thức ăn thừa được dọn đi, trà được mang lên, Dương Chính Sơn đơn giản lau đi khuôn mặt hơi nóng, tửu lượng của hắn rất tốt nhưng uống rượu với mấy vị lão đại ca này vẫn khiến hắn hơi say.

“Nhị ca, lau đi.” Dương Chính Sơn đưa một chiếc khăn ướt cho Lục Chiêu Kỳ.

“Ừ!” Lục Chiêu Kỳ cũng lau mặt.

Dương Chính Sơn mỉm cười nhìn Lục Văn Viễn, năm nay Lục Văn Viễn đã hai mươi tuổi, không còn vẻ non nớt như trước nữa.

Chỉ là thân hình hắn hơi gầy yếu, trông ra dáng thư sinh yếu đuối.

“Văn Viễn, con cũng ngời đi!” Dương Chính Sơn nói.

“Tạ cô trọng!” Lục Văn Viễn lễ phép nói.

“Tính ra thì chúng ta cũng đã bốn năm không gặp, thời gian trôi qua thật nhanh, thoát cái đã bốn năm!” Dương Chính

Son vừa pha trà vừa nói.

Hắn thực sự cảm thấy thời gian trôi qua nhanh, lúc đó hắn mới đến thế giới này, còn Lục Văn Viễn chỉ là một thiếu niên nhỏ, mà giờ Lục Văn Viễn đã trưởng thành, trở thành một chàng trai khôi ngô.

“Nhưng con thấy cô trượng trẻ hơn trước rồi!” Lục Văn Viễn cười nói.

Dương Chính Sơn cười lớn: “Con càng ngày càng biết nói chuyện hơn rồi!”

Lúc này, Lục Chiêu Kỳ đi đến ngồi xuống, Dương Chính Sơn rót cho hắn một tách trà.

“Sức khỏe của cha và mẹ vẫn tốt chứ!” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đều rất tốt, chỉ là họ thường xuyên nhắc đến đệ!” Lục Chiêu Kỳ nói.

Nhắc đến là thật, đặc biệt là đạo gần đây, đúng là nhắc đến khá nhiều.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Chỉ cần họ khỏe mạnh là được, có cơ hội ta sẽ về thăm họ!”

Thế giới này có một điểm tệ, đó là muốn ra ngoài thì quá phiền phức.

Ở kiếp trước, quãng đường hơn ba trăm dặm chỉ cần lái xe vài tiếng là đến, chạy đi chạy về trong ngày vẫn rất thoải mái, còn ở đây, quãng đường ba trăm dặm chạy đi chạy về ít nhất cũng phải mất hai ngày.

Đây còn là trường hợp phi ngựa nhanh như gió, nếu đi theo đoàn xe thì thời gian đi về ít nhất cũng phải mất năm sáu ngày.

Dương Chính Sơn chắc chắn không thể dành ra nhiều thời gian như vậy nên chỉ có thể nói là có cơ hội.

“Đúng rồi, khi nào Văn Viễn thành thân?” Dương Chính Sơn đột nhiên nhớ ra Lục Văn Viễn vẫn chưa thành thân.

Lục Văn Viễn đã hai mươi tuổi, ở thôn quê thì đã được coi là thanh niên lớn tuổi rồi.

“Ý của cha là đợi nó tham gia kỳ thi mùa thu rồi mới thành thân!” Lục Chiêu Kỳ nói.

“Vậy chẳng phải còn phải đợi ba năm nữa ư!” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

“Ừ! Ba năm cũng không tính là dài!” Lục Chiêu Kỳ nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cũng hiểu được suy nghĩ của Lục Tùng Hạc.

Hiện tại Lục Văn Viễn chỉ là một cử nhân, cho dù có tìm một người môn đăng hộ đối thì gia thế của nhà thê tử cũng không cao.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng đích nữ của Lư gia sẽ không gả cho Lục Văn Viễn.

Lý do rất đơn giản, gia thế của Lục gia quá mỏng, không môn đăng hộ đối với Lư gia, Lục Văn Viễn căn bản không đủ tư cách để trèo cao.

Nhưng nếu ba năm sau, Lục Văn Viễn có thể đỗ đạt thì lại khác, đến lúc đó hẳn cưới ai cũng không thể nói là trèo cao.

Gia thế của Lục gia quá mỏng, nếu Lục Văn Viễn có thể vào làm quan, chắc chắn sẽ cần dựa vào sự giúp đỡ của nhà vợ.

Vì vậy, Lục Tùng Hạc mới kéo dài chuyện hôn sự của Lục Văn Viễn đến ba năm sau.

Tình huống này thật ra không hiếm, rất nhiều sĩ tử xuất thân hàn môn đều không thành thân quá sớm.

Ba người nói chuyện phiếm, sự ngưng ngừng trong lòng Lục Chiêu Kỳ cũng tiêu tan không ít, còn thái độ của Lục Văn Viễn đối với Dương Chính Sơn vẫn tôn trọng như trước.

Bên kia, Dương Minh Thành sắp xếp cho những người của Lý gia ở trong phòng khách, rồi đưa Vương lão gia đến viện tử của đại phòng.

“Ngoại công!”

Hai người vừa bước vào sân, Dương Thanh Uyển đã chạy ra.

Đứa trẻ này tinh ranh lắm, rõ ràng không nhớ ngoại hình của Vương lão gia nhưng vẫn gọi rất thân thiết.

“Ôi chào, Thanh Uyển lớn thế này rồi à!” Vương lão gia nhìn tiểu nha đầu xinh đẹp, cười đến nỗi không thấy cả mắt.

Nói thật, đến Dương gia, hẳn thực sự rất căng thẳng, đến nỗi suýt thì không biết đi đường.

Vào đến viện tử của đại phòng, hẳn mới thấy khá hơn một chút.

“Ngoại công, mẹ con đã đợi ngoại công lâu lắm rồi!” Thanh Uyển tiến lên nắm tay Vương lão gia, kéo hẳn vào nhà.

Lúc này, Vương thị và Vương Trương thị cũng đi ra từ trong nhà, lúc Vương lão gia ăn cơm ở tiền viện, Vương Trương thị đã được Vương thị đón vào hậu viện.

Hai mẹ con đã nói chuyện tâm sự rất lâu.

“Cha!”

Nhìn thấy cha ruột, Vương thị đỏ cả vành mắt.

“Tốt, tốt, tốt!” Vương lão gia chỉ là một lão nông ở thôn quê, lúc này cũng không biết nói gì, chỉ biết nói tốt liên tục.

Thật ra hẳn thấy Vương thị có chút xa lạ, mặc dù Vương thị là khuê nữ của hẳn nhưng Vương thị bây giờ đã khác xưa rồi.

Vương thị béo hơn, trông có vẻ giàu có hơn, mấy năm làm chủ gia đình, trên người cũng có chút khí thế.

Khí thế này của nàng trước mặt Dương Chính Sơn có thể không đáng kể nhưng trước mặt Vương lão gia lại khiến hẳn thấy rất xa cách.

“Cha, mau vào nhà đi!” Vương thị đón Vương lão gia vào nhà.

Trên bàn trà trong nhà đã bày sẵn trà nước và điểm tâm nhưng sau khi Vương lão gia đến, Xuân Hoa lại pha một ấm trà mới.

Chương 350: Ngày cưới sắp đến, người thân và bạn bè đến thăm 3

“Nha Nha, con đúng là có phúc!” Vương lão gia không khỏi cảm thán.

Hồi đó, hẳn gả nữ nhi cho Dương gia còn có chút không cam lòng, bởi vì lúc đó Dương gia không những nghèo mà còn có một người bệnh tật.

Khi Vương thị và Dương Minh Thành thành thân, thương thế của nguyên thân đã rất nghiêm trọng, cơ bản không thể xuống đất làm việc.

Lúc đó, Vương Trương thị là người đưa ra chủ ý, để Vương thị gả vào Dương gia.

Nhưng lúc đó, suy nghĩ của Vương Trương thị cũng rất đơn giản, nàng chỉ thấy Dương Lục thị là người biết điều, có một bà mẹ chồng như vậy, cuộc sống sau này chắc sẽ không quá tệ.

Nhưng Vương Trương thị không ngờ rằng năm thứ ba sau khi Vương thị gả vào Dương gia, Dương Lục thị lại qua đời, lúc đó nàng còn hồi hận rất lâu.

Sau đó không cần nói nhiều, Dương Chính Sơn đã đến thế giới này, thay thế nguyên thân, cuộc sống của Dương gia ngày càng tốt hơn, giờ đây Dương gia đã là gia đình quan lại, Vương thị cũng trở thành đại thiếu nữ của Dương gia.

“Ha ha, cha mẹ có nữ nhi như ta, cũng là người có phúc!” Vương thị cười vui sướng nói.

“Đúng đúng, chúng ta là nhờ phúc của con!” Vương lão gia cũng cười theo.

Hai năm nay, Vương thị không ít lần tiếp tế cho Vương gia, mỗi lần Dương gia tặng lễ vật, Vương thị đều sẽ tặng riêng cho bọn họ một phần.

Số đồ đó đổi với Dương gia không là gì nhưng đổi với Vương gia thì đó là một khoản tiền khá lớn.

“Cha, đại tẩu và tam tẩu không còn gây chuyện nữa chứ!” Vương thị cẩn thận hỏi.

Nhà mẹ đẻ chia gia sản là do nàng xúi giục, lúc đó nhất thời xúc động nên để cha mẹ chia gia sản, vì vậy nàng còn lo lắng rất lâu.

Mặc dù trước đó cha mẹ đã viết thư nói rằng mọi chuyện trong nhà đều tốt nhưng nàng vẫn sợ hai tẩu tử kia vẫn luôn gây chuyện.

“Gây chuyện gì chứ, giờ bọn nó còn dám gây chuyện ư!” Vương Trương thị nói.

Vương lão gia cũng gật đầu, nói: “Không gây chuyện nữa rồi, năm ngoái chẳng phải cha đã mua ba mươi mẫu ruộng ư? Trong đó mười lăm mẫu cho nhị ca con, mười lăm mẫu còn lại, ta nói với bọn họ ai hiếu thuận thì cho người đó!”

Sau khi Vương gia chia gia sản, bọn họ liền sống chung với Vương nhị lang, Vương nhị lang mặc dù tính tình có phần cố chấp nhưng đối với bọn họ vẫn rất hiếu thuận.

Quan trọng hơn nữa, nhị tẩu là người biết điều, sẽ không gây chuyện với bọn họ.

“Ý kiến này hay!”

Vương thị cười khúc khích.

Nàng không cầu mong cha mẹ có thể đại phú đại quý, chỉ mong cha mẹ có thể sống thoải mái một chút.

Hai tâu tử không gây chuyện, cha mẹ mới có thể sống thoải mái.

Đúng như câu nói một người đắc đạo gà chó cũng lên tiên, tuy Dương Chính Sơn chưa đắc đạo nhưng hiện tại hắn là tông tam phẩm vệ đồng tri chỉ huy, bất kỳ ai có chút quan hệ với hắn và Dương gia đều có thể nhờ hắn và Dương gia mà được hưởng chút ánh sáng.

Ví như Vương gia, nhờ có mối quan hệ thông gia với Dương gia, không nói đến chuyện khác, ít nhất ở huyện An Ninh này không ai dám tùy tiện trêu chọc, những quan lại và nha dịch trong huyện nha gặp bọn họ đều phải khách sáo.

Đừng xem thường điểm này, sự tàn hại của bọn tư lại đối với bách tính còn nghiêm trọng hơn cả tham quan, cứ lấy việc nộp thuế lương thực mà nói, ở huyện An Ninh này không có một tên thư lại hay nha dịch nào dám cân thiếu đong thiếu với Vương gia.

Còn ở Vương gia thôn, Vương lão gia cũng được coi là người có mặt mũi, nếu không phải Vương lão gia quá thật thà, hắn hoàn toàn có thể dựa vào thế lực của Dương gia mà làm một chức lý trưởng hay gì đó.

Không chỉ có Vương gia mà Lý gia và Khương gia đều có thể làm được như vậy.

Lần này người của Lý gia đến là phu thê Lý lão gia và đại nhi tử Lý Đại Thạch của bọn họ, Lý lão gia cũng giống như Vương lão gia, đều là những trang hán tử chất phác ở thôn quê, ở trước mặt Dương Chính Sơn tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Phải đến khi bọn họ trở về phòng khách, tâm trạng của hắn mới hơi thả lỏng một chút.

Nhưng vì nhị phòng không có ở thành An Nguyên nên người phụ trách tiếp đãi bọn họ là Dương Minh Hạo.

Sau khi sắp xếp phòng cho bọn họ xong, Dương Minh Hạo nói với Lý lão gia: “Lý thúc, nếu thúc thấy chỗ nào không ổn thì cứ nói thẳng với con, con sẽ sắp xếp lại cho thúc.”

“Không cần, không cần, đều tốt, đều tốt!” Lý lão gia cười tươi như hoa, nói.

Đây không phải là lời khách sáo, hẳn thực sự cảm thấy mọi thứ rất tốt.

So với nhà mình thì nơi này quả thực là xa hoa đẹp đẽ hơn nhiều.

“Vậy thì được, nhị ca và nhị tẩu chắc phải mấy ngày nữa mới về, mọi người cứ ở lại đây trước, con sẽ bảo Lưu Bôn hầu hạ mọi người, nếu mọi người có nhu cầu gì thì cứ tìm hắn, cũng có thể bảo hắn đi tìm cháu.”

Dương Minh Hạo chỉ vào một tiểu tư mười bảy mười tám tuổi bên cạnh.

“Được, được!” Lý lão gia chỉ biết nói được, những lời khác hắn không nói nên lời.

Dương Minh Hạo lại nói với hắn một số chuyện, ăn cơm như thế nào, nước ở đâu, nếu muốn ra ngoài thì phải dẫn theo nhiều người một chút, tránh gặp phải phiền phức, v.v.

Thực ra, Lý lão gia còn trẻ hơn Dương Chính Sơn hai tuổi, Lý thị là đại nữ nhi của Lý gia, nàng còn có hai đệ đệ và một muội muội.

Trưởng tử Lý Đại Thạch năm nay mười tám tuổi, hai năm trước vừa mới thành thân.

Chương 351: Gặp lại Triệu Viễn, Phật ngọc

Dương Minh Hạo lại dặn dò Lý Đại Thạch vài câu rồi mới rời đi.

Lý Đại Thạch là người thông minh, nói năng làm việc có chủ kiến hơn Lý lão gia.

Tiền Dương Minh Hạo đi rồi, Lý Đại Thạch không nhịn được nói: “Cha, tam ca không giống trước kia nữa rồi, con nhớ trước kia khi huynh ấy còn ở tiệm rèn thì chỉ cao ngang con thôi nhưng bây giờ lại có thể cao hơn con nhiều như vậy!”

Hắn và Dương Minh Hạo cùng tuổi, lúc đó điều kiện Dương gia còn khó khăn, Dương Minh Hạo còn chưa cao bằng hắn.

“Không giống trước kia nữa rồi, bây giờ Dương gia phát đạt rồi!” Lý lão gia cười vui vẻ, nói.

Bên cạnh, Lý Hàn thị vừa sắp xếp xong hành lý, từ trong phòng đi ra, nói: “Không biết Đại Hoa bây giờ thế nào rồi, ta nghe nói con bé lại có thai rồi!”

Đại Hoa chính là tên của Lý thị, Lý Đại Hoa, một cái tên rất quê mùa.

Nói đến chuyện Lý thị lại có thai, khuôn mặt đen nhẻm của Lý Hàn thị tươi như hoa.

Đối với nữ nhân mà nói, hài tử chính là chỗ dựa của họ trong nhà chồng.

Lý thị sinh cho Dương gia hai tôn tử, đây chính là chỗ dựa lớn nhất của Lý thị ở Dương gia.

“Con rể bây giờ là đại quan, Đại Hoa chắc chắn sẽ sống rất tốt!”

Lý Đại Thạch ngồi bên bàn trà, cầm một miếng điểm tâm lên nếm thử.

Bánh nếp mềm mại tan ngay trong miệng, khiến Lý Đại Thạch sáng cả mắt.

“Ôi chao, tiếc là tiểu muội không đến, nếu không thì chắc hẳn muội ấy sẽ thích ăn điểm tâm này!”

Lý Hàn thị liếc hần một cái, không nói gì.

Lần này đến thành An Nguyên, bọn họ đã do dự rất lâu, quãng đường hơn ba trăm dặm đối với bọn họ mà nói là rất xa xôi, nếu không phải Dương Minh Huy đích thân đến tận cửa mời bọn họ cùng đi thì có lẽ bọn họ sẽ không đến.

Sau khi quyết định đến thành An Nguyên, bọn họ lại bàn bạc mãi xem nên cho ai đi, bọn họ thấy cả nhà kéo đến thì không hay lắm nên chỉ mang theo đại nhi tử.

Lý Tiểu Hoa cũng muốn đi nhưng đã bị bọn họ vô tình từ chối.

Thật ra Lý Đại Thạch muốn mang theo tiểu muội, chỉ là hai lão không đồng ý, hần cũng không thể làm trái, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

...

Hai ngày sau, những thân thích và bạn bè đến dự hôn lễ của Dương Chính Sơn lần lượt đến.

Bên phía Lư gia có Lư nhị gia và thất thiếu gia của Lư gia là Lư Tề, họ chuẩn bị một phần sính lễ không nhỏ cho Dương

Chính Sơn.

Trước sự hào phóng của Lư gia, Dương Chính Sơn có chút ngượng ngùng.

Lư nhị gia trông già đi nhiều, tóc bạc trắng xóa nhưng tinh thần vẫn còn tốt.

Chỉ có Lư Tề trông trưởng thành hơn, không còn vẻ ngạo mạn như trước.

Năm ngoái, Lư Tề đã thi đỗ tú tài, bây giờ cũng coi như có công danh. Nhưng thiên phú về học hành của hắn kém xa Lục Văn Viễn, ước chừng cả đời này hắn chỉ có thể thi đỗ đến cử nhân.

May mắn là Lư gia không cần Lư Tề phải gánh vác, trên Lư Tề còn có sáu huynh đệ, tính cả đích tử và thứ tử, Lão đại Lư gia là Lư Trực hiện giờ đã là tông ngũ phẩm tri châu, có Lư Trực ở đó, đời này của Lư gia ít nhất sẽ không suy tàn.

Ngoài Lư gia ra, huyện An Ninh còn có La Cẩm, vị tri huyện này cũng phải người đến, người đến là sư gia của hắn, sau khi đưa sính lễ sẽ rời đi.

Dương Minh Chí đến thành An Nguyên vào ngày mừng ba tháng năm, đi cùng hắn còn có Triệu Viễn và Dương Cần Vũ.

Triệu Viễn là đại diện cho Chu Lan đến, tất nhiên hắn cũng đại diện cho chính mình.

Còn Dương Cần Vũ thì đại diện cho Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác đến.

Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác đều đang giữ chức quan, đương nhiên không thể đến dự hôn lễ của Dương Chính Sơn, bọn họ chỉ có thể chọn Dương Cần Vũ làm đại diện, mang sính lễ của bọn họ đến.

Sính lễ rất nhiều nhưng đều không phải là đồ quý giá, Dương Chính Sơn cũng không trông mong bọn họ có thể tặng thứ gì quý giá nhưng sính lễ của Dương Thừa Trạch lại khiến Dương Chính Sơn rất vui mừng.

Dương Thừa Trạch tặng một cuốn sổ sách, là sổ sách của Nghênh Hà đồn trong mấy tháng gần đây.

Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, Nghênh Hà đồn đã thu được hai nghìn lượng bạc, trong đó phần lớn là từ than củi và xưởng may của Lâm Quan đồn, ngoài ra còn có tiền thuê nhà của khu buôn bán, gia súc nuôi ở các đồn điền đều mang lại cho quan sảnh không ít bạc.

Quan sảnh có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, vậy thì quân hộ càng kiếm được nhiều hơn.

“Các con làm rất tốt!” Dương Chính Sơn nhìn Dương Cần Vũ, ôn hòa khen ngợi.

“He he, đều là nhờ Chính Sơn gia gia làm hay, bọn con chỉ thực hiện theo kế hoạch của Chính Sơn gia gia thôi!” Dương Cần Vũ có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Ha ha, tiểu tử này lại có thể ngượng ngùng ư!” Triệu Viễn bên cạnh trêu chọc.

“Chính Sơn huynh, huynh không biết đâu, bây giờ Nghênh Hà đồn chính là đồn điền giàu có nhất dưới quyền quản lý của Kiến Ninh vệ, ngày nào cũng náo nhiệt không thôi!”

Hắn thật sự bội phục Dương Chính Sơn, Nghênh Hà đồn trước kia thế nào, bây giờ thế nào, quả thực là một trời một vực.

Hiện tại Nghênh Hà đồn có lẽ là đồn điền giàu có nhất trấn Trùng Sơn, đây đều là công lao của Dương Chính Sơn.

Trong lòng hắ, Dương Chính Sơn chính là loại người toàn tài, lên ngựa có thể giết địch, xuống ngựa có thể trị dân.

Dương Chính Sơn vuốt râu, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Chương 352: Gặp lại Triệu Viễn, Phật ngọc 2

Hắn thực sự rất vui.

Làm quan một phương, mang lại phúc lợi cho một vùng đất.

Nghênh Hà đồn dưới sự quản lý của hắn càng ngày càng tốt, cảm giác thỏa mãn trong lòng hắn càng mãnh liệt.

Hơn nữa, Dương Thừa Trạch, Dương Minh Vũ và những người khác đều lần lượt thành tài, hắn càng cảm thấy có được thành tựu chưa từng có.

“Đúng rồi, dạo này Chu tướng quân thế nào?” Dương Chính Sơn chuyển hướng câu chuyện, nói đến Chu Lan.

Đã hơn nửa năm không gặp, hắn rất nhớ Chu Lan.

Chu Lan là người biết thưởng thức tài năng của hắn, là chỗ dựa của hắn, cho dù đã rời khỏi Nghênh Hà đồn, hắn vẫn luôn ghi nhớ Chu Lan.

“Ồm!”

Nhưng Triệu Viễn lại cười hơi ngượng ngùng.

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn cảm thấy kỳ lạ.

Triệu Viễn nhìn Dương Cần Vũ, nói: “Cần Vũ, người đi sắp xếp chỗ ở cho chúng ta trước đi!”

Viện tử của Dương gia rất lớn nhưng cũng không thể sắp xếp cho nhiều người thân thích và bạn bè như vậy.

Ngoài những người thân thích của Dương gia, những người thân thích khác đều ở trong quán trọ.

Tất nhiên không cần bọn họ sắp xếp chỗ ở, Dương gia đã sớm chuẩn bị xong, Triệu Viễn chỉ muốn đuổi Dương Cần Vũ đi mà thôi.

Dương Cần Vũ chớp chớp mắt, đứng dậy nói: “Chính Sơn gia gia, vậy lát nữa con sẽ quay lại, con còn có rất nhiều chuyện muốn nói với người!”

“Ừ! Đi đi!”

Đợi Dương Cần Vũ rời đi, Triệu Viễn mới hạ giọng nói: “Chính Sơn huynh, dạo này tâm trạng của Chu tướng quân không tốt lắm!”

“Tại sao?”

“Còn tại sao nữa, chẳng phải vì huynh ư!” Triệu Viễn nháy mắt ra hiệu với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ngơ ngác.

Ý gì?

Chu Lan có ý với ta, nghe nói ta sắp thành thân, trong lòng khó chịu?

Chắc không đâu!

Mặc dù quan hệ của hắn và Chu Lan rất thân thiết nhưng không có quá nhiều tình cảm nam nữ.

Nói đến việc hắn có ý với Chu Lan hay không thì thực sự là có, lúc đầu hắn có động lòng với Chu Lan.

Một nữ tướng quân hiên ngang, dũng cảm trông thật hấp dẫn.

Nhưng những rung động đó đều xuất phát từ sự kích thích của thân, sau này hai người trở thành cấp trên cấp dưới, Chu

Lan trở thành chỗ dựa của hắn, Dương Chính Sơn cũng dập tắt những ảo tưởng lộn xộn đó.

Còn Chu Lan thì sao?

Chắc không có ý đó mới phải.

Triệu Viễn cười hì hì: “Gần đây, Chu thế tử lại đến Kiến Ninh vệ, vừa hay nghe nói huynh sắp thành thân, liền khuyên Chu tướng quân thành thân.”

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi giật giật, hóa ra là do đại ca thúc giục hôn sự.

Hắn hơi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút thất vọng.

Không phải là nàng có tình cảm với hắn là tốt rồi, nếu không hắn không biết sau này nên đối mặt với Chu Lan như thế nào.

Còn về sự thất vọng, ha ha, nam nhân mà, luôn có chút tham lam không thể lý giải.

“Chu thế tử đã đi rồi ư?”

Chu thế tử chính là đại ca của Chu Lan, Chu Tự, trước đây Dương Chính Sơn đã gặp hắn một lần.

“Đi rồi, ngài ấy chỉ ở lại Kiến Ninh vệ hai ngày!”

Triệu Viễn vỗ đầu: “Đúng rồi, Chu thế tử còn bảo ta mang đến cho ngươi một phần quà mừng!”

Nói xong, hắn vội vàng chạy ra ngoài, một lát sau lại chạy về.

“Chính là cái này!”

Hắn đưa cho Dương Chính Sơn một chiếc hộp gỗ.

Dương Chính Sơn nhận lấy chiếc hộp gỗ và mở ra, phát hiện bên trong lại là một pho tượng Phật bằng ngọc.

Phật ngọc?

Ý gì đây?

Không giống phong cách của Chu Tự!

Ấn tượng của hần về Chu Tự là một người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, không nên làm chuyện cầu thần bái Phật mới phải.

“Ồ!” Triệu Viễn bên cạnh nhìn thấy pho tượng Phật cũng có chút kinh ngạc.

“Đệ biết pho tượng Phật này?” Dương Chính Sơn có chút khó hiểu.

“Không biết nhưng đây là dương chi bạch ngọc thượng hạng, chắc là đáng giá rất nhiều bạc!” Triệu Viễn nói.

Dương Chính Sơn mơ hồ, hần thực sự không hiểu nổi tại sao Chu Tự lại tặng hần một món quà như vậy.

Nhưng bất kể Chu Tự có ý gì, đồ đã tặng đến nơi, hần cũng không thể trả lại.

Mùng bốn tháng năm, Úc Thanh Y đã đến thành An Nguyên.

Vì Thiên Thanh kiếm phái cách thành An Nguyên quá xa nên Úc Thanh Y phải xuất giá tại thành An Nguyên.

Thiên Thanh kiếm phái đã mua một ngôi nhà ba gian ở thành An Nguyên làm nơi xuất giá cho Úc Thanh Y, đồng thời ngôi nhà này cũng sẽ là của hồi môn của Úc Thanh Y.

Thiên Thanh kiếm phái có thể cho Úc Thanh Y không nhiều của hồi môn, cho dù bốn vị sư thúc đã cố gắng chuẩn bị cho Úc Thanh Y nhưng vẫn không thể lấy ra quá nhiều thứ

làm của hội môn, ngôi nhà này đã là thứ có giá trị nhất trong của hội môn.

Thiên Thanh kiếm phái cũng mời rất nhiều cao thủ võ lâm đến tham dự hôn lễ của Úc Thanh Y, nói đến cao thủ võ lâm thì đúng là đủ loại.

Có công tử nhà giàu mặc áo gấm thêu hoa, có thể ngoại cao nhân mặc áo rách quần manh, có người bình thường mặc như lão nông, cũng có nữ tử giang hồ ăn mặc lòe loẹt.

Tuy Thiên Thanh kiếm phái không được coi là danh môn đại phái trong toàn bộ Đại Vinh nhưng ở vùng Đông Bắc Đại Vinh cũng được coi là môn phái giang hồ có chút danh tiếng, vì vậy có rất nhiều cao thủ võ lâm đến tham dự hôn lễ của Úc Thanh Y.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, ngôi nhà ba gian đã chật ních người, ra vào tấp nập, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng cao thủ võ lâm tụ tập lại không phải là chuyện tốt, rất nhiều cao thủ võ lâm hành sự có phần ngang ngược, một câu “Người nhìn cái gì, nhìn cái gì” có thể gây ra một trận hỗn chiến.

Chương 353: Thành hôn

Vì vậy, để tránh cao thủ võ lâm đánh nhau trong thành, hai ngày nay, tướng sĩ của Thủ bị doanh đã vào trạng thái đề phòng, trên tường thành, trên đường phố, có thể thấy đội tuần tra của Thủ bị doanh ở khắp mọi nơi.

“Chắc chắc, không ngờ Úc Thanh Y lại có thể tìm được một gia đình tốt như vậy! Ha ha ~~ Lúc đầu ta còn tưởng rằng ta cả đời này không gả được chồng!”

Cổng thành phía Nam thành An Nguyên, hai cao thủ võ lâm một nam một nữ ăn mặc gọn gàng cưỡi ngựa vào cổng thành.

Nữ tử mặc một chiếc áo đỏ rực, tuổi khoảng ba mươi, đôi mắt quyến rũ, cử chỉ đều toát lên vẻ phong tình khiến người ta không thể thoát ra được.

Nam tử mặc một bộ trang phục màu xanh lam, đôi mắt như kiếm, trên người tỏa ra hơi thở sắc bén, khiến người ta có cảm giác rất khó gần.

“Hắc Nhai trại bị diệt, sau này Liêu Đông này e rằng phải tôn Thiên Thanh kiếm phái lên rồi!” Nam tử trầm giọng nói.

“Ha ha, chỉ là chiếm cứ một góc thôi, những lão già của Thiên Thanh kiếm phái kia đã chẳng còn gì đáng để chú ý nữa rồi, nay Úc Thanh Y lại xuất giá, cho dù Thiên Thanh kiếm phái độc chiếm Liêu Đông thì có thể làm được gì?” Trên khuôn mặt trắng nõn như mỡ đông của nữ tử tràn đầy vẻ khinh thường.

Nam tử liếc nàng một cái, sắc mặt vẫn lạnh nhạt: “Cũng chưa chắc, Úc Thanh Y gả cho một võ quan!”

“Thì sao? Chẳng lẽ Thiên Thanh kiếm phái còn có thể mượn sức của triều đình ư? Hừ, nhiều nhất bọn họ cũng chỉ có thể làm đao kiếm cho người ta, chẳng lẽ triều đình lại có thể nhìn Thiên Thanh kiếm phái càng lớn mạnh!”

“Su huynh, ta thấy huynh quá coi trọng bọn họ rồi.”

Nữ tử vuốt ve mái tóc trước trán, động tác nhẹ nhàng càng thêm phong tình vạn chủng.

Nam tử không nói gì nữa, vì bọn họ đã đến trước cổng viện của Thiên Thanh kiếm phái.

Trước cửa, Tào Đức và Hoa Cẩm Thu đang tiếp đón khách tứ phương, mặc dù ngày mai mới cử hành hôn lễ nhưng hôm nay những người đến tham dự hôn lễ đã lần lượt đến thành An Nguyên, không ít người sau khi đến thành An Nguyên đều sẽ đến bái kiến trước.

Tào Đức và Hoa Cẩm Thu vừa mới nghênh đón mấy vị bằng hữu vào cổng, ngẩng đầu lên đã thấy một nam một nữ xuống ngựa.

Nhìn hai người này, trong mắt hai người đều lóe lên một tia khác thường.

“Vãn bối Kỷ Hải, phụng mệnh sư tôn, đến chúc mừng đại hôn của Úc chương môn, bái kiến Tào tiên bối, Hoa tiên bối!”

“Ninh Thanh Thanh bái kiến Tào tiên bối, Hoa tiên bối!”

Hai người đi đến hành lễ, đồng thời dâng lên một phần lễ vật.

Kỷ Hải, Ninh Thanh Thanh!

Tào Đức và Hoa Cẩm Thu nhìn nhau, Hoa Cẩm Thu vội vàng mở miệng nói: “Thì ra là hai vị sư diệt của Hoành Dao môn, Kỳ sư huynh đạo này thế nào? Có còn thích lên núi săn bắn không?”

Hoành Dao môn, là một môn phái giang hồ ở Kỳ Châu, cũng là thế lực giang hồ ở khu vực Đông Bắc Đại Vinh.

So với Thiên Thanh kiếm phái, Hoành Dao môn dù là thực lực hay là nội tình đều cao hơn rất nhiều, đặc biệt là môn chủ Hoành Dao môn Kỳ Chân, đó chính là võ giả Hậu Thiên tầng chín, là cao thủ võ lâm nổi tiếng khắp Đại Vinh.

Kỷ Hải trước mắt chính là đệ tử chân truyền của Kỳ Chân, nghe đồn Kỳ Chân đã có ý định truyền ngôi môn chủ Hoành Dao môn cho Kỷ Hải.

Còn Ninh Thanh Thanh, nàng cũng là đệ tử của Kỳ Chân, hơn nữa nữ nhân này còn có chút danh tiếng trong giang hồ.

Chỉ là danh tiếng của Ninh Thanh Thanh không được tốt lắm, giang hồ đồn rằng Ninh Thanh Thanh thích trêu chọc thư sinh yếu đuối nhất.

Đương nhiên, đây chỉ là lời đồn trong giang hồ, có phải thật hay không còn phải xác minh.

Thiên Thanh kiếm phái và Hoành Dao môn không có giao tình sâu sắc, nhiều nhất chỉ có thể coi là quen biết, cho nên cả Tào Đức và Hoa Cẩm Thu đều không ngờ Hoành Dao môn lại có thể phái người đến.

“Sư phụ ta vẫn khỏe, thỉnh thoảng vẫn vào núi săn bắn!” Giọng điệu Kỷ Hải bình thản, lúc này hắn bớt đi vài phần lạnh nhạt, thêm vào đó vài phần ung dung.

Hoa Cẩm Thu cười giả lả, nghiêng đón hai người vào viện, trong viện có một đệ tử dẫn bọn họ đến phòng khách, Tô Khôn ở đó tiếp đón khách đến.

Tô Khôn thấy hai người này cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng hắn cũng không biểu lộ ra, đơn giản khách sáo với hai người vài câu, rồi lại đi tiếp đón khách khác.

Hôm nay khách đến quá đông, Tô Khôn ứng phó cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Giang hồ không chỉ có đánh giết, mà còn phải hiểu nhân tình thế thái.

Đặc biệt là các môn phái giang hồ, càng phải cố gắng tránh tạo thêm kẻ thù.

Có thêm một người bạn thì có thêm một con đường, có thêm một kẻ thù thì có thêm một ngõ cụt.

Câu nói này đặc biệt đúng trong giới giang hồ.

Bởi vì các môn phái giang hồ phần lớn đều có tiêu cục, phần lớn đều sẽ có liên hệ với Lục Lâm hảo hán.

Tiêu cục áp tiêu phải đi qua rất nhiều nơi, mỗi khi đi qua một nơi, đều cần thể lực giang hồ địa phương chiêu cố.

Ví dụ như có tiêu sư nếu đi qua huyện Nguyên Hà thì đương nhiên phải nể mặt Thiên Thanh kiếm phái đôi chút, nếu không thì biết đâu sẽ gặp phải thô phi gì đó.

Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh đi ra khỏi phòng khách, Ninh Thanh Thanh khước miệng hơi cong lên: “Sur huynh, ta đi dạo ở hậu viện!”

Kỷ Hải nhú mày: “Đừng gây chuyện!”

“Yên tâm đi!” Ninh Thanh Thanh phát tay, rồi đi về phía hậu viện.

Chương 354: Thành hôn 2

Hôm nay hậu viện cũng có không ít khách nữ nhưng phần lớn đều là bạn bè của Úc Thanh Y.

Trong trà đình, Úc Thanh Y đang tùy ý trò chuyện với bốn năm người bạn.

“Ồ, náo nhiệt quá, chư vị tỷ muội đều ở đây à, ha ha ha, không ngại ta đến góp vui chứ!”

Ninh Thanh Thanh bước vào trà đình, bầu không khí trong trà đình lập tức yên tĩnh lại.

Úc Thanh Y nhìn Ninh Thanh Thanh, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: “Thì ra Ninh tỷ tỷ đến, mau mời ngồi!”

Nói xong, nàng lại liếc mắt ra hiệu với Tống ma ma bên cạnh, bảo Tống ma ma chuẩn bị trà nước và điểm tâm.

“Thanh Y, muội vẫn xinh đẹp như vậy! Ha ha ha~~”

Ninh Thanh Thanh cười khúc khích.

Nàng không phải đến gây chuyện, cũng không phải đến phá đám, nàng chỉ muốn nhìn Úc Thanh Y.

Phải nói rằng nàng và Úc Thanh Y cũng có rất nhiều giao tình, hồi trẻ họ đã gặp nhau rất nhiều lần, lúc đó sư phụ của Úc Thanh Y còn sống, sư phụ thường dẫn Úc Thanh Y đi khắp nơi thăm bằng hữu, Kỷ Chân cũng có chút giao tình với sư phụ, cho nên Úc Thanh Y cũng theo đến Hoành Dao môn vài lần.

Hai người đều là nữ tử, tuổi tác lại xấp xỉ nhau, dung mạo đều rất xinh đẹp, khó tránh khỏi bị người ta đem ra so sánh.

Lúc đầu, Ninh Thanh Thanh còn rất ngây thơ, không để ý đến những lời so sánh này nhưng thời gian dài rồi, nàng dường như đều không bằng Úc Thanh Y, trong lòng khó tránh khỏi có oán khí.

Đương nhiên là có oán khí nhưng cũng không đến mức khiến Ninh Thanh Thanh hận Úc Thanh Y, nàng chỉ không thích Úc Thanh Y mà thôi.

Còn Úc Thanh Y thì không có ý kiến gì nhiều về nàng, chỉ là danh tiếng của Ninh Thanh Thanh trong giang hồ không tốt, đặc biệt là về danh tiết của nữ tử, cơ bản đã đến mức bị mọi người khinh thường.

Thích trêu chọc thư sinh yếu đuối, chỉ bằng điểm này thôi, danh tiếng của Ninh Thanh Thanh cũng không thể tốt đến đâu.

Cũng vì vậy mà rất nhiều nữ tử trong giang hồ không muốn giao thiệp với nàng, sợ vì nàng mà làm hỏng danh tiếng của mình.

Ninh Thanh Thanh bước vào, những người khác đều không nói gì, chỉ có Úc Thanh Y là nói chuyện phiếm với nàng vài câu.

Ninh Thanh Thanh thấy vậy, cũng thấy vô vị, chỉ ngồi một lát rồi đứng dậy rời đi.

Nhưng sau khi nàng bước ra khỏi cửa, lại buông một câu: “Một đám phần son tầm thường, kiêu ngạo cái gì chứ!”

Câu nói này không lớn nhưng đủ để truyền khắp trà đình.

Lập tức, bầu không khí trong trà đình trở nên nặng nề, một nữ tử nóng tính đứng phắt dậy: “Thứ đấng phụ (đàn bà phóng túng dâm loạn) này, hôm nay ta phải dạy cho nó một bài học!”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, thôi bỏ đi, tính tình nàng ta vốn thế!” Úc Thanh Y bất lực, chỉ có thể khuyên nhủ.

Nếu thật sự đánh nhau thì sẽ thành trò cười lớn.

Bản thân việc có nhiều võ giả tụ họp ở đây đã là một yếu tố bất ổn, nếu có người động thủ, chỉ khiến tình hình trở nên hỗn loạn hơn.

Vài nữ tử nể mặt Úc Thanh Y, tạm thời nhịn cơn tức này xuống.

Gần đến hoàng hôn, Úc Thanh Y mới tiễn khách đi, việc ứng phó với những vị khách này khiến nàng cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, còn mệt hơn cả đánh một trận.

Nhưng nghĩ đến ngày mai sẽ thành thân, trên mặt Úc Thanh Y lại nở một nụ cười rạng rỡ.

...

Ngày đại hôn.

Trong khuê phòng.

Úc Thanh Y ngồi trước bàn trang điểm, đôi mắt dờ dẩn nhìn mình trong gương đồng.

Áo cưới đỏ thẫm, mũ phượng hoàng, lộng lẫy và trang trọng.

Lần đầu tiên, nàng nhìn thấy mình như vậy, cảm thấy mình như biến thành một người khác.

“Hôm nay chương môn thật đẹp, giống như tiên nữ vậy!”

Thanh Hà, nha hoàn đang trang điểm cho Úc Thanh Y, cười híp mắt nói.

“Sau này không được gọi là chương môn nữa, sau khi xuất giá, chúng ta phải đổi cách xưng hô thành phu nhân!” Bên cạnh, Lâm ma ma cười nói.

Bây giờ Úc Thanh Y không còn là chương môn Thiên Thanh kiếm phái nữa, nàng đã trao lại vị trí chương môn cho

Hoa Cẩm Thu.

Nghe đến từ phu nhân, mặt Úc Thanh Y không khỏi ửng hồng.

Nàng đưa tay vuốt ve trâm cài trên đầu để che giấu sự ngượng ngùng của mình nhưng đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận náo nhiệt, không nhịn được đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đến rồi à?”

“Ha ha, chương môn sốt ruột rồi!” Hồng Vân, nha hoàn vừa bước vào đúng lúc nhìn thấy cảnh này, không nhịn được trêu chọc.

“Đừng nói bậy!” Úc Thanh Y đỏ mặt khẽ nói.

Nếu là ngày thường, Hồng Vân và Thanh Hà, hai nha hoàn này đương nhiên không dám trêu chọc nàng nhưng hôm nay khác, là ngày đại hỷ, hai nha hoàn buông thả một chút cũng không sao.

Hai nha hoàn dìu Úc Thanh Y đến cửa, một bộ xiêm y tay rộng màu đỏ tươi kết hợp với váy lụa đỏ khiến khuôn mặt xinh đẹp của Úc Thanh Y càng thêm diễm lệ.

Nhưng vẻ đẹp này nhanh chóng bị khăn voan đỏ che khuất.

Trong nhà chính.

Dương Chính Sơn mặc một bộ hỷ phục, quỳ xuống trước linh vị tổ sư của Thiên Thanh kiếm phái.

Theo lễ thường thì phải quỳ trước linh vị tổ tiên cha mẹ của Úc Thanh Y nhưng Úc Thanh Y là cô nhi, nàng thậm chí không biết cha mẹ mình là ai, vì vậy mới đổi thành quỳ trước linh vị tổ sư của Thiên Thanh kiếm phái.

Hôm nay, Dương Chính Sơn chải chuốt đặc biệt chỉnh tề, mái tóc đen dài được chải chuốt gọn gàng, bộ râu dài cũng được tỉa tót gọn gàng.

Nhìn bề ngoài, sự trẻ trung của hắn rất dễ đánh lừa người khác, chỉ nhìn khuôn mặt thì không giống người đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng bộ râu dài lại khiến hắn già đi vài phần.

Chương 355: Động phòng hoa chúc

Bộ râu dài khiến hấn trông già đi, trước khi đến, Dương Chính Sơn đã muốn cạo râu, vì hấn cảm thấy như vậy khi đứng cạnh Úc Thanh Y, sẽ có cảm giác như hấn là trâu già khoái gặm cỏ non.

Nhưng tóc tai trên người do cha mẹ ban tặng, không thể cạo râu được, chỉ có thể cắt tỉa đơn giản.

Tiếp theo là lễ rước dâu, Úc Thanh Y được các nha hoàn dìu ra, từ biệt bốn vị trưởng lão của Thiên Thanh kiếm phái.

“Su thúc!”

“Diệt nữ (cháu gái) bái tạ bốn vị sư thúc!”

Úc Thanh Y vốn vui mừng khôn xiết nhưng khi đến nhà chính, nhìn thấy Tô Khôn và ba người kia, sống mũi nàng đột nhiên thấy cay cay.

Cha mẹ sinh ra ta, Thiên Thanh kiếm phái nuôi dưỡng ta.

Úc Thanh Y không biết cha mẹ mình là ai nhưng nàng biết những năm qua Thiên Thanh kiếm phái đã nuôi dưỡng, bồi dưỡng và dạy dỗ nàng.

Nhìn Tô Khôn tóc bạc trắng xóa, nhớ lại giọng nói của sư phụ vẫn luôn gọi nàng là nha đầu nha đầu, Úc Thanh Y không kìm được mà rơi hai hàng nước mắt.

Mặc dù có khăn voan đỏ che mặt nhưng Hoa Cẩm Thu vẫn nhận ra giọng khóc của nàng.

“Nha đầu ngốc.”

Hoa Cẩm Thu tiến lên an ủi nhưng hốc mắt nàng cũng đỏ hoe.

Sau khi từ biệt, Dương Chính Sơn nắm tay Úc Thanh Y bước ra khỏi cửa, hắn cảm thấy quá trình này rất kỳ diệu.

Cứ như vậy mà thành thân rồi à?

Không đúng, có lẽ nên dùng từ kết hôn.

Kiếp trước hắn chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, có lẽ vì không muốn gánh vác quá nhiều trách nhiệm, cũng có lẽ vì cảm thấy một mình tự do hơn, tóm lại là hắn hầu như không có ý muốn kết hôn.

Nhưng bây giờ hắn lại có thể kết hôn và cảm giác này dường như không tệ.

Dắt tân nương ra khỏi cửa viện, đỡ tân nương lên kiệu hoa, Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa.

Trên phố, nhiều người dân kéo đến xem náo nhiệt, tiếng nhạc rộn ràng vang lên, Dương Chính Sơn vỗ vỗ Hồng Vân, Hồng Vân theo đội ngũ phía trước đi trước, Dương Chính Sơn chấp tay với dân chúng xung quanh để tỏ lòng cảm ơn.

“Đây là thủ bị đại nhân?”

“Chúc mừng thủ bị đại nhân!”

“Chúc mừng thủ bị đại nhân!”

“Tân nương là tiểu thư nhà nào, lại có phúc khí tốt như vậy?”

...

Dân chúng hai bên đường phố rất náo nhiệt, có người chúc mừng, có người bàn tán, còn có người ghen tị với vận may của Úc Thanh Y.

Dương Chính Sơn tái hôn, trong mắt nhiều gia đình quan lại thì đây có lẽ không phải là một cuộc hôn nhân tốt nhưng trong mắt dân chúng bình thường thì đây tuyệt đối là một cuộc hôn nhân giàu sang.

Có thể gả vào Dương gia, đó là làm mẹ kế, đó cũng là điều mà dân chúng bình thường không dám nghĩ tới.

Trong đám đông, cũng có rất nhiều cao thủ võ lâm đang đánh giá Dương Chính Sơn.

Cao thủ võ lâm có thái độ rất phức tạp đối với quan lại, có người căm ghét, có người ngưỡng mộ, cũng có người thờ ơ và khinh thường.

Kỷ Hải chính là kiểu người thờ ơ, xét về địa vị thì cao thủ võ lâm kém xa quan lại nhưng đây cũng không phải là tuyệt đối, khi tu vi của võ giả đạt đến cảnh giới đủ cao, ví dụ như Hậu Thiên tầng chín thì ngay cả quan lại cũng phải cung kính.

Kỷ Chân chính là võ giả Hậu Thiên tầng chín, trước mặt hắn, bất kể là tri phủ hay tri huyện gì, đều chỉ có thể tự xưng là văn bối.

Vì vậy, Kỷ Hải có tư cách coi thường phần lớn các quan lại.

“Hóa ra là một lão già, ta còn tưởng Thanh Y tìm được nhà chồng tốt nào chứ!”

Còn Ninh Thanh Thanh thì là kiểu người khinh thường, nàng dường như rất khinh thường mọi người, đối với Úc Thanh Y cũng vậy, đối với Dương Thanh Sơn cũng vậy, đối với những người khác cũng vậy.

Giọng nàng không lớn, Kỷ Hải nghe thấy chỉ cau mày nhưng đột nhiên tâm thần hắn căng thẳng, như thể có một con mãnh thú đang nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn theo phản xạ có điều kiện mà cảnh giác.

Người nhìn chăm chăm bọn họ không phải ai khác, chính là Dương Chính Sơn.

Giọng nói của Ninh Thanh Thanh không lớn, đặc biệt là trong môi trường ồn ào như thế này, hầu như không ai có thể nghe rõ.

Nhưng Dương Chính Sơn là một ngoại lệ, thính lực và thị lực của hắn đều vượt xa người thường, lời nói của Ninh Thanh Thanh truyền vào tai hắn một cách rõ ràng.

Lão già!

Lão già!

Lão già!

Dương Chính Sơn cảm thấy mình bị xúc phạm!

Mẹ kiếp, lão gia ta tuổi có lớn hơn một chút nhưng cũng chưa đến mức già cả như vậy chứ.

Ta mới ngoài bốn mươi thôi.

Người có từng nghe câu, nam nhân bốn mươi như đóa hoa không.

Người đã từng thấy lão già nào cường tráng như ta chưa?

Người đã từng thấy lão già nào đẹp trai như ta chưa?

Chết tiệt!

Trong lòng Dương Chính Sơn tức giận vô cùng!

Thật ra hắn đã chấp nhận tuổi tác của mình, dù sao không chấp nhận cũng không được, chỉ là hôm nay hắn vẫn cảm thấy bị xúc phạm.

Nếu hôm nay không phải là ngày đại hôn của hắn, hắn nhất định sẽ dạy cho nữ nhân ăn nói bừa bãi kia một bài học.

Ánh mắt lạnh như băng, Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm Ninh Thanh Thanh hồi lâu, mãi đến khi đoàn rước dâu đi qua, hắn mới quay mặt đi.

Cả người Ninh Thanh Thanh đều cứng đờ, ngay cả Kỷ Hải cũng cảm thấy nguy hiểm, huống chi là Ninh Thanh Thanh đang đứng mũi chịu sào.

Mặc dù Dương Chính Sơn không nói gì, không làm gì, chỉ nhìn nàng nhưng nàng lại cảm thấy như mình vừa đi một vòng trong biển máu núi thây vậy.

Cảm giác đó thật sự rất đáng sợ.

“Người này, người này có sát khí nặng quá!”

Chương 356: Động phòng hoa chúc 2

Bóng dáng của Dương Chính Sơn đã biến mất trên phố, Ninh Thanh Thanh mới lắp bắp nói.

Kỷ Hải nheo mắt: “Là võ tướng từ chiến trường trở về, tốt nhất là đừng nên trêu chọc người như vậy! Thanh Thanh, họa từ miệng mà ra!”

Ninh Thanh Thanh cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, không dám nói thêm nửa lời.

Trong lòng nàng thực sự đã nảy sinh sợ hãi.

Lúc này, tâm trạng của Dương Chính Sơn đã bình phục, mặc dù hắn rất khó chịu với hai chữ lão già nhưng hôm nay dù sao cũng là ngày đại hôn của hắn, không thể vì một câu xúc phạm mà phá hỏng thời khắc tốt đẹp như vậy.

Đoàn rước dâu đi một vòng lớn trong thành An Nguyên mới đến trước cửa Dương gia, Dương Chính Sơn thành thân chắc chắn không thể đi cửa chính của quan sảnh, mà đi cửa sau của quan sảnh.

“Chương môn chậm một chút, đừng dẫm lên đất!”

Úc Thanh Y chỉ cảm thấy kiệu hoa chùng xuống, liền nghe thấy Thanh Hà nhắc nhở.

Ngoài kiệu, Ngô Hải vội vàng ra lệnh cho mấy người hầu trải bao tải bông xuống đất, nghi lễ này gọi là “Truyền tịch”, tức là trước khi cô dâu vào động phòng, đôi chân không được chạm đất.

Những người hầu liên tục thay đổi các bao tải bông, Dương Chính Sơn cầm bông hoa lớn màu đỏ, dẫn Úc Thanh Y vào phủ.

Hai người đến chính đường, trên đường đã bày sẵn linh vị tổ tiên Dương gia, Dương Minh Huy đứng một bên làm chủ hôn, hô lớn: “Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

Theo lý mà nói, người chủ hôn này phải là Dương Chính Tường, tuy hấn không phải là trưởng bối của Dương Chính Sơn nhưng tuổi tác lại lớn hơn Dương Chính Sơn, hơn nữa còn là tộc trưởng của tộc Dương thị.

Nhưng Dương Chính Tường không đến, chỉ có thể để Dương Minh Huy thay thế.

“Lễ thành!”

“Thúc, có thể vén khăn che mặt rồi!”

Dương Minh Huy nhanh chóng lấy một chiếc thước cân đưa cho Dương Chính Sơn.

Ở đây, nhiều nam tử đến lúc này mới có thể lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan của tân nương, cái gọi là hôn nhân sắp đặt, bây giờ chính là lúc mở hộp mù.

Nhưng Dương Chính Sơn lại không phải chưa từng gặp Úc Thanh Y, cho nên hấn không có cảm giác mở hộp mù, trong lòng chỉ có sự mong đợi.

Vén khăn che mặt lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, Dương Chính Sơn nhất thời lại có thể ngây người.

Mà vẻ ngây ngốc của hấn lại khiến Úc Thanh Y xấu hổ cúi đầu.

“Xứng đôi vừa lứa!”

Mọi người xung quanh đồng thanh khen ngợi, tiếp theo đó tiếng nhạc lễ lại vang lên, không khí náo nhiệt suốt bữa đã lật tung cả mái nhà.

“Tiễn vào động phòng!”

“A a, vào động phòng rồi!”

Tiếng ồn ào vang lên, Dương Chính Sơn dắt Úc Thanh Y vào phòng tân hôn.

Hôn lễ vốn là hôn lễ, lúc này đã qua hoàng hôn, nên đỏ nháy nhót trong phòng tân hôn.

Nhưng vào động phòng không có nghĩa là hôn lễ kết thúc, hai người lại được dẫn đến trước án kỷ để tế lễ, tế lễ ba lần, gọi là “Cộng lao nhi thực” (cùng ăn chung mâm).

Tiếp theo là “Hợp cần lễ”, chính là bỏ đôi quả bầu thành hai nửa, phu thê mỗi người cầm một nửa để uống rượu.

Cuối cùng, Dương Chính Sơn tháo sợi dây đỏ trên đầu Úc Thanh Y, hai bà tử cầm kéo, lần lượt cắt một lọn tóc trên đầu hai người, dùng dây đỏ buộc lại rồi bỏ vào túi gấm.

Từ đó, hai người được coi là phu thê kết tóc.

Cho đến lúc này, hôn lễ mới coi như kết thúc, những người không liên quan lần lượt lui khỏi phòng tân hôn, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y mới thả lỏng.

Một đám cưới, nghi lễ rất nhiều, trải qua một ngày như vậy, Dương Chính Sơn đều cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Đói rồi chứ!” Dương Chính Sơn nhìn những món ăn trên bàn, nói với Úc Thanh Y.

“Vâng!” Úc Thanh Y vẫn còn đang ngượng ngùng, khuôn mặt ửng hồng trông thật đáng yêu.

“Đại chương môn của ta lại có thể ngưng ngừng à!”
Dương Chính Sơn trêu chọc.

Úc Thanh Y trừng mắt nhìn Dương Chính Sơn, chỉ là ánh mắt trừng trừng ấy lại mang theo vẻ quyến rũ, khiến Dương Chính Sơn xao xuyến, suýt chút nữa không kiềm chế được.

“Mời phu quân dùng cơm!” Úc Thanh Y múc một bát cơm đặt trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đưa tay kéo nàng ngồi xuống: “Ta vốn không thích những quy củ rườm rà này, phu thê vốn là một thể, không cần phải nâng ly mời rượu, cứ tùy ý là được!”

Ăn được vài miếng cơm lót dạ, Dương Chính Sơn rót rượu cho cả hai.

“Uống hai chén để thêm vui?”

“Thêm vui gì chứ!” Úc Thanh Y rõ ràng không hiểu ý của Dương Chính Sơn.

Khóe miệng Dương Chính Sơn cong lên: “Chờ chút nữa nàng sẽ biết!”

Úc Thanh Y chớp đôi mắt ngây thơ, cùng Dương Chính Sơn uống vài chén.

Sau vài chén rượu, Dương Chính Sơn không biết có thêm vui không, chỉ thấy toàn thân nóng ran, cả người như muốn bốc hỏa.

“Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng!”

“Phu nhân có nguyện cùng ta trải qua đêm xuân không?”

Dương Chính Sơn đứng dậy, đôi mắt nóng bỏng nhìn Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng ừ.

“Ha ha~~” Dương Chính Sơn cười lớn, một tay ôm lấy Úc Thanh Y.

“Chậm một chút!”

“Ồi úi!”

“Chàng... đừng sờ lung tung!”

Tiếng loạt xoạt, tiếng kéo kẹt truyền ra từ phòng tân hôn, ngoài cửa hai tiểu nha hoàn Hồng Vân và Thanh Hà mặt đỏ bừng.

Hương lò tỏa khói nghi ngút. Phòng tân hôn tĩnh lặng. Trong màn gấm, tiếng thì thầm càng nồng nàn, dưới ánh nến bạc, nhìn kỹ càng thêm đẹp. Người nọ, đêm qua rõ ràng, ước hẹn cùng nhau đến già.

Đêm qua trời chớm mưa, vài đóa hải đường nhẹ nhàng kiêu diễm như muốn nói. Sáng sớm, giai nhân ra khỏi phòng lan, soi gương chỉnh sửa lớp trang điểm trên khuôn mặt.

Chương 357: Kính trà đôi cách xưng hô

“Sao nàng dậy sớm thế?”

Sáng sớm, Dương Chính Sơn vén màn giường, nhẹ giọng hỏi.

Úc Thanh Y ngồi trước gương trang điểm, đang chải mái tóc đen như thác nước.

“Các hài tử còn phải đến thỉnh an, chúng ta phải chuẩn bị trước mới được!” Trên mặt Úc Thanh Y còn vương chút ửng hồng, có lẽ vì lần đầu nếm trải mây mưa, đôi mày đôi mắt nàng thêm vài phần quyến rũ.

Dương Chính Sơn mặc trung y (bộ đồ trắng mà người Trung Quốc cổ đại hay mặc để đi ngủ) xuống giường, nhìn dáng vẻ này của nàng, không khỏi có chút động lòng.

“Để bọn nó chờ đi!”

Theo lẽ thường, hôm nay bọn họ nên dâng trà cho cha mẹ nhưng Dương Chính Sơn đã không còn cha mẹ, tự nhiên cũng không cần dâng trà cho cha mẹ nữa, chỉ cần đến trước linh vị bái tế là được.

Chỉ có Dương Minh Thành và những đứa con riêng này là phải dâng trà, đôi cách xưng hô.

Úc Thanh Y liếc nhìn hắn một cách yêu kiều: “Chàng là cha ruột, muốn thế nào cũng được nhưng ta là mẹ kế!”

Trong giọng nói của nàng có chút oán trách.

Làm mẹ kế không dễ dàng gì!

Hơn nữa, các hài tử đều đã lớn, nàng làm mẹ kế càng khó khăn hơn.

“Không sao, đợi sang năm ta sẽ cho nàng làm mẹ ruột!” Dương Chính Sơn nói một cách không đứng đắn.

“Đừng nói bậy!” Mặt Úc Thanh Y lại ửng hồng.

Dương Chính Sơn cười cười, đi đến sau lưng Úc Thanh Y, hôn lên khuôn mặt ửng hồng của nàng: “Có gì mà phải xấu hổ, chúng ta là phu thê, sinh hài tử chẳng phải là chuyện bình thường ư!”

Hắn vẫn rất muốn có một đứa con ruột.

Tuy Dương Minh Thành và những người khác rất hiểu thuận nhưng dù sao cũng không phải do hắn đích thân nuôi dưỡng lớn lên, khi ở chung với nhau vẫn luôn có chút gì đó thiếu sót, đại khái là thiếu cảm giác làm cha ruột.

Úc Thanh Y dựa vào người hắn, trong mắt tràn đầy dịu dàng, nàng cũng muốn có một hài tử.

“Lão gia, phu nhân!”

Có lẽ là nha hoàn bên ngoài nghe thấy động tĩnh trong phòng, nhẹ giọng gọi.

Không khí ấm áp bị phá vỡ, Dương Chính Sơn có chút bất đắc dĩ, nói: “Vào đi!”

Sau đó, bốn bà tử, bốn nha hoàn lần lượt đi vào.

Trong số đó, Lưu ma ma, Lâm ma ma, Thanh Hà và Hồng Vân đều là nô tỳ hồi môn của Úc Thanh Y, những người còn lại là do Ngô Hải sắp xếp.

Từ nay về sau, những bà tử và nha hoàn này đều là người của chính viện, phụ trách hầu hạ Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

“Bái kiến lão gia, bái kiến phu nhân!”

Một nhóm người đi vào, trước tiên là hành lễ với hai người.

“Miễn lễ!” Dương Chính Sơn hờ hững nói.

Hắn đến thế giới này đã bốn năm, bên cạnh chưa từng có ai hầu hạ, một là vì có không gian linh tuyền, hắn cần có không gian riêng tư, bên cạnh không thích hợp để luôn có người hầu hạ. Hai là vì hắn cũng không quen.

Nhưng bây giờ hắn không còn là một mình nữa, những hạ nhân nên có vẫn phải đầy đủ.

Sau đó, các bà tử và nha hoàn tiến lên hầu hạ Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y mặc quần áo chỉnh tề.

Dương Chính Sơn không biết chải đầu, bình thường hắn đều tùy tiện búi lên, miễn là trông không quá bù xù là được, hôm qua thành thân, được Dương Vân Yên chải đầu cho hắn, hôm nay đổi thành hai nha hoàn chải đầu cho hắn, khiến hắn có chút không thoải mái.

Nhưng nghề nào cũng có chuyên môn, hai nha hoàn này hiển nhiên đã được luyện tập, không chỉ búi tóc cho Dương Chính Sơn, còn đội cho hắn khăn trùm đầu, nhìn tổng thể gọn gàng hơn hắn.

Trang phục của Úc Thanh Y thì không có gì thay đổi so với trước, chỉ là hôm nay tinh tế hơn một chút mà thôi.

Chải chuốt xong, hai người sóng vai đến chính đường.

Dương Minh Thành và những người khác đã sớm chờ ở ngoài chính đường, thấy Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đi tới, họ lần lượt bước vào.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y trước tiên là lạy linh vị thấp hương, sau đó ngồi vào vị trí chủ tọa chờ Dương Minh Thành và những người khác đến thỉnh an và đổi cách xưng hô.

“Mẫu thân, xin mời dùng trà!” Dương Minh Thành dẫn theo cả đại phòng đến kính trà.

Kê thất (vợ kế) cũng là chính thê, chính thê chính là đích mẫu.

Một gia đình chỉ có một mẫu thân, đó chính là chính thê.

Ngay cả con thứ cũng phải gọi chính thê là mẫu thân, còn mẹ ruột của con thứ chỉ được gọi là di nương.

Từ hôm nay trở đi, Úc Thanh Y chính là chủ mẫu của Dương gia, chính là mẫu thân của Dương Minh Thành và những người khác.

Chữ hiếu đứng đầu, là con cái, không thể trái lời.

Nếu bất hiếu, Úc Thanh Y chỉ cần một tờ đơn kiện đến nha môn, Dương Minh Thành và những người con khác sẽ thân bại danh liệt.

Úc Thanh Y nhận lấy trà uống một ngụm, rồi lấy ra món quà đã chuẩn bị từ trước tặng cho hắn.

Đó là một quyển quyền pháp, một môn quyền pháp cảnh giới Hậu Thiên, tên là Hám Sơn quyền.

Tiếp theo là Dương Minh Chí, Úc Thanh Y cũng tặng một môn công pháp, tên là Bát Bộ Cảnh Thiên.

Công pháp nàng tặng cũng không phải tặng bừa, mà là căn cứ vào đặc điểm của Dương Minh Thành và Dương Minh Chí mà tặng.

Hám Sơn quyền chú trọng vào sự cường ngạnh bá đạo, mà Dương Minh Thành thân hình vạm vỡ, rất thích hợp để tu luyện loại quyền pháp này.

So sánh ra, Dương Minh Chí trông có vẻ gầy hơn một chút, cách chiến đấu của hắn thiên về sự linh hoạt đa biến, cho nên

Úc Thanh Y đã chọn cho hấn một môn bộ pháp.

Chương 358: Kính trà đôi cách xưng hô 2

Sau đó, nàng lại tặng cho Dương Minh Hạo một quyển Bài Không chương, Dương Minh Hạo giống với Dương Minh Thành hơn, xương cốt đều là kiểu tương đối lớn, nói đơn giản thì Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo giống với Dương Chính Sơn, sinh ra cao lớn vạm vỡ, còn Dương Minh Chí giống với Dương Lục thị, vóc dáng thấp, thân hình gầy hơn một chút.

Nhưng Dương Minh Hạo và Dương Minh Thành lại có chút khác biệt, Dương Minh Thành chất phác, tu luyện võ đạo thích hợp hơn với loại công pháp đi thẳng về thẳng, Dương Minh Hạo hoạt bát hơn một chút, mặc dù Bài Không chương cũng có một số đặc điểm cường hãn nhưng biến hóa của nó lại nhiều hơn một chút, tương đối thích hợp với Dương Minh Hạo.

Ngoài công pháp ra, Úc Thanh Y còn chuẩn bị ba chiếc vòng ngọc bích, tặng cho ba nàng dâu, còn tặng khóa bạc và đồ trang sức cho các tôn tử tôn nữ.

Vừa mới thành thân đã con cháu đầy đàn, Dương Chính Sơn đứng bên cạnh nhìn mãi vẫn thấy có chút không quen.

Các nhi tử đôi xong cách xưng hô thì đến lượt các nữ nhi.

Dương Vân Yên đi lên trước: “Mẫu thân, xin mời dùng trà!”

Úc Thanh Y uống trà xong, tặng cho Dương Vân Yên một bộ đồ trang sức, Khương Hách không nhận được gì nhưng

Khương Ninh và Khương Miêu đều có một phần quà nhỏ.

Điều này cũng bình thường, dù sao Khương Hách không mang họ Dương.

Tiếp theo là Dương Vân Tuyết, Dương Vân Yên đã xuất giá nhưng Dương Vân Tuyết vẫn chưa, sau này chuyện hôn sự của Dương Vân Tuyết không thể thiếu Úc Thanh Y đứng ra lo liệu.

Cũng là một bộ trang sức, Úc Thanh Y chắc chắn không thể thiên vị.

Cuối cùng là Lâm Triền, Vương Vân Kiều và Vương Minh Triết, mặc dù bọn họ cũng không mang họ Dương nhưng bọn họ là đồ đệ của Dương Chính Sơn.

Một ngày làm vi sư, cả đời làm cha.

Trong giang hồ, sư phụ và sư nương cũng gần giống như cha mẹ.

Úc Thanh Y tặng cho Lâm Triền một bộ ‘Tứ Thư và Ngũ Kinh’ bìa cứng, tặng cho Vương Vân Kiều một bộ trang sức, tặng cho Vương Minh Triết một chiếc khóa bạc.

Mặc dù Lâm Triền là đồ đệ của Dương Chính Sơn, cũng tu luyện võ nghệ nhưng hiện tại hắn vẫn lấy việc đọc sách làm chính, mà đối với người đọc sách thì tầm quan trọng của ‘Tứ Thư và Ngũ Kinh’ không cần phải nói nhiều.

Đổi cách xưng hô xong, mọi người tản đi, Úc Thanh Y chính thức vào ở Dương gia.

Dương Chính Sơn dẫn Úc Thanh Y về phòng: “Nàng có muốn quản gia đình không?”

“Quản gia đình!” Úc Thanh Y do dự một chút: “Chẳng phải Vương thị đang quản rất tốt ư?”

“Nhưng nàng mới là chủ mẫu!” Dương Chính Sơn cười nói.

Chuyện này thật sự không dễ giải quyết.

Quyền quản gia trong hậu viện rất quan trọng, dù sao ai nắm quyền quản gia thì nhà đó nắm giữ tiền bạc trong nhà.

Rất nhiều gia đình quan lại vì tranh quyền quản gia mà không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện cười, mẹ chồng tranh với con dâu, chị dâu tranh với em dâu, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến hậu viện náo loạn.

Úc Thanh Y nhú mày, nàng cũng cảm thấy có chút khó xử.

Lỡ như nàng thật sự muốn quản gia, Vương thị không đồng ý thì phải làm sao?

Thật ra nàng không để ý đến cái quyền quản gia gì đó nhưng nàng cũng không thể cái gì cũng không quản.

Đừng quên, Dương gia còn một tiểu thư chưa xuất giá, sau này nàng phải lo liệu chuyện hôn sự cho Dương Vân Tuyết, việc chuẩn bị của hồi môn, xem mắt, bàn chuyện cưới xin, xuất giá, đều phải do nàng lo liệu mới được.

Nếu không thì người ta sẽ cho rằng nàng là mẹ kế không tốt.

Lúc này, tâm thái của Úc Thanh Y đã thay đổi, từ một nữ hiệp giang hồ chuyển sang phu nhân quan gia.

“Thôi, ta làm chủ đi, nàng chủ ngoài, Vương thị chủ trong!”

Dương Chính Sơn thấy nàng khó xử, liền quyết định giúp nàng.

Chủ ngoài ở đây không phải là chủ ngoài của chủ trong, mà là chỉ sản nghiệp bên ngoài của Dương gia.

Thật ra Dương gia không có nhiều sản nghiệp bên ngoài, ngoài trại nuôi ngựa ra thì chỉ có hơn một trăm mẫu ruộng ở Dương gia thôn, cửa hàng ở Trùng Sơn quan đã bán hết rồi.

“Trại nuôi ngựa vẫn để lão đại quản, số bạc này nàng cầm lấy, mua sắm một số cửa hàng ruộng đất các loại.”

Dương Chính Sơn lấy ra một chiếc hộp nhỏ dưới gầm giường, thực ra là hẩn lấy ra từ trong không gian linh tuyến.

Đây là phần lớn tiền bạc trong tay hẩn, số lượng không nhiều, chỉ có hơn hai nghìn lượng.

Sở dĩ ít như vậy, là vì phần lớn tiền của Dương gia đều đầu tư vào trại nuôi ngựa mới.

“Chỉ có hơn hai nghìn lượng, sau này có bạc ta sẽ đưa cho nàng!” Dương Chính Sơn nói.

Úc Thanh Y gật đầu, hiểu ý của Dương Chính Sơn.

Chủ ngoài, tức là thu nhập của Dương gia đều phải vào tay nàng, tương đương với việc nàng nắm giữ quyền tài chính của hậu viện Dương gia.

Vương thị chủ trong, tức là mọi việc ăn mặc ở trong hậu viện đều do Vương thị lo liệu.

Tất nhiên Úc Thanh Y là chủ mẫu, Vương thị vẫn phải nghe theo ý của nàng.

“Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy, lát nữa nàng nói với Vương thị một tiếng là được!”

“Vương thị là người thật thà, sẽ không có ý kiến gì với nàng đâu.”

Dương Chính Sơn cố gắng an ủi Úc Thanh Y.

Đột nhiên gả vào một gia đình lớn như vậy, Úc Thanh Y chắc chắn sẽ có nhiều điều không quen, về điểm này Dương

Chính Sơn cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể giúp nàng từ từ hòa nhập vào đại gia đình này.

May là Dương gia không có những chuyện lộn xộn đó, mà Úc Thanh Y cũng không phải là người quá cầu nệ, họ ở chung với nhau chắc sẽ không quá khó khăn.

Chương 359: Kính trà đôi cách xưng hô 3

“Ừm!” Úc Thanh Y dịu dàng cười gật đầu, nàng đột nhiên phát hiện Dương Chính Sơn có vẻ rất chu đáo, rất biết chăm sóc người khác.

Điểm này khiến nàng cảm thấy rất an tâm.

“Chàng có muốn đến tiền viện không?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn nhú mày: “Tiền viện thì thôi nhưng khách khứa vẫn chưa về, ta phải đi tiếp khách mới được!”

“Đúng rồi, mấy bà thông gia cũng đang ở đó, lát nữa bảo Vương thị đi cùng nàng đến gặp!”

Úc Thanh Y nếu đã vào cửa Dương gia, chắc chắn phải đảm nhiệm vai trò chủ mẫu.

“Được, lát nữa ta sẽ đi gặp họ!”

Úc Thanh Y nói.

Tiếp đó Dương Chính Sơn lại kể cho nàng nghe về các mối quan hệ họ hàng trong Dương gia, nói về tình hình của tộc Dương thị, giúp nàng hiểu rõ hơn về toàn bộ Dương gia.

Phu thê ngồi bên nhau bàn bạc chuyện gia đình, không khí vô cùng ấm áp và yên bình.

Trong thư phòng ở tiền đường, Lương tam gia ngồi bên cạnh Dương Chính Sơn.

Hôm nay Lương tam gia đặc biệt suy sụp, như thể cả người mất hết tinh thần, vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt vô hồn, ngây ngốc

ngồi bên cạnh Dương Chính Sơn, nửa ngày không nói một lời.

Dương Chính Sơn biết lý do khiến hắn trở nên như vậy.

Lương gia ở Tĩnh An đã bị định tội, bị xử tử hình vì tội thông địch, cả nhà bị chém đầu.

Đối với kết quả này, Dương Chính Sơn đã sớm đoán trước, Lữ Hoa cũng đã sớm đoán trước, nếu không thì hắn cũng sẽ không đưa cho Dương Chính Sơn một lệnh ân xá.

Một nhà Lương tam gia được coi là may mắn thoát nạn nhưng Lương gia thì phải diệt vong.

Mặc dù Lương tam gia không thích Lương gia nhưng đó dù sao cũng là nơi sinh ra và nuôi dưỡng hắn, trước đây hắn còn hy vọng một ngày nào đó mình có thể oanh oanh liệt liệt trở về Lương gia.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hắn không còn cơ hội trở về Lương gia nữa rồi.

“Thôi, hãy nghĩ thoáng ra đi, chuyện này chỉ có thể trách Lương Vinh!” Dương Chính Sơn an ủi.

Lương gia bị diệt môn là đáng đời.

Nếu Lương gia chỉ buôn lậu thì đương nhiên sẽ không bị chém đầu cả nhà nhưng Lương gia lại vì Hồ tộc Đông Hải, không, bây giờ hắn phải gọi là vương triều Đại Lăng rồi, bọn họ cung cấp cho vương triều Đại Lăng những vật tư quan trọng như muối, sắt, đồng thời còn cung cấp rất nhiều tin tức quân sự của trấn Trùng Sơn.

Một thế lực như vậy, dù ở quốc gia nào, triều đại nào thì cũng đều đáng chết.

Lương tam gia im lặng một lát rồi nói: “Ta biết, chỉ là ta nhất thời khó chấp nhận được!”

Hắn không phải đang kêu oan cho Lương gia, cũng không phải vì thế mà tức giận và căm hận, hắn chỉ là khó chấp nhận.

Lương gia cứ như vậy mà diệt vong, hắn thực sự không hề có một chút sự chuẩn bị tâm lý nào.

“Lão đệ nên mừng mới phải, mặc dù Lương gia ở Tĩnh An đã diệt vong nhưng Lương gia ở Ninh Châu vẫn còn đó, không phải ư?” Dương Chính Sơn vuốt râu nói.

Đối với Lương tam gia, lựa chọn tốt nhất chính là hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Lương gia ở Tĩnh An.

Kể từ đó về sau, hắn không nên có bất kỳ quan hệ nào với Lương gia ở Tĩnh An.

“Ừm!” Lương tam gia nghe đến cụm từ Lương gia ở Ninh Châu, tinh thần không khỏi chấn động.

“Lão ca nói không sai, ta nên mừng mới phải, cũng nên vì Trần nhi và Tu nhi mà suy nghĩ!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Đúng vậy! Có những thứ nên vứt bỏ thì hãy vứt bỏ đi!”

Nếu Lương gia đối xử tốt với Lương tam gia, cha thương mẹ yêu, huynh đệ tử muội hòa thuận thì Lương tam gia lưu luyến Lương gia là điều nên làm nhưng Lương gia đối với Lương tam gia gần như không có chút tình cảm nào, Lương tam gia vẫn tiếp tục nhớ nhưng Lương gia thì chỉ là tự chuốc lấy phiền não, không có ý nghĩa gì.

So với vậy thì sống tốt cuộc sống của mình mới là quan trọng nhất.

An ủi Lương tam gia một lúc, Dương Chính Sơn lại gọi Dương Cần Vũ đến.

Mấy ngày nay vì chuyện hôn sự nên hắn chỉ gặp mọi người một cách qua loa, căn bản không nói chuyện chi tiết.

Bây giờ cuối cùng cũng có thời gian, Dương Chính Sơn đương nhiên phải hỏi kỹ tình hình Nghênh Hà đồn.

Tình hình Nghênh Hà đồn rất tốt, Dương Thừa Trạch làm còn tốt hơn cả dự đoán của Dương Chính Sơn, điều này khiến Dương Chính Sơn yên tâm khá nhiều.

“Bên Minh Vũ thì sao?”

Dương Cần Vũ nói: “Tình hình Thiên Hợp đồn cũng ổn, lúc Minh Vũ thúc mới đến đó thì có vẻ gặp phải một số rắc rối nhưng bây giờ đã giải quyết xong rồi, trước khi con đến, Minh Vũ thúc cũng đang chuẩn bị luyện binh, nghĩ là sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Đúng rồi, Lưu gia sắp đi rồi!”

Dương Cần Vũ đột nhiên nói.

“Lưu gia? Lưu gia nào?” Dương Chính Sơn đẩy vẻ kinh ngạc.

“Còn Lưu gia nào nữa, chính là lão gia tử Lưu Nguyên Phủ!” Mắt Dương Cần Vũ sáng lên, nói: “Nghe nói triều đình muốn phục chức cho Lưu lão gia tử, trước đó Chu tướng quân còn đến Nghênh Hà đồn, trò chuyện với Lưu lão gia tử rất lâu!”

Mắt Dương Chính Sơn cũng sáng lên.

Lưu Nguyên Phủ sắp về kinh rồi!

Đây quả thực là một chuyện tốt!

Lưu Nguyên Phủ trước đây chính là Hữu đô ngự sử của Viện đô sát, nếu hắn có thể phục chức, không đúng, cho dù không phục chức, chỉ cần hắn có thể trở lại triều đình thì với danh vọng của hắn vẫn là một đại lão.

Mặc dù trước đây lão già này đối với Dương Chính Sơn vẫn luôn không mặn không nhạt nhưng khi Dương Chính Sơn rời khỏi Nghênh Hà đồn, Lưu Nguyên Phủ đã tặng Dương Chính Sơn một quyển Trung Dung, kể ra thì hai bên cũng coi như có chút giao tình.

Chương 360: Tiễn khách, an ủi

Quan trọng nhất là Dương Chính Sơn đã chăm sóc Lưu gia một năm, có tình nghĩa này, sau này nếu Dương Chính Sơn có cầu đến, Lưu Nguyên Phủ còn có thể không giúp đỡ ư?

“Sau khi con về, thay ta chúc mừng Lưu lão đại!” Dương Chính Sơn nói.

“Được!” Dương Cần Vũ cười đáp.

...

Những ngày sau đó, những vị khách đến chúc mừng lần lượt rời khỏi thành An Nguyên.

Người cuối cùng rời đi là Dương Minh Chí, Dương Chính Sơn đích thân tiễn hấn ra khỏi cổng thành, nhìn theo đoàn người đi xa, Dương Chính Sơn vuốt râu trầm ngâm hồi lâu.

Lần gặp Dương Minh Chí này, Dương Chính Sơn cảm nhận rõ ràng Dương Minh Chí đã khác trước rất nhiều.

Đã trưởng thành, chín chắn, điềm đạm, cử chỉ hành động đều toát lên uy thế của người đứng đầu.

Trước đây Dương Minh Chí đi theo hấn, mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của hấn, mặc dù Dương Minh Chí làm rất tốt nhưng vẫn luôn thiếu khả năng độc lập.

Còn bây giờ, Dương Minh Chí một mình ở Kiến Ninh vệ, đi theo Chu Lan, chạy trước chạy sau cho Chu Lan, năng lực được rèn luyện, tâm trí cũng ngày càng chín chắn, hành sự cũng thêm phần nghiêm khắc và nhanh chóng.

Trong ba huynh đệ, Dương Chính Sơn coi trọng Dương Minh Chí nhất, đây cũng là lý do tại sao trước đây hắn để Dương Minh Chí làm quan đầu tiên.

“Cha, chúng ta nên về thôi!” Dương Minh Thành nhẹ giọng nhắc nhở.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Đi thôi!”

“Trại ngựa xây dựng thế nào rồi?”

Dương Minh Thành cười ngựa đi bên cạnh hắn: “Đã xây xong rồi, hai ngày nữa con sẽ cùng Mã Tam đi chọn một đàn ngựa con!”

“Ừ, đợi mua được ngựa con thì báo cho ta một tiếng, ta sẽ qua xem!” Dương Chính Sơn nói.

Trở về nha môn, Dương Chính Sơn trước tiên đến thư phòng xử lý công vụ bị chậm trễ mấy ngày nay, thật ra cũng không có gì nhiều, hiện tại Thủ bị quan sảnh đã đi vào quỹ đạo.

Thủ bị doanh có ba người Hàn Thừa, Tống Đại Sơn và Vương Thịnh phụ trách, đồn điền bên ngoài thành có ba người Tạ Uyên, Ô Trọng Triệt và Dương Minh Hạo quản lý, kế hoạch mà Dương Chính Sơn đề ra đều đang được tiến hành theo trật tự.

Hơn nữa còn có thêm sự binh bị Hứa Tiến theo dõi, Dương Chính Sơn hoàn toàn có thể làm ông chủ vung tay múa chân.

Còn về phía La Thường, lần này La Thường không đến, chỉ để La Chân mang một phần lễ vật đến, theo việc làm ăn của La gia ngày càng lớn, La Thường càng ngày càng bận rộn, thật sự không có thời gian đến chúc mừng Dương Chính Sơn.

La Chân đến rồi không đi, mà ở lại thành An Nguyên.

Tiếp theo, việc làm ăn của La gia ở thành An Nguyên sẽ do hấn phụ trách.

“Còn chuyện gì khác không?”

Sau khi xử lý xong công văn mấy ngày nay, Dương Chính Sơn hỏi Lục Văn Hoa.

Hiện tại lệnh sử của Thủ bị quan sảnh vẫn là Chu Nhân, còn Lục Văn Hoa đóng vai trò như thư ký hoặc trợ lý của Dương Chính Sơn, giúp Dương Chính Sơn xử lý một số công vụ không quá quan trọng.

“À, không có gì cả!” Lục Văn Hoa có chút do dự nói.

Dương Chính Sơn liếc hấn một cái: “Có chuyện gì thì nói thẳng, sao còn ấp úng thế?”

Lục Văn Hoa cười gượng gạo, nói: “Không phải chuyện trong nha môn, là con mới mua một viện tử trong thành, định mấy ngày nữa dọn qua đó ở!”

Dương Chính Sơn sững sốt, sau đó cũng hiểu ý hấn.

Vừa đến thành An Nguyên, Tổng Đại Sơn, Lục Văn Hoa và những người khác đều ở trong tiền viện Dương gia, ở đó có mấy cái tiểu viện, tuy không rộng rãi nhưng ở vài hộ gia đình vẫn không thành vấn đề.

Cách đây không lâu, Tổng Đại Sơn đã dọn ra ngoài, dù sao bây giờ hấn đã có gia đình, ở mãi Dương gia cũng không ổn lắm.

Ngoài ra, những tử đệ Dương gia đi theo cũng có không ít người dọn ra ngoài ở, bọn họ không mua nổi viện tử nhưng thuê một cái tiểu viện vẫn được.

Bây giờ những tử đệ Dương gia này đều có chức quan, mỗi tháng đều có thể lĩnh bổng lộc, thuê một chỗ ở vẫn rất dễ dàng.

Hiện tại ở Dương gia, chỉ còn lại Lục Văn Hoa.

“Đã tìm được chỗ tốt rồi à?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Dạ, con tìm được một cái tiểu viện gần Tổng đại ca, một tháng chỉ mất ba ngàn lượng.” Lục Văn Hoa nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, lát nữa bảo Ngô Hải giúp con chuyển đồ qua đó, qua một thời gian nữa có thể đón thê tử và hài tử của con qua!”

Nói xong, hắn đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Văn Hoa, vỗ vai hắn, nói: “Đừng nghĩ nhiều, dù thế nào ta cũng là cô trượng của con, Minh Thành bọn họ đều là biểu đệ của con!”

Lục Văn Hoa muốn dọn ra khỏi Dương gia, một mặt là vì hắn thực sự không thích hợp ở mãi trong Dương gia, mặt khác cũng là vì Dương Chính Sơn đã cưới Úc Thanh Y.

“Con hiểu!” Lục Văn Hoa cười nói.

Hắn không có ý kiến gì về việc Dương Chính Sơn tái hôn, nói đúng ra hắn còn thoảng hơn Lục Tùng Hạc, Lục Chiêu Kỳ và những người khác, bởi vì hắn theo Dương Chính Sơn lâu nhất, hiểu rõ Dương Chính Sơn hiện tại nhất.

Sự chăm sóc của Dương Chính Sơn đối với Lục gia không cần phải nói nhiều, Lục Văn Xuân có thể làm trấn phủ của Nghênh Hà đồn là nhờ sự chăm sóc của Dương Chính Sơn, mà hắn có thể trở thành võ giả cũng là nhờ sự chăm sóc của Dương Chính Sơn.

Tuy hắn cảm thấy Dương Chính Sơn bây giờ không giống như trước kia nhưng hắn cho rằng vốn dĩ phải như vậy.

Vẫn là câu nói đó, Dương Chính Sơn trước kia chỉ là một người nông dân, muốn cưới thêm cũng không có điều kiện, còn Dương Chính Sơn bây giờ đã là tông tam phẩm đồng tri

chỉ huy, đừng nói là cưới thêm, cho dù nạp thêm bảy tám phòng thiếp cũng không có ai có thể nói lời ra tiếng vào.

Chương 361: Tiễn khách, an ủi 2

“Ừm, sau này cố gắng tu luyện, tư chất của con không tệ, tuy rằng khởi đầu hơi muộn một chút nhưng tương lai vẫn có thể mong đợi!”

“Đợi đến khi tu vi của con đạt đến cảnh giới Hậu Thiên, ta sẽ tiến cử con làm quan, đến lúc đó con và Lục Văn Viễn một văn một võ hỗ trợ lẫn nhau, Lục gia không dám nói có thể trở thành gia tộc quan lại nhưng ít nhất cũng có thể hưng thịnh trăm năm!”

Dương Chính Sơn cười nói.

Đôi mắt Lục Văn Hoa sáng lên, để Lục gia hưng thịnh trăm năm!

Đây là điều trước kia hắn không dám nghĩ tới.

Lục gia trước kia là cái gì, miễn cưỡng có thể coi là hàn môn nhưng tương lai thì sao?

Nếu Lục Văn Viễn có thể đỗ đạt, nếu hắn có thể trở thành võ quan, vậy thì sau này Lục gia chính là gia tộc quan lại.

“Cảm ơn cô trượng đã chiếu cố!” Lục Văn Hoa chân thành cảm ơn.

Dương Chính Sơn lại vỗ vai hắn: “Vẫn là câu nói đó, dù thế nào đi nữa, các con và Minh Thành bọn họ đều là biểu huynh đệ, sau này nhất định phải hỗ trợ lẫn nhau, nói lời cảm ơn thì khách sáo quá!”

“Vâng!” Lục Văn Hoa gật đầu thật mạnh.

Đối với Dương Chính Sơn mà nói, chăm sóc Lục gia là điều nên làm, bởi vì đây là nợ của kiếp trước, đương nhiên, hẳn cũng muốn để Dương gia và Lục gia hỗ trợ lẫn nhau.

Mặc dù Lục gia bây giờ còn chưa có tư cách để hỗ trợ Dương gia nhưng Lục Văn Viễn là một sĩ tử có tiềm lực.

Tương lai ai mà biết được, Dương Chính Sơn cũng coi như là nhà đầu tư, đầu tư vào Lục Văn Viễn.

Cuộc sống sau khi thành thân của Dương Chính Sơn tràn ngập sự ấm áp và ngọt ngào.

Đặc biệt là mỗi đêm được ôm ấp người đẹp, thời khắc gắng sức cày cấy khiến Dương Chính Sơn có chút không thể dừng lại.

So với trước kia ôm gối ngủ, Dương Chính Sơn cảm thấy đây mới là cuộc sống mà nam nhân nên có.

Đương nhiên, ban đêm có hạnh phúc, ban ngày cũng có ngọt ngào.

Tuy Úc Thanh Y là nữ hiệp giang hồ, có sự phóng khoáng và mạnh mẽ của nữ giang hồ nhưng nàng cũng có sự nhu thuận và chu đáo của nữ nhân.

Từ khi Úc Thanh Y về nhà, cuộc sống thường ngày của Dương Chính Sơn được chăm sóc chu đáo hơn rất nhiều, ăn mặc cũng không còn tùy tiện và đơn giản như trước.

Mà trong việc quản gia, Úc Thanh Y cũng có năng lực hơn hẳn Vương thị, dù sao trước kia nàng là chủ môn Thiên Thanh kiếm phái, quản lý hàng chục đệ tử và hơn hai trăm người hầu của Thiên Thanh kiếm phái, nay về làm dâu Dương gia, làm chủ gia đình họ Dương, cũng là vô cùng thành thạo, nhẹ nhàng thành thực.

Dưới sự sắp xếp của nàng, những người hầu trong Dương gia đều trở nên quy củ hơn rất nhiều, cuộc sống của mọi người trong Dương gia cũng có rất nhiều thay đổi.

Một số nơi mà Dương Chính Sơn không để ý, những nơi mà Vương thị không nghĩ tới, Úc Thanh Y đều có thể chú ý tới và thay đổi theo ý nghĩ của mình.

Tóm lại, có được hiền thê như Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn cảm thấy càng thêm thoải mái.

Cuộc sống bình dị này trôi qua thật là mỹ mãn.

Nhưng cuộc sống sau khi thành thân bình lặng và mỹ mãn của Dương Chính Sơn nhanh chóng bị phá vỡ.

Chiều ngày hai mươi ba tháng năm.

Trên quan đạo phía Nam thành An Nguyên, một đoàn cò xí nghi trượng oai vệ đang đi tới.

‘Viện đô sát tả thêm đô ngự sử!’

‘Hình bộ tả thị lang!’

‘Đại lý tự tả thiếu khanh!’

‘Hộ bộ lang trung!’

Cò xí dày đặc mở đường, phía sau có hơn nghìn binh lính, hàng chục cỗ xe ngựa, trùng điệp, hùng hổ tiến vào thành An Nguyên.

Dương Chính Sơn đã sớm nhận được thông báo, đi trước một bước ra ngoài cửa thành cung nghênh.

Vụ án thông địch của châu An Nguyên cuối cùng cũng sắp có kết luận.

Có thể thấy triều đình rất coi trọng vụ án này, nếu không cũng sẽ không bày ra trận thế lớn như vậy.

Hãy nhìn xem, Viện đô sát, Hình bộ, Đại lý tự đều đến cả.

Đây là muốn tam ti hội thẩm rồi!

Nhưng điều này cũng bình thường, vụ án này liên quan đến rất nhiều quan viên, chính tam phẩm Tùng Châu vệ chỉ huy sứ Sa Bình Xuyên, chính ngũ phẩm châu An Nguyên tri châu Lâm Huyền, chính ngũ phẩm trấn Trùng Sơn thêm sự Án sát ti Hách Triệu Tiên, ba vị này là quan viên chủ chốt, ngoài ra còn liên quan đến rất nhiều quan viên nhỏ và gia tộc họ Lương giàu có.

Buôn lậu, thông địch, bán nước, Đại Vinh hẳn đã rất nhiều năm không xảy ra đại án như vậy.

Quan trọng nhất là vụ án này lại do Bí Vũ vệ điều tra ra.

Bất kể là án gì, chỉ cần liên quan đến Bí Vũ vệ thì các bộ, các ti, các nha môn trong triều đình đều không thể chậm trễ.

Đương nhiên, không thể chậm trễ không phải vì bọn họ muốn chùi mông cho Bí Vũ vệ, mà là vì bọn họ phải chịu trách nhiệm cho Bí Vũ vệ.

Những đại nhân trên triều đình không thích Bí Vũ vệ, bọn họ chỉ mong Bí Vũ vệ ngoan ngoãn không làm gì cả.

Nhưng chỉ cần Bí Vũ vệ làm việc, bọn họ phải đứng ra tiếp quản, bọn họ không muốn để Bí Vũ vệ tùy tiện làm bậy.

Dương Chính Sơn đứng trước cửa thành, nhìn những cờ xí dày đặc, trầm ngâm suy nghĩ.

Kể ra thì hẳn cũng có nghi trọng, cũng có cờ xí.

Chỉ là hẳn chưa từng dùng đến, những nghi trọng kia vẫn luôn nằm phủ bụi trong kho của quan sảnh.

Có nên tìm cơ hội ra ngoài khoe khoang không nhỉ, dù sao ta cũng là đồng tri chỉ huy của Tùng Châu vệ mà!

Ngay khi Dương Chính Sơn đang suy nghĩ lung tung, đoàn người hùng hậu đã đến dưới chân thành.

Chương 362: Người từ kinh đô đến

Nhưng bọn họ không dừng lại, trực tiếp vào thành.

Dương Chính Sơn là thủ bị An Nguyên, trước mặt đám quan kinh đô này, căn bản không đáng nhắc tới.

Xe ngựa chậm rãi đi qua, các đại nhân trong xe thậm chí còn không kéo rèm xe, cũng không thèm nhìn Dương Chính Sơn lấy một cái.

“Đại nhân không cần để ý, những quan lão gia này đều như vậy!” Vương Thịnh phía sau sợ Dương Chính Sơn không vui, mở lời khuyên nhủ.

Đừng nói đến Dương Chính Sơn, ngay cả phụ thân hắn là Vương Bân trước mặt những quan kinh đô này, cũng không đáng để bọn họ nhìn nhiều.

Trên quan trường cũng có chuỗi khinh thường, quan viên được thực thụ (chức quan nằm trong ngạch định, nắm giữ quyền hạn thực sự) khinh thường quan viên chưa được thực thụ, như Dương Chính Sơn được thực thụ làm thủ bị thành An Nguyên, hắn có tư cách khinh thường đồng tri chỉ huy khác của Tùng Châu vệ.

Lý do rất đơn giản, Dương Chính Sơn nắm giữ phòng thủ của một thành, trực thuộc Mạc phủ tham tướng của Tùng Châu, còn đồng tri chỉ huy kia ở Tùng Châu vệ chỉ là quan tá nhị (phó quan), dưới quyền của chỉ huy sứ.

Quan kinh đô khinh thường quan địa phương, bất kể người là văn quan hay võ quan, trước mặt quan kinh đô, đều phải

thấp kém hơn một bậc.

“Ta để ý cái gì chứ, lát nữa bàn giao xong là không liên quan đến chúng ta nữa, đi thôi!”

Dương Chính Sơn hất tay áo, quay người đi vào thành.

Tuy hắn nói vậy nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Mẹ kiếp, khinh thường người ta như vậy, là người thì đều không vui.

Hắn cũng không phải nhất định muốn những người này khách sáo với hắn, hắn nếu như ở đây chờ, những người này ít nhất cũng phải lộ mặt chào hỏi chứ.

Ngay cả chào hỏi cũng không làm, cứ thế mà lướt qua, ai mà vui nổi.

Rất nhanh, đoàn người đã đến trước Tri châu nha môn, lúc này những đại nhân trên xe ngựa mới có động tĩnh.

Một chiếc xe ngựa có một nam tử trung niên mặc quan phục màu xanh bước xuống.

Màu xanh, hắn là Hộ bộ lang trung.

Bởi vì những quan viên đến, chỉ có Hộ bộ lang trung là chính ngũ phẩm, mặc quan phục màu xanh.

Vị lang trung đại nhân này nhìn trái ngó phải, rồi đi về phía Dương Chính Sơn.

Hôm nay Dương Chính Sơn cũng mặc quan phục, thường phục võ quan tòng tam phẩm, màu đỏ thẫm.

Xét về phẩm cấp, Dương Chính Sơn đương nhiên cao hơn Hộ bộ lang trung nhưng phẩm cấp của võ quan có phần hơi cao, cho nên trước mặt Hộ bộ lang trung, Dương Chính Sơn cũng không thể kiêu ngạo.

Hơn nữa người ta là quan viên của Hộ bộ, Dương Chính Sơn thật sự không thể làm gì hấn.

Nhưng đối phương thì khác, tại sao quan kinh đô lại ở trên cùng của chuỗi khinh thường, bởi vì người ta có thể mở miệng nói chuyện trên triều đình, chỉ cần mấp máy môi là có thể khiến người gặp họa vô cớ.

Nói xấu người vài câu, thậm chí không cần truyền đến tai hoàng đế, chỉ cần truyền đến tai mấy vị đại nhân trên triều đình thì có thể khiến tiền đồ của người tiêu tan.

Lấy Dương Chính Sơn làm ví dụ, nếu có người ở kinh đô nói hấn kiêu ngạo vô lễ, một khi truyền đến phủ Trung quân Đô đốc, sau này Dương Chính Sơn muốn thăng chức sẽ rất phiền phức.

Trần Trùng Sơn thuộc phủ Trung quân Đô đốc, trước kia chức quan của Dương Chính Sơn thấp, thăng chức điều nhiệm không cần phủ Trung quân Đô đốc lo liệu nhưng sau này Dương Chính Sơn muốn thăng chức thì phải qua danh sách của phủ Trung quân Đô đốc.

Vị Hộ bộ lang trung này đến trước mặt Dương Chính Sơn, cũng không tự giới thiệu, trực tiếp nói: “Bây giờ nơi này do bọn ta tiếp quản, các người giao hết công văn cho ta là được!”

Hộ bộ theo đến đây không phải để thẩm án, mà là để khám xét nhà.

Cho nên việc bọn họ tiếp quản hậu viện của Tri châu nha môn cũng là điều đương nhiên.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ra hiệu cho Vương Thịnh, Vương Thịnh lập tức tiến lên đưa công văn cho Hộ bộ lang trung.

Hộ bộ lang trung lướt mắt qua công văn, nhíu mày nói: “Những thứ bên trong các người không động vào chứ!”

“Không!” Dương Chính Sơn không chút do dự đáp.

Sắp khám xét rồi, tất cả đồ đạc trong hậu viện quan nha đều thuộc về triều đình, hấn có động vào cũng không thể thừa nhận, huống hồ hấn thật sự không động vào.

Thế nhưng, Hộ bộ lang trung lại nhìn hấn bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Thật sự không có ư?”

Dương Chính Sơn nhú mày, như vậy thì hơi quá đáng rồi.

Thật ra có động vào hay không cũng không sao, chuyện khám xét này, mọi người cùng nhau kiểm chút cháo cũng là chuyện bình thường.

Chỉ cần không làm quá đáng, bình thường sẽ không có ai so đo chuyện này.

Nhưng Hộ bộ lang trung này lại có thể vừa đến đã bám riết lấy hấn không tha, như vậy thì hơi quá đáng rồi.

Mặt Dương Chính Sơn không biểu cảm nhìn hấn ta một cái: “Người của Bí Vũ vệ cũng ở đây, bọn họ cùng Thủ bị doanh của ta cùng nhau canh gác, nếu không tin, ngươi có thể hỏi bọn họ!”

Nói xong, Dương Chính Sơn quay người rời đi.

“Thu binh, hồi doanh!”

Thứ gì vậy?

Trước mặt lão tử mà bày đặt ra vẻ ta đây?

Thật sự coi lão tử là đồ đất nặn ư?

Dương Chính Sơn vốn đã không vui, giờ lại càng không vui hơn.

Quan kinh đô thì sao?

Ta cũng không phải là người không có chỗ dựa, chẳng phải ta vẫn có hai cái đùi để bầu vịu à?

Một cái tên là Chu Lan, một cái tên là Lưu Nguyên Phủ.

Mười ngày trước, Lưu Nguyên Phủ đã rời khỏi Nghênh Hà đồn, phục chức Hữu đô ngự sử Viện đô sát.

Chương 363: Người từ kinh đô đến 2

Tuy cái đuôi này không bằng Chu Lan nhưng trên triều đình cũng là nhân vật cấp đại lão.

Bầu víu vào hai cái đuôi này, Dương Chính Sơn không dám nói trên triều đình có thể ngang ngược nhưng nếu có người muốn động đến hắn, hắn cũng có thể phản kháng một chút.

Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa, Hộ bộ lang trung thấy vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Người không thể đi, nhất định phải nói rõ ràng mới được!”

Dương Chính Sơn nghiêng người cúi đầu liếc hắn.

“Đình Tam!”

“Dạ, thuộc hạ có mặt!”

Đình Tam đứng gần đó đi tới, chấp tay đáp.

“Những việc còn lại là chuyện của Bí Vũ vệ các người, không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền lão tử!”

Nói xong, Dương Chính Sơn trực tiếp rời đi.

Chuyện vớ vẩn này vốn dĩ không liên quan gì đến hắn, dù là việc điều tra án trước đó hay việc bàn giao hiện tại, thật ra đều là chuyện của Bí Vũ vệ, hắn chỉ phối hợp với Bí Vũ vệ mà thôi.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, cũng không nên tìm hắn.

“Rõ!” Đình Tam đáp.

Nếu là quan viên bình thường dám nói chuyện với Đinh Tam như vậy, Đinh Tam nhất định phải dạy cho hắn một bài học.

Mặc dù Đinh Tam chỉ là một quan tổng kỳ nhưng đó cũng là tổng kỳ của Bí Vũ vệ.

Quan trường có sự khinh thường lẫn nhau nhưng Bí Vũ vệ không nằm trong số đó.

Nhưng Dương Chính Sơn thì khác, không nói đến mối quan hệ giữa Dương Chính Sơn và Vệ Sầm, chỉ nói đến việc Dương Chính Sơn lọt vào mắt xanh của Lữ Hoa, Đinh Tam cũng không thể không kính trọng Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn rời đi, Đinh Tam quay sang nhìn Hộ bộ lang trung.

“Lý đại nhân có chuyện gì có thể tìm ta, ta vẫn luôn canh gác ở đây!”

Dương Chính Sơn không biết Hộ bộ lang trung này tên gì nhưng Đinh Tam thì biết.

Ánh mắt Lý Xuân Huy lóe lên một tia tức giận, hắn không ngờ Dương Chính Sơn lại có thể vô lễ như vậy.

Đúng vậy, chính là vô lễ.

Mặc dù hắn chỉ là một Hộ bộ lang trung nhưng chỉ cần được phái đi, bất kể hắn đi đến đâu, ai gặp hắn cũng đều khách sáo.

Đừng quên rằng Hộ bộ quản lý tiền lương.

“Không cần!”

Hắn hất tay áo, quay người đi về phía đoàn xe.

Có thể so đo với Dương Chính Sơn nhưng để hắn so đo với Bí Vũ vệ, chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức ư?

Sau đó, Lý Xuân Huy đến bên cỗ xe ở giữa đoàn xe, khẽ nói vài câu.

Những binh lính trong đoàn liền tản ra, kiểm soát Tri châu nha môn, tiếp theo, bọn họ lại đi tiếp quản hậu viện của Binh bị đạo nha môn và sản nghiệp của Lương gia.

Nhưng khi tiếp quản Binh bị đạo nha môn, Hộ bộ lang trung này đã bị Hứa Tiến mắng cho một trận.

“Bản quan không ở trong hậu viện quan nha, người đến hỏi bản quan làm gì?”

“Hơn nữa, các người có việc của các người nhưng bản quan cũng có công vụ của bản quan, các người đừng làm ảnh hưởng đến việc công của bản quan!”

“Đây là quan nha, các người không có chuyện gì thì đừng chạy đến tiền nha, nếu làm ảnh hưởng đến việc công của bản quan, bản quan nhất định sẽ tâu sớ lên trên!”

Hứa Tiến có tính tình nóng nảy, càng không nể mặt Lý Xuân Huy.

Thấy Lý Xuân Huy dẫn theo một đám binh lính chặn trước cửa Binh bị đạo nha môn, Hứa Tiến xua đuổi bọn họ như xua đuổi ruồi.

“Hứa đại nhân, người là thêm sự của Án sát ti nên phối hợp với bọn ta!” Mặt Lý Xuân Huy đen như than, giận dữ nói.

Hứa Tiến nhíu mày: “Trước đây tuy vụ án này là Án sát ti thẩm lý nhưng bản quan lại không tham gia thẩm lý, có thể phối hợp với các người điều gì?”

“Bản quan nghi ngờ thủ bị thành An Nguyên, Dương Chính Sơn tham ô tiền bạc.” Lý Xuân Huy nói.

Hứa Tiến dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn: “Người không phải là Hộ bộ lang trung ư? Sao lại quản chuyện của Hình

bộ?”

“Cho dù Dương Chính Sơn có tham ô tiền bạc, người cũng nên báo cáo với Trương đại nhân của Hình bộ, chẳng phải hãn cũng đến đây rồi ư?”

Trương Vũ, Hình bộ tả thị lang, là quan chức có chức vụ cao nhất trong số những quan viên mới đến.

Sắc mặt Lý Xuân Huy càng khó coi hơn, sao hãn có thể không biết Trương Vũ cũng đến, bọn họ là cùng nhau đến đây mà.

Còn việc báo cáo với Trương Vũ, hãn lại không ngốc đến mức đem chuyện này ra trước mặt Trương Vũ để mất mặt.

Hãn đến tìm Hứa Tiến chính là muốn gây phiền phức cho Dương Chính Sơn, bởi vì Hứa Tiến có quyền giám sát Binh bị quan sảnh, cũng có trách nhiệm giám sát Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn có tham ô tiền bạc hay không không quan trọng, hãn chỉ muốn khiến Dương Chính Sơn khó xử mà thôi.

Nhưng hãn không ngờ Hứa Tiến lại có thể không nể mặt hãn như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến hãn không ngờ hơn nữa là Hứa Tiến không những không nể mặt hãn, mà còn uy hiếp hãn.

“Lý đại nhân, vu cáo đồng liêu là trọng tội, nếu người không có bằng chứng, bản quan khuyên Lý đại nhân tốt nhất là đừng nói bừa!” Hứa Tiến trầm giọng nói, không hề nể mặt Lý Xuân Huy.

Hãn đến thành An Nguyên đã hơn một tháng, Dương Chính Sơn làm người như thế nào, trong lòng hãn đã có chủ kiến.

Nói thật, làm quan hơn hai mươi năm, hấn chưa từng thấy quan viên nào như Dương Chính Sơn.

Từ luyện binh, đến trị quân, rồi đến an dân, Hứa Tiến đều vô cùng bội phục.

Thủ bị doanh có tướng sĩ như thế nào, tình hình đồn điền bên ngoài thành ra sao, hấn đều biết rõ, mà những việc Dương Chính Sơn làm hấn cũng đều đã tìm hiểu.

Chương 364: Vu cáo

Quan trọng hơn là Dương Chính Sơn không kiêng dè hấn, chỉ cần hấn đưa ra yêu cầu, Dương Chính Sơn đều sẽ không chút do dự mà phối hợp.

Hấn đã kiểm tra sổ sách của Thủ bị quan sảnh, xem qua kho lương của Thủ bị quan sảnh, theo Dương Chính Sơn đến Thủ bị doanh phát lương, vì vậy hấn rất rõ Dương Chính Sơn có tham ô hay không.

Ngay cả tiền lương của Thủ bị quan sảnh, Dương Chính Sơn cũng không tham ô, sao lại đi tham ô tiền bản của những kẻ có tội kia?

Lý Xuân Huy bị hấn phản bác đến nỗi không nói nên lời, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, mãi không hoàn hồn.

“Ngươi, được lắm, các ngươi đây là quan bao che cho quan, bản quan nhất định sẽ báo cáo với Thôi đại nhân!” Hấn tức giận gào lên.

Thôi đại nhân mà hấn nói chính là tả thiêm đô ngự sử của Viện đô sát Thôi Vinh Thịnh.

“Đi đi, bản quan tự hỏi lòng không hổ thẹn, không sợ tiểu nhân vu cáo!” Hứa Tiến không hề nhượng bộ, trực tiếp xếp Lý Xuân Huy vào hàng tiểu nhân.

Lý Xuân Huy chỉ vào Hứa Tiến, tức đến mặt đỏ bừng, may mà hấn còn biết đây là nơi mình không thể chiếm được lợi thế, vì vậy hấn hất tay áo bỏ đi trong cơn tức giận.

Hứa Tiến nhìn theo bóng lưng hấn, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu nhân dê tiện!”

“Người đâu, theo ta đến Thủ bị quan sảnh!”

Hắn quay người ra lệnh, sau đó đi về phía Thủ bị quan sảnh.

Bên kia, Dương Chính Sơn trở về Thủ bị quan sảnh, càng nghĩ càng thấy có điều gì đó không ổn.

Biết rằng đám quan viên kinh thành này coi thường hắn thì đây là chuyện bình thường nhưng tại sao một Hộ bộ lang trung lại gây khó dễ cho hắn?

Có cần thiết không?

Không cần thiết!

Không thù không oán, tại sao người này lại gây phiền phức cho hắn?

Chẳng lẽ chỉ vì muốn thể hiện uy phong từ kinh đô đến?

Dương Chính Sơn cảm thấy người này không lý nào lại rảnh rỗi như vậy.

Hắn suy nghĩ rất lâu mà không hiểu ra, ngay khi hắn chuẩn bị từ bỏ việc suy nghĩ về những chuyện lộn xộn này thì Hàn Phi ở bên ngoài báo cáo: “Đại nhân, Hứa đại nhân đến!”

“Ồ, mời vào đi!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Sau đó đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn trà bên cạnh ngồi xuống.

Hứa Tiến đi vào, Dương Chính Sơn vội vàng chào hỏi: “Lão Hứa, huynh đến đúng lúc, ta vừa mới tìm được hai hộp trà ngon, hình như là Mao Phong của Du Châu.”

Mao Phong của Du Châu có ngon hay không, Dương Chính Sơn cũng không rõ lắm.

Nhưng thứ này là lễ vật mừng của Chu Lan, nghĩ cũng biết không phải là đồ tầm thường.

Khi thành thân, hấn nhận được không ít lễ vật, trước giờ vẫn chất đống trong kho, hai ngày nay hấn mới rảnh rỗi dọn dẹp lại một chút, không nói thì thôi, hấn phát hiện ra rất nhiều thứ tốt trong đó.

Thật sự có rất nhiều, rượu ngon, trà ngon, thuốc lá ngon, đủ cả, còn có dược liệu quý, bí kíp võ công, trang sức vàng bạc, ngọc bội ngọc thạch,

Những thứ có thể được đặt trong kho của hấn đều là đồ tốt, những thứ tầm thường kia đã sớm bị Vương thị xử lý rồi, ví dụ như vải vóc, hàng hóa miền núi các loại.

Mà những người tặng hấn những thứ tốt này ngoài Chu Lan, Triệu Viễn, Lư nhị gia, La Thường và những người quen khác của Dương Chính Sơn, còn có Lương Trữ, Vương Bân và Lữ Hoa.

Vương Bân tặng hấn lễ vật, hấn không thấy bất ngờ nhưng Lương Trữ và Lữ Hoa lại có thể tặng hấn một phần lễ vật, điều này khiến hấn rất bất ngờ.

Lương Trữ chính là Thường Bình hầu, tổng binh trấn Trùng Sơn, tuy Dương Chính Sơn đã gặp hấn một lần nhưng không có nhiều giao tình.

Còn Lữ Hoa thì càng không cần phải nói, Dương Chính Sơn thật sự không muốn có bất kỳ giao thiệp nào với Lữ Hoa.

May thay, hai người này tặng lễ vật cũng không quá quý giá, không đúng, hấn là đối với họ thì không quý giá nhưng đối với Dương Chính Sơn thì lại là những thứ tốt khó kiếm.

Hứa Tiến ngồi xuống, Dương Chính Sơn rót trà cho hấn: “Sắc mặt huynh không được tốt lắm! Ai chọc giận huynh vậy?”

Mặc dù Hứa Tiến đến thành An Nguyên mới hơn một tháng nhưng Dương Chính Sơn đã rất thân thiết với hấn.

Hứa Tiến thường chạy đến Thủ bị quan sảnh để tra xét này nọ, Dương Chính Sơn cũng không để ý, mỗi lần hấn đến đều nhiệt tình tiếp đãi.

Lúc đầu, Dương Chính Sơn thấy tính tình lão già này có hơi kỳ quái nhưng tiếp xúc nhiều rồi, Dương Chính Sơn mới phát hiện ra Hứa Tiến là người rất có nguyên tắc.

Dương Chính Sơn rất thích giao du với những người như vậy, vì vậy qua lại nhiều lần, hai người lại có thêm vài phần tình cảm.

“Đệ gặp Lý Xuân Huy rồi à?” Hứa Tiến nói.

“Lý Xuân Huy, là ai vậy?” Dương Chính Sơn còn chưa biết tên họ của Hộ bộ lang trung kia.

“Chính là cái tên Hộ bộ lang trung mới đến hôm nay!”

Dương Chính Sơn nhướng mày: “Gặp rồi, có vấn đề gì ư?”

“Vừa nãy hấn... ” Hứa Tiến kể lại một cách đơn giản những chuyện xảy ra trước cửa Bình bị đạo nha môn vừa nãy.

Dương Chính Sơn nghe xong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Tên này lại muốn vu oan hấn tham ô tiền bạc?

“Đệ phải cẩn thận rồi!” Hứa Tiến đột nhiên nhắc nhở.

“Ý huynh là sao?” Dương Chính Sơn nhíu mày, hỏi.

Hứa Tiến trầm ngâm một lát, nói: “Lý Xuân Huy này chỉ là một Hộ bộ lang trung, lẽ ra hấn không nên nhắm vào đệ nhưng hấn lại nhắm vào, vậy chỉ có thể nói hấn bị một số người sai khiến!”

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi: “Có người sai khiến? Ta chỉ là một thủ bị mà thôi, ai sẽ đối phó với ta?”

Chương 365: Vu cáo 2

“Không lý nào! Ta làm quan cũng chỉ mới vài năm, trên quan trường cũng không có kẻ thù nào, đừng nói đến kinh đô, ngay cả trấn Trùng Sơn này cũng không nên có ai nhắm vào ta mới phải!”

Hắn chưa từng đến kinh đô, cũng không có nhiều liên quan đến kinh đô, lẽ ra ở kinh đô hắn phải là người không ai chú ý đến mới phải.

Còn ở trấn Trùng Sơn, ai mà không biết hắn là người của Chu Lan, ai dám trêu chọc Chu Lan.

Chu Lan có thể ngang ngược ở trấn Trùng Sơn, mà hắn đi theo sau Chu Lan cũng tránh được không ít phiền phức.

Nói nữa, hắn với các quan viên khác cũng không giao thiệp nhiều, lợi ích liên quan càng là không có.

Để hắn tìm một người có thể có ác ý với hắn, hắn nhất thời nghĩ không ra.

Hứa Tiến nói: “Có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, có thể có chuyện đệ thấy không có gì nhưng trong mắt người khác lại rất quan trọng.”

“Cũng có thể đệ đã cản đường người khác mà không biết!”

So với Dương Chính Sơn, Hứa Tiến hiểu rõ hơn về quan trường, hắn đã trải qua vô số lần tai họa vô cớ.

Dương Chính Sơn như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ ta vô tình đắc tội với ai đó?

Đắc tội với ai chứ?

Tuy Dương Chính Sơn đã làm quan vài năm nhưng mấy năm nay hắn được Chu Lan che chở, luôn thuận buồm xuôi gió, hầu như không gặp phải khó khăn gì, điều này khiến hắn không hiểu rõ lắm về một số quy tắc trên quan trường.

Hắn vẫn không nghĩ ra.

Hứa Tiến muốn giúp Dương Chính Sơn tham mưu nhưng hắn không hiểu rõ lắm về tình hình của Dương Chính Sơn, nhất thời cũng không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu.

Hai người lại trò chuyện một lúc, Hứa Tiến liền đứng dậy cáo từ.

Tiền Hứa Tiến đi rồi, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói với Hàn Phi đang canh giữ bên ngoài: “Người đi gọi Đinh Thu đến đây!”

Đinh Thu là thống lĩnh hộ vệ của Dương gia, khi Dương Chính Sơn không ra ngoài, hắn thường ở hậu viện huấn luyện những thiếu niên.

Một lát sau, Đinh Thu đến thư phòng: “Lão gia!”

“Ừm, người dẫn người đi theo dõi những vị đại nhân vào thành hôm nay, đặc biệt là Hộ bộ lang trung kia, người đích thân theo dõi, có động tĩnh gì lập tức báo cáo cho ta!”

“Cẩn thận một chút, hộ vệ bên cạnh những vị đại nhân này không đơn giản đâu!”

Dương Chính Sơn dặn dò.

Nếu là trước đây, Dương Chính Sơn rất khó làm như vậy.

Bởi vì hắn không có lực lượng của riêng mình.

Tướng sĩ của Thủ bị doanh chắc chắn không thể làm việc riêng cho hắn, không phải không tin tưởng, mà là có thể không dùng thì cố gắng không dùng.

Nhưng bây giờ dưới trướng hãn không chỉ có Đinh Thu, mà còn có mười đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái, những đệ tử này đều là cao thủ võ lâm, tuy rằng không chuyên nghiệp trong việc theo dõi, truy tung nhưng cũng hơn tướng sĩ của Thủ bị doanh.

“Vâng!” Đinh Thu đáp một tiếng rồi lui xuống.

Dương Chính Sơn lại suy nghĩ một lúc, sau đó ngồi xuống viết một bức thư.

Việc này phải coi trọng.

Có người muốn đổi phó với mình nhưng mình lại không biết đổi phương là ai.

Không điều tra rõ ràng nguyên do đằng sau, lòng Dương Chính Sơn không yên.

“Gửi bức thư này cho tham tướng đại nhân!”

Dương Chính Sơn dặn dò Hàn Phi.

Hãn tự mình không nghĩ ra, vậy thì nhờ người khác giúp mình nghĩ.

Vấn đề hãn không phải ở Nghênh Hà đồn, nếu không cũng không đến bây giờ mới xuất hiện.

Còn kinh đô, chắc không đâu.

Mặc dù Lý Xuân Huy là Hộ bộ lang trung nhưng nếu là người kinh đô đổi phó với hãn thì không cần phải sắp xếp một Hộ bộ lang trung ra tay.

Vấn đề rất có thể là ở Gia thành.

Có thể là Mạc phủ tham tướng, cũng có thể là Tùng Châu vệ.

Hỏi Vương Bân chắc chắn sẽ đúng.

Còn Vương Bân có giúp Dương Chính Sơn hay không, Dương Chính Sơn cho rằng Vương Bân hẳn sẽ giúp, dù sao Vương Thịnh vẫn còn ở dưới trướng hẳn.

Sau khi gửi thư đi, Dương Chính Sơn cũng lười nghĩ nhiều nữa, quay về hậu viện.

Trong thư phòng của chính viện, Úc Thanh Y mặc một bộ đồ màu xanh lam ngồi sau bàn tính toán.

“Nàng đang tính gì vậy?” Dương Chính Sơn bước vào, tò mò hỏi.

Nói thật, hẳn không biết tính toán, kiếp trước khi học tiểu học đã học qua nhưng những gì nên quên thì hẳn đều quên hết rồi.

Trước đây hẳn cũng từng nghĩ đến việc học tính toán nhưng chỉ thử một chút rồi hẳn đã từ bỏ, học thì không khó nhưng muốn học giỏi thì phải bỏ nhiều công sức.

Úc Thanh Y không ngẩng đầu lên, nói: “Ta đang tính xem mỗi năm nhà ta thu được bao nhiêu tiền?”

“Ừm, được bao nhiêu?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

Úc Thanh Y nhìn bàn tính, thở dài một tiếng, nói: “Trừ trại nuôi ngựa ra, mỗi năm thu nhập chỉ được chưa đến ba trăm lượng bạc!”

“...”

Dương Chính Sơn đổ mồ hôi hột.

Ba trăm lượng, đối với người dân thường đã là rất nhiều rồi nhưng đối với Dương gia hiện tại, số tiền này còn không đủ để phát tiền và lương thực tháng cho người hầu.

Nhưng điều này cũng bình thường, sản nghiệp của Dương gia vốn không có nhiều.

Ngoài trại nuôi ngựa và hơn một trăm mẫu ruộng ở huyện An Ninh thì chỉ còn mấy gian cửa hàng mà Úc Thanh Y mới mua trong tháng này.

“Không sao, thu nhập của trại nuôi ngựa không thấp, đủ để chi tiêu trong nhà rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Úc Thanh Y tiến lên giúp hắn cởi áo khoác: “Nhưng trại nuôi ngựa mới xây xong, năm nay chắc sẽ không có thu nhập đâu!”

“Sẽ có mà, đến lúc đó nàng sẽ biết!” Dương Chính Sơn bật cười.

Chương 366: Lão già mất nết

Trong trường hợp bình thường, sau khi xây dựng xong một trại nuôi ngựa, phải mất hai ba năm mới có thể thu được lợi nhuận nhưng trại nuôi ngựa của Dương Chính Sơn dùng nước linh tuyến để nuôi ngựa, chỉ cần vài tháng là có thể nuôi được một đàn ngựa tốt.

Nếu không sợ quá nổi bật, Dương Chính Sơn dựa vào việc nuôi ngựa mà kiếm được mười mấy vạn lượng bạc một năm vẫn rất dễ dàng.

Không chỉ trại nuôi ngựa, trong không gian linh tuyến của hắn còn có rất nhiều dược liệu, những dược liệu chế biến tốt vẫn chưa bán, đợt thảo dược chín tiếp theo cũng sắp thu hoạch rồi.

Nếu năm nay hắn bán dược liệu, hắn cũng có thể kiếm được vài nghìn lượng bạc.

Nhưng nói đến bạc, Dương Chính Sơn lại nghĩ đến hòn non bộ ở hậu viện của Tri châu nha môn.

Dưới hòn non bộ đó hắn cũng có một không gian ngầm, trước đây hắn sợ gây phiền phức nên không vào xem, còn bây giờ thì...

Trong lòng Dương Chính Sơn suy tính xem có nên đi coi thử hay không!

Biết đâu bên trong lại có bạc thì sao?

“Hai ngày nay nàng chuẩn bị cho ta một bộ đồ đi đêm!”
Dương Chính Sơn nói.

“Đồ đi đêm! Chàng muốn làm gì?” Úc Thanh Y kinh ngạc hỏi.

Dương Chính Sơn cười toe toét, nói: “Trước tiên không nói cho nàng biết, đợi khi thành công rồi ta sẽ nói cho nàng biết!”

Hắn không phải không tin tưởng Úc Thanh Y, chỉ là hắn cũng không biết trong không gian ngầm đó có thứ gì, biết đâu lại chẳng có gì thì sao?

Cho nên cứ bán tín bán nghi trước đã!

Úc Thanh Y nhìn hắn một cách kỳ lạ, ánh mắt kỳ lạ đó như thể đang nói có phải chàng muốn đi làm chuyện xấu hay không.

Dương Chính Sơn bị ánh mắt kỳ lạ của nàng chọc cười, không nhịn được tiến lên ôm lấy vòng eo thon thả của nàng.

Chụt~~

“Phu nhân thật đẹp!”

Gương mặt Úc Thanh Y lập tức ửng hồng, nàng liếc nhìn Hồng Vân và Thanh Hà bên ngoài cửa, sau đó hung hăng véo Dương Chính Sơn một cái.

“Chàng đúng là lão già mất nét!”

“...”

Cả người Dương Chính Sơn cứng đờ.

Lão già mất nét!

Lão già mất nét!

Lão già mất nét!

Phu nhân, đâm vào tim phu quân rồi!

Chúng ta có thể không nhắc đến chữ “lão già” được không?

“Nàng dám nói phu quân già, xem ta trừng trị nàng thế nào?”

Dương Chính Sơn sờ soạng khắp người nàng, Úc Thanh Y thực sự không chịu nổi, sau một hồi mặt đỏ tai hồng, thân hình như con lươn trượt khỏi vòng tay Dương Chính Sơn, chạy ra khỏi thư phòng.

Nhìn bóng dáng chạy trốn của nàng, Dương Chính Sơn cười thích thú.

Nghe tiếng cười của Dương Chính Sơn, Úc Thanh Y tức giận phì một tiếng.

Còn hai nha hoàn Thanh Hà và Hồng Vân đứng bên cạnh, che miệng cười trộm.

“Không được cười!” Úc Thanh Y xấu hổ nói.

Thanh Hà và Hồng Vân vội vàng nghiêm mặt, chỉ là khóe miệng không nhịn được để lộ ý cười.

Úc Thanh Y vốn không muốn về phòng, nàng hơi sợ lão phu quân mất nết Dương Chính Sơn này làm bậy.

Nhưng nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, lại thay đổi chủ ý, quay người đi vào thư phòng.

Dương Chính Sơn thấy nàng lại quay lại, liền giả vờ nghiêm trang.

“Khụ khụ, phu nhân ngồi xuống đi!”

“Không cần, ta có chuyện muốn nói với phu quân!” Úc Thanh Y mặt lạnh nói.

Dương Chính Sơn thấy bộ dạng này của nàng, không nhịn được vuốt râu đánh giá.

Phu nhân đây là đang giận à?

Ừm, giận dữ mà cũng đẹp như vậy!

“Chuyện gì thế?”

Nhưng Úc Thanh Y dường như thực sự không vui: “Người ở Tú Xuân Uyển kia, chàng định xử lý thế nào?”

“Tú Xuân Uyển!” Dương Chính Sơn sửng sốt, sau đó nhớ ra một người.

Ngọc Lộ cô nương!

Nếu không phải Úc Thanh Y nhắc đến, Dương Chính Sơn đã quên mất người này từ lâu rồi.

Hắn cau mày, Ngọc Lộ cô nương này nên xử lý thế nào?

Tiếp tục giữ lại?

Rõ ràng là không thích hợp.

Thả đi?

Cũng có vẻ không thích hợp, ai biết được cô nương này có gây ra rắc rối gì không?

Sa Bình Xuyên đã bị bắt vào ngục, ước chừng không bao lâu nữa sẽ bị chém đầu.

Còn Ngọc Lộ cô nương này có liên quan đến chuyện đó không?

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Ngày mai ta sẽ hỏi Bí Vũ vệ, nếu không có vấn đề gì thì để nàng ta rời đi!”

Ngọc Lộ cô nương này cũng coi như ngoan ngoãn, sau khi đến Dương gia thì hầu như không ra khỏi cửa, chỉ ở trong Tú Xuân

Lần trước, Dương Chính Sơn trừng phạt hai bà tử kia, những bà tử và nha hoàn bên cạnh nàng ta cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, không còn đi lại lung tung nữa.

“Để nàng ta rời đi, chàng nữ?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu liếc nhìn nàng: “Phu nhân đây là đang ghen à?”

“Ghen gì chứ?” Rõ ràng Úc Thanh Y không biết ý nghĩa của từ ghen.

Dương Chính Sơn tiến lên nắm tay nàng, nói: “Một người không liên quan, nàng không cần để ý!”

“Nếu nàng ta không có vấn đề gì khác, đến lúc đó nàng xử lý nàng ta.”

Úc Thanh Y không vui cũng đúng, trong nhà nuôi một mỹ nhân như vậy, bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Úc Thanh Y nghe hắn nói vậy, trong lòng mới nhẹ nhõm.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã nói rằng hắn sẽ không nạp thiếp nhưng nàng vẫn có nỗi lo lắng như vậy.

“Ừm!” Úc Thanh Y gật đầu, dựa vào lòng Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ôm lấy eo nàng, lần này hắn không hề động đậy, Phu nhân dễ ngượng, không thể quá buông thả.

...

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn liền hỏi Đinh Tứ nhưng Đinh Tứ cũng không biết Ngọc Lộ cô nương kia có liên quan hay không, chỉ có thể phái người truyền tin cho Vệ Sầm, để Vệ Sầm điều tra.

Chương 367: Lão già mất nét

2

Vệ Sầm vẫn còn ở Gia thành, mặc dù những vị đại nhân ở kinh đô đã đến thành An Nguyên trước nhưng trên thực tế trọng điểm của vụ án này là Sa Bình Xuyên, mà Sa Bình Xuyên hiện đã ở Trùng Sơn quan rồi.

Còn về việc tại sao những vị đại nhân ở kinh đô lại đến thành An Nguyên trước.

Còn vì sao nữa, xét nhà chứ sao.

Gia thành chỉ có một Sa Bình Xuyên, còn thành An Nguyên lại có Lương gia, Lâm Huyền và Hách Triệu Tiên cùng một số quan lại bị liên đới.

Nếu nhà, chắc chắn sẽ xét ra được một số lượng lớn tài sản.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang chờ hồi âm của Vệ Sầm thì ở Mạc phủ tham tướng của Gia thành, Vương Bân cũng nhận được thư của Dương Chính Sơn.

Hôm qua khi Hàn Phi đến Gia thành, trời đã tối nên đến tận bây giờ mới đưa thư đến tận tay của Vương Bân.

Vương Bân đọc xong nội dung bức thư thì chìm vào suy tư.

Nhắm vào Dương Chính Sơn?

Cũng là điều mà hắn không ngờ tới.

Nhưng hắn hiểu biết nhiều hơn Dương Chính Sơn, đối với triều đình, đối với quan trường đều có cách nhìn nhận độc đáo của riêng mình.

“Nhắm vào Dương Chính Sơn, người này rõ ràng không biết Dương Chính Sơn là người của ai!”

“Cũng chưa chắc, có lẽ người này căn bản không quan tâm đến phủ Ninh quốc công?”

“Nhưng mục đích của người này là gì?”

Vương Bân trầm ngâm một lát, đột nhiên sắc mặt hơi động, hần đường như đã nghĩ ra vấn đề then chốt.

Nguồn gốc của cuộc đấu tranh trên quan trường không gì khác ngoài danh lợi quyền thế.

Dương Chính Sơn không có nhiều liên quan đến quan trường, cho nên cũng không có nhiều lý do khiến người ta nhắm vào hắn.

Nghĩ đến vấn đề then chốt, Vương Bân cúi xuống viết vài chữ, sau đó niêm phong thư giao cho Hàn Phi: “Giao thư này cho đại nhân nhà ngươi, sau khi xem xong, hần hần sẽ hiểu!”

Hàn Phi nhận lấy thư, ôm quyền, nói: “Tiểu nhân cáo lui!”

...

Hàn Phi đi sớm nhưng về muộn, Dương Chính Sơn đã nhận được hồi âm của Vệ Sầm trước.

Hồi âm của Vệ Sầm rất đơn giản, Ngọc Lộ chỉ là một mỹ nhân do Sa Bình Xuyên bồi dưỡng, không liên quan đến vụ án thông địch.

Nghĩ lại cũng đúng, trong lòng Sa Bình Xuyên, Ngọc Lộ chỉ là một món đồ chơi có chút hữu dụng mà thôi, Sa Bình Xuyên sao có thể để Ngọc Lộ biết được những chuyện bí mật đó.

Nếu như không liên quan, vậy thì dễ xử lý rồi, giữ lại hay thả đi, Dương Chính Sơn có thể tự mình quyết định.

Nhưng Dương Chính Sơn lại giao chuyện này cho Úc Thanh Y xử lý, để tránh Úc Thanh Y suy nghĩ lung tung.

Dương Chính Sơn không đề chuyện này trong lòng, nói với Úc Thanh Y một tiếng, rồi không quan tâm nữa.

Khoảng giữa trưa, Hàn Phi trở về.

Dương Chính Sơn mở thư ra, sắc mặt hơi động.

Trong thư chỉ có sáu chữ.

Chỉ huy sứ Tùng Châu về!

Đặt thư xuống, Dương Chính Sơn chìm vào suy tư.

Chỉ huy sứ Tùng Châu về!

Hắn thật sự không ngờ lại là vì lý do này.

Sau khi Sa Bình Xuyên bị bắt, chức chỉ huy sứ Tùng Châu về vẫn luôn bỏ trống.

Dương Chính Sơn có cơ hội tranh chức này không?

Có nhưng sẽ rất phiền phức.

Dù sao thì năm ngoái Dương Chính Sơn mới vừa được thăng làm đồng tri chỉ huy.

Đến trấn Trùng Sơn ba năm, Dương Chính Sơn đã được thăng chức ba lần.

Lần đầu tiên, Chu Lan trực tiếp cho hắn chức quan thử bách hộ, với thân phận của Chu Lan thì việc sắp xếp cho hắn một chức quan như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Lần thứ hai là thăng làm thiên hộ, thực thụ chức quan phòng thủ Nghênh Hà đồn, lúc đó hắn có chiến công, lại được Chu Lan tiến cử, thăng làm thiên hộ cũng không khó.

Lần thứ ba chính là đồng tri chỉ huy hiện tại, thực thụ chức thủ bị thành An Nguyên.

Nếu theo tình hình bình thường, ít nhất phải ba năm nữa, hấn mới được thăng chức lần nữa nhưng vì có mối quan hệ với Lữ Hoa, hấn lại được thăng chức.

Hiện tại chức chỉ huy sứ Tùng Châu vệ đang bỏ trống, nếu Dương Chính Sơn có ý định, nhờ Chu Lan và Vương Bân hoạt động một chút, rồi lại tìm Lương Trữ, biết đâu hấn cũng có thể thăng thêm một cấp.

Nhưng Dương Chính Sơn không muốn làm vậy, vì quá lộ liễu, hơn nữa còn phải mang ơn quá nhiều người.

Vì thăng quan mà đi cầu cạnh khắp nơi, rõ ràng không phải là điều Dương Chính Sơn muốn làm.

Hấn thà ở lại thành An Nguyên ba năm năm nữa, đến lúc đó, hấn muốn thăng chức sẽ đơn giản hơn nhiều, chỉ cần Chu Lan giúp đỡ là được.

Cho nên trước đó hấn chưa từng nghĩ đến việc tranh chức chỉ huy sứ Tùng Châu vệ, cũng không ngờ có người sẽ vì chức này mà nhắm vào hấn.

Nghĩ thông suốt vấn đề này nhưng Dương Chính Sơn vẫn không nghĩ ra được ai đang nhắm vào hấn.

Tùng Châu vệ còn có một ông tri chỉ huy nữa, tên là Đàm Cảnh Thái.

Đàm đại nhân này đã năm mươi tám tuổi, từ lâu đã hưởng thụ cuộc sống nghỉ hưu, mặc dù mang chức đồng tri chỉ huy nhưng rất ít khi quản việc.

Có lẽ chính vì vậy, Sa Bình Xuyên mới có thể dung thứ cho hấn vẫn luôn ở lại Tùng Châu vệ.

Nhưng Đàm Cảnh Thái rõ ràng sẽ không nhắm vào Dương Chính Sơn, hấn đã quá già, giờ đây chắc không còn chí lớn để tranh chức chỉ huy sứ nữa.

Ngoài hẳn ra, còn quá nhiều người có thể nghi ngờ.

Chức Vệ ti chỉ huy sứ không còn là một chức quan nhỏ không đáng kể nữa, đây là chức võ quan chính tam phẩm, rất nhiều quan viên ở Trấn Trùng Sơn đều muốn tiến thêm một bước, đây chắc chắn là một cơ hội rất tốt.

Chương 368: Lão già mất nét

3

Những thế gia quyền quý ở kinh đô cũng có thể để mắt đến chức này.

Thậm chí các quan viên ở các biên trấn khác cũng có thể chú ý đến chức này.

Dương Chính Sơn vẫn không tìm ra được mục tiêu nhưng đã biết được vấn đề nằm ở đâu, như vậy những việc còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nếu đối phương đã dám nhắm vào hắn, vậy thì đừng trách hắn gây chuyện.

Hậu viện Tri châu nha môn, Lý Xuân Huy đang dẫn người kiểm kê tài sản trong sân.

Lần này, nhiệm vụ chính của hắn là khám xét nhà, với tư cách là chủ sự của Hộ bộ, những tài sản trước mắt này đều phải nộp vào quốc khố của Hộ bộ.

Tất nhiên, việc khám xét nhà này chắc chắn không thể do một mình hắn thực hiện, bên cạnh hắn còn có một ngự sử của Viện đô sát, một tiểu thái giám trong cung và một chủ sự của Hình bộ.

Lý Xuân Huy chỉ là người làm việc, còn ngự sử của Viện Đô sát và tiểu thái giám trong cung thì giám sát bọn họ.

Tốn mất cả buổi chiều, bọn họ đã lục soát toàn bộ bên trong lẫn bên ngoài, tất cả tiền bạc đều được đóng thùng, tất cả những vật phẩm có giá trị đều được cất giữ tập trung.

Nhìn vào sổ sách chi tiết trong tay, Lý Xuân Huy khẽ động mắt.

“Du công công, sổ tài sản tịch thu lần này có vẻ không giống với dự liệu của bọn ta!”

“Không giống!”

Du công công trông rất trẻ, hăn chỉ khoảng hai mươi tuổi, mặt trắng trẻo, giọng nói hơi the thé.

“Có gì không giống? Trước đó các người dự tính tịch thu được bao nhiêu tài sản?”

Hăn nhìn Lý Xuân Huy với vẻ kỳ lạ, tịch thu tài sản mà cũng có thể dự tính được ư?

Trong nhà có bao nhiêu tài sản thì tịch thu bấy nhiêu tài sản, có gì mà phải dự tính?

Lý Xuân Huy lại cười nói: “Tất nhiên là có thể dự tính, nói chung, khi bọn ta tịch thu tài sản đều sẽ dự tính trước sổ tài sản tịch thu, mà căn cứ để dự tính chính là lời khai của phạm nhân.”

“Công công xem!”

Nói rồi, hăn ta lấy ra một cuốn sổ từ trong ngực: “Đây là lời khai của Lâm Huyền.”

“Theo như mô tả ở trên, trong năm năm gần đây Lâm Huyền đã nhận hối lộ của Lương gia tám vạn lượng, ngoài ra còn có đủ loại đồ trang sức bằng vàng bạc, tranh chữ cổ, lông thú vải vóc, v.v.”

“Nhưng công công xem chúng ta tịch thu được những gì, tiền bạc chỉ có hai vạn lượng, các loại vật phẩm chỉ có hơn một nghìn món, tổng giá trị chỉ khoảng năm vạn đến sáu vạn lượng!”

“Trong đó có khoản thiếu hụt hơn hai vạn lượng!”

Lý Xuân Huy có thể ngồi lên chức chủ sự của Hộ bộ, cũng không phải là kẻ vô năng.

Hắn ta hiểu biết rất rõ về giá cả, đối với công vụ tịch thu tài sản như thế này cũng rất quen thuộc.

Mỗi lần tịch thu tài sản, hắn ta đều có thể ước tính một con số gần đúng, con số này tuy không chính xác lắm nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng Du công công trẻ tuổi lần đầu xuất cung làm nhiệm vụ, hiểu biết rất ít về những mảnh khoe trong đó.

“Có lẽ đã bị đám ti tiện này tiêu xài hết rồi!”

Du công công suy nghĩ một chút rồi nói.

Giám sát ngự sử của Viện đô sát Trịnh Hiểu ở bên cạnh nhìn Lý Xuân Huy với vẻ trầm ngâm.

“Du công công có lẽ không biết, Lâm gia cũng có rất nhiều sản nghiệp, thu nhập từ những sản nghiệp đó đủ để trang trải chi tiêu hàng ngày của họ, cho dù không đủ thì cũng không nên có khoản thiếu hụt lớn như vậy.” Lý Xuân Huy nói.

Du công công nghe xong thì tỏ vẻ bưng tỉnh: “Vậy ý của Lý đại nhân là?”

“Có người đã ngầm cất giấu tài sản của Lâm gia!” cuối cùng, Lý Xuân Huy cũng nói ra trọng điểm.

“Ai?” Du công công rất phối hợp hỏi.

Lý Xuân Huy lại tỏ vẻ do dự, nói: “Điều này, bản quan cũng không biết, bản quan chỉ là lang trung của Hộ bộ, việc tra án này còn phải dựa vào Viện đô sát và Hình bộ!”

Nói rồi, hắn nhìn về phía Trịnh Hiểu không xa nhưng Trịnh Hiểu không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đi xa vài bước, đứng bên

một bồn hoa, nghiên cứu những loài hoa cỏ kỳ lạ trong bồn hoa, dường như căn bản không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

“...”

Lý Xuân Huy ngẩn người.

Không đúng!

Không phải nói Trịnh đại nhân rất căm thù cái ác ư?

Chẳng phải sau khi nghe lời hấn nói, Trịnh đại nhân sẽ cẩn thận thẩm tra chuyện này ư?

Tài sản trong viện bị thiếu hụt, người chịu trách nhiệm lớn nhất, tất nhiên là thủ bị đã phụ trách canh giữ trước đó.

“Trịnh đại nhân, Trịnh đại nhân!” Lý Xuân Huy đè nén sự nghi ngờ trong lòng, mở miệng gọi.

Hấn không tin Trịnh Hiểu không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ vừa nãy.

“Hả!”

“Lý đại nhân, có chuyện gì à?”

Trịnh Hiểu quay đầu lại, nhìn Lý Xuân Huy với ánh mắt nghi hoặc.

Lý Xuân Huy bất đắc dĩ chỉ có thể nói lại lời vừa nãy một lần nữa nhưng Trịnh Hiểu nghe xong thì lại cười không để ý, sau đó chỉ vào những loài hoa cỏ kỳ lạ trong bồn hoa, nói: “Lý đại nhân, người thấy loài hoa này thế nào?”

Lý Xuân Huy có chút không hiểu nhưng vẫn nhìn vào những loài hoa trong bồn hoa, trả lời: “Đây là Thúy Vân Lan.”

“Giá trị bao nhiêu?”

“Ồm, Thúy Vân Lan không được coi là quý giá, ở kinh đô thì một gốc chỉ cần ba lượng bạc nhưng thành An Nguyên nằm ở phía Bắc lạnh giá, những loài hoa cỏ như thế này sẽ đắt hơn một chút, một gốc có lẽ phải năm lượng bạc!”

Lý Xuân Huy đắc ý nói.

Đây chính là bản lĩnh của hắn, cho dù chỉ là một gốc Thúy Vân Lan, hắn cũng có thể nói trôi chảy.

Chương 369: Tính toán lẫn nhau

Trịnh Hiểu cười nói: “Lý đại nhân dốc lòng vì việc công, bản quan rất khâm phục nhưng vừa nãy Lý đại nhân đã tính sót một số thứ.”

“Cả viện hoa cỏ này một năm thay một lần, e là phải tốn không ít bạc!”

“Còn tòa quan viện này, hừ, một tòa quan viện của tri phủ mà lại còn lớn hơn cả quan viện của bố chính sứ! Nếu bản quan không đoán sai thì tòa viện này trong những năm gần đây đã được mở rộng mấy lần!”

“Du công công, ngài thấy có đúng không?”

Trịnh Hiểu cười tươi như hoa nhìn Du công công.

Mắt Du công công giật giật, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Trịnh Hiểu và Lý Xuân Huy mấy lần.

Hắn chưa từng xuất cung làm nhiệm vụ nhưng điều đó không có nghĩa là hắn chẳng biết gì.

Muốn sống sót trong cung, hơn nữa còn có thể sống ra dáng người thì trong lòng phải có chút tính toán, nếu không thì ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Vừa nãy hắn còn chưa hiểu ra nhưng bây giờ thì hắn đã hiểu rõ.

Lý Xuân Huy muốn gây chuyện, lợi dụng hắn và Trịnh Hiểu để gây chuyện.

“Ha ha, vẫn là Trịnh đại nhân suy nghĩ chu đáo, bọn ta và Lý đại nhân đều bỏ sót cả viện hoa cỏ này!” Du công công cười giả lả nói.

Trịnh Hiểu cười cười, quay sang nhìn Lý Xuân Huy: “Lý đại nhân, giờ còn sớm, hay là chúng ta đến Bình bị đạo nha môn xem thử!”

Sắc mặt Lý Xuân Huy có chút khó coi, tâm tư nhỏ nhoi của mình bị người ta vạch trần ngay tại chỗ, điều này ít nhiều cũng khiến hấn mất mặt.

Nhưng sự đã đến nước này, hấn cũng không thể miễn cưỡng được nữa, chỉ có thể cười trừ nói: “Vậy thì trước tiên hãy qua đó xem thử!”

Nói xong, hấn bước ra khỏi viện trước, Trịnh Hiểu khoanh tay, thông thả đi theo sau.

Du công công mất đảo một vòng, nhanh chân đi lên phía trước: “Trịnh đại nhân, vị Lý đại nhân này rốt cuộc có tâm tư gì?”

Mặc dù hấn đã đoán được Lý Xuân Huy muốn lợi dụng mình nhưng hấn vẫn chưa hiểu rõ được mánh khóe trong đó.

“Còn có thể có tâm tư gì, chẳng qua là muốn mượn đao giết người mà thôi!” Trịnh Hiểu nói.

“Mượn đao giết người, chúng ta là đao! Vậy hấn muốn giết ai?”

“Còn có thể giết ai, trước khi chúng ta đến còn ai dám chiếm riêng đồ trong viện này!” Trịnh Hiểu nhàn nhạt nói.

“Bí Vũ vệ!” Du công công kinh ngạc.

“...”

Trịnh Hiểu dừng bước, có chút bất lực nhìn hấn.

Du công công hoàn hồn, cười trừ nói: “Hử, ta đoán sai rồi!”

Chẳng phải rất rõ ràng sao?

Lý Xuân Huy là ai, hắn dám gây chuyện với Bí Vũ vệ, cho dù có bị lừa đá vào đầu thì hắn cũng không dám!

“Thủ bị thành An Nguyên, Dương Chính Sơn!” Trịnh Hiểu khẽ nói, sau đó bước nhanh rời đi.

Du công công hiển nhiên không biết Dương Chính Sơn là ai, cũng không hiểu nổi vì sao Lý Xuân Huy lại muốn nhắm vào Dương Chính Sơn.

Hắn muốn đuổi theo để hỏi thêm nhưng đáng tiếc Trịnh Hiểu đã đi xa rồi.

Bên kia, Dương Chính Sơn còn chưa biết có người giúp mình tránh được một kiếp nạn, lúc này hắn đang mưu tính xem phải phá hỏng kế hoạch của đối phương như thế nào.

Hắn liên tiếp viết ba phong thư rồi sai người đưa đi.

Lần họa vô đơn chí này khiến hắn rất tức giận, rõ ràng hắn không có ý định với chức vệ chỉ huy sứ ở Tùng Châu đó, vậy mà lại có người coi hắn là đối thủ cạnh tranh, muốn ra tay với hắn.

Nhưng dù đối phương là ai, hắn cũng phải khiến đối phương công cốc.

Sau khi sai người đưa thư đi, Dương Chính Sơn liền an tâm chờ đợi.

Sáng hôm sau, Vương Bân lại nhận được thư của Dương Chính Sơn.

Khi nhìn thấy thư của Dương Chính Sơn, khóe miệng hắn nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Tên Dương Chính Sơn này, quả nhiên là đa mưu túc trí!”

“Phá hỏng kế hoạch của đôi phương!”

“Khà khà~~”

Hắn cười khẽ, sau đó ngẩng đầu lên nói với người đưa thư: “Người về nói với đại nhân nhà người, lần này ta sẽ giúp hắn nhưng hắn nợ ta một ân tình!”

Lần này đến đưa thư không phải là Hàn Phi, mà là thân tín bên cạnh Dương Chính Sơn.

“Vâng!”

Thân tín đáp một tiếng, rồi cúi người lui xuống.

Buổi chiều Dương Chính Sơn đã nhận được hồi âm của Vương Bân.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn phát tay ra hiệu cho thân tín kia lui xuống, sau đó bắt đầu dĩ nhiên miệng.

Ân tình này coi như là nợ rồi.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, muốn nhờ người làm việc, không nợ ân tình thì làm sao được?

Tất nhiên, Vương Bân đồng ý giúp hắn cũng không chỉ vì ân tình của hắn.

Nói một câu khó nghe, bây giờ ân tình của hắn không đáng giá, không đáng để Vương Bân vì một ân tình mà giúp hắn.

Còn tâm tư của Vương Bân cũng không khó đoán.

Chỉ huy sứ Tùng Châu vệ vốn là thuộc hạ của Vương Bân.

Vương Bân đương nhiên không muốn dưới trướng mình có một kẻ không chịu an phận.

Người còn chưa đến, đã gây ra nhiều chuyện như vậy, vị này chắc chắn không phải là người dễ bị người khác khống chế.

Trước kia là Sa Bình Xuyên, Vương Bân không thể tự mình đuổi hắn đi nhưng sau này hắn cũng không muốn có thêm một tên thuộc hạ làm loạn sau lưng mình nữa.

Vì vậy Vương Bân chỉ thuận tay giúp một ân tình mà thôi.

Nhưng Vương Bân đã đồng ý với mưu kế của Dương Chính Sơn, vậy thì chuyện này coi như đã thành công một nửa.

Còn một nửa nữa thì ở Trùng Sơn quan.

Chức chỉ huy sứ Tùng Châu vệ không phải chỉ mình Vương Bân có thể quyết định, còn phải được Trùng Sơn quan đồng ý mới được.

“Không biết Vệ Sầm có khả năng đó hay không?”

Dương Chính Sơn có chút lo lắng nói.

Chương 370: Tính toán lẫn nhau 2

Hắn không phải tranh giành cho mình, mà là muốn đẩy chức chỉ huy sứ Tùng Châu về cho Đàm Cảnh Thái.

Đúng vậy, hắn chính là đang làm việc tốt, để Đàm Cảnh Thái lên làm chỉ huy sứ Tùng Châu về.

Nếu tranh giành cho mình thì nợ thêm vài ân tình cũng không sao nhưng làm việc tốt mà lại nợ quá nhiều ân tình thì không ổn.

Vì vậy hắn không nhờ Chu Lan ra tay, cũng không tìm người khác mà chỉ nhờ Vệ Sầm giúp đỡ mà thôi.

Ân tình của Vệ Sầm không cần trả, bởi vì Vệ Sầm còn nợ hắn rất nhiều ân tình.

Trước kia hắn đã tốn nhiều tâm tư như vậy cũng không phải là vô ích.

Những điều này đều phải tính lên đầu Vệ Sầm.

Chỉ là Vệ Sầm có thể ảnh hưởng đến Đô ti nha môn của Trùng Sơn quan hay không, Dương Chính Sơn cũng không chắc.

Nếu Vệ Sầm không làm được thì hắn chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp khác.

Trùng Sơn quan, trong một ngôi nhà dân bình thường.

Vệ Sầm ngồi khoanh chân trong phòng khách, trước mặt hắn là một thư sinh trung niên mặc áo dài màu xanh.

“Đại nhân, không phải là ta không muốn giúp, mà là, mà là~~”

Thư sinh trung niên ấp úng nói.

“Ta biết người muốn nói đây không phải là mệnh lệnh của đề đốc đại nhân, mà chỉ là mệnh lệnh của ta thôi!” Vệ Sâm bình tĩnh nói.

Thư sinh trung niên trước mặt này cũng là người của Bí Vũ vệ, người của Bí Vũ vệ được chia thành nhiều loại.

Có quân đội chiến đấu thường quy, họ được gọi là Đề Ky.

Có những người phụ trách điều tra, do thám, họ được gọi là Âm Thám.

Có những sát thủ chuyên phụ trách ám sát, họ được gọi là Huyết Nhận.

Có những người chuyên phụ trách bảo vệ hoàng thành, họ được gọi là Âm Vệ.

Còn có những gián điệp ẩn núp dưới bóng tối, họ được gọi là Ảnh Tử.

Ảnh Tử tồn tại ở khắp mọi nơi, Bí Vũ vệ cũng vậy.

Tiểu đội của Vệ Sâm là đội Âm Thám, chủ yếu phụ trách điều tra, dò la tình báo.

Còn thư sinh trung niên trước mặt này thì thuộc về Ảnh Tử.

“Đại nhân đừng làm khó ta nữa!” Thư sinh trung niên mặt mày buồn rầu nói.

Nhưng Vệ Sâm lại lắc đầu, sau đó hắn lấy ra một lệnh bài từ trong ngực: “Người không cần phải khó xử, đây là lệnh bài của đề đốc đại nhân, người cứ làm theo lệnh của đề đốc đại nhân là được!”

“Sau khi xong việc ta sẽ bẩm báo với đề đốc đại nhân!”

Mặc dù Vệ Sầm chỉ là một bách hộ nhưng hắn là thân tín bên cạnh Lữ Hoa, có địa vị không thấp trong Trấn Bắc ti Bí Vũ vệ.

Trên danh nghĩa, hắn không được tự ý điều động Ảnh Tử nhưng hắn có lệnh bài của Lữ Hoa, có đặc quyền hành sự tùy tiện.

Thư sinh trung niên nhìn lệnh bài trong tay Lữ Hoa, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp: “Tiêu nhân tuân lệnh!”

“Ừm, sau khi làm xong việc, ta sẽ báo công cho người!”

Nói xong, Vệ Sầm đứng dậy sai bước rời đi.

Còn thư sinh trung niên thì nhíu mày khổ sở hồi lâu, việc Vệ Sầm giao cho hắn thực sự rất khó làm.

“Haizz!”

Cuối cùng hắn thở dài một tiếng, cũng rời khỏi viện tử, đi về hướng phủ Tổng Binh.

“Lục tiên sinh!”

Vào phủ Tổng Binh, không ít thư lại và sai dịch gặp hắn đều cung kính chấp tay hành lễ.

Còn hắn thì gật đầu đáp lại một cách hời hợt.

Rất nhanh, hắn đã đến thư phòng bên cạnh đại sảnh của phủ Tổng Binh.

Trong thư phòng, Lương Trữ đang cúi đầu xử lý công vụ, còn Lục tiên sinh thì ung dung ngồi vào án thư bên cạnh, không chút động tĩnh cầm lấy văn thư trên án thư xem.

Đúng vậy, hắn chính là thư đồng của Lương Trữ, cũng là thư đồng lớn lên cùng Lương Trữ.

Nhưng rất ít người biết hắn là Ảnh Tử mà Bí Vũ vệ cài cắm bên cạnh Lương Trữ.

Lúc này, Lục tiên sinh không có tâm trạng xử lý công văn trước mặt, trong đầu chỉ toàn là nhiệm vụ mà Vệ Sầm giao cho hắn.

Mặc dù hắn là Ảnh Tử mà Bí Vũ vệ cài cấm nhưng trên thực tế hắn đã theo hầu Lương Trữ hơn ba mươi năm, chưa từng giúp Bí Vũ vệ thực hiện bất kỳ nhiệm vụ nào.

Lý do rất đơn giản, nhiệm vụ của hắn chỉ là giám sát Lương Trữ, chỉ cần Lương Trữ không có dị tâm, hắn không cần thực hiện nhiệm vụ khác.

Ngay khi Lục tiên sinh còn đang do dự, Lương Trữ đột nhiên ngẩng đầu lên: “Lục Thọ, người có biết đồng tri chỉ huy Đàm Cảnh Thái của Tùng Châu vệ không?”

Lục Thọ đột nhiên giật mình: “Hầu gia, sao lại nhắc đến người này?”

Trong lòng hắn có chút hoảng hốt, bởi vì nhiệm vụ mà Vệ Sầm giao cho hắn chính là giúp Đàm Cảnh Thái thăng chức lên làm chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ.

Bây giờ Lương Trữ đột nhiên nhắc đến Đàm Cảnh Thái, hắn không khỏi nghĩ nhiều.

Có phải Lương Trữ đã phát hiện ra điều gì không?

Hay là Lương Trữ đã sớm biết thân phận của hắn?

Lương Trữ không phát hiện ra sự khác thường của Lục Thọ, chỉ nhìn văn thư trong tay, hơi nhíu mày nói: “Vương Bân tiến cử Đàm Cảnh Thái làm chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ!”

Lục Thọ nghe vậy, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời suy nghĩ của hắn cũng nhanh chóng xoay chuyển.

Cơ hội, cơ hội tốt đây!

Hắn vẫn luôn đau đầu không biết phải nhắc đến chuyện này như thế nào, không ngờ Vương Bân lại có thể tiến cử Đàm Cảnh Thái.

“Hầu gia, Đàm Cảnh Thái này xuất thân từ Kỳ Châu vệ tả thiên hộ sở, năm Thừa Bình thứ chín được điều đến Tùng Châu vệ nhậm chức thêm sự chỉ huy, năm Thừa Bình thứ mười sáu được thăng chức lên làm đồng tri chỉ huy, người này đã ở Tùng Châu vệ mười bảy năm!”

Chương 371: Sáu vị quốc công

“Mười bảy năm qua, dù hấn không lập được công lớn nhưng cũng được coi là chăm chỉ, trước đây Sa Bình Xuyên đã mua chuộc Tùng Châu vệ, Đàm Cảnh Thái này không muốn cùng Sa Bình Xuyên cầu kết, vẫn luôn ần ần chờ thời.”

Lục Thọ chậm rãi nói ra lý lịch của Đàm Cảnh Thái.

Là thư đồng bên cạnh Lương Trữ, hấn hiểu rõ từng quan viên lớn nhỏ trong trấn Trùng Sơn, mặc dù trước đây không chú ý đến Đàm Cảnh Thái nhưng cũng có thể nhớ đại khái về lý lịch của Đàm Cảnh Thái.

Nhưng rõ ràng hấn đang tô son trát phấn cho Đàm Cảnh Thái.

Cái gì mà chăm chỉ, chẳng qua là vô dụng mà thôi.

Cái gì mà ần ần chờ thời, cũng chỉ là Sa Bình Xuyên không coi trọng Đàm Cảnh Thái mà thôi.

Nói thật, Đàm Cảnh Thái chỉ là một vật trang trí ở Tùng Châu vệ, đừng nói đến người ngoài, ngay cả tướng sĩ của Tùng Châu vệ cũng rất ít người để ý đến hấn.

Nhưng sau khi Lương Trữ nghe Lục Thọ nói xong, ngược lại đột nhiên cảm thấy Đàm Cảnh Thái này rất phù hợp với vị trí chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ.

Vì Sa Bình Xuyên mà liên lụy không ít quan viên ở Tùng Châu vệ, lúc này toàn bộ Tùng Châu vệ đều trong tình trạng lòng người hoang mang.

Mặc dù Gia thành còn có Vương Bân là tham tướng trấn giữ nhưng dù sao Vương Bân cũng không thể luôn trấn giữ trong Tùng Châu vệ, cho nên lúc này Tùng Châu vệ rất cần một người già dặn, ổn trọng trấn giữ.

Nếu người ngoài được điều đến Tùng Châu vệ, cần phải mất một hoặc hai tháng mới có thể nắm rõ tình hình, ngược lại Đàm Cảnh Thái chỉ cần được thăng chức, là có thể nắm giữ cục diện của Tùng Châu vệ.

Nghĩ kỹ lại, Lương Trữ càng cảm thấy Đàm Cảnh Thái rất phù hợp với vị trí chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ.

Nhưng mà~

Ngay sau đó hắt lại cau mày, từ dưới bàn lấy ra một bức thư.

Nhìn nội dung trong thư, đôi mắt hắt hơi nheo lại.

Bức thư này đến từ kinh đô, nội dung là giới thiệu một người cho hắt.

Lục Thọ không biết nội dung trong thư nhưng hắt có thể nhìn ra sự thay đổi cảm xúc của Lương Trữ.

Vừa rồi còn tốt, bây giờ lại cau mày, rõ ràng là đang khó xử.

“Hầu gia có điều gì khó xử?”

Lương Trữ khẽ thở dài, đưa bức thư cho Lục Thọ: “Đây là thư của tiểu công gia phủ Xương quốc công gửi đến, hắt tiên cử Vương Tranh, tôn tử của Thọ quốc công, làm chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ!”

“Tôn tử của Thọ quốc công!” Lục Thọ nhận lấy bức thư, xem qua một lượt.

Hiện tại, Đại Vinh chỉ có sáu phủ quốc công, lần lượt là Ninh quốc công, Vinh quốc công, Xương quốc công, An quốc công, Hưng quốc công và Thọ quốc công.

Trong đó Ninh quốc công và Vinh quốc công là nhất đẳng quốc công được thế tập vĩnh thế (cha truyền con nối không bao giờ thay đổi). Xương quốc công, An quốc công và Hưng quốc công là tam đẳng thế tập quốc công.

Thọ quốc công tương đối đặc biệt, đương kim Thọ quốc công chính là ngoại tổ của Thừa Bình đế, mười năm trước, thái hậu băng hà, Thừa Bình đế nhớ đến ân đức của thái hậu, phong Thọ Ninh hầu làm Thọ quốc công, là bất thế (tương tự như thế tập vĩnh thế) tam đẳng quốc công!

Nói một cách đơn giản, phủ Thọ quốc công thuộc về ngoại thích.

Còn về Xương quốc công, quyền thế của hắn chắc chắn không thể so sánh với phủ Ninh quốc công nhưng cũng không thể coi thường.

Một vị trí chỉ huy sứ của Tùng Châu vệ lại có thể kéo theo hai phủ quốc công, Lương Trữ không đau đầu mới lạ.

Lục Thọ xem xong thư, trong đầu suy nghĩ nhanh như chớp.

Hắn đang nghĩ đến nhiệm vụ của Vệ Sầm, cũng đang đoán tâm tư của Lương Trữ.

Lương Trữ sợ Xương quốc công và Thọ quốc công ư?

Không, bởi vì Lương Trữ là một người rất kiêu ngạo, bởi vì phủ Thường Bình hầu là một phủ khai quốc hầu.

Mặc dù xét về tước vị, phủ Thường Bình hầu chỉ là một phủ nhị đẳng hầu nhưng phủ Thường Bình hầu đã truyền thừa hơn ba trăm năm.

Cái gì mà Ninh quốc công, Xương quốc công, cũng chỉ là thế gia trăm năm mà thôi, xét về sự truyền thừa, xét về nền tảng, trong số tất cả các thế gia của Đại Vinh, phủ Thường Bình hầu là độc nhất vô nhị.

Lương Trữ có tư cách và sự tự tin để kiêu ngạo, chỉ là hắn cũng không tiện trực tiếp phớt lờ hai phủ quốc công.

Lục Thọ trầm ngâm một lát, nói: “Hầu gia, ta thấy Hầu gia nên lấy đại cục làm trọng!”

“Tình hình của phủ Thọ quốc công, Hầu gia chắc cũng nghe nói rồi, nếu để người của phủ Thọ quốc công đến Tùng Châu vệ, e rằng sau này Tùng Châu vệ sẽ không còn được yên ổn nữa!”

Đại cục làm trọng.

Đại cục của trấn Trùng Sơn hiện nay là gì?

Chấn hưng trấn Trùng Sơn, tiêu diệt Hồ tộc Đông Hải chính là đại cục.

Hai năm nay, Lục Sùng Đức và Lương Trữ vẫn luôn nỗ lực vì mục tiêu này.

Còn phủ Thọ quốc công ở kinh đô lại không có tiếng tăm tốt.

Hành sự kỳ quái, vô pháp vô thiên, tùy tiện làm càn, đây đều là tiếng xấu mà những vị gia của phủ Thọ quốc công tạo ra.

Để người của phủ Thọ quốc công đến Tùng Châu vệ, đừng nói đến Tùng Châu vệ, ngay cả Gia thành e rằng cũng sẽ bị liên lụy.

Lục Thọ thấy vẫn chưa đủ, lại thêm dầu vào lửa: “Hầu gia, e rằng Vương Bản không thể chế ngự được phủ Thọ quốc công, dù sao phủ Thọ quốc công cũng không phải là phủ Ninh

quốc công, mấy vị gia của phủ Thọ quốc công cũng không hiểu lý lẽ như tướng quân Chu Lan!”

Lúc này hắn còn không quên kéo Chu Lan ra để so sánh.

Chương 372: Gia nhập Bí Vũ vệ, chỉ có cái chết mới có thể rời đi! (1)

“Đưa tin người đi rồi sao?”

“Đi!” Lão bộc trả lời.

Đàm Cảnh Thái đứng dậy, chấp tay trong sân đi qua đi lại hồi lâu. Tin tức này là do Dương Chính Sơn gửi đến. Dương Chính Sơn vốn không có thói quen làm việc tốt mà không để lại dấu vết. Hắn đã muốn giúp Đàm Cảnh Thái, tự nhiên sẽ để Đàm Cảnh Thái biết rõ công lao này là của hắn. Dù sao, về sau Đàm Cảnh Thái cũng sẽ trở thành cấp trên của hắn, chắc chắn sẽ còn nhiều lúc cần sự hỗ trợ của Đàm.

“Gia gia, thế nào? Còn chưa gặp được dịp may sao?” Tiểu tôn nhi, đang cùng Đàm Cảnh Thái chơi cờ, bất mãn hỏi.

Nghe câu hỏi của tiểu tôn nhi, Đàm Cảnh Thái dừng bước, chăm chú nhìn đứa cháu nhỏ. Một hình ảnh thông minh, lanh lợi, dễ thương. Tiểu tử này là tôn nhi mà ông thương yêu nhất, nhưng tiếc rằng đến có hơi muộn.

“Gia gia...” tiểu tôn nhi kêu lên lần nữa.

Đàm Cảnh Thái lấy lại tinh thần, nở một nụ cười hiền hậu: “Tiểu Thành, người tự chơi đi, gia gia còn có chuyện phải xử lý.”

Vì tương lai của cháu, vì gia tộc, ông cần tranh đua một phen. Không tranh, cháu tương lai chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu. Tranh đấu, dù chỉ để đưa cháu một chút, vẫn đáng giá.

Nghĩ tới đó, Đàm Cảnh Thái đứng thẳng lưng, ánh mắt trở nên kiên quyết. “Chuẩn bị ngựa, đi tham gia Tướng phủ!”

...

An Nguyên thành, tướng phòng giữ sảnh. Dương Chính Sơn từ hậu viện đi đến chính đường, Chu Nhân đã đợi sẵn trong thư phòng tiến tới nói: “Đại nhân, Hàn đại nhân sai người báo tin nhóm đầu tiên tướng sĩ đã hoàn thành huấn luyện cơ sở, nhóm thứ hai tướng sĩ sẽ tiếp tục huấn luyện Hậu Thiên. Hàn đại nhân muốn hỏi đại nhân có muốn đi qua nhìn xem!”

Dương Chính Sơn vừa đi vào thư phòng vừa nói: “Ừm, đến lúc đó ta sẽ đi qua!”

Ngoài thành đồn, bảo binh lính đến huấn luyện, Dương Chính Sơn nhất định phải lộ diện. Muốn để các tướng sĩ biết ai cho bọn họ ăn, cho bọn họ uống, bỏ ra nhiều tâm tư vì họ.

“Ô đại nhân phái người tới nói, Thủy Tuyền bảo đã bắt đầu tu sửa, bắt quá Thủy Tuyền bảo tiền lương có chút không đủ, hẳn muốn cho chúng ta phát một chút tiền lương!” Chu Nhân nói thêm.

Dương Chính Sơn nghe nhắc đến tiền lương liền thấy nhức đầu. Mặc dù Hứa Tiến đã chịu khó tìm kiếm lương thảo, nhưng hiện tại tướng phòng giữ sảnh tiêu hao rất lớn. Sĩ tốt huấn luyện cần tiền lương, ngoài đồn tự cấp tự túc nhưng thực tế họ phụ cấp không ít. Phòng giữ doanh lương bổng quân tiền, Dương Chính Sơn không tốn tâm sức cũng không thể chèo chống.

“Để hẳn làm trước, một thời gian nữa sẽ có tiền lương!” Dương Chính Sơn nói.

Tùng Châu vệ chỉ huy sứ vị trí còn trống, muốn tiền lương không biết rõ nên hỏi ai. Không thể tìm Vương Bân, năm

trước Vương Thắng đã gửi một nhóm lương thảo, mới mấy tháng.

Chu Nhân nói thêm mấy chuyện, kỳ thật đều không rời tiền lương. Vũ khí, xe ngựa, huấn luyện, mọi thứ đều cần tiền lương.

Chu Nhân rời đi, Đinh Thu tới thư phòng.

“Lão gia!” Đinh Thu cúi đầu thi lễ.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Có chuyện gì không?”

Hai ngày nay Đinh Thu vẫn ở bên ngoài, Dương Chính Sơn chưa gặp hắn.

“Lý Xuân Huy bọn hắn tại Tri Châu nha môn hậu viện, thủ vệ nghiêm ngặt, chúng ta không có thu hoạch.” Đinh Thu ngượng ngùng.

Theo dõi Lý Xuân Huy hai ngày nhưng lại không có tiến triển.

“Không ai liên hệ sao?”

Dương Chính Sơn nhíu mày hỏi.

“Không có, chúng ta không vào được nha môn hậu viện.” Đinh Thu chần chừ.

Dương Chính Sơn thở dài. Đinh Thu dù thực lực không tệ nhưng không giỏi tại theo dõi, giám sát sự việc.

Dương Chính Sơn có đôi chút hâm mộ Vệ Sâm, Vệ Sâm thuộc hạ giỏi giám sát.

Muốn bồi dưỡng như Đinh Tam, Đinh Tứ khó trong ngắn hạn. Hắn không quen thuộc, cho dù đã đọc qua Luyện Binh Kỹ Thuật nhưng chỉ nói lý thuyết, trong thực tế huấn luyện mật thám hắn cũng không quá tự tin.

“Gọi Đinh Tam đến.” Dương Chính Sơn suy tư.

Đinh Tam đang phối hợp Lý Xuân Huy xét nhà, thực tế nhìn như giám thị, tránh pô·tham ô·.

Chương 373: Gia nhập Bí Vũ vệ, chỉ có cái chết mới có thể rời đi! (1)

Nhanh chóng, Đinh Thu đem Đinh Tam mời đến.

“Bái kiến Dương đại nhân!” Đinh Tam kính cẩn.

“Ừm, ta muốn hỏi người chuyện này.” Dương Chính Sơn cười: “Bí Vũ vệ các người có lui xuống thám tử không?”

“Lui ra tới!” Đinh Tam nghi hoặc.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Đúng, thụ thương hoặc do lý do khác không thể không rời Bí Vũ vệ.”

Hắn không có quyền điều động, không thể gì cũng tìm Vệ Sầm, thời gian ngắn nữa Vệ Sầm sẽ rời đi, nên tự nghĩ cách bồi dưỡng nhóm như Bí Vũ vệ.

Không cần nhiều, mười người là đủ. Về sau cần giám sát không lo không có người dùng.

“Đại nhân, nhập Bí Vũ vệ, chỉ có người chết dừng!” Đinh Tam bình thản.

Dương Chính Sơn sửng sờ. Meo, Bí Vũ vệ không cho người về hưu!

Nhưng cũng đúng, Bí Vũ vệ là ai? Tử sĩ của Hoàng Đế. Không ai biết họ làm bao nhiêu chuyện âm hiểm cho Hoàng Đế.

Nếu có người rời khỏi, bí mật bị lộ ra, mặt Hoàng Đế sao chịu nổi.

“Ta định bồi dưỡng trong quân trình sát, tiếc không tìm ra huấn luyện viên!” Dương Chính Sơn tiếc nuối.

Bồi dưỡng trình sát chỉ là lý do, hấn thực ra muốn tự bồi dưỡng lực lượng của mình.

Đinh Tam không nghi ngờ, hấn biết Dương Chính Sơn viết Luyện Binh Kỹ Thực, bên trong nhiều miêu tả mật thám và trình sát, có lợi ích lớn cho bọn họ.

“Đại nhân, tại hạ có người, nhưng không biết có thích hợp không?” Đinh Tam mở lời.

“Ai?” Dương Chính Sơn hứng thú.

Đinh Tam chân chừ rồi nói: “Gia phụ!”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên. Bí Vũ vệ phần lớn thể tập, cũng có mời từ ngoài.

Như Vệ Sâm thông qua tuyển chọn gia nhập, đời sau đều Bí Vũ vệ. Vợ con hấn bên trong vệ sở, con nhỏ đã được huấn luyện.

“Lệnh tôn là?”

“Gia phụ vốn là Hải Châu vệ một tên trình sát, hơn hai mươi năm trước Hắc Vân sơn chiến mất cánh tay. Tại hạ học tất cả từ gia phụ!”

Dương Chính Sơn càng thêm ngạc nhiên, không ngờ Đinh Tam phụ thân lại cùng hấn là chiến hữu. Đều là Hắc Vân sơn lui thương binh.

“Hấn bằng lòng không?”

“Đương nhiên!” Đinh Tam cười.

Hấn là con một, nhưng vào Bí Vũ vệ, không chăm sóc cha mẹ. Dù đãi ngộ tốt, cha mẹ không thiếu nhưng hấn vẫn muốn cho phụ mẫu an ổn.

Dương Chính Sơn làm người tin cậy, nên hắn giao phó cha mẹ.

“Vậy thì tốt, yên tâm, phụ thân ngươi đến, ta nuôi hắn cả đời!” Dương Chính Sơn không biết hoàn cảnh Đinh Tam nhưng chắc chắn trong nhà khó khăn.

Người ta hiệu lực vì hắn, hắn tự nhiên cần coi sóc.

Dù phụ thân Đinh Tam giúp hay không, hắn cũng nguyện ý giúp chuyện này.

Bí Vũ vệ dù là gặp khó khi rời chức nhưng việc có kết giao vẫn có lợi.

Vệ Sâm và Đinh Tam đều vậy.

“Tại hạ cảm tạ đại nhân!” Đinh Tam cúi bái.

Dương Chính Sơn liền đỡ hắn, cười: “Hắn là ta cảm ơn ngươi, ngươi biết ta muốn làm gì.”

Huấn luyện trình sát chỉ để che mắt, Đinh Tam không hiểu sao?

Những gia tộc truyền thừa trăm năm, không ai không dưỡng gia đình. Dương Chính Sơn muốn làm không phải sai.

“Tại hạ họ Chu, gia phụ tên Chu Còn Hợp, tháng này đến được.” Đinh Tam nói.

“Yên tâm, ta sớm chuẩn bị chỗ ở!” Dương Chính Sơn cam đoan.

Đinh Tam tiếp tục bái tạ.

Tiền Đinh Tam, Dương Chính Sơn không khỏi thương tiếc Bí Vũ vệ.

Trước từng phồn hoa vô hạn, nay lại là đám bụi gông xiềng.

Lúc Dương Chính Sơn cảm thán, Hàn Phi vào thư phòng.

“Đại nhân, ngoài có vị Vương công tử cầu kiến!”

“Vương công tử? Có tự báo mình gia môn?”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Hắn là An Nguyên thành phòng giữ, không dễ gì gặp công tử.

“Không có, nhưng bên người nhiều hộ vệ, nhìn không đơn giản!” Hàn Phi nói.

Không đơn giản!

Hàn Phi nhận xét không thể là người thường.

Dương Chính Sơn ngẫm nghĩ, “Mời vào đi!”

Chương 374: Vẽ vờ thêm chuyện (1)

Sau một hồi, Hàn Phi dẫn theo một vị công tử mặc cẩm y bước vào, Dương Chính Sơn đứng ngay chính đường trước cửa, mắt hướng về phía người công tử đang tiến gần.

Người này khoác trên mình áo bào đỏ tía, bên hông là một viên bạch ngọc khánh mang hình Song Ngư, trên tay cầm quạt xếp, chậm rãi bước tới.

Khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt sáng ngời, khóe miệng mang nụ cười thoáng qua mà lại đầy sự hấp dẫn.

Đây thực sự là một vị công tử đầy quý khí!

Dương Chính Sơn âm thầm khen ngợi trong lòng.

Hắn không phải chưa từng gặp những công tử quý tộc, chẳng hạn như Chu Tự, thế tử của Ninh Quốc Công, người mà sự cao quý tựa như có thể khiến nhiều người khác phải mặc cảm.

Nhưng công tử trước mắt, tuy không bằng Chu Tự, lại có thêm phần sức sống tuổi trẻ.

“Thọ Quốc Công phủ, Vương Tranh xin bái kiến Dương đại nhân!”

Vương Tranh đi đến trước tiên đường, ung dung ôm quyền cúi chào.

Khi Dương Chính Sơn đang quan sát hắn, Vương Tranh cũng đồng thời đánh giá Dương Chính Sơn.

Vóc dáng của Dương Chính Sơn cao ráo, đứng thẳng tại tiền đường như cây thương, vai rộng bày tỏ rõ sự oai hùng, gương mặt hồng hào không chút già nua, chòm râu đen tỏa sáng, làm giảm bớt phần nào sắc thái uy nghiêm vốn có.

Vị này, Dương đại nhân, tuyệt đối không phải là người tâm thường!

Vương Tranh trầm nghĩ.

Dương Chính Sơn ánh mắt khẽ động, “Hóa ra là công tử của Thọ Quốc Công phủ, mời vào!”

Thọ Quốc Công phủ!

Dương Chính Sơn không khỏi giật mình.

Dù không biết quá nhiều về đoàn thể huân quý Đại Vinh, nhưng hẳn cũng rõ sáu vị Quốc Công.

Thọ Quốc Công phủ trong sáu vị Quốc Công của Đại Vinh lại là đặc thù nhất.

Bởi vì đó là ngoại thích.

Hiện nay, Thọ Quốc Công đã ngoài chín mươi tuổi, có vị lão tổ này, chỉ cần Thọ Quốc Công phủ không tạo phản, toàn quan văn võ đều phải kính nể.

Nhưng Thọ Quốc Công phủ có gì lại tìm đến hắn?

Tùng Châu vệ chỉ huy sứ!

Chỉ trong thoáng chốc, Dương Chính Sơn liền nghĩ đến điểm mấu chốt.

Bởi ngoài lý do đó, đôi phương không có lý do gì khác để tìm đến hắn.

Hai người tiến vào chính đường, phân chủ khách an tọa, Hàn Phi lập tức mang trà lên, Dương Chính Sơn lén liếc mắt nhìn hai người tùy tùng phía sau Vương Tranh.

Đó là võ giả Hậu Thiên, và theo dáng vẻ không phải loại cấp thấp.

Qua đó cũng thấy được Vương Tranh công tử trong Thọ Quốc Công phủ là khá được ưu ái.

Trong các gia tộc huân quý, đứa con được thiên vị sẽ có nhiều tài nguyên hơn.

Đừng xem thường, như Triệu Viễn, dù là đệ tử huân quý, nhưng không được cha yêu, mẹ quý, chỉ từ Bách hộ mà lên.

Nếu không nhờ Chu Lan đề bạt, có lẽ giờ hắn vẫn là một Bách hộ quản lý.

Còn vị công tử trước mắt thì sao?

Vừa mới đến đã mơ ước vị trí chỉ huy sứ Tùng Châu vệ.

Một kẻ vô danh tưởng nhắm chức chỉ huy sứ Tùng Châu, đó không phải là Lương Tĩnh dũng cảm mà là sức mạnh của Thọ Quốc Công.

“Không biết công tử tìm bản quan có chuyện gì cần?”

Dương Chính Sơn phá vỡ sự yên lặng.

Vương Tranh khuôn mặt hiền hòa mỉm cười: “Bản công tử này có chút việc cần nhờ!”

“Chuyện gì?” Dương Chính Sơn cũng mang nét cười ôn hòa đáp lại.

Vương Tranh nhìn Dương Chính Sơn một cách thâm ý, như thể nói: “Làm sao người không hiểu ta đến để làm gì?”

“Tùng Châu vệ chỉ huy sứ!”

Dương Chính Sơn trông ngạc nhiên: “Công tử có ý gì?”

“Bản công tử muốn giữ chức Tùng Châu vệ chỉ huy sứ!”
Vương Tranh không dấu diếm, dứt khoát nói.

Dương Chính Sơn thốt sừng sốt: “Công tử có thể đã tìm nhầm người, bản quan chỉ là Tùng Châu vệ chỉ huy đồng tri, không thể điều động chỉ huy sứ chính!”

Vương Tranh lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta biết người là Chu Lan thân tín, nên ta hi vọng người có thể từ bỏ vị trí chỉ huy sứ Tùng Châu vệ!”

Là thân tín của Chu Lan và việc từ bỏ vị trí Tùng Châu vệ nhìn bề ngoài không liên quan, nhưng thực tế lại có mối liên hệ lớn.

Vì Dương Chính Sơn là thân tín của Chu Lan, nên mới có tư cách tranh giành vị trí chỉ huy sứ Tùng Châu vệ, bằng không sẽ không có cơ hội nào.

Dương Chính Sơn vuốt râu, nụ cười trên mặt càng thêm hiền hòa: “Vậy công tử muốn nói về việc của Lý Xuân Huy?”

“Đúng vậy!” Vương Tranh nói.

“Hắn vu hãm bản quan, có phải công tử sắp đặt?”

Vương Tranh lắc đầu: “Không phải là vu hãm, bản công tử chỉ muốn gây chút phiền phức cho người thôi, dù có xảy ra vấn đề gì, bản công tử cũng sẽ bảo vệ người.”

“Dù sao người là người của Chu Lan!”

Người này quả thật ngay thẳng, chẳng có ý gì che giấu những việc mình làm hay ý định.

Tuy nhiên điều đó cũng bình thường, dù sao hắn dựa vào Thọ Quốc Công phủ, tại vùng Bắc Hàn này, không cần bận tâm quá nhiều.

“Ha ha ~~ ta còn phải cảm tạ công tử phải không!” Dương Chính Sơn bật cười.

Vu hãm, chỉ để gây chút phiền toái?

Phiền phức vô cớ này khiến Dương Chính Sơn bật cười không nổi.

“Tạ thì không cần, bản công tử chỉ hi vọng Dương đại nhân có thể thức thòi một chút.” Vương Tranh vẫn điềm tĩnh nói.

Dương Chính Sơn dờn ánh mắt, nhắc chén trà nhấp một ngụm.

“Ôi, thật đáng tiếc!”

Chương 375: Vẽ vờ thêm chuyện (2)

Hắn giọng châm biếm mà nói.

“Đáng tiếc cái gì?” Vương Tranh hơi cau mày.

Dương Chính Sơn ngẩng lên, mắt bình thản nhìn hắn, “Rất tiếc công tử đã sai một chuyện.”

“Chuyện gì?” Vương Tranh nhú mày hỏi.

“Người không nên để Lý Xuân Huy nhằm bản quan!”
Dương Chính Sơn lắc đầu, “Bởi người làm vậy từ đầu đã vẽ vờ thêm chuyện.”

Vẽ vờ thêm chuyện!

Vương Tranh sắc mặt thay đổi, trở nên u trầm.

Chưa thể xác định vẽ vờ thêm chuyện liệu có quan trọng, nhưng rõ là Dương Chính Sơn đang phỉ báng hắn.

“Dương đại nhân hãy nghĩ kỹ rồi nói tiếp!” Ngữ khí hắn trở nên băng lạnh.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn chẳng bận tâm: “Thật là vẽ vờ thêm chuyện, nếu không có Lý Xuân Huy nhằm vào, bản quan không màng vị trí chỉ huy sứ Tùng Châu vệ đâu!”

“Theo bản quan nghĩ, sẽ ở An Nguyên thành này ít nhất ba năm, sau đó mới mưu thăng chức.”

“Dẫu sao nơi đây bản quan mới chỉ đến chưa được nửa năm!”

Hắn nói với giọng bình thản, điều đó lại là sự thực.

Vương Tranh sắc mặt biến đổi gấp khó khăn, lúc này lòng tin vào lời Dương Chính Sơn đã chắc chắn, cũng tự biết mình về vời thêm chuyện.

“Đã Dương đại nhân không để mất vị trí kia, bản công tử xin tạ ơn Dương đại nhân!”

Nói rồi, hắn đứng lên toan rời đi.

Chẳng có lý do gì thêm để dây dưa.

“Khoan đã!” Dương Chính Sơn gọi với lại, “Công tử vội gì, bản quan còn chưa hết lời!”

Vương Tranh quay lại, hỏi: “Lời gì!”

“Tùng Châu vệ chỉ huy sứ vị trí đã có chủ rồi!” Dương Chính Sơn cười nhẹ nhàng nói.

Tiểu tử, cho người phách lối, để người tìm ta gây phiền phức.

Cho người tức chết!

“Có chủ rồi? Ai?”

Ánh mắt Vương Tranh lóe lên sự quyết liệt.

Đây mới là diện mạo thật của hắn, bản chất ôn nhu như ngọc lúc trước chỉ là ngụy trang.

“Tùng Châu vệ chỉ huy đồng tri Đàm Cảnh Thái!” Dương Chính Sơn cười càng đắc ý.

Tên này càng tức, lòng ta càng vui.

Trước đây chịu không ít áp lực bên phía Lý Xuân Huy, hiện tại hết thấy đáp trả cho công tử ca này.

“Không thể nào!” Vương Tranh tức giận hét lên.

Hắn đã điều tra tình huống Tùng Châu vệ, hai vị chỉ huy đồng tri Đàm Cảnh Thái và Dương Chính Sơn hắn đều biết rõ.

Không rõ ràng, hắn đã không nhắm vào Dương Chính Sơn.

Theo hắn, Đàm Cảnh Thái chẳng có đủ tư cách tranh cử, trong Tùng Châu vệ chỉ có mình Dương Chính Sơn có tư cách tranh đoạt.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Công tử không sai, chỉ dựa vào đàm đại nhân, khó có ngồi lên vị trí chỉ huy sứ.”

“Nhưng ~~ “

Hắn cố ý ngừng lại, để Vương Tranh tò mò.

Vương Tranh chất vấn: “Nhưng cái gì?”

Dương Chính Sơn càng cười thâm sâu.

Tiểu tử, ngươi còn trẻ, dễ hoảng sợ vậy sao?

“Nhưng bản quan có thể giúp hắn ngồi lên!”

“Cái gì?” Vương Tranh ngớ ngàng nhìn Dương Chính Sơn, “Dương đại nhân, không đùa đấy chứ!”

Dương Chính Sơn nhắc chén trà, nhấp một ngụm: “Hàn Phi, thêm trà!”

Vương Tranh thực sự giận dữ!

Hắn hận.

Tên này đang uống trà kia!

Đáng chết!

Hàn Phi chẳng bận tâm Vương Tranh có nổi giận hay không, Dương Chính Sơn yêu cầu thêm trà, hắn lập tức châm trà.

Dương Chính Sơn nhấp từng giọt trà.

Nặng vị.

“Ta nào đùa!”

“Hai ngày trước, ta đã gửi đi hai phong thư, tin tức đem qua cho thấy Đô Ti nha môn đã chuẩn bị văn thư.”

“Không có gì bất ngờ, hôm nay Đàm đại nhân sẽ nhận văn thư!”

Vương Tranh sắc mặt lúc xanh lúc trắng: “Người vì sao thế?”

“Đâu ngờ công tử để ý vị trí ấy, thật là hiểu lầm!”

“Người thấy, nếu công tử sớm nói, ta nào cần nhờ Đàm đại nhân nhận nhân tình ấy!”

“Công tử không rõ con người của ta, từ trước đến nay có thù tất báo, ai khiến ta không thoải mái, ta làm người không thoải mái, ai tìm ta gây phiền phức, ta thêm phiền phức!”

“Ôi thật đáng tiếc, nếu không vẽ vờ thêm chuyện, có lẽ bây giờ công tử phải gọi là Vương đại nhân!”

“Thật ra, ta so đàm đại nhân càng hy vọng công tử nhận vị trí ấy, ta cần tính lương, công tử bằng thân phận, chắc chắn đem lại nhiều lợi ích.”

Dương Chính Sơn tiếc hận, vừa đùa cợt, vừa chân thật.

Nếu Vương Tranh không nhiều phen gây khó dễ, Dương Chính Sơn thực lòng ủng hộ hẳn làm chỉ huy sứ Tùng Châu.

Bởi vì xuất thân cao, tại Trọng Sơn có niềm tin, muốn Đô Ti nha môn bố thí lương cũng tự tin.

Quan mới nên thu nạp lòng người.

Vương Tranh chỉ cần không ngu ngốc, chắc chắn đem lòng tin thắt chặt vị trí, nâng cao uy vọng.

Dương Chính Sơn chỉ cần có được lợi ích, ai làm chỉ huy sứ cũng được.

Vương Tranh thật sự hối tiếc.

Sớm biết vậy, đã không nhằm vào Dương Chính Sơn.

Thật không đáng!

Nghĩ tới câu “vẽ vời thêm chuyện”, Vương Tranh giận run.

“Dương đại nhân, người giỏi!”

Hắn nói nghiêng răng.

Dương Chính Sơn bật cười: “Ta luôn giỏi!”

“Ha ha, công tử vừa nói, ta là Chu tướng quân thân tín! Chu tướng quân chẳng những tri ngộ, còn vô cùng tôn trọng.”

Nụ cười hắn tự tin, đúng vậy.

Đối với Vương Tranh, vẻ tự mãn của Dương Chính Sơn khiến hắn khó chịu.

Chu Lan.

Đó là Dương Chính Sơn chịu.

Mặc dù không nề ngại, không thể xem thường Chu Lan.

Ngoại thích khác huân quý.

Ngoại thích phụ thuộc nữ nhi, huân quý phụ thuộc chiến trường chém giết phong hàm.

Cùng là công tước, với tước vị, nhưng đại đa số huân quý không ưa ngoại thích.

Ninh Quốc Công phủ thế tập nhất đẳng, tước vị vượt Thọ Quốc Công phủ.

Dương Chính Sơn không đại diện Ninh Quốc Công phủ, Vương Tranh cũng không đại diện Thọ Quốc Công phủ.

Vương Tranh tại Thọ Quốc Công phủ dù ưu ái, không là Thọ Quốc Công.

Chương 376: Sát ý trong lòng

Dương Chính Sơn, trong lòng bùng lên một cảm giác thoải mái khó tả. Nhấn nhin nhiều ngày, sự ngọt ngào cuối cùng cũng bùng phát, tựa như giữa ngày hè tháng sáu mà được thưởng thức kem băng mát lạnh, thoải mái vô cùng.

Giờ đây, Dương Chính Sơn ít nhiều mang theo chút ỷ thế hiếp người. Song, Vương Tranh trước đây chẳng phải cũng dựa vào thế lực của Thọ Quốc Công phủ để nhân áp sao?

Nay, Dương Chính Sơn dựa vào uy thế của Chu Lan, quyết tâm đòi lại những gì từng bị kìm nén.

Vương Tranh với sắc mặt như mặt nước mùa đông, đôi mắt lạnh lẽo, ngập tràn sát ý nhìn Dương Chính Sơn. Nhưng Dương Chính Sơn không hề bận tâm, nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

“Vương công tử, hẳn người biết rõ ta là ai?”

“Hơn hai mươi năm trước, ta từ Hắc Vân sơn máu chảy thành sông mà leo lên, chờ đợi suốt hai mươi năm trong đau đớn và bất an.”

“Nhưng vận may giúp ta lành lại vết thương cũ, và nay ta trở lại Trọng Sơn trấn này! Trên chiến trường, người không chết thì ta vong, ta đã từng giết địch chẳng ít.”

“Trong mắt ta, sắc đỏ rực như máu là mỹ lệ nhất. Ngắm nhìn huyết hoa tràn ra từ mũi thương khiến ta thấy huy hoàng, và không gì so được.”

Giọng nói của Dương Chính Sơn trầm tĩnh, kể chuyện như thể một điều bình thường. Nhưng lời nói ấy làm Vương Tranh

cảm thấy lạnh gáy.

Giết chóc không là gì, người luyện võ ai chưa thấy máu? Nhưng cách Dương Chính Sơn miêu tả việc giết chóc thành một việc mỹ lệ, thì quả thực không phải ai cũng chấp nhận được.

“Vương công tử, có muốn trải nghiệm cảm giác tuyệt vời đó không?”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu, nụ cười ôn nhu ánh lên trong mắt, như bậc trưởng bối đang nhìn hậu duệ của mình với bao ân cần. Thế nhưng Vương Tranh cảm thấy ánh mắt ấy tựa như mũi thương, sẵn sàng xuyên qua ngực hắn.

Hai hộ vệ đứng sau Vương Tranh cũng biến sắc, từng giọt mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, chắn trước mặt chủ nhân. Ngay một run rẩy, cả ba người đều bị sát khí vô hình kinh hoàng vây lấy.

Dương Chính Sơn trong tâm bình tĩnh hơn bao giờ hết, chẳng còn khát sát mãnh liệt như xưa, nhưng sát ý mềm mại giờ còn kinh khủng hơn. Như gió xuân trong mưa phùn che giấu vô số mũi tên vô hình.

Vương Tranh sợ hãi, hắn là kẻ hiểm độc, nhưng rốt cuộc chỉ là công tử chưa từng giết người. Trước mặt một kẻ như Dương Chính Sơn, hắn không chút sức phản kháng. Ngay cả hai hộ vệ cũng chẳng ích gì.

Khi đối diện Dương Chính Sơn, những người trước mặt như đối diện với tử thần, dù người kia chỉ đi chân trần. Phụ nhân Vương Tranh muốn đè bẹp thế trận Trọng Sơn trấn, thì phải chuẩn bị cho máu tươi đầm đất.

“Đã công tử không muốn, quên đi.”

“Hàn Phi, tiễn khách!”

Dương Chính Sơn lạnh nhạt nói.

Ngày hôm sau, Vương Tranh rời khỏi An Nguyên thành.

Dương Chính Sơn chỉ cười nhạt trước sự ra đi của hắn.

Gánh nặng rời đi khỏi Trọng Sơn trấn, nhưng lại đối mặt với mối họa lớn hơn là phần nội trộm cướp, vị khách không mời này sẽ học được bài giáo huấn đắt giá. Những kẻ từ biển máu mà trườn ra đâu dễ phức tạp như triều đình hay công tử thường dân.

Trở lại hậu viện, Dương Chính Sơn bất giác ngừng bước khi thấy các thân ảnh trong nhà chính.

“Lão gia đã về!”

Úc Thanh Y hớn hờ đón tiếp.

Dương Chính Sơn gật đầu, khó hiểu nhìn Úc Thanh Y, hỏi: “Sao lại thế này?”

“Bái kiến lão gia!”

Ngọc Lộ cùng vài nha hoàn đồng loạt cúi lạy.

Dương Chính Sơn tưởng Úc Thanh Y đã đưa Ngọc Lộ trở về, nào ngờ cô gái ấy vẫn còn ở lại phủ.

Úc Thanh Y kéo Dương Chính Sơn ngồi xuống chủ vị, thấp giọng giải thích: “Bọn họ không còn nơi nào để đi, nên ta nghĩ nên giữ lại!”

“Ngươi chắc chứ?” Dương Chính Sơn cười khở, đưa ánh nhìn ngò vục về phía Úc Thanh Y.

Giữ lại mỹ nhân trong nhà, ngủ say được sao? Coi như phu nhân không bận tâm, phu quân làm sao yên lòng.

“Thú thực, nàng là một người đáng thương!” Úc Thanh Y đáp, nhìn Ngọc Lộ cúi đầu ngoan ngoãn như đứa trẻ mắc lỗi.

Dương Chính Sơn không thấy chút thương xót, vì biết rõ Ngọc Lộ đâu đơn giản ngây thơ.

“Tướng công, khả năng cao, Ngọc Lộ chẳng qua không biết rõ, nhưng cô ta thông tuệ vô cùng.” Úc Thanh Y chia sẻ suy nghĩ.

Ngọc Lộ là hậu thiên võ giả, điều này làm Dương Chính Sơn kinh ngạc. Vợ chồng họ đồng lòng giữ lại cô gái có tiềm năng ấy.

Ngọc Lộ, còn trẻ mà là hậu thiên võ giả, lại còn trí tuệ, đâu phải là cô gái bình thường.

Nay nàng ở lại, mọi thứ mà Úc Thanh Y cần chỉ là quyền văn tự bán mình của Ngọc Lộ và các nha hoàn khác để chắc chắn không còn bị đe dọa. Với sự chuộc lại của Sa gia, viên tịch văn tự chỉ là một phần của quá khứ.

Chương 377: Hai vị lão nhân gia tán gẫu (1)

“Dễ thôi, ta sẽ cho người mua lại nô khế của các nàng!”
Dương Chính Sơn đáp ứng ngay.

Với tội nhân quan gia nô bộc, muốn mua lại cũng không khó. Huống chi, văn tự bán mình của các nàng vẫn nằm trong tay Bí Vũ vệ và Tướng phủ.

Chuyện nhỏ như vậy không cần tới tay Dương Chính Sơn, chỉ cần Hàn Phi đi một chuyến là giải quyết.

“Cầu lão gia nhân từ!”

Nhưng vừa dứt lời, nhóm bốn bà tử và nha hoàn phía sau Ngọc Lộ đột ngột quỳ xuống xin khóc.

“Cầu lão gia nhân từ!” Ngọc Lộ cũng quỳ xuống, đập đầu xuống đất kêu lên nhẹ nhàng.

Dương Chính Sơn nhíu mày, “Còn có chuyện gì nữa?”

“Cầu xin lão gia chuộc thêm người nhà các nàng cùng mua về!” Ngọc Lộ mở lời.

Dương Chính Sơn nhìn Úc Thanh Y, Úc Thanh Y khẽ gật đầu.

“Có thể, nhưng đã vào Dương gia, thì phải học quy củ của Dương gia cho thật kỹ!”

Dương Chính Sơn nghiêm nghị nói.

Quy củ Dương gia chủ yếu là dành cho nô bộc, không quy củ thì không thể thành gia. Hiện nay Dương gia có gần trăm

người làm, quy củ này cần phải tuân thủ.

Quy củ do Úc Thanh Y lập ra, Dương Chính Sơn chỉ thông qua, thấy không vấn đề liên đồng ý.

“Tạ lão gia nhân hậu!”

Ngọc Lộ cùng nhóm bà tử và nha hoàn đồng loạt cúi lạy.

Dương Chính Sơn gật đầu, không cần nói thêm.

Thực ra đưa thân bằng quyến thuộc của họ về cũng tốt, có gia đình ở bên, họ sẽ càng thêm trung thành.

Về việc Dương gia có cần nhiều nô bộc như vậy không, không cần lo lắng.

Trong nhà không cần thì có thể cho họ làm việc ở chuồng ngựa, chuồng ngựa không cần thì mua điền trang cho họ trồng trọt.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn liền sai Hàn Phi đi gia thành.

Ngay khi Hàn Phi vừa lên đường, sai dịch giữ cửa chạy đến báo cáo, “Bẩm đại nhân, ngoài cửa có vị Trịnh đại nhân cầu kiến!”

“Trịnh đại nhân?” Dương Chính Sơn tỏ vẻ nghi ngờ.

Hôm trước tiễn một vị Vương công tử, hôm nay lại thêm một vị Trịnh đại nhân, hẳn chẳng nhớ rõ quen biết Trịnh đại nhân nào.

Chẳng lẽ ai đến gây phiền phức?

“Mời hẳn vào!” Dương Chính Sơn có chút bối rối nói.

Hắn còn định ra cửa đi xem tình hình đây, có vẻ phải chờ thêm rồi.

Chẳng mấy chốc, sai dịch đã dẫn vào một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi.

“Đô Sát viện Trịnh Hiểu đến chào Dương đại nhân!” Trịnh Hiểu cúi đầu nói.

Dương Chính Sơn thấy vẻ mặt thân thiện của hắn, đoán rằng hắn không đến vì chuyện không vui, nhưng cũng không chắc. Vương Tranh khi tới lúc đầu cũng ra vẻ công tử nhẹ nhàng, nhưng cuối cùng lộ bộ mặt thật.

“Thì ra là Trịnh đại nhân, mau mời vào!”

Khách tới là khách, Dương Chính Sơn chỉ có thể mời vào chính đường.

Hàn Phi không có ở đây, Dương Chính Sơn để một thư ký đến pha trà, vì Chu Nhân căn bản là quản gia chính của phòng ngự, lúc nào cũng bận hơn Dương Chính Sơn, không có thời gian pha trà chân chạy.

Trà pha xong, Dương Chính Sơn không lên tiếng, im lặng chờ Trịnh Hiểu mở lời trước.

“Tại hạ phụng lệnh sư phụ đến thăm Dương đại nhân!” Trịnh Hiểu bày tỏ.

Dương Chính Sơn khẽ nhíu mày, “Lão sư của Trịnh đại nhân là?”

“Ha ha, gia sư Lưu Nguyên Phủ, trước đây đã nhận được sự chiếu cố từ Dương đại nhân!” Trịnh Hiểu cười nói.

Lúc này Dương Chính Sơn mới hiểu, thì ra là học trò của Lưu Nguyên Phủ.

Điều này cũng bình thường, Lưu Nguyên Phủ là ba lần lên ba lần xuống triều đình lớn lão, trên triều đình bao nhiêu năm lộn xộn, có vài học trò cũng là chuyện thường.

Ba lên ba xuống, điều này thể hiện dù như hấn rời triều đình, triều đình vẫn có người nhớ tới, không phải người đi trà liên lạnh.

“Thì ra Trịnh đại nhân là cao túc của Lưu lão đại nhân, ha ha ha, Trịnh đại nhân đây là lần đầu gặp Lưu lão đại nhân!” Dương Chính Sơn cười nói.

Trịnh Hiểu khẽ lắc đầu, “Không, gia sư về kinh, tại hạ vừa đi Kinh đô, đáng tiếc không gặp trên đường!”

“Cũng không biết sức khỏe lão sư ra sao?”

Hấn có chút tiếc nuối nói.

Lưu Nguyên Phủ có rất nhiều học trò, nhưng giữa hấn và Lưu Nguyên Phủ cũng không chỉ là quan hệ thầy trò, cha hấn từng là bạn tốt của Lưu Nguyên Phủ, sau khi cha qua đời, hấn sống nhờ nhà Lưu mười năm, tới khi đỗ đạt mới rời khỏi.

Lưu Nguyên Phủ với hấn như cha như thầy, nên tình cảm của hấn chân thành.

Khi rời khỏi kinh đô, đúng lúc nhận được tin của Lưu Nguyên Phủ, hấn từng nghĩ có thể gặp Lưu Nguyên Phủ trên đường, đáng tiếc không gặp.

Thực ra hấn đã biết rõ Dương Chính Sơn trước khi, khi Lưu Nguyên Phủ còn ở Nghênh Hà bảo, đã phái người tới Nghênh Hà, chỉ là những người khác không biết.

Về sau biết rõ Lưu Nguyên Phủ sống tốt ở Nghênh Hà bảo, hấn mới an tâm.

Vì thế, khi biết Lý Xuân Huy muốn đổi phó Dương Chính Sơn, hấn không do dự phản bác.

Trịnh Hiểu không lưu lại lâu, hấn chỉ đến bày tỏ sự cảm tạ với Dương Chính Sơn, đồng thời cũng muốn làm quen.

Sau khi nói chuyện đơn giản hai khắc, hấn đứng dậy cáo từ.

Điều thú vị là quà tạ của hấn để lại rất giản đơn, một bộ bút mực giấy nghiên.

Tiến hấn đi, Dương Chính Sơn ngược lại thấy vị Trịnh đại nhân này thú vị.

Ai đòi lại tiến võ quan một bộ bút mực giấy nghiên.

Nếu là người khác, chắc nghĩ Trịnh Hiều giấu cợt mình không có văn hóa.

Tiến Trịnh Hiều, Dương Chính Sơn định đi thành quan bảo, không ngờ sai dịch lại tới báo: “Bẩm đại nhân, Đàm đại nhân đến!”

“...”

Dương Chính Sơn không biết nói gì.

Chương 378: Hai vị lão nhân gia tán gẫu (2)

Đàm đại nhân, chính là Đàm Cảnh Thái.

Vị đại lão này hôm trước mới thăng chức Tùng Châu vệ chỉ huy sứ, hôm nay đã tới An Nguyên thành.

Dương Chính Sơn phải làm gì, người ta giờ là cấp trên của mình, không thể lơ là!

“Ha ha, tôi bái kiến đàm đại nhân, chúc mừng đàm đại nhân!”

Dương Chính Sơn ra cửa chính nghênh đàm Cảnh Thái, ôm quyền hành lễ.

Có câu quan trên đề chết người, dù Đàm Cảnh Thái lên chức hấn trợ lực, nhưng chuyện đã xong, hấn không thể dùng việc này ép Đàm Cảnh Thái.

Thành ngữ có câu nàng dâu cưới vào nhà, bà mối ném qua tường.

Công việc xong, Đàm Cảnh Thái có nhận ân tình hay không còn chưa biết.

Tuy vậy, Đàm Cảnh Thái không phải thanh niên, từng trải trên quan trường mấy chục năm, hiểu rõ người tốt ta tốt.

“Dương đại nhân, ha ha, bất ngờ đến chơi, xin thứ lỗi a!”

Đàm Cảnh Thái cười ha hả nói.

“Không dám, không dám, đại nhân nói vậy là quá lời, mời vào, mời vào!” Dương Chính Sơn cười đưa Đàm Cảnh Thái

vào quan thính.

Về mặt, tư thái, thần sắc đều nhiệt tình như thân.

Không biết tưởng rằng họ là hảo hữu thân cận, nhưng thực tế đây là lần đầu gặp mặt.

Vào chính đường, cả hai ngồi xuống.

Lần này Dương Chính Sơn không ngồi chủ vị, và Đàm Cảnh Thái cũng thế, mà mời ngồi trên cao.

Đây là quy củ trên quan trường.

Dù Đàm Cảnh Thái là cấp trên của Dương Chính Sơn, nhưng Tùng Châu vệ chỉ huy không quản lý được tướng phòng giữ sảnh, vì tướng phòng giữ sảnh trực thuộc Tham Tướng Mạc Phủ.

Nhưng vì Đàm Cảnh Thái cấp bậc cao hơn Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn không thể ngồi cao hơn ông.

Hai người ngồi xuống, bầu không khí hoà hợp.

Đàm Cảnh Thái là người nói chuyện hay, tuy nhiên ưa kể lảm nhảm chuyện gia.

Hai người không tình cũ, công vụ cũng ít giao tiếp, nên Đàm Cảnh Thái cùng Dương Chính Sơn nói chuyện gia đình.

Cả hai đều là ông nội cả, cùng nói giáo dục các cháu nội, hai người có lắm việc để bàn.

“Người khoan nói, sau khi vào An Nguyên thành, ta cho con mời giáo dưỡng ma ma, dạy cháu trai trưởng thành lễ độ!”

“Nhưng ta luôn nghĩ trẻ con hồn nhiên vẫn tốt hơn, quá nhiều quy củ có vẻ gò bó!”

Dương Chính Sơn cũng mở máy hát, kể về cách dạy Thừa Nghiệp và bọn nhỏ.

“Trưởng tôn phải có phong thái trưởng tôn, người muốn trẻ con hồn nhiên, có thể nuông chiều cháu khác nhiều hơn!”

“Dương lão đệ, dạy con cái, lão đại ca ta có không ít kinh nghiệm!”

Đàm Cảnh Thái tự hào nói.

Hắn tự hào, vì tin rằng con cháu mình giáo dưỡng rất tốt.

Trên phương diện này, Đàm Cảnh Thái thật sự đáng học hỏi.

Đàm gia không phải danh môn, hắn lên ngôi Tùng Châu vệ chỉ huy là nhờ tổ tiên mình đức.

Về giáo dục con cái, Đàm gia trước kia không có quá nhiều quy củ, từ khi Đàm Cảnh Thái vào Tùng Châu vệ, mới lập ra nhiều gia quy.

Con trai hắn không xuất sắc nhưng cũng không kém, có người giỏi văn, người giỏi võ, chỉ có thành tựu không lớn.

Cháu trai đều lễ phép, dù cưng chiều nhất cũng không hung bạo, chỉ là có chút yếu mềm.

Hai người chuyện trò dạy cháu nội suốt nửa canh giờ, sau đó Dương Chính Sơn mở tiệc chiêu đãi Đàm Cảnh Thái, sau bữa cơm, Đàm Cảnh Thái nghỉ ngơi trong sương phòng quan thính hơn nửa canh giờ, tới chiều mới cáo từ.

Tiền Đàm Cảnh Thái, Dương Chính Sơn mặt đỏ rực trở về thư phòng.

Vị này vẫn là tửu quỷ, hắn suýt chống đỡ không nổi.

Rượu của hắn vốn tốt, tửu lượng vượt xa đồng đạo võ giả, tửu lượng không phải người thường sánh nổi.

Đến mấy cân mà không thấy cảm giác, nhưng hôm nay suýt bị Đàm đại nhân chuốc rượu cho say.

“Người này ngoài việc không giỏi công sự, những thứ khác thật lợi hại!”

Dương Chính Sơn nhin không được nói ra.

Nói lắm, kể lắm.

Người thường khó mà chịu nổi.

Tuy nhiên~~

Khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên.

Chén rượu này không uống phí, Đàm Cảnh Thái đã hứa sẽ sắp xếp tiền lương cho hắn.

“Đại nhân, những đồ trong viện có nên chuyển ra hậu viện không?”

Lúc này, Chu Nhân vào thư phòng hỏi.

Đàm Cảnh Thái không đến tay không, mục đích hắn đến là cảm tạ Dương Chính Sơn, nên mang theo quà.

So với trước Trịnh Hiểu đến, Đàm Cảnh Thái hào phóng hơn, mang khoảng mười món.

Tất nhiên, đều không quý giá, nếu quý, Đàm Cảnh Thái đâu thể công khai đưa đến quan thính.

“Đề Ngô Hải sắp xếp!”

Dương Chính Sơn dựa lên giường La Hán, xoa mi tâm nói.

Hôm nay kế hoạch đi quan bảo không thực hiện được, chỉ có thể đợi ngày mai.

Chương 379: Người không tiền của phi nghĩa không giàu (1)

Hai ngày trôi qua, mấy vị đại nhân đến từ kinh thành đã rời khỏi thành An Nguyên.

Trong thành An Nguyên, việc kiểm kê tài sản của địa phương đã hoàn thành, vàng bạc châu báu đã được chuyển về Kinh đô, còn bất động sản và tài sản địa phương vẫn sẽ được châu nha bán sau đó để lấp đầy kho phủ.

Khi họ rời đi, Dương Chính Sơn thân chinh ra khỏi thành tiễn đưa.

Dù rằng người ta không quan tâm đến vị phòng giữ này, nhưng hãn cũng không dám tỏ ra thất lễ quá mức, cần nghênh đón, cần đưa tiễn. Nếu không, sẽ bị xem là ngạo mạn bất kính.

Tự nhiên, lý do chính của hãn vẫn là để tiễn Trịnh Hiểu.

Sau đó, những quan viên này đi đến gia thành, rồi trở lại Trọng Sơn quan, đi gia thành để kiểm tra nhà cửa, và đến Trọng Sơn quan để tiến hành thẩm phán cuối cùng.

Tuy nhiên, những chuyện sau đó đã không còn liên quan gì đến Dương Chính Sơn.

Sau khi họ rời đi, Tri Châu nha môn hậu viện cũng được trả lại vào tay ông, và họ sẽ bố trí sai dịch thực hiện công việc quét dọn và canh giữ, chờ Tri Châu mới đến.

Đêm đến, Dương Chính Sơn khoác lên một bộ y phục dạ hành.

“Người có cần ta đi cùng không?”

Trong phòng, Úc Thanh Y vừa giúp hấn chỉnh trang y phục dạ hành vừa hỏi.

Dương Chính Sơn nhếch môi cười: “Không phải lo, ta chỉ đi làm chút chuyện nhỏ, không nguy hiểm đâu!”

Điểm này, hấn không hề nói dối Úc Thanh Y.

Hấn định tới hậu viện Tri Châu nha môn để xem chỗ không gian dưới hòn non bộ đó, mà hiện tại hậu viện này dưới sự kiểm soát của Tri Châu nha môn, không có lực lượng canh giữ mạnh mẽ.

Chẳng những không ai phát hiện ra hấn, mà dù có phát hiện, Tri Châu nha môn sai dịch cũng không thể ngăn cản hấn rời đi.

Dù vậy, Úc Thanh Y vẫn không giấu được nét lo lắng: “Vậy người phải cẩn thận.”

Dương Chính Sơn khẽ hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng: “Nương tử đợi ta trở về!”

Cử chỉ táo bạo này đã khiến Úc Thanh Y thẹn thùng, khuôn mặt nàng ửng đỏ.

Dương Chính Sơn bật cười, đi ra khỏi phòng, vòng qua viện chính, lặng lẽ vượt qua tường viện. Ngay cả những hộ viện của Dương gia đều không phát hiện gì.

Điều này không phải vì họ không cẩn trọng, mà bởi Dương Chính Sơn nắm rõ bố trí hộ viện, muốn lách qua họ thật dễ như trở bàn tay.

Đêm khuya yên tĩnh, đường phố vắng bóng người, nhưng đêm nay ánh trăng lại sáng tỏ, như bao phủ toàn bộ An Nguyên thành một tầng sương bạc huyền ảo.

Dương Chính Sơn phi nhanh qua các ngõ nhỏ, hắn cố gắng giữ mình trong bóng tối của bức tường và nhà cửa.

Còn việc bay nhảy trên nóc nhà thì đúng là vô lý.

Dù ban đêm không sáng như ban ngày, nhưng dưới ánh trăng như vậy, chạy nhảy trên nóc nhà rất dễ bị phát hiện.

Hơn nữa, trên nóc nhà tồn tại rất nhiều biến động không lường trước được so với mặt đất kiên cố.

Thế nên, trong hoàn cảnh tương tự, các võ giả thường chạy trong các ngõ hẻm ban đêm, trừ khi họ rất tự tin vào Kinh Thân Thuật của mình. Nếu không, phần lớn võ giả không thích phiêu bạt trên nóc nhà.

Người có lòng tin vào Kinh Thân Thuật của mình không phải không có, như Vệ Sâm chẳng hạn.

Trước kia, Vệ Sâm cũng vì đi trên nóc nhà mà bị Dương Chính Sơn phát hiện, nếu như hắn đi dưới mặt đất, Dương Chính Sơn có lẽ đã không phát giác ra hắn.

Nhanh chóng, Dương Chính Sơn đến bên ngoài tường viện hậu viện Tri Châu nha môn. Hắn đứng bên tường nghe ngóng, sau khi xác định xung quanh không có động tĩnh gì mới nhẹ nhàng nhảy qua bức tường.

Kinh Thân Thuật của hắn chẳng đáng kể, nhưng leo qua tường thì không có gì khó khăn.

Vào trong viện, Dương Chính Sơn không vội vã tới hòn non bộ, mà từ từ di chuyển quan sát xung quanh sân.

Chương 380: Người không tiền của phi nghĩa không giàu (2)

Đêm khuya tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng côn trùng rả rít, gần như không có âm thanh nào khác.

Trong tình cảnh này, thính giác của Dương Chính Sơn gần như đạt đến cảnh giới nhạy bén đáng sợ, trong phạm vi mười trượng, chỉ cần một tiếng động nhỏ đều không thoát khỏi tai hắn, dù đó chỉ là tiếng thở nhè nhẹ.

Trong viện vẫn có người canh đêm, chỉ là những sai dịch đó không mấy chú ý, đã ngủ say từ lâu.

Sau khi đảm bảo không có gì lạ, Dương Chính Sơn lặng lẽ đến bên hòn non bộ, tận dụng ánh trăng để quan sát kỹ một lượt.

Hòn non bộ này thực ra rất lớn, cao nhất khoảng hai trượng, kéo dài từ hồ nước cạnh vườn hoa phía đông đến vườn hoa phía tây, trập trùng xen kẽ, cảnh trí tinh tế diệu kỳ.

Nhưng chỉ có một chỗ đặc biệt, chính là nơi mà Dương Chính Sơn phát hiện lần trước.

Sau khi quan sát xong, Dương Chính Sơn xác nhận hòn non bộ gần đây không có dấu vết hoạt động, trong lòng hắn phần nào yên tâm hơn.

Không có hoạt động đồng nghĩa những người phụ trách xét nhà không phát giác điều khác thường ở đây.

Dương Chính Sơn đẩy một tảng đá cao ngang người sang một bên, quả nhiên bên trong lộ ra một miệng hang đen ngòm.

“Hi vọng phía dưới có vật gì tốt!”

Hắn phấn khởi chờ mong.

Phòng giữ sau phòng viện có một không gian dưới đất rất lớn, rõ ràng từng chứa đựng thứ gì đó, chỉ là trước khi hắn đến, những vật đó đã bị lấy sạch.

Nhưng nơi này thì khác, nếu không gian dưới đất này thuộc về Lâm Hiên, chắc chắn bên trong có đồ vật.

Bởi vì Lâm Hiên, Lương Vinh và Dịch Thiện đồng loạt bị bắt, bọn họ không có thời gian di chuyển vật.

Trừ khi bọn họ có đồng đảng còn lại mà Bí Vũ vệ chưa phát hiện ra.

Dương Chính Sơn cẩn trọng bước vào miệng động, sau khi vào trong, hắn không quên kéo hòn non bộ trở lại vị trí ban đầu, chỉ là trong điều kiện chật hẹp, vị trí có chút sai lệch nhỏ so với nguyên thủy.

Đi men theo hành lang dài, Dương Chính Sơn cẩn thận tiến về phía trước trong bóng tối mù mịt.

Ở nơi đưa tay không thấy năm ngón như thế này, Dương Chính Sơn chỉ có thể dò dẫm từng bước một.

Hắn không mang theo cái đèn, như người mù mò mẫm tiến lên.

Vì hắn không chắc có ai đó dưới này, lỡ đâu chỗ này có người?

Về phần cơ quan cạm bẫy, hắn không quan tâm quá nhiều, vì trong không gian dưới đất của Dương gia vốn không có loại cơ quan này.

Dương Chính Sơn tiếp tục tiến lên một cách thuận lợi, không nghe thấy tiếng động nào, lúc này mới lấy ra một cây châm lửa để chiếu sáng.

Ánh lửa yếu ớt nhảy nhót, chiếu sáng một chút không gian trước mặt Dương Chính Sơn.

Chung quanh vẫn là bóng tối dày đặc, trước mắt trừ tường trụ không có gì khác.

Nơi này tựa hồ cùng với không gian dưới đất trong nhà hắc không khác biệt.

Dương Chính Sơn giơ cây châm lửa soi sáng từng góc ngách, đột nhiên phát hiện một bóng đen, dưới ánh lửa, bóng đen hiện rõ, có vẻ như một cái rương.

Trong lòng Dương Chính Sơn vui như mở hội, vội tiến tới.

Quả thực là rương, toàn bộ hết thấy là mười cái rương gỗ lớn cao hai thước!

“Thật sự có đồ vật!”

“Là cái gì?”

Lòng tràn đầy kỳ vọng, Dương Chính Sơn mở một chiếc rương gỗ ra.

Hoa~

Huỳnh quang trắng toát hiện ra trước mắt Dương Chính Sơn.

Những nén bạc sáng loáng, đầy kín trong rương gỗ, từng thỏi bạc chục lượng được xếp chỉnh tề.

Dương Chính Sơn mở tròn mắt, ánh mắt khó khăn lắm mới dời khỏi đồng bạc, nhưng ngay lập tức nhìn về các rương gỗ khác.

Có lẽ còn mười mấy rương gỗ khác!

“Phát tài rồi!”

Dương Chính Sơn không kìm lòng mở từng chiếc rương gỗ.

Nén bạc, toàn bộ là những nén bạc trắng ngần!

Đây không phải quan ngân, mà là bạc tư đúc lại.

Chương 381: Người không tiền của phi nghĩa không giàu (3)

Không chỉ dừng lại ở bạc, khi Dương Chính Sơn mở chiếc rương gỗ thứ bảy, cả người hắn ngậy ra.

Ánh vàng rực rỡ phản chiếu trong mắt hắn.

Chao ôi, còn có cả hoàng kim!

Dương Chính Sơn cảm thấy tim mình đập loạn nhịp.

Lập tức, hắn mở tiếp chiếc rương bên cạnh.

Nhưng này không có hoàng kim, mà là các loại trang sức, ngọc thạch phi thúy, còn có vô số bảo ngọc.

“Móa!”

Dương Chính Sơn không khỏi thở dài sâu.

Bảo ngọc, thật quý giá hơn cả vàng bạc.

Cuối cùng, mười hai rương lớn đều được mở ra, trong đó có tám rương chứa nén bạc, hai rương chứa vàng thỏi, và hai rương chứa phi thúy bảo châu.

Tổng cộng có hai ngàn lượng hoàng kim, tám ngàn lượng bạch ngân, và hai rương đầy phi thúy bảo châu giá trị không nhỏ.

NHững phi thúy ngọc thạch này tạm thời khó định giá, nhưng hoàng kim và bạch ngân giá trị dễ dàng nhìn ra.

Bởi vì rương chứa vàng bạc đều do triều đình đúc, mỗi rương chứa một ngàn lượng.

Dương Chính Sơn nhìn ngắm đồng vàng bạc châu báu, đứng bất động hồi lâu mới ổn định lại cảm giác kích động trong lòng.

Sau đó, hắn cầm một mảnh vàng thỏi, một thỏi bạc, cẩn thận xem xét.

“Đều là tư đúc, không phải quan ngân!”

Dương Chính Sơn cảm thấy nhẹ nhõm.

Quan ngân dưới đáy đều được triều đình khắc dấu, nếu dùng nó mua bán sẽ dẫn đến phiền phức.

Tư đúc thì đơn giản hơn nhiều, không ai truy ra nguồn gốc của đồng vàng bạc này.

Nhưng đồng phi thúy bảo châu kia lại là mối lo.

Đem chúng bán đi chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ về nguồn gốc.

Dù rằng hiện tại ai cũng không biết rõ phía sau Sa Bình Xuyên, Dịch Thiện còn che giấu điều gì, nhưng chẳng ai rõ kẻ đứng sau có đang tay tới đâu, có thể là Khánh Vương phủ mà Lữ Hoa nghi ngờ.

Nghĩ đến khả năng Khánh Vương phủ, nhìn chồng vàng bạc trước mắt, Dương Chính Sơn cau mày.

Dịch Thiện và đồng bọn đã bị bắt, Bí Vũ vệ chần chẫn đã tra xét chúng, chẳng lẽ Bí Vũ vệ vẫn không biết về đồng vàng bạc này?

Nếu Bí Vũ vệ biết, thì đồng này hắn đã không còn ở đây.

Điều này nghĩa là gì?

Có nghĩa là Sa Bình Xuyên chưa khai toàn bộ.

Có nghĩa là bọn họ vẫn giữ lại chút hy vọng, hay ít nhất có niềm tin.

Vậy thì họ hy vọng vào điều gì?

Thật sự là Khánh Vương phủ sao?

Dương Chính Sơn suy nghĩ hồi lâu, rồi lắc đầu: “Mặc cho phía sau có bao nhiêu rắc rối, dù sao đồng này cũng trở thành của ta!”

Ngựa không lên đê không mập, người không tiền của phi nghĩa không thể giàu.

Với số vàng bạc này, trong thời gian dài sau này, Dương Chính Sơn không cần lo lắng đến chi tiêu gia đình nữa.

Tuy nhiên, với lượng lớn vàng bạc như vậy, xuất hiện mỗi lần quá nhiều dễ khiến lưu ý, Dương Chính Sơn đã tính sẽ tiêu ra vài trăm lượng bạc mỗi một hai tháng cho sinh hoạt.

Suy nghĩ xong, Dương Chính Sơn không chờ đợi thêm, cất từng rương vàng bạc vào không gian linh tuyến.

May mắn là hắn có không gian linh tuyến, nếu không thì việc vận chuyển đồng vàng bạc này ra ngoài thật là phiền phức.

Nhưng không gian dưới đất này không chỉ chứa chừng đó vàng bạc, mà thực ra còn nhiều hơn. Bởi vì chúng chỉ chiếm chỗ trong rương, một phòng trọ là đủ chứa, không đáng phải làm ra một không gian rộng lớn dưới đất như thế này.

Sau khi thu được hết vàng bạc châu báu vào không gian linh tuyến, Dương Chính Sơn tiếp tục tìm kiếm trong không gian ngầm này.

Quả đúng như hắn dự đoán, nơi này còn thật nhiều điều hay.

Da lông, dược liệu, tơ lụa, gấm vóc, thậm chí Dương Chính Sơn còn tìm thấy nhiều thỏi sắt và vũ khí.

Như vậy, nơi này chắc được dùng làm kho của Dịch Thiện và đồng bọn?

Đặt kho dưới Tri Châu nha môn, đó cũng là một ý tưởng táo bạo. Không chỉ là Tri Châu nha môn, mà cả tướng phòng giữ nữa. Chỉ là không gian dưới đất của tướng phòng giữ sớm đã bị dọn sạch.

Chương 382: Bại Lộ Phong Hiểm

Khi Dương Chính Sơn hoàn tất cuộc khám xét không gian dưới đất, tâm trí hắn đã chết lặng.

Hai ngàn lượng hoàng kim có thể đổi thành khoảng hai vạn lượng bạc, các loại phỉ thúy châu báu giá trị ước chừng ba đến bốn vạn lượng, cùng tám ngàn lượng bạc thỏi, tổng giá trị sơ bộ là sáu đến bảy vạn lượng.

Nhưng trong không gian này, điều quý giá nhất lại không phải là vàng bạc châu báu, mà là những hàng hóa, đặc biệt là dược thảo.

Dương Chính Sơn đã tìm ra mười cây bảo dược.

Trong đó có tám cây trăm năm nhân sâm, đặc sản của Đông Hải Hồ tộc. Ngoài ra còn có một cây Kim Thứ Huyết Đảng dài gần một trượng và một cây Nguyệt Tinh Tử.

Nguyệt Tinh Tử là một loại dược thảo giống với Mãn Thiên Tinh, có tác dụng sơ phong giải biểu, thanh nhiệt, lợi ẩm ướt, thư gân linh hoạt. Cây này một năm một lần khô, nhưng rễ sẽ lại sinh trưởng vào năm sau, càng lâu thì công hiệu càng mạnh.

Nguyệt Tinh Tử ba mươi năm sẽ trở thành bảo dược, cả rễ, lá và hoa đều dùng làm thuốc, giúp tăng cường khí huyết, an thần.

Linh tuyến không gian của Dương Chính Sơn đã có loại thực vật này, hắn từng tận về Nguyệt Tinh Tử, nhưng lại không rõ giá trị cụ thể của nó.

Tuy nhiên, hẳn biết rõ giá trị của Kim Thứ Huyết Đăng.

Một tác Huyết Đăng đáng một tác vàng.

Huyết Đăng trăm năm dài một trượng, giá trị vô giá. Một tác Kim Thứ Huyết Đăng đã quý, trăm năm còn đắt hơn nhiều lần.

Chỉ riêng cây Kim Thứ Huyết Đăng này đã gần bằng ba vạn lượng bạc.

Trăm năm nhân sâm có lẽ rẻ nhất, nhưng cũng đạt mức ngàn lượng bạc mỗi cây.

Chỉ riêng mười cây bảo dược đã ngang ngửa vàng bạc, chưa kể số hàng hóa.

Dương Chính Sơn nhìn đồng hàng hóa, cảm thấy đau đầu.

Mang đi không khó, nhưng xử lý thế nào mới đáng lo.

Da lông, thảo dược, vải vóc dễ tiêu thụ, nhưng vũ khí thì không dám dùng.

Tư tàng vũ khí, khác gì mưu phản.

Hắn là quan võ, có đôi ba bộ chiến giáp còn chấp nhận được, nhưng có đến ba trăm bộ giáp sắt không thể thoát thân.

Sau cùng, Dương Chính Sơn quyết định bỏ lại đồng giáp, còn các thứ khác thì mang theo. Hắn mất nửa canh giờ để chuyển toàn bộ hàng hóa vào linh tuyến không gian.

May thay, linh tuyến không gian vừa mở rộng, tạo khoảng trống để lưu trữ thêm hàng hóa do bận bịu việc thành thân, Dương Chính Sơn chưa kịp trồng dược thảo.

Sau khi chuyển xong, hắn tiếp tục khám xét tầng sâu nhất của không gian dưới đất, phát hiện một đường hầm lạ.

Nhà hắn cũng có một lối đi như vậy, nhưng đã sụp đổ từ lâu. Hai đường hầm này đều có hướng giống nhau.

Dương Chính Sơn châm lửa, tiến vào trong đường hầm.

Trong màn đen tối, tai thính hơn mắt.

Hắn cẩn thận đi tới thêm chừng hai khắc thì nghe thấy động tĩnh.

Có vẻ có người nói chuyện cuối đường hầm, nhưng do khoảng cách nên không rõ.

Ai đang ở đó?

Dương Chính Sơn lần nữa thận trọng tiến tới. Khi chỉ còn vài chục trượng, phát hiện một không gian như một căn phòng nhỏ.

Tiếng nói rõ dần, là hai nam tử.

Không ngờ khi đi qua, tiếng đồng la vang lên rõ ràng.

“Ai!”

Tiếng hét khê rúng động, Dương Chính Sơn quay lại, chạy thoát theo đường hầm.

Phía sau, tiếng bước chân vang lên sau lưng, kẻ đuổi theo rất nhanh khiến hắn kinh hoàng.

Cao thủ!

Dù chưa xác định được đối phương, nhưng có vẻ hắn khó bì với chúng.

Giữa bóng tối, đối phương vẫn dám đuổi theo, chúng tỏ tin tưởng vào thực lực của mình.

Cảm nhận kẻ sau càng gần, Dương Chính Sơn đột nhiên ra chiêu.

Sưu sưu ~~

Tiếng xé gió cùng theo tiếng kêu đau.

“Chặn hắn lại, đừng để hắn chạy!”

Mắt Dương Chính Sơn lóe lên, quyết định.

Mười mấy đồng tiền tung ra.

Trong đường hẹp, không tránh được, thêm vài tiếng rên rỉ đau đớn.

Nhưng Dương Chính Sơn không dừng lại xem xét, chạy tới lối ra hòn non bộ dưới lòng đất.

May mắn đã quen địa hình nơi đây, dù tối tăm vẫn tránh được va chạm.

Một quyền phá cửa động, tiếng vang lớn xé đêm đen.

Sau đó là Dương Chính Sơn như tên bắn thoát ra, thân hình vút xa mười mấy trượng.

Phía sau hai bóng hình bám sát.

Ánh trăng lạnh lẽo, Dương Chính Sơn nhận ra hai người chỉ mặc áo đơn thường.

Ý định tránh phiền toái, nào ngờ hăn chợt nhớ tới vấn đề nguy cơ.

Không thể để họ thoát!

Hai người kia liên quan đến vụ trộm, nhưng giờ hăn đang trong tình thế nguy hiểm.

Trong lòng chửi rủa sự bất cẩn của mình, Dương Chính Sơn hiểu rõ công pháp chiêu thức đều là đặc điểm riêng của một võ giả.

Mọi chuyện diễn ra khi cứu Úc Thanh Y, hăn đã dùng Thiên Cơ Thủ với Lý Hạ. Khả năng đối phương dính đến Sa Bình Xuyên, Dịch Thiện, Lý Hạ là rất lớn.

Giờ đây, việc giấu thân là không còn quan trọng, phải hành động quyết liệt.

Dương Chính Sơn nhanh chóng xoay người, đối diện kẻ đuổi theo.

Đoản thương bất ngờ xuất hiện trong tay hắn.

Đối thủ không ngờ hắn quay lại, thương trong tay hắn hiện ra từ đâu?

Hai kẻ đuổi theo bối rối, trong khi Dương Chính Sơn tới gần.

Mũi thương phản chiếu ánh trăng, hướng thẳng vào cổ họng họ.

Một người lao mình tránh né, người kia giờ trường đao đỡ đòn.

Nhưng phản ứng chậm một nhịp, thương mang xuyên qua cổ họng, máu đỏ văng dưới ánh trăng, lóe lên sắc yếu diễm.

“Không quá mạnh, có lẽ chỉ tăng bốn năm, nhưng tốc độ rất nhanh, chắc là rèn bộ pháp đặc biệt nào đó”

Dương Chính Sơn nhanh chóng đánh giá.

Đối thủ có tốc độ nhanh hơn trong thông đạo, song không đồng nghĩa họ mạnh hơn. Không rèn bộ pháp thân pháp, Dương Chính Sơn nhận thấy mình dễ bị vượt mặt.

Đúng lúc đó, từ cửa động xuất hiện thêm một đối thủ.

Chưa cần suy nghĩ, hắn ném đoản thương.

Sưu!

Tiếng ném sắc bén xé đêm, hai tiếng thét vang lên.

Phù phù!

Hai bóng ngã xuống cửa hang.

Một thương xuyên qua hai tim, chỉ có Dương Chính Sơn mới đủ sức làm.

Dương Chính Sơn dừng lại, lắng nghe động tĩnh quanh mình.

Tiếng bước chân rời đi, thay vào đó là tiếng đuổi bắt vang dội từ xa, có lẽ do sai dịch nghe thấy động tĩnh.

Chỗ này không nên nán lại.

Nhìn t·hi t·hể dưới đất, hấn nhanh tay thu vào linh tuyến không gian.

Không rời đi, Dương Chính Sơn quay lại không gian dưới đất.

Lần này hấn không còn dè dặt, nhanh chóng đi nhanh theo thông đạo tới đích.

Bên ngoài, bốn sai dịch đã tới nhưng không nhận thấy vết máu dưới đất, chỉ thấy hòn non bộ bị phá hủy.

“Gì thế này?” Một sai dịch trẻ thắc mắc.

“Cẩn thận, dừng lại gần!” Một sai dịch lớn tuổi cảnh báo, “Gõ chuông gọi người!”

Tiếng chuông vang dội, phá tan đêm yên tĩnh.

Nhưng điều đó không còn liên quan đến Dương Chính Sơn, giờ đây hấn đã tới nơi xa, nơi bốn võ giả từng đợi.

Chỗ này chỉ như cái phòng lớn, có bàn và vài giường đơn sơ.

Có lẽ họ trông coi nơi này từ lâu.

Nhưng tại sao không mang đi những thứ kia? Có lẽ không cách nào vận chuyển.

Trong thời gian này, An Nguyên thành cẩn mật kiểm soát, không thể len lút đem hàng ra khỏi thành.

Chương 383: Nam nhân muốn bỏ, nữ nhân cũng muốn bỏ (1)

Dương Chính Sơn lặng lẽ lắng nghe động tĩnh phía trên. Sau khi chắc chắn không còn ai ở đó, hắn mới từ dưới hầm đi lên. Trước tiên, hắn đánh giá khung cảnh xung quanh. Đây là một ngôi nhà dân, thông đạo dưới lòng đất dẫn ra từ phía dưới đồng củi lửa. Hắn nhẹ nhàng leo qua tường, đi ra phố kiểm tra một lần nữa, mới xác nhận vị trí mình đang ở.

Thì ra là khu Tây Thành, chứ không phải Thành Bắc mà hắn nghĩ. Nơi này chỉ cách chỗ trước đây Dịch Thiện ở hơn trăm mét. Hiểu rõ vị trí xong, Dương Chính Sơn mới hoàn toàn yên tâm. Tuy nhiên, hắn không vội về nhà mà tiến vào không gian linh tuyến.

Bốn thi thể võ giả kỳ lạ vẫn nằm trong không gian linh tuyến. Dương Chính Sơn kiểm tra từng thi thể nhưng không thấy điều gì đặc biệt. Chính sự không đặc biệt đó lại là điều kỳ lạ nhất. Bọn họ đều là những võ giả từ Hậu Thiên tầng ba đến tầng năm. Dạng võ giả này, cho dù là giang hồ hay quân đội, đều là cao thủ. Thế nhưng bọn họ ăn mặc giản dị, ẩn náu trong hầm ngầm, điều này thật không bình thường.

“Chẳng lẽ là người của Khánh Vương phủ?” Dương Chính Sơn trầm nghĩ. Sa Bình Xuyên thông đồng với địch án, tất cả liên quan đều đã bị bắt giữ hoặc xử tử, bao gồm cả Hắc Nhai trại. An Nguyên thành về lý thuyết không nên có người của

họ. Vậy mà ở đây còn bốn võ giả thần bí trông coi không gian dưới đất này.

Dương Chính Sơn nghi ngờ bọn họ là người của Khánh Vương phủ, nhưng hắn không tìm thấy chứng cứ. Ngay cả Bí Vũ vệ cũng không tìm được gì liên quan đến Khánh Vương phủ, huống chi là hắn.

Khẽ lắc đầu, Dương Chính Sơn quyết định đào một cái hố to trong không gian linh tuyến, chôn hết bốn người này.

Linh tuyến không gian hữu dụng thật nhiều, không chỉ có thể chứa nước linh tuyến cùng trồng trọt thảo dược, mà còn có thể cất giữ đồ vật, giết người giấu xác.

“A Di Đà Phật, lão phu coi như làm được một điều tốt, không để các ngươi phải lưu lạc. Hãy an nghỉ ở đây.”

Sau khi chôn thi thể xong, Dương Chính Sơn lẩm bẩm một câu, rồi rời không gian linh tuyến trở về nhà.

Lúc này, trong phòng ngủ vẫn sáng ánh nến. Dương Chính Sơn nhẹ nhàng trở lại phòng, thấy Úc Thanh Y còn chưa ngủ.

“Trở về! Thế nào? Có gặp nguy hiểm không?”

Úc Thanh Y vội vàng đánh giá hắn từ đầu đến chân, nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

“Không việc gì, ta vẫn khỏe mạnh mà!” Dương Chính Sơn cười bỏ bộ y phục dạ hành.

Bộ y phục này do Úc Thanh Y tự tay làm, rất vừa vặn và tiện dụng, không trách giang hồ võ giả đêm hành động đều thích mặc như vậy.

Thấy Dương Chính Sơn bình an, Úc Thanh Y mới yên lòng, đưa tay giúp hắn cởi quần áo. “Người đi làm gì?” Nàng không giấu nổi tò mò trong lòng.

“Bí mật, ha ha~~” Dương Chính Sơn cười nói.

“Hừ!” Nữ nhân ấy bày ra vẻ mặt tiểu nữ nhi đáng yêu.

Không hẳn là giả bộ! Nhưng rất đáng yêu!

Dương Chính Sơn khẽ vòng tay qua eo thon của nàng, “Không phải là giấu diếm, chỉ là người biết cũng chẳng làm gì được. Yên tâm đi, không có phiền phức nào cả!”

Một bên trấn an, một bên lấp đầy tâm tư hỗn độn. Úc Thanh Y bỏ qua mọi suy đoán về hành động của Dương Chính Sơn.

“Ai da, người làm gì!”

“Đêm khuya thế này còn có thể làm gì?”

...

Một đêm trôi qua yên bình, sáng hôm sau, Dương Chính Sơn thần sắc tươi tỉnh ra khỏi giường, được Thanh Hà và Hồng Vân phục vụ rửa mặt. Nhìn Úc Thanh Y còn ngủ, hắn bật cười thầm, võ giả mà cũng chẳng khác mình bao nhiêu!

Đợi xem em còn dám nói ta già không!

Ta sống tốt, khỏe mạnh, không phải lão.

Thay đổi trang phục, Dương Chính Sơn bước ra sân luyện công.

Sắc bén như dao trên đầu một chữ sắc.

Giữa đam mê nữ sắc và luyện võ đạo, Dương Chính Sơn chọn đêm theo đuổi nữ sắc, ngày luyện võ đạo. Nam nhân nên giỏi cả đôi tay, cứng rắn mới là mấu chốt!

Chương 384: Nam nhân muốn bổ, nữ nhân cũng muốn bổ (2)

Sau một canh giờ luyện tập, Úc Thanh Y vừa thức dậy, trách móc nhìn Dương Chính Sơn, “Là đồ già không biết xấu hổ!”

Dương Chính Sơn mỉm cười, bưng bát nước linh tuyền nhân sâm Ô Kê lên uống. Đại bổ mới là quyết định then chốt.

Làm võ giả, không sợ chính là đại bổ. Nước linh tuyền nhân sâm, thật là được bổ tốt nhất. Nhưng giờ hắn chỉ dùng nhân sâm tằm thường vài năm, sau này có thể thử sâm hàng trăm năm.

“Này, ăn nhiều chút, đừng quên luyện tập!”

Dương Chính Sơn tri kỷ đưa bát Ô Kê canh cho Úc Thanh Y. Nam nhân muốn bổ, nữ nhân cũng cần bổ. Võ đạo luyện tập quan trọng nhất là kiên trì, không tiến sẽ lùi.

Dương Chính Sơn không muốn Úc Thanh Y bỏ bê võ đạo. Lý do thì... hắc hắc, võ giả luyện tập không phải là dưỡng thân, cũng không biến mọi thứ hay ho thành cơ bắp.

“Hừ, đừng quên tu vi ta cao hơn ngươi!” Úc Thanh Y vừa hờn lại vừa yêu nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mỉm cười và lặng lẽ ăn cháo, không nói thêm lời nào.

So tu vi cao hơn ta?

Trước đây thì đúng!

Giờ thì sao?

Nữ nhân à, người chưa hiểu bản lĩnh của phu quân đâu!

Sau khi dùng bữa sáng, Dương Chính Sơn chuẩn bị đến nha. Dù hắn là sĩ quan, có thời gian đi làm cố định, nhưng không ai chăm công.

Hôm nay tâm tình hắn rất tốt.

Đêm qua phát tài lớn từ số tiền không chính đáng, lòng rất vui vẻ.

Quan trọng hơn, hắn có thể hàng đêm tiêu dao, cuộc sống này quả vui vẻ.

“Ty phu!”

Ngay khi Dương Chính Sơn đang định ra cửa, Lạc Phi Vũ chạy tới. Nhìn thấy Lạc Phi Vũ, Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

Tiểu tử này còn ở chỗ này?

Mồ hôi!

Thời gian này sống thoải mái, Dương Chính Sơn gần như quên mất cậu em vợ.

Cũng tại Lạc Phi Vũ, từ khi vào Dương gia, ngoại trừ mấy ngày Dương Chính Sơn mới cưới, hắn gần như không xuất hiện.

“Người gần đây làm gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Lạc Phi Vũ ngạc nhiên, “Ty phu không phải nói theo đi Lâm Quan bảo để huấn luyện sao?”

“...”

Dương Chính Sơn mồ hôi, hắn đã quên cả điều này.

Nhưng với khuôn mặt dày dặn, dù quên cũng không thấy xấu hổ.

“Vậy huấn luyện thế nào?”

Lạc Phi Vũ cười tươi, “Tỷ phu cứ yên tâm, ta đã hoàn thành tất cả!”

Đối với Dương Chính Sơn, điều đó không ngạc nhiên cũng không kiêu căng.

Lâm Quan bảo huấn luyện chia thành hai phần, phần cho binh sĩ cơ bản ngoài thành, phần khác là thực chiến phòng ngự cho tướng sĩ. Dù là loại nào, huấn luyện đều cho những binh lính phổ thông, nhưng Lạc Phi Vũ lại là Hậu Thiên tăng ba võ giả.

Nên huấn luyện với hắn không có hiệu quả lớn, chỉ giúp hắn hiểu rõ quy trình huấn luyện và sinh hoạt quân đội. Sau này nếu lãnh binh, cũng không hoàn toàn thiếu kinh nghiệm.

“Ừm, xong rồi thì tốt!” Dương Chính Sơn không băn khoăn, tiếp tục đi.

Lạc Phi Vũ vội chạy theo, “Tỷ phu, khi nào định đề bạt ta làm quan?”

Dương Chính Sơn suy nghĩ, “Ngày mai sẽ sắp xếp cho ngươi.”

Trước đây hắn quên Lạc Phi Vũ, giờ nhắc tới, điều này cần được giải quyết.

Dù sao đây là lời hứa với Tô Khôn. Giờ cưới nàng về, lời hứa này nên thực hiện.

“Khi tỷ phu đề bạt ta đi đâu? Có để ở phòng ngự doanh không?” Lạc Phi Vũ mong chờ hỏi.

Dương Chính Sơn cân nhắc, “Không thể, phòng ngự doanh không có vị trí phù hợp!”

Với tu vi Lạc Phi Vũ, làm Phó thiên hộ vẫn thừa sức.

Chức vị phòng ngự doanh đã kín, đại đội quan không còn chỗ trống.

“Khi nào, ta ở tạm tướng phòng ngự doanh?” Lạc Phi Vũ lùi lại mong xử lý khác.

Dương Chính Sơn đi vào thư phòng, suy tư.

“Đi Viên Binh doanh đi!”

Doanh binh của tổng binh là chính binh, gọi là tiêu binh, thuộc Trần Tiêu doanh.

Dưới quyền Phó tổng binh, binh quân là lỵ binh, kỳ chiến thắng.

Chương 385: Nam nhân muốn bổ, nữ nhân cũng muốn bổ (3)

Tham tướng dưới quyền binh doanh viên.

Một doanh Viên Binh có ba ngàn quân, thuộc ba thiên tổng.

Cho Lạc Phi Vũ đến Viên Binh doanh, chứ không phải Tùng Châu vệ, vì chức năng vệ sở là đồn điền, Viên Binh doanh chủ yếu là đợi báo viện binh, bố trí mai phục và phòng thủ lâu dài.

Không có chiến sự, đồn điền và phòng thủ đều, nhưng gặp chiến tranh, cơ hội lập công cho Viên Binh doanh nhiều hơn.

Lạc Phi Vũ muốn làm quan không phải để đồn điền, mà để giết địch lập công.

“Viên Binh doanh, tôi có thể đi sao?” Lạc Phi Vũ động lòng nói.

Không thể ở An Nguyên thành, đến Viên Binh doanh cũng tốt.

“Chắc là được.” Dương Chính Sơn hơi mơ hồ.

Thiên tổng không có vị trí, Vương Bân không giao trọng nhiệm. Thiên tổng là vị trí trọng yếu, chắc chắn Vương Bân sẽ giao cho thân tín.

Dù mặt mũi của Dương Chính Sơn lớn, Vương Bân cũng khó lòng giao cho Lạc Phi Vũ một chức Thiên tổng.

Nhưng có đủ quản lý, Lạc Phi Vũ đã có bước tiến.

Nghĩ vậy, Dương Chính Sơn viết một phong thư.

“Ngày mai người đi gia thành cầu kiến Vương tướng quân. Nếu ông ta hài lòng, người có thể ở lại Viên Bình doanh, không thì quay lại, ta sẽ sắp xếp nơi khác.”

Hắn không nói tuyệt đối, vì việc này phụ thuộc lòng Vương Bân.

Hắn nợ Vương Bân một lần, không rõ liệu Vương Bân còn muốn bán cho một cái nhân tình.

“Tỷ phu, đừng lo, Vương tướng quân chắc chắn thích ta!” Lạc Phi Vũ nói đầy tự tin.

Dương Chính Sơn mỉm cười gật gù, “Thực lực người không tồi, nhưng muốn lập công trên chiến trường chỉ cần thực lực không đủ!”

“Chiến trường đầy hiểm nguy, giết địch nhưng cũng phải nhớ bảo toàn mạng sống, nhớ giết địch khi cần. Chỉ có vậy mới lập công.”

“Còn người trẻ, làm tướng lĩnh cần nhớ binh pháp, có tài dùng quân riêng!”

Dương Chính Sơn tiếp tục giáo huấn từng bước.

Hắn thấy Lạc Phi Vũ là tài năng đáng bồi dưỡng.

Lạc Phi Vũ thiên phú cao, thực lực mạnh, quan trọng là từ nhỏ đã học binh pháp.

Mặc dù chưa vào chiến trường, nhưng có đủ gì một tướng yêu cầu.

So với Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và người khác, điều kiện của hắn tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, không phải nói hắn mạnh hơn Dương Minh Vũ, ai biết tương lai ra sao, giờ Dương Minh Vũ và Dương

Thừa Trách đều chịu trách nhiệm, còn Lạc Phi Vũ chưa chính thức vào quân đội.

Nghe Dương Chính Sơn dạy bảo, Lạc Phi Vũ hết sức chân thành, ghi nhớ sâu trong lòng.

Chương 386: Huynh đệ ta thân thể yếu, sợ chịu nổi giày vò! (1)

Dương Chính Sơn, ban đêm lén lút vào hậu viện nha môn Tri Châu, sự tình cuối cùng cũng bị người phát hiện. Dù sao, một không gian dưới đất lớn như vậy sao có thể giấu được, mà cửa động bị hòn non bộ che chắn lại bị Dương Chính Sơn phá hỏng bằng một quyền.

Tối đó, quan viên nha môn liền xuống kiểm tra không gian dưới đất. Khi phát hiện trong đó có vũ khí, họ lập tức báo cáo lên trên.

Chiều hôm sau, Vệ Sâm cưỡi ngựa, mang theo Đinh Tam và Đinh Tứ, lần nữa đến An Nguyên thành.

Đêm đó, Vệ Sâm tiến đến Dương gia.

Trong tiền viện tiếp khách, Dương Chính Sơn mặc y phục thường ngày, mặt đầy kinh ngạc hỏi: “Người không phải định rời khỏi Trọng Sơn trấn sao? Sao giờ lại tới An Nguyên thành?”

Hắn rõ ràng biết còn cố hỏi.

Vụ án thông đồng với địch đã được giao cho Hình bộ, Đại Lý tự thẩm tra xử lý, Lữ Hoa cũng đã rời khỏi Trọng Sơn trấn đi Bắc Nguyên trấn trước một bước. Đinh Tam lúc rời khỏi An Nguyên thành liền nói bọn họ sẽ sớm tới Bắc Nguyên trấn.

Còn vì sao họ lại đến An Nguyên thành, điều này còn cần hỏi sao? Khẳng định là vì không gian dưới đất ở hậu viện Tri

Châu nha môn.

“Người không biết sao?” Vệ Sầm dùng ánh mắt sâu sắc nhìn Dương Chính Sơn.

“Biết gì chứ?” Dương Chính Sơn đầu không nhúc nhích đi vào trong, ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Dưới ánh nền sáng tỏ, Ngô Hải cùng hai người hầu mang trà đến, sau đó lui ra.

“Chuyện ở Tri Châu nha môn!” Vệ Sầm nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn, như thể muốn từ hắn tìm ra điều gì đó.

Dương Chính Sơn nhếch miệng cười, “Thôi nào, đừng chơi trò bí hiểm, mau nói đi, có chuyện gì xảy ra!”

Vụ này hắn dĩ nhiên không thể thừa nhận, chết cũng không thừa nhận được.

Đùa gì chứ, đây là hơn hai mươi vạn lượng tài vật, ai biết được những thứ này ở trong tay hắn, chắc chắn sẽ sinh ra ý đồ xấu.

Vệ Sầm có thể không vậy, nhưng còn Lữ Hoa?

Mặc dù Dương Chính Sơn và Lữ Hoa đã gặp gỡ nhiều lần, nhưng thực tế Dương Chính Sơn đối với vị Trấn Bắc ti Đô đốc này chẳng biết được gì.

Hai người họ chưa từng trao đổi, vì vậy Dương Chính Sơn rất khó lòng tin tưởng Lữ Hoa.

Vệ Sầm hơi trầm ngâm, nói: “Trong hậu viện Tri Châu nha môn, dưới hòn non bộ có một không gian dưới đất rất lớn!”

“Chúng ta phát hiện ra ba trăm bộ vũ khí ở đó, đồng thời còn nhìn thấy dấu vết đánh nhau.”

Dương Chính Sơn trừng lớn mắt, lần nữa bộc lộ vẻ rất giật mình.

“Dưới mặt đất có không gian? Lớn cỡ nào?”

“Còn có vũ khí? Là loại sản xuất quân sự sao?”

“Có tìm được người đánh nhau không? Chẳng lẽ có liên quan đến vụ thông đồng với địch?”

Hắn đặt ra liên tiếp câu hỏi, dường như rất kinh ngạc và tò mò về chuyện này.

Vệ Sâm kiên nhẫn trả lời từng cái: “Lớn bao nhiêu, người có thể tự mình đi xem, còn vũ khí, vẫn là chế tác kiểu quân sự, nhưng không phải của quân ta, mà là của quân đội triều Đại Lăng!”

“Hiện tại, chúng ta vẫn chưa tìm được manh mối khác, cũng chưa biết người đánh nhau là ai, ngoài những dấu máu còn lại, không có vết tích nào khác.”

Dương Chính Sơn thở phào một hơi nhẹ nhõm, tối qua khi hắn vội vã rời đi vẫn kịp thu dọn hiện trường, ngay cả đồng tiền cũng đã thu hồi, dấu chân thì không quan trọng lắm.

Trước khi đi, Úc Thanh Y đã cân nhắc kỹ lưỡng, người trong giang hồ làm chuyện này đã quen thuộc. Có thể nói, chỉ cần không bị bắt tại trận, thì không có bằng chứng nào chứng minh hắn làm.

Còn về suy đoán và nghi ngờ, đó là điều không thể tránh khỏi.

Dù sao hắn cũng đang ở An Nguyên thành, và hắn có đủ khả năng thực hiện những việc này.

“Vũ khí sản xuất kiểu triều Đại Lăng!”

Dương Chính Sơn nhắm mắt một lúc, “Nếu họ có thể chế tạo vũ khí, điều đó cho thấy phía sau có khả năng có một xưởng sản xuất vũ khí!”

Chương 387: Huynh đệ ta thân thể yếu, sợ chịu nổi giày vò! (2)

“Đúng rồi, trước đó các người không điều tra nơi cung cấp hàng của Lương gia sao?”

Vệ Sâm thần sắc bình tĩnh nói: “Có điều tra, tất cả hàng hoá Lương gia mua bán đều được tra xét nguồn gốc. Lương thực họ mua từ các phủ, muối là muối lậu từ một băng đảng Diêm ở Kỳ Châu, quặng sắt thì là Lương gia tự khai thác ở Đại Đông Sơn.”

“Còn về các hàng hoá khác, đều là từ các nơi thu mua.”

“Từ nguồn cung cấp xét lại, Lương gia không có dính líu đến các thế lực khác!”

Dương Chính Sơn gật đầu, Lương gia buôn lậu chủ yếu là lương thực, muối và quặng sắt.

Trong đó, buôn lậu lương thực dễ dàng nhất, vì Lương gia vốn là phú gia chuyên kinh doanh lương thực, rất quen với việc mua bán lương thực.

Muối và quặng sắt thì phiền phức hơn, đây là hàng hóa bị triều đình kiểm soát.

Không có muối axít thì dùng muối lậu, hiện nay việc buôn bán muối lậu rất phổ biến, việc Lương gia mua số lượng lớn muối lậu không phải chuyện khó.

Phiền phức nhất là quặng sắt. Dù là quặng thô hay đồ sắt, mua bán lớn là không thể, chỉ có thể tự khai thác.

Điều quan trọng nhất là bọn hắc còn có thể rèn vũ khí, việc này không phải là chuyện Lương gia có thể tự làm được.

Triều đình Đại Vinh không cấm sử dụng đao thương côn gậy, nhưng cấm dân chúng rèn giáp thiết.

Mà rèn giáp thiết cũng là việc rất khó, còn khó hơn chế tạo vũ khí nhiều.

Vũ khí chỉ cần thợ rèn là có thể chế tạo ra, chỉ là chất lượng tốt xấu có khác.

Nhưng giáp thiết thì khác, công nghệ chế tạo cực kỳ phức tạp.

Một thợ rèn tay nghề cao phải tốn rất nhiều thời gian và công sức để làm ra một bộ giáp thiết.

Ba trăm bộ giáp thiết, đây không phải con số nhỏ.

Ở Trọng Sơn trấn, phần lớn binh sĩ chỉ mặc bố giáp, thậm chí nhiều quan võ chỉ che mặt giáp, chỉ có những tướng lĩnh thực sự tinh nhuệ mới có giáp thiết.

Khi nhìn thấy giáp thiết trong không gian dưới đất, Dương Chính Sơn đã biết không thể chạm vào thứ này, vì thế hắn chỉ mang đi những thứ cần thiết, chỉ để lại vũ khí.

“Nên đằng sau chuyện này còn có kẻ chủ mưu!” Dương Chính Sơn mặt nghiêm trọng.

Đây là điều rõ ràng.

“Không sai, ta đã báo cáo chuyện này cho Đô đốc đại nhân, ông ấy sẽ tiếp tục điều tra vụ án!” Vệ Sâm nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, “Việc này hắc không cần ta trợ giúp.”

Vệ Sâm thần sắc bất đắc dĩ, “Hắc không cần người hỗ trợ!”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Ha ha ha ~~ “

Dương Chính Sơn cười to: “Vệ huynh đệ, không phải ta không biết đạo nghĩa. Nếu người mang theo huynh đệ tới uống rượu thì ta hoan nghênh, nhưng nếu vì công vụ của Bí Vũ vệ, ta thân thể yếu, sợ chịu đựng không nổi.”

Hắn thật không muốn liên quan quá nhiều đến Bí Vũ vệ, trước đây không có cách nào, giờ có thể từ chối, hắn chỉ ước mình ở xa Bí Vũ vệ.

Dĩ nhiên, hắn cũng nguyện kết giao với Vệ Sầm và Đinh Tam, có mấy vị bằng hữu từ Bí Vũ vệ vẫn tốt hơn có vài người từ Bí Vũ vệ là kẻ thù.

Vệ Sầm cũng hiểu suy nghĩ của Dương Chính Sơn, dù sao cũng không quan tâm.

Những suy nghĩ như Dương Chính Sơn không phải hiếm, rất nhiều quan viên đều tránh xa Bí Vũ vệ, thậm chí có kẻ còn xem Bí Vũ vệ là đối thủ.

Dương Chính Sơn chỉ là không thích dính líu với Bí Vũ vệ mà thôi, chuyện này không thể bình thường hơn.

“Dùng bữa chưa?”

“Chưa!”

“Ha ha, để ta mời người uống rượu!”

Dương Chính Sơn cười, liền sai Ngô Hải chuẩn bị tiệc rượu.

...

Vệ Sầm bọn người đến nhanh, đi cũng nhanh.

Họ chỉ dừng lại ở An Nguyên thành một ngày rồi đi, vì nơi đây không còn gì để điều tra.

Dịch Thiện, Lương Vinh đều đã bị bắt, không gian dưới đất cũng bị lộ, họ tra cũng không thấy manh mối nào.

Thế là họ lại đi đến Trọng Sơn quan, dự định thăm vãn
Dịch Thiện và Lương Vinh lần nữa.

Chương 388: Huynh đệ ta thân thể yếu, sợ chịu nổi giày vò! (3)

Nhưng những chuyện này không liên quan đến Dương Chính Sơn nữa.

Cuối tháng sáu năm Thừa Bình 26.

Lạc Phi Vũ gia nhập dưới trướng Vương Bân, chính thức làm Phó thiên hộ, quản lý Viên Binh doanh.

Được Dương Chính Sơn đề cử, Lạc Phi Vũ rất được Vương Bân xem trọng.

Thực ra, việc Vương Bân xem trọng Lạc Phi Vũ cũng là điều dễ hiểu, bởi Lạc Phi Vũ là tài năng thật sự, có thực lực, có năng lực, chỉ là hơi trẻ, thiếu kinh nghiệm, không có điểm yếu nào khác.

Thêm vào đó, xuất thân của Lạc Phi Vũ rất trong sạch, anh là người của Thiên Thanh kiếm phái, tổ tiên ba đời đều ở Nguyên Hà huyện.

Quan hệ của anh với Dương Chính Sơn không tính là gì.

Thân thích cũng tốt, đề cử cũng được, trong quân đội chuyện này là điều rất bình thường.

Không thể không trọng dụng người khác chỉ vì người đó được giới thiệu.

Sự tin tưởng cần được xây dựng, sự trung thành cũng thế.

Lạc Phi Vũ có thể chiếm được sự tin tưởng của Vương Bân hay không còn phải xem biểu hiện của cậu sau này.

Dương Chính Sơn không thể giúp được việc này.

Dù sao hắn không thể quyết định thay Vương Bân.

Ngày mùng tám tháng sáu.

Phụ thân của Đinh Tam, Chu Thượng Hợp, mang gia đình tới An Nguyên thành.

Vị lão binh này dáng vóc hơi gầy, sắc mặt có chút vàng vọt, nhưng bên trong chứa đựng sự sắc bén không thể che giấu.

So với hắn, nguyên thân cách biệt quá xa.

Điều này cũng bình thường, tại thời điểm cuộc chiến Hắc Vân sơn, nguyên thân mới mười lăm tuổi, nhập ngũ không lâu, mà Chu Thượng Hợp đã là võ giả hậu thiên, hơn nữa còn là một Bách hộ quản lý.

Nếu Chu Thượng Hợp không bị thương, vậy hiện tại ít nhất cũng là một thành thủ tướng quân.

“Chu mỗ bái kiến Dương đại nhân!”

Trong chính đường hội nghị, Chu Thượng Hợp cúi đầu chào Dương Chính Sơn.

Phía sau là một bà lão và một tiểu cô nương.

Bà lão là Chu Vương thị, mẫu thân của Đinh Tam, tiểu cô nương là em gái Đinh Tam, tên Chu Ngọc, mới mười tuổi.

“Chu đại ca không cần đa lễ, ha ha, mời ngồi!”

“Hàn Phi, mang trà lên!”

Dương Chính Sơn thân thiện gọi.

Hàn Phi là người rất cơ linh, thấy có tiểu cô nương, mang trà lên còn kèm theo ít điểm tâm.

“Chu đại ca, nói đến chúng ta cũng là đồng bào!”

“Hồi đó ta mười lăm tuổi, ngay tại Trấn Tiêu doanh!”

“Ta may mắn hơn người, toàn thân còn sống sót.”

“Ta có một huynh đệ, mất một chân, ai ~~ “

Dương Chính Sơn cố gắng khơi chuyện về trận chiến Hắc Vân sơn để kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Quả nhiên, sau khi nghe Dương Chính Sơn nói như vậy, Chu Thượng Hợp trở nên thoải mái hẳn.

Đồng là thương binh trận Hắc Vân sơn, họ có chung chủ đề.

Vì thế, Dương Chính Sơn còn cố ý đề cập đến lư thuyền.

Hai người nói chuyện được khoảng hai khắc đồng hồ, Ngô Hải vào báo: “Thưa lão gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong!”

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó nói với Chu Thượng Hợp: “Chu đại ca, cứ an ở lại, mọi chuyện khác để mai bàn!”

“Vậy lão hủ cảm tạ Dương đại nhân đã quan tâm!”

Chu Thượng Hợp cúi đầu cảm ơn.

Dương Chính Sơn cười ha hả gật đầu, Ngô Hải dẫn họ ra ngoài.

Chu Thượng Hợp không phải người hầu của Dương gia, cũng không phải người hầu cận, giống như khách mời của Dương Chính Sơn.

Vì thế, Dương Chính Sơn không chỉ phải sắp xếp chỗ ở cho anh, mà còn phải trả lương, và số tiền đó không thể quá ít.

Chương 389: Chu Gia Tổ Truyền Công Pháp

Chu Thượng Hợp chẳng phải người chỉ biết ăn không ngồi rồi, ngay ngày thứ hai khi vào Dương gia, hắn đã bắt tay vào công việc.

Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, chính là huấn luyện hộ vệ của Dương gia.

Hộ vệ Dương gia được chia làm hai nhóm: Một nhóm là đệ tử Thiên Thanh Kiếm phái với tổng cộng mười người, và nhóm còn lại là thiếu niên võ giả được bồi dưỡng từ nhỏ của Dương gia, tổng cộng hai mươi người.

Như lời Đinh Tam đã nói, Chu Thượng Hợp cực kỳ tinh thông về theo dõi và truy tung, nhưng do tay bị cụt và tuổi đã cao, thực lực và năng lực của hắn đã giảm đi đáng kể.

Tuy nhiên, điều này không khiến Dương Chính Sơn lo lắng, bởi lẽ ông rất coi trọng kinh nghiệm của Chu Thượng Hợp.

Liên quan đến việc huấn luyện hộ vệ, Dương Chính Sơn đã có một cuộc trò chuyện lâu dài với Chu Thượng Hợp.

Ông mới nhận ra rằng năng lực theo dõi và truy tung của Chu Thượng Hợp là do gia truyền.

Điều quan trọng nhất trong việc theo dõi không phải là tiếp cận người, mà là giữ cho mình không bị phát hiện.

Chu Thượng Hợp đặc biệt am hiểu hai điều này: Ẩn nấp và khinh công.

Biết được điều này, Dương Chính Sơn cảm thấy có chút mong muốn được học hỏi thầy.

Khinh công luôn là nhược điểm của ông, nếu không nhờ thể chất đủ mạnh thì khinh công của ông chẳng có gì nổi bật.

“Chu lão ca, nếu không thì ta bái người làm thầy! Người dạy ta khinh công!” Dương Chính Sơn kéo tay Chu Thượng Hợp nói.

“Như vậy sao được!” Chu Thượng Hợp giật mình.

Thành thật mà nói, sự gần gũi của Dương Chính Sơn đã khiến hắn vô cùng xúc động.

Dương Chính Sơn thực sự muốn bái hắn làm thầy, điều này khiến hắn khó xử.

Dù sao hắn cũng chỉ là người dân bình thường, trong khi Dương Chính Sơn lại là tông tam phẩm chỉ huy đồng tri.

“Làm sao không được? Người yên tâm, một ngày làm thầy, cả đời như cha, sau này ta sẽ chăm sóc người lúc tuổi già!” Dương Chính Sơn thật tâm nói.

Chu Thượng Hợp năm nay đã năm mươi ba, còn Dương Chính Sơn mới bốn mươi hai, thoát nhìn có vẻ chênh lệch.

Nhưng đừng quên, tuổi thật của Dương Chính Sơn chỉ ngoài ba mươi.

Chu Thượng Hợp đảm nhận vai trò phụ thân cho ông cũng không kém phần hợp lý.

Tuổi tác không phải là vấn đề, những vấn đề khác càng không đáng bận tâm.

Tuy nhiên, Chu Thượng Hợp lại e ngại sự khác biệt về thân phận và địa vị, “Đại nhân nếu muốn học, lão hủ có thể truyền dạy, chẳng cần phải bái sư!”

“Cái này thích hợp sao? Dù sao đây cũng là công pháp gia truyền của các người Chu gia!” Dương Chính Sơn thắc mắc.

“Có gì không thích hợp, lão hủ dự định dạy cho bọn chúng mà!” Chu Thượng Hợp chỉ tay về phía hội tụ của các hộ vệ ở gần đó.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, “Thôi được, vậy ta không miễn cưỡng, lão ca đừng gọi ta là đại nhân, nghe xa lạ lắm, người cứ gọi thẳng tên ta là được!”

“Dù không có danh sư đồ, nhưng có thực sư đồ, không nhận sư đồ thì vẫn có thể nhận đồng bào huynh đệ!”

Gương mặt vàng như nền của Chu Thượng Hợp nở nụ cười, “Vậy ta không khách khí, đa tạ Chính Sơn huynh đệ đã chiếu cố!”

“Ha ha ha, lão ca, người thật khiêm tốn!”

Tiếp đó, Dương Chính Sơn bắt đầu cùng với các hộ vệ tiếp nhận huấn luyện từ Chu Thượng Hợp.

Tất nhiên, ông không thể suốt cả ngày ở đây để huấn luyện, có nhiều công việc khác tại quan thính mà ông cần xử lý, vì vậy mỗi ngày ông chỉ dành nửa canh giờ buổi sáng để nhận chỉ dạy từ Chu Thượng Hợp.

Đừng nói, có người chỉ điểm và không có khác biệt rất rõ, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Dương Chính Sơn đã cảm thấy khả năng khinh công của mình tiến bộ vượt bậc.

Từ điểm này có thể thấy Chu Thượng Hợp rất thích hợp làm lão sư, bởi vì ngay cả Úc Thanh Y cũng từng chỉ điểm Dương Chính Sơn về khinh công, nhưng không có tác dụng lớn như vậy.

Có thể do Dương Chính Sơn hợp với công pháp Thiên Thanh Kiếm phái, hoặc do Úc Thanh Y chưa phát huy hết tài

năng giảng dạy.

Dù thế nào đi nữa, sự xuất hiện của Chu Thượng Hợp đã mang lại cánh cửa học tập mới cho hộ vệ Dương gia, thậm chí Dương Chính Sơn cũng có cơ hội khắc phục nhược điểm về khinh công.

Chương 390: Tân nhiệm Tri Châu (1)

Đầu tháng bảy, vị Tân Tri Châu của An Nguyên thành cuối cùng đã đến nhận chức.

Người này tên Lâm Thủ Đức, năm nay đã 39 tuổi, từng đỗ Tiến sĩ vào năm Thừa Bình thứ mười bốn, và có 12 năm làm Tri Huyện tại Giang Nam. Mặc dù có vài lần thay đổi vị trí, nhưng ông chưa từng được thăng chức.

Lần thăng chức này lên Tri Châu An Nguyên thành, một chức vị từ ngũ phẩm, rõ ràng không phải là một điều tốt lành.

Giang Nam vốn là nơi phồn thịnh nhất trong Đại Vinh.

Còn Trọng Sơn trấn thì sao? Đó chỉ là một biên trấn quân sự.

Ở biên trấn, không gian để quan văn phát huy rất ít.

Như ở thành An Nguyên, vẫn còn có Dương Chính Sơn làm tổng chỉ huy, còn có cơ quan Binh Bị đạo, trong khi ở phần lớn các châu phủ của Đại Vinh, hầu hết các thành trì không có phòng giữ, nơi chức quan địa chủ chiếm vai trò chủ yếu.

Tại Trọng Sơn trấn thì khác, quan địa phương không thể giữ vai chủ đạo, mà còn phải phối hợp với vệ sở và binh sĩ trong nhiều việc, như tu sửa thành trì, cung cấp vật tư.

Thực ra, ở biên trấn, quan địa phương cần nghe theo bố trí của vệ sở và đáp ứng nhu cầu của vệ sở.

Dĩ nhiên, vệ sở cũng có phối hợp với quan địa phương trong việc bắt trộm, bình loạn, và duy trì trật tự an ninh nơi địa phương.

Tóm lại, làm Tri Châu ở Trọng Sơn trấn thật không dễ chịu so với làm Tri Châu tại nội địa Đại Vinh, thậm chí còn chẳng bằng làm Tri Huyện ở Giang Nam.

Giang Nam phồn thịnh, dù làm quan thanh liêm, nhưng thu nhập hằng năm cũng không ít.

Nhưng ở An Nguyên thành thì sao?

Nếu Lâm Hiên có thể vớt được nhiều bạc, cũng chẳng đến nỗi phải đối diện nguy hiểm vì bị Lương gia vây kín.

Lâm Thủ Đức từ Giang Nam đến đây, chẳng có gì tốt đẹp ngoài chức quan phẩm bậc tăng lên chút đỉnh.

Dương Chính Sơn suy đoán Lâm đại nhân không phải người giỏi làm quan, nếu không thì ông đã chẳng quanh quẩn làm Tri Huyện suốt 12 năm không nhích lên nổi.

Mười hai năm ư!

Ngày xưa, đối với một viên quan, chín năm liên nhiệm cũng có một lần cơ hội thăng chức, nhưng Lâm Thủ Đức giờ mới có thể lên chức, lại đến một nơi như Trọng Sơn trấn, chắc chắn vì bị chèn ép và cô lập.

Trong sảnh tướng phòng giữ, Dương Chính Sơn tò mò nhìn Lâm Thủ Đức.

Lâm đại nhân dáng người gầy gò cao lớn, diện mạo ngay ngắn, nhưng mặt không mấy may biểu cảm, lời nói cũng không quá thân thiện.

Điều này giống với Hứa Tiến, nhưng Hứa Tiến lúc nào cũng nghiêm túc, thực ra khi quen rồi, Hứa Tiến vẫn dễ gần.

Còn Lâm Thủ Đức thì không dễ tiếp xúc.

Sau khi hai người an tọa, trà nước vừa dâng lên, Lâm Thủ Đức mở lời trước: “Dương đại nhân, bản quan đến là để trao đổi công vụ với Dương đại nhân!”

“Công vụ gì! Lâm đại nhân xin nói!” Dương Chính Sơn hiểu kỳ hỏi.

Lâm Thủ Đức nhìn Dương Chính Sơn, mắt sắc bén.

Tuy nhiên, kiểu đó thì hợp với thuộc hạ, nhưng với người không có quan hệ như Dương Chính Sơn thì không ổn, chưa kể, về chức vị, Dương Chính Sơn còn cao hơn ông ta.

“Bản quan muốn nhờ tướng phòng giữ sảnh phân công quân hộ tu sửa con đường xuôi nam!” Lâm Thủ Đức nói.

“Cái gì?” Dương Chính Sơn tưởng tai mình nghe nhầm.

Lâm Thủ Đức nghiêm túc lặp lại: “Bản quan muốn nhờ tướng phòng giữ sảnh phân công quân hộ tu sửa con đường xuôi nam!”

Xác định mình không nghe nhầm, Dương Chính Sơn nhìn Lâm Thủ Đức với vẻ kỳ quặc.

Đường xuôi nam!

Chính là từ thành An Nguyên hướng đến huyện Nguyên Hà, trước đây Dương Chính Sơn từng đi qua khi ghé phải Thiên Thanh kiếm.

Con đường đó thực sự cần sửa, lỗi lổm không ra trò.

Thế nhưng tại sao lại để quân hộ sửa đường?

“Lâm đại nhân, việc này không phải nên phát lao dịch sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

Chương 391: Tân nhiệm Tri Châu (2)

Lâm Thủ Đức lắc đầu, “Dịch nhiều tổn thương dân! Con đường phía nam từ An Nguyên thành nối huyện Nguyên Hà với huyện Thành Dương, là tuyến thương mại quan trọng nhất. Nếu muốn phát triển, con đường này nhất định phải tu sửa!”

Dương Chính Sơn gật đầu, Lâm Thủ Đức không nói sai.

Con đường phía nam từ An Nguyên thành khá quan trọng, còn hơn cả con đường thông đến Trọng Sơn quan, vì hàng hóa thương mại chủ yếu từ phía nam đến, không phải từ phía tây.

Về việc Lâm Thủ Đức muốn sửa đường, Dương Chính Sơn ủng hộ.

Nhưng mà~~

“Lâm đại nhân, đã nói dịch nhiều tổn thương dân, quân hộ cũng là dân, nếu để quân hộ sửa đường, chẳng phải quân hộ sẽ làm thế cho dân?” Dương Chính Sơn nói.

“Sao lại không thể?” Lâm Thủ Đức cau mày nói.

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm một lúc, khẽ thở dài.

Ông cuối cùng cũng hiểu vì sao Lâm đại nhân lại bị điều đến An Nguyên thành, và lý do ông bị chèn ép tại Giang Nam.

Không biết linh động, không hiểu thực tế.

Quân hộ thay dân làm việc, sửa đường, dựng cầu, xây thành, thường thấy tại địa phương của Đại Vinh, đều là chuyện thường tình.

Nhiều dịch tổn thương dân, nhiều quan chức nhăm vào quân hộ, vì quân hộ không cần lao dịch, nên dùng lương bổng điều động quân hộ.

Việc này không chính danh, bởi quân hộ không thể bị điều động tùy ý.

Nhưng nếu vệ sở phối hợp, quan địa phương sẵn sàng chi tiền, việc này dĩ nhiên hợp lý.

Tại biên trấn thì không thể như vậy.

“Lâm đại nhân, đây là Trọng Sơn trấn.” Dương Chính Sơn cho rằng Lâm Thủ Đức sửa đường là tốt, nhưng phương thức không phù hợp, ông dự định trao đổi với Lâm Thủ Đức.

“Dương đại nhân có ý gì? Muốn thêm tiền lương!”

Nhưng Lâm Thủ Đức không để Dương Chính Sơn nói hết, ngay lập tức đưa chủ đề sang tiền lương.

Dương Chính Sơn không khỏi cười nhạt.

Đây là gì? Ý ám chỉ ta muốn thêm lương sao?

Lâm Thủ Đức, người thật xem ta như tham tiền à?

Dương Chính Sơn hơi bực, những vẫn nói: “Biên trấn trọng phòng giữ, đồn điền, bảo vệ mới là chính lược chính, ta không thể điều quân hộ đi sửa đường lúc này.”

Lâm Thủ Đức dưới mắt nhìn Dương Chính Sơn khá lâu: “Không ngờ Dương đại nhân là người không tham tiền!”

“...”

Dương Chính Sơn thực sự bó tay.

Này, ta biết ta là quan tốt, nhưng không cần người phải nói.

Giọng của người nghe như đang mỉa mai ta a.

Dù chỉ mới tiếp xúc lần đầu, Dương Chính Sơn đã nhận ra, vị đại nhân này đơn thuần quá, thẳng ruột ngựa, không nắm bắt được tình huống.

Nhưng người như thế lại có ưu điểm, không cần tốn công nhọc trí, nói chuyện càng đơn giản càng tốt.

Sau đó, Dương Chính Sơn nhìn Lâm Thủ Đức cũng chẳng khó chịu lắm.

“Lâm đại nhân muốn sửa đường, điều đó tán thành, nhưng muốn quân hộ thay dân, việc này không thể!”

“Ngài mới đến Trọng Sơn trấn nên chưa biết điều kiện khó khăn bậc địa! Nông hộ là dân, quân hộ cũng là dân, cuộc sống của bọn họ vốn đã khốn khổ, dù để ai đi lao động, cũng vẫn là tổn thương!”

“Không giấu giếm, bản quan đang đau đầu về sinh kế quân hộ, vì giúp họ duy trì sống còn, bản quan không chỉ nuôi heo gà trong bảo, mà còn mời thương nhân đến An Nguyên thành mở hiệu làm kế sinh nhai mới cho con cái quân hộ!”

“Bây giờ, ngoài thành bảo đang sửa chữa, binh sĩ huấn luyện, ta tuyệt đối không thể điều quân hộ đi sửa đường!”

Dương Chính Sơn đã giải thích tường tận một lần cho Lâm Thủ Đức.

Nghe xong, Lâm Thủ Đức ngẫm nghĩ.

“Nhưng là con đường xuôi nam nhất định phải tu sửa, không sửa, thương đội phía nam khó chịu nổi!”

Ông không hài lòng với con đường phía nam, vì khi ông đến, xe ngựa bị xóc quá mạnh gãy càng.

Nên khi đến An Nguyên, việc đầu tiên ông nghĩ là sửa đường.

Chương 392: Tân nhiệm Tri Châu (3)

Dương Chính Sơn xem hấn nghiêm túc, nảy ý.

“Lâm đại nhân có thể chi bao nhiêu lương để sửa đường?”

Lâm Thủ Đức ngẩng lên: “Nha môn Tri Châu có bạc, thậm chí nếu không đủ bạc, nha môn cũng có nhiều cửa hàng, điền sản có thể bán!”

Dương Chính Sơn thấy mắt sáng: Không ngờ nha môn Tri Châu lại giàu có thế.

Lương gia, Lâm Hiên, Hách Triệu Tiên cùng những quan viên bị triệt hạ, phần lớn tài vật Hộ bộ đã lấy đi, nhưng bất động sản còn lại nha môn Tri Châu.

Nha môn Tri Châu có quyền xử lý những tài sản này.

“Nếu có bạc, thì thuê dân để sửa đường!”

“Thuê? Việc này thích hợp sao?”

“Có gì không thích hợp?” Dương Chính Sơn cười: “Triều ta không cấm quan địa phương thuê dân chế tác.”

Đúng là không cấm, nhưng không ai thuê vì có thể phát lao dịch được.

Dương Chính Sơn cười: “Ngài Lâm có thể suy xét kỹ, quân hộ thay dân cũng tốn lương, sao không thuê dân!”

“Nhiều dịch tổn thương dân, nhưng nếu Dương đại nhân đã trả lương, chẳng phải là lao dịch, mà giúp dân có thêm cơ hội kiếm tiền!”

Sự việc này có thể vận dụng, như thuê người gánh vác, để thương nhân thuê công nhân, Tri Châu chỉ giám sát và phát lương.

Nhưng điều này không thuộc trách nhiệm Dương Chính Sơn, nên chỉ đưa ý kiến cho Lâm Thủ Đức, còn thực hiện thế nào do chính ông ấy.

Lâm Thủ Đức cau mày nghĩ, chưa thông.

Dương Chính Sơn cũng không thuyết phục thêm.

Nhiều lời vô ích, chủ yếu là Lâm Thủ Đức có thể linh động không.

Nếu không, Dương Chính Sơn nói sao cũng vậy thôi.

Dương Chính Sơn bưng trà tiễn khách, Lâm Thủ Đức dù không giỏi xã giao, nhưng hiểu ý, chỉ cúi đầu ra về.

Sau khi tiễn Lâm Thủ Đức, Dương Chính Sơn đứng trước cửa sảnh, nghĩ ngợi một lúc, rồi nói với Hàn Phi bên cạnh: “Gọi Khương Hạ tới!”

Rất nhanh, Hàn Phi dẫn Khương Hạ đến thư phòng.

“Cha, ngài tìm con!”

Thời gian gần đây Khương Hạ thường giúp Dương Minh Thành quản việc nuôi gia súc, thường ở ngoài thành, nhưng hôm nay mới nghỉ ngơi.

“Ừm, bảo La Chân rằng Tri Châu sẽ bán cửa hàng trong thành, chuẩn bị kỹ nhé!” Dương Chính Sơn nói.

Lâm Thủ Đức đến, chắc chắn sẽ bán cửa hàng.

Tất nhiên, bán ra không phải do nha môn làm mà người môi giới chỉ định.

Nhưng ai làm thì cũng không ảnh hưởng, La gia vẫn có thể mua.

“Tốt, con tới ngay La Chân!” Khương Hạ nói rồi rời đi.

Dương Chính Sơn sau đó về chủ viện bảo Úc Thanh Y: “Tri Châu sẽ bán ruộng ngoài thành, tìm điền trang tốt mà mua.”

Khi đang thuê áo, Úc Thanh Y nghe, chau mày: “Tiền nhà không đủ mua điền trang đâu!”

Điền trang, chính là trang trại.

Một trang trại ít hai ba trăm mẫu, nhiều hơn nghìn mẫu.

Giá đất luôn đắt như An Ninh huyện, một mẫu tầm bốn lượng bạc, tính sơ một trang cũng ngàn lượng.

Dương Chính Sơn biết rõ tài chính trong nhà, dù Úc Thanh Y quản lý tiền, nàng đưa sổ sách cho anh xem thường xuyên.

Nhà thiếu tiền, nhưng anh có.

Linh tuyến trong không gian, Dương Chính Sơn chưa động đến.

“Để ta lấy ít bạc đưa nàng!” Dương Chính Sơn đi khỏi, tới phòng kho.

Phòng kho để đồ linh tinh, thật chẳng có gì quý, vì anh để đồ quý trong linh tuyến.

Dương Chính Sơn mau chóng bê chiếc rương lớn từ kho ra.

Anh đặt rương trước Úc Thanh Y, mở ra thấy bạc lóng lánh.

“Nàng lấy bạc này mua điền trang!”

Anh không thiếu tiền, nhưng làm sao chuyển hóa vàng bạc thành tài sản mới là vấn đề.

Bạc trong linh tuyến chỉ là kim loại vô nghĩa, chỉ khi tiêu xài đầu tư mới ý nghĩa.

Nhưng vàng bạc nhiều thế, không dễ tiêu, anh chỉ có thể chuyển dần ra.

Tri Châu bán điền trang là cơ hội, Dương gia có thể tậu trang.

“Từ đâu mà ra nhiều bạc thế?”

Úc Thanh Y nhìn bạc, ngạc nhiên.

Chương 393: Tân nhiệm Tri Châu (4)

“Phu quân tham những sao?”

“...”

Dương Chính Sơn không biết nói gì.

Chính Úc Thanh Y lại nghĩ vậy, người ngoài sao.

Nhưng Úc Thanh Y nghĩ vậy cũng tự nhiên, vì nàng giữ tài chính Dương gia, biết bao nhiêu tiền.

Dương Chính Sơn đột nhiên có nhiều tiền, không hẳn là lẽ thường.

“À, đây không hẳn tham những, nhưng lai lịch khó giải thích!” Dương Chính Sơn chỉ nói được thế.

Úc Thanh Y lấy một khối bạc ngắm nghía, “Phu quân hát lệnh rồi?”

Nàng tin nhân phẩm Dương Chính Sơn, không nghi ngờ anh phải tham quan, nàng mỗi ngày chung giường, rõ việc cơ quan.

Về hát lệnh thì trên giang hồ phổ biến, Úc Thanh Y từng kinh qua.

“Ừm, gần như thế!” Dương Chính Sơn cười.

Úc Thanh Y mắt sáng bừng, nhớ đêm chồng ra ngoài, “Phu quân ăn bao nhiêu?”

Nhìn như trẻ con mê tiền, đáng yêu.

Dương Chính Sơn không nhin đùa: “Nàng đoán thử xem!”

“Một vạn lượng!” Úc Thanh Y đoán.

“Sai!”

“Nhiều hay ít?” Úc Thanh Y mong đợi.

“Ít đi!”

Úc Thanh Y mắt sáng.

Với nàng, một vạn lượng đã nhiều, dù làm chương môn Thiên Thanh kiếm phái, số tiền lớn nhất nhìn từng là ngân phiếu ngàn lượng.

“Hai vạn?”

“Sai!”

“Ba vạn?”

Dương Chính Sơn tiếp tục lắc đầu.

Úc Thanh Y mắt tròn xoe, miệng há hốc: “Chẳng lẽ năm vạn!”

Giang hồ chiếm đoạt, ngàn tám trăm lượng xem là thường, vài vạn lượng ít thấy, Úc Thanh Y chưa nghe bao giờ.

Giới giang hồ không ai giàu bằng.

“Gần năm vạn lượng!” Dương Chính Sơn nghĩ đáp lời, không dọa sợ nàng.

Úc Thanh Y suýt bị dọa choáng.

Năm vạn lượng!

Đó là một khoản đáng kể, ngay cả trong triều.

“Thật không có phiền phức?”

Úc Thanh Y lo.

Dương Chính Sơn ôm nàng dỗ: “Yên tâm, không sao!”

Chương 394: Hai năm

Lâm Thủ Đức tuy không thông tường suy mà vẫn mang lòng quyết đoán, đặc biệt khi có Dương Chính Sơn hiến kế cùng lượng tiền bạc dồi dào trong kho Tri Châu nha môn, khiến chàng cảm thấy đề xuất của Dương Chính Sơn cực kỳ khả thi.

Nhưng chủ yếu hơn cả, trong lòng Lâm Thủ Đức từ lâu đã nung nấu một cơn giận. Dương Chính Sơn đã nói đúng, hắn vốn bị điều đến An Nguyên thành chẳng khác nào bị đày.

Từng là một tri huyện cần mẫn tại Giang Nam suốt mười hai năm, cuối cùng chính là không thể tiếp tục trụ lại đó. Nói chính xác hơn, rất nhiều quan viên tại Giang Nam không tiếp nhận nổi hắn.

Những kẻ đó liên thủ bày ra cái ‘cơ hội thăng thiên’, đẩy chàng từ vị trí tri huyện lên thành Tri Châu và đưa hắn từ Giang Nam đến Trọng Sơn trấn.

Đối với phần lớn quan viên, chuyện thăng chức đòi hỏi phải đầu tư tiền bạc, tạo dựng quan hệ và nợ ân tình, nhưng Lâm Thủ Đức lại khác biệt, việc thăng chức của hắn là do người khác bỏ tiền, tạo quan hệ và gánh ân tình thay.

Nghe có vẻ nực cười, nhưng sự thật là vậy.

Đôi khi việc loại bỏ những chướng ngại đường quan không nhất thiết phải bằng kiếm pháp chém giết, mà có thể được thực hiện bằng cách ‘dời đi’, thậm chí cách này còn dễ dàng hơn.

Đặc biệt tại Giang Nam, nơi mà việc chém giết có thể làm tổn hại cảnh quan, hành động ‘dời đi’ cho người lên chức cũng

không mang lại hậu hoạn.

Bị đuổi khỏi Giang Nam, Lâm Thủ Đức không khỏi ngậm ngùi, nhưng vẫn quyết tâm chứng minh bản thân có thể đem lại lợi ích cho dân chúng và nhận được lòng tin từ triều đình.

Hắn muốn cho những quan lại xưa kia thấy rằng hắn, chính là một kẻ có tài.

Bởi vậy, khi đến An Nguyên thành, Lâm Thủ Đức không chờ đợi thêm mà ngay lập tức muốn làm nên thành tựu nổi bật.

Dưới sự chỉ đạo của hắn, Tri Châu nha môn đã tịch thu tài sản từ những quan tham nhũng và đấu giá chúng.

Không cần Dương Chính Sơn can thiệp, La Chân đã cầm giữ sáu cửa hàng đặc địa tại An Nguyên thành, Úc Thanh Y cũng để Ngô Hải mua lại một trang trại với ba trăm mẫu ruộng màu mỡ.

La Chân sở hữu sáu cửa hàng, trong đó bốn sẽ trở thành tiệm thuê phân cấp từ cao đến thấp, với hai cửa hàng phục vụ dân chúng tại Đông Thành và Tây Thành.

Tiệm thuê cao cấp tọa lạc tại Nam Thành, gần Tri Châu nha môn, phòng giữ nha môn, và Binh Bị đạo nha môn, là nơi ở của quan lại.

Còn tiệm thuê trung cấp lại nằm ở Thành Bắc, nơi đa số thương hộ và một số quan lại ngoại thành cư ngụ.

Bốn tiệm thuê đủ để bao phủ cả vùng, dù không đạt đến độc quyền, nhưng khi chúng mở cửa, việc kinh doanh thuê thửa của toàn thành sẽ do La gia định đoạt.

Hai cửa hàng còn lại thì dành cho buôn bán da lông và dược liệu.

Kinh doanh da lông tại Trọng Sơn trấn rất hứa hẹn, cho lợi nhuận cao hơn cả thuê thửa, nhưng La gia còn non tay trong

lĩnh vực này, do đó chỉ mở cửa hàng thử nghiệm tại An Nguyên thành.

Với được liệu, chủ yếu là thu mua nguyên liệu để xuất sang Kỳ Châu thành, bởi khu vực phía nam An Nguyên có nhiều được thảo hoang dại, nhất là quanh huyện Nguyên Hà, nơi dân địa phương hái thuốc nhiều.

Dương Chính Sơn không có ý kiến gì với điều này, vì những việc hấn yêu cầu đã được La Chân thực hiện.

Cửa hàng thợ rèn và thợ mộc không phải do La gia mua, mà là do La Chân thuê vì mục đích đào tạo thợ, ngoài mặt việc kinh doanh không quá quan trọng. Do đó, thuê hai cửa hàng ở địa điểm hẻo lánh cũng đủ.

Trong phòng, Dương Chính Sơn nghe La Chân báo cáo xong, hài lòng gật đầu và khen: “Người ngày càng chứng chạc.”

La Chân cười đáp: “Đó là nhờ đại nhân chỉ dạy.”

Dương Chính Sơn cười: “Không cần tăng bốc ta. Ta chỉ đưa ra gợi ý, việc lĩnh hội còn tùy vào người!”

La Chân, vốn dĩ một thiếu niên bướng bỉnh, giờ trưởng thành chứng chạc hơn nhiều, trên phương diện kinh doanh cũng dần sánh kịp La Thường, người thừa kế đã xuất hiện.

“Nếu không có đại nhân, có lẽ giờ này ta đã thành bộ xương trắng!” La Chân cảm kích nhìn Dương Chính Sơn. Dương Chính Sơn cười ha hả, khó ai không vui khi được kính trọng.

“Cha người sao rồi?”

“La phụ đã nắm được hai cửa hàng tại Tĩnh An phủ, tuy vị trí không quá tốt nhưng đủ đáp ứng nhu cầu.” La Chân báo đáp.

“Vậy tốt! Cho cha người mua một trang trại ở đó cho ta.”
Dương Chính Sơn dặn.

“Bao lớn?” La Chân hỏi.

“Khoảng bốn, năm trăm mẫu là đủ.”

Trang trại ở Tĩnh An thường tốt hơn An Nguyên, dù giá thành cao nhưng quản lý khó khăn, song khi mua xong thông báo ta, Ngô Hải sẽ điều một quân sự qua.”

“Được, ta sẽ thông tri cho gia phụ!” La Chân lập tức đồng ý.

Dương Chính Sơn và La Thường đã có sự hiểu ngầm. Với những việc tài chính, tiền lời hàng năm đều đã có quy định.

Dương Chính Sơn không bận tâm chuyện này có thuộc ‘quan thương kết cấu’ hay không. Thực tế trong cơ cấu triều đình Đại Vinh, đây chẳng phải chuyện lạ.

Nhiều quan viên thân thiết với thương gia để kiếm lời, phía Dương Chính Sơn chỉ khác là không dùng những phương pháp ti tiện.

Khi La Chân rời đi, Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng, nghĩ ngợi.

Mọi thứ đang theo đúng quỹ đạo. Công vụ diễn ra suôn sẻ, việc huấn luyện lính bảo vệ vẫn tiếp diễn, các cơ sở khác cũng đã được tu sửa. Việc của La gia tiến triển ổn định, Dương gia dần phát triển cả tài sản lẫn nội tình.

Mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt.

Nhưng lo ngại tiềm ẩn là vụ thông đồng với địch. Dù bề ngoài vụ án đã kết thúc, nhưng thật ra có thể lực ngầm ẩn giấu, mà rất có thể là Khánh Vương phủ.

Dương Chính Sơn, nếu có liên hệ tới việc này, phải lo lắng về Bí Vũ vệ. Nếu họ cần hắn, hắn không thể từ chối.

Nhưng hiện tại Bí Vũ vệ chưa có động tĩnh, hắn có thể yên tâm hưởng chút thời gian nhẹ nhõm.

Niềm vui tiếp diễn trong một khoảng thư thái, chỉ vương mắc duy nhất là sự liên lụy đến gián điệp và giặc.

Tuy nhiên, với tình hình hiện tại đã ổn định, chỉ cần thận trọng một chút là đủ.

Bên ngoài, mọi thứ diễn ra thuận lợi. Công việc, kinh doanh đều ổn định, tại thành An Nguyên, nhờ có đợt làm việc lớn mà cuộc sống của người dân thêm phần khấm khá.

Giờ đây, đến thời điểm Dương Chính Sơn có cơ hội thả lỏng, nụ cười nhẹ trên môi khi nhìn dân chúng náo nức nơi thị thành.

Cùng cháu gái dạo phố, đi đến Cẩm Tú phường - cửa hàng thêu nổi danh, nơi ngập tràn ánh sáng, là sự hài lòng giản dị của cuộc sống giữa những toan tính đầy thử thách.

Chương 395: Hoàng Thân Quốc Thích, Huân Quý Đệ Tử (1)

Dương Chính Sơn bước lên lầu hai, cô gái trẻ dẫn đường cho ông đến một gian gần cửa sổ trong rạp, rồi nhanh chóng lui xuống. Không lâu sau, một nữ chương quỹ mang trà đến.

Với Dương Chính Sơn, vị Thủ Bì của thành An Nguyên này, nhiều thương gia nơi đây đều không xa lạ. Bởi ông thường xuyên đi dạo phố, khi thì cùng con dâu, khi thì cùng cháu gái. Hầu hết các tiệm ở An Nguyên thành, ông đều đã từng ghé qua. Vì vậy, nhiều thương gia đều quen biết với ông.

Tự nhiên, chương quỹ Cẩm Tú phường cũng nhận ra Dương Chính Sơn.

“Đại nhân có điều gì dặn dò không?” Nữ chương quỹ cung kính mời trà, hỏi han.

Dương Chính Sơn nhìn cháu gái, cười nói: “Người dẫn tiểu tôn nữ ta dạo một vòng, thứ gì nàng thích thì cứ gói lại cho nàng.”

Cẩm Tú phường phục vụ chủ yếu là khách nữ, ông một đại nam nhân cũng không tiện đi lại, bao sương thì tốt hơn. Hơn nữa, ông cũng không rảnh về các mặt hàng ở đây, nên để chương quỹ dẫn Dương Thanh Uyển đi chọn lựa có lẽ hợp lý hơn.

Dương Thanh Uyển rất thích thú với những món thêu tinh xảo kia. Đừng nhìn vẻ ngoài hoạt bát hiếu động mà nhầm,

nàng tuy mới sáu tuổi nhưng đã rất giỏi trong việc thêu thùa.

“Gia gia, con đi trước nhé!”

Dương Thanh Uyên nói một tiếng với Dương Chính Sơn, sau đó theo nữ chương quỹ rời đi, để lại Dương Chính Sơn ngồi thoải mái thưởng thức trà.

Trà Cẩm Tú phường là loại thượng đẳng, Mây Mù Xuân, được La Thường cố ý mua từ Kỳ Châu về. Nước trà thoát đầu hơi đắng nơi đầu lưỡi nhưng hậu vị ngọt thanh, Dương Chính Sơn rất thích dư vị của loại trà này.

Ông thưởng trà, ánh mắt nhìn lơ đãng ra phía đường phố ngoài cửa sổ.

Trong hai năm, An Nguyên thành thay đổi rất nhiều. Chỉ cần nhìn con đường ngoài kia đã thấy biết bao điều khác biệt. Ví như, không còn thấy những tên ăn mày lê lét nữa. Điều này, phần lớn là công lao của Lâm Thủ Đức, dĩ nhiên, Dương Chính Sơn cũng góp phần không nhỏ.

Quân hộ giàu có, kéo theo phần vinh cho toàn thành. Ngoài quân hộ, Dương Chính Sơn cũng đã góp nhiều ý kiến cho Lâm Thủ Đức.

Chẳng hạn như xử lý những tên ăn mày, ông gợi ý cho Lâm Thủ Đức gom họ lại, phân công khai hoang, người già yếu tàn tật thì an trí tại viện dưỡng lão, cho họ chút việc nhẹ nhàng. Đối với những thiếu niên lang thang, thì để thương hộ trong thành nhận làm tiểu nhị, lo bữa ăn là đủ, còn quản lý do nha môn chịu trách nhiệm, ngăn ngừa người bị ngược đãi.

Dẫu vậy không phải cải cách nào cũng thành công hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng tốt hơn tụ tập xin ăn khắp nơi. Những kẻ lười biếng, khỏe mạnh không chịu làm việc thì Dương Chính Sơn kiến nghị cải tạo lao động, dùng họ xây sửa đường xá, tường thành.

Lâm Thủ Đức ban đầu chỉ đôi khi nhờ sự cố vấn của Dương Chính Sơn, nhưng sau đó càng ngày càng quen thuộc, mỗi lúc gặp vấn đề đều tìm đến ông, khiến Dương Chính Sơn đôi chút phiền muộn.

“Người là Tri Châu, ta là Thủ Bị, công việc quản lý dân hân là trách nhiệm của người, rốt cuộc người đến tìm ta mỗi ngày, là muốn ta làm Tri Châu chăng?” Dù thấy Lâm Thủ Đức phiền nhiễu, nhưng Dương Chính Sơn vẫn không khỏi vui mừng trước sự phồn thịnh của An Nguyên thành dưới sự quản lý của Lâm Thủ Đức.

Khi Dương Chính Sơn đang nhàn nhã thưởng trà, từ bên ngoài bất ngờ truyền đến tiếng ồn ào náo loạn.

“Bản công tử đã thích thứ này, người dám không bán sao?”

“Tin hay không bản công tử sẽ đập phá Cẩm Tú phường của người!”

Một giọng nói ngạo mạn vang lên từ bên ngoài, khiến Dương Chính Sơn nhíu mày.

Dám đe dọa đập phá Cẩm Tú phường?

Không ai ở An Nguyên thành dám không biết La gia và Dương gia thân cận và đây là nơi được Thủ Bị đại nhân ưu ái. Những kẻ gây sự trước đây đều phải lao động cực nhọc trên công trường. Vậy kẻ này là ai, mà dám công khai giương oai?

Chương 396: Hoàng Thân Quốc Thích, Huân Quý Đệ Tử (2)

Dương Chính Sơn đứng dậy, không nhanh không chậm rời khỏi phòng, đi về phía cầu thang, hướng mắt nhìn xuống đại sảnh.

Trước mắt, hắn thấy có một đám người mặc áo xanh ngắn tay đang đập phá quây vãi và các mặt hàng thêu. Khách đã chạy sạch sẽ, chỉ còn những nữ tiểu nhị ẩn núp ở góc khuất.

Một thiếu niên áo đỏ tía đứng giữa sảnh, ngạo nghễ nhìn chưởng quỹ Cẩm Tú phường, bên cạnh là một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng sắc mặt lộ vẻ khó xử.

Chưởng quỹ Cẩm Tú phường bảo vệ Dương Thanh Uyển sau lưng, khuôn mặt đỏ sừng, hiển nhiên đã bị đánh. Về phần Dương Thanh Uyển, cô bé đầy giận dữ nhìn chằm chằm thiếu niên, miệng không ngớt: “Ngươi thật to gan, dám giương oai trước mặt bản tiểu thư! Xuân Hoa, còn chần chờ gì, cho bản tiểu thư đánh hắn!”

Dương Chính Sơn đang chuẩn bị xuống cầu thang nghe vậy, cả người khựng lại, khóe miệng co rúm nhìn cháu gái.

Tốt lắm, tôn nữ, từ khi nào con học được sai khiến hạ nhân đánh người?

Biểu cảm, phong thái này, thật không kém gì đối phương, đều rất có phong phạm con cái nhà quyền quý.

Xuân Hoa là đại nha hoàn bên Vương thị, từng nhập Dương gia khi chỉ là một tiểu nha hoàn 13, 14 tuổi, nay đã thành trợ thủ đắc lực nhất bên Vương thị.

Tuy nhiên, cái đáng quan ngại là Xuân Hoa cũng luyện võ, cùng những người vào Dương gia hai năm trước giờ đều là võ giả. Xuân Hoa là hạ nhân thuộc đợt đầu tiên, tu vi đã đạt đến Hậu Thiên cảnh. Vì vậy, Dương Thanh Uyển giao Xuân Hoa ra tay không phải là không có lý do.

Xuân Hoa không xuất thủ mà cùng chương quỹ che chở Dương Thanh Uyển đằng sau, cảnh giác nhìn đám thiếu niên và tùy tùng.

“Tiểu thư!” Xuân Hoa nhẹ nhàng vỗ vai Dương Thanh Uyển.

Đằng sau còn có hai tiểu nha đầu, nắm chặt vạt áo Dương Thanh Uyển, sợ cô bé xông ra ngoài. Hai nha đầu ấy đều là người bên Dương Thanh Uyển, một mười tuổi, một tám tuổi, luôn theo sát chủ nhân.

“Dã nha đầu từ đâu ra? Dám mắng bản công tử, ngươi biết bản công tử là ai không?”

Thiếu niên trừng mắt nhìn Dương Thanh Uyển, thái độ hung hăng.

“Ngươi là ai?” Dương Chính Sơn từ trên cầu thang bước xuống, bình thản hỏi.

Thiếu niên thấy Dương Chính Sơn, sửng người, như không ngờ rằng giờ này vẫn có kẻ dám can dự.

“Ngươi là ai, dám quản chuyện của ta?”

“Bản quan là Thủ Bì An Nguyên thành!” Dương Chính Sơn đến gần thiếu niên, nét mặt trầm ngâm: “Còn ngươi là ai? Hoàng thân quốc thích hay huân quý?”

An Nguyên thành làm gì có hoàng thân quốc thích.

Dương Chính Sơn tự báo thân phận, nhưng thiếu niên vẫn chẳng sợ hãi, ngược lại còn nhạo báng: “Một Thủ Bị nhỏ nhoi mà dám lớn tiếng trước mặt bản công tử!”

“Bản công tử không phải hoàng thân quốc thích, ta là công tử thứ bảy Tĩnh Viễn Hầu phủ!”

Dương Chính Sơn nhú mày.

Tĩnh Viễn Hầu! Đúng là huân quý đệ tử! Bảo sao dám ngang tàng như vậy.

An Nguyên thành chỉ là một thị trấn nhỏ, một công tử Hầu phủ ở đây quả thực có quyền kiêu ngạo.

Nhưng Tĩnh Viễn Hầu phủ sao lại đến đây?

“Công tử Tĩnh Viễn Hầu!” Dương Chính Sơn sẫm soi đôi thiếu niên thiếu nữ.

Thiếu niên áo quần phú quý, ngọc bội treo bên hông không phải là vật tầm thường, tùy tùng đều là võ giả, chứng tỏ căn cơ không đơn giản.

Ngược lại, thiếu nữ bên cạnh, dù dung mạo đoan trang, nhưng trang phục lại rất giản dị, chỉ mặc một bộ váy trắng văn La.

Cảm thấy Dương Chính Sơn đang soi mói, thiếu nữ trao thân thi lễ, “Thanh An Bá phủ Ninh Thanh bá kiến Thủ Bị đại nhân!”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

Thanh An Bá!

Trời, nơi này còn có một vị hoàng thân quốc thích thực sự.

Thanh An Bá phủ vốn là gia đình của Đế Hậu, liên quan mật thiết đến hoàng tộc. Tuy đã bị mai một, nhưng vẫn là

hoàng thân quốc thích gốc rễ thâm sâu.

Chương 397: Hoàng Thân Quốc Thích, Huân Quý Đệ Tử (3)

Vậy trước mặt ông là tiểu thư Thanh An Bá phủ, hoàng thân quốc thích chính hiệu.

Dương Chính Sơn thoáng nghĩ, vị hoàng thân này đến An Nguyên thành để làm gì?

Một công tử Hầu phủ Tĩnh Viễn, một tiểu thư phủ Thanh An Bá chạy tới đây, mục đích là gì?

Trong lúc Dương Chính Sơn băn khoăn, thiếu niên không kiềm chế nổi, tiếp lời: “Dương đại nhân, người đã ở đây, giúp bản công tử đập cái Cẩm Tú phường này, ta sẽ xem như nể mặt người!”

“...”

Dương Chính Sơn chỉ lẳng lặng nhìn gã công tử này.

“Người đâu!”

Ông phẩy tay.

“Đại nhân!” Hàn Phi từ ngoài cửa bước vào.

“Giải đi, bắt bọn họ ra ngoài thành dời gạch!”

Tĩnh Viễn Hầu thì sao?

Nếu đây là kinh đô, còn phải nể mặt Hầu phủ, nhưng ở đây, “huyền quan bất như hiện quán!”

Nếu vị này là công tử Thường Bình Hầu phủ, Dương Chính Sơn còn tỉnh tâm đối đãi. Chỉ vì Thường Bình Hầu Lương Trữ là Tổng binh Trọng Sơn trấn, cho nên Dương Chính Sơn cũng phải nể mặt.

Thiếu niên nghe xong, nổi giận: “Ngươi dám!”

Đám tùy tùng quanh thiếu niên tập trung, cảnh giác nhìn đám thân vệ từ ngoài ủa vào.

Dương Chính Sơn chẳng để ý, thản nhiên liếc qua lũ tùy tùng.

“Làm sao? Các ngươi muốn động thủ với Thủ Bị An Nguyên thành?”

Lũ tùy tùng sững lại. Động thủ với Thủ Bị trong thành, chẳng phải là muốn tự sát?

Dù Dương Chính Sơn không dám chạm đến công tử gia, nhưng việc băm nát bọn tùy tùng thì dám thừa.

“Công tử!” Một tùy tùng già hơn lôi kéo vạt áo thiếu niên.

Thiếu niên mặt đỏ bừng, mắt hân thù đỏ rực nhìn Dương Chính Sơn.

“Ngươi đợi đấy cho ta!”

“Chờ cái gì, mang đi ngay! Phản kháng thì trực tiếp đập chết đi!” Dương Chính Sơn hơi bực bội nói.

Ông không ưa nổi đám huân quý đệ tử.

Thật ra, không phải huân quý đệ tử đều không tốt. Như Triệu Viễn, cũng là huân quý đệ tử. Trọng Sơn quan cũng có nhiều người như thế. Chẳng hạn, Lương Trữ có con trai và cháu tại Trọng Sơn quan, nhưng chẳng ai nghe đồn về sự hống hách của họ.

Vì thế, giá trị của luân quý đệ tử nằm ở giáo dục gia đình họ nghiêm cần hay không.

Chương 398: Hầu phủ thọ yến (1)

Hàn Phi tuân mệnh, lập tức dẫn Dương Chính Sơn và thuộc hạ cùng tiến lên, đoàn tùy tùng của Tĩnh An Hầu phủ công tử lựa chọn từ bỏ phản kháng.

Bọn hấn không cho rằng Dương Chính Sơn dám ngang nhiên hãm hại công tử của mình giữa ban ngày, cho dù có bị bắt, không lâu sau Dương Chính Sơn cũng sẽ thả bọn hấn ra. Mặc dù quá trình này sẽ có chút mất mặt, nhưng chỉ cần công tử không gặp nguy hiểm tính mạng, bọn hấn không coi là phạm phải sai lầm lớn.

Dương Chính Sơn thực sự cũng không thể làm gì vị công tử này, dù sao người ta chỉ phá phách một cửa hàng, vậy không phải cái tội lớn gì. Cho dù Dương Chính Sơn trong lòng không thích, cũng chỉ có thể cho người này một chút giáo huấn mà thôi.

Tuy nhiên việc giáo huấn cũng có khác biệt, đối với một tên công tử nuông chiều từ bé mà nói, nếu bị phạt đi công trường dời gạch, chuyện như vậy tuyệt đối khiến vị công tử này đời này khó quên được.

Lát sau, Hàn Phi liền dẫn thuộc hạ đem đám người này đi.

“Ngươi nha đầu này sao cũng cùng cái thiếu gia phá gia chi tử, nếu lần sau còn dám làm xằng làm bậy, gia gia sẽ không tha đâu đấy!”

Dương Chính Sơn trừng mắt giáo huấn Dương Thanh Uyển.

Con gái nhà lành nào mà trước mặt mọi người lại cãi cò om sòm rồi sai người hầu đánh người.

Kỳ thật cũng không thể tính là sai, cãi cò cũng được, đánh người cũng được, cũng không nhất định là sai, có ít người chính là thiếu chữ, có ít người chính là thiếu đòn.

Nhưng mà con gái nhà lành thì dù có cãi cò đánh người, cũng phải mang theo phong phạm của đại gia khuê tú, không phải giống như cái loại công tử phá gia chi tử, chữ bới ăm ỉ trước mặt mọi người.

Dương Thanh Uyển cúi đầu, làm ra dáng vẻ nhận lỗi rồi nói: “Gia gia, Thanh Uyển biết sai rồi!”

Dương Chính Sơn có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu này.

Con cháu đời thứ ba của Dương gia khác biệt với bọn Dương Minh Thành, Dương Vân Yên, Dương Minh Thành, Dương Vân Yên năm đó từng trải qua khổ cực, bọn hắn xuất thân nông gia thực thụ.

Thế nhưng bọn tiểu bối Dương Thừa Nghiệp, Dương Thanh Uyển lại không giống như thế, đảo mắt nhìn bọn hắn tuy không phải đi ra đời với chiếc thìa vàng ngậm trong miệng, nhưng bọn hắn chưa từng trải khổ bao giờ.

Cho dù là Dương Thừa Nghiệp tuổi lớn nhất, khi hắn hiểu chuyện, Dương gia đã bắt đầu phát đạt.

Mà Dương Thanh Uyển hoàn toàn chưa từng trải khổ bao giờ, lúc Dương Chính Sơn vào Dương gia, Dương Thanh Uyển mới ba tháng khôn lớn, sau khi Dương Chính Sơn đi vào, Dương gia liền vượt qua thời kỳ ăn mặc không lo rồi.

Bởi vì Dương Chính Sơn nuông chiều tiểu nha đầu này, Dương Thanh Uyển có thể nói là phóng túng sống qua ngày.

Người ta bảo rằng quen chịu quá sinh hư, đại đa số người đều minh bạch đạo lý này, rất nhiều người lại quên phắt đạo lý này.

Dương Chính Sơn chính là như vậy, kỳ thật hắn rất hài lòng đứa bé này.

“Thôi, từ ngày mai ngươi đi theo tiểu cô cô của người đến chỗ Lý ma ma lên lớp đi! Hảo hảo học một ít lễ nghi quy củ!”

Dương Chính Sơn cảm thấy mình thật sự không dạy dỗ được tiểu nha đầu này, chỉ có thể để bà quản gia tới dạy.

“A, gia gia, không đi có được không!”

Dương Thanh Uyên tiu ngủi mặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất nhìn Dương Chính Sơn.

Lấy tính tình thích náo động của nàng, đi đến chỗ Lý ma ma nổi tiếng là lễ nghi nặng nề để lên lớp, đơn giản chính là chịu cực hình.

“Không được!”

Dương Chính Sơn cứng ngắc tâm địa chém đinh chặt sắt nói.

Trước đó Vương thị bảo Dương Thanh Uyên đi đến lớp học của Lý ma ma, đáng tiếc nha đầu này không muốn đi, mỗi lần đều chạy lại bên cạnh Dương Chính Sơn nũng nịu, Dương Chính Sơn bị nàng nũng nịu xoay như chong chóng, chỉ có thể nói xin lỗi Vương thị.

Chương 399: Hầu phủ thọ yến (2)

Kết quả chờ hai năm liền.

Hiện tại Dương Chính Sơn cảm thấy nha đầu này phải hảo hảo học một ít lễ nghi quy củ.

Dương Chính Sơn cũng không ưa thích những chuyện lễ nghi quy củ, nhưng nhập gia tùy tục, hắn lại không ưa thích cũng muốn tuân thủ quy tắc thế giới này.

“Học tập cho giỏi, nếu không, gia gia không mang người đi chơi đâu nhé!”

Dương Chính Sơn uy hiếp nói.

Tiểu nha đầu này triệt để sụp đổ, méu máo, cúi đầu, bộ dáng cực kỳ ủy khuất nhưng không dám phản bác.

Dương Chính Sơn thấy được bộ dạng nàng như vậy, nhin không được lòng lại mềm nhũn!

“Đi thôi, chúng ta cũng nên về nhà!”

Lòng mềm nhũn, nhưng Dương Chính Sơn vẫn là không thay đổi chủ ý, hắn nhắc tiểu nha đầu ôm vào trong ngực, liền muốn rời khỏi Cẩm Tú phòng.

“Dương đại nhân!”

Nhưng đúng lúc Dương Chính Sơn chuẩn bị rời đi, Ninh Thanh vẫn đứng sang một bên đột nhiên mở miệng.

“Ninh cô nương còn có chuyện gì sao?” Dương Chính Sơn nghi ngờ hỏi.

Ninh Thanh sững sờ.

“Ta không có, không có chuyện gì khác!”

Nàng có chút khẩn trương nói.

Nàng gọi Dương Chính Sơn lại, không phải bởi vì nàng có chuyện gì, mà là muốn biết rốt cuộc Dương Chính Sơn sẽ xử trí nàng như thế nào.

Dương Chính Sơn đem đồng bạn của nàng bắt đi dời gạch bên ngoài thành, thế nhưng lại không có xử trí nàng, cái này khiến lòng nàng đầy rẫy thấp thỏm.

Ban đầu nàng tưởng rằng Dương Chính Sơn cũng sẽ giận chó đánh mèo nàng, thế nhưng tuyệt đối không ngờ đến Dương Chính Sơn tựa hồ không có ý định xử trí nàng.

Quả nhiên Dương Chính Sơn không có ý định xử trí nàng.

Hơn nữa cũng không có lý do để xử trí nàng a.

Từ đầu đến cuối, cô nương này chỉ là đứng ở bên cạnh thiếu niên công tử đó, chưa từng nói gì, chưa từng làm gì, Dương Chính Sơn dựa vào điều gì để xử trí nàng.

Lại nói nàng vẫn là tiểu thư Thanh An Bá phủ, chân chính hoàng thân quốc thích, Dương Chính Sơn không có tư cách xử trí một vị hoàng thân quốc thích.

“Nếu không còn chuyện gì, vậy bản quan đi trước!”

“Ninh cô nương cũng sớm rời khỏi nơi đây đi, về phần vị công tử Tĩnh Viễn Hầu phủ, Ninh cô nương không cần quan tâm, bản quan chỉ muốn giáo huấn hắn mà thôi, không làm hắn nháo nhác đâu!”

Dứt lời, Dương Chính Sơn ôm Dương Thanh Uyên đi ra cửa chính.

Ninh Thanh cúi đầu tiễn biệt với bóng lưng của hắn, nàng chớp chớp hai lông mi khẽ động, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Ngồi xe ngựa trở về phủ, Dương Chính Sơn liền đem tiểu nha đầu giao cho Xuân Hoa, để nàng mau chóng đưa tiểu nha đầu trở về sân nhỏ đại phòng.

Nếu không nhanh chút, Dương Chính Sơn thật sợ mình thay đổi chủ ý.

Nha đầu này quá thích nũng nịu, cũng không biết là học của ai.

Trở về chính viện, Úc Thanh Y đang trò chuyện cùng tỷ muội Dương Vân Yên, Dương Vân Tuyết.

Thấy Dương Chính Sơn trở về, ba người vội vàng đứng lên, “Lão gia trở về!”

“Ông ngoại!”

Âm thanh Nhu Nhu vang lên, Dương Chính Sơn lập tức mặt mày hớn hờ.

Tiểu Mi Mi yêu kiều vừa nhìn thấy Dương Chính Sơn, liền giang hai tay muốn nâng lên.

Dương Chính Sơn ôm nàng lên ngực, “Tiểu Dương Miêu ngoan thế!”

Nha đầu này nhưng so với Dương Thanh Uyển càng ngoan hơn, không phải vì tuổi còn nhỏ, mà nha đầu này chính là ngoan.

Từ nhỏ không ảm ỉ, không buồn bực, một mình cũng có thể chơi rất vui vẻ.

“Các người đang nói chuyện gì?” Dương Chính Sơn một bên chơi đùa thân mật với Tiểu Dương Miêu, một bên hỏi.

Úc Thanh Y mặc dù là mẹ kế, nhưng hai năm này nàng cùng người Dương gia chung đụng rất tốt, mọi người cũng đều công nhận nàng mẫu thân, đặc biệt là trong nhà các nữ nhân, đều có cảm giác lấy Úc Thanh Y như Thiên Lô bảo sao đánh đó.

Chương 400: Hầu phủ thọ yến (3)

Úc Thanh Y rất có năng lực lãnh đạo, dù sao nàng trước kia là chương môn nhân Thiên Thanh kiếm phái.

“Chúng ta đang thương lượng ngày mai đi đến chỗ Trọng Sơn quán!”

Úc Thanh Y nói.

Thần sắc Dương Chính Sơn có chút lay động, “Thọ lễ đã chuẩn bị xong chưa?”

Sở dĩ Úc Thanh Y muốn đi Trọng Sơn quán, là bởi vì ba ngày sau là sinh nhật năm mươi tuổi của phu nhân Thường Bình Hầu phủ.

Lần này Thường Bình Hầu phủ chuẩn bị tổ chức thọ yến, mời rất nhiều khách.

Dương gia cũng nhận được thiệp mời.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn không thể nào đi, dù sao hắn có công vụ phải làm, không thể bởi vì một trận thọ yến lại phải lùi đi vài ngày.

Coi như hắn nguyện ý, Lương Trữ cũng không nguyện ý.

Dù sao lần này người Lương gia mời đến chúc thọ rất nhiều, nếu như mỗi nhà gia chủ đều đi, toàn bộ Trọng Sơn trấn cũng không chịu nổi tình hình này.

“Đã chuẩn bị xong, đây là danh mục quà tặng!”

Úc Thanh Y đưa danh mục quà tặng to Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở ra nhìn thoáng qua, nghĩ nghĩ rồi nói: “Giảm phân nửa đi!”

“Giảm phân nửa!” Úc Thanh Y ngậy ngấn cả người, “Lão gia, phần này thọ lễ không tính là quý giá!”

Tặng lễ cũng là có quy củ, bình thường lễ qua lễ lại không thể quá mức keo kiệt, nhưng cũng không thể quá mức hào phóng.

Nàng chuẩn bị phần danh mục quà tặng này cũng tự định giá thật lâu, không thể để Dương gia bề mặt, lại không thể thể hiện ra Dương gia phú quý.

Dương Chính Sơn lắc lắc đầu, nói: “Ta biết rõ không tính cái gì là quý giá, chỉ là không cần thiết thôi!”

“Không cần thiết!” Úc Thanh Y không hiểu.

Dương Chính Sơn giải thích: “Thường Bình Hầu Lương Trữ dù sao cũng là Tổng binh trấn Trọng Sơn, mặc dù việc như thế này không tính là đại sự gì, nhưng nếu như Hầu phủ tại thời điểm này trắng trợn thu lễ, khó may khỏi sẽ bị người ta lên án.”

“Vả lại lần này Hầu phủ chuẩn bị mở tiệc thọ yến cũng không phải là vì thu lễ!”

“Như vậy thì vì điều gì?” Úc Thanh Y hỏi.

Tại thời điểm này, khuyết điểm của Úc Thanh Y đã biểu hiện ra, nàng mặc dù có chủ kiến, cũng có ý nghĩ của mình cùng kiến thức, nhưng dù sao trước đó nàng chỉ là một cái giang hồ võ giả, dù hai năm này nàng giải bày rất nhiều mối quan hệ quan gia, nhưng trên một ít chuyện vẫn là không đủ nhìn thấu triệt.

Lương Trữ vì sao lại muốn tổ chức yến hội này?

Hiển nhiên không chỉ đơn giản vì để thu lễ.

Lương Trữ đi vào Trọng Sơn trấn đã bốn năm, Lương Trữ rất ít khi tổ chức yến hội, không luận là tiệc rượu của các nam nhân lẫn yến hội của hậu viện, cơ hồ Lương gia đều không tổ chức.

Mà Lương Trữ phu nhân cũng là một vị rất điệu thấp, đi vào Trọng Sơn trấn từ đó trở đi, phần lớn thời gian đều ở nơi hậu viện lễ Phật, rất ít khi xuất hiện ở chức quyền.

Lần này Lương gia lại tổ chức thọ yến, hiển nhiên Lương Trữ có mục đích.

“Vì xuất chinh!”

Dương Chính Sơn nói.

“Xuất chinh!”

Lần này không chỉ có Úc Thanh Y ngây ngẩn cả người, ngay cả Dương Vân Yên cùng Dương Vân Tuyết cũng thay đổi sắc mặt.

Dương Chính Sơn vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Nếu như ta không có đoán sai, Trọng Sơn trấn sang năm sẽ lại tiếp tục chinh phạt Đại Lăng vương triều!”

Một trận thọ yến tựa hồ nhìn như không có bất kỳ quan hệ gì với xuất quan chinh phạt Đại Lăng vương triều, nhưng trên thực tế điều này biểu hiện ra thái độ của Lương Trữ cùng Thường Bình Hầu phủ.

Quan trường hậu viện các phu nhân tụ hội không đơn thuần chỉ để chuyện trò việc nhà, chuyện nhân duyên, có đôi khi cũng đại biểu cho bên trên đường quan trường động tĩnh.

Một trận thọ yến mời phần lớn vợ quan võ cầm quyền của Trọng Sơn trấn, điều này đại biểu cho lực khống chế siêu cường của nhân vật Tổng binh như Lương Trữ đối với Trọng Sơn trấn.

Đồng thời cũng mang ý nghĩa Lương Trữ chinh đồn đối với Trọng Sơn trấn đã kết thúc.

Thường Bình Hầu phủ tổ chức lớn một trận thọ yến, là lấy lòng toàn bộ quan võ Trọng Sơn trấn của Lương Trữ, cũng là thái độ của Lương Trữ đối với mọi người.

Nơi đây người nào cần xử lý cũng đã xử lý xong, nơi này chinh đồn không ồn cũng chinh đồn không sai biệt lắm, chur vị có thể an tâm.

Sau đó, các người chỉ cần dựa theo ý tứ của ta làm việc, như vậy ta sẽ không tìm theo các người lời chuyện cũ.

Lương Trữ mượn dùng danh nghĩa thọ yến của phu nhân để tổ chức yến hội, đây mới là mục đích.

Thời gian bốn năm, Lương Trữ đem một Trọng Sơn trấn đoang hoang vỡ nát chinh đồn thành một quân sự trọng trấn có sức sống, có chiến lược.

Chinh đồn kết thúc, như vậy Trọng Sơn trấn cũng nên xuất quan.

Năm đó Phục Sơn thành bại trận, là sỉ nhục của Trọng Sơn trấn, là sỉ nhục của Đại Vinh, những năm này vô luận là Trọng Sơn trấn vẫn là triều đình, đều không có quên phần này sỉ nhục.

Thậm chí hoàng đế đều đang đợi Lương Trữ rửa sạch phần sỉ nhục này.

Cho nên tiếp theo khẳng định Trọng Sơn trấn sẽ xuất quan chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, cũng chính là vương triều Đại Lăng hiện tại.

Hiện tại đã là tháng chín, năm nay khẳng định là không kịp xuất quan, cho nên sang năm khẳng định sẽ xuất quan.

Chương 401: Kết hôn, sinh con trai (1)

Úc Thanh Y khẽ nhíu mày, “Vậy chúng ta đi dự thọ yến, cần làm gì?”

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Những chuyện này các người không cần lo, chỉ cần chúc thọ cho Hầu phu nhân là được, ừ, tiện thể tìm ý trung nhân cho Tuyết Nhi!”

Dương Vân Tuyết năm nay đã mười lăm tuổi, sang năm là mười sáu.

Như vậy đã coi như là đại cô nương, nên tìm nhà tốt.

Nghe hắn nói vậy, khuôn mặt Dương Vân Tuyết lập tức đỏ bừng.

“Cha!”

“Ha ha, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, có gì phải thẹn thùng!”

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Người đi xem, đến lúc đó chắc hẳn sẽ có không ít công tử thế gia đi, đến lúc đó người xem kỹ một chút, nếu có người ưng ý, về nói cho cha, cha giúp người làm mai!”

Con gái lớn cuối cùng cũng phải gả chồng.

Lúc này tâm trạng của người cha như Dương Chính Sơn rất phức tạp.

Mặc dù Dương Vân Tuyết chỉ là con gái tiện nghi của hắn, nhưng hắn cũng nuôi nhiều năm.

Đột nhiên muốn gả tiểu cô nương đi, trong lòng hẳn vẫn rất không nỡ, nhưng không gả cũng không được.

“Phu quân yên tâm, ta sẽ giúp Tuyết Nhi chọn ý trung nhân!” Úc Thanh Y cũng phụ họa theo.

Đối với hôn sự của Dương Vân Tuyết, Úc Thanh Y thật sự rất quan tâm.

Làm mẹ kế thật khó.

Hai năm nàng gả vào Dương gia, mặc dù chung đụng với con cái Dương gia đều rất tốt, nhưng dù sao bọn họ cũng không phải mẹ con ruột, cho nên ở giữa vẫn có chút ngăn cách.

Mà hôn sự của Dương Vân Tuyết là đại sự đầu tiên kể từ khi nàng gả vào Dương gia, nếu nàng không thể xử lý tốt chuyện này, đám huynh đệ tỷ muội Dương Minh Thành chắc chắn sẽ có khúc mắc với nàng.

Cho nên vì bản thân có thể hòa nhập vào Dương gia tốt hơn, cũng vì tương lai của Dương Vân Tuyết, nàng nhất định phải tìm cho Dương Vân Tuyết một mối hôn nhân tốt.

Dương Vân Tuyết bị Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y trêu chọc đến mức ngồi không yên, trừng Dương Chính Sơn một cái, rồi chạy ra khỏi chính đường.

Dù sao cũng còn nhỏ tuổi, da mặt rất mỏng, chỉ cần nhắc đến chuyện hôn nhân là không chịu nổi.

Dương Vân Yên nhìn bóng dáng nàng rời đi, khẽ thở dài, “Ai, mới chớp mắt tiểu muội đã phải lập gia đình!”

Bên cạnh, Dương Chính Sơn liếc nhìn nàng một cái, lời này có chút xúc động, trong lòng Dương Chính Sơn thấy phiền muộn.

“Người còn trẻ, than thở cái gì!”

Dương Vân Yên cũng không vì Dương Chính Sơn mà cảm thấy khó xử, ngược lại còn che miệng cười duyên, “Cha nói rất đúng, cha còn chưa già, ta mới thể này còn sớm!”

Hiện tại người Dương gia nào không biết Dương Chính Sơn là người không chịu nhận mình già, ai dám nói hấn già, hấn liền gặp với người đó.

Dương Chính Sơn trừng nữ nhi một cái, ôm tiểu Khương Miêu hôn một cái, “Vẫn là tiểu Miêu Nhi ngoan, mẫu thân ngươi càng lúc càng lớn mật, lại dám chế giễu ông ngoại ngươi!”

Tiểu Khương Miêu bị râu hấn cào có chút ngứa, cười khanh khách.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Dương Minh Thành.

“Cha!”

“Chuyện gì?” Dương Chính Sơn quay lại nhìn Dương Minh Thành đang đầy đầu mồ hôi.

“Nhị đệ gửi thư.” Dương Minh Thành lau mồ hôi trên trán, cười nói.

Dương Chính Sơn giao tiểu Khương Miêu cho Dương Vân Yên, nhận lấy thư tín rồi mở ra.

Đọc xong thư, hấn khẽ nhíu mày.

“Đến thư phòng nói!”

Lập tức, hấn liền dẫn Dương Minh Thành đến thư phòng bên cạnh.

“Người đưa tin đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đang nghỉ ngơi ở tiền viện!” Dương Minh Thành nghi hoặc hỏi: “Cha, xảy ra chuyện gì?”

Dương Chính Sơn lại mở thư tín ra xem lần nữa, hơi suy tư nói: “Không có chuyện gì lớn, lần này Lý thị cũng sẽ đi Trọng Sơn quan chúc thọ Hầu phu nhân, đến lúc đó nàng sẽ mang theo các con về, người bảo Ngô Hải sắp xếp một chút.”

Dương Minh Chí không nhận được thiệp mời của Thường Bình Hầu phủ, nhưng hắn vẫn để Lý thị mang theo các con đi Trọng Sơn quan chúc thọ, bất quá mục đích của hắn không phải để chúc thọ Hầu phu nhân, mà là muốn Lý thị mang theo các con về.

Hai năm nay Dương Minh Chí và Lý thị rất ít khi về nhà, một là vì khoảng cách giữa hai bên không gần, đi về một chuyến ít nhất cũng phải bảy tám ngày, hai là vì năm trước Lý thị lại sinh một tiểu nha đầu, tên là Dương Uyển Đình, hài tử còn quá nhỏ, không nên đi về vất vả.

Lần này Dương Minh Chí muốn nhân cơ hội để Lý thị mang theo ba đứa con về, là vì hắn đoán được sang năm rất có thể sẽ phải xuất chinh.

Sang năm xuất chinh, Dương Minh Chí tất nhiên muốn đi cùng Chu Lan, đến lúc đó Kiến Ninh vệ bên kia liền không có người chăm sóc mấy mẹ con Lý thị, cho nên Dương Minh Chí mới nghĩ đến đưa mấy mẹ con họ về.

Mà Dương Chính Sơn sớm nhú mày, là vì Dương Minh Chí nhắc đến động thái của Kiến Ninh vệ trong khoảng thời gian này.

Chương 402: Kết hôn, sinh con trai (2)

Hiển nhiên Chu Lan hẳn là đã nhận được tin tức, hoặc là đã được Lương Trữ chỉ thị, Kiến Ninh vệ đã bắt đầu chuẩn bị cho việc xuất chinh.

Điều này cũng bình thường, năm đó Trương Thủ Vọng lãnh binh chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, cũng là vì chuẩn bị không đủ, quá mức vội vàng, mới có thể bại thảm liệt như vậy.

Bây giờ Lương Trữ muốn chinh phạt Đông Hải Hồ tộc lần nữa, tất nhiên sẽ làm tốt chuẩn bị vạn toàn.

Cho nên sớm thông báo cho các bộ tham tướng, cũng là chuyện đương nhiên.

Trước đó chỉ là Dương Chính Sơn suy đoán, nhưng bây giờ trên cơ bản đã có thể xác định, sang năm tất nhiên sẽ xuất chinh.

“Chuồng ngựa hiện tại tình hình thế nào? Năm nay có bao nhiêu chiến mã có thể xuất chuồng?” Dương Chính Sơn chuyển giọng, hỏi.

Dương Minh Thành không ngờ Dương Chính Sơn lại đột nhiên chuyển chủ đề sang chuồng ngựa, dừng một chút mới nói: “Hai tháng trước, chúng ta vừa mới bán ba mươi thớt chiến mã, cuối năm nay, hẳn là còn có thể có năm mươi thớt có thể xuất chuồng!”

Dương Chính Sơn gật đầu, tựa lưng vào ghế ngồi, vuốt râu trầm tư.

Sang năm xuất chinh, Vương Bân có thể để hấn xuất chinh hay không?

Hấn là sẽ.

Mặc dù hấn không phải tướng lĩnh Viên Binh doanh, dưới trướng hấn chỉ có một phòng giữ doanh, nhưng dù sao hấn cũng coi là một chiến tướng sa trường, Vương Bân không có lý do không mang theo hấn.

Vậy phòng giữ doanh phải xuất chinh, còn cần chuẩn bị gì?

Hai năm nay phòng giữ doanh vẫn luôn tiếp tục huấn luyện, mặc dù không tiến hành tập huấn thời gian dài, nhưng cách mỗi ba tháng tướng sĩ phòng giữ doanh đều sẽ tiến hành thi triển huấn luyện trong vòng mười ngày.

Ngoại trừ binh sĩ đồn bảo ngoài doanh trại, binh sĩ đồn bảo ngoài thành thì cách mỗi nửa năm tiến hành một lần tập huấn ngắn hạn.

Thời gian hai năm, dưới trướng Dương Chính Sơn xuất hiện đại lượng võ giả.

Đặc biệt là phòng giữ doanh, Dương Chính Sơn dám nói võ giả trong phòng giữ doanh của hấn ở toàn bộ Trọng Sơn trấn có thể xếp thứ nhất.

Phòng giữ doanh có 1112 người, trong đó số lượng võ giả đã đạt đến sáu thành.

Mà bốn thành còn lại, trên cơ bản là thật sự không có tư chất võ đạo gì, cho dù là nước linh tuyền cũng không cứu vớt được bọn hấn.

Thật ra về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không có ý bất mãn.

Nếu phòng giữ doanh toàn bộ đều trở thành võ giả, Dương Chính Sơn có lẽ mới thấy đau đầu.

Nói như vậy thật sự là quá gây chú ý.

Sáu thành võ giả vừa vặn, mặc dù cũng rất đáng chú ý, nhưng cũng không tính là trái với lẽ thường.

Liền xem như người ngoài biết, cũng chỉ sẽ cho rằng Dương Chính Sơn biết luyện binh, biết bồi dưỡng võ giả.

Bây giờ phòng giữ doanh được cho là tinh binh trong số tinh binh.

Về quân giới, không cần làm nhiều chuẩn bị, hiện tại tướng phòng giữ sảnh các loại quân giới đầy đủ, cái gì cũng không thiếu.

Về lương thảo, cũng không cần làm nhiều chuẩn bị, đó là chuyện của Vương Bản, Dương Chính Sơn không cần lo, đến lúc đó tìm Vương Bản cần lương thảo là được.

Trước mắt phòng giữ doanh cần nhất là chiến mã!

Phòng giữ doanh phụ trách là thành phòng, tự nhiên không cần chiến mã.

Mà hai năm nay, mặc dù Dương Chính Sơn vẫn luôn yêu cầu chiến mã từ Vương Bản và Đàm Cảnh Thái, nhưng cũng chỉ muốn được hơn trăm thớt chiến mã.

Hơn trăm thớt chiến mã này vẫn luôn dùng để huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa cho các tướng sĩ, Dương Chính Sơn cũng không hề đơn độc tổ kiến kỵ binh.

Nhưng nếu xuất chinh, hẳn cảm thấy bên người mình vẫn nên có một đội kỵ binh.

Số lượng không cần quá nhiều, ba trăm kỵ binh là đủ.

“Có thể kiếm được một trăm thớt chiến mã hay không?”
Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Thành.

Hiện tại quy mô chuồng ngựa Dương gia đã không nhỏ, tổng cộng có hơn năm trăm thớt, trong đó bao gồm ngựa cái và ngựa con.

Mà mỗi năm một lần, chuồng ngựa bán đi hơn một trăm thớt ngựa tốt, là Dương gia thu vào hơn một vạn lượng bạc.

Có thể nói bây giờ Dương gia chỉ dựa vào một tòa chuồng ngựa này liền có thể áo cơm không lo.

Hiện tại Dương Chính Sơn cũng không có ý mở rộng quy mô chuồng ngựa, hắn cảm thấy quy mô hiện tại của chuồng ngựa là thích hợp nhất, chỉ cần duy trì quy mô mỗi năm xuất chuồng một trăm thớt ngựa tốt là đủ.

Dương Minh Thành suy nghĩ một lúc, nói: “Cuối năm khẳng định không được, bất quá sang năm tháng ba hắn là có thể gom góp một trăm thớt.”

“Sang năm tháng ba, cũng có thể!”

Dương Chính Sơn gật đầu.

Hắn đoán sang năm liền xem như xuất chinh, cũng phải đợi đến tháng tư trở đi, tháng ba mặc dù muộn một chút, nhưng cũng có thể kịp.

“Đến thời điểm một trăm thớt chiến mã này bán cho tướng phòng giữ sảnh, người nói với Mã Tam một tiếng, đừng để hắn bán ngựa nữa.”

Chương 403: Kết hôn, sinh con trai (3)

Ngựa Dương gia tự nhiên không thể đưa không cho phòng giữ doanh, Dương Chính Sơn còn chưa hào phóng đến mức trực tiếp đưa ra một trăm thốt chiến mã, hẳn nhiều nhất là giảm giá 10% cho phòng giữ doanh, nên trả tiền vẫn phải trả.

Mà có một trăm thốt chiến mã này, đến thời điểm Dương Chính Sơn lại muốn một trăm thốt từ Vương Bân, liền có thể gom góp ba trăm kỵ binh.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại cùng Dương Minh Thành thương lượng chuyện chuồng ngựa, rồi mới để Dương Minh Thành trở về.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn tiễn Úc Thanh Y và mọi người ra ngoài thành.

Lần này Dương gia có không ít người đi Trọng Sơn quan, ngoài Úc Thanh Y, còn có Dương Vân Yên và Dương Vân Tuyết, cùng với hơn mười nha hoàn bà tử, hai mươi hộ vệ.

Còn Vương thị và Lương thị, Vương thị đang ở cũ, hơn nửa tháng trước, Vương thị vừa sinh hạ một nữ nhi, Dương Chính Sơn đặt tên là Uyển Nghi.

Còn Lương thị, qua cửa gần ba năm, ba tháng trước mới chẩn đoán mang thai, hiện tại đang ở nhà dưỡng thai.

Nói đến Lương thị, hai năm nay Lương thị sống rất thấp thỏm, sau khi thành thân nàng liền mong có thể sinh con trai, kết quả mong đợi hơn hai năm, bây giờ rốt cuộc đạt được ước

nguyên, Lương thị cẩn thận vô cùng, toàn bộ tâm tư đều đặt trên bụng mình.

Muốn có hài tử không chỉ Lương thị, Úc Thanh Y cũng vậy.

Thành thân hai năm, bụng Úc Thanh Y vẫn không có động tĩnh, khiến nàng tâm trạng tắc nghẽn vô cùng, thường xuyên rầu rĩ không vui.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng rất đau đầu, chuyện sinh con hắn có thể giúp đỡ, nhưng hắn không thể làm chủ!

Thân thể hắn và Úc Thanh Y đều không có vấn đề, có thể mang thai hay không đều do ý trời.

Mâu chốt là hắn còn không thể khuyên Úc Thanh Y, dù sao hiện tại mặt ngoài hắn là con cháu đầy đàn, liền xem như không có những hài tử khác cũng không quan trọng.

Nếu hắn thuyết phục Úc Thanh Y, liền có vẻ đứng đấy nói chuyện không đau eo.

Cho nên chuyện này chỉ có thể để Úc Thanh Y tự mình chấp nhận.

Thật ra hắn cũng muốn có hài tử, nhưng cầu không được, hắn cũng không thể sốt ruột, chỉ có thể chờ đợi.

Chương 404: Đặt cược và tìm kiếm trợ lực (1)

“Nếu trên đường gặp rắc rối gì, hãy phái người về báo tin cho ta!” Dương Chính Sơn đứng trước mặt Úc Thanh Y, nhẹ nhàng nói.

“Vâng, lão gia yên tâm, sẽ không có phiền phức đâu!” Úc Thanh Y dịu dàng nhìn hắn.

Thành hôn hai năm, đây là lần đầu tiên họ xa nhau, dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi nhưng cả hai vẫn có chút lưu luyến.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, quay lại nói với Đinh Thu bên cạnh: “Ra ngoài không cần lo lắng, nếu có người dám gây rắc rối, không cần kiêng nể thân phận đối phương!”

Dù sao thế giới này cũng không phải xã hội pháp trị, đôi khi dù người không chủ động gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến người.

Vì vậy Dương Chính Sơn có chút lo lắng Úc Thanh Y sẽ gặp phiền phức.

“Vâng, lão gia yên tâm, chỉ cần lão nô còn sống, nhất định bảo vệ an toàn cho phu nhân và tiểu thư!” Đinh Thu nghiêm túc nói.

Đối với Đinh Thu mà nói, Dương gia không chỉ là chủ nhà của hắn, Dương Chính Sơn còn là ân nhân của cả gia đình hắn.

Trước đây nếu không phải Dương Chính Sơn mua cả nhà hắn về, thì có lẽ gia đình hắn đã ly tán.

Mà đến Dương gia mấy năm, hấn và người nhà đều rất hài lòng.

So với trước kia ở Trương gia, bọn họ ở Dương gia sống khá thoải mái, không giống như nô bộc.

Mặc dù Dương gia cũng có rất nhiều quy củ, nhưng mọi người Dương gia đối xử với hạ nhân rất khoan dung, chỉ cần không phạm sai lầm, sẽ không bị đánh chửi vô cớ.

Mặc dù bây giờ tu vi của hấn đã đạt đến Hậu Thiên tầng năm, nhưng hấn đối với Dương Chính Sơn, đối với Dương gia vẫn không hề có ý định khác.

Nếu cần, hấn thật sự nguyện ý chiến đấu đến chết vì Dương gia.

Dương Chính Sơn nhìn Đinh Thu nghiêm túc, cười vỗ vai hấn, nói: “Đừng nói gì sống chết, xui xẻo, ta chờ các người trở về an toàn!”

“Rõ!” Đinh Thu nở nụ cười nhẹ, ánh mắt kiên định đáp.

Đây chính là lý do hấn nguyện ý quên mình phục vụ cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chưa bao giờ coi hấn là nô bộc, chưa bao giờ coi mạng sống của họ là thứ có thể tùy ý bỏ đi.

Mọi người lên xe ngựa, đoàn xe từ từ rời đi, Dương Chính Sơn nhìn đoàn xe đi xa, ngẩng đầu nhìn chân trời tươi sáng.

Mấy ngày nay thời tiết đều rất tốt, có lẽ bọn họ sẽ thuận lợi suốt chặng đường.

...

Khi Dương Chính Sơn tiễn Úc Thanh Y và những người khác, tại công trường ngoài thành An Nguyên, một đám phạm nhân khổ sai đang bị sai dịch chỉ huy sửa đường.

Trong hai năm qua, hai tuyến đường chính về phía nam và phía tây của châu An Nguyên đã được tu sửa, hiện tại con đường được sửa là đường từ thành An Nguyên đến các thị trấn xung quanh.

Việc tu sửa những con đường này vô cùng đơn giản, lấy vữa làm nền rồi nén chặt là được.

Hơn nữa vì nhiệm vụ này không gấp rút, nên nha môn Tri Châu chỉ sử dụng một số phạm nhân làm việc.

Theo Dương Chính Sơn, đây là lao động cải tạo.

Lâm Thủ Đức đối với việc sử dụng sức lao động miễn phí này rất tích cực, hiện tại đại lao trong nha môn Tri Châu hầu như trống không, tất cả phạm nhân đều bị điều động đến đây làm việc.

Lúc này trên công trường bận rộn, mấy tên tùy tùng mặc áo xanh đang vây quanh một thiếu niên áo gấm, thiếu niên áo gấm này chính là công tử phủ Tĩnh Viễn Hầu được Dương Chính Sơn đưa tới ngày hôm qua.

Tĩnh Viễn Hầu họ Tô, vị công tử này tên Tô Thiện Tư.

Lúc này Tô Thiện Tư rất tức giận, vô cùng phẫn nộ.

Lửa giận trong lòng như đang thiêu đốt ngũ tạng lục phủ của hắn, khiến hắn không nhìn được muốn gào thét, muốn gầm rú.

Hắn là lục công tử phủ Tĩnh Viễn Hầu, cho dù ở kinh đô, cũng được coi là nhân vật số một.

Kết quả ở thành An Nguyên hẻo lánh này, hắn lại bị bắt đến đây lao động!

Làm công việc bần thủ này!

Chỉ cần nhìn những thứ thấp hèn này, hẳn liền không nhìn được muốn giết chết những tên dân đen chương mắt này.

Mà nhìn sai dịch chặn trước mặt hẳn, hẳn càng giận không thể nuốt, không nhìn được muốn rút đao chém người.

“Các ngươi những tên ngu xuẩn này, có biết bản công tử là ai không?”

“Tri Châu các ngươi đâu, bảo hẳn đến gặp ta!”

Tô Thiện Tư tức giận quát.

Hắn đã chịu đủ rồi, hẳn muốn rời khỏi nơi này, hẳn muốn khiến tên phòng thủ kia không biết trời cao đất rộng bị chém thành muôn mảnh.

Một đám sai dịch giám sát phạm nhân thật sự bị dọa sợ.

Bọn họ chỉ là một đám sai dịch bình thường, bảo họ đối phó với một số phạm nhân bình thường thì được, nhưng bảo họ đối mặt với những tên tùy tùng hung thần ác sát bên người Tô Thiện Tư, họ thật sự không làm được.

Hơn nữa họ cũng có thể nhìn ra thân phận Tô Thiện Tư không đơn giản.

Nếu hầu cận bên người Dương Chính Sơn ở đây, thì tự nhiên không có cơ hội cho những người này kêu gào, hầu cận Dương Chính Sơn cũng mặc kệ những người này có xuất thân gì, chỉ cần Dương Chính Sơn có mệnh lệnh, họ liền kiên định chấp hành đến cùng.

Chương 405: Đặt cược và tìm kiếm trợ lực (2)

Tuy nhiên trước mắt những sai dịch này hiển nhiên không có lực lượng áp chế Tô Thiện Tư.

“Một đám vật ti tiện, bản công tử nói không nghe hiểu sao? Gọi Tri Châu các người đến cho ta.” Tô Thiện Tư mặt mày xanh lét quát.

Một đám sai dịch hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời căn bản không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Tuy nhiên đúng lúc này, cách đó không xa lại có một đám sai dịch đi tới, mà trong đám sai dịch này còn vây quanh cả Lâm Thủ Đức.

Lâm Thủ Đức đến tuần tra, chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu mùa đông, hẳn muốn xem trước khi mùa đông bắt đầu có thể xây xong con đường này không.

Lâm Thủ Đức nghe thấy tiếng của Tô Thiện Tư, đi tới, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tô Thiện Tư.

“Người là ai?”

Tô Thiện Tư cũng chú ý tới Lâm Thủ Đức, “Người là ai?”

“Bản quan chính là Tri Châu châu An Nguyên!”

“Người chính là Tri Châu!” Trên mặt Tô Thiện Tư lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Bản công tử là lục công tử phủ Tĩnh Viễn Hầu, mau thả bản công tử rời khỏi đây, nếu không bản công tử sẽ khiến người mất chức!”

...”

Lâm Thủ Đức nghe lời này, nhìn Tô Thiện Tư như nhìn đồ ngu.

Không nói người có phải là công tử phủ Tĩnh Viễn Hầu hay không, cho dù người thật sự là, người dựa vào cái gì khiến ta mất chức?

Người đã hỏi bộ Lại chưa?

Hay người cho rằng phủ Tĩnh Viễn Hầu có năng lực thao túng bộ Lại?

Mẹ nó, hấn lớn thế này rồi, còn chưa từng gặp kẻ ngu ngốc nào đồng dạng như vậy!

Không sai, lúc này Lâm Thủ Đức đã cảm thấy Tô Thiện Tư là kẻ ngu ngốc.

Thế lực phủ Tĩnh Viễn Hầu không nhỏ, hiện tại Tĩnh Viễn Hầu là đô đốc doanh Phấn Vũ trong số mười hai doanh Cẩm quân ở kinh đô. Chấp chương doanh Phấn Vũ trong số mười hai doanh Cẩm quân, Tĩnh Viễn Hầu cũng coi như được trọng dụng.

Nhưng vấn đề là, huân quý có thể nhúng tay vào chuyện của lục bộ sao?

Tự nhiên không thể.

Đừng nói Tĩnh Viễn Hầu, cho dù là Ninh Quốc Công, người hỏi thử hấn dám nhúng tay vào chuyện của lục bộ triều đình không?

Nếu hấn dám, Hoàng đế liền dám chém đầu cả nhà Ninh Quốc Công phủ.

Nếu huân quý võ tướng đều có thể nhúng tay vào chính vụ lục bộ triều đình, Hoàng đế làm sao có thể yên tâm?

Tô Thiện Tư có thể nói ra như vậy, chỉ có thể chứng minh tên gia hỏa này chính là một kẻ bao cở, ngay cả quy tắc rõ ràng nhất trong triều đình cũng không biết, còn dám ăn nói linh tinh ở đây, không sợ rước họa cho phủ Tĩnh Viễn Hầu.

Lời này nếu truyền đến tai Hoàng đế, Tĩnh Viễn Hầu chắc chắn không có quả ngon để ăn.

“Đây là có chuyện gì?”

Lâm Thủ Đức hỏi sai dịch bên cạnh.

Sai dịch lập tức tiến lên nhỏ giọng nói đại khái sự việc một lần.

“Dương đại nhân có nói đề hấn ở đây bao lâu không?”

“À, hầu cận của Dương đại nhân cũng không dặn dò!” Sai dịch trả lời.

Lâm Thủ Đức nhìn lướt qua Tô Thiện Tư và những tùy tùng kia, nói: “Vậy thì để bọn họ ở đây ba tháng, không làm việc thì không cho ăn cơm! Chỗ này của ta không nuôi người nhàn rỗi!”

“Cái này!!” Sai dịch kia có chút đau khổ, “Đại nhân, nếu bọn họ phản kháng, chúng ta phải làm sao?”

Lâm Thủ Đức trừng mắt liếc hấn một cái, nói: “Bên kia không phải có tướng sĩ doanh Phòng Ngự sao? Nếu bọn họ dám phản kháng, thì để tướng sĩ doanh Phòng Ngự đến giết bọn họ!”

Dương Chính Sơn còn không sợ cái gì phủ Tĩnh Viễn Hầu, huống chi là hấn Lâm Thủ Đức.

Lúc này Lâm Thủ Đức căn bản không thèm để ý đến phủ Tĩnh Viễn Hầu, nếu Dương Chính Sơn đã đưa người đến, vậy thì để bọn họ thành thật làm việc.

Về phần những chuyện khác, nếu hấn quan tâm đến những chuyện này, trước đây đã không bị người ta xa lánh đến châu An Nguyên.

Nhưng Tô Thiện Tư nghe xong, cả người đều ngây ngẩn.

Xảy ra chuyện gì?

Tại sao quan viên nơi này đều không e ngại phủ Tĩnh Viễn Hầu bọn họ?

Ở kinh đô, hấn không thể ngang ngược càn rỡ thì cũng thôi, nhưng tại sao đến nơi hẻo lánh này, hấn vẫn không thể tùy ý làm bậy?

Không thể tùy ý làm bậy thì cũng thôi, tại sao còn nhắm vào hấn một cách không kiêng nể như vậy!

“Ngươi, ngươi cái tên cầu quan này!”

Tô Thiện Tư tức đến choáng váng, vậy mà chỉ vào Lâm Thủ Đức mắng cầu quan.

Lâm Thủ Đức hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, “Còn dám nói bậy, bản quan đánh ngươi đến chết!”

Toàn thân Tô Thiện Tư run rẩy, suýt chút nữa thì khóc.

Hấn thật sự muốn khóc.

Ô ô, quan viên thành An Nguyên này quá bắt nạt người khác!

Vậy mà không e ngại phủ Tĩnh Viễn Hầu bọn họ, lại dám bắt hấn công tử phủ Hầu này làm công việc thấp hèn như vậy.

Lúc này ngọn lửa phẫn nộ trong lòng hấn như bị một chậu nước lạnh dội tắt, cả người rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Nhận thức của hấn bị phá vỡ, sự ngang ngược của hấn bị phá vỡ, giờ đây chỉ còn lại nỗi hoảng sợ và sợ hãi.

Chương 406: Đặt cược và tìm kiếm trợ lực (3)

Đáng tiếc, Lâm Thủ Đức căn bản không biết những tâm trạng này trong lòng hắn, thấy hắn không nói gì, liền dặn dò sai dịch mấy câu rồi rời đi.

Chờ hắn rời đi, những sai dịch kia cảnh giác quát Tô Thiện Tư: “Các người còn ngây ra đó làm gì, mau làm việc cho ta!”

Tô Thiện Tư các tùy tùng trong lòng gọi là một chữ khổ.

Bọn họ thể nhưng là hộ vệ, đều là võ giả có tu vi, bắt họ làm việc ở đây, thật sự là quá mất mặt.

Họ quay lại nhìn Tô Thiện Tư, nhưng Tô Thiện Tư vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, căn bản chưa lấy lại tinh thần.

Thấy đám người này không đáp lời, sắc mặt sai dịch trở nên cảnh giác.

“Ta cảnh cáo các người, bên kia thể nhưng là có một đội tướng sĩ doanh Phòng Ngự, nếu các người dám gây rối, bị giết cũng đừng trách chúng ta!” Sai dịch quát lớn.

” Công tử!” Tùy tùng cũng biết không thể giằng co như vậy nữa, đành phải gọi.

Tô Thiện Tư lấy lại tinh thần, hai mắt vô thần quan sát xung quanh, cuối cùng mặt mũi tràn đầy bi thương nói: “Làm việc!”

Nói xong, hắn rung rung đi về phía công trường đầy bụi đất.

Bóng dáng gầy gò đơn bạc đó vào thời khắc này lại lộ ra vẻ vô cùng bi thương.

Mà cách công trường không xa, ba bóng người đang nhìn về phía này.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự mặc kệ Tô công tử sao?”

Một nha hoàn nói với Ninh Thanh.

Ninh Thanh lắc đầu: “Chúng ta không quản được chuyện của hắn, vị đại nhân thủ bị kia không phải đã nói rồi sao, sẽ không làm gì hắn đâu! Chỉ là làm chút việc khổ cực, sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Hơn nữa chúng ta còn có chính sự phải làm, ngày mai chính là tiệc thọ yến của phu nhân Thường Bình Hầu, chúng ta phải nhanh chóng đến được Trọng Sơn trấn!”

Lần này các nàng đến Trọng Sơn trấn là để chúc thọ phu nhân Thường Bình Hầu.

Thật ra ban đầu các nàng tự đi, không ngờ giữa đường lại gặp Tô Thiện Tư và mọi người, thế là hai bên đi cùng nhau.

Còn vì sao Tô Thiện Tư lại chọn đi cùng các nàng, Ninh Thanh có thể đoán được tâm tư của hắn, đơn giản là muốn tranh thủ thiện cảm của nàng, hoặc có thể nói là tranh thủ thiện cảm của Thanh An Bá, để Thanh An Bá đồng ý hôn sự với phủ Tĩnh Viễn Hầu mà thôi.

Hiện tại Thanh An Bá phủ đương nhiên không thể so với Tĩnh Viễn Hầu phủ, nhưng đừng quên Thanh An Bá phủ là nhà ngoại của đế hậu, mà hiện tại thái tử chính là con trai trưởng của đế hậu.

Một khi thái tử đăng cơ, Thanh An Bá phủ chính là dòng họ bên ngoại của hoàng đế.

Đừng thấy hiện tại Thanh An Bá phủ không có quyền thế gì, nhưng đợi đến khi thái tử đăng cơ nhất định sẽ gia phong cho Thanh An Bá phủ, phong quốc công có lẽ là không thể, nhưng phong hầu tước vẫn là hoàn toàn không có vấn đề.

Nếu đến lúc đó Thanh An Bá phủ thể hiện ra được một chút năng lực, biết đâu có thể được thái tử hiện nay trọng dụng.

Vì vậy có không ít huân quý ở kinh đô muốn sớm đặt cược vào Thanh An Bá phủ.

Điểm này, Ninh Thanh nhìn rất rõ.

Thanh An Bá cũng nhìn rất rõ.

Người khác muốn đổ vốn vào bọn họ, bọn họ cũng muốn tìm trợ lực từ nơi khác.

Mà bọn họ tìm trợ lực chính là phủ Thường Bình Hầu.

Ninh Thanh liếc nhìn Tô Thiện Tư đang chìm trong bụi đất, khẽ lắc đầu.

Thật ra phủ Tĩnh Viễn Hầu cũng không tệ, đáng tiếc vị lục công tử này lại quá bao cở.

“Đi thôi, chúng ta nên lên đường!”

Nói xong, nàng quay người đi về phía xe ngựa dừng ở đằng sau.

Chẳng bao lâu sau, xe ngựa chạy về phía đông dưới sự hộ tống của mười tùy tùng.

Chương 407: Thọ yến náo nhiệt (1)

Một ngày sau, nhóm người Úc Thanh Y đến Trọng Sơn quan, sáu chiếc xe ngựa dừng lại trước tiểu viện của Dương gia tại trong quan thành.

“Đây là sân nhỏ nhà chúng ta sao?” Úc Thanh Y được Thanh Hà đỡ xuống xe ngựa, có chút tò mò nhìn tiểu viện trước mắt.

“Bẩm phu nhân, đây là chỗ ở của gia đình ta tại quan thành.” Đinh Thu vội vàng tiến lên đáp.

Tiểu viện này chính là toà mà Chu Lan tặng, mấy năm nay Dương gia không thường trú tại đây, nhưng thỉnh thoảng có người đến Trọng Sơn quan cũng sẽ ở lại vài ngày.

Ngày thường tiểu viện đều do hạ nhân La gia quét dọn, nên trong viện rất sạch sẽ, các loại vật dụng thiết yếu cũng đầy đủ.

Úc Thanh Y dù biết Dương gia có tiểu viện ở Trọng Sơn quan, nhưng nàng chưa từng đến bao giờ.

Mọi người lần lượt xuống xe ngựa, Đinh Thu đang muốn tiến lên gõ cửa, cửa chính liền mở ra từ.

“A, thì ra là Đinh quản sự đến rồi!”

Trong cửa đứng một lão bá tóc hoa râm, lão bá nhìn Đinh Thu, ngăn người.

Vị lão bá này là người La gia sắp xếp trông coi tiểu viện.

Hắn nghe thấy động tĩnh ngoài cửa nên mới mở cửa.

Đình Thu thường đi theo người Dương gia đến Trọng Sơn quan, nên vị lão bá này rất quen thuộc với Đình Thu.

“Lão An, phu nhân và hai vị tiểu thư đến.” Đình Thu gật đầu coi như chào hỏi, đồng thời nói.

Phu nhân và tiểu thư!

Lão An sững sốt, lập tức nhìn ra xe ngựa ngoài cửa, vừa vặn thấy Úc Thanh Y được đám bà tử nha hoàn vây quanh đi tới, vội vàng mở to hai cánh cửa chính, “Lão nô gặp qua phu nhân!”

Úc Thanh Y hòa nhã gật đầu với hắn, sau đó được Đình Thu dẫn vào trong viện.

Tiểu viện không lớn, nhưng chen chúc một chút thì ba bốn mươi người vẫn có thể ở lại, đương nhiên chen chúc không phải chen trong phòng chính, mà là chen chúc trong tiền viện và dãy nhà sau.

Lần này Dương gia đến một lúc nhiều hạ nhân và hộ vệ như vậy, tiểu viện lần đầu tiên náo nhiệt như thế.

Úc Thanh Y đi dạo trong tiểu viện một vòng, liền sắp xếp chỗ ở cho mọi người.

Tuy các nàng chỉ ở lại quan thành vài ngày, nhưng vẫn phải sắp xếp, đặc biệt là Dương Vân Tuyết, đại cô nương chưa xuất giá ở lại nhất định phải chú ý hơn một chút.

Bên Úc Thanh Y vừa sắp xếp xong mọi việc, Tổng mama bên cạnh liền đến bẩm báo: “Phu nhân, La phu nhân đến!”

“La phu nhân!” Úc Thanh Y nhất thời không phản ứng kịp La phu nhân này là ai.

“Chính là mẫu thân của La Chân chương quý!” Tổng mama nhắc nhở.

Úc Thanh Y lúc này mới bừng tỉnh, nàng không tiếp xúc nhiều với La gia, việc liên quan đến La gia đều do Dương Chính Sơn tự mình xử lý, nên nàng cũng không hiểu rõ về La gia lắm.

Nàng nhìn thoáng qua nhà chính, thấy không có gì không ổn, liền nói: “VẬY MỜI HỌ VÀO ĐI!”

“La phu nhân còn dẫn theo đại tiểu thư La gia!” Tổng mama lại nhắc nhở.

Úc Thanh Y gật đầu, “Ừm, mời vào cùng nhau!”

Quan hệ giữa Dương gia và La gia tự nhiên không cần nói nhiều, Úc Thanh Y cũng biết Dương Chính Sơn rất coi trọng phụ tử La Thường.

Rất nhanh, Tổng mama liền dẫn đến một phu nhân hơn bốn mươi tuổi và một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi.

Hai mẹ con ăn mặc giản dị, cũng không giống thương nhân khác ăn vận lộng lẫy.

“Gặp qua phu nhân!” Hai người đi tới, hành lễ rất cung kính.

Úc Thanh Y đứng dậy cười nói: “Trương tỷ tỷ không cần đa lễ, mau mời ngồi!”

Nghe Úc Thanh Y gọi mình là Trương tỷ tỷ, trên mặt La Trương thị lập tức lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Nàng không phải nữ nhân ngốc, thậm chí có thể nói nàng khôn khéo hơn đại đa số nữ nhân, La gia có thể phát triển đến tình trạng bây giờ, cũng có một phần công lao của nàng.

Nếu không có nàng tọa trấn ở Trọng Sơn quan, La Thường và La Chân làm sao có thể yên tâm rời Trọng Sơn quan mà bốn ba bên ngoài như vậy.

Mà tầm quan trọng của Dương gia đối với La gia không cần nói cũng biết.

Nếu không có Dương Chính Sơn nâng đỡ, La gia tuyệt đối không thể phát triển, mà sau này La gia càng cần Dương Chính Sơn ủng hộ hơn.

Có thể nói tương lai La gia không thể rời khỏi Dương gia, hoặc nếu tương lai nhà họ La có thể tìm chỗ dựa khác, nhưng coi như bọn họ có chỗ dựa khác, ai dám đảm bảo chỗ dựa mới có thể ủng hộ La gia như Dương Chính Sơn, có thể khoan hậu hào phóng như Dương Chính Sơn.

Không sai, Dương Chính Sơn chính là khoan hậu hào phóng.

Cấu kết giữa quan viên và phú thương là rất phổ biến, nhưng quan hệ như vậy đại đa số đều lấy quan viên làm chủ, phú thương đạt được lợi nhuận phần lớn đều sẽ bị quan viên lấy đi.

So sánh thì, Dương Chính Sơn muốn cũng không nhiều, thậm chí có thể nói hắn muốn rất ít.

Bởi vậy trên dưới La gia đã sớm đạt thành nhận thức chung, đó chính là phải ôm chặt đùi Dương gia.

Chương 408: Thọ yến náo nhiệt (2)

Ừm, Chu Lan là đui của Dương Chính Sơn, mà Dương Chính Sơn là đui của La gia, điều này không có gì phải lẩn tẩn.

Trước khi đến La Trương thị còn lo lắng Úc Thanh Y, vị Dương phu nhân này khó chung đụng, hiện tại nàng xem như yên tâm.

“Phu nhân ngồi trước!”

Úc Thanh Y cũng không từ chối, ngồi xuống trước.

La Trương thị lúc này mới ngồi xuống, “Đây là nữ nhi lớn của ta, Thiển Nhi.”

“Thiển Nhi tham kiến phu nhân!” La Thiển lại hành lễ với Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y quan sát tiểu cô nương, đáng vẻ mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo không tính là diễm lệ, có chút thanh tú như tiểu gia bích ngọc.

“Đáng dấp thật thanh tú!” Úc Thanh Y khen ngợi.

Nói rồi nàng vươn tay về phía Lâm mama bên cạnh, Lâm mama lập tức đưa cho nàng một cái hộp gỗ nhỏ.

“Đến, ta đây cũng không có gì đồ tốt, vừa vặn đoạn thời gian trước thấy được một khối bạch ngọc không tẻ, liền làm mấy món trang sức bằng ngọc, hai cái vòng tay này tặng cho người!”

Úc Thanh Y đưa hộp gỗ cho tiểu cô nương.

Tiểu cô nương lại nhìn về phía La Trương thị, La Trương thị cười nói: “Nếu là phu nhân tặng, người liền nhận đi!”

“Tạ ơn phu nhân!” Tiểu cô nương lúc này mới nhận lấy.

Sau đó hai người liền bắt đầu tán gẫu, kỳ thật chủ yếu là La Trương thị đang giảng giải tình hình Trọng Sơn quan, đặc biệt là chuyện thọ yến lần này.

Tuy La gia không có tư cách tham gia thọ yến, nhưng dù sao La gia cũng kinh doanh nhiều năm ở Trọng Sơn quan, tin tức vẫn rất linh thông, nên La Trương thị biết khá nhiều chuyện liên quan đến Hầu phủ và thọ yến.

Mà hiện tại Úc Thanh Y đang cần những tin tức này.

“Phu nhân, ta nghe nói lần này ngay cả kinh đô cũng có người đặc biệt đến tham gia thọ yến!”

“Kinh đô, biết là ai không?” Úc Thanh Y hỏi.

“Cái này, ta liền không biết!” La Trương thị cười có chút áy náy: “Nghe nói đều là nhà huân quý, nhưng cụ thể là mấy nhà nào, cũng không phải chúng ta những thương nhân hèn mọn có thể nghe ngóng!”

Úc Thanh Y nghĩ nghĩ, cảm thấy vấn đề mình hỏi có chút ngốc.

Chuyện này đừng nói La gia, coi như Dương gia cũng không nghe được.

“Vậy Trọng Sơn quan có lời đồn đãi gì không?” Úc Thanh Y hỏi.

Đôi mắt La Trương thị hơi sáng lên, hạ giọng nói: “Có, nhưng không biết là thật hay giả!”

“Nghe nói sang năm sẽ xuất quan chinh phạt Hồ tặc, lời đồn đãi này rất ít người biết, cũng chính là hiện tại La gia

chúng ta làm nhiều sinh ý, đã nhiều lần làm ăn với một số võ quan trong quân, mới nghe được một câu.”

Hiện tại sinh ý của La gia liên quan rất rộng, tại Trấn Tiêu doanh Trọng Sơn quan có liên hệ với không ít võ quan tầng chót.

Đương nhiên những quan hệ này chỉ là quan hệ bình thường, không tính là thân mật.

Tỉ như quan phụ trách trông coi cửa thành Trọng Sơn quan, trong quan thành phụ trách tuần tra trị an, La gia đều phải thường xuyên quản lý quan hệ.

Tuy La gia có Dương Chính Sơn ủng hộ, nhưng điều này cũng không có nghĩa La gia không cần quản lý những quan hệ khác.

Úc Thanh Y nghe nói như vậy, trong lòng đã hiểu được chuyện sang năm chinh phạt Hồ tộc Đông Hải e là đã thành sự thật.

Sau đó, hai người lại hàn huyên rất nhiều, mãi đến gần hoàng hôn, La Trương thị mới cáo từ.

Ban đầu Úc Thanh Y còn muốn giữ lại dùng bữa, nàng có ấn tượng rất tốt với La Trương thị, không ngại tâm sự nhiều với La Trương thị.

Nhưng hôm nay các nàng vừa mới đến, rất nhiều chuyện còn chưa kịp thu xếp ổn thỏa, nên Úc Thanh Y đành phải từ bỏ ý định giữ lại dùng bữa.

“Trương tử tử, ngày mai để Thiển Nhi đi cùng ta đến Hầu phủ chúc thọ.”

Khi tiễn La Trương thị ra ngoài, Úc Thanh Y đột nhiên nói.

La Trương thị sửng sốt, lập tức vừa mừng vừa sợ, “Như vậy thích hợp không?”

“Có gì không thích hợp, chỉ là đi cùng mở mang kiến thức, cũng không phải chuyện to tát gì!” Úc Thanh Y cười nói, “Vừa vặn có thể để Thiển Nhi làm bạn với Tuyết Nhi.”

Cổng Hầu phủ không phải người bình thường có thể bước vào, mà La gia chỉ là một thương hộ, muốn bước chân vào Hầu phủ gần như là chuyện không thể.

Úc Thanh Y chỉ là cảm thấy La Thiển cô nương này rất ngoan ngoãn, nghĩ để nàng làm bạn với Dương Vân Tuyết.

Nhưng chuyện này đối với La Trương thị và La Thiển lại là một việc lớn.

Nơi như Hầu phủ tuyệt đối không phải các nàng có thể với tới, có cơ hội đi tham gia thọ yến Hầu phủ, đây là vinh hạnh lớn.

Dù chỉ đi xem một chút, mở mang kiến thức, cũng có nhiều lợi ích cho các nàng.

La Thiển cũng đến tuổi bàn chuyện cưới gả, các nàng cũng không phải nghĩ tìm đáng lang quân như ý trên thọ yến, dù sao người tham gia thọ yến đa số đều là người các nàng không với tới, nhưng các nàng có thể nhờ đó nâng cao giá trị của mình.

Chương 409: Thọ yến náo nhiệt (3)

Không nói những cái khác, chỉ nói La Thiển tham gia thọ yến Hầu phu nhân, liền có thể hơn người một bậc trong đám thương hộ, khi bàn chuyện cưới gả cũng là một điều kiện đáng nói.

Sau một phen cảm tạ của La Trương thị, Úc Thanh Y tiễn nàng ra về.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng, toàn bộ Trọng Sơn quan liền trở nên náo nhiệt.

Các nhà các phủ đều chuẩn bị đến tham gia thọ yến.

Người đến tham gia thọ yến Hầu phu nhân lần này rất đông, chỉ riêng quan lại Trọng Sơn trấn đã có mấy trăm người, chưa kể còn có huân quý đến từ kinh đô.

Mà những quan lại này cũng không phải một mình đến Trọng Sơn quan, nhà ai không mang theo một đồng người hầu hộ vệ.

Một đám người như vậy tràn vào Trọng Sơn quan, Trọng Sơn quan tự nhiên náo nhiệt vô cùng.

Thời gian vừa đến giờ Tý, trên đường phố liền xuất hiện từng chiếc xe ngựa, rất nhanh Hầu phủ cũng đã đông như trẩy hội.

Hầu phủ Trọng Sơn trấn kỳ thật cũng không phải thật sự là Hầu phủ, hẳn là Tổng binh phủ mới đúng, chân chính Thường

Bình Hầu phủ tại kinh đô.

Đương nhiên Thường Bình Hầu ở nơi nào, nơi đó liền có thể xưng là Hầu phủ.

Tổng binh phủ cũng chia thành nha môn và hậu viện, hậu viện cũng có cửa chính, hơn nữa còn là cửa chính mười phần trang nghiêm.

Nhà công hầu, cửa ba gian năm cánh, cửa sơn son thếp vàng và có mặt thú, bày vòng tích.

Nơi này không phải chân chính Hầu phủ, nhưng là Tổng binh phủ, nên cũng là cửa ba gian năm cánh, dùng dầu碌 và có mặt thú, bày vòng tích.

Trang nghiêm trước cổng chính, rất nhiều xe ngựa đã nối thành một dải dài, kéo dài đến cuối phố.

Trong cửa lớn mở, từng phu nhân tiểu thư mặc áo gấm được người hầu vây quanh xuống xe ngựa đi vào cửa chính.

Bên trong phòng gác công bên cạnh, một đám người hầu đang nhận danh mục quà tặng do khách nhân mang đến, còn lễ vật thì chuyển vào trong phủ từ cửa hông bên cạnh.

Trước cửa, còn có hai phu nhân khoảng ba mươi tuổi đang tiếp đón khách.

Hai vị phu nhân này chính là thiếu phu nhân Hầu phủ Hàn thị và Phạm thị.

Chương 410: Mừng thọ, quá khen (1)

—

Ở một nơi khác, Úc Thanh Y dẫn theo Dương Vân Yên, Dương Vân Tuyết và La Thiên vẫn đang chờ ở cuối hàng.

Dương Vân Tuyết vén rèm xe lên, nhìn đoàn người xếp hàng dài phía trước, không khỏi cảm thán.

“Bao lâu nữa mới đến lượt chúng ta đây!”

Úc Thanh Y cũng mở mang tầm mắt, đây là lần đầu tiên nàng thấy một cảnh tượng lớn như vậy.

“Không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể xếp ở đây.”

Xếp hàng cũng có quy tắc, tuy không phải quy định quá nghiêm ngặt, nhưng cũng không thể coi thường.

Người có thân phận tôn quý tất nhiên sẽ cố gắng xếp ở phía trước, người có chức quan thấp tất nhiên sẽ xếp ở phía sau. Điều này không liên quan nhiều đến việc đi sớm hay muộn.

Dương Chính Sơn chỉ là một thủ bị, chức quan ở đây có lẽ là thấp nhất, đương nhiên Úc Thanh Y và mọi người không thể chạy lên phía trước để gây chú ý, nên chỉ có thể xếp ở cuối cùng.

“Hài, chức quan của cha vẫn là quá thấp, không biết khi nào cha mới có thể thăng quan nữa!” Dương Vân Tuyết nhỏ giọng thì thầm.

Dương Vân Yên nghe thấy, không nhịn được đưa tay gõ nàng một cái, “Nói bậy gì đó?”

Dương Vân Tuyết cười hì hì, le lưỡi.

Có lẽ là vì trước đó Dương Chính Sơn thắng quan quá dễ dàng, cũng có lẽ là vì Dương Vân Tuyết cảm thấy năng lực của Dương Chính Sơn rất mạnh, dù sao Dương Vân Tuyết cũng cảm thấy Dương Chính Sơn không nên chịu cảnh áp bức trên vị trí thủ bị.

Đây đại khái là sự ngưỡng mộ của nữ nhi dành cho phụ thân.

Các nàng phải đợi hơn nửa canh giờ mới đến trước cửa Hầu phủ.

Úc Thanh Y hít sâu một hơi, chỉnh trang y phục trên người, sau đó mới được Thanh Hà đỡ xuống xe ngựa.

Với tu vi của nàng, đương nhiên không cần người đỡ, nhưng là phu nhân quan lại, vẫn phải chú ý đến dáng vẻ.

Đội Dương Vân Yên ba người xuống xe ngựa, Úc Thanh Y mới đi về phía cửa chính, đồng thời Đinh Thu cũng cầm danh sách lễ vật đi đến bên cạnh người gác cổng.

“Thủ bị An Nguyên và phu nhân ra mắt hai vị thiếu phu nhân!”

Đi đến trước cửa chính, Úc Thanh Y thi lễ với hai vị thiếu phu nhân của Hầu phủ.

Lương Hàn thị và Lương Phạm thị vội vàng cúi người đáp lễ, cười nói: “Hóa ra là Dương phu nhân, đã sớm nghe nói Dương phu nhân dung mạo phi phàm, hôm nay gặp quả nhiên danh bất hư truyền!”

Hiển nhiên, hai vị thiếu phu nhân này đã làm bài tập, không chỉ biết Dương Chính Sơn là thủ bị, còn biết Úc Thanh Y xuất thân giang hồ.

Giữa chân mây Úc Thanh Y mang theo nụ cười dịu dàng, nói với Lương Hàn thị: “Thiếu phu nhân cũng rất xinh đẹp.”

Lương Hàn thị ngoài ba mươi, dung mạo ngay ngắn, hai mắt sáng rõ, thần sắc không có vẻ nhu nhược của nữ tử, ngược lại dáng người thẳng tắp, tự mang một khí chất hiên ngang.

Nhìn là biết ngay vị thiếu phu nhân này cũng là một võ giả, hơn nữa tu vi có vẻ không thấp.

Điều này cũng bình thường, nhà huân quý có nhiều võ phu, phần lớn nữ nhi huân quý cũng tu luyện võ đạo, thậm chí rất nhiều tiểu thư huân quý đều có tu vi không thấp.

Mà người có thể kết thân với Thường Bình Hầu phủ, đại khái cũng là gia tộc huân quý, cho dù không phải gia tộc huân quý, cũng là nhà võ tướng.

Ba người khách sáo vài câu, Lương Hàn thị liền gọi một tiểu nha hoàn đến, dẫn Úc Thanh Y và mọi người vào phủ.

Tuy rằng Úc Thanh Y và mọi người gần như xếp ở phía sau cùng, nhưng dù sao cũng không phải là cuối cùng, hai vị thiếu phu nhân còn phải đón tiếp những vị khách khác, nên không trò chuyện nhiều với Úc Thanh Y.

Sau khi vào phủ, Úc Thanh Y vẫn mỉm cười đi theo sau tiểu nha hoàn, Dương Vân Yên có chút căng thẳng nhìn thẳng phía trước, còn Dương Vân Tuyết lại rất thoải mái quan sát xung quanh, còn tiểu cô nương La Thiển kia thì càng căng thẳng hơn, cúi đầu đi theo bên cạnh Dương Vân Tuyết, thân thể càng cứng.

Phản ứng của bốn người không giống nhau, đây cũng là tình huống bình thường.

Úc Thanh Y tuy xuất thân giang hồ, nhưng dù sao cũng từng thấy qua một số cảnh tượng lớn, hơn nữa hai năm nay ở thành An Nguyên, nàng cũng tiếp xúc không ít với giới quan

lại, như phu nhân của binh bị đạo Hứa Tiến, phu nhân của tri châu Lâm Thủ Đức, các nàng thường xuyên tụ họp.

Vì vậy bây giờ Úc Thanh Y cũng có chút kinh nghiệm trong việc giao tiếp chốn hậu viện, chỉ là tiếc thẹn như hôm nay nàng vẫn là lần đầu tham gia, nên sẽ cẩn thận hơn một chút.

Dương Vân Yên tuy là trưởng nữ Dương gia, nhưng trước đây nàng chỉ là một nữ nông dân, dù mấy năm nay luôn ở Dương gia, cũng coi như sống cuộc sống phú quý, nhưng nàng đã quen với thân phận nữ nông dân, trong tính cách rất khó thay đổi quá nhiều.

So sánh mà nói, Dương Vân Tuyết càng có phong phạm tiểu thư đại gia, tuổi của nàng vốn còn nhỏ, lại được Lý ma ma dạy dỗ, về lễ nghi quy củ, Dương Vân Tuyết thậm chí còn vượt qua Úc Thanh Y, đôi mắt với một số cảnh tượng lớn, nàng cũng có thể tỏ ra rất nhẹ nhàng.

Chương 411: Mừng thọ, quá khen (2)

Còn La Thiển, nữ nhi nhà thương hộ ở đây sẽ cảm thấy căng thẳng, sẽ cảm thấy tự ti, đây đều là rất bình thường.

Cũng may La Thiển chỉ cảm thấy căng thẳng, cũng không có suy nghĩ gì khác, nếu không có thể sẽ gây phiền phức không cần thiết cho Dương gia.

Hậu viện tổng binh phủ rất lớn, lớn hơn Dương gia, hơn nữa cảnh trí và trang trí đều rất đẹp, điểm này Dương gia không thể sánh được.

Dù hiện tại Dương gia do Tào Hàm tốn nhiều tâm tư bố trí, nhưng vẫn kém tổng binh phủ này rất xa.

Quan trọng là tổng binh phủ như vậy không tính là quá giới hạn, mà Dương gia thật ra đã coi như là quá giới hạn, chỉ là vì đây không phải là viện tử Dương Chính Sơn xây thêm, nên dù là quá giới hạn cũng có lý do.

Đi dọc theo hành lang, Úc Thanh Y nhanh chóng đi tới một hoa viên.

Trong hoa viên đình đài lầu các đan xen tinh tế, hòn non bộ hồ nước cảnh sắc độc đáo, mặc dù bây giờ đã là cuối thu, nhưng trong hoa viên vẫn trang trí rất nhiều hoa tươi nở rộ, thậm chí bên cạnh còn có một nhà kính, bên trong trồng đầy các loại kỳ hoa dị thảo.

Mỗi quan lại ăn vận lộng lẫy tụ tập thành từng tốp năm tốp ba, hoặc ngắm hoa, hoặc tán gẫu, chuyện trò vui vẻ.

Úc Thanh Y liếc nhìn những phu nhân tiểu thư tụ tập một chỗ kia, sau đó tiếp tục đi theo tiểu nha hoàn đến chính đường viện chính.

Các nàng đến để chúc thọ, sau khi đến tất nhiên phải chúc thọ Hầu phu nhân trước.

Rất nhanh các nàng liền vào chính đường, trong đường Hầu phu nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên còn có không ít phu nhân và tiểu thư ngồi, những người này cũng đều là khách quý, nếu không cũng không có tư cách ở lại đây.

“Úc thị, vợ của thủ bị An Nguyên chúc lão phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn!”

Úc Thanh Y đi vào trong đường, cúi người hành lễ, nói một câu chúc thọ rất thường gặp.

Theo suy nghĩ của nàng, các nàng đến chỉ để đi một vòng, nói một câu may mắn rồi có thể rời đi.

Sau đó đợi ở trong sân đến khi yến tiệc bắt đầu, ăn xong yến tiệc là có thể về.

Nhưng nàng không ngờ sau khi Hầu phu nhân nhìn thấy, lại cười nói: “Người chính là Dương phu nhân! Ha ha, nào, đến ngồi bên này!”

Úc Thanh Y thật không ngờ Hầu phu nhân sẽ để nàng ngồi xuống.

Không chỉ nàng không ngờ, những người khác trong đường cũng không ngờ.

Khi Úc Thanh Y đi vào, những người khác trong đường vốn không để ý, ai tán gẫu vẫn tán gẫu, thậm chí phần lớn còn không thèm ngẩng đầu nhìn Úc Thanh Y một cái.

Điều này cũng bình thường, dù sao càng đến sau càng đại diện cho thân phận càng thấp.

Úc Thanh Y sững sốt một lúc, vội vàng đi tới, ngồi xuống dưới tay Hầu phu nhân.

“Tạ ơn lão phu nhân!”

Dương Vân Yên ba người thì đứng sau lưng nàng, giữ im lặng.

Hôm nay Hầu phu nhân mừng thọ năm mươi tuổi, nhìn tướng mạo của nàng thật ra cũng không già, khuôn mặt hồng hào, ánh mắt điềm tĩnh, ngoài nếp nhăn nơi khóe mắt, hoàn toàn không có vẻ già nua.

Chỉ là cách ăn mặc của nàng có vẻ hơi cổ lỗ sĩ, đầu đội khăn trùm, thân mặc áo lung giấu màu xanh, trang phục giống như một lão thái thái.

Thật ra ở đây năm mươi tuổi đã coi như là lão thái thái.

Dương Chính Sơn bốn mươi tuổi đã có thể tự xưng là lão phu, huống chi năm mươi tuổi.

“Dương đại nhân gần đây có khỏe không?” Hầu phu nhân rất thân thiết kéo tay Úc Thanh Y, nhẹ giọng hỏi thăm.

Trong lòng Úc Thanh Y có chút nghi hoặc, nàng nhớ Dương Chính Sơn từng nói mình và Hầu phủ không có quá nhiều giao tiếp mới đúng, nhưng tại sao Hầu phu nhân lại tỏ ra thân thiết như vậy?

“Lão gia gần đây mọi sự đều tốt, ngược lại làm phiền lão phu nhân quan tâm!” Úc Thanh Y cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể khách sáo đáp.

Nhưng Hầu phu nhân lại khẽ cười, “Không phải ta quan tâm, là Hầu gia quan tâm.”

“Hai năm nay Hầu gia thường nhắc đến Dương đại nhân, nói Dương đại nhân có năng lực thống lĩnh binh mã, có tài

kinh bang tế thể, Hầu gia nhưng thật ra rất coi trọng Dương đại nhân!”

Úc Thanh Y nghe lời này, trong lòng không khỏi rung động.

Đây là ý gì?

Khen ngợi?

Nghe như là khen ngợi, nhưng sao có chút ý tứ nâng lên rồi giết?

Người như thế nào mới có năng lực thống lĩnh binh mã, đó ít nhất cũng phải là tướng quân, hiển nhiên Dương Chính Sơn còn chưa đạt đến cấp bậc này.

Người như thế nào mới có tài kinh bang tế thể, trị quốc an dân mới có thể dùng từ này, càng không thể dùng cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn là quan võ, thống lĩnh binh mã còn có thể nói, trị quốc an dân cũng không phải chuyện mà Dương Chính Sơn nên lo.

Lời khen ngợi này trong tai Úc Thanh Y có vẻ hơi quá, đây không phải Úc Thanh Y cảm thấy Dương Chính Sơn không có năng lực này, chỉ là những lời khen ngợi này không thích hợp dùng cho Dương Chính Sơn.

Chương 412: Mừng thọ, quá khen (3)

“Hầu gia quá khen, Hầu gia mới thật sự là tướng soái, lão gia nhà ta không đáng được Hầu gia khen ngợi!” Úc Thanh Y cân nhắc đáp.

Vẻ mặt Hầu phu nhân tươi cười, nàng không tiếp tục chủ đề này, mà ngẩng đầu nhìn Dương Vân Tuyết đứng sau lưng Úc Thanh Y.

“Ngươi là Vân Tuyết phải không!”

Dương Vân Tuyết sửng sốt, vội vàng hành lễ, “Bẩm lão phu nhân, tiểu nữ tử chính là Dương Vân Tuyết!”

“Quả nhiên dung mạo đoan chính!” Hầu phu nhân hài lòng gật đầu.

Dương Vân Tuyết lúc này không còn vẻ thông dong và tùy ý như trước, vô cùng căng thẳng, thân thể kéo căng, không dám thở mạnh.

Mà những người khác trong đường thì纷纷 nhìn về phía nàng, trong những ánh mắt đó có vẻ còn mang theo ý vị khác.

“Ha ha, dung mạo là đoan chính, chỉ là xuất thân kém một chút!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một phu nhân chen miệng nói.

Úc Thanh Y quay đầu nhìn, người nói chính là một phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, nàng đương nhiên không biết vị phu nhân này, cũng không hiểu tại sao vị phu nhân này lại muốn lên tiếng.

Dương gia xuất thân nông hộ, ở đây có lẽ là xuất thân thấp nhất.

Vị phu nhân này rõ ràng có ý gièm pha Dương Vân Tuyết.

Úc Thanh Y hơi nhú mày, trong lòng có chút không vui, nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói gì.

Dù sao đây là Hầu phủ, không phải nơi nàng có thể tùy tiện gây rối.

Hơn nữa nàng cũng không muốn gây phiền phức cho Dương Chính Sơn, có thể nhịn được thì nhịn một chút.

Hầu phu nhân có vẻ cũng hơi bất mãn, nàng liếc nhìn vị phu nhân kia, giọng nói lạnh lùng cứng rắn: “Lời này của người nói không đúng rồi, Dương gia xuất thân nông hộ, sao xuất thân lại thấp?”

“Trăm năm trước Chính Dương Bá phủ các người không phải cũng là nông hộ sao? Lão gia tử nhà các người năm đó còn sống ở nông thôn hơn mười năm! Sao người không nói lão gia tử nhà người xuất thân thấp hèn!”

Lời này của nàng tuyệt đối không nể tình, tuyệt đối không giữ thể diện cho Chính Dương Bá phủ.

Nhưng lời này của nàng cũng không có vấn đề gì, luận xuất thân, ở đây ai so được với Thường Bình Hầu phủ, đời thứ nhất Thường Bình Hầu phủ nhưng là khai quốc công thần, đến nay đã truyền thừa hơn ba trăm năm.

Mà trước khi trở thành khai quốc công thần, Lương gia cũng là thế gia võ đạo.

So sánh mà nói, toàn bộ huân quý Đại Vinh thật ra đều mới nổi lên trong vòng một hai trăm năm gần đây, một thế hệ huân quý sớm nhất kia không phải đã bị đứt đoạn truyền thừa, thì là đã bị tước mất tước vị.

Vì vậy đừng luận xuất thân với Thường Bình Hầu phủ,
luận nội tình, luận truyền thừa, vì thật sự không so được.

Chương 413: Lương Tam công tử (1)

“Haha, Hầu phu nhân nói không sai, lão phu nhân nhà chúng ta trước đây cũng là con gái nhà quan đấy!”

“Là vậy thì tốt rồi!”

Trong sảnh lập tức vang lên một tràng tiếng phụ họa, còn vị phu nhân mới vừa rồi còn gay gắt giờ đây xấu hổ cúi mặt, không dám nói thêm lời nào.

Úc Thanh Y thấy vậy, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Biểu hiện của Hầu phu nhân vô cùng bất ngờ, khiến nàng nghĩ rằng trong này chắc chắn có ẩn tình.

Mà vị phu nhân vừa rồi cũng thật kỳ lạ.

Không thù không oán, tại sao lại nhảy ra bôi nhọ xuất thân của Dương Vân Tuyết?

Cũng không thể là rảnh rồi không có việc gì làm nên mới vậy chứ?

Khi Úc Thanh Y còn đang nghi ngờ, nàng đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt khác thường đang nhìn mình.

Theo bản năng, nàng ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy đối diện có một cô nương dung mạo thanh tú đang nhìn mình.

Ánh mắt của vị cô nương này dường như có chút phức tạp, ừm, có chút địch ý, còn có một chút bất đắc dĩ.

Địch ý!

Úc Thanh Y càng thêm nghi hoặc.

Địch ý này từ đâu mà có?

Nếu lúc này Dương Chính Sơn có mặt ở đây, nhất định sẽ nhận ra cô nương đang nhìn chăm chăm Úc Thanh Y là ai.

Nàng không phải người khác, chính là Ninh Thanh ở Cẩm Tú phường hai ngày trước.

Dưới sự phụ họa của mọi người, sắc mặt Hầu phu nhân cũng trở nên tốt hơn, lại khôi phục dáng vẻ hòa nhã trước đó, cười tủm tỉm bắt đầu trò chuyện với mọi người.

Tuy nhiên, bà cũng không để Úc Thanh Y rời đi, thỉnh thoảng còn nói với Úc Thanh Y hai câu, không để Úc Thanh Y cảm thấy bị lạnh nhạt.

Sau đó lại có người đến chúc thọ, mãi đến khi tiệc thọ bắt đầu, Úc Thanh Y mới cùng mọi người đi đến đại sảnh yến hội.

Đại sảnh yến hội rất lớn, bày biện hắc tám bàn tiệc, nhưng hôm nay có quá nhiều người đến chúc thọ, chỉ riêng quan viên đã có hai, ba trăm người, huống chi còn có một đám quan viên Trọng Sơn quan.

Vì vậy Úc Thanh Y và mọi người chỉ có thể dùng bữa ở hành lang bên ngoài, mặc dù vị trí ở bên ngoài, nhưng hôm nay thời tiết rất tốt, hơn nữa cảnh vật xung quanh cũng rất đẹp, ngược lại không có gì không ổn.

Tiệc thọ yến rất náo nhiệt, Úc Thanh Y mặc dù ở bên ngoài đại sảnh yến hội, nhưng cũng có thể nhìn thấy tình hình yến hội, đặc biệt là khu tiệc rượu của nam nhân, mặc dù có bình phong ngăn cách, nhưng khi nâng cốc chúc mừng, Úc Thanh Y vẫn thấy được không ít thanh niên tài tuấn.

Nàng cũng không quên mục đích chính khi đến đây, không sai, mục đích chính của nàng khi đến đây không phải để chúc thọ, mà là muốn nhân cơ hội này tìm ý trung nhân cho Dương

Vân Tuyết, vì vậy trên tiệc thọ yến nàng rất chú ý đến những thanh niên tài tuấn kia.

Mặc dù ở đây chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng cũng có thể nhận ra một chút, chẳng hạn như dung mạo, thân phận.

Quan trọng nhất là có thể được đưa đến đây, ít nhất cũng là đệ tử nhà quan lại, hơn nữa còn là đệ tử tương đối được sủng ái trong nhà.

Vì vậy tiệc thọ yến lần này, không ít phu nhân quan lại cũng có tâm tư giống như Úc Thanh Y.

Khoan hãy nói, Úc Thanh Y thật sự phát hiện mấy thiếu niên tướng mạo không tệ, âm thầm ghi nhớ trong lòng, còn về những thứ khác, phải đợi sau khi trở về mới có thể từ từ điều tra.

Bên trong yến hội, Úc Thanh Y và mọi người cũng nhìn thấy Chu Lan.

Chu Lan dù là nữ tử, nhưng nàng không ở bên này với các phu nhân quan lại, mà luôn ở phía trước với các quan lão gia.

Khi nhìn thấy Chu Lan, Úc Thanh Y thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra nhị tẩu đã đến, nhưng mọi người vẫn chưa đến!” Bên cạnh, Dương Vân Tuyết cũng chú ý đến Chu Lan, nói.

Lý thị muốn đến Trọng Sơn quan để cùng các nàng trở về An Nguyên thành, ngày hôm qua các nàng đợi đến khuya mà vẫn chưa thấy người, còn cố ý phái hai hộ vệ đi thăm dò tin tức, sáng sớm hôm nay mới biết trên đường các nàng bị hồng xe ngựa, chậm trễ một lúc.

Khi Úc Thanh Y và mọi người đến Hầu phủ, Chu Lan và Lý thị vẫn chưa vào thành, nên họ chỉ có thể đến trước.

Bây giờ thấy Chu Lan ở đây, họ cũng yên tâm.

Yến hội kéo dài gần một canh giờ mới kết thúc, từng vị phu nhân quan lại đến chào tạm biệt Hầu phu nhân, Úc Thanh Y cảm thấy đã ổn, cũng định đến chào tạm biệt Hầu phu nhân, nhưng nàng còn chưa vào trong sảnh, đã bị một nha hoàn ngăn lại.

“Dương phu nhân, Hầu phu nhân đã sắp xếp phòng nghỉ cho người, Dương phu nhân có thể đến nghỉ ngơi một lúc!” Nha hoàn cười ngọt ngào nói.

Úc Thanh Y nhìn nàng, “Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên cáo từ!”

“Hầu phu nhân cảm thấy hợp ý với Dương phu nhân, muốn ở lại trò chuyện với Dương phu nhân, xin Dương phu nhân chờ một lát!” Nha hoàn nói không nhanh không chậm.

Úc Thanh Y nhìn về hướng chính sảnh, sau đó đi theo nha hoàn đến phòng nghỉ cách đó không xa.

Chương 414: Lương Tam công tử (2)

Xem ra vị Hầu phu nhân này thật sự có việc, nếu không đã không giữ mình lại.

Úc Thanh Y cũng không phải đợi quá lâu, khoảng chừng hai khắc, Hầu phu nhân mới đi xuống phòng nghỉ trong đám đông vây quanh.

“Tham kiến Hầu phu nhân!”

“Haha, không cần đa lễ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện!”

Hầu phu nhân vẫn rất hòa nhã.

Úc Thanh Y hơi thả lỏng, ngồi bên cạnh Hầu phu nhân, yên lặng chờ Hầu phu nhân mở lời.

Nhưng Hầu phu nhân cũng không nói có chuyện gì, mà giới thiệu người đi cùng với mình.

“Đây là đại tước phụ Hàn thị nhà ta, trước đó các người chắc đã gặp nhau ở cửa!” Hầu phu nhân kéo Hàn thị đến gần, cố ý giới thiệu với Úc Thanh Y.

Trước đó Lương Hàn thị phụ trách đón khách ở cổng Hầu phủ, Úc Thanh Y tất nhiên đã gặp.

Hai người chào hỏi lại, Hầu phu nhân đột nhiên chỉ vào một thiếu niên phía sau nói: “Đây là Tam Lang nhà ta, haha, năm nay đã mười sáu tuổi rồi!”

Úc Thanh Y sửng sốt, lúc này nàng mới chú ý sau một đám bà tử nha hoàn hóa ra còn có một vị thiếu niên.

Thiếu niên dung mạo môi hồng răng trắng, thân hình hơi gầy, nhìn có vẻ văn nhã yếu ớt, lại không giống đệ tử huân quý, càng giống một thư sinh.

“Thì ra là Tam công tử, thiếp thân tham kiến Tam công tử!”

Tâm tư Úc Thanh Y khẽ động, nhưng vẫn đứng dậy hành lễ.

Lương Tam công tử lại hơi đỏ mặt, ôm quyền đáp lễ, “Cẩn Ngôn tham kiến Dương phu nhân! Tham kiến tỷ tỷ Dương gia, muội muội Dương gia!”

Dương Vân Yên liếc nhìn Dương Vân Tuyết bên cạnh, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Dương Vân Tuyết thì tò mò đánh giá vị Lương Tam công tử này, sau đó cùng Dương Vân Yên hành lễ lần nữa.

Sau khi chào hỏi, Hầu phu nhân liền kéo Úc Thanh Y bắt đầu nói chuyện phiếm.

Ừm, thật sự là nói chuyện phiếm, không có bất kỳ chủ đề nào, chỉ nói linh tinh.

Úc Thanh Y lúc này căn bản không có tâm tư nói chuyện phiếm với Hầu phu nhân, tâm tư của nàng toàn bộ đặt trên người vị Lương Tam công tử kia.

Lương Cẩn Ngôn, thứ ba trong tôn bối Lương gia, chắc là đích tôn nam đình Lương gia.

Không phải trưởng tôn Lương gia, nhưng là đích tôn bối.

Tuổi tác mười sáu, chính là thời điểm nói đến chuyện cưới gả.

Úc Thanh Y nghĩ đến những điều này, nhưng Hầu phu nhân cũng không nói rõ, nàng tất nhiên cũng không thể hỏi nhiều.

Chuyện như vậy không thể tỏ ra quá tích cực, hơn nữa trong đó còn rất nhiều vấn đề mà nàng không nhìn thấu, cần Dương Chính Sơn đến quyết định.

Cũng may Hầu phu nhân cũng không giữ nàng quá lâu, rất nhanh liền để Lương Hàn thị tiễn họ rời đi.

Đợi sau khi họ lên xe ngựa rời khỏi Hầu phủ, Dương Vân Yên mới nhin không được hỏi: “Mẫu thân, Hầu phu nhân này là cố ý vì muội muội sao?”

Nàng cũng nhìn ra điểm mấu chốt, chỉ là có chút không dám tin tưởng.

Chuyện hôn nhân coi trọng môn đăng hộ đối, nhưng Dương gia và Thường Bình Hầu phủ chênh lệch dòng dõi quá xa. Nói một câu khó nghe, Dương gia thật sự không với tới.

Lúc này Dương Vân Tuyết lại đang ngăn người, nàng cũng xuyên không trở về tương lai.

Lúc mới bắt đầu nàng còn chưa nghĩ ra, nhưng vừa rời khi Lương Hàn thị tiễn họ ra ngoài liền tiếp nhìn về phía nàng, nàng mới hậu tri hậu giác.

Lương Tam công tử!

Trông có vẻ rất yếu!

Không sai, đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Dương Vân Tuyết.

Là võ giả, ừm, phải nói là thiếu nữ võ giả thiên tài, Dương Vân Tuyết cũng có kiêu ngạo của mình.

Năm ngoái nàng đã trở thành võ giả, khi đó nàng còn chưa đầy mười lăm tuổi.

Mà một năm qua này tu vi của nàng có thể dùng từ đột nhiên tăng mạnh để hình dung, trong thời gian ngắn một năm,

nàng liên tục đột phá, hiện tại đã đạt đến cấp độ luyện kinh.

Dựa theo tiến độ tu luyện như vậy, nàng có lẽ sẽ đột phá lên nội kinh khi mười sáu tuổi.

So với ba huynh đệ Dương Minh Thành, có thể nói Dương Vân Tuyết được trời ưu ái, tư chất vốn dĩ đã không kém, lại được Dương Chính Sơn luôn cho uống linh tuyền thủy, tiềm lực của nàng tự nhiên thâm hậu vô cùng.

Mà vị Lương Tam công tử kia, nhìn lại có chút nho nhã yếu ớt, hình như cũng không tu luyện võ đạo.

Điều này hiển nhiên không phù hợp với tưởng tượng của Dương Vân Tuyết về phu quân tương lai.

Úc Thanh Y liếc nhìn Dương Vân Tuyết đang ngây người, lúc này mới lắc đầu với Dương Vân Yên, “Đừng nghĩ lung tung, Hầu phu nhân cũng không có ý tứ này!”

Nàng nói như vậy là không muốn Dương Vân Tuyết phiền não vì chuyện này.

Dù sao chuyện này còn chưa làm rõ, nếu trong này có vấn đề gì, Dương Chính Sơn khẳng định sẽ không đồng ý.

Dương Vân Tuyết nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng xong, hiện tại cũng không phải lúc làm rõ chuyện này.

Xe ngựa trở về tiểu viện, Lý thị quả nhiên đã đến.

“Con dâu báỉ kiến mẫu thân!”

Chương 415: Lương Tam công tử (3)

Lý thị nhìn thấy Úc Thanh Y, còn chưa nói lời nào, trước tiên bái kiến nàng.

Khác với Vương thị, hai năm này Vương thị luôn ở nhà, sớm đã quen thuộc với Úc Thanh Y, hai người đều không phải loại người hẹp hòi, vì vậy quan hệ mẹ chồng nàng dâu này vô cùng hòa hợp.

Mà Lý thị luôn ở Kiến Ninh vệ cùng Dương Minh Chí, ngoài trừ lúc thành thân với Dương Chính Sơn có gặp Úc Thanh Y một lần, nàng liền không chung đụng với Úc Thanh Y.

Lần này họ muốn về Dương gia, trong lòng Lý thị ít nhiều có chút thấp thỏm, sợ Úc Thanh Y bất mãn với mình.

“Tôn nhi (tôn nữ) bái kiến tổ mẫu!”

Dương Thừa Mậu, Dương Thừa Hiền, Dương Uyển Đình ba huynh muội cũng đi theo Lý thị bái kiến.

Hiện tại Dương Thừa Mậu đã sáu tuổi, hấn lại rất giống phụ thân Dương Minh Chí của mình, tướng mạo vô cùng thanh tú.

Thật ra Dương Minh Chí là người đẹp trai nhất trong ba huynh đệ, chỉ là dáng vóc thấp hơn Dương Minh Thành và Dương Minh Hạo một chút.

Mà Lý thị cũng xinh đẹp hơn Vương thị rất nhiều, ít nhất dáng vóc thon thả hơn Vương thị nhiều.

Nếu chỉ xét về dung mạo, Lý thị chỉ kém mỗi Lương thị.

Vì vậy ba đứa hài tử này của họ tướng mạo đều rất thanh tú.

“Mau đứng lên, mau đứng lên, trên mặt đất lạnh lắm!”

Úc Thanh Y nhìn ba tiểu gia hỏa quỳ trên mặt đất, đau lòng vội vàng tiến lên đỡ họ dậy.

Nàng trước ôm lấy Dương Uyển Đình, tiểu nha đầu này vừa mới hai tuổi, lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn.

“Bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà nói chuyện!”

Úc Thanh Y nói với Lý thị.

Sau đó, mọi người cùng đi vào nhà chính.

“Đúng rồi, Thiển Nhi, Thanh Hà người trước đưa Thiển Nhi về đi.” Sắp đến nhà chính, Úc Thanh Y mới nhớ ra La Thiển vẫn đang đi cùng họ.

“Phu nhân, vậy ta xin cáo từ trước!” Lúc này La Thiển cũng không còn căng thẳng nữa.

Úc Thanh Y khẽ gạt đầu, liền đi vào nhà chính, Thanh Hà thì đưa La Thiển rời đi.

Mọi người vào nhà chính, Úc Thanh Y lập tức bảo Tống má má và Lâm ma ma chuẩn bị trà và điểm tâm, Dương Vân Yên và Dương Vân Tuyết thì chơi đùa với Dương Thừa Mậu và Dương Thừa Hiền.

Dù sao cũng là người một nhà, mặc dù hai năm nay rất ít gặp mặt, nhưng hai tiểu gia hỏa gọi cô cô, cô cô, trong nháy mắt khiến Dương Vân Yên và Dương Vân Tuyết thấy thân thiết hơn rất nhiều.

Sự hòa thuận ấm áp của người một nhà, cũng khiến họ vứt bỏ chuyện Hầu phủ ra sau đầu.

Chương 416: Trà thụ quả thụ cất rượu (1)

Úc Thanh Y vì chăm sóc tình trạng của ba đứa trẻ, cố ý ở lại Trọng Sơn Quan thêm ba ngày, sau đó mới chuẩn bị trở về An Nguyên Thành.

Tuy nhiên, ngay khi các nàng chuẩn bị rời khỏi Trọng Sơn Quan, Hầu phủ đã phái người đưa tới một bức thư.

“Dương phu nhân, đây là thư của Hầu gia nhà chúng tôi gửi cho Dương đại nhân, phiền phức Dương phu nhân tiện thể mang về giùm!”

Một tên tùy tùng luôn cung kính đưa bức thư cho Úc Thanh Y, sau khi Úc Thanh Y nhận thư, cười nói: “Phiền phức tiểu ca, Đinh Thu, người đưa tiểu ca này xuống uống trà nhé!”

Đinh Thu đáp lời, tiến lên làm dấu mời, tùy tùng ôm quyền hành lễ, lui ra khỏi đại sảnh.

Sau khi họ ra khỏi đại sảnh, Đinh Thu trước tiên đưa vị tùy tùng này đến cổng trước ngồi một lát, sau đó đưa cho một thỏi bạc nhỏ, rồi mới tiễn người rời đi.

Dù sao cũng là người bên cạnh Thường Bình Hầu, đến đưa tin tất nhiên phải thưởng một hai.

Trong đại sảnh, Úc Thanh Y cầm bức thư do dự một lúc, nàng muốn mở ra xem, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn không xem.

Nàng cảm thấy mình là một nữ nhân gia, không nên xem trộm chuyện của nam nhân.

Vì vậy sau khi cẩn thận cất kỹ bức thư, nàng liền chuẩn bị trở về An Nguyên Thành làm việc.

Người nhà giàu ra ngoài từ trước đến nay rườm rà, cần chuẩn bị đặc biệt nhiều thứ.

Lần này vốn dĩ đều là nữ quyền đi ra ngoài, nên rất nhiều chuyện phải đặc biệt chú ý, mà bây giờ lại thêm ba đứa trẻ, nên chuẩn bị tất nhiên phải nhiều hơn một chút.

Cũng may lần này các nàng đi ra ngoài mang theo đủ nhiều người, nếu không thật sự là một phiền toái.

Mà ngay khi Úc Thanh Y lên đường trở về An Nguyên Thành, Dương Chính Sơn ở An Nguyên Thành đang bận rộn trong không gian linh tuyến.

Thời gian hai năm, không gian linh tuyến lại mở rộng thêm vài lần, hiện tại thổ địa trong không gian đã có hơn mười mẫu, trông vô cùng rộng lớn.

Trên mảnh đất đen nhánh mọc đầy thảo dược và cây ăn quả, ở vị trí trung tâm, đầm đá đã bị Dương Chính Sơn dẫn xuất vài dòng kênh, khuếch tán ra bốn phía.

Kênh rộng một mét được xây dựng bằng đá xanh, chảy xuôi như suối nhỏ.

Bên cạnh đầm đá còn có ba tòa nhà gỗ, đây là Dương Chính Sơn cố ý xây dựng để làm nhà kho, bên trong đặt đại bộ phận mộc phân thân của hắn.

Những vật phẩm thu được hơn hai năm trước, hiện tại đại bộ phận cũng đều chất đồng trong nhà gỗ.

Mặc dù hai năm nay Dương Chính Sơn lần lượt lấy đi không ít đồ vật, nhưng còn lại vẫn nhét đầy ba gian nhà gỗ.

Ngoài ra, thảo dược thu hoạch trong không gian, sau khi bào chế cũng được Dương Chính Sơn cất giữ.

Những dược tài này, Dương Chính Sơn đều không nỡ bán đi.

Phải biết rằng dược tài sinh trưởng trong không gian nếu so với dược tài bên ngoài tốt hơn rất nhiều, nếu bán theo dược tài bình thường, Dương Chính Sơn khẳng định là thua thiệt.

Dù sao dược tài sau khi bào chế có thể tồn trữ thời gian rất dài, cho nên Dương Chính Sơn liền quyết định giữ lại trước đã.

Mặt khác, hai năm nay Dương Chính Sơn còn học được cách nấu rượu, hắn sử dụng nước linh tuyến và dược tài trong không gian để ủ không ít rượu, hiện tại cũng tồn trữ trong hầm ngầm dưới nhà gỗ.

Dùng nước linh tuyến ủ chế rượu thuốc, công hiệu của hắn không cần phải nói.

Giống như Thập Toàn Đại Bô Hoàn, uống một chén liền có thể giầy vò một đêm, mặc dù không uống rượu Dương Chính Sơn cũng có thể gây giường nhất ban đêm, nhưng sau khi uống, giầy vò càng có sức hơn.

Dương Chính Sơn thậm chí lo lắng Úc Thanh Y chậm chạp không có thai, cũng là bởi vì hắn giầy vò quá dữ dội.

Trong không gian, Dương Chính Sơn trước đi xem cây trà hắn vừa mới trồng không lâu, thấy một mảnh cây trà mọc tốt, Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Lá trà, ở trấn Trọng Sơn là thứ vô cùng quý giá, đặc biệt là trà ngon, có thể nói là đắt hơn cả hoàng kim.

Dương Chính Sơn đã dưỡng thành thói quen uống trà, mà để cho mình có thể uống được trà ngon, hắn cố ý bảo La Thường mời người đến Giang Nam vận chuyển một số cây trà về.

Mặc dù hiện tại cây trà không phải rất nhiều, nhưng chờ mấy năm sau, Dương Chính Sơn nhất định có thể thực hiện tự do uống trà.

Hiện tại Dương Chính Sơn đã không cần sử dụng không gian linh tuyến để kiếm tiền, thật ra từ đầu đến cuối hắn cũng không dùng không gian linh tuyến để kiếm tiền.

Ngay từ đầu hắn còn muốn trồng thảo dược để bán lấy tiền, nhưng từ khi hắn thu được một số lượng lớn vàng bạc đó, hắn liền không cần thiết phải vất vả trồng thảo dược để kiếm tiền nữa.

Vì vậy hiện tại dược tài trồng trong không gian linh tuyến đều hướng tới việc bồi dưỡng bảo dược, mà ngoài bảo dược ra, Dương Chính Sơn còn trồng rất nhiều cây ăn quả.

Chương 417: Trà thụ quả thụ cất rượu (2)

Sở dĩ trồng cây ăn quả, thứ nhất là vì trấn Trọng Sơn thiếu hụt trái cây, Dương Chính Sơn muốn cho bọn nhỏ có trái cây tươi để ăn. Thứ hai là vì hắn muốn ủ một chút rượu trái cây. Còn về nguyên nhân thứ ba, thì là để bồi dưỡng linh quả.

Linh quả cũng được coi là một loại bảo dược, nhưng so với bảo dược, số lượng linh quả sẽ ít hơn.

Ở Thiên Trọng Sơn, thỉnh thoảng vẫn còn xuất hiện một hai gốc bảo dược, nhưng chưa bao giờ có linh quả.

Muốn tìm được linh quả, chỉ có thể đến dãy núi vạn dặm ở phía tây nam Đại Vinh để tìm kiếm.

Khác biệt với đại bộ phận bảo dược, linh quả thuộc loại tài nguyên có thể tái sinh.

Bảo dược một khi đào lên là hết, chỉ có thể đi nơi khác tìm kiếm, nhưng linh quả sau khi hái về, qua mấy năm hoặc mấy chục năm, còn có thể kết quả lần nữa.

Hoàng tộc Đại Vinh có một cây linh quả, nghe nói năm đó Thái Tổ cũng vì gặp được cây linh quả này mới trở thành cao thủ võ đạo, có cơ sở khởi binh tranh đoạt thiên hạ.

Tuy nhiên cây linh quả đó là bí mật của hoàng tộc, người ngoài chỉ có một ít lời đồn đại, rất ít người biết cây linh quả này là cây gì, lại ở chỗ nào.

Mà trong giang hồ cũng có lời đồn đại nói rằng linh quả đều là do cây ăn quả bình thường dị biến sau khi trưởng thành,

cho nên Dương Chính Sơn mới muốn thử xem có thể bồi dưỡng ra cây linh quả trong không gian linh tuyến hay không.

Dương Chính Sơn xuyên qua vườn cây trái um tùm, nhìn những quả đã chín từng viên một, có chút vỏ đầu bứt tai.

Hắn trông cây ăn quả dường như hơi nhiều.

Quả đào, quả mận, cây lê, cây hạnh, cây táo các loại, cái gì cần có đều có, lúc này đều đã kết trái, nhiều như vậy chắc chắn là ăn không hết.

Còn về việc nấu rượu, cũng không dùng đến nhiều như vậy.

“Đáng tiếc, chỉ có thể lãng phí!”

Dương Chính Sơn có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể cầm giỏ trúc hái bắt đầu.

Hắn cũng không phải thương nhân buôn trái cây, chắc chắn không thể đi bán trái cây.

Hơn nữa nhiều trái cây như vậy xuất ra, hắn cũng không giải thích được nguồn gốc.

Lấy ít bỏ trong nhà ăn, còn có thể nói là mua ở bên ngoài, nhưng nếu mua bán với số lượng lớn, vậy nhất định phải có nguồn gốc.

Quan trọng nhất là hiện tại hắn cũng không thiếu bạc, không cần thiết phải làm chuyện này.

Sau đó Dương Chính Sơn liền ủ rượu trái cây, rượu trái cây ủ sẽ đơn giản hơn nhiều, không cần trộn lẫn quá nhiều nhân tố, để nó tự nhiên lên men là đủ.

Giống như viên tửu, vào mùa trái cây chín, viên hầu ném những trái cây thừa vào trong hang nham thạch, những trái cây này khi thời rỗn sẽ tự nhiên lên men, biến thành rượu, hình thành rượu trái cây thiên nhiên.

Rượu trái cây Dương Chính Sơn muốn chính là loại này.

Bận rộn hơn nửa ngày, Dương Chính Sơn mới đổ đầy bảy tám cái vạc lớn trong hầm ngâm.

Cuối cùng hắn lại đi xem một chút ở vườn trái cây đó, hái một giỏ nhỏ trái cây rồi mới rời khỏi không gian.

Theo không gian linh tuyến ngày càng lớn, hắn đã bỏ đi ý định quản lý cẩn thận, ngoài bảo được đặc biệt cần chú ý, Dương Chính Sơn đã chuẩn bị để các thực vật khác tự nhiên sinh trưởng.

Sau này việc hắn cần làm chính là di thực một số loài thực vật mà trong không gian chưa có, phong phú tính đa dạng cho thực vật trong không gian linh tuyến, việc khác chính là dẫn nước mương đến mảnh thổ địa mới mở rộng.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn cũng không có thời gian làm việc khác.

Từ trong không gian đi ra, Dương Chính Sơn nhìn thoáng qua phía ngoài cửa, thấy không có người, lúc này mới đổi một bộ quần áo rồi ra khỏi phòng.

Hắn gọi Ngô Hải đến, “Những trái cây này là La gia vừa mới đưa tới, người chia cho các phòng!”

Một sọt trái cây khoảng năm mươi cân, trông đều rất tươi.

Ngô Hải mặc dù khó hiểu La gia lấy đâu ra những trái cây này, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Làm hạ nhân, thận trọng trong lời nói và việc làm là điều cần thiết, rất nhiều chuyện hắn không thể hỏi thăm.

Ví dụ như công vụ trong nha môn, hắn chưa bao giờ hỏi, Dương Chính Sơn cũng chưa bao giờ nói với hắn.

Lại ví dụ như quan hệ với La gia, đều do Dương Chính Sơn tự mình xử lý, ngay cả Úc Thanh Y cũng không can thiệp, huống chi là Ngô Hải.

Mà La gia là một cái cơ rất tốt, hiện tại La gia và rất nhiều phú thương Giang Nam đều có giao dịch làm ăn, vận chuyển một chút trái cây từ Giang Nam tới, cũng không tính là chuyện khó.

Đương nhiên trái cây chở tới đây chắc chắn không phải trái cây tươi, cho nên trong này vẫn là có lỗ hồng.

Chỉ là không có ai để ý nguồn gốc của một giỏ trái cây, chỗ sơ hở này cũng chỉ là chi tiết vụn vặt.

Dương Chính Sơn lấy từ trong giỏ ra hai quả đào lớn bằng nắm tay, sau đó xắn tay áo lên đi ra sân nhỏ, đi đến chuồng ngựa.

Chương 418: Trà thụ quả thụ cất rượu (3)

Trong chuồng ngựa có hơn mười con ngựa thần tuấn, trong đó dễ thấy nhất chính là Hồng Vân.

Với ánh mắt của Dương Chính Sơn, Hồng Vân chính là long phượng trong loài ngựa, đẹp trai nhất trong loài ngựa.

Thân cao hai mét, trông giống như một con quái vật khổng lồ.

Ngay cả khi đứng giữa những chiến mã ưu tú này, cũng có cảm giác hạc đứng giữa bầy gà.

Hí hí ~

Nhìn thấy Dương Chính Sơn đến, đôi mắt to lam ngọc của Hồng Vân lập tức sáng lên, hí hí kêu, móng cào không ngừng đập đất.

“Lão tử mang đồ ăn ngon đến cho ngươi đây!”

Dương Chính Sơn đi tới phía trước, đưa tay vuốt ve bờm của nó.

Bờm của Hồng Vân bóng loáng mềm mại, sờ tới sờ lui cực kỳ dễ chịu.

Hắn đưa hai quả đào cho Hồng Vân, Hồng Vân mở miệng nuốt một cái.

Sau khi ăn xong, còn rướn đầu cọ vào Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Đi thôi, đưa ngươi ra ngoài chạy!”

Nói xong, hắn liền tháo dây cương của Hồng Vân, lập tức cười lên.

Vừa ra khỏi chuồng ngựa, Hồng Vân liền náo động, thể chất của gia hỏa này càng ngày càng cường đại, sức sống cũng dường như vô tận, cho nên nó rất không muốn ở trong chuồng ngựa.

Cũng chỉ có ở Dương gia, nếu không chính nó liền chạy ra ngoài đi tung hoành rồi.

Dương Chính Sơn nhảy lên lưng ngựa, “Chậm một chút, chờ ra ngoài thành rồi chạy!”

Rất nhanh, một người một ngựa liền đi ra Dương gia phủ đệ, mà ngay khi Dương Chính Sơn đi ra cửa chính, mười tên tùy tùng lập tức cười ngựa theo sau.

Bên cạnh Dương Chính Sơn có hai mươi tên tùy tùng, chính là hai mươi tên binh lính trước đây hắn mang từ Nghênh Hà Bảo về.

Bình thường bọn họ không làm gì, chỉ ở trong viện bên cạnh Dương gia, một khi Dương Chính Sơn đi ra ngoài, bọn họ liền thay phiên nhau đi theo.

Một nhóm mười một người cười ngựa đi trên đường phố, rất nhiều bách tính trên đường phố thấy vậy, đều nhường đường, người không phải bách tính cũng không vì thế mà cảm thấy phiền hoặc bất mãn, ngược lại có không ít người ôm quyền hành lễ với Dương Chính Sơn.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn cũng cười gật đầu đáp lại.

Là quan viên, Dương Chính Sơn vẫn rất gần gũi với người dân, bình thường hắn thường xuyên đi lại bên ngoài, không đi phủ nha trong thành, thì cũng đi đồn bảo ngoài thành, có lúc còn cùng người nhà đi dạo phố.

Vì vậy bách tính trong thành đều rất quen thuộc với hắn.

Mà Dương Chính Sơn từ trước đến nay không ức hiếp bách tính, cũng không làm những chuyện linh tinh, vì vậy dân chúng vẫn rất tôn trọng hắn.

Đương nhiên, nếu như hắn đi đồn bảo, vậy sự tôn trọng này sẽ biến thành tôn sùng.

Chương 419: Vương Thịnh cảm kích (1)

Dương Chính Sơn từ cửa Tây thành An Nguyên đi ra, liền thả cho Hồng Vân tự do phi nước đại.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã bỏ xa đám gia nhân phía sau.

Đám gia nhân cũng không để ý, dừng lại dưới một gốc cây lớn bên đường cái, tùm lại một chỗ bắt đầu tán gẫu.

Bọn họ đều đã quen rồi.

Dương Chính Sơn thường xuyên cười Hồng Vân ra ngoài dạo chơi, lúc đầu bọn họ còn phải đi theo, sau này mới biết ngựa của mình căn bản không đuổi kịp Hồng Vân, cũng không đi theo nữa, dù sao không bao lâu, Dương Chính Sơn liền sẽ cười Hồng Vân trở về, bọn hắn ở đây chờ là được.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, Dương Chính Sơn liền cười Hồng Vân trở về.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về!”

Trên lưng ngựa, Dương Chính Sơn vuốt ve bờm lửa đỏ, nói.

Hí hí hii hi ... hii. ~~

Nhưng Hồng Vân lại lắc lắc cái đầu to, không muốn trở về.

Con thú này thể lực quá sung mãn, chạy nửa canh giờ cũng không thấy mệt mỏi, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Dương Chính Sơn cảm thấy Dương gia đã không giữ nổi nó, nó hẳn là nên có một mảnh thảo nguyên rộng lớn.

“Ngày mai dẫn người đi bãi cỏ! Cho người chạy đủ!”

Dương Chính Sơn trấn an nói.

Lúc này Hồng Vân mới an tĩnh lại, dùng đôi mắt to linh động của nó nhìn xung quanh.

Mà Dương Chính Sơn thì nhìn về phía Tây.

Tính toán thời gian, Úc Thanh Y cũng sắp trở về.

Ai, nương tử không ở nhà, buổi tối đi ngủ đều cảm thấy khó khăn.

Hắn nhớ nương tử!

Thành thân hai năm, đây là lần đầu tiên hắn và Úc Thanh Y xa nhau lâu như vậy.

Mặc dù chỉ là bốn năm ngày, nhưng Dương Chính Sơn cảm giác đã rất dài.

Cũng không biết từ khi nào, hắn đã quen với việc Úc Thanh Y ở bên cạnh.

Thật ra đối với Úc Thanh Y, trong lòng Dương Chính Sơn có chút ỷ lại.

Không sai, chính là ỷ lại.

Bởi vì Úc Thanh Y là người nhà của hắn.

Đối với hắn, Úc Thanh Y có ý nghĩa khác biệt.

Như đám người Dương Minh Thành, mặc dù cũng là người nhà của hắn, nhưng đó dù sao cũng không phải là con cái ruột thịt của hắn, dù bây giờ tình cảm của bọn họ đã rất sâu đậm, nhưng giữa bọn họ vẫn có một sự ngăn cách như vậy.

Nhưng Úc Thanh Y thì không giống, Úc Thanh Y là nương tử do chính hấn cưới về, là người nhà do chính hấn lựa chọn, không giống huynh muội Dương Minh Thành là do nguyên thân để lại.

Một mình ở dị giới, Úc Thanh Y có ý nghĩa khác biệt đối với Dương Chính Sơn.

Mà dưới sự quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, Dương Chính Sơn đối với Úc Thanh Y tự nhiên có sự y lại.

“Về thôi!”

Nhìn một lúc sau, Dương Chính Sơn liền trở về thành.

Hấn cũng không lo lắng Úc Thanh Y gặp nguy hiểm.

Hiện tại Úc Thanh Y đã khác biệt so với hai năm trước, bây giờ Úc Thanh Y đã có tu vi Hậu Thiên tầng bảy, thậm chí không bao lâu nữa liền có thể đột phá tới tầng tám.

Mà Đinh Thu bây giờ cũng có tu vi Hậu Thiên tầng năm, những hộ vệ Dương gia, hầu như toàn bộ đều có tu vi Hậu Thiên.

Còn những nha hoàn, bà tử, hầu như toàn bộ đều là võ giả.

Trừ phi là bị đại quân vây quanh, nếu không Úc Thanh Y các nàng tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Dương Chính Sơn vừa mới về đến nhà, Ngô Hải liền đến bẩm báo nói: “Lão gia, Vương đại nhân cầu kiến!”

Vương đại nhân, cũng chính là Vương Thịnh.

Hai năm nay Vương Thịnh vẫn luôn ở Phòng Thủ Doanh, chân chính làm quản lý hai năm.

Mà Dương Chính Sơn đã chỉ điểm cho hấn rất nhiều, từ luyện binh đến thống lĩnh binh lính, từ tu luyện đến binh pháp, Dương Chính Sơn không hề keo kiệt.

Cũng chính bởi vì quan hệ của Vương Thịnh, hai năm nay Dương gia và Vương gia quan hệ thân cận hơn rất nhiều, Vương Bản cũng chiếu cố Dương Chính Sơn không ít.

Tối thiểu nhất là về bổng lộc, Vương Bản chưa từng cắt xén Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã sắp hoàng hôn, Vương Thịnh tới vào lúc này để làm gì.

“Hắn ở đâu?”

“Ồ trong phòng trà, đại gia đang tiếp đón Vương đại nhân!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, liền đi về phía tiền viện.

Đi vào phòng trà, Dương Minh Thành đang tùy ý trò chuyện với Vương Thịnh.

Mặc dù Dương Minh Thành trong quân đội không có bất kỳ chức vụ gì, nhưng không có ai bởi vậy mà xem thường Dương Minh Thành.

Một là bởi vì hắn là trưởng tử Dương gia, hai là bởi vì tu vi của Dương Minh Thành.

Ba huynh đệ Dương gia, Dương Minh Hạo bởi vì tuổi còn nhỏ, từ đầu đến cuối lạc hậu một bước, bây giờ chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng ba, Dương Minh Chí bởi vì mấy năm nay vẫn luôn ở Kiến Ninh Vệ, thiếu đi sự tắm bổ của nước linh tuyền, tiến độ tu luyện chậm không ít, bây giờ có tu vi Hậu Thiên tầng bốn.

Mà Dương Minh Thành từ đầu đến cuối đi theo bên người Dương Chính Sơn, nhận được sự chỉ điểm nhiều nhất của Dương Chính Sơn, sử dụng nước linh tuyền cũng nhiều nhất, cho nên tiến cảnh tu vi của hắn nhanh nhất, bây giờ đã đạt đến Hậu Thiên tầng năm đỉnh phong.

Chương 420: Vương Thịnh cảm kích (2)

Tuy nhiên hắn có rất ít cơ hội thi triển, hơn nữa hắn cũng không phải là người thích phô trương, cho nên người ngoài chỉ biết tu vi Dương Minh Thành không thấp, nhưng cụ thể là cảnh giới gì, ngoại trừ Dương Chính Sơn, đại khái không ai có khái niệm chính xác.

“Cha!”

“Tham kiến đại nhân!”

Dương Chính Sơn đi vào phòng trà, Dương Minh Thành và Vương Thịnh liền vội vàng đứng lên.

“Ừm, ngồi đi.”

Dương Chính Sơn tùy ý ngồi xuống bên cạnh bàn trà.

Dương Minh Thành lập tức rót trà dâng lên cho hắn.

“Tìm ta có việc?” Dương Chính Sơn nhìn về phía Vương Thịnh.

Vương Thịnh có chút do dự, “Đại nhân, phụ thân muốn ta về gia thành!”

“Về gia thành!” Thần sắc Dương Chính Sơn hơi động, lập tức gạt đầu, “Là nên trở về!”

“Nhưng mà ta không muốn trở về!” Vương Thịnh có chút buồn bực nói.

Hắn ở An Nguyên thành rất tốt, hai năm nay hắn học được bao nhiêu trong lòng hắn rõ ràng nhất.

Trong lòng hấn, hấn đã xem Dương Chính Sơn như lão sư.

Dương Chính Sơn cười vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Người a, cũng không thể tham luyện nhân hạ!”

“Người đừng quên, người là trưởng tử Vương gia!”

Trong gia tộc, trưởng tử trưởng tôn phải gánh vác trách nhiệm nhiều hơn.

Dương gia là như vậy, Vương gia cũng giống như vậy.

Sang năm muốn xuất chinh, Vương Bân đây là sợ Vương Thịnh đi theo Phòng Thủ Doanh xuất chinh, mới muốn triệu hồi Vương Thịnh về gia thành.

Vương Bân khẳng định là phải xuất chinh, Vương Thịnh phải về nhà tọa trấn.

Giống như Dương Chính Sơn xuất chinh, cũng sẽ lưu lại Dương Minh Thành tọa trấn ở nhà.

“Nhưng ta cũng muốn kiến công lập nghiệp trên chiến trường!” Vương Thịnh không xưng là hạ quan, mà xưng là ta, hấn cũng không coi Dương Chính Sơn là thượng quan, mà xem Dương Chính Sơn như trưởng bối thân thiết.

Vương Thịnh không phải là một công tử bột hèn nhát, hấn đến An Nguyên thành liền chứng minh hấn là người có khát vọng.

Hấn cũng có tâm kiến công lập nghiệp, cũng muốn tung hoành trên chiến trường.

Dương Chính Sơn rất hiểu loại tâm tình này, nhưng hấn sẽ không ủng hộ Vương Thịnh.

“Người muốn lên chiến trường cũng không phải không thể, nhưng phải bồi dưỡng nhi tử của người trưởng thành mới được!”

“Ha ha, so với bây giờ nghĩ cách làm thế nào chống lại phụ thân ngươi, còn không bằng hảo hảo bồi dưỡng nhi tử của ngươi, chờ nhi tử của ngươi có thể một mình đảm đương một phía, ngươi cũng liền có thể buông tay!”

Đối với đại gia tộc mà nói, truyền thừa gia tộc mới là trọng yếu nhất.

Nghe Dương Chính Sơn nói như vậy, tâm tình Vương Thịnh trấn định không ít.

Trưởng tử của hắn năm nay đã mười tuổi, không cần mấy năm nữa liền có thể thử một mình đảm đương một phía.

“Cha, có phải hay không sau khi Thừa Nghiệp lớn lên, ta cũng có thể đi theo ra chiến trường!” Lúc này, Dương Minh Thành đột nhiên xen vào nói.

Vương Thịnh là người có khát vọng, Dương Minh Thành cũng không cam tâm vẫn luôn quản lý chuồng ngựa ở nhà, hắn cũng muốn làm quan, muốn làm đại quan.

Dương Chính Sơn trừng hắn một cái, nói: “Thừa Nghiệp lớn lên cũng không được, nếu nhân lực của ngươi có thể nhiều hơn một chút mới được!”

Tên gia hỏa này chính là nhân lực quá thành thật, để hắn đi làm quan, Dương Chính Sơn thật sự không yên lòng.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng suýt nữa bị người ta mưu hại, chớ nói chi là Dương Minh Thành.

“Ách!”

Dương Minh Thành có chút lúng túng gãi đầu.

Vương Thịnh không nhịn được cười.

Người thành thật có chỗ tốt của người thành thật, làm bằng hữu với người thành thật là tốt nhất.

Cho nên quan hệ giữa hấn và Dương Minh Thành rất thân cận, hai người thường xuyên cùng nhau ra ngoài cưỡi ngựa, chuồng ngựa của Dương gia hấn cũng đã đến rất nhiều lần.

“Đại nhân, ngày mai ta liền về gia thành!” Vương Thịnh nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Trở về đi, khoảng cách giữa gia thành và An Nguyên thành cũng không xa, nếu ngươi muốn trở lại thăm bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, hơn nữa chúng ta cũng sẽ thường xuyên đi gia thành.”

Vương Thịnh dùng sức gật đầu, lại đột nhiên quỳ trên mặt đất, hành động này làm Dương Chính Sơn giật mình.

“Ngươi đây là làm gì?”

“Hai năm nay, đại nhân không tiếc rẻ chỉ dạy cho văn bối, để văn bối thu được nhiều lợi ích, văn bối vô cùng cảm kích!”

“Văn bối và đại nhân tuy không có danh phận sư đồ, nhưng có thực chất sư đồ, còn xin đại nhân nhận cái cúi đầu của văn bối!”

Vương Thịnh nói, phanh phanh phanh đập đầu ba cái.

Hấn thật sự thu được rất nhiều lợi ích, lúc đầu hấn chỉ là đến học luyện binh, nhưng hai năm nay hấn không chỉ học luyện binh và binh pháp, Dương Chính Sơn còn chỉ điểm cho hấn rất nhiều về tu vi.

Thời gian hai năm hấn đột phá hai tầng, bây giờ tu vi đã đạt tới Hậu Thiên tầng bốn.

Chương 421: Vương Thịnh cảm kích (3)

Chỉ bằng điểm này, hấn dập đầu tạ ơn Dương Chính Sơn cũng không thiệt thòi.

Hấn trong vòng hai năm đột phá hai tầng, đây thật ra là công lao của nước linh tuyền, đương nhiên Dương Chính Sơn cũng thật sự chỉ điểm cho hấn rất nhiều, cho nên cái đầu này hấn dập không sai.

Dương Chính Sơn vui mừng cười, sau đó đứng dậy đỡ hấn lên, “Người cũng biết ta trước nay không thích những lễ tiết phàm tục này, người có tấm lòng này ta liền thỏa mãn!”

Vương Thịnh cảm ơn, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng không có lý do để cự tuyệt.

Hơn nữa đối với Vương Thịnh, Dương Chính Sơn vẫn là rất tán thưởng.

“Đại nhân!” Vương Thịnh có chút kích động, hốc mắt ửng đỏ.

Dương Chính Sơn đều bị hấn làm cho có chút không được tự nhiên, lại có loại cảm giác sinh ly tử biệt.

“Được rồi, được rồi, ta liền không giữ người lại ăn cơm!”

Lúc này Vương Thịnh mới cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng hấn rời đi, trong lòng Dương Chính Sơn cảm khái một trận.

Vương Thịnh cảm ơn như vậy, hấn hai năm nay dốc lòng dạy bảo cũng không uổng công.

Mà phần tình nghĩa này cũng sẽ hóa thành một phần nội tình của Dương gia.

Nội tình của một gia tộc không chỉ là vàng bạc tài vật, võ đạo truyền thừa, còn bao hàm quan hệ thông gia, giao thiệp ân tình.

“Cha, không sai biệt lắm nên dùng cơm!” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn khẽ vuốt cằm, ngay khi hắn chuẩn bị trở về hậu viện, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

“Lão gia, phu nhân trở về!”

Ngô Hải vội vã chạy tới.

Hai mắt Dương Chính Sơn sáng lên, không nói lời nào liền nhanh chóng bước về phía hậu viện.

Khi hắn đi đến cửa chính hậu viện, đám người Úc Thanh Y đã xuống khỏi xe ngựa.

Chương 422: Nhà mẹ đẻ chính là chỗ dựa của nữ nhi. (1)

“Cha!”

Người đầu tiên nhìn thấy Dương Chính Sơn là Dương Vân Tuyết. Nàng cúi chào Dương Chính Sơn, mặt mày rạng rỡ.

“Con dâu bái kiến phụ thân!”

Lý thị vừa thấy Dương Chính Sơn, cũng quỳ xuống lạy ba lạy.

Ba tiểu bảo ở phía sau cũng làm theo.

Dương Chính Sơn nhìn thoáng qua Úc Thanh Y trước, thấy Úc Thanh Y đứng bên xe ngựa mỉm cười với mình, hắn mới hoàn toàn yên tâm.

“Mau đứng lên!”

Hắn đỡ Lý thị đứng dậy trước, sau đó tiến lên xoa đầu Thừa Mậu.

“Có nhớ gia gia không?”

“Nhớ!” Dương Thừa Mậu ngẩng đầu, mặt mày hớn hờ.

Dương Thừa Hiền và Dương Uyển Đình không quen Dương Chính Sơn, nhưng Dương Thừa Mậu lại rất quen thuộc Dương Chính Sơn, dù sao trước đây Dương Chính Sơn cũng thường xuyên dẫn hắn đi chơi, mặc dù khi đó hắn còn nhỏ, nhưng vẫn có rất nhiều ký ức.

Dương Chính Sơn mặt mày hiền hậu, nói chuyện với ba tiểu bảo.

Dương Thừa Hiền tuy rất lạ lẫm với Dương Chính Sơn, nhưng lại không sợ hãi, trái lại còn thích thân cận với Dương Chính Sơn.

Dương Uyển Đình còn nhỏ tuổi, hình như có chút sợ người lạ, nắm góc áo Lý thị không dám ngẩng đầu.

“Được rồi, chúng ta vào nhà rồi nói!” Úc Thanh Y đi tới, cắt ngang cuộc trò chuyện của ông cháu.

Lý thị thở phào một hơi, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Lần này về nàng rất lo lắng, dù sao bọn họ đã rời nhà hơn ba năm.

Nàng sợ Dương Chính Sơn không thân thiết với bọn trẻ, sợ Úc Thanh Y bất mãn với mình, sợ người trong nhà cảm thấy xa lạ với bọn họ.

Nhưng bây giờ xem ra, những lo lắng của nàng đều là thừa.

Cả nhà trở về viện chính, Dương Minh Thành lập tức bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Vương thị còn ở cũ, lúc này cũng không tiện ra ngoài, Lương thị được nha hoàn dìu đến.

Dương Minh Hạo còn ở Sa Lĩnh bảo, hôm nay sẽ không về.

Một nhà ngồi ăn cơm cùng nhau, Dương Thừa Nghiệp ngồi bên cạnh Dương Thừa Mậu, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Dương Thừa Mậu.

Bây giờ Dương Thừa Nghiệp đã tám tuổi, tính tình càng ngày càng trầm ổn, trông như một tiểu đại nhân, nhưng dù sao

hắn vẫn là tiểu hài tử, cuối cùng lại được gặp Dương Thừa Mậu, Dương Thừa Nghiệp vui mừng khôn xiết.

Những đứa trẻ khác trong nhà đều rất xa lạ với Dương Thừa Mậu, chỉ có Dương Thừa Nghiệp là không, trước đây Dương Thừa Mậu vẫn luôn đi theo sau mông Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Nghiệp đi đâu, Dương Thừa Mậu liền theo đó.

“Ca, ta ăn no rồi!”

Nhưng đôi khi, quan tâm đặc biệt lại trở thành một gánh nặng.

Dương Thừa Mậu nhìn đồng thức ăn đầy ắp trong bát, mặt mày nhăn nhó.

“Đệ ăn ít vậy sao?” Dương Thừa Nghiệp nghi ngờ nhìn đệ đệ.

Hắn tuy gấp cho đệ đệ không ít thức ăn, nhưng cũng không đến mức ăn không hết mới phải.

“Thật sự không ăn nổi!” Dương Thừa Mậu mím môi.

Dương Chính Sơn thấy vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, đồng thời lại thấy có chút thiệt thòi cho Dương Thừa Mậu.

Buồn cười ở chỗ Dương Thừa Nghiệp lại lấy khẩu phần của mình để gấp thức ăn cho Dương Thừa Mậu, đừng thấy Dương Thừa Mậu năm nay mới tám tuổi, nhưng hắn trông như một con nghé con, nhìn như thiếu niên hơn mười tuổi, vừa cao vừa lớn.

Sở dĩ như vậy, một là do di truyền, Dương Minh Thành cao lớn vạm vỡ, Vương thị thân hình béo tốt, Dương Thừa Nghiệp đương nhiên cao lớn hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác một chút.

Hai là do Dương Chính Sơn đặc biệt quan tâm, đồ vật trong không gian linh tuyến vẫn luôn là để Dương Thừa Nghiệp ăn uống, có nước linh tuyến bồi bổ, thân thể Dương Thừa Nghiệp đương nhiên cường tráng hơn nhiều.

So sánh với nhau, hai năm nay Dương Thừa Mậu không ở Dương gia, Dương Chính Sơn muốn mở tiệc nhỏ cho hắn cũng không có cách nào, thiếu đi nước linh tuyến bồi bổ, thân thể Dương Thừa Mậu liền kém xa Dương Thừa Nghiệp.

Vì vậy Dương Chính Sơn cảm thấy có chút thiệt thòi cho Dương Thừa Mậu.

“Thừa Nghiệp, đệ đệ con còn nhỏ, ăn không được nhiều như vậy!” Dương Chính Sơn nói.

“Dạ!” Dương Thừa Nghiệp có chút tiếc nuối, nhưng sau đó hắn nhìn Dương Thừa Hiền bên cạnh, gấp một miếng thịt cá to bỏ vào bát Dương Thừa Hiền, “Tam đệ ăn nhiều một chút!”

Dương Thừa Hiền ngẩng đầu cười ngây ngô với hắn, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Tiểu tử này ngược lại có tiềm năng của người ăn cơm khô.

Có thể ăn!

Dương Chính Sơn cười ha ha nhìn cảnh tượng này.

Mà trong lòng Úc Thanh Y lại có chút ngọt ngào, đều là những đứa trẻ tốt, đáng tiếc bụng nàng không爭 khí, vẫn chưa có thai.

Một bữa tối ấm áp kết thúc, Úc Thanh Y sai Lâm ma ma và Tống ma ma đi giúp Lý thị dọn dẹp viện nhỏ, những người khác cũng tất cả giải tán.

“Mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ!”

Hai người trở về phòng ngủ, Dương Chính Sơn mới hỏi.

Vừa rồi bọn trẻ đều ở đó, hấn cũng không tiện hỏi nhiều, bây giờ chỉ còn vợ chồng hấn, hấn cũng không có gì kiêng dè.

Chương 423: Nhà mẹ đẻ chính là chỗ dựa của nữ nhi. (2)

Úc Thanh Y vẻ mặt nghiêm túc lấy ra thư tín Hầu phủ đưa cho mình thuận tiện đưa cho Dương Chính Sơn.

“Đây là Hầu gia gửi cho chàng!”

Dương Chính Sơn cảm thấy kinh ngạc, Lương Trữ sao lại viết thư cho hắn?

Hắn nhận lấy thư mở ra, Úc Thanh Y nói: “Hầu phủ hình như coi trọng Vân Tuyết, muốn Lương Tam công tử cưới Vân Tuyết làm vợ!”

Dương Chính Sơn mở thư tay khựng lại, “Bọn họ có nói rõ không?”

“Không, chỉ là sau khi yến thọ kết thúc, Hầu phu nhân đưa Lương Tam công tử đến gặp chúng ta một lần!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn khẽ vuốt cằm, sau đó mở thư tín ra xem.

Xem xong nội dung trong thư, lông mày hắn nhíu lại.

Lương Trữ thật sự muốn kết thân với Dương gia.

Nhưng là vì cái gì?

Dương gia có gì đáng để Lương Trữ coi trọng?

Hay là Lương Trữ vì sao lại coi trọng Dương Chính Sơn
hắn?

Với thân phận và địa vị hiện tại của Dương gia, so với Thường Bình Hầu phủ rõ ràng là môn không đẳng hộ không đối.

Nếu hai nhà kết thân thì chính là Dương gia trèo cao.

Hơn nữa ở trấn Trọng Sơn đáng lẽ có thể tìm được không ít tiểu thư quan gia thích hợp với Lương Tam công tử hơn mới đúng!

“Vị Lương Tam công tử kia có vấn đề gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Úc Thanh Y lắc đầu, “Không có, Lương Tam công tử tuy nhìn có vẻ nhã nhặn yếu ớt một chút, nhưng ta có thể thấy hắn tu luyện qua võ đạo, đã là một võ giả!”

“Không có vấn đề, lại lựa chọn Dương gia chúng ta, như vậy thật kỳ lạ!” Dương Chính Sơn rất khó hiểu.

Hắn không nghĩ ra lý do Lương Trữ lựa chọn Dương gia.

Nói Lương Trữ coi trọng hắn, vậy cũng không cần thiết hai nhà kết thân.

Chẳng lẽ là vì Ninh Quốc Công phủ?

Cũng không đúng!

Chu Lan tuy là chỗ dựa của Dương Chính Sơn, nhưng Dương Chính Sơn không thể chi phối Chu Lan, chứ đừng nói đến Ninh Quốc Công phủ.

Hơn nữa Thường Bình Hầu phủ và Ninh Quốc Công phủ quan hệ cũng không kém, không cần thiết phải đi đường vòng để thiết lập quan hệ với Ninh Quốc Công phủ.

Trong nhất thời Dương Chính Sơn thật sự không nghĩ ra, chỉ có thể nói: “Điều tra thêm rồi hãy nói!”

Thật ra trong lòng hẳn không muốn Dương Vân Tuyết gả đến Thường Bình Hầu phủ.

Bởi vì chênh lệch thân phận sẽ khiến Dương Vân Tuyết không đủ thế lực.

Nếu là nhà bình thường, Dương Vân Tuyết bị ủy khuất, Dương Chính Sơn còn có thể làm chỗ dựa cho nàng.

Nhưng nếu là Thường Bình Hầu phủ, Dương Chính Sơn căn bản không có cách nào làm chỗ dựa cho Dương Vân Tuyết.

Sau khi nữ nhi xuất giá, nhà mẹ đẻ chính là chỗ dựa cho nữ nhi.

Nhưng trước mặt Thường Bình Hầu phủ, Dương gia thật sự không có thế lực gì để nói.

Vì vậy Dương Chính Sơn tình nguyện để Dương Vân Tuyết gả thấp, cũng không muốn trèo cao Hầu phủ gì đó.

Gả thấp cùng lắm thì giống như Khương Hạ và Dương Vân Yên, Dương gia đưa bọn họ về sống chung với nhau.

Nhưng nếu trèo cao...

Vậy thật sự là gả nữ nhi đi, như nước tát ra ngoài.

Tạm thời gác lại chuyện này, Dương Chính Sơn đưa tay ôm Úc Thanh Y vào lòng, “Nương tử, nên đi ngủ thôi!”

...

Úc Thanh Y lờm hẩn một cái.

“Chàng không thể đứng đắn một chút sao!”

“Cùng nương tử của mình đứng đắn làm gì, đứng đắn có thích hợp không?” Dương Chính Sơn nửa ôm nửa đẩy Úc Thanh Y lên giường sưởi.

Giường sưởi chính là tốt.

Rộng rãi, chắc chắn, lác lư sẽ không kêu kệt kệt, khi đổi tư thế cũng không cảm thấy chật hẹp, muốn chơi thể nào thì chơi.

...

Một đêm bình yên.

Sáng hôm sau Dương Chính Sơn thần thanh khí sảng đi đến phòng giữ sảnh.

“Gọi Đinh Thu đến!”

Vừa mới ngồi xuống thư phòng, Dương Chính Sơn liền bảo Hàn Phi gọi Đinh Thu.

Sau một lát, Đinh Thu đi vào thư phòng.

“Lão gia!”

“Ừm, có hai chuyện cần người đi làm!”

Dương Chính Sơn mở tờ giấy ra, vừa viết, vừa nói: “Chuyện thứ nhất điều tra Thường Bình Hầu phủ và Lương Tam công tử, đến kinh đô điều tra gần đây trên triều đình có chuyện gì liên quan đến Thường Bình Hầu phủ. Đến Trọng Sơn quan điều tra danh tiếng, phẩm tính, năng lực, tình trạng sức khỏe của Lương Tam công tử, cố gắng điều tra cẩn thận!”

Thường Bình Hầu phủ lựa chọn kết thân với Dương gia, nguyên nhân không nhất định là ở Dương gia, cũng có thể là Thường Bình Hầu phủ gặp vấn đề gì, cho nên muốn điều tra tình hình Thường Bình Hầu phủ ở kinh đô.

Tuy trong lòng Dương Chính Sơn không muốn để Dương Vân Tuyết gả vào Thường Bình Hầu phủ, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hẩn tìm hiểu tình hình của Lương Tam công tử.

Nếu vị Lương Tam công tử này là đáng lang quân như ý, có lẽ Dương Chính Sơn sẽ thay đổi ý kiến.

“Vậy ta tự mình dẫn đội đến kinh đô?” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn trầm ngâm, nói: “Đề Võ Tranh dẫn đội đến kinh đô!”

Võ Tranh là một trong những hộ viện Dương gia, trước đây là đệ tử Thiên Thanh kiếm phái, năm nay ba mươi lăm tuổi, làm việc ôn trọng lão luyện, Dương Chính Sơn tương đối yên tâm khi dùng.

Hai năm nay, dưới sự chỉ đạo của Chu Thượng Hợp, tra xét tin tức và giám sát mục tiêu của hộ viện Dương gia đã có tiến bộ rất lớn, tuy vẫn không bằng những Bí Vũ vệ dưới trướng Vệ Sầm, nhưng đã có thể hoàn thành một số nhiệm vụ không quá khó khăn.

Dương Chính Sơn viết hai bức thư, “Bức thư này là gửi cho Hữu đô ngự sử Lưu đại nhân của Đô Sát viện, bảo Võ Tranh khi về cũng mang theo thư hồi âm của Lưu đại nhân!”

“Bức thư này người sắp xếp người chạy Kiến Ninh vệ đưa cho Chu tướng quân, cũng mang theo thư hồi âm của Chu tướng quân về.”

Muốn hiểu rõ Thường Bình Hầu phủ, chỉ dựa vào Dương gia là không được.

Tầm vóc của Dương gia vẫn là quá thấp, căn bản không có cách nào hiểu rõ toàn diện về kinh đô và triều đình, cho nên hẳn phải tìm hai người thực sự có thể tiếp xúc với triều đình để hiểu rõ tình hình.

Mà Lưu Nguyên Phủ và Chu Lan không nghi ngờ gì nữa là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đình Thu nhận lấy thư tín, sau đó cùng Võ Tranh thương lượng, hai người chia nhau mang theo năm hộ viện lần lượt lên đường đến kinh đô và Trọng Sơn quan.

Tuy nhân số hơi ít, nhưng bọn họ chỉ đi nghe ngóng tin tức, không cần thiết mang quá nhiều người.

Kinh đô đường xa, cho dù là chạy nhanh cũng phải mất nửa tháng mới có thể đi về một chuyến.

So sánh lại, đi Trọng Sơn quan sẽ nhanh hơn, ba đến năm ngày chắc là sẽ có kết quả.

Tuy Dương Chính Sơn muốn làm rõ nguyên nhân Thường Bình Hầu phủ muốn kết thân với Dương gia, nhưng hẳn cũng chưa sốt ruột đến mức không đợi được ba đến năm ngày.

Chương 424: Phu nhân có hỉ!

(1)

Rất nhanh, ba ngày trôi qua, Dương Chính Sơn nhận được hồi âm từ Châu Lan trước, nhưng Châu Lan cũng rất ngạc nhiên về việc này.

Trước đó nàng không nhận được bất kỳ tin tức nào, không rõ Lương Trữ đang định làm gì, nhưng nàng đoán rằng điều này có thể liên quan đến cục diện ở kinh đô.

Theo lời nàng, hiện nay cuộc đấu tranh trên triều đình rất gay gắt, và trung tâm của cuộc đấu tranh chính là việc tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Thừa Bình Đế đã lớn tuổi, sức khỏe ngày càng giảm sút, e rằng không còn sống được bao lâu nữa, mà con cháu của Thừa Bình Đế cũng không ít, các hoàng tử trưởng thành có đến bảy người, ngoài thái tử ra, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử và lục hoàng tử đều có thể lực không nhỏ trong triều đình.

Cuộc đấu tranh giữa thái tử và ba vị hoàng tử kia ngày càng quyết liệt, mà Thường Bình Hầu là tổng binh của Trọng Sơn Trấn, nắm trong tay hàng vạn quân tinh nhuệ, đồng thời kiểm soát toàn bộ Trọng Sơn Trấn, đương nhiên trở thành đối tượng để các thế lực lôi kéo.

Theo suy đoán của Châu Lan, rất có thể có người muốn lôi kéo Lương Trữ bằng cách thông gia, Lương Trữ có lẽ không muốn, nên mới chọn vợ cho Lương Tam Công Tử ở Trọng Sơn Trấn.

Đây chỉ là suy đoán của nàng, tình hình cụ thể, nàng sẽ hỏi bên phủ Ninh Quốc Công, phải vài ngày nữa mới có thể báo tin cho Dương Chính Sơn.

Đọc xong thư của Châu Lan, đôi mày của Dương Chính Sơn nhíu chặt lại.

Mẹ kiếp, chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, mà lại liên quan đến việc tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Là một người hiện đại, hẳn đương nhiên hiểu rõ sự tàn khốc của việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, nếu dính dáng vào đó, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Dương Chính Sơn đương nhiên không muốn dính vào chuyện này.

Hiện tại hắn chỉ là một tiểu thủ bị, nếu dính vào đây, rất có thể sẽ bị người ta coi là tốt thí, không chừng có ngày sẽ bị người ta bán đứng.

“Phiền phức!”

Dương Chính Sơn buồn bực thốt lên hai chữ.

...

Hai ngày sau, Đinh Thu đã trở về từ Trọng Sơn Quan.

“Lão gia, lời đồn về Lương Tam Công Tử này cũng không tệ, theo như chúng ta nghe ngóng được, Lương Tam Công Tử tính tình ôn hòa, chưa từng làm việc gì ức hiếp dân lành!”

“Hơn nữa, từ nhỏ Lương Tam Công Tử đã chăm chỉ đọc sách, tài hoa hơn người, còn viết không ít thơ từ!”

Vừa nói, Đinh Thu vừa đưa cho Dương Chính Sơn một xấp thơ từ được chép lại.

Dương Chính Sơn nhận lấy, liếc mắt qua rồi bấu môi.

Thơ gì mà dở vậy?

Chẳng qua là lão gia đây không thích sao chép thơ, nếu không lão gia đây đã sớm trở thành thi thánh của Đại Vinh rồi.

Thôi được, thật ra hẳn không hiểu được hay dở của những bài thơ này.

Đinh Thu tiếp tục nói: “Lương Tam Công Tử cũng có tu luyện võ đạo, nhưng so với tiểu thư thì kém xa, nghe nói mấy tháng trước hẳn vừa mới trở thành võ giả, so với tiểu thư đúng là một trời một vực.”

Khi nói câu này, trên mặt Đinh Thu còn mang theo vẻ khinh thường.

Tiểu thư nhà hẳn là người thế nào?

Đó mới là kỳ tài luyện võ chân chính!

Vừa tròn mười lăm tuổi đã trở thành võ giả, chưa đến mười sáu tuổi đã là võ giả tầng luyện kinh, có lẽ chỉ vài tháng nữa thôi, sẽ có thể đột phá đến hậu thiên cảnh giới.

So với tiểu thư, vị Lương Tam Công Tử này quá kém cỏi.

Nghe xong, Dương Chính Sơn cũng không cảm thấy Lương Tam Công Tử kém cỏi.

Võ giả tu luyện, thường thì mười lăm tuổi mới được coi là chính thức bắt đầu, mà những người có thể trở thành võ giả trước mười tám tuổi đều được coi là có thiên phú không tệ.

Lương Tam Công Tử năm nay cũng chỉ mới mười sáu tuổi, tuy không phải là thiên tài tuyệt thế, nhưng tư chất cũng được coi là khá.

Xem ra, Lương Tam Công Tử là tài năng toàn diện cả văn lẫn võ.

Tính cách cũng tốt, xuất thân cũng tốt, đúng là một mối lương duyên.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

“Tạm thời chúng ta chỉ nghe ngóng được nhiều đây thôi!”
Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Các người tiếp tục điều tra, ừm, điều tra xem vị Lương Tam Công Tử này có thông phòng nha hoàn không, có biểu muội thân thiết hay thanh mai trúc mã gì không.”

“Lương Hầu gia có mấy thiếp thất? Mấy vị gia gia của Lương gia có thiếp thất không!”

“Tất cả những chuyện này đều phải điều tra rõ ràng cho ta!”

Với những gia tộc công hầu quý tộc, việc có tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.

Nhưng đối với nữ nhi, thật sự rất ủy khuất.

Chuyện của người khác, hấn không quản được, nhưng nữ nhi của hấn không thể chịu ủy khuất như vậy.

“Dạ!” Đinh Thu đáp lời.

Dương Chính Sơn dặn dò thêm vài câu, rồi để Đinh Thu lui xuống.

Đợi Đinh Thu rời đi, Úc Thanh Y lại dùng ánh mắt khác thường nhìn hấn.

Chương 425: Phu nhân có hỉ!

(2)

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Úc Thanh Y cười cười, “Lão gia hình như không thích thiệp thât cho lắm!”

Trong mắt Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn tuyệt đối là phu quân tốt nhất trên đời.

Chỉ riêng việc hấn không nạp thiệp, đã khiến nàng một lòng một dạ với hấn.

“Ồ, ta chỉ không thích những chuyện hậu trạch lằng nhằng đó thôi!” Dương Chính Sơn nói.

Nữ nhân thường hay ghen tuông, hậu trạch càng nhiều nữ nhân thì càng nhiều chuyện rắc rối.

Những gia đình có tam thê tứ thiếp, có mấy nhà là hậu trạch yên ả.

Hậu cung của hoàng đế thì khỏi phải nói, liên quan quá nhiều, nhưng những gia tộc quan lại bình thường, gia tộc thương nhân giàu có, v.v..., hậu trạch cũng không ít chuyện lằng nhằng.

Động một chút là có thể xảy ra án mạng.

Dương Chính Sơn không muốn Dương gia gia trạch bất an, cũng không muốn nữ nhi của mình ở trong một gia đình không yên ổn như vậy.

Còn về chuyện không thích thiệp thât.

Đó đều là nói dối.

Đàn ông mà.

Ai lại không muốn tam thê tứ thiếp, hưởng phúc tề nhân.

Chẳng qua là phúc tề nhân này không dễ hưởng thụ, trong lúc hưởng phúc tề nhân, cũng phải chịu đựng đủ loại phiền phức do những chuyện lằng nhằng mang lại.

Muốn một đám nữ nhân đi theo mình sống chung hòa bình, đúng là nằm mơ.

Dương Chính Sơn cũng thích mỹ nữ, nếu không có bất kỳ phiền phức nào, có thể hưởng phúc tề nhân, chắc chắn hẳn sẽ muốn nạp thêm vài phòng thiếp thất.

Đáng tiếc, điều này rõ ràng là không thể.

Thiếp thất muốn làm chính thất, con thứ muốn trở thành con đích, di nương muốn con cái của mình có thân phận tốt hơn, chính thất phải đề phòng con thứ tranh quyền đoạt lợi.

Những mâu thuẫn này đều tồn tại một cách tự nhiên, làm sao có thể không xảy ra tranh đấu?

Vì vậy vẫn nên an phận thủ thường, chỉ cần một thê tử để chung sống qua ngày thì yên tâm hơn.

“Vậy ý của lão gia là nếu không có chuyện hậu trạch lằng nhằng, thì cũng có thể nạp thiếp sao?” Úc Thanh Y nghe ra được ý tứ của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn sững sờ.

Hắn thấy sắc mặt của Úc Thanh Y hình như không tốt lắm.

Mẹ kiếp, đây là đang tức giận!

“Sao có thể chứ? Phu nhân đối xử với ta rất tốt, làm sao ta có thể nghĩ đến chuyện nạp thiếp được?”

Dương Chính Sơn còn biết làm sao được, vợ mình thì phải tự mình đỡ thôi.

Hắn đưa tay nắm lấy tay Úc Thanh Y, chân tình nói: “Nguyên tắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly!”

“Cả đời này của ta, có phu nhân là đủ!”

Úc Thanh Y đỏ bừng mặt, “Đồ già mà không biết xấu hổ, nói bậy bạ gì vậy!”

“...”

Dương Chính Sơn câm nín.

Như vậy là đỡ được rồi sao?

Ừm, phu nhân nhà ta vẫn rất dễ dỗ.

Dương Chính Sơn nhe răng cười, dùng sức kéo Úc Thanh Y vào lòng, “Phu nhân, chúng ta làm chuyện gì đó xấu hổ đi!”

Lúc này Úc Thanh Y càng đỏ mặt hơn, “Đừng làm bậy, Thanh Hà bọn họ vẫn đang ở ngoài cửa nhìn đó!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn hai bóng đèn điện ngoài cửa, “Khụ khụ~~”

Thanh Hà và Hồng Vân đứng ngoài cửa nhìn nhau, trên mặt cũng ửng đỏ.

Nhưng hai cô nương này vẫn rất biết điều.

Két một tiếng, hai người đóng cửa phòng lại.

“Ừ, bọn họ đi rồi!”

Dương Chính Sơn cười hài lòng.

“Bây giờ vẫn là ban ngày mà!” Khuôn mặt Úc Thanh Y đỏ bừng như muốn nở ra máu.

Đôi tay của Dương Chính Sơn đã không an phận, đúng lúc hắn chuẩn bị làm chuyện gì đó vào ban ngày, thì sắc mặt Úc

Thanh Y hơi thay đổi, nàng bỗng dung vùng khỏi lòng hấn, mở cửa chạy ra ngoài nôn khan.

Cơ thể Dương Chính Sơn cứng đờ nhìn theo bóng lưng nàng, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Phu nhân sao lại chạy đi rồi?

Đang lúc hấn ngẩn người, Úc Thanh Y lại quay trở lại, hấn vội vàng đứng dậy hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Cơ thể không thoải mái sao?”

Hấn vô cùng khó hiểu.

Cơ thể không thoải mái?

Đùa gì vậy chứ?

Úc Thanh Y là võ giả, những bệnh vặt như cảm mạo phát sốt căn bản không thể xảy ra, hơn nữa ngày nào Úc Thanh Y cũng được linh tuyền thủy bồi dưỡng, việc sinh bệnh lại càng không thể.

Thần sắc của Úc Thanh Y có chút phức tạp, có kinh ngạc, có mong đợi, còn có vài phần lo lắng.

“Có phải ta đã có rồi không?”

Dương Chính Sơn lại sững sờ.

Nghén!

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn lập tức phản ứng lại, “Thanh Hà, Thanh Hà, mau đi mời đại phu!”

Y được không tách rời nhau, nếu là chấn thương các loại, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y chữa trị cũng không kém gì đại phu, nhưng chuyện mang thai này, hai người họ đành phải bó tay.

Vì vậy phản ứng đầu tiên của Dương Chính Sơn chính là tìm đại phu.

Thanh Hà và Hồng Vân vội vã chạy đến, “Lão gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Phu nhân có lẽ đã có hỉ, mau đi mời đại phu!” Dương Chính Sơn lại nói.

Nghe vậy, trên mặt Thanh Hà và Hồng Vân lập tức lộ ra vẻ vui mừng cuồng nhiệt.

Chương 426: Phu nhân có hỉ!

(3)

Phu nhân có hỉ!

Đây đúng là chuyện vui lớn!

Hai năm nay, đừng nói là bọn họ, ngay cả Tô Khôn và Hoa Cẩm Thu cũng rất quan tâm đến chuyện này.

Không có hài tử, Úc Thanh Y ở Dương gia sẽ không có chỗ dựa, có hài tử, Úc Thanh Y mới có thể ngồi vững trên vị trí chủ mẫu của Dương gia.

Tô Khôn và Hoa Cẩm Thu đương nhiên hy vọng Úc Thanh Y có thể ở Dương gia một cách ổn định, nên rất mong mỗi Úc Thanh Y có thể sinh được một hài tử.

“Ta đi mời Tống ma ma!”

Thanh Hà phản ứng lại, lại vội vã chạy ra khỏi viện.

Nhưng rất nhanh nàng đã kéo Tống ma ma quay trở lại.

Hai ma ma bên cạnh Úc Thanh Y đều là những người có bản lĩnh, Tống ma ma giỏi y thuật, Lâm ma ma giỏi nấu ăn, nhưng người Dương gia rất ít khi bị bệnh, nên Tống ma ma đến Dương gia đã hai năm, hầu như không có cơ hội thi triển y thuật.

Còn khi Vương thị mang thai, thì mời đại phu ở bên ngoài phủ.

Không phải Tống ma ma không muốn khám cho Vương thị, mà là bà bà sắp xếp một ma ma cho túc phụ ở bên cạnh để gây hiểu lầm, đặc biệt là Úc Thanh Y còn là mẹ kế, nên đề

tránh những mâu thuẫn không cần thiết, Úc Thanh Y không để Tổng ma ma đi chăm sóc Vương thị.

Tổng ma ma đến, lập tức bắt mạch cho Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y nhìn Tổng ma ma với vẻ mặt mong chờ, nhưng trong mắt lại có chút lo lắng.

Nàng lo lắng đây là mình hiểu lầm, khiến mọi người vui mừng hụt.

Dương Chính Sơn cũng đầy vẻ mong chờ, hẳn cũng muốn có một hài tử của riêng mình.

Khi thành thân, hẳn còn nghĩ đến chuyện hai năm bé hai đứa, kết quả hai năm trôi qua, một đứa cũng không có, nói là không thất vọng, đó là nói dối.

Rất nhanh, Tổng ma ma đã bắt mạch xong, bà cười tươi nói: “Chúc mừng lão gia phu nhân, là hỉ mạch, là hỉ mạch, là hỉ mạch!”

Tổng ma ma vui mừng nói đi nói lại ba lần hỉ mạch.

Úc Thanh Y vừa sờ bụng vừa cười rạng rỡ.

“Ha ha ha, tốt lắm!” Dương Chính Sơn vui mừng không kiềm chế được, “Đều có thưởng, đều có thưởng, Hồng Vân, ngươi đi nói với Ngô Hải, tháng này tất cả mọi người trong phủ đều được nhận gấp ba tiền tháng!”

“Cảm ơn lão gia!” Hồng Vân vui vẻ cúi người tạ ơn.

Không lâu sau, tin tức Úc Thanh Y có hỉ đã truyền khắp Dương gia, bầu không khí của toàn bộ Dương gia đều trở nên vui mừng.

Lý thị, Lương thị, Dương Vân Yên, Dương Vân Tuyết nghe tin, lần lượt đến chính viện để chúc mừng Úc Thanh Y.

“Gia gia, có phải ta sắp có một tiểu thúc thúc không?”

Dương Thanh Oánh đứng bên cạnh Dương Chính Sơn, lén lút nhìn bụng của Úc Thanh Y, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, đúng vậy, rất nhanh người sẽ có một tiểu thúc thúc!”
Dương Chính Sơn cười ha ha nói.

“Tiểu thúc thúc là gì?” Dương Oánh Đình ngồi trong lòng Dương Chính Sơn ngơ ngác hỏi.

Nàng có đại bá, tam thúc, thôi được, nàng căn bản không biết thúc thúc có nghĩa là gì.

“Tiểu thúc thúc chính là đệ đệ của cha người!” Dương Chính Sơn giải thích.

“Đệ đệ của cha, gia gia, ta cũng muốn có một đệ đệ, có thể không cần tiểu thúc thúc được không?” Dương Oánh Đình ngây thơ nói.

Dương Chính Sơn câm nín.

Trẻ con nói năng không kiêng dè, trẻ con nói năng không kiêng dè.

Đây là không muốn thì có thể không cần sao?

Còn người muốn đệ đệ, đi tìm cha mẹ người, nói với gia gia cũng vô dụng.

Dương Chính Sơn quyết định không đề ý đến tiểu nha đầu này nữa.

...

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn đều đắm chìm trong niềm vui sắp được làm cha.

Tuy rằng hắn đã không phải lần đầu làm cha, hơn nữa còn làm gia gia đã mấy năm rồi, nhưng lần này hắn thật sự sắp làm cha.

Hàng thật giá đúng, không lừa người già trẻ nhỏ.

Cảm giác này đương nhiên không giống nhau.

Nhớ năm đó, hấn vừa đến thế giới này, nhìn thấy con cháu đầy đàn, hấn không muốn chấp nhận.

Còn bây giờ, hấn sắp có hài tử của riêng mình, con cháu đầy đàn như vậy mới được coi là viên mãn.

Mấy ngày trôi qua, Dương Chính Sơn đều cẩn thận chăm sóc Úc Thanh Y, chỉ là sự cẩn thận của hấn khiến Úc Thanh Y cảm thấy không thoải mái.

“Lão gia, ngài nên đến nha môn rồi!”

“Không vội, không vội, dù sao cũng không có chuyện gì, ta cứ ở đây chăm sóc nàng trước đã!” Dương Chính Sơn đỡ Úc Thanh Y dạo bước trong sân.

Úc Thanh Y vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng đâu phải nữ nhân yếu đuối gì, đi bộ đâu cần người đỡ!

Đừng nói bây giờ nàng mới mang thai hơn một tháng, cho dù đã bảy tám tháng, nàng vẫn có thể đi lại như bay.

“Lão gia!” Úc Thanh Y trách yêu nói: “Ngài như vậy sẽ khiến thiếp thân không còn mặt mũi đâu.”

Nàng cảm thấy rất hạnh phúc vì được Dương Chính Sơn yêu thương, nhưng trong quan niệm của nàng, nam nhân không nên như vậy.

Xuất giá tòng phu, nàng nên thuận theo phu quân, nên chăm sóc phu quân, chứ không phải để phu quân chăm sóc mình, càng không thể để phu quân bỏ bê công vụ, ở trong hậu viện chăm sóc mình.

Chương 427: Phu nhân có hỉ!

(4)

Dương Chính Sơn sao lại không biết ý của nàng, hai ngày nay nàng không phải lần đầu nói những lời như vậy, nhưng Dương Chính Sơn vẫn muốn chăm sóc nàng thật tốt.

Quan niệm khác nhau, suy nghĩ cũng khác nhau.

Dương Chính Sơn không có quan niệm tam tòng tứ đức gì đó.

Chăm sóc thể tử của mình không phải là điều nên làm sao?

Hơn nữa thể tử còn đang mang thai.

Nhưng thấy Úc Thanh Y thật sự có chút tức giận, Dương Chính Sơn ủy khuất nói: “Vậy được, nàng cẩn thận một chút! Ta đến nha môn trước!”

Nói xong, hắn không yên tâm từng bước từng quay đầu rời khỏi bên hồ.

Đợi hắn đi xa, Úc Thanh Y không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng.

“Hi hi, lão gia thật là thú vị!”

Thanh Hà đứng bên cạnh cũng không nhịn được cười nói.

Lão gia lại bảo phu nhân cẩn thận một chút, chỉ là đi dạo thôi, có gì mà phải cẩn thận chứ.

Úc Thanh Y hạnh phúc sờ bụng, “Lão gia vẫn rất muốn có thêm một hài tử!”

Trước đây Dương Chính Sơn tỏ ra không mấy quan tâm, Úc Thanh Y còn cảm thấy ấm ức trong lòng, dù sao nàng thật sự cần một hài tử để làm chỗ dựa.

Bây giờ thấy dáng vẻ này của Dương Chính Sơn, chút ấm ức trong lòng nàng đã tan biến hết từ lâu, chỉ còn lại niềm hạnh phúc tràn đầy.

Chương 428: Hồi âm của Lưu Nguyên Phủ (1)

Khi Dương Chính Sơn đến chính nha, Hàn Phi đã đợi sẵn ở ngoài thư phòng.

“Đại nhân, có người từ phủ Tĩnh Viễn hầu muốn cầu kiến đại nhân!”

Chưa kịp bước vào thư phòng, Hàn Phi đã bẩm báo trước.

“Tĩnh Viễn hầu phủ!”

Dương Chính Sơn dừng bước, sắc mặt có chút khó đoán, “Nhanh chóng tìm đến cửa như vậy!”

Đối với Tĩnh Viễn hầu phủ, hắn đương nhiên không xa lạ.

Không lâu trước đây, hắn đã ném công tử của Tĩnh Viễn hầu phủ ra ngoài thành để sửa đường.

Nghe nói hai ngày trước, vị công tử kia còn ra tay đánh người, nhưng người bị đánh chỉ là một phạm nhân, nha dịch canh giữ bọn họ cũng không trừng phạt hắn.

“Mời vào đi!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, liền để Hàn Phi đi mời người.

Dù sao cũng là hầu tước, thể diện này vẫn phải cho.

Một lát sau, Hàn Phi dẫn theo một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi đến thư phòng.

“Tại hạ Tô Bách bái kiến Dương đại nhân!”

Dương Chính Sơn đánh giá Tô Bách từ trên xuống dưới, người này mặc áo dài bằng vải bông, trang phục tuy không thể coi là hoa lệ tinh xảo, nhưng cũng không phải là tầm thường.

“Ngươi là người của hầu phủ?”

“Tại hạ chỉ là một quản sự của hầu phủ!” Tô Bách nói.

Đáy mắt Dương Chính Sơn thoáng qua một tia cười lạnh.

Quản sự!

Cũng chỉ là hạ nhân thôi!

Quả không hổ danh là hầu phủ, ngay cả hạ nhân cũng mặc áo bông tốt như vậy.

Không phải hẳn coi thường nô bộc, mà thế giới này chính là như vậy, sự khác biệt về thân phận thể hiện ở mọi phương diện, những yêu cầu về ăn mặc, ở, đi lại của các thân phận khác nhau cũng khác nhau.

Nô bộc chính là nô bộc, chỉ có thể mặc áo vải gai, dân thường có thể dùng vải bông, còn lưa là gấm vóc, chỉ quan lại mới được dùng.

Đương nhiên, những yêu cầu này thực ra cũng không quá nghiêm ngặt, có một số thương nhân cũng sẽ dùng lưa, dù sao thương nhân có tiền, cũng không phải không mua nổi lưa.

Còn có một số nho sĩ và dân thường cũng sẽ mặc áo vải gai, vì họ nghèo.

Chỉ cần không có ai truy cứu, thì cho dù có một số việc vượt quá thân phận cũng không tính là chuyện lớn.

“Vậy ngươi đến tìm bản quan là vì chuyện gì?”

“Tại hạ muốn nhờ đại nhân thả công tử của ta!” Tô Bách bình tĩnh nói.

Bộ dạng này của hấn quả thật là không kiêu ngạo không nịnh bợ, không có ý cầu xin, cũng không tỏ ra cao cao tại thượng, giống như đang nói một chuyện rất đơn giản.

Nhưng vấn đề là, hấn là nô bộc, Dương Chính Sơn là quan triều đình.

Dựa vào đâu mà hấn không kiêu ngạo không nịnh bợ?

Chẳng qua chỉ là dựa vào thế lực của Tĩnh Viễn hầu phủ mà thôi.

Dương Chính Sơn hứng thú nhìn hấn, “Nếu bản quan nói không thì sao?”

“Đại nhân muốn kết oán với Tĩnh Viễn hầu phủ?” Tô Bách vẫn bình thản nói.

“Kết oán?” Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, dựa vào lưng ghế, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không kết oán sao?”

Hấn đã đưa công tử của Tĩnh Viễn hầu phủ đến công trường sửa đường, đây đã tính là kết oán rồi.

Dù sao thì Tĩnh Viễn hầu phủ cũng cần thể diện.

“Chỉ là ân oán nhỏ thôi, vẫn có thể hóa giải được, chỉ cần Dương đại nhân bằng lòng bồi tội với công tử của ta, tại hạ có thể làm chủ hóa giải ân oán nhỏ này!” Tô Bách nói.

Dương Chính Sơn nhướng mày, “Xem ra địa vị của ngươi ở Tĩnh Viễn hầu phủ không thấp nhỉ!”

“Tại hạ địa vị thấp kém, chỉ là theo hầu hầu gia nhiều năm mà thôi!” Tô Bách nói.

Dương Chính Sơn bưng tỉnh gạt đầu, đây là tâm phúc bên cạnh Tĩnh Viễn hầu, hơn nữa không phải là tâm phúc bình thường, rất có thể là cánh tay đắc lực của Tĩnh Viễn hầu.

Bởi vì tu vi của người này không thấp, ít nhất cũng là một võ giả hậu thiên tầng năm.

Bồi tội!

Đề một chỉ huy đồng tri tòng tam phẩm như hấn bồi tội với một công tử không có bất kỳ chức quan nào, còn đề một nô bộc làm chủ hóa giải ân oán.

Chuyện này nghe thật khiến người ta tức giận!

Hầu phủ rất tôn quý, nhưng nếu công tử của hầu phủ không phải là trưởng tử đích tôn, thì cũng chỉ là kẻ áo vải mà thôi.

Không có tư cách kế thừa tước vị, đợi lão hầu gia qua đời, hầu phủ phân chia, những công tử này cũng chỉ có phú mà không có quý.

Nếu đối phương chỉ bảo hấn thả người, thì hấn cũng sẽ thả, nhưng còn bảo hấn bồi tội, đây thật sự coi lão tử là bùn đất sao!

“Đúng rồi, công tử của người là ai?”

Dương Chính Sơn đột nhiên hỏi.

“Công tử của ta tên là Tô Thiện Tư!” Tô Bách hơi nhíu mày, cảm giác có điều không đúng.

“Tô Thiện Tư?” Dương Chính Sơn đầy vẻ nghi hoặc, “Có phải người tìm nhầm người rồi không, bản quan không quen biết Tô Thiện Tư nào cả!”

Sắc mặt Tô Bách khế biến, “Dương đại nhân có ý gì?”

Dương Chính Sơn phát tay, trên mặt nở nụ cười rực rỡ, nói: “Không có ý gì, bản quan thật sự không quen biết Tô Thiện Tư!”

Chương 429: Hồi âm của Lưu Nguyên Phủ (2)

Hắn không nói dối, hắn thật sự không quen biết Tô Thiện Tư nào cả, mặc dù người bị hắn đưa đến công trường sửa đường, nhưng hắn hoàn toàn không biết tên của vị công tử kia.

Tô Bách hít sâu một hơi, “Dương đại nhân, công tử của ta đang sửa đường ở ngoài thành, chính đại nhân đã đưa công tử của ta đến đó.”

“Sao có thể? Những người sửa đường ở ngoài thành đều là phạm nhân của nha môn tri châu, chẳng lẽ công tử của người cũng là phạm nhân?” Dương Chính Sơn giả vờ ngớ ngẩn.

“Dương đại nhân!” Sắc mặt Tô Bách trở nên phẫn nộ.

Nói công tử của hắn là phạm nhân, rõ ràng là không muốn êm xuôi.

Đường đường là công tử của Tĩnh Viễn hầu phủ, sao có thể trở thành phạm nhân?

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của hắn, phạm nhân chính là phạm nhân, Tô Thiện Tư đập phá Cẩm Tú phường trong thành, mặc dù chuyện này không tính là tội lớn, nhưng cũng đã vi phạm luật pháp Đại Vinh, nha môn tri châu đã gán cho hắn tội danh gây rối trật tự công cộng.

“Nói thật thì bản quan có chút tò mò, là ai cho người mặt mũi để người đến gặp bản quan, và là gì đã cho hầu phủ các người sự kiêu ngạo, để các người cảm thấy bản quan sẽ kiêng kỵ hầu phủ của các người.”

“Đừng nói là Tĩnh Viễn hầu gia, cho dù là Thường Bình hầu gia cũng sẽ không phải một gia nô đến để truyền lệnh cho bản quan!”

Dương Chính Sơn bình thản nói, đôi mắt lạnh lùng nhìn Tô Bách.

Toàn thân Tô Bách run lên, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nô bộc!

Hắn suýt nữa quên mất mình là nô bộc rồi!

Đúng vậy, hắn là nô bộc được Tĩnh Viễn hầu tin tưởng nhất bên cạnh, nhưng lần này đến tìm Dương Chính Sơn, không phải là theo lệnh của Tĩnh Viễn hầu, mà là hắn tự chạy đến.

Trong mắt hắn, đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, hắn đến gặp Dương Chính Sơn, báo danh, Dương Chính Sơn nên thả người, sau đó chuyện này có thể kết thúc.

Còn về việc Tô Thiện Tư có hận hay không, có oán hận Dương Chính Sơn hay không, thì không phải là việc hắn nên quản.

“Tiễn khách!”

Dương Chính Sơn đã mất hứng thú với việc tiếp tục dây dưa với hắn.

Hàn Phi tiến lên, giơ tay làm động tác mời.

Sắc mặt Tô Bách biến đổi liên tục, từ phần nộ đến khó xử, từ tức giận đến oán hận, “Được, chuyện này ta sẽ bẩm báo với hầu gia, đến lúc đó Dương đại nhân tự mình giải thích với hầu gia vậy!”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Dương Chính Sơn bữu môi, giải thích với Tĩnh Viễn hầu?

Hắn có gì phải giải thích với Tĩnh Viễn hầu.

Vẫn là câu nói đó, đây là Trọng Sơn trấn, không phải kinh đô, cho dù thế lực của Tĩnh Viễn hầu phủ có lớn đến đâu, cũng không thể vươn tay đến Trọng Sơn trấn.

Dương Chính Sơn thực sự rất chán ghét những bậc hào quý này, trước đây là Thọ Quốc công phủ, bây giờ là Tĩnh Viễn hầu phủ, từng người từng người đều kiêu ngạo, động một chút là muốn dùng thế ép người.

Nhưng muốn dùng thế ép người thì cũng phải ép được mới được.

Quyền thế có giới hạn về địa lý, quyền thế của một tri huyện chỉ giới hạn trong một huyện, quyền thế của một tri phủ chỉ giới hạn trong một phủ, mà những tồn tại như hào quý, quyền thế của bọn họ cũng chỉ giới hạn trong phạm vi chức quyền của mình.

Có lẽ bọn họ có thể thông qua các mối quan hệ khác nhau để mở rộng quyền thế của mình ra ngoài phạm vi chức quyền, nhưng nếu vậy thì quyền thế của bọn họ sẽ bị giảm đi vô số lần, trở nên ràng buộc.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả hoàng quyền của lão hoàng đế cũng bị hạn chế về địa lý.

Ở kinh đô, hoàng quyền tối cao vô thượng, nhưng ở địa phương, sức mạnh của hoàng quyền sẽ bị suy giảm đáng kể.

Việc Tô Bách đến không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của Dương Chính Sơn, sau khi tiễn Tô Bách đi, Dương Chính Sơn xử lý công vụ một lúc rồi lại quay về hậu viện bồi phụ nhân.

Vài ngày sau.

Vũ Tranh từ kinh đô trở về.

Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng, nhìn thư hồi âm của Lưu Nguyên Phủ.

Lưu Nguyên Phủ hiểu rõ về kinh đô, về cục diện triều đình hơn Chu Lan rất nhiều.

Tuy nhiên, Chu Lan đoán cũng không sai, nguyên nhân Lương Sử muốn kết thân với Dương gia chính là cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trên triều đình.

Thái tử muốn lôi kéo Lương Sử, vì vậy có ý định đề Thanh An bá phủ và Thường Bình hầu phủ kết thân.

Thanh An bá phủ là ngoại tộc của thái tử, đương nhiên thuộc phe thái tử.

Còn Thường Bình hầu nắm giữ Trọng Sơn trấn, trong tay có hơn mười vạn đại quân, thái tử muốn lôi kéo hắn cũng là điều hợp lý.

Tuy nhiên, bí quyết đề Thường Bình hầu truyền thừa ba trăm năm chính là không tham gia vào cuộc tranh đoạt giữa các hoàng tử, vì vậy sau khi phát hiện ra ý định này, Lương Sử lập tức muốn chọn vợ cho tam công tử Lương ở Trọng Sơn trấn.

Chương 430: Hồi âm của Lưu Nguyên Phủ (3)

Còn tại sao lại chọn Dương gia, cái này chỉ có thể hỏi Lương Sử, Lưu Nguyên Phủ cũng không biết tại sao Lương Sử lại chọn Dương gia.

Tuy nhiên, Lưu Nguyên Phủ lại cảm thấy Thường Bình hầu phủ không tệ, còn nói nếu Dương Chính Sơn cảm thấy thích hợp, thì kết thân với Thường Bình hầu phủ cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhìn bức thư trong tay, Dương Chính Sơn không khỏi cảm khái.

Lão đầu cứng cỏi này thực ra cũng rất đáng yêu.

Trước đây khi còn ở Nghênh Hà bảo, lão đầu này vừa hơi cứng, nhưng sau khi trở về kinh đô, lão đầu này lại trầm bề quan tâm đến Dương gia.

Một bức thư ngắn ngủi tràn ngập sự quan tâm đến Dương gia, lời nhắc nhở thiện ý đối với Dương Chính Sơn.

Điều này chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ lão đầu này là người sĩ diện.

Khi bản thân sa cơ lỡ vận, không muốn nhận sự thương hại, sự quan tâm của người khác.

Cũng chứng tỏ lão đầu này là người có tình nghĩa.

Sau khi được phục chức, vẫn nhớ ân huệ đã nhận trước đây, sẵn sàng giúp đỡ những người đã từng giúp đỡ mình.

Cũng không có gì lạ khi lão đầu này có thể bốn lần thắng ba lần giáng, cho dù bị đày đến biên trấn, trên triều đình vẫn có người nhớ đến hắn.

Lão đầu thật sự biết cảm ơn.

Nếu sau này lão đầu này lại bị giáng chức, chỉ riêng bức thư này, Dương Chính Sơn cũng nên nhớ đến hắn vài phần.

Cất kỹ bức thư, Dương Chính Sơn ngẩng đầu hỏi Vũ Tranh: “Các người đã nghe ngóng được tin tức gì ở kinh đô?”

Vũ Tranh vốn là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm phái, thực ra hắn còn cao hơn Úc Thanh Y một bái, là sư đệ của Tô Khôn, Hoa Cẩm Thu, gia nhập Thiên Thanh Kiếm phái đã hơn hai mươi năm.

Tuy nhiên, tư chất của hắn có hạn, tu luyện ở Thiên Thanh Kiếm phái hai mươi năm, cũng chỉ đạt đến hậu thiên tầng ba.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì cả đời này hắn cũng không thể đạt đến hậu thiên tầng năm, vì vậy hắn không thể làm trưởng lão ở Thiên Thanh Kiếm phái.

Vì vậy, khi Thiên Thanh Kiếm phái chọn người đến Dương gia, họ đã chọn hắn làm đội trưởng.

Vũ Tranh nói: “Hiện tại chúng ta vẫn chưa nghe ngóng được quá nhiều tin tức, chỉ mới tìm hiểu về tình hình của Thường Bình hầu phủ ở kinh đô!”

“Thường Bình hầu phủ ở kinh đô luôn khiêm tốn, ngoài vòng tròn hào quý, Thường Bình hầu phủ không giao thiệp quá nhiều với bên ngoài!”

“Cách hành xử của Thường Bình hầu phủ cũng coi là chính trực, trong giới quý tộc cũng không có quá nhiều đánh giá xấu về họ.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, mới có mười mấy ngày, Vũ Tranh đã chạy đi chạy lại, chắc chắn không có quá nhiều thời gian để nghe ngóng tin tức.

Tuy nhiên, có thư hồi âm của Lưu Nguyên Phủ là đủ rồi, Lưu Nguyên Phủ nói có thể kết thân với Thường Bình hầu, vậy thì chắc là không có vấn đề gì lớn.

Sau khi suy nghĩ một lát, Dương Chính Sơn nói: “Ta muốn người ở lại kinh đô, người có bằng lòng không?”

Vũ Tranh chấp tay hành lễ, nói: “Tại hạ nguyện ý phục vụ đại nhân, chỉ mong đại nhân có thể chăm sóc tốt cho gia đình ta!”

Hắn không phải là gia nô của Dương gia, những đệ tử Thiên Thanh Kiếm phái này giống như môn khách của Dương gia hơn.

Tuy nhiên, hắn bằng lòng phục vụ Dương Chính Sơn, có rất nhiều nguyên nhân, một là vì Thiên Thanh Kiếm phái, hai là vì gia đình, ba là vì bản thân.

Phục vụ Dương Chính Sơn, hắn có cơ hội thi triển thực lực của mình, mà theo Dương Chính Sơn, hắn có thể đột phá lên cảnh giới cao hơn trong con đường võ đạo.

Trong hai năm ở Dương gia, tu vi của hắn đã đột phá từ hậu thiên tầng ba lên hậu thiên tầng bốn.

Mặc dù chỉ đột phá một tầng, nhưng hắn rõ ràng có thể cảm nhận được sự tiến bộ của mình.

Đã rất lâu rồi hắn không có cảm giác này.

Mặc dù không rõ đây là vì sao, nhưng hắn hiểu rằng chắc chắn mọi chuyện này đều có liên quan đến Dương Chính Sơn.

Vì vậy, để bản thân có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, hắn nguyện ý phục vụ Dương Chính Sơn.

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó lấy từ giá sách phía sau ra một hộp gỗ, đưa cho Vũ Tranh.

Đương nhiên, lấy từ giá sách ra chỉ là để che mắt người khác mà thôi, hắn lấy từ không gian Linh Tuyền ra.

“Ở đây có một nghìn lượng ngân phiếu và một trăm lượng bạc, các ngươi hãy mua một căn nhà nhỏ ở kinh đô để làm chỗ dừng chân, chuẩn bị sẵn sàng cho việc ở lại kinh đô lâu dài!”

“Hãy thu thập nhiều tin tức, về triều đình, các bộ nha môn, ngũ quân đô đốc, còn có tin tức về các gia tộc quan lại, gia tộc hào quý, tóm lại là những tin tức có thể nghe ngóng được thì hãy ghi lại trước.”

Hắn nhẹ giọng dặn dò.

Theo chức quan của hắn ngày càng cao, chắc chắn sự liên quan đến triều đình sẽ càng ngày càng sâu.

Có chuyện có lẽ không liên quan đến hắn, nhưng hiểu biết thêm một chút cũng không phải là việc xấu, vẫn tốt hơn so với khi chuyện đến mà vẫn chưa rõ tình hình.

Chương 431: Hồi âm của Lưu Nguyên Phủ (4)

“Đúng rồi, cẩn thận với Mật Vũ vệ, cố gắng đừng để Mật Vũ vệ chú ý!” Dương Chính Sơn nghiêm túc nói.

Kinh đô chính là căn cứ của Mật Vũ vệ, hành sự ở kinh đô nhất định phải tránh Mật Vũ vệ.

“Tại hạ hiểu!” Vũ Tranh nhận hộp gỗ, nói.

Sau đó, Dương Chính Sơn để Vũ Tranh lui xuống.

Đợi Vũ Tranh rời đi, Dương Chính Sơn rơi vào trầm tư.

Có nên đồng ý chuyện hôn sự với Thường Bình hầu phu hay không?

Lưu Nguyên Phủ đề nghị có thể cân nhắc, hơn nữa Thường Bình hầu phu cũng có đánh giá rất tốt, tam công tử Lương cũng không phải là một lương phôi.

Hiện tại, đây dường như là một lựa chọn không tồi.

Chỉ là Dương Chính Sơn vẫn có chút lo lắng.

Hầu phu!

Một khi Dương Vân Tuyết gả đi, trong thời gian ngắn Dương Chính Sơn không thể giúp đỡ nàng quá nhiều.

Ngày tháng sau này có thể trải qua tốt đẹp hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân Dương Vân Tuyết.

Là một lão phụ thân, Dương Chính Sơn không hy vọng Dương Vân Tuyết phải chịu ủy khuất.

Sau khi suy nghĩ một lát, Dương Chính Sơn quyết định trước tiên đến hỏi ý kiến của Dương Vân Tuyết, dù sao đây cũng là hôn sự của nàng, là tương lai của nàng.

(Hết chương)

Chương 432: Cảm Thấy Hẳn Rất Yếu (1)

Sau khi trở về hậu viện, Dương Chính Sơn liền bàn bạc với Úc Thanh Y.

“Nàng thấy chuyện nhà chúng ta kết thông gia với phủ Thường Bình hầu có thích hợp không?”

Úc Thanh Y ngồi trên sạp mềm, đặt kim chỉ trong tay xuống, trầm tư một lúc mới nói: “Thiếp thân không hiểu nhiều về triều đình và quan trường, không thể phân tích từ những khía cạnh đó, nhưng thiếp thân đã từng đến hầu phủ một lần, đã gặp hầu phu nhân và hai vị thiếu phu nhân!”

“Hầu phu nhân quản gia rất giỏi, dạy con rất tốt, tuy tính cách khá cứng rắn nhưng lại là một trưởng bối đáng tin cậy, đại thiếu phu nhân thông minh tài giỏi, nghe nói những năm gần đây hầu phủ đều do đại thiếu phu nhân quản lý, có thể thấy đại thiếu phu nhân cũng là một nữ nhân có năng lực.”

“Nếu Vân Tuyết chỉ là văn bối, ở hầu phủ chắc sẽ không quá khó khăn!”

Cuộc sống sau hôn nhân, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu là rất quan trọng.

Rất nhiều nàng dâu nhỏ sau khi thành thân, sẽ phải chịu rất nhiều sự khó dễ từ mẹ chồng.

Thậm chí có những mẹ chồng còn không coi con dâu là người, mà sai khiến như nô tỳ.

Chuyện này rất thường gặp ở nông thôn, trong các gia tộc hiển quý cũng không ít.

Vì vậy khi cân nhắc chuyện hôn nhân của nữ nhi, những điều này cũng phải xem xét kỹ lưỡng.

“Ngoài ra, mối quan hệ giữa đại thiếu phu nhân và nhị thiếu phu nhân của hầu phủ dường như cũng rất tốt, điều này cho thấy hậu viện của hầu phủ vẫn rất hòa thuận.”

Úc Thanh Y tiếp tục nói: “Nhìn thần thái của đám hạ nhân trong hầu phủ cũng không có quá nhiều ủy khuất, chắc hẳn họ không bị đối xử hà khắc, rất nghiêm túc trong công việc, không có gì quá đáng.”

Trạng thái của nô tỳ có thể thể hiện rất rõ bầu không khí bên trong của một gia tộc.

Nếu nô tỳ sống rất khổ sở, thì chắc chắn gia tộc này không phải là gia đình lương thiện.

Nếu nô tỳ không biết tôn ti, lừa trên dối dưới, thì chứng tỏ gia tộc này quản lý không nghiêm, nội bộ hỗn loạn.

Nô tỳ bị đối xử quá hà khắc, rất có thể sẽ phản chủ.

Nô tỳ không biết tôn ti, thì có thể sẽ lấn át chủ nhân.

Dương Chính Sơn nghe nàng nói vậy, gật đầu đồng ý, “Xét về mọi mặt, phủ Thường Bình hầu đều không tệ!”

“Ừm, nếu trên quan trường không có quá nhiều e ngại, thiếp thân cũng cảm thấy phủ Thường Bình hầu là một lựa chọn không tồi!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn lại trầm tư một lát, rồi sai Thanh Hà đi gọi Dương Vân Tuyết.

“Vân Xảo cũng không còn nhỏ nữa, nàng là sư mẫu cũng nên lo lắng cho nó một chút!”

Nhắc đến chuyện hôn nhân của Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn liền nghĩ đến Vương Vân Xảo.

Hai tiểu nha đầu cùng nhau lớn lên, thực ra tình cảm của Dương Chính Sơn đối với họ cũng tương đương nhau, chỉ là vì Dương Vân Tuyết mang danh nghĩa nữ nhi, nên nhận được sự quan tâm và chăm sóc nhiều hơn một chút.

Úc Thanh Y mỉm cười, nói: “Thực ra thiếp thân cũng đã cân nhắc rồi!”

“Oh, nàng có người nào thích hợp?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Ừm!” Úc Thanh Y vén sợi tóc trên trán, nói: “Lâm Triễn sang năm sẽ tham gia huyện thí, sau này chắc chắn còn thi khoa cử, nên chuyện hôn nhân của hắn không vội.”

“Vân Xảo là nữ nhi, tuổi cũng đến rồi, thiếp thân đã nghĩ đến từ lâu!”

Trong nhà có không ít hài tử, nhưng đến tuổi thành thân cũng chỉ có Dương Vân Tuyết, Vương Vân Xảo và Lâm Triễn, vì vậy lúc rảnh rồi nàng sẽ nghĩ đến chuyện hôn nhân của ba hài tử này.

Chuyện hôn nhân, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, nhờ mai mối.

Dương Vân Tuyết đương nhiên không cần nói, nàng là mẹ kế cũng là mẹ, lo lắng chuyện hôn nhân cho Dương Vân Tuyết là bổn phận của nàng.

Còn Vương Vân Xảo và Lâm Triễn đều là đồ đệ của Dương Chính Sơn, nếu hai người còn cha mẹ, thì đương nhiên không cần Dương Chính Sơn và nàng phải bận tâm, nhưng cả hai đều mồ côi cha mẹ, luôn sống nhờ ở Dương gia.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, chuyện hôn nhân của hai người này đương nhiên cũng cần họ lo liệu.

“Ban đầu tưởng rằng Lâm Triền và Vân Xảo sẽ có tình cảm, tiếc rằng dường như hai người chỉ có tình cảm huynh muội, nên thiếp thân đã dập tắt ý nghĩ này!” Úc Thanh Y hơi tiếc nuối nói.

Có lẽ vì quá quen thuộc, cũng có thể vì tình cảm sư huynh muội được nuôi dưỡng từ nhỏ, mà Dương Vân Tuyết, Vương Vân Xảo và Lâm Triền đều không nảy sinh tình cảm nam nữ, ngược lại giống như tỷ đệ, huynh muội hơn.

Trước đây Dương Chính Sơn cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này, trong lòng còn băn khoăn không biết ba hài tử này có tạo ra mối tình tay ba đầy kịch tính hay không, rõ ràng sự lo lắng của hắn là thừa.

“VẬY NÀNG THẤY AI THÍCH HỢP VỚI VÂN XẢO!” Dương Chính Sơn có chút tò mò hỏi.

Bình thường Vương Vân Xảo đều ở cùng với Dương Vân Tuyết, hai người thân thiết như một, rất ít khi tách riêng.

Chương 433: Cảm Thấy Hẳn Rất Yếu (2)

Hắn thật sự không phát hiện ra Vương Vân Xảo có ý tứ đặc biệt với ai.

“Tổng Hạo!” Úc Thanh Y mỉm cười nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, vẽ mặt kinh ngạc.

Tổng Hạo là nhị nhi tử của Tổng Đại Sơn, năm nay hình như là mười sáu tuổi, gần đây thê tử của Tổng Đại Sơn cũng đang đau đầu vì chuyện hôn nhân của Tổng Hạo.

“Hai người họ rất quen thuộc?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Chuyện này thiếp thân không rõ, có lẽ Tuyết Nhi rõ hơn!” Úc Thanh Y cười nói.

“Sao nàng nhìn ra được?” Dương Chính Sơn thắc mắc nói.

Tên Tổng Hạo này, hắn cũng đã từng gặp, dù sao khi mới đến An Nguyên thành, cả gia đình Tổng Đại Sơn còn ở trong tiền viện của Dương gia một thời gian.

Dung mạo của Tổng Hạo, ừm, giống hệt Tổng Đại Sơn, tuy vẫn còn nhỏ tuổi nhưng đã có nền tảng to cao vạm vỡ.

Còn về tính cách cũng giống hệt Tổng Đại Sơn, thật thà chất phác.

Còn về việc tu luyện Võ Đạo, Tổng Hạo đã trở thành Võ Giả, lúc ở Dương gia, hắn cũng đã uống rất nhiều Linh Tuyền Thủy, nên tuổi còn trẻ mà đã trở thành Võ Giả.

Đương nhiên, so với Vương Vân Xảo, hắn còn kém rất xa.

Vương Vân Xảo không hề thua kém Dương Vân Tuyết, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi, đã là Võ Giả, tiềm năng trong tương lai cũng không thua kém Dương Vân Tuyết.

“Chính là khoảng thời gian trước, khi Tổng Hạo đến tìm Lâm Triền, thiếp thân vô tình thấy thần sắc của Vân Xảo có chút khác lạ!”

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của thiếp thân, cũng không biết có đúng hay không!”

Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, ở đây, tình cảm nam nữ rất kín đáo.

Dù có thiện cảm với một người, cũng không thể biểu hiện quá mức, nếu không sẽ bị người khác cho là không đoan chính.

“Vậy nàng tranh thủ hỏi ý tứ của Vân Xảo, nếu nó thực sự có ý, thì nói với ta một tiếng, ta sẽ bàn bạc với Tổng Đại Sơn!”

Tổng Đại Sơn hiện nay đã là Thiên Hộ Bả Tổng, cũng coi như là gia đình quan lại, chỉ với xuất thân của Vương Vân Xảo, muốn bước chân vào Tổng gia thì có chút không môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, Vương Vân Xảo là đồ đệ của hắn, không được thì có thể nhận làm nghĩa nữ, nâng cao xuất thân cho nàng.

Nói thật ra, Tổng gia có thể cưới được một nàng dâu như Vương Vân Xảo là phúc của Tổng gia.

Vương Vân Xảo hiền lương thực đức, ôn nhu khả ái, hơn nữa còn có thiên phú Võ Đạo rất cao.

Nếu không phải biết rõ về Tống gia, thì Dương Chính Sơn đã cảm thấy tiểu tử Tống Hạo không xứng với Vương Vân Xảo.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Xảo cùng nhau đi vào.

Hai tỷ muội này đúng là không thể tách rời, đến chủ viện cũng phải cùng nhau.

Tuy nhiên đến cũng tốt, vừa hay cùng hỏi luôn.

“Cha!”

“Sur phụ!”

“Ừm!” Dương Chính Sơn gật đầu, vuốt râu nhìn hai tiểu nha đầu.

Người ta thường nói gái lớn mười tám thay đổi, câu nói này quả thật không sai chút nào.

Lúc hắn mới đến Dương gia, Dương Vân Tuyết vẫn còn là một tiểu nha đầu, còn bây giờ đã trở thành một tiểu thư khuê các đoan trang rồi.

Về dung mạo, Dương Vân Tuyết càng ngày càng giống thể tử của nguyên chủ, không tính là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng đáng vẻ tươi tắn rạng ngời rất ưa nhìn.

Đôi mày cong cong, nụ cười như vẽ, đặc biệt là nụ cười của nàng, có sức lan tỏa rất mạnh.

Chính là kiểu nhìn nàng cười, người sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

So sánh với Dương Vân Tuyết, Vương Vân Xảo trông có vẻ ôn nhu hơn, vừa nhìn đã biết đây là một tiểu thư ngoan ngoãn.

“Cha, người tìm con có việc gì?” Dương Vân Tuyết hơi thấp thỏm hỏi.

Bình thường, ngoài việc chỉ dạy họ tu luyện, Dương Chính Sơn rất ít khi gọi họ đến chủ viện, hôm nay đột nhiên gọi nàng đến chắc chắn là có chuyện.

Mà trong lòng nàng đã có suy đoán, biết rằng có thể liên quan đến chuyện hôn nhân của mình.

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Người cảm thấy Lương Tam công tử của phủ Thường Bình hầu như thế nào?”

Dương Vân Tuyết nghe vậy, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, hai tay lo lắng nắm chặt vào nhau.

Dù sao nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, nhắc đến chuyện hôn nhân vẫn có chút xấu hổ.

“Có ý kiến gì thì cứ nói ra, nếu người không thích, cha sẽ không đồng ý, cha sẽ tìm cho người một ý trung nhân mà người thích.” Dương Chính Sơn mỉm cười ôn hòa nói.

Là một người cha già, Dương Chính Sơn cảm thấy chuyện này nên tôn trọng ý kiến của Dương Vân Tuyết, dù rằng Dương Vân Tuyết bây giờ mới mười lăm tuổi.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ kiểm tra kỹ càng, nếu người mà Dương Vân Tuyết thích không phải là người tốt, hắn cũng sẽ để cho Dương Vân Tuyết nhìn rõ sự thật.

“Cha, con, con không biết!” Dương Vân Tuyết có chút mơ hồ nói.

Dương Chính Sơn muốn nàng tự mình lựa chọn, nhưng Dương Chính Sơn đã bỏ qua một vấn đề, đó là nàng hoàn toàn không biết nên lựa chọn như thế nào.

Chương 434: Cảm Thấy Hẳn Rất Yếu (3)

Một tiểu thư khuê các chân không ra khỏi cửa, chưa từng có tình cảm nam nữ, người mong đợi nàng lựa chọn điều gì?

Dương Vân Tuyết tuy biết mình đã đến tuổi xuất giá, nhưng nàng thật sự không hề nghĩ đến những chuyện này.

Bởi vì quan niệm của nàng vẫn là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó.

Nàng luôn chờ đợi sự sắp xếp của Dương Chính Sơn, chứ không phải nghĩ đến việc tự mình tranh thủ điều gì.

Dương Chính Sơn nhìn nữ nhi ngốc nghếch của mình, thần sắc khá bất lực.

“Người đã gặp Lương Tam công tử, người cảm thấy Lương Tam công tử như thế nào?”

Dương Vân Tuyết cúi đầu nghĩ ngợi, “Cảm thấy hẳn rất yếu!”

“...”

Dương Chính Sơn nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Được rồi, so với Dương Vân Tuyết, vị Lương Tam công tử kia quả thực rất yếu.

Nói chính xác hơn là trong số những người cùng trang lứa, ai đứng trước mặt Dương Vân Tuyết cũng sẽ trở nên rất yếu.

“Vậy người có ghét hẳn không?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Dương Vân Tuyết lại suy nghĩ một lúc, nhớ lại dáng vẻ của Lương Tam công tử, có chút e thẹn nói: “Cũng không tính là ghét!”

Ngoại trừ việc hơi gầy, thực ra Lương Tam công tử vẫn rất đẹp trai.

Chỉ gặp một lần, Dương Vân Tuyết chỉ có thể dựa vào dung mạo của đối phương để đánh giá là có ghét hay không.

Không ghét!

Dương Chính Sơn gật đầu, hắn không hỏi có thích hay không, bởi vì đây không phải là câu hỏi nên hỏi.

Hắn suy nghĩ một lát, rồi mới nói: “Vậy thì gặp gỡ thêm một chút đi!”

Có thích hợp hay không, có thích hay không, đều phải tiếp xúc nhiều hơn mới có thể xác định.

Tuy rằng gặp gỡ nhiều lần, cũng không nhất định có thể xác định được tâm ý, nhưng vẫn tốt hơn là chỉ gặp một lần đã định chuyện hôn nhân.

Hơn nữa đã kéo dài mấy ngày nay, hắn cũng nên cho Lương Thụ một câu trả lời.

Trước tiên để hai hài tử gặp nhau nhiều hơn, nếu cả hai đều không có ý kiến gì quá lớn, thì chuyện này có thể xem như đã định.

Còn về những chuyện khác, haiz, hôn nhân sắp đặt, Dương Chính Sơn chỉ có thể làm đến mức này.

Hắn không thể để Dương Vân Tuyết tự mình ra ngoài tìm người để yêu đương được.

Rõ ràng đó là điều không thể.

Tục lệ là vậy, nếu hẳn thực sự làm như vậy, ngược lại sẽ hại Dương Vân Tuyết.

(Chương này kết thúc)

Chương 435: Bàn Chuyện Cưới Xinh, Hồi Môn (1)

Sau khi hỏi ý kiến của Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Vương Vân Xảo.

Ban đầu, hắn định để Úc Thanh Y hỏi riêng Vương Vân Xảo, nhưng tiểu cô nương đã đến, hắn cũng tiện hỏi luôn.

“Vân Xảo, ngươi cũng đến tuổi bàn chuyện cưới xin rồi, có ý trung nhân nào chưa?”

Dương Chính Sơn hỏi thẳng vấn đề này, nếu bảo hắn uyển chuyển thì hắn cũng không biết nên nói thế nào.

Chỉ là vừa nghe xong lời này, khuôn mặt của Vương Vân Xảo đỏ bừng như trái táo, thậm chí đến cả tai cũng đỏ ửng.

“Đệ tử xin nghe theo sự sắp xếp của sư phụ!”

Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, nếu không phải thính lực của Dương Chính Sơn tốt thì có lẽ cũng không nghe thấy.

Nhìn tiểu cô nương xấu hổ này, Dương Chính Sơn không khỏi mỉm cười.

“Vậy ngươi thấy Tống Hạo thế nào?”

Vương Vân Xảo càng thêm xấu hổ, đầu cúi thấp hơn.

Ngược lại, Dương Vân Tuyết bên cạnh không còn xấu hổ nữa, đôi mày cong cong nói: “Cha, con thấy Tống Hạo rất tốt, rất xứng đôi với tiểu Xảo!”

Nói về bản thân thì nàng xấu hổ không chịu nổi, nhưng nói về Vương Vân Xảo thì nàng lại có vẻ hưng phấn.

Nghe nàng nói vậy, Dương Chính Sơn làm sao không hiểu, hai tiểu cô nương này chắc hẳn thường xuyên bàn chuyện này với nhau.

Hiển nhiên Dương Vân Tuyết biết rõ tâm tư của Vương Vân Xảo.

“Đã vậy thì vài ngày nữa ta sẽ bàn với Tổng thúc của ngươi!” Dương Chính Sơn cười ha ha nói.

Sắc mặt Vương Vân Xảo khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Su phụ, đệ đệ của ta~~”

Dương Chính Sơn phát tay, “Chuyện của đệ ngươi, ngươi không cần lo lắng, chẳng lẽ ngươi còn sợ ta sẽ bạc đãi đệ ngươi sao!”

Wong Vân Xảo cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là quá chiều đệ.

Điều này cũng bình thường, dù sao thì Vương Minh Triết là người thân duy nhất của nàng, hơn nữa còn do nàng nuôi nấng, mặc dù có sự chăm sóc của nhà họ Dương, nhưng phần lớn chuyện vẫn do nàng lo liệu.

Hơn nữa, khi bọn họ chạy trốn, cha mẹ nàng còn dặn dò nàng phải chăm sóc tốt cho đệ đệ.

Vì vậy, những năm qua, Vương Vân Xảo coi trọng đệ đệ hơn cả bản thân mình.

Đối với Dương Chính Sơn, Vương Vân Xảo tự nhiên là vạn phần tin tưởng, chỉ là trong lòng nàng vẫn không nỡ rời xa đệ đệ.

Dương Chính Sơn lại nói: “Ngươi cũng không thể vì Minh Triết mà lỡ dở chuyện hôn nhân của mình, nếu như vậy, đợi đến khi Vân Triết trưởng thành, chắc chắn hẳn sẽ tự trách mình.”

“Cho dù người xuất giá, sau này cũng có thể thường xuyên quay về, hoặc để Minh Triết đến thăm người.”

Vương Vân Xảo nghe vậy, nói: “Vây đệ tử xin nghe theo sự sắp xếp của sư phụ!”

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y nhìn nhau, đều nở nụ cười nhàn nhạt.

Nam cưới nữ gả, chuyện đại sự.

Là trưởng bối, dù có không nở đến đâu, cũng phải lo liệu hôn sự cho bọn trẻ, để bọn trẻ xuất giá một cách rạng rỡ.

Sau khi hai tiểu cô nương rời đi, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y lại bàn bạc về hồi môn của hai tiểu cô nương.

“Hồi môn của Vân Tuyết đã chuẩn bị không ít, nhưng còn của Vân Xảo!” Úc Thanh Y có chút khó xử nói.

Thân sơ có khác, bình thường bọn họ có thể đối xử công bằng, nhưng trong chuyện xuất giá thì không thể.

Nếu bọn họ vẫn đối xử công bằng, thì chính là không coi trọng Vân Tuyết, mà lại quá yêu thương Vân Xảo.

Yêu thương quá nhiều cũng là một gánh nặng.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Chuẩn bị cho Vân Xảo một trang viên, hai cửa hàng, còn những thứ khác thì chuẩn bị bằng ba phần của Vân Tuyết!”

Hiện tại, Dương Chính Sơn thật sự không thiếu tiền, không nói đến việc thu nhập của nhà họ Dương ngày càng nhiều trong hai năm nay, chỉ riêng việc lưu trữ và sản xuất của không gian Linh Tuyền, Dương Chính Sơn cũng không thể tiêu xài hết được.

Số tiền bất ngờ mà hắn có được hơn hai năm trước, đến bây giờ vẫn còn hơn một nửa.

Tám ngàn lượng bạc trắng đã lấy ra hết, đều đổi thành cửa hàng và trang trại.

Hai ngàn lượng hoàng kim vẫn nằm trong không gian, chưa dùng đến một lượng nào.

Những trang sức châu báu, Dương Chính Sơn đều cho tháo ra, vàng bạc sau khi tháo ra thì được nấu chảy lại, làm thành thỏi vàng và thỏi bạc, còn trân châu và đá quý thì đều đưa cho Úc Thanh Y.

Rất nhiều trang sức trong hồi môn của Dương Vân Tuyết đều được đặt làm lại bằng những trân châu bảo thạch đó.

Sở dĩ tốn công sức như vậy, chính là để đề phòng có người thông qua những trang sức châu báu này mà nghi ngờ đến Dương Chính Sơn.

Cũng chính nhờ sự cẩn thận này của Dương Chính Sơn, trong hai năm qua, bất kể là Mật Võ Vệ hay kẻ chủ mưu đằng sau vụ án thông địch, đều không nghi ngờ hắn, cũng không gây phiền phức cho hắn.

Hồi môn cho Vân Xảo không thể quá sơ sài, nếu không sau khi xuất giá, Vân Xảo sẽ bị người ta coi thường.

Chương 436: Bàn Chuyện Cưới Xinh, Hồi Môn (2)

Nhưng cũng không thể quá nhiều, quá nhiều thì Vân Xảo không gánh nổi.

Một trang viên, hai cửa hàng, sau này bất kể nhà họ Tống có ra sao, Vân Xảo cũng có thể đảm bảo cuộc sống cơ bản của mình.

Hồi môn là tài sản riêng của nữ nhân, phải được đăng ký tại nha môn, nhà chồng không thể cướp đoạt hồi môn của nữ nhân, thậm chí nếu nam nhân tiêu xài hồi môn của nữ nhân, còn bị người ta chế giễu, giống như ăn bám vậy.

“Hồi môn của Vân Tuyết vẫn phải thêm vào một ít nữa, hầu phủ không giống như gia tộc quan lại bình thường, nếu Vân Tuyết thật sự gả vào đó, thì hồi môn không thể thấp hơn người khác được!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Làm lão phụ thân cũng không dễ dàng gì.

Nữ nhi xuất giá, riêng tiền hồi môn đã là một khoản không nhỏ.

Mà kết thông gia với Thường Bình hầu phủ, thì hồi môn càng phải phong phú hơn.

“Vậy thêm hai trang viên nữa?” Úc Thanh Y nói.

Hai năm nay, nhà họ Dương đã mua không ít trang viên và cửa hàng, riêng ở An Nguyên thành, nhà họ Dương đã có bốn trang viên, mà ở Kính An phủ thành, nhà họ Dương cũng có bốn trang viên.

Ngoài ra, nhà họ Dương còn mua không ít cửa hàng, ở An Nguyên thành, Kinh An phủ thành, Kỳ Châu thành, nhà họ Dương đều có cửa hàng.

Trước đây, trong hồi môn mà Dương Chính Sơn chuẩn bị cho Dương Vân Tuyết cũng bao gồm hai trang viên, bốn cửa hàng.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Phái người đến kinh đô mua một căn nhà, mua thêm vài trang viên!”

“Tương lai, Thường Bình hầu phủ chắc chắn sẽ quay về kinh đô, sau này Vân Tuyết cũng sẽ thường trú ở kinh đô.”

Úc Thanh Y hơi nhú mày, “Trang viên xung quanh kinh đô không dễ mua!”

Kinh đô là nơi nào, quan lớn quý tộc nhiều vô số kể, các gia tộc quan lại và gia tộc võ tướng không đếm xuể, muốn mua bất động sản ở kinh đô, chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng.

“Vậy thì mua ở các phủ huyện xung quanh kinh đô.”

Dương Chính Sơn cũng biết trang viên xung quanh kinh đô rất đắt khách, nên đành lùi một bước.

Úc Thanh Y gật đầu, nói: “Vậy để Ngô Hải đi chuyến này?”

“Đề đại ca đi cùng Ngô Hải!” Dương Chính Sơn nói.

Dương Minh Thành là trưởng tử của nhà họ Dương, nên ra ngoài gặp gỡ nhiều hơn, vừa hay cũng có thể đến thăm hỏi nhà họ Lưu.

Sau khi hai vợ chồng bàn bạc xong, Dương Chính Sơn liền để Dương Minh Thành và Ngô Hải chuẩn bị lên đường.

Đồng thời, Dương Chính Sơn cũng viết một bức thư hồi âm cho Lương Sử.

Nội dung chính trong thư là có thể được hầu gia coi trọng, là phúc khí của nhà họ Dương, nhưng hạ quan cảm thấy chuyện hôn nhân nên chú trọng tình cảm, vì vậy muốn để hai đứa trẻ gặp nhau nhiều hơn.

Thư nhanh chóng được gửi đi, và thư hồi âm của Lương Sử cũng rất nhanh.

Trong thư, Lương Sử ản ý giải thích lý do chọn nhà họ Dương.

Ở Trùng Sơn trấn có rất nhiều gia tộc võ tướng, trong đó không thiếu những gia tộc lớn thực sự, như nhà họ Vương sau lưng Vương Bân, nhà họ Đường sau lưng Đường Phi Hồ, thống lĩnh doanh Hữu của trấn tiêu doanh, nhà họ Kế sau lưng Kế Phi Ngũ, phó tổng binh, v.v.

Dù là nền tảng hay thế lực, những gia tộc lớn này đều mạnh hơn nhà họ Dương rất nhiều.

Nhưng Lương Sử lại chọn nhà họ Dương.

Chỉ vì nhà họ Dương đơn giản, lai lịch của nhà họ Dương quá đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần điều tra một chút là có thể biết rõ ràng.

Xuất thân từ An Ninh huyện, nổi lên chưa được bốn năm.

Mối quan hệ với các thế lực khác cũng rất ít.

Đây chính là lý do chính khiến Lương Sử chọn nhà họ Dương.

Lương Sử không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đoạt ngôi vị giữa các hoàng tử, mà hiện tại, các gia tộc quan lại và gia tộc quý tộc ở kinh đô đều ít nhiều bị liên lụy, vì vậy hắn chỉ có thể chọn một thông gia ở ngoài kinh đô.

Những gia tộc lớn có nền tảng sâu dày đó, không ai biết đằng sau bọn họ có liên quan đến thế lực nào khác hay không, Lương Sứ thực sự không yên tâm, vì vậy cuối cùng đã chọn nhà họ Dương có thân phận và bối cảnh đơn giản.

Tất nhiên, việc chọn nhà họ Dương cũng có một tiền đề, đó là nhà họ Dương phải có đủ tiềm lực.

Hiện tại, nhà họ Dương chỉ là một gia tộc rất yếu ớt, toàn bộ nhà họ Dương chỉ có mỗi Dương Chính Sơn là một thủ bị, miễn cưỡng có thể ra mặt, còn Dương Minh Chí chỉ là thiên hộ, vẫn chưa lọt vào mắt xanh của các thế lực.

Nhưng Lương Sứ đã tìm hiểu về nhà họ Dương, hắn rất coi trọng Dương Chính Sơn, dù sao thì hắn đã từng đọc qua “Tam thập lục kế” và “Luyện binh kỹ sự” của Dương Chính Sơn, rất công nhận tài năng quân sự của Dương Chính Sơn.

Ngoài Dương Chính Sơn, hắn còn tìm hiểu về các hậu bối của nhà họ Dương và dòng họ Dương Thị.

Trong hai năm nay, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc và những người khác đều nổi bật dưới trướng của Chu Lan, mà Dương Minh Chí cũng thể hiện tài năng không tồi.

Chương 437: Bàn Chuyện Cưới Xinh, Hồi Môn (3)

Nếu không có gì bất ngờ, nhà họ Dương và dòng họ Dương Thị chắc chắn sẽ tỏa sáng rực rỡ ở Trùng Sơn trấn trong tương lai.

Mà điều quan trọng hơn là nhà họ Dương có người kế thừa, mặc dù hiện tại chức quan của Dương Minh Chí hơi thấp, nhưng hắn đã có khả năng chống đỡ cho nhà họ Dương.

Có thể xác định rằng trong ba đời, nhà họ Dương sẽ không suy tàn, thậm chí còn có thể tiến xa hơn, trở thành một gia tộc lớn thực sự.

Chính vì nhìn rõ những điều này, Lương Sử mới chọn nhà họ Dương.

Nếu không thì chỉ với một thủ bị, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Lương Sử?

Sau khi nhận được thư hồi âm của Lương Sử, Dương Chính Sơn cũng hiểu được ý định của Lương Sử, trong lòng cũng bớt lo lắng đi vài phần.

Buổi tối, trong thư phòng của viện chính.

Dương Chính Sơn có chút do dự ngồi sau bàn.

Hắn muốn để Lương tam công tử và Dương Vân Tuyết gặp gỡ, tiếp xúc với nhau nhiều hơn, chuyện này đáng lẽ nên để bọn họ đến Trùng Sơn quan, dù sao thì hầu phủ cũng tôn quý, nhà họ Dương cũng nên nể mặt hầu phủ một chút.

Nhưng hiện tại hẳn chắc chắn không thể đến Trùng Sơn quan, mà Úc Thanh Y lại đang mang thai, cũng không nên vất vả đường xa.

Úc Thanh Y thấy được sự do dự của hẳn, có chút bất đắc dĩ nói: “Lão gia, thiếp thân không yếu ớt như vậy đâu, người cứ để thiếp thân đưa Vân Tuyết đến Trùng Sơn quan đi!”

Nàng là võ giả tầng bảy hậu thiên, cho dù mang thai cũng không đến nỗi không đi đường được.

Hơn nữa, bây giờ nàng xuất hành cũng không tính là vất vả, có xe ngựa để ngồi, còn có một đồng bà tử nha hoàn hầu hạ, nàng có gì mà mệt mỏi chứ.

“Ta sợ mệt đến thân thể của ngươi!” Rõ ràng là Dương Chính Sơn lo lắng quá mức.

Úc Thanh Y không nhịn được trợn trắng mắt nhìn hẳn, nói: “Thân thể của thiếp như thế nào, lão gia nên rõ ràng nhất chứ!”

Đôi mắt của Dương Chính Sơn sáng lên, nhìn Úc Thanh Y từ trên xuống dưới.

Một bộ y phục rộng rãi cũng không che giấu được dáng người lả lướt của Úc Thanh Y.

Có lẽ vì đang mang thai, gần đây trên người Úc Thanh Y càng toát ra vẻ mặn mà, dung nhan rạng rỡ, càng ngày càng mê người.

“Lão gia ta quả thực rất rõ ràng!”

Thân thể của phu nhân, tất nhiên lão gia ta là người hiểu rõ nhất.

“Lão gia lại nói vậy!” Úc Thanh Y không nhịn được khề đập vào người Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vuốt râu cười ha ha.

“Được rồi, vậy người đưa Vân Tuyết đến Trùng Sơn quan đi!”

Hắn cũng biết bản thân mình quả thực đã căng thẳng quá mức trong khoảng thời gian này, Úc Thanh Y mới mang thai chưa được hai tháng, còn lâu mới đến mức đi đường cũng cần người chăm sóc.

Chương 438: Gió tuyết, Âm sát (1)

Bên trong Trùng Sơn Quan, trong một quán trọ sang trọng.

Tô Bách cung kính đứng trước mặt một nam tử trung niên.

“Nhi gia, đã xác định được, phủ Thường Bình Hầu thực sự muốn kết thân với Dương gia. Trong tiệc thọ yến cách đây không lâu, Hầu phu nhân đã bày tỏ ý định này, hơn nữa mấy ngày nay Thường Bình Hầu và Dương Chính Sơn cũng có thư từ qua lại, chắc hẳn hai bên đang bàn bạc chuyện hôn sự!”

Tô Bách cúi đầu, giọng điệu kính cẩn nói.

Mà nam tử trung niên trước mặt hắn chính là nhị công tử của phủ Tĩnh Viễn Hầu, Tô Thiện Vũ.

Tô Thiện Vũ thân hình hơi béo, trên mặt đầy thịt, trong đôi mắt tràn ngập vẻ bạo ngược, vừa nhìn đã biết người này không phải kẻ lương thiện.

Hắn cầm trong tay một chuỗi hạt bằng ngọc phỉ thúy, giọng điệu bình thản nói: “Ngăn cản bọn họ!”

Thái tử có ý đề Thanh An Bá phủ kết thân với Thường Bình Hầu phủ, cho nên lần này Ninh Thanh, đại tiểu thư của Thanh An Bá phủ, mới đến Trùng Sơn Quan.

Tuy nhiên, người chịu trách nhiệm thúc đẩy chuyện này không phải là Thanh An Bá phủ, mà là Tĩnh Viễn Hầu phủ của bọn họ.

Không sai, Tĩnh Viễn Hầu phủ đã sớm đầu phục Thái tử, mục đích của Tô Thiện Vũ khi đến đây chính là giúp Thanh

An Bá phủ kết thân với Thường Bình Hầu phủ.

Nhưng hiện tại, Lương Sơ lựa chọn Dương gia, hẳn tự nhiên không thể ngồi yên mặc kệ.

“Nhị gia, chúng ta nên ngăn cản như thế nào?” Tô Bách cẩn thận hỏi.

Tô Thiện Vũ đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra tia sáng hung ác, “Chuyện này cũng cần ta nghĩ cách sao?”

“Dạ, tiểu nhân hiểu, tiểu nhân sẽ nghĩ cách để bọn họ không thể kết thân!” Tô Bách sợ hãi run rẩy toàn thân, vội vàng nói.

Tính khí của vị gia này, hẳn hiểu rõ hơn ai hết.

Tâm địa độc ác, tàn nhẫn bạo ngược, chỉ cần một chút không vừa ý sẽ giết người.

Mặc dù hẳn là tâm phúc của Tĩnh Viễn Hầu, nhưng cũng không dám chọc giận vị gia này.

Tô Thiện Vũ một tay lần tràng hạt, giọng điệu lại trở nên bình thản, “Dương gia đã muốn kết thân với Thường Bình Hầu phủ, vậy chúng ta biến chuyện vui này thành chuyện buồn, tìm cơ hội giết tiểu thư của Dương gia!”

“Giết một tiểu cô nương, các người có thể làm được chứ?”

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Bách.

Tô Bách nào dám nói không làm được, “Có thể, tiểu nhân nhất định sẽ để Dương gia làm đại tang!”

Chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, bọn họ không có lý do gì để không làm được.

“Ừm! Đi làm đi!” Tô Thiện Vũ phất tay, nói.

Tô Bách do dự một chút, lại không nhịn được nói: “Vậy còn thất công tử!”

Hắn nói, tự nhiên là Tô Thiện Tư đang sửa đường ở ngoài thành An Nguyên.

“Hừ, một phé vật vô dụng, để hắn chịu chút giáo huấn cũng tốt!” Tô Thiện Vũ hoàn toàn không có ý định đi cứu đệ đệ của mình, cho dù Tô Thiện Tư là đệ ruột của hắn, hắn cũng không có chút tình cảm huynh đệ nào với Tô Thiện Tư.

Nếu không phải vì thể diện của Tỉnh Viễn Hầu phủ, hắn căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của Tô Thiện Tư.

“Chuyện này ngươi không cần quan tâm, vài ngày nữa ta sẽ bảo tri châu An Nguyên thả người!”

Dương Chính Sơn đã từ chối yêu cầu của bọn họ, hắn tự nhiên sẽ không đi tìm Dương Chính Sơn nữa. Còn tìm ai, trong Trùng Sơn Quan có không ít nha môn có thể quản lý nha môn tri châu An Nguyên, hắn không cần thiết phải đến thành An Nguyên, chỉ cần mời người ở Trùng Sơn Quan là được.

...

Lúc này, Dương Chính Sơn tự nhiên không biết có người muốn lấy mạng Dương Vân Tuyết, hắn giúp Úc Thanh Y chuẩn bị một chút, sau đó lại tiễn Úc Thanh Y và Dương Vân Tuyết ra khỏi thành.

“Hôm nay có thể có gió tuyết, trên đường các ngươi chú ý giữ ấm!”

Ngoài cổng thành, Dương Chính Sơn dặn dò Úc Thanh Y.

Gió tuyết!

Úc Thanh Y nghi hoặc ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút u ám, thời tiết không tốt lắm, quả thực có khả năng sẽ có tuyết.

“Ừ, chúng ta sẽ chú ý! Lão gia ở nhà cũng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt!”

Úc Thanh Y không để gió tuyết vào trong lòng, rất tùy ý nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Đi thôi!”

Sau đó, Úc Thanh Y lên xe ngựa, đoàn người chậm rãi đi về hướng Trùng Sơn Quan.

Dương Chính Sơn nhìn theo đoàn người xa dần, lại ngẩng đầu nhìn trời.

“Gió tuyết sẽ không lớn lắm, chắc sẽ không ảnh hưởng đến việc đi đường của bọn họ!”

Mới chỉ đầu tháng mười, mùa đông của Trùng Sơn Trấn đã đến.

“Quay về thôi!”

Dương Chính Sơn xoay người lên ngựa, lao về phía trong thành, Hàn Phi và một đám tùy tùng theo sau.

Dự đoán của Dương Chính Sơn về thời tiết rất chính xác, hẳn nói có gió tuyết thì chắc chắn sẽ có gió tuyết.

Thời gian vừa qua giờ ngọ, thành An Nguyên đã bắt đầu có những bông tuyết nhỏ li ti, cơn gió lạnh đến từ phương Bắc nhẹ nhàng lướt qua thành An Nguyên, khiến thành An Nguyên một lần nữa cảm nhận được cái lạnh của mùa đông.

Chương 439: Gió tuyết, Âm sát (2)

Mà lúc này, Úc Thanh Y và những người khác mới đi được nửa đường.

Từ thành An Nguyên đến Trùng Sơn Quan cách đó khoảng hai trăm dặm, nhờ có Trùng Sơn Trấn tu sửa quan đạo trong hai năm nay, quan đạo mà bọn họ đi qua vẫn còn khá bằng phẳng.

Khởi hành từ sáng sớm ở thành An Nguyên, nếu đi nhanh suốt dọc đường, đến chạng vạng tối là có thể đến Trùng Sơn Quan.

Trong xe ngựa, Úc Thanh Y đắp một tấm chăn lông dày, ngồi lim dim, hai tiểu cô nương Dương Vân Tuyết và Vương Vân Xảo thì chụm đầu ở cửa sổ xe ngựa, vén rèm nhìn những bông tuyết bay bên ngoài.

Xa xa, núi non trùng điệp, dưới những bông tuyết nhỏ li ti trông mờ mờ ảo ảo, tựa như từng khối bóng đen khổng lồ được khảm trên bầu trời u ám.

“Tiểu thư, nổi gió rồi, đừng để hàn khí lọt vào trong xe ngựa!”

Bên cạnh xe ngựa, Tổng mục mục cười ngựa đến, nhẹ giọng nói.

Tổng mục mục và Lâm mục mục tuy được gọi là mục mục, nhưng thực ra tuổi của bọn họ cũng không lớn lắm.

Lâm mục mục lớn tuổi hơn một chút, năm nay cũng mới chỉ năm mươi lăm tuổi, Tống mục mục mới năm mươi ba.

Thêm vào đó, cả hai đều có tu vi Hậu Thiên tầng ba, cùng với hai năm nay không thiếu linh tuyền thủy bồi dưỡng, nên thân thể của bọn họ vẫn còn rất khỏe mạnh.

Cưỡi ngựa gì đó chỉ là chuyện nhỏ, sức chiến đấu của bọn họ gần như không suy giảm nhiều so với tuổi tác.

“Ừ, ta biết rồi mục mục!” Dương Vân Tuyết rất ngoan ngoãn kéo rèm xe lại.

Úc Thanh Y vẫn còn mang thai, tự nhiên bọn họ phải quan tâm nhiều hơn.

Mà lúc này, ngay phía trước bọn họ không xa, trên một sườn núi thoải thoải, giữa những cành cây khô héo, Tô Bách đang dẫn theo mười mấy thuộc hạ yên lặng chờ đợi.

“Đến rồi!”

Đột nhiên có người lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

Sắc mặt Tô Bách nghiêm túc, nhìn theo quan đạo quanh co.

Chỉ thấy trong cơn gió tuyết mù mịt, một đoàn người cưỡi ngựa khoảng mười mấy người đang chậm rãi đi tới.

“Hộ vệ mười người, bà tử nha hoàn sáu người, một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa chắc hẳn là chính mẫu Dương gia Úc thị và tiểu thư Dương gia.”

“Tô tổng quản, Úc thị xuất thân giang hồ, có tu vi Hậu Thiên tầng sáu!”

Bên cạnh, một hán tử mặt có vết sẹo hình đao nhắc nhở Tô Bách.

Xuất thân của Úc Thanh Y không phải là bí mật, chỉ cần điều tra một chút là có thể biết được.

Tuy nhiên, thông tin của bọn họ rõ ràng đã lỗi thời, hai năm trước tu vi của Úc Thanh Y quả thực là Hậu Thiên tầng sáu, nhưng hiện tại tu vi của nàng đã đạt đến đỉnh cao Hậu Thiên tầng bảy, chỉ còn cách một bước là có thể đột phá lên Hậu Thiên tầng chín.

Mà Tô Bách căn bản không để Úc Thanh Y vào trong mắt, lần này hắn đã chọn phục kích ở đây, tự nhiên đã điều tra kỹ lưỡng về Dương gia, cũng rất rõ ràng tu vi của Úc Thanh Y.

Hậu Thiên tầng sáu, nghe có vẻ không yếu, nhưng trước mặt Tĩnh Viễn Hầu phủ của bọn họ, chẳng qua chỉ là một đối thủ hơi có chút thực lực mà thôi.

Lần này hắn mang theo không nhiều người, chỉ có mười mấy người, nhưng tất cả đều là tinh nhuệ của Tĩnh Viễn Hầu phủ, bốn võ giả Hậu Thiên tầng ba tầng bốn, những người còn lại đều là võ giả Luyện Khí.

Một nhóm võ giả như vậy, dù đặt ở đâu cũng là một lực lượng không thể xem thường.

Nói thật, Tô Bách cảm thấy dùng nhiều võ giả như vậy để đối phó với một đám hộ vệ của Dương gia và mấy nữ nhân, đã coi trọng Dương gia lắm rồi.

Trong lòng hắn, Dương gia chẳng qua chỉ là một tiểu gia tộc mới quật khởi, không có bất kỳ nội tình nào, cũng không có thực lực quá mạnh, cho dù có một vài hộ vệ, chắc hắn cũng chỉ là một đám võ giả cấp thấp, căn bản không đáng nhắc đến.

“Chuẩn bị ra tay đi!”

Tô Bách lạnh lùng nói.

Lúc này hắn hoàn toàn khác với khi ở trước mặt Tô Thiện Vũ.

Trước mặt Tô Thiện Vũ, hắn run sợ, cung kính, dáng vẻ như một nô bộc.

Mà ở đây, hắn là quản sự của Hầu phủ, có quyền lãnh đạo tuyệt đối, không hề có chút nào nô bộc thấp hèn.

Giống như lúc trước hắn ở trước mặt Dương Chính Sơn, cũng có dáng vẻ cao cao tại thượng.

Mười mấy người tản ra, chỉ trong chốc lát đã ẩn nấp trong những cành cây cỏ dại khô héo.

Đoàn xe chậm rãi tiến về phía trước, gió tuyết vẫn mịt mù.

Hộ vệ đi đầu tùy ý quan sát xung quanh, hộ vệ này cũng là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm phái, là đệ tử của Tô Khôn, tên là Ngô Triển.

Ngô Triển năm nay hai mươi tám tuổi, khi gia nhập Dương gia có tu vi Hậu Thiên tầng hai, được coi là một trong mười đệ tử gia nhập Dương gia, người có tư chất tốt nhất.

Tính cách của Ngô Triển tương đối lười biếng, không đáng tin cậy như Vũ Tranh, nhưng đối với Dương gia vẫn rất trung thành.

Lúc này, Ngô Triển có chút buồn chán nhìn gió tuyết xung quanh, chiếc áo lông dày bọc lấy cơ thể, không khiến hắn cảm thấy lạnh, chỉ là việc đi đường vốn dĩ đã là một chuyện nhàm chán, nên hắn có cảm giác vô cùng tẻ nhạt.

Chương 440: Gió tuyết, Âm sát (3)

Haiz, thật nhớ cái giường ấm áp ở nhà!

Ngô Triển cup mắt, trong lòng không khỏi trầm nghĩ.

Đột nhiên, thần sắc của hắn khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây phía trước.

Tuyết rơi đã nhuộm trắng những cành cây khô héo, nhưng có vài chỗ tuyết trắng dường như đã bị phá hủy.

Là một võ giả giang hồ, trước đây Ngô Triển thường theo đội áp tiêu ra ngoài, cũng từng lịch luyện trong giang hồ, nên đừng nhìn hắn biểu hiện rất lười biếng, thực ra hắn là một người rất cẩn thận.

Đặc biệt là khi ra ngoài, dưới vẻ ngoài buồn chán là một trái tim cảnh giác.

“Dừng lại!”

Ngô Triển không hề do dự, ghim chặt dây cương, ra lệnh cho đoàn người dừng lại.

“Sur thúc, có chuyện gì vậy?”

Hộ vệ phía sau nghi hoặc hỏi.

Ngô Triển không trả lời, đôi mắt đảo qua rừng cây trên sườn núi.

Không phải động vật!

Tuyết này mới rơi được một thời gian rất ngắn, hơn nữa cũng không lớn lắm, nên tuyết rơi trong rừng cũng không

nhiều.

Tuy nhiên, Ngô Triền vẫn có thể nhìn ra rất nhiều điều.

Tuyệt rơi chắc chắn đã bị phá hủy, hơn nữa có vẻ như có rất nhiều chỗ bị phá hủy, không phải chỉ đơn giản là một hai con vật nhỏ có thể gây ra.

Nếu là một đàn động vật lớn, bọn họ không thể không phát hiện ra.

Loại trừ yếu tố động vật, thì chỉ còn lại một đáp án duy nhất.

Đó là có người đã hoạt động ở đây, hơn nữa không chỉ có một người!

“Cẩn thận, chúng ta có thể gặp rắc rối!”

Ngô Triền nhắc nhở.

Hắn không tiến lên kiểm tra, mà ở lại tại chỗ, tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Lúc này, trên xe ngựa, Úc Thanh Y vì xe ngựa dừng lại mà tỉnh khỏi cơn buồn ngủ.

“Tổng mục mục, có chuyện gì vậy?”

Tổng mục mục ngoài xe ngựa nhẹ giọng nói: “Phía trước hình như có gì đó không đúng, Ngô Triền đang quan sát!”

“Không đúng!”

Úc Thanh Y ngồi thẳng người, vén rèm xe, nhìn về phía sườn núi phía trước.

Cũng chính vào lúc này, đôi mắt của nàng đột nhiên nhắm lại.

“Cẩn thận!”

Ngay sau đó, tiếng xé gió vang lên, từng mũi tên lao vút đến, cắm phập vào xe ngựa.

Đồng tử trong mắt Úc Thanh Y đột nhiên co lại, đưa tay tóm lấy một mũi tên đang bắn tới!

Không phải là cung tên của quân đội, mà là nỏ tay thường thấy trong giang hồ.

Cái gọi là nỏ tay chính là mũi tên ẩn giấu trong tay áo.

Có thể dễ dàng mang theo loại cung nỏ này, ẩn giấu trong ống tay áo, phát huy tác dụng bất ngờ khi cần thiết, tên nhẹ thân ngắn, mũi tên nặng.

Loại ám tiễn này dễ mang theo, dễ ẩn giấu, nhưng nhược điểm là tầm bắn ngắn, uy lực nhỏ, số lần bắn liên tiếp ít, thường không quá ba lần.

Chương 441: Đã lâu không giết người, kiếm này đã lụt nghề rồi! (1)

Bên trong xe ngựa, Dương Vân Tuyết ngẩn ngơ nhìn mũi tên ngay trước mặt mình. Nếu không phải Dụ Thanh Y đã nắm được mũi tên thì chắc chắn nó đã bắn trúng nàng.

“Nằm xuống!”

Dụ Thanh Y đè Dương Vân Tuyết vẫn đang sững sờ xuống, sau đó rút kiếm lao ra khỏi xe ngựa.

“Mẫu thân, cẩn thận!”

Dương Vân Tuyết hoàn hồn, vội vàng hét lên.

Lúc này, trên sườn núi, hơn mười bóng người mặc đồ đen đã lao đến gần đoàn xe.

Chỉ trong chớp mắt, hai bên đã giao chiến.

Tô Bách hoàn toàn không để ý đến những người khác, trực tiếp dẫn theo hai võ giả Hậu Thiên lao thẳng đến xe ngựa.

Khi còn cách xe ngựa hơn chục bước, Dụ Thanh Y từ trong xe ngựa lao ra.

“Lũ chuột nhắt từ đâu tới, dám cướp đường bọn phu nhân!”

Dụ Thanh Y cầm kiếm trong tay, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm ba người Tô Bách, trong mắt lại lóe lên vẻ hưng phấn.

Nàng không quen biết Tô Bách và những người khác, còn vì sao nàng lại hưng phấn như vậy.

Là một võ giả giang hồ, đáng lẽ nàng phải tung hoành trong giang hồ, nhưng từ khi gả vào Dương gia, nàng đã trở thành một nữ nhân chốn khuê phòng.

Hơn hai năm rồi, ngày nào nàng cũng tu luyện, nhưng chưa từng thực sự chiến đấu.

Nói đơn giản, nàng đã bị kìm nén quá lâu, hôm nay có cơ hội được chiến đấu trở lại, trong lòng không khỏi có vài phần kích động.

Tô Bách nhìn thấy Dụ Thanh Y, lại cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không ổn ở đâu, lúc này hắn cũng không kịp suy nghĩ, chỉ có thể dẫn theo đồng bọn lao về phía Dụ Thanh Y.

Ba người cầm đao, phối hợp với nhau, trong chớp mắt, lưỡi đao loé sáng, chém ngang về phía Dụ Thanh Y.

Dụ Thanh Y vung kiếm, mũi kiếm uyển chuyển như cầu vồng, liên tục nhảy múa.

Keng keng keng.

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã chặn đứng hết lưỡi đao của ba người.

Cảm nhận lực đạo truyền đến từ thanh đao, sắc mặt Tô Bách biến đổi.

“Không phải Hậu Thiên tầng sáu!”

Chênh lệch một tầng tu vi, không đến mức khiến hắn có cảm giác không thể địch nổi như vậy.

Nhưng lúc này, hắn lại không thể cầm chắc thanh đao trong tay, lực đạo mạnh mẽ khiến thanh đao lập tức văng ra.

“Hừ, lũ chuột nhắt, tìm chết!”

Dụ Thanh Y vung kiếm, thân hình như chim yến, nhẹ nhàng lướt qua giữa ba người.

Dưới sự bồi bổ của linh tuyến, trong hai năm, Dương Chính Sơn từ một người bị trọng thương đã trở thành một võ giả Hậu Thiên tầng ba, còn Dụ Thanh Y chỉ nâng cao được một tầng tu vi.

Nhưng thực ra lợi ích mà Dụ Thanh Y nhận được không chỉ là sự tăng lên về tu vi mà còn là sự tăng cường thể chất.

Linh tuyến không có tác dụng nâng cao tu vi, tác dụng của nó là tăng cường thể chất, nâng cao tiềm lực của cơ thể, việc tu vi tăng lên chỉ là hiệu quả phụ mà thôi.

Hai năm, tuy không đến mức khiến thể chất của Dụ Thanh Y đạt được độ khủng khiếp như Dương Chính Sơn, nhưng cũng khiến cơ thể nàng có sự thay đổi rõ rệt.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là sức mạnh của nàng vượt xa các võ giả cùng cấp.

Dụ Thanh Y tự nhiên hiểu rõ sự thay đổi của bản thân, nhưng nàng cũng không nghi ngờ Dương Chính Sơn có thủ đoạn đặc biệt gì để nâng cao thể chất, bởi vì trong hai năm qua Dương Chính Sơn đã cho nàng sử dụng không ít bảo dược.

Kim Thích Huyết Đăng, Nguyệt Tinh Tử, nhân sâm trăm năm, Dương Chính Sơn đã dùng hết những bảo dược mà hắn tìm thấy trong không gian dưới lòng đất cho mọi người Dương gia, không hề giữ lại chút nào, mục đích của hắn chính là dùng những bảo dược này để che giấu sự tồn tại của linh tuyến.

Giữa những bông tuyết vũ vụn, kiếm quang loé lên, máu tươi bắn ra tung tóe.

Thân hình Dụ Thanh Y nhảy ra xa mấy trượng rồi đột ngột dừng lại, mũi kiếm chỉ xuống đất, máu tươi nhỏ từng giọt từ

đầu kiếm xuống tuyết, lập tức làm tan tuyết tạo thành một đóa hoa rực rỡ.

Nàng quay đầu nhìn Tô Bách, đôi mắt sáng như sao mang theo vài phần nghi hoặc và bất mãn.

Trong ba người Tô Bách, chỉ có mình Tô Bách tránh được mũi kiếm của nàng.

“Đã lâu không giết người, kiếm này đã lụt nghề rồi!”

Dụ Thanh Y rất bất mãn vì Tô Bách có thể tránh được mũi kiếm của mình.

Đã hơn hai năm nay nàng chưa được chiến đấu thực sự, tuy rằng bình thường vẫn tu luyện kiếm pháp, nhưng tu luyện và chiến đấu là hai việc khác nhau.

Toàn thân Tô Bách run lên.

Hắn đã sai rồi!

Hắn đã đánh giá sai sức mạnh của Dương gia, đánh giá sai sức mạnh của Dụ Thanh Y, cũng đánh giá sai sức mạnh của những hộ vệ Dương gia xung quanh.

Nhìn xung quanh, trong lòng Tô Bách đầy nỗi sợ hãi.

Chỉ trong chốc lát, những thuộc hạ mà hắn dẫn theo đã gần như chết hết.

Rõ ràng là bọn họ đã tấn công trước, chiếm được tiên cơ, nhưng khi hai bên giao chiến, ngay lập tức bọn họ đã bị tổn thất nặng nề.

Chương 442: Đã lâu không giết người, kiếm này đã lụt nghề rồi! (2)

“Sao~~”

Tô Bách không thể tin được, “Sao có thể như vậy?”

Những thuộc hạ mà hắn dẫn theo lần này tuy không phải cao thủ, nhưng đều là tinh nhuệ do phủ Tĩnh Viễn hầu bỏ ra rất nhiều tài nguyên để bồi dưỡng.

Bồi dưỡng một võ giả thì rất dễ, nhưng bồi dưỡng một nhóm võ giả có tu vi không tồi và trung thành tuyệt đối thì không dễ chút nào.

Với tiềm lực của phủ Tĩnh Viễn hầu, cũng chỉ có hơn trăm võ giả tinh nhuệ mà thôi.

Nhưng lần này, hắn đã mất đi hơn mười người chỉ trong chớp mắt.

Thậm chí ngay cả mạng nhỏ của hắn cũng sắp phải bỏ lại ở đây, điều này khiến hắn khó có thể chấp nhận được.

Nhưng dù có khó chấp nhận đến mấy, hắn cũng hiểu rằng lúc này không phải là lúc để do dự.

“Rút lui!”

Tô Bách rất quyết đoán, sau khi xác định mình không phải là đối thủ của Dụ Thanh Y, hắn lập tức đưa ra quyết định rút lui.

Chỉ là hấn muốn đi, nhưng Dụ Thanh Y sao có thể tha cho hấn!

Ngay khi hấn quay người định chạy trốn, kiếm của Dụ Thanh Y đã đuổi theo như một tia sáng lạnh lẽo.

Những bông tuyết trắng xóa, lưỡi kiếm sáng loáng, lướt qua cổ Tô Bách mang theo một chuỗi máu tươi.

Tô Bách hoàn toàn không để ý đến vết thương, cơ thể xoay chuyển đổi hướng, cố gắng chạy trốn.

Đáng tiếc, so về tốc độ với Dụ Thanh Y, hấn vẫn còn kém rất nhiều.

Lưỡi kiếm trắng xóa như một con rắn độc bám chặt sau gáy Tô Bách, xoẹt, kiếm đâm xuyên qua gáy, chọc ra từ cổ họng.

Cơ thể Tô Bách đột ngột dừng lại, máu từ miệng và mũi trào ra, đôi mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi.

Cái chết ập đến, hấn sắp rời khỏi thế giới này.

Nhưng hấn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi thế giới này, mọi thứ đến quá bất ngờ.

Dụ Thanh Y nhìn Tô Bách với khuôn mặt đầy máu, đôi mày khẽ nhíu lại, trong lòng dâng lên một cảm giác buồn nôn.

Oe~~

Nàng thật sự không chịu nổi, rút kiếm ra, chạy đến bên đường nôn mửa.

“Phu nhân!”

Vừa mới giải quyết xong một thích khách, Tổng ma ma và Lâm ma ma nhìn thấy vậy, vội vàng chạy đến.

“Không sao!”

Dụ Thanh Y khốc lựm chính lại một tíg khốc lựm chính lại một tí tay, nói: “Đứa bé này thật biết cách hành hạ người ta!”

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc, hoàn toàn không hề bàng hoàng hay lo lắng vì vừa giết người.

Võ giả giang hồ đã quen nhìn thấy máu tanh từ lâu, sao có thể bàng hoàng lo lắng chỉ vì giết một người.

Tổng ma ma và Lâm ma ma thấy nàng thật sự không sao, cũng yên tâm, “Phu nhân, để nô tỳ đỡ người lên xe ngựa trước nhé!”

Dụ Thanh Y ngẩng đầu nhìn trận chiến đã gần kết thúc, khẽ gật đầu.

“Mẫu thân, người không sao chứ!”

Trong xe ngựa, Dương Vân Tuyết lo lắng nhìn Dụ Thanh Y.

“Yên tâm đi, không sao đâu!” Dụ Thanh Y cười, đưa tay xoa đầu Dương Vân Tuyết.

Tuy rằng tu vi của Dương Vân Tuyết không tồi, nhưng nàng chỉ là một tiểu thư khuê các, từ nhỏ đến lớn chưa từng thực sự chiến đấu.

Đột nhiên gặp phải tập kích, Dương Vân Tuyết làm sao nghĩ đến việc giúp đỡ giết địch, trong lòng chỉ toàn là lo lắng và hoảng loạn.

Đợi đến khi nàng bình tĩnh lại thì trận chiến bên ngoài cũng gần kết thúc.

Lúc này Dương Vân Tuyết có chút áy náy nói: “Nữ nhi đã làm phiền mẫu thân rồi!”

Tuy rằng Dụ Thanh Y là mẹ kế, nhưng hai năm nay sự chân thành của nàng đã khiến Dương Vân Tuyết chấp nhận sự tồn tại của nàng.

Tuy rằng mối quan hệ của hai người không thân thiết như mẹ con ruột, nhưng cũng có vài phần tình cảm mẫu tử.

Dụ Thanh Y đưa kiếm cho Tống ma ma ở bên ngoài xe ngựa, dang rộng hai tay ôm lấy Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều, dịu dàng nói: “Ngốc quá, chúng ta đều là người một nhà, đừng nói chuyện phiền phức gì ở đây.”

“Dạ!” Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều yên tâm co người trong lòng nàng.

Một lúc sau, trận chiến bên ngoài hoàn toàn kết thúc.

“Sur tử!” Ngô Triền đứng bên ngoài xe ngựa, chấp tay gọi.

Dụ Thanh Y vén rèm xe, liếc nhìn những hộ vệ đang dọn dẹp dấu vết trận chiến, “Có tình hình gì không?”

“Đối phương tổng cộng có mười bốn người, có bốn võ giả Hậu Thiên, đều là võ giả Luyện Kinh, từ chiêu thức của bọn chúng có thể thấy, đây là những tử sĩ được một thế lực nào đó bồi dưỡng!”

“Ừm, vừa nãy chúng ta đã giữ lại được hai tên, nhưng bọn chúng đã uống thuốc độc tự sát rồi!”

Ngô Triền nói.

Dụ Thanh Y nhíu mày.

Tử sĩ!

Rõ ràng đây không phải là một thế lực thô phi bình thường, hơn nữa trấn Trọng Sơn cũng không có thô phi nào.

Còn về các thế lực giang hồ, thì càng không thể, nàng hiểu rất rõ về các thế lực giang hồ ở trấn Trọng Sơn.

Vậy thì khả năng còn lại duy nhất chính là, những người này do một thế lực nào đó trên quan trường phái đến.

“Có vẻ như bọn họ không hiểu rõ về chúng ta!” Dụ Thanh Y nói.

Chương 443: Đã lâu không giết người, kiếm này đã lụt nghề rồi! (3)

Nếu hiểu rõ về sức mạnh của bọn họ, đối phương tuyệt đối sẽ không phải những người này đến chịu chết.

“Ừm!” Ngô Triền gật đầu, nói: “Sur tỷ, tiếp theo chúng ta nên làm gì, quay về hay tiếp tục đến Trọng Sơn quan.”

Dụ Thanh Y suy nghĩ một lát rồi nói: “Tiếp tục đến Trọng Sơn quan đi, nhưng người hãy sắp xếp hai người quay về báo cáo tình hình ở đây với lão gia!”

Bọn họ đã hẹn trước với phủ hầu, ngày mai sẽ đến phủ thăm hỏi, tuy rằng bây giờ gặp phải chút rắc rối, nhưng cũng không nên thất hẹn.

“Rõ!”

Ngô Triền đáp lời, lập tức sắp xếp hai hộ vệ quay về An Nguyên Thành.

Sau khi dọn dẹp đơn giản, bọn họ lại tiếp tục lên đường, tiếp tục tiến về hướng Trọng Sơn quan.

Còn Dương Chính Sơn nhận được tin tức thì đã là lúc trời tối.

Hai tên hộ vệ đội gió tuyết chạy suốt quãng đường về, khuôn mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Sau khi Dương Chính Sơn nghe hai tên hộ vệ báo cáo xong, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Chặn giết!

Đã đến thế giới này mấy năm, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện như vậy.

Chặn giết người nhà quan lại một cách ngang nhiên, to gan lớn mật như vậy, khiến Dương Chính Sơn vô cùng phẫn nộ.

“Người đâu, chuẩn bị ngựa!”

Hắn không nói hai lời, cưỡi ngựa dẫn theo hai mươi tùy tùng phóng như bay ra khỏi An Nguyên Thành.

Trời tối, tốc độ đi đường của bọn họ không nhanh, cho đến nửa đêm mới đến được nơi Dự Thanh Y bị tập kích.

Khi Ngô Triển rời đi, chỉ ném xác chết vào trong rừng bên đường.

Trời lạnh đất cứng, đến khi Dương Chính Sơn đến, trong rừng có không ít chó sói đang gặm nhấm những xác chết.

Dương Chính Sơn thấp đuốc, đuổi lũ chó sói đi, tiến lên xem xét tất cả xác chết.

Trên người đám người này không có thẻ bài đại diện thân phận, trên quần áo và vũ khí cũng không có ký hiệu đặc biệt nào, rõ ràng đây là để che giấu thân phận.

Nhưng Dương Chính Sơn đã từng gặp Tô Bách.

Khi Dương Chính Sơn nhìn rõ khuôn mặt của Tô Bách, đôi mắt u ám lập tức bắn ra ngọn lửa giận dữ mãnh liệt.

Tô Bách, phủ Tĩnh Viễn hầu!

(Chương này kết thúc)

Chương 444: Ngịch lân bất khả xâm phạm, sát nhân nan miễn (1)

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn phong trần mệt mỏi đến Trọng Sơn Quan, đã hơn hai năm hắn không đến nơi này, nhưng hiện tại hắn cũng không có tâm trạng quan sát sự thay đổi của Trọng Sơn Quan.

Đến trước cửa tiểu viện của Dương gia, chưa kịp nhảy xuống ngựa, Ngô Triền đã chạy ra đón.

” Lão gia!”

” Phu nhân có bị thương không?”

Dương Chính Sơn nhảy xuống khỏi lưng Hồng Vân, hỏi.

” Không có, phu nhân và tiểu thư đều ổn!” Ngô Triền nói.

Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù trước đó tên hộ vệ báo tin đã nói rõ Úc Thanh Y và Dương Vân Tuyết đều không bị thương, nhưng hắn vẫn không an tâm.

Vội vàng bước vào tiểu viện, đến chính phòng, nhìn thấy Úc Thanh Y đang ngồi nghỉ ngơi trên sập, trái tim đang treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng được buông xuống.

“Người đến rồi!”

Úc Thanh Y thấy Dương Chính Sơn, nở nụ cười rạng rỡ.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn tiến lên, nắm lấy tay nàng, cẩn thận quan sát một lúc, sau khi xác nhận Úc Thanh Y thật sự không sao, mới nói: “Đã để người kinh sợ rồi!”

Úc Thanh Y cười cười, nói: “Ta xuất thân giang hồ, chút chuyện nhỏ này vẫn chịu được, nhưng Vân Tuyết và Vân Kiều thì bị kinh sợ thật.”

“Ừm!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Ta đi xem các nàng trước!”

“Ta sẽ đi cùng lão gia!”

Nói xong, hai người bước ra khỏi chính phòng, đến nhà ngang bên cạnh.

Nghỉ ngơi một đêm, Dương Vân Tuyết và Vương Vân Kiều thực ra đã không còn lo lắng bất an nữa, hơn nữa đêm qua Úc Thanh Y đã an ủi các nàng, đêm nay các nàng ngủ cũng khá ngon.

Sau khi gặp Dương Chính Sơn, tia lo lắng và hoảng sợ cuối cùng trong lòng các nàng cũng tan biến.

Dương Chính Sơn hơi an ủi các nàng một chút, sau đó quay lại chính phòng để nghỉ ngơi.

Thực ra hắn không cần nghỉ ngơi, chạy suốt đêm, hắn vẫn không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Nhưng những người thân tín đi theo hắn đã chạy suốt đêm, vừa lạnh vừa đói, chắc chắn phải nghỉ ngơi thật tốt.

“Chút nữa người còn phải đến Hầu phủ, bây giờ còn một khoảng thời gian, người nghỉ ngơi trước đi!”

Trong phòng, Dương Chính Sơn nói với Úc Thanh Y.

Dù sao Úc Thanh Y cũng đang mang thai, mặc dù tu vi của nàng không yếu, thể chất cường tráng, nhưng những phản ứng của cơ thể khi mang thai nàng vẫn có, chẳng hạn như ốm nghén, dễ mệt mỏi, buồn ngủ...

Úc Thanh Y cũng không từ chối, dựa vào sập mềm trên giường La Hán để chợp mắt.

Còn Dương Chính Sơn gọi Ngô Triền vào trong phòng khách, hỏi: “Đinh Thu đâu?”

Đinh Thu vẫn luôn ở Trọng Sơn Quan để nghe ngóng tin tức, mặc dù tình hình về Hầu phủ bọn họ đã điều tra gần như xong xuôi, nhưng Dương Chính Sơn vẫn bảo người tiếp tục dò xét các thông tin khác trong thành quan.

Những ngày này Đinh Thu đều đang bố trí căn cứ, nên mới chưa trở về An Nguyên thành.

“Hắn đã ra ngoài từ sáng sớm, nói là muốn điều tra lai lịch của những người đó!” Ngô Triền nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Hắn đã có thể xác định được lai lịch của những người đó, chính là đến từ phủ Tĩnh Viễn hầu.

“Phái người đi truyền tin cho hắn, nói với hắn rằng những người đó là người của phủ Tĩnh Viễn hầu, nếu ta đoán không sai, thì phủ Tĩnh Viễn hầu vẫn còn người ở Trọng Sơn Quan, bảo hắn tìm những người đó ra cho ta!”

Nói đến đây, trong mắt Dương Chính Sơn thoáng qua một tia sắc bén.

Chặn giết thê tử và con cái của hắn, đây là đâm vào tim hắn!

Mặc dù Úc Thanh Y và những người khác không bị thương, nhưng Dương Chính Sơn tuyệt đối sẽ không bỏ qua

chuyện này.

“Còn một chuyện nữa!”

Khuôn mặt Dương Chính Sơn trở nên vô cùng âm trầm, “Người phải người quay về, bảo lão Tam lôi kẻ phản bội trong gia tộc ra cho ta!”

Lần này Úc Thanh Y và những người khác đến Trọng Sơn Quan tuy không phải là bí mật, nhưng cũng không phải ai cũng biết.

Ngoài Dương gia và Sở bị quan sát ra, không nên có ai biết được thời gian xuất hành cụ thể của Úc Thanh Y và những người khác.

Đối phương có thể nắm rõ hành tung của Úc Thanh Y như vậy, chắc chắn là có người đã tiết lộ tin tức cho bọn họ.

Nếu không lôi được người này ra, thì Dương Chính Sơn khó mà ăn ngon ngủ yên.

“Dạ!” Ngô Triền đáp một tiếng, rồi đi làm theo lời Dương Chính Sơn dặn dò.

Còn Dương Chính Sơn ngồi trong phòng khách, đôi mắt nhìn về trận tuyết lớn đang dần rơi nặng hạt.

Tuyết càng rơi càng lớn, Trọng Sơn Quan càng ngày càng lạnh, nhưng ngọn lửa giận trong lòng hắn không hề lắng xuống, ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ và bùng cháy dữ dội hơn.

Ngịch lân bất khả xâm phạm, sát nhân nan miễn.

...

Trong khách điểm.

Tô Thiện Vũ ngồi trong phòng khách, tay lần tràng hạt phi thúy, lông mày nhíu chặt.

Tô Bách cả đêm không về, điều này khiến hấn cảm thấy bất an.

Chương 445: Ngịch lân bất khả xâm phạm, sát nhân nan miễn (2)

Theo lý mà nói, bất kể nhiệm vụ thành công hay thất bại, Tô Bách cũng nên phải người báo cho hần một tiếng, nhưng cho đến bây giờ, hần vẫn không nhận được chút tin tức nào.

“Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu?”

Hần thâm tính toán trong lòng, thực sự không thể nghĩ ra được một nhiệm vụ đơn giản như vậy lại có thể xảy ra sự cố gì.

Đối với Dương gia, hần hoàn toàn không để vào mắt.

Chỉ là một gia tộc nhỏ ở biên trấn mà thôi, trong toàn bộ Đại Vinh, những gia tộc nhỏ như vậy không biết có bao nhiêu, với sức mạnh của phủ Tĩnh Viễn hầu, muốn bóp chết một gia tộc nhỏ như vậy, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải sau lưng Dương Chính Sơn có Chu Lan chống đỡ, thì thậm chí hần không cần phải phiền phức và thận trọng hành động ngầm như vậy, hần hoàn toàn có thể trực tiếp áp chế Dương Chính Sơn trên mặt quan trường.

“Người đâu!”

Không hiểu nổi vấn đề xảy ra ở đâu, Tô Thiện Vũ chỉ có thể ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh: “Người dẫn người đi tìm Tô Bách và những người khác, bảo họ mau chóng quay về!”

...

Trong phủ Tổng binh.

Lương Trữ ngồi sau án thư, lông mày cũng nhíu chặt.

“Dương phu nhân và những người khác không sao chứ!”

Sáng nay, hắn đã nhận được tin Úc Thanh Y và những người khác bị chặn giết.

Đây là Trọng Sơn Quan, hầu như không có chuyện gì có thể qua mắt được hắn.

Tất nhiên, có một số tin tức khi hắn biết được thì sẽ hơi chậm một chút, chẳng hạn như việc Tô Bách dẫn người đi chặn giết Úc Thanh Y.

Hắn biết Tô Bách dẫn người rời khỏi Trọng Sơn Quan, nhưng hắn không ngờ Tô Thiện Vũ lại ngang ngược đến vậy, dám chặn giết đoàn xe của Dương gia.

“Không sao, nhưng Dương đại nhân đã đến!” Mưu sĩ đứng bên cạnh hắn nhẹ giọng nói.

“Dương Chính Sơn đã đến?” Đôi mắt của Lương Trữ hơi nheo lại.

“Ừm, vừa mở cửa thành, Dương đại nhân đã vào thành, chắc là nhận được tin tức nên lập tức chạy đến!”

Lương Trữ nhíu mày, “Có chút phiền phức rồi!”

Hắn không hiểu rõ tính tình của Dương Chính Sơn lắm, dù sao hắn cũng chỉ gặp Dương Chính Sơn một lần, nhưng chuyện thê tử và con cái bị chặn giết, đặt vào ai cũng sẽ không bỏ qua.

“Hầu gia, chúng ta có nên nhắc nhở Dương đại nhân không?” Mưu sĩ hỏi.

Lương Trữ hít sâu một hơi, bắt lực lắc đầu, “Nhắc nhở gì chứ?”

“Nhắc hấn đừng báo thù? Người nghĩ hấn sẽ nghe lời chúng ta sao? Hơn nữa, cho dù hấn bằng lòng chấp nhận lời nhắc nhở của chúng ta, thì cuộc hôn nhân giữa hai gia tộc chúng ta cũng coi như tan tành rồi!”

“Còn nhắc hấn rằng Tô Thiện Vũ đang ở trong thành, thì càng không thể!”

“Tĩnh Viễn hầu đã sớm quy phục Thái tử, những việc Tô Thiện Vũ làm đều sẽ được Thái tử ủng hộ! Nếu chúng ta giúp đỡ, Thái tử chắc chắn sẽ không hài lòng với chúng ta!”

Lương Trữ lúc này đang tiến thoái lưỡng nan.

Đối với Thái tử, hấn vừa không muốn quy phục, cũng không muốn đắc tội.

Bí quyết để phủ Thường Bình hầu của bọn họ truyền thừa ba trăm năm chính là không tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị, mặc dù làm như vậy có thể sẽ bị thất thế, nhưng chỉ cần có thể giữ được tước vị, thì sớm muộn gì bọn họ cũng có thể nắm giữ quyền thế trở lại.

Giống như hiện tại, hấn không quy phục Thái tử, cho dù sau này Thái tử đăng cơ, thì nhiều nhất cũng chỉ cách chức của hấn, chứ không tước bỏ tước vị của hấn, dù sao hấn cũng không phạm sai lầm lớn.

Thậm chí có khả năng Thái tử lúc đó còn sẽ trọng dụng hấn, bởi vì khi đó Thái tử đã là hoàng đế, thân phận khác, cách nhìn nhận vấn đề tự nhiên cũng khác, phủ Thường Bình hầu không đứng về phe nào, kiên định đứng về phía hoàng đế, cho dù có đổi hoàng đế, thì cũng sẽ không vì vậy mà chán ghét phủ Thường Bình hầu.

Nhưng nếu hấn ra tay nhắm vào phủ Tĩnh Viễn hầu, thì lại khác, rất có thể Thái tử sẽ cho rằng hấn bất mãn với mình.

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể nhắm vào phủ Tĩnh Viễn hầu.

Đồng thời, hắn vẫn muốn kết thân với Dương gia, cho dù có mối đe dọa từ phủ Tĩnh Viễn hầu, thì hắn cũng muốn kết thân với Dương gia.

Bởi vì cho dù đôi một gia tộc khác, thì kết quả cũng giống như vậy.

Dương gia đã dính líu vào rồi, thì cũng không cần thiết phải đôi một gia tộc khác nữa.

“Nhưng nếu Dương đại nhân làm ra chuyện kích động thì sao?” Mưu sĩ vẫn cảm thấy nên áp chế Dương Chính Sơn, tránh để Dương Chính Sơn làm ra chuyện không lý trí.

Lương Trữ trầm ngâm rất lâu, sau đó mới cười lắc đầu, “Cứ để hắn tự đi!”

“Hầu gia!” Mưu sĩ có chút gấp gáp.

Hắn không phải có ý kiến với Dương Chính Sơn, mà là sợ Dương Chính Sơn gây ra đại họa, liên lụy đến phủ hầu.

Dù sao nói cho cùng, thì căn nguyên của chuyện này vẫn là ở phủ Thường Bình hầu.

Lương Trữ dường như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, cười nói: “Người đừng quên, sau lưng Dương Chính Sơn còn có một Chu Lan!”

Chương 446: Ngịch lân bất khả xâm phạm, sát nhân nan miễn (3)

“Phủ Ninh Quốc công, hiện tại ai dám động đến phủ Ninh Quốc công!”

Phủ Ninh Quốc công và phủ Thường Bình hầu của bọn họ không giống nhau, phủ Thường Bình hầu của bọn họ trong giới quan lại thì ít nhiều có chút không hòa nhập, giống như thần tử cô độc, không bẻ phái, một lòng trung thành với hoàng đế.

Còn phủ Ninh Quốc công thì luôn đóng vai trò là người lãnh đạo của giới quan lại, tất nhiên, vai trò này cũng là Thừa Bình để ban cho phủ Ninh Quốc công, mục đích chính là để kiểm soát giới quan lại tốt hơn.

Thái tử dám lôi kéo phủ Thường Bình hầu, nhưng không dám lôi kéo phủ Ninh Quốc công.

Lôi kéo vài phủ hầu, thì đây được coi là tranh giành giữa các hoàng tử.

Nhưng nếu Thái tử dám lôi kéo phủ Ninh Quốc công, thì hoàng đế lão nhi chắc là sẽ không ngồi yên được đâu.

Vì vậy, bất kể Dương Chính Sơn có làm ra chuyện gì, chỉ cần phủ Ninh Quốc công bằng lòng chống lưng cho hắn, thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Lương Trữ phát tay, nói: “Chúng ta đừng quản chuyện này nữa, quản càng nhiều, phiền phức càng lớn!”

“Người rút hết người của Dương gia và Tô Thiện Vũ về, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng đều không biết.”

Hắn đã quyết định khoanh tay đứng nhìn, đây là lựa chọn có lợi nhất cho phủ Thường Bình hầu.

...

Buổi sáng, Úc Thanh Y theo như đã hẹn đến phủ Thường Bình hầu, Hầu phu nhân và Hàn thị nhiệt tình tiếp đãi các nàng.

Những chuyện bên ngoài không ảnh hưởng đến họ, Úc Thanh Y tất nhiên sẽ không nhắc đến, còn Hầu phu nhân và Hàn thị có lẽ là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc này, Dương Vân Tuyết lại một lần nữa gặp Tam công tử Lương, Hầu phu nhân bảo Tam công tử Lương dẫn Dương Vân Tuyết đi dạo trong nhà kính trồng hoa của phủ hầu.

Hai thiếu niên lạ lẫm đi cùng nhau, bầu không khí có chút ngưng đọng.

Cũng may Tam công tử Lương không phải là người trầm mặc ít nói.

“Dương muội muội thích loại hoa nào?”

Bên ngoài tuyết rơi đầy trời, nhưng bên trong nhà kính lại ấm áp như mùa xuân, không ít loài hoa đang nở rộ, trông vô cùng đẹp mắt.

Nhà kính như thế này, Dương gia không có, nên Dương Vân Tuyết cảm thấy rất mới lạ.

“Hoa!” Dương Vân Tuyết nhìn những bông hoa đang nở rộ, trong mắt thoáng qua một tia kỳ lạ.

Thực ra nàng rất thích những bông hoa này, nhưng chỉ vì trông chúng đẹp mắt mà thôi, nói đến đặc biệt thích loại nào, thì thật sự không có.

Thực ra lúc này nàng càng muốn tìm một cành cây để đánh nát những bông hoa này.

Ừm, quát quát cho thật đã!

Mùa hè, những bông hoa trong vườn của Dương gia đã từng không ít lần bị nàng tàn phá.

Chương 447: Phu quân của ta sao có thể yếu đuối như thế này! (1)

“Là thực dược đi!” Dương Vân Tuyết nhìn cây hoa thực dược nổi bật nhất bên cạnh, tùy ý nói.

Lương Tam công tử đương nhiên không biết Dương Vân Tuyết đang nghĩ gì, trong mắt hắn, tiểu thư quan gia đều thích những thứ hoa hoa cỏ cỏ này.

Chỉ là hắn đã bỏ qua một điều, đó là Dương Vân Tuyết không phải là tiểu thư quan gia bình thường.

Dương Vân Tuyết xuất thân từ nông thôn, lại luyện võ từ nhỏ, mặc dù những năm gần đây cũng có mama giáo dưỡng dạy dỗ, nhưng bản tính của nàng không phải là loại tiểu thư quan gia dịu dàng nhu mì.

“Vậy ta tặng Dương muội muội cây thực dược này!” Lương Tam công tử chú ý đến ánh mắt của Dương Vân Tuyết, vội vàng nói.

Đối với Dương Vân Tuyết, Lương Cảnh Ngôn vẫn rất thích, mặc dù đây là lần thứ hai bọn họ gặp mặt, nhưng hắn hiểu về Dương Vân Tuyết nhiều hơn những người khác tưởng tượng rất nhiều.

Khi biết phụ thân muốn mình cưới Dương Vân Tuyết, hắn đã sắp xếp người đi điều tra Dương Vân Tuyết.

Mà ở An Nguyên thành vẫn có rất nhiều tin tức về Dương Vân Tuyết, dù sao Dương Vân Tuyết cũng không phải là loại

tiểu thư khuê các đại môn không ra nhị môn không bước.

Bình thường nàng sẽ kéo Vương Vân Kiều đi dạo phố, thảnh thơi khi phu nhân của các quan viên ở An Nguyên thành tụ họp, Úc Thanh Y cũng sẽ đưa nàng theo, vì vậy Dương Vân Tuyết ở An Nguyên thành không phải là loại tiểu thư đại gia chưa từng gặp qua.

Mà mọi người đối với Dương Vân Tuyết đánh giá cũng rất tốt, biết chữ hiểu lý, tâm địa thiện lương v.v... Dân chúng An Nguyên thành đối với ấn tượng của Dương gia luôn luôn rất tốt, đối với Dương Vân Tuyết đánh giá tự nhiên cũng không thấp.

Dương Vân Tuyết như vậy vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Lương Cẩn Ngôn đối với thê tử, chỉ là thông tin hẩn thu thập được có chút sai lệch.

Biết chữ hiểu lý, tâm địa thiện lương, điều này quả thật phù hợp với phẩm hạnh của Dương Vân Tuyết.

Nhưng Dương Vân Tuyết cũng có một mặt khác, đó chính là thiên tài võ đạo.

Ở bên ngoài, nàng không có cơ hội thể hiện thiên phú và thực lực trong võ đạo của mình, cho nên người ngoài không biết điều này.

“Thôi đi, tặng cho ta, ta cũng không có chỗ để nuôi!” Dương Vân Tuyết nhìn thoáng qua cây thực dược đang nở rộ, lắc đầu nói.

Nàng cũng chỉ là thưởng thức một chút, nếu để nàng nuôi, e rằng không bao lâu sau hoa này sẽ héo úa.

“Vậy sao!” Lương Cẩn Ngôn có chút thất vọng, hẩn chỉ là muốn tặng Dương Vân Tuyết một số thứ, chỉ là không biết nên tặng gì cho tốt, khó khăn lắm Dương Vân Tuyết mới để ý đến cây thực dược này, hẩn mới nôn nóng muốn tặng đi.

Dương Vân Tuyết căn bản không để hoa vào trong lòng, mà nghiêng đầu đánh giá Lương Cận Ngôn.

Lương Cận Ngôn bị nàng nhìn có chút không tự nhiên, hỏi: “Dương muội muội nhìn ta làm gì? Trên người ta có thứ gì bất sao?”

“Người quá yếu!” Dương Vân Tuyết nhẹ giọng nói.

Lương Cận Ngôn hơi sững sốt, mở to hai mắt nhìn nàng, có chút nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

Yếu!

Ta yếu?

Nàng vậy mà lại cảm thấy ta yếu!

Đây quả thực là một nỗi nhục nhã lớn!

“Dương muội muội sao lại nói vậy?” Lương Cận Ngôn có chút tức giận nói.

Dương Vân Tuyết cũng nhận ra mình dường như đã nói điều không nên nói, nhưng tính tình của nàng từ trước đến nay là thẳng thắn, ở nhà là như vậy, ra ngoài nàng cũng là như vậy.

“Người vừa mới trở thành võ giả không lâu!”

Lương Cận Ngôn lại sững sốt.

Rõ ràng biết ta đã là võ giả, tại sao còn nói ta yếu?

Võ giả mười sáu tuổi hẳn là không phải yếu chứ!

Hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Vân Tuyết, “Dương muội muội cũng đã trở thành võ giả rồi!”

“Đương nhiên!” Dương Vân Tuyết ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Lương Cận Ngôn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, thấy thân hình nàng cân đối, hoàn toàn không có chút nào cường

trắng của võ giả, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Võ giả Luyện Thể cảnh tu luyện đều lấy việc luyện tập công pháp cơ bản làm chính, cho dù có được dục hỗ trợ tu luyện, cũng phải kiên trì không ngừng tu luyện công pháp cơ bản.

Mà căn bản của công pháp cơ bản chính là rèn luyện thân thể.

Cho nên đại đa số thân thể của võ giả Luyện Thể cảnh đều đặc biệt cường tráng, đồng thời trên người cũng có một số đặc điểm hình thành do luyện tập công pháp cơ bản, ví dụ như vết chai, ví dụ như cánh tay thô to v.v...

Đợi tu vi đạt đến Hậu Thiên cảnh, những đặc điểm này mới có thể biến mất, cũng không phải hoàn toàn biến mất, chỉ là không còn rõ ràng như trước.

Dương Vân Tuyết chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, hiển nhiên không thể nào là võ giả Hậu Thiên.

Có điều dáng vẻ của nàng, lại không giống như người luyện tập công pháp cơ bản trong thời gian dài.

Chương 448: Phu quân của ta sao có thể yếu đuối như thế này! (2)

Cho nên trong lòng Lương Cẩm Ngôn có chút hoài nghi lời nàng nói.

Dương Vân Tuyết cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của hắn, trong lòng có chút không vui, nói: “Có muốn thử một chút không?”

“Cái này không tốt lắm đâu!” Lương Cẩm Ngôn có chút do dự.

Cùng một cô nương tỷ thí, thua thì mất mặt, thắng cũng không vẻ vang.

Quan trọng là hôm nay Dương Vân Tuyết là khách của Hầu phủ bọn họ, lỡ như có người cho rằng là hắn ức hiếp Dương Vân Tuyết thì phải làm sao?

“Có gì mà không tốt, lấy võ kết bạn, đến điểm thì dừng!” Dương Vân Tuyết rất rộng rãi nói.

Chỉ là tỷ thí mà thôi, ở nhà nàng thường xuyên tỷ thí với người khác.

“Có chỗ nào trống trải một chút không!”

Nói xong, nàng cũng không đợi Lương Cẩm Ngôn đồng ý, liền đi ra khỏi nhà kính.

Hành động này của nàng hiển nhiên có chút thất lễ, nhưng nàng chính là muốn xem thực lực của Lương Cẩm Ngôn.

Muốn làm phu quân của nàng, thực lực chắc chắn không thể quá kém.

Lương Cẩn Ngôn không còn cách nào, chỉ có thể đi theo.

Rất nhanh, hai người liền đến một nơi rộng rãi để luyện võ.

Tuyết lớn bay đầy trời, hai người mỗi người cầm một vũ khí đối lập nhau.

Lương Cẩn Ngôn cầm trong tay một thanh đao, trong lòng thầm kêu khổ, sao đang yên đang lành, lại phải tỷ võ rồi.

Chúng ta không phải đang bàn chuyện cưới xin sao?

Chẳng lẽ bây giờ lại biến thành tỷ võ chiêu thân rồi?

Mà Dương Vân Tuyết hai tay nắm chặt trường thương, thân hình nhỏ bé căng thẳng thẳng tắp, một luồng khí thể sắc bén từ trên người nàng bùng phát ra.

Tu luyện võ đạo, nàng rất nghiêm túc, tỷ thí, nàng cũng rất nghiêm túc.

Xung quanh không ít hạ nhân của Hầu phủ thấy vậy, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tam công tử muốn tỷ võ với tiểu thư Dương gia, chuyện này thực sự quá bất ngờ.

Rất nhanh, Hầu phu nhân và Úc Thanh Y đang nói chuyện trong nhà chính cũng biết chuyện này, bọn họ đến dưới mái hiên cách nơi luyện võ không xa, có chút kỳ quái nhìn hai người đứng đối diện nhau.

“Ngôn Nhi sao lại thất lễ như vậy, bảo nó cùng Vân Tuyết đi dạo nhà kính, sao nó lại đưa Vân Tuyết đến nơi luyện võ rồi?” Hàn thị có chút xấu hổ nói.

Hầu phu nhân cũng nhíu mày, bà cũng cảm thấy đây là do Lương Cẩn Ngôn gây ra.

Chỉ là Úc Thanh Y ở đây, bà không tiện nói gì nhiều, nếu không chắc chắn bà sẽ gọi Lương Cẩn Ngôn đến mắng cho một trận.

Tuy nhiên lúc này người đau đầu nhất lại là Úc Thanh Y, người khác không hiểu tính tình của Dương Vân Tuyết, chẳng lẽ bà còn không hiểu sao?

Dương Vân Tuyết không chỉ một lần nói trước mặt bà rằng Lương Tam công tử rất yếu.

Hiển nhiên, chuyện này chắc chắn là do Dương Vân Tuyết gây ra.

“Mẫu thân, vẫn nên ngăn bọn họ lại đi, lỡ như làm Vân Tuyết bị thương thì không tốt đâu!” Hàn thị vẫn đang lo lắng cho Dương Vân Tuyết.

Hầu phu nhân lại nhìn Úc Thanh Y, bà muốn nghe ý kiến của Úc Thanh Y.

Chuyện này thật ra cũng không phải là sai lầm lớn.

Với gia đình tướng võ quý tộc, truyền thừa võ đạo là căn bản.

Hậu bối tỷ thí lẫn nhau, cũng không phải là chuyện lớn.

Thắng thua cũng không quan trọng.

“Cái này, vẫn là để bọn họ tự nhiên đi!” Úc Thanh Y còn có thể nói gì, bà biết Dương Vân Tuyết đây là muốn thử xem thực lực của Lương Tam công tử, nếu ngăn cản, chắc chắn trong lòng Dương Vân Tuyết sẽ có bất mãn.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trên sân luyện võ, Dương Vân Tuyết và Lương Cẩn Ngôn đã ra tay.

Lương Cẩn Ngôn đối với thực lực của Dương Vân Tuyết vẫn có chút hoài nghi, cho nên khi ra chiêu hắn đều giữ lại ba

phần lực.

Dương Vân Tuyết cũng lưu thủ, nhưng nàng dù sao cũng là Luyện Kinh tầng thứ, cao hơn Lương Cẩn Ngôn hẳn hai tầng, hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

Tuyết bay mờ mịt, trường thương bay vút, lướt qua tai của Lương Cẩn Ngôn, còn chưa đợi Lương Cẩn Ngôn kịp phản ứng, mũi thương hất lên, trực tiếp hất bay thanh đao trong tay Lương Cẩn Ngôn.

Lương Cẩn Ngôn hoàn toàn sửng sờ, vẻ mặt ngây ngốc nhìn thanh đao rơi trên mặt đất.

Chuyện gì vậy?

Sao đao lại tuột khỏi tay?

Lúc này hắn căn bản không hiểu tình hình, hắn chỉ biết rằng Dương Vân Tuyết đâm về phía hắn một thương, những chuyện còn lại hắn căn bản không hề hay biết.

Dương Vân Tuyết vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn.

Quá yếu!

Phụ thân mạnh mẽ như vậy.

Đại ca, nhị ca, tam ca cũng đều rất lợi hại.

Phu quân của ta sao có thể yếu đuối như vậy!

Đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến một tiếng khen ngợi, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Hóa ra là Lương Thự không biết từ lúc nào đã đi đến.

Hắn dùng ánh mắt mới lạ nhìn Dương Vân Tuyết.

Chỉ với một thương vừa rồi của Dương Vân Tuyết, đã chứng minh được rằng Dương Vân Tuyết có nền tảng vững chắc và tu vi không tầm thường.

Chương 449: Phu quân của ta sao có thể yếu đuối như thế này! (3)

Mặc dù điều này trong mắt hắn không đáng là gì, nhưng đừng quên rằng Dương Vân Tuyết mới chỉ mười lăm tuổi.

“Gặp qua Hầu gia!”

Thấy Lương Thự đến, Dương Vân Tuyết vội vàng thu thương, chấp tay hành lễ.

“Ừ, bây giờ ngươi có tu vi gì?” Lương Thự tò mò hỏi.

“Tiểu nữ tử không lâu trước vừa mới bắt đầu luyện kinh!” Dương Vân Tuyết nói.

Đôi mắt của Lương Thự sáng lên, “Sớm đã nghe nói Dương đại nhân giỏi bồi dưỡng võ giả, hôm nay vừa thấy quả nhiên lời đồn không sai!”

“Gia gia!” Lúc này, Lương Cẩn Ngôn mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt xấu hổ gọi.

“Đi, tránh ra, đồ phế vật vô dụng!”

Lương Thự trợn trừng hai mắt, không vui nói.

Lương Cẩn Ngôn muốn nói lại thôi, sau đó vẻ mặt ủy khuất đi sang một bên.

Mà Lương Thự nhặt thanh đao dưới đất lên, “Có hứng thú tỷ thí với ta một trận không!”

Dương Vân Tuyết đầu tiên là sửng sốt, sau đó có chút động lòng.

Nàng muốn xem thực lực của Lương Thự mạnh đến mức nào, có phải còn mạnh hơn cả phụ thân nàng không.

“Mời Hầu gia chỉ giáo!”

Dương Vân Tuyết giương cao trường thương, chỉ thẳng vào Lương Thự.

Lương Thự đẩy vế tán thưởng, “Cẩn thận!”

Nói xong, toàn bộ thân hình hấn như một con mãnh hổ xuống núi, khí thế hùng hổ lao về phía Dương Vân Tuyết.

Đao phong lóe lên, tuyết bay tung tóe, kinh khí mạnh mẽ mang theo tiếng xé gió sắc nhọn, trực tiếp đánh vào mặt của Dương Vân Tuyết.

Dương Vân Tuyết không hề sợ hãi, trường thương trong tay múa lên, thân hình nhỏ bé tránh né.

Đâm!

Một thương đâm ra, không gì cản nổi.

Tinh túy của Dương gia thương pháp được thể hiện rõ ràng.

Với tu vi của Lương Thự đương nhiên sẽ không thể không đỡ được đòn tấn công của Dương Vân Tuyết, hấn chỉ hơi nghiêng người đã tránh được.

Thanh đao trong tay quét ngang, Dương Vân Tuyết hạ thấp cơ thể để tránh, đồng thời trường thương cũng theo cơ thể quét ra.

Thân hình nhỏ bé vô cùng linh hoạt, một cây trường thương trong tay nàng vung vẩy tự nhiên, vừa sắc bén vừa nhanh chóng.

“Ta đâm, ta quét, ta chém!”

Tiểu cô nương cũng hưng phấn rồi, trong miệng không ngừng lảm bảm, có chút tạt xấu là lảm lời.

Tật xấu này, Dương Chính Sơn đã nhiều lần nhắc nhở, nhưng đáng tiếc tiểu cô nương này chính là không sửa được, mỗi lần hưng phấn, cái miệng này liền không ngừng lại được.

(Hết chương)

Chương 450: Truy sát (1)

Hai người qua lại đánh nhau mấy chục chiêu, khiến mọi người xung quanh nhìn mà ngây ra.

Lương Căn Ngôn hoàn toàn sững sờ, trong đầu hắn chỉ có một câu, đó là: Ếch nhà họ Dương lợi hại quá.

Còn phu nhân Hầu gia và Hàn thị dưới mái hiên không xa cũng kinh ngạc há to miệng.

“Ếch Tuyệt lợi hại như vậy sao!” Hàn thị có chút không dám tin nói.

Đôi mắt đục ngầu của phu nhân Hầu gia tràn đầy vẻ kỳ lạ, bà nắm tay Úc Thanh Y, khuôn mặt càng thêm hiền hòa, “Không ngờ Tuyệt Nhi lại là một thiên tài Võ đạo! Tốt quá, tốt quá, tốt quá~~”

Sự tán thưởng hiện rõ trên khuôn mặt.

Đối với gia tộc quan võ như bọn họ, Ếch Tuyệt có thiên phú tu luyện mạnh mẽ như vậy quả thực là một ưu điểm rất lớn.

Phu nhân Hầu gia cũng từng tu luyện, chỉ là vì thiên phú không cao nên tu vi không cao.

Hàn thị cũng xuất thân từ gia tộc quan võ, lúc còn trẻ cũng từng tu luyện, chỉ là vì một số chuyện nên cuối cùng từ bỏ.

Bây giờ thấy Dương Vân Tuyệt thể hiện tư chất Võ đạo cao như vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lúc này trên võ trường, Dương Vân Tuyệt có chút thở hổn hển thu hồi trường thương.

“Đa tạ Hầu gia chỉ giáo!”

Nàng tự nhiên không thể đánh bại Lương Trữ, thực ra Lương Trữ chỉ đang đỡ chiêu cho nàng mà thôi, để nàng có thể thoải mái thi triển thực lực của mình.

Bình thường Dương Chính Sơn cũng thường đỡ chiêu cho nàng, nhưng so với Dương Chính Sơn, Lương Trữ dịu dàng hơn nhiều.

Có lẽ vì Lương Trữ chưa hiểu rõ về nàng, nên khi đỡ chiêu khó tránh khỏi có chút cẩn thận.

Còn Lương Trữ và Dương Chính Sơn ai mạnh ai yếu, Dương Vân Tuyết vẫn chưa thể hiểu rõ.

Chênh lệch quá lớn, nàng căn bản không thể nhìn thấu được hai người.

“Haha~~ rất tốt!” Lương Trữ ném thanh đao bên cạnh lên giá vũ khí, cười lớn.

Nhưng khi nhìn thấy cháu trai của mình, tiếng cười đột ngột dừng lại.

“Đồ vô dụng!”

So với Dương Vân Tuyết, cháu trai của hắn thực sự không ra gì.

Trong lòng Lương Căn Ngôn vô cùng âm ứ!

Hắn cũng không kém mà!

Võ giả mười sáu tuổi đặt ở đâu cũng không thể coi là phế vật.

Hơn nữa hắn còn văn võ song toàn.

Nhìn Dương Vân Tuyết, Lương Căn Ngôn thở dài thườn thượt.

Cưới nàng về nhà là phúc hay họa đây?

Lỡ như nàng đánh ta thì phải làm sao?

Đánh không lại!

Trong lòng Lương Cẩn Ngôn vô cùng rối ren.

Hôn sự này khiến hắn có chút muốn từ chối, nhưng hắn biết mình không thể từ chối.

Trước đây hắn không thể từ chối, bây giờ càng không thể.

Không thấy ánh mắt Lương Trữ nhìn Dương Vân Tuyết sao?

Đó chẳng khác gì nhìn thấy bảo bối quý giá, thậm chí còn xen lẫn cả sự tham lam.

Một cháu dâu như vậy, nếu Lương Trữ từ bỏ mới là lạ.

Buổi trưa, Úc Thanh Y và mọi người ở lại Hầu phủ dùng bữa, phu nhân Hầu gia và Hàn thị vô cùng nhiệt tình với Dương Vân Tuyết, còn hơn cả con gái ruột, ngược lại khiến Úc Thanh Y, mẹ kế của nàng, bị lu mờ.

Buổi chiều, Tô Thiện Vũ ở trong khách điểm cuối cùng cũng biết tin Tô Bách Toàn bị tiêu diệt.

“Tất cả đều chết! Sao có thể?”

Khuôn mặt Tô Thiện Vũ âm trầm đáng sợ, đôi mắt như lưỡi dao tằm độc nhìn chằm chằm vào tên tùy tùng trước mặt.

“Nhị gia, thật sự tất cả đều chết, thi thể của bọn họ đều ở trên sườn núi bên đường, khi chúng ta đến thì rất nhiều thi thể đã bị dã thú gặm nhấm.” Tên tùy tùng run rẩy nói.

Trên Thiên Trùng Sơn có rất nhiều dã thú, mặc dù khu vực phía đông của rừng núi không rậm rạp lắm, nhưng cũng có không ít dã thú như linh cẩu, chó sói.

Hơn nữa, trong mùa đông lạnh giá này, chỉ cần là thức ăn bị dã thú nhắm đến, chúng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Vì vậy, mặc dù trước đó Dương Chính Sơn đã đuổi những con linh cầu đi, nhưng sau khi Dương Chính Sơn rời đi, những con linh cầu đó lại quay trở lại.

Khi đám tùy tùng của Tô Thiện Vũ đến, những thi thể đó đã không còn nguyên vẹn, nếu không phải còn vài cái đầu được bảo quản khá hoàn chỉnh, thậm chí họ còn không thể xác nhận những thi thể đó là của Tô Bách và mọi người.

“Đáng ghét!”

Tô Thiện Vũ đập mạnh một cái, chiếc bàn trước mặt vỡ tan tành, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Hắn không quan tâm đến sống chết của Tô Bách, điều hắn quan tâm là nhiệm vụ thất bại.

Dương Vân Tuyết không chết, hôn sự giữa Hầu phủ và Dương gia chắc chắn sẽ tiếp tục, điều quan trọng là bọn họ đã đánh răn động cỏ, Dương gia sẽ đề phòng.

“Nhị gia, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tùy tùng nhỏ giọng hỏi.

Tô Thiện Vũ thở ra một hơi thật mạnh.

Còn có thể làm gì đây?

Chẳng lẽ bọn họ có thể quang minh chính đại diệt môn Dương gia sao?

Bọn họ không thể thao túng Thường Bình Hầu phủ, Dương gia lại có Ninh Quốc Công phủ chống lưng, nếu âm thầm giết Dương Vân Tuyết, bọn họ có thể không thừa nhận, nhưng nếu chuyện này bị phơi bày ra ánh sáng, bọn họ cũng không thể làm gì Dương gia.

Chương 451: Truy sát (2)

Hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Trước tiên quay về kinh thành!”

“Người đến An Nguyên thành đưa Tiểu Thất về kinh thành cùng!”

Tiểu Thất mà hắn nói chính là Tô Thiện Tư, người đang sửa đường ở ngoại thành An Nguyên.

Mặc dù hắn không thích người đệ thất này, nhưng dù sao cũng là người một nhà, hắn không thể thật sự mặc kệ.

Còn những chuyện khác, chỉ có thể đợi về kinh thành rồi tính sau.

Nhưng hắn muốn về kinh thành, Dương Chính Sơn lại không muốn để hắn rời khỏi Trùng Sơn trấn.

Trong tiểu viện của Dương gia, Đinh Thu đứng trước mặt Dương Chính Sơn, “Lão gia, đã điều tra rõ ràng, nhị gia của phủ Trần Viễn Hầu vẫn luôn ở tại Quảng Tụ Hiên.”

“Quảng Tụ Hiên!” Dương Chính Sơn chấp tay sau lưng đứng dưới mái hiên, nhìn những bông tuyết bay trong bầu trời u ám.

“Theo dõi bọn họ, nếu bọn họ rời khỏi thành, lập tức báo cho ta!”

Trận tuyết này sẽ không kéo dài lâu, dự kiến tối nay sẽ dừng.

Nếu đôi phương muốn rời khỏi Trùng Sơn trấn, thì sáng mai sẽ ra khỏi thành.

Đúng như dự đoán của Dương Chính Sơn, sáng sớm hôm sau, Tô Thiện Vũ dẫn theo hơn hai mươi tên tùy tùng cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Trận tuyết hôm qua không nhỏ, trên mặt đất tuyết dày đến ba tấc, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cưỡi ngựa.

Sau khi Tô Thiện Vũ ra khỏi thành, Dương Chính Sơn cũng cưỡi ngựa theo sau.

Hắn không mang theo bất kỳ ai, thậm chí cả Đinh Thu cũng không.

Vì mang theo người khác sẽ làm chậm tốc độ của Hồng Vân.

Trong phủ tổng binh.

“Hắn tự mình ra khỏi thành?” Lương Trữ dựa vào lưng ghế, có chút bất lực hỏi.

“Ừm, Dương đại nhân đi một mình, không mang theo bất kỳ tùy tùng nào!” Mưu sĩ nhẹ giọng nói.

Mặc dù ngày hôm qua Lương Trữ bảo bọn họ không cần theo dõi Dương Chính Sơn nữa, nhưng cho dù bọn họ không chủ động theo dõi, nhất cử nhất động trong thành vẫn không thể giấu được bọn họ.

Đặc biệt là chuyện ra khỏi thành, bọn họ muốn giả vờ như không thấy cũng không được.

Đề đề phòng thám tử của tộc Hồ Đông Hải trà trộn vào thành, hai năm nay Lương Trữ gần như biến Trùng Sơn quan thành một cái thùng sắt.

“Hầu gia, Dương đại nhân không phải muốn~~”

Những lời sau đó, hắn không nói ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Lương Trữ cũng có chút không hiểu ý định của Dương Chính Sơn.

Thê nữ bị người khác mưu sát, chuyện này đặt trên người ai cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng vấn đề là Úc Thanh Y và Dương Vân Tuyết đều không sao, vậy nên Dương Chính Sơn sẽ làm đến mức nào, Lương Trữ căn bản không thể ước lượng được.

Sẽ vì vậy mà giết người sao?

Hay chỉ muốn dạy dỗ đối phương một phen?

Nếu là giết người, thì chuyện này sẽ ầm ĩ lên!

Đến lúc đó, bên phía phủ Trấn Viễn Hầu chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua, hai nhà coi như kết thù sống chết.

Với sức mạnh của Dương gia, muốn đối kháng với phủ Trấn Viễn Hầu thì vẫn còn hơi yếu.

Lương Trữ suy nghĩ, đột nhiên hắn nhớ đến thân thủ linh hoạt và dáng vẻ mạnh mẽ của Dương Vân Tuyết, bỗng nhiên cười lớn.

“Trấn Viễn Hầu Tô Kiên, hehe~~”

“Người đi dặn dò, mấy ngày nay không ai trong chúng ta từng nhìn thấy Dương đại nhân, hiểu không?”

Sắc mặt mưu sĩ khẽ động, “Thuộc hạ hiểu!”

“Ừ, đi đi!”

Lương Trữ nói.

.....

Đối với Dương Chính Sơn, giết người không phải là chuyện lớn, nhưng giết con trai của Trấn Viễn Hầu, Dương Chính Sơn vẫn phải suy tính cẩn thận.

Có nên giết hay không, và có thể giết hay không!

Về mặt lý trí, Dương Chính Sơn có thể tìm ra rất nhiều lý do để không giết Tô Thiện Vũ.

Dù sao Tô Thiện Vũ cũng xuất thân từ phủ Trấn Viễn Hầu, mà phủ Trấn Viễn Hầu lại dựa vào Thái tử.

Nếu giết hắn, rất có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Dương gia.

Nhưng đôi khi lý trí rất khó chiến thắng được tình cảm và cảm xúc.

Tô Thiện Vũ muốn giết Úc Thanh Y và Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn không dám tưởng tượng nếu Úc Thanh Y và Dương Vân Tuyết thật sự chết, hắn sẽ đau khổ như thế nào.

Trong bụng Úc Thanh Y còn có đứa con của hắn.

Hắn thật sự không dám nghĩ.

Mỗi lần nghĩ đến đây, ngọn lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên như núi lửa phun trào, không cách nào đè nén được.

Vì vậy hắn quyết định tiến tên khốn nạn Tô Thiện Vũ đến gặp Diêm Vương.

Cơn giận trong lòng hắn cần mạng của Tô Thiện Vũ để dập tắt.

Sau khi theo dõi Tô Thiện Vũ ra khỏi thành, Dương Chính Sơn không ra tay ngay lập tức, mà chỉ đi theo bọn họ từ xa.

Đến khi trời tối, Tô Thiện Vũ và mọi người tìm một trạm dịch để ở lại.

“Đừng chạy lung tung, ngoan ngoãn ở đây đợi ta quay lại!”

Trên sườn núi chết lặng, Dương Chính Sơn nhẹ nhàng vồ vào đầu Hồng Vân.

Ngựa! Ngựa!!

Hồng Vân khẽ hí một tiếng, coi như đồng ý.

Khóe miệng Dương Chính Sơn mỉm cười, lấy ra hai quả đào đỏ au đặt vào miệng Hồng Vân.

Chương 452: Truy sát (3)

Sau đó, hắn cởi chiếc áo lông trên người, để lộ bộ trang phục màu đen gọn gàng.

Hai tay vung lên, hai cây thương ngắn lóe lên trong lòng bàn tay hắn.

Vung tay một lần nữa, thương ngắn biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là hai thanh kiếm ngắn.

Giết Tô Thiện Vũ, tất nhiên không thể quang minh chính đại mà đi.

Hắn cần ẩn giấu thân phận, cho dù sau này có người đoán được là hắn giết, nhưng chỉ cần không có chứng cứ xác thực, thì sẽ không ai có thể kết tội hắn.

Chuẩn bị đơn giản xong, Dương Chính Sơn liền đi về phía trạm dịch.

Bàn Sơn dịch trạm là một trạm dịch bình thường, nằm giữa chốn hoang vu, xa làng xa chợ, trụ sở chính của trạm dịch là một sân lớn, bên trong có hơn hai mươi phòng và một dãy chuồng ngựa.

Những trạm dịch như này rất phổ biến ở Trùng Sơn trấn, chủ yếu là để truyền tin tình báo quân sự, tất nhiên cũng sẽ cung cấp chỗ ăn ở cho quan viên đi qua.

Trong trạm dịch có hơn hai mươi dịch tốt, bình thường canh gác rất nghiêm ngặt, nhưng dù có nghiêm ngặt đến đâu thì đối với Dương Chính Sơn cũng chỉ như bày trí.

Hiện tại Dương Chính Sơn không còn là Dương Chính Sơn của hai năm trước, kinh công của hắn dưới sự chỉ dạy của

Chu Thượng Hợp đã tiến bộ rất nhiều.

Đêm đen dài đằng đẵng, mây mù vẫn chưa tan hết, ánh trăng bị mây che khuất, toàn bộ Bàn Sơn dịch trạm ngoài ánh nến mờ nhạt ra, không thấy một tia sáng nào.

Dương Chính Sơn như một con kền kền lặng lẽ nhảy lên bức tường cao của sân.

Bước chân của hắn vô cùng nhẹ nhàng, cho dù là nhảy lên cũng không phát ra một tiếng động nào.

Rõ ràng thân hình vô cùng vạm vỡ, nhưng vào lúc này lại linh hoạt như mèo.

Nhảy lên tường, Dương Chính Sơn men theo chân tường đi vào căn phòng ở giữa trạm dịch.

Thông thường, những căn phòng ở giữa trạm dịch như này đều là tốt nhất, dành cho quan viên đi qua ở.

Mặc dù Tô Thiện Vũ không phải quan viên, nhưng xuất thân từ phủ Trấn Viễn Hầu, cũng có thể đường đường chính chính ở trong trạm dịch.

Chương 453: Một đòn trúng ngay (1)

Dương Chính Sơn vừa tiến gần đến căn nhà ở trung tâm, vừa lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Có hai lính trạm đang nói chuyện ở phòng gác bên trái, trong phòng bên phải có bốn lính trạm đang ngủ, và phía trước chuồng ngựa có sáu con ngựa.

Mỗi phòng có bao nhiêu người, Dương Chính Sơn đều nghe rõ ràng.

Thực ra, màn đêm thế này càng có lợi cho hắn, bóng tối có thể che đi tầm nhìn, nhưng lại không ảnh hưởng đến thính giác của hắn.

Ngược lại, sự yên tĩnh của đêm tối giúp khả năng nghe của hắn phát huy đến tối đa.

Nếu ở trong một môi trường ồn ào, Dương Chính Sơn hoàn toàn không thể phân biệt được tiếng thở.

Chẳng bao lâu sau, hắn lặng lẽ đến phía sau căn nhà ở trung tâm trạm dịch.

Áp tai vào bức tường lạnh lẽo, hắn cẩn thận lắng nghe mọi thứ.

Ba tiếng thở.

Một âm thanh rất đều đặn, có lẽ là đang ngủ, hai âm thanh còn lại rất yếu ớt.

Yếu ớt không phải là hai người này yếu đuối, mà là hai người này đang kiểm soát hơi thở của mình một cách chậm rãi

và đều đặn.

Dương Chính Sơn không lạ gì tình huống này, chỉ có võ giả Hậu Thiên tầng năm trở lên mới có thể kiểm soát hơi thở của mình như vậy.

Thực ra, đây là một loại phương pháp hô hấp, không phải là khả năng thần kỳ gì, mà chỉ là một cách để võ giả Hậu Thiên nghỉ ngơi.

Trong trường hợp không thể ngủ được, võ giả Hậu Thiên có thể kiểm soát hơi thở của mình để cơ thể bước vào trạng thái giống như ngủ đông.

Trong trạng thái này, cơ thể có thể được nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần cũng có thể giảm bớt mệt mỏi, đồng thời có thể giữ được sự cảnh giác nhất định đối với môi trường xung quanh.

Tuy nhiên, trong tình huống bình thường, chỉ có những người có tu vi đạt đến Hậu Thiên tầng năm mới có thể lĩnh ngộ được cách nghỉ ngơi này.

Nói cách khác, ngoài Tô Thiệu Vũ, trong phòng còn có hai võ giả Hậu Thiên tầng năm trở lên.

Trong tình huống này, gần như không thể lén vào trong mà không gây ra tiếng động, chỉ có thể xông vào.

Dương Chính Sơn hơi trầm ngâm một lúc, cơ thể từ từ di chuyển đến bên ngoài cửa sổ phía sau căn nhà.

Nhìn chiếc cửa sổ gỗ chạm khắc hoa văn đã bị niêm phong, Dương Chính Sơn nắm chặt hai thanh đoản kiếm trong một tay, tay kia nắm thành quyền, đột ngột đâm ra.

Ầm một tiếng, cửa sổ gỗ chạm khắc hoa văn lập tức vỡ vụn.

Thân hình Dương Chính Sơn như một con mèo vọt vào trong phòng.

Tiếng nổ đột ngột lập tức đánh thức ba người trong phòng.

Tô Thiện Vũ tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cả người còn đang ngơ ngác, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nhưng hai tùy tùng của hắn đã phản ứng lại, ngay khi Dương Chính Sơn bước vào nhà, hai người mở to mắt, lập tức rút đao lao về phía Dương Chính Sơn.

Nhưng còn chưa kịp đến gần Dương Chính Sơn, hai thanh đoản kiếm đã đột ngột lao về phía họ.

Dưới ánh nền chập chờn, lưỡi kiếm bạc lóe sáng.

Một người phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh được thanh đoản kiếm, nhưng người kia thì không may mắn như vậy, thanh đoản kiếm dài một thước đâm thẳng vào cổ họng hắn.

Hai năm, đủ để Dương Chính Sơn luyện Thiên Cơ Thủ đến mức xuất thần nhập hóa.

Dùng Thiên Cơ Thủ kết hợp với sức mạnh và thị lực của hắn, tuyệt đối là một phát trúng ngay, hơn nữa uy lực vô cùng lớn.

Hiện tại, võ giả Hậu Thiên tầng năm trước mặt hắn chẳng khác nào châu chấu đá xe, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Nhưng mục tiêu của hắn không phải là hai tên tùy tùng này, mà là Tô Thiện Vũ đang nằm trên giường.

Lúc này, Tô Thiện Vũ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hắn đột ngột ngồi bật dậy, đưa tay sờ vào thanh kiếm dài bên cạnh.

Nhưng đã quá muộn!

Chỉ trong chớp mắt, Dương Chính Sơn đã đến trước giường.

Ánh nền mờ ảo, Dương Chính Sơn như một bóng ma, Tô Thiện Vũ còn chưa kịp nhìn rõ thân hình của hắn, đã cảm thấy cổ họng mình bị một cái kim sắt bóp chặt.

“Ngươi ~~”

Tô Thiện Vũ còn muốn nói gì đó.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là tiếng xương gãy giòn tan.

Rắc!

“Nhị gia!”

Tên tùy tùng còn lại hiển nhiên đã nghe thấy tiếng xương gãy giòn tan, lập tức kêu lên.

Còn Dương Chính Sơn sau khi bóp gãy cổ Tô Thiện Vũ, thân hình khẽ động, như một bóng ma nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ.

Từ lúc đập vỡ cửa sổ gỗ chạm khắc hoa văn đến khi hắn nhảy ra khỏi nhà, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong hai ba nhịp thở, thực ra Dương Chính Sơn làm cũng không nhiều việc, chỉ là vào trong phòng, ném hai thanh đoản kiếm, sau đó đến trước giường bóp gãy cổ Tô Thiện Vũ.

Quá trình đơn giản như vậy, nhanh chóng như vậy.

Đợi đến khi hắn rời khỏi trạm dịch, những tùy tùng khác của Tô Thiện Vũ và lính trạm mới kịp phản ứng.

Chỉ có tên tùy tùng trong phòng đứng trước giường, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Tô Thiện Vũ với chiếc cổ bị gãy.

Chương 454: Một đòn trúng ngay (2)

“Nhị ~ nhị gia!”

Hắn khẽ gọi, đưa tay định đỡ Tô Thiện Vũ dậy, nhưng lại không dám.

Cho đến khi những tùy tùng khác xông vào, hắn mới tiến lên nhẹ nhàng đặt lại đầu của Tô Thiện Vũ.

Còn lúc này, Dương Chính Sơn đã rời xa trạm dịch, đến ngọn đồi nhỏ cách đó không xa, cười Hồng Vân phóng đi.

Lần này hắn không phải là tướng giết địch trên chiến trường, mà là một sát thủ.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu danh.

Đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn đi ám sát, nói thật thì hắn không giỏi việc này, nhưng chưa ăn thịt lợn chẳng lẽ chưa thấy lợn chạy sao?

Ám sát chính là một đòn trúng ngay, sau đó chạy trốn ngàn dặm.

Hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất, những thứ còn lại đều không quan trọng.

Vì vậy, sau khi bóp gãy cổ Tô Thiện Vũ, hắn không hề do dự rời khỏi trạm dịch Pàn Sơn, quay trở về Trọng Sơn Quan.

Lại là một đêm chạy gấp, đến khi hắn quay về Trọng Sơn Quan, trời vừa tảng sáng, cổng thành còn chưa mở.

Dương Chính Sơn chờ trên một gò đất nhỏ cách quan đạo không xa khoảng nửa canh giờ, cổng thành mới mở, nhưng hắn không lập tức vào thành, mà đợi đến khi trên quan đạo lần lượt có người vào thành, hắn mới theo dòng người vào trong.

“Người đã trở về, không có chuyện gì ngoài ý muốn chứ!”

Vừa về đến tiểu viện, Úc Thanh Y đã không nhận được hỏi.

Dương Chính Sơn đi giết Tô Thiện Vũ, đương nhiên không thể giấu được Úc Thanh Y.

“Không có gì ngoài ý muốn!” Dương Chính Sơn cởi chiếc áo khoác trên người, mỉm cười nói.

“Người đã chết chưa?” Úc Thanh Y vừa giúp hắn cởi bộ đồ dạ hành trên người, vừa hỏi.

“Sao, người không tin tưởng vào phu quân của mình à?” Dương Chính Sơn cười hỏi.

Úc Thanh Y lườm hắn một cái, “Ta sợ người đánh rắn không chết, ngược lại còn bị hại!”

Nàng hoàn toàn không phản đối việc Dương Chính Sơn đi giết người, dù sao trước đây nàng cũng là người trong giang hồ, thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Dương Chính Sơn thay một bộ nho sam rộng rãi, lười biếng dựa vào ghế, “Tô Thiện Vũ chết rồi, phủ Cảnh Viễn hầu chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu!”

“Chỉ là không biết tiếp theo bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn gì!”

Úc Thanh Y trầm ngâm, “Chỉ cần bọn chúng không có bằng chứng chứng minh là lão gia làm, thì không thể đối chất với lão gia trước công đường được.”

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn gật đầu tán thành, “Thủ đoạn của bọn chúng không ngoài hai loại, một là chèn ép ta trên quan trường, hai là âm thầm mưu sát!”

“Việc chèn ép trên quan trường, có lẽ bọn chúng sẽ rất khó thực hiện, dù sao đây cũng là Trọng Sơn trấn.”

“Vì vậy ~~”

Dương Chính Sơn đưa tay kéo Úc Thanh Y vào lòng, “Vì vậy sau này các ngươi phải cẩn thận một chút. Khi ra ngoài nhớ mang theo nhiều người.”

Hắn không sợ phủ Cảnh Viễn hầu ra tay với mình, hắn sợ phủ Cảnh Viễn hầu nhắm vào Úc Thanh Y và những người khác.

Úc Thanh Y dựa vào ngực hắn, “Thiếp thì không sao, dù sao thiếp cũng ít khi ra ngoài, Minh Thành bọn họ mới phải cẩn thận!”

“Đặc biệt là Minh Chí, Minh Chí ở Kiến Ninh vệ, chúng ta cũng không thể chăm sóc được.”

Giáo mác dễ tránh, tên ngầm khó phòng.

Giang hồ hiểm ác, nhưng quan trường lại càng không có giới hạn.

Nếu vì vậy mà phủ Cảnh Viễn hầu trở nên điên cuồng, thì thủ đoạn của bọn chúng chắc chắn sẽ vô cùng tàn nhẫn.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lúc, nói: “Ta sẽ viết thư cho Chu tướng quân!”

Những người khác đều ở An Nguyên thành, hắn đều có thể chăm sóc được, chỉ riêng Dương Minh Chí, hắn chỉ có thể nhờ đến Chu Lan.

Ngay sau đó, hắn liền đứng dậy viết một bức thư cho Chu Lan.

Đương nhiên, hắn không nói mình đã giết Tô Thiện Vũ, chỉ nói rằng mình đã đắc tội với phủ Cảnh Viễn hầu, có thể phủ Cảnh Viễn hầu sẽ dùng những thủ đoạn đê hèn để đối phó với hắn và người nhà.

Sau khi sai người gửi thư đi, Dương Chính Sơn mới hỏi đến chuyện của Dương Vân Tuyết.

“Vân Tuyết có ý kiến gì về việc hôn sự không?”

Úc Thanh Y nghĩ đến Dương Vân Tuyết và Lương Căn Ngôn, không nhịn được cười, “Nó chê thực lực của Lương Căn Ngôn quá yếu.”

Dương Chính Sơn nghe vậy, không khỏi cảm thấy bất lực.

Muốn tìm một người cùng tuổi mà mạnh hơn Dương Vân Tuyết, gần như là không thể.

Dù sao thì hắn cũng chưa từng nghe nói có ai mười lăm tuổi mà tu vi đạt đến tầng Luyện Kinh.

“Thực lực yếu cũng không sao, nếu không được thì ta có thể chỉ dạy hắn vài năm, tin rằng sau này hắn cũng có thể trở thành một cao thủ võ đạo!” Dương Chính Sơn nói.

Đương nhiên, việc chỉ dạy mà hắn nói chỉ là lý do, thực sự mấu chốt vẫn là linh tuyến thủy.

Với thiên phú của Lương tam công tử, nếu dùng linh tuyến thủy bồi dưỡng khoảng hai ba năm, kích phát tiềm năng của bản thân, thì tương lai vẫn rất đáng kỳ vọng.

Chương 455: Một đòn trúng ngay (3)

Tuy nhiên, nếu muốn vượt qua Dương Vân Tuyết, gần như là không thể.

Dù sao thì Dương Vân Tuyết mới là con gái ruột, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không để con gái ruột của mình chịu thiệt.

“Ừm, những chuyện khác thì không có gì, Vân Tuyết vẫn khá hài lòng với Lương tam công tử!” Úc Thanh Y hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm qua khi Dương Vân Tuyết gặp Lương Cẩn Ngôn, chậm rãi nói.

Hôm qua sau khi Dương Chính Sơn rời khỏi thành, họ lại đến hầu phủ, Dương Vân Tuyết và Lương Cẩn Ngôn lại tiếp xúc với nhau một lúc lâu.

Thực ra, Dương Vân Tuyết không có ác cảm với Lương Cẩn Ngôn, điều duy nhất nàng chê bai chính là thực lực của Lương Cẩn Ngôn quá yếu.

Tuy nhiên, chuyện hôn nhân, tu vi cao thấp và thực lực mạnh yếu không phải là tiêu chuẩn đánh giá quan trọng nhất.

Ít nhất thì phẩm hạnh của Lương Cẩn Ngôn vẫn rất tốt, xuất thân từ hầu phủ nhưng không hề kiêu ngạo, hưởng thụ giàu sang phú quý nhưng không hề ẻo lả, tính cách cũng ôn hòa như ngọc, vừa biết văn vừa biết võ.

Nếu nói tu vi của hắn thấp, thực lực yếu, thì cũng phải xem so với ai.

So với đa số con cháu của những gia tộc quyền quý, thực ra Lương Căn Ngôn cũng không phải là yếu.

“Vậy lát nữa người hỏi ý kiến Vân Tuyết, nếu nó đồng ý, chúng ta sẽ về trước!”

Chuyện hôn sự của hai người họ cơ bản có thể định đoạt, nhưng trước khi xác định, Dương Chính Sơn vẫn muốn tự mình gặp mặt Lương tam công tử.

Tuy nhiên, nếu hắn muốn gặp Lương tam công tử thì không thể đến hầu phủ, mà nên để Lương tam công tử đến An Nguyên thành gặp hắn.

“Được!” Úc Thanh Y đáp lời.

Buổi sáng, Dương Chính Sơn nghỉ ngơi hơn một canh giờ, đến trưa, Úc Thanh Y liền hỏi ý kiến Dương Vân Tuyết.

Dương Vân Tuyết đỏ bừng mặt, ấp úng nửa ngày, cuối cùng nói một câu: “Tất cả đều do cha mẹ quyết định!”

Dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, bàn luận về chuyện hôn sự của mình vẫn rất xấu hổ.

Tuy nhiên, lời này của nàng đã rất rõ ràng, gần như đã đồng ý với cuộc hôn nhân này.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y nhìn nhau cười, cũng không nói thêm gì.

(Chương này kết thúc)

Chương 456: Một Tô Thiện Vũ mà thôi, làm sao đáng để Thái tử ra tay? (1)

Buổi chiều, Dụ Thanh Y một mình đến Hầu phủ để từ biệt Hầu phu nhân, sáng hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn mọi người rời khỏi Trọng Sơn Quan.

Cũng ngay khi họ rời đi, tin tức Tô Thiện Vũ bị giết đã truyền đến Trọng Sơn Quan.

Phủ Tổng Binh, thư phòng.

Lương Trữ nghe mưu sĩ bẩm báo, thần sắc nhàn nhạt.

Hắn đã sớm dự đoán Dương Chính Sơn sẽ làm như vậy, nên bây giờ hắn không hề ngạc nhiên.

“Hầu gia, bây giờ Tô Thiện Vũ đã chết, chúng ta có nên làm gì đó không?” Mưu sĩ hỏi.

“Làm gì?” Lương Trữ hỏi.

Mưu sĩ nghĩ ngợi, nói: “Giúp điều tra hung thủ!”

“Đó là chuyện của Án Sát Ti!” Lương Trữ nói.

“Ừ, nhưng liên quan đến Dương đại nhân, chúng ta nên giúp đỡ!” Mưu sĩ hạ giọng nói.

Thần sắc Lương Trữ hơi động, cười ha ha, “Người nói đúng, chúng ta thực sự nên giúp đỡ, dù sao chuyện này xảy ra ở Trọng Sơn Trấn của chúng ta, hơn nữa còn liên quan đến phủ Kính Viễn Hầu!”

Giúp điều tra án?

Đương nhiên là không thể!

Hắn sẽ không giúp phủ Kính Viễn Hầu, hắn chỉ muốn giúp Dương Chính Sơn kiểm tra sơ hở, ngăn chặn Dương Chính Sơn để lộ dấu vết gì.

Hôn sự của Lương Cẩn Ngôn và Dương Vân Tuyết cơ bản đã được định đoạt, sau này hai nhà sẽ là thông gia, hắn mặc dù không muốn đắc tội với phủ Kính Viễn Hầu và Thái tử, nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nhà họ Dương.

Hơn nữa, hắn rất coi trọng Dương Vân Tuyết, nhỏ tuổi như vậy mà đã có tu vi Luyện Kinh, tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ Võ Đạo.

Thậm chí có khả năng tu vi của nàng sẽ vượt qua hắn, làm sao hắn có thể không coi trọng được.

Còn chuyện Dương Vân Tuyết là nữ nhi, là cháu dâu, thật ra không quan trọng, chỉ cần vào cửa, đó chính là người của nhà họ Lương.

Hiện tại cho dù Dương Chính Sơn không đồng ý hôn sự này, hắn cũng sẽ tìm mọi cách để Dương Chính Sơn đồng ý.

Bởi vì đối với một gia tộc, sự tồn tại của cao thủ Võ Đạo thực sự quá quan trọng.

Dù cho cao thủ Võ Đạo đó chỉ để ở nhà cung phụng, thì đó cũng là một nền tảng, một con bài tẩy.

“Thế này đi, ngươi dẫn người qua đó xem thử!” Lương Trữ phân phó.

Mưu sĩ vâng dạ một tiếng, rồi cúi người lui ra.

Ở một nơi khác, phủ mưu sĩ của phó tướng Kiến Ninh Vệ.

Chu Lan nhận được thư của Dương Chính Sơn trước, sau đó nhận được tin tức Tô Thiện Vũ bị giết.

Khi nàng nghe tin này, bĩu môi, “Ô Thiệu Vũ, tên khốn kiếp này sớm nên chết đi!”

Đối với những kẻ con cháu quý tộc độc ác như Ô Thiệu Vũ, Chu Lan không bao giờ có thiện cảm.

Trong lòng nàng, Ô Thiệu Vũ còn không bằng Lữ Hoa, mặc dù Lữ Hoa cũng rất đáng ghét, nhưng ít nhất Lữ Hoa làm toàn chuyện chính đáng, đều là vì phục vụ cho Hoàng đế lão nhi.

Còn Ô Thiệu Vũ thì sao?

Tất cả chỉ vì lợi ích cá nhân của hắn mà thôi.

“Tướng quân, chuyện này có gây rắc rối cho phụ thân ta không?” Dương Minh Chí đứng bên cạnh Chu Lan, có chút lo lắng hỏi.

Hiện tại Dương Minh Chí vẫn là Trấn Phủ của Kiến Ninh Vệ, nhưng hàng ngày hắn đều giúp Chu Lan xử lý một số việc vặt, nói đơn giản thì hắn chính là thay thế cho Triệu Viễn trước đây, đóng vai trò giống như trợ lý.

Chu Lan ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: “Rắc rối thì có, nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, Kính Viễn Hầu vẫn chưa thể làm gì được Trọng Sơn Trấn!”

“Nhưng phía sau Trấn Viễn Hầu còn có Thái tử!” Dương Minh Chí nói.

Đây mới là điều hắn lo lắng nhất.

Đó chính là Thái tử!

Đối với hắn, đối với nhà họ Dương, đó tuyệt đối là một sự tồn tại cao không thể với tới.

Còn thường địch với nhân vật lớn như vậy, trong lòng Dương Minh Chí làm sao có thể không lo lắng?

Chu Lan cười lắc đầu, “Thái tử cũng không thể làm gì được Trọng Sơn Trấn, dù sao hấn vẫn chưa đăng cơ!”

“Hơn nữa Thái tử sẽ không quan tâm đến chuyện này, một Tô Thiện Vũ mà thôi, làm sao đáng để Thái tử ra tay?”

Dương Minh Chí không hiểu Thái tử, nhưng Chu Lan hiểu.

Trong mắt nàng, Thái tử là một người có tâm tư thâm trầm, mặc dù Thái tử coi trọng phủ Kính Viễn Hầu, nhưng sẽ không vì phủ Kính Viễn Hầu mà làm lớn chuyện.

So với phủ Kính Viễn Hầu, Thái tử đương nhiên coi trọng ngôi vị Hoàng đế hơn.

Hiện tại Thừa Bình Đế ngày càng già yếu, những vị đế vương ở tuổi già thường rất nhạy cảm, lúc này Thái tử sẽ không vì chuyện nhỏ mà mất đi chuyện lớn, mạo hiểm chọc giận Thừa Bình Đế để đứng ra bảo vệ phủ Kính Viễn Hầu.

Dương Minh Chí nghe nàng nói vậy, trái tim đang treo lơ lửng cũng nhẹ nhõm đi không ít.

...

An Nguyên Thành.

Sau khi Dương Chính Sơn trở về, tạm thời gác chuyện của phủ Kính Viễn Hầu sang một bên.

Lúc này đã là giữa tháng mười, nếu năm sau Trọng Sơn Trấn xuất chinh, thì nhiều nhất chỉ còn nửa năm.

Dương Chính Sơn phải chuẩn bị cho cuộc xuất chinh năm sau.

Chương 457: Một Tô Thiện Vũ mà thôi, làm sao đáng để Thái tử ra tay? (2)

Vì vậy sau khi trở về An Nguyên Thành, Dương Chính Sơn lập tức đến Gia Thành, cầu kiến Vương Bân.

“Chiến mã?”

Trong thư phòng, Vương Bân nghe Dương Chính Sơn muốn hai trăm con chiến mã, có chút đau đầu xoa xoa trán.

Những năm gần đây, các bộ phận của Trọng Sơn Trấn đều được phân phối không ít chiến mã, đều do Lục Sùng Đức và Lương Trữ giúp đỡ tranh thủ, nhưng hiện tại chiến mã của Trọng Sơn Trấn vẫn không đủ.

Vương Bân luôn muốn mở rộng kỵ binh dưới trướng lên năm nghìn người, kết quả là sau hai năm, bây giờ vẫn thiếu một nghìn người.

“Tướng quân, hạ quan giỏi nhất là tác chiến kỵ binh, trước đây những trận chiến ở Nghênh Hà Bảo hầu như đều là tác chiến kỵ binh!”

“Nhưng hiện tại dưới trướng hạ quan chỉ có hơn một trăm kỵ binh! Cho dù tính cả những con ngựa tể ở quan thự, cũng không thể tập hợp được hai trăm kỵ binh!”

“Trừ khi tướng quân không cho hạ quan theo quân xuất chinh, nếu không tướng quân cũng phải phân cho hạ quan ít nhất hai trăm con chiến mã!”

Những lời Dương Chính Sơn nói rất hợp tình hợp lý.

An Nguyên Thành vẫn còn rất nhiều ngựa, ví dụ như tràng ngựa của nhà họ Dương, hoặc là nhà họ Ô cũng có tràng ngựa, mà những võ quan như Tạ Uyên, Hàn Thừa cũng có một số chiến mã.

Nhưng đây đều là chiến mã tư nhân, không thuộc về Thủ Bị Quan Thự.

Không ai có thể cưỡng ép cướp đoạt tài sản riêng của họ.

Cũng không thể đương nhiên bắt họ đem tài sản riêng của mình sung vào quân đội.

Vì vậy trước đây mặc dù Dương Chính Sơn đã dự định để tràng ngựa của nhà họ Dương bán một lô chiến mã cho Thủ Bị Quan Thự, nhưng số tiền này vẫn phải do Thủ Bị Quan Thự chi trả.

Hiện tại Thủ Bị Quan Thự có tiền, nhưng điều này cũng không ngăn cản được Dương Chính Sơn đến tìm Vương Bân kêu khổ.

Nhưng Vương Bân cũng không dễ bị lừa như vậy, hẳn chẳng phải không biết nhà họ Dương có tràng ngựa.

Hắn bắt lực ngẩng đầu liếc nhìn Dương Chính Sơn một cái, nói: “Ta nhiều nhất chỉ cho ngươi một trăm năm mươi con, số còn lại ngươi tự lo liệu!”

Không cho Dương Chính Sơn cùng xuất chinh, đó là điều không thể.

Thực lực và năng lực của Dương Chính Sơn đều đã được chứng minh ở Lâm Quan Bảo, Vương Bân còn mong đợi Dương Chính Sơn có thể xông pha trận mạc thay hắn trong cuộc chiến năm sau, sao có thể để Dương Chính Sơn ở lại An Nguyên Thành hưởng nhàn được?

Trong lòng Dương Chính Sơn cười thầm, hắn không ngờ Vương Bản lại hào phóng như vậy, trực tiếp cho hắn một trăm năm mươi con chiến mã, hắn còn tưởng rằng nhiều nhất Vương Bản chỉ cho hắn một trăm con mà thôi!

Nhưng bề ngoài hắn vẫn tỏ ra có chút khó xử, nói: “Tướng quân, tự ta lo liệu cũng được, chỉ là số bạc này...”

“Chỉ có ba nghìn lượng thôi!” Vương Bản thật sự không muốn đòi co với Dương Chính Sơn, đành phải tiết lộ giới hạn của mình.

Hiện tại hầu như tất cả các tướng lĩnh chủ chốt của Trọng Sơn Trấn đều biết năm sau sẽ xuất chinh, nên mọi người đều bận rộn thu gom lương thực, chiến mã, rèn binh giáp, chuẩn bị bạc.

Không ai cảm thấy những thứ mình đang có là thừa, nên mọi người đều tranh giành.

Đệ trình lên phủ Tổng Binh xin cấp phát, đệ trình lên nha môn Tuần Phủ xin phân phối, trưng thu từ các quan thự trực thuộc, thậm chí bỏ tiền ra mua từ tay thương nhân.

Ví dụ như chiến mã này, giá hiện tại đã tăng hơn ba thành so với năm ngoái, mà muốn mua cũng không mua được.

Đã có thể phân cho Dương Chính Sơn một trăm năm mươi con chiến mã, Vương Bản đã phải nhin đau cắt thịt.

Còn về bạc, hiện tại hắn cũng chỉ có thể lấy ra từng đó, nếu nhiều hơn thì sẽ ảnh hưởng đến viện binh doanh dưới trướng hắn.

“Còn lương thực thì sao!” Dương Chính Sơn có chút tham lam.

Wương Bản vô ngữ nhìn hắn.

Ánh mắt đó như muốn nói ‘Ngươi đủ rồi!’.

Dương Chính Sơn cười gượng gạo, “Lương thực thì thôi, quan thực của chúng ta vẫn còn một ít kho dự trữ!”

Thủ Bị Quan Thự có thôn bảo, theo lý thì lương thực bổng lộc nên tự cung tự cấp.

Lúc đầu khi Dương Chính Sơn vừa mới nhậm chức, tình hình của Thủ Bị Quan Thự An Nguyên Thành có chút đặc biệt, nên các quan thực khác vẫn có thể cấp phát cho hần một ít lương thực, nhưng hiện tại nếu hần muốn xin thêm lương thực, thì có vẻ hơi quá đáng.

Khi ra khỏi phủ phó tướng, trong lòng Dương Chính Sơn vui như mở hội.

Một trăm năm mươi con chiến mã, ba nghìn lượng bạc, đối với Thủ Bị Quan Thự mà nói, đã không ít.

Nhưng chuyến đi kêu khổ của Dương Chính Sơn vẫn chưa kết thúc, bên phủ phó tướng đã xong, chẳng phải vẫn còn vệ ti nha môn sao?

Chỉ là Đàm Cảnh Thái nghèo hơn Vương Bân nhiều, Dương Chính Sơn vừa nể mặt, vừa kêu khổ kẻ khổ, cuối cùng Đàm Cảnh Thái cũng chỉ cấp cho hần năm trăm thạch lương thực.

Chương 458: Một Tô Thiện Vũ mà thôi, làm sao đáng để Thái tử ra tay? (3)

Còn về chiến mã, không có một con nào, bạc cũng không có một xu.

Đây cũng là chuyện bất khả kháng, vệ ti nha môn chủ yếu phụ trách việc đồn điền, chiến mã và binh giáp dự trữ vốn không nhiều, Đàm Cảnh Thái có thể cấp cho Dương Chính Sơn năm trăm thạch lương thực, đã xem như nể mặt Dương Chính Sơn đã mưu cầu cho hắn chức quan Chỉ Huy Sứ.

Dương Chính Sơn cũng không chê năm trăm thạch lương thực ít, muối dù nhỏ cũng là thịt, hơn nữa năm trăm thạch lương thực đã đủ cho Thủ Bị Doanh ăn hơn hai tháng, không phải là ít.

Từ Gia Thành trở về An Nguyên Thành, Dương Chính Sơn vừa mới trở về hậu viện, đã thấy Dương Minh Hạo dẫn theo mấy tên hộ vệ áp giải một người đi đến.

“Cha!”

Thấy Dương Chính Sơn, Dương Minh Hạo chạy nhanh lại.

“Đó là ai?” Dương Chính Sơn nhìn người bị hộ vệ áp giải, hắn cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đây là ai.

Dương Minh Hạo quay đầu liếc nhìn người đó, thần sắc khá bất lực nói: “Người chặn ngựa ở trang trại ngoài thành!”

Hiện tại nhà họ Dương có mấy trang trại ở ngoài thành, những trang trại này chủ yếu trồng trọt, cũng nuôi dưỡng một số gia súc như gà vịt lợn dê.

Hầu hết những người phụ trách trồng trọt trong trang trại đều là tá điền, nhưng cũng có không ít người là nô bộc của nhà họ Dương.

Ngoài việc trồng lương thực, mấy trang trại còn có nhiệm vụ chuẩn bị các loại thực phẩm cho nhà họ Dương.

Mùa hè trồng các loại rau củ quả, gần đến mùa đông sẽ phơi khô các loại rau củ, hoặc chế biến một số thực phẩm như thịt xông khói.

Cách một ngày, trang trại ngoài thành sẽ vận chuyển một xe thực phẩm đến nhà họ Dương.

Một xe thực phẩm nghe có vẻ rất nhiều, nhưng đừng quên hiện tại nhà họ Dương đã không còn là một gia tộc nhỏ nữa.

Chỉ riêng hộ vệ đã có ba mươi người, ngoài ra còn có rất nhiều gia đình khác.

Nhiều người như vậy cần ăn cơm, lượng thực phẩm tiêu thụ đương nhiên không phải là ít.

“Người bắt hãn làm gì?” Dương Chính Sơn nhíu mày hỏi.

“Tin tức về chuyến đi của mẫu thân và muội muội, chính là do hãn tiết lộ ra ngoài!” Dương Minh Hạo nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn nheo lại, lộ ra tia sáng sắc bén.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Dương Minh Thành trả lời: “Có người đưa cho hãn một trăm lượng bạc, nhờ hãn giúp đỡ nghe ngóng tin tức trong phủ.”

Vì bạc mà bán đứng chủ nhân!

Không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra ở nhà họ Dương.

Nhưng chuyện này cũng không thể tránh khỏi, dù sao hiện tại số nô bộc mà nhà họ Dương sở hữu đã lên đến hàng trăm người, gia đình trong phủ, nô bộc ở trang trại, nô bộc ở tràng ngựa, tổng cộng không dưới một trăm hộ.

Nhiều nô bộc như vậy, muốn đảm bảo họ tuyệt đối trung thành gần như là không thể.

Có thể đảm bảo gia đình trong phủ trung thành đã là rất khó khăn rồi.

“Người đưa tiền cho hấn đâu?” Dương Chính Sơn lạnh lùng hỏi.

“Không tìm thấy, ước chừng đã rời khỏi An Nguyên Thành rồi!” Dương Minh Hạo trả lời.

Dương Chính Sơn không cảm thấy bất ngờ về điều này, chuyện đã xong xuôi, chẳng lẽ đối phương không chạy mà ở lại chờ chết sao?

Liếc nhìn tên người chặn ngựa, hấn nhàn nhạt nói: “Xử lý đi!”

Đối với nô bộc như vậy, đã không cần thiết phải lưu lại, có lẽ người này không biết tình hình cụ thể, nhưng nếu hấn đã dám vì bạc mà bán đứng tin tức của chủ nhân, thì tiếp tục lưu lại rất có thể sẽ gây ra tai họa lần nữa.

“Còn người nhà của hấn thì sao?” Dương Minh Hạo có chút không đành lòng.

“Bán đi!”

Dương Chính Sơn không hề mềm lòng một chút nào.

Số phận của nô bộc rất đáng buồn, sinh tử họa phúc hoàn toàn không thể tự mình kiểm soát, hoàn toàn do chủ nhân

quyết định.

Nhưng dù đáng buồn đến đâu cũng không thể bán đứng chủ nhân.

Dương Chính Sơn tự nhận rằng hắn đối xử với nô bộc đã rất nhân từ, so với nô bộc của những gia tộc khác, nô bộc của nhà họ Dương được đãi ngộ tốt hơn rất nhiều.

Không dám nói gì khác, ít nhất có thể đảm bảo cho họ cơm no áo ấm.

Cơm no áo ấm!

Rất nhiều dân thường cũng không thể làm được điều đó, mà nhà họ Dương có thể ban cho nô bộc cơm no áo ấm, điều này đã có thể gọi là ân huệ.

Vậy mà người này vẫn vì bạc mà bán đứng tin tức của chủ nhân.

Dương Chính Sơn làm sao có thể lưu hắn lại?

Dương Minh Hạo cũng hiểu những điều này, chỉ là hắn dù sao vẫn còn trẻ, đôi khi vẫn chưa đủ nhẫn tâm.

Nhưng may mắn là hắn biết nghe lời, Dương Chính Sơn nói gì, hắn liền làm theo.

Rất nhanh, hắn đã áp giải tên người chặn ngựa rồi đi.

Còn Dương Chính Sơn cũng không quan tâm đến chuyện này nữa, chỉ là xử lý một tên nô bộc mà thôi, không cần hắn phải đích thân ra tay.

Chương 459: Người dám rút đao với bốn quan! (1)

Trong những ngày tiếp theo, Dương Chính Sơn bắt đầu xử lý công vụ của Sở Vệ quan. Tuy còn nửa năm nữa mới xuất chinh, nhưng mọi thứ cần phải được chuẩn bị từ bây giờ.

Việc huấn luyện binh lính của doanh Sở Vệ phải được tăng cường, quan trọng là các binh đinh ở đồn điền ngoài thành phải vào thành làm quen với môi trường.

Đến lúc xuất chinh, chắc chắn Dương Chính Sơn sẽ dẫn theo doanh Sở Vệ, nhưng việc phòng thủ của An Nguyên thành cũng không thể lơ là, vì vậy cần phải điều động các binh đinh ở đồn điền ngoài thành vào thành tiếp quản việc phòng thủ.

Để tránh việc các binh đinh không quen với việc phòng thủ trong thành, Dương Chính Sơn đã để bọn họ theo các tướng sĩ của doanh Sở Vệ làm quen trước một thời gian.

Đồng thời, Tạ Nguyên cũng phải quen với công việc của Sở Vệ quan.

Đợi lúc Dương Chính Sơn xuất chinh, Tạ Nguyên sẽ tạm thời tiếp quản Sở Vệ quan.

Liên tục mười mấy ngày, Dương Chính Sơn bận rộn vì những việc này.

Và ngay lúc này, bên ngoài trạm dịch Bàn Sơn xuất hiện một nhóm kỵ binh hùng hổ.

Người dẫn đầu là một nam tử khôi ngô mặc giáp da màu đen, tên là Viên Thanh, là tâm phúc bên cạnh Tĩnh Viễn hầu Tô Khôn.

Tô Bách cũng là người tùy tùng bên cạnh Tô Khôn, nhưng Viên Thanh khác với Tô Bách, Tô Bách là gia sinh tử của phủ Tĩnh Viễn hầu, là nô bộc được phủ Tĩnh Viễn hầu bồi dưỡng từ nhỏ.

Còn Viên Thanh không phải là nô bộc, hắn vốn là một võ giả giang hồ, sau này bị Tô Khôn thu phục, đã theo Tô Khôn hơn mười năm, là người có tu vi cao nhất bên cạnh Tô Khôn.

Các dịch tốt trong trạm dịch nhìn thấy nhóm kỵ binh hùng hổ, không khỏi có chút sợ hãi.

Tuy nhiên, còn chưa kịp phản ứng thì mấy chục kỵ binh đã xông vào trạm dịch.

“Viên đại nhân!”

Người tùy tùng từng đi theo Tô Thiện Vũ thấy Viên Thanh, vội vàng tiến lên chấp tay hành lễ.

Viên Thanh cũng có chức quan, là Bả tổng của doanh Phấn Võ, thực chất là thống lĩnh thân vệ của Tô Khôn.

Viên Thanh liếc nhìn người tùy tùng đó, sau đó nhìn về phía căn nhà trước mặt, “Nhị gia gặp nạn ở đây?”

Lúc này, đã nửa tháng trôi qua kể từ khi Tô Thiện Vũ bị giết, thi thể của Tô Thiện Vũ đã được đưa về kinh đô, nhưng mọi thứ ở đây vẫn được giữ nguyên, ngay cả khi trước đó có quan viên của Án Sát ty Trọng Sơn trấn đến điều tra, cũng không phá hủy bất kỳ thứ gì trong căn nhà.

Viên Thanh hỏi một tiếng, rồi đẩy cửa bước vào phòng.

Đầu tiên, hắn nhìn khung cửa sổ gỗ chạm trổ bị vỡ nát, sau đó nhìn thi thể vẫn đang nằm trên mặt đất.

Hắn đưa tay rút thanh đoản kiếm khỏi cổ họng của thi thể, cẩn thận quan sát.

Còn người tùy tùng bên cạnh thì kể chi tiết về diễn biến của đêm hôm đó, thực ra hắn cũng không nói được nhiều, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài hơi thở, cho dù miêu tả có chi tiết đến đâu thì cũng không cần đến vài câu.

Tuy nhiên, Viên Thanh nghe rất chăm chú, “Khoan đã, vừa rồi người nói hung thủ bóp gãy cổ của nhị gia chỉ trong chớp mắt! Nhị gia không hề phản kháng sao?”

Người tùy tùng cười khò nói: “Sự việc xảy ra đột ngột, nhị gia vừa bàng hoàng tỉnh giấc, hoàn toàn không kịp phản ứng.”

Viên Thanh nhíu mày nhìn hắn.

“Nhị gia có tu vi hậu thiên tầng năm, cho dù sự việc xảy ra đột ngột, cũng không đến mức không có chút phản ứng nào chứ!”

“Tuấn suất của tên hung thủ quá nhanh, ngay cả chúng ta cũng không kịp phản ứng!” vẻ mặt của người tùy tùng càng thêm ủ rũ.

Viên Thanh gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ gỗ chạm trổ bị vỡ nát.

Nhanh!

Nhị gia có tu vi hậu thiên tầng năm, còn hai người tùy tùng bên cạnh nhị gia đều có tu vi hậu thiên tầng sáu.

Chỉ trong chớp mắt, hung thủ đã giết chết hai người, còn bản thân thì rút lui an toàn.

Tu vi của hắn cao hơn bọn họ rất nhiều.

“Có đối tượng tình nghi không?”

“An Nguyên thành Sở Vệ Dương Chính Sơn!”

Viên Thanh trầm ngâm, sau đó đứng dậy, nói: “Đi, chúng ta đến An Nguyên thành!”

Ở đây căn bản không thể tra được gì, đối phương chỉ xuất hiện trong vài hơi thở, hoàn toàn không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vì vậy, muốn phá án là điều không thể.

Hiện tại, điều duy nhất hẳn có thể làm là gặp Dương Chính Sơn, xác nhận xem hung thủ có phải là Dương Chính Sơn hay không.

...

Một ngày sau, bên trong Sở Vệ quan An Nguyên thành.

“Đại nhân, bên ngoài có một vị đại nhân họ Viên cầu kiến!”

Trong thư phòng, Hàn Phi bẩm báo với Dương Chính Sơn.

“Họ Viên! Có báo danh không?”

Dương Chính Sơn đang xử lý công vụ, ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi.

“Không, hẳn dẫn theo hơn bốn mươi kỵ binh, trông có vẻ không có ý tốt!” Hàn Phi nhớ lại cảnh tượng khi gặp Viên Thanh, nhú mày nói.

Không có ý tốt!

Trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia sáng.

Chương 460: Người dám rút đao với bốn quan! (2)

Vậy thì chỉ có thể là người từ kinh đô đến.

Ngoài người của phủ Tỉnh Viễn hầu, bây giờ chắc sẽ không có ai có ý xấu đến tìm hấn.

“Mời hấn vào đi!”

Hấn không chọn cách tránh mặt.

Rất nhanh, Hàn Phi đã dẫn Viên Thanh vào thư phòng, lúc này Viên Thanh vẫn mặc giáp da màu đen, toàn thân toát ra một khí thế hùng hổ sát phạt.

Nếu là người nhát gan nhìn thấy hấn, có lẽ sẽ sợ đến mức không nói nên lời.

Tuy nhiên, đối với Dương Chính Sơn, điều này rõ ràng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, ngẩng đầu đánh giá Viên Thanh, “Các hạ là?”

“Bả tổng Viên Thanh của doanh Phấn Võ, ra mắt Dương đại nhân!” Viên Thanh chấp tay hành lễ.

Về chức quan, Dương Chính Sơn cao hơn hấn rất nhiều.

Doanh Phấn Võ!

Quả nhiên, là người của phủ Tỉnh Viễn hầu!

Dương Chính Sơn bình thản nhìn hấn, “Người của doanh Phấn Võ đến Trọng Sơn trấn, hừ, tay của Tỉnh Viễn hầu thật dài!”

“Nhị gia của ta chết rồi?” Viên Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Chính Sơn.

“Chết rồi! Vậy thì thật tốt, một tai họa, chết cũng không đáng tiếc!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

“Dương đại nhân quen biết nhị gia của ta?” Viên Thanh hỏi.

“Không quen, nhưng có liên quan gì không? Người của phủ Tĩnh Viễn hầu chẳng phải đều là tai họa sao?” Dương Chính Sơn hoàn toàn không kiêng nể.

Viên Thanh nhìn chăm chăm vào hắn, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ vẻ mặt của hắn.

Đáng tiếc, vẻ mặt của Dương Chính Sơn vẫn bình thản, ánh mắt như nước sâu không gợn sóng, tựa như một hồ nước sâu, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Một lúc lâu sau, Viên Thanh mới tiếp tục lên tiếng: “Dương đại nhân có phải quá ngông cuồng rồi không? Phủ hầu không phải là nơi Dương đại nhân có thể tùy ý nhục mạ đâu!”

“Hừ, Tĩnh Viễn hầu cũng quá ngông cuồng rồi, dám tự ý điều động tướng sĩ của doanh Phấn Võ rời kinh.”

“Chuyện này ta sẽ bẩm báo với Tuần Ân ngự sử!”

Dương Chính Sơn lạnh nhạt nói.

Cấm quân không giống như biên quân, biên quân cách xa triều đình, trời cao hoàng đế xa, trong nhiều việc sẽ được nói lỏng hơn một chút, hơn nữa tướng lĩnh biên quân chịu trách nhiệm phòng thủ biên giới, đôi khi tướng lĩnh sẽ đi tuần tra biên giới, vì vậy việc điều động ba trăm đến năm trăm binh lính ra ngoài cũng không phải là chuyện to tát.

Cấm quân thì khác, cấm quân chịu trách nhiệm bảo vệ kinh đô, sao có thể tùy ý điều động được?

Tất nhiên, chỉ điều động mấy chục kỵ binh thì vẫn chưa thể lật đổ được Tĩnh Viễn hầu, nhiều nhất cũng chỉ khiến Tĩnh Viễn hầu bị khiển trách, hoặc phạt bổng lộc mấy tháng mà thôi.

Viên Thanh không để ý đến những chuyện này, điều hắn quan tâm là phản ứng và thái độ của Dương Chính Sơn.

Rõ ràng, phản ứng của Dương Chính Sơn rất mạnh mẽ, không hề có chút chột dạ nào, còn về thái độ, Dương Chính Sơn cũng không nề mặt phủ Tĩnh Viễn hầu, hoàn toàn không quan tâm đến việc phủ hầu có nghi ngờ hắn hay không.

Điều này khiến Viên Thanh cảm thấy có chút đau đầu.

Mục đích hắn đến đây là muốn thăm dò Dương Chính Sơn, nhưng kết quả thăm dò bây giờ khiến hắn cảm thấy không thu được gì.

“Nghe nói Dương đại nhân là tướng giết địch nơi chiến trường, từng vào sinh ra tử trên chiến trường, không biết tu vi thế nào đây?”

Nói xong, đột nhiên hắn rút thanh đao trong tay ra, chém mạnh vào đầu của Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không hề động đậy, chỉ yên lặng ngồi đó, đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh nhìn hắn.

Lưỡi đao hạ xuống, nhưng lại dừng cách đỉnh đầu của Dương Chính Sơn ba tấc.

Trong mắt Viên Thanh thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, tại sao hắn không phản kích?

Chẳng lẽ hắn không sợ ta thực sự muốn giết hắn!

“Người cũng biết bốn quan từng vào sinh ra tử trên chiến trường!” Dương Chính Sơn đưa tay gạt thanh đao của hắn ra, cơ thể từ từ đứng dậy, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, “Bốn quan giết địch hàng trăm tên trên chiến trường, bảo vệ biên cương cho Đại Vinh, liều mạng giết địch vì hoàng đế bệ hạ!”

“Còn người dám rút đao với bốn quan!”

“Người dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc người là con chó của Tĩnh Viễn hầu?”

“Hay dựa vào thế lực ngang ngược của người!”

Giọng nói của hắn mạnh mẽ, chính nghĩa.

Tuy nhiên, những lời này của hắn không phải là nói bừa, đây là lời thật lòng của hắn.

Nói thật, hắn không có quá nhiều cảm giác gắn bó với Đại Vinh hoàng triều, dù sao hắn cũng không phải là dân chúng Đại Vinh thực sự.

Hắn ra chiến trường giết địch, bán mạng cho Đại Vinh, cũng chỉ vì bản thân mà thôi.

Nhưng những việc hắn làm thực sự là giúp Đại Vinh bảo vệ biên cương, giúp hoàng đế lão nhi xông pha nơi tiền tuyến.

Dù trong lòng hắn nghĩ thế nào, nhưng những việc hắn làm đều là giúp đỡ Đại Vinh.

Chương 461: Người dám rút đao với bốn quan! (3)

Công lao của hấn không ai có thể xóa bỏ được.

Nói hấn là công thần của Đại Vinh, cũng không quá đáng.

Nhưng...

Một đám quan lại quý tộc đến từ kinh đô suốt ngày gây rối cho hấn, bây giờ thậm chí còn có người đặt đao lên đầu hấn.

Điều này khiến hấn vô cùng tức giận.

“Dám rút đao với bốn quan, người đặt mười vạn tướng sĩ vì nước giữ gìn biên cương của Trọng Sơn trấn ở đâu? Người có từng để hàng triệu tướng sĩ biên quân vào trong lòng không?”

“Hay người cảm thấy đám ô cấp chúng ta nơi đất lạnh này không bằng cầm quân cao cao tại thượng như người!”

Viên Thanh nghe thấy những lời này, sắc mặt biến đổi dữ dội.

Trong quan trường, quan lại kinh thành cao hơn người một bậc, trong quân đội, cầm quân cũng cao hơn người một bậc.

Đây là quy tắc ngầm, là chuyện mà mọi người đều mặc định.

Nhưng chuyện này không thể nói ra rõ ràng, càng không thể tuyên truyền rộng rãi.

“Ta không có!” Viên Thanh không cần nghĩ ngợi đã phủ nhận.

Nhưng Dương Chính Sơn sao có thể để ý đến lời phủ nhận của hắn, thân hình của hắn đột ngột nhảy lên, trực tiếp từ sau bàn nhảy ra, một cước đá vào ngực của Viên Thanh.

Ầm một tiếng, Viên Thanh giống như một viên đạn pháo bay ngược ra ngoài.

Loảng xoảng, cửa sổ gỗ chạm trở bị hắn đâm vỡ nát, sau đó toàn bộ cơ thể hắn rơi mạnh xuống mặt đất bằng đá xanh bên ngoài căn nhà.

“Bắt lấy!”

“Nếu dám chống cự, giết không tha!”

Dương Chính Sơn từ trong nhà đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Viên Thanh, và cả những cấm quân đã bảo vệ bên cạnh Viên Thanh!

Còn Viên Thanh thì đầy vẻ khó tin nhìn Dương Chính Sơn.

Điều khiến hắn kinh ngạc không phải là Dương Chính Sơn dám ra tay với hắn, mà là hắn lại bị Dương Chính Sơn đá ngã.

Tuy hắn chỉ là một Bả tổng của doanh Phấn Võ, nhưng hắn có tu vi hậu thiên tầng bảy.

Vừa rồi Dương Chính Sơn ra chân đột ngột, nhưng hắn cũng không nên không thể chống cự mới đúng.

Trừ khi tu vi của Dương Chính Sơn cao hơn hắn rất nhiều.

Loảng xoảng, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, những người tùy tùng trong quan đã trực tiếp bao vây các binh lính cấm quân mà Viên Thanh mang theo, còn bên ngoài quan, cũng có hơn trăm tướng sĩ ủa ra, bao vây những binh lính cấm quân khác!

Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn Viên Thanh, có câu nói rất hay, ra tay trước thì chiếm lợi thế.

Dù Tĩnh Viễn hầu có nghi ngờ hấn hay không, hay xác định hấn chính là hung thủ giết Tô Thiện Vũ, thì trước tiên cứ gây rắc rối cho Tĩnh Viễn hầu đã, chắc chắn không sai.

(Hết chương)

Chương 462: Ngày nay thiên hạ thái bình, chẳng có việc gì lớn (1)

“Người đâu, đến nha môn Binh bị đạo mời đại nhân Hứa đến đây!”

“Dạ!” Chu Nhân đang trốn trong phòng bên cạnh nghe vậy, lập tức chạy ra đáp.

“Hàn Phi, báo việc này cho tướng quân Vương Bân, nói rằng tổng binh của doanh Phấn Võ, Viên Thanh, theo lệnh của Tĩnh Viễn hầu, ý đồ bất lợi với bốn quan tại nha môn Thủ bị!”

“Ta không có!”

Viên Thanh nghe vậy, cuối cùng cũng hoảng hốt, vội vàng biện giải.

“Hừ, ngươi vẫn nên đợi để giải thích với Đô sát viện đi!”

Dương Chính Sơn hừ lạnh một tiếng.

Hắn muốn làm lớn chuyện này, càng lớn càng tốt, cuối cùng để mọi người đều biết Tĩnh Viễn hầu muốn hại hắn.

Ban đầu hắn không có ý định này, nhưng nếu Viên Thanh đã chủ động dâng đến cửa, thì hắn tự nhiên sẽ thuận nước đẩy thuyền, đặt Tĩnh Viễn hầu vào tình thế nguy nan.

Tự ý điều động cấm quân rời kinh, ý đồ bất lợi với thủ bị của một thành.

Điều này đã đủ để Tĩnh Viễn hầu gặp rắc rối lớn rồi!

Viên Thanh nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn, hẳn thật sự không ngờ lại có kết quả như vậy.

Thực lực của Dương Chính Sơn vượt quá sự tưởng tượng của hắn, phản ứng của Dương Chính Sơn càng vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

“Người muốn kết thù sống chết với phủ Tĩnh Viễn hầu!”

Dương Chính Sơn lạnh lùng bước đến, một tay nắm lấy cổ áo hắn, nhấc hắn từ dưới đất lên.

“Chẳng lẽ người tưởng rằng thiên hạ ai cũng sợ phủ Tĩnh Viễn hầu của các người?”

“Từ lúc các người ra tay với vợ con ta, thì nên hiểu rằng mối thù này đã kết, hơn nữa còn là mối thù không đội trời chung!”

Là đối phương ra tay trước, mặc dù đối phương không thành công, nhưng mối thù này đã kết.

Dương Chính Sơn không thể đè nén được ngọn lửa giận trong lòng, cũng không thể nuốt trôi cơn giận này, vì vậy Dương gia và phủ Tĩnh Viễn hầu đã đến mức không đội trời chung.

Viên Thanh tràn đầy vẻ không dám tin, hẳn thật sự không dám tin Dương Chính Sơn lại dám đối địch với phủ Tĩnh Viễn hầu.

Phủ Tĩnh Viễn hầu, đó là một trong những gia tộc có công huân đứng đầu Đại Vinh, ngoài mấy phủ Quốc công và phủ Thường Bình hầu ra, thì phủ Tĩnh Viễn hầu chính là gia tộc có công huân cao nhất.

Còn Dương gia thì sao?

Chỉ là một gia tộc nhỏ ở biên ải mà thôi.

Dương Chính Sơn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Viên Thanh, sau khi quăng hắt xuống đất, Dương Chính Sơn liền quay người trở lại trong nhà.

Xung quanh, các tướng sĩ ủa lên, bắt hết Viên Thanh và những người đi cùng.

Còn chống cự?

Đừng đùa nữa.

Đây là nha môn Thủ bị, là địa bàn của Dương Chính Sơn.

Không nói đến việc họ có thể đánh ra ngoài hay không, cho dù họ có thể đánh ra ngoài, thì họ cũng không dám!

Nếu họ thực sự dám đánh lớn, thì chính là tấn công quan phủ.

Một đám cấm quân không quản ngàn dặm xa xôi, chạy đến Trọng Sơn trấn tấn công nha môn Thủ bị, nếu họ thực sự dám làm như vậy, thì không ai có thể cứu được họ.

Viên Thanh nhắm mắt lại, mặc cho tướng sĩ của nha môn Thủ bị áp giải mình vào đại lao.

Còn Dương Chính Sơn sau khi trở lại thư phòng, lập tức viết một bức thư.

Chuyện này hôm nay nhất định phải làm âm ỉ đến triều đình, nếu không tất cả những gì hắt làm đều vô ích.

Ở Trọng Sơn trấn không thể làm gì được Tĩnh Viễn hầu.

Muốn gây rắc rối cho Tĩnh Viễn hầu, nhất định phải dâng sớ hặc tội hắt trên triều đình.

Sau khi viết xong thư, Dương Chính Sơn lập tức gọi Đinh Thu đến, “Đưa bức thư này đến Lưu phủ ở kinh thành.”

Trên triều đình, một thủ bị như hắt căn bản không đáng nhắc đến, vì vậy hắt cần một đại lão giúp đỡ.

Mà Lưu Nguyên Phủ không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngự sử Đô sát viện, Ngự sử hữu đô ngự sử hặc tội Tĩnh Viễn hầu, đây chắc chắn không phải là chuyện nhỏ!

Còn Lưu Nguyên Phủ có giúp hần hay không.

Dương Chính Sơn cảm thấy Lưu Nguyên Phủ sẽ không từ chối.

Không phải là hần có thể tùy ý sai khiến Lưu Nguyên Phủ, mà là vì Lưu Nguyên Phủ là một lão già cứng đầu và khó ưa, lão già này không chịu được chuyện chướng tai gai mắt.

Nếu hần có lý, thì Lưu Nguyên Phủ chắc chắn sẽ giúp hần.

Thậm chí Lưu Nguyên Phủ còn muốn gây chuyện hơn cả hần.

Dương Chính Sơn vừa sai người đưa thư đi, thì Hứa Tiến đã đến.

“Có chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Khi vào, hần nhìn thấy những cấm quân bị lính canh giữ.

“Ngồi xuống nói chuyện!” Dương Chính Sơn cười cười, trước tiên mời Hứa Tiến ngồi xuống.

Hai năm nay, hần và Hứa Tiến ở chung rất tốt, Hứa Tiến là một người rất có trách nhiệm, mặc dù đôi khi làm việc hơi quá cứng nhắc, nhưng chỉ cần người có thể được hần công nhận, thì hần sẽ đối đãi với người chân thành.

Hai người bọn họ hiện nay cũng coi như là bằng hữu, còn có Lâm Thủ Đức, quan hệ của ba người bọn họ đều rất thân thiết.

Chương 463: Ngày nay thiên hạ thái bình, chẳng có việc gì lớn (2)

Đội trà được dâng lên, Dương Chính Sơn mới kể lại chuyện vừa xảy ra.

Hứa Tiên nghe xong, lập tức nổi giận đùng đùng.

“Quá đáng quá, thật là không thể chấp nhận được!”

“Bồn quan nhất định sẽ hặc tội Tịch Viễn hầu!”

Viên Thanh đến An Nguyên thành cũng thôi đi, nhưng Viên Thanh lại dám rút đao ngay trong nha môn Thủ bị, điều này chỉ có thể dùng từ ngạo mạn để hình dung.

Nha môn Thủ bị là quan phủ của triều đình, chẳng lẽ là nơi có thể tùy ý động võ?

Đừng nói là nha môn Thủ bị, cho dù là huyện nha, thì cũng không phải là nơi có thể tùy ý động võ.

Nói khó nghe một chút, đây chính là khinh thường quan phủ, khinh thường triều đình.

Dương Chính Sơn nghe hấn nói vậy, vuốt vuốt bộ râu dài của mình cười vui vẻ.

Đây chẳng phải chính là điều hấn muốn sao?

Hứa đại nhân đúng là một người tốt!

Không cần hấn nhắc, Hứa đại nhân đã tự nghĩ ra rồi!

Thật tốt!

Tuy nhiên, dường như Dương Chính Sơn có chút đắc ý quên hình, Hứa Tiến đột nhiên nhìn về phía hắn, thấy hắn cười vui vẻ, sắc mặt trầm xuống.

“Ngươi, lão già này, chính là quá nham hiểm!”

“...”

Toàn thân Dương Chính Sơn khựng lại.

Lão già!

Hắn lại gọi ta là lão già!

Dương Chính Sơn cảm thấy trái tim mình như muốn vỡ vụn vào chính khoảnh khắc này.

Tính tuổi của mình, hiện tại hắn mới chỉ bốn mươi tư tuổi, vậy mà đã bị người ta gọi là lão già.

“Hứa đại nhân, ta nhỏ hơn ngươi mười mấy tuổi!”

Dương Chính Sơn bất mãn nói.

“Thật sao? Ta tưởng ngươi lớn hơn ta mười mấy tuổi chứ, lão già nham hiểm!” Hứa Tiến tức giận nói.

Hắn đã hiểu ra, Dương Chính Sơn đang lợi dụng hắn, gọi hắn đến đây chính là để hặc tội phủ Tĩnh Viễn hầu.

Dương Chính Sơn cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Lão già nham hiểm thì lão già nham hiểm đi!

Dù sao hắn cũng biết Hứa Tiến sẽ hặc tội phủ Tĩnh Viễn hầu.

...

Từ An Nguyên thành đến kinh thành khoảng cách gần hai ngàn dặm, nếu đi xe chậm rãi thì ít nhất phải mất hơn nửa tháng mới có thể đến kinh thành, nhưng nếu thúc ngựa chạy gấp thì nhanh thì hai ba ngày, chậm thì sáu bảy ngày.

Ví dụ như tám trăm dặm cấp báo, chỉ cần hơn hai ngày, các trạm dịch dọc đường có thể đưa tấu chương khẩn cấp của Trọng Sơn quan đến kinh thành.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn không có tư cách sử dụng tám trăm dặm cấp báo, hắn chỉ phái hai hộ vệ đi mà thôi, cũng không thể sử dụng trạm dịch dọc đường để liên tục thay nhau đưa thư cho hắn.

Vì vậy khi thư của hắn đến kinh thành, thì đã là năm ngày sau.

Buổi tối, Lưu Nguyên Phủ vừa từ Đô sát viện tan làm về phủ, Lưu Triết đã nói với hắn: “Cha, Dương đại nhân phái người đưa thư đến!”

Lưu Nguyên Phủ cúi quan phục trên người, chỉnh lại búi tóc hơi xô lệch, hỏi: “Dương đại nhân có việc gì?”

Lưu Triết cầm thư, đến bên cạnh Lưu Nguyên Phủ nói nhỏ: “Nhi công tử của Tĩnh Viễn hầu bị người ta giết ở Trọng Sơn trấn, hầu phủ nghi ngờ là Dương đại nhân làm, mấy ngày trước đã phái người đến An Nguyên thành điều tra.”

“Người của Tĩnh Viễn hầu phủ có lẽ quá ngạo mạn, nên đã rút dao với Dương đại nhân ngay trong nha môn Thủ bị!”

“Ồ!” Lưu Nguyên Phủ ngồi trên giường La Hán, cầm lò sưởi ấm áp cơ thể hơi gầy yếu, “Dương đại nhân không sao chứ!”

“Không, người đã bị Dương đại nhân bắt, Dương đại nhân viết thư đến hỏi xem cha có thể hặc tội Tĩnh Viễn hầu trên triều đình không!” Lưu Triết nói.

Lưu Nguyên Phủ cầm ống điều lên chằm, cười nói: “Xem ra đứa con trai của Tĩnh Viễn hầu chính là do hắn giết!”

Người ta thường nói gừng càng già càng cay, mặc dù Lưu Nguyên Phủ khá cứng đầu, nhưng không có nghĩa là hắn là một người đơn giản.

Người đơn giản cũng không thể chìm nổi trên triều đình mấy chục năm.

Hắn không biết quá trình của sự việc, nhưng chỉ dựa vào những lời này đã biết chắc chắn người do Dương Chính Sơn giết.

“Vậy ý của cha là gì?” Lưu Triết có chút tò mò hỏi.

Lưu Nguyên Phủ hít một hơi thuốc, im lặng một lúc, mới nói: “Gần đây Tĩnh Viễn hầu phủ thật sự quá hoạt động quá, điều này không tốt cho thái tử!”

Là một trọng thần triều đình, Lưu Nguyên Phủ không có quá nhiều ác cảm với thái tử, thậm chí hắn cho rằng thái tử chính là người thừa kế hoàng vị hợp pháp nhất.

Mặc dù hắn không đứng về phe nào trong cuộc tranh đoạt hoàng vị, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn nghiêng về thái tử.

Tuy nhiên, sự thiên vị của hắn không phải là làm theo ý của thái tử.

Ngay cả hoàng đế lão nhi hắn cũng dám dâng sớ khuyên can, huống hồ gì là thái tử!

“Người soạn một bản tấu chương, lát nữa đưa cho Trịnh Hiểu, để ngày mai hắn dâng lên!” Lưu Nguyên Phủ vừa nhả khói vừa nói.

Hắn là một đại lão, chuyện hặc tội Tĩnh Viễn hầu như vậy tất nhiên không cần hắn đích thân ra mặt.

Chương 464: Ngày nay thiên hạ thái bình, chẳng có việc gì lớn (3)

Nếu sự việc âm ỉ, Trịnh Hiểu không chịu nổi, thì đó mới là lúc hấn ra mặt.

Nếu không, đường đường là một đại lão như hấn, trực tiếp ra mặt đối đầu với Tĩnh Viễn hầu, thì có chút mất giá.

...

Sáng ngày hôm sau, sau khi buổi châu sáng kết thúc.

Mùa đông ở kinh thành đến muộn hơn Trọng Sơn trấn rất nhiều, nhưng hiện tại kinh thành cũng rất lạnh.

Trong ngự thư phòng, Thừa Bình để tóc bạc trắng mặc một chiếc đạo bào rộng thùng thình, mệt mỏi dựa vào giường mềm.

Dưới giường mềm đặt hai lò sưởi bằng đồng xanh, có hai tiểu thái giám đang cẩn thận thêm than củi.

Còn bên cạnh Thừa Bình để, công công Trần gù lưng sắp xếp mấy bản tấu chương, đặt lên bàn trước mặt Thừa Bình để.

“Hôm nay có việc gì lớn không?” Thừa Bình để tùy ý cầm một bản tấu chương lên, tùy ý hỏi.

“Ồ, bệ hạ, hôm nay thiên hạ thái bình, chẳng có việc gì lớn!” Công công Trần thành thạo nói.

Có lẽ vì tuổi quá lớn, có lẽ vì tâm lực không đủ, hiện nay Thừa Bình để càng ngày càng lười biếng, cũng càng thích nghe những lời hay ý đẹp, ví dụ như thiên hạ thái bình.

Thừa Bình đế lật mở tấu chương, tùy ý liếc mắt một cái, liền ném sang một bên, sau đó, hần liền tiếp xem bốn năm bản tấu chương, đúng như lời công công Trần nói, hôm nay không có việc gì lớn.

Tuy nhiên, khi hần lật đến bản tấu chương thứ sáu, thì dừng lại, hần vầy vầy tay, công công Trần lập tức ghé sát lại.

“Dương Chính Sơn này chẳng phải trước đây đã từng dâng tấu hặc tội Đàm Thắng sao?”

Trên tay hần chính là tấu chương hặc tội Đàm Thắng của Trịnh Hiểu, nhưng rõ ràng điểm chú ý của hần không đặt trên Đàm Thắng, mà là đặt trên cái tên Dương Chính Sơn.

Công công Trần liếc mắt nhìn tấu chương, cười hì hì nói: “Bệ hạ thật là nhớ giỏi, vị Dương đại nhân này hơn hai năm trước đã từng giúp Mật Vũ vệ phá án Tùng Châu vệ thông địch, lúc đó Lữ Hoa của Ty Trấn Bắc còn từng xin công cho hần!”

Rõ ràng người nhớ giỏi không phải là Thừa Bình đế, mà là công công Trần.

(Chương này kết thúc)

Chương 465: Giảm một bậc tước vị (1)

“Ồ, là Dương Chính Sơn, thủ bị của thành An Nguyên, đúng vậy, chính là hần!” Hoàng đế Thừa Bình cũng nhớ ra.

“Trẫm nhớ hần đã lập công trong trận Trùng Sơn Quan, chỉ huy ba trăm binh lính, giết gần một nghìn kẻ địch. Đúng rồi, Thường Bình hầu còn nói người này có trí dũng song toàn, có tài làm tướng!”

Nụ cười trên mặt thái giám Trần Công càng rạng rỡ hơn, “Vẫn là bệ hạ nhớ giỏi, nếu không có bệ hạ nhắc nhở, lão nô cũng quên Thường Bình hầu từng nhắc đến đại nhân Dương Chính Sơn trong chiến báo!”

Làm sao hần không biết Lương Trữ đã nhắc đến Dương Chính Sơn trong chiến báo, hần chỉ không nói ra mà thôi.

Hoàng đế nhớ ra, điều đó chứng tỏ trí nhớ của hoàng đế tốt, dù sao cũng chưa già, là hoàng đế nhắc nhở lão nô.

Còn nếu hoàng đế không nhớ ra, thì hần cũng sẽ không nhắc lại.

“Đáng tiếc, chỉ là tuổi hơi lớn!” Hoàng đế Thừa Bình hơi tiếc nuối nói.

“Tuổi lớn một chút không sao, quan trọng là đại nhân Dương Chính Sơn xuất thân từ nông dân.” Trần Công lại nhắc nhở.

Xuất thân từ nông dân, chứng tỏ địa vị thấp kém, ít liên quan đến các thế lực trên triều đình.

Những người như vậy thực sự phù hợp nhất với ý của hoàng đế Thừa Bình, vì hiện tại hoàng đế Thừa Bình rất ghét các quan lại trên triều đình kết bè kéo cánh.

Tuy nhiên, hoàng đế Thừa Bình không nói gì thêm, mà tập trung vào nội dung của tấu chương.

Sau khi xem xong tấu chương, khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông không khỏi xệ xuống.

“Thái tử đâu?”

“Bệ hạ, giờ này thái tử chắc đang xử lý quốc sự ở Văn Hoa điện!”

“Cho hắn đến đây!”

Giọng nói của hoàng đế Thừa Bình đặc biệt lạnh lùng, Trần Công không dám nói thêm lời nào, cúi người rời khỏi thư phòng.

Khoảng hơn mười lăm phút sau, một nam nhân trung niên mặc áo gấm màu vàng sáng, vẻ mặt nho nhã, thở hắt hắt đến thư phòng.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Thái tử quỳ lạy.

Tuy nhiên, hoàng đế Thừa Bình như không nghe thấy, tiếp tục lật xem tấu chương trong tay.

Trần Công đứng bên cạnh cúi đầu, thậm chí tiếng thở cũng nhẹ đi vài phần.

Toàn bộ thư phòng ngoài tiếng lật tấu chương của hoàng đế Thừa Bình thì không còn âm thanh nào khác.

Thái tử quỳ trên mặt đất, trán chạm đất, mồ hôi lạnh thấm ướt cả nền đá cẩm thạch.

Không biết đã qua bao lâu, thái tử cảm thấy chân mình vừa tê vừa đau, hoàng đế Thừa Bình mới lên tiếng: “Trà!”

Trần Công lập tức như bừng tỉnh từ trạng thái gỗ, vội vàng tiến lên thay cho hoàng đế Thừa Bình một chén trà.

Cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp vài ngụm, hoàng đế Thừa Bình nâng mí mắt, ánh mắt bình thản nhìn thái tử.

“Đứng dậy đi!”

“Tạ ơn phụ hoàng!” Thái tử mới run rẩy đứng dậy.

“Xem cái này đi!”

Thái tử cúi người, cầm tấu chương trên bàn lên.

Mở tấu chương ra, thái tử nhanh chóng lướt qua, sau khi xem xong, trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ bất lực.

Tai họa từ trên trời rơi xuống!

Đây là chuyện quái quỷ gì thế này!

Hắn muốn thúc đẩy Thường Bình hầu phủ và Thanh An bá phủ kết thân, nhưng hắn cũng không ép buộc gì.

Thái độ của Thường Bình hầu phủ luôn rất rõ ràng, họ không tham gia vào cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế, thái tử cũng hiểu điều này, vì vậy hắn không nhất thiết phải kéo Thường Bình hầu phủ xuống nước, hắn chỉ muốn dùng Thanh An bá phủ để tăng thêm sự đảm bảo mà thôi.

Nếu chuyện này thành công, đó sẽ là một lá bài tẩy, nếu không thành công, hắn cũng sẽ không quá ép buộc.

Nhưng hắn không ngờ Tĩnh Viễn hầu phủ lại xử lý chuyện này như vậy.

Mặc dù bây giờ hắn chưa biết tất cả nguyên nhân và kết quả, nhưng hắn đã có thể đoán được vấn đề nằm ở đâu.

“Phụ hoàng!” Thái tử mở miệng muốn nói gì đó.

Tuy nhiên, hấn vừa mở miệng, một chén trà đã bay về phía hấn.

“Đồ hồn xược!”

Đi kèm theo đó là một tiếng quát giận dữ, khiến thái tử muốn tránh né phải cứng đờ người lại, để mặc chén trà và nước trà đập vào ngực, làm ướt y phục.

“Phụ hoàng bớt giận!”

Bịch một tiếng, thái tử lại quỳ xuống.

Hoàng đế Thừa Bình nhìn hấn, sắc mặt âm trầm, “Đứng dậy!”

Thái tử nhăn nhó, lại đứng dậy lần nữa.

“Tĩnh Viễn hầu rốt cuộc muốn làm gì? Hấn dám tự ý điều động cấm quân rời kinh!”

Hoàng đế Thừa Bình thực sự rất tức giận, chỉ vào thái tử, giọng giận dữ nói: “Hôm nay hấn dám điều động cấm quân rời kinh, ngày mai hấn có dám dẫn cấm quân vào hoàng thành không!”

Nghe vậy, thái tử không thể đứng vững nữa, chỉ có thể lại quỳ xuống, “Phụ hoàng, Tĩnh Viễn hầu không dám!”

“Không dám, trăm thấy hấn cái gì cũng dám!” Hoàng đế Thừa Bình vươn người, cầm tấu chương đập mạnh vào đầu thái tử.

Dương Chính Sơn đã nghĩ sai một điều, hấn cho rằng việc Nguyên Thanh dẫn người đến quan phủ rút đao sẽ nghiêm trọng hơn việc Thường Bình hầu phái Nguyên Thanh đến trấn Trùng Sơn.

Chương 466: Giảm một bậc tước vị (2)

Nhưng thực ra, việc có nghiêm trọng hay không là do hoàng đế Thừa Bình quyết định, hoàng đế Thừa Bình cho rằng cái nào nghiêm trọng, thì cái đó là đại nghịch bất đạo.

Dù là kiêu ngạo ngang ngược hay lạm dụng chức quyền, trong mắt hoàng đế Thừa Bình đều không đáng gì, nhưng việc tự ý điều binh rời kinh, dù chỉ là vài chục người, cũng là phạm vào điều cấm kỵ của hoàng đế Thừa Bình.

Đánh thái tử một trận, cơn giận của hoàng đế Thừa Bình mới hơi nguôi đi.

“Nói, người cho người của Tĩnh Viễn hầu đi đến trấn Trùng Sơn làm gì?”

Mặc dù Mật Vũ vệ giám sát nhiều quan lại và quan tước trên triều đình, nhưng Mật Vũ vệ cũng không báo cáo mọi chuyện cho hoàng đế Thừa Bình, nếu không hoàng đế Thừa Bình cũng không cần làm gì khác, cả ngày chỉ nghe báo cáo của Mật Vũ vệ là đủ rồi.

Thái tử áp úng nói: “Nhi thần!”

“Lớn tiếng lên!” Hoàng đế Thừa Bình quát.

“Nhi thần muốn Thanh An bá phủ và Thường Bình hầu phủ kết thân!”

Hoàng đế Thừa Bình nhìn đứa con ngốc nghếch của mình, cảm thấy có chút bất lực.

Ông dựa vào ghế mềm, ánh mắt bình thản nhìn thái tử.

“Ngốc, thật là ngốc!”

Thái tử hoảng hốt, hấn cảm nhận được ánh mắt của phụ hoàng, lòng đầy bối rối.

“Căn cơ hơn ba trăm năm của Thường Bình hầu phủ là gì? Người không biết sao?”

“Nhi thần biết.” Thái tử kinh hoảng đáp lại.

“Đã biết, tại sao còn làm chuyện ngu ngốc như vậy!” Hoàng đế Thừa Bình cảm thấy thái tử thật sự rất ngu ngốc.

Đối với một hoàng đế, một quan tước như Thường Bình hầu phủ mới là quan tước đáng tin nhất.

Không kết bè, không đứng về phe nào, không ham quyền lực.

Hoàng đế dùng họ, họ sẽ ra sức, hoàng đế không dùng họ, họ sẽ hưởng phú quý.

Đây chính là lý do chính khiến Thường Bình hầu phủ truyền thừa hơn ba trăm năm mà không bị tước vị.

Đây cũng là lý do hoàng đế Thừa Bình có thể yên tâm giao Lương Trữ trấn giữ Trùng Sơn.

Các trấn biên giới khác đều có thái giám trấn giữ, đều có Mật Vũ vệ giám sát chặt chẽ, nhưng Trùng Sơn hiện tại thì sao? Thái giám trấn giữ Lữ Hoa đã chạy đến Bắc Nguyên trấn, lực lượng của Mật Vũ vệ cũng không đặt ở Trùng Sơn Quan.

Nói đơn giản, Lương Trữ chính là quan tước mà hoàng đế Thừa Bình yên tâm nhất.

Nếu không phải để chắn chính trấn Trùng Sơn, hoàng đế Thừa Bình chắc chắn sẽ giữ Lương Trữ ở lại cấm quân.

“Về cấm túc một tháng, suy nghĩ lại cho kỹ!”

Hoàng đế Thừa Bình hơi mệt mỏi nói.

Thái tử quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thê lương nói: “Nhi thần tuân chỉ!”

“Truyền chỉ, Tĩnh Viễn hầu lạm dụng chức quyền, coi thường quốc pháp, giảm một bậc tước vị, phạt bổng lộc ba năm, miễn chức đô đốc Phấn Vũ doanh.”

Nghe vậy, toàn thân thái tử run lên.

Hắn biết lần này Tĩnh Viễn hầu hoàn toàn thất thế.

Phạt bổng lộc, miễn chức không đáng gì.

Nhưng giảm tước vị!

Hình phạt này vô cùng nghiêm trọng.

Tĩnh Viễn hầu là hầu tước bậc hai, giảm một bậc tước vị, chính là hầu tước bậc ba, nếu Tĩnh Viễn hầu không thể lập công để thăng tước, thì đời sau của Tĩnh Viễn hầu sẽ trở thành Tĩnh Viễn bá.

Quan tước sợ nhất là bị giảm tước vị, bị tước tước vị.

Tuy nhiên, thái tử không dám cầu xin, chỉ có thể cúi người rời khỏi thư phòng.

Đợi hắn đi rồi, hoàng đế Thừa Bình dựa vào ghế mềm, mệt mỏi xoa xoa ấn đường.

“Thường Bình hầu tổng lĩnh trấn Trùng Sơn có công, thưởng bạc một nghìn lượng, cho một người con làm thiên hộ cấm quân!”

Có công thì thưởng, có tội thì phạt.

Mặc dù bây giờ thưởng cho Thường Bình hầu có hơi sớm, nhưng việc thái tử làm, Thường Bình hầu cũng bị ủy khuất, hoàng đế Thừa Bình chỉ có thể trấn an trước.

...

Thành An Nguyên.

Lúc này Dương Chính Sơn tự nhiên không biết chuyện xảy ra ở kinh thành, sau khi bắt được Nguyên Thanh, hấn nhốt Nguyên Thanh vào nhà lao của quan phủ, rồi mặc kệ.

Vì những chuyện còn lại không phải là việc hấn có thể tự ý quyết định.

Hiệu quả của việc Hứa Tiến dâng sớ tố cáo lớn đến đâu, hấn không biết, Lưu Nguyên Phủ có thể làm được gì, hấn cũng không biết.

Hiện tại, việc hấn có thể làm là chờ đợi tin tức, còn những việc khác, chỉ có thể đợi kết quả rồi mới tính toán.

Còn đối với Tĩnh Viễn hầu, thực ra Dương Chính Sơn không lo lắng nhiều.

Vẫn là câu nói đó, đây là trấn Trùng Sơn, cho dù Tĩnh Viễn hầu có thể lớn đến đâu, cũng không thể can thiệp vào chuyện của trấn Trùng Sơn.

So với Tĩnh Viễn hầu, việc quan trọng nhất của Dương Chính Sơn lúc này là hôn sự của Dương Vân Tuyết.

Lương Cẩn Ngôn đã đến thành An Nguyên, không chỉ Lương Cẩn Ngôn, còn có đại gia của Tĩnh Viễn hầu phủ, Lương Huy, cũng chính là phụ thân của Lương Cẩn Ngôn.

Lương Huy là con trai trưởng của Lương Trữ, có quyền thừa kế hầu phủ, mặc dù chưa được sắc phong làm thế tử, nhưng địa vị của hấn ở hầu phủ đã được xác định từ lâu.

Chương 467: Giảm một bậc tước vị (3)

Lương Huy đích thân đến, Dương Chính Sơn tự nhiên phải ra khỏi thành để nghênh đón.

Nhìn đoàn xe dài dằng dặc đi theo quan đạo, Dương Chính Sơn cười ngựa đứng trước cổng thành, vuốt râu suy tư.

Đội đoàn xe đến gần, một đại thúc đẹp trai mặc áo màu đen từ trên xe ngựa bước xuống.

“Dương đại nhân, ha ha ha, để Dương đại nhân ra nghênh đón, thật là quá sức với Lương mỗ!”

Vị đại gia hầu phủ này thật thú vị, lại tỏ thái độ thấp đến vậy.

“Lương đại nhân nói đùa, Lương đại nhân đích thân đến, Dương mỗ vui mừng khôn xiết!”

Hai người mặt dày mày dạn khách sáo, nịnh nọt nhau.

Nói nửa ngày, không có câu nào là có ý nghĩa.

Lương Huy cũng có chức quan, là chỉ huy khiêm sự của Tiền vệ Trùng Sơn. Mặc dù chỉ là chức quan trên danh nghĩa, không có thực quyền, nhưng không ai có thể coi thường sự tồn tại của hắn, dù sao hắn cũng là Thường Bình hầu tương lai.

“Văn bối bá kiến Dương đại nhân!” Lương Căn Ngôn bước đến, chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu, nhưng hắn không nói gì, chỉ tiễn Lương Huy vào thành.

Về đến Dương phủ, Dương Chính Sơn tự nhiên tiếp đãi chu đáo.

Còn Lương Huy hiển nhiên đã chấp nhận hôn sự này, luôn tỏ ra thân thiết với Dương Chính Sơn.

Hai người chuyện trò đủ thứ, từ trấn Trùng Sơn nói đến kinh thành, từ kinh thành nói đến Giang Nam, không bàn quốc sự, chỉ nói chuyện phong nguyệt.

Nói thật, điểm này Dương Chính Sơn không bằng Lương Huy.

Về hiểu biết đối với thế giới này, Dương Chính Sơn thực sự thiếu sót rất nhiều.

Hắn đến thế giới này nhiều năm, cũng chỉ hiểu biết sâu sắc về khu vực Liêu Đông, còn hiểu biết về toàn bộ Đại Vinh thì ít hơn rất nhiều, phần lớn chỉ là nghe đồn mà thôi.

Còn Lương Huy thì khác, dù sao hắn cũng là con cháu quan tước, trước đây luôn sống ở kinh thành, có hiểu biết rất chi tiết về phong tục, địa mạo của toàn bộ Đại Vinh.

Nói chuyện với hắn, Dương Chính Sơn mở mang không ít kiến thức.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng không quên việc chính, hắn luôn quan sát Lương Căn Ngôn.

Mặc dù hắn không giao tiếp nhiều với Lương Căn Ngôn, nhưng từ từng cử chỉ của Lương Căn Ngôn, hắn vẫn có thể nhận ra được rất nhiều điều.

Có lẽ có độ, không kiêu ngạo không nóng nảy, mặc dù nhìn có vẻ non nớt, nhưng hành sự lại vô cùng điềm tĩnh.

Đây mới là con cháu quan tước điển hình, những kẻ ăn chơi trác táng thực ra chỉ là số ít.

Gia tộc càng có nền tảng, thì gia giáo càng nghiêm khắc.

Còn phần lớn con cháu quan tước đều được giáo dục nghiêm khắc, nếu nói có một số thói hư tật xấu, hoặc có chút cao ngạo, đó là chuyện bình thường, nhưng về lễ tiết, họ đều vượt xa các quan lại xuất thân từ hàn môn.

(Chương này kết thúc)

chương 468: Công pháp Tiên thiên (1)

Bữa trưa kết thúc, Dương Chính Sơn mời Lương Huy và Lương Căn Ngôn vào trà thất thưởng trà.

Những câu chuyện phiếm đã nói hết, tiếp theo cũng nên nói đến chính sự.

“Lương lão đệ, có một số lời không hay huynh muốn nói trước!”

Dương Chính Sơn nghiêm mặt nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Lương Huy nghiêm túc, “Dương huynh cứ nói!”

“Dương mỗ xuất thân từ thôn quê, đối với triều đình, quan trường có rất nhiều điều không hiểu, mà đối với các lễ nghi cũng không am hiểu cho lắm!”

“Đối với con cái, Dương mỗ chỉ có một yêu cầu, đó là để cho chúng sống tốt!”

“Nam nhi có thể ra trận giết giặc, lập công danh sự nghiệp, nữ nhi có thể sinh con đẻ cái, chăm sóc hậu phủ!”

“Dương mỗ không cầu chúng giàu sang phú quý, chỉ cầu chúng có thể sống thoải mái!”

“Đặc biệt là nữ nhi, Vân Tuyết là tiểu nữ của Dương mỗ, tuy rằng lúc nhỏ đã chịu một số ủy khuất, nhưng vẫn luôn là hòn ngọc quý trên tay của Dương mỗ!”

“Hòn ngọc quý không thể bị che mờ, Vân Tuyết không thể chịu ủy khuất.”

Dương Chính Sơn nhìn Lương Cận Ngôn, “Muốn cưới nữ nhi của ta cũng được, nhưng ta có hai yêu cầu!”

“Thúc phụ cứ nói!” Lương Cận Ngôn đứng dậy cúi người hành lễ.

“Sau ba mươi tuổi mới được nạp thiếp! Đây là một!”

“Có thể hòa ly, nhưng không được hưu thê! Đây là hai!”

Hai điều kiện này là do Dương Chính Sơn sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng mới đưa ra.

Gia quy của Dương gia, ba mươi tuổi không có con mới được nạp thiếp.

Nhưng đối với Lương Cận Ngôn, hắn không đề cập đến việc có con hay không có con, chỉ yêu cầu trước ba mươi tuổi không được nạp thiếp.

Sau khi thành thân, chuyện tình cảm không ai có thể đoán trước được.

Cho dù Dương Chính Sơn kiểm soát nghiêm ngặt, cũng không thể đảm bảo Lương Cận Ngôn và Dương Vân Tuyết sẽ tâm đầu ý hợp cả đời.

Vì vậy hắn chỉ yêu cầu trước ba mươi tuổi, đối với sau ba mươi tuổi, hắn không yêu cầu.

Thời gian mười mấy năm, đủ để Dương Vân Tuyết ngồi vững vị trí chủ mẫu, cho dù sau này Lương Cận Ngôn trở thành một kẻ cận bã, Dương Vân Tuyết cũng có thể đảm bảo địa vị và lợi ích của mình.

Nếu ngay cả điều này cũng không làm được, vậy chỉ có thể nói là Dương Vân Tuyết quá kém cỏi.

Còn về hòa ly, nếu có mâu thuẫn không thể hóa giải, đi đến bước đường phải chia tay, thì Dương Chính Sơn yêu cầu hòa

ly.

Bởi vì hưu thê, đồng nghĩa với việc sai lầm là do Dương Vân Tuyết, ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của Dương Vân Tuyết.

Hòa ly tuy rằng cũng không phải là một kết quả tốt, nhưng ít nhất có thể để lại cho Dương Vân Tuyết một chút thể diện.

Đương nhiên, đây là kết quả tồi tệ nhất, Dương Chính Sơn chỉ là có yêu cầu như vậy, chứ không phải thật sự muốn đôi vợ chồng trẻ tương lai đi đến con đường hòa ly.

Hai yêu cầu này của hắn khiến Lương Huy và Lương Cẩn Ngôn đều sững sờ.

Lương Cẩn Ngôn do dự nhìn Lương Huy, nhưng Lương Huy lại thản nhiên uống trà.

“Diệt nhi nhất định sẽ không phụ lòng Vân Tuyết!” Lương Cẩn Ngôn cũng không biết nói gì, chỉ có thể đảm bảo.

Dương Chính Sơn phát tay, “Lời thề của nam nhân lão phu không tin, chỉ tin vào thực lực!”

Nói xong, hắn bung chén trà lên, tiếng sấm nổ lách tách trên đầu ngón tay, lúc thì sắc nhọn, lúc thì trầm đục, chén trà rơi xuống lòng bàn tay hắn một cách vững vàng, nước trà trong chén không gợn sóng.

“Nếu như sau này ngươi không làm được, cho dù là trước mặt Hầu gia, lão phu cũng sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!”

Nhìn chén trà trong tay hắn, nghe tiếng sấm liên tục, mắt của Lương Huy và Lương Cẩn Ngôn như muốn rớt ra ngoài.

Quy nguơu kình!

Đây không được coi là thần công bí pháp, đối với phủ Thường Bình Hầu, đây chỉ là một loại công pháp Hậu thiên rất phổ biến mà thôi.

Nhưng thao tác này của Dương Chính Sơn lại khiến hai người khó tin.

Điều này có nghĩa là Dương Chính Sơn đã kiểm soát kinh khí trong cơ thể đến mức xuất thần nhập hóa.

Ngưng mà không tan, sắc bén mà không vỡ, tùy ý điều khiển, biến hóa khôn lường.

Chỉ đơn giản là dùng tay đỡ chén trà, nhưng lại thể hiện rõ ràng tu vi của Dương Chính Sơn.

Không nhìn ra được cụ thể tu vi, nhưng biết được Dương Chính Sơn rất lợi hại.

Trong mắt Lương Huy tràn đầy vẻ không thể tin được, kiểm soát kinh khí đến mức độ này, e rằng ngay cả phụ thân Lương Thự của hắn cũng không làm được.

Sau đó, hắn dùng ánh mắt thương hại nhìn nhi tử của mình.

Nhi tử, sau này ngươi phải cẩn thận đó!

Có một thê tử thiên tư trác tuyệt, lại thêm một nhạc phụ đại nhân võ lực siêu quần như vậy, nếu sau này ngươi chọc giận mọi người, thì đừng trách phụ thân không giúp ngươi!

Không phải là không muốn giúp, mà là thật sự không giúp được, cho dù là gia gia ngươi muốn giúp ngươi, thì ước chừng cũng không đánh lại.

chương 469: Công pháp Tiên thiên (2)

Lương Cẩn Ngôn không chú ý đến ánh mắt của Lương Huy, hai mắt hắn tròn tròn như chuông đồng, chăm chăm nhìn vào bàn tay của Dương Chính Sơn.

Tuy rằng hắn chỉ là một tiểu tân binh vừa mới trở thành võ giả, nhưng hắn hiểu biết không ít về võ giả Hậu thiên.

Kinh khí lưu chuyển, tiếng sấm liên tục, trong tình huống này thực ra hoạt động thì dễ dàng hơn nhiều so với đứng yên bất động.

Ví dụ như khi chiến đấu, sử dụng kinh khí để tăng cường uy lực cho từng chiêu thức, thực ra đây chính là việc tạo cho kinh khí ngưng tụ một lối thoát, để kinh khí bùng nổ trong thời gian ngắn.

Nhưng nếu đứng yên bất động, kinh khí cũng ngưng tụ, nhưng không thể bùng nổ, điều này có nghĩa là Dương Chính Sơn đang hóa giải kinh khí trong cơ thể.

“Lão phu nói ngươi đã nghe rõ chưa?” Dương Chính Sơn lại lên tiếng hỏi.

“Nghe rõ rồi, nghe rõ rồi!” Lương Cẩn Ngôn gật đầu như gà mổ thóc.

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trên mặt nở nụ cười hòa nhã, “Lão phu tin rằng ngươi có thể trở thành một phu quân tốt.”

Nói xong, hắn còn đưa tay vỗ vai Lương Căn Ngôn, khiến Lương Căn Ngôn đau đến mức nhếch miệng suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Ô ô, đau quá!

...

Lương Huy và Lương Căn Ngôn ở lại An Nguyên thành ba ngày, trong khoảng thời gian đó Lương Căn Ngôn và Dương Vân Tuyết lại gặp nhau vài lần, hai người đã quen thuộc hơn rất nhiều, cũng tùy ý hơn rất nhiều.

Rõ ràng, bọn họ đều đã chấp nhận cuộc hôn nhân này, còn về việc hai người có thể yêu thương lẫn nhau hay không, thì phải xem sự bồi dưỡng tình cảm sau khi thành thân.

Trước khi thành thân, họ không còn cơ hội để bồi dưỡng tình cảm nữa.

Đây cũng là chuyện bất khả kháng, phong tục chính là như vậy, Dương Chính Sơn cũng không thể để Dương Vân Tuyết và Lương Căn Ngôn thường xuyên gặp mặt, điều này không tốt cho danh tiếng của Dương Vân Tuyết.

Tiền Lương Huy và Lương Căn Ngôn đi xong, Dương Chính Sơn lại dồn sức vào công vụ.

Hai ngày sau, hắn nhận được thư từ kinh đô gửi đến.

Tĩnh Viễn hầu bị phạt bổng lộc, cách chức, giáng tước!

Thái tử bị cấm túc!

Nhìn thấy kết quả này, ngay cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Hắn còn tưởng rằng Tĩnh Viễn hầu nhiều nhất cũng chỉ bị khiển trách và phạt bổng lộc thôi chứ!

Không ngờ lại bị giáng tước!

Xem ra hoàng đế đã bất mãn với Tĩnh Viễn hầu từ lâu rồi!

Dương Chính Sơn âm thầm nghĩ.

Nếu không phải đã bất mãn từ lâu, thì hoàng đế sẽ không xử phạt nặng như vậy.

Cũng có thể là hoàng đế đang răn dạy thái tử.

“Trong thời gian ngắn, Tĩnh Viễn hầu này chắc hẳn không dám trả thù nữa đâu!”

Tuy rằng có chút không rõ tình hình cụ thể, nhưng kết quả như vậy đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

Ít nhất trong thời gian ngắn hắn không cần lo lắng về việc Tĩnh Viễn hầu phủ trả thù nữa.

Tạm thời bỏ qua chuyện này, một mặt Dương Chính Sơn bận rộn chuẩn bị cho việc xuất chinh vào năm sau, mặt khác bận rộn xử lý chuyện hôn nhân của gia đình.

Đầu tháng mười một, bà mới đến cửa, tiến hành lễ nạp thái.

Thực ra chỉ là làm theo thủ tục mà thôi, dù sao thì hai bên đã xác định cuộc hôn nhân này, những quy trình còn lại chỉ cần làm theo thứ tự là được.

Quá trình hôn lễ của hai nhà tiến hành rất nhanh, trong vòng một tháng ngắn ngủi, đã hoàn thành các lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, lễ vật của phủ Thường Bình Hầu đương nhiên là vô cùng hậu hĩnh.

Ngày nạp chinh, đoàn xe của hầu phủ có đến hàng trăm chiếc, nối dài từ phía tây thành đến tận phía đông thành, lễ vật chất đầy ba nhà kho của Dương gia, đủ các loại vật phẩm quý giá, nhiều không đếm xuể.

Điều này khiến Dương Chính Sơn hiểu được thế nào là nội tình của hầu phủ.

Nói thật, nếu chỉ xét về tiền tài, thì hầu phủ không được coi là giàu có, nhưng nhìn những vật phẩm quý giá này, rất nhiều thứ trong số đó dùng tiền cũng khó mà mua được.

Không mua được không có nghĩa là quý, chỉ có thể nói rằng những thứ này hiếm có, khó gặp.

Ví dụ như một số sách quý, một số đồ cổ tranh chữ, còn có một công pháp bí pháp ít thấy.

Đặc biệt là phủ Thường Bình Hầu còn tặng đến một bản công pháp Tiên thiên.

Công pháp tên là Ất Mộc Trường Xuân công.

Tâm pháp nội công Tiên thiên!

Đây nên được coi là thần công bí tịch rồi.

Trong giang hồ, công pháp Tiên thiên là một thứ vô cùng hiếm có, ngoài một số ít môn phái giang hồ có truyền thừa hàng trăm năm sở hữu công pháp Tiên thiên, thì tuyệt đại đa số tông môn đều không có.

Mà ở trên triều đình, cũng tương tự như vậy, chỉ có những thế gia có truyền thừa lâu đời mới sở hữu công pháp Tiên thiên.

Nhưng nếu nói ở đâu trên thế gian này có nhiều công pháp Tiên thiên nhất, thì đương nhiên là Tàng Công các của hoàng tộc.

chương 470: Công pháp Tiên thiên (3)

Phủ Thường Bình Hầu là công thần khai quốc, thiên hạ đại loạn, triều đại thay đổi, thời điểm đó không nghi ngờ gì nữa chính là cơ hội để phân chia lại tài sản của thiên hạ, nhưng gia tộc có thể được coi là công thần khai quốc đều có thể có được vô số tài sản.

Đáng tiếc, hơn ba trăm năm trôi qua, hiện tại trong số các công thần khai quốc ngày xưa chỉ còn lại mỗi phủ Thường Bình Hầu.

Trong tiền thất của chính viện, Dương Chính Sơn nhìn Ất Mộc Trường Xuân công, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Thường Bình hầu đúng là một nước cờ lớn!”

Một lễ vật lớn như vậy, Dương gia biết phải đáp trả thế nào đây?

Công pháp Tiên thiên không thể dùng tiền bạc để đánh giá, cho dù là của hồi môn mà Dương Chính Sơn chuẩn bị có nhiều hơn nữa, thì cũng không bằng được bản công pháp Tiên thiên này.

Dụ Thanh Y bên cạnh cũng thần sắc phức tạp.

Đây chính là công pháp Tiên thiên!

Nếu đặt trong giang hồ, rất có thể sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu quy mô nhỏ.

Đối với những võ giả Hậu thiên cấp thấp, thì công pháp Tiên thiên thực ra không có tác dụng quá lớn, bởi vì bọn họ

không thể tu luyện được.

Nhưng đối với những võ giả Hậu thiên từ tầng bảy trở lên, thì công pháp Tiên thiên có sức hấp dẫn rất lớn.

Tuy rằng cho dù có sở hữu công pháp Tiên thiên, thì tuyệt đại đa số võ giả Hậu thiên từ tầng bảy trở lên cũng rất khó trở thành võ giả Tiên thiên, nhưng cho dù chỉ có một tia cơ hội, thì cũng đủ để rất nhiều người lao đầu vào.

Thiên Thanh kiếm phái đương nhiên là không có công pháp Tiên thiên, Dụ Thanh Y lớn lên đến bây giờ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy công pháp Tiên thiên.

“Chúng ta có nên trả lại không?” Dụ Thanh Y hỏi.

Trong lòng nàng là muốn giữ lại công pháp này, bởi vì nàng cũng muốn nghiên cứu một chút.

“Trả lại!”

Dương Chính Sơn cười, “Làm sao có thể?”

Tuy rằng một lễ vật lớn như vậy rất khó đáp trả, nhưng hiện tại Dương Chính Sơn không phải là không thể đáp trả được.

Quan trọng là hiện tại Dương Chính Sơn thật sự cần một bản công pháp Tiên thiên.

Hiện nay tu vi của hắn đã đạt đến Hậu thiên tầng bảy, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có thể đột phá đến Hậu thiên tầng tám, cũng đã đến lúc tiếp xúc với công pháp Tiên thiên rồi.

Tu luyện công pháp Tiên thiên không phải là đợi đến Hậu thiên tầng chín mới có thể bắt đầu, Hậu thiên tầng bảy đã có thể bắt đầu đặt nền móng.

Nếu như có thể đặt nền móng trước, thì tương lai sẽ có cơ hội đột phá đến cảnh giới Tiên thiên lớn hơn.

Hơn nữa hiện nay tu vi của Dụ Thanh Y cũng đã đạt đến Hậu thiên tầng bảy, hai vợ chồng bọn họ bây giờ đều có thể tu luyện công pháp Tiên thiên.

“Cứ giữ lại đi, bây giờ không đáp trả được, thì đợi sau này đáp trả sau!” Dương Chính Sơn cười nhẹ nói.

“Vậy đề thiếp xem trước nhé!” Dụ Thanh Y có chút động lòng nói.

Nàng chưa từng nhìn thấy công pháp Tiên thiên, chỉ nghe nói một số mô tả về công pháp Tiên thiên.

Bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy công pháp Tiên thiên, đương nhiên trong lòng là muốn xem thử.

Dương Chính Sơn cười toe toét, “Chúng ta cùng nghiên cứu!”

Sau đó, hai người cùng nhau nghiên cứu.

Chương 471: Năm Mới Đến Gần (1)

Ất Mộc Trường Xuân Công, chỉ cần nghe tên liền biết đây là một công pháp chú trọng đến dưỡng sinh.

Tu luyện công pháp này, có thể kéo dài tuổi thọ, khiến thân thể như cành khô gặp mùa xuân, trẻ lại như thuở ban đầu.

Nói đơn giản chính là biến tóc bạc thành tóc đen, để nếp nhăn biến mất, để thân thể già nua tràn đầy sức sống trở lại, giúp người có thể sống thêm mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm.

Nếu luyện thành, còn có thể điều khiển Ất Mộc chân khí. Cái gọi là chân khí, chính là sức mạnh của võ giả hậu thiên ngưng tụ thành, mà dấu hiệu của võ giả tiên thiên chính là có thể phát ra chân khí.

Tu luyện các công pháp khác nhau, chân khí sở hữu sẽ có những đặc tính khác nhau.

Đặc tính của Ất Mộc chân khí là kéo dài liên tục, khí tức dồi dào, có thể hỗ trợ võ giả chiến đấu trong thời gian dài mà không bị cạn kiệt.

Đương nhiên có ưu điểm thì cũng có nhược điểm, khí tức dồi dào tức là thiếu sức bộc phát, kéo dài liên tục tức là phải theo từng bước, không có đường tắt.

Sau khi hai người hiểu rõ Ất Mộc Trường Xuân Công, đôi mắt của Úc Thanh Y liền sáng lên.

“Trẻ lại như thuở ban đầu!”

Nữ nhân mà!

Điểm quan tâm luôn khác với nam nhân.

Nhưng Dương Chính Sơn dường như cũng không phải nam nhân bình thường, không đúng, nên nói là không phải người bình thường.

“Trẻ lại như thuở ban đầu!”

Đôi mắt hắn cũng ánh lên tia sáng.

Mười năm của ta!

Ta dường dường là một thanh niên tầm ba mươi tuổi, bây giờ lại sắp trở thành một lão già!

Tuổi tác là nỗi đau vĩnh viễn của Dương Chính Sơn, nay có cơ hội trẻ lại, hắn đương nhiên động tâm không thôi.

Hắn cũng không yêu cầu trẻ lại hoàn toàn, hắn chỉ cần trẻ hơn mười tuổi là đủ.

“Ông trời vẫn ưu ái ta, vẫn bằng lòng trả lại cho ta mười năm đã mất!”

Dương Chính Sơn thật sự vô cùng kinh ngạc vui mừng.

Tuy nhiên bây giờ hắn nghĩ vậy có vẻ hơi sớm, Ất Mộc Trường Xuân Công là công pháp tiên thiên, muốn nó phát huy hiệu quả trẻ lại như thuở ban đầu, ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới tiên thiên mới được.

Cảnh giới hậu thiên tu luyện công pháp tiên thiên, chỉ là nền tảng, nhập môn mà thôi.

Dương Chính Sơn muốn tu luyện đến cảnh giới tiên thiên, ít nhất cũng phải mất vài năm.

Dù có Linh Tuyền Thủy hỗ trợ, cũng như vậy.

“Tiền đề để tu luyện công pháp tiên thiên là thông mạch!”
Úc Thanh Y nhìn nội dung trên công pháp nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Xem ra sau này chúng ta phải nghĩ cách thông mạch rồi!”

Cái gọi là thông mạch, chính là sử dụng kinh khí để khai thông chính kinh thập nhị mạch và kỳ kinh bát mạch.

Điều này đòi hỏi rất cao về khả năng kiểm soát kinh khí, mà việc khai thông kinh mạch cũng cần một quá trình dài.

Úc Thanh Y nhìn sự mô tả về thông mạch, đôi mày khẽ nhíu lại, “Thiếp thân còn kém rất xa về khả năng kiểm soát kinh khí!”

“Không vội, cứ từ từ thôi!” Dương Chính Sơn nắm tay nàng, cười nói: “Chúng ta còn rất nhiều thời gian!”

Nghe vậy, Úc Thanh Y dịu dàng nhìn hắn đầy tình ý.

Đúng vậy, bọn họ còn rất nhiều thời gian, không cần vội vàng.

...

Thời gian bước vào tháng Chạp năm Thừa Bình thứ hai mươi tám, Lương Huy và Hàn thị dẫn theo Lương Cẩn Ngôn một lần nữa đến An Nguyên thành, cùng Dương Chính Sơn định ngày thành hôn cho hai người.

Theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, phải đợi Dương Vân Tuyết sau khi tròn mười sáu tuổi mới thành thân, vì vậy ngày cưới được định vào mừng tám tháng Mười năm sau.

Cách hiện tại khoảng mười một tháng.

Ngày cưới đã định, hai nhà cũng trở thành thông gia, chỉ còn đợi sang năm thành thân.

Mà xử lý xong chuyện hôn sự của Dương Vân Tuyết, tết Nguyên Đán cũng sắp đến.

Theo thông lệ những năm trước, Úc Thanh Y chuẩn bị rất nhiều lễ tết, Dương Minh Thành một lần nữa mang theo lễ tết trở về An Ninh huyện, nhưng lần này Giang Hạ và Dương Vân Tuyết cũng trở về cùng.

Giang Hạ và Dương Vân Tuyết từ khi đến Dương gia, đã bốn năm chưa về, cũng nên về thăm một chút.

Còn bên kia, Dương Minh Chí cũng đến Kiến Ninh vệ, hắn là thay mặt Dương Chính Sơn đưa lễ tết cho Chu Lan và Triệu Viễn, ngoài ra hắn còn phải đi thăm Dương Thừa Trạch, Dương Minh Vũ và những người khác, cuối cùng hắn sẽ ở lại nhà nhạc phụ Lương Tam gia hai ngày.

Lương thị vì đang mang thai, không đi theo cùng.

Còn những nơi khác, thì do Dương Chính Sơn tự mình đi.

Đầu tiên là hầu phủ ở Trọng Sơn quan, trước đây Dương gia tặng lễ tết đương nhiên không đủ để đến hầu phủ, nhưng nay hai nhà đã là thông gia, lễ tết đương nhiên phải chuẩn bị một phần quà.

Tiếp theo là Vương Bân và Tham Cảnh Thái, dù sao cũng là cấp trên trực tiếp, lễ nghĩa này vẫn phải có.

Tuy nhiên tin tức Dương gia kết thân với hầu phủ đã truyền ra, đám quan viên ở Gia thành đều cảm thấy không thể tin nổi, có người ngưỡng mộ, có người ghen tị, cũng có người cảm thấy Dương gia thật may mắn.

Chương 472: Năm Mới Đến Gần (2)

Có người nói Dương gia trèo cao, cũng có người nói Dương Chính Sơn vì tiền đồ của mình mà để con gái kết thân với hầu phủ, tóm lại chính là một đám người ngưỡng mộ ghen ghét.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn đã sớm dự liệu, chuyện này là không thể tránh khỏi.

Dù sao gia thế của Dương gia thấp là sự thật, mà Thường Bình hầu Lương Thự lại là tổng binh của Trọng Sơn trấn, hôn sự này chỉ cần thành, thì không thể tránh khỏi việc có người bàn tán.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để những lời đồn đãi này vào trong lòng, hắn cũng sẽ không để ý đến đám quan lại ngưỡng mộ ghen ghét kia.

Mang theo một xe lễ tết lớn, hắn trực tiếp đến Vương gia.

Vương Bân đích thân ra ngoài cửa nghênh đón, sau khi thấy Dương Chính Sơn, ha ha cười lớn nói: “Dương đại nhân, chúc mừng, chúc mừng!”

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, “Tướng quân, người và ta không cần giả vờ như vậy đâu!”

“Ây, đây đâu phải giả vờ, người bây giờ không giống trước nữa, người là thông gia của hầu gia, sau này ta phải nhờ cậy người rồi!” Vương Bân ha ha cười nói.

Đương nhiên, lời này của hắn rõ ràng chỉ là nói đùa.

Với thân phận và địa vị của hắn, căn bản không cần nhờ cậy Dương Chính Sơn, mặc dù Dương gia đã kết thân với hầu phủ, nhưng điều này không có nghĩa là Dương gia có thể dựa vào đó để vượt qua giai cấp, nâng cao gia thế.

Muốn nâng cao gia thế, bản thân phải mạnh mẽ.

Dương gia có thể dựa vào thế của hầu phủ, nhưng không thể dựa vào hầu phủ để nâng cao gia thế.

Gia thế của Dương gia cao thấp thế nào, vẫn dựa vào anh em Dương Chính Sơn và Dương Minh Thành, chứ không phải dựa vào đứa con gái đã gả đi.

“Tướng quân, người có dám nói lời này với hầu gia không! Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn cười lớn nói.

Hai người vừa nói vừa cười đi vào phủ đệ của Vương gia, hôm nay Vương Thịnh không có ở nhà, cũng ra ngoài tặng lễ tết rồi.

Đến chính sảnh, Vương Bân mời Dương Chính Sơn ngồi xuống, cười nói: “Hôm nay vừa hay không có việc gì, hay là ở lại uống rượu thật say!”

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi, “Có cần mời Tham đại nhân cùng đến không!”

Hắn còn phải tặng lễ tết cho Tham Cảnh Thái, nếu Vương Bân mời ăn cơm, tốt nhất nên gọi cả Tham Cảnh Thái, cũng tránh cho hắn phải đến chỗ Tham Cảnh Thái.

“Được, ta sẽ sai người đi mời ngay!” Vương Bân cười nói.

Hắn không có ác cảm với Tham Cảnh Thái, không đúng, chính xác là hắn rất ngưỡng mộ Tham Cảnh Thái hiện tại.

Trước đây Tham Cảnh Thái chỉ là một lão quan lại sống qua ngày, hắn đương nhiên không vừa mắt, cũng lười để ý, nhưng từ khi Tham Cảnh Thái được thăng làm chỉ huy sứ

Tùng Châu vệ, dường như ông ta đã hồi xuân, không những chuyện gì cũng tự mình làm, tận tụy quên mình, mà cách hành xử cũng có lý có độ.

Hai năm nay, Tham Cảnh Thái quản lý Tùng Châu vệ rất tốt, ngay cả Vương Bản cũng phải khen ngợi.

Có người không phải vì năng lực kém nên không thể làm việc, chỉ là vì môi trường mà họ đang ở, những ràng buộc và trói buộc mà họ phải đối mặt, khiến họ không thể hành động theo ý mình.

Mà một khi bỏ đi những ràng buộc, một người có vẻ bình thường có thể sẽ bộc lộ khả năng siêu việt.

Rõ ràng Tham Cảnh Thái chính là loại người này, ông ta ở Tùng Châu vệ hơn hai mươi năm đều vô vi, có phải là vì ông ta thật sự không có năng lực không?

Không, chỉ là vì ông ta không có môi trường và cơ hội để phát huy tài năng.

Nếu không thì ông ta cũng không thể từ một bách hộ leo lên được vị trí chỉ huy đồng tri.

Vương Bản gọi hạ nhân đến dặn dò một chút, Dương Chính Sơn cũng gọi Đinh Thu đến, để hắn đi theo hạ nhân của Vương gia đến mời Tham Cảnh Thái, tiện thể mang lễ tết đến.

Lễ tết chỉ là lễ nghĩa qua lại, thực ra đối với Vương Bản và Tham Cảnh Thái, cũng không đáng là gì, họ cũng không tham lam chút lễ tết này.

So với đó, việc Dương Chính Sơn có thể mang theo Tham Cảnh Thái cùng ăn cơm với Vương Bản, kéo gần quan hệ của ba người, đối với Tham Cảnh Thái càng quan trọng hơn.

Quả nhiên, không lâu sau, Tham Cảnh Thái đã cười hì hì đến Vương gia.

Ba người khách sáo một hồi, đúng giờ, đồ ăn được dọn lên, ba người liền nâng ly uống rượu.

Đều là người quen, ba người uống rượu rất thoải mái.

Sau ba tuần rượu, nói chuyện phiếm cũng gần hết, Tham Cảnh Thái không nhin được nói đến chuyện chính.

“Tướng quân, năm sau thật sự muốn xuất chinh sao?”

Nguồn tin của ông ta còn không bằng Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn đã sớm đoán được sẽ xuất chinh, còn ông ta chỉ là biết loáng thoáng.

Lần này hiếm khi cùng uống rượu với Vương Bân, ông ta không nhin được muốn xác định một chút.

“Ừ, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì sẽ xuất chinh!” Vương Bân đặt chén rượu xuống, phát tay, để những hạ nhân trong phòng lui ra.

Chương 473: Năm Mới Đến Gần (3)

Sắc mặt Tham Cảnh Thái có chút khó coi, xuất chinh đồng nghĩa với chiến tranh, chiến tranh đồng nghĩa với thương vong, có lẽ đối với nhiều tướng lĩnh, đây là một cơ hội lập công, nhưng đối với Tham Cảnh Thái phụ trách đồn điền, thì đây chỉ là một phiền phức mà thôi.

Ông ta sẽ không theo quân xuất chinh, hơn nữa dù có để ông ta theo quân xuất chinh, thì ông ta cũng rất khó lập công, dù sao ông ta đã gần sáu mươi tuổi, tu vi suy giảm không đủ bốn thành.

Lên chiến trường bảo mệnh đã tốt lắm rồi, đừng nói đến lập công.

“Vậ hạ quan phải chuẩn bị thật kỹ mới được!” Tham Cảnh Thái nói.

Ông ta nói chuẩn bị không phải là chuẩn bị lên chiến trường, mà là chuẩn bị vật tư, cung cấp hậu cần cho Vương Bân.

Chiến tranh đánh là đánh hậu cần, lần đầu tiên Trọng Sơn trần xuất chinh, Dương Chính Sơn chính là không ngừng vận chuyển lương thảo, mà lần xuất chinh này, lương thảo cũng là trọng yếu nhất.

Nếu không có gì bất ngờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của Tham Cảnh Thái, chỉ huy sứ Tùng Châu vệ, chính là đảm bảo cung cấp lương thảo cho doanh trại viện binh của Vương Bân.

Vương Bân gật đầu, “Người cũng đừng lo lắng, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp một thiên tổng phối hợp với người, dù sao chúng ta còn có Dương lão đệ! Ha ha ha~~”

Lúc này Vương Bân không hề có chút lo lắng nào, chính là vì có Dương Chính Sơn dưới trướng hãn.

Hai trận chiến trước đó đã chứng minh thực lực của Dương Chính Sơn, mà sự thay đổi của doanh trại phòng bị An Nguyên thành trong hai năm nay hãn cũng thấy rõ.

Hãn cảm thấy có Dương Chính Sơn và doanh trại phòng bị An Nguyên thành, ít nhất có thể địch lại ba nghìn binh mã!

Thêm vào hai doanh trại viện binh dưới trướng hãn, đến lúc đó hãn tương đương với việc có trong tay mười nghìn đại quân.

Có trong tay mười nghìn đại quân, Vương Bân tràn đầy tự tin.

Hơn nữa hãn cũng tin tưởng Lương Thự, vì vậy hãn nóng lòng muốn xuất chinh.

Hãn muốn rửa sạch nỗi nhục bốn năm trước.

Nghe Vương Bân nói vậy, Tham Cảnh Thái yên tâm không ít, ông ta không phải sợ lên chiến trường, ông ta đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng không sợ chết trận sa trường, ông ta chỉ sợ lỡ việc của Vương Bân.

Tuy rằng hai năm nay ông ta đã dốc hết sức lực để thay đổi Tùng Châu vệ, nhưng nền tảng của Tùng Châu vệ quá kém, mà ông ta lại không có bản lĩnh như Dương Chính Sơn, cho nên mặc dù ông ta đã làm rất nhiều việc, nhưng vẫn không tin tưởng được đám binh lính của Tùng Châu vệ.

Chương 474: Phu Quân Giỏi Nhất (1)

Sau tiệc rượu, Dương Chính Sơn trở về An Nguyên thành.

Những ngày này, Dương gia cũng nhận được rất nhiều lễ mừng tuổi, theo đó Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch cũng thành lập thế lực riêng của mình, bọn họ đã trở thành một quan lại thực sự.

Mỗi khi tết đến xuân về, bọn họ đều gửi cho Dương Chính Sơn một phần quà tết.

Dương gia đang phát triển mạnh mẽ và bọn họ cũng vậy.

Có lẽ tốc độ phát triển của bọn họ không thể sánh kịp với Dương Chính Sơn, nhưng bọn họ đã tự mình làm chủ, hiện tại đã khác xưa, bọn họ không còn là những thanh niên trẻ tuổi nữa mà là những quan chức thực sự.

Nhìn thư tín do Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch gửi đến, trong lòng Dương Chính Sơn vô cùng vui mừng.

Hai người này là hậu bối mà Dương Chính Sơn đặc ý nhất, tất nhiên, Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ bọn họ cũng làm rất tốt, chỉ là không xuất sắc bằng Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch mà thôi.

Hiện tại dưới trướng Châu Lan, đệ tử Dương thị tộc đã trở thành một nhóm đặc biệt.

Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác chăm sóc lẫn nhau, cho dù không có Dương Chính Sơn, bọn họ vẫn có thể bảo vệ lợi ích của mình.

Cộng thêm sự chăm sóc của Châu Lan, đệ tử Dương thị tộc có địa vị không thấp ở Kiến Ninh vệ, Kiến Châu thành và Ninh Châu thành.

“Hậu bối Dương thị tộc thật sự là nhân tài lớp lớp!” Úc Thanh Y dựa vào sau lưng Dương Chính Sơn, xem xong thư tín, không khỏi cảm thán.

Nàng không quen biết Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch, nhưng ở Dương gia nàng cũng nghe nói không ít chuyện về bọn họ, dù sao mỗi lần chuẩn bị quà tết đều do nàng lo liệu.

Dương thị tộc có nhiều hậu bối xuất sắc như vậy, trong lòng nàng vừa vui mừng vừa ngưỡng mộ.

Vui mừng vì hiện tại nàng là chủ mẫu của Dương gia, những người này cũng là hậu bối của nàng, ngưỡng mộ vì Thiên Thanh Kiếm phái không có nhiều đệ tử ưu tú như vậy.

Toàn bộ Thiên Thanh Kiếm phái, người có thể sánh ngang với Dương Thừa Trạch, Dương Minh Vũ và những người khác cũng chỉ có một mình Lạc Phi Vũ mà thôi.

“Đó là nhờ phu quân người dạy dỗ tốt!” Dương Chính Sơn đắc ý nói.

Điều này không sai, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác đều do một tay hắn dạy dỗ, nếu không có sự xuất hiện của hắn, Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch hiện tại e rằng vẫn chỉ là một đám nông dân.

“Biết rồi, phu quân giỏi nhất!” Úc Thanh Y che miệng cười trộm.

“Đó là điều đương nhiên!” Dương Chính Sơn vuốt râu, đắc ý nói.

Ngày hôm sau, người đến Dương gia tặng quà tết vẫn không ngớt.

Dương Chính Sơn bận rộn tiếp đón từng đoàn khách.

Người Dương thị tộc đến là Dương Minh Huy, Dương Chính Tường đã già, cơ thể ngày càng tệ, hiện tại đã không thể đi xa được nữa, mà hai năm nay Dương Minh Huy đã hoàn toàn tiếp quản công việc của Dương thị tộc, coi như là tộc trưởng mới của Dương thị tộc.

Đối với việc này, nội bộ Dương thị tộc phản ứng rất bình thản, vì đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ cần Dương Chính Sơn không tranh giành vị trí tộc trưởng, thì sẽ không có ai có thể đe dọa được vị trí của Dương Minh Huy.

Mà hai năm nay, Dương thị tộc cũng không ngừng lớn mạnh.

Tuy rằng số lượng hậu bối trong tộc trở thành võ giả có giảm đi, nhưng sự trỗi dậy của Dương thị tộc đã thành thế, các mặt đều đang phát triển mạnh mẽ.

Việc thành lập tộc học giúp cho đệ tử Dương thị có cơ hội đọc sách, còn về việc tu luyện võ đạo, Dương Chính Tường cũng đặc biệt tổ chức võ giả hướng dẫn đệ tử Dương thị tu luyện.

Chỉ là vì không có sự giúp đỡ của Dương Chính Sơn và linh tuyến thủy, hai năm nay số lượng đệ tử Dương thị trở thành võ giả đã giảm đi rất nhiều.

Điều này cũng bình thường, một trăm người mà Dương Chính Sơn dẫn theo lúc đầu hiện tại gần như đều đã trở thành võ giả, cho nên giai đoạn tăng mạnh số lượng võ giả chính là hai năm Dương Chính Sơn ở Ngân Hà bảo.

Qua giai đoạn cao trào, tỷ lệ đệ tử Dương thị trở thành võ giả cũng trở về bình thường.

Nhưng dù có trở về bình thường thì cũng cao hơn trước rất nhiều, vì hiện tại Dương thị tộc ngày càng giàu có, tài nguyên tương ứng cũng ngày càng nhiều.

Điều này sẽ làm tăng cơ hội trở thành võ giả của đệ tử Dương thị ở một mức độ nhất định.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn cũng thường xuyên chăm sóc cho Dương thị tộc, hắn không thể trực tiếp cung cấp linh tuyến thủy cho Dương thị tộc, nhưng có thể trộn lẫn một ít linh tuyến thủy vào một số thứ.

Ví dụ, đôi khi hắn sai người gửi rượu về, bên trong sẽ pha lẫn linh tuyến thủy, hoặc là gửi một số dược liệu được nuôi trồng trong không gian linh tuyến.

Tuy số lượng không nhiều, nhưng cũng có chút tác dụng.

Hai năm nay, cũng có đệ tử Dương thị lần lượt đến nương tựa Dương Chính Sơn, tất nhiên, đều do Dương Chính Tường và Dương Minh Huy tiến cử.

Chương 475: Phu Quân Giỏi Nhất (2)

Còn đối với những đệ tử Dương thị này, Dương Chính Sơn không giữ lại toàn bộ, mà để bọn họ huấn luyện ở Thành Quan bảo hai ba tháng, một số ít hẳn sẽ giữ lại ở Thủ Bì doanh, còn phần lớn thì sẽ gửi cho Dương Minh Chí, Dương Thừa Trạch và Dương Minh Vũ.

Để bọn họ huấn luyện ở Thành Quan bảo là để cho bọn họ sử dụng linh tuyến thủy, nâng cao tiềm năng trong tương lai.

Gửi bọn họ đến những nơi khác cũng là để cho bọn họ có tiền đồ riêng.

Nếu tất cả đều ở dưới trướng Dương Chính Sơn, hẳn cũng không thể sắp xếp cho bọn họ đủ chức quan.

Chi bằng để bọn họ phân tán ra, như vậy bọn họ sẽ có nhiều cơ hội hơn, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, đi được xa hơn.

Tóm lại, hiện tại Dương thị tộc ngày càng mạnh mẽ, ở An Ninh huyện, Dương thị tộc đã trở thành một danh gia vọng tộc mới.

Ngày Dương Minh Huy đến An Nguyên thành, Lư gia cũng đến.

Nhưng lần này đến không phải là Lư nhị gia, mà là Lư Tề.

Năm đó thiếu niên kiêu ngạo nay đã trở thành một thanh niên chừng chạc.

“Cháu bái kiến thúc phụ!”

Lư Tề thấy Dương Chính Sơn, thân thiết bái chào.

Nhiều năm như vậy, Dương gia và Lư gia luôn duy trì mối quan hệ tốt đẹp, tuy rằng Dương Chính Sơn chưa từng gặp gia chủ Lư gia Lư Trung Đạo, cũng chưa từng gặp trưởng tử Lư gia Lư Chí, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hai gia tộc giao hảo.

“Hiền điệt mau ngồi!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói.

Người Lư gia mà hắn tiếp xúc nhiều nhất chính là Lư nhị gia và Lư Tề.

“Cơ thể của nhị gia thế nào?”

“Cơ thể của nhị thúc cũng coi như khỏe mạnh, chỉ là năm nay bận rộn nên không thể đến bái tết thúc phụ được!” Lư Tề nói.

Lư nhị gia không phải là võ giả, cơ thể tự nhiên không khỏe mạnh như võ giả, nhưng tuổi của ông cũng không tính là lớn, năm nay chỉ mới sáu mươi tuổi mà thôi.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Đúng rồi, gần đây ta có ngâm một ít dược tửu, lát nữa người mang về cho nhị gia!” Dương Chính Sơn nói.

Lễ tết chuẩn bị cho Lư gia, Dương Minh Thành đã đưa đi rồi, nhưng trong đó không có dược tửu.

Hiện tại dược tửu mà hắn ngâm cũng không tệ, cho nên hắn gửi đi cũng khá ít, chỉ gửi cho Châu Lan và Lương Trữ, cũng như Lưu Nguyên phủ ở kinh đô mấy hũ, ngay cả Vương Bân hắn cũng không nỡ gửi.

Trước đây Lư nhị gia chăm sóc hắn khá nhiều, Dương Chính Sơn cũng nhớ đến ân tình này, nên mới nghĩ đến việc tặng cho Lư nhị gia một ít dược tửu.

Nếu để Dương Minh Thành mang theo được tửu khi đi tặng quà tết thì có lẽ sẽ không đến được tay Lư nhị gia.

Một là vì quà tết là tặng cho Lư gia, không phải tặng cho Lư nhị gia, hai là vì Lư gia không nhất định sẽ coi trọng những thứ trong quà tết, lỡ như họ coi được tửu của hấn là rượu bình thường thì thật là lãng phí.

Cho nên Dương Chính Sơn cũng không đặt được tửu vào quà tết tặng Lư gia.

“Được tửu của thúc phụ là đồ tốt, người đừng có lãng phí, nhất định phải giao cho nhị gia!”

Dương Chính Sơn sợ Lư Tề không coi trọng, đặc biệt dặn dò.

Lư Tề vội vàng gật đầu, cười nói: “Thúc phụ yên tâm, ta nhất định sẽ tự tay giao được tửu cho nhị thúc!”

Y được không tách rời nhau, võ giả đều biết một chút y thuật, việc ngâm được tửu cũng là chuyện thường xảy ra.

Tuy rằng Lư Tề không biết võ giả, nhưng cũng biết được liệu mà võ giả sử dụng có rất nhiều thứ là bảo bối.

Hấn không những không phản cảm với việc này, ngược lại còn rất vui mừng.

Điều này chứng tỏ Dương Chính Sơn thật sự quan tâm đến Lư nhị gia, nhớ đến Lư nhị gia, không phải là kiểu ứng phó lễ nghi.

Lư Tề ở lại An Nguyên thành một đêm, ngày hôm sau liền cùng Dương Minh Huy trở về.

Dương Chính Sơn cũng chuẩn bị cho Dương Chính Tường hai hũ được tửu, còn đối với Dương Minh Huy thì không cần đặc biệt dặn dò, những thứ mà hấn tặng cho Dương Chính Tường, chắc chắn Dương Minh Huy sẽ cẩn thận mang về.

Thời gian từng ngày trôi qua, Dương Minh Thành trở về từ An Ninh huyện, Dương Minh Hạo cũng mang theo quà tết của Châu Lan trở về.

Châu Lan vẫn rộng rãi như trước, nhưng rõ ràng quà tết của Châu Lan là không có tâm, vì mỗi năm quà tết mà nàng gửi đến cơ bản đều giống nhau.

Số lượng cố định, đồ vật cũng không khác biệt lắm, chủng loại có thay đổi một chút, nhưng tổng giá trị sẽ cố định ở một mức nhất định.

Thực ra điều này cũng bình thường, gia tộc lớn tặng quà tết đều có số lượng cố định, cơ bản sẽ không có biến động quá lớn, hiện tại quà tết mà Dương gia tặng đi thực ra giá trị cũng tương đối cố định, đều dựa theo quà tết đã tặng năm trước để mua sắm.

Mà một mình Châu Lan ở Kiến Ninh vệ, người thân đều không ở bên cạnh, theo tính cách của nàng, việc này chắc chắn đều giao cho hạ nhân xử lý, cho nên quà tết này cũng trở nên không có gì mới mẻ.

Chương 476: Phu Quân Giỏi Nhất (3)

Tất nhiên, Dương Chính Sơn không thể chê quà tết của Châu Lan được.

Lại một năm Tết Nguyên Đán.

Tết Nguyên Đán năm nay Dương gia đặc biệt vui mừng, vì năm nay Dương gia có mấy chuyện vui.

Thứ nhất, Vương thị lại sinh cho Dương gia một bé gái.

Thứ hai, Lương thị cuối cùng cũng có thai, tháng tư năm sau Dương gia sẽ lại có thêm người.

Thứ ba, Úc Thanh Y có thai, đây có lẽ là chuyện khiến Dương Chính Sơn vui mừng nhất.

Thứ tư, hôn sự của Dương Vân Tuyết đã được định.

Hơn nữa năm nay Lý thị cũng trở về ăn tết, ngoài Dương Minh Chí ra, cả gia đình coi như đã sum họp.

Chuyện vui liên tiếp cộng thêm gia đình sum họp, Tết Nguyên Đán của Dương gia trôi qua trong không khí náo nhiệt.

Nhưng sau Tết Nguyên Đán, bầu không khí của Trọng Sơn trấn đột nhiên trở nên căng thẳng.

Tuy rằng tin tức chinh phạt Đại Lăng vương triều vẫn chưa hoàn toàn lan truyền, nhưng tất cả những người biết chuyện ở Trọng Sơn trấn đều đang căng thẳng chuẩn bị.

Thu thập lương thảo, tu sửa binh khí, điều động binh lính, từng việc từng việc đều cho thấy đại chiến sắp xảy ra.

Còn về vấn đề bảo mật, thực ra cũng không có gì để bảo mật.

Việc chinh phạt Đại Lăng hoàng triều là một cuộc chiến tranh quy mô rất lớn, quân đội mà Đại Vinh điều động sẽ từ sáu đến mười vạn, ngoài ra còn huy động khoảng mười vạn dân phu.

Hành động quy mô lớn như vậy, muốn giữ bí mật gần như là không thể.

Tất nhiên, chiến thuật và chiến lược cụ thể vẫn phải được bảo mật.

Ngày hai mươi tháng giêng, nha môn tuần phủ cùng với tổng binh phủ triệu tập các tham tướng của các bộ vào Trọng Sơn quan, bàn bạc về việc xuất chinh.

Chư tướng tề tựu, cụ thể bàn bạc gì, Dương Chính Sơn không biết, ai bảo hãn quan nhỏ chứ.

Nhưng những gì bọn họ bàn bạc chẳng qua cũng chỉ là thời gian xuất chinh, tuyến đường cụ thể và nhiệm vụ của các bộ.

Lần xuất chinh Trọng Sơn trấn này hiển nhiên không chỉ để đánh tan Đông Hải Hồ tộc, nếu chỉ để đánh tan Đông Hải Hồ tộc, thì sau trận chiến Trọng Sơn quan hơn ba năm trước, Lương Trữ hoàn toàn có thể phát động truy kích.

Lục Sùng Đức và Lương Trữ chuẩn bị lâu như vậy, mục đích chỉ có một, đó là hoàn toàn bình định Đông Hải Hồ tộc, tiêu diệt Đại Lăng vương triều vừa mới thành lập.

Mà muốn bình định Đông Hải Hồ tộc, thì không phải đơn giản chỉ cần đánh chiếm được Phục Sơn thành là xong.

Tuy rằng Phục Sơn thành là nơi tụ cư của Đông Hải Hồ tộc, nhưng không phải là căn cơ của Đông Hải Hồ tộc, Đông Hải Hồ tộc là dân tộc du mục, căn cơ của bọn họ là những bộ lạc lớn đó.

Chỉ khi nào tiêu diệt hoàn toàn những bộ lạc lớn đó, thì mới coi như cắt đứt được căn cơ để Đông Hải Hồ tộc tái dựng.

Cho nên lần xuất chinh này chắc chắn không phải đơn giản chỉ là tiến công Phục Sơn thành.

(Chương này kết thúc)

Chương 477: Phoir bày thực lực (1)

Sau khi Vương Bân trở về từ Trùng Sơn Quan, hấn lập tức triệu tập tất cả quan viên dưới trướng đến phủ Tham tướng. Lần này, Dương Chính Sơn cũng có tư cách tham gia.

Vương Bân là Tham tướng của Trùng Sơn trấn, Tùng Châu vệ, Đông lộ. Dưới trướng hấn có hai doanh viện binh và năm doanh thủ bị, tổng cộng khoảng một vạn một nghìn binh lính.

Ngoài ra, hấn còn có Tùng Châu vệ, Tùng Châu tiền vệ, Tùng Châu hậu vệ, ba vệ sở, sở hữu khoảng một vạn năm nghìn đồn binh.

Đương nhiên, đây là binh lực theo biên chế, thực tế không có nhiều như vậy.

Trước đây, hiện tượng ăn không trong Trùng Sơn trấn vô cùng nghiêm trọng, trong tình huống bình thường, một doanh thủ bị ngàn người có năm trăm người đã được coi là tốt, mà trong số năm trăm người này còn có không ít lão, yếu, bệnh, tật.

Còn các đồn bảo của các vệ sở, cũng thiếu hụt nghiêm trọng, đồn điền bị quan viên chiếm đoạt, khiến quân hộ bỏ trốn hàng loạt.

So với các quan sảnh thủ bị khác, quan sảnh thủ bị An Nguyên thành trước đây đã được coi là tốt, ít nhất về mặt quân số không bị thiếu hụt quá nhiều.

Sở dĩ như vậy, cũng bởi vì thủ bị tiền nhiệm Tào Hàm không để mắt đến chút lợi lộc nhỏ nhoi của việc ăn không, mà

tập trung toàn bộ tâm tư vào việc buôn lậu.

Hiện nay, các bộ phận của Trùng Sơn trấn đã khôi phục không ít, nhưng về mặt quân số vẫn còn thiếu hụt.

Hiện tại, binh lực dưới trướng Vương Bân vào khoảng tám thành so với tổng biên chế, tức là có khoảng một vạn doanh binh và một vạn ba nghìn đồn binh.

Sau khi đến phủ Tham tướng, Dương Chính Sơn phát hiện đã có rất nhiều quan viên đến từ trước.

Mọi người đều chào hỏi, khách sáo lẫn nhau.

Dương Chính Sơn không bị cô lập, ngược lại có không ít người nhiệt tình chào hỏi hân.

Mặc dù bình thường mọi người đều làm việc theo chức trách, không làm việc chung trong một thành, nhưng thỉnh thoảng cũng gặp nhau, làm quen mặt mũi vẫn không thành vấn đề.

Dương Chính Sơn cũng không xa lạ gì với những quan viên này.

Còn lý do vì sao những quan viên này lại đặc biệt nhiệt tình với hân, chính là vì chuyện hôn sự giữa Dương gia và Hầu phủ.

Người ghen tị với hân là bọn họ, mà người nịnh nọt hân cũng là bọn họ.

Dương Chính Sơn khách sáo với đám người này một hồi, sau đó đến bên cạnh Thẩm Cảnh Thái.

“Thẩm đại nhân dường như không thích giao du với các đồng liêu!” Dương Chính Sơn thấy Thẩm Cảnh Thái đứng ở góc, cười nói.

Thẩm Cảnh Thái bữu môi, nói: “Không phải lão phu không muốn, mà là đám người này xem thường lão phu!”

Hắn đã già, có thể leo lên được vị trí Chỉ huy sứ Tùng Châu vệ đã là may mắn lắm rồi, sau này hắn cũng không còn tiền đồ gì nữa.

Đây là chuyện mà ai cũng biết, nên cũng không có ai cố ý đến nịnh nọt hắn.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là Thẩm Cảnh Thái không muốn giả vờ khách sáo với những người này, nếu hắn muốn thì vẫn có thể hòa nhập được.

Dương Chính Sơn cười cười, sau đó nhìn sang một nam tử trung niên bên cạnh, “Niên đại nhân dạo này vẫn khỏe chứ?”

Niên Lộ Dao, Chỉ huy đồng tri của Tùng Châu vệ, cũng là người thay thế vị trí Chỉ huy đồng tri của Thẩm Cảnh Thái sau khi Thẩm Cảnh Thái được thăng chức làm Chỉ huy sứ.

“Đa tạ Dương đại nhân quan tâm, bản quan vẫn khỏe!” Niên Lộ Dao cười ha hả nói.

Vị niên đại nhân này không phải người đơn giản, hắn vốn là Chỉ huy thêm sự của Bình Sơn vệ, Lỗ Đông, nhờ có công dẹp loạn nên được thăng chức và đến Trùng Sơn trấn.

Mặc dù Niên Lộ Dao trước đây chỉ là võ quan ở nội địa, nhưng năng lực mà hắn thể hiện sau khi đến Tùng Châu vệ vẫn rất mạnh mẽ.

Dương Chính Sơn và Niên Lộ Dao mới thực sự là đồng liêu, hai người đã từng giao thiệp không ít, tuy không sâu sắc nhưng cũng duy trì mối quan hệ khá tốt.

Ba người tụm lại với nhau, nói chuyện phiếm đàm ba câu, khoảng nửa canh giờ sau, Vương Bân mới chậm rãi đến.

Mọi người hành lễ, Vương Bân ngồi ở chủ vị, ánh mắt quét qua mọi người.

“Chắc hẳn các ngươi cũng đã nhận được tin tức, không nói nhiều lời, bốn tướng sẽ đi vào chính sự luôn!”

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng để xuất chinh bất cứ lúc nào, khi nào có quân lệnh, các ngươi sẽ xuất quân! Nếu lơ là, nhất định sẽ bị xử lý theo quân pháp!”

Nghe vậy, trong lòng mọi người không khỏi run sợ.

Quân lệnh như núi, quân pháp vô tình.

Hiện tại không giống như trước đây, trước đây nếu bọn họ vi phạm quân lệnh còn có cơ hội xoay xở, nhưng bây giờ mọi thứ đều đã khác.

Tất cả mọi người đều hiểu rằng, hiện nay Trùng Sơn trấn đã không còn là Trùng Sơn trấn của ngày xưa nữa.

Nói là xử lý theo quân pháp, thì chính là xử lý theo quân pháp.

Ngay sau đó, Vương Bân tiến hành tìm hiểu về tình hình của các thành.

Chương 478: Phơi bày thực lực (2)

Doanh viện binh do chính hấn nắm giữ, tình hình như thế nào hấn rõ nhất, nên cũng không cần hỏi nhiều.

Nhưng đối với các doanh thủ bị của các thành, sự hiểu biết của hấn rất hạn chế, hấn chỉ biết tình hình chung, còn cụ thể hơn thì hấn không rõ lắm.

Các thành thủ bị lần lượt báo cáo về tình hình dưới trướng mình, có bao nhiêu binh lính có thể chiến đấu, binh giáp có đầy đủ không, có bao nhiêu chiến mã, lương thảo có bao nhiêu,...

Lúc này chính là lúc phơi bày thực lực, ai có thực lực yếu kém thì người đó sẽ xấu hổ.

Nghe xong lời hồi đáp của mấy thành thủ bị, sắc mặt Vương Bản có chút không vui.

Việc điều động doanh thủ bị không phải là chuyện đơn giản, vì doanh thủ bị phụ trách phòng thủ của thành trì, cho dù có điều động thì cũng không được ảnh hưởng đến phòng thủ của thành trì.

Đương nhiên, quan sảnh thủ bị còn có thể điều động đồn binh đồn bảo đến để tạm thời thay thế doanh thủ bị, phụ trách nhiệm vụ phòng thủ thành.

Nhưng không phải quan sảnh thủ bị nào cũng có thể điều động đồn binh đồn bảo như An Nguyên thành.

Đồn binh đồn bảo cũng phải phụ trách đồn điền, nếu ảnh hưởng đến việc đồn điền thì thà rằng không điều động còn hơn.

Mấy thành thủ bị trước đó đưa ra lời hồi đáp với Vương Bân đều là chỉ có thể điều động năm, sáu trăm người, tức là lực lượng của một Bả tổng.

“Dương đại nhân, tình hình của An Nguyên thành thế nào?”

Vương Bân rất bất mãn với mấy thành thủ bị, lúc này hẳn muốn nghe một tin tức tốt.

Trong lòng Dương Chính Sơn có chút khó chịu.

Lúc này để hắn nói ra thì có cảm giác như đang vả vào mặt người khác.

Mọi người đều như nhau, chỉ riêng mình người nổi bật, chẳng phải người đang khiến những người khác khó coi sao?

“Thưa tướng quân, doanh thủ bị An Nguyên thành của chúng ta có thể xuất chiến bất cứ lúc nào!”

Dương Chính Sơn nói giảm đi.

Hắn không nói doanh thủ bị An Nguyên thành có bao nhiêu binh lính có thể chiến đấu, có bao nhiêu kỵ binh, có bao nhiêu binh giáp.

Nếu nói ra, sẽ khiến những đồng liêu khác bị lu mờ.

Nhưng hiển nhiên Vương Bân không phải là người dễ bị đánh lừa, hắn trực tiếp hỏi: “Doanh thủ bị của các ngươi có thể điều động bao nhiêu binh lính, có bao nhiêu kỵ binh, có bao nhiêu giáp binh!”

Kỵ binh không cần nói nhiều, giáp binh này không phải cứ có một bộ giáp bông là được.

Chiến giáp của binh sĩ Đại Vinh đại khái có thể chia thành ba loại, loại thứ nhất chính là giáp bông, loại phổ biến nhất, tức là may những mảnh sắt vào bên trong vải bông, giáp bông dễ chế tạo, giá thành rẻ, hơn nữa còn có tác dụng giữ ấm nhất định, vì vậy được sử dụng phổ biến nhất ở Trùng Sơn trấn.

Loại thứ hai là giáp da, dùng da thuộc để liên kết với những mảnh sắt, đặc điểm của nó là nhẹ, lực phòng hộ mạnh, chi phí chế tạo cao hơn nhiều so với giáp bông, nhưng cũng không quá đắt, chủ yếu được dùng cho kỵ binh nhẹ.

Loại thứ ba chính là giáp kim loại, giáp kim loại bao gồm thiết giáp, đồng giáp, cũng như những loại giáp được chế tạo từ kim loại hiếm đặc biệt. Giáp kim loại dày nặng, kỹ thuật chế tạo vô cùng phức tạp, chi phí cũng cực kỳ đắt đỏ, chi phí bảo dưỡng cũng rất cao, thông thường chỉ có những võ quan có phẩm cấp cao mới có thể trang bị.

Ví dụ như bộ Kim tất sơn văn giáp mà Châu Lan tặng cho Dương Chính Sơn, chính là một bộ thiết giáp có lực phòng hộ cực kỳ mạnh mẽ.

Ở doanh thủ bị, giáp bông là trang bị cơ bản của binh lính, vì vậy khi Vương Bân hỏi có bao nhiêu binh giáp, chắc chắn không phải là giáp bông.

Vương Bân đã hỏi như vậy, Dương Chính Sơn cũng không thể tiếp tục giấu giếm, chỉ có thể thành thật trả lời: “Bẩm tướng quân, hiện tại doanh thủ bị An Nguyên thành có một nghìn một trăm mười hai binh lính có thể chiến đấu, trong đó có ba trăm kỵ binh giáp da, hai trăm bộ binh thiết giáp, những người còn lại đều là bộ binh giáp bông!”

Số lượng này nghe có vẻ không nhiều, nhưng đối với những thành thủ bị khác thì lại như nghe thấy chuyện gì đó không thể tin nổi.

Ba trăm kỵ binh, hai trăm bộ binh thiết giáp.

Đây là khái niệm gì.

Một con chiến mã từ ba mươi đến một trăm lượng bạc, mà đó cũng không phải là loại chiến mã tốt nhất.

Chỉ riêng chiến mã cho ba trăm kỵ binh đã cần đến một vạn năm nghìn lượng bạc.

Thiết giáp còn đắt hơn, hơn nữa không phải đơn giản là đắt, để chế tạo thiết giáp không chỉ cần có bạc mà còn cần rất nhiều thợ rèn lành nghề.

Một thợ rèn lành nghề cần khoảng một tháng mới có thể chế tạo ra được một bộ thiết giáp thực sự.

Nếu mang theo vài học đồ, thì cũng phải mất nửa tháng.

Hai trăm bộ thiết giáp ít nhất cũng cần đến mười mấy thợ rèn lành nghề mất vài năm mới có thể chế tạo xong.

Chương 479: Phoir bày thực lực (3)

Nếu đặt ở phủ Tham tướng thì đương nhiên không tính là gì, nhưng đặt ở một quan sảnh thủ bị nhỏ bé thì vẫn rất khó thực hiện, dù sao thì quan sảnh thủ bị cũng không nuôi dưỡng nhiều thợ giỏi.

Mà Dương Chính Sơn không những có hai trăm bộ thiết giáp, còn trang bị giáp da cho ba trăm kỵ binh, trong đó số tiền bỏ ra tuyệt đối không ít hơn ba vạn lượng bạc.

Một quan sảnh thủ bị lấy đâu ra nhiều bạc như vậy?

Đây mới là điều khó tin nhất.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Dương Chính Sơn bất đắc dĩ vuốt râu.

Hắn tích góp được chút thực lực này cũng không dễ dàng gì.

Khi mới đến An Nguyên thành, tuy rằng binh giáp của doanh thủ bị An Nguyên thành vẫn còn khá đầy đủ, nhưng cũng không được coi là dư dả.

Hiện tại có thể tích góp được nhiều thực lực như vậy, tất cả đều nhờ vào việc hắn mất dày mày dạn và khổ tâm kinh doanh.

Chiến mã, lương thực, binh giáp, sắt vụn,... để xin được các loại vật tư, hắn đã không ít lần chạy đến Gia thành.

Vương Bân, Thẩm Cảnh Thái đều đã từng bị hắn quấy rầy.

Ngay cả Hứa Tiến cũng bị hấn làm phiền đến mức chán ghét.

Đương nhiên, cũng chính nhờ ba người này nhiều lần cung cấp lương thực và các loại vật tư cho hấn, hấn mới có thể tích góp được nhiều thực lực như vậy.

Còn như thợ rèn,... thì ngược lại đơn giản hơn nhiều, ba năm trước hấn đã nhờ La gia giúp đỡ để bồi dưỡng thợ rèn thợ mộc, hiện tại ba năm đã trôi qua, thu hoạch vẫn rất lớn.

Hiện tại quan sảnh thủ bị An Nguyên thành có hai dây chuyền sản xuất thiết giáp hoàn chỉnh và một dây chuyền sản xuất giáp da.

Mỗi tháng cũng có thể chế tạo được khoảng mười bộ thiết giáp và hai mươi bộ giáp da.

Nếu không phải thời gian không đủ, Dương Chính Sơn thậm chí còn muốn để toàn bộ binh lính của doanh thủ bị thay giáp da.

Toàn bộ thay giáp bằng thiết giáp thì có chút không thực tế, nhưng giáp da thì vẫn có thể.

Nghe Dương Chính Sơn nói như vậy, trên khuôn mặt khó coi của Vương Bản cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Sự hiểu biết của hấn về doanh thủ bị An Nguyên thành nhiều hơn rất nhiều so với sự hiểu biết của hấn về doanh thủ bị của các thành khác, dù sao thì trước đây Vương Thịnh vẫn luôn là Bả tổng của doanh thủ bị An Nguyên thành.

Thực lực của doanh thủ bị An Nguyên thành, hấn đều biết rõ.

Nếu không phải như vậy, hấn cũng sẽ không nhiều lần cấp phát lương thực, tiền bạc, vật tư,... cho Dương Chính Sơn.

Bởi vì hần biết Dương Chính Sơn sẽ sử dụng những vật tư mà hần cấp phát vào việc chính đáng, chứ không phải như những người khác lúc nào cũng nghĩ đến việc tư lợi.

“Tốt lắm!” Vương Bân hài lòng gật đầu.

Hần không đánh giá quá nhiều, chỉ đơn giản nói một câu tốt lắm, sau đó liền nói về việc chuẩn bị xuất chinh.

Căn cứ vào tình hình mà các doanh thủ bị báo cáo để đưa ra yêu cầu khác nhau, đồng thời đưa ra sắp xếp về mặt vật tư.

Kế hoạch xuất chinh cụ thể vẫn chưa được xác định, hoặc có thể đã được xác định rồi, nhưng chưa đến lúc công khai.

Tóm lại chỉ có một câu, chuẩn bị xuất chinh, chờ đợi quân lệnh, nếu lơ là, sẽ bị xử lý theo quân pháp.

(Hết chương)

Chương 480: Đồ Ngọc Tổng Đại Sơn (1)

Một cuộc họp nghiêm túc kết thúc, Dương Chính Sơn không ở lại Gia Thành mà lập tức quay trở về An Nguyên thành.

Sau khi trở về An Nguyên thành, Dương Chính Sơn đã bắt tay vào việc chuẩn bị cho cuộc xuất chinh.

Thực ra cũng không có gì cần chuẩn bị, từ trước Tết, Sở Thủ Bị đã chuẩn bị rồi, đến giờ những gì cần chuẩn bị cũng đã xong xuôi, chỉ còn lại việc huấn luyện nâng cao cho các tướng sĩ.

Tuy nhiên, vụ xuân năm nay cũng sắp bắt đầu, xuất chinh quan trọng, nhưng vụ xuân cũng không thể trì hoãn.

Vì vậy, việc Dương Chính Sơn cần làm là cố gắng đảm bảo vụ xuân có thể hoàn thành suôn sẻ mà không ảnh hưởng đến cuộc xuất chinh.

Thời gian từng ngày trôi qua, Dương Chính Sơn mỗi ngày đều tất bật giữa thành quan bảo và các đồn bảo ngoài thành.

Vừa đốc thúc việc cày cấy, vừa cùng các tướng sĩ Thủ Bị doanh luyện tập.

Bước sang tháng ba, vụ xuân đã được đưa vào kế hoạch, đồng thời thời gian xuất chinh cũng sắp đến.

Ngày hôm nay, Dương Chính Sơn ở trong thành quan bảo, thị sát việc huấn luyện của các tướng sĩ.

Hắn nhìn các tướng sĩ khí thế hùng hực, trong lòng rất hài lòng.

Gần ba năm huấn luyện, các tướng sĩ của Thủ Bì doanh đã trở thành những tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ, thứ duy nhất họ thiếu chính là thực chiến.

Đợi đến khi ra chiến trường, thấy máu, họ sẽ trở thành những con quỷ khiến kẻ địch nghe tên đã sợ mất mật.

Dương Chính Sơn rất tin tưởng họ, mà họ cũng rất tin tưởng Dương Chính Sơn.

Sau khi tuần tra xong, Dương Chính Sơn cùng Hàn Thừa và Tống Đại Sơn trở về chính sảnh.

Hiện tại Thủ Bì doanh có một thiên tổng, chính là Hàn Thừa, hai bả tổng là Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn.

Sau khi Vương Thịnh rời đi, Dương Minh Trấn được thăng làm bách hộ bả tổng.

Mà hiện tại, trong số Dương thị tử đệ dưới trướng Dương Chính Sơn, Dương Minh Trấn cũng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của hắn.

Dương Minh Trấn là người lớn tuổi nhất trong số những Dương thị tử đệ mà Dương Chính Tường đã đề cử khi Dương Chính Sơn còn ở Nghênh Hà bảo.

Năm nay hắn hai mươi tám tuổi, tu vi đã đạt đến Hậu Thiên tầng ba.

Về tính cách, hắn không trầm ổn như Dương Minh Vũ, ngược lại có phần giống Dương Minh Chí, tâm tính hoạt bát, làm việc lanh lợi.

Hiện tại Dương Minh Trấn đã gánh vác trọng trách ở Thủ Bì doanh, việc huấn luyện cơ bản đều do hắn phụ trách.

Tổng Đại Sơn chủ yếu phụ trách nhiệm vụ phòng thủ thành, phụ trách việc điều phối các tướng sĩ tuần tra, thay ca, gần đây cũng phối hợp với Tạ Nguyên tiếp quản việc phòng thủ thành.

Còn Hàn Thừa thì phụ trách việc thống kê toàn cục, đảm bảo nhu cầu hậu cần của Thủ Bị doanh.

Về phần Dương Chính Sơn, hắn sẽ không can thiệp vào các công việc cụ thể, việc hắn cần làm là kiểm tra, bổ sung, tránh để Hàn Thừa và những người khác xảy ra sai sót.

Đây chính là đặc điểm làm việc của Dương Chính Sơn.

Từ trước đến nay, hắn luôn cố gắng tách mình ra khỏi các công việc cụ thể, theo hắn, là một người lãnh đạo, điều quan trọng nhất chính là dùng người.

Hắn nhiều nhất chỉ làm người khởi xướng, sau đó sẽ giao các công việc cho người dưới trưởng thực hiện.

Tất nhiên, hắn không phải là một người chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, hắn sẽ làm tốt công tác giám sát sau đó, đồng thời còn phải điều phối mối quan hệ với các bên, chẳng hạn như Tùng Châu vệ, Binh bị đạo, Tham tướng mạc phủ và các nha môn khác.

Trong chính sảnh, Dương Chính Sơn và Hàn Thừa, Tổng Đại Sơn ngồi xuống, Hàn Phi lập tức dâng trà lên.

Hàn Thừa liếc nhìn con trai, mỉm cười, không nói gì.

Hàn Phi đã theo bên cạnh Dương Chính Sơn hơn hai năm, hơn hai năm nay sự thay đổi của Hàn Phi, hắn đều nhìn thấy.

Nói thật, lúc này hắn vô cùng mừng rỡ với sự lựa chọn ban đầu của mình.

Là một người cha, hắn hy vọng con trai mình có một tiền đồ tốt hơn.

Mặc dù hiện tại Hàn Phi không có chức quan cụ thể, nhưng tu vi của Hàn Phi hiện tại đã đạt đến Hậu Thiên tầng ba, tương lai chắc chắn sẽ vượt xa hắn. Còn về phong cách làm việc, Hàn Phi cũng học được chân truyền của Dương Chính Sơn, từng cử chỉ, hành động đều mang theo bóng dáng của Dương Chính Sơn.

Hắn tin rằng tiền đồ của Hàn Phi chắc chắn sẽ vượt xa hắn.

“Đại Sơn, chuyện hôn sự của Tống Hạo vẫn chưa định xong nhỉ?”

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Dương Chính Sơn nhắc đến chuyện gia đình.

Tống Đại Sơn sừng sốt, “Chắc là vẫn chưa đâu!”

Chuyện này đều do vợ hắn lo liệu, gần đây hắn bận rộn với công vụ, đâu có thời gian mà quan tâm đến những chuyện gia đình này.

“Haha, người đó, chẳng hề quan tâm đến con trai của mình chút nào!” Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói.

Tống Đại Sơn ngốc nghếch cười.

Chương 481: Đồ Ngốc Tổng Đại Sơn (2)

Quan tâm con trai!

Con trai không phải để đánh sao? Còn cần quan tâm gì chứ?

Hàn Thừa bên cạnh liếc nhìn Tổng Đại Sơn, lại nhìn Dương Chính Sơn, trong lòng đột nhiên có một suy đoán, không khỏi cảm thấy ghen tị với Tổng Đại Sơn.

Thực ra chuyện này cũng không khó đoán, Dương Chính Sơn đã nhắc đến chuyện hôn sự của Tổng Hạo, chắc chắn trong lòng có ý tưởng gì đó.

Mà tin tức Dương gia định thân với Hầu phủ cách đây không lâu cũng không phải là bí mật, nhị tiểu thư Dương gia đã đính hôn, vậy thì chỉ còn lại một người.

Vương Vân Xảo.

Là thuộc hạ của Dương Chính Sơn, Hàn Thừa đương nhiên có hiểu biết về tình hình của Dương gia.

Hàn Thừa đã đoán được, nhưng Tổng Đại Sơn vẫn chưa phản ứng gì, vẫn ngốc nghếch cười.

Tên này chính là như vậy, để hắn làm việc, hắn sẽ thực hiện rất nghiêm túc, nhưng nếu người muốn nói bóng gió với hắn, thì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Dương Chính Sơn cũng rất bất lực, đành phải nói: “Vân Xảo cũng đến tuổi nói chuyện cưới xin rồi!”

Nhưng Tống Đại Sơn vẫn chưa phản ứng gì, ngược lại còn nói: “Tiểu thư Vân Xảo ngoan ngoãn, lanh lợi, nhà nào mà cưới được nàng thì đúng là phúc đến tận cửa!”

Sau đó thì chẳng còn gì nữa.

Rất tốt, còn biết nói lời hay.

Dương Chính Sơn có cảm giác muốn đỡ trán, hắn cảm thấy chuyện này nên để Úc Thanh Y ra mặt, bên Tống Đại Sơn căn bản không thể nói thông được.

“Người đó người, haiz~~”

Dương Chính Sơn thật sự không biết nên nói thế nào.

Hắn không thể nói rõ ràng được.

Vân Xảo là nữ nhi, trong chuyện hôn nhân chắc chắn phải giữ ý một chút.

Dù hắn có ý muốn gả Vân Xảo cho Tống Hạo, cũng không thể đi cầu Tống Đại Sơn được.

Phải để Tống gia đến cầu hôn, chứ không phải Dương gia cầu gả.

Dương Chính Sơn vung tay áo bỏ đi, Tống Đại Sơn ngơ ngác, biểu cảm không vui trên mặt Dương Chính Sơn hắn vẫn có thể nhìn ra được.

“Đại nhân, đây là chuyện gì vậy?” Tống Đại Sơn hỏi Hàn Thừa bên cạnh.

Hàn Thừa nhẹ giọng nhắc nhở: “Chuyện này người nên về bàn bạc với vợ người!”

Tuy nhiên chuyện này hắn cũng không thể nói quá nhiều, dù sao cũng là chuyện chưa định, nếu hắn nói ra những lời không nên nói, chẳng phải là tự chuốc lấy rắc rối sao?

Vì vậy chuyện này vẫn phải để Tống Đại Sơn tự mình ngộ ra.

Nói xong, hắn dứt tay vào ống tay áo rồi rời khỏi chính sảnh.

Tống Đại Sơn ngỡ ngác, chuyện này có liên quan gì đến vợ ta?

Mặc dù vẫn chưa hiểu rõ, nhưng Tống Đại Sơn có một ưu điểm, đó là hắn có một người vợ tốt, hơn nữa hắn còn khá nghe lời vợ.

Lúc trước hắn lựa chọn theo Dương Chính Sơn đến An Nguyên thành, chính là do vợ hắn quyết định.

Buổi tối, sau khi Tống Đại Sơn về nhà, lập tức kể lại lời Dương Chính Sơn nói cho vợ nghe.

“Nương tử, Dương đại nhân có ý gì, tại sao người lại tức giận?”

Sau khi kể xong, Tống Đại Sơn còn rất nghiêm túc hỏi.

Tống Lý thị nhìn Tống Đại Sơn bằng ánh mắt của kẻ ngốc, “Người đúng là đồ ngốc!”

“Tại sao nương tử lại mắng ta?” Tống Đại Sơn có chút không hài lòng.

Tống Lý thị không những mắng hắn, còn cầm cây cán bột đánh hắn một cái thật mạnh, “Đầu óc gỗ mục!”

Tống Lý thị đương nhiên hiểu rõ phu quân của mình là người như thế nào, nàng cũng đã quen với tính tình của Tống Đại Sơn, nhưng mỗi khi Tống Đại Sơn giả ngơ, nàng vẫn không nhịn được muốn mắng người, muốn đánh người.

“Được rồi, chuyện này người đừng quan tâm nữa!” Tống Lý thị thật sự không muốn giải thích với Tống Đại Sơn.

Tổng Đại Sơn nhìn vợ, nghĩ ngợi một lúc, “Vây được, ta đi tu luyện một lát!”

Rất nhanh, hắn đã vứt bỏ chuyện này sang một bên.

Hắn luôn luôn là, những chuyện nghĩ không thông thì dừng nghĩ nữa, những chuyện người khác giao phó thì nghiêm túc thực hiện.

Tất nhiên, không có nhiều người có thể ra lệnh cho hắn, hiện tại chỉ có hai người là vợ hắn và Dương Chính Sơn, còn những người khác, hắn cũng sẽ cân nhắc, cũng có sự phán đoán đúng sai của riêng mình.

Chỉ là sự cân nhắc và phán đoán đúng sai của hắn chỉ dừng lại ở bề mặt.

Tổng Đại Sơn có hơi ngốc thật, nhưng hắn ngốc không triệt để, điều quan trọng nhất là hắn có một người vợ tốt.

Hắn đã vứt bỏ chuyện này sang một bên, nhưng Tống Lý thị thì không.

Sáng hôm sau, Tống Lý thị đã dẫn theo Tống Hạo đến Dương gia thăm Úc Thanh Y.

Kết thân với Dương gia, chuyện này trước đây Tống Lý thị thậm chí còn không dám nghĩ đến.

Tổng gia bọn họ có được sự giàu có như ngày hôm nay, tất cả đều nhờ Dương Chính Sơn nâng đỡ.

Nếu không có Dương Chính Sơn, hiện tại Tổng Đại Sơn có khi vẫn chỉ là một tiểu kỳ mà thôi.

Hiện tại biết được Dương Chính Sơn có ý định gả Vương Vân Xảo cho Tống Hạo, Tống Lý thị cảm thấy như phúc từ trên trời rơi xuống.

Chương 482: Đồ Ngọc Tổng Đại Sơn (3)

Tổng Hạo và Vương Vân Xảo đã có tình ý với nhau từ lâu, hai người đã vừa ý nhau từ lâu, chỉ là ngại lễ pháp nên vẫn luôn che giấu mà thôi.

Hiện tại trường bối hai bên đã đồng ý hôn sự của hai người, đương nhiên hai người vô cùng vui mừng.

Quy trình hôn sự của hai người diễn ra rất nhanh, đơn giản hơn nhiều so với quy trình hôn sự của Lương Căn Ngôn và Dương Vân Tuyết, dù sao thì môn đệ của Hầu phủ cao, quy củ lễ nghi cũng nhiều.

Dương gia và Tổng gia thì không cần phải cầu kỳ như vậy, Úc Thanh Y và Tổng Lý thị bàn bạc xong, việc còn lại chỉ là hình thức mà thôi.

Tất nhiên, quy củ của Dương Chính Sơn vẫn không thể phá vỡ.

Nữ nhi Dương gia phải sau mười sáu tuổi mới được xuất giá, mặc dù Vương Vân Xảo không phải là nữ nhi Dương gia, nhưng Dương Chính Sơn coi nàng như nữ nhi, vì vậy cũng yêu cầu đợi đến khi Vương Vân Xảo sau mười sáu tuổi mới được xuất giá.

Khi Dương gia và Tổng gia thống nhất hôn sự của Vương Vân Xảo và Tổng Hạo, lệnh xuất chinh trấn Trùng Sơn chinh phạt Đông Hải Hồ tộc cũng được ban xuống.

Ngày mừng tám tháng tư năm Thừa Bình thứ hai mươi chín.

Một đội kỵ binh từ Gia thành đến Sở Thủ Bị An Nguyên thành.

“Dương đại nhân, đây là quân lệnh!”

Một hán tử với gương mặt kiên nghị đích thân đưa công văn cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi, nhận lấy công văn, thản nhiên nói: “Các người vất vả rồi!”

“Không vất vả, nếu quân lệnh đã được giao, chúng ta xin cáo từ trước!”

Hơn mười kỵ binh đến nhanh, đi cũng nhanh, dừng lại trong Sở Thủ Bị chưa đến một khắc đã vội vã rời đi.

Dương Chính Sơn không giữ lại, bởi vì hắn biết rõ, những kỵ binh này còn phải đến các thành khác để giao quân lệnh.

Trong chính sảnh, Dương Chính Sơn mở công văn được gửi đến.

Nhìn nội dung bên trên, gương mặt Dương Chính Sơn nở một nụ cười rạng rỡ.

“Thú vị, thú vị thật, hahaha~~”

Hắn không ngờ mình sẽ nhận được quân lệnh như vậy, càng không ngờ kế hoạch chinh phạt mà Lục Sùng Đức và Lương Trữ đề ra lại như vậy.

Điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, chắc chắn cũng ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Tuy nhiên đây thực sự là một kế hoạch rất hay.

Dương Chính Sơn nhìn nội dung trong quân lệnh, toàn thân không khỏi phấn chấn.

Chương 483: Đặt tên, xuất chinh (1)

Thời gian: Ngày 12 tháng 4.

Nhiệm vụ: Ra ngoài biên giới ngàn dặm, gặp giặc Hồ, giết không tha.

Toàn bộ lệnh quân chỉ có mười sáu chữ.

Ý tứ trong đó cũng rất rõ ràng, chính là để cho Dương Chính Sơn thống lĩnh doanh trại phòng bị của thành An Nguyên xuất chinh thảo phạt tộc Hồ.

Không có kế hoạch chi tiết, không có lộ tuyến hành quân cụ thể, cũng không có mệnh lệnh cứng nhắc, chỉ yêu cầu giết không tha.

Đương nhiên, trận chiến này chắc chắn sẽ được tính công lao bằng cách chém đầu thủ lĩnh, có thể vớt được bao nhiêu chiến công, hoàn toàn dựa vào chính bản thân Dương Chính Sơn.

Còn về những thứ khác, đó không phải là chuyện mà Dương Chính Sơn cần quan tâm.

Kế hoạch xuất chinh như vậy thoạt nhìn có vẻ không đáng tin, nhưng thực tế lại là kế hoạch tốt nhất để đối phó với tộc Hồ Đông Hải.

Bởi vì ngoài quan ải ngàn dặm, các bộ lạc của tộc Hồ Đông Hải cư trú không cố định, muốn tìm ra tất cả các nơi tập trung của chúng là vô cùng khó khăn.

Ba trăm năm nay, Đại Vinh hoàng triều vẫn không thể tiêu diệt hoàn toàn tộc Hồ Đông Hải, chính là vì bọn họ rất khó tìm ra được tất cả các nơi tập trung của tộc Hồ Đông Hải.

Hiện tại, Lục Sùng Đức và Lương Trữ để cho rất nhiều doanh trại phòng bị của Trọng Sơn trần xuất cảnh, chia nhỏ thành từng nhóm, quét sạch ngàn dặm ngoài quan ải. Làm như vậy có thể tìm ra tất cả các bộ lạc của tộc Hồ Đông Hải.

Đương nhiên, trong đó cũng có rủi ro.

Quân số của một doanh trại phòng bị nhiều nhất cũng chỉ khoảng một nghìn người, nếu đối mặt với một bộ lạc hơi lớn một chút, có thể sẽ tổn thất nặng nề, thậm chí toàn quân bị diệt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây là một cơ hội để lập công cho tất cả các doanh trại phòng bị.

Một cơ hội tự mình thống lĩnh quân đội tác chiến, đối với các quan phòng bị mà nói là vô cùng hiếm có.

Đặc biệt đối với Dương Chính Sơn, hẳn thật sự không ngờ mình lại có cơ hội tự mình thống lĩnh quân đội tác chiến nhanh như vậy.

Với cơ hội như vậy, doanh trại phòng bị của thành An Nguyên có thể giành được bao nhiêu chiến công đây?

“Hàn Phi, lập tức triệu tập tất cả quan viên từ bách hộ trở lên đến họp!”

Thời gian cấp bách, ngay khi nhận được lệnh quân, Dương Chính Sơn đã triệu tập tất cả các võ quan dưới trướng sở quan phòng bị của thành An Nguyên từ bách hộ trở lên.

Lệnh quân yêu cầu ngày 12 tháng 4 phải xuất cảnh, mà hôm nay đã là ngày mùng 8 tháng 4, cũng có nghĩa là bọn họ chỉ còn chưa đến bốn ngày.

Gần tối, từng tốp người ba năm người cưỡi ngựa nối đuôi nhau đến.

Đêm xuống, đại đường của sở quan phòng bị đã chật ních người, Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, Hàn Phi, Tạ Nguyên và các võ quan khác lặng lẽ đứng trong sảnh.

Bầu không khí trong đại đường rất trầm lắng, mặc dù Dương Chính Sơn vẫn chưa lên tiếng, nhưng mọi người đều đã đoán được.

Đợi mọi người đến đông đủ, Dương Chính Sơn quét mắt nhìn mọi người, đứng dậy nói: “Bốn quan vừa nhận được lệnh quân của tham tướng mạc phủ, tham tướng mạc phủ ra lệnh cho doanh trại phòng bị của chúng ta ngày 12 tháng 4 phải xuất cảnh thảo phạt tộc Hồ Đông Hải!”

“Hai ngày nữa, bốn quan sẽ dẫn doanh trại phòng bị xuất chinh, sau khi bốn quan xuất chinh, mọi chuyện của sở quan phòng bị vẫn cần các ngươi đồng tâm hiệp lực, đảm bảo không xảy ra sai sót!”

“Tạ Nguyên!” Ánh mắt của Dương Chính Sơn rơi vào người Tạ Nguyên.

“Hạ quan có mặt!”

Tạ Nguyên vội vàng đáp.

“Sau khi bốn quan xuất chinh, ngươi tạm thời thay bốn quan quản lý sở quan phòng bị, có vấn đề gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có! Hạ quan nhất định không phụ sự ủy thác của đại nhân!” Tạ Nguyên kiên định nói.

Sắp xếp như vậy, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì từ năm ngoái, Dương Chính Sơn đã bắt đầu chuẩn bị rồi, khoảng thời gian này Tạ Nguyên cũng thường xuyên đến

thành An Nguyên để làm quen với công việc của sở quan phòng bị.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Dương Minh Hạo!”

“Hạ quan có mặt!”

“Tiếp theo người phụ trách việc phòng thủ của thành An Nguyên, bất kể xảy ra chuyện gì, người cũng phải đảm bảo thành An Nguyên không được loạn, thành An Nguyên không được mất!”

“Cho dù có chết trận cũng không tiếc!”

Đôi mắt của Dương Chính Sơn sắc bén nhìn Dương Minh Hạo.

Lời này bề ngoài là vì chức trách, thân là quan phòng bị, trách nhiệm quan trọng nhất chính là phòng thủ thành. Nhưng thực ra là để đảm bảo sự an toàn của Dương gia, Dương gia ở trong thành An Nguyên, nếu thành An Nguyên có biến, thì Dương gia chắc chắn sẽ là nơi bị ảnh hưởng đầu tiên.

Vì vậy hắn mới giao việc phòng thủ thành cho Dương Minh Hạo.

“Hạ quan nhận lệnh!” Dương Minh Hạo cúi đầu đáp.

Chương 484: Đặt tên, xuất chinh (2)

Dương Chính Sơn gật đầu, lại nhìn về phía Ô Trọng Triết, “Tiếp theo sở quan phòng bị có hai chuyện lớn, chuyện thứ nhất là phòng thủ thành, chuyện thứ hai là cày cấy vụ xuân và đồn điền!”

“Ô đại nhân, đồn điền là căn bản của chúng ta, tầm quan trọng của nó không cần bốn quan nói thêm nữa chứ!”

“Tạ đại nhân phải phụ trách công việc của sở quan phòng bị, vậy thì chuyện cày cấy vụ xuân và đồn điền, bốn quan giao cho người!”

Ô Trọng Triết hơi chần chừ, “Đại nhân, hay là ngài cũng đưa hạ quan ra chiến trường đi!”

Hắn muốn ra chiến trường, hiện tại Ô gia đã quay trở lại quan trường, chính là cần lập công, hắn vẫn hy vọng mình có thể lập công thăng quan.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, “Nghe lệnh đi, lần này chắc chắn không được!”

Hắn hiểu ý của Ô Trọng Triết, cũng không phản cảm với suy nghĩ này của Ô Trọng Triết, nhưng hắn không thể đưa Ô Trọng Triết ra trận.

Ô Trọng Triết là phòng thủ quan của Sa Lĩnh bảo, như tên gọi, chức trách của hắn là phòng thủ.

Để hắn tạm thời thay thế quan đồn điền thì được, nhưng để hắn theo doanh trại phòng bị xuất chinh thì không được.

Ô Trọng Triết có chút thất vọng gật đầu, “Hạ quan nhận lệnh!”

“Sau này còn có cơ hội!” Dương Chính Sơn cười vỗ vai hắn.

Sắp xếp xong chuyện của Thốn Bảo, Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Hàn Thừa, Tống Đại Sơn và Dương Minh Trán.

“Ngày mai tất cả tướng sĩ của doanh trại phòng bị được nghỉ một ngày, về nhà đoàn tụ với gia đình, từ biệt cho tốt!”

Nơi chiến trường đao kiếm vô tình, không ai biết bọn họ còn có thể trở về hay không.

Có lẽ lần gặp mặt này chính là lần vĩnh biệt.

Trước khi xuất chinh, Dương Chính Sơn hy vọng các tướng sĩ có thể gặp mặt người thân thật tốt, tránh để lại tiếc nuối!

“Đại nhân nhân hậu! Hạ quan thay mặt tất cả tướng sĩ của doanh trại phòng bị cảm tạ đại nhân!”

Hàn Thừa tiến lên đáp lời, chấp tay cảm tạ.

Dương Chính Sơn phát tay, sau đó để mọi người rời đi.

Những việc cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong từ lâu, cuộc họp này cũng chỉ để xác định lại sự sắp xếp mà thôi.

Rất nhanh mọi người đã rời đi, Dương Chính Sơn không giữ họ lại dùng cơm, mà nghỉ ngơi một chút, quay trở về hậu viện.

Hai ngày này hắn cũng quyết định ở bên cạnh Úc Thanh Y.

Khi hắn trở về chính viện, Úc Thanh Y đã đứng ở cửa ngóng trông.

“Phu quân muốn xuất chinh!”

Thấy Dương Chính Sơn, Úc Thanh Y có chút gấp gáp hỏi.

“Ừ!”

Dương Chính Sơn tiến lên đỡ nàng, ánh mắt rơi vào bụng dưới hơi nhô lên của nàng.

“Bên ngoài lạnh, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Trên mặt Úc Thanh Y không giấu được vẻ lo lắng.

Sau khi vào phòng, Dương Chính Sơn chỉ có thể an ủi: “Nàng yên tâm đi, mặc dù phu quân của nàng không tính là dày dặn kinh nghiệm chiến trường, nhưng cũng không phải lần đầu tiên ra trận!”

“Ta nhất định sẽ trở về bình an!”

“Nhưng, thiếp vẫn lo lắng!” Hốc mắt Úc Thanh Y hơi đỏ.

Cho dù nàng cứng cỏi, dịu dàng bên ngoài nhưng đối mặt với chuyện này vẫn không kìm được.

“Thế nào, nàng không có lòng tin với phu quân sao?” Dương Chính Sơn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của nàng.

“Cho dù là vì đứa con này, ta cũng sẽ trở về bình an.”

“Có điều ủy khuất cho nàng, lúc đứa trẻ này chào đời, ta không thể ở bên cạnh nàng được!”

Úc Thanh Y dựa vào lòng hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn.

Thấy nàng tâm trạng ủ dột, Dương Chính Sơn đổi sang chủ đề khác, nói: “Hay là ta đặt tên cho đứa trẻ trước nhé!”

“Ừ!” Úc Thanh Y khẽ nói.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lúc, “Nếu là con gái, vậy thì gọi là Dương Vân Mộng, nếu là con trai, vậy thì gọi là...”

Nói đến tên con trai, Dương Chính Sơn ngừng lại.

Dương thị nhất tộc, nam đình đời Minh tự* có rất nhiều, những cái tên hần nghĩ đến dường như đều đã bị chiếm mất rồi.

(*Tự: Chữ lót trong tên. Ví dụ: Minh Châu thì chữ “Minh” là tự.)

Con gái thì dễ nói, ở quê rất nhiều bé gái đều gọi là Đại Nha, Nhị Nha, tên cũng chỉ là Dương Đại Nha, Dương Nhị Nha mà thôi, cho nên đặt tên cho con gái dễ hơn rất nhiều.

Còn tên con trai thì sao?

Dương Chính Sơn nhất thời thật sự không nghĩ ra được một cái tên hay.

“Hay là nàng nghĩ tên cho con trai đi?”

“Vẫn là lão gia nghĩ đi!” Úc Thanh Y không thêm suy nghĩ đã từ chối ngay.

Dương Chính Sơn chỉ có thể vắt óc suy nghĩ.

Minh Triết, Minh Vũ, Minh Huy, Minh Trán, Minh Lôi...

Dường như tất cả những cái tên hay đều đã bị chiếm mất rồi.

Người trùng tên trên đời này không biết có bao nhiêu, nhưng trong cùng một gia tộc thì không thể trùng tên được.

“Hay là gọi là Dương Minh Chiêu đi!”

“Minh Chiêu! Minh Chiêu!” Úc Thanh Y khẽ lẩm bẩm, tay vô thức xoa bụng dưới của mình, “Tên này hay lắm!”

Chương 485: Đặt tên, xuất chinh (3)

Dương Chính Sơn thấy vẻ mặt của nàng dịu đi không ít, trong lòng cũng thả lỏng hơn một chút.

Hai ngày sau đó, Dương Chính Sơn luôn ở bên Úc Thanh Y.

Cho đến sáng sớm ngày 12 tháng 4.

Trời vừa tờ mờ sáng, hơn một nghìn tướng sĩ của doanh trại phòng bị đã tụ tập ngoài cổng bắc thành An Nguyên.

Ba trăm năm mươi kỵ binh, hai trăm bộ binh giáp sắt, gần sáu trăm bộ binh giáp bông.

Đây chính là toàn bộ binh lực dưới trướng của Dương Chính Sơn.

Sở dĩ kỵ binh biến thành ba trăm năm mươi người, là vì tháng trước Dương gia mã tràng lại bán cho sở quan phòng bị năm mươi con ngựa chiến thượng đẳng.

Dương Chính Sơn bịn rịn chia tay Úc Thanh Y, lại dặn dò Dương Minh Thành một phen, sau đó mới cưỡi ngựa đến ngoài cổng thành.

Mà lúc này ngoài cổng thành, ngoài tướng sĩ của doanh trại phòng bị, còn có Hứa Tiến và Lâm Thủ Đức đến tiễn.

“Dương đại nhân, bốn quan chúc đại nhân chuyến này đánh đâu thắng đó, công thành danh toại!”

Hứa Tiến cầm một bình rượu đến trước mặt Dương Chính Sơn, rót cho Dương Chính Sơn và Lâm Thủ Đức mỗi người

một ly.

Dương Chính Sơn cười ha hả nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

“Hai vị đại nhân chờ tin thắng trận của bốn quan nhé!”

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa, phi ngựa rời đi.

Đại quân phía sau nối gót, đội ngũ hơn một nghìn người kéo dài hàng dặm, giống như một con rồng lớn đi về phía bắc.

Doanh trại phòng bị xuất chinh không có điều động dân phu, tất cả hậu cần đều do tướng sĩ của doanh trại phòng bị tự mình phụ trách.

Trong đội ngũ có đến hơn một trăm xe ngựa, trên đó chất đầy binh giáp và lương thực của các tướng sĩ.

Như bộ binh giáp sắt, khi hành quân chắc chắn không thể mặc áo giáp sắt, nếu không chưa kịp ra khỏi biên giới thì bọn họ đã mệt chết rồi.

Tuy nhiên nếu chỉ để chở binh giáp và lương thực thì cũng không cần nhiều xe ngựa như vậy, sở dĩ Dương Chính Sơn mang theo nhiều xe ngựa như thế, là để tiện cho việc đóng quân.

Với hơn một trăm xe ngựa này, khi đóng quân buổi tối, bọn họ hoàn toàn có thể đặt xe ngựa ở bên ngoài, có thể ngăn cản kỵ binh tập kích doanh trại.

Nói đơn giản, những xe ngựa này có thể dùng để làm chướng ngại vật.

Ngoài ra nếu có chiến lợi phẩm, bọn họ cũng có thể dùng xe ngựa để chở về, tránh vì không mang đi được mà phải tiêu hủy tại chỗ.

Từ điểm này, có thể thấy được Dương Chính Sơn tham lam đến mức nào.

Hắn xuất chinh không chỉ nghĩ đến việc giết địch lập công, mà còn nghĩ đến việc nhân cơ hội này để phát tài.

Người khác đều nghĩ làm thế nào để bảo toàn tính mạng trên chiến trường hiểm ác, chỉ riêng Dương Chính Sơn lại nghĩ đến việc phát tài nhờ chiến lợi phẩm.

HẾT CHƯƠNG.

Chương 486: Tìm kiếm tộc Hồ (1)

Tham tướng phủ, Gia Thành.

Vương Bân ngồi trong thư phòng, nhìn bản đồ Quan Ngoại.

“Cha, Dương đại nhân đã dẫn binh xuất cảnh rồi!”

Lúc này, Vương Thịnh bước vào thư phòng, nói.

Vương Bân ngẩng đầu lên, liếc nhìn hắn một cái, nói: “Những người khác thì sao?”

“Đều đã xuất phát, hôm nay chắc chắn có thể xuất cảnh!” Vương Thịnh đáp.

Lần này quân lệnh không có nhiệm vụ cụ thể, nhưng yêu cầu các thành thủ phải xuất cảnh trước ngày mười hai tháng tư.

Nói đơn giản, chính là các người phải xuất chinh, còn sau khi xuất chinh các người có thể làm gì, thì tùy vào bản thân các người.

Không có yêu cầu cứng nhắc, cũng không có nhiệm vụ bắt buộc, hoàn toàn tự do phát huy.

Nếu sợ chết, thì tìm một nơi nào đó ẩn nấp vài tháng, còn nếu muốn chiến công, thì tự mình đi tìm kẻ địch.

Người chỉ cầu bảo mệnh, có lẽ sau khi chiến tranh kết thúc sẽ bị thanh toán, nhưng ít nhất có thể bảo toàn tính mạng.

Còn người muốn lập công, thì phải liều mạng.

“Thái độ của bọn họ thế nào?” Vương Bân tiếp tục hỏi.

Vương Thịnh suy nghĩ một chút, “Hiện tại vẫn chưa nhìn ra được, hôm nay bọn họ đều có thể xuất cảnh, còn sau khi xuất cảnh có thể làm được gì, thì phải xem chính bản thân bọn họ!”

Vương Bân khẽ gật đầu.

Đây là vấn đề đã được dự liệu trước.

Lương Trữ và Lục Sùng Đức đều không đặt cược thắng lợi vào những đội quân thủ bị này, trong mắt bọn họ, thủ bị doanh chỉ là cây gậy để đánh răn động cỏ mà thôi.

Chỉ cần những thủ bị doanh này lượn lờ ở Quan Ngoại, chắc chắn sẽ khiến cho các tộc Hồ hành động, mà chỉ cần bọn họ hành động chắc chắn sẽ để lại dấu vết rõ ràng, đến lúc đó các đội quân khác có thể theo dấu vết mà phát động truy kích.

Còn những người phụ trách truy kích tộc Hồ chính là Vương Bân, Chu Lan, những tham tướng này.

Còn trấn tiêu doanh dưới trướng Lương Trữ thì trực tiếp tiến thẳng đến Phục Sơn thành.

Hiện nay, mặc dù Trùng Sơn trấn không thể coi là binh cường mã tráng, nhưng so với bốn năm trước thì mạnh hơn rất nhiều, chỉ riêng về binh lực, cũng đã tăng lên không ít.

Trùng Sơn trấn bốn năm trước tính toán hết mức cũng chỉ có thể điều động mười vạn đại quân, còn hiện nay Trùng Sơn trấn có thể điều động mười lăm vạn đại quân mà không ảnh hưởng đến các phòng tuyến.

Lương Trữ nhìn bản đồ, trong lòng suy nghĩ tiếp theo nên ra tay từ đâu.

Theo quân lệnh của tổng binh phủ, nhiệm vụ của hắn là san bằng khu vực cách bờ biển ba trăm dặm, cũng chính là khu

vực phía bắc Gia Thành.

“Trước tiên hãy phái trinh sát của chúng ta ra ngoài đi!”
Vương Bân suy nghĩ một lúc, rồi ra lệnh.

Vương Thịnh đáp một tiếng, rồi rời khỏi thư phòng.

...

Biên giới phía bắc An Nguyên thành.

Dương Chính Sơn đã dẫn theo tướng sĩ của thủ bị doanh đi được hơn mười dặm.

Ngày đầu tiên Dương Chính Sơn không vội vàng tiến quân, sau khi xuất cảnh được mười dặm, hắn liền ra lệnh cho các tướng sĩ dựng trại.

Những chiếc lều đơn giản được dựng lên, Dương Chính Sơn nhìn bản đồ trong lều.

Hàn Thừa, Tổng Đại Sơn và Dương Minh Trấn đứng bên cạnh hắn, cũng đang quan sát bản đồ.

“Đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Người trên chỉ bảo chúng ta xuất cảnh, nhưng không giao cho chúng ta nhiệm vụ cụ thể, chúng ta không thể cứ như ruồi mất đầu mà lao lung tung được!”

Hàn Thừa có chút đau đầu nói.

Hắn cảm thấy có chút nan giải.

Bắc Địa lớn như vậy, chiều dài hơn một nghìn dặm, chiều rộng cũng có một nghìn dặm, với phạm vi lớn như vậy, chắc chắn bọn họ không thể mục đích mà đi lang thang khắp nơi được.

Không tìm thấy tộc Đông Hải Hồ thì cũng thôi, nếu bị kỵ binh Hồ tộc theo dõi, bị tập kích, thì thật là tồi tệ!

Dương Chính Sơn lại vô cùng bình tĩnh hỏi: “Người cảm thấy điều kiện đầu tiên để tộc Đông Hải Hồ lựa chọn nơi cư trú là gì?”

Hàn Thừa sững sờ, “Cái này, hạ quan thật sự không biết.”

Mặc dù hắn đã sống ở Trùng Sơn trên hơn nửa đời người, nhưng hắn thật sự không biết nhiều về tộc Đông Hải Hồ.

“Đại nhân, ta biết!” Dương Minh Trấn đột nhiên nói.

“Là gì?” Dương Chính Sơn ngẩng đầu, nhìn hắn với ánh mắt khích lệ.

Dương Minh Trấn nói: “Là nguồn nước, bất kể là người hay gia súc, đều không thể thiếu nước!”

“Quân hồ quen sống di cư, bọn chúng chắc chắn sẽ không đào giếng ở một vị trí cố định, cho nên nơi cư trú của bọn chúng chắc chắn sẽ ở bên cạnh sông suối!”

Dương Chính Sơn vuốt râu nói: “Không sai, điều kiện đầu tiên để bọn chúng lựa chọn nơi cư trú chính là nguồn nước!”

“Nhưng mà, sông ngòi ở Bắc Địa rất nhiều, muốn tìm được bọn chúng cũng rất khó!” Hàn Thừa lại nói.

Bắc Địa không có sông lớn, nhưng có rất nhiều sông nhỏ suối nhỏ.

Nếu biết bọn chúng sẽ sống ven sông, thì cũng rất khó để tìm ra bọn chúng.

Chương 487: Tìm kiếm tộc Hồ (2)

“Ừm, điều kiện đầu tiên là nguồn nước, điều kiện thứ hai là đồng cỏ màu mỡ!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Mặc dù tộc Đông Hải Hồ không phải là dân du mục thuần túy, nhưng phần lớn các tộc của bọn họ đều sống dựa vào việc chăn nuôi gia súc.

Nguồn nước, đồng cỏ là nhu cầu lớn nhất của bọn họ.

Dương Chính Sơn vừa nói, vừa cầm bút than vẽ lên bản đồ.

Đầu tiên hấn gạch bỏ khu vực gần biển, “Gần biển đều là đất nhiễm mặn, vừa không có nguồn nước cũng không có đồng cỏ, có thể loại bỏ trực tiếp.”

Sau đó hấn lại gạch bỏ khu vực gần Hắc Vân sơn, “Mặc dù địa thế của Hắc Vân sơn không hiểm trở, nhưng không thích hợp để chăn nuôi gia súc, có lẽ trong đó có một số quân hồ sống bằng nghề săn bắn, nhưng số lượng không nhiều. Hơn nữa, tìm kiếm trong núi rất phiền phức, chúng ta không cần thiết phải qua đó.”

“Gần Phục Sơn thành chắc chắn sẽ có rất nhiều tộc tụ tập, nhưng quân hồ ở đó quá nhiều, chúng ta đi qua không đủ để nhét kẽ răng cho bọn chúng!”

“Phía tây cách chúng ta quá xa, chúng ta không qua đó tranh giành với đồng đội nữa!”

Dương Chính Sơn lần lượt gạch bỏ từng khu vực, rất nhanh bản đồ đã bị hấn vẽ nguệch ngoạc.

“Nguồn nước, Tùng Nguyên hà!”

Cuối cùng, Dương Chính Sơn chọn một khu vực quen thuộc.

Năm xưa trận chiến Phục Sơn thành, Dương Chính Sơn đã từng theo Tùng Nguyên hà vận chuyển lương thảo mấy lần, cho nên hắn vẫn rất quen thuộc với Tùng Nguyên hà.

“Nhưng đoạn Tùng Nguyên hà này nằm giữa Trùng Sơn quan và Phục Sơn thành, chiến tranh sắp đến, quân hồ vốn dĩ sinh sống ở đây sau khi nhận được tin tức chắc chắn sẽ di dời.”

“Bọn chúng sẽ rời xa khu vực này, nhưng sẽ không rời khỏi hoàn toàn Tùng Nguyên hà!”

“Cho nên ta cảm thấy ở khu vực này chắc chắn sẽ có một số tộc Hồ!”

Dương Chính Sơn chỉ vào thượng nguồn Tùng Nguyên hà và một vài nhánh sông.

Hàn Thừa có chút đau đầu, hắn cảm thấy mình và Dương Chính Sơn chênh lệch quá lớn, hắn chỉ nghĩ đến việc tìm kiếm tộc Hồ ở Bắc Địa như mò kim đáy bể, nhưng không ngờ lại có nhiều yếu tố có thể cân nhắc như vậy.

“Vẫn là đại nhân suy nghĩ chu đáo!”

Dương Chính Sơn cười cười, nhìn Dương Minh Trấn nói: “Minh Trấn, sáng sớm ngày mai các người đến khu vực này tìm kiếm, lúc tìm kiếm hãy cẩn thận!”

Trước khi xuất chinh, Dương Chính Sơn đã điều chỉnh chức vụ của Hàn Thừa, Tổng Đại Sơn và Dương Minh Trấn.

Hàn Thừa thống lĩnh bộ binh giáp đệm, Tổng Đại Sơn thống lĩnh bộ binh giáp sắt, còn Dương Chính Sơn đích thân thống lĩnh kỵ binh, Dương Minh Trấn làm phó tướng của hắn, phụ trách sắp xếp trinh sát.

“Vâng!” Dương Minh Trấn mừng rỡ đáp.

Đến Trùng Sơn trấn mấy năm, cuối cùng cũng có thể ra trận giết địch lập công, điều này khiến Dương Minh Trấn có chút hưng phấn và kích động.

Cho dù hiện tại Dương Chính Sơn chỉ để hắn đi trinh sát tìm kiếm, hắn vẫn cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, vừa tảng sáng, Dương Minh Trấn đã dẫn theo mấy chục kỵ binh rời khỏi doanh trại, đến khu vực mà Dương Chính Sơn đã nói ngày hôm qua. Dương Chính Sơn cũng dẫn theo những tướng sĩ còn lại tiếp tục tiến về phía bắc.

Cùng lúc đó, đại lăng vương đô cũng truyền tin tức chiến tranh sắp đến đến các tộc.

Đại Lăng vương đô chính là Phục Sơn thành trước đây.

Sau khi đại lăng vương triều thành lập, đã lấy Phục Sơn thành làm vương đô.

Tuy nhiên, đại vinh hoàng triều không thừa nhận sự tồn tại của đại lăng vương triều, đương nhiên cũng không công nhận vương đô, vẫn gọi là Phục Sơn thành.

Việc Trùng Sơn trấn xuất quan thảo phạt không thể che giấu được, mà việc một lượng lớn tướng sĩ thủ bị doanh xuất cảnh cũng rất khó giấu được đại lăng vương triều.

Mặc dù lúc đầu đại lăng vương triều không thể đoán được kế hoạch cụ thể của Lục Sùng Đức và Lương Trữ, nhưng điều này không ngăn cản được bọn họ đề phòng và cảnh báo đối với thủ bị doanh xuất quan.

Tin tức nhanh chóng lan truyền trong từng tộc, các tộc Hồ cũng nhanh chóng đưa ra phản ứng.

Bọn họ bắt đầu ần nấu, bắt đầu tìm kiếm thủ bị doanh hoạt động ở Quan Ngoại.

Trong chốc lát, toàn bộ Bắc Địa biến thành một sân săn bắn khổng lồ.

Thủ bị doanh của các thành và các tộc Hồ đều là thợ săn, cũng đều là con mồi.

...

Vận may của Dương Minh Trấn không được tốt lắm, hắn dẫn theo mấy chục kỵ binh tìm kiếm ở thượng nguồn Tùng Nguyên hà mấy ngày vẫn không tìm thấy tung tích của tộc Hồ, điều này khiến hắn có chút lo lắng.

Khó khăn lắm mới có cơ hội lập công, kết quả ngay cả bóng dáng của kẻ địch cũng không tìm thấy, làm sao để lập công đây?

Bên bờ Tùng Nguyên hà, Dương Minh Trấn nhìn dòng sông cuộn cuộn chảy, có chút buồn bã thở dài.

Chương 488: Tìm kiếm tộc Hồ (3)

Nhưng đúng lúc này, ở phía đông bắc có ba kỵ binh phóng ngựa lao đến.

“Đại nhân, đại nhân~”

Người chưa đến, tiếng đã đến trước.

“Có phát hiện?” Dương Minh Trấn phần chấn tinh thần, vội vàng hỏi.

“Có, ngay ở phía tây cách đây mười dặm, chúng ta phát hiện ra dấu vết của kỵ binh Hồ ở đó!”

Dương Minh Trấn hoàn toàn phần chấn, “Đi, chúng ta đi xem!”

Nói xong, hắn liền xoay người lên ngựa, men theo dòng sông phóng về phía tây.

Khoảng cách mười dặm rất gần, nếu thúc ngựa phi nhanh thì chỉ cần một khắc là có thể đến nơi.

Nơi này không phải đồng bằng phẳng, mà là những ngọn đồi nhấp nhô nối tiếp nhau.

Dương Minh Trấn không lập tức đến gần, mà trước tiên xuống ngựa dưới chân một ngọn đồi, sau đó mới cúi người bò lên đỉnh đồi.

“Đại nhân, người nhìn bên kia!”

Dương Minh Trấn nhìn sang, chỉ thấy ở bên trong khe núi đối diện, có hơn mười kỵ binh Hồ đang ngồi vây quanh nhau

ngủ nghỉ, bọn chúng còn đốt lửa.

Nhìn dáng vẻ của bọn chúng, chắc hẳn là kỵ binh của một tộc nào đó, không phải là quân hồ bình thường.

Chắc chắn bọn chúng không đến để chặn thả gia súc, cũng không phải đến để săn bắn.

“Chắc chắn gần đây có một tộc Hồ!”

Dương Minh Trấn quan sát một lúc, chắc chắn nói.

Bởi vì hắn phát hiện ra vị trí của những kỵ binh Hồ đó có rất nhiều dấu vết hoạt động, điều đó có nghĩa là nơi đó không phải là chỗ nghỉ ngơi tạm thời mà bọn chúng mới tìm, rất có thể là chỗ nghỉ ngơi cố định của bọn chúng.

Đúng lúc Dương Minh Trấn muốn quan sát thêm, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng cảnh báo, “Đại nhân, bên kia cũng có kỵ binh Hồ, bọn chúng đang lao về phía chúng ta!”

Dương Minh Trấn đột ngột ngẩng đầu lên nhìn, không nhịn được chửi thề một câu.

“Mẹ kiếp”

Ngay trên ngọn đồi phía bắc của bọn họ, có ba kỵ binh Hồ đang lao về phía bọn họ.

Rõ ràng, khi bọn họ quan sát kỵ binh Hồ ở trong khe núi, thì kỵ binh Hồ ở trên đồi cũng phát hiện ra bọn họ.

Những kỵ binh Hồ này rất thông minh, vừa nghỉ ngơi vừa không quên bố trí cảnh giới xung quanh.

“Chạy mau!”

Dương Minh Trấn không hề do dự, liền chạy xuống dưới chân núi.

Lúc này bên cạnh hắn chỉ có năm người, mà đối phương lại có hơn mười người.

Cho dù bọn họ có thể đánh thắng, thì chắc chắn cũng tổn thất nặng nề.

Hơn nữa, nhiệm vụ của bọn họ không phải là đánh nhau với đối phương, mà là tìm kiếm tung tích của đối phương.

Vì đã tìm thấy tung tích của đối phương, nên bây giờ không cần thiết phải liều mạng với đối phương nữa.

Dương Minh Trấn rất quyết đoán, chạy rất nhanh, còn chưa đến khi kỵ binh Hồ đuổi kịp, bọn họ đã cưỡi ngựa chạy mất dạng.

Tuy nhiên, cuộc chạm trán bất ngờ này rõ ràng vẫn chưa kết thúc.

Chương 489: Thối Quen Tạo Thành Tựu (1)

“Đại nhân, đại nhân, tìm thấy rồi!”

Dương Minh Trấn vừa chạy thoát khỏi trận địa, trở về doanh trại của Thủ Bị Doanh, nét mặt không giấu nổi sự phấn khích.

Dương Chính Sơn đang xem bản đồ trong lều, nghe thấy tiếng của hắn, lông mày nhướng lên, nói với Hàn Thừa bên cạnh: “Có vẻ như chúng ta không cần tiếp tục ở đây ngủ nữa rồi!”

Bọn họ đã xuất quân được tám ngày, trong bốn ngày đầu tiên phải hành quân, còn bốn ngày sau chỉ ở đây nghỉ ngơi.

Không phải Dương Chính Sơn muốn nghỉ ngơi, hoàn toàn là vì họ không tìm thấy mục tiêu.

Ban đầu các tướng sĩ đều ra trận với đầy nhiệt huyết và sĩ khí, nhưng sau khi xuất quân lại chỉ ở trong doanh trại không làm gì, thật lòng mà nói, mấy ngày nay Dương Chính Sơn cảm thấy rất bất lực.

Dương Minh Trấn vội vàng đi vào lều, “Đại nhân, chúng ta phát hiện dấu vết của quân Hồ ở cách đây hai mươi dặm về phía tây bắc, có hơn mười kỵ binh Hồ đang hoạt động ở đó!”

“Ồ!” Đôi mắt của Dương Chính Sơn sáng lên, “Có tình hình cụ thể nào không?”

Sự phấn khích của Dương Minh Trấn hơi khựng lại, ngưng ngưng nói: “Chưa kịp thăm dò, chúng ta phát hiện bọn

chúng thì bọn chúng cũng phát hiện ra chúng ta.”

“Vậy còn chờ gì nữa, lập tức đưa người đi tìm kiếm!”
Dương Chính Sơn cũng không trách tội Dương Minh Trấn.

Dương Minh Trấn cười hì hì, vội vàng đáp: “Đại nhân, ta đi ngay đây.”

Nói xong, hắn lại chạy ra khỏi lều, sau đó dẫn theo hàng trăm kỵ binh vội vàng rời khỏi doanh trại.

Hàn Thừa nhìn bóng dáng của bọn họ phóng đi, cười nói: “Tiểu Dương đại nhân có vẻ rất kích động!”

“Hắn à, chính là chưa từng thấy sự thảm khốc của chiến trường, trong lòng không biết sợ hãi!” Dương Chính Sơn lắc đầu cười.

Người ta nói trâu con không sợ hổ, cũng tương tự như vậy, những tân binh chưa từng ra trận cũng không có sự kính sợ đối với chiến đấu.

Những người càng dày dạn kinh nghiệm trận mạc càng hiểu rõ sự tàn khốc của chiến trường, càng tràn đầy sự kính sợ đối với chiến trường.

“Có lẽ điều này cần đại nhân chỉ điểm cho bọn họ!” Hàn Thừa nói.

Dương Chính Sơn lại lắc đầu, “Có những thứ không thể để người khác chỉ điểm, cần bọn họ tự mình lĩnh ngộ, tự mình trải nghiệm!”

Hắn nhìn các tướng sĩ ngoài lều, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hiện tại, thực lực của Thủ Bị Doanh tuyệt đối có thể coi là mạnh mẽ.

Với số lượng võ giả lên đến bảy mươi phần trăm cùng với vài năm huấn luyện nghiêm ngặt, sức chiến đấu của họ vượt xa hầu hết các đội quân khác của Trọng Sơn Trấn.

Nhưng họ cũng có một khuyết điểm, đó là chưa từng thực sự ra trận.

Họ cần sự rèn luyện bằng máu và lửa của chiến trường, cần thực sự trải nghiệm một trận chiến sống còn để có thể trưởng thành.

Dương Chính Sơn cảm thấy họ cần một chiến thắng vang dội để nâng cao sĩ khí, cải thiện tâm lý.

...

Trong khi Dương Minh Trấn dẫn theo một lượng lớn trinh sát tìm kiếm ở thượng nguồn sông Tùng Nguyên, thì cách doanh trại của Thủ Bị Doanh ba mươi dặm về phía tây, có hơn trăm kỵ binh Hồ cũng đang nhanh chóng lao ra khỏi một thung lũng vô danh.

Trong thung lũng là từng dãy lều trại và vô số gia súc, rất nhiều người Hồ mặc áo dài xẻ tà đang bận rộn.

Ở khu vực trung tâm, có một chiếc lều trướng khác biệt, lúc này trong lều có một hán tử với vẻ ngoài thô kệch, tuổi gần năm mươi, mặc một bộ giáp vàng óng đang ngồi.

Trát Nhan, thủ lĩnh của tộc Thổ Mặc Ca, một bộ tộc thuộc Đông Hải Hồ Tộc. Tộc Thổ Mặc Ca có hơn một ngàn tám trăm tráng đinh, được coi là một bộ tộc trung bình trong toàn bộ Đông Hải Hồ Tộc.

Sau khi Đại Lăng Vương Triều được thành lập, tất cả các thủ lĩnh của các bộ tộc thuộc Đông Hải Hồ Tộc đều được phong thưởng, trong đó Trát Nhan, thủ lĩnh của Thổ Mặc Ca Tộc, được phong làm Cố Sơn Ngạch Chân.

Tuy nhiên, mặc dù được phong thưởng, nhưng hiện tại Đại Lăng Vương Triều chủ yếu là các bộ tộc lớn như Cách Nhĩ Khôn, Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ, trong đó Cách Nhĩ Khôn là vương tộc.

Những bộ tộc trung bình như Thổ Mặc Ca bị loại khỏi trung tâm quyền lực của vương thành, nhưng Trát Nhan vẫn là người ủng hộ trung thành của vương tộc Cách Nhĩ Khôn.

Từ năm Thừa Bình thứ hai mươi ba, hắn đã nhiều lần theo vương tộc Cách Nhĩ Khôn quấy nhiễu biên giới Đại Vinh, vận may của họ rất tốt, mỗi lần quấy nhiễu biên giới Đại Vinh đều thu hoạch được rất lớn.

Ngay cả trận chiến Trọng Sơn Quan, mặc dù vương tộc Cách Nhĩ Khôn tổn thất nặng nề, nhưng Trát Nhan vẫn kiên định ủng hộ vương tộc Cách Nhĩ Khôn, chống lại sự dòm ngó ngôi vị của hai bộ tộc lớn Nga Mộc Bố và Sát Cáp Nhĩ.

Hiện tại Đại Vinh có ý định thảo phạt vương đô, trong lòng Trát Nhan vẫn khá nặng nề, mặc dù hắn đã nhiều lần quấy nhiễu biên giới Đại Vinh, nhưng sự mạnh mẽ của Đại Vinh đã ăn sâu vào tâm trí, hắn vẫn tràn đầy kính sợ đối với Đại Vinh.

Chương 490: Thối Quen Tạo Thành Tựu (2)

Tuy nhiên, sau khi biết được Đại Vinh đã phái hàng chục đội Thủ Bị Doanh đi khắp nơi để tìm kiếm các bộ tộc, sự nặng nề trong lòng Trát Nhan đã biến thành khát máu và tham lam.

Thủ Bị Doanh, hahaha, đó là cái quái gì chứ?

Vậy mà dám liều lĩnh chạy đến Bắc Địa, chẳng phải là đến để nộp mạng sao?

Mấy ngày nay Trát Nhan đều sắp xếp người đi tìm kiếm tung tích của Thủ Bị Doanh, vừa nãy hắn nhận được tin tức, nói rằng đã phát hiện dấu vết của người Nhung ở bờ sông Tùng Nguyên.

Vì vậy, hiện tại tâm trạng của hắn rất tốt.

Có người Nhung đến nộp mạng, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để phát tài.

Đúng vậy, trong mắt hắn, những đội Thủ Bị Doanh đó chính là những con cừu béo, có thể tùy ý giết thịt.

Hắn rất hiểu rõ chế độ quân sự của Trọng Sơn Trấn, từ Trấn Tiêu Doanh dưới trướng Tổng Binh, Viện Binh Doanh dưới trướng Tham Tướng, Đồn Bảo trong đồn điền, Thủ Bị Doanh của các thành,...

Nói về sức chiến đấu, đương nhiên Trấn Tiêu Doanh là mạnh nhất, Viện Binh Doanh đứng thứ hai, Đồn Bảo trong đồn điền thì giống như nông dân, còn Thủ Bị Doanh của các thành phần lớn đều là những kẻ nhát gan có sức chiến đấu thấp.

Nếu không có tường thành cao lớn bảo vệ, những kẻ nhất gan này chính là đối tượng dễ hấn tùy ý giết thịt.

Còn bây giờ những kẻ nhất gan này đã rời khỏi thành, đến Bắc Địa, Trát Nhan như nhìn thấy từng con cừu béo đang đi về phía mình.

Nếu không phải để ý đến những người già yếu trong tộc, hấn thật sự muốn dẫn theo những dũng sĩ dưới trướng đi ra ngoài tìm kiếm và tàn sát những con cừu béo này.

Nghĩ đến báo cáo vừa mới nghe, Trát Nhan không kìm được bước đi lại trong lều.

“Không được, không thể ngồi chờ ở đây, ta phải nhanh chóng xuất kích, nếu không con cừu béo này sẽ bị người khác cướp mất!”

Xung quanh đây không chỉ có mỗi tộc Thổ Mặc Ca của bọn họ, mà còn có các bộ tộc trung bình và nhỏ khác, nếu con cừu béo dâng đến tận miệng này bị các bộ tộc khác phát hiện, thì chẳng phải tộc Thổ Mặc Ca của bọn họ sẽ uổng công vô ích sao.

Nghĩ đến tộc Trát Nhĩ Tư, người hàng xóm khiến hấn chán ghét, hấn càng không thể ngồi yên được.

“Người đâu, người đâu!”

Để có thể ăn được con cừu béo dâng đến tận miệng, để tránh bị tộc Trát Nhĩ Tư, người hàng xóm của mình, lấn át, Trát Nhan quyết định lập tức dẫn theo những dũng sĩ của Thổ Mặc Ca Tộc đi ra ngoài tìm kiếm tung tích của con cừu béo.

Chỉ cần bọn họ có thể tìm thấy con cừu béo này, hấn sẽ không do dự mà nuốt chửng ngay, không cho Trát Nhĩ Tư cơ hội nào.

Rất nhanh, hắn đã dẫn theo hơn một ngàn kỵ binh lao ra khỏi thung lũng, men theo sông Tùng Nguyên ồ ạt tiến về hướng đông nam.

Còn lúc này, Dương Chính Sơn vẫn không biết mình đã bị người khác coi là cừu béo, hắn vẫn đang chờ tin tức của Dương Minh Trấn.

Tin tức của Dương Minh Trấn đến rất nhanh, cũng đến rất đột ngột.

Khi rời đi, Dương Minh Trấn vẫn còn rất phẫn khích, nhưng khi trở về, hắn lại mang theo sự hoảng loạn không thể giấu nổi.

“Đại nhân, không xong rồi, có một lượng lớn kỵ binh Hồ đang tiến về phía chúng ta từ hướng tây!”

Ban đầu bọn họ đi tìm kiếm bộ tộc Hồ, nhưng vừa mới đến được khu đất trũng mà trước đây đã từng đến, thì đã chạm trán với một nhóm kỵ binh Hồ.

Lần này hắn đã dẫn theo hơn một trăm kỵ binh, đối mặt với hơn một trăm kỵ binh Hồ, hai bên không chênh lệch về số lượng, vì vậy Dương Minh Trấn không lựa chọn bỏ chạy, mà muốn bắt vài tên hồ tặc làm thổ tử.

Kết quả thì sao, hai bên giương cung bạt kiếm đối đầu nhau, vừa mới chuẩn bị giao chiến, thì từ phía tây bắc, mặt đất đột nhiên rung chuyển, một lượng lớn kỵ binh ồ ạt kéo đến.

Dương Minh Trấn lại một lần nữa hoảng hốt bỏ chạy.

Hắn thực sự rất âm ức.

Hu hu, ta vất vả lắm mới có được cơ hội ra trận lập công, vất vả lắm mới tìm thấy dấu vết của tộc Hồ, kết quả là chưa kịp bắt đầu chiến đấu, đã phải chạy trốn thảm hại đến hai lần.

Chỉ nghĩ thôi, trong lòng Dương Minh Trấn đã cảm thấy âm ứ, đồng thời cũng cảm thấy hoảng sợ trước đám kỵ binh Hồ sắp đến.

Suy cho cùng, hắn vẫn chỉ là một con chim non chưa từng ra trận, cho dù hiện tại thực lực của hắn không yếu, nhưng khả năng chịu đựng tâm lý vẫn còn kém.

Đột nhiên nhìn thấy hơn một ngàn kỵ binh Hồ ồ ạt kéo đến, hắn có cảm giác lạnh sống lưng, khiếp đảm.

“Một lượng lớn, là bao nhiêu?” Dương Chính Sơn mặc một bộ giáp sơn văn sơn son thếp vàng, tay cầm cây trường thương phi ngư sơn thếp vàng, từ trong lều đi ra.

“Hơn một ngàn kỵ binh!” Dương Minh Trấn vội vàng đáp.

Dương Chính Sơn liếc nhìn về phía tây, nhưng phía tây là một ngọn đồi thấp, hắn chỉ thấy những trinh sát mà mình phải đi đang lần lượt chạy về, chứ không thấy kỵ binh Hồ.

Chương 491: Thối Quen Tạo Thành Tựu (3)

Hàn Thừa nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng, nhưng Tống Đại Sơn vẫn còn khá bình tĩnh, dù sao Tống Đại Sơn cũng đã từng theo Dương Chính Sơn chiến đấu rất nhiều lần.

“Kỵ binh ra khỏi doanh trại, bộ binh phòng thủ!”

Dương Chính Sơn không hề do dự, lập tức ra lệnh.

Đồng thời thân hình vụt một cái, nhảy lên lưng Hồng Vân ở không xa.

“Kỵ binh ra khỏi doanh trại!”

Hắn giơ cây trường thương trong tay lên, lại hét lớn.

Ngay sau đó, doanh trại vốn đang yên tĩnh lập tức trở nên náo động.

Lách cách lách cách~~

Từng kỵ binh nhảy lên ngựa, theo sau Dương Chính Sơn xông ra khỏi doanh trại.

Vừa mới ra khỏi doanh trại, những kỵ binh này còn lộn xộn, nhưng chỉ sau một thoáng, đội ngũ kỵ binh đã trở nên ngay ngắn.

Đợi đến khi Dương Chính Sơn chạy đến ngọn đồi nhỏ ở phía đông doanh trại, hơn ba trăm kỵ binh phía sau đã trở nên ngay ngắn như một.

Đây chính là thành quả của ba năm huấn luyện, từ hỗn loạn đến trật tự, từ gấp gáp đến bình tĩnh, từ lộn xộn đến ngay ngắn như một.

Trật tự, bình tĩnh, ngay ngắn như một, đã trở thành thói quen của tất cả các tướng sĩ trong Thủ Bị Doanh.

Không cần ai sắp xếp, cũng không cần ai đốc thúc, tất cả đều là thói quen tạo thành tự.

Đồng thời trong doanh trại, Hàn Thừa cũng đang bố trí phòng thủ, xung quanh doanh trại vốn đã có xe ngựa, rất nhiều bộ binh phân tán đến các vị trí phòng thủ được phân công.

Lính cầm đao khiên đứng ở phía trước, dựa vào xe ngựa để phòng thủ, lính cầm trường thương đứng ở giữa, đặt mũi thương lên xe ngựa, sẵn sàng ngăn chặn kỵ binh bất cứ lúc nào, cung tiễn thủ đứng ở phía sau, hạ thấp thân hình chờ đợi kẻ địch đến.

Hai trăm thiết giáp bộ binh tập trung ở lối ra của doanh trại, trường thương dựng đứng san sát, bầu không khí sát phạt lập tức tràn ngập khắp trời đất.

Tổng Đại Sơn mặc một bộ thiết giáp màu đen, tay cầm một cây trường kích, thân hình cao lớn khiến hắn như một con quái thú.

Hắn đứng chễm chệ ở phía trước của đám thiết giáp bộ binh, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt như điện, nhìn chằm chằm vào ngọn đồi nhỏ ở phía tây.

Lúc này Tổng Đại Sơn không hề có dáng vẻ ngây ngô, trái lại còn tỏ ra uy vũ mạnh mẽ.

Là người được Dương Chính Sơn coi trọng nhất bên cạnh, Tổng Đại Sơn tuyệt đối là một mãnh tướng.

Mặc dù đôi khi Tống Đại Sơn tỏ ra rất ngây ngô, nhưng vào những lúc quan trọng, sự ngây ngô của hắn sẽ biến thành kiên định, biến thành sự dũng cảm vô úy. Có lẽ đây chính là một biểu hiện khác của sự ngây ngô.

Từ khi Dương Minh Trấn vào trong doanh trại, đến khi Dương Chính Sơn dẫn theo kỵ binh đến ngọn đồi nhỏ ở phía đông doanh trại, trước sau cũng chỉ khoảng ba bốn phút mà thôi.

Nhưng hơn một ngàn tướng sĩ của Thủ Bị Doanh đã hoàn thành việc chỉnh đốn quân đội, quá trình nhìn thì có vẻ hơi hỗn loạn, nhưng thực ra là loạn mà có trật tự, ai vào việc nấy, không hề có chút sợ hãi hay lùi bước.

Mà lúc này, hơn một ngàn kỵ binh của Thổ Mặc Ca mới chậm rãi đến!

Từng bóng người hiện ra từ ngọn đồi ở phía tây, rất nhanh đã kết thành một mảng đen kịt.

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đứng trên ngọn đồi ở phía đông, cách doanh trại ở phía dưới mà đối diện với bọn chúng.

Chương 492: Kỳ Binh Xung Phong, Khí Thế Ngút Trời

(1)

“Đại nhân, bọn chúng đến rồi!” Dương Minh Trấn có chút nôn nóng nói.

“Hoảng cái gì mà hoảng!” Dương Chính Sơn lạnh giọng quát.

Tiểu tử này tuy thông minh, nhưng tâm tính cần phải rèn luyện thêm mới được.

Thật ra điều này cũng bình thường, lúc trước Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch lần đầu tiên tham gia chiến đấu, tình hình cũng chẳng khá hơn là bao.

Cũng phải trải qua vài lần sống chết với địch, mới trở nên bình tĩnh, thản nhiên đối mặt với mọi kẻ thù.

Bị Dương Chính Sơn quát mắng, Dương Minh Trấn cười ngượng ngùng.

Hắn không phải sợ hãi, chỉ là có chút kích động, trong lúc kích động lại có chút nôn nóng, còn xen lẫn một chút kinh hoảng khi đối mặt với kẻ địch.

Dương Chính Sơn không thèm để ý đến hắn nữa, mà lặng lẽ nhìn Hồ kỳ đối diện.

Loại trận đánh bất ngờ này thật ra Dương Chính Sơn đã dự liệu từ trước.

Bọn họ đã tiến vào địa bàn của Đông Hải Hồ tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải các bộ lạc của Hồ tộc.

Tình hình trước mắt không quá tệ, ít nhất bọn họ không phải là bị phục kích trong lúc không phòng bị, cũng không phải bị tập kích.

Bọn họ đã có thể phản ứng, sẵn sàng nghênh chiến.

Đồng thời, Trát Nhan ở phía đối diện cũng đang nhìn về phía Dương Chính Sơn, hắn liếc mắt một cái đã thấy Dương Chính Sơn cười Hồng Vân, mặc kim giáp.

Thật sự là trang phục của Dương Chính Sơn quá nổi bật giữa đám kỵ binh.

Kỵ binh của doanh trại Dự bị mặc giáp da màu đen, còn Dương Chính Sơn mặc kim giáp, chiến giáp màu vàng kim dưới ánh nắng rực rỡ phát ra ánh sáng mờ ảo.

Kỵ binh của doanh trại Dự bị đều cưỡi ngựa chiến loại tốt, mỗi con ngựa đều được coi là ngựa cao to, nhưng so với Hồng Vân, những con ngựa này thấp hơn ba tấc, dáng vẻ cũng kém xa Hồng Vân.

Thấy Dương Chính Sơn như vậy, trong mắt Trát Nhan không những không lộ ra bất kỳ sự sợ hãi hay lùi bước nào, ngược lại, toàn bộ đều là sự tham lam.

Kim giáp!

Đó có phải là chiến giáp bằng vàng không?

Ánh mắt hắn dán chặt vào người Dương Chính Sơn.

Hắn không phải chưa từng thấy chiến giáp màu vàng, dù sao thì kim giáp sơn văn tuy hiếm, nhưng ở Trọng Sơn trấn cũng không phải là ít.

Chỉ là Trát Nhan chưa từng thực sự chạm vào chiến giáp màu vàng, hắn liền cho rằng đó là chiến giáp được đúc bằng vàng.

Nghĩ đến đại Vinh giàu có, nghĩ đến những thứ khiến người ta thèm thuồng như muối sắt, lụa, đồ sứ, trang sức bằng ngọc... lòng tham của Trát Nhan không thể kìm nén được mà bùng phát.

Hắn nhìn chằm chằm vào doanh trại phía dưới, nhìn những xe lương thực và vật tư, còn có cả giáp sắt mặc trên người binh lính, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

“Giết chúng đi!”

Lúc này hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc thất bại, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là chiếm lấy doanh trại phía dưới, giết chết những kỵ binh kia.

Ở Đông Hải Hồ tộc, sự mạnh mẽ và phồn thịnh của đại Vinh đã ăn sâu vào lòng người, nhưng sự suy yếu và nhu nhược của Trọng Sơn trấn cũng ăn sâu vào lòng người, điều này không hề mâu thuẫn.

Ấn tượng về sự mạnh mẽ của đại Vinh đến từ uy danh mà đại Vinh đã tích lũy suốt ba trăm năm truyền thừa, còn sự suy yếu của Trọng Sơn trấn là do chính mắt bọn họ chứng kiến trong hai mươi năm qua.

Tuy rằng trận chiến Trọng Sơn quan ba năm trước, Lương Trữ đã khiến Đông Hải Hồ tộc tổn thất nặng nề, nhưng vẫn không thể thay đổi được ấn tượng của Đông Hải Hồ tộc về Trọng Sơn trấn.

Hầu hết các thủ lĩnh của Đông Hải Hồ tộc đều đổ lỗi cho sự thất bại của trận chiến Trọng Sơn quan là do Lương Trữ quỷ quyệt.

Theo lệnh của Trát Nhan, tiếng vó ngựa dồn dập, bụi đất mù mịt, hơn nghìn Hồ kỵ như sóng dữ ập về phía doanh trại của doanh trại Dự bị.

Tổng Đại Sơn sẽ đối đầu trực tiếp với doanh trại, thấy vậy, hắn nhe răng cười, “Các huynh đệ, cho đám giặc Hồ này thấy lợi hại của chúng ta!”

Nếu hỏi trong toàn bộ doanh trại, ai là người tự tin nhất, thì Tổng Đại Sơn chắc chắn có thể xếp ở vị trí đầu tiên.

Lý do rất đơn giản, thứ nhất, hắn có niềm tin vào Dương Chính Sơn, hắn đã theo chân Dương Chính Sơn nhiều năm, cùng Dương Chính Sơn chiến đấu không ít lần, đối với Dương Chính Sơn, hắn có một niềm tin tuyệt đối.

Thứ hai, hắn có niềm tin vào binh lính dưới trướng, lúc trước binh lính của Ứng Hà bảo đã rất mạnh, nhưng so với binh lính của doanh trại Dự bị bây giờ, binh lính của Ứng Hà bảo khi đó thật sự kém xa, hắn là người rõ ràng nhất sự chênh lệch này.

Vì vậy, hắn có đầy đủ sự tự tin khi đối mặt với cuộc tấn công của Hồ tộc.

So với hắn, Dương Chính Sơn trên sườn núi không hề nghĩ đến chuyện thắng thua, hắn đã dồn hết tâm trí vào hành động của kẻ địch.

Thấy Hồ kỵ đối diện lao về phía doanh trại, khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

Chương 493: Kỹ Binh Xung Phong, Khí Thế Ngút Trời

(2)

Nếu đối phương đến để truy đuổi bọn họ, thì trận chiến tiếp theo có lẽ sẽ rất rắc rối.

Dù sao thì quân địch đông gấp ba lần bọn họ, một khi chính diện giao chiến, cho dù bọn họ có thể giành chiến thắng, thì thương vong cũng sẽ rất thảm trọng.

Nhưng đối phương lại lao về phía doanh trại, thì lại khác.

Doanh trại của hắn không dễ công phá như vậy.

Vút vút~~

Địch chưa đến, hàng trăm mũi tên đã lao tới như mưa.

Những binh lính đã có sự chuẩn bị từ trước không hề bị thương vong quá nhiều, đặc biệt là những binh lính mặc giáp sắt dưới trướng Tống Đại Sơn, từng người một đứng vững tại chỗ, cho dù mũi tên có rơi trúng người, bọn họ cũng không hề nhúc nhích.

Những cung thủ trong doanh trại cũng lần lượt bắn tên, so với Hồ kỵ đối diện, thì mũi tên của bọn họ trông thưa thớt hơn rất nhiều, nhưng chiến quả của bọn họ lại vượt xa Hồ kỵ.

Không phải vì kỹ thuật bắn cung của bọn họ lợi hại hơn Hồ kỵ, mà là vì Hồ kỵ cưỡi ngựa lao đến không có chỗ che chắn, hơn nữa trên người Hồ kỵ phần lớn đều không có giáp bảo vệ ra hồn.

Hầu hết bọn họ chỉ mặc những chiếc áo da tương đối dày, thậm chí không có mấy bộ giáp da ra hồn.

Hàng chục Hồ kỵ trùng tên ngã ngựa, nhưng không hề cản được cuộc xung phong của hơn nghìn Hồ kỵ, chỉ trong vài nhịp hô hấp, Hồ kỵ đã lao đến trước cửa doanh trại.

Ngay sau đó.

Hồ kỵ va chạm dữ dội với hai trăm binh lính mặc giáp sắt đang chặn ở cửa vào.

“Cút ngay cho ta!”

Tổng Đại Sơn gầm lên một tiếng giận dữ, cây trường kích trong tay hất lên, trực tiếp hất văng tên Hồ kỵ đi đầu cả người lẫn ngựa.

Ngay sau đó, hắn mặc giáp sắt, cầm trường kích, như một tảng đá cứng rắn chắn trước làn sóng Hồ kỵ.

Còn những binh lính mặc giáp sắt phía sau hắn thì như một bức tường sắt.

Dưới sự va chạm, người ngã ngựa lộn.

Mũi thương đâm ra, máu tươi bắn tung tóe.

Trận chiến vừa mới bắt đầu, đã thể hiện một cách rõ ràng sự thảm khốc của nó.

Trước đây Tổng Đại Sơn dùng đao, nhưng sau khi đến An Nguyên thành, hắn lại luyện thêm mấy môn kích pháp, trên chiến trường, đôi khi vũ khí dài vẫn có nhiều ưu thế hơn.

Bộ giáp sắt nặng nề trên người Tổng Đại Sơn như không có gì, cơ thể to lớn của hắn vung vẩy cây trường kích, Hồ kỵ trước mặt hắn không có nổi một kẻ địch nào địch nổi một chiêu.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã hất văng hơn mười tên Hồ kỵ.

Nhưng dù sao thì Hồ kỵ lao đến cũng có hơn nghìn tên, đương nhiên không thể tất cả đều lao về phía cửa doanh trại, bọn họ trực tiếp bao vây toàn bộ doanh trại.

Chỗ cửa vào không xông vào được, bọn chúng liền tìm kiếm những chỗ hổng khác để xông vào doanh trại.

Chỉ là rõ ràng bọn chúng đã đánh giá thấp sức chiến đấu của doanh trại Dự bị, bọn chúng tưởng rằng những binh lính đại Vinh trước mặt này cũng giống như những binh lính đại Vinh mà bọn chúng từng gặp trước đây, chỉ cần một đợt tấn công là có thể khiến bọn chúng khiếp sợ, nhưng thực tế là bọn chúng không hề khiến những binh lính đại Vinh trước mặt này khiếp sợ, mà còn bị phản kích dữ dội.

Trát Nhan không lao lên trước, hắn cưỡi ngựa đứng trên sườn núi phía sau, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ chiến trường.

Thấy dũng sĩ dưới trướng mình không phá vỡ được phòng tuyến của đối phương ngay từ đầu, chân mày hắn hơi nhíu lại.

Nhìn những binh lính mặc giáp sắt chặn ở cửa vào doanh trại, cùng với những dũng sĩ người ngã ngựa lộn, đôi mắt tham lam của hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Tình hình dường như có chút không ổn!

Quân đội đại Vinh trước mắt dường như không giống với quân đội đại Vinh mà hắn từng gặp trước đây.

Ý nghĩ này vừa mới nảy ra, hắn còn chưa kịp suy nghĩ, thì đã nghe thấy một trận tiếng vó ngựa chinh tề vang lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy kỵ binh trên sườn núi đối diện đang tăng tốc.

Đồng tử trong mắt đột nhiên co rút lại, sắc mặt Trát Nhan biến đổi dữ dội.

Ba trăm kỵ binh không phải là nhiều, trước đó hắn thậm chí còn không để vào mắt, cảm thấy rằng để lại trăm dũng sĩ bên cạnh này là đủ để đối phó với kỵ binh đối diện.

Nhưng lúc này, thấy kỵ binh lao xuống, hắn đột nhiên cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ.

Trận hình xung phong chính tề, mũi thương luyện gần như thành một khối.

Cảm giác đó, không phải là nhìn thấy một đội kỵ binh lao đến, mà là một ngọn núi cao sừng sững đè xuống, mang theo khí thế không gì cản nổi ập đến.

Kỵ binh xung phong, khí thế ngút trời.

Là thủ lĩnh của Thổ Mặc Cô, Trát Nhan đương nhiên không xa lạ gì với kỵ binh xung phong.

Nhưng kỵ binh trước mắt hoàn toàn khác với dũng sĩ dưới trướng hắn.

Giống như một đám ô hợp với quân chính quy, không, không chỉ là quân chính quy.

Chương 494: Kỵ Binh Xung Phong, Khí Thể Ngút Trời (3)

Hắn cũng từng thấy kỵ binh của doanh tiêu Trọng Sơn trấn, nhưng không hề có khí thể khiến người ta tuyệt vọng như thế này.

Đột nhiên, toàn thân Trát Nhan cứng đờ, thậm chí nín thở.

Không chỉ có hắn, những dũng sĩ bên cạnh hắn cũng nín thở.

Hơn trăm người tụ tập lại với nhau, trong một khoảng thời gian lại yên lặng vô cùng, ngay cả những con ngựa dưới thân bọn chúng dường như cũng đang sợ hãi.

Dương Chính Sơn không biết phản ứng của Trát Nhan, lúc này hắn cũng chẳng bận tâm đến Trát Nhan, hơn nữa hắn cũng không quen biết Trát Nhan, mục tiêu của hắn là những tên Hồ kỵ đang bao vây doanh trại.

Tốc độ của Hồng Vân ngày càng nhanh, những binh lính phía sau cũng ngày càng nhanh.

Lần này theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, Hồng Vân không bộc phát toàn lực, mà duy trì tốc độ để những binh lính phía sau có thể theo kịp.

Kim giáp sơn văn dưới ánh nắng rực rỡ phát ra ánh sáng mờ ảo, mũi giáo lưu kim ngư bạch tuyết tỏa ra ánh sáng chói lọi hơn.

Dương Chính Sơn hơi nheo mắt, cơ thể hơi cúi xuống, tay phải giương trường thương.

Bên tai tràn ngập tiếng gió rít, trong cơ thể ần chứa tiếng sấm uỳnh uỳnh.

Kẻ địch phía trước ngày càng gần, trên mặt Dương Chính Sơn lộ ra một nụ cười hung phấn.

Thân mang vũ khí sắc bén, ý muốn giết chóc tự nhiên nảy sinh.

Là một võ giả, với tu vi Hậu Thiên tầng bảy, Dương Chính Sơn đã khao khát chiến đấu từ lâu.

Ở An Nguyên thành, hắn là người bảo vệ, cho dù thỉnh thoảng có gặp phải chút rắc rối, thì cũng không thể chiến đấu một trận sảng khoái, chỉ có trên chiến trường, hắn mới có thể mặc sức phát huy thực lực của bản thân.

“Một đi không trở lại, không chết không ngừng!”

Dương Chính Sơn đột nhiên gầm lên.

“Không chết không ngừng!”

Tiếng gào thét vang lên, át cả tiếng vó ngựa liên tiếp, áp cả tiếng chém giết trên chiến trường.

“Hong Vân!”

Dương Chính Sơn nhẹ vỗ vào lưng Hồng Vân, Hồng Vân lập tức hưng phấn hí lên một tiếng, tốc độ đang phi nhanh đột ngột tăng vọt, trong nháy mắt đã bỏ xa những binh lính phía sau.

Lúc này trên người Hồng Vân cũng mặc giáp, mặt trước và ngực đều được bao bọc bởi giáp sắt màu đen, tuy trông có chút xấu xí, nhưng lại có thể mang lại cho nó một sự bảo vệ nhất định.

Bộ giáp sắt nặng mấy chục cân gần như không gây cản trở gì cho nó, tốc độ của nó vẫn nhanh như chớp.

Trong nháy mắt, Dương Chính Sơn và Hồng Vân đã lao lên trước tiên, va chạm dữ dội với Hồ kỵ.

Hồng Vân cao lớn như một chiếc xe tăng, húc văng tất cả những con ngựa chiến phía trước.

Còn Dương Chính Sơn thì vung cây trường thương, quét bay từng tên Hồ kỵ lao lên.

“Ha ha ha, giết!”

Dương Chính Sơn cười lớn một tiếng, như mũi tên rời cung đâm thẳng vào chiến trường hỗn loạn.

Nếu như cuộc xung phong của Hồ kỵ vừa rồi là sóng dữ, thì cuộc xung phong của kỵ binh doanh trại Dự bị lúc này chính là tảng đá khổng lồ lăn xuống.

Tảng đá khổng lồ như một thể thống nhất, thề rằng sẽ nghiền nát mọi thứ phía trước.

(Hết chương)

Chương 495: Chạy Trốn Tán Loạn (1)

Dương Chính Sơn một người một ngựa quét qua từ phía bắc doanh trại, ba trăm kỵ binh nghiền nát từ phía nam.

Chỉ trong chốc lát, đám Hồ kỵ đang tấn công phòng tuyến của doanh trại đã trở nên hỗn loạn.

Có người thịt nát xương tan, có người hoảng hốt muốn chạy trốn, có người không rõ tình hình vẫn liều mạng tấn công.

Tuy nhiên, Trát Nhan trên sườn núi lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Mau, mau, bắt chúng rút lui hết!”

Ừ u u~~

Tiếng tù và trầm đục vang lên.

Đám Hồ kỵ đang bao vây doanh trại nghe thấy liền bỏ chạy tán loạn.

Nhưng liệu chúng có thể chạy thoát không?

Doanh trại chỉ lớn như vậy, chạy một vòng cũng chỉ hơn hai dặm, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa từ phía sau doanh trại lao đến cổng vào, cũng chỉ mất ba phút.

Hí hí~~

Lao đến cổng, Hồng Vân thậm chí còn nhấc chân đá bay một con ngựa phía trước.

“Đừng đá ngựa, đó là ngựa của chúng ta!” Dương Chính Sơn nhìn chiến mã bị văng ra xa một trượng, có chút đau lòng nói.

Đây chính là chiến lợi phẩm, một con chiến mã ít nhất cũng đáng giá mấy chục lượng bạc.

Kết quả Hồng Vân vừa hưng phấn, mấy chục lượng bạc liền biến thành mấy lượng bạc, chiến mã tốt chỉ có thể giết thịt ăn.

Hí hí!!

Hồng Vân lắc lắc cái đầu to, nghe rằng về phía Tống Đại Sơn bên cạnh.

Toàn thân đầm máu, Tống Đại Sơn cũng nghe rằng cười theo.

Dương Chính Sơn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của hắn, không nhìn được lắc đầu.

“Đừng đùa nữa, đuổi theo, giết chết chúng!”

Ba trăm kỵ binh đã xông đến, Dương Chính Sơn hợp quân với họ, trực tiếp lao về phía sườn núi phía tây.

Mà lúc này, Trát Nhan thấy tình hình không ổn, đã dẫn người bỏ chạy.

Thế nào gọi là chạy trốn tán loạn?

Trước mắt chính là!

Đội Dương Chính Sơn xông lên đỉnh đồi nhỏ, Trát Nhan đã dẫn theo chưa đến hai trăm Hồ kỵ chạy được mấy trăm mét.

“Dừng lại!”

Dương Chính Sơn giơ cao cây trường thương trong tay, ngăn cản các tướng sĩ muốn tiếp tục truy kích.

Mặc dù với tốc độ của Hồng Vân, muốn đuổi kịp chúng không khó, nhưng Dương Chính Sơn không định tiếp tục truy kích.

Bởi vì trận chiến này là trận đầu tiên của các tướng sĩ.

Một chiến thắng vang dội là đủ, không cần kéo dài trận chiến này, để sĩ khí đang cao ngất ngưỡng của các tướng sĩ giảm xuống.

Giữ nguyên trạng thái hiện tại, tăng cường sự tự tin cho các tướng sĩ, đây mới là điều quan trọng nhất.

Còn những tên Hồ kỵ chạy trốn kia, liệu chúng có thể chạy thoát không?

Đừng quên chúng còn có nơi ở của bộ tộc.

Dương Chính Sơn quay lại nhìn Dương Minh Trấn với vẻ mặt đầy kích động, “Sắp xếp người canh gác xung quanh, không được lơ là!”

Mặc dù trận chiến vừa mới kết thúc, nhưng lúc này không thể chủ quan, ngộ nhỡ đối phương quay lại tấn công, hoặc có những tên Hồ kỵ khác đến tập kích, thì không ổn chút nào!

“Rõ.”

Dương Minh Trấn đáp một tiếng, lập tức dẫn theo mấy chục kỵ binh phân tán canh gác.

Còn Dương Chính Sơn thì dẫn theo những kỵ binh còn lại quay trở lại doanh trại.

Trận chiến này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Thực ra toàn bộ trận chiến, từ khi Dương Minh Trấn chạy về báo cáo, đến khi Dương Chính Sơn dẫn kỵ binh quay trở lại doanh trại, cũng chỉ hơn hai khắc.

Nhưng trong khoảng thời gian hai khắc này, các tướng sĩ của doanh trại An Nguyên Thành đã giết gần một nghìn địch, thể hiện sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

“Đại nhân!”

Thấy Dương Chính Sơn trở về, Hàn Thừa không giấu nổi vẻ hưng phấn và kinh ngạc trên khuôn mặt.

Trận đầu tiên của doanh trại, đã giết được gần một nghìn địch!

Điều này cũng quá bất ngờ, quá phóng đại, quá không thể tin nổi.

Mặc dù Hàn Thừa phụ trách cuộc chiến trong doanh trại, nhưng hắn vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Thực ra trước đó trong lòng hắn có chút lo lắng, chiến trường khốc liệt, bất kỳ ai ra trận cũng sẽ cảm thấy bồn chồn và thấp thỏm, Hàn Thừa cũng không ngoại lệ, thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc chết trận.

Tuy nhiên hắn không ngờ rằng trận chiến này lại kết thúc như vậy.

Không còn cách nào khác, hắn chưa từng ra trận, hắn biết thực lực của các tướng sĩ trong doanh trại rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh đến mức nào, hắn thực sự không có khái niệm rõ ràng.

Không chỉ có hắn, có lẽ toàn bộ doanh trại cũng chỉ có Tổng Đại Sơn là có chút khái niệm. Bởi vì trước đây Tổng Đại Sơn đã từng ra trận, giao chiến với Hồ kỳ rất nhiều lần.

“Tồn thất thế nào?” Dương Chính Sơn bình tĩnh hỏi.

“Tồn thất!” Hàn Thừa sửng sốt, sau đó phản ứng lại, vội vàng nói: “Hạ quan sẽ đi thống kê ngay!”

“Đại nhân, ta đã thống kê xong rồi!”

Lúc này, Tổng Đại Sơn mặc một bộ giáp sắt nhuộm đầy máu tươi đi đến, nhe răng cười nói: “Đại nhân, không có ai tử trận, chỉ có hơn mười người bị gãy xương, những người khác đều chỉ bị thương ngoài da!”

Chương 496: Chạy Trốn Tán Loạn (2)

Dương Chính Sơn nhường mảy, tỷ lệ thương vong như vậy khiến người ta rất bất ngờ, nhưng dường như cũng hợp lý.

Trận chiến này, binh lực của hai bên không chênh lệch nhau là mấy.

Nhưng địch tấn công ta phòng thủ, địch chủ yếu là kỵ binh, ta dựa vào phòng tuyến của doanh trại để phòng thủ.

Mặc dù không có thành kiên cố để phòng thủ, nhưng phòng tuyến của doanh trại vẫn chiếm ưu thế.

Ngoài ra, mặc dù binh lực của hai bên không chênh lệch nhau là mấy, nhưng sức mạnh cá nhân và mức độ huấn luyện của các tướng sĩ hai bên đều có sự khác biệt rất lớn.

Hơn một nửa binh lính của doanh trại đều là võ giả, còn Hồ kỵ đối diện, số lượng võ giả ước chừng không đến hai phần.

Còn về huấn luyện, Hồ kỵ hung hãn, dám đánh dám liều, nhưng nói về huấn luyện, thì còn không bằng hầu hết binh lính ở Trọng Sơn Trấn.

Ngoài ra còn có sự khác biệt về vũ khí trang bị.

Nói đơn giản, những Hồ kỵ này ngoài sự liều lĩnh ra, gần như không có ưu thế gì.

Nhưng trước một doanh trại được huấn luyện bài bản, sự liều lĩnh của chúng lại trở nên vô cùng mong manh, căn bản không chịu nổi một kích.

Đối với kết quả trận đấu này, Dương Chính Sơn vẫn rất hài lòng.

Ba năm!

Hắn đã bỏ ra ba năm, mới bồi dưỡng được một đội quân tinh nhuệ như vậy, nếu một trận chiến mà tổn thất hàng trăm người, thì thật không xứng đáng với sự đầu tư của hắn.

“Lập tức sắp xếp quân y cứu chữa, bên chỗ Chu Nhân có loại thuốc chữa thương và rượu thuốc ta đã chuẩn bị, lát nữa người đến lĩnh một ít!” Dương Chính Sơn dặn dò.

Doanh trại cũng có quân y, nhưng số lượng không nhiều, chỉ có hai mươi người.

Trong đó chỉ có hai người là đại phu thực sự, mười tám người còn lại là học trò do Dương Chính Sơn yêu cầu hai vị đại phu này đào tạo.

Không còn cách nào khác, đại phu rất khó đào tạo, mấy năm ngắn ngủi, căn bản không đủ để Dương Chính Sơn bồi dưỡng ra những quân y giỏi.

Còn về thuốc chữa thương và rượu thuốc, đều là do Dương Chính Sơn tự mình chuẩn bị, dùng linh tuyến thủy và dược liệu trong không gian linh tuyến để luyện chế hoặc ngâm ủ, có hiệu quả rất tốt đối với vết thương ngoài và gãy xương.

Sau đó mọi người bắt đầu dọn dẹp chiến trường, thương vong không lớn, nhưng thu hoạch rất nhiều.

Gần một nghìn Hồ kỵ bỏ mạng tại đây, áo giáp và chiến mã trên người chúng đều trở thành chiến lợi phẩm của doanh trại.

Mặc dù hầu hết áo giáp và chiến mã đều bị hư hỏng, nhưng vẫn có không ít cái còn nguyên vẹn.

Màn đêm buông xuống, Chu Nhân đến trưởng của Dương Chính Sơn, “Đại nhân, chiến quả đã thống kê xong!”

“Ừ!” Dương Chính Sơn nhìn bản đồ, không ngẩng đầu lên đáp.

Chu Nhân bẩm báo: “Trận này doanh trại của ta chém đầu tám trăm bốn mươi sáu người, thu được ba trăm hai mươi ba con chiến mã, bảy trăm tám mươi món vũ khí các loại, bảy mươi ba bộ giáp da hoàn chỉnh!”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên.

“Ba trăm hai mươi bốn con chiến mã?”

“Ừ, đều là những con ngựa rất tốt!” Chu Nhân vui mừng nói.

Chém đầu hơn tám trăm người, nhưng chỉ có hơn ba trăm con ngựa, hiển nhiên những con ngựa khác hoặc bị thương hoặc đã chết.

Đây là chuyện bình thường, trên chiến trường, tổn thất chiến mã vẫn rất lớn.

Còn tại sao không có tù binh, rất đơn giản, hiện tại Dương Chính Sơn không có thời gian để quản lý tù binh, vì vậy cho dù có tù binh cũng sẽ biến thành chém đầu.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên.

Hắn đã mất ba năm mới tích góp được hơn ba trăm con ngựa cho doanh trại, nhưng sau khi xuất cảnh, chỉ cần một trận chiến đã thu được hơn ba trăm con ngựa.

“Rất tốt! Trước tiên hãy phân bổ ngựa chiến xuống!”

Mặc dù doanh trại chỉ có hơn ba trăm kỵ binh, nhưng điều này không có nghĩa là doanh trại chỉ có thể có từng đó kỵ binh.

Trên thực tế, mỗi binh lính trong doanh trại đều đã được huấn luyện cưỡi ngựa.

Chỉ cần Dương Chính Sơn có đủ chiến mã, toàn bộ doanh trại đều có thể trở thành kỵ binh.

Và hai trăm binh lính giáp sắt sẽ trở thành kỵ binh hạng nặng.

“Rõ!” Chu Nhân đáp một tiếng, rồi rời khỏi trưởng.

Sau đó, Tống Đại Sơn bưng hai bát lớn đi vào.

“Đại nhân, đến giờ ăn rồi!”

Hắn đặt đồ ăn lên bàn.

Dương Chính Sơn cầm đũa nhìn cơm trong bát, hai miếng bánh lương khô, một bát canh rau khô, và một bát thịt lớn.

Lương thực của doanh trại có bánh lương khô, rau khô và thịt khô.

Thịt trong bát chắc là thịt ngựa.

Dương Chính Sơn cũng không chê, ăn ngấu nghiến.

“Minh Trần vẫn chưa quay lại?”

Sau khi sắp xếp cảnh giới xung quanh doanh trại, Dương Minh Trần lại dẫn theo mười mấy kỵ binh đi dò xét tung tích của đám Hồ kỵ.

Tống Đại Sơn nói: “Vẫn chưa!”

“Ừ, người đi sắp xếp, để mọi người tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta có thể sẽ phải xuất chiến!” Dương Chính Sơn nghĩ đến đám Hồ kỵ ban ngày, nói.

Chương 497: Chạy Trốn Tán Loạn (3)

Đám Hồ kỵ này xuất hiện xung quanh doanh trại, điều đó có nghĩa là nơi ở của chúng cách doanh trại không xa, hơn nữa trước đó Dương Minh Trấn đã phát hiện ra tung tích của chúng, có lẽ nơi ở của chúng ở gần sông Tùng Nguyên phía tây.

Khi Dương Chính Sơn đang ăn, Dương Minh Trấn đang dẫn theo ba binh lính lên leo lên một ngọn đồi nhỏ.

Bọn họ nằm rạp xuống đất, bò từng chút một đến đỉnh đồi.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, Dương Minh Trấn ra hiệu cho những người phía sau, lặng lẽ quan sát.

Lúc này đang là đầu xuân, cỏ cây trong núi vừa mới đâm chồi, còn chưa che được thân hình của bọn họ.

Tuy nhiên trên đồi có rất nhiều tảng đá lớn nhỏ, ngược lại có thể cung cấp cho bọn họ một số chỗ ẩn nấp.

Dương Minh Trấn vươn cổ quan sát xung quanh, đồng thời tai cũng lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Gió nhẹ thổi qua, tiếng thở khẽ khàng lảng vảng truyền đến.

Dương Minh Trấn lại di chuyển, mò đến phía sau một tảng đá lớn.

Trạm gác bí mật!

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra một bóng người co ro dưới tảng đá.

Đôi mắt hắn sáng lên.

Ban ngày hắn đã phát hiện ra có người ở đây, nhưng lúc đó hắn không đến kiểm tra, mà đợi đến bây giờ mới đến.

Đã có trạm gác bí mật ở đây, thì chúng tỏ xung quanh có nơi ở của tộc Hồ, chắc hắn ở ngay bên kia ngọn đồi này.

Nghĩ đến đây, Dương Minh Trấn không chần chừ, lặng lẽ bò đến phía sau tảng đá lớn.

Mặc dù tên lính gác bí mật của tộc Hồ này vẫn luôn quan sát xung quanh, nhưng hắn không phát hiện ra sự tồn tại của Dương Minh Trấn.

Giây tiếp theo!

Phập một tiếng, lưỡi dao ngắn đâm xuyên qua cổ họng hắn.

Bóng dáng của Dương Minh Trấn đã xuất hiện trước mặt hắn.

Sau khi xác định tên này đã chết, Dương Minh Trấn lập tức quan sát xung quanh, sau khi xác nhận xung quanh không còn người nào khác, hắn nhẹ nhàng thở ra.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía bên kia ngọn đồi.

Nhìn thấy rồi!

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một đám lều trại lôm đôm hiện ra trong mắt hắn, còn có mấy đốm sáng yếu ớt.

“Tìm thấy rồi!”

Dương Minh Trấn mừng rỡ.

Chương 498: Sự Tham Lam Của Dương Chính Sơn (1)

“Đại nhân, đã tìm thấy rồi!”

Giữa đêm khuya, Dương Minh Trấn vội vã đến lều của Dương Chính Sơn, vẻ mặt khá kích động nói.

Dương Chính Sơn đang cúi đầu viết báo cáo chiến sự, thản nhiên đáp một tiếng.

Doanh trại ở ngoài ải, không phải là cấp trên sẽ mặc kệ, hẳn phải gửi một báo cáo chiến sự đến Gia Thành mỗi năm ngày, báo cáo vị trí hiện tại của mình, các hành động đã thực hiện, chiến công đã đạt được.

Mặc dù cấp trên không có yêu cầu nhiệm vụ bắt buộc, nhưng phủ tham tướng vẫn cần biết hành trình của họ.

Và nếu có chiến công, họ cũng cần phủ tham tướng xác nhận.

Không thể nào người nói chém đầu bao nhiêu là bấy nhiêu được.

Hôm nay, doanh trại An Nguyên Thành lần đầu tiên có chiến công, hơn nữa còn là một chiến công không nhỏ, chém đầu hơn tám trăm, đây đã là một công lao không nhỏ, Dương Chính Sơn tự nhiên phải báo cáo kỹ lưỡng để xin thưởng.

Dương Minh Trấn thấy Dương Chính Sơn phản ứng bình thản, không nhìn được lại lên tiếng nói: “Đại nhân, chúng ta đã tìm thấy tộc của bọn Hồ tặc! Bây giờ chúng ta có nên phát động tấn công không?”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên trừng hấn một cái, “Ngươi không thể điềm tĩnh một chút được sao!”

“Ngươi cũng không nhìn xem bây giờ là canh giờ nào?”

“Ồ!” Dương Minh Trấn bị hấn trừng cho rùng mình, cười gượng nói: “Nhưng nếu bọn chúng chạy thì sao? Chúng ta hoàn toàn có thể phát động một cuộc tập kích ban đêm!”

Dương Chính Sơn có chút cạ lời, tên tiểu tử này bình thường nhìn có vẻ lạnh lợi, sao lên chiến trường lại trở nên không đáng tin cậy như vậy.

“Các tướng sĩ vừa mới đánh một trận, bây giờ cần nghỉ ngơi!”

“Hơn nữa đó là tộc của bọn chúng, cho dù bọn chúng muốn chạy, cũng cần phải mất thời gian chuẩn bị!”

“Ngươi về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai chúng ta sẽ phát động tấn công!”

Tộc của bọn Hồ tặc không phải nói di chuyển là di chuyển, người già yếu phụ nữ trẻ em, rất nhiều gia súc và đủ loại vật tư đều cần thời gian để sắp xếp và chuẩn bị.

Hơn nữa cho dù bọn chúng chạy thì sao?

Dẫn theo một đám người già yếu phụ nữ trẻ em và gia súc chạy trốn, chẳng lẽ có thể nhanh hơn kỵ binh?

Lúc này Dương Chính Sơn hoàn toàn không lo lắng đối phương sẽ chạy.

Đương nhiên, việc tấn công tộc của đối phương cũng nên sớm không nên muộn, kéo dài thời gian quá lâu, có thể sẽ xảy ra biến cố khác, vì vậy Dương Chính Sơn quyết định sáng sớm ngày mai sẽ dẫn đội đến xem.

Nghe vậy, Dương Minh Trấn cũng cảm thấy mình có chút lỗ mẫn.

Hắn cười hì hì, nói: “Vẫn là đại nhân suy nghĩ chu toàn, vậy hạ quan xin cáo lui trước!”

Dương Chính Sơn lười để ý đến hắn, phát phát tay ra hiệu cho hắn nhanh chóng rời đi.

Đợi Dương Minh Trấn rời đi, Dương Chính Sơn tiếp tục viết báo cáo chiến sự.

“Ngày mai lập tức sắp xếp người đưa báo cáo chiến sự đến Gia Thành!”

Viết xong báo cáo chiến sự, Dương Chính Sơn dẫn dò thân tín bên cạnh.

Báo công không tích cực, đầu óc có vấn đề.

Đã có chiến công, thì tự nhiên phải báo công càng sớm càng tốt.

Xử lý xong việc báo cáo chiến sự, Dương Chính Sơn lại đứng trước bản đồ trăm tư suy nghĩ rất lâu.

Không mưu toàn cục bất túc mưu nhất vực.

Lúc này hắn đang suy nghĩ về chiến lược tổng thể của cuộc chiến thảo phạt Đông Hải Hồ tộc lần này.

Cũng chính là kế hoạch của Lương Trữ.

Hiện tại toàn bộ doanh trại đã ra khỏi biên giới, tiếp theo sẽ đến lượt các lộ tham tướng lĩnh binh xuất chinh.

Các lộ tham tướng mới là chủ lực tiêu diệt tộc Hồ, doanh trại chỉ là cây gậy đánh rắn mà thôi.

Còn về Phục Sơn Thành, đó là nhiệm vụ của Lương Trữ và Trấn Tiêu Doanh.

Lúc này Dương Chính Sơn đang suy nghĩ đến phản ứng của Đông Hải Hồ tộc sau khi các lộ tham tướng và Lương Trữ ra ải.

Chắc chắn Đông Hải Hồ tộc sẽ không ngồi yên chờ chết, bọn chúng nhất định đang tìm cơ hội phản kích.

“Nếu ta là Đông Hải Hồ tộc, ta sẽ làm gì?”

Dương Chính Sơn nhìn bản đồ, rơi vào trầm tư.

Trọng Sơn Trấn lần này chinh phạt có thể nói là khí thế hùng hực, Lương Trữ chắc hẳn sẽ dồn hết tất cả lực lượng trong tay lên.

Mà Đông Hải Hồ tộc cũng không phải là đối thủ đơn giản, từ cuộc chiến ba năm trước có thể nhìn ra, thủ lĩnh của Đông Hải Hồ tộc cũng có mưu tính rất sâu.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, mặc dù không thể đoán được hành động tiếp theo của Đông Hải Hồ tộc, nhưng trong lòng hắn cũng có một số ý tưởng.

Tuy nhiên những ý tưởng này còn cần thời gian để kiểm chứng.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi, tất cả đều là ẩn số, tất cả đều cần được kiểm chứng.

...

Ở một nơi khác, trong tộc Thổ Mặc Kha.

Trong lều của Trát Nhan, ánh lửa sáng rực, bầu không khí nặng nề đè nén trong lòng mọi người.

Chương 499: Sự Tham Lam Của Dương Chính Sơn (2)

“Thủ lĩnh, chúng ta vẫn nên chuyển đi thôi!”

“Đúng vậy, bây giờ chuyển đi có lẽ vẫn còn kịp, nếu không chuyển đi, đợi bọn Nhung nhân đó đến, chúng ta chắc chắn không phải là đối thủ!”

Trong lều, mấy thuộc hạ đề nghị với Trát Nhan.

Trận chiến ban ngày bọn chúng thua quá nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người đều không dám nhớ lại.

Ban đầu bọn chúng đều nghĩ đó là một trận chiến tất thắng, kết quả lại thất bại thảm hại, thất bại hoàn toàn.

Bây giờ bọn chúng đã sợ vỡ mật, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là rời khỏi nơi này, tránh xa những Nhung nhân đáng sợ đó.

Sắc mặt Trát Nhan vô cùng âm trầm, trong lòng hắn cũng đầy nỗi sợ hãi.

Tộc Thổ Mặc Kha tổng cộng cũng chỉ có chưa đến hai ngàn tráng đinh, mà trận chiến ban ngày, bọn chúng đã tổn thất mất tám trăm thanh niên trai tráng.

Mặc dù tộc vẫn còn lại không ít tráng đinh, nhưng tráng đinh cũng có tráng đinh mạnh và tráng đinh yếu.

Những kẻ đi theo hắn xuất chiến ban ngày đều là dũng sĩ dám đánh dám giết trong tộc, mà những kẻ còn lại đa phần chỉ là bọn tầm thường mà thôi.

Nếu đối phương tấn công, hấn hoàn toàn không có khả năng giữ được tộc.

“Không thể di chuyển, chúng ta chạy không nhanh hơn ngựa chiến đâu?” Trát Nhan nói với vẻ mặt dữ tợn.

Bây giờ di chuyển chỉ khiến bọn chúng càng thêm bị động, chẳng bằng cố thủ tộc.

Mọi thuộc hạ trong lều đều im lặng, bọn chúng cũng hiểu điều này, chỉ là trong lòng bọn chúng sợ hãi, sợ hãi phải đối mặt với kẻ địch ban ngày một lần nữa.

“Chúng ta còn có viện trợ!”

Trát Nhan trầm giọng nói: “Chúng ta cầu viện Trát Nhĩ Tư!”

Hấn rất ghét hàng xóm Trát Nhĩ Tư của mình, nhưng lúc này hấn cũng không thể quan tâm đến việc có ghét hay không, vì mạng sống, vì sự tồn vong của tộc, hấn có thể bỏ qua thể diện, cầu viện kẻ thù cũ!

Trát Nhan vẫn rất quả quyết, sau khi nghĩ thông suốt, hấn lập tức sắp xếp người ngay trong đêm đến tộc Trát Nhĩ Tư.

...

Bình minh.

Phía chân trời phương đông vừa mới nhuộm một mảng trắng hồng nhạt, doanh trại đã trở nên náo nhiệt.

Các tướng sĩ nghỉ ngơi một đêm tinh thần phần chấn chuẩn bị.

Trận chiến ngày hôm qua khiến sĩ khí của bọn họ tăng cao, lòng tin tăng lên gấp bội, không còn chút lo lắng và bất an nào như trước nữa.

Sự tôi luyện bằng máu tươi có hiệu quả tức thì.

Còn trong lều trại, Dương Chính Sơn đang sắp xếp nhiệm vụ.

“Hàn đại nhân, bản quan chỉ cần ba trăm kỵ binh và hai trăm bộ binh thiết giáp, số còn lại tất cả giao cho người! Giữ cho chặt doanh trại, không được để xảy ra sơ suất.”

Dương Chính Sơn nhìn Hàn Thừa nói.

Hàn Thừa chần chừ một chút, nói: “Đại nhân, vẫn nên mang theo tất cả kỵ binh đi đi!”

Trước khi trận chiến ngày hôm qua xảy ra, bọn họ chỉ có ba trăm năm mươi kỵ binh, mà bây giờ bọn họ đã có gần bảy trăm kỵ binh.

Hắn cho rằng đối phương vừa mới bại trận, doanh trại chắc hẳn sẽ không có nguy hiểm gì mới đúng.

Nhưng Dương Chính Sơn lại lắc đầu nói: “Những con ngựa chiến mà chúng ta vừa mới có được, các tướng sĩ còn cần phải thuần thực, tạm thời đừng để bọn họ xuất chiến!”

Kỹ thuật cưỡi ngựa của các tướng sĩ trong doanh trại không có vấn đề gì, nhưng người và ngựa cần phải bồi dưỡng tình cảm, cũng cần phải phối hợp ăn ý.

Bọn họ vừa mới có được ngựa chiến, ít nhất cũng cần vài ngày để tìm hiểu lẫn nhau.

Lúc này để bọn họ xuất chiến, có thể sẽ xảy ra một số tình huống không cần thiết và khó đoán trước.

Thấy Dương Chính Sơn kiên quyết, Hàn Thừa cũng không nói thêm nữa.

“Đi thôi!”

Sắp xếp xong việc trong doanh trại, Dương Chính Sơn xoay người ra khỏi lều trại.

Chốc lát sau, ba trăm kỵ binh và hai trăm bộ binh thiết giáp lần lượt ủa ra khỏi doanh trại.

Sau khi rời khỏi doanh trại, Dương Chính Sơn trước tiên dẫn theo Dương Minh Trấn và thân tín lao nhanh về phía nơi tập trung của Thổ Mặc Kha, ba trăm kỵ binh và hai trăm bộ binh thiết giáp thì đi chậm phía sau.

“Đại nhân, ở bên kia!”

Chỉ sau hai khắc, bọn họ đã đến một ngọn đồi nhỏ ở phía đông Thổ Mặc Kha.

Đứng trên đỉnh đồi, nhìn về tộc ở trong thung lũng, lại nhìn xung quanh, Dương Chính Sơn hiểu rõ gât gù.

Chả trách mấy ngày trước Dương Minh Trấn đều không tìm thấy đối phương, thì ra đối phương ẩn nấp ở đây.

Nơi này dựa lưng vào Tùng Nguyên Hà, hai bên đông tây đều có những ngọn đồi bao quanh, nếu không leo lên đỉnh đồi, căn bản không thể nhìn thấy ở đây có một nơi tập trung.

“Đại nhân, bọn chúng phát hiện ra chúng ta rồi!”

Dương Minh Trấn nhìn nơi tập trung ở xa xa náo động nói.

Dương Chính Sơn không để ý, bọn họ không hề ẩn nấp thân hình, bị phát hiện là chuyện bình thường.

Hơn nữa vào lúc then chốt này, đối phương không thể không đề phòng, muốn tập kích gần như là chuyện không thể.

Chương 500: Sự Tham Lam Của Dương Chính Sơn (3)

Nơi tập trung của đối phương không giống như doanh trại của bọn họ, xung quanh nơi tập trung đều dựng tường gỗ và tường đá, mặc dù những tường gỗ và tường đá này chỉ cao hơn một mét, nhưng cũng có hiệu quả phòng ngự nhất định.

Ngoài tường bao, bên trong nơi tập trung lều trại cũng được quy hoạch, trong ngoài chặt chẽ, nhìn có vẻ hơi lộn xộn nhưng thực ra có thể ngăn cản rất tốt sự tấn công của kỵ binh.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát, nói: “Chờ đi!”

Bọn họ phải đợi kỵ binh và bộ binh phía sau đến mới có thể phát động tấn công.

Còn tộc Thổ Mặc Kha ở đối diện đã loạn thành một đoàn, mặc dù Dương Chính Sơn chỉ mang theo hai mươi thân tín đến, nhưng bọn chúng vẫn sợ hãi.

Chỉ trong một đêm, sự mạnh mẽ và đáng sợ của doanh trại đã truyền khắp toàn bộ nơi tập trung Thổ Mặc Kha.

Trát Nhan đứng trước lều, nhìn bóng dáng trên đỉnh đồi, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ không thể che giấu.

Đến rồi!

Bọn chúng đến rồi!

“Nhanh, mau đi cầu viện Trát Nhĩ Tư!”

Nếu nói đêm qua Trát Nhan còn có thể giữ vững tinh thần, thì hôm nay Trát Nhan đã hoàn toàn hoảng loạn.

Dưới sự thúc giục hoảng loạn của hắn, hơn mười kỵ binh ào ra khỏi nơi tập trung lao nhanh về phía tây.

Trên đỉnh đồi, Dương Chính Sơn nhìn thấy cảnh này, đôi mắt hơi nheo lại.

Không cần đoán, hắn cũng biết đó là đi cầu viện.

Cầu viện!

Gần đây còn có tộc Hồ khác?

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

Một Thổ Mặc Kha không thể thỏa mãn được dạ dày của hắn.

“Dẫn người theo xem thử đi!”

Hắn ra lệnh cho Dương Minh Trấn bên cạnh.

Dương Minh Trấn gật đầu, lập tức dẫn theo mấy thân tín đuổi theo những kỵ binh đi cầu viện.

Phía dưới, tộc Thổ Mặc Kha đang hoảng hốt chuẩn bị phòng thủ, Dương Chính Sơn lạnh lùng quan sát.

Thổ Mặc Kha có hàng ngàn người, tộc của bọn chúng chẳng khác nào một thị trấn nhỏ, nhưng trong mắt Dương Chính Sơn đây chính là một miếng mỡ béo ngậy.

Trát Nhan tham lam binh giáp, vật tư của doanh trại, Dương Chính Sơn cũng tham lam đầu và gia súc của Thổ Mặc Kha, đầu nghĩa là chiến công, gia súc nghĩa là tài phú.

Hàng ngàn con trâu, dê, ngựa đó, tuyệt đối là một tài sản khổng lồ.

(Hết chương)

Chương 501: Thế không thể đỡ (1)

A Ba Thái là thủ lĩnh của Trát Nhĩ Tư, đồng thời cũng là Cố Sơn Ngạch Chân được đại đình Lăng Vương sắc phong.

So với Thổ Mặc Ca, Trát Nhĩ Tư mạnh hơn rất nhiều, sở hữu gần ba nghìn tráng đinh, còn so với Trát Nhan, A Ba Thái trẻ hơn rất nhiều, năm nay mới hơn ba mươi tuổi.

Trát Nhan ghét Trát Nhĩ Tư chủ yếu đến từ hai phương diện, một là hậu bối A Ba Thái này rất không tôn trọng hắn, trước đây hai người nhiều lần gặp mặt, hắn đều cảm nhận được sự ngạo mạn từ A Ba Thái.

Mặt khác là Trát Nhĩ Tư ngày càng mạnh mẽ, đã vượt xa Thổ Mặc Ca.

Phải biết rằng mười năm trước, Thổ Mặc Ca mạnh hơn Trát Nhĩ Tư rất nhiều, lúc đó thủ lĩnh của Trát Nhĩ Tư vẫn là cha của A Ba Thái, cha của A Ba Thái luôn tự xưng là huynh đệ với Trát Nhan.

Nhưng từ khi A Ba Thái trở thành thủ lĩnh, Trát Nhĩ Tư ngày càng mạnh, đến nay đã vượt xa Thổ Mặc Ca.

Tiểu đệ ngày xưa giờ mạnh hơn mình, ngày càng không tôn trọng mình, đây chính là lý do Trát Nhan ghét Trát Nhĩ Tư.

Lần này hai bên trở thành hàng xóm, ban đầu Trát Nhan rất khó chịu, nhưng dù hắn có khó chịu đến đâu cũng không thể đuổi Trát Nhĩ Tư đi, dù sao Trát Nhĩ Tư đã mạnh hơn Thổ Mặc Ca, nên hắn chỉ có thể nhịn.

Tuy nhiên bây giờ rõ ràng không phải lúc để bận tâm chuyện này, Trát Nhan và Thổ Mặc Ca đang rất cần sự hỗ trợ của Trát Nhĩ Tư.

Trong nơi cư trú của Trát Nhĩ Tư.

A Ba Thái ngồi trong trướng bông, nhìn chiến sĩ Thổ Mặc Ca đến cầu viện, trên khuôn mặt hơi gầy lộ ra vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Hôm qua, hãn đã nhận được lời cầu xin từ Trát Nhan, nói thật lúc đó hãn không mấy quan tâm.

Một là vì hãn cũng không thích Trát Nhan, càng không muốn giúp Trát Nhan.

Hai là vì hãn không cảm thấy những doanh trại thủ bị của Đại Vinh mạnh mẽ, không cho rằng doanh trại thủ bị của Đại Vinh có thể gây ra mối đe dọa cho Trát Nhĩ Tư của bọn họ.

Thực ra trước đây tâm lý của hãn cũng gần giống Trát Nhan, đều coi doanh trại thủ bị của Đại Vinh là một con cừu béo lạc vào bầy sói.

Nhưng lúc này hãn đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trát Nhĩ Tư quả thực mạnh hơn Thổ Mặc Ca, nhưng Thổ Mặc Ca cũng không yếu.

Trong hàng trăm bộ lạc Đông Hải Hồ, thực lực của Thổ Mặc Ca cũng có thể xếp vào hàng trung thượng lưu.

Thế nhưng một bộ lạc như vậy lại bị dọa sợ đến vỡ mật!

Đúng vậy, chính là bị dọa sợ đến vỡ mật.

Nhìn chiến sĩ Thổ Mặc Ca trước mặt với vẻ mặt kinh hoàng, A Ba Thái cảm thấy có chút khó tin.

“A Ba Thái thủ lĩnh, xin người nể tình hai nhà chúng ta trước đây, hôm nay hãy cứu chúng ta đi!”

“Thủ lĩnh của chúng ta đã nói, chỉ cần A Ba Thái thủ lĩnh đồng ý xuất binh hỗ trợ, sau này Thổ Mặc Ca chúng ta nguyện ý nghe theo sự chỉ huy của A Ba Thái thủ lĩnh!”

Chiến sĩ Thổ Mặc Ca quỳ trên mặt đất van xin.

A Ba Thái hít sâu một hơi, sau đó từ từ đứng dậy, “Ô Cách, A Nhĩ Tô, dẫn người của các người đi theo ta!”

Lúc này hấn rất tò mò về đội quân Nhung Nhân đó, hấn muốn xem đội quân Nhung Nhân đó mạnh đến mức nào, làm thế nào mà khiến Thổ Mặc Ca sợ hãi như vậy.

Thấy vậy, chiến sĩ Thổ Mặc Ca trên mặt đất vui mừng khôn xiết, “A Ba Thái thủ lĩnh nhân hậu, Thổ Mặc Ca nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của A Ba Thái thủ lĩnh!”

A Ba Thái không nói gì, khoác lên mình áo giáp, cầm lấy thanh đao dài của mình, bước nhanh ra khỏi trướng bông.

Nhung hấn vừa bước ra khỏi trướng bông, đã nghe thuộc hạ báo cáo: “Thủ lĩnh, ở phía đông có kỵ binh Nhung Nhân xuất hiện.”

“Gì cơ?” Sắc mặt A Ba Thái trầm xuống, “Có bao nhiêu người?”

“Chỉ có sáu người!”

“Sáu người!”

A Ba Thái thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ có sáu người, ngay lập tức hấn hiểu rằng đây chắc chắn là trinh sát của Nhung Nhân, có thể là đi theo người Thổ Mặc Ca đến đây.

“Đi! Tạm thời không quan tâm đến chúng!”

Hắn suy nghĩ một chút, liền dẫn theo vài trăm kỵ binh phóng như bay về phía Thổ Mặc Ca.

Thực ra bọn họ muốn quản cũng không quản được, Dương Minh Trấn sau khi xác nhận được vị trí của A Nhĩ Tư, liền chạy biến đi.

Hắn không cho rằng mình có thể đối mặt với một bộ lạc, càng không muốn bị người ta đuổi như thỏ chạy nữa.

Rất nhanh, Dương Minh Trấn quay trở lại ngọn đồi nhỏ ở phía đông Thổ Mặc Ca, gặp được Dương Chính Sơn.

“Đại nhân, cách đây mười dặm về phía tây còn có một bộ lạc Hồ tặc rất lớn, dường như họ đã mang quân đến đây!”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn khẽ nhíu mày.

Cách gần như vậy mà vẫn còn một bộ lạc!

“Có bao nhiêu người?”

“Dường như có sáu bảy trăm người!” Dương Minh Trấn có chút không chắc chắn nói.

Đề nhanh chóng quay lại báo cáo, hắn không quan sát kỹ.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lúc, rồi nhìn những kỵ binh và bộ binh thiết giáp bên cạnh.

Chương 502: Thế không thể đỡ (2)

Bộ lạc Thổ Mặc Ca ở đằng kia dường như vẫn còn sức chiến đấu không yếu, bên này lại có thêm một đợt kẻ địch mới.

Tình hình có vẻ không ổn lắm.

Nếu để hai kẻ địch này bao vây, hẳn có thể dẫn theo kỵ binh đột phá vòng vây, còn bộ binh thiết giáp thì sao?

Lại liếc nhìn Thổ Mặc Ca ở phía xa, Dương Chính Sơn gần như đưa ra quyết định chỉ trong nháy mắt.

Không thể đợi đợt kẻ địch khác đến, cũng không thể đợi Thổ Mặc Ca phản ứng lại.

“kỵ binh đi theo ta, bộ binh ở lại phòng thủ!”

Nói xong, hắn dẫn theo ba trăm kỵ binh lao về phía tây.

Lúc này Dương Chính Sơn cảm thấy mình đang chơi một trò chơi, một trò chơi bị sương mù chiến tranh bao phủ, hắn không biết đâu là kẻ địch, cũng không rõ khi nào sẽ gặp kẻ địch.

Kẻ địch có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, giống như bụi cỏ bên cạnh có thể bất ngờ nhảy ra một đám kẻ địch vậy.

Đối mặt với kẻ địch bất ngờ xuất hiện, không ngoài hai lựa chọn, bỏ chạy hoặc nghênh chiến.

Lựa chọn phải dứt khoát, tuyệt đối không được chần chừ, do dự, nếu không sẽ bỏ lỡ thời cơ chiến đấu, hoặc rơi vào thế bị động.

Lúc này nếu nhìn từ trên cao xuống, sẽ thấy hai đội kỵ binh cách nhau vài ngọn đồi nhỏ, đang lao vào nhau với tốc độ cực nhanh.

Tiếng vó ngựa dồn dập, Dương Chính Sơn ngồi trên lưng Hồng Vân, đôi mắt sáng quắc.

Hắn nghe thấy tiếng vó ngựa, rất nhiều tiếng vó ngựa.

Không chỉ là tiếng vó ngựa bên cạnh, mà còn đến từ phía trước, đến từ phía bên kia của ngọn đồi.

Âm thanh ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Không ngờ thính lực mạnh mẽ lại có hiệu quả như vậy, điều này vừa khiến hắn bất ngờ, vừa khiến hắn vui mừng.

Tuy nhiên niềm vui nhanh chóng qua đi, vì hắn đã nhìn thấy kỵ binh Hồ tặc lao đến từ phía đối diện.

Hai bên gần như đồng thời vòng qua phía nam của ngọn đồi, mỗi bên đều hiện ra trong mắt đối phương.

Nhìn trái nhìn phải, đây là một thung lũng, hai bên đều là sườn núi thoải thoải, ở giữa là địa hình bằng phẳng và bằng phẳng, hiển nhiên nơi này thường có người đi qua, đã hình thành đường đi.

Chỉ còn cách liều mạng đánh nhau!

Không kịp suy nghĩ nhiều, Dương Chính Sơn treo trường thương lên yên ngựa, đưa tay rút hai cây đoản thương từ phía sau lưng!

Các tướng sĩ phía sau nắm chặt trường thương trong tay, vẻ mặt kiên nghị bám sát theo sau hắn.

Từ trước đến nay, cách hiểu của Dương Chính Sơn về kỵ binh rất đơn giản, đó là xung phong.

Bất kể phía trước là gì, cứ xông qua trước rồi tính sau.

Dù có đâm đầu chết cũng phải xung phong.

Có chết cũng phải chết trên con đường xung phong, chứ không phải dừng lại để quần nhau với kẻ địch.

Đây cũng là lý niệm và tín niệm mà hấn luôn truyền dạy cho kỵ binh dưới trướng.

Đối mặt với kỵ binh Hồ tặc lao đến chính diện, các tướng sĩ gần như theo phản xạ có điều kiện giơ cao trường thương, hạ thấp cơ thể, chuẩn bị xung phong.

Còn bên kia, A Ba Thái nhìn thấy kỵ binh Đại Vinh tiến đến gần, ban đầu sững sờ một chút, ngay sau đó hấn thấy kỵ binh Đại Vinh dường như ít hơn bọn họ, đôi mắt trở nên sắc bén.

Hai bên gặp nhau rất đột ngột, và vì bị ngọn đồi che khuất, khi nhìn thấy đối phương, khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ có hơn trăm trượng.

A Ba Thái cũng rất quyết đoán, với khoảng cách và địa hình như vậy, đã không còn lựa chọn nào khác, dù dừng lại hay tránh né đều không thể, chỉ có đối mặt nghênh chiến mới là lựa chọn duy nhất.

“Giết!”

A Ba Thái phát ra một tiếng gào thét, xông lên đầu tiên.

Mũi nhọn đối đầu với lưỡi mác.

Hai đội kỵ binh càng lúc càng gần, tốc độ cũng ngày càng nhanh.

Trong chớp mắt, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chưa đầy ba mươi trượng.

Vèo vèo~~

Hai cây đoản thương từ tay Dương Chính Sơn phóng ra.

A a~~

Ngay lập tức, phía sau A Ba Thái vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Đoản thương được phóng ra mang theo lực đạo kinh khủng, mỗi cây đoản thương đều đâm xuyên qua ít nhất hai lồng ngực, đồng thời sức mạnh to lớn còn khiến thân thể bọn họ bay ngược ra ngoài.

Dưới trận hình xung phong dày đặc, đột nhiên xảy ra một trận náo loạn.

Tuy rằng có thể chỉ có vài người bị thương, nhưng người ngã ngựa đổ khiến thế xung phong bị giảm đi rất nhiều.

A Ba Thái kinh hãi, nhưng lúc này hắn không còn kịp để ý đến những chuyện khác nữa, vì Dương Chính Sơn đã đến gần hắn.

Hắn nhìn thấy khuôn mặt của Dương Chính Sơn, khuôn mặt ngay ngắn và hồng hào, bộ ria đen nhánh và bay phấp phới, đôi mắt sắc bén và thâm sâu.

Trong chiếc mũ giáp màu vàng kim, đôi mắt sắc bén đó tựa như mũi kiếm đâm xuyên qua trái tim hắn.

Không!

Không phải là kiếm, mà là mũi thương!

A Ba Thái vừa giơ cao đao dài, mũi thương dài sáu tấc đã tựa như một con rắn độc đâm mạnh vào lồng ngực hắn.

Chương 503: Thế không thể đỡ (3)

Bên tai có tiếng sấm ù ù, trước ngực tám hộ tâm kính bắn ra tia lửa, sau đó vỡ vụn.

Phụt!

Ngay sau đó, A Ba Thái chỉ cảm thấy một cơn đau dữ dội từ lồng ngực ập đến, cơ thể bị ném lên cao.

Tầm nhìn xoay chuyển, hắn nhìn thấy từng khuôn mặt kiên nghị, nhìn thấy những dũng sĩ đi theo mình.

Máu tươi bắn tung tóe, văng lên không trung, rơi xuống áo giáp sắt, rơi xuống đá vụn, rơi xuống những ngọn cỏ mới nhú mầm.

Bịch một tiếng.

A Ba Thái quăng trên sườn núi, đôi mắt vô hồn nhìn thấy một trận chiến như chẻ tre.

Nghiền nát, hoàn toàn nghiền nát.

Địa hình hơi hẹp, xung phong đối đầu.

Trong hoàn cảnh như vậy, Dương Chính Sơn có thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất, Hồng Vân có thể thể hiện sức mạnh kinh khủng nhất.

Dương Chính Sơn hậu thiên tăng bảy rớt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, thực ra đây là một khái niệm tương đối.

Chỉ riêng về sức mạnh, nhắc bằng ngàn cân cũng là chuyện dễ dàng.

Còn cây trường thương mà hấn vung ra thì kinh khủng đến mức nào.

Cả người lẫn ngựa đều bị quất bay ra ngoài.

Còn Hồng Vân mặc áo giáp sắt thì sao?

Máy ừ!

Người ngựa hợp nhất, không khác gì máy ừ.

Dương Chính Sơn đi đầu, đánh tan tác trận hình của kỵ binh Hồ tặc, ba trăm kỵ binh theo sau, gặt hái từng sinh mạng.

Nếu như trận chiến hôm qua chỉ là thử dao mổ trâu, thì trận chiến hôm nay đã thể hiện sức chiến đấu kinh khủng nhất của kỵ binh doanh trại thủ bị.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Chính Sơn, đó là một nỗi kinh hoàng không thể cản nổi.

A Ba Thái nhìn trận chiến máu me đầm đìa, trong đáy mắt hiện lên vẻ kinh hãi nồng nặc.

Lúc này hấn cuối cùng cũng hiểu tại sao người Thổ Mặc Ca lại sợ hãi như vậy.

Chương 504: Điên cuồng và tàn nhẫn (1)

Cuộc tấn công kết thúc, địa hình hẹp giới hạn việc kỵ binh xoay chuyển hướng, Dương Chính Sơn bất lực, chỉ có thể dẫn kỵ binh quay đầu lại trên sườn đồi thoải thoải.

Không phải là kỵ binh không thể dừng lại rồi mới xoay chuyển hướng, chỉ là làm như vậy sẽ khiến đội hình trở nên hỗn loạn, thời gian để sắp xếp lại đội hình không ít hơn so với việc đi vòng để xoay chuyển.

Hơn nữa trên chiến trường, sự hỗn loạn này rất có thể sẽ tạo cơ hội cho kẻ địch.

Vì vậy, sau khi kỵ binh tấn công, nếu lao ra khỏi chiến trường, thường sẽ đi vòng để xoay chuyển hướng, cách làm này không những có thể duy trì tốc độ hoàn hảo, mà còn có thể linh hoạt nhất định, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công lại hoặc rút lui.

Lúc này Dương Chính Sơn chỉ dẫn theo ba trăm kỵ binh, số lượng ít, tính linh hoạt cao hơn, đi vòng để xoay chuyển hướng không cần diện tích lớn.

Tuy nhiên, họ mất vài phút để xoay chuyển hướng, khi quay lại khe núi, phát hiện kỵ binh còn lại của kẻ địch đã chạy trốn tứ tán, chỉ còn lại một mớ hỗn độn.

Kết quả này khiến Dương Chính Sơn có chút sửng sốt.

Thế là tan tác rồi sao!

Mặc dù trận chiến vừa rồi tạo ra hiệu ứng nghiền ép, nhưng thực tế họ không giết được nhiều kỵ binh Hồ lắm.

Con đường núi này tuy hẹp, nhưng hai bên sườn núi cũng không dốc lắm, không ít kỵ binh Hồ phát hiện tình hình không ổn đã cưỡi ngựa nhảy lên sườn núi để tránh.

Kỵ binh Hồ để lại khoảng một nửa xác chết, một nửa kỵ binh Hồ còn lại vẫn có sức chiến đấu nhất định.

“Thật là yếu ớt!” Dương Chính Sơn có chút bất lực ghìm cương ngựa.

“Đại nhân, chúng ta không truy kích sao?” Dương Minh Trấn có chút háo hức hỏi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn những bóng dáng đang chạy trốn khắp nơi, lắc đầu, “Không cần, mục tiêu của chúng ta không phải là những kỵ binh Hồ này!”

“Dọn dẹp chiến trường, cứu chữa thương binh!”

Hắn lập tức ra lệnh.

Ngay sau đó, Dương Minh Trấn liền chỉ huy đám kỵ binh vừa cảnh giác xung quanh, vừa dọn dẹp chiến trường.

Vì thời gian gấp rút, hơn nữa họ còn có mục tiêu khác, nên việc dọn dẹp chiến trường chỉ là thu hoạch đầu người mà thôi.

Còn những thứ khác, họ không có thời gian để thu dọn.

Chẳng bao lâu, đám kỵ binh liền thu thập xong tất cả chiến công.

Từng cái đầu được treo trên yên ngựa, máu tươi nhỏ giọt xuống đất, kỵ binh phi ngựa qua, tạo thành một con đường máu đỏ sẫm.

Cảnh tượng này có chút đáng sợ, nhưng đối với đám tướng sĩ, đây là chiến công thực sự.

Khi Dương Chính Sơn và mọi người quay lại ngọn núi phía đông Thổ Mặc Qua, bên trong Thổ Mặc Qua vẫn đang khản trương phòng bị.

“Có tình hình gì không?” Dương Chính Sơn hỏi Tổng Đại Sơn đang ở lại canh giữ.

Tổng Đại Sơn lắc đầu, nói: “Không có tình hình gì, vừa rồi chỉ có hơn mười kỵ binh Hồ quay về!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, kỵ binh Hồ quay về chắc hẳn là những kẻ đã ra ngoài cầu viện trước đó.

Tuy nhiên bây giờ viện binh của họ đã bị giết tan tác.

Nghĩ đến những viện binh đó, sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động, nhìn về phía tây.

Cách đó mười dặm còn có một tộc lạc?

Tộc lạc trước mắt đã phòng bị rất lâu, bây giờ tấn công có vẻ khó khăn.

Còn tộc lạc bên kia chắc hẳn không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn lập tức đưa ra quyết định, “Thay đổi mục tiêu, chúng ta đến tộc lạc phía tây!”

Liên tiếp hai trận chiến, hắn cảm thấy mình nên táo bạo hơn.

Nói thật, sức chiến đấu của kỵ binh doanh phòng thủ cũng vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn cảm thấy doanh phòng thủ do mình đích thân bồi dưỡng rất mạnh, nhưng chưa từng trải qua thực chiến, hắn cũng không có khái niệm cụ thể về sự mạnh mẽ của doanh phòng thủ.

Sau hai trận chiến, sức chiến đấu của ba trăm kỵ binh vượt xa dự liệu của hắn.

Đặc biệt là số lượng thương vong, thấp hơn rất nhiều so với dự liệu của hắn.

Trận chiến vừa rồi, giết địch hơn ba trăm, thương vong chỉ có ba người.

So với kỵ binh ở Doanh Hà Bảo trước đây, kỵ binh doanh phòng thủ hiện tại mạnh hơn rất nhiều.

Điều này cũng bình thường, kỵ binh ở Doanh Hà Bảo hắn chỉ bồi dưỡng hơn một năm, còn tướng sĩ doanh phòng thủ thì hắn đã bồi dưỡng ba năm.

Ở Doanh Hà Bảo, hắn còn phải tính toán việc sử dụng linh tuyến thủy, nhưng sau khi đến An Nguyên Thành, linh tuyến thủy của hắn đã nhiều đến mức dùng không hết.

Nếu không phải hắn muốn che giấu sự tồn tại của linh tuyến thủy, nếu hắn có thể sử dụng linh tuyến thủy mà không chút kiêng kỵ nào, thì tướng sĩ doanh phòng thủ không phải là đa số võ giả, mà là đa số võ giả Hậu Thiên.

Trong trường hợp có đủ linh tuyến thủy để bồi dưỡng, ba năm đủ để một người có tư chất bình thường trở thành một võ giả Hậu Thiên.

Chương 505: Điên cuồng và tàn nhẫn (2)

Điều này đã được chứng minh ở Dương gia từ lâu, trong số hộ vệ, gia đình, gia nhân của Dương gia đã có một số người đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên.

Hiện tại, Dương Chính Sơn đánh giá lại thực lực của tướng sĩ doanh phòng thủ, cảm thấy có thể tăng cường độ tấn công.

Chuyển hướng mục tiêu, trước tiên tập kích Gia Nhĩ Tư không hề phòng bị.

Lúc này Dương Chính Sơn vẫn chưa biết rằng mình đã giết chết A Ba Thái, thủ lĩnh của tộc lạc Gia Nhĩ Tư, nếu không hẳn sẽ đưa ra quyết định nhanh hơn.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn liền dẫn theo ba trăm kỵ binh đến gần Gia Nhĩ Tư.

Nhìn tộc lạc Gia Nhĩ Tư hỗn loạn, Dương Chính Sơn không hề do dự dẫn kỵ binh lao vào.

Số dân của tộc lạc Gia Nhĩ Tư gần gấp đôi Thổ Mặc Qua, tộc lạc rộng lớn có quy mô gần mười ngàn người.

So với Thổ Mặc Qua ẩn mình trong thung lũng, tộc lạc Gia Nhĩ Tư hầu như không hề che giấu, cũng không bố trí trước bất kỳ biện pháp phòng thủ nào, đây chắc hẳn là sự tự tin vào thực lực của mình.

Chỉ là sự tự tin này đối với Dương Chính Sơn mà nói thì chẳng khác nào con dê chờ làm thịt.

Dẫn ba trăm kỵ binh tấn công tộc lạc mười ngàn người, đây có lẽ là quyết định điên cuồng nhất mà Dương Chính Sơn đưa ra sau khi đến Trọng Sơn Trấn.

Tuy nhiên, hắn chỉ mất vài giây để đưa ra quyết định này.

Là liều lĩnh sao?

Không!

Là sự nắm bắt cơ hội.

Quân địch vừa mới trải qua một trận chiến bại, chính là lúc hoảng sợ và hỗn loạn nhất.

Đừng nhìn đối phương có gần mười ngàn người, nhưng hơn một nửa trong số đó là người già, phụ nữ và trẻ em, những người thực sự có thể chiến đấu chắc chỉ có hai ba ngàn.

“Giết!”

Dương Chính Sơn kiên quyết dẫn theo ba trăm kỵ binh xông vào tộc lạc Gia Nhĩ Tư.

Sắc mặt hắn trầm ngưng, đôi mắt lạnh lùng, cây thương Lưu Kim Phi Ngư trong tay như lưỡi hái của thần chết điên cuồng gặt hái từng sinh mạng.

“Giết không tha!”

Hắn hét lên câu tàn nhẫn nhất, câu nói khiến kẻ địch sợ hãi nhất.

“Giết không tha!”

Ba trăm kỵ binh rơi vào cơn điên cuồng.

Sự điên cuồng tràn ngập từ sâu trong tâm hồn.

Trong tình cảnh liên tiếp chiến thắng, sĩ khí của tướng sĩ đã tăng đến mức không thể nào kìm nén được.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy mình nên táo bạo hơn, chứ đừng nói đến những tướng sĩ này.

Sau khi trải qua sự tàn khốc, sau khi trải qua chiến thắng, họ càng khao khát chiến thắng, càng khao khát máu tươi.

Đi kèm với sự điên cuồng là nỗi sợ hãi vô tận.

Người Hồ của tộc lạc Gia Nhĩ Tư vừa mới nghe tin thủ lĩnh tử trận, chưa kịp phản ứng gì thì đã phát hiện một đám kỵ binh toàn thân nhuốm máu, treo đầu người lao vào tộc lạc.

Trong mắt họ, Dương Chính Sơn và kỵ binh doanh phòng thủ như những con quỷ dữ bò ra từ địa ngục.

Máu tươi đỏ thẫm, đầu người kinh khủng, mũi thương chói lóa.

Nếu lúc này, họ biết kẻ địch chỉ có ba trăm kỵ binh, có lẽ còn có thể phản kháng.

Nhưng họ không biết, thậm chí hầu hết mọi người không biết gì.

Họ chỉ thấy một đám kỵ binh dẫm máu xông vào nơi ở giết chóc tàn nhẫn.

Đối mặt với cảnh tượng này, lựa chọn đầu tiên của họ là chạy trốn.

Nỗi sợ hãi lan tràn, gần mười ngàn người của tộc lạc Gia Nhĩ Tư bị đánh tan trong thời gian rất ngắn.

Không phải bị Dương Chính Sơn và mọi người đánh tan, mà là bị nỗi sợ hãi và hoảng loạn vô hình đánh tan.

Tiếng kêu thảm thiết vang dội, càng đẩy nhanh tốc độ lan tràn của nỗi kinh hoàng.

Khi Tổng Đại Sơn dẫn theo thiết giáp bộ tốt đến tộc lạc Gia Nhĩ Tư, tộc lạc Gia Nhĩ Tư đã hoàn toàn hỗn loạn như một mớ

bồng bong.

Sau khi Dương Chính Sơn dẫn theo ba trăm kỵ binh lao ra khỏi nơi ở, lại xông vào lần nữa.

Người Hồ của Gia Nhĩ Tư trốn tránh khắp nơi, chạy trốn khắp nơi, trong đó còn có rất nhiều gia súc đang chạy loạn.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tổng Đại Sơn ngăn người một lúc, đặc biệt là khi nhìn thấy Dương Chính Sơn và đám kỵ binh đang giết chóc tàn nhẫn trong nơi ở, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng kịp!

“Xếp trận, giết!”

Không hề do dự, hắn lập tức dẫn theo thiết giáp bộ tốt tham gia trận chiến.

Thiết giáp bộ tốt không thể tấn công như kỵ binh, nhưng họ đánh chắc tiến chắc, từng bước tiến vào bên trong nơi ở.

“Chạy mau!”

“Chặn chúng lại!”

“Oa oa~~”

Sự hỗn loạn do nỗi kinh hoàng gây ra hoàn toàn bao trùm lên Gia Nhĩ Tư.

Trên bầu trời, ánh nắng rực rỡ, không một gợn mây.

Dưới mặt đất, máu chảy thành sông, xác chết ngổn ngang.

Trận chiến này kéo dài rất lâu, lâu đến mức Dương Chính Sơn cảm thấy tê dại.

Khi hán giờ cao con dao đồ tể, thì đã không thể ngừng tay lại được nữa, dường như trước mắt chỉ còn lại sự giãy giụa và máu tươi.

Khi mặt trời đứng bóng, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng
dừng lại.

Chương 506: Diên cuồng và tàn nhẫn (3)

Không phải vì hắn không còn sức để chiến đấu, mà vì trước mắt hắn đã không còn kẻ địch nào nữa.

Ngoài xác chết thì vẫn là xác chết, đầy đất đều là xác chết, những xác chết bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hí lúu lú~~

Hồng Vân cúi đầu thối vào vũng máu trên mặt đất.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn những xác chết.

Đàn ông, phụ nữ, người già, trai tráng, trẻ con~~

Khi nhìn thấy một xác chết nhỏ bé, tâm thần hắn hơi động.

Vừa rồi không chỉ người Hồ hỗn loạn, mà chính hắn cũng rơi vào hỗn loạn.

Hắn đã giết rất nhiều người.

Không biết có giết nhầm cả trẻ con hay không.

Hô~~

Hít một hơi thật sâu, nhưng toàn là mùi máu tanh.

“Đi thôi!”

Dương Chính Sơn trầm giọng gọi.

Hồng Vân ngẩng đầu lên, bước chân về phía trước.

Tàn nhẫn sao?

Tàn nhẫn!

Điên cuồng sao?

Điên cuồng!

Nhưng đây chính là chiến tranh.

Nói đến nhân quyền ở đây?

Thật vớ vẩn!

Nói đến tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ ở đây?

Dường như có thể!

Nhưng nghĩ đến lúc người Hồ xâm lược biên giới Đại Vinh, đã từng nói đến chuyện tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ hay chưa?

Dương Chính Sơn vẫn còn nhớ thảm cảnh của Giang gia thôn, nhớ Lâm Triễn và Vương Vân Kiều trốn khỏi Tiểu Lâm thôn, lúc đó bọn họ mới tám tuổi, còn Vương Minh Triết vẫn còn nằm trong tã lót.

Đây là chiến tranh, đây là cuộc chiến giữa hai chủng tộc!

Dương Chính Sơn hết lần này đến lần khác nhớ lại làn khói đen mịt mù ở Giang gia thôn, nhớ lại cảnh tượng khi lần đầu tiên gặp Lâm Triễn và Vương Vân Kiều.

Hắn tự làm công tác tư tưởng cho mình, muốn dựa vào đó để xóa bỏ cảm giác tội lỗi trong lòng.

Tâm thần đang dao động, tư tưởng đang đấu tranh.

Lúc này Dương Chính Sơn rất hỗn loạn, nhưng hắn không phải là người thích do dự.

Chương 507: Chiến báo vào Tổng binh phủ (1)

“Đại nhân!”

Dương Minh Trấn với vẻ mặt mệt mỏi mỗi bước tới, trong ánh mắt là những cảm xúc phức tạp.

Dương Chính Sơn nhìn khuôn mặt nhuốm đầy máu tươi của hắn, thần sắc bình tĩnh gật đầu, “Tình hình của các huynh đệ thế nào?”

Chiến đấu đến cuối cùng, ba trăm kỵ binh cũng không thể giữ được đội hình ban đầu, gần như tất cả đều đã phân tán ra.

Dương Minh Trấn nở một nụ cười khó coi, nói: “Có vài huynh đệ bị thương nặng, đang được cứu chữa!”

Dương Chính Sơn không nói thêm gì, mà thúc ngựa đến bên những huynh đệ bị thương.

Ba trăm kỵ binh tấn công vào mười ngàn tộc nhân, trận chiến kéo dài hơn một canh giờ, giết chóc không biết bao nhiêu mà kể, tuy nhiên số binh lính bị thương cũng không nhiều, chỉ khoảng hai ba chục người, phần lớn chỉ bị thương nhẹ, chỉ có sáu bảy người là bị thương nặng hơn.

Sau một trận tàn sát, cảm xúc của các binh lính đều có chút u ám và phức tạp.

Cảm xúc của bọn họ hẳn là giống với Dương Chính Sơn, sự hỗn loạn sau cơn cuồng loạn.

Dương Chính Sơn không nói gì, chỉ với vẻ mặt bình tĩnh ngồi xổm xuống giúp các binh lính bị thương băng bó vết

thương.

Dùng linh tuyền thủy rửa vết thương, cho uống rượu thuốc và thuốc trị thương đã chuẩn bị sẵn, sau đó lại đổ cho bọn họ một ít linh tuyền thủy.

Dương Chính Sơn xử lý rất đơn giản, cũng rất thành thạo.

Hai năm nay hắn luôn nghiên cứu y thuật, ví dụ như bào chế dược liệu, ngâm rượu thuốc, pha chế các loại dược phương, tuy không có học y thuật một cách hệ thống, nhưng đối với việc chữa trị ngoại thương và kinh mạch, cấu tạo cơ thể con người cũng đã có rất nhiều hiểu biết.

Biểu hiện bình tĩnh của hắn, cũng khiến cho các binh lính đang hỗn loạn cảm xúc bình tĩnh lại.

Rất nhanh, bầu không khí yên lặng trở nên sôi nổi, các binh lính bắt đầu chủ động dọn dẹp chiến trường, thu dọn thi thể, gom góp vật tư, tiêu diệt những kẻ địch còn sót lại có thể gây nguy hiểm, tập trung những gia súc bị kinh sợ lại.

“Minh Trấn, người quay về, bảo Hàn Thừa dời doanh trại đến đây!”

“Chú ý phòng bị Thổ Mặc Ca tập kích!”

Dương Chính Sơn dặn dò Minh Trấn.

Hiện tại bọn họ đã chiếm được bộ tộc Hồ tộc gần mười ngàn người này, chiến công và tài sản của một bộ tộc đều đã nằm trong tay bọn họ, nhưng tiếp theo bọn họ cần thời gian để sắp xếp những chiến công và tài sản này.

Bọn họ nhất định không thể ở cách xa nhau, điều này sẽ tạo cơ hội cho kẻ địch.

Dương Minh Trấn đáp một tiếng, liền dẫn theo mấy chục kỵ binh rời đi.

Gần hoàng hôn, Hàn Thừa mới dẫn theo một đám bộ tốt áp giải xe ngựa đến được Gia Nhĩ Tư.

Nhìn chiến trường đầm máu, sắc mặt Hàn Thừa thay đổi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Dù sao hắn cũng không phải là người chưa từng thấy qua thế sự, cảnh tượng đầm máu như thế này tuy hiếm thấy, nhưng trong lòng hắn đã sớm dự liệu.

Sau khi gặp mặt Dương Chính Sơn, hắn lập tức nghe theo lời Dương Chính Sơn, đóng quân trên một ngọn đồi nhỏ cách không xa Gia Nhĩ Tư.

...

Mặt trời lặn về phía tây.

Trong khu vực tập trung của Thổ Mặc Ca, Trát Nhan với gương mặt tái nhợt ngồi trên ghế chủ tọa trong lều trưởng.

Trong lều trưởng còn có vài người cấp cao của Thổ Mặc Ca, ai nấy đều với vẻ mặt trắng bệch, bầu không khí nặng nề đến mức khiến người ta khó thở.

A Ba Thái chết rồi!

Gia Nhĩ Tư bị hủy diệt rồi!

Gần mười ngàn tộc nhân của Gia Nhĩ Tư gần như bị tàn sát quá nửa, những kẻ khác tuy chạy thoát được, nhưng lại trở thành lưu dân không nhà để về.

Kết quả này là điều mà Trát Nhan không ngờ tới.

Hắn đã từng trải qua sự mạnh mẽ của Thủ bị doanh, hắn cũng cảm thấy sợ hãi trước sức mạnh của Thủ bị doanh, nhưng hắn không ngờ rằng một Thủ bị doanh ngàn người lại có thể hủy diệt một bộ tộc gần mười ngàn người chỉ trong một ngày.

Đây là kết quả mà hắn không dám tưởng tượng.

“Tộc trưởng, chúng ta chạy thôi!”

Cuối cùng cũng có người không nhịn được, lên tiếng nói.

Trát Nhan ngẩng đầu lên, đôi mắt vô hồn nhìn người nói.

Chạy!

Chạy đi đâu?

Chạy bây giờ, bọn chúng có đuổi kịp không?

Đồng tử trong mắt Trát Nhan từ từ ngưng tụ lại.

“Đúng, chạy, chúng ta chạy ngay bây giờ!”

Hắn với giọng khàn khàn nói.

Trước đây hắn không muốn di dời bộ tộc, bởi vì hắn sợ trong quá trình di chuyển bộ tộc sẽ bị Thủ bị doanh tấn công, nhưng bây giờ bọn họ bắt buộc phải di chuyển.

Ở lại đây, bọn họ chỉ có thể chịu chung số phận với Gia Nhĩ Tư.

Di chuyển có lẽ cũng sẽ bị Thủ bị doanh tấn công, nhưng ít nhất có thể để cho một số tộc nhân thoát khỏi sự truy kích của Thủ bị doanh.

Đặc biệt là chính bản thân hắn!

Nếu không được thì đành hy sinh tộc nhân!

Trát Nhan âm thầm suy nghĩ, lập tức đưa ra quyết định.

Chương 508: Chiến báo vào Tổng binh phủ (2)

Từ bỏ khu vực tập trung, từ bỏ tài sản, từ bỏ phần lớn gia súc, di chuyển trong đêm.

Quyết định của hãn nhận được sự tán thành của đại đa số tộc nhân, đêm đó bọn họ bắt đầu rời khỏi khu vực tập trung.

Hành động của bọn họ đương nhiên không thể qua mắt được trình sát của Thủ bị doanh, khi bọn họ vừa mới bắt đầu rời đi, Dương Chính Sơn đã nhận được lời bẩm báo của trình sát.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn không hề để ý đến việc Thổ Mặc Ca di chuyển, bởi vì việc cấp bách của Thủ bị doanh là thu gom chiến công và chiến lợi phẩm hiện tại, chứ không phải tiếp tục truy kích Thổ Mặc Ca.

Đương nhiên hãn cũng không từ bỏ Thổ Mặc Ca, hãn để cho trình sát đi theo sau Thổ Mặc Ca, đợi khi nào có thời gian sẽ xử lý miếng mồi béo bở này sau.

...

Gia Thành, Tham tướng mạc phủ.

Vương Bản hôm nay lần lượt nhận được chiến báo từ các Thủ bị doanh.

Ngày mai hãn sẽ dẫn theo Viện binh doanh xuất quan, vì vậy ban ngày hãn luôn bận rộn với việc chuẩn bị xuất quan, đến tận bây giờ mới có thời gian để xem xét chiến báo của các Thủ bị doanh.

Xem xong từng bản chiến báo, Vương Bân khẽ nhíu mày.

Dưới trướng hần có năm Thủ bị doanh, hiện tại năm Thủ bị doanh đều đã xuất cảnh được vài ngày, hần xem ba bản chiến báo, kết quả đều là không có chiến quả gì.

“Những tên nhát gan sợ chết này!”

Vương Bân không nhin được mắt.

Thủ bị doanh độc lập xuất quan, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, nhưng đồng thời cũng là cơ hội tốt nhất để có được chiến công.

Vương Bân thực sự rất mong đợi bọn họ, cũng hy vọng bọn họ có thể tìm được bộ tộc của Hồ tặc, lập được chiến công.

Nhưng bây giờ hần xem ba bản chiến báo, vậy mà không có chiến quả gì.

Không có chiến quả cũng đành, có lẽ là do vận may không tốt, không tìm được bộ tộc của Hồ tặc, nhưng trong đó có hai người vậy mà xuất quan đã vài ngày, hành quân chưa đến trăm dặm, đây chính là rõ ràng sợ địch không tiến.

Vương Bân đã quyết định, đợi sau khi cuộc chiến này kết thúc, hần sẽ lập tức cách chức hai tên nhát gan sợ địch này.

Mở lại một bản chiến báo, đôi mắt Vương Bân sáng lên.

Đây là chiến báo từ Trương Nguyên Vũ, thủ bị của Kỳ Hà Thành, theo báo cáo của Trương Nguyên Vũ, bọn họ đã tìm thấy một bộ tộc của Hồ tặc, nhưng bộ tộc của Hồ tặc mà bọn họ tìm thấy có đến hàng ngàn tộc nhân, còn dưới trướng hần chỉ có chưa đến sáu trăm người, vì vậy bản chiến báo này của Trương Nguyên Vũ là để cầu viện.

Nhiệm vụ chính của Thủ bị doanh là gì, là tìm kiếm bộ tộc của Hồ tặc, đương nhiên nếu gặp phải một số bộ tộc nhỏ, nếu

Thủ bị doanh tự tin có thể chiến thắng, thì cũng có thể trực tiếp phát động tấn công.

Nhưng nếu tìm thấy bộ tộc không thể đánh bại, thì phải cầu viện Vương Bản.

Đây mới là cách thức hoạt động bình thường của Thủ bị doanh, chứ không phải như những tên nhát gan sợ chết kia không tiến lên vì sợ địch.

Tìm thấy một bộ tộc chính là một chiến công, chính là một chiến quả không nhỏ.

Tâm trạng Vương Bản lập tức tốt lên không ít.

“Trương Nguyên Vũ này là một nhân tài có thể dùng được!”

Trương Nguyên Vũ còn rất trẻ, năm nay mới ba mươi hai tuổi, là một trong năm thủ bị dưới trướng hắn, người trẻ tuổi nhất.

Hắn rất hài lòng với Trương Nguyên Vũ, nếu lần này có thể đạt được chiến quả, hắn không ngại đề bạt Trương Nguyên Vũ một chút.

Tuy nhiên suy nghĩ của hắn rất nhanh đã chuyển sang bản chiến báo cuối cùng.

Chiến báo của Dương Chính Sơn hắn để lại sau cùng, đây là bản chiến báo mà hắn mong đợi nhất.

Mở chiến báo ra, Vương Bản nhìn nội dung, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Không tệ, không tệ, chỉ mới vài ngày, không những tìm được một bộ tộc, còn đánh tan gần ngàn Hồ ky, chém đầu hơn tám trăm tên!”

Đối với việc Dương Chính Sơn có thể đạt được kết quả như vậy, Vương Bản chỉ cảm thấy vui mừng, chứ không hề cảm thấy kinh ngạc.

Hắn hiểu rõ Dương Chính Sơn, hiểu rõ An Nguyên Thành Thủ bị doanh, đã sớm dự liệu rằng Dương Chính Sơn sẽ phát huy thần uy trong cuộc chinh phạt này.

“Trước tiên báo công!”

Vương Bản vui mừng không quên báo công cho Dương Chính Sơn.

Chiến công cần Tổng binh phủ phái người đến xác nhận mới được, hơn nữa lần chinh phạt Đông Hải Hồ tộc này, các lộ Tham tướng trong lòng đều có ý so sánh với nhau.

Các quan võ cấp thấp có lẽ không biết, nhưng các lộ Tham tướng đều hiểu rõ, Thừa Bình Đế và triều đình đều đang chú ý đến trận chiến này, nếu có thể lập được đại công trong trận chiến này, chắc chắn sẽ được bề hạ ban thưởng.

Chém đầu hơn tám trăm tên, tuy không thể coi là đại công, nhưng cũng là một chiến công không nhỏ.

Điều quan trọng hơn là đây có thể là chiến công đầu tiên của trận chiến này.

Chương 509: Chiến báo vào Tổng binh phủ (3)

Chiến công đầu tiên này đương nhiên càng được người ta chú ý hơn.

Nghĩ đến đây, Vương Bân không chần chừ nữa, lập tức gọi tùy tùng bên cạnh, sắp xếp người đưa chiến báo đến Trọng Sơn Quan trong đêm.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Vương Bân dẫn theo sáu ngàn Viện binh doanh rời khỏi Gia Thành, đồng thời chiến báo của Dương Chính Sơn cũng được đưa đến Tổng binh phủ.

Hôm nay là thời gian các lộ Viện binh doanh xuất cảnh, còn ngày mai chính là thời gian Lương Trữ dẫn theo Trấn tiêu doanh xuất quan.

Sáng sớm, Lương Trữ đã bận rộn trong thư phòng, ngày mai sẽ xuất chinh, bên này vẫn còn rất nhiều việc cần hẩn xử lý, đặc biệt là những việc liên quan đến lương thảo.

Hiện tại trữ lượng lương thảo của Trọng Sơn Trấn rất dồi dào, tuy nhiên việc vận chuyển lương thảo mới là vấn đề quan trọng nhất.

Tuy trước đó hẩn đã sắp xếp, nhưng đến lúc cần thiết, hẩn vẫn phải giám sát cẩn thận, để phòng ngừa sai sót xảy ra.

Đúng lúc này, mưu sĩ Lỗ Trọng bên cạnh hẩn với vẻ mặt tươi cười từ ngoài cửa đi vào.

“Hầu gia, có tin chiến thắng!”

“Tin chiến thắng!”

Lương Trữ ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Chiến báo bình thường đương nhiên sẽ không được đưa đến chỗ hấn, đã có thể gọi là tin chiến thắng, thì chắc chắn là một chiến quả không nhỏ.

“Hầu gia xem đi!” Lỗ Trọng vội vàng đưa tin chiến thắng cho Lương Trữ.

Lương Trữ mở ra nhanh chóng lướt qua, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

Dương Chính Sơn, chiến báo của vị thông gia tương lai.

“Người sắp xếp người đến xác nhận chiến công đi!”

Đây là chuyện tốt, đương nhiên hấn vui mừng.

Tuy nhiên hấn cũng chỉ vui mừng một chút mà thôi, chiến quả tuy không nhỏ, nhưng đối với toàn bộ cục diện chiến tranh thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Đã là chiến công của vị thông gia tương lai, thì trước tiên xác nhận lại, sau này cũng dễ bề thỉnh công thỉnh thưởng cho vị thông gia tương lai.

Lỗ Trọng đáp lại một tiếng, liền rời khỏi thư phòng.

Sau đó, hấn chọn một đô sự dẫn theo hai văn lại và hai tiểu kỳ binh lính đi xác nhận chiến công.

Tuy nhiên đến khi nhóm người này tìm được Dương Chính Sơn, thì đã là bốn ngày sau.

Trong doanh trại của Thủ bị doanh.

“Tổng binh phủ đô sự Viên Vạn Lý bái kiến Dương đại nhân!”

Viên Vạn Lý khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ có chút gầy gò, hấn cung kính hành lễ với Dương Chính Sơn.

Nếu là một Thủ bị bình thường, có lẽ hấn sẽ không cung kính như vậy, dù sao hấn cũng là đô sự của Tổng binh phủ, hơn nữa còn là đô sự phụ trách việc kiểm tra chiến công, với chức quan của hấn, ở Trọng Sơn Trấn đi đến đâu cũng được người ta nịnh bợ.

Nhưng trước mặt Dương Chính Sơn, hấn không dám ra vẻ một chút nào.

Không còn cách nào khác, Dương gia chính là thông gia tương lai của Hầu phủ, hấn không dám đắc tội với Dương Chính Sơn.

Chương 510: Chiến Lợi Phẩm (1)

“Haha, Đại nhân Dương, mau vào, mau vào!”

“Ái chà, các người vất vả quá, đường đi không dễ dàng gì đâu nhỉ!”

“Đại Sơn, Đại Sơn, người dẫn các huynh đệ này đi ăn cơm trước, sau đó để mọi người nghỉ ngơi thật tốt!”

Dương Chính Sơn nhiệt tình tiếp đón.

Không phải hấn cố ý làm vậy, mà do nhóm của Viên Vạn Lý trông thật sự không ổn.

Có lẽ họ đã chịu không ít khổ sở trên đường đi suốt bốn ngày qua.

Họ không đến trực tiếp từ Trọng Sơn Quan, mà đã đi đến Gia Thành trước, sau khi biết được vị trí của Dương Chính Sơn, họ mới từ Gia Thành đến đây.

Từ Gia Thành đến đây, đường không xa lắm, cũng chỉ khoảng ba, bốn trăm dặm.

Nhưng đây là Bắc Địa, mặc dù những nơi họ đi qua đều đã có Thủ Bị Doanh tuần tra, nhưng ai biết được xung quanh còn có quân Hồ hay không, nếu chẳng may gặp phải quân Hồ, thì với số người này, họ chỉ có nước chết.

Vì vậy, trên đường đi, họ không những phải ăn gió nằm sương, mà còn phải cẩn thận tránh né quân giặc.

Ăn không ngon, ngủ không yên, lại phải đi đường, bộ dạng của họ lúc này có thể tưởng tượng được.

“Đề Dương đại nhân chê cười rồi!” Viên Vạn Lý có chút ngượng ngùng nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Có gì mà chê cười chứ, Viên đại nhân vì giúp chúng ta xác minh chiến công, đã phải lo lắng sợ hãi suốt dọc đường, vất vả đến đây, bản quan cảm tạ Viên đại nhân còn không kịp, sao lại chê cười được?”

“Viên đại nhân, chúng ta đi dùng bữa trước.”

Nói rồi, Dương Chính Sơn dẫn Viên Vạn Lý và hai viên văn lại vào trong trường của hắn.

“Viên đại nhân, trong quân cấm uống rượu, chúng ta lấy trà thay rượu nhé!”

Thức ăn được dọn lên, Dương Chính Sơn mời ba người cùng ăn.

Viên Vạn Lý thật sự rất đói, hơn nữa hắn đã ăn lương khô suốt mấy bữa, miệng sắp nhạt nhẽo đến mức phát chán, giờ nhìn thấy bàn thức ăn đầy ắp, lập tức thèm thuồng.

“Cảm ơn Dương đại nhân khoản đãi, vậy chúng ta không khách sáo nữa!”

“Đừng khách sáo, ăn nhiều vào!”

Dương Chính Sơn mời chào.

Ngay sau đó, ba người Viên Vạn Lý bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Đợi họ ăn xong, Dương Chính Sơn cũng không vội để họ xác nhận chiến công, mà để họ đi nghỉ ngơi trước.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, khi Viên Vạn Lý đã hết mệt mỏi, mới bắt đầu làm việc chính.

“Dương đại nhân, thủ cấp có đủ không?”

“Cái này ~” Dương Chính Sơn do dự một chút, nói: “Bản quan vẫn nên dẫn Viên đại nhân đi xem trước thì hơn!”

Nói xong, hắn dẫn Viên Vạn Lý rời khỏi doanh trại.

Đợi đến khi Viên Vạn Lý đến được khu cư trú của Tát Nhĩ Tư, cả người hắn đều ngơ ngác.

Hôm qua khi họ đến, họ không nhìn thấy khu cư trú của Tát Nhĩ Tư, mà trực tiếp vào doanh trại của Thủ Bị Doanh.

Doanh trại của Thủ Bị Doanh mặc dù ở gần Tát Nhĩ Tư, nhưng cách Tát Nhĩ Tư một ngọn núi nhỏ.

Không còn cách nào khác, mùi hương trong khu cư trú của Tát Nhĩ Tư lúc này quá khó chịu, mùi tanh của máu đặc biệt nồng nặc.

Tuy nhiên, mấy ngày nay, Dương Chính Sơn cũng không phải không làm gì, họ đã thu gom hết chiến lợi phẩm, cũng tập hợp toàn bộ xác chết vào một cái hố lớn, thủ cấp cũng được chất đồng lại với nhau.

Nhìn khu cư trú rộng lớn, nhìn xác chết trong hố, nhìn thủ cấp chất thành đồng như núi.

Viên Vạn Lý buồn nôn đến suýt nữa nôn hết bữa sáng vừa ăn ra.

“Đây, đây, đây ~”

Hắn chỉ vào đồng thủ cấp như núi, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Dương Chính Sơn bình tĩnh nói: “Đây đều là thủ cấp của tráng đinh Hồ tộc, không có một cái nào là của lão nhược phụ nữ!”

Lấy thủ cấp để tính quân công, thật ra cho dù trong đó có lẫn lão nhược phụ nữ cũng không sao, đều là thủ cấp của

người Hồ, không thể coi là giết người lương thiện để mạo công.

Nếu không biết xấu hổ, thì có thể lấy cả thủ cấp của phụ nữ lẫn lão nhược cho vào trong đó.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn có chút nguyên tắc, tàn sát thì có thể, dù sao đó cũng là quốc thù gia hận, nhưng vì chiến công mà lấy thủ cấp của phụ nữ lẫn lão nhược để mạo công, hẳn thật sự không thể làm được.

Tuy nhiên, trong mắt Viên Vạn Lý, đây giống như cảnh địa ngục.

Mặc dù trước đây hắn cũng đã từng ra chiến trường rất nhiều lần, thậm chí để xác nhận chiến công, hắn đã từng xem qua rất nhiều thủ cấp, nhưng cảnh tượng thủ cấp chất đống thành núi như thế này, thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Hắn nhìn sang Dương Chính Sơn bên cạnh với vẻ mặt bình thường, chú ý đến đôi mắt sâu thẳm của Dương Chính Sơn, bỗng nhiên rung mình.

Dương đại nhân thật là nhẫn tâm!

Dương Chính Sơn có nhẫn tâm không?

Nói thế nào đây?

Là một dân chúng đến từ quốc gia hòa bình, Dương Chính Sơn có quan niệm đạo đức và thái độ sống của riêng mình.

Nhưng sau khi đến thế giới này, hắn đã nhiều lần nhắc nhở bản thân phải thích nghi với thế giới này, phải hòa nhập vào thế giới này.

Chương 511: Chiến Lợi Phẩm (2)

Sau nhiều năm, hắn đã thay đổi rất nhiều, thay đổi lớn đến mức như trở thành một người khác.

Đúng vậy, chính là trở thành một người khác.

Dương Chính Sơn lúc này đã không còn là Dương Chính Sơn trước đây.

Dương Chính Sơn cảm nhận được ánh mắt của Viên Vạn Lý, quay đầu nhìn hắn cười, dịu dàng nói: “Tiếp theo sẽ phiên Viên đại nhân thống kê chiến công! Bản quan còn một số việc phải xử lý, không thể ở cùng Viên đại nhân được, mong Viên đại nhân thông cảm!”

Tuy nhiên, nụ cười của hắn lại khiến toàn thân Viên Vạn Lý run lên lần nữa, Viên Vạn Lý vội vàng dời ánh mắt đi, lắp bắp nói: “Dương, Dương đại nhân cứ, cứ tự nhiên!”

“Đại Sơn, ngươi theo Viên đại nhân thống kê chiến công!”

Dương Chính Sơn dẫn dò Tổng Đại Sơn bên cạnh một câu, rồi quay trở lại doanh trại.

Hắn vừa về đến doanh trại, Chu Nhân đã tìm đến, “Đại nhân, mọi vật tư đã thống kê xong!”

“Có bao nhiêu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có một nghìn ba trăm con ngựa chiến trưởng thành, còn lại là ngựa thường, ngựa non các loại là bảy trăm hai mươi con, chín trăm hai mươi tám con bò, ba nghìn hai trăm tám mươi con cừu.”

“Ngô, còn có, các loại da thú bảy trăm sáu mươi tám tấm, tám nghìn bảy trăm chiếc đồ sắt, tám trăm sáu mươi thạch lương thực, mười hai thạch muối thô.”

“Ba trăm ba mươi hai lượng hoàng kim, bốn nghìn ba trăm hai mươi bốn lượng bạc trắng, hơn bốn trăm món trang sức các loại!”

Trên mặt Chu Nhân không giấu được vẻ vui mừng.

Phát tài rồi!

Lần này thật sự phát tài rồi!

Dương Chính Sơn chỉ bình thản gật đầu, đây là chuyện nằm trong dự liệu của hắn.

Một tộc gần vạn người sở hữu số của cải này đương nhiên không phải là nhỏ.

Ngựa chiến, bò cừu, các loại da thú, đồ sắt linh tinh các loại, vân vân.

Trận chiến này họ đến bất ngờ, Tát Nhĩ Tư gần như không có sự phòng bị nào, của cải của Tát Nhĩ Tư gần như đều nằm lại ở khu cư trú, tất cả đều trở thành chiến lợi phẩm của họ.

Tuy nhiên, hiện tại có hai vấn đề, thứ nhất là làm thế nào để vận chuyển hết số của cải này về, thứ hai là vấn đề phân chia chiến lợi phẩm.

Muốn vận chuyển hết số của cải này về, chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa bây giờ Dương Chính Sơn vẫn đang nhắm vào tộc Thổ Mục Ca, mặc dù Thổ Mục Ca đã di chuyển được mấy ngày, nhưng họ vẫn chưa thoát khỏi sự giám sát của Dương Chính Sơn.

Còn về vấn đề phân chia chiến lợi phẩm, các loại chiến lợi phẩm khác nhau sẽ có cách phân chia khác nhau, ví dụ như ngựa chiến, sẽ được trực tiếp sung quân, nếu số lượng ít,

Dương Chính Sơn sẽ trực tiếp nhập vào Thủ Bị Doanh, nếu số lượng nhiều, thì phải nộp lên.

Lại ví dụ như bò, nhu cầu về bò cho nông nghiệp không cần nói nhiều, bò thu được trên chiến trường đều phải giao cho triều đình.

Còn về của cải vàng bạc, ừm, cái này có thu được không? Ừm, cũng có một chút.

“Đại nhân, tiếp theo chúng ta xử lý những thứ này như thế nào?” Chu Nhân có chút mong chờ hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Mỗi người hai con ngựa, tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành chiến thuật vận động, cần phải có đủ ngựa chiến!”

“Vàng bạc, ừm, giữ lại ba phần để có cái giao nộp, còn lại tất cả chia cho các tướng sĩ!”

“Lương thực, muối thô, vân vân, tất cả những thứ chúng ta có thể sử dụng được đều giữ lại, những thứ khác thì tìm một nơi cất giấu, bản quan sẽ báo cáo với tham tướng mạc phủ, để họ phái dân phu đến vận chuyển về!”

Nhiều thứ như vậy, hẳn chắc chắn không thể nuốt hết, cái gì cần nộp thì vẫn phải nộp.

Tất nhiên, cũng có thể giữ lại một phần.

“Đại nhân, chúng ta không vận chuyển về trước một ít sao?” Chu Nhân có chút thất vọng.

Trong số này, giá trị nhất là ngựa chiến và bò cừu, ngựa chiến không cần nói, chắc chắn sẽ để cho các tướng sĩ sử dụng, nhưng còn bò cừu thì sao!

“Haha, người yên tâm, cho dù là tham tướng mạc phủ vận chuyển về, thì chúng ta vẫn có một phần!” Dương Chính Sơn

hoàn toàn không lo lắng sau khi nộp lên thì sẽ không có phần của mình.

Giữ lại một ít trước, sau này lại chia một phần, thật ra như vậy cũng không ít.

Nếu hấn tham lam giữ lại hết, không những sẽ khiến người khác chú ý, mà còn bị người ta căm ghét.

Chu Nhân nghĩ cũng đúng, chuyện này thật sự không thể tham lam được.

Vốn dĩ là một việc tốt, nếu tham lam quá mức ngược lại sẽ thành việc xấu.

Chiến lợi phẩm cũng được coi là chiến công, không phải nộp lên là không có bất kỳ lợi ích nào, chắc chắn trong sổ ghi công sẽ ghi lại một bút.

“Ta viết một bản chiến báo, lát nữa người sắp xếp người đưa về cho tham tướng mặc phủ!” Dương Chính Sơn nói.

“Rõ!” Chu Nhân vui vẻ đáp.

Dù sao thì chắc chắn hấn cũng sẽ có một phần, nên trong lòng hấn vẫn rất vui.

Chương 512: Chiến Lợi Phẩm (3)

Tất nhiên không chỉ có mình hấn vui, chẳng bao lâu sau, tất cả các tướng sĩ của Thủ Bị Doanh đều cảm nhận được niềm vui này.

Dương Chính Sơn không hề tiếc rẻ, phân phát gần hết số vàng bạc cho mọi người.

Các tướng sĩ nhìn số vàng bạc trong tay, sĩ khí lập tức tăng cao không ít.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng không quên cho Viên Vạn Lý và những người khác một phần.

“Viên đại nhân, thấy thì có phần!”

Trong trướng, Dương Chính Sơn đưa hai thỏi vàng mỗi thỏi mười lượng đến trước mặt Viên Vạn Lý.

“Điều này, điều này không hay lắm!” Viên Vạn Lý muốn từ chối.

Hắn có chút không dám nhận đồ của Dương Chính Sơn.

“Có gì không hay chứ, bản quan không thích đùn đẩy qua lại, bảo người cầm thì người cầm đi!” Dương Chính Sơn không cho hắn cơ hội từ chối, mạnh mẽ nhét vào trong ngực hắn.

Về chức quan, hấn cao hơn Viên Vạn Lý, về tuổi tác, hấn lớn hơn Viên Vạn Lý, về mối quan hệ, hấn là tương lai thông gia của phủ Hâu, nên hấn không cần phải khách sáo quá nhiều với Viên Vạn Lý.

“Dương đại nhân, chiến công này!” Viên Vạn Lý có chút lo lắng nói.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Dương Chính Sơn tức giận chỉ vào thứ trong ngực hắn, nói: “Đây chỉ là tiền bồi dưỡng, không liên quan gì đến chiến công, Viên đại nhân cho rằng chúng ta cần phải báo cáo chiến công giả sao?”

“.....” Viên Vạn Lý nhớ đến đồng thủ cấp kia, “Không cần!”

Gần bốn nghìn thủ cấp!

Còn báo cáo chiến công giả cái gì nữa!

Cho dù là báo cáo như thật, chắc chắn cũng có người nghi ngờ đây là báo cáo giả, nếu báo cáo thêm nhiều hơn một chút, thì có lẽ.....

Chương 513: Nam Nhi Hành, Đương Bạo Ngược. Sự Dữ Nhân, Lương Bất Lập. (1)

Ngày 25 tháng 4.

Doanh trại của thành An Nguyên một lần nữa đón một đoàn người, họ đến để vận chuyển chiến lợi phẩm, và người dẫn đầu không ai khác chính là Vương Thịnh.

Vương Thịnh dẫn theo ba trăm binh lính và hơn một nghìn dân phu đến.

Khi Vương Thịnh nhìn thấy những chiến lợi phẩm, nhìn đồng đầu người chất như núi, trong mắt hắn hiện lên vẻ thèm muốn.

Đúng vậy, hắn đang thèm muốn.

Hắn cũng muốn ra chiến trường, muốn giết địch lập công.

Nhưng Vương Bản không cho, hắn chỉ có thể giúp Vương Bản xử lý một số việc hậu cần.

Có thể đến đây để vận chuyển chiến lợi phẩm, đối với hắn đã là rất khó khăn.

“Thúc phụ, tiếc là điệt nhi không thể theo thúc phụ chinh chiến sa trường!”

Đứng trước mặt Dương Chính Sơn, Vương Thịnh nói với vẻ mặt khổ sở.

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Sau này sẽ còn cơ hội mà!”

Hắn chỉ có thể an ủi Vương Thịnh như vậy.

Hơn nữa bây giờ hấn cũng không có tâm trí và sức lực để an ủi Vương Thịnh.

Không đợi Vương Thịnh nói, Dương Chính Sơn đã nói: “Người đã đến, vậy nơi này giao cho các người, chúng ta còn phải tiếp tục chinh chiến!”

Thổ Mặc Nhi đã di chuyển được hơn mười ngày, nhưng chúng không di chuyển quá xa, chỉ di chuyển đến vị trí cách đây hơn hai trăm dặm về phía bắc.

Chúng đã tìm được một bộ lạc lớn, hiện tại đang cư trú bên cạnh bộ lạc lớn đó.

Bộ lạc lớn, đó là bộ lạc có hàng vạn người.

Dương Chính Sơn đã không thể chờ đợi để đến xem thử.

Hiện tại Vương Thịnh đã đến, cuối cùng hấn có thể không cần quản lý những chiến lợi phẩm này nữa!

Vương Thịnh muốn nói chuyện thêm với Dương Chính Sơn, nhưng Dương Chính Sơn không hề nói nhiều với hấn, ngay trong ngày họ đến, Dương Chính Sơn đã dẫn theo các tướng sĩ của doanh trại rời đi.

Khác với trước đây, lúc này các tướng sĩ của doanh trại đều có hai con ngựa.

Sau vài ngày làm quen, các tướng sĩ cơ bản đã quen với từng con ngựa của mình, mặc dù tình cảm chưa đủ sâu sắc, nhưng đã có thể điều khiển rất tốt.

Tất cả các tướng sĩ đều trở thành kỵ binh, từ bỏ phần lớn vật tư, tính cơ động của doanh trại được nâng cao đáng kể.

Ngàn người ngàn ngựa, Dương Chính Sơn dẫn đầu doanh trại tiến thẳng về phía bắc.

Tuy nhiên họ không lập tức truy kích bộ lạc Thổ Mặc Nhi, mà trên đường đi, họ quét sạch các bộ lạc Hồ tộc mà họ đi qua.

Cả một vùng rộng lớn này đều là khu vực thượng lưu của sông Tùng Nguyên, ngoài dòng chính của sông Tùng Nguyên, còn có một số nhánh sông, vì vậy các bộ lạc Hồ tộc cư trú ở khu vực này không ít.

Khi Thổ Mặc Nhi di chuyển, chúng đã có giao lưu với không ít bộ lạc Hồ tộc, những cuộc giao lưu này đã cung cấp cho trinh sát của doanh trại rất nhiều manh mối.

“Đại nhân, phía trước chính là bộ lạc Ba Lỗ Kha, Ba Lỗ Kha có khoảng ba nghìn người, tráng đinh không đến ngàn, là một bộ lạc trung bình tương đối nhỏ!”

Gần đến hoàng hôn, Dương Chính Sơn dẫn theo doanh trại đến cách bờ bắc sông Tùng Nguyên năm mươi dặm, Dương Minh Trấn chỉ vào một loạt lều trại ở phía xa, nói.

Qua sông Tùng Nguyên, chính là một vùng đồng cỏ rộng lớn, nếu không có chiến tranh, khu vực này sẽ là nơi mà các bộ lạc Hồ tộc thích cư trú nhất.

Vì chiến tranh đến, rất nhiều bộ lạc Hồ tộc đã di chuyển đến khu vực đồi núi có địa hình tương đối phức tạp hơn để cư trú.

Tuy nhiên cũng có một số bộ lạc tự cho mình rất mạnh, không sợ sức mạnh của Đại Vinh, nên không di chuyển.

Đương nhiên, đây không phải là nói về Ba Lỗ Kha trước mắt, mà là nói về bộ lạc Khắc Nhĩ Sát mà Thổ Mặc Nhi phụ thuộc.

“Chúng có phòng bị không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có, Thổ Mặc Nhi dường như không tiết lộ gì với chúng! Chỉ trao đổi một số vật tư với chúng thôi!” Dương Minh Trấn trả lời.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, không cảm thấy bất ngờ.

Rõ ràng Thổ Mặc Nhi đã bị hấn dọa cho khiếp sợ, nên mới hoảng hốt chuyển đi trong đêm.

Trong quá trình di chuyển, chắc chắn chúng không muốn nói rõ mình bị dọa chạy, đây không phải vì thể diện của chúng, mà là để có thể rời đi an toàn hơn.

Chúng càng vượt qua được nhiều bộ lạc, sự an toàn của chúng càng được đảm bảo, vì muốn đuổi kịp chúng, nhất định phải giải quyết xong các bộ lạc phía sau chúng trước.

Thậm chí Dương Chính Sơn còn nghi ngờ rằng Ba Lỗ Kha trước mắt chính là do Thổ Mặc Nhi cố ý lộ ra cho họ.

Thổ Mặc Nhi không thể không phát hiện ra trinh sát phía sau, nhưng chúng đã phát hiện ra, còn giao lưu với Ba Lỗ Kha, chẳng phải đây là cố ý sao.

Nói đơn giản, Thổ Mặc Nhi chính là đang bán đứng Ba Lỗ Kha.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn tự nhiên rất vui vẻ chấp nhận.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút u ám, nói: “Nghỉ ngơi ăn cơm tại chỗ, giờ Tý tấn công đúng giờ!”

Chương 514: Nam Nhi Hành, Đương Bạo Ngược. Sự Dữ Nhân, Lương Bất Lập. (2)

“Chu Nhân!”

“Đại nhân!” Chu Nhân đáp một tiếng.

Dương Chính Sơn tiếp tục dặn dò: “Chuẩn bị đuốc, tối nay chúng ta sẽ tập kích, cần rất nhiều đuốc!”

“Dạ!”

Sau đó, các tướng sĩ liền nghỉ ngơi tại chỗ.

Sau khi ăn xong lương khô đơn giản, các tướng sĩ liền trải tấm da thú mang theo bên mình và ngủ ngoài trời.

Cuối tháng tư ở miền bắc, nhiệt độ vẫn hơi thấp, may mắn là họ đã lấy được rất nhiều da thú ở Tát Nhĩ Tư, có thể đảm bảo giữ ấm khi ngủ ngoài trời ban đêm.

Thời gian từng phút trôi qua, ngoài trừ những người cần thiết để canh gác, phần lớn các tướng sĩ đều nằm trong tấm da thú để nghỉ ngơi, Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ, dưới thân hắn lót một tấm da cừu, trên người đắp nửa tấm da bò, chỉ có đầu là lộ ra ngoài.

Ngủ như vậy chắc chắn không thoải mái, hơn nữa trên người hắn còn mặc áo giáp, nằm có chút cấn.

Tuy nhiên đã ngoại chỉ có điều kiện như vậy, không ai vì thế mà kêu khổ.

Rất nhanh, thời gian đã đến giờ Tý, các tướng sĩ lần lượt đứng dậy, cuộn tấm da thú của mình lại đặt lên lưng ngựa.

Bộ lạc Ba Lỗ Kha ở phía xa vẫn yên tĩnh, không có một tiếng động.

Dưới bầu trời đêm u ám là một màu đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa lóm đóm ở nơi cư trú của Ba Lỗ Kha.

Các tướng sĩ lặng lẽ leo lên ngựa, vỗ về con ngựa chiến có chút bất an.

Dương Chính Sơn cưỡi trên lưng Hồng Vân, quan sát Ba Lỗ Kha ở phía xa.

“Đi thôi!”

Không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, Dương Chính Sơn tùy ý hét lên một tiếng, liền thúc ngựa đi về phía Ba Lỗ Kha.

Ánh sáng ban đêm mờ ảo, để tránh bị phát hiện, họ không lập tức đốt đuốc, chỉ di chuyển đến gần Ba Lỗ Kha với tốc độ chậm.

Cho đến khi họ tiến đến cách Ba Lỗ Kha trăm trượng, Dương Chính Sơn mới cho các tướng sĩ đốt đuốc.

“Giết!”

Tiếng hô giết chấn động cả bầu trời, đánh thức những người Hồ đang say ngủ.

Ngay sau đó là lửa cháy ngút trời, một cuộc tàn sát khốc liệt diễn ra trong nơi cư trú của Ba Lỗ Kha.

Những con quỷ dữ từ địa ngục tùy ý, điên cuồng thể hiện sự tàn bạo của mình.

Tiếng kêu than, tiếng khóc lóc van xin, tiếng hét tuyệt vọng, tiếng gầm rú phần nộ đan xen vào nhau trên bầu trời đêm.

Tuy nhiên mọi sự giãy giụa đều vô ích.

Khi ánh sáng bình minh xuất hiện ở chân trời phía đông, bộ lạc Ba Lỗ Kha đã hoàn toàn trở thành một đồng phế tích.

Dương Chính Sơn đứng sừng sững như một bức tượng điêu khắc ở bên ngoài bộ lạc Ba Lỗ Kha, nhìn về phía chân trời phía đông.

Các tướng sĩ phía sau hắn thành thạo dọn dẹp chiến trường.

Tập trung gia súc, chuyển vật tư, thu hoạch đầu người, đào hố chôn xác.

Phân phát vàng bạc, chuẩn bị lương khô, bổ sung nước uống, nghỉ ngơi tại chỗ.

“Đại nhân, tình hình bên này đã được báo cho Viên đại nhân và Vương đại nhân, họ sẽ đến ngay!”

Dương Minh Trần phong trần mệt mỏi chạy đến.

Dương Chính Sơn vẽ mặt bình tĩnh quay người lại, khẽ gật đầu.

“Chuẩn bị xuất phát, tiếp theo!”

...

Nam nhi hành, đương bạo ngược. Sự dữ nhân, lưỡng bất lập.

Nam nhi đương sát nhân, sát nhân bất lưu tình.

Thiên thu bất hủ nghiệp, tận tại sát nhân trung.

Khi Dương Chính Sơn gơ dao đồ tể ở Tát Nhĩ Tư, dường như đã mở ra một chiếc hộp Pandora.

Một ngày một bộ lạc, bảy ngày giết mười vạn.

Đương nhiên, con số mười vạn có chút phóng đại, trong bảy ngày, Dương Chính Sơn dẫn theo doanh trại tập kích bảy

bộ lạc, số Hồ tộc bị tàn sát khoảng ba vạn.

Trong vòng hai trăm dặm bờ bắc sông Tùng Nguyên không còn một bộ lạc Hồ tộc nào, cũng không còn bóng dáng của kỵ binh Hồ tộc.

Nỗi kinh hoàng đang lan rộng, những lời đồn đại về ma quỷ đang truyền đi.

Nơi cư trú của Khắc Nhĩ Sát.

Thủ lĩnh Đa Ba Thác vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng ngồi trên ghế chủ tọa, mười mấy người đứng đầu của Khắc Nhĩ Sát đứng ở phía dưới, trong đó còn có một thân ảnh quen thuộc, đó chính là Trát Nhan.

Lúc này thần sắc của Trát Nhan có chút hoảng hốt, khuôn mặt tái nhợt, quảng thâm đậm đặc hiện rõ dưới đôi mày, khiến hắn trông như người bệnh nặng.

Chạy trốn hơn mười ngày, đến được Khắc Nhĩ Sát, hắn tưởng rằng mình đã an toàn.

Nhưng những thông tin kinh hoàng liên tiếp truyền đến trong mấy ngày qua, khiến hắn ăn không ngon, ngủ không yên, ăn không ngon ngủ không yên.

“Trát Nhan!” Đa Ba Thác phá vỡ bầu không khí im lặng, ánh mắt rơi vào Trát Nhan.

“Chúng thực sự chỉ có ngàn người?”

Thực lòng mà nói, Đa Ba Thác có chút không tin những thông tin nhận được trong mấy ngày qua, cũng không tin lời Trát Nhan nói.

Mới bao lâu, cộng thêm Tát Nhĩ Tư là tổng cộng tám bộ lạc, dân số hơn bốn vạn, tráng đinh hơn một vạn, tất cả đều bị tàn sát sạch sẽ?

Những thông tin hẩn nhận được đều từ những người may mắn thoát khỏi cuộc tàn sát, những người đó dường như đều đã nhìn thấy ma quỷ, ai nấy đều sợ hãi đến mức thần sắc hoảng hốt, tinh thần không tỉnh táo.

Ngoài Tát Nhĩ Tư ra, bảy bộ lạc sau đó, Dương Chính Sơn đều dẫn theo doanh trại tập kích vào ban đêm.

Những bộ lạc đầu tiên đều không có phòng bị, những bộ lạc sau đó thì có phòng bị, nhưng sự phòng bị của chúng rất yếu ớt, không những yếu ớt, mà những người may mắn thoát khỏi cuộc tàn sát truyền tin đi, khiến những bộ lạc sau đó đều rơi vào nỗi kinh hoàng.

Sự kinh hoàng khiến chúng càng dễ bị đánh bại hơn.

Trong tình hình này, các thông tin đều trở nên kỳ quái, chỉ có thông tin ban đầu mà Trát Nhan mang đến là chính xác nhất.

Nhưng lúc này Đa Ba Thác lại có chút không muốn tin vào thông tin mà Trát Nhan mang đến.

Chỉ với ngàn người, làm sao có thể làm được đến mức này?

Trát Nhan thần sắc hoảng hốt ngẩng đầu lên, theo bản năng trả lời: “Kỳ chủ Khắc Nhĩ Sát, thật sự chỉ có ngàn người!”

Ở Đông Hải Hồ tộc, kỳ chủ là cách gọi thủ lĩnh của các bộ lạc lớn, mặc dù hiện tại Đông Hải Hồ tộc đã thành lập vương triều, các kỳ chủ cũng đã được vương đình sách phong, nhưng ngoài vương tộc ra, các bộ lạc lớn khác vẫn thích cách gọi là kỳ chủ.

Đa Ba Thác vẫn không muốn tin, nhưng hẩn cũng không tiếp tục xoắn xuýt về vấn đề này.

Hiện tại thứ mà họ đối mặt là một đội quân mạnh mẽ, chưa biết rõ và đáng sợ, Khắc Nhĩ Sát của họ phải phòng bị trước.

Còn về những lời đồn đại về ma quỷ, Đa Ba Thác tuyệt đối không tin, hẳn thà tin rằng Đại Vinh đã phái đến hàng vạn đại quân, cũng không tin những lời đồn đại về ma quỷ.

“Truyền lệnh xuống, triệu tập các bộ phận tiến về gần kỳ địa!”

Cái gọi là kỳ địa chính là nơi cư trú của Khắc Nhĩ Sát tại đây.

Bộ lạc Khắc Nhĩ Sát không chỉ có một nơi cư trú, Khắc Nhĩ Sát thị tộc có dân số hàng vạn người, để sinh sống chắc chắn không thể tập trung lại một chỗ.

Nếu tập trung lại một chỗ, với dân số đông như vậy thì phải nuôi bao nhiêu gia súc, lại cần bao nhiêu đồng cỏ?

Vì vậy các bộ lạc lớn của Hồ tộc đều có nhiều nơi cư trú, nơi cư trú của họ cũng sẽ chuyển đi, nhưng chỉ chuyển trong một khu vực cố định.

Nói đơn giản là các bộ lạc lớn có địa bàn cố định, bên dưới chia thành nhiều nơi cư trú trung bình và nhỏ.

Họ có họ chung, tôn kỳ chủ làm đầu.

Hiện tại đối mặt với một kẻ địch mạnh mẽ và chưa biết rõ, Đa Ba Thác muốn tập hợp toàn bộ lực lượng của Khắc Nhĩ Sát để chống lại.

(Hết chương)

Chương 515: Cao thủ Hồ tộc

(1)

Dương Chính Sơn không rõ hành động của Khắc Nhĩ Sát, lúc này hắn đang đứng giữa đồng đồ nát của tộc Hách Xá.

Hách Xá chính là tộc Hồ mà bọn họ đã tấn công cách đây hai ngày, trong vòng bảy ngày bọn họ đã tấn công bảy tộc Hồ, hiện tại bọn họ chỉ cách Khắc Nhĩ Sát chưa đầy năm mươi dặm.

Dương Chính Sơn quyết định tạm dừng hành động, trước tiên nghỉ ngơi một thời gian.

Những cuộc tấn công liên tiếp khiến các tướng sĩ vô cùng mệt mỏi, hơn nữa các tộc Hồ ở phía bắc Tùng Nguyên Hà và phía nam Khắc Nhĩ Sát đã bị bọn họ quét sạch, không còn mục tiêu để tấn công nữa.

Vương Thịnh và Viên Vạn Lý đến nơi ở của Hách Xá, nhìn cảnh tượng đồ nát và hoang tàn trước mắt, bọn họ đã trở nên tê liệt cảm xúc.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy các tướng sĩ của thủ bị doanh, hai người không khỏi dừng bước.

Cả hai đều co rút đồng tử lại, nhìn chằm chằm vào đám quỷ dữ đến từ địa ngục đó.

Thực sự rất giống ma quỷ.

Toàn thân màu đỏ sẫm, vết máu khô che đi khuôn mặt, đôi mắt sáng nhưng lạnh lùng.

Điều quan trọng nhất là sát khí trên người bọn họ, hoặc nên gọi là huyết sát chi khí.

Nồng nặc, kinh khủng, khiến người ta rùng mình.

Trong bảy ngày, các tướng sĩ ăn gió nằm sương, không tắm rửa, nhưng ngày nào cũng tắm trong máu tươi.

Hiện tại, dáng vẻ của bọn họ có thể tưởng tượng được.

Đừng nói đến bọn họ, ngay cả Dương Chính Sơn lúc này cũng như một con quỷ, kim sức sơn văn giáp đã biến thành màu đỏ sẫm, mái tóc dài trên đầu từng mảng bết lại, bộ ria mép phấp phới ban đầu kết thành một cây gậy cứng ngắc, trên người phát ra một mùi hôi thối nồng nặc.

Những ngày này Vương Thịnh và Viên Vạn Lý luôn theo sát bước chân của bọn họ, nhưng chưa từng gặp các tướng sĩ của thủ bị doanh, không đúng, chính xác là chưa từng gặp thủ bị doanh.

Mỗi khi trận chiến kết thúc, Dương Chính Sơn sẽ sắp xếp người truyền tin cho bọn họ, đợi bọn họ đến chiến trường thì Dương Chính Sơn đã dẫn theo thủ bị doanh rời đi.

Vì vậy, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp Dương Chính Sơn và thủ bị doanh trong những ngày này.

Thủ bị doanh lúc này hoàn toàn khác với thủ bị doanh trước đây mà bọn họ từng gặp.

Mặc dù trước đây thủ bị doanh cũng đầy sát khí, nhưng tuyệt đối không nồng nặc và kinh khủng như vậy.

“Các người đến rồi!” Dương Chính Sơn nhìn thấy Vương Thịnh và Viên Vạn Lý, sải bước đi tới.

“Đại, đại, đại nhân!” Viên Vạn Lý có chút khó tin nhìn Dương Chính Sơn, người đầy máu bắn.

Ánh mắt Vương Thịnh lóe lên, chấp tay hành lễ, “Bái kiến đại nhân!”

Dương Chính Sơn nhếch miệng cười, chỉ là khuôn mặt đầy máu bản của hắn cười lên trông đặc biệt khó coi.

“Thu dọn đi, hôm nay chúng ta sẽ trở về phía nam Tùng Nguyên Hà!”

Trận chiến này tạm thời kết thúc, bọn họ cần rút về doanh trại ở phía nam Tùng Nguyên Hà để nghỉ ngơi.

“Đại nhân yên tâm, chúng ta sẽ thu dọn ngay!”

Vương Thịnh cũng không nói nhiều, lập tức sắp xếp người bắt đầu dọn dẹp đồng đồ nát của tộc Hách Xá.

Những ngày này hắn lại điều từ Gia Thành đến một nhóm dân phu, không còn cách nào khác, thủ bị doanh mỗi ngày tấn công một tộc Hồ, bọn họ cũng phải theo sau để dọn dẹp tộc Hồ đó.

Số dân phu mà hắn mang theo trước đây căn bản không đủ, vì vậy chỉ có thể tạm thời điều thêm một nhóm đến.

Những dân phu này đã quen với việc này, thành thạo chất tất cả vật tư lên xe ngựa và xe bò.

Còn về thủ cấp, Viên Vạn Lý cũng theo sau kiểm tra, xác định số lượng thủ cấp.

Gần tối, thủ bị doanh và đám dân phu đến để vận chuyển chiến lợi phẩm cùng đi về phía nam.

Tuy nhiên, bọn họ không đi xa, chỉ đi hơn mười dặm, rồi tìm một nơi bằng phẳng để qua đêm.

Hiện tại, bọn họ cách doanh trại ở phía nam Tùng Nguyên Hà hơn một trăm năm mươi dặm, ít nhất phải mất một ngày để quay về, vì vậy hôm nay chắc chắn không thể về kịp.

Ban đêm, Dương Chính Sơn tìm một chiếc xe ngựa để dựa vào, khép hờ đôi mắt, thần sắc bình tĩnh dưỡng thần.

“Đại nhân, bên Khắc Nhĩ Sát có không ít trinh sát đến!”
Dương Minh Trấn mang theo vẻ mệt mỏi không giấu nổi nói.

Những ngày này, có lẽ Dương Minh Trấn là người bận rộn nhất.

Dương Minh Trấn phụ trách sắp xếp trinh sát điều tra, cảnh giới, mặc dù không cần hẳn tự mình thực hiện, nhưng hẳn phải luôn giữ trạng thái cảnh giác, ngay cả khi ngủ cũng không được ngủ say.

“Bọn chúng cách chúng ta bao xa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Luôn đi theo sau chúng ta, giữ khoảng cách bốn năm dặm!” Dương Minh Trấn nói.

Dương Chính Sơn mở mắt gật đầu, “Đêm nay ngươi hãy ngủ thật ngon đi, ta sẽ tự mình đi giám sát!”

“Đại nhân, không cần đâu, ta có thể chịu được!” Dương Minh Trấn nói.

Dương Chính Sơn đứng dậy, vỗ vai hẳn, “Hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Chương 516: Cao thủ Hồ tộc

(2)

Đêm nay đặc biệt lạnh lẽo, mặt trăng lưỡi liềm màu bạc treo lơ lửng trên bầu trời đêm tĩnh mịch, tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

Dương Chính Sơn cười Hồng Vân đến vị trí cách doanh trại tạm thời ở phía bắc bốn năm dặm, hẳn có thể nhìn thấy bốn năm bóng người ở phía xa.

Khoảng cách bốn năm dặm không phải gần, cũng không phải xa, đứng ở đây có thể nhìn thấy ánh lửa trại của doanh trại tạm thời.

Những người này chắc chỉ muốn theo dõi bọn họ, còn về việc tấn công, bọn họ chưa từng lơ là cảnh giác, xung quanh luôn có hơn trăm kỵ binh phụ trách cảnh giới.

Dương Chính Sơn không đi đuổi đám thám tử tộc Hồ đối diện, chỉ ngồi xuống bên một bãi cỏ.

Mặc dù đã nửa đêm, nhưng Hồng Vân vẫn rất tỉnh táo.

Mấy ngày gần đây, nó đã được thỏa sức, các tướng sĩ đều mệt mỏi rũ rùi, cả tinh thần và thể xác đều tràn ngập sự mệt mỏi không thể xua tan trong thời gian ngắn, nhưng nó vẫn tỏ ra hăng hái.

Hí~~

Hồng Vân khẽ kêu với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn bắt lặc, lấy ra vài quả đào đưa cho nó, hẳn tự mình cầm một quả đào ăn.

“Không phải ta muốn ăn một mình đâu, thực sự là không thích hợp để mang ra!”

Trong lòng Dương Chính Sơn có chút lẩm bẩm.

Hắn muốn chia cho các tướng sĩ một ít, nhưng không thể giải thích được nguồn gốc của thứ này!

Linh tuyến thủy còn có thể pha vào nước, nhưng trái cây tươi thì thực sự không thể giải thích được.

Cuối tháng tư, còn ở Bắc địa, căn bản không thể có trái cây tươi.

Đúng lúc Dương Chính Sơn đang ăn đào, Hồng Vân bên cạnh đột nhiên khẽ kêu.

Hí~~

Thần sắc Dương Chính Sơn khẽ động, vội vàng dựng tai lên.

Về độ cảnh giác, Hồng Vân có trực giác của động vật, hơn nữa thính giác của nó còn tốt hơn người, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không bằng.

Tiếng gió nhẹ thổi qua, lay động bãi cỏ cao một tác phát ra tiếng xào xạc.

Nhưng trong đó còn xen lẫn một số âm thanh khác.

Bị người theo dõi?

Hơn nữa chỉ có một người?

“Ăn nhanh lên!”

Dương Chính Sơn khẽ nói.

Hồng Vân vội vàng nuốt những quả đào dưới đất, còn Dương Chính Sơn nhặt hạt đào lên, ném vào không gian linh tuyến.

Đào tươi không thể giải thích được, hạt đào tươi cũng không thể giải thích được, để tránh phiền phức, mỗi lần ăn xong Dương Chính Sơn đều ném hạt đào vào không gian linh tuyến.

Người đó đang đến gần, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, gần như không thể nghe thấy, nếu không có Hồng Vân nhắc nhở, Dương Chính Sơn nhất thời cũng không phát hiện ra.

Cao thủ!

Quả nhiên là đủ xui xẻo!

Nếu những tướng sĩ khác gặp phải tên này, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Dương Chính Sơn như thường lệ quan sát xung quanh, không cố ý quan sát vị trí của đối phương.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đối phương rất cẩn thận, luôn bò sát mặt đất.

Trong ánh trăng mờ ảo này, người bình thường rất khó phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Khoảng một khắc sau, đối phương chỉ cách Dương Chính Sơn chưa đến mười trượng.

Dương Chính Sơn vẫn không có động tác gì, chỉ lặng lẽ nắm chặt cây trường thương bên cạnh.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, đột nhiên người đó như một con báo săn bật nhảy khỏi mặt đất, lao về phía Dương Chính Sơn.

Hí!!

Hồng Vân phát ra một tiếng hí vang dội, thân trước nhảy dựng lên, hai móng ngựa giẫm xuống bóng người đang lao tới.

Đồng thời, một tia sáng chói lóa từ dưới thân Hồng Vân thò ra, âm thanh trầm thấp như tiếng sấm nhỏ khẽ rung động.

Sự ăn ý của một người một ngựa gần như đạt đến mức cực hạn.

Vị khách đến rõ ràng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, nhưng thực lực của người này quả thật không tệ.

Nhìn thấy móng ngựa sắp giẫm lên thân mình, mũi thương sắp đâm vào bụng mình, cơ thể hắn đột nhiên xoay chuyển trên không, tránh được móng ngựa và thương của Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên, mặc dù hắn tránh được, nhưng trông rất chật vật, lăn ra ngoài hơn một trượng mới ổn định được thân hình.

Lúc này, Dương Chính Sơn nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, dáng vẻ khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân hình vạm vỡ nhưng không cao lớn, khuôn mặt thô kệch xen lẫn đặc điểm rõ ràng của người Hồ.

Dương Chính Sơn cũng không hỏi đối phương là ai, thân hình lập tức luồn qua dưới bụng Hồng Vân, trường thương như rắn độc mổ vào đối phương.

Thần sắc người đó khẽ biến, thân hình liên tiếp lùi lại, đồng thời vung đao chặn thương của Dương Chính Sơn.

Cảm nhận được lực đạo truyền đến từ cán thương, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi ngưng trọng thêm vài phần.

Cao thủ!

Cao thủ thực sự.

Ít nhất cũng là cao thủ hậu thiên tầng tám trở lên!

Tuy nhiên, chắc chắn không phải là cao thủ tiên thiên cảnh.

Thân hình di chuyển, trường thương vũ động, mũi thương sắc bén liên tục áp sát.

Đối phương cũng không chịu thua, một thanh đao cong trắng nhợt được vung lên tạo thành một màn ánh sáng, vậy mà chặn đứng toàn bộ mũi thương của Dương Chính Sơn.

Âm thanh va chạm leng keng như mưa dồn dập liên tiếp không ngừng, thân hình hai người dưới ánh trăng lưỡi liềm liên tục giao nhau.

Liên tiếp giao đấu hàng chục chiêu, hai người vậy mà ngang sức ngang tài, không ai chiếm được ưu thế.

Kết quả này khiến cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Hiện tại, tu vi của Dương Chính Sơn đã là hậu thiên tầng bảy, cách hậu thiên tầng tám không xa, thêm vào ưu thế về thể chất, hẳn dám nói có thể áp chế được võ giả hậu thiên tầng tám, cho dù là hậu thiên tầng chín, hẳn cũng có thể chiến đấu.

Nhưng đối mặt với tên người Hồ trước mắt, hẳn lại không thể áp chế được.

Chẳng lẽ đối phương là hậu thiên tầng chín!

Đúng lúc này, một loạt tiếng vó ngựa vang lên.

Có tiếng từ phía bắc, cũng có tiếng từ phía nam, phía nam đương nhiên là những tướng sĩ thủ bị doanh phụ trách cảnh giới, còn phía bắc là thám tử của Khắc Nhĩ Sát.

Cả hai đều phát hiện ra đồng đội đang đến, sau khi đụng độ nhau lần nữa thì tản ra.

Hí!!

Hồng Vân chạy đến phía sau Dương Chính Sơn.

Móng của nó rất lợi hại, một cú giẫm xuống có thể đá bay cả người lẫn ngựa, nhưng gặp phải võ giả lợi hại, nó lại không

giúp được gì, vì vậy khi Dương Chính Sơn đang chiến đấu, nó vẫn đứng yên lặng ở bên cạnh quan sát.

Lỡ như Dương Chính Sơn đánh không lại, nó có thể chờ Dương Chính Sơn chạy trốn.

Hồng Vân rất thông minh, không những thông minh mà còn hiểu ý người.

Một người một ngựa ở bên nhau đã nhiều năm, không những có rất nhiều ăn ý, mà còn có tình cảm rất sâu sắc.

(Hết chương)

Chương 517: Trọng Sơn trấn, An Nguyên thành, thủ bị Dương Chính Sơn! (1)

Dương Chính Sơn xoay người lên ngựa, giơ cao cây trường thương trong tay, chặn các tướng sĩ đang tiến đến phía sau.

Đối phương cũng cưỡi một con ngựa chiến.

Hai người đối mặt nhau.

“Các hạ là tướng quân nào của Đại Vinh?” Đối phương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Dương Chính Sơn khẽ động, “Khắc Nhĩ Sát, kỳ chủ, Đa Ba Thác!”

Với tộc người Hồ Đông Hải, võ giả Hậu Thiên tầng tám, tầng chín đã được coi là cao thủ hàng đầu, hiện tại đối phương xuất hiện ở đây, chắc chắn là người của Khắc Nhĩ Sát.

Còn về Khắc Nhĩ Sát, Dương Chính Sơn cũng có chút hiểu biết.

Những ngày qua bọn họ không chỉ giết người, mà còn bắt một số tù binh để thăm vấn về tình hình xung quanh của tộc người Hồ.

Chẳng hạn như kỳ chủ của Khắc Nhĩ Sát là ai, Khắc Nhĩ Sát có những cao thủ võ đạo nào, Khắc Nhĩ Sát có bao nhiêu kỵ binh, có bao nhiêu nhân khẩu, v.v.

Mặc dù những người họ bắt được không hiểu sâu về tình hình của Khắc Nhĩ Sát, nhưng đối với Dương Chính Sơn như

vậy là đủ rồi.

Nghe Dương Chính Sơn tiết lộ thân phận của mình, Đa Ba Thác cũng không còn giấu giếm nữa, trực tiếp nói: “Đúng vậy, chính là bốn kỳ chủ!”

Ban ngày, sau khi ra lệnh triệu tập các bộ binh mã, Đa Ba Thác đã nghĩ đến việc tìm hiểu thông tin tình báo của địch, hẳn không tin những lời đồn đại kia, cũng không muốn tin những gì Trát Nhan nói, vì vậy hắn quyết định tự mình đến xem.

Tuy nhiên, hắn không ngờ rằng, hắn chỉ muốn bắt một tên tù binh mà lại gặp phải Dương Chính Sơn.

Đây cũng là một sự trùng hợp ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp lý.

Bởi vì hắn đang đi theo sau doanh trại thủ bị, mà Dương Chính Sơn muốn đến cảnh giới, đương nhiên phải ở vị trí quan trọng nhất.

“Các hạ là ai?” Đa Ba Thác lại hỏi.

“Trọng Sơn trấn, An Nguyên thành, thủ bị, Dương Chính Sơn!” Dương Chính Sơn nói.

Tuy nhiên, khi nghe thấy lời này, sắc mặt của Đa Ba Thác trở nên vô cùng khó coi.

Thủ bị An Nguyên thành?

Chẳng lẽ hắn đang lừa ta sao?

Hắn hiểu rất rõ về Đại Vinh, về Trọng Sơn trấn, biết rằng một thủ bị thành là quan chức cấp bậc gì.

Thủ bị của một thành thường do Vệ Chỉ Huy Đồng Tri hoặc Vệ Chỉ Huy Khiêm Sự đảm nhiệm, nói cách khác, thường là quan Tam phẩm hoặc Chính Tứ phẩm.

Ở Trọng Sơn trấn, thủ bị chỉ có thể coi là quan võ trung tầng, dưới trướng nhiều nhất cũng chỉ có hơn một nghìn lính doanh.

Một thủ bị lại có thể ngang hàng với hấn!

Đa Ba Thác cảm thấy mình bị xúc phạm!

Nhưng hấn nhanh chóng phản ứng lại.

Thủ bị, hơn một nghìn lính doanh!

Trát Nhan đã nói rằng đối phương chỉ có hơn một nghìn người mà thôi!

Thật sự chỉ có hơn một nghìn người sao?

Đa Ba Thác nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn bằng đôi mắt sắc bén, mà Dương Chính Sơn cũng đang nhìn chăm chăm hấn, ánh mắt hai người va vào nhau dưới ánh trăng mờ ảo, sát ý nồng nặc như cơn gió nhẹ lan tỏa ra xung quanh.

“Đi!”

Tuy nhiên, cuối cùng Đa Ba Thác đã lựa chọn rời đi.

Hấn vừa phóng về phía bắc, vừa quay đầu nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không ngăn cản, chỉ lặng lẽ nhìn họ chạy xa.

Hấn không chắc chắn rằng mình có thể giữ được Đa Ba Thác.

Còn Đa Ba Thác lựa chọn rời đi, cũng là vì không chắc chắn rằng mình có thể bắt được Dương Chính Sơn.

Tiền Đa Ba Thác rời xa, Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, “Đánh thức mọi người, chúng ta lên đường ngay trong đêm!”

Khắc Nhĩ Sát chỉ cách đây hơn năm mươi dặm, nếu như Đa Ba Thác quay về điều binh mã đuổi theo, chỉ cần một hai canh giờ là có thể đuổi kịp.

Mặc dù Dương Chính Sơn không nghĩ rằng Đa Ba Thác sẽ truy kích bọn họ, nhưng hắn không dám mạo hiểm.

Nơi này không thể ở lâu, tốt nhất nên rời khỏi càng sớm càng tốt.

Rất nhanh chóng, doanh trại tạm thời yên tĩnh trở nên náo động, các tướng sĩ và dân phu vận chuyển chiến lợi phẩm lần lượt bị đánh thức, khởi hành ngay trong đêm.

Tuy nhiên, suy đoán của Dương Chính Sơn không sai, Đa Ba Thác không điều binh mã truy kích bọn họ.

Cho đến khi bọn họ vượt qua sông Tùng Nguyên, cũng không thấy có kỵ binh Hồ tộc đuổi theo.

Khoảng giữa trưa, bọn họ trở về doanh trại trước đây.

Doanh trại ở đây chắc là an toàn, xung quanh trăm dặm đã không còn tộc người Hồ nào, mà Khắc Nhĩ Sát chắc cũng sẽ không đến trong một thời gian ngắn.

Đương nhiên, an toàn chỉ là tương đối, chỉ cần còn ở Bắc Địa, Dương Chính Sơn tuyệt đối không được lơ là cảnh giác.

Sau khi để Dương Minh Trấn bố trí cảnh giới, Dương Chính Sơn cùng với một số tướng sĩ xuống sông Tùng Nguyên tắm rửa.

Bụi bặm và máu khô tích tụ suốt mười ngày cuối cùng cũng có thể được rửa sạch.

Máu khô màu đỏ sẫm trôi khỏi cơ thể, khỏi quần áo giáp trụ, dòng sông trong xanh nhanh chóng biến thành màu đỏ sẫm đục ngầu.

Chương 518: Trọng Sơn trấn, An Nguyên thành, thủ bị Dương Chính Sơn! (2)

Thượng nguồn của sông Tùng Nguyên nước chảy không mạnh, chỗ sâu chỉ khoảng một trượng, chỗ nông chỉ ngập quá đầu gối, cưỡi ngựa có thể trực tiếp qua sông.

Với dòng nước chảy chậm như vậy, hàng trăm tướng sĩ cùng tắm rửa trong sông, kết quả có thể tưởng tượng được.

Vương Thịnh và Viên Vạn Lý nhìn đám tướng sĩ đang thả lỏng trong sông, nhìn dòng nước đục ngầu, thần sắc khó tả.

Rửa sạch bụi bẩn và mệt mỏi, Dương Chính Sơn nhẹ nhàng thoải mái bước ra khỏi dòng sông, Chu Nhân vội vàng tiến lên đưa quần áo cho hắn.

Toàn bộ doanh trại thủ bị, những ngày này nhẹ nhàng nhất có lẽ là các quan văn theo quân, nhưng sự nhẹ nhàng này cũng chỉ là tương đối.

Mặc dù họ là quan văn, mặc dù không cần tham gia chiến đấu, nhưng cũng phải cùng thủ bị doanh hành động, ăn gió nằm sương, đêm nào cũng đi đánh lén.

Không chỉ vậy, họ còn phải giúp chăm sóc quần áo và thức ăn cho các tướng sĩ, giúp quân y chữa trị thương binh, v.v.

“Người không cần lo cho ta nữa, đi tắm đi!” Dương Chính Sơn mặc áo vào, cười nói với Chu Nhân.

Mặc dù Chu Nhân có chút tật xấu, nhưng nhìn chung vẫn đáng tin.

Ít nhất từ khi Dương Chính Sơn nắm giữ chức quan thủ bị, hấn chưa từng gây ra vấn đề gì.

Còn lần theo quân này, hấn càng tận tâm tận lực, lao tâm khổ tứ.

Với những người sẵn sàng cống hiến, Dương Chính Sơn luôn đối xử tốt.

“Đại nhân tự nhiên, tiểu tử đi tắm trước, ôi, người trên mình hôi quá, thật là khó ngủ đến cực điểm!” Khuôn mặt gầy gò của Chu Nhân nở nụ cười rạng rỡ.

Thật sự rất rạng rỡ, chưa từng rạng rỡ như vậy.

Dương Chính Sơn thấy nụ cười của hấn, cũng cười theo.

Một người có tiềm năng lớn đến đâu, không ép buộc thì không thể nào đoán trước được.

Chu Nhân chỉ là một thư sinh, không biết chút võ nghệ nào, theo lý mà nói sau khi ra trận, hấn nên khó thích ứng hơn các tướng sĩ, nhưng thực tế hấn thích ứng nhanh hơn và tốt hơn phần lớn các tướng sĩ.

“Đi đi!”

Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, bước đến bên cạnh Vương Thịnh và Viên Vạn Lý.

“Đại nhân!” Hai người hành lễ.

Dương Chính Sơn khoác một chiếc áo choàng rộng thùng thình, bên trong trống trơn, trông có vẻ không ra gì.

Tuy nhiên, tất cả đều là nam nhân, cũng không có gì đáng xấu hổ.

“Ừ, thời gian này tình hình Trọng Sơn trấn thế nào?”

Dương Chính Sơn hỏi.

Những ngày qua, hấn dồn hết tâm trí vào trận chiến trước mắt, hoàn toàn không quan tâm đến tình hình của Trọng Sơn trấn, hiện tại cuối cùng có thể thả lỏng, đương nhiên muốn hỏi thăm.

Thần sắc của Vương Thịnh đột nhiên trở nên kỳ lạ, nói: “Tình hình có chút, ừm, có chút phức tạp!”

“Kể từ khi các doanh trại thủ bị của các thành xuất chinh, chiến cuộc ngày càng ác liệt, có doanh trại thủ bị đã giành được chiến công không tồi, có doanh trại thủ bị thì luôn sợ địch không dám tiến!”

“Còn từ khi các lộ tham tướng xuất quan, tin mừng liên tiếp truyền về, chiến công hiển hách!”

“Hiện tại hầu gia đã dẫn theo trấn tiêu doanh đến phủ Sơn thành, nếu không có gì bất ngờ, trận quyết chiến sẽ diễn ra ở phủ Sơn thành!”

Mặc dù những ngày qua hấn luôn chạy theo sau doanh trại thủ bị, nhưng không hề mất liên lạc với Trọng Sơn trấn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đây là tình hình nằm trong dự liệu.

Hiện tại Trọng Sơn trấn đã không còn như ba năm trước, mặc dù tình hình của các doanh trại thủ bị ở các thành không được tốt lắm, nhưng trấn tiêu doanh và quân cứu viện sau ba năm chinh đồn, sức chiến đấu đã vượt xa ba năm trước.

Việc các lộ tham tướng dẫn theo quân cứu viện tiêu diệt các tộc người Hồ nhỏ lẻ cũng rất dễ dàng.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là tộc người Hồ Đông Hải hoàn toàn không có sức phản kháng, lực lượng chủ yếu của tộc người Hồ Đông Hải không phải là những tộc người nhỏ lẻ đó, mà là những tộc người lớn như Khắc Nhĩ Sát, Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ, v.v.

Còn lực lượng mạnh nhất của tộc người Hồ Đông Hải vẫn là hoàng tộc của bọn chúng, tức là Cách Nhĩ Khâm thị.

Trận chiến trước mắt chỉ là sự khởi đầu, trận chiến thực sự vẫn còn ở phía sau.

“Phụ thân của người hiện đang ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ở gần núi Hắc Vân!” Vương Thịnh vội vàng trả lời.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một chút, núi Hắc Vân cách nơi này không xa lắm, chắc cũng chỉ khoảng hai ba trăm dặm.

“Người, thôi đi, vẫn là để người của ta đi!”

Hắn muốn tiêu diệt Khắc Nhĩ Sát, nhưng với lực lượng của doanh trại thủ bị thực sự không đủ sức.

Vì vậy hắn phải cầu viện.

Hai doanh trại quân cứu viện mà Vương Bân chỉ huy đương nhiên là viện quân tốt nhất của hắn.

Ban đầu hắn còn định để Vương Thịnh đi truyền tin, nhưng Vương Thịnh truyền tin chỉ có thể truyền về Gia thành trước, sau đó mới từ Gia thành truyền đến chỗ của Vương Bân.

Chương 519: Trọng Sơn trấn, An Nguyên thành, thủ bị Dương Chính Sơn! (3)

Thời gian tốn kém như vậy còn không bằng việc hấn trực tiếp phái người đến núi Hắc Vân cầu viện.

Lúc này, Dương Chính Sơn chú ý đến thần sắc kỳ lạ trên khuôn mặt của Vương Thịnh, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì?” Vương Thịnh vội vàng lắc đầu.

Phản ứng này khiến Dương Chính Sơn càng cảm thấy kỳ lạ, “Đã xảy ra chuyện gì!”

Vương Thịnh do dự, nhìn Dương Chính Sơn, lại nhìn Viên Vạn Lý bên cạnh, rồi mới ngược ngùng nói: “Đại nhân, những ngày qua ta đều có gửi chiến báo về!”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn có chút khó hiểu.

Việc Vương Thịnh viết chiến báo là do hấn dặn dò, một là vì hấn luôn bận rộn với việc đánh lén các tộc người Hồ, không có tinh thần và thời gian để viết chiến báo, hai là vì Vương Thịnh phải vận chuyển chiến lợi phẩm về, tiện đường gửi chiến báo luôn.

Chuyện này chắc không có vấn đề gì chứ!

“Đại nhân, các người đã tiêu diệt tám tộc người Hồ rồi, số lượng đầu người chém được đã gần hai vạn rồi!” Vương Thịnh

nhắc nhở lần nữa.

“Chuyện này có vấn đề gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ồ, haha, không có vấn đề gì, chỉ là, chỉ là có người không tin!” Vương Thịnh nói.

Lông mày của Dương Chính Sơn khẽ nhíu lại, nhìn Viên Vạn Lý.

Không tin!

Đây đúng là một vấn đề, chiến công quá tốt cũng là một vấn đề, quá nổi bật đương nhiên sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Tuy nhiên, Viên Vạn Lý chính là Đô Sứ do Tổng Binh phủ phái đến để kiểm tra chiến công.

Trên khuôn mặt của Viên Vạn Lý lộ ra vẻ cay đắng, nói: “Hạ quan đã báo cáo với Tổng Binh phủ, Tổng Binh phủ chắc sẽ phái người đến để xác thực chiến công!”

Thông tin của Vương Thịnh đến từ Gia thành, còn hẳn liên lạc với Trọng Sơn quan.

Năm ngày trước, hắn đã gửi một bản kết quả kiểm tra về, tuy nhiên hai ngày trước hắn nhận được một lời khiển trách, đến từ lời khiển trách của cấp trên.

Khiển trách hắn đã nhầm lẫn số lượng đầu người chém được.

Một ngày một tộc người Hồ, một ngày vài nghìn đầu người.

Tình huống như vậy đừng nói đến những người ở Tổng Binh phủ, ngay cả bản thân Viên Vạn Lý, nếu không tận mắt chứng kiến cũng không thể chấp nhận được.

Dương Chính Sơn lại không quá bận tâm đến việc này, “Vậy thì đợi người đến rồi kiểm tra lại lần nữa.”

Có người nghi ngờ, điều này rất bình thường, có người ghen tị, điều này cũng rất bình thường.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Ở Trọng Sơn trấn không ai có thể che giấu hoặc chiếm đoạt chiến công của hắn, sự tự tin này hắn vẫn có.

Chưa nói đến việc nhà Dương và hầu phủ sắp kết thân, chỉ riêng cái chân lớn của Chu Lan.

Mặc dù mấy năm nay Dương Chính Sơn không gặp Chu Lan, chỉ qua lại bằng thư từ, nhưng mối quan hệ giữa hai người không hề xa cách.

Hơn nữa, trên người Dương Chính Sơn có một nhãn hiệu rõ ràng, đó chính là Chu Lan, hoặc chính là phủ Ninh Quốc Công đứng sau Chu Lan.

Đây thuộc về sự quy thuộc chính trị, từ khi Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn trấn đã được gắn nhãn, cho dù Dương Chính Sơn muốn phủ nhận cũng không được.

Về mặt quan hệ cá nhân, Dương Chính Sơn và Chu Lan vừa là thầy trò vừa là bạn bè, về mặt quan hệ quan trường, Dương Chính Sơn đã cùng phe với Chu Lan, mối quan hệ và sự liên quan giữa hai người đã trở thành chuyện ai cũng biết.

Còn mối quan hệ này còn chắc chắn hơn cả quan hệ thông gia giữa nhà Dương và hầu phủ.

Trừ khi một ngày nào đó Dương Chính Sơn phản bội Chu Lan, hoặc Chu Lan từ bỏ Dương Chính Sơn, nếu không thì đây chính là mối quan hệ đồng minh vững chắc không gì phá vỡ được.

Còn có sự ủng hộ của Chu Lan và phủ Ninh Quốc Công, Dương Chính Sơn sẽ không bị đối xử bất công ở Trọng Sơn trấn.

Đương nhiên điều này chỉ nói đến những chuyện trên mặt sáng, còn trong bóng tối thì chưa chắc.

Nói xong, Dương Chính Sơn trở về lều trong doanh trại nghỉ ngơi, chinh chiến liên miên cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lúc này hắn rất muốn được ngủ một giấc thật ngon.

Chương 520: Các người thực sự đã tàn sát bảy bộ tộc? (1)

Ngay lúc Dương Chính Sơn đang ngủ say, phủ Tổng Binh đã nhận được chiến báo mới nhất từ Gia Thành.

Tuy nhiên, người đang trấn giữ phủ Tổng Binh không phải là Lương Trữ, mà là Lục Sùng Đức.

Lương Trữ đã dẫn quân xuất chinh, Lục Sùng Đức tổng lãnh quân vụ của Trọng Sơn Trấn.

“Đại nhân, chiến báo từ Gia Thành!”

Trong thư phòng, một thư lại đặt một bản tấu chương lên bàn trước mặt Lục Sùng Đức. Lục Sùng Đức chỉ khẽ gật đầu, không lập tức xem chiến báo.

Đợi xử lý xong công vụ trong tay, hắn mới cầm chiến báo lên đọc.

Chỉ lướt qua, lông mày hắn đã hơi nhíu lại.

Mấy ngày nay, gần như mỗi ngày Gia Thành đều có một bản chiến báo, mà nội dung của chiến báo phần lớn đều từ Dương Chính Sơn, thủ bị của An Nguyên Thành.

Nội dung chủ yếu là vào một đêm nào đó, Dương Chính Sơn dẫn dắt thủ bị doanh tập kích một bộ tộc nào đó, giết được bao nhiêu địch, chém được bao nhiêu đầu, thu được bao nhiêu chiến lợi phẩm, v.v...

Nếu chỉ một hai lần, Lục Sùng Đức chắc chắn sẽ không thấy kỳ lạ, nhưng liên tục bảy ngày, mỗi ngày một bản, điều này khiến hắn cảm thấy có gì đó bất thường.

Nói hắn không tin cũng không đúng, vì hắn cảm thấy Dương Chính Sơn không nên làm loạn như vậy.

Tuy hắn chưa từng gặp Dương Chính Sơn, nhưng cũng đã nghe qua nhiều chuyện về Dương Chính Sơn, ví dụ như việc Dương gia kết thân với Hầu phủ, làm sao hắn có thể không biết chuyện này.

Hay như việc Dương Chính Sơn từng giúp Mật Vũ Vệ điều tra vụ án thông địch, quan hệ giữa Dương Chính Sơn và Chu Lan, v.v...

Mặc dù chức quan của Dương Chính Sơn không cao, nhưng vì những lý do này, hắn vẫn rất hiểu về Dương Chính Sơn, bao gồm cả chiến tích của Dương Chính Sơn ở Nghênh Hà Bảo.

Nhưng bảo hắn tin tưởng chuyện này, làm sao hắn có thể tin được.

Lục Sùng Đức nhìn chiến báo mới nhất, trầm ngâm một lúc, sau đó ngẩng đầu hỏi thư lại đang giúp hắn xử lý công vụ: “Nghiem Bách Hộ đã xuất phát chưa?”

“Bẩm đại nhân, Nghiem Bách Hộ đã xuất phát từ hôm qua!” Thư lại đáp.

Lục Sùng Đức gật đầu, nói: “Vậy hãy tạm thời gác lại chiến báo của Gia Thành, đợi Nghiem Bách Hộ xác nhận xong rồi hãy gửi về kinh đô!”

Trước khi xác thực được chiến công, hắn thực sự không thể gửi chiến báo về kinh đô.

Vì một khi gửi về kinh đô, tức là toàn bộ Trọng Sơn Trấn đều công nhận chiến công này.

Mặc dù trước đó phủ Tổng Binh đã phái Viên Vạn Lý đi xác thực chiến công, nhưng Lục Sùng Đức cảm thấy Viên Vạn

Lý có thể sẽ giúp Dương Chính Sơn làm giả.

Khả năng này rất thấp, nhưng không thể không đề phòng.

Vì vậy, ngày hôm qua hắn đã đặc biệt nhờ Mật Vũ Vệ đi xác thực chiến công của Dương Chính Sơn, cũng chính là Nghiêm Bách Hộ mà hắn nhắc đến.

Để Mật Vũ Vệ xác thực chiến công, chắc hắn sẽ không còn vấn đề gì nữa!

Cho dù có vấn đề, thì đó cũng là vấn đề của Mật Vũ Vệ.

Ngay cả Mật Vũ Vệ cũng bị lừa, thì đương nhiên toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu hắn.

Lục Sùng Đức đã tính toán rất kỹ lưỡng.

...

Dương Chính Sơn ngủ một giấc đến tận trưa, toàn thân mệt mỏi biến mất không dấu vết, thay vào đó là sức sống tràn đầy.

Ngồi dậy từ trên giường, Dương Chính Sơn vươn vai mạnh mẽ, trong cơ thể phát ra những tiếng ùng ùng như sấm.

Gào~~

Cảm giác sảng khoái khiến Dương Chính Sơn không kìm được bật ra một tiếng kêu.

“Đại nhân, ngài tỉnh rồi!”

Bên ngoài, Chu Nhân không biết đã đợi từ lúc nào, nghe thấy tiếng động trong lều, nhẹ giọng hỏi.

“Tỉnh rồi!”

Dương Chính Sơn đáp lại một cách trong trẻo, sau đó cầm lấy bộ y phục mới bên cạnh và bộ giáp đã được giặt sạch để mặc vào.

“Có chuyện gì vậy?”

Dương Chính Sơn vừa chỉnh đốn y phục, vừa bước ra khỏi lều hỏi Chu Nhân.

Chu Nhân nói: “Đại nhân, trọng Sơn Quan lại có người đến, nói là muốn xác thực chiến công, Viên đại nhân đã dẫn họ đi xem đầu người rồi!”

“Bọn họ đến từ lúc nào?” Dương Chính Sơn thờ ơ hỏi.

“Khoảng một canh giờ trước!”

Dương Chính Sơn khựng lại một chút, một canh giờ trước, bọn họ đến mà không làm gì, trực tiếp đi xác thực chiến công?

Đây là muốn tập kích bất ngờ!

“Biết là ai không?”

“Không rõ ạ, đối phương chỉ xuất trình lệnh bài và công văn của tuần phủ nha môn, bọn họ có hai mươi người, trông có vẻ không dễ chọc!” Chu Nhân nói ra ấn tượng của mình về những người đến.

“Không dễ chọc!” Dương Chính Sơn xoa xoa bộ râu mềm mại, suy nghĩ.

Là tuần phủ nha môn, không phải phủ Tổng Binh!

Thực ra cũng không có gì.

Tuần phủ tổng lãnh hành chính, quân chính, giám sát của Trọng Sơn Trấn, có thể nói là quan lớn thực sự ở địa phương, mà hiện nay Lương Trữ lại dẫn binh ra ngoài, Lục Sùng Đức phái người đến xác thực chiến công cũng là chuyện bình thường.

Chương 521: Các người thực sự đã tàn sát bảy bộ tộc? (2)

Tuy nhiên, sau khi đến, đối phương không làm gì mà trực tiếp đi xem đầu người, hiển nhiên là nghi ngờ hẳn.

“Thôi vậy, bọn họ ở đâu, ta đến xem!”

Nghi ngờ là không thể tránh khỏi, nhưng cụ thể thế nào thì phải xem đã.

Sau đó, Dương Chính Sơn cùng Chu Nhân đến nơi ở của tộc Trát Nhĩ Tư trước đây.

Lúc này, nơi ở của tộc Trát Nhĩ Tư đã biến thành một đồng hoang tàn, nhưng đầu của tộc Trát Nhĩ Tư vẫn còn, Vương Thịnh và Viên Vạn Lý đã dùng vôi để xử lý, có thể bảo quản được rất lâu.

” La Bách Hộ, ở đây chỉ có hơn năm nghìn đầu người, vì quá nhiều đầu người, nên chúng ta không mang hết về!”

Viên Vạn Lý đứng trước mặt một nam tử trung niên gầy gò, thần sắc có chút cay đắng nói.

Việc xử lý đầu người cũng cần thời gian, thực ra nhiều đầu người như vậy thì căn bản không cần xử lý, bọn họ chắc chắn sẽ không mang những đầu người này trở về.

Lúc đầu, Viên Vạn Lý còn nghĩ cách để đầu người ở cùng một chỗ, như vậy có thể đảm bảo sau này việc xác thực sẽ không có vấn đề.

Nhưng thủ bị doanh mỗi ngày diệt một bộ tộc, ngày nào cũng có hơn một ngàn đầu người, bọn họ thực sự không xử lý

nổi, nên đã dừng công việc kỳ quặc này lại.

La Trần Hồ, cũng chính là La Bách Hộ, nhìn đông đầu người như núi trước mắt, trong ánh mắt không giấu nổi sự kinh ngạc.

“Nếu La Bách Hộ muốn xem những đầu người khác, bản quan có thể dẫn La Bách Hộ đi xem, nhưng những đầu người khác phân bố ở bảy bộ tộc của người Hồ, có lẽ việc xem xét sẽ tốn một chút thời gian!” Viên Vạn Lý nói.

Thực ra việc xác nhận chiến tích không phải là chuyện khó, di tích của bảy bộ tộc đều ở đó, hàng vạn xác chết trong thời gian ngắn cũng không thể thối rữa hết.

Chỉ cần đến xem, sẽ hiểu rằng chiến công mà bọn họ báo cáo không hề có chút giả dối nào, thậm chí còn có thể đã báo cáo thiếu .

“Không cần đâu!” La Trần Hồ khẽ lắc đầu.

Có những đầu người này rồi, không cần thiết phải tiếp tục xác thực nữa.

Thực ra việc báo cáo chiến công sai lệch không phải là chuyện gì to tát, giết ba trăm địch, báo cáo năm trăm, giết năm trăm địch, báo cáo một ngàn, chuyện này thậm chí đã trở thành quy tắc ngầm ở các biên trấn lớn.

Có mấy nghìn đầu người này, báo cáo chém được hơn mười nghìn địch, đã đủ để giải thích với cấp trên.

Hơn nữa, vừa rồi hắn đã kiểm tra, những đầu người này đều là đầu của trai tráng, không có một đứa trẻ hay phụ nữ nào.

Điều quan trọng nhất là lúc này ở trong thủ bị doanh, hắn đã nhận ra điểm khác biệt của các binh lính thủ bị doanh.

Sông Tùng Nguyên có thể rửa sạch sự mệt mỏi và bụi bẩn trên người binh lính, nhưng không thể rửa sạch sát khí trên người họ.

Sát khí nồng đậm đó khiến hấn cũng phải kinh hãi.

Điều quan trọng là không chỉ một người có sát khí mà tất cả các binh lính đều có sát khí nồng đậm như vậy.

Có thể tưởng tượng được, những binh lính này chắc chắn là sát thần trên chiến trường.

Đúng lúc này, Dương Chính Sơn dẫn theo Chu Nhân đi đến.

“Bái kiến đại nhân!”

“Mật Vũ Vệ Trấn Bắc Ti Tư Bách Hộ La Trần Hổ bái kiến Dương đại nhân!”

La Trần Hổ thấy Dương Chính Sơn, chấp tay cung kính nói.

Lông mày Dương Chính Sơn hơi nhướn lên, hóa ra là người của Mật Vũ Vệ.

“La Bách Hộ miễn lễ!”

Hấn mỉm cười nói.

La Trần Hổ ngẩng đầu lên đánh giá Dương Chính Sơn, nhưng trong lòng lại hơi rung động.

Tên Dương Chính Sơn hấn cũng đã nghe qua, lúc điều tra vụ án thông địch, mặc dù luôn là Vệ Sâm tiếp xúc với Dương Chính Sơn, nhưng thực ra rất nhiều người của Trấn Bắc Ti đều rất quen thuộc với Dương Chính Sơn.

Bởi vì trước khi Lữ Hoa điều động Dương Chính Sơn, Mật Vũ Vệ đã điều tra về thân phận và gia thế của Dương Chính

Son, mà khi điều tra vụ án, Mật Vũ Vệ cũng đã sắp xếp không ít người phối hợp phá án.

Ví dụ như Hắc Nhai Trại, chính là do La Trần Hồ dẫn người đi vây quét.

Hiện tại, Dương Chính Sơn có chút ngoài dự liệu của La Trần Hồ, hắn tưởng rằng Dương Chính Sơn cũng sẽ giống như những binh lính thủ bị doanh kia, đầy sát khí, nhưng thực ra trên người Dương Chính Sơn không hề có chút sát khí nào.

Đôi mắt sâu thẳm, trong sáng, trên mặt nở nụ cười hòa nhã, thậm chí còn có chút từ bi hiền hậu!

Từ bi hiền hậu!

La Trần Hồ cảm thấy dường như mình bị mê hoặc, lại có cảm giác Dương Chính Sơn từ bi hiền hậu.

Một người dẫn dắt thủ bị doanh giết hàng vạn địch, làm sao có thể là từ bi hiền hậu?

Trường hợp này, chỉ có một cách giải thích, đó là Dương Chính Sơn có thể điều khiển sát khí của bản thân một cách tự nhiên .

“La Bách Hộ còn muốn xem những chiến trường khác không?” Dương Chính Sơn mỉm cười hỏi.

Nếu đã là người của Mật Vũ Vệ, thì hắn không cần lo lắng nữa, dù sao hắn cũng đã từng giúp Mật Vũ Vệ.

“Không cần đâu, hạ quan đã xác nhận chiến công của đại nhân không hề có giả dối!” La Trần Hồ đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, cũng không nói thêm, “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi dùng cơm trước thôi! Bản quan vừa mới ngủ dậy, bụng đói quá!”

Hắn thực sự rất đói!

Từ chiều hôm qua ngủ đến bây giờ, chưa uống một giọt nước, làm sao không đói cho được!

“Dương đại nhân mời!” La Trần Hồ đương nhiên không từ chối!

Rất nhanh, mọi người lại trở về doanh trại, không bao lâu sau, một bàn thức ăn đơn giản đã được bày lên bàn.

Thức ăn vẫn chủ yếu là canh rau khô và thịt hầm, với điều kiện này, cho dù Dương Chính Sơn muốn ăn ngon hơn một chút cũng không có.

La Trần Hồ cũng không phải là người kiêu ngạo gì, khi Mật Vũ Vệ thực hiện nhiệm vụ, khổ cực gì hắn cũng đã từng trải qua.

Sau khi dùng cơm xong, Dương Chính Sơn lại trò chuyện với La Trần Hồ một lúc, hắn định hỏi thăm tình hình của Vệ Sâm, nhưng Mật Vũ Vệ có rất nhiều quy tắc, hành tung của họ thường sẽ không tiết lộ ra ngoài, nên Dương Chính Sơn cũng dập tắt ý định này, chỉ hỏi thăm tình hình của trọng Sơn Quan.

...

Ngay lúc Dương Chính Sơn dùng cơm, ở gần Hắc Vân Sơn, Vương Bân nhận được thư của Dương Chính Sơn gửi đến.

Người đưa tin không phải ai khác chính là Tổng Đại Sơn.

Vương Bân dẫn theo viện binh doanh vừa mới tiêu diệt xong một bộ tộc, hiện tại bọn họ đang nghỉ ngơi gần Hắc Vân Sơn, đồng thời cũng đang dọn dẹp chiến trường.

Khi nhận được thư của Dương Chính Sơn, Vương Bân cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là chiến tích của Dương Chính Sơn trong những ngày này.

Mỗi ngày hấn đều nhận được vật tư và thư từ Gia Thành, trong đó có cả chiến báo của Dương Chính Sơn.

Ngay khi thấy Tổng Đại Sơn, hấn không kìm được hỏi: “Các người thực sự đã tàn sát bảy bộ tộc?”

“Tướng quân, không phải bảy, mà là tám!” Tổng Đại Sơn thành thật nói.

“Tám!” Vương Bân càng kinh ngạc hơn.

Hiện tại hấn mới chỉ nhận được bảy bản chiến báo, bản cuối cùng vẫn chưa được gửi đến.

“Tám!”

Trong lều, tất cả các võ quan của viện binh doanh đều nhìn nhau.

Ở giữa đám võ quan, vẻ mặt của Trì Hà Thành thủ bị Trương Nguyên Vũ càng kinh hãi hơn.

Nói về Trương Nguyên Vũ, hấn cũng là một người có năng lực và có chí hướng, hấn muốn giết địch lập công trong cuộc chiến tranh này, nên từ khi vào Bắc Địa, hấn luôn nỗ lực tìm kiếm tung tích của các bộ tộc người Hồ.

Công sức không phụ lòng người, nỗ lực của hấn không uổng phí, hấn thực sự đã tìm thấy một bộ tộc.

Chỉ là do sức mạnh của thủ bị doanh dưới trướng, hấn buộc phải cầu viện Vương Bân, cấp trên trực tiếp của mình.

Mặc dù Vương Bân dẫn theo viện binh doanh đến, hấn không thể giành được toàn bộ công lao, nhưng ít nhất cũng có thể kiếm được một chút công lao.

Trong mắt hấn, điều này đã rất tốt, cũng phù hợp với tình hình của thủ bị doanh mà hấn từng chỉ huy.

Tuy nhiên, bây giờ nghe nói An Nguyên Thành thủ bị doanh liên tiếp tiêu diệt tám bộ tộc người Hồ, hẳn nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không.

Chênh lệch lớn như vậy sao?

Vừa kinh hãi trong lòng, Trương Nguyên Vũ vừa không khỏi nảy sinh nghi vấn như vậy.

Các thủ bị dưới quyền Vương Bân đều biết thủ bị doanh của Dương Chính Sơn rất mạnh, ừ, mạnh hơn bọn họ, nhưng dù có mạnh đến đâu cũng không nên có chênh lệch lớn như vậy.

Thủ bị doanh chẳng qua chỉ hơn một ngàn người, làm sao có thể tiêu diệt tám bộ tộc người Hồ trong thời gian ngắn ngủi hơn mười ngày .

Cho dù những bộ tộc người Hồ này chỉ là những bộ tộc nhỏ với vài trăm người, Vương Bân cũng cảm thấy không thể.

Chương 522: Hai Đạo Quân Hội Hợp (1)

Vương Bân không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, mà mở bức thư trong tay ra.

Hắn có đủ sự tin tưởng đối với Dương Chính Sơn, mặc dù trong lòng cũng có chút tò mò về việc Dương Chính Sơn đã làm thế nào, nhưng không hề nghi ngờ rằng Dương Chính Sơn sẽ báo cáo sai lệch chiến tích.

Sau khi đọc xong bức thư trong tay, đôi mắt của hắn lập tức sáng lên.

“Các người đã tìm thấy nơi cư trú của tộc Khoa Nhĩ Trát?”

“Ừm!” Tổng Đại Sơn khẳng định ngắn gọn.

“Khoa Nhĩ Trát!”

Vương Bân hô to rồi đứng bật dậy.

Hắn hiểu rất rõ về Đông Hải Hồ Tộc, vượt xa Dương Chính Sơn, hắn biết rõ một tộc lớn đại diện cho điều gì.

Đông Hải Hồ Tộc có tổng cộng bảy tộc, cũng chính là bảy tộc ban đầu xây dựng Phục Sơn Thành.

Trong đó, tộc Cách Nhĩ Khâm đã trở thành vương tộc là mạnh nhất, còn tộc Khoa Nhĩ Trát được coi là yếu nhất trong bảy tộc lớn, nhưng cũng có dân số hơn năm vạn người, sở hữu hơn một vạn kỵ binh.

Trong tình hình hiện tại, Khoa Nhĩ Trát đại diện cho chiến công, nếu hắn có thể đánh bại Khoa Nhĩ Trát, không dám nói gì khác, hắn ít nhất có thể tiến thêm một bước.

Đây là một bước quan trọng, nếu có thể tiến được bước này, tương lai hẳn sẽ có cơ hội trở thành Tổng binh một trấn, nếu không, cả đời này hẳn có lẽ chỉ có thể dừng lại ở Tham tướng, nhiều nhất là đợi đến khi già, được thăng chức Phó tổng binh.

Vương Bân đi đi lại lại trong doanh trại, trong đầu nhớ lại những thông tin về tộc Khoa Nhĩ Trát, trong lòng cân nhắc về sự chênh lệch lực lượng giữa hai bên.

Có nên đánh không?

Liệu có đánh thắng được không?

Nếu đánh thắng, hẳn có thể tiến thêm một bước, nhưng nếu đánh không thắng thì sao?

Nếu thua trận này, có thể sẽ có nguy cơ toàn quân bị tiêu diệt!

Đến lúc đó đừng nói đến việc tiến thêm một bước, e rằng hẳn cũng không giữ nổi mạng nhỏ của mình.

Trong lòng hẳn có chút do dự, nhưng khi ánh mắt hẳn rơi vào người Tổng Đại Sơn, hẳn lại ngẩng đầu lên cười lớn.

“Mẹ nó, đánh!”

Khi ở Gia Thành, hẳn còn khinh thường mấy tên Thủ bị sợ địch không dám tiến lên, nhưng khi chuyện đến trước mắt, chính hẳn lại do dự không quyết.

Nhìn lại Dương Chính Sơn và doanh trại của An Nguyên Thành, đặc biệt là nhìn thấy sát khí không thể che giấu trên người Tổng Đại Sơn, trong lòng hẳn đột nhiên dâng lên một sự kích động.

Sợ cái gì chứ?

Thắng hay thua, đánh trước rồi nói sau.

Không đánh, vĩnh viễn sẽ không thắng!

Huống hồ hấn còn có Dương Chính Sơn!

Nếu Dương Chính Sơn muốn hấn đến, vậy thì hấn có gì mà không thể đến?

Nghĩ thông suốt những điều này, đôi mắt của Vương Bân trở nên sáng quắc, “Truyền lệnh, toàn quân chuẩn bị xuất phát!”

...

La Thần Hồ không ở lại doanh trại của Thủ bị doanh quá lâu, chỉ ở lại một đêm, ngày hôm sau đã dẫn người rời đi.

Dương Chính Sơn không để ý đến sự xuất hiện của La Thần Hồ, trong mắt hấn, La Thần Hồ chỉ đến để xác thực chiến công, chiến công của hấn không phải là giả, cũng không sợ La Thần Hồ xác thực.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn đã bỏ qua một điều, Mật Vũ Vệ là thanh đao trong tay hoàng đế lão nhi, mọi việc Mật Vũ Vệ làm đều là để phục vụ hoàng đế lão nhi.

Sau khi La Thần Hồ rời đi, hấn lập tức quay lại Trọng Sơn Quan, báo cáo tình hình thực tế cho Lục Sùng Đức, đồng thời cũng báo cáo chiến tích của Dương Chính Sơn cho Lữ Hoa, người đang ở xa tận Bắc Nguyên Trấn.

Lữ Hoa nhìn thấy bản báo cáo này cũng rất kinh ngạc, nhưng dù sao hấn cũng không phải là tướng lĩnh trong quân, cũng không quan tâm đến cuộc chiến giữa Trọng Sơn Trấn và Đông Hải Hồ Tộc, vì vậy hấn chỉ đưa ra một lời đánh giá.

“Vị Dương đại nhân này thật là có tính sát phạt nặng nề!”

Sau đó, Lữ Hoa liền trình bản báo cáo này lên ngự án của Thừa Bình Đế.

Mặc dù Mật Vũ Vệ không chịu trách nhiệm truyền tin chiến báo, nhưng họ chịu trách nhiệm giám sát mọi thứ, và cuộc chiến giữa Trọng Sơn Trấn và Đông Hải Hồ Tộc đương nhiên là đối tượng giám sát của họ.

Đã có một bản báo cáo như vậy, họ cũng không ngại giúp Dương Chính Sơn một tay.

Bản báo cáo do Mật Vũ Vệ gửi đi đến kinh thành nhanh hơn so với tấu chương của Trọng Sơn Quan.

Ngự thư phòng, Thái Cực điện, hoàng thành.

Thừa Bình Đế dựa vào ghế mềm, xem từng bản tấu chương.

Tháng Năm ở kinh thành đã là một màu sắc rực rỡ, trong khu vườn hoa ngoài cửa sổ thư phòng, các loại kỳ hoa dị thảo đều tràn đầy sức sống, hương hoa thoang thoảng theo làn gió nhẹ âm áp thổi vào trong phòng, khiến người ta cảm thấy thư thái.

Tuy nhiên, lúc này Thừa Bình Đế lại nhíu chặt lông mày, hoàn toàn không có chút thư thái nào.

“Mật Vũ Vệ có tấu chương nào của Giang Nam không?” Hắc ngẩng đầu lên, hỏi Trần công công đang đứng bên cạnh hầu hạ.

Chương 523: Hai Đạo Quân Hội Hợp (2)

Trần công công nhìn đồng tấu chương trước mặt, vội vàng nói: “Bệ hạ, không có tấu chương của Giang Nam, nhưng có một bản của Trọng Sơn Trấn!”

“Không có tấu chương của Giang Nam!” Long mày của Thừa Bình Đế hơi giãn ra.

Từ đầu xuân năm nay, Giang Nam đã mưa lớn liên miên, nhiều nơi đã xuất hiện lũ lụt nhẹ, Thừa Bình Đế lo lắng Giang Nam sẽ xảy ra lũ lụt trên diện rộng.

Giang Nam là vựa lúa của Đại Vinh, một khi Giang Nam xảy ra lũ lụt trên diện rộng, ảnh hưởng đến việc thu hoạch năm nay, thì cả Đại Vinh sẽ bị ảnh hưởng.

Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng nếu Mật Vũ Vệ không có tấu chương nào của Giang Nam gửi đến, thì có nghĩa là hiện tại Giang Nam vẫn chưa xảy ra trận lũ lụt lớn nào.

Tạm thời yên tâm, Thừa Bình Đế lại nói: “Đưa tấu chương của Trọng Sơn Trấn để trầm xem!”

Trần công công vội vàng đưa tấu chương cho hắn.

Nhìn nội dung trong tấu chương, Thừa Bình Đế không khỏi ngồi thẳng người lại.

“Mười mấy ngày, liên tiếp phá hủy tám tộc Hồ Nhân, giết hàng vạn kẻ địch, chém đầu hơn một vạn!”

“Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn!”

Thừa Bình Đế nhẹ nhàng đọc tên này, trong lòng nhớ lại những ký ức về cái tên này.

“Bệ hạ, tiểu nữ của Dương Chính Sơn chính là người đã đính hôn với tam công tử của Thường Bình Hầu phủ!” Trần công công nhắc nhở.

Thừa Bình Đế khẽ gật đầu, hẳn đã nhớ ra thông tin về Dương Chính Sơn.

“Người này đúng là một sát tướng!”

Trần công công lén lút nhìn sắc mặt của Thừa Bình Đế, thấy vẻ mặt của Thừa Bình Đế thư thái, trong lòng khẽ động, nói: “Bệ hạ, vị Dương đại nhân này không những rất hung hãn trên chiến trường, mà còn rất giỏi về binh pháp và luyện binh, cuốn sách ‘Tam Thập Lục Kế’ do ông ta viết hiện nay đang được lưu truyền rộng rãi ở các biên trấn, nhiều tướng lĩnh coi đó là thánh điển về binh pháp quý đạo! Ngoài ra, cuốn sách ‘Luyện Binh Ký Sự’ do ông ta viết cũng được lưu truyền rộng rãi.”

Là người bên cạnh Thừa Bình Đế, Trần công công hiểu quá rõ suy nghĩ của Thừa Bình Đế.

Vừa rồi rõ ràng thần sắc của Thừa Bình Đế là tỏ ra hứng thú với Dương Chính Sơn.

Trần công công cũng cảm thấy Thừa Bình Đế lo lắng cho Giang Nam đã hao tổn tâm thần, nhân tiện mượn chuyện của Dương Chính Sơn để Thừa Bình Đế thư giãn một chút.

Quả nhiên, Thừa Bình Đế thực sự rất hứng thú với Dương Chính Sơn.

“‘Tam Thập Lục Kế’, ‘Luyện Binh Ký Sự’! Ừm, người đi tìm cho trẫm xem!”

Trần công công vâng dạ một tiếng, liền sắp xếp cho một tiểu thái giám đi tìm “Tam Thập Lục Kế” và “Luyện Binh Ký Sự”.

Sau hai năm truyền bá, hiện nay việc tìm hai cuốn sách này ở kinh thành không khó.

Nói về sự lưu truyền của “Tam Thập Lục Kế” và “Luyện Binh Ký Sự”, thì phải nhắc đến Thế tử của Ninh Quốc Công là Chu Tự, chính hắn là người đã mang hai cuốn sách này đến kinh thành.

Chu Tự rất tôn sùng hai cuốn sách của Dương Chính Sơn, hai năm nay hắn đã in ấn không ít bản, tặng cho rất nhiều bạn bè.

Cũng chính nhờ sự tôn sùng này của hắn, mà hai cuốn sách của Dương Chính Sơn mới được lưu truyền rộng rãi ở kinh thành.

...

Ngày 12 tháng 5 năm Thừa Bình thứ 29.

Vương Bân dẫn sáu ngàn quân Viện binh doanh đến thượng nguồn Tùng Nguyên Hà.

Dương Chính Sơn dẫn Thủ bị doanh hội hợp với hắn.

Viện binh doanh không đến doanh trại của Thủ bị doanh, bởi vì xung quanh doanh trại của Thủ bị doanh toàn là những ngọn đồi trập trùng, tìm một ngọn núi để làm doanh trại cho Thủ bị doanh thì được, nhưng để bố trí cho hơn sáu ngàn quân Viện binh doanh thì lại rất phiền phức.

Vì vậy, Vương Bân đã chọn đóng quân ở một cánh đồng tương đối bằng phẳng, cách doanh trại của Thủ bị doanh tám mươi dặm về phía tây bắc.

Trên đồng cỏ xanh mướt, các tướng sĩ của Thủ bị doanh mỗi người cưỡi hai con ngựa như một dòng lũ quét đến.

Vương Bân dẫn theo một loạt quan võ dưới trướng đứng ngoài doanh trại đang được dựng, cảm nhận sự uy mãnh và áp lực ập đến.

Tiếng vó ngựa âm âm, sát khí nồng nặc như thực chất quét qua tâm trí của mỗi người, ngay cả các tướng sĩ đang dựng doanh trại cũng không khỏi ngẩn đầu nhìn qua.

Thủ bị doanh đến gần, Dương Chính Sơn kéo dây cương dừng Hồng Vân lại, hơn một ngàn tướng sĩ phía sau hân cũng dừng lại theo.

Tiếng vó ngựa đột ngột dừng lại, mặt đất rung chuyển ban đầu gần như lặng đi trong chớp mắt.

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt Vương Bân, trước tiên hân liếc nhìn mọi người phía sau Vương Bân, nhìn thấy Lạc Phi Vũ đã lâu không gặp, mới chấp tay hành lễ với Vương Bân: “Hạ quan bái kiến tướng quân!”

Vương Bân nhìn Thủ bị doanh trầm tĩnh phía sau hân, ngẩn người một lúc.

“Dương đại nhân, người thật sự đã mang đến cho ta một bất ngờ lớn!”

Hân cảm khái nói.

Mặc dù hân chưa từng thấy cảnh Thủ bị doanh chiến đấu, nhưng chỉ dựa vào sát khí và khí thế trước mắt này, đã khiến hân cảm nhận được áp lực chưa từng có.

“Tướng quân nói đùa rồi!” Dương Chính Sơn cười nhạt.

Lúc này Vương Bân mới dời ánh mắt lên người hân, “Hahaha, lần này chúng ta có thể chiến đấu bên nhau rồi!”

Hắn đưa tay đấm vào vai Dương Chính Sơn, nhưng không hề làm Dương Chính Sơn lay động chút nào.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt hắn càng rạng rỡ hơn.

“Vương Trạh, sắp xếp doanh trại cho các huynh đệ của Thủ bị doanh, Dương đại nhân, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Hắn ra lệnh cho một quan võ cấp dưới, sau đó kéo Dương Chính Sơn đi vào doanh trại.

Dương Chính Sơn liếc mắt ra hiệu cho Hàn Thừa phía sau, Hàn Thừa lập tức hiểu ý, trò chuyện với vị Thiên tổng tên là Vương Trạh kia.

Mọi người đi đến doanh trại của chủ tướng ở giữa doanh trại, các Thiên tổng, Bả tổng của Viện binh doanh không khỏi nhìn Dương Chính Sơn bằng ánh mắt khác lạ.

Chính là tên này!

Đã tàn sát hàng vạn Hồ Tộc!

Thật độc ác!

Cái nhìn tò mò kinh ngạc đó hoàn toàn không che giấu.

“Anh rề!” Lạc Phi Vũ lén lút đến bên cạnh Dương Chính Sơn, nháy mắt làm trò.

Dương Chính Sơn nhìn hắn từ trên xuống dưới, khẽ gật đầu, “Không tồi, trông có vẻ ra dáng hơn trước rồi!”

Lạc Phi Vũ đã gia nhập Viện binh doanh hơn hai năm, hắn làm việc trong Viện binh doanh cũng khá tốt, mặc dù không được coi là xuất sắc, nhưng cũng có thể ổn định vững chắc.

“Haha, tiểu tử này cũng có chút gan dạ.” Vương Bân cũng tán thưởng nói.

Lạc Phi Vũ là người do Dương Chính Sơn tiến cử, vì vậy Vương Bản không có quá nhiều e ngại về việc này.

Sau đó, mọi người lại khách sáo với nhau một hồi.

Dương Chính Sơn không quen biết với những quan võ của Viện binh doanh này, trước đây có lẽ đã từng gặp mặt, nhưng rất ít khi giao lưu.

Sau khi khách sáo xong, Vương Bản lại kéo Dương Chính Sơn đi dùng cơm.

Hai bên vừa mới hội hợp, không vội bàn chuyện chính, trước tiên phải hiểu rõ tình hình của nhau.

Dù sao thì họ cũng phải phối hợp tác chiến, nếu không hiểu rõ tình hình cụ thể của đối phương, thì chắc chắn không thể phối hợp tốt được.

Nếu là Thủ bị doanh khác, Vương Bản đương nhiên không cần phải đi tìm hiểu, trực tiếp để họ đi theo sau Viện binh doanh đánh dẹp là được.

Nhưng Dương Chính Sơn và Thủ bị doanh của An Nguyên Thành thì khác, với lực chiến đấu của Thủ bị doanh, có lẽ không thua kém gì hai Viện binh doanh dưới trướng hắn.

Chương 524: Trận Hỏa Ngưu (1)

Vào ngày hai bên hợp quân, Dương Chính Sơn không trò chuyện nhiều với Vương Bân. Mãi đến ngày hôm sau, khi Dương Chính Sơn trở lại trường chính của Vương Bân, hắn mới bắt đầu nói về tình hình của Khắc Nhĩ Sát thị.

Trong trường, tất cả các võ quan của doanh viện binh đều có mặt.

Dương Chính Sơn đứng trước một tấm bản đồ, chuẩn bị trình bày về Khắc Nhĩ Sát thị.

Tấm bản đồ này được vẽ tạm thời, rất đơn giản, thô sơ, không chuẩn mực, nhưng miễn cưỡng có thể xem được.

“Hiện tại chúng ta cách địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị khoảng hai trăm ba mươi dặm, theo như tình hình chúng ta điều tra được...”

Dương Chính Sơn đại khái kể về tình hình của Khắc Nhĩ Sát thị.

Mặc dù Vương Bân có hiểu biết về Khắc Nhĩ Sát thị, nhưng sự hiểu biết của hắn đều đến từ thông tin tình báo do tổng binh phủ cung cấp, những thông tin này rất nhiều, bao gồm cả thông tin về toàn bộ Đông Hải Hồ tộc.

Nhưng thông tin cụ thể về Khắc Nhĩ Sát thị thì mơ hồ hơn rất nhiều.

So với đó, Dương Chính Sơn và những người khác đã thu được rất nhiều thông tin trong khoảng thời gian này, mặc dù

cũng không đủ cụ thể, nhưng vẫn chi tiết hơn so với những gì Vương Bân biết.

Sau khi Dương Chính Sơn kể xong, Vương Bân trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc thì Khắc Nhĩ Sát thị có bao nhiêu binh lực?”

Đây là vấn đề then chốt.

Dương Chính Sơn trầm tư một lúc rồi nói: “Không thể xác định được, chúng ta đã thăm vấn rất nhiều Hồ tộc, họ chỉ có một con số ước chừng về binh lực cụ thể của Khắc Nhĩ Sát thị.”

“Từ mười ngàn đến hai mươi ngàn!”

Đây thực sự là một con số rất ước chừng.

Sở dĩ như vậy, thực ra cũng không khó hiểu.

Đông Hải Hồ tộc có ý nghĩa như kiểu toàn dân đều là binh lính, ít nhất hơn tám phần trăm đinh có thể được coi là kỵ binh.

Họ lớn lên trên lưng ngựa từ nhỏ, sau khi trưởng thành chỉ cần leo lên ngựa là có thể coi như một kỵ binh.

Tuy nhiên, loại kỵ binh này thực ra không thể coi là kỵ binh thực sự, ít nhất trong mắt Dương Chính Sơn là không phải.

Quân đội có điều kiện và yêu cầu riêng.

Quân đội đã qua huấn luyện và Hồ nhân chưa được huấn luyện vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Ít nhất là về kỷ luật và sự phối hợp, Hồ kỵ kém xa so với thủ bị doanh, đây cũng là một trong những yếu tố quan trọng giúp thủ bị doanh có thể liên tiếp phá hủy tám bộ lạc Hồ nhân.

Nếu Khắc Nhĩ Sát thị triệu tập tất cả tráng đinh, thì ít nhất cũng có hai mươi ngàn kỵ binh.

Nhưng những gì có thể thực sự coi là quân đội, Dương Chính Sơn ước tính nhiều nhất cũng chỉ có mười ngàn.

Nghe vậy, đám võ quan trong trường không khỏi xì xầm bàn tán.

Một vạn Hồ ky, có lẽ họ còn chút tự tin, nhưng nếu là hai vạn!

Hiện tại dưới trướng Vương Bản có hai doanh viện binh, cũng chính là sáu ngàn binh lực, hơn nữa một nửa trong số đó là bộ binh.

Ngoài viện binh doanh, chính là thủ bị doanh của Dương Chính Sơn và thủ bị doanh của Trương Nguyên Vũ Đức.

Thủ bị doanh của Trương Nguyên Vũ chỉ có hơn năm trăm người, lực chiến đấu miễn cưỡng, hầu như có thể bỏ qua.

Nói cách khác, tổng binh lực của họ vào khoảng bảy ngàn năm trăm, bốn ngàn kỵ binh, ba ngàn năm trăm bộ binh.

Địch mạnh ta yếu, đây là sự thật.

Vương Bản suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Dương đại nhân có diệu kế gì không?”

Hắn đã cân nhắc vấn đề này từ lâu, nhưng hắn vẫn không từ bỏ, bởi vì hắn cảm thấy Dương Chính Sơn nên có cách.

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói: “Hạ quan thực sự có một kế sách có thể dùng được!”

Đôi mắt Vương Bản sáng lên, “Dương đại nhân, xin hãy nói!”

“Trận hỏa ngư!” Dương Chính Sơn nói ra kế hoạch mà hắn đã nghĩ ra trong khoảng thời gian này.

Trận hỏa ngư, một chiến thuật do Điền Đan, tướng nước Tề thời Chiến Quốc phát minh ra.

Thời Yên Chiêu Vương, tướng nước Yên là Nhạc Nghị đánh bại nước Tề, Điền Đan cố thủ Cức Mặc. Năm 279 trước Công Nguyên, Yên Huệ Vương lên ngôi. Điền Đan giả vờ đầu hàng quân Yên, khiến chúng mất cảnh giác, lại dùng hơn một ngàn con trâu vào ban đêm, buộc binh khí vào sừng trâu, buộc cỏ lau tẩm dầu vào đuôi trâu, châm lửa cho trâu xông thẳng vào quân Yên, đồng thời dẫn năm ngàn dũng sĩ xông lên giết giặc, đánh bại quân Yên, giết chết Kỵ Kiếp. Điền Đan thừa thắng liên tiếp đánh hạ hơn bảy mươi thành.

Hiện tại trong tay Dương Chính Sơn có không ít trâu, không chỉ có trâu, hẳn còn có một lượng lớn mỡ.

Điều quan trọng nhất là Khắc Nhĩ Sát thị không có thành kiên cố để phòng thủ, không những không có thành kiên cố, mà vì địa kỳ quá lớn, dân cư đông đúc, nên xung quanh địa kỳ thậm chí còn không có cả hàng rào gỗ.

Hơn nữa, gần đây Khắc Nhĩ Sát thị đã triệu tập tráng đinh của các nơi khác về, cho nên hiện tại địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị có chút hỗn loạn.

Chương 525: Trận Hỏa Ngưu

(2)

Trong tình hình như vậy, nếu dùng trận hỏa ngưu để tấn công vào ban đêm, thì kết quả có thể tưởng tượng được.

Dương Chính Sơn giải thích chi tiết cách sử dụng trận hỏa ngưu, càng nghe Vương Bân và những người khác, đôi mắt càng mở to.

“Còn có thể như vậy sao?”

“Có gì không thể?” Dương Chính Sơn phản hồi.

Vương Bân suy nghĩ một lát, càng nghĩ càng thấy trận hỏa ngưu này rất hữu dụng.

Hàng ngàn con trâu điên xông vào, nếu đối là viện binh doanh của hắn, e rằng sẽ bị đánh tan ngay lập tức.

Hồ tộc có thể chống lại trận hỏa ngưu không?

Có lẽ rất khó!

Cho dù họ có thể chống lại, thì phía sau còn có kỵ binh và bộ binh của họ!

Tuy nhiên, Vương Bân vẫn nghĩ đến một vấn đề: “Muốn sử dụng trận hỏa ngưu này, chúng ta phải che giấu được đối phương mới được!”

Hàng ngàn con trâu không phải là số lượng nhỏ, nếu quang minh chính đại đuổi trâu đi, e rằng đối phương sẽ đề phòng.

Mà một khi đối phương đề phòng, thì uy lực của trận hỏa ngưu sẽ giảm đi rất nhiều.

Dương Chính Sơn gật đầu đồng ý, nói: “Đúng vậy, cho nên chúng ta cần phải đánh lừa họ, che mắt đối phương.”

Hắn chỉ vào bản đồ tiếp tục nói: “Kỵ binh, bốn ngàn kỵ binh giả làm tám ngàn kỵ binh hành quân đến cách địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị ba mươi dặm về phía tây, dựng cờ lớn ở đây, dựng trại gác khắp nơi, phô trương thanh thế, tạo ra dáng vẻ như muốn quyết chiến với họ.”

“Bộ binh, từ bờ nam sông Tùng Nguyên, đi vòng về phía đông hai trăm dặm rồi qua sông, đến phía đông nam!”

Hắn vạch ra trên bản đồ một vùng đồi núi ở phía đông nam của Khắc Nhĩ Sát thị, cách địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị chưa đầy năm mươi dặm.

Mặc dù núi nhỏ, nhưng cũng có thể che giấu được hành tung của đàn trâu và đại quân.

Chỉ cần Khắc Nhĩ Sát thị không cố ý phái trinh sát đi điều tra, thì trong một thời gian ngắn sẽ không phát hiện ra.

“Để tránh Khắc Nhĩ Sát thị phát hiện, kỵ binh phải xuất phát trước, trước tiên thu hút sự chú ý của đối phương, hư hư thực thực, đối đầu với Khắc Nhĩ Sát thị.”

“Bộ binh đuổi trâu phải hành động nhanh chóng, từ đây đến đây, rồi đến đây, ước chừng có hơn bốn trăm dặm đường, cưỡi trâu đi đường, tối đa không được vượt quá ba ngày.”

“Thời gian càng dài, nguy cơ bị lộ càng lớn!”

Dương Chính Sơn kiên nhẫn giải thích kế hoạch của hắn cho mọi người.

Sau khi nghe xong, mọi người đều bàn tán sôi nổi.

Vương Bân lại trầm ngâm một lúc, rồi mới nói: “Ta thấy có thể mạo hiểm thử một phen!”

Mọi người đều gật đầu.

Kế hoạch của Dương Chính Sơn rất hoàn thiện, mặc dù quá trình có chút mạo hiểm, nhưng tính khả thi rất cao.

Điều quan trọng nhất là họ có thể nhân cơ hội này để đánh bại Khắc Nhĩ Sát thị với tổn thất nhỏ nhất.

Nếu không, họ hoàn toàn không có tự tin đánh bại Khắc Nhĩ Sát thị.

Thấy mọi người đều đồng ý với kế hoạch của Dương Chính Sơn, Vương Bân cũng không chần chừ nữa, lập tức sắp xếp.

Từng mệnh lệnh được truyền xuống, ngày hôm sau đại quân lại xuất phát.

Vương Bân và Dương Chính Sơn dẫn dắt kỵ binh thẳng tiến đến địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị, tọa doanh quan Triệu Thành Chí và thủ bị Trương Nguyên Vũ dẫn dắt ba ngàn năm trăm bộ binh đến doanh địa của thủ bị doanh An Nguyên thành trước đây.

Trong doanh trại, Dương Chính Sơn đã để Vương Thịnh lại hai ngàn con trâu, họ đến trực tiếp dắt đi là được.

...

“Bảo, phát hiện một lượng lớn quân địch đang tiến về phía chúng ta từ hướng đông nam!”

Trong địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị, Đa Ba Thác nhận được lời bẩm báo từ trinh sát, đột ngột đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: “Có bao nhiêu người? Cách chúng ta bao xa?”

“Binh lực địch trên năm ngàn, tất cả đều là kỵ binh, hiện tại cách chúng ta khoảng tám mươi dặm!”

Mặc dù trước đó Dương Chính Sơn dẫn thủ bị doanh đã rời xa Khắc Nhĩ Sát thị, nhưng Đa Ba Thác không hề lơ là, ngược

lại vẫn luôn tập hợp binh mã dưới trướng, đồng thời phái một lượng lớn trinh sát, cảnh giới phạm vi trăm dặm về phía nam của địa kỳ.

“Hơn năm ngàn!” Sắc mặt Đa Ba Thác vô cùng khó coi.

Dương Chính Sơn chỉ dùng hơn một ngàn kỵ binh đã liên tiếp tấn công phá hủy tám bộ lạc, mà hiện tại lại đến hơn năm ngàn kỵ binh, điều này khiến Đa Ba Thác cảm thấy áp lực nặng nề.

“Đi thám nữa!”

Sau khi để trinh sát rời đi, Đa Ba Thác lo lắng đi đi lại lại trong trướng.

Trước đây hắn cũng rất xem thường tướng sĩ của Trọng Sơn trấn, trong mắt hắn, Trọng Sơn trấn chỉ là một đám cừ non chờ bị làm thịt.

Nhưng bây giờ hắn không dám coi thường Trọng Sơn trấn chút nào.

Đặc biệt là Dương Chính Sơn và thủ bị doanh, cho dù hiện tại hắn có gần hai mươi ngàn kỵ binh, vẫn không dám lơ là chút nào.

...

Ở một nơi khác, Dương Chính Sơn và Vương Bân đang dẫn dắt kỵ binh từ từ tiến gần đến Khắc Nhĩ Sát thị.

Trinh sát của Khắc Nhĩ Sát thị bọn họ đã phát hiện ra, nhưng bọn họ không ngăn cản, ngược lại còn thu hẹp phạm vi tuần tra của trinh sát bên mình, cố ý để trinh sát của đối phương đến gần quan sát họ hơn.

Bọn họ dùng bốn ngàn kỵ binh tạo thành dáng vẻ tám ngàn kỵ binh, cố ý đánh lừa Đa Ba Thác.

Đến chiều, bọn họ đến vị trí cách Khắc Nhĩ Sát thị ba mươi dặm về phía tây, sau đó bắt đầu dựng trại, nấu cơm, tạo ra dáng vẻ như muốn đối đầu và chuẩn bị quyết chiến với Khắc Nhĩ Sát thị.

Lúc tướng sĩ đang dựng trại, Vương Bân và Dương Chính Sơn cười ngửa đến một gò đất cao hơn một chút, nhìn về phía địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị ở xa.

Những dãy trướng phủ liên miên khắp phạm vi bảy tám dặm, nhìn từ xa vô cùng hùng vĩ.

“Người có nghĩ rằng họ sẽ lấy tĩnh chế động, tấn công chúng ta trước không?” Vương Bân hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút âm u.

Trên trời mây không ít, nhưng trong vòng mười ngày gần đây sẽ không có mưa, đây là một điều tốt đối với họ.

“Sẽ không, ta đã gặp mặt Đa Ba Thác, hắn là một người rất cẩn thận, trước khi nắm rõ được binh lực của chúng ta, hắn sẽ không mạo hiểm khai chiến đâu!”

Dương Chính Sơn tự tin nói.

Đêm đó hắn đánh nhau với Đa Ba Thác một trận, cuối cùng hai người đều vì không chắc chắn mà rời đi.

Từ điểm này có thể thấy Đa Ba Thác không phải là người lỗ mãng.

“Tất nhiên, chúng ta cũng không thể không phòng, tối nay chắc chắn phải đề phòng mới được!” Mặc dù Dương Chính Sơn tự tin, nhưng cũng không tự tin quá mức.

Không sợ vạn, chỉ sợ một.

Lỡ như Đa Ba Thác nổi hứng, phát động một cuộc tập kích ban đêm, thì bọn họ có thể xuất sư chưa thành đã chết trước

rồi.

Vương Bân khẽ gật đầu, “Hy vọng kế hoạch của chúng ta có thể thuận lợi thực hiện!”

Trong lòng hấn vẫn có chút lo lắng, trước khi kế hoạch thành công, có lẽ trái tim hấn sẽ luôn treo lơ lửng.

“Tướng quân yên tâm! Trận này chúng ta chắc chắn thắng!”

Mặc dù trong lòng Dương Chính Sơn cũng có chút lo lắng, nhưng hấn không biểu hiện ra.

Sự việc do con người làm ra.

Một khi đã quyết định làm, thì phải kiên trì đến cùng.

Lúc này hấn không thể nhụt chí, phải kiên định tin tưởng kế hoạch có thể thành công.

Nếu không, một khi hấn nhụt chí trước, thì trong lòng những người khác có lẽ càng lo lắng hơn, điều này không có lợi cho quân tâm và sĩ khí.

Vương Bân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hấn cũng chỉ biểu hiện sự lo lắng trước mặt Dương Chính Sơn, trước mặt người khác, hấn là chủ tướng, chắc chắn không thể nhụt chí, điều này, hấn cũng hiểu rõ.

Hai người lại nhìn về phía địa kỳ của Khắc Nhĩ Sát thị một lát, rồi mới cưỡi ngựa trở về doanh trại của đại quân.

(Chương này kết thúc)

Chương 526: Đêm nay có gió Đông Nam (1)

Trời tối.

Lều của Đa Ba Thác vẫn sáng rực ánh nến.

Vương Bân và Dương Chính Sơn dẫn theo đại quân áp sát, khiến cả tộc Khoa Nhĩ Sáp cảm thấy áp lực nặng nề.

Dựa vào cuộc điều tra ban ngày, Đa Ba Thác đã biết được rằng đại quân đến tấn công lần này vào khoảng tám nghìn đến mười nghìn người, tất cả đều là kỵ binh, và trong số đó còn có cả doanh trại phòng thủ của thành An Nguyên đã liên tiếp đánh bại tám bộ tộc.

Việc trinh sát dò thám sức mạnh quân địch, đương nhiên không thể đếm từng cái đầu người, họ ước tính sức mạnh quân địch dựa vào quy mô hành quân của quân địch, số lượng cờ hiệu, diện tích của doanh trại và phân tích dựa trên thông tin đã nhận được trước đó.

Vương Bân và Dương Chính Sơn cố ý dựng cờ lớn, lập doanh trại rộng lớn, rất dễ dàng tạo ra ảo giác rằng quân đội của họ gần như có mười nghìn người.

Nếu Đa Ba Thác hiểu rõ về sức mạnh của quân Đông Lộ Trọng Sơn trấn, hẳn có lẽ sẽ nghi ngờ, đáng tiếc là hắn chỉ hiểu về quân Đông Lộ Trọng Sơn trấn ở mức bề ngoài.

Quân Đông Lộ Trọng Sơn trấn thực sự có thể triệu tập được hơn mười nghìn đại quân, nhưng không có hơn mười nghìn kỵ binh.

“Tộc trưởng, chi bằng chúng ta đi tập kích doanh trại ngay bây giờ đi!” Trong lều, một hán tử vạm vỡ đề nghị.

“Không được!” Đa Ba Thác không cần suy nghĩ đã từ chối: “Người nghĩ được, chắc hẳn họ cũng nghĩ được, nếu chúng ta đến đó bây giờ, rất có thể sẽ trúng kế của họ.”

Tập kích ban đêm có rủi ro, hành động cần thận trọng.

Bề ngoài thì có vẻ như họ đang nghỉ ngơi dưỡng sức, đột ngột tấn công rất có thể sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Nhưng Đa Ba Thác cảm thấy Vương Bản và Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ có phòng bị, nếu đổi vị trí cho nhau, nếu là hắn, hắn cũng sẽ chuẩn bị trước.

“Vậy chúng ta phải làm gì? Trực tiếp đại chiến với họ sao?” Lại có một người đứng ra hỏi.

“Mặc dù Dung Quân có một vạn binh lực, nhưng binh lực của chúng ta nhiều hơn, nếu đại chiến chính diện, chúng ta vẫn có lợi thế!”

“Người nói không sai, nhưng người đã nghĩ đến chưa, nếu đổi đầu chính diện, cho dù chúng ta có thể chiến thắng thì cũng là một chiến thắng thảm khốc. Một khi chúng ta tổn thất nặng nề, địa vị của tộc Khoa Nhĩ Sáp ở vương đô có thể sẽ không được đảm bảo!”

“Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy người nói xem phải làm gì?”

Trong chốc lát, các cấp cao của tộc Khoa Nhĩ Sáp trong lều bàn tán xôn xao, tranh cãi không ngớt.

Đa Ba Thác cảm thấy đau đầu vô cùng.

Tình hình trước mắt thực sự rất khó giải quyết.

Thực ra vấn đề lớn nhất không phải là đánh như thế nào, mà là có nên đánh hay không.

Mặc dù hiện tại Cát Nhĩ Khâm thị đã thành lập Đại Lăng vương triều, sáu bộ tộc lớn khác cũng đã công nhận sự chính thống của Đại Lăng vương triều, nhưng bởi vì ba năm trước Cát Nhĩ Khâm thị đã đại bại ở Trọng Sơn quan, các bộ tộc lớn đều có những suy nghĩ khác về ngôi vị của Cát Nhĩ Khâm thị.

Hiện tại các bộ tộc lớn đều có những toan tính riêng, Đa Ba Thác cũng không ngoại lệ.

Hắn muốn đánh bại quân địch đến xâm phạm, nhưng lại không muốn tộc Khoa Nhĩ Sáp tổn thất quá nhiều.

Tiếng ồn ào khiến Đa Ba Thác khó chịu vô cùng, hắn giận dữ quát: “Đủ rồi!”

Trong lều im lặng, Đa Ba Thác trầm ngâm một lúc, lại nói: “Đợi thêm đi, chúng ta hãy tìm hiểu rõ tình hình của đối phương rồi hẵng tính!”

Nếu hiện tại không thể đưa ra quyết định, vậy thì hãy đợi thêm đã.

Đa Ba Thác nghĩ rằng mình lấy tĩnh chế động, nhưng hắn không biết rằng đây chính là điều mà Dương Chính Sơn mong muốn.

...

Những ngày sau đó, hai quân ở trong trạng thái đối đầu, nhưng tộc Khoa Nhĩ Sáp tỏ ra rất thận trọng, họ ra sức xây dựng các công trình phòng thủ xung quanh nơi đóng quân.

Hiện tại chắc chắn họ không kịp xây dựng tường thành, nhưng có thể xây dựng một số hố bẫy ngựa, chông gỗ hoặc tường thấp.

Những thứ này giúp ích cho việc phòng thủ, nhưng hiệu quả còn tùy thuộc vào tình hình.

Chẳng hạn như tường thấp, thế giới này không có xi măng, trong lúc vội vàng thì chỉ có thể dùng đá và đất để đắp thành, hơn nữa cũng không quá dày, lực phòng thủ thế nào có thể tưởng tượng được.

Còn nếu họ muốn xây dựng hàng rào gỗ, thì cũng phải có đủ gỗ mới được.

Việc chế tạo một số chông gỗ đã dùng hết gỗ của họ, họ hoàn toàn không thể xây dựng thêm hàng rào.

Về việc này, Vương Bân và Dương Chính Sơn đều vui vẻ, bởi vì tộc Khoa Nhĩ Sáp tập trung phòng thủ ở phía đông của nơi đóng quân, còn phía tây của nơi đóng quân chỉ đơn giản là xây dựng một số tường đất.

Và để đánh lạc hướng Đa Ba Thác tốt hơn, họ khiến cho trinh sát dưới trướng của mình trở nên hung hãn hơn, thậm chí đã áp chế được trinh sát của tộc Khoa Nhĩ Sáp đến mức không ra ngoài được.

Chương 527: Đêm nay có gió Đông Nam (2)

Biểu hiện như vậy khiến Đa Ba Thác càng không dám hành động tùy tiện.

Họ càng ngang ngược, Đa Ba Thác càng không yên tâm.

Liên tiếp mấy ngày, trong lều của Đa Ba Thác luôn ồn ào náo nhiệt, nhưng lại không thể đưa ra được một phương án nào.

Cho đến chiều ngày 20 tháng 5.

Vương Bân và Dương Chính Sơn lại đến ngôi trên ngọn đồi đất ngoài doanh trại, nhìn về nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp.

“Họ nhất định đã đến vị trí đã định, tối nay có thể hành động rồi!” Vương Bân hít sâu một hơi, có chút căng thẳng nói.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn trời, cảm nhận cơn gió thổi đến.

“Đêm nay có gió Đông Nam!”

Câu trả lời như vậy khiến Vương Bân có chút khó hiểu, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Chính Sơn.

“Gió cũng khá mạnh!” Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Vương Bân, hắn tiếp tục nói: “Gió Đông Nam, trận hỏa ngư, hỏa thiêu liên doanh!”

Đôi mắt Vương Bản sáng lên, vẻ căng thẳng lập tức được thay thế bằng sự thư giãn.

“Thú vị, thú vị!”

Hắn cười lớn.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn khẽ nhếch, trong mắt cũng tràn đầy hứng thú.

Gió Đông Nam, trận hỏa ngu!

Thực sự rất đáng mong đợi.

Màn đêm buông xuống, mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường.

Tộc Khoa Nhĩ Sáp vẫn co ro trong nơi đóng quân, trinh sát của quân viện trợ vẫn lượn lờ xung quanh nơi đóng quân.

Mặt trăng khuyết mọc lên từ phía đông nam, những đám mây trôi không ngừng che khuất ánh trăng mờ ảo, khiến mặt đất chìm vào trong bóng tối tĩnh lặng chết chóc.

Ở phía đông nam của nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp, từng tiếng bò rống vang lên, ngay sau đó là âm thanh ồn ào truyền đến.

Từng con bò bị các tướng sĩ của quân viện trợ lừa ra khỏi sau ngọn đồi nhỏ, tiến về phía nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp.

Khoảng cách năm mươi dặm không phải là xa, nếu đi bộ thì khoảng mất hai canh giờ, cưỡi bò thì cũng tương đương.

Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ mỗi người cười trên một con bò, có chút lười biếng nhìn đàn bò đông đúc.

“Haiz, lão tử luôn muốn trở thành kỵ binh, hôm nay lại cười trên lưng súc vật, nhưng đây lại là con bò!” Trương Thừa Chí đầy ảm ức.

Hắn thực sự âm ức.

Hai năm nay Vương Bân luôn bày mưu tính kế để xây dựng kỵ binh, sau hai năm, hắn đã mở rộng doanh trại phòng thủ thành An Nguyên từ một nghìn kỵ binh lên ba nghìn kỵ binh, ban đầu Trương Thừa Chí nghĩ rằng rất nhanh sẽ đến lượt doanh trại quân viện trợ của hắn.

Nhưng không ngờ rằng chưa đợi Vương Bân giúp hắn thành lập kỵ binh, thì đã nhận được tin tức chinh phạt Hồ tộc.

Kết quả chính là như bây giờ, người ta cưỡi ngựa, hắn cưỡi bò, người ta xông pha trận mạc, hắn ở phía sau hỗ trợ, haiz, âm ức quá!

Đôi khi hắn nghĩ, nếu Trọng Sơn trần chờ thêm một năm nữa mới chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, thì dưới trướng hắn ít nhất cũng có thể có một nghìn kỵ binh, mặc dù số lượng hơi ít, nhưng cũng có thể chỉ huy kỵ binh xông pha trận mạc, không đến nỗi phải cưỡi bò buồn chán như bây giờ.

Trương Nguyên Vũ bên cạnh càng âm ức hơn, nhìn doanh trại phòng thủ thành An Nguyên, rồi lại nhìn doanh trại phòng thủ thành Tề Hà của hắn.

Sự chênh lệch này thật sự không thể nói lý được!

Hai kẻ đồng cảnh ngộ nhìn nhau, bất lực thở dài.

Đàn bò chậm rãi tiến về phía trước, mà lúc này trong doanh trại của quân viện trợ cũng đang chuẩn bị sẵn sàng.

Ở khu vực của doanh trại phòng thủ, các tướng sĩ đã chuẩn bị xong, đều dựa vào bên cạnh chiến mã của mình lặng lẽ chờ đợi, khu vực của quân viện trợ có vẻ hơi ồn ào, nhưng may mắn là không có chuyện gì xảy ra.

Vương Bân đứng trước lều trại nhìn về phía khu vực của doanh trại phòng thủ.

Nơi đó yên tĩnh như ban đầu, không có chút động tĩnh nào, dường như các tướng sĩ của doanh trại phòng thủ đều đã ngủ say, còn quân viện trợ trước mặt hấn thì ồn ào náo nhiệt không ngừng.

Cũng may mấy ngày nay họ đã áp chế được trình sát của tộc Khoa Nhĩ Sáp, nếu không ồn ào như vậy, có lẽ chưa kịp xuất phát, tộc Khoa Nhĩ Sáp đã phát hiện ra điều bất thường.

“Haiz, nãy thường chỗ bình thường, chương thật thấy chỗ tĩnh tế, trước đây ta còn không cảm thấy, bây giờ nhìn xem sự chênh lệch thật sự rất lớn!”

Vương Bân không khỏi cảm thán.

Càng hiểu rõ về doanh trại phòng thủ, hấn càng kinh ngạc.

Các tướng sĩ của doanh trại phòng thủ dường như đã khắc kỷ luật vào trong xương tủy, mọi lúc mọi nơi, từng cử chỉ hành động đều thể hiện sự nghiêm minh của quân đội.

Lúc này Dương Chính Sơn không biết Vương Bân đang cảm thán, hấn đang ở bên bếp lò đổ nước sôi linh tuyền vào trong thùng nước.

Sau khi đổ nước sôi linh tuyền vào, hấn lập tức bảo quân lính khiêng thùng nước đến nơi các tướng sĩ tập trung, sau đó các tướng sĩ xếp hàng bắt đầu đổ nước vào túi nước của mình.

Uống nước sôi là yêu cầu của Dương Chính Sơn, chỉ cần điều kiện cho phép, nước uống của các tướng sĩ nhất định phải là nước sôi. Đương nhiên, đây cũng là để tiện đổ nước sôi linh tuyền vào nước.

Công hiệu của nước sôi linh tuyền là chữa trị vết thương và nâng cao tiềm năng cơ thể.

Các tướng sĩ uống nước sôi linh tuyền trước khi chiến đấu, nếu trong lúc chiến đấu bị thương, công hiệu chữa trị vết

thương của nước suối linh tuyến chưa hoàn toàn mất đi, thì sẽ có lợi cho việc chữa lành vết thương.

Mặc dù hiệu quả này không quá nghịch thiên, nhưng cho dù chỉ có một chút hiệu quả thì cũng cực kỳ có lợi.

Nó có thể khiến cho những tướng sĩ vốn dĩ phải chết có thể cầm cự được một khoảng thời gian, chờ cơ hội cấp cứu. Khiến cho trọng thương thành nhẹ, khiến cho nhẹ thương càng nhẹ hơn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng giúp cho tỷ lệ thương vong của doanh trại phòng thủ luôn duy trì ở mức khá thấp.

Đợi tất cả các tướng sĩ lấy nước xong, Dương Chính Sơn đến bên cạnh Hồng Vân lặng lẽ chờ đợi.

Mặt trăng sáng trên bầu trời đêm lúc thì lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, lúc thì e thẹn trốn vào trong những đám mây, gió đêm mát mẻ thổi qua, mang theo sự mát lạnh đặc trưng của vùng Bắc địa và hương cỏ thơm, khiến người ta cảm nhận được một chút tĩnh lặng và yên bình của đêm tối.

Chỉ là sự tĩnh lặng này nhanh chóng bị phá vỡ, khoảng một khắc sau giờ Dần, một hồi tiếng mõ dồn dập vang lên.

Ban đầu chỉ có một tiếng, nhưng ngay sau đó từng tiếng nối tiếp nhau vang lên, rất nhanh chóng, tiếng mõ dồn dập vang lên trong doanh trại của doanh trại phòng thủ.

Bầu không khí yên bình đột ngột thay đổi, sát khí lạnh lẽo lập tức lan tỏa ra.

“Lên ngựa!”

Dương Chính Sơn xoay người lên ngựa, cầm lấy cây trường thương lưu kim phi ngư dựng đứng trên mặt đất, sau đó thúc ngựa ra khỏi doanh trại từ phía bắc.

Ở phía bên kia, Vương Bân dẫn theo ba nghìn quân viện trợ ra khỏi doanh trại từ phía nam.

Mặc dù hai bên cùng xuất kích, nhưng vị trí tấn công lại khác nhau.

Họ chắc chắn sẽ không phát động tấn công từ phía tây của nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp, phía tây có nhiều biện pháp phòng ngự nhất, không có lợi nhất cho việc tấn công, vì vậy họ đã sớm hẹn trước sẽ tấn công tộc Khoa Nhĩ Sáp từ hai hướng nam bắc.

Cùng lúc đó, cách nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp mười dặm về phía đông, Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ đang chỉ huy các tướng sĩ buộc cỏ khô vào đuôi bò và tưới dầu hỏa.

“Đều buộc xong rồi!” Trương Nguyên Vũ đi đến trước mặt Trương Thừa Chí, bẩm báo.

Trương Thừa Chí hít sâu một hơi, tâm trạng căng thẳng hơi thư giãn một chút.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía nơi đóng quân của tộc Khoa Nhĩ Sáp ở phía tây, lúc này trong nơi đóng quân có thể thấy ánh lửa yếu ớt, nhưng ánh lửa chủ yếu tập trung ở phía tây của nơi đóng quân, còn phía đông thì có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Trương Thừa Chí nhe răng cười, “Vỡ kịch lớn bắt đầu!”

“Châm lửa!”

Chương 528: Đa Ba Thác, lão phu đến rồi (1)

Theo lệnh của Trương Thừa Chí, các tướng sĩ đồng loạt châm lửa vào đồng dầu trên đuôi bò. Những con bò đang yên bình bỗng cảm thấy đuôi bị thiêu đốt nóng rát, liền rống lên một tiếng thảm thiết rồi bốn vó lao đi.

Lửa càng cháy càng lớn, đàn bò càng cuồng bạo, tốc độ chạy càng nhanh.

Chẳng mấy chốc, tiếng ầm ầm vang vọng khắp bầu trời đêm tĩnh mịch.

Trong địa bàn của Khoa Nhĩ Sát thị, không ít tộc nhân nghe thấy tiếng động, đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Thế nhưng ngay sau đó, mắt họ suýt như muốn lồi ra.

Lúc này, đàn bò cách họ vài dặm, họ không nhìn rõ đó là một đàn bò đang chạy, chỉ có thể thấy một vùng lửa lớn.

“Cái gì vậy?”

Có người nghi hoặc hỏi.

Nhưng không ai trả lời câu hỏi của hắn.

Tuy nhiên, cũng có người phụ trách tuần tra ban đêm đã đưa ra cảnh báo, tiếng kèn trầm đục vang lên.

U u u~~~

Trong khoảnh khắc, địa bàn đang chìm trong giấc ngủ trở nên náo động.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Đa Ba Thác từ trong trướng lao ra, hỏi tên gia nô bên cạnh.

“Khô, khô, không biết!”

Lúc này, gia nô hoàn toàn không rõ tình hình, chỉ nghe thấy tiếng kèn cảnh báo.

Sắc mặt Đa Ba Thác vô cùng âm trầm, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Tập kích ban đêm?

Đây là lời giải thích duy nhất, cũng là lời giải thích hợp lý nhất.

Hắn buộc bản thân phải bình tĩnh lại, hắn phải nắm rõ tình hình trước, sau đó mới đưa ra ứng phó.

Đúng lúc hắn đang chờ đám tộc nhân tuần tra đến, thì đàn bò ở phía đông đã lao đến gần địa bàn.

Ùm~~

Ùm~~

Từng tiếng bò rống đau đớn vang lên.

Những ngọn lửa bùng cháy dữ dội lao vào địa bàn của Khoa Nhĩ Sát thị, những bức tường đất thấp bé hoàn toàn không thể ngăn cản được sự tấn công của đàn bò.

Còn tộc nhân của Khoa Nhĩ Sát thị, nhìn đàn bò điên cuồng lao đến, đặc biệt là trên người những con bò này còn đang bốc cháy, làm sao họ dám tiến lên ngăn cản, liền vội vàng tránh né khắp nơi.

Tiếng vó bò, tiếng hỗn loạn ngày càng gần, sắc mặt Đa Ba Thác càng lúc càng khó coi.

“Quý chủ, không xong rồi, là bò, rất nhiều con bò đang cháy!” Một đám tộc nhân đầu đầy tro bụi chạy đến bẩm báo.

Nhưng bọn chúng nói không rõ ràng, Đa Ba Thác hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Người đang nói cái gì? Bò làm sao?”

Hắn hỏi với vẻ mặt dữ tợn.

“Có rất nhiều con bò đang cháy lao vào địa bàn!”

“Bò!”

Đa Ba Thác sững sờ, hoàn toàn sững sờ, bởi vì hắn nhìn thấy một con bò, một con bò sắp bị lửa nuốt chửng đang lao về phía hắn.

Không đúng, không phải một con, mà là...

Lửa trên người cháy càng lúc càng lớn, con bò to khỏe đã hoàn toàn rơi vào cơn điên cuồng tuyệt vọng, bất chấp tất cả mà lao về phía trước.

Chỉ trong nửa khắc, chúng đã từ phía đông của địa bàn lan ra đến vị trí trung tâm của địa bàn.

Cũng chính lúc này, ở hai bên nam bắc của địa bàn đột nhiên bùng nổ tiếng hò hét giết chóc.

Đa Ba Thác mơ hồ nghe thấy tiếng hò hét giết chóc, toàn thân chấn động mạnh.

“Nghênh địch!”

Hắn giận dữ hét lên, sau đó dắt theo đám thân binh cười ngửa lao vào chiến trường.

Tộc dân vẫn là tộc dân, tuy rằng bên trong Khoa Nhĩ Sát thị cũng có một hệ thống quân sự hoàn chỉnh, nhưng ở nhiều phương diện, bọn họ vẫn kém xa quân đội Đại Vinh.

Ví dụ như quân kỷ, quân pháp, hệ thống chỉ huy, biện pháp ứng phó khẩn cấp, v.v.

Đương nhiên, những thứ này cũng cần có người thực hiện, Đại Vinh làm rất tốt ở phương diện này, nhưng nếu người thực hiện có vấn đề, thì quy tắc, chế độ có tốt đến đâu cũng vô dụng.

Vì vậy, trước đây quân sự của Trọng Sơn trấn rất lỏng lẻo, không làm gì được Đông Hải Hồ tộc.

Còn hiện tại, sau vài năm chấn chỉnh, gần như tái thiết, Trọng Sơn trấn và Hồ tộc giao chiến lần nữa, những điểm yếu của tộc dân Hồ tộc càng lộ rõ hơn.

Đa Ba Thác ra lệnh một tiếng, rất nhiều trai tráng trong địa bàn ồ ạt lao về phía nam.

Nhưng Dương Chính Sơn ở phía bắc lại như chôn không người, gươm dao tùy ý tàn sát.

Phía đông của địa bàn, lửa lớn ngập trời, đàn bò điên cuồng đã hoàn toàn bị biển lửa nhấn chìm.

Phía nam của địa bàn, tiếng chém giết vang lên không dứt, Vương Bân và doanh trại viện binh của hắn rơi vào thế giằng co ác liệt.

Phía bắc của địa bàn, không, Dương Chính Sơn đã dẫn theo đội quân phòng thủ giết vào trung tâm của địa bàn.

Hơn ngàn kỵ binh như một dòng lũ cuộn cuộn quét qua, chẳng mấy chốc đã lao đến khu vực trung tâm của địa bàn, nhưng Dương Chính Sơn nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường.

Trung tâm của địa bàn Khoa Nhĩ Sát thị, cũng chính là nơi đặt đại trướng của quý chủ, đáng lẽ phải là nơi phòng thủ mạnh nhất trong cả doanh trại, nhưng sau khi hắn xông đến đây, phát hiện ra phòng thủ ở đây lại rất lỏng lẻo, ngoài đám già yếu phụ nữ, gần như không thấy bóng dáng trai tráng!

Chương 529: Đa Ba Thác, lão phu đến rồi (2)

“Không ổn!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn nheo lại, đột ngột ngừng đầu nhìn về phía nam.

Rõ ràng, Đa Ba Thác đã dẫn người đến phía nam.

Lúc này, Dương Chính Sơn cũng không kịp lo lắng những chuyện khác, trực tiếp hét lên: “Đừng loạn, người phía sau theo lên!”

Tuy rằng bọn họ chiếm được ưu thế tập kích bất ngờ, tuy rằng trận hỏa ngư đã khiến hơn nửa địa bàn rơi vào biển lửa, tuy rằng kế hoạch của bọn họ đã thành công khiến Khoa Nhĩ Sát thị rơi vào hỗn loạn, nhưng sức mạnh của Khoa Nhĩ Sát thị vẫn không thể xem thường.

Khoa Nhĩ Sát thị sở hữu hàng vạn trai tráng, nhiều trai tráng như vậy dù chỉ một nửa cũng đủ khiến Vương Bản và doanh trại viện binh của hắn rơi vào thế giằng co ác liệt.

Quan trọng hơn là còn có Đa Ba Thác.

Đa Ba Thác có tu vi tương đương với Hậu Thiên tầng chín, mà Vương Bản chỉ có Hậu Thiên tầng tám, nếu hai người đối đầu nhau, có thể tưởng tượng được cảnh ngộ của Vương Bản.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn không khỏi lo lắng.

“Hàn Thừa, Minh Trấn, Đại Sơn, giao nơi này cho các người!”

Hắn để lại một câu, rồi cho Hồng Vân phi nước đại về phía nam.

Hàn Thừa, Dương Minh Trấn và Tống Đại Sơn lúc này vừa dẫn theo tướng sĩ tiêu diệt đám hồ nhân đang chạy tán loạn, vừa áp sát về phía nam.

Các cơ sở vật chất trong địa bàn cản trở sự tấn công của kỵ binh, mặc dù bọn họ cố gắng di chuyển về phía những nơi trống trải, nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Khi ba người ngẩng đầu lên, chỉ thấy Dương Chính Sơn một người một ngựa biến mất trong một mảnh trướng.

“Theo lên, theo lên!” Hàn Thừa vừa gào thét, vừa tiến về phía nam.

Mà lúc này, phía nam của địa bàn đã loạn thành một đồng.

Lửa sáng rực, tiếng hò hét giết chóc vang trời.

Ba ngàn kỵ binh của doanh trại viện binh bị đám hồ kỵ ồ ạt lao đến bao vây, mất đi tính cơ động, sức chiến đấu của kỵ binh giảm sút đáng kể, nhất thời tướng sĩ rơi vào cảnh giằng co ác liệt.

Vương Bân vừa chỉ huy tướng sĩ đột phá vòng vây, vừa liều mạng chém giết.

Tình hình phức tạp hơn rất nhiều so với hần dự liệu.

Hắn tưởng rằng sau khi địa bàn bị trận hỏa ngư tàn phá, sẽ rơi vào hỗn loạn, không còn sức chống cự, nhưng thực tế Khoa Nhĩ Sát thị quả thật đã rơi vào hỗn loạn, nhưng Đa Ba Thác vẫn tổ chức được không ít hồ kỵ phát động phản kích.

“Giết!!” Vương Bân vung đao dài quét bay hai tên hồ kỵ trước mặt, đúng lúc hắn định quay đầu xem tình hình của tướng sĩ thì một lưỡi đao sắc bén đột nhiên từ bên trái ập đến.

Lưỡi đao sắc bén dữ dội, nhằm thẳng vào cổ họng hắn.

Tim Vương Bân đập mạnh, gần như dựa vào bản năng mà ngửa người ra sau.

Trong lúc cấp bách, hắn không giữ được thăng bằng, cả người ngã khỏi lưng ngựa, nhưng điều này lại giúp hắn tránh được nhát đao bất ngờ.

Chỉ là còn chưa kịp phản ứng, lưỡi đao của Đa Ba Thác lại chém xuống về phía hắn.

“Tướng quân!”

Lúc này, đám thân vệ bên cạnh Vương Bân cũng đã phản ứng kịp, một tên thân vệ trẻ tuổi không hề do dự lao đến, giúp hắn cản lại lưỡi đao.

Nhìn thấy thân vệ của mình bị chém đôi, hốc mắt Vương Bân nứt toác.

“Đa Ba Thác!”

Hắn giậm dữ gào thét, gươm đao nghênh chiến.

Cả hai đều là cao thủ dùng đao, Đa Ba Thác sử dụng đao cong, chiêu thức quý dị đa dạng, Vương Bân sử dụng nhận lãng đao, từng chiêu từng thức đều thể hiện sự sắc bén bá đạo.

Nhưng thực lực của Đa Ba Thác lại mạnh hơn Vương Bân một bậc.

Thực ra Dương Chính Sơn đã đoán sai, Đa Ba Thác không phải Hậu Thiên tầng chín, mà là Hậu Thiên tầng tám.

Chỉ là thực lực của hắn lại vượt xa võ giả cùng cấp.

Dương Chính Sơn dựa vào linh tuyến thủy để thể chất của bản thân vượt xa người thường, còn Đa Ba Thác lại là thiên phú dị bẩm, hắn có thần lực bẩm sinh.

Vì vậy, trong trường hợp tu vi tương đương, sức chiến đấu của Đa Ba Thác lại mạnh hơn một bậc.

Tu vi của Vương Bản và Đa Ba Thác là ngang ngửa nhau, cả hai đều đột phá đến Hậu Thiên tầng tám đã nhiều năm, đều thuộc loại thân kinh bách chiến.

Chỉ là Vương Bản dù sao cũng không bằng thần lực bẩm sinh của Đa Ba Thác, hai người giao chiến hơn mười chiêu, Vương Bản đã rơi vào thế hạ phong.

Phập~~

Lưỡi đao trắng bệch xé toạc bả vai của Vương Bản, máu tươi phun ra.

“Ngăn hấn lại!”

Nhìn thấy Vương Bản không địch lại, đám thân vệ bên cạnh hấn không những không lùi bước, mà còn liều mạng chắn trước mặt Vương Bản.

“Đáng ghét!”

Vương Bản lại một lần nữa giận dữ chửi rửa.

Đa Ba Thác lại là cười lạnh liên tục, “Chỉ với chút bản lĩnh này, cũng dám đến tập kích ban đêm Khoa Nhĩ Sát thị của ta!”

“Chực nướng tặc!”

Vương Bản lại một lần nữa chửi tục, nhặt một thanh đao dài từ dưới đất lên, lại lao về phía Đa Ba Thác.

Lúc này hấn rất rõ ràng, lùi bước không có ý nghĩa gì, chỉ còn cách liều mạng chiến đấu.

Bây giờ bọn họ muốn rút lui cũng không rút được, nhưng bọn họ cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.

Bọn họ còn có Dương Chính Sơn, còn có An Nguyên thành phòng thủ doanh.

Chỉ cần kiên trì, Vương Bản tin rằng Dương Chính Sơn nhất định sẽ đến hỗ trợ.

Hai người lại một lần nữa lao vào chém giết nhau, chỉ là Vương Bản vốn đã không phải đối thủ của Đa Ba Thác, lúc này lại bị thương không nhẹ, càng tỏ ra thua kém.

Cũng may đám thân vệ bên cạnh hấn chịu hy sinh vì hấn, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Đúng lúc đám thân vệ bên cạnh Vương Bản chết mất thảm trọng, đúng lúc Vương Bản sắp không chống đỡ nổi, thì trên chiến trường đột nhiên vang lên một trận náo động.

“Đa Ba Thác, lão phu đến rồi, còn không mau đến đây chịu chết!”

Một tiếng hét vang dội khắp cả chiến trường.

Thời gian cấp bách, chiến trường hỗn loạn, Dương Chính Sơn đã đến, nhưng lúc này hấn hoàn toàn không tìm thấy Đa Ba Thác và Vương Bản.

Nghe thấy tiếng của Dương Chính Sơn, cơ thể vốn có chút kiệt sức của Vương Bản đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh to lớn.

“Dương lão đệ, bên này!”

Bây giờ cũng không phải lúc để bận tâm đến thể diện gì nữa, chậm thêm một chút nữa thì cái mạng nhỏ của hấn thật sự sẽ phải ở lại đây.

Còn đám thân vệ bên cạnh hấn cũng biết cứu tinh đã đến, liền vội vàng cao giọng hét lên.

“Dương đại nhân!”

“Dương đại nhân!”

Từng tiếng hô vang lên.

Sắc mặt Đa Ba Thác liên tục thay đổi, tức giận chém chết hai tên thân vệ đứng chắn trước mặt Vương Bản.

“Chết tiệt!”

Hắn phải giết Vương Bản trước, mặc dù hắn không biết thân phận của Vương Bản, nhưng hắn biết người này chắc chắn là một nhân vật quan trọng.

Đao cong quét ngang, Vương Bản giờ đao đỡ.

Keng một tiếng, thanh đao dài trong tay hắn không chịu nổi nữa, liền văng ra.

Trái tim Vương Bản lập tức chìm xuống đáy vực.

Thặc mạ nó!

Rõ ràng đã đợi được rồi, chẳng lẽ chỉ thiếu mỗi một chút thời gian cuối cùng này sao?

Chương 530: Người Chơi Xấu! (1)

Thân hình của Đa Ba Thác nhảy lên, một lần nữa chém về phía Vương Bân. Vương Bân liên tiếp lùi lại, vệ binh trước mặt đã gục ngã hết thấy.

Đôi mắt của Vương Bân chăm chú nhìn lưỡi đao cong đang bổ tới, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Dương huynh đệ, mau lên! Đại ca sắp mất mạng rồi!

Ngay lúc này, một âm thanh xé gió vang lên.

Đa Ba Thác, kẻ đang chuẩn bị chém bay đầu Vương Bân, ánh lên vẻ cảnh giác trong mắt, không chút do dự từ bỏ mục tiêu, cơ thể xoay gấp lên cao, né tránh chiếc đoản thương bắn tới!

“Đa Ba Thác!”

Chỉ sau một khắc, Dương Chính Sơn cười ngựa lao đến.

Hồng Vân nhảy vọt lên hơn trượng, mang theo Dương Chính Sơn như thần binh giáng thế xuất hiện trước mặt Vương Bân, suýt nữa khiến Vương Bân cảm động đến rơi nước mắt.

Đáng tiếc Dương Chính Sơn không biết sự cảm động của Vương Bân, Hồng Vân chưa kịp đáp đất, trường thương của hắn đã đâm về phía Đa Ba Thác.

Tiếng sấm rền vang, mũi thương như cầu vồng bay ra.

Đa Ba Thác hiểm hóc nâng đao cản mũi thương, cả người mượn lực bay lui hàng chục trượng.

Phải nói rằng kinh nghiệm chiến đấu của Đa Ba Thác thực sự phong phú, trong tình huống nguy hiểm như vậy, hắn vẫn có thể rút lui an toàn.

Hồng Vân đáp xuống, Dương Chính Sơn nắm chặt trường thương trong tay, đôi mắt không chớp nhìn Đa Ba Thác.

“Tướng quân, người không sao chứ!”

“Khụ khụ, vẫn ổn, chưa chết được!” Vương Bân ngồi phịch xuống đất, mặt mày tái nhợt ho khẽ.

Xung quanh trận chiến vẫn tiếp diễn, doanh trại tiếp viện dường như không chịu nổi nữa rồi.

“Sao chỉ có mình người tới?” Vương Bân hỏi.

“Họ ở phía sau!” Dương Chính Sơn vẫn chăm chú nhìn Đa Ba Thác.

Lúc này, Đa Ba Thác cũng ổn định thân hình, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn.

“Quả nhiên là người!”

Dương Chính Sơn nhảy xuống khỏi lưng Hồng Vân, trường thương chỉ thẳng vào Đa Ba Thác, “Đừng nói nhiều, hôm nay nhất định phải phân thắng bại!”

Lần trước hắn không có đủ tự tin hạ gục Đa Ba Thác, lần này cũng vậy.

Nhưng đến nước này rồi, dù không có tự tin hắn cũng phải liều một phen.

Đôi mắt của Đa Ba Thác nheo lại thành một đường, lưỡi dao trong tay hơi nâng lên, chắn trước ngực.

Ngay sau đó, cả hai gần như đồng loạt chuyển động.

Trường thương múa lượn, tiếng sấm xen lẫn âm thanh xé gió sắc bén.

Lưỡi đao tung hoành, như cơn gió bay lượn bất định.

Thân hình hai người liên tục giao nhau, không ngừng va chạm.

Xung quanh hơn mười trượng, bất kể là quân Hồ hay binh lính tiếp viện đều vội vàng rút lui.

Trận chiến như thế này, người lính bình thường căn bản không thể tham gia, họ gần như không thể giúp được gì ngoài việc đỡ đòn.

Vương Bản được binh lính đỡ đứng dậy, hắn không còn bận tâm đến trận chiến giữa Dương Chính Sơn và Đa Ba Thác nữa, vì lúc này hắn cũng không thể giúp được Dương Chính Sơn.

Liếc nhìn trận chiến của hai người, hắn lập tức chỉ huy binh lính dưới trướng.

Doanh trại tiếp viện đã rơi vào thế hạ phong, hoàn toàn bị bao vây.

Lúc này, hắn cần tổ chức binh lính phòng thủ, chờ đợi đội quân bảo vệ cứu viện.

Hàn Thừa và những người khác đến rất nhanh, Dương Chính Sơn và Đa Ba Thác vẫn chưa phân thắng bại, Hàn Thừa, Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn đã dẫn theo đội quân bảo vệ lao tới.

“Giết!”

Tiếng móng ngựa rầm rập vang lên, Tống Đại Sơn dẫn đầu hai trăm kỵ binh thiết giáp lao lên phía trước.

Bộ binh thiết giáp biến thành kỵ binh thiết giáp, sức chiến đấu càng mạnh mẽ hơn trước.

Hai trăm kỵ binh thiết giáp dù không nhiều, nhưng khí thế xông pha lại khiến người ta kinh hãi.

Họ như một cơn lũ sweeping, trực tiếp đẩy lùi đám kỵ binh Hồ đang bao vây doanh trại tiếp viện.

“Xung phong!!”

Tổng Đại Sơn gào thét.

Về việc sử dụng kỵ binh, hắn đã lĩnh hội được chân truyền của Dương Chính Sơn.

Kỵ binh dùng để làm gì?

Dương Chính Sơn chỉ có hai từ: “Xung phong”.

Chỉ cần có điều kiện, thì xung phong. Nếu không có điều kiện, thì tạo ra điều kiện để xung phong.

Tiến tới không ngừng, không chết không thôi!

Bên này đội quân bảo vệ đến, bên kia Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ cũng dẫn theo bộ binh của doanh trại tiếp viện lao tới.

Họ thấp đuốc lên rồi vội vã chạy đến, chỉ là đi bằng hai chân có hơi chậm một chút, nên đến muộn hơn đội quân bảo vệ.

“Giết!”

“Giết!”

Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ thấy chiến trường hỗn loạn, không do dự chút nào, dẫn theo binh lính lao vào trận chiến.

Lúc này họ ở bên ngoài khu cấm cò, chưa nhìn thấy đội quân bảo vệ, nhưng điều này không ảnh hưởng đến quyết tâm chiến đấu của họ.

Và với sự xuất hiện của hai bên tiếp viện, cán cân chiến thắng dần nghiêng về phía doanh trại tiếp viện.

Chương 531: Người Chơi Xấu! (2)

Trận chiến ác liệt liên tục diễn ra, cả hai bên hoàn toàn đan xen vào nhau.

Ngọn lửa vẫn đang lan rộng, khói đen ngút trời che khuất ánh trăng sao, tiếng thét đau đớn và tiếng hò reo giết chóc vang lên không ngớt, máu tươi phun xối xả, chảy thành dòng trên mặt đất, những mảnh thi thể vương vãi khắp nơi.

Theo thời gian, binh lính của đội quân bảo vệ hầu như tất cả đều bị buộc phải xuống ngựa chiến đấu, họ hoàn toàn mất đi điều kiện để xung phong, chỉ có thể liều mạng đánh nhau với kẻ địch.

Còn trận chiến giữa Dương Chính Sơn và Đa Ba Thác càng trở nên ác liệt, hai người có thực lực ngang ngửa nhau, giao đấu đến hai khắc mà vẫn chưa phân thắng bại.

“Huuu huuu huuu~~~”

Đa Ba Thác thở dốc dữ dội, chiến đấu quá lâu, hắn đã cảm thấy mệt mỏi.

Dương Chính Sơn cũng thở dốc, nhưng về sức bền, hắn chịu đựng lâu hơn Đa Ba Thác rất nhiều.

Lưỡi đao và mũi thương lại va chạm, đôi mắt Dương Chính Sơn như đuốc, cây thương Lưu Kim Phi Ngư trong tay không biết từ khi nào đã bị cong lại.

Thương Lưu Kim Phi Ngư được rèn bằng sắt tinh luyện, dù không phải thần binh lợi khí, nhưng ở Đại Vinh cũng được coi

là binh khí thượng đẳng hiếm có.

Thương Lưu Kim Phi Ngư đã theo hấn hơn năm năm, không ngờ hôm nay lại bị hổng ở đây.

Dương Chính Sơn nắm chặt cán thương cong, vung lên, ánh thương vẫn sắc bén vô cùng.

Tất nhiên, thanh đao cong trong tay Đa Ba Thác cũng không khá hơn là bao, lưỡi đao trắng bệch giờ đã mẻ như răng cưa.

Nhìn Đa Ba Thác thở dốc dữ dội, trong mắt Dương Chính Sơn đột nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo.

Chính là bây giờ.

Đột nhiên, tay trái của hấn buông cán thương ra, chỉ dùng tay phải vung trường thương quét mạnh về phía Đa Ba Thác.

Đa Ba Thác không kịp nghĩ nhiều, nâng đao lên cản trường thương, “choang” một tiếng, trường thương bị hấn quét bay nhẹ nhàng, như muốn tuột khỏi tay.

Trong lòng Đa Ba Thác hơi sững sốt, “Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hấn đã kiệt sức rồi!”

Hai người đã trao đổi hàng trăm chiêu, từ lâu Đa Ba Thác đã nắm rõ sức mạnh của Dương Chính Sơn, lực đạo của nhất thương vừa rồi rõ ràng có sự chênh lệch rất lớn so với trước đây.

Dương Chính Sơn có kiệt sức không?

Tất nhiên là không!

Ngay khi Đa Ba Thác quét trường thương ra, tay trái của Dương Chính Sơn xoay nhẹ, một thanh đoản kiếm đột ngột xuất hiện trong tay hấn, chỉ sau một khắc, đoản kiếm đã bay ra như mũi tên rời dây cung.

“Phụt!”

Đa Ba Thác hoàn toàn không phòng bị, bị đoản kiếm bắn trúng.

Thanh đoản kiếm dài năm tấc cắm thẳng vào ngực hắn.

Biến cố bất ngờ này khiến Đa Ba Thác hơi sững sờ, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Dương Chính Sơn.

“Ngươi chơi xấu!”

Hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Chỉ có điều đáp lại hắn là một cú đâm mạnh.

Trường thương xoay tròn cùng cơ thể Dương Chính Sơn, mũi thương lại đâm ra, xuyên thẳng vào ngực Đa Ba Thác.

“Phụt!”

Hai lần trọng thương, đặc biệt là nhất thương sau cùng đã xuyên qua cơ thể Đa Ba Thác.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt trở nên xám xịt.

Chơi xấu!

Đây chẳng phải là nói hắn không có võ đức sao?

Dương Chính Sơn bình tĩnh nhìn Đa Ba Thác.

Sinh tử trên chiến trường, nói gì đến võ đức?

Để chuẩn bị cho đòn tấn công này, hắn đã kéo dài thời gian, mục đích là để Đa Ba Thác quen với chiêu thức của hắn, quen với phong cách chiến đấu của hắn, sau đó bất ngờ ra tay, một kích giết chết.

Nếu ngay từ đầu hắn đã sử dụng chiêu này, Đa Ba Thác rất có thể sẽ né được ám khí của hắn, sau đó có phòng bị trong lòng, hắn lại muốn đánh lén gần như không thể.

“Xin lỗi!”

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng nói một câu, sau đó rút lại cây thương cong.

Không có võ đức quả thực không tốt, mặc dù hẳn hoàn toàn không bận tâm võ đức là gì, nhưng điều này không cản trở việc nói xin lỗi với một người chết.

Trường thương rút lại, máu tươi như cột xối xả, rơi trên giáp phục của Dương Chính Sơn, cơ thể Đa Ba Thác từ từ ngã xuống, đôi mắt vô hồn nhìn lên bầu trời bị khói đen che phủ.

Dương Chính Sơn tiến lên nhặt một thanh đao dài, chém mạnh vào cổ Đa Ba Thác.

“Hong Vân!”

“Híí ~~~”

Hong Vân từ phía sau doanh trại chạy ra, Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa, giơ cao thủ cấp trong tay.

“Địch tù trưởng đã chết!”

“Địch tù trưởng đã chết!”

Địch tù trưởng đã chết!

Các binh sĩ đang chiến đấu xung quanh nghe thấy vậy, sĩ khí lập tức dâng cao, đồng loạt hô vang theo.

“Địch tù trưởng đã chết!”

“Địch tù trưởng đã chết!”

Những tiếng hô khàn khàn vang lên, chỉ sau một lát đã truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Sĩ khí của binh lính doanh trại tiếp viện và đội quân bảo vệ bùng nổ, còn sĩ khí của tộc Khoa Nhĩ Sát thì ngay lập tức rơi xuống đáy vực.

Sự sụp đổ thường chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Ngay sau đó, tộc Khoa Nhĩ Sát rơi vào trạng thái thất bại như núi đổ.

Nhiều người Hồ bắt đầu mất đi ý chí chiến đấu, chạy trốn khỏi chiến trường.

“Ahahahaha~~ Giết!”

Vương Bân đang chiến đấu thấy vậy, không nhịn được cười to.

Mặc dù hấn bị thương không nhẹ, nhưng chưa mất hoàn toàn khả năng chiến đấu.

Giao đấu với cao thủ có thể không được, nhưng đối phó với một số binh lính bình thường thì vẫn rất dễ dàng.

“Các huynh đệ, chặt đầu tính công, giết cho ta!”

Vương Bân gào thét, giọng hấn như tiếng loa vỡ, khàn khàn khó nghe vô cùng.

Nhưng lúc này trạng thái của mọi người đều tương tự nhau, chiến đấu lâu như vậy, thể lực đã cạn kiệt từ lâu, chỉ còn ý chí sinh tồn giữ cho họ đứng vững, cộng thêm khói lửa mù mịt, giọng của người nào cũng khàn khàn không chịu nổi.

Mặc dù sĩ khí của binh lính dâng cao, nhưng họ cũng không còn sức để truy kích, chỉ có thể nhìn thấy một lượng lớn kẻ địch chạy tán loạn.

Tiếng chém giết dần lắng xuống, phía đông chân trời từ từ hiện lên một vệt trắng.

Khói dày đặc vẫn cuộn trào, nhưng ngọn lửa đã không còn lan rộng.

Khi ánh sáng ban ngày rực rỡ, Dương Chính Sơn cười trên lưng Hồng Vân, toàn thân đầm máu nhìn chiến trường tan

hoang.

Thi thể, máu tươi, khói xám mịt mù, tro tàn đen kịt, tràn ngập cả đất trời, như thể mọi thứ đều đang mô tả sự ác liệt của cuộc chiến tranh.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc!

“Đại nhân!” Hàn Thừa mặt mày lem luốc chạy đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Tình hình thế nào?”

Hàn Thừa nói với giọng hơi khàn khàn: “Thương vong hơn ba trăm!”

“.....”

Trái tim Dương Chính Sơn khẽ nhảy lên, sau đó thở dài một cách bất lực.

Hàn Thừa nói đến thương vong là thương vong của đội quân bảo vệ An Nguyên Thành, trong đó không tính những người bị thương nhẹ, tất cả đều là trọng thương, đều là những người không thể trở lại chiến trường.

Điều đó có nghĩa là trong trận chiến này, đội quân bảo vệ giảm mất hơn ba trăm người.

Hơn ba trăm người!

Trước đó, họ liên tiếp đánh bại tám bộ tộc, tổn thất chỉ hơn ba mươi người.

Nhưng trong trận chiến này, họ lại mất hơn ba trăm người!

Dương Chính Sơn cảm thấy hơi đau lòng, hắn đã mất ba năm để huấn luyện hơn một nghìn binh sĩ này, kết quả chỉ sau một trận chiến đã giảm mất ba trăm người.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy trong lòng như đang rỉ máu!

“Vương tướng quân thế nào rồi?” Dương Chính Sơn xoa tan nỗi đau trong lòng, hỏi.

“Vết thương đã được băng bó, giờ ông ấy đã ngủ rồi, quân y nói không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi!” Hàn Thừa trả lời.

Dương Chính Sơn gật đầu, đây đúng là một tin tốt.

“Đi thôi, về xem sao!”

Nói xong, Dương Chính Sơn đã thúc ngựa đi về phía nam chiến trường.

Chương 532: Tiếc tài là đức, tiền cử tài năng là công. (1)

Lúc này, trong địa bàn của Khắc Nhĩ Sát thị đã không còn địch, chỉ còn lại một bãi chiến trường đầy xác chết. Tuy nhiên, thể lực của các tướng sĩ đều hao hụt nghiêm trọng, đành phải rút lui nghỉ ngơi và cứu chữa thương binh.

Thương vong của doanh Thủ Bị không nhỏ, nhưng so với doanh viện binh thì chẳng là gì.

Ba ngàn kỵ binh của doanh viện binh tổn thất quá nửa, ba ngàn bộ binh cũng thương vong hơn một ngàn.

Trận chiến này thực sự có thể coi là ác liệt.

Đội Dương Chính Sơn đến khu căn cứ tạm thời bên kia, cả tướng sĩ doanh Thủ Bị lẫn doanh viện binh đều nhìn hắn với ánh mắt kính trọng.

“Dương đại nhân!” Trương Thừa Chí thấy Dương Chính Sơn tới, vội vàng tiến lên hỏi.

“Thương thế của Trương đại nhân thế nào?” Dương Chính Sơn nhìn vết băng bó ở ngực Trương Thừa Chí, quan tâm hỏi.

“Chỉ là vết thương ngoài da, không vấn đề gì lớn!” Trương Thừa Chí đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ánh mắt quét qua xung quanh rồi nói: “Nơi này giao cho Trương đại nhân, doanh Thủ Bị của chúng ta sẽ phụ trách cảnh giới xung quanh!”

“Được, Dương đại nhân yên tâm, ta sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa!” Trương Thừa Chí đương nhiên không có ý kiến.

Thực ra, luận cấp bậc quan chức, Dương Chính Sơn và Trương Thừa Chí là như nhau, Dương Chính Sơn là đồng tri của Tùng Châu Vệ, còn Trương Thừa Chí là đồng tri của Tùng Châu Tiền Vệ.

Ngoài Trương Thừa Chí, trong doanh viện binh còn một vị toa doanh quan khác, là đồng tri của Tùng Châu Hậu Vệ, nhưng vị này đã tử trận.

Còn có Trương Nguyên Vũ, hấn là khiêm sự của Tùng Châu Vệ, tính là cấp dưới của Dương Chính Sơn.

Vương Bản không thể chủ sự, nơi này đáng lẽ nên do Dương Chính Sơn và Trương Thừa Chí chủ trì, nhưng Dương Chính Sơn dù sao cũng không phải người của doanh viện binh, nên không tiện can dự vào việc của họ.

Lúc này có Trương Thừa Chí là đủ, hấn chỉ cần đứng bên giúp đỡ là được.

Sắp xếp đơn giản một chút, Dương Chính Sơn liền dẫn theo các tướng sĩ không bị thương thực hiện nhiệm vụ cảnh giới.

Vương Bản ngủ một ngày một đêm, sáng hôm sau mới tỉnh lại.

“Khụ khụ, già rồi, cơ thể có chút mệt mỏi!”

Trong lều, Vương Bản ngồi trên giường, hơi đau khổ nói.

Năm nay hấn đã bốn mươi sáu tuổi, tuy chưa phải quá già nhưng chức năng cơ thể đã bắt đầu suy giảm.

Nếu hấn trẻ hơn ba bốn tuổi, khi đối mặt với Đa Ba Thác, hấn còn có thể cố gắng thêm một chút.

Dương Chính Sơn đứng bên cười, đưa chén trà cho hấn, nói: “Dù sao đi nữa, trận này chúng ta đã đại thắng!”

Lời này không sai, mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng trận này họ thực sự đại thắng.

Đại phá Khắc Nhĩ Sát thị, chỉ riêng điểm này đã đủ để Vương Bân và Dương Chính Sơn được ghi công lớn.

Vương Bân nghe vậy, cười ha ha: “Không sai, Vương Tam, đỡ ta dậy, ta muốn tự mình viết chiến báo!”

Hắn đã không thể chờ đợi thêm muốn báo công về Trọng Sơn Trấn.

Dương Chính Sơn thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Vương Tam tiến lên cẩn thận đỡ Vương Bân dậy, vết thương đau khiến Vương Bân nhăn nhó mặt mày.

Tuy nhiên, hắn vẫn kiên trì đứng dậy, ngồi vào bàn viết, mồ hôi đầy đầu viết một bản chiến báo.

Sau khi chiến báo được gửi đi, Dương Chính Sơn và Trương Thừa Chí dẫn theo các tướng sĩ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Thu hoạch thủ cấp, gom góp chiến lợi phẩm.

Mặc dù một nửa cứ địa của Khắc Nhĩ Sát thị đã bị thiêu rụi, nhưng chiến lợi phẩm họ thu được vẫn khiến Dương Chính Sơn kinh ngạc.

Một tộc lớn có thể có bao nhiêu của cải?

Trước đây Dương Chính Sơn không có khái niệm chính xác, nhưng giờ hắn đã biết.

Hơn mười ngàn lượng vàng, một trăm ngàn lượng bạc, các loại trang sức vàng bạc hàng ngàn chiếc.

Hàng chục ngàn gia súc, ngựa chiến... Ừm, ngựa chiến không nhiều, chỉ có chưa đến hai ngàn con, chủ yếu là do trận này có không ít ngựa bị chết và bị thương.

Những thứ linh tinh khác càng nhiều không đếm xuể.

“Đáng tiếc, bị thiêu rụi nhiều quá!”

Nhìn đồng vàng bạc chất thành đống, Vương Bản không khỏi tiếc nuối.

Vàng bạc không cháy được, nhưng những thứ như da thú, dược liệu lại có thể bị cháy.

Mà thứ đáng giá nhất của Khắc Nhĩ Sát thị không phải là vàng bạc, mà là những con gia súc và vô số các loại da thú, cùng với một số dược liệu quý hiếm.

“Người cảm thấy nên xử lý số vàng bạc này thế nào?” Vương Bản nhìn Dương Chính Sơn.

“Nộp ba phần, giữ lại bốn phần để an ủi các tướng sĩ đã hy sinh, ba phần còn lại chia cho các tướng sĩ!” Dương Chính Sơn thẳng thắn đưa ra ý kiến của mình.

Vương Bản gần như không cần suy nghĩ, đã đồng ý với kế hoạch của hắn.

Kế hoạch này dường như không có lợi cho những quan chức như họ, nhưng thực ra phần lớn nhất vẫn thuộc về họ.

Chương 533: Tiếc tài là đức, tiền cử tài năng là công. (2)

Gia súc, da thú, dược liệu, còn có một số công pháp v.v... Những thứ này thực ra còn đáng giá hơn cả vàng bạc, quan trọng là giữ lại những thứ này sẽ không dễ bị người khác chỉ trích.

Còn lại những thứ linh tinh khác, Dương Chính Sơn không hỏi, hẳn tin rằng Vương Bản sẽ để lại cho hắn một phần.

Trọng Sơn Quan.

“Đại thắng, đại thắng!”

Tiếng hô kinh ngạc vang khắp phủ Tổng binh, văn lại phụ trách nhận chiến báo vừa hét lên vừa chạy đến thư phòng của phủ Tổng binh.

“Đại nhân, đại nhân, đại thắng!”

Lục Sùng Đức đang xử lý quân vụ, nghe vậy liền bật dậy.

“Đại thắng!”

Ban đầu hắn kinh ngạc, sau đó lại thấy nghi hoặc.

Đại thắng từ đâu chứ?

Lương Trữ lúc này đáng lẽ vừa mới đến Phục Sơn Thành, chẳng lẽ họ vừa đến đã giao chiến với quân Hồ!

Văn lại chạy vào thư phòng, mặt đầy vui mừng đưa chiến báo cho Lục Sùng Đức: “Đại nhân, tham tướng Tùng Châu Vệ đông lộ Vương Bản và Dương Chính Sơn, thủ bị An Nguyên Thành, đại phá Khắc Nhĩ Sát thị! Đại thắng, đại thắng ah!”

Đại phá Khắc Nhĩ Sát thị!

Lục Sùng Đức rùng mình, vội vàng nhận chiến báo xem.

Vương Bân trong chiến báo đã miêu tả rất chi tiết cuộc chiến với Khắc Nhĩ Sát thị, từ khi Dương Chính Sơn tìm ra vị trí cứ địa của Khắc Nhĩ Sát thị, đến khi Dương Chính Sơn đề xuất trận đồ hỏa ngư, rồi diễn biến cụ thể của trận chiến, hần đều mô tả chi tiết.

Tuy nhiên, hần cũng giấu đi một chuyện, đó là việc hần không dịch lại Đa Ba Thác.

Chuyện này thực ra không quan trọng, mặc dù là Dương Chính Sơn tìm ra Khắc Nhĩ Sát thị, trận đồ hỏa ngư cũng là do Dương Chính Sơn đề xuất, trong trận chiến Dương Chính Sơn và doanh Thủ Bị An Nguyên Thành thể hiện xuất sắc nhất, nhưng hần là chủ tướng, trận chiến này là dưới sự chỉ huy của hần mà giành được thắng lợi.

Dù sao đi nữa, công lao của hần vẫn là lớn nhất.

Vì vậy, việc hần có đánh bại được Đa Ba Thác hay không không quan trọng, chỉ là nói ra thì hơi mất mặt mà thôi.

“Tốt, tốt, ha ha ha~~”

Lục Sùng Đức xem xong chiến báo, liên tục kêu hai tiếng tốt, cười ha ha.

Mặc dù chiến thắng này không có tác dụng quyết định đối với toàn bộ cuộc chiến, nhưng có thể làm suy giảm đáng kể sức mạnh của Đông Hải Hồ Tộc.

Khắc Nhĩ Sát thị chính là một trong bảy tộc lớn của Đông Hải Hồ Tộc.

Đánh bại Khắc Nhĩ Sát thị tương đương với việc giảm đi một phần sức mạnh của Đông Hải Hồ Tộc.

Mà điều quan trọng hơn là quân đội Trọng Sơn Trấn của họ tổn thất rất ít, chỉ có Tùng Châu Vệ đông lộ mất ba ngàn binh mã mà thôi.

Chủ lực chưa động, đã đánh tan một tộc lớn của Đông Hải Hồ Tộc, đây chắc chắn là một việc đáng khen ngợi.

Lục Sùng Đức lại xem lại chiến báo, trên mặt tràn ngập nụ cười.

“Trận đồ hỏa ngư, ha ha, quả là một trận đồ hỏa ngư hay!”

“Dương Chính Sơn này quả không hổ là tông sư binh gia, người viết ra ‘Tam Thập Lục Kế’!”

Hắn trực tiếp gán cho Dương Chính Sơn danh hiệu tông sư binh gia.

“Đại nhân, vị Dương đại nhân này thật lợi hại, không lâu trước vừa liên tiếp phá hủy tám bộ tộc Hồ Tộc, giờ lại cùng Vương tướng quân đại phá Khắc Nhĩ Sát thị, thật đáng khâm phục!” Văn lại bên cạnh cũng không tán thưởng.

Là lừa hay ngựa, đem ra chạy thử là biết.

Lần này, phần lớn các võ quan trung cao tầng của Trọng Sơn Trấn đều bị đem ra ngoài, Dương Chính Sơn không nghi ngờ gì nữa, đã trở thành người xuất sắc nhất, nổi bật nhất.

“Tiếc rằng hắn chỉ là một thủ bị!”

Lúc này, Lục Sùng Đức cảm thấy tiếc nuối, nếu Dương Chính Sơn là một lộ tham tướng, thì lần này hắn thể hiện sẽ càng xuất sắc, chiến quả của hắn sẽ càng lớn.

Hơn nữa, hắn biết Dương Chính Sơn rất giỏi luyện binh, và lần xuất chinh này cũng chứng minh điều đó.

Hơn một ngàn tướng sĩ doanh Thủ Bị An Nguyên Thành dưới trướng Dương Chính Sơn chưa đầy ba năm, đã trở thành tinh nhuệ trong số những quân tinh nhuệ, liên tiếp chiến thắng.

Văn lại hơi động tâm: “Đại nhân, chiến báo này có nên báo lên triều đình không!”

Văn lại này không phải là văn lại của phủ Tổng binh, mà là văn lại của ty tuần phủ, Lương Trữ xuất chinh đã mang theo phần lớn văn lại của phủ Tổng binh, Lục Sùng Đức đến ngôi ở phủ Tổng binh đương nhiên phải dùng người của mình, đặc biệt là những thư lại giúp hắn xử lý công việc bên cạnh, đều là người của hắn.

“Báo lên triều đình, ừ, nên báo lên triều đình!” Lục Sùng Đức gật đầu.

“Như vậy tài năng như thế, đại nhân nên tiến cử lên bộ hạ!” Văn lại cười hề hề.

Lục Sùng Đức hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại.

Tiệc tài là đức, tiến cử tài năng là công.

Nếu hắn tiến cử Dương Chính Sơn lên bộ hạ, bộ hạ nhất định sẽ hiểu được đức hạnh của hắn, cũng sẽ ghi nhớ một công lao của hắn.

Hơn nữa, đây cũng coi như một ân tình, có thể giao hảo với Dương Chính Sơn nhờ ân tình tiến cử.

Nghĩ đến đây, Lục Sùng Đức không chân chừ nữa, lập tức viết một bản tấu, cùng với chiến báo gửi đến kinh đô, tất nhiên, hắn cũng không quên gửi một bản chiến báo cho Lương Trữ.

Khắc Nhĩ Sát thị thất bại, áp lực của Lương Trữ ở Phục Sơn Thành cũng sẽ giảm đi một phần.

Lúc này, Dương Chính Sơn đương nhiên không biết Lục Sùng Đức muốn kiếm một ân tình của hắn. Sau vài ngày dọn dẹp, cứ địa của Khắc Nhĩ Sát thị đã hoàn toàn trở thành một đồng phế tích, tất cả vật tư đã được gom thành đồng, chờ đội trưởng vận chuyển Vương Thịnh vận chuyển.

Không sai, Vương Thịnh hiện giờ đã hóa thân thành đội trưởng đội vận chuyển.

Dưới yêu cầu của Vương Bản, Vương Thịnh lại điều động hàng ngàn dân phu từ Gia Thành, như đàn kiến chuyển nhà, vận chuyển chiến lợi phẩm về Gia Thành.

Cứ địa của Khắc Nhĩ Sát thị không chỉ có một chỗ là flag địa, bên trong flag địa đại khái chiếm khoảng 50% tộc nhân của Khắc Nhĩ Sát thị, tức là khoảng 30,000 đến 40,000 người.

Mà toàn bộ tài sản của 30,000 đến 40,000 người này, cho dù đã bị thiêu hủy một phần nhỏ, nhưng số lượng còn lại cũng rất lớn.

Dù điều động 5,000 dân phu, dự kiến cũng phải chạy vài chuyến mới có thể vận chuyển hết những thứ có ích về được.

May mắn thay, Khắc Nhĩ Sát thị có rất nhiều gia súc, dân phu có thể dùng bò để chở vật tư, điều này đã giúp dân phu đỡ vất vả hơn rất nhiều.

Trong những ngày tiếp theo, các tướng sĩ của doanh viện binh và doanh Thủ Bị vừa nghỉ ngơi, vừa giúp dân phu vận chuyển chiến lợi phẩm.

Đến đầu tháng sáu, một loạt chiến lợi phẩm này mới được vận chuyển về Gia Thành.

Đồng thời, các tướng sĩ cũng đã nghỉ ngơi gần đủ.

Những tướng sĩ bị thương nhẹ đã có thể tham gia chiến đấu, còn những tướng sĩ bị thương nặng thì theo dân phu trở

về Gia Thành.

Hiện nay, doanh viện binh dưới trướng Vương Bân chỉ còn 1,000 kỵ binh, 2,000 bộ binh.

Dưới trướng Dương Chính Sơn còn khoảng 700 kỵ binh.

Dưới trướng Trương Nguyên Vũ chỉ còn 300 bộ binh.

Tổng cộng chỉ còn khoảng 4,000 binh lính.

Chương 534: Ngũ Hồ Dương Thị (1)

Xử lý xong chuyện ở Khoa Nhã trại địa, không có nghĩa là Vương Bản và Dương Chính Sơn không còn việc để làm.

Như đã nói trước đây, cư địa của Khoa Nhã tộc không chỉ có mỗi trại địa, mà xung quanh còn có vài cư địa khác cũng thuộc về Khoa Nhã tộc.

Sau trận tập kích ban đêm đó, cũng có rất nhiều tộc nhân Khoa Nhã tộc trong trại địa bỏ chạy.

Vì vậy, truy kích những tộc nhân Khoa Nhã tộc bỏ chạy và thanh trừ các cư địa khác của Khoa Nhã tộc trở thành nhiệm vụ tiếp theo của Vương Bản và Dương Chính Sơn.

Vương Bản triệu tập các võ quan dưới trướng, đơn giản phân phối nhiệm vụ, Dương Chính Sơn liền dẫn theo Thủ Vệ Doanh rời khỏi doanh địa, một đường đi về hướng tây.

Ngày 5 tháng 6 năm Thừa Bình thứ 29, Dương Chính Sơn thống lĩnh 700 kỵ binh Thủ Vệ Doanh tập kích Thương Cốc cư địa của Khoa Nhã tộc.

Ngày 6, Thủ Vệ Doanh lại tập kích Bắc Lâm cư địa của Khoa Nhã tộc.

Ngày 8, Tháp Cáp Sơn cư địa.

Ngày 9, Cách Lan Hà cư địa.

Ngày 10, một đội ngũ 3000 người chạy ra từ Khoa Nhã trại địa, bị Thủ Vệ Doanh tập kích tại Tuyết Nguyên.

Thủ Vệ Doanh khai hỏa hết cỡ, một lần nữa giơ lên đao đồ sát kinh hoàng.

Hơn nữa lần này, Dương Chính Sơn tập kích càng nhẹ nhàng, càng nhanh chóng.

Bởi vì phía sau hắn có Vương Bân, Vương Bân có thể giúp hắn xử lý mọi chuyện phía sau, hơn nữa còn cung cấp cho hắn và Thủ Vệ Doanh một lượng lớn tình báo.

Có Vương Bân chủ động phối hợp, Dương Chính Sơn không có bất kỳ lo lắng nào, chỉ cần không ngừng tập kích đồ sát là được.

Cũng vào lúc Dương Chính Sơn thống lĩnh Thủ Vệ Doanh thanh trừ khắp nơi, chiến hỏa Bắc địa càng ngày càng dữ dội.

Cuối tháng 5, Lương Trữ thống lĩnh 30.000 Trần Tiêu Doanh và 5.000 Vân Long Vệ binh, đến dưới Phục Sơn thành.

Đầu tháng 6, 4 đại tộc cư gồm Cách Nhĩ Khâm, Nga Mộc Bố, Sát Cát Nhĩ,... trong Phục Sơn thành, điều binh khiển tướng, mưu đồ tập kích doanh trại của Lương Trữ, kết quả rơi vào cạm bẫy Lương Trữ bố trí, tổn thất mấy ngàn Hồ kỵ, không thành công mà quay về.

Nửa tháng sau đó, Lương Trữ co rút trong đại doanh cách Phục Sơn thành 10 dặm về phía nam, mặc cho Hồ tộc kêu gào, khiêu khích thế nào ở ngoài doanh, Lương Trữ cũng không ứng chiến, chỉ ra lệnh cho các tướng sĩ xây dựng các biện pháp phòng ngự trong doanh trại.

Hành động như vậy, khiến Hồ tộc trong Phục Sơn thành cực kỳ khó chịu.

Tập kích thì sợ lại rơi vào cạm bẫy.

Khiêu khích chính diện, đối phương lại không ứng chiến.

Trực tiếp tấn công mạnh, nhưng lại tận mắt nhìn thấy các biện pháp phòng ngự của đại doanh đối phương càng ngày càng hoàn thiện, bọn họ vẫn không thể hạ quyết tâm.

Rõ ràng binh lực của bọn họ nhiều hơn đối phương, nhưng lại có cảm giác không thể ra tay.

Về binh lực, xung quanh Phục Sơn thành tụ tập đến 4 đại tộc Đông Hải Hồ tộc, với binh lực hơn 80.000.

Cho dù trừ đi các tướng sĩ thủ thành, bọn họ cũng có thể điều động 50.000 đại quân tấn công.

Nhưng Lương Trữ lại giống như một con rùa đen, trốn trong đại doanh không ứng chiến, khiến vua tôi Đại Lăng vương triều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mục đích Lương Trữ làm như vậy cũng rất đơn giản.

Lấy đạo của người, trả lại cho người.

Lúc trước, Đông Hải Hồ tộc cách 10 vạn đại quân kéo đến dưới Trọng Sơn Quan, ép cho Trương Thủ Vọng chỉ có thể co rút trong Trọng Sơn Quan ngăn cản và phòng thủ chặt chẽ, trơ mắt nhìn vô số Hồ kỵ tiến vào Đại Vinh, cướp bóc khắp nơi.

Bây giờ, Lương Trữ thống lĩnh 30.000 Trấn Tiêu Doanh và 5.000 Vân Long Vệ, giống như một cái xương cá mắc kẹt trong cổ họng Đại Lăng vương triều, khiến gần 10 vạn đại quân xung quanh Phục Sơn thành không thể hành động, chỉ có thể hao tổn với hấn ở đây.

Mà các tham tướng ở 5 đường khác của Trọng Sơn trấn thì thanh trừ các tộc cư Đông Hải Hồ tộc ở Bắc địa.

Cục diện hiện tại giống với cục diện 5 năm trước biết bao, chỉ là vị trí của hai bên thay đổi mà thôi.

Đây chính là kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh của Lương Trữ.

Đợi các đường viện binh đến, mới là thời cơ hấn quyết chiến với Đại Lăng vương đình.

Trong đại tướng chủ soái.

Lương Trữ nhìn chiến báo gửi đến hai ngày nay, trạng thái vô cùng thư giãn.

“Nhìn xem, ta đã nói rồi mà, chỉ luận về sức chiến đấu, Ngũ lộ viện binh doanh, Lục lộ tham tướng, mạnh nhất chính là Chu Lan!”

Hấn nói với mưu sĩ Lỗ Trọng bên cạnh.

Trọng Sơn trấn phân thành 5 đường, nhưng lại có 6 vị tham tướng, trung lộ có hai người, Chu Lan chính là tham tướng Kiến Ninh Vệ trung lộ.

Mà ba ngày trước, Chu Lan thống lĩnh Kiến Ninh Vệ viện binh doanh, đại phá kỳ giai thị, một trong thất đại tộc cư của Đông Hải Hồ tộc.

Kỳ Giai thị so với Khoa Nhã thị còn mạnh hơn, nhưng lại bị Chu Lan thống lĩnh 8000 viện binh doanh chính diện đánh tan.

Chương 535: Ngũ Hồ Dương Thị (2)

Không sai, chính là chính diện.

Lấy 8000 đánh 20.000, chính diện đánh bại Kỳ Giai thị.

Trận chiến này còn thảm liệt hơn trận chiến với Khoa Nhã thị, nhưng chiến quả cũng vượt qua Khoa Nhã thị.

“Hầu gia, thuộc hạ cảm thấy người mạnh nhất vốn là Dương đại nhân Dương Chính Sơn, thuộc hạ biết phương pháp luyện binh của Chu tướng quân đều học từ Dương đại nhân!”
Lỗ Trọng không tiếc lời khen ngợi Dương Chính Sơn.

Không còn cách nào, Dương gia chính là thân gia tương lai của hầu phủ.

Lợi hại chính là lợi hại, không cần phải che giấu.

Hơn nữa lời hấn nói cũng không sai, phương pháp luyện binh của Chu Lan quả thật là được chân truyền từ Dương Chính Sơn.

Không những được chân truyền, bên cạnh Chu Lan còn có rất nhiều đệ tử Dương thị phụ tá.

Dương Chính Sơn tốn 3 năm thời gian để tạo ra An Nguyên thành Thủ Vệ Doanh, còn Chu Lan tốn hơn 4 năm để huấn luyện 8000 viện binh doanh.

Mặc dù lực lượng cá nhân của các tướng sĩ viện binh doanh dưới trướng nàng không bằng được các tướng sĩ Thủ Vệ Doanh An Nguyên thành, nhưng tài nguyên trong tay Chu Lan cũng không phải Dương Chính Sơn có thể so sánh.

Chỗ dựa lớn nhất của Dương Chính Sơn bất quá chỉ là Linh tuyền thủy, mà chỗ dựa lớn nhất của Chu Lan chính là bối cảnh của nàng.

Ở Trọng Sơn trấn, Chu Lan là muốn gì có đó.

Lương thảo không đủ, xin tổng binh phủ.

Chiến mã không đủ, xin tổng binh phủ.

Binh giáp không đủ, xin tổng binh phủ!

Tổng binh phủ không có cũng không sao, nàng có thể trực tiếp xin trung quân Đô Đốc phủ, xin cha ruột của nàng.

Cùng là tham tướng, Vương Bân tốn rất nhiều tâm tư mới thành lập được 3000 kỵ binh, còn Chu Lan thì có đến 8000 kỵ binh, hơn nữa trong đó còn có 3000 thiết giáp kỵ binh.

Đây chính là khác biệt.

Đương nhiên, chỉ những thứ này thôi vẫn chưa đủ, mấu chốt là còn phải có nhân tài, có cao thủ võ đạo.

Tu vi của Chu Lan hơi yếu, hiện tại mới chỉ là Hậu Thiên tầng sáu, nhưng bên cạnh nàng còn có cao thủ đến từ Ninh Quốc Công phủ, dưới trướng còn có một đám đệ tử Dương thị.

Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ,...

Những đệ tử Dương thị này hiện nay đều đang bộc lộ tài năng, tu vi cao nhất chính là Dương Minh Vũ, hiện tại cũng có tu vi Hậu Thiên tầng năm, tu vi thấp nhất chính là Dương Cần Vũ, hiện tại cũng là Hậu Thiên tầng bốn.

Năm người này hiện nay dưới trướng Chu Lan đều đã được đặt cho một cái ngoại hiệu, xưng là Ngũ Hổ Dương Thị.

Bọn họ đã trở thành lực lượng nòng cốt dưới trướng Chu Lan.

Có bối cảnh, có tài nguyên, có nhân tài, hiện tại dưới trướng Chu Lan đương nhiên là binh cường mã tráng.

“Ha ha ha ~~” Lương Trữ cười to, hiện tại hẳn càng ngày càng hài lòng về việc kết thông gia với Dương gia.

Võ đạo tư chất của nha đầu Dương Vân Tuyết kia đã khiến hẳn hài lòng không thôi, hiện tại lại nhìn Dương Chính Sơn, cư nhiên có thực lực Hậu Thiên tầng tám, hơn nữa còn liên tiếp lập đại công trên chiến trường.

Đợi sau khi trận chiến này kết thúc, Dương Chính Sơn tất nhiên sẽ được thăng quan, chuyện môn không đăng hộ không đối này cũng không tính là điều tiếng nữa.

Vốn dĩ hẳn chỉ cảm thấy Dương gia không tồi, nhưng hiện tại ngược lại hẳn muốn cảm thấy mình đã chọn Dương gia.

Mặc dù Thường Bình hầu phủ không thích xen vào tranh đấu trên triều đình, nhưng có vài đồng minh vững chắc đối với Thường Bình hầu phủ cũng là một chuyện tốt.

Dương gia trong tương lai khẳng định là tiền đồ vô lượng, nói không chừng sau này Thường Bình hầu phủ còn có chỗ phải nhờ vào Dương gia.

“Bất quá Chu tướng quân đây là muốn đi cướp công rồi!” Lỗ Trọng cười xong, giọng nói chuyển một cái, lại nói về Chu Lan.

Trong chiến báo, Chu Lan còn nói tiếp theo nàng sẽ thống lĩnh các tướng sĩ dưới trướng, chỉ viện cho Tây lộ và Nam lộ.

Khác với Vương Bân và Dương Chính Sơn thanh trừ tàn binh Khoa Nhã thị sau khi tiêu diệt Khoa Nhã thị, Chu Lan là chính diện tiêu diệt Kỳ Giai thị, trước khi quyết chiến chính diện với Kỳ Giai thị, nàng tiên phát chế nhân, thanh trừ các cư địa khác của Kỳ Giai thị, ép cho Kỳ Giai thị phải rời khỏi kỳ địa quyết chiến với nàng.

Vì vậy hiện tại Chu Lan chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày, là có thể Tây tiến.

Mặc dù trong lần chinh thảo này, 6 vị tham tướng không có phân chia khu vực tác chiến cụ thể, nhưng trên thực tế giữa bọn họ đã hình thành một loại ăn ý, mỗi người phụ trách một khu vực khác nhau.

Ví dụ như khu vực Vương Bân phụ trách chính là từ Hắc Vân sơn đến ven biển, khu vực này là lớn nhất, nhưng khu vực ven biển hầu như không có Đông Hải Hồ tộc cư trú, cho nên khu vực mà hẳn thực sự phụ trách chính là từ Hắc Vân sơn đến Phục Sơn thành.

Hiện tại Chu Lan muốn Tây tiến, điều này không nghi ngờ gì chính là đang cướp đoạt chiến công của tham tướng khác.

Nhưng đối với chuyện này, Lương Trữ chỉ cười cười: “Bản thân không có bản lĩnh, thì đừng trách người khác đi qua cướp!”

Thực lực của 6 vị tham tướng cũng khác nhau, Chu Lan không nghi ngờ gì chính là mạnh nhất, ngoài nàng ra, còn có Kế Phi Ngũ, phó tổng binh Trọng Sơn trấn ngày trước, Kế Phi Ngũ không chỉ là phó tổng binh, còn lãnh Tây lộ Trọng Sơn trấn, dưới trướng có một Trấn Tiêu Doanh, hai viện binh doanh, lãnh binh hơn vạn.

Mấy vị tham tướng còn lại đều giống giống Vương Bân, dưới trướng có hai viện binh doanh, đại khái hai ba ngàn kỵ binh.

Đương nhiên, dưới trướng Vương Bân có Dương Chính Sơn, dưới trướng tham tướng khác lại không có tồn tại như Dương Chính Sơn.

Lương Trữ căn bản không lo lắng Chu Lan có đi cướp công hay không, đối với hắn mà nói, nhanh chóng tiêu diệt phần lớn

các tộc cư Đông Hải Hồ tộc mới là quan trọng nhất.

Mặc dù hiện tại Phục Sơn thành không có cách nào với hắn, nhưng thời gian càng kéo dài, biến cố càng nhiều.

Hắn còn chờ các đường tham tướng khác đến chi viện.

“Đúng rồi, người phái người đi hỏi xem tiếp theo Vương Bân sẽ làm gì, nếu bọn họ không dự định Tây tiến, vậy thì tới bên này trước đi!” Lương Trữ nghĩ đến Vương Bân và Dương Chính Sơn.

Chu Lan còn có thể Tây tiến, nhưng Vương Bân và Dương Chính Sơn thì không thể, bởi vì khoảng cách quá xa. Đội bọn họ vượt qua ngàn dặm chạy đến phía tây, ước chừng ngay cả húp canh cũng không húp được, cho nên không bằng trước tiên tới đây hội hợp với hắn.

“Vâng, thuộc hạ sẽ lập tức sắp xếp người đi hỏi!”

Cách Khoa Nhã trại địa 30 dặm về phía tây, trong doanh trại.

Dương Chính Sơn thống lĩnh 700 kỵ binh Thủ Vệ Doanh đã trở về.

Lần này bọn họ hoặc là tập kích cư địa của Hồ tộc, hoặc là truy kích tàn dư của Khoa Nhã thị, đã trải qua mười mấy trận chiến lớn nhỏ, coi như giành được thắng lợi giai đoạn.

Hoặc là xung quanh còn có Hồ tộc ẩn nấp, nhưng những thứ đó đã không cần thiết phải thanh trừ.

Dương Chính Sơn trở về, Vương Bân tự mình ra khỏi doanh nghênh đón.

“Vất vả rồi!”

Vương Bân nhìn Thủ Vệ Doanh đầy sát khí, vẫn không nhận được âm thầm lú lười.

Lần này thanh trù, kỵ binh dưới trướng hấn cũng có xuất kích, nhưng chiến tích của hai bên lại khác nhau một trời một vực.

Thủ Vệ Doanh chỉ có 700 kỵ binh, lại có thể liên chiến liên thắng.

Còn 2000 kỵ binh viện binh doanh dưới trướng hấn tập kích một cư địa cỡ trung, lại suýt nữa lật thuyền trong mương, nếu không phải hấn không yên tâm đi theo, ước chừng ít nhất cũng phải tổn thất gần một nửa kỵ binh.

Dương Chính Sơn xoay người xuống ngựa, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nói: “Để tướng quân lo lắng rồi!”

“Ha ha, cái này thì có gì mà lo lắng!” Vương Bân cười, cùng Dương Chính Sơn đi vào trong doanh địa.

Bên trong doanh địa vẫn là một cảnh bận rộn, Dương Chính Sơn ở phía trước thanh trù, Vương Thịnh, Trương Nguyên Vũ ở phía sau không ngừng vận chuyển chiến lợi phẩm, đồng thời còn có đô sự Viên Vạn Lý của tổng binh phủ đi theo thống kê thủ cấp.

Thủ cấp là chiến công, mặc dù hiện tại đối với Dương Chính Sơn, nhiều hay ít thủ cấp cũng không còn ý nghĩa gì nữa, 30.000 hay 50.000, khác biệt này cũng không lớn.

Nhưng đối với các tướng sĩ mà nói, bọn họ cần thủ cấp để luận công ban thưởng, cho nên thu hoạch thủ cấp, xác nhận số lượng thủ cấp vẫn là rất cần thiết.

Mà lần này chiến lợi phẩm bọn họ thu được cũng không ít, khiến cho đội vận chuyển bận đến mức chân không chạm đất.

Chương 536: Thừa Cơ Xâm Nhập (1)

Dương Chính Sơn và Vương Bân chỉ trò chuyện vài câu rồi đi rửa mặt.

Sáng hôm sau, hai người lại gặp nhau.

“Hầu gia hỏi về kế hoạch tiếp theo của chúng ta. Người nói nếu chúng ta không tiến về phía tây, thì trực tiếp đến Phục Sơn Thành hội hợp! Người có ý kiến gì không?”

Trong doanh trướng, Vương Bân nói về bức thư của Lương Trữ.

Dương Chính Sơn chìm vào suy nghĩ.

Mặc dù nhìn từ tình hình hiện tại, Trọng Sơn Trấn dường như đang chiếm ưu thế, nhưng chìa khóa của trận chiến này nằm ở Phục Sơn Thành.

Chỉ cần Phục Sơn Thành không phá, Đại Lăng Vương Triều vẫn còn tồn tại.

Hơn nữa, Đại Lăng Vương Triều cũng không phải là không có cơ hội lật ngược tình thế. Xung quanh Phục Sơn Thành có bốn trong số bảy tộc lớn, sở hữu mười vạn kỵ binh.

Nếu chính diện giao tranh, ngay cả khi cả năm đường quân tụ tập dưới Phục Sơn Thành, đây vẫn sẽ là một trận chiến thảm khốc, ai thắng ai bại vẫn là ẩn số.

Tất nhiên, ngay cả khi trận chiến cuối cùng này Đại Vinh thua, Đông Hải Hồ Tộc cũng sẽ không còn như xưa.

Đại Vinh nền tảng vững chắc, mất mười mấy vạn đại quân vẫn không tổn thương nguyên khí, nhưng Đông Hải Hồ Tộc hiện đã mất hai đại tộc và gần trăm trung tiểu tộc, khiến họ đã tổn thương nghiêm trọng.

Không mất mười mấy hai mươi năm, họ không thể hồi phục.

“Chúng ta không tiến về phía tây, nhưng cũng không vội hội hợp với hầu gia!” Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Vậy chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?” Vương Bân nghi ngờ hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bản đồ bên cạnh, khoe miệng hơi nhếch lên, “Thừa cơ hốt cướp!”

Vương Bân cũng nhìn vào bản đồ, nhưng vẫn không hiểu.

Hắn biết thừa cơ hốt cướp, đây là một trong ba mươi sáu kế, hắn cũng đã từng đọc qua ba mươi sáu kế.

Nhưng đọc thuộc không có nghĩa là hiểu, hiểu không có nghĩa là biết dùng, biết dùng không có nghĩa là có thể thắng.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Địch chỉ hại đại, tức thế thủ lợi.”

“Hiện nay hầu gia áp sát Phục Sơn Thành, đây là địch chỉ hại đại, mười vạn kỵ binh xung quanh Phục Sơn Thành căn bản không thể điều động, đây là cơ hội để chúng ta thủ lợi.”

“Chúng ta hội hợp với hầu gia, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể co cụm trong đại doanh, không thể ứng chiến.”

“Nhưng nếu chúng ta tiến lên phía bắc thì sao!”

Nói rồi, Dương Chính Sơn chỉ vào khu vực phía bắc Phục Sơn Thành.

Xung quanh Phục Sơn Thành có bốn đại tộc, tất nhiên họ không thể tất cả đều sống trong hoặc gần Phục Sơn Thành.

Đông Hải Hồ Tộc không có lãnh thổ rộng lớn, cũng không giỏi canh tác, họ không thể nuôi dưỡng một thành trì lớn, nên thực ra trong Phục Sơn Thành chỉ có vài vạn dân cư, còn không bằng một phủ thành của Đại Vinh.

Vậy vấn đề đặt ra là, người của bốn đại tộc này ở đâu?

Đúng vậy, ở phía bắc Phục Sơn Thành.

Đó mới là khu vực đông dân nhất của Đông Hải Hồ Tộc.

Hiện tại, triều đình của Phục Sơn Thành chắc chắn đã dồn phần lớn quân lực vào Phục Sơn Thành, khiến khu vực phía bắc phòng thủ sơ hở.

“Thừa cơ xâm nhập, quét sạch mọi thứ, cắt đứt hậu cần của Phục Sơn Thành, đến lúc đó Phục Sơn Thành sẽ không cần đánh mà tự phá!” Dương Chính Sơn nói.

P phía bắc Phục Sơn Thành có rất nhiều khu dân cư, và những khu dân cư này phải cung cấp các loại vật tư cho Phục Sơn Thành. Một khi họ quét sạch những khu dân cư này, Phục Sơn Thành sẽ không mất lâu để rơi vào tình trạng thiếu lương thực.

Không có hậu cần, mười vạn đại quân và mấy vạn dân cư trong và ngoài Phục Sơn Thành có thể cầm cự được bao lâu?

Một khi Phục Sơn Thành trở thành cô thành, Phục Sơn Thành sẽ không cần công mà tự phá.

Mười vạn đại quân không phải dễ dàng nuôi dưỡng!

Nghe xong giải thích của Dương Chính Sơn, đôi mắt của Vương Bân lập tức trở nên sáng rực.

“Tuyệt diệu, Dương lão đệ, ý tưởng này của người thực sự quá tuyệt!”

Nếu đúng như lời Dương Chính Sơn nói, họ thực sự có thể khiến Đông Hải Hồ Tộc hoàn toàn sụp đổ.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Tuy nhiên, muốn quét sạch phía bắc Phục Sơn Thành, chỉ dựa vào chúng ta là không đủ!”

Khu vực đó là nơi đông dân nhất của Đông Hải Hồ Tộc, có khoảng bốn đến năm mươi vạn người sinh sống, chiếm khoảng một phần ba dân số của toàn bộ Đông Hải Hồ Tộc.

Với nhiều người như vậy, dù Phục Sơn Thành đã điều động mười vạn kỵ binh, nhưng số tráng đinh còn lại vẫn có đến mười vạn.

Hơn nữa, nơi đó rất gần Phục Sơn Thành, Phục Sơn Thành cũng có thể phái quân đi cứu viện.

Không cần quá nhiều, hai vạn kỵ binh cũng đủ để họ phải dè chừng.

Và Phục Sơn Thành thiếu hai vạn kỵ binh, dù Lương Trữ chủ động xuất kích, đối phương cũng có thể dựa vào thành mà phòng thủ, thực hiện chuyển đổi từ phòng thủ sang tấn công.

Chương 537: Thừa Cơ Xâm Nhập (2)

Với sức mạnh bốn ngàn quân của họ đối phó với hàng chục vạn Hồ Tộc và hai vạn kỵ binh, đây không gọi là thừa cơ hốt cướp, mà là tự chui đầu vào rọ.

Vì vậy, họ cần thêm quân.

“Ý của ngươi là gì?” Vương Bân hỏi.

Dương Chính Sơn khước miệng nhếch lên, nói: “Mời Chu tướng quân đến!”

Vương Bân thần sắc hơi động, sau đó chìm vào suy nghĩ.

Mời Chu Lan đến?

Hắn cũng đã nghe về tin tức Chu Lan đánh bại Tề Giai thị.

Chu Lan đến có sẽ cướp quyền chỉ huy không?

Không đúng, ở đây làm gì có chuyện chủ khách, nói đúng ra bọn họ đều là khách không mời.

“Chuyện này cần hầu hạ đồng ý mới được!” Vương Bân nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Đó là điều tất nhiên!”

Việc này đã liên quan đến điều chỉnh chiến lược, thay đổi kế hoạch ban đầu của Lương Trữ, tất nhiên cần có sự đồng ý của Lương Trữ.

Hơn nữa, họ cũng cần có sự phối hợp của Lương Trữ. Không có Lương Trữ phối hợp kiểm chế Phục Sơn Thành, kế

hoạch của họ chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Được sự đồng ý của Dương Chính Sơn, Vương Bân lập tức viết một bức thư và cử người gửi đến đại doanh của Trần Tiêu Doanh.

Khi Lương Trữ thấy kế sách của Dương Chính Sơn, đầu tiên là trầm ngâm rất lâu, sau đó triệu tập các mưu sĩ bên cạnh thảo luận rất lâu.

Kế sách này rất mạo hiểm, nhưng không phải là một kế sách hay.

Tình hình chiến trường thay đổi từng giây từng phút, bất kỳ kế sách nào cũng có yếu tố mạo hiểm, họ không thể vì mạo hiểm mà phủ nhận một kế hoạch có thể thực hiện được.

“Hầu gia, thuộc hạ thấy kế sách này khả thi, nếu Phục Sơn Thành điều quân cứu viện, chúng ta có thể nhân cơ hội chiếm lấy Phục Sơn Thành, nếu Phục Sơn Thành không cứu viện, thì mất đi hậu cần ở phía bắc, Phục Sơn Thành sẽ không cần công mà tự phá!” Lỗ Trọng nói.

Lương Trữ nhíu mày, nói: “Nhưng một khi Phục Sơn Thành điều quân cứu viện, các tướng sĩ ở phía bắc sẽ rất nguy hiểm!”

“Hầu gia không tin tưởng hai vị tướng quân và Dương đại nhân sao?” Lỗ Trọng khuyên.

Lương Trữ trầm ngâm một lát, nói: “Có thể để các đường quân khác cùng hành động không?”

Hắn nghĩ đến việc điều cả sáu tham tướng tới, như vậy nguy hiểm của Vương Bân và Chu Lan sẽ giảm đi rất nhiều.

Lỗ Trọng lắc đầu nói: “Nếu như vậy, thì đây không phải là thừa cơ xâm nhập, mà là một trận quyết chiến!”

Hai đường quân có thể đột kích vào phía bắc Phục Sơn Thành, nhưng nếu cả sáu đường quân tụ hợp, rất có thể Phục Sơn Thành sẽ biết trước được tin tức.

Đến lúc đó, Phục Sơn Thành có khả năng sẽ dồn toàn bộ đại quân bên ngoài thành lên, xảy ra một trận quyết chiến.

“Hơn nữa, nếu hầu gia không có mặt, sáu tham tướng có lẽ không thể phối hợp cùng tiến!” Lỗ Trọng lại đưa ra một lý do.

Sáu tham tướng thì cũng thôi, nhưng vấn đề là trong số đó còn có một phó tổng binh.

Đến lúc đó họ hội hợp lại, nên nghe lệnh ai?

Nghe lệnh Kế Phi Ngữ?

Nhưng kế hoạch là do Vương Bân và Dương Chính Sơn đưa ra, Kế Phi Ngữ có thực hiện theo ý của Vương Bân và Dương Chính Sơn hay không.

Nghe lệnh Vương Bân và Dương Chính Sơn?

Điều này càng không thể, quan lớn áp người, chức quan của Vương Bân không cao bằng Kế Phi Ngữ, uy tín cũng không áp được các tham tướng khác.

Lương Trữ đồng ý gật đầu, “Người nói đúng, việc này không thể để người khác tham gia.”

Hắn lại trầm ngâm một lát, “Vậy hãy thực hiện theo đề xuất của họ, người lập tức truyền lệnh cho Chu Lan, để nàng dẫn quân hội hợp với Vương Bân.”

Đã quyết định, Lương Trữ cũng không chậm trễ, ngay ngày hôm đó đã phái hai đội người đi truyền lệnh cho Chu Lan và Vương Bân.

...

Khu vực Hách Lạt Hồn Sơn ở phía bắc, quân cứu viện dưới trướng Chu Lan vừa mới tiêu diệt xong một tộc trung bình, chiến trường đầy máu đỏ, các chi bị đứt gãy văng khắp nơi, từng binh sĩ mặt đầy máu bản đang thu thập vật tư trên chiến trường.

“Hò Tam, mang những thịt khô đó ra, để Trương y sư xem có độc không!”

“Lục Đạt, người đi nói với Triệu Viễn đại nhân, bên này có nhiều cừu, hãy điều một đội dân phu đến để đuổi cừu đi!”

“Lý Lão Tứ, người đang làm gì đó? Đừng làm hỏng những cái lều nỉ đó, chúng ta còn có thể dùng!”

Trên chiến trường, Dương Minh Chí chỉ huy các binh sĩ dọn dẹp chiến trường.

Hiện tại hấn vẫn là trấn phủ của Kiến Ninh Vệ, nhưng sau khi theo quân xuất chinh, hấn luôn đi theo bên cạnh Chu Lan đóng vai trò trợ thủ, đồng thời hấn cũng được xem là một trong những thân vệ của Chu Lan.

Ngay lúc này, một nhóm người từ xa đi đến.

“Minh Chí, Minh Chí!”

Người chưa đến, tiếng đã đến trước.

Dương Minh Chí nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy Triệu Viễn dẫn theo hơn mười binh sĩ đi đến, Dương Thừa Húc đi theo bên cạnh Triệu Viễn.

“Triệu đại nhân, ngài đến đúng lúc, bên này có nhiều cừu, hãy nhanh chóng gọi dân phu đến để đuổi cừu đi!”

Thấy Triệu Viễn, Dương Minh Chí vội vàng nói.

Ừ, hấn thực sự rất vội.

Tính cách của Chu Lan vốn là nhanh nhẹn, tốc độ tiêu diệt các tộc Hồ của nàng không hề chậm hơn Dương Chính Sơn.

Nhưng vấn đề là Dương Chính Sơn phía sau có Vương Bân và Vương Thắng thu dọn tàn cuộc, còn bên cạnh Chu Lan chỉ có thể để Triệu Viễn và Dương Minh Chí thu dọn tàn cuộc.

Triệu Viễn còn đỡ, hẳn chịu trách nhiệm hậu cần và vận chuyển chiến lợi phẩm, nhưng Dương Minh Chí không những phải giúp dọn dẹp chiến trường, mà còn phải theo quân chiến đấu, mỗi khi trận chiến kết thúc, hẳn đều bận rộn đặc biệt.

Triệu Viễn thấy hẳn như vậy, cười nói: “Được rồi, để đây cho ta, tướng quân có việc tìm người, người mau đi đi!”

Dương Minh Chí sững sốt, “Tướng quân tìm ta? Có việc gì?”

“Không rõ lắm, hình như là có quân lệnh!” Triệu Viễn nói.

“Ồ, vậy ta đi trước!” Dương Minh Chí cũng không dám chậm trễ, vội vàng bước nhanh ra ngoài chiến trường.

Sau khi hẳn rời đi, Triệu Viễn nhìn vào chuồng cừu không xa, nói với Dương Thừa Húc: “Người đi tìm dân phu đến, trước tiên là đuổi cừu đi!”

“Được!” Dương Thừa Húc đáp một tiếng, rồi chạy nhanh đi.

Hắn không đi tìm dân phu, mà đuổi theo Dương Minh Chí.

“Minh Chí thúc!”

“Ừ!” Dương Minh Chí giảm tốc độ.

Dương Thừa Húc chạy đến bên cạnh hẳn, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói Chính Sơn gia gia lại liên tiếp phá hủy mấy tộc, bọn họ đã tiêu diệt hết các tộc ở phía đông Hắc Vân Sơn!”

Trong quân, họ nhận tin tức rất khó khăn, chỉ có người nào quay về Kiến Ninh Vệ thì mới có thể mang theo một ít tin tức trở lại.

Dương Minh Chí cười nói, “Đã bảo ngươi rồi, không cần lo lắng cho hần!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng thực ra người lo lắng cho Dương Chính Sơn nhất ở đây chính là hần.

Không có cách nào, ai bảo hần là con ruột chứ.

“Hắc hắc, ta không lo lắng cho Chính Sơn gia gia, ta chỉ thấy Chính Sơn gia gia rất lợi hại!” Dương Thừa Húc cười toe toét, lộ ra hai má lúm đồng tiền sâu hoắm.

Lo lắng thì có, nhưng tự hào còn nhiều hơn.

Hiện nay, danh hiệu sát thần của Dương Chính Sơn đã lan rộng khắp Trọng Sơn Trấn, ngay cả họ cũng đã nghe nói không ít.

Về điều này, họ đều cảm thấy phấn chấn, muốn được đi theo Dương Chính Sơn tung hoành.

Ngược lại, biệt danh Ngưu Thị Ngũ Hồ của họ chỉ được lan truyền trong quân cứu viện dưới trướng Chu Lan và Kiến Ninh Vệ, sự khác biệt này không phải là nhỏ.

Dương Minh Chí cười ha ha, “Được rồi, mau đi làm việc đi.”

Dương Thừa Húc cũng không nói nhiều nữa, đáp một tiếng rồi nhanh chóng rời đi, còn Dương Minh Chí thì đi đến vị trí của Chu Lan.

Chương 538: Hai Đạo Quân Hội Nhau, Tái Ngộ Chu Lan (1)

Chu Lan vẫn giữ nguyên vẻ anh dũng ngày nào, cho dù trên người đầy vết máu bầm, cũng khó che giấu được khí chất mạnh mẽ của nàng.

Lúc này, Chu Lan đang cẩn thận chăm sóc chiến mã của mình. Đối với một kỵ binh, ngựa chiến không nghi ngờ gì chính là người bạn quan trọng nhất trên chiến trường.

Ngựa của Chu Lan cũng là con vật mà nàng đã chăm sóc suốt nhiều năm, tình cảm giữa một người một ngựa vô cùng sâu sắc.

Gần đây, cả hai thường xuyên cùng nhau vào sinh ra tử, cùng chiến đấu trong biển máu, khiến tình cảm vốn đã sâu đậm càng trở nên khăng khít hơn.

Dương Minh Chí tiến đến trước mặt Chu Lan, chấp tay hành lễ, “Tướng quân!”

Chu Lan đang lau vết máu trên lưng ngựa, quay đầu nhìn Dương Minh Chí một cái, mỉm cười nói: “Ta vừa nhận được quân lệnh từ đại doanh, Hầu gia bảo chúng ta tiến đông, hội quân với đại quân Đông Lộ. Ngươi chuẩn bị đi, sáng mai chúng ta xuất phát!”

Mặc dù vừa trải qua một trận chiến, nhưng Chu Lan không có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Không phải nàng không xót xa cho sự vất vả của binh sĩ, mà là hậu cần của Kiến Ninh Vệ có thể cung cấp điều kiện tốt nhất cho các chiến sĩ.

Khác với Dương Chính Sơn trước đây bỏ qua hậu cần, lấy chiến dưỡng chiến, Chu Lan dù đánh hơi mạo hiểm nhưng vẫn luôn duy trì bảo đảm hậu cần tối đa.

Phía sau tám nghìn quân viện trợ có đến hơn một vạn dân phu đi theo, trong số đó còn có nhiều binh lính và dư đình từ vệ sở.

Binh lính của vệ sở cũng có một phần sức chiến đấu nhất định, còn dư đình thì thuộc lực lượng dự bị.

Một gia đình quân hộ sẽ có một chính đình, một dư đình. Chính đình nhập ngũ, một khi hy sinh, dư đình phải lập tức bổ sung.

Chu Lan đã chuẩn bị ở Kiến Ninh Vệ nhiều năm, không chỉ huấn luyện tám nghìn quân viện trợ, mà toàn bộ Kiến Ninh Vệ đều được nàng thanh lọc một lượt, quân số đã đạt đến mức tối đa.

Vì vậy, lực lượng và nhân sự mà Chu Lan có thể điều phối được vượt xa Vương Bân.

Với hơn mười nghìn dân phu làm hậu cần, các tướng sĩ của doanh trại viện binh không cần bận tâm đến chuyện khác, chỉ cần lo chiến đấu, như vậy có thể đảm bảo sức chiến đấu của họ ở mức cao nhất.

Dương Minh Chí nhất thời không phản ứng kịp, “Đại quân Đông Lộ! Chúng ta sao lại phải hội quân với đại quân Đông Lộ?”

Chu Lan mỉm cười, không giải thích, chỉ nói: “Người đi chuẩn bị đi, khi nào chúng ta tới đó, người sẽ biết!”

“Ồ, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay!” Dương Minh Chí quay người định rời đi, nhưng vừa bước chân lên đã đột nhiên dừng lại.

“Đại quân Đông Lộ, Tướng quân Vương Bân!”

Hắn sững sờ quay đầu lại, ánh mắt đầy kinh ngạc và vui mừng nhìn Chu Lan.

“Ha ha ha~~” Chu Lan bị điệu bộ của hắn chọc cười, “Ừ, mau đi đi!”

Dương Minh Chí hít sâu một hơi, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

“Thuộc hạ, thuộc hạ đi ngay!”

Cảm xúc của hắn có chút kích động.

Đông Lộ quân, chẳng phải Dương Chính Sơn cũng thuộc Đông Lộ sao?

Tính ra, đã gần hai năm hắn chưa gặp Dương Chính Sơn rồi!

Dường như từ khi Dương Chính Sơn và Uất Thanh Y kết hôn, ông chưa quay về lần nào.

Không phải ông không muốn về, mà là không thể về được.

Mặc dù Kiến Ninh Vệ cách An Nguyên thành không xa, nhưng một lần đi về cũng mất ít nhất sáu bảy ngày, nếu ở lại vài ngày, không mất mười ngày nửa tháng thì không được.

Với tư cách là trấn phủ của Kiến Ninh Vệ, lại là trợ thủ bên cạnh Chu Lan, bình thường có rất nhiều việc, ông không thể nào thu xếp được nhiều thời gian như vậy.

Lúc này, sắp được gặp Dương Chính Sơn, trái tim ông đập thình thịch.

Đối với Dương Chính Sơn, Dương Minh Chí cũng đầy ắp nỗi nhớ.

Xa nhà rồi mới biết nhớ nhà, mới cảm nhận được sự che chở của phụ mẫu quan trọng như thế nào.

Không biết từ bao giờ, Dương Chính Sơn đã trở thành chỗ dựa, là tấm gương, là người mà ông muốn gặp nhất.

...

Năm ngày thoáng cái đã trôi qua, Vương Bân và Dương Chính Sơn dẫn theo thân vệ cưỡi ngựa phóng ra khỏi doanh trại, đi về hướng tây hơn mười dặm.

Mãi đến khi phía tây xuất hiện một đạo quân hùng hậu, họ mới dừng lại.

Cờ xí tung bay, giáp trụ va chạm, khí thế lạnh lẽo ập đến, mũi nhọn băng giá như đâm thẳng vào tim.

Vương Bân cưỡi trên lưng ngựa, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Cùng là tham tướng, cùng trấn giữ một lộ, nhưng khoảng cách giữa hãn và Chu Lan quá lớn.

Sự khác biệt này không nằm ở địa vị và xuất thân, mà ở sức mạnh của quân lính dưới trướng.

Ban đầu hãn tưởng rằng quân viện trợ dưới trướng mình đã là tinh binh, nhưng khi thấy đại quân của Chu Lan, hãn mới biết mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Còn như doanh thủ bị dưới trướng Dương Chính Sơn, đó không phải là tinh binh, mà là một đám sát thần, giờ đây hãn đã không còn so sánh binh lính dưới trướng mình với đám sát thần này nữa.

Chương 539: Hai Đạo Quân Hội Nhau, Tái Ngộ Chu Lan (2)

Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Dương Chính Sơn, trong lòng Vương Bân không khỏi thở dài.

Biết vậy, trước đây hẳn nên để Dương Chính Sơn vào doanh viện binh, nhờ Dương Chính Sơn huấn luyện quân viện trợ giúp hẳn.

Đáng tiếc, mặc dù trước đây hẳn biết Dương Chính Sơn giỏi luyện binh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc nhờ Dương Chính Sơn giúp luyện binh, cũng không nghĩ đến việc tuân thủ nghiêm ngặt phương pháp trong “Luyện Binh Ký Thực” để luyện binh.

Điều này cũng không thể trách hẳn, phần lớn võ quan ở Trọng Sơn Trấn đều đã xem qua “Luyện Binh Ký Thực”, nhưng có mấy ai dựa vào đó mà luyện được tinh binh.

Một là vì hầu hết các võ quan đều có suy nghĩ riêng, mặc dù họ cảm thấy “Luyện Binh Ký Thực” rất tốt, nhưng không đến mức coi đó là thánh thư.

Hai là vì nghĩ một đằng, làm một nẻo, “Luyện Binh Ký Thực” chỉ là một cuốn sách, muốn luyện được tinh binh không chỉ cần một cuốn sách, mà còn cần rất nhiều thời gian, công sức và tài nguyên.

Vì sao Chu Lan có thể luyện được một đội quân tinh nhuệ?

Sự chỉ điểm của Dương Chính Sơn là một trong những yếu tố quan trọng, nhưng quan trọng hơn là Chu Lan có quyết tâm, cũng có kiên nhẫn, sẵn sàng bỏ thời gian và công sức để luyện binh. Dù sao, lúc đầu Chu Lan mời Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn Trấn cũng là để luyện binh.

Ngoài ra, Chu Lan còn có thể xin được tài nguyên, ngựa chiến, giáp trụ, ngân tiền, lương thảo,... luyện binh tốn kém rất nhiều, cũng chỉ có Chu Lan mới có được sự hậu thuẫn này.

Ngay khi Vương Bân đang tiệc nuôi, từ trong đại quân đối diện có mười mấy kỵ sĩ phóng ra.

Tái ngộ Chu Lan, trong lòng Dương Chính Sơn cũng bồi hồi không yên.

“Đùi vàng của ta đã đến!”

“Ôi chao, đùi vàng vẫn oai phong như vậy!”

“Chắc chắc, trông càng có vẻ ngoài và khí chất bề trên không thể che giấu được.”

“Đùi vàng uy vũ!”

“Ha ha ha, Chu tướng quân, lâu ngày không gặp!”

Chu Lan tiến đến gần, Vương Bân cười ha hả nói.

Quan hệ giữa hắn và Chu Lan vốn đã khá tốt, lúc trước khi Dương Chính Sơn đến An Nguyên thành, Chu Lan còn nhờ hắn chăm sóc Dương Chính Sơn, khi đó Vương Bân cũng thực sự xem mặt mũi Chu Lan mà chăm sóc Dương Chính Sơn rất nhiều.

“Vương tướng quân!”

Chu Lan xuống ngựa, chấp tay hành lễ, ngay sau đó ánh mắt nàng dừng lại trên người Dương Chính Sơn.

Tái ngộ Dương Chính Sơn, nàng lại có cảm giác bị kinh ngạc.

Không sai, chính là kinh ngạc!

Lần trước nàng gặp Dương Chính Sơn là cách đây ba năm, khi đó dưới sự bồi bổ của linh tuyến thủy, Dương Chính Sơn đã trở về trạng thái của độ tuổi bình thường, nhưng hiện tại Dương Chính Sơn trông như mới hơn ba mươi tuổi, không hề có chút gì là già nua.

Cùng với sự tăng tiến tu vi và thời gian chém giết trên chiến trường, Dương Chính Sơn toát ra một khí thế oai vệ.

Thân hình cao lớn, khuôn mặt hồng hào, khí thế uy nghiêm, kết hợp với bộ râu dài một thước, có thể nói là hào hùng anh tuấn, uy phong凛冽.

Nhớ lại dáng vẻ của Dương Chính Sơn khi mới gặp, rồi nhìn Dương Chính Sơn trước mắt, Chu Lan có cảm giác như không thực.

“Dương đại nhân!”

Ánh mắt nàng lấp lánh nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vượt bộ râu dài, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, “Chu tướng quân vẫn anh dũng như ngày nào, ha ha ha...”

“Cha!” Dương Minh Chí không nhịn được, bước lên một bước, kêu lên.

Dương Chính Sơn nhìn người con nuôi này.

Nói ra thì trong ba anh em, người mà Dương Chính Sơn coi trọng nhất chính là Dương Minh Chí, nhưng người mà ông tiếp xúc ít nhất cũng là Dương Minh Chí.

“Không tồi, đã ra dáng rồi!”

Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, cười nói.

Dương Minh Chí suýt nữa thì khóc, đôi mắt đẫm lệ nhìn Dương Chính Sơn, khiến Dương Chính Sơn có chút không tự nhiên.

Bảo nói là ông nhớ Dương Minh Chí lắm sao, thực ra cũng chẳng nhớ nhưng gì.

“Chu tướng quân, chúng ta vào trong doanh nói chuyện đi!”

Bên cạnh Vương Bân đã dẫn Chu Lan đi về phía doanh trại, để lại thời gian và không gian cho hai cha con họ nói chuyện.

Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Chí, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Tình phụ tử như núi!

Tình phụ tử của ông chính là ngọn núi im lặng.

“Khụ khụ, mọi chuyện ở nhà vẫn tốt, người không cần lo lắng!” Dương Chính Sơn chỉ còn biết kiếm chuyện để nói.

Dương Minh Chí nở nụ cười, “Cha, con biết, con tin mẫu thân sẽ chăm sóc tốt cho gia đình!”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn lộ ra nụ cười hài lòng.

Người mà hấn gọi là mẫu thân chính là Uất Thanh Y, câu nói này đại diện cho sự công nhận của hấn đối với Uất Thanh Y.

“Đi thôi, chúng ta về trước rồi nói, tiếp theo vẫn còn chiến sự!”

Nói rồi, hai người một trước một sau đi về phía doanh trại.

Họ không cưỡi ngựa, vừa đi vừa trò chuyện đôi câu.

Tình cảm cha con rõ ràng không phải là chủ đề mà họ có thể nói ra, chủ yếu vẫn là Dương Chính Sơn hỏi về tình hình của Kiến Ninh Vệ, ông cũng hỏi rất nhiều về tình hình của các tử đệ Dương thị.

Đột nhiên, Dương Minh Chí nhắc đến một chủ đề nặng nề.

“Thừa Niên đã hy sinh!”

Bước chân của Dương Chính Sơn khựng lại, nhưng ông không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, rất nhanh chóng bình tĩnh lại và tiếp tục bước đi.

Dương Thừa Niên là người Dương Chính Tường giới thiệu cho ông trong nhóm thứ hai, năm đó hắn mới mười tám tuổi, và hiện tại cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi.

Hắn là người đầu tiên trong số các tử đệ Dương thị hy sinh.

“Thi thể của hắn đâu?”

“Ta đã sắp xếp cho người vận chuyển về rồi!” Dương Minh Chí có chút trầm thấp nói.

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng gật đầu, “Không cần chán nản, đây là điều mà chúng ta đã nên nghĩ đến từ sớm!”

“Hắn là người đầu tiên, nhưng sẽ không phải là người cuối cùng!”

“Đợi sau khi chiến tranh kết thúc, lát nữa ta sẽ viết thư cho đại ca ngươi, bảo hắn về xem sao, trong tộc sẽ chăm sóc tốt cho cha mẹ, vợ con của hắn.”

Có lẽ vì đã quen với cảnh sinh tử, lúc này Dương Chính Sơn không có quá nhiều cảm xúc.

Rất nhanh chóng, hai người đã trở về doanh trại, bên trong doanh trại rất náo nhiệt, sự xuất hiện của Chu Lan khiến doanh trại bận rộn này thêm vài phần đặc biệt.

Trong quân cấm uống rượu, nhưng Vương Bân vẫn chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú để chiêu đãi Chu Lan và những người khác.

Đợi ăn uống no nê, hai bên mới nhắc đến chuyện chính.

Trong trường, Dương Chính Sơn lại một lần nữa trình bày kế hoạch của ông.

Chu Lan nghe xong, khẽ gật đầu, nói: “Kế hoạch này rất tốt, ta không có ý kiến.”

Dương Chính Sơn nói: “Lần này chúng ta tiến vào phía bắc Phục Sơn thành, sẽ lấy kỵ binh làm chủ lực, thực hiện chiến thuật lấy chiến dưỡng chiến, phải bỏ lại tất cả đội ngũ hậu cần.”

Lần này bọn họ định thâm nhập vào hậu phương của địch, tự nhiên không thể mang theo nhiều dân phu, thậm chí cũng không thể mang theo bộ binh, bộ binh sẽ làm chậm tốc độ hành quân của họ, không có lợi cho việc họ nhanh chóng tiêu diệt các tộc lạc của Hồ tộc.

Chu Lan nghĩ ngợi rồi nói: “Dưới trướng ta còn năm nghìn kỵ binh!”

Nghe đến đây, Vương Bân có chút buồn bã, dưới trướng hắn chỉ còn một nghìn kỵ binh, cho dù cộng thêm cả doanh thủ bị của Dương Chính Sơn, cũng chưa đến hai nghìn.

“Đủ rồi!” Dương Chính Sơn lại hài lòng gật đầu.

Sau đó, ba người lại thảo luận về một số chi tiết, rồi mỗi người lại bận rộn công việc của mình.

(Chương này kết thúc)

Chương 540: Tấn công vào vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân (1)

Mặt trời dần tắt.

Dương Chính Sơn và Chu Lan cưỡi ngựa dạo bước trên thảm cỏ xanh mướt.

“Nhìn người thế này, mấy năm qua có vẻ rất tốt!” Chu Lan nhìn ánh hoàng hôn rực rỡ phía tây, giọng nói hiềm hoi mang theo vài phần mềm mại.

Dương Chính Sơn mỉm cười, “Quả thực rất tốt, nhưng nếu không có sự nâng đỡ của tướng quân, cũng không có ta của hôm nay!”

“Hehe~~” Chu Lan bỗng cười, quay đầu lại, đôi mắt sáng ngời nhìn hắn, “Nói thật, ta thực sự không ngờ người lại có được thành tựu như ngày hôm nay!”

“Lúc đầu ta chỉ nghĩ đám nông dân người huấn luyện rất khá, nào ngờ người lại có tài lớn như vậy!”

Trong lòng nàng thực sự rất ngạc nhiên. Trước đây nàng chưa từng có cảm giác này, nhưng hôm nay gặp lại Dương Chính Sơn, trong lòng nàng tràn đầy kinh ngạc và cảm khái.

Khi ở Lâm Quan bảo và Nghênh Hà bảo, mọi việc Dương Chính Sơn làm, nàng đều biết rõ. Khi đó mặc dù nàng có chút ngạc nhiên, nhưng không quá mạnh mẽ, vì năng lực mà Dương Chính Sơn thể hiện khi ấy tuy rất khá, nhưng chưa đến mức khiến nàng thán phục.

Xa cách ba năm, có lẽ vì thời gian quá lâu, hoặc cũng có thể vì Dương Chính Sơn thay đổi quá nhiều, nên lần này gặp lại, nàng mới kinh ngạc đến vậy.

“Tướng quân quá khen rồi, vẫn là câu nói ấy, không có sự nâng đỡ của tướng quân, bây giờ ta cũng chỉ là một nông dân mà thôi!”

Dương Chính Sơn khiêm tốn nói.

Đây thực sự là khiêm tốn.

Chu Lan quả có ơn tri ngộ và nâng đỡ hần, nhưng nếu không có Chu Lan, hiện tại hần cũng sẽ không vẫn là một nông dân.

Có lẽ không có Chu Lan, con đường hần đi sẽ không thuận lợi như vậy, hiện tại cũng sẽ không có quan chức cao như thế này, sẽ không có cơ hội tốt như vậy để ra chiến trường lập công.

Từ một kẻ áo vải đến chức Tòng Tam phẩm Chỉ huy đồng tri, dưới sự chiếu cố của Chu Lan, hần chỉ mất ba năm.

Nếu là tự hần, chắc chắn không thể đạt được đến mức này, vì vậy hần thực sự rất biết ơn Chu Lan.

“Haha, được rồi, ơn nâng đỡ dành cho ngươi, ngươi phải nhớ kỹ, sau này còn trả lại cho ta!” Chu Lan cười nói.

“Đương nhiên, đại ân của tướng quân, cả đời không quên.” Dương Chính Sơn cũng cười theo.

Chu Lan mím môi, nàng xem lời này như lời nói đùa.

Mặc dù ơn nâng đỡ là thật, nhưng Dương Chính Sơn cũng giúp nàng rất nhiều, không nói gì khác, chỉ riêng phương pháp luyện binh đã khiến nàng hưởng lợi rất nhiều.

Không có Dương Chính Sơn, nàng cũng không thể luyện ra nhiều ky binh như vậy, cũng không thể biểu hiện xuất sắc trên chiến trường.

Có thể nói hai người họ là cùng nhau thành tựu.

“Trận chiến này kết thúc, có lẽ ta sẽ phải về kinh!” Đột nhiên, Chu Lan chuyển chủ đề.

Dương Chính Sơn sửng sốt, “Vì sao?”

“Thành thân!” Chu Lan nói.

Lông mày của Dương Chính Sơn hơi nhướn lên, đây thực sự là một vấn đề.

Chu Lan năm nay đã ba mươi ba tuổi, ở thế giới này đã được xem là gái lỡ thì.

“Hôn sự đã định rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ừm, Hoài Giang Bá Tùy Dịch An!” Ánh mắt của Chu Lan xa xăm nhìn về ánh chiều tà.

Hoài Giang Bá Tùy Dịch An!

Trong đầu Dương Chính Sơn hồi tưởng về những quan lại có công lao ở kinh đô, nhưng không nhớ ra có vị bá tước nào như vậy.

Nói cách khác, vị này không phải là một quan lại có công lao lớn, mà chỉ là một quan lại nhàn rỗi.

Hắn hơi nhíu mày, đây là gã thấp đi!

Với năng lực và thành tựu của Chu Lan, việc gả cho một bá tước nhàn rỗi, này thực sự là quá ủy khuất.

Đáng tiếc, thế giới này là như vậy, phụ nữ dù thành tựu có cao, năng lực có mạnh đến đâu, cũng phải lấy chồng làm trọng.

Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không nghĩ đến bình đẳng nam nữ, hẳn chỉ nghĩ đến việc Chu Lan có đồng ý hay không.

Đại khái là không đồng ý đi!

Đáng tiếc chuyện này, hẳn là người ngoài căn bản không thể xen vào.

“Tuy nhiên người yên tâm, cho dù lấy chồng, ta vẫn sẽ tại ngũ, ừm, đại khái sẽ ở trong cấm quân!” Chu Lan chú ý thấy Dương Chính Sơn nhú mày.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, “Ta chỉ sợ tướng quân chịu ủy khuất mà thôi!”

“Ủy khuất? Haha~~” Chu Lan nhìn rất bình tĩnh, “Ta đã quen rồi!”

Dương Chính Sơn im lặng không nói.

Hắn đã quên mất tiếng tăm của Chu Lan ở kinh đô trước đây.

Đây cũng là lý do mà Ninh Quốc Công muốn gả nàng cho một bá tước nhàn rồi.

Hai người không nói gì nữa, chậm rãi đi về phía doanh trại.

Chưa vào đến doanh trại, Dương Chính Sơn đã thấy mấy bóng người đứng trước doanh trại.

Đợi đến gần, từng khuôn mặt quen thuộc hiện ra trong mắt hắn, xua tan đi vẻ trầm lắng vừa rồi, trên mặt hắn lộ ra nụ cười hiền hòa.

“Chú Chính Sơn!”

“Ông nội Chính Sơn!”

Bảy, tám bóng người mặc giáp thấy Dương Chính Sơn, hò reo vui mừng.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn nhìn họ, nụ cười trên mặt càng thêm ấm áp.

Chương 541: Tấn công vào vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân (2)

Dương Thừa Húc, Dương Cần Vũ...

Đều là những người hấn mang ra từ Dương Gia thôn ngày ấy.

Nhìn họ của hiện tại, nhớ lại họ của ngày xưa, Dương Chính Sơn bỗng nhiên có cảm giác như đã qua mấy đời.

Nơi này chỉ có một phân tử đệ Dương thị, vì Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch đều độc lập chỉ huy tác chiến, bọn họ không đi cùng Chu Lan.

“Vào trong nói chuyện đi!” Chu Lan cười nói.

“Được!”

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn được một đám tử đệ Dương thị vây quanh tiến vào doanh trại.

Một bữa tối ăn hơn hai canh giờ, không có người ngoài, ngay cả Chu Lan và Triệu Viễn cũng không tham gia, chỉ có Dương Chính Sơn và các tử đệ Dương thị.

Với tư cách là trưởng bối, là người lãnh đạo của Dương thị nhất tộc, Dương Chính Sơn thể hiện mặt hiền hòa nhất đối với từng tử đệ Dương thị.

Hắn thân thiết quan tâm đến gia đình, sự nghiệp, tu vi và các khía cạnh khác của họ, dụng tâm chỉ điểm cho từng người, tận tình khuyên bảo, dạy dỗ không biết mệt mỏi.

Mãi đến tận đêm khuya, Dương Chính Sơn mới trở về lều của mình.

...

Hai quân hội hợp, nghỉ ngơi ba ngày rồi lại xuất phát.

Bọn họ từ vùng đất của tộc Khoa Nhĩ Sắc trước tiên tiến về phía bắc năm trăm dặm, sau đó lại đi về phía đông, thẳng đến vùng đất cũ của tộc Cách Nhĩ Thân.

Không sai, mục tiêu đầu tiên của bọn họ chính là vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân.

Là vương tộc, tộc Cách Nhĩ Thân có ý nghĩa đặc biệt đối với Đông Hải Hồ tộc.

Nói về lịch sử của tộc Cách Nhĩ Thân, đó là một lịch sử rất xa xôi. Tương truyền tổ tiên của tộc Cách Nhĩ Thân đến từ thánh địa xa xôi, theo ý chỉ của thần mà thành lập nên tộc Cách Nhĩ Thân. Ngày nay, tất cả các tộc của Đông Hải Hồ tộc đều là chi nhánh của tộc Cách Nhĩ Thân.

Được rồi, đây chỉ là một truyền thuyết không có bất kỳ căn cứ nào, ngay cả một số bộ tộc trong Đông Hải Hồ tộc cũng không công nhận truyền thuyết này.

Đương nhiên, cũng có người công nhận truyền thuyết này, coi vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân là tổ địa.

Mà vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân cũng là nơi tụ cư duy nhất của Đông Hải Hồ tộc không di chuyển.

Vùng đất của các bộ tộc lớn khác cứ mỗi ba đến năm năm lại di chuyển một lần, chỉ có vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân là chưa từng di chuyển, ít nhất là trong vòng một trăm năm chưa từng di chuyển.

Vì vậy, vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân càng giống như một tòa thành không có tường bao.

Lý do Dương Chính Sơn chọn họ liệt vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân làm mục tiêu đầu tiên, là vì vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân là lực lượng phòng thủ mạnh nhất trong số các khu tự cư ở phía bắc Phục Sơn thành.

Mặc dù hiện nay lực lượng chính của tộc Cách Nhĩ Thân đều đặt ở Phục Sơn thành, nhưng họ vẫn giữ lại ba ngàn hồ kỵ ở trong vùng đất của mình.

Ba ngàn hồ kỵ này khác với những hồ kỵ khác, đây mới thực sự là một đội kỵ binh tinh nhuệ.

Nếu không tấn công nơi này trước, đợi đến khi tin tức bọn họ tập kích các bộ tộc khác lan ra, muốn tấn công nơi này chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn.

Không chỉ là vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân, mà còn có vùng đất của ba bộ tộc lớn là Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ, Đa Tác Nhĩ cũng đều là mục tiêu hàng đầu của Dương Chính Sơn chọn họ.

Bảy ngàn kỵ binh hành quân hai ngày, đến một thung lũng cách vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân một trăm dặm, nơi còn khá ẩn nấp, bọn họ nghỉ ngơi một ngày, mãi đến chiều tối ngày hôm sau mới lại xuất phát.

Hành quân ban đêm một trăm dặm, thẳng đến vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân.

Gần giờ Tý, chính là lúc vùng đất này yên bình nhất, tiếng vó ngựa âm âm như sấm vang rền cuốn đến.

Âm âm âm ~~

Không ít tộc nhân Cách Nhĩ Thân bị âm thanh đột ngột này đánh thức, nhiều tộc nhân đang gác đêm cảm thấy rất kỳ quái.

Đêm hôm khuya khoắt thế này, ai lại dẫn kỵ binh đến đây.

Lúc này, họ không nghĩ là kẻ địch đến, mà nghĩ là tộc nhân của mình hoặc người của bộ tộc khác đến.

Mặc dù Lương Trữ dẫn đầu đại quân đóng tại Phục Sơn thành, nhưng tất cả người của tộc Cách Nhĩ Thân đều không nghĩ rằng sẽ có người vòng qua Phục Sơn thành để tấn công vào vùng đất của họ.

Ngay khi tộc nhân Cách Nhĩ Thân đang cảm thấy kỳ quái, trong tiếng vó ngựa âm âm vang lên tiếng hò hét giết chóc.

Dương Chính Sơn đi đầu xông vào từng căn lều, mở màn cho cuộc thảm sát đêm nay.

Rất nhanh chóng, tiếng hò hét, tiếng kêu thảm, tiếng hô hoán vang khắp cả vùng đất.

Cuộc tàn sát kéo dài từ nửa đêm đến bình minh, gần như từng inch đất trong khu vực này đều thấm đẫm máu tươi.

Ban ngày, nơi này vẫn là khu tụ cư phồn hoa nhất của Đông Hải Hồ tộc, chỉ trong một đêm, nơi này đã trở thành địa ngục trần gian.

Đối với cuộc tàn sát, Dương Chính Sơn đã không còn áp lực, Chu Lan cũng không hề có chút khó chịu, ngay cả Vương Bân cũng đã quên rồi.

Không có ai nói về lòng từ bi trên chiến trường, cũng không có ai ôm giữ lòng thương xót trong cuộc chiến sinh tử.

Mọi thứ đều diễn ra một cách thành thạo và trơn tru.

Khi ánh sáng bình minh buông xuống, vùng đất của tộc Cách Nhĩ Thân hoàn toàn trở thành một đồng phế tích đầy rẫy xác chết.

Trận chiến kết thúc, các binh sĩ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Họ không có thời gian thu thập chiến lợi phẩm, chỉ kịp bổ sung lương thực và nước uống, đồng thời thu lượm thi thể đồng đội và cứu chữa thương binh.

Dương Chính Sơn đứng bên một chiếc giếng nước, giúp các binh sĩ kéo nước, Dương Minh Trấn đi đến nói: “Đại nhân, chúng ta đã tìm được một nơi khá ẩn nấp, cách đây ba mươi dặm về phía bắc, ở đó có một khe núi, giấu vài trăm người vẫn ổn.”

“Ừm, người đi báo cáo với Vương tướng quân, mời ông ấy đưa theo thương binh và thi thể của các binh sĩ đến nơi đó trước!” Dương Chính Sơn vừa kéo một thùng nước từ dưới giếng lên, vừa nói.

Tiếp theo, bọn họ còn phải tiếp tục tấn công, căn bản không có thời gian chăm sóc thương binh và thi thể của các binh sĩ, chỉ có thể tìm một nơi ẩn nấp gần đó để an trí.

Mặc dù làm như vậy có thể khiến các thương binh rơi vào tình trạng nguy hiểm, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Dương Minh Trấn đáp một tiếng rồi rời đi, sau đó Chu Lan bưng hai bát canh thịt nóng hổi và hai miếng lương khô đi đến.

“Ăn cơm trước đi!”

Dương Chính Sơn đưa chiếc thùng nước trong tay cho tùy tùng bên cạnh, nhận lấy canh thịt và lương khô rồi không khách khí ăn luôn.

Chu Lan vừa ăn vừa quan sát các binh sĩ xung quanh.

“Đám tùy tùng của người tu vi không thấp nhỉ!”

“Ừm, người cao đã bước vào Hậu Thiên cảnh, người kém hơn cũng là tầng thứ Luyện Kinh!” Dương Chính Sơn không giấu diếm nói.

“Những người này đều là người mang ra từ Nghênh Hà bảo đúng không?”

“Ừm!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Chu Lan có vẻ suy nghĩ, “Làm sao người bồi dưỡng bọn họ?”

Trong lòng nàng rất tò mò về việc Dương Chính Sơn có thể bồi dưỡng ra nhiều võ giả như vậy.

Không chỉ là đám tùy tùng bên cạnh Dương Chính Sơn, mà còn cả các binh sĩ của doanh Thủ Bị, hầu như đều là võ giả.

Trong lòng Dương Chính Sơn khẽ động, quả nhiên chuyện này thực sự là không giấu được.

Hắn có thể giấu điếm sự tồn tại của linh tuyến thủy, nhưng không thể giấu được những người đã sử dụng linh tuyến thủy.

Như đám tử đệ Dương thị, mấy năm nay xuất hiện nhiều võ giả như vậy, vốn dĩ đây đã là một chuyện rất không thể tin được.

Lại như đám tùy tùng bên cạnh hắn và các binh sĩ của doanh Thủ Bị, tỷ lệ võ giả cũng cao hơn rất nhiều so với các quân đội khác.

Chỉ cần người có tâm chú ý một chút, là có thể phát hiện ra điều bất thường trong đó.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn cũng đã nghĩ ra lý do, hắn nói: “Còn bồi dưỡng thế nào nữa, tất nhiên là luyện rồi!”

Chuyện này không giấu được, nhưng chỉ cần không để lộ sự tồn tại của linh tuyến thủy, cũng không tính là có vấn đề gì lớn.

Chỉ là sau này cần phải chú ý nhiều hơn một chút, linh tuyến thủy có thể cho binh sĩ bình thường sử dụng, nhưng

không thể cho quá nhiều.

Tỷ lệ võ giả của các binh sĩ dưới trướng hắn có thể cao hơn các quân đội khác, nhưng không thể cao hơn quá nhiều, cần phải nắm chắc mức độ này mới được.

Chu Lan khẽ gật đầu, “Xem ra ta luyện tập vẫn chưa đủ!”

Nàng cũng không truy cứu, chỉ là tùy ý hỏi thôi.

(Chương này hoàn)

Chương 542: Đại Lăng Vương Đình (1)

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản, chiều hôm đó, đại quân lại tiếp tục lên đường.

Lại hơn trăm dặm, lại là tập kích ban đêm.

Hàng ngàn kỵ binh hóa thành cơn bão, lần lượt cuốn sạch các bộ tộc Ngạch Mộc Bồ, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ.

Chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi, bọn họ đã biến đại bản doanh của bốn bộ tộc lớn thành tro tàn.

Đồng thời, tin tức về cuộc tấn công của họ cũng lan rộng ra.

Hàng loạt các khu cư trú lớn nhỏ rơi vào hoảng sợ, trở nên cảnh giác cao độ.

Sự sợ hãi lan tỏa, kéo theo đó là lực lượng phòng bị càng thêm chặt chẽ.

Những khu cư trú này có phòng bị hay không, đối với Dương Chính Sơn và đồng đội, khác biệt là rất lớn.

Không có phòng bị, cuộc tập kích của họ sẽ là bất ngờ; có phòng bị, cuộc tập kích sẽ thành ra là tấn công trực diện.

Mặc dù như vậy cũng không thể ngăn cản họ, nhưng sẽ làm chậm hiệu quả và tốc độ của cuộc càn quét.

Vì vậy, sau khi tiêu diệt xong bộ tộc Đa Tác Nhĩ, Dương Chính Sơn và đồng đội đã giảm nhịp độ tấn công, trở nên cẩn trọng hơn.

“Tiếp theo, chúng ta còn phải đề phòng Phục Sơn Thành bên đó. Một khi tin tức truyền đến, chắc chắn họ sẽ xuất binh truy kích chúng ta!”

Trong lúc nghỉ ngơi, Chu Lan, Vương Bân và Dương Chính Sơn tụ lại bàn bạc.

“Ta sẽ sắp xếp trinh sát theo dõi Phục Sơn Thành!” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, gật đầu: “Trước tiên hãy xem họ sẽ xuất bao nhiêu quân. Nếu ít, chúng ta sẽ đánh một trận; nếu nhiều, chúng ta đành phải chạy thôi!”

Sau vài lần tập kích, họ cũng đã tổn thất không ít binh lính. Hiện tại, số binh lính còn lại chỉ hơn năm ngàn một chút. So với chiến quả họ giành được, thương vong dưới hai ngàn đã là rất tốt.

Nhưng đối mặt với gần mười vạn đại quân của Phục Sơn Thành, lực lượng này của họ có vẻ quá nhỏ bé.

Nếu Phục Sơn Thành xuất binh một vạn, họ còn có thể đối đầu; nếu là hai vạn, họ có thể nghĩ cách, có lẽ vẫn có khả năng chiến thắng.

Nhưng nếu là ba vạn, bốn vạn, họ chỉ có thể chạy thôi!

Vương Bân gật đầu, hỏi: “Tiếp theo, chúng ta sẽ đi hướng nào?”

Dương Chính Sơn nhìn vào bản đồ đơn giản dưới đất. Trọng Sơn Trấn không biết nhiều về tình hình phía bắc Phục Sơn Thành, nên bản đồ này cực kỳ sơ sài. Ngoài bốn đại bản doanh, vị trí của các khu cư trú khác rất không chính xác, còn về địa hình thì sai lệch khá lớn.

“Hướng này!”

Hắn chỉ vào phía tây bắc, nơi địa hình phức tạp hơn một chút, có nhiều đồi núi và rừng rậm, thuận lợi cho việc ẩn náu và thoát thân.

Cũng có vài khu cư trú của người Hồ ở bên đó.

“Đó đều là những khu cư trú nhỏ!” Vương Bân nhú mày. Ông cho rằng họ nên tiếp tục mở rộng chiến quả, nhanh chóng tấn công những khu cư trú cỡ trung.

“Ưu tiên của chúng ta lúc này là đề phòng Phục Sơn Thành truy kích, không phải mở rộng chiến quả!” Dương Chính Sơn giải thích.

Tham lam là tội lỗi.

Dương Chính Sơn cảm thấy lúc này cẩn thận vẫn hơn. Trước khi xác định được động thái của Phục Sơn Thành, họ cần phải hết sức cẩn trọng.

“Đúng vậy!” Chu Lan đồng tình gật đầu. Vương Bân suy nghĩ một chút, cũng đồng ý với kế hoạch của Dương Chính Sơn.

Cùng thời điểm đó, tin tức về sự sụp đổ của bốn đại bản doanh lần lượt truyền đến Phục Sơn Thành.

Đầu tiên là tin tức về sự hủy diệt của Cách Nhĩ Thản đại bản doanh, nhưng thực ra khi tin tức đến, đó đã là ngày thứ ba sau khi Cách Nhĩ Thản bị tiêu diệt.

Khi tin tức truyền đến, toàn bộ Phục Sơn Thành chấn động.

Bên trong Cách Nhĩ Thản thị, mọi người đều phẫn nộ, nhiều người muốn lãnh binh báo thù, nhưng lớp lãnh đạo của Cách Nhĩ Thản thị đã dập tắt ý định này.

Lý do rất đơn giản, đối với Cách Nhĩ Thản thị lúc này, Phục Sơn Thành quan trọng hơn đại bản doanh rất nhiều.

Họ không thể vì báo thù mà đặt Phục Sơn Thành vào nguy hiểm.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là họ sẽ để yên cho kẻ địch tấn công đại bản doanh. Lãnh đạo của Cách Nhĩ Thản thị muốn nhờ Ngạch Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ xuất binh truy quét.

Tuy nhiên, ba bộ tộc Ngạch Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ đã từ chối.

Đến nước này, nội bộ Phục Sơn Thành đã không còn như xưa. Cách Nhĩ Thản thị không còn kiểm soát được ba bộ tộc kia, giữa các phe phái liên tục có tranh chấp.

Đây cũng là một trong những lý do khiến họ không thể đưa ra một kế hoạch hoàn chỉnh để đối phó với đại quân Lương Sở bên ngoài.

Lớp lãnh đạo của bốn bộ tộc tranh cãi kịch liệt trong đại điện vương đình, sau đó không vui mà giải tán.

Nhưng đến ngày hôm sau, khi tin tức về sự sụp đổ của Ngạch Mộc Bố và Sát Cáp Nhĩ đại bản doanh truyền đến, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Ngạch Mộc Bố và Sát Cáp Nhĩ khác với Cách Nhĩ Thản. Cách Nhĩ Thản đã chuyển trọng tâm vào Phục Sơn Thành, nhưng hai bộ tộc này thì không, mọi thứ của họ vẫn còn ở đại bản doanh.

Chương 543: Đại Lăng Vương Đình (2)

Giờ đây, tổ ấm bị phá hủy, làm sao họ không lo lắng cho được?

Trong đại điện vương đình, Mạnh Đặc Mục, thủ lĩnh của Cách Nhĩ Thản thị, cũng là vua của Đại Lăng vương triều, ngồi trên ngai vàng.

Mạnh Đặc Mục đã sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng, khuôn mặt già nua, nhưng trên người ông vẫn toát ra một uy lực khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Mạnh Đặc Mục thực sự có thể được coi là một nhân vật truyền kỳ.

Hai mươi sáu năm trước, trong trận Hắc Vân Sơn, toàn bộ Đông Hải Hồ tộc tổn thất nặng nề, nguyên khí đại thương, Cách Nhĩ Thản thị cũng không ngoại lệ, ngay cả thủ lĩnh cũng hy sinh dưới chân Hắc Vân Sơn.

Chính vào thời điểm đó, Mạnh Đặc Mục kế thừa vị trí thủ lĩnh.

Ông tiếp quản một Cách Nhĩ Thản thị tan hoang, trong tộc trống đình giảm mạnh, lao động thiếu hụt, bên ngoài thì nhiều bộ tộc khác đang thèm khát tài sản của Cách Nhĩ Thản thị.

Trong hoàn cảnh đó, Mạnh Đặc Mục thể hiện những thủ đoạn cứng rắn, dẫn theo tàn binh lần lượt tiêu diệt ba bộ tộc cỡ trung khiêu khích Cách Nhĩ Thản thị, một lần nữa khẳng định vị thế của Cách Nhĩ Thản thị là một trong bảy bộ tộc lớn.

Hai mươi năm sau, Mạnh Đặc Mục vừa chấn hưng nội bộ, vừa liên kết và kiềm chế các bộ tộc khác, đồng thời chuyển dần trọng tâm của Cách Nhĩ Thản thị vào Phục Sơn Thành.

Cũng chính nhờ Phục Sơn Thành mà Cách Nhĩ Thản thị mới có cơ hội phát triển nhanh chóng.

Phục Sơn Thành mặc dù chỉ là một thành trì không lớn, nhưng môi trường tương đối an toàn và vị trí cố định đã khiến nơi đây trở thành trung tâm kinh tế thương mại của Đông Hải Hồ tộc.

Hàng loạt các bộ tộc lớn nhỏ đều đến Phục Sơn Thành giao dịch, và Mạnh Đặc Mục đã dựa vào điểm này để kiếm về một khoản tài sản khổng lồ cho Cách Nhĩ Thản thị.

Có tài sản, điều kiện sống trong tộc cải thiện, các thiếu niên trưởng thành, sức mạnh của Cách Nhĩ Thản thị được khôi phục.

Có thực lực, Mạnh Đặc Mục liên kết các bộ tộc khác, một lần nữa đoàn kết bảy bộ tộc lớn lại với nhau.

Lần trước xâm lược biên giới Đại Vinh, chính là kế hoạch của ông để thể hiện năng lực và sức mạnh của mình trước các bộ tộc lớn.

Lần đầu tiên xâm lược biên giới Đại Vinh, họ đại thắng, cướp được rất nhiều tài sản trong lãnh thổ Đại Vinh, điều này đã đặt nền móng cho địa vị và uy tín của ông trong Đông Hải Hồ tộc.

Khi ông lãnh đạo Đông Hải Hồ tộc đánh bại đại quân của Trương Thủ Vọng bên ngoài Phục Sơn Thành, uy tín của ông trong Đông Hải Hồ tộc đạt đến đỉnh cao, nhờ đó ông thành lập Đại Lăng vương triều và tự xưng là vua.

Tuy nhiên, sau đó ông đối đầu với Lương Sở và đại bại dưới chân Trọng Sơn Quan.

Một trận đại bại khiến uy tín mà ông tích lũy nhiều năm sụp đổ, cộng với tuổi tác ngày càng cao, các bộ tộc lớn cũng không còn kính nể ông như trước.

Đến nay, ông đã không còn kiểm soát được các bộ tộc lớn.

Lúc này, Mạnh Đặc Mục ngồi trên ngai vàng, nhìn xuống quần thần phía dưới, ánh mắt sâu thẳm vô cùng.

Trong số quần thần, đứng ở hàng đầu tiên chính là ba vị thủ lĩnh của Ngạch Mộc Bồ, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ.

Thủ lĩnh của Ngạch Mộc Bồ thị là Bao A Lang, thân hình hơi gầy, dung mạo khôi ngô, trên người toát lên một khí chất nho nhã đặc biệt. Nhìn bề ngoài, ông không giống một người Hồ, mà giống một thư sinh của Đại Vinh hơn.

Thủ lĩnh của Sát Cáp Nhĩ thị là Tác Trường Ngạc, người cao lớn, bắp tay to, trên mặt đầy thịt, trông rất hung hãn.

Thủ lĩnh của Đa Tác Nhĩ thị là Cổ Nhĩ Cáp Xích, một lão già thấp bé, lưng còng, tóc bạc trắng. Tuổi của ông lớn hơn Mạnh Đặc Mục gần mười tuổi, hiện đã gần bảy mươi.

“Mạnh Đặc Mục, ngươi có xuất binh hay không? Nếu ngươi không dám, Đa Tác Nhĩ chúng ta tự mình xuất binh!”

Trong đại điện, giọng nói vang vọng của Tác Trường Ngạc vang lên, hấn trực tiếp gọi tên Mạnh Đặc Mục, hoàn toàn không có chút kính sợ nào đối với vua.

Tuy nhiên, ngày hôm qua, chính hấn là người phản đối Mạnh Đặc Mục xuất binh lớn tiếng nhất.

Hôm qua Mạnh Đặc Mục xin họ xuất binh, họ dùn đầy đủ điều; hôm nay họ lại muốn Mạnh Đặc Mục xuất binh.

Tâm trạng của Mạnh Đặc Mục lúc này có thể hiểu được, ông hận không thể giết chết mấy tên tiểu nhân thất thường này.

Nhưng ông không thể, không những không thể giết họ, mà còn phải dựa vào họ.

“Cách Nhĩ Thản chúng ta có thể xuất binh, nhưng không thể xuất hết, chỉ có thể xuất năm ngàn!”

“Các người cũng vậy, chỉ được xuất năm ngàn!”

“Không được!”

Mạnh Đặc Mục vừa dứt lời, Cổ Nhĩ Cáp Xích đã từ tốn nói: “Đa Tác Nhĩ chúng ta xuất binh một vạn! Chúng ta còn cần bảo vệ đại bản doanh!”

Đến bây giờ, họ vẫn chưa nhận được tin tức về cuộc tấn công Đa Tác Nhĩ đại bản doanh, nhưng Cổ Nhĩ Cáp Xích hiểu rằng, đối phương đã tấn công đại bản doanh của ba nhà còn lại, chắc chắn sẽ không bỏ qua đại bản doanh của họ.

Vì vậy, lúc này người nóng vội nhất chính là Cổ Nhĩ Cáp Xích, ông ta muốn gấp rút điều động đại quân trở về đại bản doanh.

“Cổ Nhĩ Cáp Xích tiền bối, bên ngoài vẫn còn đại quân của Lương Sở, đại bản doanh quan trọng, nhưng Phục Sơn Thành cũng quan trọng, chúng ta không thể vì đại bản doanh mà từ bỏ Phục Sơn Thành!” Mạnh Đặc Mục kiềm chế sự nôn nóng trong lòng, bình tĩnh nói.

Mặc dù trọng tâm của các bộ tộc khác không còn ở Phục Sơn Thành, nhưng họ đều hiểu rằng, nếu không giữ được Phục Sơn Thành, họ sẽ không còn khả năng chiến thắng, chỉ có thể bị Đại Vinh đuổi về vùng tuyết nguyên lạnh giá.

Đây cũng là lý do họ vẫn muốn đứng về phía Phục Sơn Thành.

Cổ Nhĩ Cáp Xích ngẩng đầu, dùng đôi mắt đục ngầu nhìn thẳng vào Mạnh Đặc Mục: “Lão hủ hiểu rõ tầm quan trọng của

Phục Sơn Thành, nhưng người cũng phải hiểu nỗi lo lắng trong lòng lão hủ!”

Tuổi của ông lớn hơn Mạnh Đặc Mục, bồi phận cũng cao hơn, mặc dù Mạnh Đặc Mục là vua nhưng uy tín của ông trong toàn bộ Đông Hải Hồ tộc cũng không thấp.

Lúc này ông tự xưng là lão hủ, đã thực sự nể mặt Mạnh Đặc Mục lắm rồi.

Mạnh Đặc Mục trong lòng không khỏi thầm mắng: “Biết ngay lão già này là khó đối phó nhất!”

Tác Trường Ngạc mặc dù lớn tiếng nhưng lại là dễ dỗ nhất, chỉ cần cho tiền cho đồ, hắn sẽ chịu làm việc.

Bao A Lang nội liễm, có lẽ trong lòng có nhiều toan tính nhất, nhưng sự cẩn thận của hắn lại khiến hắn làm gì cũng rụt rè, ngược lại không thể thành việc.

Cổ Nhĩ Cáp Xích trông có vẻ già nua lắm lắm, nhưng thực ra lão già này mới là khó đối phó nhất, dựa vào tuổi tác, nhiều lúc khiến Mạnh Đặc Mục cũng cảm thấy ảm ức.

“Bao A Lang, người thấy sao?” Mạnh Đặc Mục không thể đối phó với Cổ Nhĩ Cáp Xích, đành nhìn về phía Bao A Lang đang im lặng.

Bao A Lang nhìn Cổ Nhĩ Cáp Xích, nói: “Đa Tác Nhĩ có thể xuất binh một vạn, chúng ta xuất binh năm ngàn!”

Mạnh Đặc Mục có chút thất vọng, nhưng ông vẫn nói: “Vậy thì quyết định như thế, xuất binh ngay bây giờ!”

Sự việc đã đến nước này, tranh cãi thêm cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ khiến mình rơi vào thế đối lập với họ, thà đồng ý luôn còn hơn.

Tuy nhiên, điều này cũng có nghĩa là ông lại một lần nữa nhượng bộ.

Sau đó, mọi người giải tán, lần lượt điều động binh mã, xuất quân truy quét đại quân Đại Vinh đã tập kích đại bản doanh.

(Chương này kết thúc)

Chương 544: Kim Thiên Thoát Xác (1)

Trần Tiêu doanh, đại doanh.

“Báo, khởi bẩm Hầu gia, trong Phục Sơn thành có Hồ kỵ ra từ cửa Bắc, ba trại của tộc Hồ bên phía Tây thành đều có kỵ binh chạy về hướng Bắc!”

Tên lính trình sát tiến vào trong trường chính bẩm báo.

Đại quân Đông Hải Hồ tộc tại Phục Sơn thành không phải tất cả đều ở trong thành, quân trong thành chủ yếu là tộc Cách Nhĩ Thân, còn ba bộ lạc khác thì ở phía Tây thành và lập thành ba doanh trại riêng.

Lương Trữ đang xem chiến báo vừa được gửi từ Trùng Sơn quan, nghe vậy liền ngẩng đầu hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu Hồ kỵ đã rời đi?”

“Ước chừng khoảng từ hai đến ba vạn!” Tên trình sát đáp.

Lương Trữ đứng dậy, vung tay ra hiệu cho tên trình sát lui xuống.

Đội trình sát lui ra, hấn bắt đầu đi đi lại lại trong doanh trường.

Hồ tộc phái ra một lượng lớn kỵ binh như vậy, rõ ràng là phía Bắc đã có biến cố. Mà biến cố ở phía Bắc, đương nhiên chính là do Chu Lan và Dương Chính Sơn bọn họ.

Chỉ đáng tiếc là hiện tại hấn không thể liên lạc được với Chu Lan và Dương Chính Sơn, nên không rõ tình hình cụ thể ra sao.

Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hấn suy đoán.

Hồ tộc xuất động nhiều kỵ binh như vậy, chứng tỏ rằng Chu Lan và Dương Chính Sơn đã đạt được chiến quả không nhỏ ở phía Bắc.

Vậy chẳng phải bây giờ, hấn có cơ hội phản kích sao?

Lương Trữ cân nhắc về binh lực của hai bên.

Dưới trướng hấn có ba vạn Trần Tiêu doanh và năm ngàn Vân Long vệ, còn đối phương dù có điều đi ba vạn Hồ kỵ, thì vẫn còn hơn năm vạn binh mã.

Vẫn là kém hơn đối phương về mặt quân số!

“Mẹ nó!”

Nghĩ đến việc vẫn không thể xuất chiến, Lương Trữ không nhịn được chửi thề một câu.

Mặc dù hấn đóng quân ở đây khiến cho Phục Sơn thành gặp khó khăn, nhưng bản thân hấn cũng cảm thấy không thuận lợi.

Chỉ có thể co mình trong doanh trại, không dám ra ngoài ứng chiến, điều này không khác gì một sự sỉ nhục.

Tuy nhiên, hấn đã chịu đựng nổi nhục này suốt một tháng rồi. Đến bây giờ, hấn đã chịu đủ, và các tướng sĩ cũng không còn chịu đựng được nữa.

Điều quan trọng nhất là hiện tại Chu Lan và Dương Chính Sơn đã tạo cho hấn một cơ hội tốt như vậy, thế mà hấn lại không thể nắm bắt được, điều này càng khiến hấn khó chịu hơn.

“Người đâu, người đâu!”

Lương Trữ chửi một câu, rồi hướng ra ngoài cửa gọi.

Ngay lập tức, hai tên thân vệ bước vào, “Hầu gia!”

“Truyền lệnh cho Liêu Nam Ba, Triệu Thiên Hải, Chu Ngọc Xuân, lệnh cho bọn chúng trong vòng năm ngày phải dẫn quân tới hội hợp, nếu đến muộn, sẽ bị xử theo quân pháp!” Lương Trữ lạnh lùng nói.

Liêu Nam Ba, tham tướng Quảng Ninh vệ, tuyển đường Bắc của Trùng Sơn trấn.

Triệu Thiên Hải, tham tướng Định Liêu vệ, tuyển đường Nam của Trùng Sơn trấn.

Chu Ngọc Xuân, tham tướng Kim Châu vệ, tuyển đường Trung của Trùng Sơn trấn.

Sáu lộ tham tướng, ngoài Chu Lan và Vương Bân, còn có Trùng Sơn trấn phó tổng binh Kế Phi Ngữ dẫn dắt Nghĩa Châu vệ, tuyển đường Tây.

Tuy nhiên, cách đây không lâu, Kế Phi Ngữ vừa mới tìm thấy căn cứ của Ô Lạp thị, Ô Lạp thị cũng chính là bộ lạc cuối cùng trong bảy đại bộ lạc Đông Hải Hồ tộc.

Tuy rằng Ô Lạp thị cũng thuộc Đông Hải Hồ tộc, nhưng bọn họ lại thân cận với Ngột Lương Hồ tộc hơn, vì vậy căn cứ của bọn họ luôn nằm gần lãnh địa của Ngột Lương Hồ tộc.

Kế Phi Ngữ đã tìm thấy căn cứ của Ngột Lương Hồ tộc, nên đương nhiên không thể đến đây hội hợp với Lương Trữ.

Còn ba đường quân tiếp viện khác, mấy ngày nay đều có gửi tin nói rằng đã tiến về phía Phục Sơn thành, nên Lương Trữ mới yêu cầu bọn họ đến trong vòng năm ngày.

Hai tên thân vệ đáp một tiếng, lập tức đi truyền lệnh.

Lương Trữ quay lại bàn, ngồi xuống, nhúu mày chìm vào suy nghĩ, trong lòng lo lắng cho Chu Lan và Dương Chính Sơn.

...

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn cũng nhận được tin tức về việc Phục Sơn thành phái quân đuổi theo bọn họ.

Lương Trữ không thể liên lạc được với bọn họ, nhưng bọn họ có thể bố trí trinh sát trên con đường bắt buộc phải đi qua từ Phục Sơn thành, chỉ cần thấy có đại quân Hồ tộc tiến đến, sẽ lập tức thông báo cho bọn họ.

Hôm nay, bọn họ vừa mới tập kích một khu định cư nhỏ thuộc tộc Cách Nhĩ Thân.

Khu định cư nhỏ này chỉ có chưa đến năm ngàn dân, nằm ở vùng ngoại vi của dãy núi Cáp Lạt Ôn, sống bằng nghề săn bắn và chăn nuôi gia súc.

Dãy núi Cáp Lạt Ôn là một dãy núi kéo dài hàng ngàn dặm ở vùng Tuyết Nguyên, chạy từ bờ biển Đông Hải kéo dài về phía Tây Bắc vào sâu trong Tuyết Nguyên.

Còn kéo dài đến đâu, Dương Chính Sơn không biết, Đại Vinh chỉ khám phá phía Bắc đến vùng ngoại vi của Tuyết Nguyên.

Lúc này, các tướng sĩ đang nghỉ ngơi, năm tên trinh sát từ phía Nam phóng như bay đến.

Chương 545: Kim Thiên Thoát Xác (2)

“Tướng quân, đại quân từ Phục Sơn thành đã vượt qua Dương Vân hà rồi!”

Bọn họ đến trước mặt Chu Lan và Dương Chính Sơn, bẩm báo.

“Có bao nhiêu?” Chu Lan hỏi.

“Chưa rõ số lượng cụ thể, nhưng chắc chắn là trên hai vạn!” Tên trinh sát đáp.

Chu Lan, Vương Bân và Dương Chính Sơn nhìn nhau, trên hai vạn, rõ ràng là không thể đối đầu trực diện được.

“Các người lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Chu Lan cho các trinh sát lui xuống, sau đó ba người họ tụ lại bàn bạc.

“Tiếp theo phải làm sao?” Vương Bân nhìn Dương Chính Sơn.

Không biết từ lúc nào, bọn họ đã xem Dương Chính Sơn như người nắm giữ cốt lõi.

Ừm, nói là người nắm giữ cốt lõi thì không chính xác lắm, dùng từ quân sư để mô tả có lẽ phù hợp hơn.

Dương Chính Sơn vuốt râu, chìm vào suy nghĩ. Trước tiên, hấn ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó lấy bản đồ ra nghiên cứu cẩn thận.

“Chắc chắn là không giấu được!”

Bọn họ có năm ngàn binh mã, muốn ản nấp hoàn toàn là không thể.

Một lượng lớn dấu chân ngựa căn bản không thể che giấu được, đối phương chỉ cần lần theo dấu chân ngựa của bọn họ là có thể đuổi kịp.

“Trốn, ừm, cũng không thể trốn mãi được!” Trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi nảy ra một kế hoạch.

Có lẽ vì hắn đã viết “Tam Thập Lục Kế”, nên rất nhiều ý tưởng của hắn thường vô thức dựa vào “Tam Thập Lục Kế”.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Bân, “Tướng quân, ta có một kế hoạch, có thể cần người mạo hiểm!”

“Kế hoạch gì? Người cứ nói thẳng đi! Còn về mạo hiểm, ha ha, lão ca có phải là người sợ chết không?” Vương Bân cười nói.

Dương Chính Sơn dừng lại một chút, rồi nói: “Kim thiên thoát xác!”

“Có ý tứ gì?”

“Người sẽ thu hút sự chú ý của đối phương bằng cách chạy trốn về phía Tây Bắc, ta và Chu tướng quân sẽ đến Phục Sơn thành phối hợp với Hâu gia chiếm lấy Phục Sơn thành!” Dương Chính Sơn nói.

Hiện tại, dưới trướng Vương Bân chỉ còn hơn một ngàn kỵ binh, để hắn dẫn theo đội kỵ binh hơn một ngàn người này thu hút sự chú ý của hơn hai vạn Hồ kỵ, đây quả thực là một kế hoạch rất mạo hiểm.

“Ta cần phải cầm chân bọn họ trong mấy ngày?”

Vương Bân lại không cảm thấy kế hoạch này mạo hiểm, vì dù là hắn tự mình dẫn quân bỏ trốn, hay cả đám cùng nhau bỏ trốn, một khi bị đuổi kịp thì kết quả cũng gần như nhau.

Tuy nhiên, làm như vậy cũng có chút tự hy sinh.

Về việc này, hấn cũng không bắt mẫn, vì hấn tin rằng Dương Chính Sơn và Chu Lan không phải muốn bỏ rơi bọn họ.

“Không cần cầm chân bọn họ, các người chỉ cần bỏ chạy là được!”

Dương Chính Sơn chỉ vào bản đồ và tiếp tục nói: “Chạy theo hướng này, sau đó men theo con đường mà chúng ta đã đi tới đây, vòng một vòng về phía Nam rồi đến Phục Sơn thành hội hợp với chúng ta!”

Nói đơn giản, chính là cần Vương Bân dẫn theo quân địch đuổi theo bọn họ vòng một vòng lớn.

Đuổi theo một vòng lớn như vậy, ít nhất cũng mất sáu đến bảy ngày.

“Còn chúng ta sẽ đi thẳng về hướng Đông, men theo bờ biển đi thẳng về phía Nam, cho đến khi đến phía Đông Phục Sơn thành.”

Dương Chính Sơn tiếp tục trình bày kế hoạch của mình, “Tiếp theo, còn cần Hầu gia phối hợp, thực hiện một kế hoạch đánh lạc hướng, dẫn rấn ra khỏi hang.”

Tôn Tử Binh Pháp có câu: ‘Dĩ chính hợp, dĩ kỳ thắng’.

Dương Chính Sơn hiểu rằng, “chính” là đối đầu trực diện một cách đường đường chính chính, còn “kỳ” là tấn công bất ngờ vào nơi không phòng bị.

Dù là “chính” hay “kỳ”, Dương Chính Sơn đều chú trọng đến hai chữ “tiết tấu”.

Tiết tấu là gì?

Chính là khiến kẻ địch hành động theo dự tính của mình, khiến kẻ địch đi theo hướng của mình, chứ không phải mình đi theo kẻ địch.

Hiện tại, Phục Sơn thành đã dần dần rơi vào tiết tấu của bọn họ, xuất binh đuổi theo bọn họ, điều này tương đương với việc Lương Trữ đã được giảm bớt một phần tư binh lực của địch.

Tiếp theo, Dương Chính Sơn sẽ tiếp tục dẫn dắt tiết tấu, khiến Phục Sơn thành hoàn toàn rơi vào sự điều khiển của hắn.

Đương nhiên, kế hoạch của hắn cần có sự đồng ý và phối hợp của Lương Trữ, dù sao Lương Trữ mới là chủ lực.

Sau khi ba người thống nhất, lập tức tổ chức cho các tướng sĩ hành động.

Chu Lan và Dương Chính Sơn cần “kim thiên thoát xác”, nên phải che giấu dấu vết của mình, có quá nhiều dấu chân ngựa, chắc chắn cần có người ở phía sau để xóa dấu vết.

Để dễ dàng xóa dấu vết hơn, bọn họ chọn một con sông rộng, sau khi Chu Lan và Dương Chính Sơn qua sông, Vương Bân dẫn theo hơn một ngàn binh lính cố ý ở lại lâu hơn, rồi mới men theo bờ sông phóng ngựa về phía Tây Bắc.

Đúng như dự đoán của Dương Chính Sơn, khi Hồ kỵ phía sau đuổi kịp, bọn chúng chỉ kiểm tra dấu vết ở bờ sông, rồi lần theo dấu chân ngựa mà đuổi theo Vương Bân bọn họ, căn bản không nhìn sang bờ bên kia.

Vương Bân thực sự đang chạy trốn, hắn dẫn theo các tướng sĩ phóng ngựa về phía Tây Bắc gần như với tốc độ nhanh nhất.

Còn Chu Lan và Dương Chính Sơn cũng đang di chuyển với tốc độ nhanh nhất, men theo bờ biển tiến về Phục Sơn thành.

Sở dĩ chọn di chuyển men theo bờ biển, là vì bờ biển đều là đất nhiễm mặn, không có cỏ mọc, đương nhiên Hồ tộc cũng sẽ không lập khu định cư ở những nơi như vậy.

Di chuyển men theo bờ biển có thể tránh bị Hồ tộc phát hiện dấu vết của bọn họ.

Tuy nhiên, trước ngày đến Phục Sơn thành, Dương Chính Sơn đã dẫn theo thân vệ tách khỏi đại quân, đi trước một bước đến đại doanh của Lương Trữ.

Lúc này trong doanh trường, Liêu Nam Ba và Triệu Thiên Hải đang báai kiến Lương Trữ.

Hôm nay bọn họ vừa mới đến hội hợp với Lương Trữ, hơn một vạn binh lính dưới trướng bọn họ đã lập doanh trại ở phía Nam đại doanh của Trần Tiêu doanh.

Nói là báai kiến, nhưng thực chất là đến để nhận Lương Trữ mắang.

Lương Trữ là người rất tốt tính, thường sẽ không nổi giận, nhưng lần này hẳn thực sự cảm thấy lo lắng.

Mấy ngày nay đối với hắn mà nói chẳng khác gì một năm, hắn chỉ muốn lập tức tóm lấy mấy tên vô dụng này để đánh cho một trận.

“Các người thì nhẹ nhàng rồi, xuất chinh lâu như vậy, mà chỉ tiêu diệt được có mấy bộ lạc trung bình và nhỏ!”

“Ta nên nói các người thế nào đây?”

“Ta thấy các người đừng làm tham tướng nữa, đi tìm cái công thành mà trông đi!”

“Các người nhìn xem, thành tích của các người thậm chí còn không bằng một viên thủ bị!”

“Dưới trướng thủ bị An Nguyên thành chỉ có hơn một ngàn binh lính, vậy mà liên tiếp đánh hạ hơn mười bộ lạc giặc Hồ, còn các người?”

“Các người không thể cố gắng một chút sao? Không sánh được với Chu Lan thì thôi đi, các người cũng nên so sánh với Vương Bân chứ!”

Lương Trữ chỉ vào hai người bọn họ mà châm chọc mỉa mai, nói khiến mặt hai người nóng bừng, trong lòng không ngừng lẩm bẩm.

‘Chúng ta cũng không kém Vương Bân đâu, Vương Bân chỉ là may mắn, dưới trướng có Dương Chính Sơn, sát thần như vậy thôi! Nếu Dương Chính Sơn ở dưới trướng chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ lợi hại hơn Vương Bân!’

Bọn họ không dám so sánh với Chu Lan, nhưng dám so sánh với Vương Bân.

Về binh lực, bọn họ không kém Vương Bân, về sức chiến đấu, bọn họ cũng không kém Vương Bân.

Bọn họ chỉ thua Vương Bân ở chỗ Vương Bân có Dương Chính Sơn dưới trướng mà thôi.

Còn về việc bọn họ không bằng Dương Chính Sơn, được rồi, điều này bọn họ muốn không thừa nhận cũng không được.

Chiến tích đã bày ra đó, bọn họ có thể nói gì đây.

Ngay lúc này, bên ngoài doanh trướng có người bẩm báo: “Khởi bẩm Hầu gia, thủ bị An Nguyên thành Dương Chính Sơn đang cầu kiến ngoài cửa doanh!”

Lương Trữ lúc đầu sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói: “Sao hắn lại đến đây?”

Triệu Thiên Hải và Liêu Nam Ba nhìn nhau, sát thần trong truyền thuyết đã đến!

Bọn họ chưa từng gặp Dương Chính Sơn, nhưng trong thời gian này, danh hiệu của Dương Chính Sơn đã gần như làm tai bọn họ mọc kén.

Đừng nhìn bọn họ đang xuất chinh ở bên ngoài, nhưng bọn họ cũng thường xuyên liên lạc với Trùng Sơn quan, gửi chiến báo, vận chuyển lương thực và chiến lợi phẩm, luôn mang theo một số tin tức từ Trùng Sơn trấn.

Bọn họ đã nghe được không ít tin đồn về Dương Chính Sơn, chỉ là tin tức họ nhận được thường chậm hơn một chút mà thôi.

(Chương này kết thúc)

Chương 546: Diệu Hồ Ly Sơn (1)

“Mau mời vào!” Lương Trữ hoàn hồn, vội vàng ra lệnh.

Một khắc sau, Dương Chính Sơn bước nhanh vào trướng, “Hạ quan Dương Chính Sơn bái kiến hầu gia!”

“Sao ngươi lại đến đây? Không phải các ngươi đã đến phía bắc Phục Sơn thành rồi sao?” Lương Trữ vừa mừng vừa nghi hoặc.

Lưu Nam Ba và Triệu Thiên Hải lại liếc nhìn nhau.

Đã đến phía bắc Phục Sơn thành!

Nơi đó không phải là chỗ tốt lành gì!

“Phục Sơn thành xuất binh truy kích chúng ta, Vương tướng quân đã dẫn quân đánh lạc hướng truy binh, hạ quan cùng Chu tướng quân quay về trước!” Dương Chính Sơn nhìn Lưu Nam Ba và Triệu Thiên Hải bên cạnh, không nhận ra hai người này.

Lương Trữ thấy ánh mắt của hắn, bèn giới thiệu: “Vị này là Lưu tướng quân, còn đây là Triệu tướng quân!”

Dương Chính Sơn sững sốt, vội vàng chấp tay nói: “Hạ quan ra mắt hai vị tướng quân!”

“Dương đại nhân khách sáo rồi!” Cả hai cũng vội vàng chấp tay đáp lễ.

Lương Trữ không để ý đến màn khách sáo này, hỏi ngay: “Chu Lan đâu?”

“Chu tướng quân lúc này chắc đã gần đến bờ biển phía đông!” Dương Chính Sơn đáp.

“Bờ biển!” Lương Trữ sững sốt.

Phục Sơn thành cách bờ biển hơn hai trăm dặm, tại sao lại đến đó mà không quay về hội hợp?

Hắn xoay chuyển ý nghĩ, hỏi: “Có phải các người có kế hoạch gì không? Vương Bân có nguy hiểm không?”

“Quả thật có kế hoạch, nhưng cần hầu gia phối hợp. Còn về Vương tướng quân, chỉ cần họ chạy đủ nhanh thì chắc sẽ không nguy hiểm.” Dương Chính Sơn nói.

Thực ra, phía Vương Bân không có vấn đề gì lớn, chỉ cần họ không chậm chạp, hô kỵ phía sau cũng không thể đuổi kịp.

Lương Trữ hứng thú hỏi: “Kế hoạch gì, nói nghe thử!”

“Điều hổ ly sơn, dẫn rắn ra khỏi hang!” Dương Chính Sơn mỉm cười nói.

Trong mắt Lương Trữ lóe lên tinh quang. Hắn đã nghiên cứu kỹ “Tam Thập Lục Kế” và từng áp dụng kế “Ám độ Trần Thương” ở Trọng Sơn quan.

Nói đến đây, hắn chính là vị tướng đầu tiên ở thế giới này sử dụng “Tam Thập Lục Kế” và giành được chiến thắng.

Vì vậy, khi Dương Chính Sơn nói đến “Điều hổ ly sơn”, hắn đã đoán được phần nào kế hoạch.

Thực ra, kế hoạch của Dương Chính Sơn không phức tạp.

Đại quân hồ tộc xung quanh Phục Sơn thành có thể chia làm hai phần: Một phần trong thành là quân đội của Cách Nhĩ Khâm thị, chịu trách nhiệm giữ thành; một phần ngoài thành là quân của Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ, đóng tại

ba doanh trại phía tây Phục Sơn thành, cách thành chỉ hơn mười dặm.

Kế hoạch “Điều hổ ly sơn, dẫn rắn ra khỏi hang” chính là để Lương Trữ tấn công ba doanh trại ngoài thành, buộc quân Cách Nhĩ Khâm thị phải xuất binh chi viện.

Sau đó, nhân cơ hội khi họ ra khỏi thành để phát động tấn công. Lúc đó, cửa thành mở rộng, chỉ cần chiếm được cửa thành, Phục Sơn thành sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Lý do phải làm như vậy là để giảm bớt khó khăn khi công thành.

Nếu cường công, thương vong của binh lính chắc chắn không nhỏ, họ có thể phải trả giá bằng hàng nghìn thậm chí hàng vạn mạng sống mới có thể chiếm được Phục Sơn thành.

So với cường công, việc dụ quân Cách Nhĩ Khâm thị ra ngoài và nhân cơ hội chiếm lấy cửa thành rõ ràng đơn giản hơn nhiều.

Tuy nhiên, để kế hoạch này thành công, cần hai điều kiện tiên quyết: Thứ nhất, Phục Sơn thành không có ôn thành (thành con), nếu có ôn thành, dù chiếm được cửa thành đầu tiên cũng không thể hạ được Phục Sơn thành, ngược lại binh lính tiến vào ôn thành sẽ trở thành mục tiêu sống của đối phương.

Thứ hai, Cách Nhĩ Khâm thị nhất định sẽ xuất binh cứu viện doanh trại ngoài thành. Điều này có thể chắc chắn được, chỉ cần Mạnh Đặc Mưu chưa lằm cằm, hẳn chắc chắn sẽ xuất binh cứu viện, vì nếu doanh trại ngoài thành bị đánh bại, Phục Sơn thành sẽ trở thành cô thành và Cách Nhĩ Khâm thị sẽ bị cô lập.

Chỉ trong chốc lát, Lương Trữ đã hiểu rõ kế hoạch của Dương Chính Sơn.

“Hahaha, tốt, rất tốt!”

“Quá tuyệt vời!”

Hắn vỗ tay cười lớn, kế hoạch này còn hay hơn cả kế hoạch trước đây của Dương Chính Sơn.

Trước đây, Dương Chính Sơn định cắt đứt hậu cần của Phục Sơn thành, nhưng kế hoạch không nhanh bằng biến hóa, hắn không ngờ Phục Sơn thành lại trực tiếp xuất binh hơn hai vạn quân truy kích họ.

Tuy nhiên, chiến tranh luôn biến hóa khôn lường, phải thay đổi kế hoạch tùy theo tình hình, đó chính là ứng biến linh hoạt.

Từ việc cắt đứt hậu cần của Phục Sơn thành đến trực tiếp tấn công Phục Sơn thành, đây là sự thay đổi dựa theo tình hình.

Tuy nhiên, Lưu Nam Ba và Triệu Thiên Hải bên cạnh lại ngơ ngác, không hiểu Lương Trữ và Dương Chính Sơn đang nói gì.

Không đúng, họ có biết “Điều hổ ly sơn” vì họ cũng đã đọc “Tam Thập Lục Kế”, nhưng lúc này họ chưa hiểu được kế hoạch của Dương Chính Sơn.

Chương 547: Diệu Hồ Ly Sơn (2)

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói: “Đúng lúc có hai vị tướng quân ở đây, như vậy chúng ta càng thêm chắc chắn!”

“Ừ, đúng vậy!” Lương Trữ liếc nhìn Lưu Nam Ba và Triệu Thiên Hải, rồi hỏi: “Các người định khi nào hành động?”

“Chúng ta có thể cần nghỉ ngơi một ngày, chẳng hạn tối mai được không?” Dương Chính Sơn đáp.

“Tối mai, đúng lúc Chu Ngọc Xuân cũng đến!”

Lương Trữ gật đầu: “Tối mai hành động!”

Sau đó, hai người bàn bạc một số chi tiết rồi Dương Chính Sơn vội vã rời khỏi doanh trại.

Kế hoạch đã định, tiếp theo sẽ hành động theo kế hoạch.

...

Tối đó, Dương Chính Sơn phi ngựa nhanh đến bờ biển, tìm đến nơi hẹn trước để hội hợp với Chu Lan.

Chạy liên tục nhiều ngày, binh lính đều mệt mỏi, ngoài những người cần thiết để canh gác, tất cả đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, hơi nước ở bờ biển lớn, đêm nay binh lính nghỉ ngơi không được thoải mái, chỉ có thể giảm bớt phần nào mệt mỏi.

May mắn là họ còn một ngày để phơi nắng.

Ở phía bên kia, gần trưa, Chu Ngọc Xuân dẫn sáu nghìn binh lính đến Phục Sơn thành, hội hợp với Lương Trữ.

Đến thời điểm này, đại quân dưới trướng Lương Trữ bao gồm ba vạn Trấn Tiêu doanh, năm nghìn Vân Long vệ, gần hai vạn viện binh doanh, tổng cộng năm vạn năm nghìn quân.

Về binh lực, họ không thua kém gì đông hải hồ tộc, chưa kể Lương Trữ còn có Chu Lan và Dương Chính Sơn làm kỳ binh.

Đến chiều tối, binh lính trong đại doanh bắt đầu mài dao, chuẩn bị vào trạng thái chiến đấu.

Khoảng giờ Hợi, Lương Trữ dẫn ba vạn Trấn Tiêu doanh ồ ạt xuất kích, thẳng tiến đến ba doanh trại của hồ tộc ở phía tây Phục Sơn thành.

Trấn Tiêu doanh hiện nay khác xa so với thời của Trương Thủ Vọng.

Khi Trương Thủ Vọng làm tổng binh, năm Trấn Tiêu doanh tiền, hậu, tả, hữu, trung, tổng binh lực chỉ khoảng một vạn năm nghìn, nhưng nay quy mô của Trấn Tiêu doanh đã được mở rộng gấp đôi.

Không chỉ quy mô tăng lên, mà cả chất lượng binh lính, tình trạng huấn luyện, trang bị, số lượng chiến mã cũng tăng lên rất nhiều so với thời của Trương Thủ Vọng.

Dương Chính Sơn mất ba năm để huấn luyện hơn một nghìn Thủ Bị doanh, Chu Lan mất bốn năm để huấn luyện tám nghìn viện binh doanh, còn Lương Trữ cũng mất gần bốn năm để huấn luyện ba vạn Trấn Tiêu doanh.

Ngoài Trấn Tiêu doanh, Vân Long vệ dưới trướng Lương Trữ còn là tinh nhuệ trong số các tinh nhuệ, là kỵ binh tinh nhuệ mà hắn mang từ tây bắc Đại Vinh đến.

Đội kỵ binh này không chỉ có lịch sử và thành tích huy hoàng, mà còn là tâm huyết lớn nhất của Lương Trữ.

Người ta thường nói Dương Chính Sơn giỏi luyện binh, Dương Chính Sơn quả thực có một số kinh nghiệm trong việc luyện binh, kết hợp với kinh nghiệm và kiến thức từ kiếp trước, cùng với vật tư và tiền bạc dồi dào, chỉ cần hấn muốn nghiêm túc thực hiện, chắc chắn có thể luyện ra một đội quân tinh nhuệ.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận rằng việc hấn có thể huấn luyện Thủ Bị doanh trở nên mạnh mẽ như vậy, phần lớn là nhờ có linh tuyến hỗ trợ.

So với hấn, Lương Trữ luyện binh hoàn toàn dựa vào bản lĩnh thật sự của mình.

Vân Long vệ là đội quân tinh nhuệ do hấn tự tay huấn luyện, từ khi hấn đến nhận chức ở tây bắc Đại Vinh, đến nay đã hơn mười năm, hấn dùng hơn mười năm để huấn luyện năm nghìn Vân Long vệ, giúp Vân Long vệ tạo được danh tiếng lớn ở tây bắc Đại Vinh.

Nói đơn giản, Trần Tiêu doanh hiện nay có thể được coi là quân tinh nhuệ, còn Vân Long vệ là tinh nhuệ trong số các tinh nhuệ.

Giờ Hối, ba vạn Trần Tiêu doanh hợp với hai vạn viện binh doanh tạo thành dòng lũ cuộn cuộn, lao về phía doanh trại của Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ.

Bọn họ không ngờ Lương Trữ lại đột ngột tấn công, vì vậy khi nhận được tin, ba vị kỳ chủ Bao A Lang, Tác Trường Ngạc và Cổ Nhĩ Cáp Xích đều hết sức kinh ngạc.

Tuy nhiên, họ không hoảng sợ, nhanh chóng bình tĩnh lại để chỉ huy quân lính ứng chiến.

Hai ngày nay, viện binh của Đại Vinh từ ba hướng liên tiếp đến nơi, họ đều biết rằng sớm muộn gì cũng có một trận đại chiến, mặc dù trận chiến hôm nay đến quá nhanh và gấp gáp, nhưng họ cũng không phải là không có chuẩn bị.

Nhanh chóng, hai bên đã giao tranh ác liệt xung quanh ba doanh trại.

Đêm đen như mực, ánh lửa bùng cháy dữ dội, tiếng hò hét và tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, trận chiến vừa bắt đầu đã bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

Mục đích của trận chiến này là buộc quân Cách Nhĩ Khâm thị trong Phục Sơn thành phải xuất binh cứu viện, vì vậy cần phải dốc toàn lực tấn công tam tộc Nga Mộc Bố, nếu đánh nhỏ lẻ, Cách Nhĩ Khâm thị có thể sẽ không xuất binh.

Trong vương đình Phục Sơn thành.

Vừa mới chìm vào giấc ngủ, Mạnh Đặc Mưu đột nhiên bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

“Chuyện gì vậy?”

Mạnh Đặc Mưu ngồi dậy từ lớp da mềm mại, vẻ mặt không vui hỏi.

“Đại vương, địch quân đã tấn công vào doanh trại của Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ.”

Sắc mặt Mạnh Đặc Mưu hơi biến đổi, lập tức đứng dậy mở cửa, nhìn người bên ngoài, lạnh lùng hỏi: “Chúng xuất động bao nhiêu quân?”

“Dường như là toàn quân!”

Mạnh Đặc Mưu hít một hơi thật sâu, không có quá nhiều cảm giác nôn nóng.

“Truyền lệnh xuống, chuẩn bị xuất thành nghênh chiến!”

Tình huống này hấn đã dự liệu từ lâu, thậm chí hấn còn đặt mình vào vị trí của Lương Trữ để suy nghĩ xem nếu hấn ở vào vị trí đó, hấn sẽ làm gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hấn cũng sẽ chọn cách tấn công vào doanh trại ngoài thành trước.

So với Phục Sơn thành có tường thành kiên cố, doanh trại ngoài thành rõ ràng dễ công hơn nhiều.

Hơn nữa, không lâu trước họ vừa điều đi hai vạn năm nghìn quân, hai ngày nay đối phương lại liên tiếp có viện binh đến.

Địch tăng ta giảm, đối phương phát động tấn công vào thời điểm này hấn cũng không ngạc nhiên.

Mạnh Đặc Mưu cũng muốn khai chiến, hai bên đối đầu, cứ kéo dài mãi không khai chiến, họ cũng cảm thấy khó chịu.

Giờ đây Lương Trữ chủ động tấn công vào doanh trại ngoài thành, hấn lại thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, Mạnh Đặc Mưu hầu như không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng mặc giáp chuẩn bị dẫn quân xuất thành cứu viện.

Chỉ là khi hấn đến cổng thành phía bắc Phục Sơn thành, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Cưỡi trên lưng ngựa, nhìn cánh cổng thành từ từ mở ra, Mạnh Đặc Mưu nhíu mày, cảm giác bất an trong lòng càng mạnh mẽ hơn.

Đột nhiên, hấn có chút chần chừ, nhưng nhanh chóng xua tan sự chần chừ đó, vì hấn không thể không xuất binh cứu viện doanh trại của tam tộc Nga Mộc Bố.

Dù có thể thất bại thảm hại, hấn cũng phải đi cứu viện, nếu không khi tam tộc Nga Mộc Bố bị tiêu diệt, Cách Nhĩ Khâm thị của họ sẽ đơn độc và không còn khả năng chiến thắng.

(Chương này kết thúc)

Chương 548: Đoạt Thành Chi Chiến (1)

“Đi!”

Không còn do dự nữa, Mông Đặc Mỗ dẫn gần vạn kỵ binh Hồ ra khỏi cửa thành.

Hơn vạn kỵ binh Hồ xuất thành không thể ngay lập tức chạy ra ngoài hết được, bọn họ cần một khoảng thời gian từ từ đi ra khỏi cổng thành.

Và khoảng thời gian này chính là cơ hội của Dương Chính Sơn.

“Báo, tướng quân, cửa bắc của Phục Sơn thành đã mở!”

Mười dặm ngoài phía đông Phục Sơn thành, những bóng người mờ mịt ẩn mình trong ánh hoàng hôn của đêm tối.

Nghe vậy, Châu Lan cười ngựa đứng trước hàng ngũ quay đầu nhìn Dương Chính Sơn bên cạnh.

“Đi thôi! Đến lượt chúng ta ra sân rồi!”

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa vang lên liên tiếp, ầm ầm ầm lao về phía cổng bắc Phục Sơn thành.

Tầm nhìn ban đêm bị cản trở, tốc độ của kỵ binh sẽ chậm hơn một chút, nhưng khi trời sáng, bọn họ đã trinh sát tình hình xung quanh, sớm chọn được con đường tương đối bằng phẳng để phát động tấn công.

Khoảng cách mười dặm, chỉ một khắc sau, bọn họ đã nhìn thấy cổng bắc Phục Sơn thành, nhìn thấy cả đội quân kỵ binh Hồ đang ủa ra từ trong cổng thành.

“Thủ Bì Doanh, một đi không trở lại, không chết không thôi!”

Trận tử chiến ập đến, Dương Chính Sơn lập tức vượt qua Châu Lan, bảy trăm kỵ binh của Thủ Bì Doanh phía sau hắn như một lưỡi kiếm sắc bén vượt lên khỏi đội quân cứu viện của Châu Lan.

Dưới ánh mắt sững sờ của Châu Lan, các binh sĩ của Thủ Bì Doanh lần lượt vượt qua nàng.

Nói về xung phong, Thủ Bì Doanh mới là chuyên nghiệp, nói về chiến mã, mỗi một con chiến mã của Thủ Bì Doanh đều là ngựa tốt thượng đẳng đã được linh tuyền tắm bổ.

Mặc dù những con chiến mã này còn lâu mới bằng được Hồng Vân, nhưng so với chiến mã của Châu Lan thì cũng không kém hơn là bao.

Trước đó hai bên cùng chiến đấu, Dương Chính Sơn nể mặt Châu Lan, nên không để các binh sĩ thể hiện quá xuất sắc, nhưng lần này thì khác, lần này là một trận ác chiến thực sự.

Bọn họ muốn đoạt lấy cổng thành, mà ở cổng thành có hơn vạn kỵ binh Hồ tập trung, trong thành còn có hơn vạn dũng sĩ của Ngạc Nhĩ Thân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây sẽ là một trận ác chiến vô cùng thảm khốc.

Cũng chính vào lúc này, Mông Đặc Mỗ phát hiện ra kỵ binh đang lao tới từ phía đông.

Hốt mất hồn nứt toác, đây về không thể tin được.

Hắn thực sự không ngờ Lương Trữ dám tấn công Phục Sơn thành vào lúc này.

Quả thật, lúc bọn họ mở cửa thành là thời cơ tốt để công thành, nhưng lúc này trong ngoài cổng thành có hơn vạn kỵ

binh Hồ tụ tập.

Lao tới là công thành hay là đi chịu chết?

“Ngông cuồng!” Mông Đặc Mỗ gầm lên giận dữ, sau đó hét lớn: “Chặn bọn chúng lại cho ta!”

Gần như ngay lập tức, hấn đã phản ứng, dẫn theo mấy nghìn kỵ binh đã ra khỏi thành lao về phía Dương Chính Sơn.

Dưới màn đêm tối tăm, hai dòng nước lũ đụng vào nhau trong nháy mắt, Dương Chính Sơn xông lên dẫn đầu, trước tiên chặn trước mặt Mông Đặc Mỗ.

“Mông Đặc Mỗ!”

Dương Chính Sơn vung trường thương, trong nháy mắt đã hất tung mấy tên kỵ binh Hồ trước mặt, đôi mắt như kiếm nhìn chăm chăm Mông Đặc Mỗ.

Hấn chưa từng gặp Mông Đặc Mỗ, nhưng hấn có thể đoán được.

Tuổi khoảng sáu mươi, bên cạnh có một nhóm hộ vệ mặc giáp sắt đi theo, rõ ràng đây là một nhân vật lớn.

“Ngươi là ai?” Mông Đặc Mỗ dưới sự vây quanh của các hộ vệ, lao về phía Dương Chính Sơn.

“Ha ha, Thủ Bị thành An Nguyên, Dương Chính Sơn!”

Trên mặt Dương Chính Sơn nở một nụ cười rạng rỡ.

Mông Đặc Mỗ!

Đây chính là Mông Đặc Mỗ!

Có câu bắt giặc trước tiên phải bắt vua!

Chỉ cần bắt được Mông Đặc Mỗ, Đông Hải Hồ tộc sẽ lập tức tan rã.

Hắn không ngờ mình sẽ trực tiếp đối đầu với Mông Đặc Mỗ, mà lúc này bắt được Mông Đặc Mỗ cũng quan trọng như đoạt được công thành.

Chỉ là Mông Đặc Mỗ cũng không phải quả hồng mềm, muốn bắt được hắn không phải chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên còn có một câu khác là bắn người trước tiên bắn ngựa!

Hai người đối đầu nhau, cưỡi ngựa lao vào nhau.

Khoảnh khắc bóng dáng giao nhau, Mông Đặc Mỗ cầm đao cong ngang quét tới, khoe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, nâng thương lên đỡ.

Hai cánh tay như gong kim thép nắm chặt cán thương, phát ra từng tiếng sấm.

“Keng” một tiếng, thân hình Dương Chính Sơn đột nhiên run lên, hai chân dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, mới không bị lực lượng của Mông Đặc Mỗ đánh rơi khỏi lưng ngựa.

Rất mạnh!

Hậu Thiên tăng chín!

So với hắn, dường như thực lực của Dương Chính Sơn yếu hơn một chút.

Hai người lướt qua nhau, ngay khi Mông Đặc Mỗ chuẩn bị quay người chém lần nữa, hắn đột nhiên cảm thấy con ngựa dưới thân mình nghiêng đi, ngã sang một bên.

Ánh mắt của Mông Đặc Mỗ theo bản năng nhìn về con ngựa dưới thân mình, sau đó hắn nhìn thấy một chiếc móng ngựa đập mạnh vào mông con ngựa của hắn.

Chương 549: Đoạt Thành Chi Chiến (2)

“Hí...”

Hồng Vân kêu lên một tiếng vui vẻ.

Mông Đặc Mỗ có hơi ngẩn ngơ!

Nó vậy mà đá ngã chiến mã của ta!

May mắn thay, Mông Đặc Mỗ phản ứng cũng khá nhanh, chiến mã nặng nề ngã sang một bên, đụng trúng hai tên hộ vệ bảo vệ hắn, còn hắn đạp lên lưng ngựa nhảy vọt lên, gươm đao cong lao về phía Dương Chính Sơn.

Nếu là một kỵ binh bình thường, trong tình huống trước mắt, bỏ chiến mã khác gì tìm chết, nhưng đối với Mông Đặc Mỗ có tu vi Hậu Thiên tầng chín mà nói, trong chiến đấu chiến mã gần như không có tác dụng gì lớn, cũng chỉ là lúc xung phong hoặc di chuyển, chiến mã có thể tiết kiệm cho hắn một chút sức lực.

“Người cẩn thận đây!”

Dương Chính Sơn vồ vào lưng Hồng Vân, thân hình cũng nhảy vọt lên, nghênh đón Mông Đặc Mỗ.

Ngay sau đó, bóng dáng hai người đã quần lấy nhau.

Mặc dù Mông Đặc Mỗ đã ngoài sáu mươi, nhưng thực lực của hắn mạnh hơn Đa Ba Thác rất nhiều.

Cơ thể đã già nua, nhưng kinh nghiệm phong phú, chiêu nào chiêu nấy đều khiến Dương Chính Sơn có cảm giác khó đỡ.

Hai người giao đấu hơn mười chiêu, Dương Chính Sơn vậy mà chỉ có thể bị động phòng thủ, không tìm được cơ hội phản kích.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn đành phải cố gắng câu giờ, từ từ tìm kiếm điểm yếu của Mông Đặc Mỗ.

Cũng may cơ thể hắn vượt xa người thường, cho dù bị áp chế, nhất thời cũng có thể chịu đựng được.

Mà đúng lúc Dương Chính Sơn giao chiến với Mông Đặc Mỗ, Châu Lan dẫn theo ba nghìn quân cứu viện cũng áp lên, nhưng rất nhanh bọn họ đã rơi vào ác chiến.

Lúc này, trước cổng thành đã có mấy nghìn kỵ binh Hồ tập trung, ba nghìn quân cứu viện mặc dù cũng là tinh nhuệ, nhưng trong thời gian ngắn căn bản không thể phá vỡ sự ngăn cản của mấy nghìn kỵ binh Hồ, thậm chí bọn họ còn không thể đến gần cổng thành, cách cổng thành vẫn còn mấy trăm mét.

Chiến đấu rơi vào trạng thái giằng co, nhưng Châu Lan và Dương Chính Sơn đều không vội phát động tấn công về phía cổng thành, mà luôn cố gắng giao chiến với kỵ binh Hồ.

Khoảng một khắc sau khi trận chiến diễn ra, từ phía tây đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa trầm thấp.

Tiếng vó ngựa dồn dập, mặt đất cũng run rẩy, trong lòng các chiến sĩ đang chiến đấu cũng run rẩy theo.

Không ít người không khỏi bị tiếng vó ngựa hấp dẫn, nhìn về phía tây.

Rất nhanh, bọn họ nhìn thấy những bóng dáng mờ mịt, bóng dáng ngày càng đến gần, một nhóm kỵ binh mặc giáp đen, cầm trường đao ủa tới.

“Giết!”

Trong đội kỵ binh, một nam tử cao lớn mặc giáp bạc đột ngột giơ trường đao lên gầm thét.

Ngay sau đó, hàng nghìn kỵ binh lao về phía cổng thành.

Vân Long Vệ!

Con át chủ bài cuối cùng trong tay Lương Trữ, cũng là chủ lực đoạt lấy cổng thành.

Không sai, chủ lực đoạt lấy cổng thành lần này không phải là Châu Lan và Dương Chính Sơn, mà là Vân Long Vệ.

Dưới trướng Châu Lan và Dương Chính Sơn hiện tại chỉ có chưa đến bốn nghìn kỵ binh, lấy bốn nghìn kỵ binh tấn công Phục Sơn thành, đoạt lấy cổng thành, đó căn bản là chuyện không thể.

Vì vậy bọn họ chỉ ra ngoài để thu hút hỏa lực của đối phương, người thực sự phụ trách đoạt lấy cổng thành là Vân Long Vệ.

Lúc này, rất nhiều kỵ binh Hồ ở cửa thành đều đang hỗn chiến với Dương Chính Sơn và Châu Lan, Vân Long Vệ đột nhiên lao ra, gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào, đã xông đến gần cổng thành.

Người mặc giáp bạc dẫn đầu tiên phong xông thẳng vào trong cổng thành, tu vi của người này cũng khá cao, không có cao thủ nào ngăn cản, hắn trực tiếp trấn giữ cổng thành, có khi thể như một người trấn giữ cửa ải, vạn người không thể địch nổi.

Vân Long Vệ theo sau như dòng nước lũ vỡ đê tràn vào cổng thành, chỉ trong chốc lát, cổng thành đã thuộc về chủ khác, bị Vân Long Vệ cướp lấy, nhưng muốn hoàn toàn chiếm được cổng thành, bọn họ vẫn cần phải ngăn chặn cuộc tấn công của người Hồ trong thành.

Kỵ binh Hồ ngoài thành muốn đến đoạt lại cổng thành, nhưng các tướng sĩ của quân cứu viện và Thủ Bì Doanh đã quần chặt lấy bọn chúng, căn bản không cho bọn chúng có cơ hội tấn công Vân Long Vệ.

Mông Đặc Mỗ cũng chú ý đến việc cổng thành đã đổi chủ, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm, sau đó, thế tấn công của hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Còn Dương Chính Sơn thì như tảng đá ngằm trên bờ biển, cho dù sóng có lớn đến đâu, hắn cũng không động đậy, hai chân như mọc rễ xuống đất, mặc cho lưỡi đao của Mông Đặc Mỗ có sắc bén đến đâu, cây trường thương trong tay hắn cũng có thể chặn lại một cách kín kẽ không một kẽ hở.

Tuy nhiên, cây trường thương trong tay hắn dường như đã hơi chịu không nổi rồi, sau khi thanh Lưu Kim Phi Ngư Thương bị cong, hắn đã đổi sang một cây trường thương sắt bình thường, chỉ là cây trường thương như vậy lại có hơi không chịu nổi trong trận chiến giữa các cao thủ.

Một lần chặn một nhát đao là một vết mẻ, lúc này cán thương trong tay Dương Chính Sơn đã gần như biến thành răng cưa.

May mắn thay, Dương Chính Sơn đã phát hiện ra điểm yếu của Mông Đặc Mỗ.

Thực lực của Mông Đặc Mỗ là không thể nghi ngờ, hơn nữa hắn còn là một võ giả dày dặn kinh nghiệm, trên người hắn rất khó tìm ra điểm yếu, nhưng có một điểm yếu mà dù thế nào hắn cũng không thể bù đắp được.

Đó chính là sự già nua theo tuổi tác.

Theo thời gian chiến đấu càng ngày càng lâu, Dương Chính Sơn rõ ràng cảm nhận được sức lực của Mông Đặc Mỗ ngày

càng yếu, thể tấn công càng ngày càng hỗn loạn, hơi thở càng ngày càng không ổn định.

Cảm nhận được những điều này, Dương Chính Sơn càng bình tĩnh hơn, hắn không vội phản kích, chỉ liên tục ngăn cản phòng thủ.

Mà xung quanh, các tướng sĩ của quân cứu viện và Thủ Bị Doanh cũng dần chiếm được thế thượng phong, mặc dù về số lượng, kỵ binh Hồ ngoài cổng thành có phần cao hơn quân cứu viện và Thủ Bị Doanh, nhưng nói về sức chiến đấu, bất kể là Thủ Bị Doanh hay quân cứu viện dưới trướng Châu Lan đều cao hơn dũng sĩ của Ngạc Nhĩ Thân.

Hơn nữa sau khi Vân Long Vệ xuất hiện, sau khi Vân Long Vệ chiếm được cổng thành, sĩ khí của các dũng sĩ Ngạc Nhĩ Thân đã suy giảm.

Sĩ khí bên này lên cao bên kia xuống thấp, cán cân chiến thắng dần nghiêng về phía quân cứu viện và Thủ Bị Doanh.

Vân Long Vệ đã xông vào trong thành, các tướng sĩ của quân cứu viện và Thủ Bị Doanh càng chiến càng dũng mãnh, hơi thở của Mông Đặc Mỗ bắt đầu trở nên gấp gáp.

Dương Chính Sơn cảm thấy đã đến lúc, hai cánh tay đột nhiên vung mạnh cây trường thương, một đòn mạnh mẽ quét ngang về phía Mông Đặc Mỗ.

Tuy nhiên, ngay tại khoảnh khắc hắn biến chiêu, trong mắt Mông Đặc Mỗ đột nhiên bùng lên một tia tinh quang chói lọi, cơ thể già nua vốn nhìn có vẻ mệt mỏi trong nháy mắt lại trở nên linh hoạt, cúi người hạ thấp thân thể, lưỡi đao sắc bén lướt qua trường thương, đâm vào bụng Dương Chính Sơn.

Đồng tử của Dương Chính Sơn đột nhiên co lại.

Lão già này vậy mà lại dụ hắn ra chiêu?

Quả nhiên là già đời lắm mưu nhiều kế.

Hắn đang câu giờ để tìm cơ hội, Mông Đặc Mỗ cũng đang tìm cơ hội.

Mà khoảnh khắc Dương Chính Sơn biến chiêu chính là cơ hội mà Mông Đặc Mỗ muốn.

Mắt thấy lưỡi đao sắp chém vào bụng Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn lại nhảy vọt lên.

Mông Đặc Mỗ tính toán rất chuẩn, cũng nắm bắt được cơ hội Dương Chính Sơn biến chiêu, nhưng hắn vẫn có hơi xem thường Dương Chính Sơn.

Liên tục chiến đấu lâu như vậy, thể lực của hắn giảm xuống rất nhiều, nhưng Dương Chính Sơn vẫn còn thể lực dồi dào, cú đao của hắn chung quy vẫn hơi chậm, chỉ lướt qua để giầy của Dương Chính Sơn, còn cây trường thương của Dương Chính Sơn lại tiếp tục biến chiêu, từ quét ngang thành bổ mạnh, hung hăng quật vào lưng hắn.

“Ầm” một tiếng, Mông Đặc Mỗ có hơi khó coi bị quật ngã xuống đất, trán đầy mồ hôi lạnh đập xuống mặt đất mềm xốp.

Sau đó, Mông Đặc Mỗ lật người định đứng dậy, nhưng một mũi thương mang theo hàn quang đã chĩa vào ngực hắn.

Chương 550: Hà Tất Phải Như Vậy! (1)

Dương Chính Sơn đứng trên cao, lạnh lùng nói: “Người thua rồi!”

Mặc dù vẻ mặt của Dương Chính Sơn lạnh lùng, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng sợ hãi.

“Mẹ nó, suýt nữa thì bị mổ bụng rồi.”

“Nếu phản ứng chậm hơn một chút, ít nhất bụng ta cũng sẽ có một vết thương không nhỏ. Với sức mạnh của Mạnh Đặc Mỗ, giáp Sơn Văn trên người ta chắc chắn không cản nổi.”

Đôi mắt đục ngầu của Mạnh Đặc Mỗ lóe lên, vẻ mặt vừa tái nhợt vừa âm trầm.

Lão vẫn thở dốc dữ dội, trận chiến kéo dài khiến thể lực của lão giảm sút ghê gớm. Dù sao lão cũng đã là một người ngoài sáu mươi tuổi.

Chỉ là trong lòng lão vẫn không cam tâm!

“Ta không thể thua!”

Lúc này trong lòng lão chỉ có duy nhất ý nghĩ đó!

Ngay giây phút tiếp theo, lão bất ngờ vươn tay định gạt bỏ ngọn trường thương trước ngực. Nhưng ngay khi tay lão chạm vào mũi thương, Dương Chính Sơn không hề do dự đâm mũi thương vào trong lồng ngực lão.

“Rắc!” Thanh âm vang lên, cán thương bị lão đập gãy, mũi thương găm chặt trong lồng ngực, máu tươi phun ra như suối.

“Khục khục khục ~~”

Mạnh Đặc Mỗ ho ra một tràng đau đớn, vị tanh ngọt từ sâu trong cổ họng tràn ngập đầu lưỡi, chảy xuống khóe miệng, nhuộm đỏ bộ râu hoa râm của lão.

“Hà tất phải như vậy!”

Dương Chính Sơn lạnh mặt thu lại đoạn cán thương đã biến dạng.

“Khục khục, lão phu chỉ có thể chết, không thể thua!” Sắc mặt của Mạnh Đặc Mỗ càng thêm xám ngoét.

Lão là vua của tộc Hồ Đông Hải, nếu lão thua, đó chính là nỗi sỉ nhục của cả tộc Hồ Đông Hải.

Dương Chính Sơn hiểu ý của lão, chết và thua là hai khái niệm khác nhau. Chết là hết, còn thua là vẫn còn sau này.

Với thân phận của Mạnh Đặc Mỗ, nếu bị bắt sống, kết cục có thể tưởng tượng được, lão chắc chắn sẽ bị áp giải về kinh đô, chịu đủ mọi ê chề nhục nhã, trở thành biểu tượng cho chiến công của Đại Vinh.

Vì vậy, lão thà chọn cái chết, cũng không muốn chịu đựng nhục nhã.

Nhìn Mạnh Đặc Mỗ nằm trên mặt đất, dần dần mất đi hơi thở, Dương Chính Sơn lại không có quá nhiều cảm xúc.

Người chết dưới chân hắn có rất nhiều, Mạnh Đặc Mỗ dù thân phận đặc biệt, nhưng cũng chỉ là một người mà thôi.

Có lẽ lão mang ý nghĩa đặc biệt nào đó, nhưng đối với Dương Chính Sơn, đây chỉ là một kẻ địch.

Kẻ địch đã chết chính là kẻ địch tốt nhất.

“Địch tù trưởng đã chết!” Dương Chính Sơn lại hô lên.

Tuy nhiên lần này hắn không chặt lấy đầu của Mạnh Đặc Mỗ. Dù sao Mạnh Đặc Mỗ cũng là một vị vua, mặc dù danh hiệu vua này có chút nước, nhưng sự tôn trọng cần có vẫn phải có.

Hắn kéo lấy thi thể của Mạnh Đặc Mỗ, gọi Hồng Vân tới, nhảy lên lưng ngựa, giơ cao thi thể của Mạnh Đặc Mỗ.

“Địch tù trưởng đã chết!”

...

Khi Dương Chính Sơn giơ cao thi thể của Mạnh Đặc Mỗ, đám hồ kỵ ngoài thành hoàn toàn mất đi dũng khí chống cự.

Khi hồ kỵ ngoài thành hoàn toàn tan vỡ, Dương Chính Sơn cầm theo thi thể của Mạnh Đặc Mỗ xuất hiện ở cổng thành, trên đường phố Phục Sơn Thành, cả Phục Sơn Thành từ hoảng sợ rơi vào tuyệt vọng.

Kẻ địch đã vào trong thành, còn vua của bọn họ đã chết. Trong nháy mắt, cả Ngạc Nhĩ Khâm thị như mất đi mọi hy vọng.

Tất cả mọi người đều sợ hãi kinh hoàng, mất đi quyết tâm liều chết chiến đấu, quay sang bỏ chạy khỏi Phục Sơn Thành.

Cửa Bắc đã bị Vân Long Vệ chiếm giữ, nhưng bọn họ vẫn còn cửa Đông, Tây, Nam.

Tiếng hò hét vang vọng khắp Phục Sơn Thành, rất nhiều người hò ùa ra bỏ chạy khỏi các cổng thành khác.

“Quân bại như núi đổ!” Vô số người hò mang theo sợ hãi chạy trốn vào trong màn đêm tối tăm.

“Hầu gia, chúng ta đã chiếm được Phục Sơn Thành!” Một tiếng hò vang lên từ chiến trường phía tây, nghiền nát ý chí kháng cự của ba tộc Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ, Đa Tác Nhĩ.

Nhìn kẻ địch đang tan rã, Lương Trữ cười lớn sảng khoái.

“Đại Vinh tất thắng!”

“Đại Vinh tất thắng!” Lương Trữ vung đao, cao giọng gào thét.

Ngay sau đó, các binh sĩ xung quanh cũng hô theo.

Trong phút chốc, tiếng hô vang trời, khí thế ngút trời, các binh sĩ nhuệ khí dâng cao, người hò ôm đầu bỏ chạy.

...

Khi ánh bình minh lại một lần nữa buông xuống, Phục Sơn Thành đã hoàn toàn rơi vào tay Đại Vinh.

Lương Trữ cười ngựa, được một toán thân vệ hộ tống, từ từ tiến đến trước cổng thành.

Trước cổng thành, Châu Lan, Dương Chính Sơn và thống lĩnh Vân Long Vệ Đoạn Hoa ôm quyền bái: “Cung nghênh hầu gia!”

Lương Trữ nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới, đỡ ba người dậy, “Các người, vất vả rồi!”

Trận chiến này chắc chắn được tính là một trận chiến gian khổ, dù là trận chiến phía tây với ba tộc Nga Mộc Bố hay là trận chiến trong ngoài thành với Ngạc Nhĩ Khâm tộc, đều là những trận chiến vô cùng thảm khốc.

Cả hai bên gần như không giữ lại gì, dồn hết toàn lực vào trận chiến.

Chương 551: Hà Tất Phải Như Vậy! (2)

Châu Lan sáng khoái làm động tác mời, “Hầu gia mời!”

“Ha ha ha ~~ Đi nào, chúng ta cùng xem thử cái gọi là vương đô Đại Lăng này! Ha ha ha, vương đô!”

Đối với Đại Lăng vương triều, Đại Vinh hoàng triều chưa bao giờ thừa nhận. Cho đến bây giờ, toàn bộ Đại Vinh từ trên xuống dưới vẫn gọi Đông Hải hồ tộc là hồ tộc hoặc hồ tộc.

Mà cái gọi là vương đô Đại Lăng này trong mắt Lương Trữ cũng chỉ như một trò cười.

Một hàng người tiến vào Phục Sơn Thành, bên trong Phục Sơn Thành rất đơn sơ, không hề có chút nào dáng vẻ của vương đô, đừng nói so với kinh đô Đại Vinh, ngay cả An Nguyên Thành cũng không bằng.

Hai bên đường là những ngôi nhà đất, trông vô cùng nguyên thủy.

Tính về diện tích, Phục Sơn Thành lớn hơn An Nguyên Thành một chút, dân số sinh sống trước đây cũng tương đương với An Nguyên Thành, nhưng Đông Hải hồ tộc quá thấp kém về kỹ thuật xây dựng và nền tảng văn hóa.

Điều này khiến bên trong Phục Sơn Thành trông như một thị trấn nông thôn, chỉ có vương đình ở trung tâm thành phố là có chút ý nghĩa hoa lệ.

Dù sao đây cũng là vương đô của Đại Lăng vương triều, là trung tâm của Ngạc Nhĩ Khâm thị, phần lớn tài sản của Ngạc

Nhĩ Khâm thị đều ở trong thành phố này.

Khi Lương Trữ cùng đoàn người đến vương đình, từng đội binh sĩ đang bận rộn vận chuyển của cải trong vương đình.

Lương Trữ tiến lên, mở nắp một chiếc rương lớn, tùy ý lấy ra một nắm trân châu ngọc bích, “Ngạc Nhĩ Khâm thị vẫn rất giàu có, chỉ là kỳ chủ của bọn họ như một tên bủn xỉn, chỉ biết cất giữ của cải trong kho, căn bản không muốn mang ra sử dụng.”

“Đông Hải hồ tộc có nghèo không?”

“Từ góc độ của người hồ bình thường mà nói, là thật sự nghèo, nghèo hơn phần lớn dân chúng Đại Vinh.”

“Nhưng quý tộc của hồ tộc lại rất giàu có, bọn chúng có hàng chục ngàn gia súc và ngựa, bọn chúng có thể dùng gia súc, ngựa và các loại da lông, dược liệu để đổi lấy vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, trà sứ...”

“Mặc dù Đại Vinh cấm giao dịch với hồ tộc, nhưng luôn có những thương nhân liều mạng lén lút ra quan giao dịch với bọn chúng, thậm chí trong đó còn có sự phối hợp của các võ quan trong quân.”

“Trước đây, vụ án thông dịch của Lương gia mà Mật Vũ Vệ điều tra thực ra chỉ là một trong những vụ buôn lậu ở biên trấn, chỉ vì vụ án này có thể liên quan đến Khánh vương, nên mới bị Mật Vũ Vệ để mắt tới.”

“Nếu không phải bị Mật Vũ Vệ để mắt tới, căn bản sẽ không có ai quan tâm đến những chuyện này.”

“Đương nhiên, đây là nói về trước đây. Sau khi Lục Sùng Đức và Lương Trữ nhậm chức, khi phối hợp với Mật Vũ Vệ phong tỏa đoàn xe của Lương gia, cũng phong tỏa luôn cả những thương nhân buôn lậu khác.”

“Vì vậy bây giờ không còn nhiều thương nhân Trọng Sơn Trần giao dịch với hồ tộc nữa.”

Dương Chính Sơn đứng bên cạnh Châu Lan, nhìn những tài bảo này, lại không có chút hứng thú nào.

“Đây không phải chiến lợi phẩm của ta, ta không có tư cách xử lý.”

“Hơn nữa, thứ ta lấy được trước đó đã đủ nhiều rồi, lấy thêm nữa có thể sẽ rước họa.”

“Con người không thể quá tham lam, không thể lúc nào cũng nghĩ đến việc nhét đồ vào túi mình, đôi khi vẫn phải để ý đến ảnh hưởng.”

“Hầu gia, xử lý tù binh trong thành thế nào?” Đoạn Hoa bên cạnh lên tiếng hỏi.

Lần này bọn họ không đồ thành, trong thành vẫn còn không ít người hồ trở thành tù binh của bọn họ.

Số lượng không nhỏ, khoảng hơn hai vạn người, hầu như đều là tộc nhân của Ngạc Nhĩ Khâm thị.

Lương Trữ nghĩ ngợi một lúc, nói: “Trước tiên cứ giam giữ lại, đợi ta báo cáo tình hình bên này cho bộ hạ rồi tính tiếp!”

Trận này đại thắng, đương nhiên phải báo công với hoàng đế bộ hạ.

Tù binh và chiến lợi phẩm cũng là một trong những yếu tố để báo công.

Lương Trữ hiểu rõ tính khí của triều đình, càng là lúc này càng không thể mắc sai lầm, nếu không trên triều đình chắc chắn sẽ có người nhảy ra đàn hặc hấn.

Ngay sau đó, mấy người đơn giản đi quanh vương đình một lượt, Châu Lan và Dương Chính Sơn liền dẫn theo binh sĩ

dưới trướng rút khỏi Phục Sơn Thành.

Tiếp theo Phục Sơn Thành chính là sân khấu của Lương Trữ, mọi chuyện đều do Lương Trữ chủ trì, không cần bọn họ phải lo lắng nữa.

Sau khi rút khỏi Phục Sơn Thành, Châu Lan và Dương Chính Sơn dựng một doanh trại ở bãi đất trống phía bắc thành.

Sau một đêm chiến đấu gian khổ, tổn thất của binh sĩ không nhỏ, Thủ Bị Doanh lại một lần nữa hao hụt gần hai trăm binh sĩ.

Đến bây giờ, hơn một ngàn binh sĩ Thủ Bị Doanh chỉ còn lại một nửa.

Nhưng xét về tỷ lệ thương vong, tỷ lệ thương vong của Thủ Bị Doanh đã được coi là nhỏ.

Tám ngàn quân tiếp viện của Châu Lan, bây giờ chỉ còn lại chưa đến ba ngàn.

Sự tàn khốc của chiến tranh nằm ở những con số đáng sợ này, càng nằm ở chiến trường đầm máu và lửa kia.

Tuy nhiên, cuộc chiến tranh này vẫn chưa kết thúc.

Mặc dù Phục Sơn Thành đã bị phá, nhưng Đông Hải hồ tộc vẫn còn khá nhiều lực lượng.

Cũng vào ngày thứ ba sau trận Phục Sơn Thành, Vương Bân dẫn theo chưa đến một ngàn kỵ binh đến Phục Sơn Thành.

Nhìn Vương Bân mệt mỏi rã rời, Châu Lan và Dương Chính Sơn đều thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ nó, mệt chết lão tử rồi!”

Tìm thấy doanh trại, Vương Bân nhảy xuống ngựa, chửi một câu, sau đó lấy một gáo nước lạnh, ừng ừng uống vào.

Mà các binh sĩ phía sau hấn cũng tương tự, không ít binh sĩ kiệt sức, trực tiếp ngã từ trên lưng ngựa xuống.

“Còn ngậy ra đó làm gì, mau chuẩn bị nước và cơm cho các huynh đệ!” Dương Chính Sơn vội vàng hét lên với Hàn Thừa và Dương Minh Chí bên cạnh.

Hai người hoàn hồn, lập tức gọi binh sĩ đến uống nước dùng cơm.

Đội Vương Bân hồi phục lại, Dương Chính Sơn cười nói: “Thấy các người trở về, chúng ta mới yên tâm!”

Mặc dù Vương Bân và các binh sĩ của hấn trông có vẻ rất thảm hại, nhưng Dương Chính Sơn đã chú ý thấy số lượng của bọn họ không giảm quá nhiều, hiển nhiên trên đường đi bọn họ không bị hồ kỵ đuổi kịp.

“Ôi, đừng nói nữa, lão tử cả đời này lần đầu tiên thảm như vậy, bị người ta đuổi suốt sáu ngày sáu đêm!”

“Ba ngày đầu chúng ta còn có thể nghỉ ngơi, ba ngày sau chúng ta hầu như không dừng lại, ngay cả ngựa cũng mệt chết không ít!”

Vương Bân vừa uống nước vừa than thở với Châu Lan và Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đích thân bưng đến cho hấn một bát cháo gạo, cười nói: “Vậy thật sự là vất vả cho tướng quân rồi!”

Vương Bân ôm bát cháo húp sùm sụp.

Đội hấn ăn no uống đủ, Dương Chính Sơn lại sắp xếp lều trại cho hấn nghỉ ngơi.

Vương Bân trở về cũng khiến Lương Trữ thở phào nhẹ nhõm, Lương Trữ đích thân chạy đến nhìn Vương Bân, nhưng khi hấn đến, Vương Bân đang ngủ say như chết.

Những ngày sau đó, mọi người vừa xử lý công việc trong
Phục Sơn Thành, vừa để cho các binh sĩ nghỉ ngơi.

Chương 552: Tin Chiến Thắng Truyền Về Kinh Đô, Thư Nhà (1)

Bên ngoài cửa Bắc kinh đô, trên quan đạo.

Ba lính trạm cưỡi ngựa phi như bay tới. Chưa đến cổng thành, họ đã lên tiếng trước.

“Tránh ra, tin đại thắng từ Trọng Sơn trấn!”

“Tránh ra!”

“Trọng Sơn trấn đại thắng!”

Tiếng hét gấp gáp khiến lính gác và dân chúng chò vò vào thành đều ngoái nhìn.

Viên tiêu kỳ quan nghe rõ, vội hô lên:

“Mau tránh ra, đỡ ngựa xuống!”

Một nhóm lính luống cuống đỡ hàng rào trước cổng, nhường đường cho ba lính trạm giờ cao chiến báo và lệnh bài, lao vút qua như gió.

Ngay sau đó, trên đường phố trong thành vang lên tiếng hô liên tục.

“Tránh ra, tránh ra!”

“Trọng Sơn trấn đại thắng!”

Phố xá tấp nập lập tức xôn xao, nhiều người dân bắt đầu reo hò.

Đoàn báo tin chạy từ cổng thành đến trước hoàng thành. Trên một chiếc xe ngựa sang trọng trên đại lộ trước Tuyên Vũ môn, Thái tử vén rèm nhìn ba lính trạm đưa chiến báo vào, khẽ thở dài.

“Đáng tiếc!”

“Điện hạ tiếc gì sao?” Bên trong, một thiếu niên khôi ngô hỏi.

“Tiếc rằng Thường Bình hầu không thể phục vụ ta được.” Thái tử lộ vẻ tiếc nuối.

Hắn thực sự đánh giá cao Lương Trữ và muốn lôi kéo y, nhưng giờ đây hắn không dám tiếp cận.

Lời khiển trách của Thừa Bình Đế như vẫn vang bên tai!

Thiếu niên khoảng mười tám, mười chín tuổi, toát lên khí chất tôn quý, là tôn trưởng tôn của Xương Quốc công phủ, Tôn Nguyên Duệ.

Trước đây, Thọ Quốc công phủ từng nhờ vả thế tử của Xương Quốc công để mưu cầu chức vị chỉ huy sứ Tùng Châu vệ, và Tôn Nguyên Duệ chính là trưởng tử của thế tử Tôn Kế Tông.

Tôn Nguyên Duệ cũng nhìn thoáng qua lính trạm trước cổng hoàng thành, nói:

“Nếu không thể tiếp cận Thường Bình hầu, sao không tiếp cận các võ quan khác ở Trọng Sơn trấn?”

Thái tử hơi sững sờ, quay đầu nhìn Tôn Nguyên Duệ rồi cười lớn.

“Nguyên Duệ thật là thông minh!”

Đúng vậy, vì sao không thể lôi kéo các võ quan khác ở Trọng Sơn trấn?

Trận chiến này đại thắng, quan viên của Trọng Sơn trấn ất sẽ được phong thưởng và thăng chức.

Hắn không thể lôi kéo Thường Bình hầu, nhưng có thể lôi kéo những người khác!

Tôn Nguyên Duệ mỉm cười khiêm tốn, không vì lời khen mà đắc ý, trái lại nói:

“Thái tử quá khen, tiểu tử chỉ có chút thông minh vật thôi!”

Trong lúc hai người trò chuyện, chiến báo từ Trọng Sơn trấn đã được trình lên.

Công công Trần mặt mày rạng rỡ dâng chiến báo cho Thừa Bình Đế:

“Bệ hạ văn thành võ đức, Đại Vinh khai cương thác thổ, lão nô chúc mừng bệ hạ, bệ hạ thánh đức!”

Thừa Bình Đế tuy chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng không giấu được niềm vui trong lòng.

Từ khi lên ngôi, ông đã chinh chiến khắp nơi, nhưng đây mới là lần đầu tiên mở rộng lãnh thổ.

Dù Bắc địa khổ hàn, nhưng đó cũng là ngàn dặm giang sơn. Mở rộng ngàn dặm đất đai cho Đại Vinh, ông cũng có thể lưu danh sử sách.

Xem hết chiến báo, niềm vui trong mắt ông càng rõ rệt.

“Rất tốt, trận này đã đánh ra quốc uy của Đại Vinh, đáng mừng, đáng thưởng!”

“Triệu nội các chư thần, lục bộ thượng thư, ngũ quân đô đốc phủ tả hữu đô đốc, vào diện nghị sự!”

...

Khi Thừa Bình Đế nhận được chiến báo, nội các, ngũ quân đô đốc phủ và binh bộ cũng nhận được tin.

Tại binh bộ nha môn, binh bộ thượng thư Vương Khánh nghe thuộc hạ báo cáo, gần như không tin nổi.

Không phải ông không tin Trọng Sơn trấn có thể đánh bại Đông Hải Hồ tộc, mà ông kinh ngạc vì Trọng Sơn trấn lại phá được Phục Sơn thành nhanh như vậy.

Ông đã làm binh bộ thượng thư được mười năm, ông hiểu rõ tình hình của Trọng Sơn trấn, đặc biệt là dưới sự chấp chưởng của Trương Thủ Vọng. Ông còn nhớ như in vẻ giận dữ của hoàng đế khi Trương Thủ Vọng thất bại ở Phục Sơn thành.

Vậy mà mới vài năm trôi qua, Trọng Sơn trấn mới xuất chinh được mấy tháng, Phục Sơn thành đã bị công phá!

Ông tưởng rằng cuộc chiến này ít nhất cũng kéo dài đến cuối năm, nào ngờ mới cuối tháng sáu, Trọng Sơn trấn đã gửi tin chiến thắng.

Điều này khiến ông có phần bất ngờ.

Phải chăng binh mã của Trọng Sơn trấn giờ lại lợi hại đến thế?

Vương Khánh triệu tập các binh bộ thị lang, thông báo tin Trọng Sơn trấn đại thắng cho các đồng liêu, rồi nói:

“Chư vị chuẩn bị đi, Trọng Sơn trấn đại thắng, bệ hạ ắt sẽ ban thưởng hậu hĩnh, chư vị hãy nghĩ trước đi, chuẩn bị một bản tấu chương phong thưởng!”

...

Trung quân đô đốc phủ, Ninh Quốc công Chu Mậu cũng nhận được tin.

Hơn nữa, tin tức của ông còn chi tiết hơn cả binh bộ. Lính trạm sau khi gửi chiến báo vào hoàng thành, đã gửi cho ông một bản chiến báo chi tiết.

Nhìn chăm chăm vào chiến báo trong tay, Chu Mậu với mái tóc hoa râm, vuốt nhẹ chòm râu dài, khẽ thở dài một tiếng.

“Nếu như Lan nhi là nam nhi thì tốt biết bao!”

Chương 553: Tin Chiến Thắng Truyền Về Kinh Đô, Thư Nhà (2)

Đại Vinh không cấm nữ tử nhập ngũ, nhưng nữ tử chốn quan trường lại bị giới hạn rất nhiều, thành tựu cũng không cao.

Dù Chu Lan xuất thân từ phủ Ninh Quốc Công, cũng không thể vượt qua những giới hạn này.

Nữ nhi ấy có thể trở thành một tham tướng đã là cực kỳ gian nan rồi, còn thăng chức ư? Gần như là không thể, nhiều nhất cũng chỉ là điều ngang chức thôi.

Chu Lan biểu hiện càng xuất sắc, trong lòng Chu Mậu càng tiếc nuối.

“Nhưng vậy cũng tốt, hồi kinh trước cũng tốt!”

Suy nghĩ của Chu Mậu chuyển động, lão đang nghĩ đến tình cảnh hiện nay của phủ Ninh Quốc Công. Hiện tại, phủ Ninh Quốc Công bề ngoài hào nhoáng, quyền thế ngập trời, nhưng lão hiểu quy luật cực thịnh tất suy.

Hoàng đế già rồi, phủ Ninh Quốc Công nên khiêm tốn thì hơn.

Ánh mắt lão lại dừng trên chiến báo, rơi vào cái tên Dương Chính Sơn.

Đối với Dương Chính Sơn, Chu Mậu có thể nói là vô cùng quen thuộc.

Dù là ở công hay ở tư, lão đều thường xuyên nghe thấy cái tên này.

Quan hệ giữa Dương Chính Sơn và Chu Lan không cần phải nói, còn Chu Tự cũng vô cùng tôn sùng Dương Chính Sơn.

Quan hệ cá nhân giữa Dương Chính Sơn và phủ Ninh Quốc Công sâu sắc hơn nhiều so với tưởng tượng, hắn cũng chỉ là chưa từng gặp mặt Chu Mậu mà thôi.

“Mưu lược, dũng võ đều có chỗ hơn người, hơn nữa tu vi có khả năng đã đạt đến Hậu Thiên tầng chín!”

Chiến báo ghi lại việc Dương Chính Sơn bắt được Mạnh Đặc Mộc, mà Mạnh Đặc Mộc có tu vi Hậu Thiên tầng chín là chuyện ai cũng biết. Dương Chính Sơn có thể bắt được hắn, điều này đủ để chứng minh tu vi và thực lực của Dương Chính Sơn.

Hậu Thiên tầng chín, ở cả Đại Vinh này cũng được coi là cường giả.

Chu Mậu trầm tư hồi lâu, gọi tùy tùng ngoài cửa vào, dặn dò: “Ngươi đi nói với đại công tử, để nó chuẩn bị một phần lễ chúc mừng đưa tới Dương gia!”

Nếu Dương Chính Sơn đã bắt phạm như vậy, thì phủ Ninh Quốc Công tự nhiên phải cố gắng kết giao.

Mặc dù trước đây Dương Chính Sơn dựa dẫm vào phủ Ninh Quốc Công rất nhiều, nhưng Chu Mậu hiểu rõ, nhân tình là thứ nên tích lũy được bao nhiêu thì cứ tích lũy.

Trước đây là Dương Chính Sơn nợ nhân tình, nhưng lão không thể vì thế mà cho rằng Dương Chính Sơn nên nghe theo phủ Ninh Quốc Công bọn họ.

...

Trong kinh thành, ai nấy đều bàn tán xôn xao về tin tức Trùng Sơn trấn đại thắng, nhưng Phục Sơn thành vẫn đầy sát khí như cũ.

Mặc dù bọn họ đã chiếm được Phục Sơn thành, nhưng lực lượng còn sót lại của tộc Đông Hải Hồ vẫn còn khá nhiều. Vì vậy, sau vài ngày nghỉ ngơi, Lương Thụ đã ra lệnh cho Trung Tiêu doanh dưới trướng và ba doanh viện quân của Liễu Nam Ba, Triệu Thiên Hải, Chu Ngọc Xuân cùng xuất chinh, tiêu diệt những tộc còn sót lại.

Chu Lan, Vương Bân hai người này được ở lại Phục Sơn thành.

Cũng không còn cách nào khác, binh lính dưới trướng bọn họ đều tổn thất nặng nề, hơn nữa công lao bọn họ lập được đã đủ nhiều, không cần thiết phải tranh công nữa.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn cũng vui vẻ nhẹ nhõm.

Từ khi ra ngoài, hắn luôn căng thẳng dây thần kinh, giờ phút này cuối cùng cũng được thả lỏng, hắn cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong doanh trại mấy ngày, hắn mới hồi phục lại được.

“Đại nhân, có gia thư gửi cho ngài!”

Trong trướng, Dương Minh Trấn đưa một phong thư cho Dương Chính Sơn.

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, vội vàng nhận lấy rồi mở ra.

Mặc dù bọn họ vẫn luôn liên lạc với Gia Thành, hắn cũng từng viết thư về nhà bình an, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhận được thư nhà.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì bọn họ gửi thư về khá dễ dàng, có thể đi theo đội vận chuyển lương thảo và chiến lợi phẩm hoặc gửi cùng lúc báo cáo chiến sự.

Còn nhà gửi thư cho hấn thì phiền phức hơn nhiều, lại không chắc có thể gửi đến tay hấn.

Nhìn nội dung trong thư, lòng Dương Chính Sơn mềm mại hẳn.

Thư là do Úc Thanh Y viết, chắc hấn là viết từ một tháng trước.

Trong thư, Úc Thanh Y kể về tình hình trong nhà, mọi thứ đều tốt, cuối tháng tư, Lương thị sinh cho Dương gia một nam hài, hiện tại Dương gia ba huynh đệ đều có hậu nhân, xem như đây là một hỉ sự lớn.

Tiếp đó, Lâm Triễn và Vương Vân Kiều lần lượt trở thành võ giả, tính toán thời gian, cả hai đều vừa tròn mười lăm tuổi không lâu đã trở thành võ giả.

Ngoài ra, năm nay Lâm Triễn tham gia huyện thí, đạt được thành tích án thủ An Ninh huyện, từ đó xem như Lâm Triễn đã bước trên con đường khoa cử.

Ngoài tin vui, cũng có một số chuyện không tốt, giữa tháng năm, Lục Kỳ thị của Lục gia qua đời, cũng chính là nhạc mẫu của nguyên thân.

Dương Minh Thành và Dương Vân Tuyết hai người thay mặt Dương Chính Sơn trở về An Ninh huyện chịu tang.

Thấy được tin tức này, trái tim Dương Chính Sơn khẽ rung động.

Trên chiến trường, hấn đã quen với sinh tử, giết người cũng không hề nương tay, nhưng thấy người quen qua đời, trong lòng hấn vẫn có chút bi thương.

Lục Thị, hần chỉ mới gặp vài lần, nhưng lão nhân gia đem đến cho hần cảm giác rất tốt, là một người trưởng bối hiểu chuyện.

Cuối cùng, Úc Thanh Y cũng kể về tình hình của mình, rằng mọi thứ đều ổn, cả hài tử trong bụng cũng rất tốt.

Nhìn nàng nhắc đến hài tử trong bụng, cái đau thương trong lòng Dương Chính Sơn nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một mảnh mềm mại.

Tính toán thời gian, dự sinh của Úc Thanh Y hần là vào tháng chín. Nếu không có gì bất ngờ, hần có thể kịp hồi phủ chứng kiến tiểu hài tử chào đời.

Đọc thư xong ba lần, Dương Chính Sơn mới mở bút nghiên, viết một phong gia thư.

Kỳ thực, hai ngày trước hần đã viết một phong rồi, nhưng hần biết Úc Thanh Y đang lo lắng cho mình. Nếu một bức thư có thể khiến nàng bớt lo âu, hần sẵn sàng viết thêm vài phong nữa.

Đồng thời, hần cũng viết cho Lục Tùng Hạc một bức, bày tỏ đau buồn trước sự ra đi của Lục Thị, và đơn giản thuật lại một vài tình hình trên chiến trường.

Hần làm vậy, một mặt là chia sẻ niềm vui đại thắng với Lục gia, mặt khác là kể về chiến công mình vừa lập được.

Mặc dù việc Dương Chính Sơn tái hôn đã tạo ra đôi chút ngăn cách giữa Dương gia và Lục gia, nhưng quan hệ hai nhà vốn dĩ là huyết mạch tương liên; Lục gia là ngoại tộc của Dương Minh Thành ba huynh đệ, mối quan hệ này không thể cắt đứt.

Bất kể hiện tại hay tương lai, Dương gia và Lục gia vẫn là thân thích gần gũi nhất.

Quan chức của Dương Chính Sơn càng cao, Lục gia cũng được hưởng lợi.

Dương Chính Sơn lập công trên chiến trường, chắc chắn sẽ được ban thưởng, đây là chuyện tốt, Lục gia cũng nên lấy đó làm vui mừng.

Chương 554: Bệ Hạ Luân Cảnh Giác Với Công Thần (1)

Vừa viết xong phong thư, Châu Lan cùng Vương Bân đã tiến vào trong doanh trướng của Dương Chính Sơn.

Vương Bân ngồi xuống bên cạnh Dương Chính Sơn, cầm lấy một chén trà, vung vẩy ống tay áo, không biết lấy từ đâu ra một vò rượu, rót cho Dương Chính Sơn một chén.

“Ném thử xem!”

Hắn nháy mắt nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thoáng sửng sốt, ánh mắt có phần cổ quái nhìn hắn và Châu Lan.

Nơi quân doanh cầm rượu, hai tên này lấy đâu ra rượu cơ chứ!

Vương Bân không để ý tới vẻ ngây ngốc của Dương Chính Sơn, lại rót cho chính mình và Châu Lan mỗi người một chén, trong khi đó Châu Lan lấy ra một gói thịt bò khô đặt lên bàn.

“Các người lấy đâu ra thứ này?” Dương Chính Sơn ngửi mùi rượu thoang thoảng, vẫn là rượu ngon.

“Hầu gia ban thưởng!” Vương Bân cười hì hì nói.

Dương Chính Sơn chợt hiểu ra, hắn nói mà, trong quân doanh lấy được rượu đâu có dễ, huống hồ trong quân không có, chắc chắn trong phụng Sơn thành có.

“Cạn nào!” Châu Lan hào sảng nâng chén trà uống cạn.

Dương Chính Sơn cũng mặc kệ quân pháp, ngửa đầu uống một hơi.

Rượu này ngọt ngào thuần hậu, dư vị lại mang theo một tia thanh mát.

“Quả nhiên là Lê Hoa Nhưỡng, đúng là rượu ngon!”

Vương Bân ha ha cười nói.

“Lê Hoa Nhưỡng!” Dương Chính Sơn nhướn mày, cũng cảm thấy rượu này không tệ.

Châu Lan cười nói: “Lê Hoa Nhưỡng là mỹ tửu của tộc Hồ, lê hoa này không phải là hoa của cây lê, mà là tuyết rơi vào lúc lạnh nhất mùa đông, hàng năm vào mùa đông, tộc Hồ đều sẽ hái tuyết sau mỗi đợt tuyết lớn để ủ rượu, mỗi đợt tuyết lớn đều dày hơn một thước, cho nên rượu này còn được gọi là Nhất Xích Tuyết!”

Nói xong, Châu Lan lại ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Dương Chính Sơn chép chép miệng, từ từ thưởng thức hương vị thuần hậu của Lê Hoa Nhưỡng.

Điều này khác với rượu hắc tử ủ, rượu hắc tử ủ đều pha với linh tuyến thủy và rất nhiều dược liệu, về mặt công hiệu có nhiều điểm kỳ lạ, nhưng xét về hương vị, quả thực kém hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, hắc tử cũng đang cải thiện quy trình nấu rượu của chính mình. Nấu rượu là một kỹ thuật, Dương Chính Sơn muốn ủ ra loại mỹ tửu vừa có công hiệu đặc biệt, lại có hương vị ngon, vẫn cần phải bỏ ra thêm một phen công phu mới được.

Ba người vừa uống rượu vừa tán gẫu, bầu không khí có vẻ bình thản tự do tự tại.

Đột nhiên, Vương Bân nói: “Các người nói xem lần này chúng ta có thể nhận được phong thưởng gì?”

Mặc dù hẳn hỏi là các người, nhưng ánh mắt lại luôn nhìn về phía Châu Lan.

Phong thưởng!

Chuyện như vậy, tất nhiên là Châu Lan quen thuộc triều đình sẽ hiểu rõ hơn.

Châu Lan thoát đầu liếc nhìn hẳn, trầm tư một lát mới nói: “Đừng hy vọng quá nhiều.”

Thần sắc Dương Chính Sơn hơi lay động, cũng hiểu được hai người này đang đánh đố điều gì.

Thứ Vương Bân hỏi, đương nhiên không phải là phong thưởng bình thường, mà là chiến công phong tước.

Chinh chiến ngàn dặm, khai cương mở rộng lãnh thổ cho Đại Vinh, công tích như vậy, nghĩ đến phong tước cũng không phải là không thể.

“Tại sao?” Vương Bân có chút thất vọng hỏi.

Châu Lan khẽ lắc đầu, nói: “Mặc dù triều đình của ta có tiền lệ phong tước vì chiến công, nhưng từ khi bộ hạ đăng cơ đến nay, ngoài hoàng thân quốc thích, chưa từng ban tước!”

“Bộ hạ luôn giữ cảnh giác với đám huân quý, mặc dù trên triều đã trọng dụng rất nhiều huân quý, nhưng chưa từng ban tước hoặc đề tước, ngược lại còn nhiều lần tước bỏ và giáng tước!”

“Thực ra tâm tư của bộ hạ không khó đoán, huân quý của Đại Vinh ta có đến hơn trăm nhà, ngoại trừ Thường Bình hầu phủ, về cơ bản đều được phong trong gần hai trăm năm qua.”

“Lần được phong nhiều nhất chính là vào thời điểm loạn lạc một trăm năm trước!”

Nói đến đây, giọng của Châu Lan hạ thấp xuống, “Sau khi loạn lạc, Đức Tông Hoàng Đế đại xá thiên hạ, ban phong hai công, bảy hầu, tám mươi ba bá.”

“Tiên hoàng đối với việc này vô cùng bất mãn, cho nên sau khi tiên hoàng kế vị chỉ phong cho hoàng thân quốc thích, mà đến đương kim bộ hạ, cũng là tiếp tục di nguyện của tiên hoàng, chỉ sắc phong hoàng thân quốc thích!”

“Mặc dù lần này chúng ta khai cương mở rộng lãnh thổ cho triều đình, giải quyết mối lo ngại ở phương đông bắc cho triều đình, nhưng người và ta đều hiểu rõ Đông Hải Hồ tộc chỉ là căn bệnh ghẻ lở, Bắc Địa lại là nơi khổ hàn.”

“Những điều này không đủ để khiến bộ hạ thay đổi ý định, hơn nữa các triều thần cũng sẽ ngăn cản việc phong tước!”

Châu Lan từ từ nói ra, Dương Chính Sơn nghe được một hiểu một nửa. Hiện tại hiểu biết của hắn về triều đình đã đi sâu hơn rất nhiều, nhưng hắn lại không ở trong triều, đối với rất nhiều chuyện hiểu biết vẫn dừng lại ở bề mặt.

Chương 555: Bộ Hạ Luân Cảnh Giác Với Công Thần (2)

Còn về chuyện của Thừa Bình Đế và tiên hoàng, hắn càng không biết gì.

Châu Lan nói tiên hoàng bất mãn với việc Đức Tông Hoàng Đế phong nhiều huân quý, chuyện như thế này đừng nói là người bình thường, ước chừng rất nhiều đại nhân trên triều đình cũng không hiểu rõ, chỉ có những huân quý và thế gia như Ninh Quốc công phủ truyền thừa trăm năm, quen thuộc triều đình mới có thể hiểu rõ.

“Vậy thì thật đáng tiếc!” Vương Bân càng cảm thấy thất vọng hơn.

Trước đây hắn chỉ nghĩ đến thăng quan, nhưng theo chiến quả càng ngày càng lớn, bọn họ nhận được chiến công càng ngày càng nhiều, trong lòng hắn lại nảy sinh ý định được phong tước.

Dương Chính Sơn cũng không nghĩ đến chuyện phong tước, hắn hiện tại chỉ là một thủ bị mà thôi, còn xa mới đến mức được phong tước.

So với việc được phong tước, hắn cảm thấy nên thực tế một chút, suy nghĩ xem mình sắp được thăng đến cấp nào.

Thăng quan là chuyện chắc chắn, không có gì phải nghi ngờ nữa.

Với chiến công của hấn, triều đình mà không thăng chức cho hấn thì quả là không nói nổi.

Nhưng thăng mấy cấp lại là một vấn đề.

Hiện tại hấn lấy chức vụ đồng tri chỉ huy Tùng Châu vệ đảm nhiệm thủ bị An Nguyên thành, nếu lại được thăng chức, hoặc sẽ trở thành chỉ huy sứ một vệ, hoặc vào đô ti nha môn làm đô chỉ huy thêm sự hoặc đô chỉ huy đồng tri.

Tức là chính tam phẩm hoặc tòng nhị phẩm, cao hơn nữa thì gần như không thể.

Nhưng quan trọng nhất không phải là phẩm cấp, mà là có được đảm nhiệm chức vụ khác hay không.

Ở Đại Vinh, vệ sở võ quan không đảm nhiệm chức vụ trấn thủ tướng lĩnh rất khó có cơ hội thăng tiến, nhiều nhất chỉ là thăng tiến trong nội bộ vệ sở mà thôi.

Chỉ có đảm nhiệm trấn thủ tướng lĩnh mới có cơ hội lập chiến công, mới có nhiều cơ hội thăng tiến hơn.

Giống như Dương Chính Sơn, hấn vốn là đồng tri chỉ huy Tùng Châu vệ, sau là thủ bị An Nguyên thành, nhưng luận về chức quyền và địa vị, chức vụ thủ bị An Nguyên thành nặng hơn đồng tri chỉ huy Tùng Châu vệ.

Chính bởi vì hấn là thủ bị An Nguyên thành, mới có cơ hội xuất chinh, mà như Thẩm Cảnh Thái, hấn không có cơ hội xuất chinh, chỉ có thể ở trong vệ sở xử lý việc đồn điền, còn lại là hỗ trợ một chút công tác hậu cần của tham tướng mạc phủ.

Dương Chính Sơn muốn hỏi Chu Lan có ý kiến gì về chức vụ tiếp theo của hấn, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống.

Đến lúc này, Chu Lan cũng không thể giúp hấn sắp xếp chức vụ nữa rồi.

Muốn giúp hấn vận động một chút, thì phải vận động ở Kiến Đô, cần vận động không chỉ là trung quân đô đốc phủ, mà còn có cả binh bộ.

Có lẽ Chu Lan sẽ không từ chối giúp đỡ, nhưng chuyện này làm chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Hiện tại vẫn nên chờ xem tình hình, nếu đợi đến khi ban thưởng xuống mà không hợp ý, lại nhờ Chu Lan hoặc người khác vận động cũng không muộn.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn không ngờ, hấn không nhắc tới, Chu Lan lại nhắc tới.

“Đợi sau khi trở về, ta chắc chắn phải về Kiến Đô, ta muốn người đến tiếp nhận chức tham tướng Kiến Ninh vệ!” Chu Lan nhìn Dương Chính Sơn, ánh mắt lấp lánh.

Nàng có ý nghĩ này, một là vì tin tưởng Dương Chính Sơn, tin rằng hấn sẽ không để những nỗ lực mấy năm nay của nàng bị uổng phí, sẽ không để Kiến Ninh vệ của nàng lại trở thành một mớ hỗn độn.

Hai là vì nàng muốn giúp Dương Chính Sơn thêm một lần nữa, để hấn tiến xa hơn, đây có lẽ là lần cuối cùng nàng có thể giúp hấn trên quan trường.

Sau này nếu nàng còn muốn giúp Dương Chính Sơn trên quan trường, thì chỉ có thể dựa vào phủ Ninh Quốc Công, hơn nữa chỉ dựa vào phủ Ninh Quốc Công còn chưa chắc đã giúp được hấn.

Dương Chính Sơn đặt chén xuống nhìn nàng, như có điều suy nghĩ, “Nếu ta về Kiến Ninh vệ, thì Kiến Ninh vệ có lẽ cần đại biến động mới được!”

“Biến động gì?”

“Tận lực điều hết đám tử đệ Dương thị đi!” Dương Chính Sơn nói.

Chu Lan hơi suy nghĩ một chút cũng hiểu ý của hắn.

Kiến Ninh vệ hiện tại, không đúng, không nên là Kiến Ninh vệ, nên là các doanh, các vệ, các thành nòng quản lý, có quá nhiều Dương thị tử đệ.

Những Dương thị tử đệ này hiện tại đều là quan viên trung thấp tầng, nếu Dương Chính Sơn qua đó, thì vấn đề sẽ đến, trung lộ Trọng Sơn Trấn có nên họ Dương hay không?

Khi Chu Lan còn ở đây, Dương Chính Sơn có thể tùy ý an bài Dương thị tử đệ, nhưng nếu hắn trở thành tham tướng Kiến Ninh vệ, thì hắn không thể tùy ý an bài Dương thị tử đệ nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không thể để quân đội dưới trướng mình trở thành tư quân của hắn.

Triều đình sẽ không cho phép bất kỳ tướng lĩnh nào làm như vậy.

Tướng lĩnh có thể bồi dưỡng thân tín, có thể dùng người của mình để thành lập thân vệ đội, nhưng nếu mạnh mẽ bài trừ dị kỷ, an bài người của mình, thì chính là phạm đại kỵ.

Ngươi muốn làm gì?

Muốn nuôi dưỡng tư binh?

Hay là muốn ôm binh tự trọng?

Mặc dù Dương Chính Sơn không có ý nghĩ này, nhưng lão hoàng đế và các quan viên triều đình chưa chắc đã tin tưởng hắn.

Vì vậy nếu hắn đảm nhiệm tham tướng Kiến Ninh vệ, thì nhất định phải tận lực để Dương thị tử đệ rời đi, không phải là

không thể lưu lại một người nào, mà là tận lực không để vượt quá mười người.

Mà trên thực tế, hiện tại dưới trướng Chu Lan, Dương thị tử đệ đã vượt quá bốn mươi người, còn nhiều hơn cả dưới trướng Dương Chính Sơn.

Sở dĩ như vậy, là vì hai năm nay không ít Dương thị tử đệ đều đi tìm Dương Minh Chí, Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch.

Đương nhiên cũng có người đến tìm Dương Chính Sơn, chỉ là những người đến tìm hẳn đều do Dương Chính Tường giới thiệu.

Những người Dương Chính Tường giới thiệu đều có thiên phú tương đối tốt hơn một chút.

“Ta sẽ tận lực điều bọn họ đi!” Chu Lan đồng ý với suy nghĩ của Dương Chính Sơn, nói.

“Người cũng có thể đưa bọn họ đến kinh đô. Mặc dù bọn họ không giúp được gì nhiều, nhưng vẫn đáng để người tin tưởng!”

Dần dần, càng ngày càng có nhiều người trong tộc Dương nhập ngũ, Dương Chính Sơn sớm đã muốn để cho các tiểu bối tản ra.

Nhiều người tụ tập lại không phải là chuyện tốt, rất dễ sinh hờ. Phân tán ra, mỗi người tự mình bôn ba, có lẽ tiền đồ sẽ gặp phải một vài trở ngại, nhưng sóng lớn mới biết vàng cát, người thực sự có bản lĩnh, có năng lực vẫn có thể vươn lên.

Chu Lan mỉm cười: “Vậy ta muốn mang theo Dương Minh Chí!”

“Ồ...” Dương Chính Sơn có chút đau đầu, “Minh Chí vẫn nên ở lại. mấy năm nay tu luyện của nó có chút chênh lệch,

ta muốn giữ nó bên cạnh thúc giục một thời gian!”

Lời này của ông không phải giả. Hiện tại Dương Minh Chí đã có tu vi Hậu Thiên tầng bốn, nhưng so với Dương Minh Thành, hắn đã tụt lại phía sau.

Cách đây không lâu, Dương Minh Thành đã đột phá tới Hậu Thiên tầng sáu. Điểm xuất phát của hai huynh đệ bọn họ tương đương nhau, nhưng hiện tại đã chênh lệch hai tầng.

Thậm chí Dương Minh Hạo cũng đã đuổi kịp Dương Minh Chí, hiện tại cũng là Hậu Thiên tầng bốn.

Sở dĩ như vậy, một là vì sau khi Dương Minh Chí rời khỏi Dương Chính Sơn, rất khó được linh tuyến tâm bồ, hai là vì Dương Minh Chí đi theo Chu Lan, cả ngày bận rộn vì công vụ, tu vi chắc chắn sẽ có phần chênh lệch.

“Vậy để Minh Vũ và Thừa Trạch theo ta đến kinh đô! Ừm, Triệu Viễn cũng sẽ quay về, đến lúc đó để hắn dẫn theo Thừa Húc! Có ba người bọn họ là đủ rồi!”

Chu Lan rất biết lắng nghe, mặc dù người nàng coi trọng nhất là Dương Minh Chí, nhưng Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch cũng không kém, có hai người này đi theo bên cạnh giúp đỡ là đủ rồi.

Hơn nữa, kinh đô chính là sân nhà của phủ Ninh Quốc Công, nàng ở kinh đô cũng không thiếu người dùng.

Chương 556: Về Nhà (1)

“Dương lão đệ, người cũng sắp xếp cho ta vài người được không?” Vương Bin nghe hai người đối thoại, tâm tư khẽ động, không nhịn được mở miệng.

Ý đồ của hắn tất nhiên không phải vì muốn vài đệ tử Dương thị, mà là muốn kết thiện duyên với Dương Chính Sơn, kéo gần quan hệ.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Thừa Triết và Cần Vũ đều không tệ. Nếu người được điều khỏi Tùng Châu Vệ, có thể dẫn bọn họ đi nhậm chức, họ ắt sẽ giúp được người!”

Ông hiểu rõ ý nghĩ của Vương Bin, đây là chuyện tốt, ông cũng muốn thấy thành.

Mà sau trận chiến này, Vương Bin chắc chắn sẽ được thăng chức, với chiến công của hắn, tối thiểu cũng có thể lên một cấp, làm phó tổng binh ở một trấn biên cương.

Tuy nhiên, hắn chắc chắn sẽ không ở lại Trọng Sơn Trấn, vì Trọng Sơn Trấn không có vị trí phó tổng binh cho hắn.

Trong đám đệ tử Dương thị, nhân tài xuất sắc chỉ có mấy người đó: Minh Vũ, Thừa Trạch, Thừa Húc, Thừa Triết, Cần Vũ và Minh Trấn. Tính cả cũng chỉ có sáu người này là khá nhất.

Bọn họ có thể thành tài, một phần là do Dương Chính Sơn đích thân dẫn dắt, nhưng Dương Chính Sơn cũng không thể điểm đá thành vàng, có những người vốn dĩ không thích hợp chôn quan trường, không thể cưỡng cầu.

Ví như Dương Minh Thành, tên gốc này mà vào quan trường, đoán chừng bị người ta bán rồi vẫn còn giúp đếm tiền.

Lại như mười người đi theo Dương Chính Sơn lúc đầu, trừ năm người Minh Vũ, Thừa Trạch ra, năm người còn lại tư chất đều bình thường.

“Được rồi, đợi ta thăng chức, ta sẽ dẫn bọn họ theo!” Vương Bìn cười ha hả nói.

Ba người tiếp tục uống rượu, người một ly, ta một ly, rất nhanh đã cạn sạch một bình rượu.

Vương Bìn cầm bình rượu trống rỗng, có chút bất mãn nói: “Vừa mới có hứng thú đã hết rồi! Đợi quay về, nhất định phải uống một trận cho đã!”

...

Sau khi chiếm được Phục Sơn Thành, Trần Tiêu Doanh và ba đội quân cứu viện liên tiếp xuất kích, mất nửa tháng mới quét sạch vùng phía bắc Phục Sơn Thành.

Đầu tháng bảy, ba vạn quân Trần Tiêu Doanh quyết chiến với ba vạn hồ kỵ cuối cùng của Đông Hải Hồ tộc tại Thử Ôn Sơn. Hai bên giao chiến suốt một ngày một đêm, cuối cùng Nga Mộc Bố, Sát Cáp Nhĩ và Đa Tác Nhĩ tam tộc phải bỏ chạy vào tuyết nguyên. Từ đó trở đi, Thử Ôn Sơn về phía nam, ngàn dặm giang sơn đều thuộc về Đại Vinh.

Giữa tháng bảy, dưới sự lãnh đạo của Kế Phi Ngữ, đại quân Tây Lộ áp sát, Ô Lạp thị bị ép phải chạy vào lãnh thổ của Ngột Lương Hồ tộc. Ngột Lương Hồ tộc phái một vạn kỵ binh tiếp ứng, khiến đại quân Tây Lộ không thu được kết quả gì phải quay về.

Ô Lạp thị gia nhập Ngột Lương Hồ tộc, đánh dấu Đại Lăng vương triều tồn tại vài năm nay hoàn toàn diệt vong, Đông Hải Hồ tộc chiếm cứ Bắc Địa hoàn toàn tan rã.

Cuối tháng bảy, Dương Chính Sơn sau khi nghỉ ngơi ngoài Phục Sơn Thành một tháng, rốt cuộc cũng lên đường về quê.

Đông Lộ của Vương Bin là đội đầu tiên rút lui, không còn cách nào khác, trong cuộc chiến này, quân cứu viện của Vương Bin tổn thất nặng nề nhất, nhưng ngoài Chu Lan ra, Vương Bin cũng là người lập được nhiều công lao nhất.

Công lao của Dương Chính Sơn đều phải chia cho Vương Bin, dù sao Vương Bin cũng là chủ tướng của Tây Lộ.

Cấp dưới làm tốt, đều là do lãnh đạo chỉ huy tốt.

Lương Thự đích thân ra khỏi thành tiễn Vương Bin và Dương Chính Sơn lên đường về quê.

Nhìn đội ngũ dần xa, mặt Lương Thự lại lộ vẻ sầu lo.

“Hầu gia sao vậy?”

Chu Lan đứng bên cạnh thấy khác thường bèn hỏi.

Lương Thự khẽ lắc đầu: “Không sao, chỉ là lão phu cũng nên về kinh rồi!”

Chu Lan nhú mày: “Vì sao?”

Dù chiến tranh đã kết thúc nhưng Trọng Sơn Trấn vẫn còn nhiều việc phải xử lý.

Đặc biệt là ngàn dặm Bắc Địa, triều đình chắc chắn sẽ đưa vào phạm vi quản lý của Trọng Sơn Trấn, thiết lập vệ sở, di dời quân hộ, khai khẩn hoang địa... đủ thứ việc, vô cùng phức tạp.

Lúc này nên để Lương Thự tiếp tục chủ trì công việc của Trọng Sơn Trấn mới đúng.

“Có người không muốn lão phu ở lại Trọng Sơn Trấn, có người cảm thấy công lao của lão phu đã đủ lớn, có người đề

phòng lão phu dùng binh tự trọng, nói chung là nhiều lý do lắm!”

Chu Lan lạnh lùng cười: “Chắc là có người muốn hái quả đào chín!”

Chiến tranh đã kết thúc, công lao tiếp theo đều là sẵn có, lúc này tự nhiên sẽ có người thêm muốn vị trí của Lương Thự.

“Hoàng thượng không ngăn cản sao?”

“Hoàng thượng già rồi!” Lương Thự thấp giọng nói.

Chu Lan chợt hiểu ra.

Hoàng thượng già rồi, nghi ngờ và đề phòng càng nặng.

Có lẽ hoàng thượng cũng cảm thấy công lao của Lương Thự đã đủ lớn, cũng đề phòng Lương Thự dùng binh tự trọng.

Cũng có thể hoàng thượng nghĩ rằng điều Lương Thự về kinh sẽ khiến người yên tâm hơn.

Chương 557: Về Nhà (2)

Không đến mức giết công thần, Thừa Bình Đế dù đa nghi nhưng vẫn chưa đến mức không phân biệt được phải trái.

“Đi thôi, đúng lúc lần này chúng ta cùng về!”

Càng đến gần An Nguyên thành, tâm tình của Dương Chính Sơn càng nặng nề.

Lần này, hắn không chỉ mang về chiến thắng và công lao, mà còn mang theo cả tro cốt và anh linh của các đồng đội.

Đội ngũ trầm mặc tiến bước, chỉ có tiếng vó ngựa vang vọng khắp con đường.

“Đại nhân!” Hai người dẫn theo hơn chục người nữa chạy đến, cung kính hành lễ.

Dương Chính Sơn xua tay, không nói gì, tiếp tục hướng về An Nguyên thành.

Các tướng sĩ phía sau hắn cũng im lặng, ở giữa đội hình là hơn chục cỗ xe ngựa, trên xe chỉ chất đầy những hũ tro cốt.

Thời gian quá lâu, thi thể đã sớm hỏa táng, thứ bọn họ mang về chỉ là tro cốt.

Phong tục của Đại Vinh chú trọng nhập thổ vi an, chủ yếu là an táng bằng địa táng. Tuy nhiên, một số trường hợp đặc biệt cũng có thể lựa chọn hỏa táng, ví như người thường khách chết nơi đất khách, muốn đưa thi thể về quê an táng sẽ tốn không ít tiền của, nên chỉ có thể hỏa táng, sau đó đưa tro cốt về quê an táng.

Lại như các tướng sĩ tử trận, nếu có điều kiện, có thể mang tro cốt về, nếu ngay cả tro cốt cũng không có, thì chỉ có thể lập mộ gió.

Hơn ngàn tướng sĩ của Thủ Bì doanh, lần này trở về cũng chỉ có một nửa, một nửa còn lại đều chôn thân tại Bắc địa.

Nhìn những hũ tro cốt màu đen trên xe, Tạ Uyên và Dương Minh Hạo trái tim như thắt lại, lặng lẽ đi theo bên cạnh đội ngũ.

Khi đội ngũ đến trước cổng thành, người dân bên trong và bên ngoài cổng thành mới biết Thủ Bì doanh xuất chinh đã trở về.

Dương Chính Sơn cười ngựa đường hoàng tiến vào thành, các tướng sĩ phía sau lạnh lùng đi theo.

Bầu không khí của toàn bộ đội ngũ vừa nặng nề vừa nghiêm trang.

Nặng nề vì bọn họ sắp phải đối mặt với thân nhân của các đồng đội đã chiến tử.

Sát khí là vì trong thời gian này, sát khí tích lũy trên người bọn họ vẫn chưa tan đi.

Người dân trên đường thấy cảnh tượng này đều vội vàng tránh sang một bên, bầu không khí sát phạt khiến họ im thin thít, đứng ở hai bên đường mà không dám thở mạnh.

Đội ngũ tiến vào từ cửa Bắc, dọc theo con đường hướng về phía Nam. Khi đi ngang qua Thủ Bì quan sảnh, Dương Chính Sơn nhìn thấy Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y vịn eo, bụng nhô cao, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng nhìn hắn.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, nhưng cuối cùng vẫn không cười được.

“Mẫu thân!” Dương Vân Tuyết đứng bên cạnh Úc Thanh Y, có chút sợ hãi rụt cổ lại.

Sát khí nồng nặc kia giống như cơn gió lạnh thấu xương, khiến nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Úc Thanh Y hít một hơi sâu, nhẹ nhàng nói: “Không sao, phụ thân con không phải vẫn ổn sao? Yên tâm đi!”

Từ sau khi Dương Chính Sơn xuất chinh, bầu không khí trong nhà có chút trầm lắng, mọi người đều lo lắng cho Dương Chính Sơn, nhưng lại không ai dám nói ra, vì Úc Thanh Y đang mang thai, mọi người đều sợ nhắc đến Dương Chính Sơn sẽ khiến nàng càng lo lắng hơn.

Úc Thanh Y cũng biết suy nghĩ của mọi người, nên bình thường nàng cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cũng rất ít khi nhắc đến Dương Chính Sơn.

Đội ngũ xuyên qua con đường, nhanh chóng tiến đến Thành Nam quan bảo.

Trở về Thành Nam quan bảo quen thuộc, các tướng sĩ mới dần thả lỏng.

Để các tướng sĩ trở về phòng nghỉ ngơi, Dương Chính Sơn gọi Tạ Uyên, Dương Minh Hạo và những người khác vào chính sảnh.

“Minh Trấn, đưa danh sách các tướng sĩ tử trận cho Tạ đại nhân!”

Minh Trấn nghe vậy, vội vàng đưa cuốn sổ đã chuẩn bị sẵn cho Tạ Uyên.

Tạ Uyên nhận lấy cuốn sổ, mở ra xem, trong mắt lóe lên một tia khác lạ, “Đại nhân, đây là!”

“Người chuẩn bị đi, năm ngày sau đưa các huynh đệ đi an táng! Nghĩa địa, quan tài, đều phải chuẩn bị sẵn sàng!”

“Còn tiền trợ cấp, lấy theo tiêu chuẩn cao nhất của triều đình, Hàn Thừa, Đại Sơn, Minh Trấn, ba ngày này các người mang theo tiền trợ cấp đến từng nhà báo tang!”

“Năm ngày sau để thân nhân đến tiễn đưa!”

Mặc dù bọn họ đã trở về, nhưng chiến lợi phẩm trước đó vẫn chưa được đưa đến, hiện tại tất cả đều ở Gia thành.

Vì vậy, bây giờ chi trả tiền trợ cấp chỉ có thể lấy từ sổ sách của Thủ Bị quan sảnh.

Đội chiến lợi phẩm của bọn họ được vận chuyển từ Gia thành về, Dương Chính Sơn sẽ lại gửi một phần đến gia quyến của những tướng sĩ đã khuất.

“Rõ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Dương Chính Sơn phát tay nói: “Được rồi, tất cả mọi người về nhà đi!”

Sau khi sắp xếp mọi việc, Dương Chính Sơn cùng Dương Minh Hạo rời khỏi Thành Nam quan bảo, các tướng sĩ cũng lần lượt rời khỏi Thành Nam quan bảo, trở về đoàn tụ với gia đình.

Trở về Dương gia, Dương Chính Sơn lập tức cảm nhận được hơi ấm của gia đình.

“Lão gia đã về!” Ngô Hải đứng ở cửa thấy Dương Chính Sơn, lập tức hô vang vào trong.

Còn chưa đợi Dương Chính Sơn đi đến cửa, đã thấy một đám người từ bên trong chạy ra.

Hai ma ma đỡ lấy Úc Thanh Y, Dương Minh Thành đứng ngay phía sau nàng. Kế đó còn có Vương thị, Lý thị, Lương thị, Vân Tuyết, Vân Xảo và những người khác.

“Lão gia!”

Úc Thanh Y nhìn Dương Chính Sơn, khoe mắt đỏ hoe.

Dương Chính Sơn vội vàng nhảy xuống ngựa, đưa tay đỡ lấy nàng, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, “Sao thế, nhớ phu quân rồi à?”

Nghe vậy, Úc Thanh Y đang xúc động bỗng chốc hóa thành xấu hổ, “Các hài tử đều đang nhìn, sao người không nghiêm túc chút!”

“Ha ha ha ~~” Dương Chính Sơn cười lớn.

“Gia gia, ta nhớ người!”

“Ngoại công, ta cũng nhớ người!”

Hai tiểu nha đầu chen ra từ trong đám đông, ôm chặt lấy chân của Dương Chính Sơn, reo lên.

Dương Chính Sơn vội vàng cúi xuống bế cả hai lên, “Gia gia cũng nhớ Oanh Oanh và Diệu Nhi!”

Dương Oanh Oanh là tiểu nữ nhi của Dương Minh Chí, năm nay đã bốn tuổi.

Khương Diệu cũng bốn tuổi, nàng lớn hơn Oanh Oanh ba tháng.

Trước đây, Dương Oanh Oanh luôn ở Kiến Ninh Vệ, mới đến Dương gia còn khá xa lạ với Dương Chính Sơn, nhưng vài tháng sau, nha đầu này đã trở nên thân thiết và thích quẩn quýt bên hắn.

Còn về Khương Diệu, càng không cần phải nói, tên của nha đầu này cũng là do Dương Chính Sơn đặt, nàng thích ở bên hắn từ nhỏ.

“Gia gia, còn có ta!”

“Ngoại công!”

“Gia gia!”

Chẳng mấy chốc, Dương Chính Sơn đã bị một đám tiểu tử bao vây.

Dương Chính Sơn cúi đầu đếm: Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu, Dương Oanh Thanh, Dương Oanh Oanh, Dương Thừa Hiền, Khương Ninh, Khương Diệu, còn có Dương Oanh Nghi trong lòng Vương thị và tiểu anh nhi chưa được đặt tên trong lòng Lương thị.

Bốn tôn tử, ba tôn nữ, một ngoại tôn, một ngoại tôn nữ!

Đây chính là tử tôn đầy đàn!

Một đám nhóc con ồn ào náo nhiệt, cả Úc Thanh Y cũng bị chen sang một bên.

“Được rồi, được rồi, đừng gọi nữa, về nhà thôi!” Dương Chính Sơn cảm thấy như có một bầy quạ đang bay trên đầu, gáy ầm ĩ không ngừng.

“Về nhà, về nhà!” Úc Thanh Y cũng vội vàng nói.

Thời gian qua nàng cũng bị làm ồn không chịu nổi, trong nhà nhiều hài tử thì vui thật, nhưng náo nhiệt quá lâu cũng thành ồn ào.

Chương 558: Trở Về (1)

Bước vào cửa nhà, trở lại chính viện, một nhà lại náo nhiệt trò chuyện thêm một lúc lâu. Ăn cơm tối xong, mọi người mới tản đi.

Đợi những tiểu hài tử ồn ào rời hết, Dương Chính Sơn mới cảm thấy đôi phần yên tĩnh trở lại.

“Trước đây, nha đầu Uyển Đình rất yên lặng, sao bây giờ lại âm ỉ như vậy?” Dương Chính Sơn đỡ Dục Thanh Y bước vào nội thất.

“Trước đây chắc là tiểu nha đầu sợ người lạ, bây giờ quen rồi nên mới hoạt bát như vậy!” Dục Thanh Y cười khúc khích.

Dương Chính Sơn đỡ Dục Thanh Y ngồi xuống giường La Hán, đưa tay xoa xoa bụng nhỏ nhô lên của nàng.

“Tiểu tử này cũng sắp chào đời rồi!”

“Ừ, hai tháng nữa là ra rồi!” Trong ánh mắt Dục Thanh Y tràn đầy dịu dàng.

Dương Chính Sơn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng không khỏi ngửa ngáy.

“Đúng rồi, ngươi vẫn chưa đặt tên cho tiểu tôn nhi đó đâu!” Dục Thanh Y nói.

“Minh Hạo chưa đặt sao?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

Dục Thanh Y cười nói: “Hắn nói đây là trưởng tử của hắn, muốn đợi người trở về đặt tên!”

Dương Chính Sơn có chút đau đầu. Đặt tên là một việc hao tâm tốn trí, đặc biệt là Dương gia có nhiều tôn tử như vậy,

Dương thị nhất tộc lại có đồng bối nhiều như vậy, muốn đặt một cái tên không trùng trong tộc thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Dương Chính Sơn khổ sở suy nghĩ hồi lâu, nói: “Thừa Hựu đi!”

“Ừ, là một cái tên hay!” Dục Thanh Y cười nói.

Dương Chính Sơn ngồi bên cạnh nàng, đôi bàn tay to không biết từ lúc nào đã đưa lên trên.

“Người làm gì vậy!” Dục Thanh Y xấu hổ đập bàn tay không an phận của hắn ra.

Dương Chính Sơn có chút xấu hổ ho khẽ một tiếng. Về nhà rồi, thấy nương tử rồi, còn có thể làm gì chứ?

“Ta vẫn còn mang thai đấy!”

Dục Thanh Y có chút bất lực nhìn hắn, “Hay là ngươi thu Thanh Hà và Hồng Vân vào phòng đi!”

Hồng Vân này không phải là ngựa, mà là nha hoàn bên cạnh Dục Thanh Y.

Thanh Hà và Hồng Vân bây giờ tuổi cũng không nhỏ, đều hai mươi hai, hai mươi ba rồi, cũng được xem là lão cô nương rồi.

“Đừng nghĩ lung tung, lão gia ta không có ý định nạp thiếp đâu!”

“Hai người bọn họ cũng không còn nhỏ nữa!” Dục Thanh Y nói nhẹ nhàng.

Nữ nhân chính là loài sinh vật mâu thuẫn, có khi thì hay ghen, có khi lại quá tốt bụng.

Dục Thanh Y không muốn Dương Chính Sơn nạp thiếp, nhưng lại muốn tìm cho Thanh Hà và Hồng Vân một nơi chốn

tốt.

“Không còn nhỏ nữa thì tìm người gả đi! Trong nhà không được, nhưng những thân vạ bên cạnh ta thì có thể, đều là những tiểu tử tốt, đến lúc đó đổi bán thân khế ước cho bọn họ là được!” Dương Chính Sơn thật sự không có ý định nạp thiếp. Mặc dù Thanh Hà và Hồng Vân đều rất xinh đẹp, nhưng hắn chưa bao giờ có ý định nạp hai người bọn họ vào cửa.

Cũng không phải nói hắn chung tình không háo sắc, chỉ là hắn có nguyên tắc và giới hạn của riêng mình.

Muốn nhà cửa yên ổn, thì đừng nên nạp thiếp.

Hắn lập gia quy thì chính hắn cũng phải tuân thủ.

“Như vậy có thích hợp không?” Dục Thanh Y hỏi.

“Có gì không thích hợp chứ, chỉ cần bọn họ đồng ý là được, hơn nữa cho dù bọn họ thành thân rồi, cũng có thể ở lại trong phủ hầu hạ ngươi!” Dương Chính Sơn không để ý nói, bàn tay này lại không tự chủ được bò lên ngọn núi.

“Ngươi!” Dục Thanh Y vừa bất lực, vừa xấu hổ.

Dương Chính Sơn cười hì hì, ghé vào tai nàng thì thầm mấy câu.

Còn chưa đợi hắn nói xong, hai má Dục Thanh Y đã đỏ bừng lên.

“Ngươi là lão không đứng đắn!”

“Đều là phu thê già rồi, có gì phải xấu hổ chứ!”

Dương Chính Sơn thật sự là lão không đứng đắn, hắn kéo Dục Thanh Y đến giường.

Màn buông xuống, tiếng sột soạt truyền ra từ.

...

Ngày mùng 3 tháng 8.

Từ sáng sớm, bên ngoài An Nguyên thành đã dày đặc người đưa tang.

Cờ trắng như rừng, tiếng khóc ai oán vang khắp bầu trời, hàng nghìn dân chúng mặc đồ tang, từ thành Quan Bảo tiến đưa đến tận Thập Lý Sơn ở phía đông thành.

Tiếng kèn trầm lắng vang lên thẳng đến tận mây xanh, tiền giấy bay phấp phới trải khắp con đường.

Dương Chính Sơn mặc đồ tang, tự mình khiêng quan tài đi ở phía trước nhất. Gần như tất cả dân chúng trong thành đều chạy ra.

Các binh sĩ của thủ bị doanh đều xuất thân từ các đồn bảo, sau mỗi binh sĩ đều có một gia đình, mỗi gia đình đều có thê nhi lão tiểu.

Nỗi đau mất người thân không cần nói nhiều, Dương Chính Sơn không thể xoa dịu nỗi đau này, điều hắn có thể làm là tiến đưa anh linh hy sinh trên chiến trường lần cuối, phát tiền trợ cấp đầy đủ đến tay gia quyến, sau đó cố gắng hết sức mang lại một số phúc lợi cho họ, bảo đảm rằng gia đình họ có thể sống yên ổn sau này.

Lễ tang kéo dài cả một ngày, đến khi trời tối, Dương Chính Sơn cùng các binh sĩ mới tiến từng gia quyến ra về.

Chương 559: Trở Về (2)

Chiều ngày hôm sau, từ Gia Thành đến một đoàn xe dài, mang theo mấy chục cỗ xe ngựa, ba trăm con bò, tám trăm con dê, đây là chiến lợi phẩm của thủ bị doanh.

Sau khi xuất chinh, lúc ban đầu, Dương Chính Sơn còn phân chia vàng bạc cho các tướng sĩ, thế nhưng, theo số tộc đàn bọn họ công hạ được càng ngày càng nhiều, Dương Chính Sơn cũng bỏ luôn việc phân chia tại chỗ.

Không có cách nào khác, vàng bạc cũng rất nặng, hai ba chục lượng bạc thì còn được, nhưng nếu phân cho mỗi tướng sĩ mang theo hơn trăm lượng bạc bên người, sẽ ảnh hưởng đến việc chiến đấu của bọn họ.

Cho nên về sau, Dương Chính Sơn dứt khoát giao hết cho Vương Thịnh.

Đồ vật đi qua một lần trong tay Vương Thịnh, tự nhiên không bằng phân tiền tại chỗ. Nguyên nhân không phải do Vương Thịnh tham ô, mà là sau khi vận chuyển đồ vật về Gia Thành, không gian có thể thao tác được sẽ nhỏ đi rất nhiều, có một số quy củ vẫn phải tuân thủ.

Tuy nhiên, dù là như vậy, chiến lợi phẩm mà doanh trại thủ bị nhận được vẫn không ít.

Chỉ riêng vàng bạc đã có hai vạn tám ngàn lượng trong mấy chục xe ngựa. Số bạc này đến tay Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn không hề do dự, trực tiếp thưởng cho mỗi tướng sĩ xuất chinh hai mươi lượng, coi như đồ ăn thưởng cho bọn họ, năm ngàn lượng còn sót lại thì bỏ vào sổ sách của quan thự thủ bị.

Ba trăm con trâu được phân phát cho đồn bảo, dùng làm trâu cày.

Tám trăm con cừu, gia quyến của những tướng sĩ tử trận được một con, số còn lại thì giết thịt.

Phân chia như vậy, các tướng sĩ của doanh trại thủ bị đều phát tài.

Mỗi tướng sĩ tối thiểu cũng có hơn năm mươi lượng bạc, mà gia quyến của những tướng sĩ tử trận, được gần một trăm lượng bạc và đồ vật.

Những chiến lợi phẩm này thuộc về quan thự thủ bị, thuộc về doanh trại thủ bị, do phủ tham tướng phân phát, cũng đã ghi danh bên phía triều đình, tính là thu nhập hợp pháp.

Ngoài những thu nhập hợp pháp này, Vương Bin cũng không quên phần của Dương Chính Sơn.

Cùng ngày, trại ngựa của Dương gia nhận được ba trăm con ngựa trưởng thành, năm trăm con ngựa non, hai trăm con trâu, năm trăm con cừu, hơn một ngàn bộ da lông các loại, hơn một trăm bản công pháp Võ đạo, hơn một trăm viên bảo thạch, một hòm lớn dược liệu trân quý, trong đó còn có hai cây bảo dược.

Nói thật, những thứ khác Dương Chính Sơn không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn biết Vương Bin chắc chắn sẽ không thiếu phần của mình, nhưng hai cây bảo dược lại khiến Dương Chính Sơn vô cùng ngạc nhiên.

Bảo dược từ đâu ra?

Dương Chính Sơn hồi tưởng một chút, cũng không nghĩ ra bảo dược này từ đâu mà có.

Điều này cũng bình thường, mặc dù bọn họ đã công hạ không ít tộc đàn, nhưng vì tranh thủ thời gian, bọn họ không

hề chinh lý chiến lợi phẩm, nói thật là hắn cũng không biết lần này bọn họ thu hoạch được bao nhiêu chiến lợi phẩm.

Đã Vương Bìn đưa cho hắn, vậy thì hắn nhận thôi.

“Cha, hai cây bảo dược này con sẽ cất vào kho trước!”

Trong phòng khách tại tiểu viện của gia chủ Dương gia, Dương Minh Thành cất hộp gấm đựng bảo dược, nói.

Dương Chính Sơn liếc nhìn hai cây bảo dược, một là nhân sâm trăm năm, một là bách sắc hoa.

Bách sắc hoa là một loại thực vật bụi rậm thường xanh, trông giống như hoa nguyệt quý. Mỗi năm nó nở hoa, thời kỳ đầu, hoa chỉ có bốn cánh, nhưng sau mỗi năm sinh trưởng, hoa sẽ tăng thêm một cánh, mỗi cánh hoa có một màu sắc khác nhau, nên được gọi là bách sắc hoa.

Tuy nhiên, cây bách sắc hoa trước mắt này chỉ có hai mươi bốn cánh, tức là chỉ mới sinh trưởng được hai mươi một năm.

Ừm, chỉ có một nhánh hoa, một cây bách sắc hoa thường có từ bốn đến sáu nhánh hoa.

Công hiệu của bách sắc hoa là hoạt huyết, dưỡng nhan, hành khí.

Hoạt huyết hóa mệ mỗi, có hiệu quả kỳ diệu đối với võ giả Đoán Thể cảnh, có thể tăng cường lưu thông khí huyết trong cơ thể, nâng cao hiệu quả tu luyện.

Dưỡng nhan, nghe nói bách sắc hoa trăm năm có thể khiến dung nhan không bị lão hóa, nhưng hai mươi năm thì chắc là không có hiệu quả như vậy.

Còn về hành khí, khí ở đây chỉ lực khí. Đối với võ giả Hậu Thiên, lực khí chính là căn bản. Bách sắc hoa có thể đẩy nhanh quá trình lưu thông lực khí, giúp võ giả Hậu Thiên cảm nhận rõ ràng hơn về quỹ tích vận hành của lực khí cũng như các

tình huống khác, giúp võ giả Hậu Thiên nâng cao khả năng kiểm soát lực khí.

Dương Chính Sơn vươn tay cầm bách sắc hoa lên, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bách sắc hoa này đã mất đi hoạt tính, nếu không, hẳn hoàn toàn có thể cấy nó vào trong không gian linh tuyến.

“Người mang nhân sâm đi hầm canh đi! Tối nay cho mọi người cùng ăn!”

Chỉ là nhân sâm trăm năm mà thôi, hiện tại thứ hần thiếu nhất chính là nhân sâm. Mặc dù nhân sâm của hắn đều không phải nhân sâm trăm năm, nhưng từ góc độ công hiệu mà nói, nhân sâm trong không gian linh tuyến cũng có công hiệu giống như nhân sâm trăm năm, chỉ là không bằng về cường độ thôi.

Cường độ có thể dựa vào số lượng để bù đắp, hắn thường xuyên lấy nhân sâm ra cho đầu bếp trong nhà hầm canh, cho nên nhân sâm trăm năm này hắn không hề ưa thích.

Mà trong bảo dược, nhân sâm trăm năm cũng được coi là loại linh hoạt nhất, có thể cường thân kiện thể, có thể trị bệnh cứu người, có thể an thần định hồn,... v.v, rất nhiều công dụng, nhưng chính vì nhân sâm có nhiều công dụng, lại không có công dụng nào đặc biệt nổi bật.

Ví dụ như bách sắc hoa có công dụng hành khí, nhân sâm cũng có công dụng này, nhưng lại không rõ ràng, không thể để võ giả cảm nhận rõ ràng về quỹ tích vận hành của lực khí trong cơ thể, điều này cũng khiến công dụng của nhân sâm trở thành loại chẳng cần thiết.

Trong số nhiều bảo dược, giá của nhân sâm trăm năm chỉ ở mức trung bình. Tại miền bắc Đại Vinh, nhân sâm trăm năm cũng là loại bảo dược phổ biến nhất.

Dịch Dương Minh Thành một tiếng, ôm nhân sâm rời đi. Dịch Ngọc Thanh Y đứng bên cạnh, đôi mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm đóa hoa đủ sắc: “Đây chính là bách sắc hoa! Không ngờ truyền thuyết lại là thật, bách sắc hoa có nhiều màu như vậy!”

Bách sắc hoa vô cùng hiếm hoi, đừng nói là người thường, ngay cả võ giả Hậu Thiên cũng ít khi được thấy, chỉ nghe đồn đại vài truyền thuyết.

“Ừm, người cất đi, đừng dùng bây giờ, đợi hải tử ra đời rồi hãy dùng!”

Dương Chính Sơn không bận tâm, đưa bách sắc hoa cho Dịch Ngọc Thanh Y.

Thứ này có tác dụng làm đẹp, nên sức hấp dẫn đối với nữ nhân là lớn nhất.

Quả nhiên, nghe Dương Chính Sơn nói vậy, đôi mắt của Dịch Ngọc Thanh Y lập tức sáng lên.

“Cho ta sao?”

Nàng kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn.

“Đương nhiên, người là phu nhân của ta, không cho người thì cho ai?” Dương Chính Sơn cười đáp.

Dịch Ngọc Thanh Y chớp chớp mắt, vui sướng như muốn vỡ òa nơi khóe mi.

Tuy nhiên, nàng nghĩ ngợi rồi nói: “Vẫn là thôi đi, thứ này có hiệu quả kỳ diệu đối với võ giả Hậu Thiên, nhưng đối với chúng ta lại không có tác dụng nhiều, đưa cho Minh Thành bọn hắn thì thích hợp hơn!”

Không nữ nhân nào không quan tâm đến dung mạo của mình, nhưng so với làm đẹp, công dụng tốt nhất của bách sắc

hoa vẫn là tăng cường khả năng kiểm soát kinh khí của võ giả Hậu Thiên.

Nếu xét từ góc độ tối đa hóa lợi ích, đưa cho ba huynh đệ Dương Minh Thành dùng chính là tốt nhất, tu vi của bọn hắn hiện tại là thích hợp nhất để sử dụng bách sắc hoa.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, cười nói: “Người cứ cất đi, bọn hắn không dùng được!”

Công hiệu của bách sắc hoa rất tốt, nhưng Dương gia có linh tuyến thủy bồi dưỡng, căn bản không cần bất kỳ bảo dược nào.

Trên thực tế, ngay cả việc đưa cho Dịch Ngọc Thanh Y sử dụng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tuy linh tuyến thủy không có tác dụng làm đẹp, nhưng thể chất tăng cường, tiềm lực nâng cao, bản thân đã khiến cơ thể trở nên trẻ trung hơn rồi.

Giống như hiện tại, Dương Chính Sơn đã tóc đen đầy đầu, chính là nhờ linh tuyến thủy bồi dưỡng.

Dịch Ngọc Thanh Y thấy Dương Chính Sơn kiên quyết như vậy, cũng không từ chối nữa, vui vẻ cất bách sắc hoa đi.

Dù sao đi nữa, nàng vẫn rất thích bách sắc hoa, càng mong muốn công dụng làm đẹp của nó. Một khi Dương Chính Sơn đã quyết ý tặng nàng, nàng cũng không cần thiết phải từ chối mãi.

(Chương này hoàn)

Chương 560: Làm Hoàng Đế Cũng Không Dễ (1)

Nhìn nàng vui vẻ, Dương Chính Sơn khẽ cười, bèn cầm quyền công pháp bên cạnh lên xem.

Những bộ công pháp Võ Đạo này đều đến từ Hồ tộc, mang rất nhiều đặc điểm của bọn hắn. Thí dụ như, người Hồ thích dùng đao cong, bởi vậy phần lớn công pháp trong đó đều liên quan tới đao cong.

Lại thí dụ như, vùng Bắc địa băng giá, Hồ tộc thích nhất là tu luyện một vài công pháp Hậu Thiên có thể giữ ấm thân thể.

Với trình độ của Dương Chính Sơn hiện tại, hắn tự nhiên không thèm để mắt tới những bộ công pháp bình thường.

Hắn chọn tới chọn lui, cuối cùng tìm được một bộ công pháp Hậu Thiên tên là “Liệt Dương Kinh”.

Liệt Dương Kinh chú trọng chí cương chí dương, kinh khí sinh ra nhanh chóng, tựa như vô tận.

Đa Ba Thác cũng luyện bộ công pháp này. Liệt Dương Kinh phối hợp với thần lực trời sinh của hắn, khiến thực lực của hắn vượt xa những kẻ đồng cấp. Nếu không gặp phải Dương Chính Sơn, bị Dương Chính Sơn dùng ám khí đánh chết, thì người bình thường tăng chín cũng không làm gì được hắn.

Bất quá đáng tiếc, bộ công pháp này đối với Dương Chính Sơn chẳng có tác dụng gì. Hắn đã có Khuê Ngưu Kinh, không cần thiết phải tu luyện thêm một bộ công pháp kinh khí Hậu Thiên nữa.

Hơn nữa...

Hiện tại hắn đã tu luyện Ất Mộc Trường Xuân Công. Công pháp kinh khí Hậu Thiên đã không còn hữu dụng với hắn nữa rồi.

Nghĩ tới Ất Mộc Trường Xuân Công, Dương Chính Sơn lại cảm thấy có chút nản lòng.

Bộ công pháp này cái gì cũng tốt, chỉ là quá ổn trọng mà thôi.

Không sai, chính là ổn trọng.

Đặc điểm của Ất Mộc Trường Xuân Công là trung chính bình hòa, đi theo trình tự, chú trọng tích lũy dần dần, lấy dày phát mỏng.

Tu luyện bộ công pháp này rất an toàn...

Nhưng đồng dạng...

Cũng có nghĩa là không có bất kỳ cơ hội đột phá nào...

Chỉ có thể tu luyện từng bước một.

Dương Chính Sơn tu luyện Ất Mộc Trường Xuân Công đã nửa năm, hiện tại miễn cưỡng mới vừa nhập môn.

Về phần ngưng luyện ra chân khí...

Còn xa lắm.

Mà Dặc Thanh Y còn thảm hơn, ngay cả lối vào cũng chưa tìm được, vẫn còn như người mù sờ voi, mơ mơ hồ hồ.

Đương nhiên, cũng có nguyên nhân là nàng dồn tinh lực vào trong bụng.

“Những bộ công pháp này đều rất tốt. Có thời gian, người tìm người sao chép một bản, rồi đưa về trong tộc!”

Dương Chính Sơn xem xong Liệt Dương Kinh, nói.

Với một gia tộc Võ Đạo, công pháp chính là nền tảng. Công pháp càng nhiều, nền tảng càng dày, đặc biệt là công pháp cảnh giới Hậu Thiên.

Mỗi người có đặc điểm bất đồng, công pháp thích hợp cũng không giống nhau.

Có lẽ một người tu luyện Khuê Ngu Kinh nhiều năm nhưng không có tiến triển, nhưng sau khi chuyển sang tu luyện Liệt Dương Kinh thì lại tiến triển vượt bậc.

Bởi vậy công pháp càng nhiều, cũng có nghĩa là càng có nhiều cơ hội để lựa chọn.

Công pháp càng nhiều, cũng có nghĩa là xác suất trở thành cường giả càng lớn.

Nền tảng của Dương thị nhất tộc rất cạn, những năm gần đây, Dương Chính Sơn liên tục gửi không ít công pháp về, chính là muốn gia tăng nền tảng cho Dương thị nhất tộc.

“Ừm, ta biết rồi!”

Dặc Thanh Y âm ừ trả lời.

...

Cuối tháng tám.

Đại quân xuất chinh của Trọng Sơn trấn lần lượt trở về.

Chính sách của triều đình đối với Bắc địa cũng lần lượt truyền đến Trọng Sơn trấn.

Giống như Dương Chính Sơn dự đoán, ngàn dặm Bắc địa trực tiếp được phân vào Trọng Sơn trấn.

Phục Sơn thành đổi tên thành Phục Châu thành, thiết lập tri phủ nha môn, thiết lập sở chỉ huy quan, phủ Tham tướng Trọng Sơn trấn dời đến Phục Châu thành.

Lấy Phục Châu thành làm trung tâm, kiến lập Phục Châu tam vệ, di dời quân hộ và dân chúng đến Phục Châu thành khai khẩn đất hoang.

Thật ra vị trí của Phục Châu thành rất tốt, xung quanh sông ngòi phong phú, đất đai màu mỡ. Khi xưa, Đông Hải Hồ tộc lựa chọn xây thành ở nơi đó, chính là vì nguyên nhân này.

Nếu có thể khai khẩn được vùng đất xung quanh Phục Châu thành, thì tương lai, nơi này sẽ tốt hơn phần lớn khu vực của Trọng Sơn trấn hiện tại.

Bây giờ, triều đình muốn di dời quân hộ và dân chúng đến Phục Châu thành, nguyên nhân chắc là vì điểm này.

Có lẽ mười mấy năm sau, Phục Châu thành có thể hoàn toàn dung nhập vào trong bản đồ của Đại Vinh.

Bất quá, Phục Châu thành được nhập vào bản đồ của Đại Vinh thì dễ, nhưng muốn thu ngàn dặm Bắc địa vào bản đồ của Đại Vinh lại khó vô cùng.

Khu vực phía đông Hắc Vân Sơn đều có nguồn nước phong phú, đất đai màu mỡ. Khai khẩn đất hoang, trồng trọt lương thực ở khu vực đó tương đối dễ dàng.

Nhưng khu vực phía tây Hắc Vân Sơn lại không được, nơi đó hoặc là đồi núi liên miên, hoặc là thảo nguyên mênh mông vô bờ, phía tây còn tiếp giáp với lãnh thổ của Ngột Lương Hồ tộc, bất kỳ lúc nào cũng phải đối mặt với sự uy hiếp của Ngột Lương Hồ tộc.

Chương 561: Làm Hoàng Đế Cũng Không Dễ (2)

Trừ phi Đại Vinh có thể kiến lập một phòng tuyến giống như Trọng Sơn trấn ở vùng biên giới của Ngột Lương Hồ tộc.

Chỉ là như vậy thì...

Chi phí bỏ ra quá lớn.

Với quốc lực hiện tại của Đại Vinh, triều đình chắc chắn sẽ không lãng phí một lượng lớn nhân lực vật lực vào việc này.

Cho nên lần này Đại Vinh đạt được ngàn dặm Bắc địa, trên thực tế khu vực mà bọn hắn có thể không chế được thật sự chỉ có xung quanh Phục Sơn thành.

Tương lai có thể mở rộng đến Hắc Vân Sơn, nhưng khu vực phía tây Hắc Vân Sơn...

Ước chừng là khó có thể nắm giữ.

Hơn nữa, triều đình cũng không nhất định sẽ đề ý tới khoản chi địa kia.

Đương nhiên, những chuyện này không liên quan gì đến Dương Chính Sơn.

Theo cục diện Bắc địa dần dần đi vào quỹ đạo, phong thưởng về trận chiến này cũng từ từ được thực thi.

Thừa Bình năm thứ hai mươi chín, ngày hai mươi tám tháng tám.

Thánh chỉ đến trấn Trọng Sơn, bổ nhiệm Lục Sùng Đức làm Bình Bộ Tả Thị Lang kiêm Đô Sát Viện Hữu Phó Đô Ngự

Sử, đốc sư quân vụ tại Liêu Đông, Trọng Sơn và các nơi khác.

Thăng Thường Bình hầu Lương Trữ làm Trung Quân Hữu Đô Đốc, đặc tiến Vinh Lộc đại phu, chương quản cấm quân mười hai doanh.

Khi Dương Chính Sơn nhận được tin tức này, cả người đều ngây ngẩn.

Lục Sùng Đức được thăng làm Binh Bộ Tả Thị Lang kiêm Đô Sát Viện Hữu Phó Đô Ngự Sử, đốc sư Liêu Đông, Trọng Sơn, đây coi như là thăng chức bình thường, triều đình để hẳn đốc sư Liêu Đông và Trọng Sơn, chắc là để khai phát lại thành Phục Châu.

Thế nhưng Lương Trữ lại chương quản cấm quân mười hai doanh!

Trước đây cấm quân mười hai doanh do Ninh Quốc công chương quản, thế mà hiện tại lão hoàng đế lại giao cấm quân mười hai doanh cho Lương Trữ.

Đây là tín nhiệm Lương Trữ, hay là không tin tưởng Ninh Quốc công?

Sau khi nhận được tin tức, Dương Chính Sơn muốn hỏi Chu Lan xem đây là tình huống gì.

Tuy nhiên ngày hôm sau hẳn lại nhận được tin tức khác, Chu Lan được thăng làm Đô Đốc Thiêm Sự của Trung Quân Đô Đốc Phủ, chương quản Phấn Vũ doanh.

Dương Chính Sơn lập tức hiểu ra, đây là thuật chế hành của lão hoàng đế, dùng Lương Trữ để chế hành Ninh Quốc công, đoạt quyền chương quản cấm quân của Ninh Quốc công, lại cho Chu Lan một quả táo ngọt là chương quản Phấn Vũ doanh.

Mặc dù xem ra Ninh Quốc công tổn thất rất lớn, nhưng trên thực tế từ một khía cạnh khác lại chứng minh rằng lão hoàng đế không có ý nhằm vào Ninh Quốc công phủ.

Đoạt quyền không phải để đối phó với Ninh Quốc công, chỉ là cảnh cáo Ninh Quốc công an phận thủ thường, chớ gây ra chuyện.

Đề Chu Lan vào cấm quân chính là đại biểu cho Ninh Quốc công phủ chuẩn bị tiến hành giao tiếp giữa thế hệ cũ và thế hệ mới.

Cũng chính là Ninh Quốc công Chu Mậu sẽ dần dần lui khỏi quyền lực trung tâm, thế hệ thứ hai của Ninh Quốc công phủ sẽ dần dần được trọng dụng.

Suy nghĩ sâu hơn một chút, đây hẳn là Thừa Bình đế chuẩn bị cho việc ổn định triều chính sau khi tân hoàng đăng cơ.

Đợi hẳn qua đời, đợi tân hoàng đăng cơ, đến lúc đó chỉ cần mời lại Ninh Quốc công ra, triều cục này ít nhất có thể ổn định một nửa.

Sau khi hiểu rõ những điều này, Dương Chính Sơn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Thừa Bình đế này quả thật là có tầm nhìn xa trông rộng, vậy mà bây giờ đã bắt đầu chuẩn bị cho tân hoàng.

Tuy nhiên Thừa Bình đế cũng là một người phức tạp, một mặt cảm thấy mình già rồi, phòng bị có người nhòm ngó đến ngôi vị hoàng đế của mình, ngay cả con trai của mình cũng đề phòng đủ đường, nhưng một mặt khác lại đang chuẩn bị cho việc thay đổi ngôi vị hoàng đế, suy nghĩ về cục diện triều đình sau khi mình qua đời.

“Haiz, làm hoàng đế cũng không dễ dàng gì!”

Dương Chính Sơn vừa cảm thấy Thừa Bình đế có tâm tư sâu sắc, lại cảm thấy lão hoàng đế quá vất vả.

Tất nhiên, hấn cũng chỉ là cảm thán một chút, hiện tại hấn chẳng qua chỉ là một tiểu quan mà thôi, còn chưa đến lượt hấn lo lắng cho lão hoàng đế.

Phong thường là từ trên xuống dưới, đầu tiên là tuần phủ và tổng binh, tiếp theo là phó tổng binh và các lộ tham tướng, sau đó mới đến những võ quan trung tầng như Dương Chính Sơn, cuối cùng mới đến lượt các tướng sĩ cấp thấp.

Mặc dù Lương Trữ được thăng chức, nhưng trong thời gian ngắn hấn vẫn sẽ không rời khỏi trấn Trọng Sơn, triều đình cho hấn ba tháng, để hấn xử lý xong chuyện của trấn Trọng Sơn, sau đó mới trở về kinh nhận chức.

Còn Dương Chính Sơn cũng không đặt tâm tư vào việc thăng quan, có câu nói rất hay, ngày nào làm hòa thượng thì ngày đó sẽ gõ chuông. Hiện tại hấn vẫn là Thủ Bì của An Nguyên thành, phải xử lý cho tốt công vụ của Thủ Bì quan sảnh An Nguyên thành.

Lần xuất chinh này, Thủ Bì doanh tổn thất nặng nề, sau khi các tướng sĩ hồi phục, Dương Chính Sơn bắt đầu tái thiết Thủ Bì doanh.

Tái thiết Thủ Bì doanh rất dễ dàng, chỉ cần rút binh đinh từ các đồn bảo vào Thủ Bì doanh là được.

Vào Thủ Bì doanh chính là doanh binh, có thể lĩnh đủ lương bổng, ở trong đồn bảo thì là đồn binh, chỉ có thể lĩnh một nửa lương bổng, đồng thời còn phải phụ trách đồn điền.

Đối với phần lớn đồn binh mà nói, bọn họ tình nguyện trở thành doanh binh hơn, chỉ vì có thể lĩnh đủ lương bổng.

Nguyên nhân rất đơn giản, đồn điền của mỗi hộ quân đều có hạn, cả nhà đều dựa vào ruộng đất để kiếm sống, ngay cả

âm no cũng không giải quyết được, sau khi trở thành doanh binh, có đủ lương bổng, ít nhất có thể đảm bảo ba người trong nhà không bị chết đói.

Tuy nhiên đó là trước đây, hiện tại đồn binh cũng muốn gia nhập Thủ Bị doanh, chỉ là nguyên nhân thay đổi một chút, một là bọn họ nguyện ý hiệu lực cho Dương Chính Sơn, hai là bọn họ muốn kiếm được nhiều tiền.

Lần xuất chinh này, không cần nói cũng biết thu hoạch của các tướng sĩ Thủ Bị doanh là bao nhiêu, điều này làm cho những binh đình canh tác trong đồn bảo hâm mộ không thôi.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Tạ Uyên và Ô Trọng Triết cũng rất ghen tỵ với Hàn Thừa.

Về thực lực, bọn họ không hề yếu hơn Hàn Thừa, về năng lực, bọn họ cũng không cho rằng mình kém Hàn Thừa.

Lần này Hàn Thừa đi theo Dương Chính Sơn xuất chinh, lập được không ít công lao, lần sau chắc chắn sẽ được thăng chức.

Còn bọn họ thì sao?

Không có một chút công lao nào, miễn cưỡng coi như có chút khổ lao, muốn thăng chức còn phải chờ lần sau, mà lần sau là khi nào thì bọn họ không biết.

Cuối tháng tám, binh đình được rút từ các đồn bảo tiến vào Thủ Bị doanh.

Tân binh nhập doanh đương nhiên phải huấn luyện một phen. Mặc dù những binh sĩ này trước đây đã được huấn luyện qua ở doanh phòng bị, thế nhưng so với lão binh thì vẫn còn thua kém quá nhiều.

Thế nên, ngay sau khi tân binh nhập doanh, huấn luyện thực chiến cũng được nhanh chóng sắp xếp.

Hôm nay, sau khi Dương Chính Sơn xem tình hình huấn luyện của tân binh, liền mang theo Dương Minh Thành xuất thành.

Mã trường của Dương gia, một mã trường cỡ lớn có diện tích khoảng chừng một ngàn mẫu (1 mẫu $\approx 666,7$ m²).

Bên trong mã trường không chỉ có mã ốc (chuồng ngựa), thương khố (nhà kho), phòng xá (nhà ở), mà còn có hơn mười hộ điền nô cùng với trăm mẫu (1 mẫu $\approx 666,7$ m²) đồng điền.

Toàn bộ mã trường đại khái có khoảng hai trăm người, trong đó phân nửa là nô bộc của Dương gia, một nửa còn lại là trường công của Dương gia.

Mã Tam là người phụ trách mã trường. Khi Dương Chính Sơn đi tới mã trường, Mã Tam đang dẫn người dắt ngựa, nhận được cấp dưới báo cáo, Mã Tam vội vàng cưỡi ngựa chạy tới nghênh đón.

“Đại nhân, tiểu nhân bái kiến đại nhân!”

Nhìn thấy Dương Chính Sơn, trên mặt Mã Tam toàn là vui mừng.

Nuôi ngựa là việc hấn thích làm, trở thành trường công của Dương gia là bất đắc dĩ năm đó, khi đó hấn bị người khác đuổi ra khỏi đô ti nha môn, đang cấp bách tìm một công việc để nuôi sống gia đình.

Dương gia đã cho hấn một công việc, nói thật lúc bắt đầu trong lòng hấn vẫn khá là không cam lòng, mặc dù hấn chỉ là một mã quan (chức quan trông coi ngựa), nhưng cũng là người có năng lực.

Chỉ là sau này tiếp xúc nhiều với Dương Chính Sơn và Dương Minh Thành, hấn cũng chấp nhận hiện thực, cảm thấy làm trường công ở Dương gia cũng không tệ, ít nhất thì chủ nhân hiền lành, đối xử với hấn cũng rất tốt.

Sau này nữa, hắ mang theo cả gia đình tới An Nguyên thành, Dương Chính Sơn còn đưa nhi tử của hắ đến học đường, hắ càng thêm cảm kích Dương Chính Sơn.

Chương 562: Ta Có Hải Nhi Rồi! (1)

“Ha ha, Mã Tam, không cần đa lễ!” Dương Chính Sơn từ trên lưng Hồng Vân nhảy xuống, cười hòa ái nhìn về đàn ngựa xa xa.

Hàng trăm con ngựa cùng tung vó tạo nên khung cảnh hết sức hùng vĩ. Tất nhiên, càng hùng vĩ hơn chính là số ngựa này có thể đổi lấy hàng vạn lượng bạc.

“Gần đây mã tràng vẫn ổn chứ?” Dương Chính Sơn vừa hướng về dãy nhà trong mã tràng bước đi, vừa hỏi.

“Ổn, rất ổn!” Mã Tam đáp.

Hiện nay, dưới tay hãn quản lý hơn một ngàn con ngựa, sao có thể không tốt được? Nghĩ đến từng con ngựa khỏe mạnh kia, Mã Tam cười không khép được miệng.

Bước vào bên trong mã tràng, Dương Chính Sơn nhìn thấy từng con tiểu mã một. Đám tiểu mã này phần lớn là chiến lợi phẩm, chỉ có một phần nhỏ là do mã tràng tự nhân giống.

Dương Chính Sơn lại hỏi han rất nhiều chuyện về mã tràng, Mã Tam đều nhất nhất hồi đáp.

Đợi hãn hiểu rõ mọi chuyện đầu vào đấy, Mã Tam không nhịn được hỏi: “Đại nhân, những con ngựa, dương kia nên xử lý thế nào?”

Mã tràng đột nhiên tiếp nhận ba trăm con chiến mã và năm trăm con tiểu mã, vốn dĩ mã chuồng đã không chứa nổi, huống hồ còn có hai trăm con ngựa và năm trăm con dương.

Nếu không nhanh chóng xử lý đồng ngư, dương này, kho cỏ dự trữ của mã tràng ước chừng sẽ bị chúng ăn sạch.

“Đây không phải vấn đề. Minh Thành, sau khi trở về người tìm La Chân, bảo hắn bán hết đồng ngư, dương này đi!”

Ngư, dương đều là hàng hóa khan hiếm, đối với dân thường bình thường, giá cả không hề rẻ. Nhiều ngư, dương như vậy cũng có thể đổi lấy không ít bạc.

Dương Chính Sơn không muốn nuôi ngư, dương, nên chỉ có thể bán đi.

“Được, ngày mai ta sẽ đi tìm La Chân!” Dương Minh Thành vội vàng đáp ứng.

Dương Chính Sơn lại nhìn đám chiến mã bên ngoài, hỏi: “Hiện tại chiến mã ở Trọng Sơn Quan có giá bao nhiêu?”

Mã Tam đáp: “Giảm hơn năm ngoái ba thành!”

Dương Chính Sơn cũng không ngoài ý muốn.

Giá chiến mã năm ngoái vốn là mức bình thường, nhưng cuối năm ngoái và đầu năm nay, giá chiến mã tăng vọt, chừng năm thành.

Hiện tại chiến sự kết thúc, giá chiến mã tất nhiên sẽ giảm xuống. Hơn nữa, lần này Trọng Sơn Trấn đại thắng, thu được lượng lớn chiến mã từ Đông Hải Hồ tộc, giá chiến mã giảm mạnh cũng là lẽ thường.

Tuy nhiên, Đại Vinh vẫn luôn thiếu hụt chiến mã, lần này giá chiến mã ở Trọng Sơn Trấn giảm, nhưng ở các biên trấn khác của Đại Vinh, giá chiến mã chắc chắn sẽ không giảm.

Dương Chính Sơn ước chừng không bao lâu nữa, giá chiến mã ở Trọng Sơn Trấn sẽ trở lại bình thường, nhưng mã tràng của Dương gia rất khó đợi được đến lúc đó.

Hơn năm trăm con tiểu mã cũng thôi đi, đặng này hơn ba trăm con chiến mã trưởng thành, với quy mô hiện tại của mã tràng căn bản không nuôi nổi.

Hơn nữa, chẳng bao lâu nữa sẽ đến tháng chín, hai tháng nữa Trọng Sơn Trấn sẽ bước vào mùa đông, trước khi vào đông, mã tràng còn phải chuẩn bị cỏ khô cho cả mùa đông.

“Hỏi xem La Chân bên đó, liệu họ có thể xử lý đồng chiến mã này không?” Dương Chính Sơn nói như vậy.

Hiện tại Trọng Sơn Quan chắc chắn có rất nhiều con buôn ngựa, nhưng những con buôn đó đều muốn nhân cơ hội phát tài, Dương Chính Sơn tất nhiên không muốn rẻ cho con buôn, vì vậy hắn muốn xem liệu kênh buôn bán của La gia có thể vận chuyển số chiến mã này ra khỏi Trọng Sơn Trấn để bán không.

Không nhất thiết phải bán ở biên trấn, bán ở các thành phố phồn hoa khác cũng có thể bán được giá tốt.

Ở mã tràng một ngày, Dương Chính Sơn tranh thủ để lại không ít Linh Tuyền Thủy trong mã tràng.

Đội bọn họ trở về An Nguyên Thành, đã là hoàng hôn.

“Lão gia, đây là thư của Vương đại nhân gửi tới!”

Vừa trở lại Dương gia, Ngô Hải đã đưa một phong thư cho Dương Chính Sơn.

“Vương đại nhân, Vương Thịnh?”

Dương Chính Sơn vừa hướng về chủ viện bước đi, vừa mở thư ra xem.

Thư do Vương Thịnh viết, nội dung là về phong thưởng của Vương Bân.

Vương Bân được thăng làm Đô đốc Tiêm Sự phủ Tiền Quân Đô Đốc Phủ, gia quan Phó Tổng Binh Bắc Nguyên Trấn, chương quản ba doanh tiên phong của Bắc Nguyên Trấn.

Bắc Nguyên Trấn khác với Trọng Sơn Trấn, quân đội của Bắc Nguyên Trấn có chín doanh, chia làm ba doanh tiên phong, ba doanh trung quân, ba doanh hậu quân.

Ba doanh hậu quân do tuần phủ Bắc Nguyên Trấn nắm giữ, ba doanh trung quân do tổng binh chỉ huy, ba doanh tiên phong do một phó tổng binh chỉ huy.

Ngoài ra, Bắc Nguyên Trấn còn có ba phó tổng binh, tám tham tướng, tổng cộng gần mười vạn quân bao gồm cả quân tri viện.

Bắc Nguyên Trấn mạnh hơn Trọng Sơn Trấn nhiều như vậy là vì Ôt Lương Hồ tộc quá hùng mạnh.

Vương Bân được thăng chức đến Bắc Nguyên Trấn, cũng coi như vận may.

Phó tổng binh của Bắc Nguyên Trấn cầm quân nhiều, quyền hạn lớn, cơ hội lập chiến công cũng nhiều, hơn hẳn phó tổng binh của các biên trấn khác.

Chương 563: Ta Có Hải Nhi Rồi! (2)

Dương Chính Sơn cũng muốn đến Bắc Nguyên Trấn. Hiện tại Đông Hải Hồ tộc đã bị tiêu diệt, ở lại Trọng Sơn Trấn e rằng ít có cơ hội lập chiến công, không có chiến công, sẽ không thể thăng quan nhanh chóng.

Sau khi xem xong thư của Vương Thịnh, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi quay người đến thư phòng ở tiền viện.

Trong thư, Vương Thịnh còn nhắc đến một việc nữa, đó là chuyện sắp xếp cho Lạc Phi Vũ.

Lạc Phi Vũ là người mà Dương Chính Sơn nhờ Vương Bân chăm sóc. Nay Vương Bân sắp rời đi, việc sắp xếp cho Lạc Phi Vũ đương nhiên cần hỏi ý kiến của Dương Chính Sơn.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cho rằng nên để Lạc Phi Vũ ở lại trước, đợi khi quan chức của mình được xác nhận rồi sẽ tính sau.

Hắn muốn để Lạc Phi Vũ đi theo mình một thời gian. Dù sao Lạc Phi Vũ cũng là sư đệ của Úc Thanh Y, cũng được xem là em vợ của hắn, hắn vẫn muốn chăm sóc Lạc Phi Vũ, cũng muốn tìm cơ hội nâng cao tu vi và tiềm năng cho Lạc Phi Vũ.

Viết xong thư, Dương Chính Sơn giao cho Ngô Hải, bảo hắn ngày mai sắp xếp người gửi đến Gia Thành.

...

Bước vào tháng chín, Dương gia càng trở nên bận rộn hơn.

Đầu tiên là Úc Thanh Y sắp sinh nở, các nha hoàn và bà tử ở chủ viện đã bắt đầu chuẩn bị. Bà đỡ và đại phu tốt nhất An Nguyên thành đều được mời đến Dương gia trấn giữ, vẫn là Dương Chính Sơn đích thân đi mời.

Mặc dù với thể chất của Úc Thanh Y, sinh nở chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng Dương Chính Sơn vẫn sợ có rủi ro.

Bà đỡ là nhất định phải có, còn đại phu ở nhà ít nhất cũng có thể có được sự an ủi về tâm lý, nói chung là có chuẩn bị vẫn hơn.

Việc thứ hai là Vân Tuyết sắp xuất giá. Năm ngoái, Dương gia đã định hôn kỳ với Hầu phủ, tức là ngày mừng tám tháng mười năm nay.

Lương Trữ cũng đã viết thư cho Dương Chính Sơn, nói rằng họ sẽ tổ chức hôn lễ ở Trùng Sơn Quan rồi mới hồi kinh, vì vậy hôn kỳ định sẵn không thay đổi, vẫn là mừng tám tháng mười.

Còn một tháng nữa là đến ngày cưới, những gì cần chuẩn bị tất nhiên phải chuẩn bị.

Cuối cùng là vụ thu hoạch. Thu hoạch mùa thu đã bắt đầu, các quan lại và sai dịch của Ty Thủ Bị đều bận rộn với công việc này, Dương Chính Sơn cũng dồn tâm sức vào đó.

Mặc dù năm nào cũng có vụ thu hoạch, Dương Chính Sơn nhậm chức Thủ Bị xong, vụ thu hoạch năm nào cũng diễn ra suôn sẻ, nhưng Dương Chính Sơn đối mặt với vụ thu hoạch vẫn không dám lơ là chút nào.

Ngoài thu hoạch ở các đồn bảo, trang tử của Dương gia cũng phải thu hoạch. Hiện nay, Dương gia có sáu bảy trang tử, ruộng đất hơn một vạn mẫu, điền nô hơn ba trăm hộ.

Nhiều trang trại như vậy cần thu hoạch, Dương gia đương nhiên phải sắp xếp người giám sát.

Sáng ngày mùng năm tháng chín, Dương Chính Sơn như thường lệ đến ty quan làm việc. Tuy nhiên, hắn vừa ngồi xuống trong thư phòng, Ngô Hải đã vội vã chạy đến.

” Lão gia, lão gia, phu nhân sắp sinh rồi!”

Dương Chính Sơn vừa mới ngồi xuống đã bật dậy ngay lập tức, không nói một lời nào, chạy nhanh về hướng hậu viện.

Các văn lại và sai dịch trong ty quan thấy cảnh này đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Bình thường Dương Chính Sơn luôn có vẻ thông dong bình tĩnh, lần đầu tiên họ thấy hắn không quan tâm đến dáng vẻ như vậy.

” Có chuyện gì vậy?” Một người không hiểu chuyện hỏi.

” Không biết nữa!”

” Nhà đại nhân có chuyện gì sao?”

” Nhà đại nhân luôn bình yên, có thể xảy ra chuyện gì?”

Các văn lại và sai dịch tụ lại bàn tán xôn xao.

Lúc này, Chu Nhân từ thư phòng của mình bước ra, quát lên: “Ai dám đứng sau lưng bàn luận về đại nhân, không muốn sống nữa sao!”

“Đã đến giờ làm việc, mọi người về làm việc đi, đừng có đứng đây lải nhải!”

Một đám văn lại thấy Chu Nhân, lập tức như chim bay thú chạy, rút đầu vào làm việc.

Mặc dù hiện nay Chu Nhân vẫn chỉ là một lệnh lại không có cấp bậc, nhưng mấy năm nay uy vọng của hắn trong ty quan đã tăng lên không ít, đặc biệt là sau khi từ chiến trường trở về, khí thế trên người hắn cũng tăng lên nhiều, uy vọng cũng trở nên cao hơn.

Trên chiến trường, Chu Nhân không phải là binh lính nên không cần xông pha tuyến đầu, nhưng hắn cũng đi theo doanh trại Thủ Bị suốt dọc đường, thậm chí hắn còn tự tay giết người.

Chỉ riêng điểm này đã đủ để trấn áp đám văn lại và sai dịch trong ty quan.

Thấy mọi người giải tán, Chu Nhân liếc nhìn về hướng hậu viện của ty quan. Người khác không biết chuyện gì, nhưng hắn có thể đoán được.

Úc Thanh Y sắp sinh cũng không phải là bí mật. Bình thường hắn theo Dương Chính Sơn nhiều, đương nhiên đã nghe nói về chuyện này.

Khi Dương Chính Sơn trở lại chủ viện, các nha hoàn và bà tử trong viện đã bận rộn cả lên. Tổng mama và bà đỡ đã vào phòng sinh, Vương thị cũng chạy đến, đang chỉ huy người hầu đun nước.

“Phụ thân!”

Lý thị và Lương thị đi theo sau Dương Chính Sơn.

“Ừ!”

Lúc này, Dương Chính Sơn cũng bình tĩnh lại, bước vào chính sảnh ngồi xuống, ung dung chờ đợi.

Chuyện như thế này hắn không thể xen vào, cũng không thể giúp được gì, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Dù sao thì những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi, thực ra hắn cũng không lo lắng lắm, chỉ là có chút nôn nóng thôi.

“Cha, mẫu thân nhất định sẽ không sao!” Vân Tuyết và Vân Kiều cũng chạy đến.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh. Tuy nhiên, Vân Tuyết vẫn nhận thấy ánh mắt của người luôn hướng về phía phòng sinh.

Bên trong phòng sinh, thần sắc của Úc Thanh Y lại vô cùng nhẹ nhàng. Nàng không đau đớn hét lên như những sản phụ khác, chỉ có một lớp mồ hôi mỏng trên trán.

Chừng nửa khắc sau, trong phòng vang lên tiếng trẻ con khóc oe oe.

Lần này, Dương Chính Sơn không giữ được bình tĩnh nữa, bật dậy.

“Ta có hài nhi rồi!”

Hắn bước nhanh về phía phòng sinh.

Tiếng khóc rất vang. Ừm, đứa nhỏ này quả là có giọng không nhỏ.

Thấy hắn định vào phòng, Lâm mục mục vội vàng ngăn lại, nói: “Lão gia, bà đỡ còn đang thu xếp cho phu nhân, hãy đợi một lát rồi hãy vào!”

Dương Chính Sơn dừng bước. Nam nhân không thể tùy ý vào phòng sinh, nói là không may mắn. Dương Chính Sơn vốn không bận tâm, nhưng Úc Thanh Y lại để ý.

“Phu nhân thế nào?”

Lâm mục mục cười đáp: “Lão gia yên tâm, phu nhân mọi việc đều ổn!”

Đúng lúc này, Tống mục mục bế đứa trẻ bước ra.

“Chúc mừng lão gia, là tiểu công tử!” Tống mục mục cười tươi rồi nói.

Là nam hài!

Dương Chính Sơn nở nụ cười rạng rỡ. Hắn cũng muốn có một nam hài, vì thời đại này nữ nhi bị gò bó quá nhiều. Hắn mong hài nhi của mình có thể tự tại hơn một chút.

Nếu là ở kiếp trước, có lẽ hắn lại thích nữ nhi hơn.

Chương 564: Vận May Bất Ngờ (1)

“Lại đây, cho ta bế nào!” Dương Chính Sơn đưa tay đón hài tử. Tiểu tử này vừa khóc rất to, vậy mà giờ lại ngủ ngon lành.

“Phụ thân, tiểu đệ đệ trông giống mẫu thân quá!” Dương Vân Tuyết đứng bên, ghé mắt nhìn tiểu hài nhi trong tã lót, nói.

“Ừ! Tiểu tử này lớn lên nhất định sẽ khôi ngô tuấn tú!” Dương Chính Sơn cười ha hả.

Lông mày, ánh mắt của hài tử giống hệt Úc Thanh Y, còn chiếc mũi lại giống Dương Chính Sơn, cao và thẳng tắp.

Ta làm cha rồi!

Dương Chính Sơn không ngừng lẩm bẩm câu nói này trong lòng.

Đây là hài tử của hần, là thân sinh cốt nhục của hần!

Mặc dù xuyên đến thế giới này, hần vẫn luôn đóng vai làm cha, nhưng cảm giác làm thân phụ vẫn khác biệt.

Nhìn tiểu nhân nhi này, trái tim Dương Chính Sơn như được lấp đầy bởi một thứ gì đó ấm áp.

Nhanh chóng, bà đỡ từ trong phòng sinh đi ra, Dương Chính Sơn giao hài tử cho Tổng mục mục, rồi mới vào phòng.

Bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ, Úc Thanh Y tựa trên gối, sắc mặt hồng hào nhìn hần.

“Vắt vả cho nàng rồi!” Dương Chính Sơn ngồi bên, đưa tay giúp nàng vén sợi tóc mai.

“Hài tử đâu rồi?” Tâm trí Úc Thanh Y vẫn hướng về hài tử. Vừa nãy nàng chỉ kịp nhìn thoáng qua, hài tử đã bị bế đi.

“Yên tâm đi, hài tử khỏe lắm. Nàng nghỉ ngơi trước đi!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Ừ!” Cảm nhận được sự dịu dàng của Dương Chính Sơn, Úc Thanh Y càng thấy mãn nguyện trong lòng.

Có nhi tử rồi!

Nàng khác với Dương Chính Sơn. Hắn muốn nhi tử không phải vì trọng nam khinh nữ, nhưng Úc Thanh Y thực sự trọng nam khinh nữ.

Nàng là kẻ thất, nàng cần một nhi tử để dựa vào. Nếu không có nhi tử, vị trí chủ mẫu Dương gia này của nàng vẫn luôn không vững.

Giờ có nhi tử rồi, nỗi lo lắng bấy lâu của nàng mới thực sự được buông xuống.

Một lát sau, nàng chìm vào giấc ngủ.

Dương Chính Sơn kéo chăn đắp cho nàng, thấy nàng ngủ say mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Chiều hôm đó, tin tức Úc Thanh Y mẹ tròn con vuông đã lan khắp An Nguyên thành. Mặc dù với người ngoài, chuyện sinh hài tử không phải là đại sự, nhưng với thân phận của Dương Chính Sơn, ít nhất quan trường cũng không thể bỏ qua.

Sáng hôm sau, khách đến Dương gia chúc mừng nườm nượp không ngớt.

Phu nhân của tri châu Lâm Thủ Đức là Lam thị, phu nhân của binh bị đạo Hứa Tiến là Lâm thị, tức phụ của Tổng Đại

Son là Lý thị, Hàn Thừa, Tạ Uyên, Ô Trọng Triết,... từng nhà, từng người, đều lần lượt đến bái phỏng.

Dương gia nhất thời náo nhiệt phi phàm.

Tuy nhiên, đều là nữ quyến đến, không cần Dương Chính Sơn đích thân tiếp đãi. Hắn để ba tước phụ cùng hai nữ nhi ra tiếp đón.

Các nữ nhân Dương gia đã quen với những chuyện như thế này.

Thậm chí, đại tước phụ Vương thị ngày thường ngốc nghếch, giờ đây cũng có thể ung dung trò chuyện vui vẻ với một đám quan phu nhân.

Vương thị hiện tại không còn là nông phụ quê mùa ngày xưa, mà là trưởng tước của Dương gia. Thêm vào đó, những năm nay Vương thị luôn quản lý gia sự, từ nội đến ngoại đều đã khác xưa.

Dương Chính Sơn cũng vui mừng khi thấy như vậy.

Gia tộc quật khởi, nam nhân phải trưởng thành, nữ nhân cũng phải trưởng thành.

Ngoại trừ việc tự thân cường đại, những mối quan hệ nhân tình qua lại, giao tế hậu viện cũng rất quan trọng đối với một gia tộc.

Khi Dương gia đang náo nhiệt vì Úc Thanh Y, thì bên ngoài, mười mấy kỵ sĩ mặc trang phục đen tuyền, phong trần mệt mỏi, tiến vào An Nguyên thành.

Trong ty sở bị cáo, Châu Nhân vội vàng chạy đến thư phòng của Dương Chính Sơn, bẩm báo: “Đại nhân, bên ngoài có sứ giả từ kinh đô xin cầu kiến!”

“Sứ giả?” Dương Chính Sơn ngẩng đầu hỏi: “Sứ giả của nhà môn nào?”

Sứ giả ở đây ý chỉ là sứ giả của cơ quan cấp trên. Người này không nhất định là quan, có thể là sai dịch hoặc thư lại, cũng có thể là quan nhưng chức quan không cao, thường là bách hộ hoặc kỳ quan.

Sứ giả đến, thường chỉ làm hai việc: gửi tin hoặc báo tin.

“Đại nhân, người đến tự xưng là bách hộ của Vũ Tương Tả Vệ!” Châu Nhân có chút căng thẳng nói.

“Cái gì!”

Dương Chính Sơn bật dậy, mặt đầy kinh ngạc.

Thân quân mười hai vệ của hoàng đế bao gồm Vũ Lâm tứ vệ, Kim Ngô tứ vệ, Vũ Tương tứ vệ.

Thân quân mười hai vệ không do Ngũ quân đô đốc phủ chỉ huy, mà do Ngự Mã Giám trong hoàng thành quản lý, chịu trách nhiệm bảo vệ hoàng thành, luôn sẵn sàng nghe lệnh hoàng đế điều động.

Trong trường hợp bình thường, thân quân mười hai vệ sẽ không rời kinh. Nếu rời kinh, thì chỉ có một khả năng.

“Mau, mời họ vào! Thôi, để ta tự mình ra đón!”

Dương Chính Sơn không thể giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng bước ra khỏi thư phòng.

Các tướng sĩ của thân quân mười hai vệ nếu rời kinh, thường là cùng với thánh chỉ rời kinh.

Chương 565: Vận May Bất Ngờ (2)

Vũ Tương Tả Vệ đến đây, rất có thể là đi cùng thiên sứ.

Đến trước cửa phòng của Thủ bị quan, Dương Chánh Sơn lập tức nhìn thấy hơn chục võ giả phong trần mệt mỏi. Chưa kịp mở lời, một hán tử trắng kiện khoảng ba mươi tuổi đã bước lên, chấp tay nói: “Vũ Tương Tả Vệ Bách hộ, Tiên Thượng Võ, bái kiến Dương đại nhân!”

“Ừ... Tiên bách hộ, miễn lễ!” Dương Chánh Sơn nhất thời không biết hỏi sao.

Chuyện này đến quá đột ngột, hẳn chẳng hề có chút chuẩn bị nào.

Nếu hẳn đoán đúng, thì là đại hỷ.

Nhưng nếu đoán sai, thì chính là đại viết của chữ lúng túng.

May mắn thay, Tiên Thượng Võ không đợi Dương Chánh Sơn hỏi, mà rất trực tiếp nói: “Thiên sứ đã trên đường, dự kiến một canh giờ nữa sẽ đến An Nguyên thành, kính xin Dương đại nhân chuẩn bị hương án nghênh chỉ!”

Dương Chánh Sơn nghe vậy, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nghênh chỉ!

Thánh chỉ của hoàng đế lão nhi!

Không ngờ lão phu cũng được nhận thánh chỉ của hoàng đế!

Dương Chánh Sơn đột nhiên có cảm giác không thực.

Mặc dù những năm gần đây hắn nghe nhiều về hoàng đế lão nhi, cũng hiểu về những việc Thừa Bình đế đã làm, nhưng hắn thật không ngờ mình lại có lúc tiếp xúc với hoàng đế lão nhi.

Thậm chí càng không ngờ hoàng đế lão nhi lại biết đến mình, còn ban thánh chỉ cho mình.

“Đại nhân, đại nhân!” Chu Nhân thấy Dương Chánh Sơn ngăn người, vội vàng nhắc nhở.

Dương Chánh Sơn hoàn hồn, hơi lạc lõng nói: “À, đúng, đúng, đúng, chuẩn bị hương án! Ta đi chuẩn bị ngay!”

Nói xong, hắn quay người đi vào trong. Nhưng khi bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên nhớ đến Tiên Thượng Võ vừa báo tin.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tiên bách hộ, lão phu đột nhiên quá mức vui mừng, lại bỏ qua các huynh đệ!”

Hắn vội vàng quay lại, chấp tay nói với Tiên Thượng Võ.

“Dương đại nhân khách khí rồi!” Tiên Thượng Võ không hề cao ngạo, ngược lại rất hòa nhã nói.

“Chu Nhân, người dẫn Tiên bách hộ đi nghỉ trước, đừng có lo là Tiên bách hộ!”

“Tiểu nhân tuân lệnh, Tiên bách hộ bên này!”

“Tiên bách hộ, lão phu xin thất lễ trước!”

Dương Chánh Sơn quay lại chính đường, nhưng không lập tức chuẩn bị hương án, mà đứng trong chính đường vuốt râu, có vẻ suy tư.

Đối với hoàng đế lão nhi, hắn không có quá nhiều kính sợ, ngược lại nhiều hơn là tò mò.

Vừa rồi lạc lõng cũng chỉ vì sự việc đột ngột, khiến hấn không kịp chuẩn bị, giờ đã có tâm lý sẵn sàng, hấn cũng bình tĩnh lại.

Hoàng đế lão nhi tự mình hạ chỉ?

Là muốn phong thưởng hấn?

Nhưng vì sao chứ?

Lục Sùng Đức, Lương Trữ cùng các lộ Tham tướng đã được phong thưởng, nhưng đều do Binh Bộ và Trung Quân Đô Đốc phủ xử lý, hoàng đế lão nhi không hề hạ thánh chỉ.

Vì sao lại chỉ ban thánh chỉ cho mình?

Dương Chánh Sơn có chút không hiểu, “Thôi, cứ xem hoàng đế lão nhi thăng cho ta chức gì đã rồi tính sau!”

“Hoàng đế lão nhi chắc không quá keo kiệt chứ, ít nhất cũng thăng hai cấp nhi! Ta cũng không yêu cầu cao, Đô ti Chỉ huy Đồng tri, đảm nhiệm một lộ Tham tướng là được rồi!”

Trong lòng hấn lẩm bẩm, vừa bước về phía hậu viện.

Nghênh chỉ là đại sự không thể qua loa, nếu không rất có thể sẽ bị trị tội bất kính.

“Bày hương án tiếp chỉ!”

Khi Dương Chánh Sơn giao việc tiếp chỉ cho Ngô Hải, Ngô Hải cũng ngỡ ngàng.

“Lão, lão gia, hương án này bày sao?”

Việc này lần đầu tiên, hấn cũng chưa từng làm!

Dương Chánh Sơn lại biết: “Bày như tể trời là được!”

Hương án chỉ cần đặt hương nền hoa quả, không cần tam sinh, chỉ cần hoa quả đơn giản, nếu không có hoa quả, bày ngũ cốc cũng được.

Sở dĩ tiếp thánh chỉ phải bày hương án, một phần vì hoàng đế xưng là thiên tử, trời ban thần quyền, mà mệnh lệnh ban ra cũng được coi là mệnh lệnh của ông trời.

Rất nhanh, tin tức sắp nghênh chỉ lan truyền khắp Dương gia, nhất thời bên trong Dương gia gà bay chó sủa.

Tất cả mọi người đều vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Đó là thánh chỉ!

Đối với Dương gia, chuyện này chẳng khác nào hồng phúc từ trên trời giáng xuống, khiến người ta nhất thời cảm thấy hơi khó tin.

Mà các khách nhân đến chúc mừng nghe chuyện cũng vô cùng kinh ngạc.

Rất nhanh, khách khứa lần lượt cáo từ, không có cách nào, Dương gia muốn tiếp thánh chỉ, chuyện này không phải họ có thể tham gia nào nhiệt.

Được rồi, họ rời đi, nhưng tin tức Dương gia sắp tiếp thánh chỉ nhanh chóng lan truyền trong giới thượng lưu của An Nguyên thành.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Dương gia.

Khoảng một canh giờ sau, đội truyền thánh chỉ tiến vào An Nguyên thành.

Dương Chính Sơn sớm đã sắp xếp người đi dẫn đường, không bao lâu, đội ngũ đã đến trước đại môn Dương gia.

Thánh chỉ này là ban cho Dương Chính Sơn, phải tuyên chỉ ở Dương gia, chứ không phải ở trong thủ bị quan sảnh.

Làm như vậy, là vì cần nữ quyền Dương gia cùng nghênh chỉ.

Thiên sứ đến truyền chỉ là một công công, tuổi chừng hơn bốn mươi, mặt trắng không râu, lông mày hiền từ, thoạt nhìn có chút từ bi, không hề có nửa điểm âm nhu như tướng tượng.

“Hạ quan bái kiến công công, dám hỏi quý tính của công công là gì?” Dương Chính Sơn tiến lên, ôm quyền hỏi.

“Ta là Đô Tri Giám Ngự Tiền Thính Sự, Dương đại nhân gọi ta là Trương công công được rồi!” Trương công công cười nói.

Đô Tri Giám là một trong hai mươi bốn nha môn của hoàng thành, chủ yếu phụ trách theo giá hộ giá, nếu hoàng đế xuất hành, bọn họ còn phụ trách dẫn đầu mở đường.

Ngự Tiền Thính Sự chính là ngự tiền thái giám, thuộc chính ngũ phẩm, không sai, trong hoàng thành, hoạn quan cũng có phẩm cấp.

Chính ngũ phẩm nhìn như không cao, nhưng đừng quên, đây là ngự tiền thái giám, người ngày nào cũng đi theo bên cạnh hoàng đế.

Trước cửa tế tướng, quan thất phẩm, bên cạnh hoàng đế, cao hơn một bậc.

“Hạ quan bái kiến Trương công công!”

Người ta thường nói quan thái giám, quan thái giám, dường như quan viên đều không thích hoạn quan, nhưng mặc dù người không thích cũng phải nịnh bợ, Dương Chính Sơn cũng không thể miễn tục.

“Dương đại nhân khách khí rồi, Dương đại nhân vẫn là trước tiếp chỉ đi!” Trương công công thấy thái độ của hắn tốt, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa.

Thân là ngự tiền thái giám, hắn cũng cần thể diện, huống chi lần này hắn còn mang theo ý chỉ của bệ hạ đến.

“Đúng đúng đúng, trước tiếp chỉ!”

Dương Chính Sơn vội vàng chào hỏi mọi người Dương gia tiếp chỉ.

Lúc này, Dương gia có thể tụ tập đều đã đến, ngay cả Úc Thanh Y cũng không ngồi thán, trang điểm tỉ mỉ một phen đi ra ngênh chỉ.

Thật ra Úc Thanh Y căn bản không cần ngồi thán, lấy thể chất và năng lực khôi phục của nàng, sau khi sinh ngủ một giấc là có thể xuống đất đi lại.

Chương 566: Chỉ Huy Sứ Vệ, Phu Nhân Cáo Mệnh (1)

Án hương bày xong, mọi người quỳ lạy.

Trương công công nâng thánh chỉ, bước đến trước án hương, cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận Hoàng đế, An Nguyên thành, Thủ bị Dương Chính Sơn, đức tài song toàn, có dũng có mưu, trên chiến trường mưu trí sách lược, dũng mãnh tiến lên...”

Những lời phía trước đều ca ngợi Dương Chính Sơn, khiến hấn nghe có chút mơ hồ.

Mặc dù đến thế giới này, hấn đã đọc rất nhiều sách, trình độ cổ văn cũng tăng lên đáng kể, nhưng nghe thánh chỉ này, hấn vẫn cảm thấy lúng túng.

“...tài mưu sắc bén, đức hạnh trong ngọc sáng ngời...”

“...có thể nói là người hiểu binh pháp vậy...”

Những lời này khiến Dương Chính Sơn đau đầu, hiểu được có chút khó khăn.

Tuy nhiên, may mắn là hấn biết họ đang khen mình, biết điều này là đủ rồi.

Rất nhanh, Trương công công đọc đến đoạn cuối, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng nghe được điều mình mong đợi.

“An Nguyên thành Thủ bị Dương Chính Sơn, thăng nhậm chức Tăng Long Vệ Chỉ huy sứ, gia thụ Định Quốc tướng quân, huân Hộ quân.”

Vốn dĩ Dương Chính Sơn nghĩ thánh chỉ chỉ đến đây thôi, hẳn đã chuẩn bị dập đầu tạ ơn, không ngờ Trương công công lại hít một hơi sâu, tiếp tục đọc: “Sắc viết: Đại thần có đức mẫu phụng công, mượn đức nội mà giao tu, triều đình có ân sủng tước vị, nhìn thấy đều mà cùng quý, nghĩ phạm càng thêm cao sang mỹ lệ. Ban cho thế tử Định Quốc tướng quân Dương Chính Sơn là Úc thị, Khuôn viên tú lệ, nguyệt thất thùy tinh, cầm tuyến xuyên vân, tặng lương nhân bằng chinh bào, trị hạnh có tiếng, cũng nên được sung vinh. Nay sắc phong làm phu nhân, ban cho cáo mệnh, uyên chuyên lan phòng, như sơn hà lễ nghi lung quế điện, cảnh giới như phiêu diêu, kim tiên vừa ban, tử cáo xa gửi.”

Úc Thanh Y ngơ ngác ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn, “Đây là nói về ta sao?”

Dương Chính Sơn bị vẻ mặt ngơ ngác của nàng chọc cười.

Phu nhân cáo mệnh!

Ở Đại Vinh, phu nhân cáo mệnh đại khái được chia thành: Nhất phẩm là phu nhân, nhị phẩm là phu nhân, tam phẩm là thực nhân, tứ phẩm là cung nhân, ngũ phẩm là nghi nhân, lục phẩm là an nhân, thất phẩm trở xuống là nhu nhân.

Phu nhân nhất phẩm thì trước mặt có chữ “nhất phẩm”, nhị phẩm chỉ là “phu nhân”, nếu truy phong mẫu đích của quan viên thì gọi là “thái phu nhân”.

Không có phẩm cấp hoặc không được phong thì gọi là “nương tử”.

Điều này có nghĩa là trước đây Úc Thanh Y không thể được gọi là Dương phu nhân, mà chỉ có thể được gọi là “Dương gia đại nương tử”.

Đây là quy định triều đình chính thống, nhưng thực tế ở bên ngoài, chỉ cần là chính thê của quan viên, mọi người đều

thích gọi là “phu nhân”, giống như ở kiếp trước, ai cũng có thể được gọi là “sếp này”, “giám đốc nọ”.

Trương công công cuối cùng cũng đọc xong, Dương Chính Sơn vội vàng tạ ơn: “Tạ ơn long ân của Hoàng thượng, nguyện Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Các thành viên trong gia tộc Dương gia cũng theo đó mà hô vang vạn tuế.

“Haha, Dương đại nhân, mau đứng lên đi!”

“Tạ ơn Trương công công!” Dương Chính Sơn đứng dậy, lần nữa ôm quyền cảm tạ Trương công công, sau đó nhìn về phía Ngô Hải đang đứng bên cạnh. Ngô Hải lập tức hiểu ý, lấy những túi gấm đã chuẩn bị sẵn, phân phát cho tùy tùng phía sau Trương công công.

Dương Chính Sơn cũng bước lên một bước, đưa một túi gấm nhỏ cho Trương công công, cười nói: “Trương công công đã vất vả rồi, hàn xá đơn sơ không có gì tiếp đón, xin mời Trương công công uống chén trà!”

Túi gấm tuy nhỏ, nhưng bên trong có không ít ngân phiếu, tổng cộng là năm trăm lượng!

Còn các túi gấm khác cũng đều là năm mươi lượng.

Chỉ trong chốc lát, Dương Chính Sơn đã tung ra gần một ngàn lượng bạc.

Lát nữa còn phải biểu xén cho các binh sĩ của Vũ Tiêm Tả Vệ, cũng phải tung ra mấy trăm lượng nữa.

Người nói làm quan có dễ dàng không?

Không cho chút lợi ích, đến lúc người ta hồi kinh mà nói xấu người, một hai người nói không sao, nhưng ba người cùng nói, truyền đi truyền lại sẽ biến người thành kẻ ngông cuồng, không hiểu lẽ nghĩa.

Trương công công cũng ngẫm hiểu mà nhận lấy túi gấm, nụ cười trên mặt càng thêm thân thiện, “Dương đại nhân, đây là lễ phục cáo mệnh của Dương phu nhân!”

Ngay sau đó, hai tiểu thái giám nâng một bộ trang phục sang trọng tiến lên, Dương Chính Sơn vội vàng cho người nhận lấy.

Phu theo cấp bậc của phu quân, trước là Dương Chính Sơn được phong Định Quốc tướng quân từ nhị phẩm, sau đó Úc Thanh Y mới được phong làm phu nhân.

Lễ phục cáo mệnh là màu đỏ tươi, cổ tròn, trang trí hoa văn theo cấp bậc, bên trong mặc áo dài, váy dài, đội mũ phượng hoặc bộ trang sức bằng vàng bạc, trông vô cùng hoa lệ.

Chương 567: Chỉ Huy Sứ Vệ, Phu Nhân Cáo Mệnh (2)

Tuy nhiên, cả hai danh hiệu Định Quốc tướng quân và phu nhân cáo mệnh thực chất đều là hư vị, chỉ có cấp bậc và bổng lộc, không có bất kỳ quyền lực nào.

Hai danh hiệu của Dương Chính Sơn, Định Quốc tướng quân và Hộ quân, đều là danh hiệu vinh dự, có cấp bậc nhưng không có thực quyền.

Tất nhiên, có hai danh hiệu không phải là không có lợi ích, lợi ích trực quan nhất chính là sau này Dương Chính Sơn có thể tự xưng là “bản tướng quân”.

Nếu sau này có điều động hoặc bổ nhiệm chức quan khác, Binh bộ và Trung quân Đô đốc phủ cũng sẽ ưu tiên xem xét.

Sau một tràng khách sáo và chiêu đãi đầy nhiệt tình, Trương công công dùng xong bữa trưa tại Dương gia, Dương Chính Sơn lại chất thêm mười hũ rượu thuốc do mình tự ủ lên xe tiễn khách.

Khung cảnh náo nhiệt dần tan biến, nhưng trong lòng mọi người Dương gia vẫn nóng bừng lên, đặc biệt là Úc Thanh Y. Từ khi trở về chính viện, nàng đã thay ngay bộ triều phục cáo mệnh, cứ sờ tới sờ lui trên người.

“Ta là phu nhân cáo mệnh rồi!”

“Lão gia, ta thật sự là phu nhân cáo mệnh sao?”

Đây đã là lần thứ mười nàng hỏi rồi!

Dương Chính Sơn ở bên cạnh chỉ còn biết nhìn nàng với vẻ bất lực, “Thật đấy, ngàn lần là thật!”

“Thôi được rồi, cởi bộ đồ này ra, người vào nghỉ ngơi đi!”

Bộ cáo mệnh phục này trông thì hoa lệ, lộng lẫy là thế nhưng mặc vào lại chẳng dễ chịu chút nào, chưa kể đội cả đồng trang sức trên đầu, nhìn thôi cũng thấy mệt.

Hơn nữa, Úc Thanh Y chắc cũng chưa có dịp mặc thứ này ra ngoài.

Thường thì cáo mệnh phục chỉ mặc khi vào cung yết kiến hoặc tham gia các lễ hội quan trọng trong triều. Dương Chính Sơn lại không phải quan kinh thành, Úc Thanh Y đương nhiên cũng không có cơ hội vào cung yết kiến hay dự lễ hội gì.

Úc Thanh Y dù không nữ nhưng vẫn phải cởi ra. Một nữ tử giang hồ như nàng, nào có nghĩ tới một ngày mình lại trở thành phu nhân cáo mệnh.

Lúc này đây, nàng thực sự có cảm giác như đang mơ, mọi thứ đều thật khó tin và không hề chân thực.

“Nhìn xem, nhi tử ngươi đang cười chê ngươi kìa!” Dương Chính Sơn cẩn thận bế Tiểu Minh Chiêu lên, để tiểu tử này nhìn rõ nữ thân ngọc ngà của mình.

Tiểu gia hỏa dường như rất vui, cứ cười khúc khích không ngừng.

Nhìn thấy nhi tử, Úc Thanh Y cuối cùng cũng tỉnh táo lại, vội vàng cởi bỏ trang phục và trang sức trên người, rồi đón tiểu gia hỏa vào lòng.

Phu nhân cáo mệnh có tốt đến đâu, cũng không bằng nhi tử quan trọng.

Dỗ Úc Thanh Y và tiểu gia hỏa lên giường ngủ xong, Dương Chính Sơn mới bước vào phòng khách, đứng dưới mái

hiên nhìn lên bầu trời đêm yên bình.

Chỉ huy sứ Thăng Long Vệ!

Các danh hiệu khác đều là hư danh, chỉ có chức quan này mới là thật.

Từ khi nghe xong thánh chỉ, chức quan này cứ vang vọng trong tâm trí hắn.

Kế hoạch không bao giờ theo kịp thực tế.

Trước đó, Dương Chính Sơn còn bàn bạc với Chu Lan, dự định mưu cầu vị trí tham tướng của Kiến Ninh Vệ, nào ngờ hoàng đế lại trực tiếp ban cho hắn một chức quan khác.

Theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, vị trí thích hợp nhất với hắn lúc này là tham tướng của Kiến Ninh Vệ hoặc Tùng Châu Vệ. Có sự tiến cử của Chu Lan và Vương Bân, cộng thêm sự ủng hộ của Lương Thụ và Ninh Quốc Công, việc hắn thăng lên hai chức vụ này không phải là khó.

Ấy vậy mà giờ đây, hắn lại trở thành chỉ huy sứ của Thăng Long Vệ.

Chức vụ chỉ huy sứ chỉ là chính tam phẩm, nghĩa là hắn chỉ thăng có một cấp, nhưng với danh hiệu Định Quốc Tướng Quân kèm theo, có thể coi như hắn đã thăng hai cấp.

Hoàng đế ban cho hắn danh hiệu Định Quốc Tướng Quân cũng là để bù đắp, nếu không với chiến công của hắn, hắn sẽ không chỉ thăng có một cấp. Phu nhân cáo mệnh cũng là một sự bù đắp khác.

Tuy nhiên, chức vụ chỉ huy sứ của Thăng Long Vệ này lại không giống với các chỉ huy sứ khác.

Thăng Long Vệ chính xác phải gọi là Thăng Long Tứ Vệ, bao gồm tiền, hậu, tả, hữu vệ.

Đại Vinh mới khai triều, thân quân của hoàng đế có hai mươi sáu vệ, ngoài mười hai vệ hiện tại còn có Vân Long Tứ Vệ, Thăng Long Tứ Vệ, Hồ Bí Tứ Vệ, cùng với Bí Vũ Vệ và Thượng Vũ Vệ.

Sau này, Bí Vũ Vệ vẫn tồn tại nhưng đã chuyển từ sáng ra tối, không còn được tính là thân quân của hoàng đế.

Thượng Vũ Vệ cũng vẫn tồn tại, nhưng đóng quân tại hoàng lăng, trở thành cấm vệ của hoàng lăng, không còn là thân quân của hoàng đế. Ngoài ra, Thượng Vũ Vệ cũng trở thành nơi truyền thừa võ đạo của hoàng tộc, phàm là những hoàng tộc tử đệ có thiên phú, đều sẽ vào Thượng Vũ Vệ tu luyện.

Do đó, Thượng Vũ Vệ cũng trở thành đội quân riêng của hoàng tộc.

Vân Long Tứ Vệ, Thăng Long Tứ Vệ và Hồ Bí Tứ Vệ còn lại đều bị tách khỏi thân quân của hoàng đế cách đây một trăm năm, từ thân quân của hoàng đế trở thành vệ sở thông thường, nhưng vẫn giữ nguyên cơ cấu ban đầu.

Vân Long Tứ Vệ trấn thủ Tây Bắc, Thăng Long Tứ Vệ trấn thủ Đông Bắc, Hồ Bí Tứ Vệ trấn thủ Tây Nam.

Tiền thân của Vân Long Vệ dưới trướng Lương Thụ chính là Vân Long Tứ Vệ.

Từ khi Vân Long Tứ Vệ bị tách khỏi thân quân của hoàng đế, đã bắt đầu suy tàn, ngoài cơ cấu có chút khác biệt, thực ra không có gì khác so với các vệ sở khác.

Lương Thụ đã mất hơn mười năm mới luyện được Vân Long Vệ thành tinh binh.

Còn Thăng Long Vệ ngày nay cũng tương tự như Vân Long Vệ trước đây, ngoài cơ cấu khác biệt, còn lại không có gì khác so với các vệ sở khác.

Điều Dương Chính Sơn băn khoăn là tại sao hoàng đế lại để hấn làm chỉ huy sứ của Thăng Long Vệ?

Thăng Long Vệ đóng ở Khánh Hoa Phủ, mà Khánh Hoa Phủ có một vị Khánh Vương.

Khánh Vương!

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi.

Đây là muốn hấn đến đó giám sát Khánh Vương sao?

Bí Vũ Vệ mấy năm nay vẫn im hơi lặng tiếng, Dương Chính Sơn còn tưởng bọn họ đã từ bỏ việc giám sát Khánh Vương Phủ, nhưng giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Mật Vũ Vệ hấn là vẫn đang dõi theo phủ Khánh Vương, còn lão hoàng đế cũng đang lo lắng phủ Khánh Vương gây chuyện, nên mới phái hấn đến giám sát.

Vì sao lại chọn hấn ư?

Thực ra, rất đơn giản!

Hấn đã từng giúp Mật Vũ Vệ điều tra vụ án thông địch mại quốc, biết được một số chuyện không nên biết.

Hơn nữa, xuất thân của hấn thấp, trước đây chắc chắn không có liên quan gì đến phủ Khánh Vương, lão hoàng đế có thể yên tâm sử dụng hấn.

Điều quan trọng nhất là hấn biết luyện binh, lại am hiểu chiến trận, đến Đẳng Long Vệ thì thích hợp nhất.

Dương Chính Sơn nghiền ngẫm kỹ càng, đây hấn là sự chuẩn bị của lão hoàng đế cho tân hoàng lên ngôi.

Lão hoàng đế tin rằng chỉ cần mình còn tại vị, cho dù Khánh vương có dị tâm cũng không dám manh động.

Nhưng nếu tân hoàng kế vị, triều cục chấn động, thì Khánh vương rất có thể sẽ mạo hiểm hành động.

Còn về việc vì sao lão hoàng đế không dùng một tội danh nào đó để bắt giữ Khánh vương — xét cho cùng, hoàng đế muốn giết người, cũng chẳng cần phải tìm bằng chứng làm gì — điểm này Dương Chính Sơn cũng hiểu được.

Lão hoàng đế là người sĩ diện.

Đặc biệt là bây giờ đã già, lão nghĩ nhiều hơn về danh tiếng sau khi qua đời.

Vốn dĩ ngôi hoàng đế của lão cũng là cướp mà có, nếu bây giờ lại dùng một tội danh không có thật để giết đi dòng dõi của tiên thái tử, thì sử sách sẽ viết như thế nào? Hậu thế sẽ đánh giá lão ra sao?

“Haiz, Đằng Long Vệ này không phải là nơi tốt lành gì!”
Dương Chính Sơn thở dài một tiếng.

Nếu Khánh vương thực sự có dị tâm, thì Khánh Hoa phủ chính là sào huyệt của hắn, ai mà biết được hắn đã bố trí những gì ở đó?

Đằng Long Vệ lại ở ngay bên cạnh Khánh Hoa phủ, biết đâu được rằng Khánh vương có sắp xếp nhân thủ ở Đằng Long Vệ hay không?

Thôi được, bỏ qua chuyện này đã. Nói về việc nếu hắn vào Đằng Long Vệ, thì hắn sẽ trở thành cái gai trong mắt phủ Khánh vương, nếu Khánh vương muốn tạo phản, người đầu tiên cần giết có lẽ chính là hắn.

Điều quan trọng nhất là hắn còn không thể công khai nhắm vào Khánh vương. Người ta là thân vương, còn hắn chỉ là một thống lĩnh chánh tam phẩm, gặp thân vương chẳng phải phải cúi đầu cung kính sao?

Nếu lão hoàng đế bảo hắn đi chém đầu Khánh vương, hắn sẽ rất sẵn lòng, chẳng phải chỉ là giết một người thôi sao? Đơn giản.

Nhưng lão hoàng đế lại bảo hấn đi giám sát Khánh vương, chuyện này thật sự rất khó chịu.

Dương Chính Sơn đã hình dung ra những ngày tháng cần trọng sau khi mình vào Đẳng Long Vệ, phải đề phòng cả trong lẫn ngoài, hết sức cẩn thận.

Chương 568: Đánh hài tử có cần sớm không? (1)

Sáng hôm sau, quan viên từ trung quân Đô đốc phủ đã đến tận cửa.

Mặc dù quan chức của Dương Chính Sơn là do Hoàng đế lão nhi ban cho, nhưng văn thư thăng chức cụ thể vẫn phải do trung quân Đô đốc phủ trình bày, đồng thời quan phục tương ứng, lệnh bài thân phận cũng phải do trung quân Đô đốc phủ cấp phát.

Còn về thời gian nhậm chức, mang những ai đi nhậm chức, cũng phải được trung quân Đô đốc phủ đồng ý mới được.

Quan viên từ trung quân Đô đốc phủ đến là một vị kinh lịch tòng ngũ phẩm, đương nhiên vị kinh lịch này chỉ là người chạy việc, quan trọng nhất vẫn là bức thư trong tay hắn.

Thư do Ninh Quốc công Chu Mậu viết, nội dung là về việc Dương Chính Sơn đến Đăng Long Vệ nhậm chức.

Theo lời Chu Mậu, Dương Chính Sơn có thể dẫn theo tướng sĩ của An Nguyên thành Thủ bị doanh đến Đăng Long Vệ, đồng thời có thể chọn nhân thủ thích hợp cùng đến Đăng Long Vệ.

Điều này rõ ràng là để Dương Chính Sơn có chỗ dựa sau khi đến Đăng Long Vệ.

Nếu Dương Chính Sơn tự mình đến Đăng Long Vệ, ước chừng phải mất không ít thời gian mới có thể mở ra cục diện, nhưng mang đủ nhân thủ theo thì lại khác, trong tay có người

có binh, hấn có thể trong thời gian ngắn đứng vững gót chân ở Đàng Long Vệ.

Chỉ là không biết đây là ý của Hoàng đế lão nhi, hay là ý của Chu Mậu.

Tiền vị kinh lịch đưa thư đi, Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng quan sảnh trầm tư.

Tướng sĩ của Thủ bị doanh, có hơn năm trăm người từng theo hấn ra chiến trường là đủ.

Hơn năm trăm người này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, hơn nữa đều là võ giả, thực lực đã sớm được chứng minh trên chiến trường.

Còn về sau khi hấn rời đi, ai sẽ đảm nhiệm Thủ bị An Nguyên thành, Dương Chính Sơn cảm thấy Hàn Thừa vẫn thích hợp hơn.

Có Hàn Thừa ở đây, tất cả những gì hấn làm được ở An Nguyên thành này mới có thể giữ được, sẽ không vì đổi một Thủ bị mà tất cả lại trở về như cũ.

Hàn Thừa có nghe theo ý hấn làm việc hay không?

Ha hả, đều nói nhân khứ trà lương (người đi trà nguội), nhưng có đôi khi nhân khứ trà cũng không nguội.

Đầu tiên là nhi tử Hàn Phi của Hàn Thừa, Dương Chính Sơn sẽ tiếp tục mang theo bên mình, chỉ dựa vào điểm này, Hàn Thừa cũng sẽ không làm trái ý hấn.

Thứ hai, mặc dù Dương Chính Sơn đã đi, nhưng hấn là thăng chức, hơn nữa còn được thánh chỉ phong thưởng, chỉ cần Hàn Thừa không ngốc, sẽ hiểu được mình không thể đắc tội với Dương Chính Sơn.

Cuối cùng là Dương Chính Sơn có ơn đề bạt với Hàn Thừa, Hàn Thừa ngồi lên vị trí Thiên tổng (trăm người) này chính là

do hấn đề bạt, Hàn Thừa có thể lập công trên chiến trường, có được cơ hội thăng quan cũng là vì Dương Chính Sơn.

Công tư tình lý, Hàn Thừa đều nên tuân theo ý của Dương Chính Sơn, tiếp tục duy trì chính sách mà quan sảnh Thủ bị An Nguyên thành trước đây thực hiện, đồng thời cũng phải chiêu cổ sản nghiệp của Dương gia ở An Nguyên thành cùng với việc buôn bán của La gia.

Hàn Thừa thăng nhiệm Thủ bị, Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn hấn khẳng định phải mang đi, Tạ Nguyên và Ô Trọng Triết hấn cũng phải mang đi.

Tống Đại Sơn và Dương Minh Trấn không cần nói nhiều, chỉ với tính tình của Tống Đại Sơn, Dương Chính Sơn cũng không yên tâm giao hấn cho người khác.

Còn về Tạ Nguyên và Ô Trọng Triết, hai người này trước đây đều không có cơ hội lập công, hiện giờ mang bọn họ đến Đằng Long Vệ cũng có thể thăng một cấp cho bọn họ.

Hơn nữa hai người này hiện giờ đều có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, thực lực không yếu, có thể trở thành trợ thủ của Dương Chính Sơn.

Chỉ là như vậy, các quan viên chủ yếu của Thủ bị An Nguyên thành đều bị Dương Chính Sơn mang đi, ngay cả Thủ bị doanh cũng bị mang đi năm trăm tướng sĩ, không biết tương lai Hàn Thừa có mắng chửi hay không.

Dương Chính Sơn cũng mặc kệ Hàn Thừa có mắng chửi hay không, dù sao hấn cũng không dám mắng ta!

Ngoài những người này, Dương Minh Chí của Kiến Ninh Vệ hấn cũng phải mang theo bên mình, tu vi của Dương Minh Chí đã rút lại quá nhiều, hấn còn muốn giúp Dương Minh Chí nâng cao tu vi.

Đúng rồi, còn có Lạc Phi Vũ, tiểu cữu tử này cũng không thể quên.

Dương Chính Sơn tính toán một chút, người cần mang theo quả thật không ít.

Sau khi tính toán xong, Dương Chính Sơn lập tức báo danh sách những người mình cần mang theo cho trung quân Đô đốc phủ, cũng chính là Ninh Quốc công Chu Mậu.

Chuyện này cần Chu Mậu thao tác, chỉ dựa vào mình Dương Chính Sơn thì không thể điều động được nhiều người như vậy.

Phái người đưa thư đi, Dương Chính Sơn lại gọi Đinh Thu đến.

“Lão gia!” Đinh Thu vẫn như cũ, trầm mặc ít nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, phân phó: “Hai ngày này ngươi dẫn người đến Khánh Hoa phủ thăm dò tình hình trước, tình hình của Đăng Long Vệ, tình hình các cấp nha môn của Khánh Hoa phủ, cùng với tình hình Khánh Vương phủ!”

Chương 569: Đánh hài tử có cần sớm không? (2)

Thời gian trung quân Đô đốc phủ định cho hấn lên đường cũng không gấp, trong vòng hai tháng đến nhận chức là được.

Vậy ít nhất hấn cũng phải chờ Dương Vân Tuyết thành thân rồi mới có thể đến Đằng Long Vệ, ít nhất cũng phải hơn một tháng.

Trước khi đi, ít nhất cũng phải thăm dò tình hình của Đằng Long Vệ trước.

Đằng Long Vệ ở Khánh Hoa phủ, mà Khánh Hoa phủ ở phía đông Tĩnh An phủ, cách An Nguyên thành hơn năm trăm dặm, nhưng cách An Ninh huyện chỉ ba trăm dặm.

Khánh Hoa phủ không thuộc Trùng Sơn trấn, mà thuộc Liêu Viễn thừa tuyên bố chánh ti ty, nằm ở khu vực Liêu Đông. Tuy nhiên Đằng Long Vệ không trực thuộc Liêu Viễn đô ty, mà giống như Vân Long Vệ, trực thuộc trung quân Đô đốc phủ.

“Rõ!” Đinh Thu không nói gì, trực tiếp đáp ứng.

Đi thăm tin tức, tra thám tình báo, đối với hộ vệ Dương gia mà nói đã là chuyện quen thuộc, đương nhiên bọn họ cũng chỉ có thể thăm dò được một số tin tức bề ngoài, đối với tin tức cao tầng hoặc bí mật thì rất khó tra được.

Ví dụ như Võ Trung, bọn họ luôn ở kinh đô để thăm dò tin tức cho Dương Chính Sơn, nhưng lần này thánh chỉ đến, Võ Trung lại không có chút phản ứng nào.

Tuy nhiên điều này cũng bình thường, với thân phận của Võ Trung bọn họ, làm sao có thể tiếp xúc được với nội bộ hoàng thành?

Vì vậy Dương Chính Sơn cũng không trách Võ Trung.

“Ừ, sau khi các người đi đến đó phải cẩn thận một chút, cố gắng không gây chú ý!”

“Ta đoán chừng một tháng nữa sẽ qua đó, đến lúc đó các người cũng ẩn núp trong tối trước, đừng để lộ ra!”

Dương Chính Sơn phân phó.

Điều này giống như lúc hắn đến An Nguyên thành ban đầu, khi đó hắn cũng để Dương Minh Thành và Đinh Thu đến thăm dò tình hình trước.

Tuy nhiên tình hình của Đằng Long Vệ phức tạp hơn An Nguyên thành lúc đầu.

Lại phân phó một số việc, Dương Chính Sơn để Đinh Thu đi chuẩn bị.

Mấy ngày sau đó, Dương Chính Sơn lần lượt gọi Hàn Thừa, Tạ Nguyên và Ô Trọng Triết đến nói chuyện riêng, nói về ý tưởng của mình.

Ba người đối với việc này đương nhiên không có ý kiến, ngược lại đều rất cao hứng, vô cùng cảm kích Dương Chính Sơn.

Hàn Thừa không cần nói, Dương Chính Sơn đề cử hắn làm Tòng tri chỉ huy sứ Tòng Châu Vệ, từ Thiên hộ (ngàn người) nhảy lên làm Đồng tri chỉ huy sứ (phó đô đốc), tương đương với liên tiếp thăng ba cấp, nếu không thì hắn nhiều nhất cũng chỉ là liên tiếp thăng hai cấp.

Mà Tạ Nguyên hiện nay cũng chỉ là một Thiên hộ, Ô Trọng Triết thậm hơn, vẫn chỉ là một Bách hộ (trăm người).

Quan trọng là hai người này không có chiến công, nếu không có sự đề bạt của Dương Chính Sơn, bọn họ còn không biết phải đợi đến khi nào mới có cơ hội thăng chức.

Dương Chính Sơn đã hứa với bọn họ, sau khi đến Đẳng Long Vệ, Tạ Nguyên thấp nhất là Chỉ huy khiêm sự (phó quan trung cấp), Ô Trọng Triết thấp nhất là Thiên hộ (ngàn người), người nói hai người bọn họ có thể không vui vẻ sao?

Giải quyết xong ba người, Dương Chính Sơn liền dồn tinh lực vào hôn sự của Dương Vân Tuyết.

Ngày 18 tháng 9, Chu Lan rời khỏi Trùng Sơn trấn trở về kinh nhậm chức, cùng đi với bà đến kinh đô có Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, Triệu Viễn và Dương Thừa Húc.

Trước khi Chu Lan rời đi, cũng đã phân tán phần lớn đệ tử Dương thị của Kiến Ninh Vệ ra ngoài.

Lần này chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, đệ tử Dương thị dưới trướng Chu Lan đều có lập công, đều có cơ hội thăng chức, Chu Lan nhân cơ hội này phân tán đệ tử Dương thị đến các vệ ở Trùng Sơn trấn, cơ bản đều được thăng nhiệm làm Phó Thiên hộ và Bách hộ.

Tuy nhiên Kiến Ninh Vệ, Ninh Châu thành vẫn có mấy vị đệ tử Dương thị, mặc dù quan chức của những đệ tử Dương thị này không cao, nhưng vẫn có năng lực không nhỏ, chiếu cố Lương Tam gia một chút vẫn không có vấn đề gì.

Vì để chiếu cố Lương Tam gia, Dương Chính Sơn còn đặc biệt viết một bức thư cho mấy vị đệ tử Dương thị ở Kiến Ninh Vệ và Ninh Châu thành.

Sau khi Chu Lan rời khỏi Trùng Sơn trấn, Dương Minh Chí liền đến An Nguyên thành.

Lệnh điều động của hắn đã được ban xuống, theo Dương Chính Sơn đến Đẳng Long Vệ đảm nhiệm Thiên hộ, chức vụ

cụ thể còn phải đợi Dương Chính Sơn đến Đăng Long Vệ rồi mới sắp xếp.

Hơn nữa hấn trở về đúng lúc cũng có thể tham gia hôn lễ của Dương Vân Tuyết.

“Tu vi của ngươi đã rút lại quá nhiều, sau này đi theo đại ca của ngươi hảo hảo luyện tập, nếu lại lười biếng, xem lão tử có thu thập ngươi hay không!”

Dương Minh Chí vừa trở về, Dương Chính Sơn đã hung hăng trách mắng một trận.

Kỳ thật việc tu vi của Dương Minh Chí tụt hậu so với Dương Minh Thành, thật sự cũng không thể trách hấn.

Dương Minh Thành ngày nào cũng được uống linh tuyến thủy, nhưng Dương Minh Chí đã rất lâu rồi không được linh tuyến thủy bồi bổ.

Chênh lệch này đương nhiên cũng dần dần bị kéo ra.

Tuy nhiên vì đề duy trì uy nghiêm của phụ thân, vì đề tạo áp lực cho Dương Minh Chí, Dương Chính Sơn vẫn hung hăng trách mắng Dương Minh Chí một phen.

Có áp lực mới có động lực, có động lực mới nỗ lực hơn.

Nghe thấy Dương Chính Sơn trách mắng, Dương Minh Chí quỳ trên mặt đất cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Hấn không biết trong đó có ẩn ý, hấn chỉ biết tu vi của mình tụt hậu hơn đại ca rất nhiều.

Mặc dù ở Kiến Ninh Vệ hấn cũng rất cố gắng, nhưng tụt hậu chính là tụt hậu, đây là sự thật.

“Phụ thân, nhi tử sẽ cố gắng tu luyện!”

Dương Chính Sơn lạnh mặt gật đầu, lại nói: “Ừ, đã trở về rồi, thì đi xem các hài tử trước đi, bọn hấn vẫn luôn nhớ

ngươi!”

“Vâng, nhi tử cáo lui!” Dương Minh Chí đập đầu rồi mới rời đi.

Sau khi Dương Minh Chí đi ra khỏi chính ốc, khuôn mặt lạnh lùng của Dương Chính Sơn lập tức hiện lên nụ cười của lão phụ thân, hắn đưa tay bế tiểu Minh Chiêu trong lòng Ngự Thanh Y, cười nói: “Ngươi xem nhị ca của ngươi, một chút cũng không có uy hiếp.”

Hắn đưa râu lên, muốn thân thiết với tiểu gia hỏa này, đáng tiếc tiểu gia hỏa không nể mặt một chút nào, nhìn thấy bộ râu to đưa đến, liền khóc òa lên.

Bộ râu to này nào có vòng tay ấm áp của nương thân thoải mái!

Có thể không khóc sao?

“Được rồi, ngươi đừng hại nhi tử ngươi nữa!” Ngự Thanh Y không vui ôm tiểu Minh Chiêu trở lại.

Tiểu Minh Chiêu được trở lại vòng tay ấm áp, lập tức không khóc nữa, chớp chớp mắt nhìn Dương Chính Sơn.

Bộ dáng đó như đang nói, ngươi đi đi, nhanh chóng đi đi!

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co rút, tiểu tử này không thân thiết với hắn!

Hắn vừa bế liền khóc!

Quan trọng là tiểu tử này còn chiếm địa bàn của hắn.

Vòng tay ấm áp kia vốn chỉ thuộc về hắn!

“Tiểu tử thú vị, đợi ngươi lớn lên rồi ta sẽ thu thập ngươi!”

Trái tim của lão phụ thân bị tổn thương, vì vậy hắn quyết định đợi tiểu tử này lớn lên nhất định phải để tiểu tử này biết một chút về tình thương của cha.

“Ê a ê a~~”

Tiểu gia hỏa cư nhiên nắm chặt quyền, vung vẩy hai cái về phía Dương Chính Sơn.

Khuôn mặt của Dương Chính Sơn lập tức đen lại, tiểu tử này có ý gì? Muốn đánh nhau với lão phụ thân sao?

Đánh hài tử có cần sớm không?

Tránh cho sau này đánh không lại?

Không có khả năng?

Lão tử sẽ đánh không lại tiểu tử này!

Dương Chính Sơn đưa tay chọc tiểu gia hỏa một cái!

Người xem, mới chọc một cái đã khóc!

Chương 570: Gả Nữ Nhi (1)

Ngày 20 tháng 9, Vương Bân rời khỏi Trọng Sơn trấn, lên đường nhậm chức tại Bắc Nguyên trấn.

Trước khi đi, hắn còn đặc biệt đến An Nguyên thành, uống một bữa với Dương Chính Sơn. Đi cùng hắn còn có Dương Thừa Triết và Dương Cần Vũ.

Từ nay, Dương Thừa Triết và Dương Cần Vũ cũng sẽ theo hắn đến Bắc Nguyên trấn lập nghiệp.

Đối diện với Dương Thừa Triết và Dương Cần Vũ, Dương Chính Sơn không khỏi lại khuyên bảo một phen.

Đợi bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn lại đưa cho mỗi người mười vò rượu thuốc.

Rượu thuốc hắn nấu tuy hương vị không ra gì, nhưng hiệu quả lại không thua kém những bảo dược kia.

Linh tuyền kết hợp với công thức cường thân kiện thể, tác dụng nâng cao thể chất và tiềm lực là điều hiển nhiên.

Càng gần đến ngày thành thân, Dương gia càng bận rộn. Mười mấy ngày nhìn thì lâu, nhưng chớp mắt đã đến đêm trước ngày cưới.

Trong viện Dương gia bày đầy sinh lễ, tất cả đều phủ lụa đỏ. Bên trong và ngoài sân đều treo đèn lồng đỏ, trông cực kỳ vui mắt.

Tuy nhiên, niềm vui của mọi người trong nhà lại xen lẫn một chút buồn bã. Bữa cơm này là bữa tối cuối cùng Vân Tuyết ăn ở nhà.

Dương Vân Tuyết khác với Dương Vân Yên. Tuy Dương Vân Yên đã xuất giá, nhưng nàng không rời Dương gia quá xa. Trước đây nàng ở Khương Gia thôn, cách Dương Gia thôn chỉ vài dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà mẹ đẻ. Sau khi Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn trấn, cũng đón cả nhà nàng qua, coi như một nhà luôn ở bên nhau.

Nhưng Dương Vân Tuyết xuất giá xong sẽ phải đến kinh đô, cách nhà hàng ngàn dặm, lần gặp lại sau e rằng phải cách mấy năm.

Trong nhà chính, mọi người lặng lẽ ngồi cùng nhau, Dương Chính Sơn cũng có chút đau buồn.

Tuy Dương Vân Tuyết chỉ là nữ nhi tiện nghi của hắn, nhưng cũng là nữ nhi hắn nuôi mấy năm, hắn thật sự có chút không nỡ.

“Ăn nhiều một chút!” Dương Chính Sơn nhìn tiểu nha đầu xinh xắn, giọng điệu càng thêm nhẹ nhàng.

Trái tim của một phụ thân già nua thật phức tạp.

Vừa vui mừng vì nữ nhi đã trưởng thành, lại không nỡ vì nữ nhi sắp xuất giá, còn lo lắng nữ nhi sẽ bị ức hiếp sau khi về nhà chồng.

“Phụ thân, nữ nhi rót rượu cho người!”

Dương Vân Tuyết vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa bao giờ gây rắc rối. Dù Dương gia đột nhiên trời dậy, Dương Vân Tuyết vẫn giữ được tâm tính giản dị, bất kể ở nhà hay bên ngoài, đều thể hiện vẻ ôn hòa, thiện lương, dễ gần.

“Mẫu thân, nữ nhi cũng rót rượu cho người!” Dương Vân Tuyết tiến đến bên cạnh Úc Thanh Y, rót cho nàng một chén rượu.

Úc Thanh Y cười nói: “Sau này nếu có ai ức hiếp ngươi, cứ nói với mẫu thân, mẫu thân sẽ làm chủ cho ngươi! Ngươi biết đấy, mẫu thân rất lợi hại!”

“Vâng!” Dương Vân Tuyết mỉm cười.

“Ha ha, ngoài mẫu thân, tiểu muội còn có chúng ta nữa! Các ca ca cũng sẽ chống lưng cho ngươi!” Dương Minh Chí thấy bầu không khí có chút nặng nề, lên tiếng cười nói.

“Vậy ta cũng rót rượu cho các ca ca!” Dương Vân Tuyết chạy đi rót rượu cho ba huynh đệ bọn họ.

“Cô cô, ta cũng sẽ chống lưng cho ngươi!” Dương Thừa Hiền đột nhiên lên tiếng, nhưng đôi mắt hắn vẫn dán chặt vào bình rượu trong tay Dương Vân Tuyết, mục đích rõ ràng không đơn thuần.

“Vậy cô cô cảm ơn Hiền Nhi!” Dương Vân Tuyết không chú ý đến ánh mắt của hắn, ngược lại còn rất vui vẻ xoa đầu hắn.

“Cô cô, sao ngươi không rót rượu cho ta?” Dương Thừa Hiền bất mãn nói.

Động tác vuốt ve của Dương Vân Tuyết khựng lại, có chút khóe dờ mỉm cười nhìn tiểu gia hỏa này.

“Đừng nói bừa!” Dương Thừa Nghiệp bên cạnh kéo Dương Thừa Hiền một cái, nghiêm khắc dạy bảo: “Cô cô là trưởng bối, sao có thể rót rượu cho ngươi!”

Thừa Hiền năm nay bốn tuổi, Thừa Nghiệp năm nay đã mười tuổi. Với tư cách là trưởng tôn của trưởng phòng Dương gia, Thừa Nghiệp luôn rất ra dáng đại ca, quản giáo đệ đệ khá nghiêm khắc.

Nghe Thừa Nghiệp nói, Thừa Hiền vốn hoạt bát lập tức không dám nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Dương Chính Sơn thấy cảnh này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Đó gọi là lấy độc trị độc.

Tiểu tử Thừa Hiền này vốn luôn nghịch ngợm, ngay cả hấn cũng không sợ, chỉ sợ mình Thừa Nghiệp.

Nói đi cũng phải nói lại, Dương Minh Chí và Lý thị nuôi hài tử có chút chiều chuộng. Dương Thừa Mậu lớn lên ở Dương Gia thôn, tính cách của hấn tương đối trầm ổn, nhưng hai tiểu gia hỏa Dương Thừa Hiền và Dương Uyển Đình này đều lớn lên ở Kiến Ninh Vệ, một đứa là quỷ phá phách, một đứa lú lú như chim sẻ, không yên lặng được một khắc nào.

Hai tiểu gia hỏa tụ lại một chỗ, ầm ỹ vô cùng.

Ăn cơm xong, mọi người giải tán, ngày mai sẽ xuất giá, nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Dương Chính Sơn lại gọi Trương mục mục, Hạ Phong cùng bốn nha hoàn, bốn tiểu tử đến chủ viện.

Chương 571: Gả Nữ Nhi (2)

Những người này đều là của hồi môn của Dương Vân Tuyết, bọn họ sẽ cùng Dương Vân Tuyết đến hầu phủ.

Hạ Phong đã theo Dương Vân Tuyết từ sớm, trước đây chỉ là một tiểu nha hoàn, giờ đã là nha đầu lớn.

Trương mục mục là người hầu mới mua sau khi Dương gia chuyển đến An Nguyên thành, cả nhà bà đều là người hầu của Dương gia, bà luôn làm việc cẩn trọng, rất được Dương Vân Tuyết tin tưởng.

Còn bốn nha hoàn và bốn tiểu tư, cũng là Dương gia bồi dưỡng trong mấy năm nay, bọn họ đều mười sáu mười bảy tuổi, đều là võ giả.

Tuy nhiên, người có tu vi cao nhất vẫn là Hạ Phong, hiện nay Hạ Phong đã là võ giả hậu thiên.

“Lão gia!” Lâm mục mục đi vào nhà chính, phúc thân hành lễ với Dương Chính Sơn.

“Ừm!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Vị Lâm mục mục này chính là người bên cạnh Úc Thanh Y, am hiểu nấu ăn, có tu vi hậu thiên tầng bốn, trước đây từng tung hoành giang hồ, hiểu rõ hiểm ác chốn giang hồ.

Bà cũng sẽ theo Dương Vân Tuyết xuất giá.

Đây là do Dương Chính Sơn cùng Úc Thanh Y bàn bạc.

Hầu phủ không như Dương gia, vẫn thường nói một khi vào cửa hầu sâu như biển, hậu viện của Thường Bình hầu phủ tuy rằng vẫn xem như yên ổn, nhưng không ai biết sau này có

luôn yên ổn hay không, hơn nữa Dương Vân Tuyết sau này sẽ sống ở kinh đô, kinh đô thì phi nhiều, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, kết quả sẽ không thể lường trước được.

“Ngày mai các người sẽ theo tiêu thư xuất giá!”

“Ta chỉ có một yêu cầu, nếu tiêu thư bị ầm ức, nhất định phải báo cho ta biết!”

“Liên lạc với ta ở kinh đô có chút phiền phức, nhưng các người có thể đến tìm Chu tướng quân, hoặc đến tìm đô sát viện hữu đô ngự sử Lưu đại nhân!”

“Lâm mục mục, Trương mục mục, ta giao tiêu thư cho các người!”

Dương Chính Sơn nói.

“Lão gia yên tâm, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho tiêu thư!”
Lâm mục mục nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Dương Vân Tuyết vào hầu phủ, những người này chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Còn như phu quân Lương Cẩn Ngôn của nàng, nam nhân đôi khi thật sự không đáng tin, tuy hiện tại xem ra Lương Cẩn Ngôn là một lang quân như ý, nhưng ai biết sau này thế nào!

Dương Chính Sơn với tư cách là phụ thân già, nhất định phải tính đường xa cho nhi nữ.

...

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đã thức dậy.

Giao Tiểu Minh Chiêu cho nữ nương chăm sóc, hai người đến nhà trước chờ đoàn rước dâu.

Đoàn rước dâu của hầu phủ hôm qua đã đến, sáng nay bọn họ sẽ rời thành, trong một ngày trở về Trọng Sơn quan, cử hành hôn lễ vào lúc hoàng hôn, vì vậy thời gian có hơi gấp.

Phương đông, đường chân trời vừa mới ửng trắng, ngoài cửa Dương gia đã vang lên tiếng kèn trống.

“Lão gia, phu nhân, đến rồi, cô gia đã ở trước cửa!” Ngô Hải chạy vào nhà chính nói.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Bên ngoài dường như rất náo nhiệt, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đợi khoảng hai khắc, Lương Cẩn Ngôn đón Dương Vân Tuyết đến từ biệt bọn họ.

Nhìn hai người trước mặt bái biệt, Dương Chính Sơn cảm thấy trong lòng có chút ghen ngào.

Nữ nhi tiện nghi của mình đã xuất giá!

Từ hôm nay trở thành tức phụ của người khác!

“Đứng lên đi!” Dương Chính Sơn thu dọn tâm tình.

“Phụ thân!” Dương Vân Tuyết khẽ gọi.

Dương Chính Sơn đứng dậy, chỉnh lại trâm vàng trên đầu nàng.

Hắn còn nhớ khi hắn vừa đến Dương gia, nha đầu này vừa lùn vừa gầy, tóc còn hơi vàng. Chớp mắt một cái, tiểu nha đầu tóc vàng đã biến thành thiếu nữ.

“Chăm sóc tốt cho Vân Tuyết!”

Dương Chính Sơn đến trước mặt Lương Cẩn Ngôn, giọng điệu trầm thấp nói.

Lương Cẩn Ngôn nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng không khỏi run lên.

Nhạc phụ thật đáng sợ!

“Tiểu tể sẽ không để nương tử chịu ảm ức!” Hấn có chút căng thẳng nói.

Dương Chính Sơn đưa tay vỗ vai hấn: “Thời gian không còn sớm, mau lên đường đi!”

Vì quãng đường quá xa, thời gian rất gấp rút.

Sau đó, Úc Thanh Y đội khăn voan đỏ cho Dương Vân Tuyết, Dương Minh Thành cũng tiểu muội ra ngoài.

Trước cửa lớn Dương gia, trong tiếng nhạc lễ rộn ràng, đoàn rước dâu dần xa. Dương Chính Sơn ngồi trong nhà chính, cho đến khi không còn nghe thấy âm thanh nữa, mới thở dài một hơi.

So với nỗi buồn khi tiễn dâu của Dương gia, vào lúc hoàng hôn, Trọng Sơn quan hầu phủ lại vô cùng náo nhiệt.

Tiếng cồng chiêng vang dội, khách khứa đông nghịt, tràn ngập không khí vui vẻ.

Lương Thự sắp hồi kinh tiếp quản cấm quân mười hai doanh, đây không nghi ngờ gì là một bước tiến xa hơn, đồng thời cũng đại diện cho sự tin tưởng của hoàng đế lão nhi với hấn.

Trước khi rời khỏi, hôn lễ của hầu phủ tất nhiên đã thu hút tất cả quan viên lớn nhỏ ở Trọng Sơn trấn, thậm chí kinh đô cũng có không ít người đến chúc mừng.

Chương 572: Gả Nữ Nhi (3)

Những quan viên quý tộc kia, những người trong cấm quân mười hai doanh kia, ai mà không đến bái kiến cấp trên tương lai!

“Một bái thiên địa!”

“Hai bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

Trong hầu phủ, lễ bái đường nào nhiệt bắt đầu, Lương Thự nhìn Dương Vân Tuyết mặc áo cưới, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Hắn hài lòng với Dương Vân Tuyết trăm phần trăm, nếu không phải tôn tôn trưởng tôn của hắn đã thành thân, hắn thậm chí còn muốn Dương Vân Tuyết trở thành tức phụ của trưởng phòng.

Tức phụ của trưởng phòng chính là nương tử của tôn tử trưởng tôn, là người đứng đầu nội trợ của hầu phủ trong tương lai.

Nói về xuất thân, Dương Vân Tuyết không tính là gì, nhưng Dương Vân Tuyết có tư chất võ đạo cao.

Nói cho cùng, hầu phủ vẫn là dựa vào võ để truyền đời, võ đạo mới là nền tảng lập thân của hầu phủ.

Một tôn tức có thiên phú xuất chúng, nếu có thể trưởng thành, vẫn có trợ lực rất lớn đối với tương lai của hầu phủ.

Nhìn đôi vợ chồng trẻ được tiến vào động phòng, Lương Thự vui vẻ ra mặt chiêu đãi khách khứa đến chúc mừng.

Sự náo nhiệt của hầu phủ kéo dài đến tận đêm khuya mới kết thúc.

...

Ba ngày sau, hôm nay đôi vợ chồng trẻ mới cưới sẽ về nhà.

Dương Chính Sơn chờ sẵn trong nhà chính từ sáng sớm. Nói cũng lạ, trước đây khi Dương Vân Tuyết ở nhà, hắn không cảm thấy mình cung chiều tiểu nữ nhi tiện nghi này bao nhiêu, nhưng mấy ngày Dương Vân Tuyết xuất giá, trong lòng hắn cứ nhớ nhung, lo lắng tiểu cô nương ở hầu phủ xa lạ sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Lẽ ra là về nhà vào buổi sáng, nhưng vì khoảng cách khá xa, đôi vợ chồng trẻ đến Dương gia thì đã là buổi chiều.

“Phụ thân, mẫu thân!”

“Tiểu tể bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu!”

Dương Vân Tuyết và Lương Cẩn Ngôn quỳ gối trước Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

“Đứng lên đi!” Dương Chính Sơn đánh giá Dương Vân Tuyết, thấy sắc mặt nàng hồng hào, không hề có chút âm ức hay u oán nào, lúc này mới hơi yên tâm.

“Tạ ơn nhạc phụ, nhạc mẫu!” Lương Cẩn Ngôn cung kính nói.

Không cung kính không được, nhạc phụ của hắn là sát thần trên chiến trường, đối mặt với nhạc phụ đại nhân, trái tim hắn luôn đập thình thịch không ngừng.

“Các người mẹ con trò chuyện đi, Cẩn Ngôn, người đi theo ta!”

Dương Chính Sơn nói xong liền dẫn Lương Cẩn Ngôn đến nhà trước.

Úc Thanh Y đợi bọn họ rời đi, kéo Dương Vân Tuyết lại, hỏi: “Thế nào? Ở hầu phủ có quen không?”

Dương Vân Tuyết cười nói: “Mẫu thân yên tâm, nữ nhi ở hầu phủ rất tốt!”

Úc Thanh Y nhìn nụ cười trên mặt nàng, lại hỏi: “Công công bà bà đối xử với ngươi thế nào? Ta nghe nói quy củ trong những gia tộc quý tộc kia rất lớn, hầu phủ có phải cũng có nhiều quy củ không?”

“Ừm!” Dương Vân Tuyết nghĩ nghĩ, “Cũng không có gì, phu quân nói hầu gia không thích trong nhà quá nghiêm túc, nên bầu không khí của hầu phủ khá thoải mái!”

“Phu quân!” Úc Thanh Y thấy nàng nói tự nhiên như vậy, không khỏi cười lên, “Xem ra tình cảm của vợ chồng các ngươi không tồi!”

Sau khi thành thân, phu thê hòa hợp mới là quan trọng nhất.

“Mẫu thân!” Dương Vân Tuyết hơi xấu hổ gọi.

Úc Thanh Y thầm khen ngợi, thành thân rồi khác hẳn với chưa thành thân.

Tuy nhiên, tiểu cô nương xấu hổ, Úc Thanh Y cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, mà chuyển sang nói: “Phụ thân ngươi đã chờ từ sáng sớm, mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa, sợ bỏ lỡ các ngươi!”

Dương Vân Tuyết cay cay sống mũi, suýt nữa thì khóc.

Tuy mấy ngày nay nàng ở hầu phủ mọi thứ đều tốt, nhưng có tốt đến đâu cũng không bằng nhà mình.

Hai mẹ con nói chuyện trong phòng, tuy các nàng không phải mẹ con ruột, nhưng Úc Thanh Y luôn rất chân thành với

người trong nhà, người trong nhà cũng sớm chấp nhận nàng là
mẫu thân.

Chương 573: Khởi Hành (1)

Ở bên khác, trong thư phòng tiền viện, Dương Chính Sơn cũng đang nói chuyện với Lương Căn Ngôn.

“Khi nào Hầu gia hồi kinh?”

Lương Căn Ngôn rót trà cho Dương Chính Sơn, nói: “Chắc là hai ngày nữa, Hầu phủ đã thu xếp xong, chờ chúng ta trở về sẽ hồi kinh!”

Lương Thự cũng nên về kinh rồi. Nếu không phải chờ lễ thành thân của Lương Căn Ngôn và Dương Vân Tuyết, họ đã lên đường trở về kinh thành từ lâu.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn cầm chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Tu vi của ngươi vẫn quá thấp!” Dương Chính Sơn nói.

“Á!” Lương Căn Ngôn không ngờ Dương Chính Sơn lại đột nhiên nhắc đến tu vi của mình, có chút xấu hổ nói: “Tiểu tể ngu muội!”

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, đứng dậy lấy từ trong tủ phía sau ra một hộp gỗ.

“Cầm lấy mà hảo hảo tu luyện, chớ làm ta mất mặt!”

Hộp gỗ này khá lớn, dài những hai thước, bên trong chứa đầy nhân sâm từ không gian Linh Tuyền.

Nhân sâm trong không gian Linh Tuyền có tuổi đời dài nhất khoảng năm sáu năm. Tuy rằng từ tuổi đời mà nói, chẳng đáng là gì, nhưng vì được tưới bằng linh tuyền nên công hiệu

cao hơn nhiều so với nhân sâm bình thường. Quan trọng hơn là những nhân sâm này còn có một ít công hiệu của linh tuyến.

Dương Chính Sơn không thể lấy linh tuyến tặng người, nên đành lấy rượu thuốc và dược liệu trong không gian linh tuyến làm quà.

“Ta đã chuẩn bị cho người ba mươi hũ rượu thuốc, mười hũ cho Hầu gia, mười hũ cho phụ thân người, số còn lại tự người giữ lấy, dùng chung với Vân Tuyết!”

“Con đường võ đạo trọng ở kiên trì bền bỉ, nhưng sự hỗ trợ của dược vật cũng rất quan trọng!”

“Nhân sâm và rượu thuốc này đều là đồ tốt, người đừng có lãng phí!”

Dương Chính Sơn từ tốn nói.

Lương Căn Ngôn nhận hộp gỗ, vừa cảm động lại tò mò, “Tu vi của nương tử cao như vậy, là nhờ vào thứ này?”

Dương Chính Sơn cười, nói: “Thiên phú của nàng quả thật không tệ, nhưng không có đủ tài nguyên cũng chẳng thể trưởng thành!”

Tư chất cao của Dương Vân Tuyết là do từ nhỏ đến lớn đều uống linh tuyến, mà linh tuyến cũng chính là một loại tài nguyên tu luyện.

“Tiểu tể bái tạ nhạc phụ đại nhân!”

Lương Căn Ngôn vui mừng nhận lấy.

Đừng nhìn hấn là tam công tử của Hầu phủ, chứ tài nguyên hấn có thể sử dụng không nhiều.

Hầu phủ truyền thừa ba trăm năm, có thể nói là gia đại nghiệp đại, ngoài nhất mạch đích chi còn có rất nhiều phân chi bàng hệ, nhu cầu tài nguyên trong đó cực kỳ lớn.

Còn Lương Thự, lĩnh binh đánh giặc thì được, bảo hấn kiếm tiền nuôi gia đình, ngay cả tiểu thương cũng không bằng.

Vì vậy những năm này Hầu phủ đều dựa vào nền tảng để chống đỡ.

Đời này của Lương Cẩn Ngôn, trừ đích tôn trưởng phòng, tài nguyên của những người khác kỳ thật không nhiều.

Nói ra thì, Lương Cẩn Ngôn dưới điều kiện như vậy, mười sáu tuổi có thể trở thành Võ giả, thiên phú này cũng được coi là rất tốt rồi.

“Không cần tiết kiệm, sau này cứ ba tháng một lần, ta sẽ phái người đưa một đợt rượu thuốc tới cho các ngươi, các ngươi chỉ cần nỗ lực tu luyện thôi!” Dương Chính Sơn hào phóng nói.

Hấn chủ yếu vẫn lo Hầu phủ vì thiếu tài nguyên, làm chậm trễ việc tu luyện của Dương Vân Tuyết.

Còn rượu thuốc, bây giờ hấn thật sự không thiếu.

Chỉ cần hấn muốn, một ngày ử mười mấy hũ lớn, cách một hai năm là có thể ử xong.

Hiện tại trong không gian Linh Tuyền còn mười mấy hũ lớn rượu thuốc.

“Tiểu tể sẽ cố gắng tu luyện!”

Lương Cẩn Ngôn và Dương Vân Tuyết ở lại Dương gia một đêm, ngày hôm sau trở về Trùng Sơn Quan.

Sau khi bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn cũng sẽ lên đường nhậm chức ở Thăng Long Vệ.

Tuy nhiên trước khi rời đi, Dương Chính Sơn còn phải sắp xếp một số việc.

Hiện nay gia nghiệp của Dương gia cũng không nhỏ, trại ngựa, trang trại, cửa hàng, hơn nửa gia sản của Dương gia đều ở An Nguyên thành, Dương gia nếu rời đi, những gia sản này tất nhiên cần sắp xếp người quản lý.

Những thứ khác Dương Chính Sơn không để ý, nhưng trại ngựa này lại là vấn đề đau đầu.

Hắn rời An Nguyên thành, chắc chắn không thể thường xuyên đến trại ngựa thêm linh tuyến cho những con ngựa kia, mà không có linh tuyến, trại ngựa của Dương gia cũng chỉ trở thành trại ngựa bình thường.

Trước đó trại ngựa của Ứng Hà Bảo chính là như vậy, bây giờ trại ngựa ở An Nguyên thành cũng sẽ như vậy.

Trại ngựa ở Ứng Hà Bảo hiện tại vẫn còn, nhưng mỗi năm cũng chỉ kiếm được cho Dương gia vài trăm lượng bạc, quy mô của trại ngựa đó tương đối nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể nuôi năm mươi con ngựa, mà một con ngựa con trưởng thành đến khi thành niên cần bốn năm năm.

Vì vậy trại ngựa ở Ứng Hà Bảo mỗi năm cũng chỉ xuất chuồng bảy tám con chiến mã, lợi nhuận mỗi năm chỉ khoảng hai ba trăm lượng.

Chương 574: Khởi Hành (2)

Quy mô của trại ngựa ở An Nguyên thành khá lớn, nhiều nhất có thể nuôi hơn năm trăm con chiến mã, nếu trở thành trại ngựa bình thường, mỗi năm chắc là kiếm được ba bốn ngàn lượng.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, quyết định tặng trại ngựa ở Ứng Hà Bảo cho quan phòng thủ hiện tại của Ứng Hà Bảo là Dương Thừa Chương.

Nghe tên là biết, Dương Thừa Chương cũng là con cháu của Dương thị nhất tộc.

Trại ngựa đó quá nhỏ, Dương gia không cần tốn công tốn sức, chỉ bằng trực tiếp tặng đi, còn bán thì ngoài ngựa ra, trại ngựa đó không đáng tiền.

Còn về ngựa, đến lúc đó sẽ để lại cho Dương Thừa Chương một số ngựa mẹ và ngựa con, những con khác sẽ đưa đến An Nguyên thành.

Đây cũng được coi là sự ủng hộ và chăm sóc của trưởng bối đối với hậu bối.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa sản nghiệp ở An Nguyên thành, ngày 20 tháng 10, Dương Chính Sơn rời An Nguyên thành, lên đường đến Thăng Long Vệ.

Ngày rời đi, tri châu Lâm Thủ Đức, binh bị đạo Hứa Tiến cùng đông đảo võ quan của Ty Thủ Bị đến tiễn.

Đối với Lâm Thủ Đức và Hứa Tiến, hai lão huynh đệ này, Dương Chính Sơn coi họ là bạn, ba người đã cùng làm việc ở An Nguyên thành hơn ba năm, mặc dù lúc đầu tính khí của hai

người này khiến Dương Chính Sơn có chút đau đầu, nhưng sau khi hiểu nhau, ngược lại có phần hợp ý.

Thực ra hai ngày trước Dương Chính Sơn còn cố ý mời họ đến nhà uống một bữa, dù sao Dương gia ở An Nguyên thành còn nhiều sản nghiệp như vậy, sau này vẫn cần họ chiếu cố nhiều hơn.

Còn về các võ quan của Ty Thủ Bị, họ lấy Hàn Thừa làm chủ, nhưng nhìn thoáng qua, chỉ thấy được vài người.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn gần như đã vét sạch Ty Thủ Bị.

Tổng Đại Sơn, Dương Minh Trấn, Tạ Uyên, Ô Trọng Triết, Dương Minh Hạo, có thể nói cấp cao của Ty Thủ Bị chỉ còn lại một mình Hàn Thừa.

Ngoài ra còn có Chu Nhân và Lục Văn Hoa, hai người họ đều là thư lại của Ty Thủ Bị, Dương Chính Sơn cũng muốn mang theo.

Như vậy, Ty Thủ Bị An Nguyên thành ngoài Hàn Thừa, thủ bị này, cũng chỉ còn lại một đồn đồn bảo quan và quân đội.

Ừm, còn có năm trăm tướng sĩ!

Tuy nhiên nền tảng của Ty Thủ Bị An Nguyên thành vẫn còn, các binh lính ở đồn bảo ngoài thành đều đã qua huấn luyện, được linh tuyền bồi dưỡng, mặc dù không bằng năm trăm tướng sĩ bên cạnh Dương Chính Sơn, nhưng cũng có thể xem là tinh binh.

Cho Hàn Thừa một thời gian, tin rằng hắn sẽ nhanh chóng tái lập được tinh nhuệ của Thủ Bị Doanh.

“Các vị hãy quay về đi!”

Dương Chính Sơn lên ngựa, chấp tay về phía mọi người.

“Đại nhân đi chậm!” Hàn Thừa hô.

Dương Chính Sơn giật dây cương, cưỡi ngựa chạy lên phía trước đội ngũ.

Đoàn xe dài kéo dài hai ba dặm, người cùng Dương Chính Sơn đi nhậm chức lên đến hàng ngàn.

Ngoài năm trăm tướng sĩ, Dương gia còn có một lượng lớn gia đình và hộ vệ.

Ngoài ra Tống Đại Sơn, Dương Minh Trấn, Tạ Uyên, Ô Trọng Triết,... cũng mang theo một phần gia quyến và một số gia đình.

Đoàn xe dài hùng hổ tiến về phía đông nam, may mắn là họ không cần gấp gáp, ban ngày đi đủ lộ trình, buổi tối sẽ dừng lại nghỉ ngơi.

Thăng Long Vệ nằm ở phía đông nam Thanh Hoa phủ, từ An Nguyên thành đến Thăng Long Vệ, không cần đi qua phủ thành Thanh Hoa, nhưng cần đi qua phủ thành Tĩnh An.

Tuy nhiên nhiều người như họ, vào thành vẫn rất khó, đặc biệt là Dương Chính Sơn còn mang theo năm trăm tướng sĩ, cho dù trong tay hắn có lệnh điều của Trung Quân Đô Đốc Phủ và Binh bộ, muốn vào thành vẫn rất khó khăn.

Vì vậy mỗi khi đến một thành, họ sẽ tìm một bãi đất trống ngoài thành qua đêm, chỉ sắp xếp mười mấy người vào thành mua một số vật tư cần thiết.

Ngay khi Dương Chính Sơn cùng bọn họ đến Thăng Long Vệ, ở Thanh Vương thành, Thanh Hoa phủ, Thanh Vương đã nhận được tin Dương Chính Sơn đang trên đường đến.

Thanh Vương năm nay ba mươi sáu tuổi, khi Thừa Bình Đế đăng cơ, ông ta mới bảy tuổi.

Trong thư phòng của vương thành, Thanh Vương mặc một bộ triều phục màu tím sẫm, thân hình cao gầy khiến ông ta trông đặc biệt thẳng tắp, đôi lông mày kiếm trên đôi mắt sáng lấp lánh càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn của ông ta.

Lúc này, ông ta khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn những chiếc lá khô bay lả tả trong vườn hoa ngoài cửa sổ.

Phía sau ông ta là một nam tử tinh tráng, “Vương gia, dự kiến ba ngày nữa Dương Chính Sơn sẽ đến Thăng Long Vệ!”

“Thăng Long Vệ à!” Thanh Vương nhẹ nhàng lẩm bẩm, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc lá khô bay trong gió thu.

Đó là một chiếc lá phong, phiến lá đỏ rực bay lượn trong không trung.

“Vị hoàng thúc này của ta thật là đủ giả tạo!”

Lá phong rơi xuống đất, Thanh Vương thu hồi ánh mắt, bước đến ngồi trước bàn viết bên cạnh.

“Dương Chính Sơn, lĩnh ngàn tinh kỵ tiêu diệt hàng vạn địch!”

“Một nhân tài như vậy lại bị hấn sắp xếp ở bên cạnh ta, ta có nên cảm thấy vinh hạnh không?”

Đối với đại danh của Dương Chính Sơn, Thanh Vương đã nghe từ lâu.

Không chỉ Thanh Vương, hiện nay có thể nói Dương Chính Sơn là ác danh tứ phía, phàm là người từng quan tâm đến chiến tranh ở Bắc địa, đều nghe danh hắn như sấm bên tai.

Việc Dương Chính Sơn sắp được thăng làm chỉ huy sứ của Thăng Long Vệ cũng không phải bí mật, thánh chỉ của lão hoàng đế đã được gửi đến An Nguyên thành một cách quang minh chính đại.

“VẬY VƯƠNG GIA, CHÚNG TA CÓ CẦN?” NAM TỬ TINH TRẮNG LÀM MỘT ĐỘNG TÁC CẮT CỎ.

Thanh Vương nhìn hấn như nhìn một tên ngốc, “NGƯỜI KHÔNG BIẾT BÊN CẠNH DƯƠNG CHÍNH SƠN CÓ NĂM TRĂM TINH KÝ SAO?”

Ông ta biết ý của nam tử tinh trắng, chẳng qua là ám sát thôi.

Đi ám sát Dương Chính Sơn?

Đây nên gọi là đi chịu chết thì đúng hơn!

Chưa nói đến việc Dương Chính Sơn là tướng quân nơi chiến trường, chỉ riêng năm trăm tinh kỵ bên cạnh hấn, có mấy người có thể lạng lế tiếp cận được Dương Chính Sơn?

“CHÚNG TA CÓ THỂ DỪNG ĐỘC!” NAM TỬ TINH TRẮNG CÚI ĐẦU NÓI.

Thanh Vương khẽ lắc đầu, “KHÔNG CẦN, NHỮNG THỦ ĐOẠN KHÔNG RA GÌ NÀY DỪNG NHIỀU VÔ ÍCH.”

Ông ta không phải quân tử đạo đức, cũng không phản cảm các thủ đoạn như ám sát hay dùng độc, nhưng ông ta biết mình không thể giết Dương Chính Sơn.

Thừa Bình Đế vừa mới sắp xếp Dương Chính Sơn đến Thăng Long Vệ, kết quả là hấn chưa đến Thăng Long Vệ đã chết trên đường, đây chẳng phải tương đương với việc nói cho mọi người biết ta có dị tâm, ta muốn tạo phản sao?

“VẬY CỨ ĐỂ MẶC HẤN ĐẾN THĂNG LONG VỆ NHẬM CHÚC?” NAM TỬ TINH TRẮNG VẪN CÓ CHÚT KHÔNG CAM LÒNG NÓI.

Hấn cảm thấy vẫn nên nhanh chóng giải quyết Dương Chính Sơn thì hơn, dù sao Dương Chính Sơn nổi danh bên ngoài, một khi hấn nhậm chức, chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại của vương gia.

Thanh Vương lại không hề bận tâm, “Thăng Long Vệ hiện tại đã không còn là Thăng Long Vệ của trăm năm trước nữa!”

“Haha, hơn nữa, Dương Chính Sơn muốn nắm giữ Thăng Long Vệ cũng phải hỏi xem Lan gia có đồng ý hay không!”

Ông ta không hề nghi ngờ về năng lực của Dương Chính Sơn, nhưng điều ông ta để ý không phải là Dương Chính Sơn, mà là tâm tư của Thừa Bình Đế.

Trong mắt ông ta, Dương Chính Sơn chỉ là một thanh đao, một lưỡi đao sắc bén được Thừa Bình Đế sử dụng.

Thanh đao này có gây ra nguy hiểm cho ông ta, nhưng mối nguy lớn nhất vẫn là người cầm đao.

Vì vậy ông ta căn bản không có ý định nhắm vào Dương Chính Sơn.

Cho dù không có Dương Chính Sơn, cũng sẽ có Lý Chính Sơn, Lâm Chính Sơn.

Huống hồ Dương Chính Sơn muốn nắm giữ Thăng Long Vệ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thăng Long Vệ đã đóng quân ở Thanh Hoa phủ được trăm năm, trăm năm đủ để một đội quân tinh nhuệ trở nên mục nát, đồng thời cũng sinh ra một đám sâu mọt.

Sâu mọt của Thăng Long Vệ không phải là sâu mọt bình thường.

“Phái người đi theo dõi Thăng Long Vệ, tiếp theo chúng ta chỉ cần xem kịch thôi!”

Khóe miệng Thanh Vương hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười thích thú.

Ông ta rất mong chờ vở kịch sắp tới.

Chương 575: Võ Đạo Gia Tộc Trong Sự Suy Tàn (1)

Tránh khỏi thành Tĩnh An, đội ngũ tiếp tục đi về phía đông hơn trăm dặm và bước vào địa phận Khánh Hoa phủ.

Tăng Long vệ nằm ở phía đông nam Khánh Hoa phủ, dù không thuộc quyền quản lý của Khánh Hoa phủ. Thông thường, quân hộ và thôn điền của vệ sở đều tự quản, quan huyện, quan phủ không có quyền can thiệp.

Nói đơn giản, vệ sở không chỉ là tổ chức quân sự đơn thuần mà còn có nhiệm vụ quản lý hành chính.

Vệ sở giống như phủ, châu, huyện, là hệ thống quản lý độc lập, chịu trách nhiệm về dân số, đất đai, tài chính, tư pháp, giáo dục và dân chính trong phạm vi của mình.

Tăng Long vệ lại khác với các vệ sở khác. Các vệ sở khác đều phải chịu trách nhiệm một phần về việc phòng thủ thành trì, hoặc có các nhiệm vụ khác.

Ví dụ như trong Khánh Hoa phủ có ba vệ sở. Thứ nhất là Khánh Hoa vệ, có năm thiên hộ sở là tiền, hậu, tả, hữu, trung. Ngoài nhiệm vụ thôn điền, Khánh Hoa vệ còn phải chịu trách nhiệm về nhiệm vụ phòng thủ phủ thành. Tuy nhiên, nhiệm vụ phòng thủ này khác với ty Thủ Bị quan ở An Nguyên thành.

Khánh Hoa phủ không có ty Thủ Bị quan, nên nhiệm vụ của binh lính Khánh Hoa vệ chỉ là tuần tra thành lũy, canh gác cổng thành. Còn như tuần tra trong thành, truy bắt trộm cướp, giữ gìn trật tự trị an đều do phủ nha chịu trách nhiệm.

Thứ hai là Khánh Vương hộ vệ, cũng là một vệ sở, có năm thiên hộ sở là tiên, hậu, tả, hữu, trung, chịu trách nhiệm bảo vệ vương thành.

Hộ vệ thân vương khác với vệ sở địa phương. Vệ sở địa phương đều thuộc quyền quản lý của đô ti nha môn, còn hộ vệ thân vương chịu sự quản lý của cả thân vương và đô ti nha môn.

Tuy nhiên, trong trường hợp bình thường, thân vương tự mình quản lý hộ vệ, chỉ cần không quá đáng, đô ti nha môn sẽ không chấp nhất với thân vương.

Vệ sở thứ ba là Tăng Long vệ. Do lịch sử của Tăng Long vệ khá đặc biệt, khiến cho Liêu Viễn đô ti nha môn không có quyền quản lý Tăng Long vệ, Tăng Long vệ trực thuộc Trung Quân đô đốc phủ.

Cơ cấu tổ chức của Tăng Long vệ cũng khác với vệ sở thông thường. Tăng Long vệ có bốn vệ là tiên, hậu, tả, hữu, mỗi vệ lại có năm thiên hộ sở là tiên, hậu, tả, hữu, trung.

Theo biên chế, Tăng Long vệ có hơn hai vạn hai nghìn quân hộ, tức là hơn hai vạn hai nghìn binh đinh.

Một tổ chức quân sự có hơn hai vạn hộ và kiêm luôn quản lý hành chính, thực ra cũng không khác một huyện là mấy.

Mấu chốt là nó không thuộc quyền quản lý của đô ti nha môn, trực thuộc Trung Quân đô đốc phủ. Mà Trung Quân đô đốc phủ đương nhiên không thể ngày nào cũng để mắt đến một vệ sở, cho dù vệ sở này có đặc biệt thì họ cũng không quan tâm quá mức, bởi vì họ còn quản lý hai biên trấn, bốn đô ti khác.

Vì vậy, trở thành Tăng Long vệ chỉ huy sứ cũng không khác gì làm tri huyện, hơn nữa tri huyện này còn có binh quyền, có chức quyền tương đối độc lập.

Điều này có vẻ rất tốt, nhưng thực tế lại không tốt, mà là rất tồi tệ.

Đô ti nha môn không quản, Trung Quân đô đốc phủ không để ý, Tăng Long vệ này cứ như đứa con nít không được bà ngoại thương, cậu cũng không quý.

Không có sự ủng hộ của cơ quan cấp trên, chỉ dựa vào Tăng Long vệ tự cung tự cấp, kết quả ra sao có thể tưởng tượng được.

Theo biên chế, Tăng Long vệ phải có hơn hai vạn hai nghìn quân hộ, nhưng thực tế hiện nay Tăng Long vệ chỉ có chưa đến một vạn quân hộ. Những quân hộ biến mất kia hoặc là đã tuyệt hậu, hoặc là đã bán thân.

Trăm năm trôi qua, hơn một vạn hai nghìn hộ cứ thế biến mất, tình trạng của Tăng Long vệ có thể hiểu được.

Khi Dương Chính Sơn nghe Đinh Thu báo cáo xong, lông mày nhíu lại đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Đây đúng là một cái hố to!

Không trách được năm xưa Lương Sử phải mất hơn mười năm mới luyện được Vân Long vệ thành tinh binh.

Trước đây Tăng Long vệ có bốn vệ, giờ Tăng Long vệ chỉ còn chưa đến hai vệ, thật là nực cười!

Tuy nhiên, nghĩ lại, liệu đây có phải là ý đồ của Trung Quân đô đốc phủ không? Biến vệ sở đặc biệt này thành vệ sở bình thường?

“Vậy hiện tại vệ ty nha môn đang trong tình trạng như thế nào?”

Trong xe ngựa, Dương Chính Sơn cười ngựa, hỏi Đinh Thu bên cạnh.

Đình Thu nhẹ giọng nói: “Vị trí chỉ huy sứ của Tăng Long vệ đã trống hơn mười năm rồi, hiện nay Tăng Long vệ do hai vị chỉ huy đồng tri và bốn vị chỉ huy khiêm sự làm chủ!”

Vệ sở khác nhiều nhất cũng chỉ có hai vị chỉ huy đồng tri, hai vị chỉ huy khiêm sự, thậm chí có vệ sở còn không có hai chức quan này, vậy mà Tăng Long vệ có hai chỉ huy đồng tri đã đành, lại còn có bốn chỉ huy khiêm sự.

Mấu chốt là vị trí chỉ huy sứ lại trống hơn mười năm.

“Tại sao chức chỉ huy sứ lại trống hơn mười năm?” Dương Chính Sơn hỏi.

Chương 576: Võ Đạo Gia Tộc Trong Sự Suy Tàn (2)

Đinh Thu trầm giọng nói: “Ta nghĩ có liên quan đến Lan gia!”

“Lan gia?” Dương Chính Sơn càng thêm nghi hoặc.

“Ừm, Lan gia này là một võ đạo gia tộc của Tầng Long vệ~”

Đinh Thu còn chưa nói hết, Dương Chính Sơn đã ngắt lời: “Khoan đã, ý ngươi là Lan gia là quân hộ của Tầng Long vệ?”

“Đúng vậy, theo điều tra của chúng ta, trăm năm trước Lan gia chỉ là một quân hộ bình thường!” Đinh Thu đáp.

Khuôn mặt của Dương Chính Sơn lập tức đen lại.

Tầng Long vệ mục nát trăm năm, vậy mà bên trong lại sinh ra một võ đạo gia tộc!

Điều này có vẻ như không có gì đặc biệt, trăm năm là đủ để một gia tộc trời dậy, nhưng đừng quên đó là quân hộ.

Quân hộ muốn vươn lên còn khó khăn hơn cả dân thường khác, bởi vì quân hộ bị hạn chế nhiều hơn, hưởng hờ Tầng Long vệ lại trong tình trạng không được bà ngoại thương, cậu cũng không quý.

“Lan gia có người làm quan ở Tầng Long vệ không?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Thần sắc của Đinh Thu có chút kỳ quái, nói: “Có, nhưng chỉ có vài thiên hộ!”

“Vậy họ làm sao nắm giữ được Tăng Long vệ?”

“Lan gia có hai mươi vạn mẫu ruộng tốt, có hơn một nghìn nô bộc, có hàng chục cửa hàng, đồng thời họ còn là thương gia lương thực lớn nhất của Tăng Long vệ!”

Dương Chính Sơn hoàn toàn câm nín.

Tăng Long vệ là vệ sở, đã là vệ sở thì phải lấy thôn điền làm chính.

Quân hộ của Đại Vinh sở hữu từ hai mươi đến năm mươi mẫu thôn điền, tùy theo địa phương mà có sự chênh lệch.

Ở Khánh Hoa phủ, mỗi quân hộ nên có ba mươi mẫu thôn điền.

Theo Tăng Long vệ có hơn hai vạn hai nghìn quân hộ, thì thôn điền của Tăng Long vệ phải từ sáu mươi đến bảy mươi vạn mẫu.

Vậy mà Lan gia lại chiếm đến một phần ba.

Ngoài ra, hơn một nghìn nô bộc của Lan gia ước chừng cũng xuất thân từ quân hộ.

Quá đáng hơn là họ còn kiểm soát việc buôn bán lương thực của Tăng Long vệ.

Thôn điền của vệ sở, tự cung tự cấp, quân hộ bình thường bận rộn một năm, cũng chỉ thu hoạch được chút ít lương thực, quân hộ muốn mua thứ khác, phải đổi lương thực thành tiền rồi mới mua được.

Điều này có nghĩa là việc mua bán lương thực là hoạt động kinh doanh quan trọng nhất của vệ sở, cũng là nền tảng cơ bản nhất của hoạt động thương mại trong vệ sở.

Kiểm soát việc buôn bán lương thực của vệ sở, tương đương với việc kiểm soát toàn bộ hoạt động thương mại của

các quân hộ trong vệ sở.

Không cần nghĩ nhiều, Dương Chính Sơn cũng biết chắc chắn Lan gia làm ăn theo kiểu mua rẻ bán đắt, mà giá mua rẻ này không phải dựa theo thị trường.

Nói đơn giản, họ dùng cách kiểm soát việc buôn bán lương thực để bóc lột toàn bộ các quân hộ của Tăng Long vệ.

Trong tình huống này, các quan viên của Tăng Long vệ vẫn không làm gì được Lan gia.

Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực của Lan gia là một mặt, quan trọng nhất là Lan gia cũng có chỗ dựa hoặc hậu thuẫn.

Sau khi hiểu rõ những điều này, Dương Chính Sơn ra lệnh: “Người quay về tiếp tục điều tra, xem có thể tìm ra thế lực đứng sau Lan gia hay không!”

Hắn hít sâu một hơi, lại nói tiếp: “Xem thử Lan gia này có liên quan gì đến Khánh vương phủ hay không!”

Tại Khánh Hoa phủ, thế lực có khả năng trở thành chỗ dựa cho Lan gia nhất không nghi ngờ gì chính là Khánh vương phủ.

“Lão nô tuân lệnh!” Đinh Thu đáp.

“Ừ, cẩn thận một chút, Lan gia đã bám rễ sâu trong Tăng Long vệ, đối mặt với họ nhất định phải hành sự cẩn trọng!” Dương Chính Sơn nói.

“Lão gia yên tâm, chúng ta sẽ cẩn thận!” Đinh Thu đáp.

Hiện nay hộ vệ của Dương gia không nhiều, hai mươi thiếu niên ban đầu đã trưởng thành, thực lực đều ở tầng thứ Luyện Kinh hoặc Hậu Thiên sơ kỳ, được coi là lực lượng nòng cốt của hộ vệ Dương gia.

Ngoài ra còn có mười đệ tử của Thiên Thanh kiếm phái, bọn họ vốn có tu vi không yếu, sau khi đến Dương gia lại được Dương Chính Sơn và Chu Thượng Hợp chỉ điểm và bồi dưỡng, hiện nay đều đã là võ giả Hậu Thiên.

Bên cạnh đó, mỗi năm Dương gia đều chọn từ trong đám nô bộc ra một số thiếu niên có tư chất tốt để gia nhập đội hộ vệ. Mấy năm nay đã chọn được hơn mười người, bọn họ được coi là lực lượng dự bị của hộ vệ Dương gia.

Hiện tại hộ vệ Dương gia có hơn bốn mươi người, trong đó có hơn mười người đi theo Vũ Tranh đến kinh đô, hơn mười người đi theo Ngô Triền chịu trách nhiệm bảo vệ người Dương gia ra ngoài, số còn lại hơn mười người đi theo Đinh Thu sẵn sàng nghe lệnh điều phối.

Bên cạnh Dương Chính Sơn thường không cần đến hộ vệ Dương gia, bởi vì bên cạnh hắn có hai mươi người thân tùy, hai mươi người thân tùy này còn lợi hại hơn cả hộ vệ Dương gia.

Không chỉ từng người đều là võ giả Hậu Thiên, mà bọn họ còn theo Dương Chính Sơn xông pha giết địch trên chiến trường.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn cũng đầu tư vào họ nhiều tài nguyên nhất, hơn cả hộ vệ của Dương gia.

Đội Đinh Thu rời đi, Dương Chính Sơn tiếp tục cưỡi ngựa lên đường, người Dương gia phía sau không biết tình trạng của Tăng Long vệ, họ vẫn rất mong đợi Tăng Long vệ.

Hoặc là nói họ không quan tâm Tăng Long vệ hiện nay như thế nào, họ chỉ cần đi theo Dương Chính Sơn là cảm thấy yên tâm.

“Phụ thân, phụ thân, ta muốn cưỡi ngựa!”

Trên xe ngựa, Dương Thừa Hiền hướng ra ngoài gọi Dương Minh Chí.

Trong đoàn xe, Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu đều cưỡi ngựa đi đường, họ không thích ở trong xe ngựa.

Dương Thừa Nghiệp mười tuổi, Dương Thừa Mậu tám tuổi, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cưỡi ngựa hoàn toàn không có vấn đề.

Thấy hai người họ được cưỡi ngựa, Dương Thừa Hiền vô cùng ngưỡng mộ.

“Ngươi còn nhỏ, đợi ngươi lớn rồi hãy cưỡi ngựa cùng ca ca!” Dương Minh Chí cười nói.

“Không, phụ thân, ta muốn cưỡi ngựa!” Dương Thừa Hiền vừa làm nũng vừa muốn trèo ra khỏi xe ngựa.

“Đứa trẻ này!” Lý thị trong xe ngựa kéo hắt lại.

Nhưng bên cạnh bà còn có một người lú rú là Dương Uyển Đình, “Phụ thân, ta cũng muốn cưỡi ngựa!”

“Bên ngoài lạnh, hai đứa ngươi ngoan ngoãn một chút!” Lý thị cảm thấy đau đầu.

Hai nhóc tì này không yên một khắc, bắt chúng ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa quả thật còn khó hơn cả lên trời.

Lúc này bà vô cùng ngưỡng mộ đại tẩu và đại cô tử của mình.

Vương thị nghiêm khắc với con hơn, Dương Uyển Thanh tuy cũng nghịch ngợm đáng yêu, nhưng tổng thể vẫn coi là yên tĩnh, còn Dương Uyển Nghi mới hơn một tuổi, tuy thường hay khóc, nhưng vì còn nhỏ nên chăm sóc cũng dễ dàng hơn.

Còn như hai đứa con của Dương Vân Yên, Giang Ninh năm tuổi, Giang Diệu ba tuổi, tiểu Giang Ninh ngoan nhất,

tính tình giống hệt phụ thân Giang Hạ của nó, không thích nói nhiều, còn tiểu Giang Diệu đáng yêu nhất, được lão gia tử yêu thích nhất.

Nghĩ đến Giang Ninh và Giang Diệu, rồi nhìn hai con khi con bên cạnh mình, Lý thị gọi là mệt mỏi vô cùng!

May mắn là trưởng tử của bà còn đáng tin, tuổi còn nhỏ nhưng đã có vài phần trầm ổn, cũng khiến bà cảm thấy được an ủi đôi chút.

“Con khi con, người lại muốn làm gì?”

Lúc này, Dương Minh Hạo cười ngựa chạy đến, nhìn Dương Thừa Hiền đang vùng vẫy muốn bò ra ngoài, không nhịn được cười nói.

“Tam thúc, dẫn ta cưỡi ngựa!”

Dương Thừa Hiền giơ tay lên, kêu to.

Dương Minh Hạo càng cười lớn: “Nhị tẩu, ta dẫn nó cưỡi một lát!”

Nói xong, hắn vươn tay trực tiếp nhắc con khi con ra khỏi xe ngựa.

Đặt tiểu tử này ngồi ở phía trước, dùng áo choàng của mình quấn chặt tiểu gia hỏa lại, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

“Ngồi vững, đừng có cử động!”

“Tam thúc, chạy nhanh lên!” Tiểu gia hỏa đã phản kích rồi, căn bản không nghe lọt tai lời Dương Minh Hạo nói, thân thể nhỏ không ngừng vặn vẹo.

Dương Minh Hạo cũng không để ý, mang theo hắn chạy về phía trước.

Chẳng mấy chốc, Dương Minh Chí cũng bị Dương Uyển Đình quần lấy không còn cách nào, đành phải mang theo tiểu

nha đầu cùng đi dạo.

Tháng mười ở Liêu Đông đã rất lạnh, nhiệt độ ban đêm có thể xuống âm năm, sáu độ, nhiệt độ cao nhất ban ngày cũng chỉ khoảng mười hai, mười ba độ.

Cưỡi ngựa hơi nhanh một chút, sẽ cảm thấy gió lạnh như dao băng đâm vào mặt.

Chương 577: Tam Huynh Đệ Lan Gia (1)

Tuyệt Long Vệ có một tòa Vệ thành, kích thước tương đương một huyện nhỏ. Tuy nhiên, cư dân bên trong không nhiều, chủ yếu là Vệ Ti nha môn và khu nhà ở của quan viên.

Thế nhưng, kiến trúc lớn nhất lại không phải là Vệ Ti nha môn, mà là phủ đệ của Lan gia.

Phủ đệ của Lan gia gần như chiếm một nửa Vệ thành, phần phía đông gần như đều thuộc về họ.

Còn phủ đệ của các vị đồng tri và khiêm sự của Vệ Ti nha môn chỉ có thể chen chúc ở Tây thành.

Đây chính là địa vị của Lan gia tại Tuyệt Long Vệ.

Lúc này, trong chính sảnh Lan gia, vài nhân vật quan trọng đang bàn bạc về việc Dương Chính Sơn đến nhậm chức.

Gia chủ Lan gia, Lan Bất Khí, đã ngoài sáu mươi, râu tóc bạc phơ. Ông ngồi thẳng trên ghế chủ tọa, khí thế phi phàm nhìn hai huynh đệ và vài hậu bối trong sảnh.

Đời của Lan Bất Khí có ba huynh đệ, ngoài ông còn có Lan Bất Quần và Lan Bất Tranh.

Tuyệt Long Vệ hạ cánh tại Khánh Hoa phủ hơn trăm năm trước, lúc đầu Lan gia không mấy nổi bật, chỉ là một gia đình quân hộ lớn. Sau hai thế hệ nỗ lực, Lan gia mới dần dần xuất hiện.

Đến đời của Lan Bất Khí, Lan gia mới thực sự vươn lên.

Sự trời dậy của Lan gia chính là nhờ vào sự cố gắng của ba huynh đệ Lan Bất Khí.

Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh như cắt kim loại.

Lan gia ngày trước đã giải thích rất rõ ràng câu nói này.

“Đại ca, chúng ta nên xử lý Dương Chính Sơn kia thế nào? Không thể thực sự để hắn ngồi lên đầu lên cổ chúng ta chứ!” Lan Bất Quần có tính tình khá nóng nảy, lời nói cũng thẳng thắn nhất.

“Không thì sao?” Lan Bất Khí bình tĩnh hỏi: “Chúng ta có thể giết hắn sao? Hay là chúng ta có thể đuổi hắn đi?”

Giết người không phải là không thể, nhưng hậu quả của việc giết người cần phải gánh vác được.

Dương Chính Sơn là ai?

Là Chỉ huy sứ Tuyết Long Vệ được Hoàng đế đích thân hạ chỉ phong chức.

Nếu hắn chết không rõ ràng, Hoàng đế có thể không quan tâm sao?

“Nhưng~” Lan Bất Quần còn muốn nói gì đó, nhưng bị Lan Bất Khí trực tiếp ngắt lời, “Được rồi, ngươi đừng nói nữa, ngồi yên đi!”

Đề người đệ đệ này đưa ra ý kiến chẳng khác nào nói nhảm.

Lan Bất Quần cười gượng gạo, nhưng vẫn ngồi im không nói thêm lời nào.

Huynh đệ có thể đồng lòng là vì có một người trấn áp được hai người kia, nếu không ai phục ai, làm sao có thể đồng lòng?

“Tam đệ, ngươi nói xem ý kiến của ngươi là gì!” Lan Bất Khí nhìn về phía Lan Bất Tranh, người vẫn im lặng từ nãy đến

giờ.

Bất Tranh, bất tranh, cái tên Lan Bất Tranh này quả thực không sai chút nào.

Trong Lan gia, Lan Bất Tranh luôn là người khiêm tốn nhất, nhưng Lan Bất Khí lại biết được rằng, tam đệ này của ông là người có suy nghĩ thấu đáo nhất.

“Đại ca, Dương Chính Sơn người này quyết đoán, tâm tư sâu sắc, hơn nữa hắn còn có đại nghĩa trong tay, chúng ta đối đầu với hắn cứng rắn sẽ không có lợi ích gì!”

Lan Bất Tranh nói.

Họ đã nghe được tin tức Dương Chính Sơn sẽ đến nhậm chức Chỉ huy sứ Tuyết Long Vệ từ lâu, nên trước đó họ đã tìm hiểu về quá khứ của Dương Chính Sơn.

Những thủ đoạn và việc làm của Dương Chính Sơn khi mới đến An Nguyên thành, họ đều đã nghe nói, còn danh tiếng sát thần của Dương Chính Sơn, họ lại càng nghe như sấm bên tai.

“Có lẽ chúng ta có thể đàm phán với Dương Chính Sơn, cùng lắm là nhượng bộ nhiều hơn một chút, tin rằng Dương Chính Sơn sẽ không đối đầu với chúng ta đến cùng!” Lan Bất Tranh nói.

Giang hồ nhân đều biết nói chuyện nhân tình thế tục, huống chi là Lan gia bọn họ!

Lan gia là gia tộc Võ Đạo, nhưng họ lại tự xem mình là quan lại.

Nói như vậy cũng không sai, mặc dù Lan gia chưa từng có ai đảm nhiệm chức vị Chỉ huy sứ Tuyết Long Vệ, nhưng trước đây vài thế hệ đều đã từng giữ chức thiên hộ tại Tuyết Long Vệ.

Mặc dù quan chức không cao, nhưng Lan gia cũng được coi là dòng dõi quan lại.

Dương Chính Sơn nhậm chức, Lan gia muốn bình an vô sự, thì lấy lợi ích ra trao đổi. Lan Bất Tranh cảm thấy Dương Chính Sơn không phải là loại người cứng nhắc, dầu mỡ không ăn.

Dương gia tại An Nguyên thành cũng có ngành nghề rất lớn.

Có tài sản, tức là Dương Chính Sơn cũng thích ngân lượng, cũng sẵn sàng dùng quyền mưu cầu lợi ích.

Lan Bất Khí gật đầu tán thành, “Người nói không sai, hấn có đại nghĩa trong tay, chúng ta đổi đầu với hấn quả thực không khôn ngoan!”

Cái gọi là đại nghĩa, chính là chức quan của Dương Chính Sơn, có chức quan, tức là Dương Chính Sơn nắm giữ đại nghĩa triều đình.

Lan gia dù lợi hại đến đâu, cũng không dám thách thức triều đình.

“Tuy nhiên, chúng ta vẫn cần phải có sự chuẩn bị khác!” Lan Bất Khí trầm giọng nói.

Lan Bất Tranh nhẹ gật đầu, nói: “Đại ca nói đúng, chúng ta cần mời Ninh đại nhân đến!”

Chương 578: Tam Huynh Đệ Lan Gia (2)

“Ninh đại nhân, tên hỗn đản tham lam đó, mời hấn đến chắc chắn tốn không ít ngân lượng!” Lan Bất Quần không nhịn được nói.

“Câm miệng!” Lan Bất Khí quát.

Ninh đại nhân trong miệng họ chính là Tuần án ngự sử Ninh Đông Thăng của Liêu Đông. Tuần án ngự sử của Đại Vinh có danh là thay thiên tử tuần tra, có quyền đại sự tấu quyết, tiểu sự lập tức quyết định, hơn nữa mọi chính sự được mất, lợi hại của quân dân, đều được phép nói thẳng không kiêng nể.

Mặc dù tuần án ngự sử chỉ là quan thất phẩm, nhưng vị trí cao, quyền trọng, chức vụ rộng, có thể nói là quan viên có quyền lực lớn nhất tại địa phương.

Không chỉ tri phủ tri châu, mà ngay cả bố chính ty, án sát ty cũng phải kiêng nể ba phần.

Ninh Đông Thăng luôn là đối tượng mà Lan gia nịnh bợ, những năm này Lan gia không biết đã gửi bao nhiêu lợi ích cho Ninh Đông Thăng, đương nhiên Ninh Đông Thăng cũng đã giúp Lan gia làm không ít việc.

Một đồng quan viên của Tuyết Long Vệ kiêng dè Lan gia, một phần nguyên nhân lớn chính là có Ninh Đông Thăng chống lưng cho Lan gia.

“Đại ca, lần này mời Ninh đại nhân cần người đích thân đi mời!”

“Dương Chính Sơn không bao lâu nữa sẽ đến, chúng ta vẫn nên nhanh chóng mời Ninh đại nhân đến!”

Lan Bất Tranh nói.

Lan Bất Khí gật đầu, Ninh Đông Thăng càng ngày càng tham lam, muốn hẳn giúp Lan gia làm việc, Lan gia phải trả giá không nhỏ.

Tuy nhiên, tình huống cấp bách, dù là cái giá lớn nào Lan gia cũng phải trả.

Sau đó, hai huynh đệ lại bàn bạc nên đưa ra bao nhiêu lợi ích cho Ninh Đông Thăng, mọi người mới giải tán.

...

Chiều ngày 26 tháng 10, đoàn xe cuối cùng cũng tiến vào địa phận của Tuyết Long Vệ.

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa dọc theo quan đạo, nhìn cánh đồng đen sẫm hai bên.

Những cánh đồng này đều là đồn điền của Tuyết Long Vệ. Sở dĩ nói là “đều”, vì hiện tại hẳn không biết những cánh đồng này có thuộc về Tuyết Long Vệ hay không, hoặc có thể chúng đã bị Lan gia và những người khác chiếm đoạt.

Gần hoàng hôn, họ đến bên ngoài một tòa Thiên Hộ Sở.

Một Thiên Hộ Sở có khoảng một ngàn hộ quân hộ, nhưng một ngàn hộ quân hộ này không phải đều sống cùng một chỗ. Trong một Thiên Hộ Sở thường chỉ có hai Bách Hộ ở, các Bách Hộ khác sẽ phân tán xung quanh, tạo thành các khu giống như làng mạc.

Sở dĩ như vậy là để tiện cho quân hộ canh tác.

Một quân hộ có ba mươi mẫu ruộng, một nghìn hộ là ba vạn mẫu, nếu tất cả đều ở cùng một chỗ, quân hộ đi làm ruộng

có khi phải đi đến mười mấy dặm.

Nếu phân tán ra, quân hộ đi làm ruộng chỉ cần đi khoảng hai, ba dặm.

Thiên Hộ Sở trước mặt là Thiên Hộ Sở của Tuyết Long Tả Vệ. Nhìn từ bên ngoài, nó giống như một ngôi làng nghèo nàn, ảm đạm, giống như Dương Gia Thôn ngày xưa.

Tàn tạ, thậm chí không có tường bao, bên trong đều là những ngôi nhà đất, đường phố không có quy hoạch, có rất nhiều ngõ cụt.

Nhìn Thiên Hộ Sở như vậy, Dương Chính Sơn thở dài một hơi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một lão giả hơi gầy, tóc hoa râm vội vã chạy từ bên trong Thiên Hộ Sở ra. Lão giả nhìn Dương Chính Sơn, lại nhìn đoàn xe dài phía sau Dương Chính Sơn, cẩn thận hỏi: “Hạ quan Thiên Hộ của Tuyết Long Tả Vệ, Ngôn Thuận bá kiến đại nhân, dám hỏi đại nhân giữ chức vụ gì?”

“Thiên Hộ?” Dương Chính Sơn có chút ngạc nhiên nhìn lão giả trước mặt, hẳn tưởng rằng người này chỉ là một trưởng lão ở đây, không ngờ lại là một Thiên Hộ.

Người này trông chẳng có vẻ gì là Thiên Hộ, trên người mặc một chiếc áo bông cũ nát đã vá chằng vá đụp, sắc mặt hơi vàng, dường như có chút suy dinh dưỡng.

“Ừm!” Ngôn Thuận có chút lo lắng lấy ra lệnh bài thân phận của mình, trưng bày nói: “Hạ quan chính là!”

Dương Chính Sơn nhìn ông ta, lại nhìn vào bên trong Thiên Hộ Sở, bên trong có không ít người đang lén lút nhìn về phía này, “Bản quan là Chỉ huy sứ Tuyết Long Vệ mới nhậm chức Dương Chính Sơn!”

Nghe thấy lời này, Ngôn Thuận hoàn toàn choáng váng.

Chỉ huy sứ Tuyết Long Vệ, chẳng phải là cấp trên trực tiếp của ông ta sao?

Ông ta ngơ ngác nhìn Dương Chính Sơn, ánh mắt chạm vào ánh mắt của Dương Chính Sơn, đột nhiên rùng mình, vội vàng ôm quyền bái: “Thuộc hạ bái kiến Chỉ huy sứ đại nhân!”

Ông ta không biết Dương Chính Sơn nói thật hay không, dù sao cũng bái trước đã.

Còn việc xác định thân phận của Dương Chính Sơn, ông ta cũng phải có biện pháp xác định mới được.

Hơn nữa, cho dù Dương Chính Sơn là giả, ông ta có dám vạch trần không?

Đằng sau đó là hàng trăm kỵ binh đang nhìn chăm chăm!

Dương Chính Sơn không để ý đến phản ứng của ông ta, chỉ nói: “Ở đây có giếng nước không?”

“Có!” Ngôn Thuận vội vàng nói.

“Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ở đây, người sắp xếp một cái giếng nước cho chúng ta!” Dương Chính Sơn nói.

“Cái này~” Trong mắt Ngôn Thuận lóe lên một tia sợ hãi, sau đó lấp bắp nói: “Đại, đại nhân, chúng ta ở đây chỉ có một ít lương mới, không có thứ gì khác để chiêu đãi đại nhân!”

Giếng nước thì tốt, ở đây có mấy cái, nhưng một cái cũng không sao.

Nhưng còn đồ ăn.

Nhiều người như vậy cần bao nhiêu đồ ăn?

“Không cần, chúng ta sẽ tự chuẩn bị thức ăn, người chỉ cần nhường cho chúng ta một cái giếng nước thôi!”

Dương Chính Sơn cũng nhìn ra sự khôn khéo của ông ta, giọng điệu hòa bình nói: “Chúng ta mang theo lều trại, có thể dựng trại ở ngoài ruộng! Ngoài giếng nước ra, những thứ khác không cần người lo!”

Lúc này đã hết mùa thu hoạch, bên ngoài Thiên Hộ Sở đều là ruộng bằng phẳng, tìm một nơi để dựng trại cũng khá dễ dàng.

Chỉ là sau khi dựng trại, có thể mùa xuân năm sau sẽ hơi phiền phức một chút, nhưng họ cũng không dùng đến vài mẫu đất.

“Người đi bận rộn trước đi, đợi chúng ta dựng lều xong rồi hãy quay lại, bản quan có chuyện muốn hỏi người!”

Nói xong, Dương Chính Sơn cũng không để ý đến ông ta nữa, quay người lại để các tướng sĩ dựng trại.

Trên đường đi họ đều làm như vậy, việc dựng trại ở đâu cũng đã quen thuộc.

Chưa đầy nửa giờ, hàng chục chiếc lều đã được dựng lên, xe ngựa bao quanh bên ngoài lều, ngựa chiến buộc vào xe ngựa.

Mọi người bận rộn mỗi người một việc, có người cho ngựa ăn, có người vào trong vệ sở mua củi, có người đi lấy nước, có người nhóm lửa nấu cơm, v.v.

Mọi thứ đều có vẻ trật tự và gọn gàng.

Chương 579: Người Rất Vô Dụng (1)

Đêm khuya, Ngôn Thuận đến doanh trại cầu kiến Dương Chính Sơn.

Lần nữa gặp Dương Chính Sơn, tâm tình của hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn chưa thể xác định được thân phận thật sự của Dương Chính Sơn, nhưng chỉ với biểu hiện của các tướng sĩ dưới trướng Dương Chính Sơn lúc này cũng đã khiến lòng hắn vững tin.

Mọi thứ diễn ra có trật tự, không một ai quấy rối quân hộ dưới quyền hắn. Chỉ dựa vào điểm này, Ngôn Thuận đã cảm thấy Dương Chính Sơn hẳn là một người chính trực.

Trong lều, ánh nến leo lét có phần tối tăm. Dương Chính Sơn ngồi sau một chiếc bàn, viết vẽ gì đó.

Ngôn Thuận bước vào, ông cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Người ngồi trước đi, đợi ta một lát!”

“Vâng!”

Ngôn Thuận có chút rụt rè ngồi trên chiếc ghế bên cạnh. Dương Chính Sơn viết thêm một lúc lâu mới đặt bút xuống, cầm chén trà đã nguội uống một ngụm.

“Haiz, nhìn là biết tình hình bên các ngươi không ổn rồi!” Ông khẽ thở dài.

Tâm tư Ngôn Thuận xoay chuyển, nói: “Là hạ quan làm đại nhân thất vọng!”

Dương Chính Sơn xua tay: “Những lời sáo rỗng này đừng nói nữa. Người hãy nói về tình hình của Thiên Hộ Sở này đi!”

Ngôn Thuận có chút chần chừ, Thiên Hộ Sở ra sao thì nhìn là biết, nhưng nói ra sự nghèo nàn của nơi mình cai quản trước mặt cấp trên, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

Thôi được, dường như hấn cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa!

“Nói!” Dương Chính Sơn nhú mày, ngẩng lên nhìn hấn đầy bất mãn.

Toàn thân Ngôn Thuận rung lên, vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, Thiên Hộ Sở của chúng ta hiện có 324 hộ quân, với 318 binh sĩ!”

“Tồn điền có bao nhiêu?”

“5.038 mẫu!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn không biến đổi, tiếp tục hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Một Thiên Hộ Sở chỉ có hơn 300 hộ quân, hơn 5.000 mẫu đất, đây mà gọi là Thiên Hộ Sở sao?

Trán Ngôn Thuận đỏ mồ hôi, giọng hơi run rẩy nói: “Tồn điền quá ít, các quân hộ đều bỏ trốn!”

“Tại sao tồn điền lại ít như vậy?”

Ngôn Thuận lau mồ hôi: “Phần lớn đều bị Lan gia mua rồi!”

“Mua? Tồn điền có thể mua bán sao? Cho dù có thể, vậy tiền mua đất đâu?”

Những lời chất vấn lạnh lùng khiến Ngôn Thuận run rẩy hơn, phịch một cái quỳ xuống đất, nói: “Đại nhân, hạ quan...

hạ quan nhậm chức trước đã như vậy rồi, hạ quan cũng không biết chuyện gì đã xảy ra!”

Hắn thật sự không biết. Mặc dù hắn đã làm Thiên Hộ ở đây hơn mười năm, nhưng trước khi hắn đến, nơi này đã như vậy rồi.

Dương Chính Sơn nhìn hắn sâu sắc, khẽ lắc đầu.

“Người rất vô dụng!”

Đúng vậy!

Ngôn Thuận này rất vô dụng. Chỉ cần hắn có chút can đảm hoặc tâm tư, nơi hắn cai quản đã không trở thành bộ dạng này.

Người ta nói người nghèo chí ngẩn, nhưng Thiên Hộ Sở cũng không phải nghèo đến mức không có cách nào. Dưới tay Ngôn Thuận dù sao cũng còn hơn 200 hộ quân, hơn 200 binh sĩ.

Điều này giống như Tạ Nguyên ở Sa Lĩnh Bảo ngày xưa. Cũng bị người khác đè ép không ngẩng đầu lên được, cũng là một người hai trắng. Nhưng Tạ Nguyên lại có thể giữ vững Sa Lĩnh Bảo, hơn nữa còn quản lý Sa Lĩnh Bảo đâu ra đấy, quân hộ ở Sa Lĩnh Bảo cũng sống tốt hơn các quân bảo khác, đây chính là năng lực của Tạ Nguyên.

Trán Ngôn Thuận đập xuống đất, không dám thở mạnh.

“Đứng lên đi!” Dương Chính Sơn cũng chẳng buồn tính toán với hắn, tên này đã gần sáu mươi tuổi, không còn dùng được nữa rồi.

“Tạ ơn đại nhân!” Ngôn Thuận run rẩy bò dậy.

Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi: “Nói về tình hình của Thăng Long Vệ!”

“Chuyện này... Đại nhân muốn nghe tình hình nào?” Ngôn Thuận cẩn trọng hỏi, sợ nói sai.

Dương Chính Sơn liếc hẳn một cái: “Nói về Lan gia và Thăng Long Vệ!”

Tim Ngôn Thuận run lên, lau bụi bẩn trên trán bằng ống tay áo rách nát, mới nói: “Thăng Long Tứ Vệ, trừ Thăng Long Tiền Vệ, ba vệ còn lại đều giống như chúng ta!”

“Thăng Long Tiền Vệ luôn bị Lan gia kiểm soát...”

Ngôn Thuận trình bày chi tiết tình hình của mình, giống với những gì Đinh Thu đã điều tra được.

Nói đơn giản, tình hình hiện tại của Thăng Long Vệ là ba vệ khác đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ có Thăng Long Tiền Vệ là còn duy trì cơ cấu hoàn chỉnh.

Mà Thăng Long Tiền Vệ vẫn duy trì được cơ cấu hoàn chỉnh là vì nó luôn bị Lan gia kiểm soát chặt chẽ.

Toàn bộ Thăng Long Vệ gần như đã trở thành một vỏ rỗng, chỉ còn lại Lan gia và Thăng Long Tiền Vệ.

Sự trỗi dậy của Lan gia đã hút cạn máu của Thăng Long Vệ, và Thăng Long Tiền Vệ gần như đã trở thành quân riêng của Lan gia.

Ngôn Thuận nói xong, Dương Chính Sơn lại trầm tư. Bầu không khí trong lều trở nên yên lặng, Ngôn Thuận đứng tại chỗ với tâm trạng thấp thỏm, không dám làm phiền Dương Chính Sơn đang suy nghĩ.

Dương Chính Sơn đang nghĩ cách trừ khử Lan gia.

Chương 580: Người Rất Vô Dụng (2)

Lan gia là một khối u ác tính. Nếu ông muốn kiểm soát Thăng Long Vệ, muốn khôi phục Thăng Long Vệ, thì nhất định phải cắt bỏ khối u này.

Nhưng làm sao để trừ khử được Lan gia đây?

Dương Chính Sơn nhíu mày.

Hiện tại, ông vẫn chưa hiểu sâu về Lan gia, cũng không biết sau lưng Lan gia có ai chống lưng!

Tuy nhiên, cho dù chỗ dựa của Lan gia có lớn đến đâu, dường như cũng không lớn bằng ông!

Ông là người được Thánh chỉ của Hoàng đế phong làm Chỉ Huy Sứ của Thăng Long Vệ, Hoàng đế chính là chỗ dựa của ông.

Ôm đùi, mượn oai hổ, kéo cờ lớn, luôn là sở trường của Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, lần này ông mượn không phải là oai hổ, mà là oai rồng.

“Dường như cũng không phải là không thể!”

Dương Chính Sơn thấp giọng lầm bầm.

Với chỗ dựa đủ mạnh, ông cũng không cần kiêng dè quá nhiều.

Cho dù sau lưng Lan gia là phủ Thân vương, chẳng lẽ Thân vương lại dám đứng ra công khai bảo vệ Lan gia?

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn tỉnh táo lại, nói với Ngôn Thuận: “Người về trước đi, thời gian này cứ duy trì hiện trạng, giúp các quân hộ chuẩn bị qua đông! Người hiểu ý ta chứ?”

“Hạ quan hiểu!” Ngôn Thuận vội vàng đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, phát tay ra hiệu cho hấn rời đi.

...

Sau khi vào địa phận của Thăng Long Vệ, Dương Chính Sơn không vội đến Vệ thành, mà dọc đường xem xét tình hình của vài Thiên Hộ Sở và quân đồn điền, chậm rãi lên đường.

Đến khi bọn họ đến Vệ thành, đã là ngày 29 tháng 10!

Nếu không phải hai ngày tới có tuyết, Dương Chính Sơn còn muốn xem thêm để hiểu rõ tình hình hơn.

Dọc theo quan đạo không rộng lắm, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng nhìn thấy Vệ thành của Thăng Long Vệ.

Thành cao hơn hai trượng, trông có vẻ cũ kỹ, thậm chí một số nơi đã sụp đổ.

Đoàn quân dài tiến đến cổng thành, mà trước cổng thành đã có rất nhiều người tập trung, đây là những người đến đón Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mặc quan phục, cưỡi ngựa tiến lên, nhìn xuống các quan viên của Thăng Long Vệ.

Ông mặc quan bào màu đỏ thẫm, cưỡi trên con hồng vân cao lớn, sau lưng là hàng trăm tướng sĩ toát ra khí thế lạnh lùng, thực sự oai phong lẫm liệt, áp đảo người khác.

Mấy quan viên của Thăng Long Vệ thấy vậy, không khỏi rung động, cúi đầu bái: “Cung nghênh đại nhân Chỉ Huy Sứ!”

Dương Chính Sơn liếc qua, hai đồng tri, bốn khiêm sự đều có mặt, ừm, ba vị lão gia của Lan gia cũng ở đây.

Ba huynh đệ Lan gia đứng sau nhóm quan viên, trông rất khiêm tốn, thái độ cũng rất nhún nhường, hoàn toàn không có vẻ gì là ngạo mạn.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn chỉ liếc qua bọn họ, ánh mắt dừng lại ở chiếc xe ngựa phía sau.

Xe ngựa!

Đến đón ông, vậy mà còn ngồi trên xe ngựa?

Cho dù ngồi xe ngựa đến, cũng không nên ngang nhiên đỗ ở đây chứ.

Đây chẳng phải là chặn đường vào cổng thành sao?

“Các vị miễn lễ đi!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

“Tạ ơn đại nhân!” Mọi người lại cúi đầu lần nữa.

Cùng lúc đó, tùy tùng bên cạnh xe kéo rèm, lộ ra một bóng người mặc áo bào xanh.

Áo bào xanh!

Trong mắt Dương Chính Sơn thoáng hiện lên một tia trào phúng.

Không cần nghĩ cũng biết đây là một vị ngự sử.

Quan từ phẩm năm đến phẩm bảy mặc áo bào xanh, các chức quan khác đều không có tư cách ngồi chễm chệ trên xe ngựa trước mặt ông, chỉ có ngự sử mới có quyền này.

Ninh Đông Thăng từ trên xe ngựa bước xuống, đầu tiên ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn, sau đó thản nhiên quan sát 500 kỵ binh sau lưng ông.

“Dương tướng quân thật là phô trương lớn! Đến nhậm chức, cũng mang theo nhiều tướng sĩ như vậy!”

Vừa mới bắt đầu, thái độ của Ninh Đông Thăng đã đầy thù địch, không hề che giấu.

Đối với ngự sử, ở địa phương không có quan viên nào khiến họ sợ hãi, từ thân vương quận vương đến các quan viên các cấp, chỉ cần là có chức quan, họ đều không sợ.

Vì họ có thể chống lại tất cả.

Thực sự có thể chống lại tất cả.

Trước đây Lưu Nguyên Phủ cũng đã từng chống lại Thừa Bình Đế, có thể thấy các ngự sử của Đô Sát Viện thực sự có thể chống lại bất kỳ ai.

Quan trọng là công việc của ngự sử là vạch tội, thậm chí càng là quan lớn họ càng thích vạch tội, lý do rất đơn giản, vì sau khi vạch tội, họ sẽ được tiếng là không sợ cường quyền.

“Ngươi là ai?” Dương Chính Sơn giả vờ không biết hỏi.

“Bản quan là Liêu Đông tuần án ngự sử Ninh Đông Thăng!” Ninh Đông Thăng lớn tiếng tiến lên.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó bình thản nói: “Ninh đại nhân, ngươi đang cản đường ta vào thành!”

Cơ thể Ninh Đông Thăng khựng lại, kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn.

Đây là ý gì?

Chẳng phải ngươi nên xuống ngựa và khách sáo với ta một chút sao?

Mặc dù hôm nay ta đến để chống lưng cho Lan gia, mặc dù vừa rồi ta nói chuyện không khách khí, nhưng ta là ngự sử, ngươi không nên khách khách khí khí khi gặp ta sao?

Hắn nhanh chóng phản ứng lại, mặt tối sầm nói: “Dương đại nhân cho rằng bản quan cản trở sao?”

“Không, bản tướng quân nói là xe ngựa của người!” Dương Chính Sơn chỉ vào chiếc xe ngựa phía sau hắn.

Các quan viên xung quanh nhìn nhau, nhất thời có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đây là sao?

Vị Dương đại nhân này dường như có chút không khách khí với ngự sử đại nhân!

Lan Bất Khí đứng sau các quan viên khẽ nhíu mày, hắn cũng không hiểu tại sao thái độ của Dương Chính Sơn đối với Ninh Đông Thăng lại chậm trễ như vậy.

Đúng vậy, chính là chậm trễ!

Gặp Ninh Đông Thăng, ít nhất cũng nên giữ thể diện chứ!

Nhưng Dương Chính Sơn hoàn toàn không để ý đến thể diện của Ninh Đông Thăng, trực tiếp nói hắn cản đường!

Điều này có chút không hợp lẽ thường!

Sắc mặt của Ninh Đông Thăng càng trở nên khó coi: “Bản quan muốn ra khỏi thành, chẳng lẽ Dương đại nhân cũng cản đường bản quan?”

Tuy nhiên, hắn không tức giận, mà muốn cùng Dương Chính Sơn đôi co.

Dương Chính Sơn cười trên lưng ngựa, nhìn xuống hắn.

Sau đó, ông lấy từ trong ngực ra một thánh chỉ màu vàng kim.

“Người có biết đây là gì không?”

“Thánh chỉ! Thì sao?” Ninh Đông Thăng không hiểu.

Dương Chính Sơn cười khinh thường nói: “Hoàng đế bệ hạ lệnh cho bản tướng quân đến nhậm chức, Ninh đại nhân lại muốn cản đường bản tướng quân!”

“Ninh đại nhân muốn thánh chỉ của hoàng đế nhường đường cho người?”

“Đường này bản tướng quân có thể nhường, Ninh đại nhân có dám đi không?”

Dương Chính Sơn nở một nụ cười chế giễu.

Sắc mặt của Ninh Đông Thăng xanh một hồi, trắng một hồi.

Hắn thực sự không dám!

Dương Chính Sơn đã lấy thánh chỉ ra, nếu hôm nay hắn tiếp tục để Dương Chính Sơn nhường đường, thì không tránh khỏi bị buộc tội đại bất kính.

“Tránh ra!” Hắn thấp giọng quát tùy tùng.

Dương Chính Sơn cười cười, cất thánh chỉ vào ngực.

Đây chính là bảo bối!

Có thứ này, lão phu chính là lão đại ở Thăng Long Vệ, không ai có thể nghi ngờ!

Chương 581: Tội Đáng Tru!

(1)

Ninh Đông Thăng tạm thời nhượng bộ, sắc mặt của Lam Bất Khí trở nên khó coi.

Hắn không ngờ Ninh Đông Thăng lại vô dụng đến vậy, lại nhanh chóng bị Dương Chính Sơn ép lui.

Hắn càng không ngờ Dương Chính Sơn lại cứng rắn như thế, không chừa cho Ninh Đông Thăng một chút mặt mũi nào.

Điều này không phù hợp với kế hoạch của hắn. Ban đầu, hắn dự định mời Ninh Đông Thăng ra mặt để Dương Chính Sơn biết được lực lượng của Lam gia, khiến Dương Chính Sơn kiêng dè, rồi mời Dương Chính Sơn ngồi xuống đàm phán.

Nhượng bộ cũng được, nhường một chút lợi ích cũng không sao, nhưng hắn không muốn để Dương Chính Sơn xem thường Lam gia, cũng không muốn Dương Chính Sơn cười lên đầu Lam gia.

Kết quả lý tưởng nhất của hắn là có thể cùng Dương Chính Sơn chung sống hòa thuận, trở thành đối tác hợp tác.

Trước đây, hắn rất tự tin với kết quả này, nhưng bây giờ hắn có chút lo lắng.

Nhìn chiếc xe ngựa lùi lại, ánh mắt của Dương Chính Sơn lại rơi vào đám quan viên trước mặt.

Những quan viên này mang lại cho Dương Chính Sơn cảm giác uể oải.

Từng người cúi đầu, không có chút sức sống nào, dường như họ đã mất hết hy vọng, hoàn toàn chìm đắm, không còn ý chí chiến đấu hay hoài bão.

Dương Chính Sơn đã dự liệu trước điều này.

Vị trí thống lĩnh Đăng Long Vệ đã bỏ trống hơn mười năm, và những quan viên của Đăng Long Vệ cũng đã ở đây hơn mười năm.

Người lớn tuổi nhất trong số họ đã ngoài sáu mươi, người trẻ nhất cũng gần năm mươi.

Có thể nói, họ hiện đang ở trạng thái dưỡng già, hoàn toàn không quan tâm đến công việc của Đăng Long Vệ, chỉ biết vui đầu hưởng thụ.

Tất nhiên, trong đó không thể thiếu “công lao” của Lam gia.

Lam gia đã biến họ thành con rối.

Có lẽ trước khi đến Đăng Long Vệ, họ cũng là những quan viên có lý tưởng và hoài bão, nhưng sau bao nhiêu năm, lý tưởng và hoài bão của họ đã bị mài mòn.

Nói đơn giản, những người này đã hoàn toàn phế bỏ.

Cũng không trách được Chu Mậu lại để hấn mang theo nhiều người như vậy.

Nếu không mang theo nhiều người đến, ngay cả cái khung của Đăng Long Vệ hấn cũng không dựng lên được.

“Lam gia, ai là Lam Bất Khí?”

Dương Chính Sơn đột nhiên lên tiếng hỏi.

Sắc mặt của Lam Bất Khí khẽ động, bước lên phía trước nói: “Lão hủ Lam Bất Khí bái kiến tướng quân!”

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm hắn: “Bản tướng nghe nói phủ đệ của Lam gia chiếm nửa thành Vệ Thành, không biết bản tướng có thể đến kiến thức một chút hay không?”

Trong lòng Lam Bất Khí run lên, lời này nghe có vẻ không hay cho lắm.

Phủ đệ của Lam gia chiếm nửa thành!

Trong đầu hắn xoay chuyển nhanh chóng, nhưng vẫn nói: “Tướng quân quang lâm hàn xá, đó là vinh hạnh của Lam gia ta!”

“Hàn xá? Ha ha!”

Dương Chính Sơn cười nhẹ, thúc ngựa tiến lên: “Đi thôi!”

Nói xong, hắn cũng không chờ Lam Bất Khí dẫn đường, cũng không quan tâm đến những người khác, trực tiếp cười ngựa tiến vào trong thành.

Lam Bất Khí do dự một chút, nhìn sang Lam Bất Tranh đứng bên cạnh, rồi vội vàng đi theo.

Những người khác cũng lần lượt đi theo, còn Lam Bất Tranh sau khi tiến vào trong thành thì từ một con hẻm nhỏ chạy về Lam gia trước.

Đồng thời, một loạt tiếng quát tháo vang lên ở cổng thành!

“Tránh ra!”

“Tránh ra!”

Ô Trọng Triết trực tiếp dẫn người đuổi đám lính gác cổng đi, kiểm soát cổng thành.

Lộc cộc cộc~~

Tổng Đại Sơn, Tạ Uyên, Dương Minh Hạo mỗi người dẫn theo một đội binh mã, chạy về phía ba cổng thành còn lại.

Thấy vậy, sắc mặt của Lam Bất Khí càng trở nên âm trầm, nhưng hắn vẫn đi theo bên cạnh Dương Chính Sơn, dẫn đường cho Dương Chính Sơn đến Lam gia.

Mặc dù không biết Dương Chính Sơn muốn làm gì, nhưng hắn cảm thấy lúc này không thể rối loạn, càng rối loạn mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn.

Chỉ một lát sau, công thành yên tĩnh trở lại, đám quan viên cũng đi theo Dương Chính Sơn đến Lam gia, còn đoàn xe của Dương gia chỉ dừng lại ở ngoài công thành.

Ninh Đông Thăng nhìn đám binh lính với khí thế hung hãn, lông mày nhíu chặt.

Dương Chính Sơn không nể mặt hắn khiến hắn rất tức giận, mà hành động của Dương Chính Sơn càng khiến hắn có một dự cảm không lành.

Lúc này, hắn có chút hối hận vì đã dính vào chuyện này.

Tuy nhiên, sự việc đã đến nước này, dường như hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Do dự một chút, hắn vẫn quyết định đến Lam gia xem thử, có lẽ mọi chuyện chưa đến mức tồi tệ nhất.

Phủ đệ của Lam gia quả thực rất đồ sộ, đặc biệt là ở trong Vệ Thành, xung quanh đều là những ngôi nhà có vẻ hơi cũ nát, chỉ có phủ đệ của Lam gia là trông trang nghiêm và khí thế.

Tất nhiên, khi Dương Chính Sơn nhìn thấy phủ đệ của Lam gia, trong đáy mắt hắn cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Chương 582: Tội Đáng Tru!

(2)

Quả nhiên là một Lam gia giàu sang phú quý!

Đứng ở bên ngoài, cách bức tường cao hơn một trượng, có thể nhìn thấy đình đài lầu các bên trong phủ, nhìn thấy từng mảnh ngói đỏ lưu ly.

Nhớ lại lúc hần mới đến An Nguyên Thành, nhìn thấy những món đồ nội thất quý giá trong hậu viện của nha phủ Thủ Bị thì cảm thấy tên Thào Hàn đã chết kia rất xa xỉ.

Nhưng so với Lam gia này, chút đồ đạc của Thào Hàn thật sự không đáng kể.

Phủ đệ rộng lớn như vậy, đình đài lầu các tinh xảo như vậy, đại viện giàu sang phú quý như vậy.

“Quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là phủ đệ chiếm nửa thành!”

Dương Chính Sơn cười nhạt nói.

Lúc này, cửa chính của Lam gia mở rộng, bên trong tràn ra một đám người. Lam Bất Tranh dẫn theo mấy chục võ giả mặc trang phục dạ hành bước ra: “Chào mừng thống lĩnh đại nhân giá lâm!”

Một đám võ giả đồng thanh hô lớn, âm thanh vang dội.

Dương Chính Sơn nhướng mày, đây là muốn ra oai phủ đầu?

Có vẻ cũng không tệ!

Dù sao Lam gia cũng truyền thừa trăm năm, nội tình tất nhiên không hề nông cạn.

Nhìn sơ qua, những võ giả này đều có vẻ không tầm thường, chắc hẳn đều là võ giả Hậu Thiên.

Đừng nhìn thấy hiện tại Dương gia có không ít võ giả Hậu Thiên mà cho rằng Hậu Thiên không đáng giá.

Dương gia mời được nhiều võ giả Hậu Thiên như vậy là đã bỏ ra cái giá rất lớn.

Đây cũng là kết quả mà Dương Chính Sơn mong muốn thu hút được nhiều nhân tài hơn nữa sau khi bộc lộ thực lực.

“Dương đại nhân, mời!”

Lam Bất Khí đi đến bên cạnh Dương Chính Sơn, khom người làm động tác mời.

Hắn cảm thấy mình đã hạ thấp tư thái như vậy, Dương Chính Sơn nên hài lòng rồi.

Nhưng Dương Chính Sơn chỉ liếc nhìn hắn một cái, sau đó giơ tay vẫy về phía Lam gia: “Bắt lại!”

Mọi người đều sửng sốt, không biết mình có nghe nhầm hay không.

Lam Bất Khí cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên, không cần Dương Chính Sơn giải thích, rất nhanh hắn đã hiểu ý của Dương Chính Sơn.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, đám binh lính phía sau lập tức ủa lên.

Ô Trọng Triết xông lên đầu tiên, trực tiếp hét lớn: “Kẻ nào dám chống cự, giết không tha!”

“Dương đại nhân, người có ý gì?”

Lam Bất Khí lúc này mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng quát hỏi Dương Chính Sơn.

“Là ý gì sao? Lam gia chiếm dụng quân điền, ngược đãi tướng sĩ, cậy mạnh làm càn, không coi triều đình ra gì, tội đáng tru diệt!”

Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn hắn, đồng thời rút ra một cây trường thương từ phía sau.

Vèo một tiếng, trường thương bay ra.

Lam Bất Tranh đứng ở trước cửa đón chào, còn đang ngây người, trường thương đã bay tới đuôi hắn.

Phập một tiếng, mũi thương sắc bén xuyên qua đuôi hắn, lực mạnh mẽ trực tiếp khiến cả người hắn đập mạnh xuống bậc thang đá trước cửa chính của phủ đệ.

“Giết!”

Ô Trọng Triết không nói lời nào, vung đao lao lên chém người.

Đám binh lính phía sau hắn lập tức hóa thân thành những sát thần, toàn thân tỏa ra sát khí đáng sợ, bắt đầu thu gặt từng cái đầu người.

“Ngươi!”

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến Lam Bất Khí hoàn toàn hoảng sợ.

“Tam đệ, mẹ nó!”

Một người vẫn luôn đi theo bên cạnh Lam Bất Khí, thấy vậy thì lập tức tức giận, không hề nghĩ ngợi lao về phía Dương Chính Sơn.

Người này không mang theo binh khí, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn ra tay với Dương Chính Sơn.

Thân hình lực lưỡng, nắm đấm to lớn vung lên, mang theo khí thế mạnh mẽ, hung hăng đâm về phía Dương Chính Sơn.

Nhưng khi hấn vừa lao lên, một cây trường thương đã đâm thẳng vào bụng hấn.

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe.

Hí hí hí~~

Hồng Vân có chút ghét bỏ lui về sau một bước, đáng tiếc nó có lui lại thì cũng vô ích, máu vẫn bắn lên cái đầu to lớn, bờm và lưng của nó.

Máu cũng bắn lên người, mặt và râu của Dương Chính Sơn.

Nhưng đôi mắt của Dương Chính Sơn vẫn không hề động đậy, luôn nhìn chăm chăm vào Lam Bất Khí.

Thực lực của ba huynh đệ Lam gia quả thực rất mạnh.

Lam Bất Khí có tu vi Hậu Thiên tầng tám, còn hai người kia đều là Hậu Thiên tầng bảy.

Cũng chính nhờ vào sức mạnh của ba huynh đệ bọn họ, Lam gia mới có thể trỗi dậy, chấn nhiếp toàn bộ Đằng Long Vê.

Đáng tiếc, bọn họ đụng phải Dương Chính Sơn, hơn nữa còn là Dương Chính Sơn đã đột phá đến Hậu Thiên tầng tám.

Một tháng trước, tu vi của Dương Chính Sơn rốt cuộc đã đột phá đến Hậu Thiên tầng tám.

Tu vi tiến thêm một bước khiến thực lực của Dương Chính Sơn đã khác trước rất nhiều.

Hậu Thiên tầng bảy căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào trước mặt hấn.

Lam Bất Khí cảm nhận được dòng máu ấm nóng trên mặt, nhìn thấy huynh đệ của mình bị treo trên thân thương, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Đại ca, còn đứng ngây ra đó làm gì? Giết chết hắn!”

Mặc dù cơ thể của người kia bị trường thương đâm xuyên qua, nhưng hắn vẫn dữ tợn hét lớn.

Dương Chính Sơn vung mạnh cây thương, ném hắn bay ra ngoài.

“Giết chết bản tướng sao? Ha ha ~~”

“Các người chẳng lẽ không biết bản tướng mới tham gia chiến trường gần đây sao?”

“Người chết dưới mũi thương của bản tướng, không một vạn cũng tám ngàn, chỉ bằng vào các người cũng muốn giết chết bản tướng sao?”

Dương Chính Sơn nói chuyện không chậm không vội, mà Ô Trọng Triết đã dẫn theo binh lính xông vào trong Lam gia.

Tiếng hô giết, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra từ trong Lam gia.

Đám quan viên của Đằng Long Vệ đi theo phía sau, lúc này đều kinh hãi đến mức run rẩy.

Không ai ngờ rằng Dương Chính Sơn lại đột nhiên đại khai sát giới!

Không có bất kỳ cơ hội thương lượng nào, vừa mới đến Đằng Long Vệ đã giơ đao đồ sát!

Điều này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

“Dương đại nhân!”

Lúc này, Lam Bất Khí mới phản ứng lại.

Vừa rồi hắn không phải ngây người, mà là đang sợ hãi.

Vì Dương Chính Sơn luôn nhìn chăm chăm vào hắn, đôi mắt lạnh lẽo kia dường như muốn đóng băng hắn, khiến hắn căn bản không dám làm ra bất kỳ hành động thừa thãi nào.

Sát khí, sát khí như có thực chất, dường như có thể đâm vào tận sâu trong lòng người!

Giọng nói của Lam Bất Khí cũng run rẩy: “Dương đại nhân~~”

Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, hắn lại “bịch” một tiếng quỳ xuống đất: “Cầu xin Dương đại nhân tha mạng!”

Hắn vừa quỳ xuống, những người xung quanh càng kinh ngạc hơn.

Đặc biệt là những quan viên của Đẳng Long Vệ.

Bình thường, gia chủ của Lam gia, người vẫn luôn coi thường bọn họ, lại quỳ xuống như vậy sao?

Quỳ nhanh như vậy sao!

Ninh Đông Thăng đứng phía sau nhìn thấy cảnh này, trong mắt càng lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn đến trễ hơn một chút, khi hắn đến thì Ô Trọng Triết đã dẫn theo binh lính xông vào Lam gia.

Điều khiến hắn kinh hãi không phải là Lam Bất Khí quỳ xuống, mà là cảnh tượng đầm máu kia.

Hắn chỉ là một ngự sử, chưa từng thấy qua cảnh tượng đầm máu như vậy!

Chương 583: Dương Tướng Quân Vị Công Quân Tư, Thiết Diện Vô Tình (1)

Dương Chính Sơn nhìn Lam Bất Khí đang quỳ trước mặt, trong mắt không gọn chút sóng.

Ra tay với nhà họ Lam là kết quả sau khi hắn đã suy nghĩ rất kỹ càng.

Đối với Thăng Long Vệ, Lam gia chính là khối u độc nhất định phải trừ khử. Có lẽ diệt bỏ Lam gia sẽ khiến Thăng Long Vệ càng thêm hỗn loạn, nhưng Dương Chính Sơn không có thời gian chơi trò quyền mưu với Lam gia.

Ngươi kéo ta đây tranh giành lợi ích, đợi thời cơ chín muồi rồi mới trừ khử Lam gia, làm như vậy có lẽ sẽ ổn định được Thăng Long Vệ, cũng có thể tránh cho Dương Chính Sơn bị chỉ trích trên triều đình.

Nhưng như vậy có thể cần rất nhiều thời gian, ba tháng, nửa năm, thậm chí một năm.

Dương Chính Sơn không có ngần ấy thời gian để lãng phí, hơn nữa hắn cũng không giỏi tranh quyền đoạt lợi, càng không có đủ kiên nhẫn để dây dưa với Lam gia.

Đã là thứ phải trừ bỏ thì nên sớm không nên muộn.

Trực tiếp dùng thủ đoạn sấm sét giết chết là xong!

Dù sao hắn cũng là Sát Thần, thủ đoạn tàn nhẫn một chút thì đã sao?

Còn những chuyện khác, ừm, kiêu thủ đoạn này chắc chắn sẽ khiến một số đại nhân trên triều không hài lòng, cũng có thể dẫn đến một số quan viên dâng sớ hặc tội.

Nhưng hần có chỗ dựa, có lá cờ lớn để kéo.

Hoàng đế lão nhi phái hần đến Thăng Long Vệ không phải để hần dây dưa với Lam gia, mà là để hần luyện Thăng Long Vệ thành tinh binh, sau đó kiểm chế Khánh vương.

Trong tình huống này, hần căn bản không cần phải bận tâm quá nhiều.

Hơn nữa, Lam gia chết cũng không oan.

Nhìn những quân hộ nghèo khó kia, nhìn Thăng Long Vệ thối nát từ trong gốc rễ này, rồi lại nhìn phủ đệ xa hoa lộng lẫy của Lam gia, ai dám kêu oan cho Lam gia?

“Bắt lấy!”

Dương Chính Sơn trầm giọng nói.

Mấy thân tín phía sau hần lập tức lao lên. Trong lòng Lam Bất Khí vô cùng đấu tranh, hần muốn phản kháng, nhưng ý nghĩ vừa mới nảy sinh, một vết máu dính đầy mũi súng đã rơi xuống trước mặt hần.

Phản kháng cũng cần phải có thực lực.

Rõ ràng thực lực của Dương Chính Sơn cao hơn hần rất nhiều.

Lam Bất Khí từ từ nhắm mắt lại, bên tai tràn ngập tiếng hô giết và tiếng kêu thảm thiết, nơi khóe mắt không khỏi rỉ ra từng giọt nước mắt.

Liều chết một phen là chết, vậy nếu không liều thì sao?

“Cầu xin Dương đại nhân tha cho Lam gia!”

Lam Bất Khí đập đầu liên tục.

Liều lĩnh thế nào đây?

Dùng mạng sống của cả gia đình già trẻ để liều sao?

Thực lực của Lam gia không yếu, nhưng còn phải xem là so với ai.

So với một đám Sát Thần từ chiến trường trở về sao?

So thế nào đây?

Lam gia thống trị Thăng Long Vệ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là trò quấy phá trong nội bộ Thăng Long Vệ.

Cho dù Lam gia có thể kéo theo Thăng Long Tiền Vệ cùng phản kháng, e rằng cũng không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn.

Huông chi tướng sĩ Thăng Long Tiền Vệ có nguyện ý cùng Lam gia phản kháng hay không?

Dương Chính Sơn cầm thánh chỉ, mang theo chính nghĩa, ra tay với hãn chưởng khác nào tạo phản.

Chỉ cần người có một chút đầu óc sẽ không đi theo Lam gia tạo phản.

Lam Bất Khí cũng không muốn tạo phản.

Tạo phản là tội tru di cửu tộc, cầu xin tha thứ có lẽ còn một tia hy vọng, có khi còn có thể giữ lại được huyết mạch cho Lam gia. Nhưng nếu phản kháng, đó chính là tội tru di cửu tộc.

Chỉ trong chốc lát, Lam Bất Khí đã nghĩ thông suốt những điều này, nằm rạp xuống đất không ngừng dập đầu cầu xin.

Các quan viên xung quanh thấy vậy, trái tim đập thành thịch, cơ thể căng cứng. Những gì xảy ra hôm nay thực sự là cú sốc quá lớn đối với bọn họ.

Dương Chính Sơn đến nhậm chức, bọn họ ra khỏi thành ngênh đón, thực ra trong lòng bọn họ cũng không để ý, bởi vì

bọn họ không cảm thấy Dương Chính Sơn có thể nắm giữ Thăng Long Vệ. Bọn họ cho rằng cuối cùng Dương Chính Sơn cũng sẽ giống như bọn họ, trở thành con rối được Lam gia cung phụng.

Nhưng kết quả thì sao?

Dương Chính Sơn vừa đến cổng thành đã thể hiện thái độ mạnh mẽ, đến Lam gia không nói hai lời trực tiếp đồ sát.

Bọn họ nhìn mà trong lòng sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía Dương Chính Sơn tràn đầy kính sợ.

Đồng thời, trong lòng bọn họ lại có chút sảng khoái, nhìn Lam Bất Khí quỳ trên mặt đất cầu xin, nhìn Lam Bất Quân và Lam Bất Tranh bị bắt, không khỏi có cảm giác hả hê.

Dương Chính Sơn không biết tâm lý của bọn họ, cũng không để ý đến suy nghĩ của bọn họ. Trong mắt Dương Chính Sơn, đám quan viên Thăng Long Vệ này đều là phế vật, phế vật vô dụng.

Hắn ra hiệu bằng ánh mắt với thân tín, mấy thân tín không thèm để ý đến lời cầu xin của Lam Bất Khí, trực tiếp tiến lên dùng dao găm đâm xuyên qua xương bả vai của hắn, sau đó trói chặt như bánh chưng.

Lam Bất Khí đã không còn trẻ, mặc dù hắn có tu vi Hậu Thiên tầng tám, nhưng do tuổi tác, thực lực của hắn đã suy giảm khá nhiều.

Chương 584: Dương Tướng Quân Vị Công Quên Tư, Thiết Diện Vô Tình (2)

Tuy nhiên, hấn dù sao cũng là võ giả Hậu Thiên tầng tám, vẫn phải đề phòng. Đâm xuyên xương bả vai chính là cách tốt nhất để khoá chặt võ giả.

Thân tín không để ý đến tiếng gào thét cầu xin của Lam Bất Khí, lôi hấn xuống.

Dương Chính Sơn cười trên lưng Hồng Vân, sắc mặt bình tĩnh nhìn phủ đệ xa hoa lộng lẫy của Lam gia.

Loại phủ đệ như thế này mà Lam gia cũng dám ở, thật không biết bọn họ nghĩ gì.

Làm việc cao điệu, làm người khiêm tốn!

Câu nói này đúng với một cá nhân, mà đúng với một gia tộc cũng không sai.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Dương Chính Sơn đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu quét mắt về phía đám người phía sau, chẳng mấy chốc ánh mắt hấn dừng lại trên người Ninh Đông Thăng đang co rúm ở phía sau.

“Ninh Ngự Sử!”

“A!” Toàn thân Ninh Đông Thăng run lên, đột nhiên tỉnh táo, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Dương Chính Sơn.

Trong lòng hấn thực sự sợ hãi phát run.

“Ninh Ngự Sử, Lam gia xâm chiếm đồn điền, ức hiếp quân hộ, coi thường pháp luật triều đình, tội của chúng đáng tru di! Người nói có đúng không!” Dương Chính Sơn bình thản nói.

Ninh Đông Thăng ngây ngốc nhìn hấn: “Đúng, đúng ~ ~”

“Ừm, hôm nay bản tướng quân làm theo đề nghị của Ninh Ngự Sử, bắt gọn cả nhà Lam gia, thu thập chứng cứ phạm tội của Lam gia, ừm, không sai, chính là như vậy, người nói có đúng không!”

Khoé miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, cười tủm tỉm nhìn Ninh Đông Thăng.

Đôi mắt Ninh Đông Thăng sáng lên, suy nghĩ lập tức linh hoạt trở lại.

“Đúng đúng, là bản quan đề nghị với Dương tướng quân, Dương tướng quân vị công vô tư, thiết diện vô tình, vì chính pháp luật triều đình, đã dùng thủ đoạn sấm sét bắt gọn Lam gia!”

Khoé miệng Dương Chính Sơn càng nhếch cao hơn, tên này cũng coi như thức thời.

Vừa mới nhậm chức đã đồ sát, nói ra nghe không hay cho lắm.

Truyền đến triều đình khó tránh khỏi sẽ bị một số người chỉ trích.

Nếu sau lưng Lam gia còn có quan viên khác ủng hộ, có khi bọn họ lại dựa vào điểm này để dâng sớ hặc tội hấn.

Mặc dù sau lưng hấn có hoàng đế lão nhi chống lưng, nhưng cũng vẫn sẽ gặp phải một số rắc rối.

Nếu lôi kéo Ninh Đông Thăng vào cuộc thì lại khác.

Ninh Đông Thăng là tuần án ngự sử của Liêu Đông, có quyền việc lớn tấu trình, việc nhỏ quyết định.

Lam gia này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Ninh Đông Thăng hoàn toàn có thể quyết định tại chỗ, mời Dương Chính Sơn, người vừa được bổ nhiệm làm chỉ huy sứ, ra tay bắt giữ.

Cho dù có người không hài lòng về việc này, hoặc muốn giúp Lam gia lật án, thì cũng có Ninh Đông Thăng và Dương Chính Sơn cùng nhau gánh vác, điều này có thể giúp Dương Chính Sơn giảm bớt được rất nhiều rắc rối.

“Còn các người thì sao?” Dương Chính Sơn lại nhìn về phía các quan viên khác của Thăng Long Vệ.

Các quan viên nhìn nhau, nhưng chẳng bao lâu đã có người đứng ra nói: “Ninh đại nhân sáng suốt như thần, đại nhân chỉ huy sứ vị công vô tư!”

Những người còn lại nghe vậy, vội vàng hòa theo.

“Ninh đại nhân sáng suốt như thần, đại nhân chỉ huy sứ vị công vô tư!”

“Ninh đại nhân sáng suốt như thần, đại nhân chỉ huy sứ vị công vô tư!”

Lam gia đã xong rồi, sau này, không đúng, phải là hiện tại Thăng Long Vệ đã là Dương Chính Sơn làm chủ.

Chỉ cần bọn họ còn một chút đầu óc, sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

“Rất tốt!”

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu: “Vậy phiên Ninh Ngự Sử viết một bản tấu chương trình lên, còn các vị đại nhân cũng giúp lập một bản án nhé!”

Lam gia vẫn là quân hộ của Thăng Long Vệ, vì vậy Dương Chính Sơn, chỉ huy sứ Thăng Long Vệ, có quyền điều tra xử lý Lam gia.

Tất nhiên, điều tra xử lý phải có chứng cứ, xử án phải có quy trình, kết án phải có hồ sơ, những thứ này đều phải thông qua sự thẩm tra của Hình Bộ và Đại Lý Tự mới được.

Trước đây, khi Dương Chính Sơn xử lý đám người Từ Vạn Phúc ở An Nguyên Thành, đều là bắt người rồi giao trực tiếp cho Vệ Ti bệnh viện, về phần cuối cùng xử lý như thế nào, căn bản không cần hắn phải lo liệu.

Nhưng hiện giờ thì không như vậy, những việc này đều cần hắn đích thân lo liệu.

Tuy nhiên, hắn lười làm những việc vất vả này, đúng lúc ở đây có rất nhiều người nhàn rỗi, có thể tận dụng phế vật một chút.

“Hạ quan tuân lệnh!” Các quan viên Thăng Long Vệ đồng loạt nhận lệnh.

“Dương tướng quân yên tâm, bản quan sẽ trình bày việc này với Đô Sát Viện!” Ninh Đông Thăng cũng vội vàng nói.

Việc này đối với hắn quả thực là chuyện tốt như trời ban.

Ban đầu hắn còn lo lắng mình sẽ bị liên lụy vì chuyện của Lam gia, nhưng cách làm của Dương Chính Sơn đã vô tình cho hắn rất nhiều không gian để thao tác.

Hắn hoàn toàn có thể tự tách mình ra, thậm chí còn có thể nhân cơ hội này để kiếm một chút công lao.

Còn tại sao Dương Chính Sơn không xử lý cả hắn luôn!

Đùa gì vậy, người ta là ngự sử, Dương Chính Sơn có lợi hại hơn nữa cũng không quản được đến đầu người ta.

Trừ phi hấn mời được Lưu Nguyên Phủ ra tay, nhưng có đáng không?

Lưu gia và Dương gia có chút tình nghĩa, nhưng tình nghĩa này cũng có giới hạn, không thể lúc nào cũng mang ra sử dụng.

Gần nửa khắc sau, Ô Trọng Triết toàn thân đầm máu từ trong Lam gia đi ra.

“Khởi bẩm tướng quân, toàn bộ người của Lam gia đã bị bắt!” Hấn hơi phấn khích nói.

Không sai, chính là phấn khích.

Trận chiến sáng khoái như vậy, hấn vẫn là lần đầu tiên trải qua. Trước đây hấn luôn ngưỡng mộ Hàn Thừa có thể theo Dương Chính Sơn ra chiến trường, bây giờ cuối cùng hấn cũng có cơ hội thể hiện tài năng, có thể không phấn khích sao?

“Ừm!”

Dương Chính Sơn gật đầu: “Trước tiên tìm một nơi giam giữ chúng! Người đích thân canh giữ, đừng để chúng trốn thoát!”

“Rõ!” Ô Trọng Triết ôm quyền đáp.

Dương Chính Sơn xoay người ngựa: “Đi thôi, chúng ta đến Vệ Ti bệnh viện xem trước!”

Nói xong, hấn trực tiếp cưỡi ngựa đi về phía Vệ Ti bệnh viện.

So với Lam gia, Vệ Ti bệnh viện có vẻ rất giản dị, từ bên ngoài nhìn vào thậm chí còn không bằng quan xá của An Nguyên Thành.

Mà hậu viện của nha môn càng không bằng hậu viện của quan xá An Nguyên Thành.

Máu chốt là còn rất nhiều nơi đã cũ nát, Dương Chính Sơn xem xong Vệ Ti bệnh viện, lo lắng không biết nhà ở trong này có sập hay không.

Nhìn Vệ Ti bệnh viện này, rồi lại nhìn phủ đệ của Lam gia, người nói xem Lam gia có đáng chết hay không!

Dương Chính Sơn đi dạo một vòng trong Vệ Ti bệnh viện, rồi dặn dò một đồng quan viên phía sau: “Các người cứ đi làm việc trước đi, hai ngày nữa Vệ Ti bệnh viện vẫn có thể dùng được.”

Nói xong, hắn đuổi bọn họ đi rồi lại quay trở về phủ đệ của Lam gia.

Dương gia có ngàn ấy người, hơn nữa hắn còn mang theo nhiều người như vậy, chắc chắn hậu viện của Vệ Ti bệnh viện không đủ ở, vì vậy hắn chỉ có thể trước tiên là “chim khách chiếm tổ chim oanh”, ở trong phủ đệ của Lam gia.

Tuy nhiên, trước khi ở trong Lam gia, hắn cần phải tìm hiểu về phủ đệ của Lam gia một chút.

Chương 585: Tuổi này rồi, về nhà an dưỡng tuổi già đi. (1)

Lâm gia rất lớn, đình đài lầu các, hoa viên ao cá, cái gì cũng có. Bố cục cũng không giống với những viện bình thường.

Nhà bình thường thường chia ra tiền viện và hậu viện. Tiền viện là chỗ ở của nam nhân, bao gồm phòng khách, thư phòng, phòng khách và cả trường học trong nhà.

Hậu viện là nơi người nhà ở, nếu là phủ đệ lớn, sẽ chia ra là nhà ở và biệt viện, nếu là nhà nhỏ, sẽ chia ra là nhà chính và nhà bên.

Phủ đệ của Lâm gia cũng chia ra tiền viện và hậu viện, chỉ là tiền viện và hậu viện của họ rất lớn.

Chỉ riêng tiền viện đã có hàng trăm phòng, chia ra thành sáu viện, còn có một võ trường rất lớn.

Hậu viện còn khoa trương hơn, giữa là một hoa viên rất lớn, trong đó có hành lang dài, đình đài, núi giả, dòng nước, các loại thực vật quý giá nhiều không kể xiết. Cho dù là mùa đông, cảnh tượng trông cũng rất tao nhã.

Thật ra không thể gọi là hoa viên được nữa, mà là công viên, chiếm diện tích khoảng sáu, bảy mẫu đất.

Xung quanh hoa viên còn có tám viện nữa, mỗi viện đều không nhỏ hơn Trương gia ở An Nguyên thành.

Dương Chính Sơn đi hết một vòng phủ đệ của Lâm gia, mất khoảng một canh giờ, từ đó có thể thấy phủ đệ của Lâm

gia lớn đến mức nào.

Ban đầu Dương Chính Sơn không có ý định chiếm lấy phủ đệ của Lâm gia, nhưng xem mặt mũi của quan nha vệ ty xong, hẳn không thể không chiếm lấy phủ đệ của Lâm gia.

Sau khi đi một vòng, Dương Chính Sơn vẽ bố cục của phủ đệ Lâm gia ra, sau đó gọi Dương Minh Thành, Tạ Nguyên, Tổng Đại Sơn và những người khác tới.

“Minh Thành, một lát nữa ngươi dẫn người trong nhà tới viện này, sau này viện này chính là của chúng ta, hai ngày nữa ngươi xem có chỗ nào không thích hợp thì bảo người sửa đi.”

Dương Chính Sơn chỉ vào viện lớn nhất trong số đó. Ban đầu viện này thuộc về Lâm Bất Khí, nhưng bây giờ lại chuyển đến tay Dương gia.

Dương Chính Sơn cũng không chiếm cả viện làm của riêng, mà lấy nó làm tài sản của quan nha vệ ty.

“Cha, ta biết rồi, ta đi sắp xếp đây.” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Ngươi sắp xếp trước đi, hôm nay chúng ta sẽ không ở bên ngoài nữa.”

Lập tức Dương Chính Sơn chỉ vào viện bên cạnh, nói với Tổng Đại Sơn: “Cái viện này cho ngươi, ngươi hãy để người trong nhà đi thu dọn trước đi.”

“Được!” Tổng Đại Sơn cười nói.

Trừ viện của Dương gia ra, cái viện này khá nhất, hơn nữa khoảng cách giữa hai viện cũng rất gần.

Sau đó, Dương Chính Sơn, Tạ Nguyên và một viên bách hộ khác cũng phân ra mỗi người một viện. Những người khác, ai có ít người nhà thì được chia một tiểu viện, ai có nhiều người nhà thì được chia hai tiểu viện liền nhau.

Những binh sĩ còn lại, Dương Chính Sơn sắp xếp họ toàn bộ ở tiền viện.

Sau khi chia xong, Dương Chính Sơn lại nói: “Tạm thời cứ ở như vậy đi, sau khi ổn định rồi cải tạo lại, tiền viện làm quan nha vệ ty, phá hết những viện xung quanh đi, sửa lại những chỗ không hợp.”

Phủ đệ của Lâm gia chiếm một nửa Vệ thành, rõ ràng là không thích hợp.

Dương Chính Sơn đã có ý định phá bỏ những cái viện của Lâm gia vốn là nhà chính quán quân để phục vụ cho nha môn, lưu lại viện, tất cả hành lang đều bị phá bỏ, khai thông đường bộ, trống một ít bãi đất trống ra xây nhà ở và cửa hàng.

Đối với Dương Chính Sơn, một cái phủ đệ hoa lệ không quan trọng bằng một Vệ thành phần hoa.

Thành vệ ty được phát triển, có thể đem đến cho quan nha vệ ty nguồn vốn dồi dào.

Mặc dù vừa mới đi tới thành vệ ty, trong lòng Dương Chính Sơn đã có rất nhiều dự tính. Mọi người sống chung như vậy, ngày hôm sau Dương Chính Sơn trực tiếp chuyển quan nha vệ ty tới tiền viện của Lâm gia.

Thật ra tiền viện của Lâm gia rất thích hợp để làm quan nha vệ ty.

Diện tích đủ lớn, phòng đủ nhiều, còn có chuồng ngựa, kho, võ đường, đầy đủ hết mọi thứ, gần như đáp ứng được tất cả các yêu cầu về mặt cơ sở vật chất của quan nha vệ ty.

Cho dù có chỗ không thích hợp, tùy ý sửa lại một chút là được.

Buổi sáng, tất cả quan viên trong Thăng Long vệ đều tới đông đủ. Hai đồng tri, bốn chánh sự viên tập trung ở trong đại

đường của Lâm gia, không đúng, bây giờ phải gọi là quan nha vệ ty.

Tổng cộng sáu người, thành thành thật thật đứng trước mặt Dương Chính Sơn, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí đầu, ánh mắt đảo qua từng người một.

“Tuổi của các người cũng không nhỏ, nên về nhà an dưỡng tuổi già đi!”

Hắn nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt của sáu người khẽ động, nhưng vẫn cúi đầu, không dám nói chuyện.

“Chuyện trước đây ta không truy cứu, nhưng sau này trong Thăng Long vệ sẽ không có chỗ cho các người nữa! Các người có hiểu không?” Dương Chính Sơn nói thẳng.

Chương 586: Tuổi này rồi, về nhà an dưỡng tuổi già đi. (2)

Một trong sáu người lên ngẩng đầu liếc Dương Chính Sơn một cái.

“Hiện tại ta chỉ có một yêu cầu, đó là các ngươi buông tay ra để người của ta tiếp nhận Thăng Long vệ. Nếu làm tốt, các ngươi có thể về nhà dưỡng lão, nếu làm không tốt ta đá các ngươi tới làm bạn với ba huynh đệ Lâm Bất Khí!”

Rốt cuộc cũng có người mở miệng. Đồng tri của Thăng Long vệ, Vương Ứng Thành đứng dậy, chấp tay nói: “Hạ quan tuân lệnh, hạ quan sẽ toàn lực phối hợp với ngài, cũng mong ngài độ lượng, bỏ qua sai lầm trước đây của chúng ta!”

Bọn họ có tội không?

Có!

Thất chức chính là tội của bọn họ, bọn họ cũng không ít lần lấy đồ của Lâm gia.

Nếu thật sự truy cứu, bị biếm làm nô dịch lưu đầy cũng là nhẹ nhàng rồi.

Dương Chính Sơn không có ý định tra ra hết đám người này, vì bọn họ còn hữu dụng, hắn cần bọn họ trợ giúp mình không chế Thăng Long vệ.

Dù sao hắn mới tới đây, trình độ hiểu biết với Thăng Long vệ còn rất ít, cần một số người quen thuộc giúp hắn tiếp nhận Thăng Long vệ.

“Rất tốt!”

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu, sau đó hô: “Tạ Nguyên! Tổng Đại Sơn!”

“Hạ quan có mắt!” Ở cửa, Tạ Nguyên và Tổng Đại Sơn bước vào.

“Từ hôm nay trở đi, hai người các người tạm thời làm đồng tri của Thăng Long vệ.”

“Đa tạ đại nhân!” Hai người vui vẻ tạ ơn.

Trước đó hai người chỉ là thiên hộ, bây giờ đáng bay lên đồng tri của Thăng Long vệ, xem như là thăng chức liên tục rồi.

Mặc dù Dương Chính Sơn nói là tạm thời, nhưng bọn họ đều hiểu, không lâu sau chữ tạm thời này sẽ bị bỏ đi.

Dương Chính Sơn không thềm đề ý đến hai người vui sướng kia, theo kế hoạch trong lòng, hắn tiếp tục phân phó: “Ô Trọng Triết tạm thời đảm nhiệm chức chánh sự viên, chấp chương Thăng Long tiền vệ.” “Dương Minh Chí tạm thời đảm nhiệm chức chánh sự viên, chấp chương Thăng Long hậu vệ.”

“Lạc Phi Vũ tạm thời đảm nhiệm chức chánh sự viên, chấp chương Thăng Long tả vệ.”

“Dương Minh Trần tạm thời đảm nhiệm chức chánh sự viên, chấp chương Thăng Long hữu vệ.”

“Dương Minh Hạo tạm thời chấp hành chức trấn phủ, thiết lập trấn phủ ty.”

“Hàn Phi tạm thời chấp hành chức kinh lịch, thiết lập kinh lịch ty.”

“Chu Nhân và Lục Văn Hoa làm đô sự, trước tiên các người chiêu mộ thuộc lại và sai dịch của quan nha vệ ty!”

Người được Dương Chính Sơn bổ nhiệm, từng bước lên tạc.

Từng người một đều vui không chịu nổi.

Những người khác thì thôi, người sung sướng nhất chính là Hàn Phi, Chu Nhân và Lục Văn Hoa.

Trước đó bọn họ còn không có phẩm cấp, bây giờ lại được bổ nhiệm làm kinh lịch và đô sự.

Kinh lịch là từ thất phẩm, đô sự là chính bát phẩm.

Mặc dù là quan viên nhỏ, nhưng đó cũng là chức quan trên triều đình có phẩm cấp.

Thật ra đối với Hàn Phi, Chu Nhân và Lục Văn Hoa mà nói, chức quan này không tính là gì, bọn họ đều là võ giả, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức bách hộ trong quân đội.

Chỉ là Dương Chính Sơn bây giờ cần đặt ra nhiệm vụ khẩn cấp trước, là xây dựng xong quan nha vệ ty để nó vận hành bình thường, vì vậy trước tiên mới để họ đảm nhiệm chức quan này.

Bốn viên chánh sự viên phân biệt chấp chương Thăng Long tiền, hậu, tả, hữu bốn vệ Thăng Long tiền vệ thì giữ nguyên cơ cấu, ngoài bọn họ ra, những Thăng Long bốn vệ còn lại về cơ bản đã sụp đổ.

“Ai chấp chương Thăng Long tiền vệ trước đó?”

Dương Chính Sơn hỏi.

Thăng Long tiền vệ vẫn giữ trọn vẹn cơ cấu, trước đó những binh lính phụ trách gác thành chính là binh lính của Thăng Long tiền vệ, Thăng Long tiền vệ vẫn luôn nằm trong sự khống chế của Lâm gia.

Tiếc rằng con hổ vô dũng lực cũng chỉ như con mèo, cộng thêm Dương Chính Sơn ra tay quyết đoán và nhanh chóng, Lâm gia còn chưa kịp triệu tập binh lính của Thăng Long tiền vệ đã bị Dương Chính Sơn bắt lại.

Binh lính của Thăng Long tiền vệ cũng bị trấn áp.

Bây giờ trong Thăng Long tiền vệ có khoảng tám trăm binh lính, nhưng đều bị khống chế ở trong doanh trại.

“Là hạ quan!” Một người trung niên có mái tóc hoa râu bước ra nói.

Lâm gia có thể khống chế Thăng Long tiền vệ, chủ yếu là vì bọn họ chiếm lấy mấy chức thiên hộ của Thăng Long tiền vệ. Chánh sự viên trước mặt này, mặc dù tên là người phụ trách Thăng Long tiền vệ, nhưng thật ra hắn là một con rối, căn bản không quản lý gì.

Tuy nhiên, dù sao hắn cũng là người cũ của Thăng Long vệ, chắc chắn những binh lính kia đều quen thuộc hắn.

“Ta không cần nói, ngươi cũng hiểu mình nên làm gì đúng không?”

“Hạ quan rõ, hạ quan sẽ an ủi những binh sĩ này, làm cho bọn họ thấy rõ tình hình!”

Ồn ào trong chốc lát, Thăng Long vệ chắc chắn sẽ ồn ào, nhưng Dương Chính Sơn không lo lắng, Thăng Long vệ sẽ phát động bạo loạn.

Dương Chính Sơn dùng thủ đoạn lôi đình lật đổ Lâm gia, đã áp chế được tất cả mọi người trong Thăng Long vệ, hơn nữa dưới tay của hắn có năm trăm binh sĩ, không sợ có người nhảy ra làm loạn. Sau khi sắp xếp xong việc trong quan nha vệ ty, Dương Chính Sơn quay trở lại căn phòng giam giữ ba huynh đệ Lâm gia.

Ba huynh đệ bị xuyên thủng xương bả vai, còn bị trói lại.

Lúc Dương Chính Sơn đi vào phòng, biểu cảm của ba huynh đệ hoàn toàn khác nhau.

Lâm Bất Khí nhìn thấy Dương Chính Sơn đi vào, trong mắt ông ta lộ ra vẻ cầu xin.

Lâm Bất Quân thì đầy giận dữ, nếu không bị bịt miệng lại, đoán chừng ông ta đã chửi ầm lên rồi.

Lâm Bất Tranh thì chỉ bình tĩnh nhìn Dương Chính Sơn, trong mắt không có chút gợn sóng nào.

Nhìn đôi mắt của Lâm Bất Tranh, Dương Chính Sơn hơi nheo mắt lại.

Dưới tình huống như vậy mà vẫn bình tĩnh thì chứng tỏ trong lòng ông ta đang có âm mưu rất lớn.

“Muốn chửi không?”

Dương Chính Sơn đi đến trước mặt Lâm Bất Quân, hỏi.

“Ô ô ô.”

Lâm Bất Quân căm hận nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn.

“Vợ con của người đang ở bên cạnh.”

Nghe vậy, thân thể Lâm Bất Quân lập tức cứng lại.

Dương Chính Sơn cũng không thèm để ý ông ta, thuộc hạ của hắn di chuyển ghế tới, hắn ngồi xuống, ra hiệu cho tùy tùng tháo miếng vải bịt miệng ba người họ ra.

“Tướng quân, tướng quân!”

Miếng vải vừa được tháo ra, Lâm Bất Khí đã mở miệng gọi.

“Câm miệng!” Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn hắn.

Cả người Lâm Bất Khí run lên, im bật.

Lâm Bất Quần vẫn đầy vẻ oán hận, nhưng không chửi ầm lên, chỉ căm tức nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn.

Lâm Bất Tranh cũng không hề có chút gợn sóng nào.

Chương 587: Bồn Tướng Quân Trước Đây Đã Đồ Sát Hàng Vạn Hồ Tộc (1)

“Ta có một vấn đề muốn hỏi các người!”

“Lâm gia các người có quan hệ gì với phủ Khánh Vương?”

Dương Chính Sơn hỏi.

Lâm Bất Khí toàn thân run rẩy, trong mắt Lâm Bất Tranh cũng hiện lên một tia dao động.

“Sao, không muốn khai sao?” Dương Chính Sơn nói.

Lâm Bất Khí lộ ra vẻ đăng chất, “Tướng quân, Lâm gia chúng ta không có bất kỳ liên hệ nào với Khánh Vương!”

Nghe câu hỏi của Dương Chính Sơn, Lâm Bất Khí hiểu vì sao Dương Chính Sơn lại đến Thăng Long Vệ!

Trước đây hẳn còn thắc mắc sao Thừa Bình Đế lại ra chỉ ý phong cho Dương Chính Sơn làm chỉ huy sứ của Thăng Long Vệ, giờ thì đã rõ!

Vì Khánh Vương!

“Không có sao?” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

“Lâm gia ta phát đạt từ bốn mươi năm trước!” Lâm Bất Khí nói bằng giọng khàn khàn.

Dương Chính Sơn chợt hiểu ra.

Đúng vậy, Lâm gia chuyển đến Khánh Hoa phủ từ trăm năm trước, sau ba thế hệ nỗ lực, từ khoảng bốn mươi năm

trước bắt đầu nhanh chóng trời dậy.

Khánh Vương được phong vương từ ba mươi năm trước, khi đó Khánh Vương chỉ mới năm sáu tuổi.

Đội Khánh Vương trưởng thành, Lâm gia đã sớm thống trị Thăng Long Vệ.

“Hắn chắc hẳn đã từng lôi kéo các người chứ?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Có, nhưng chúng ta từ chối!” Lâm Bất Khí nói.

Dương Chính Sơn khề gật đầu, “VẬY các người biết gì về Khánh Vương, hoặc nói cách khác, các người có biết điều gì bí mật về Khánh Vương không? Ta nghĩ các người hiểu ý ta!”

Lâm Bất Khí im lặng, nhưng Lâm Bất Tranh lại lên tiếng: “Chúng ta biết một chút, nhưng chúng ta sẽ được gì?”

“Hiện tại các người không có tư cách ra điều kiện!”

“Có, chúng ta có thứ người muốn! Đây chính là vốn liếng để chúng ta ra điều kiện!” Lâm Bất Tranh bình tĩnh nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, tên này quả thật thông minh.

Nhưng đáng tiếc là hắn có vẻ quá tự tin!

“Người có phải đã quên một chuyện?”

“Chuyện gì?” Lâm Bất Tranh hỏi.

Dương Chính Sơn cười toe toét, “Bổn tướng quân trước đây đã đồ sát hàng vạn Hồ tộc, không chỉ có nam đinh, mà còn có người già, phụ nữ và trẻ nhỏ!”

“Con trai út của người năm nay mới bảy tuổi phải không?”

Nói rồi, hắn còn thè lưỡi liếm môi, trông như đang nói về một món ngon.

Lâm Bất Tranh hoàn toàn sững sờ, không thể giữ được vẻ bình tĩnh như trước.

Tâm tính của hắn coi như trầm ổn, so với Lâm Bất Khí còn mạnh hơn, nhưng khi đối mặt với Dương Chính Sơn, nghe giọng nói bình thản và nhìn nụ cười nhạt trên mặt hắn, sự bình tĩnh của hắn hoàn toàn tan biến.

“Ngươi!” Trên mặt Lâm Bất Tranh lộ vẻ phẫn nộ.

Hắn có thể vô tình với bất kỳ ai, nhưng lại rất yêu thương con cái.

“Nói đi, nói hết những gì các ngươi biết.” Dương Chính Sơn không để ý đến sự phẫn nộ của hắn, chỉ bình thản nói.

Lâm Bất Khí thở dài bất lực, nhìn Lâm Bất Tranh rồi cuối cùng lên tiếng: “Chúng ta biết không nhiều, chỉ biết phủ Khánh Vương có rất nhiều thuyền biển.”

“Thuyền biển?”

Dương Chính Sơn nhướng mày, thông tin này có chút hữu dụng.

Khánh Hoa phủ là vùng ven biển, Khánh Vương phủ có thuyền biển cũng không có gì khó chấp nhận.

“Thuyền biển của hắn dùng để làm gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không biết, Lâm gia chúng ta trước giờ không qua lại với Khánh Vương phủ!” Lâm Bất Khí trầm giọng nói.

Đối với quan viên và thế gia địa phương, thân vương thường đại diện cho rắc rối, hầu hết mọi người đều giữ khoảng cách, có thể không giao thiệp thì sẽ không giao thiệp.

“Vậy nơi neo đậu thuyền biển của bọn họ ở đâu?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Ở Khánh Vương hộ vệ ty, Khánh Vương hộ vệ ty ở ngay bên bờ biển, hơn nữa còn có một bộ phận thủy sư.” Lâm Bất Khí nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu rồi trầm ngâm.

Thuyền biển của Khánh Vương chẳng qua chỉ có hai loại, một là chiến hạm, hai là thuyền buôn.

Nếu là chiến hạm, Khánh Vương hộ vệ ty đã có thủy sư, thì không cần che đậy, có thể quang minh chính đại ra khơi.

Nhưng nếu là thuyền buôn, thì có khả năng làm chuyện mờ ám.

Hải mậu Đại Vinh không coi là phát đạt, nhưng cũng có không ít hải thương, đặc biệt là khu vực Giang Nam và Đông Nam có rất nhiều hải thương giàu có.

Còn về phương Bắc, cũng có một số hải thương, nhưng chủ yếu tập trung ở Tân Hải, mặc dù Liêu Đông cũng là vùng ven biển, nhưng hải thương không nhiều.

Nguyên nhân là vì Liêu Đông nghèo nàn, rất ít phú thương có khả năng chế tạo thuyền biển, thành lập đội thuyền để ra khơi buôn bán.

Khánh Vương dựa vào hải mậu kiếm tiền thì cũng bình thường, nhưng hẳn thực sự sẽ ngoan ngoãn kinh doanh sao?

Trầm tư một lúc, Dương Chính Sơn thu hồi suy nghĩ.

Hiện tại chưa phải lúc đối phó Khánh Vương, việc cấp bách trước mắt của hắn là xây dựng bộ khung Thăng Long Vệ, sau đó huấn luyện một đội tinh binh.

Chương 588: Bốn Tướng Quân Trước Đây Đã Đồ Sát Hàng Vạn Hồ Tộc (2)

Đứng dậy, Dương Chính Sơn liếc nhìn ba người Lâm Bất Khí, “Các ngươi phạm tội gì, tự các ngươi rõ nhất, yên tâm, bốn tướng quân sẽ làm việc theo pháp luật triều đình!”

Nói rồi, hắn không đợi ba huynh đệ phản ứng, xoay người rời khỏi phòng.

Trong khi Dương Chính Sơn gặp ba huynh đệ Lâm Bất Khí, trong thư phòng của Khánh Vương thành, Khánh Vương cũng nhận được tin Lâm gia bị bắt.

Nghe thuộc hạ báo cáo, khóe miệng Khánh Vương hơi nhếch lên, “Thủ đoạn của Dương tướng quân này quả thật sắc bén!”

“Bốn vương vốn tưởng hắn sẽ dây dưa với Lâm gia rất lâu, không ngờ chỉ một ngày đã bắt được Lâm gia!”

Nam tử cường tráng đứng trước mặt Khánh Vương lại nhú mày, “Vương gia, thuộc hạ cho rằng vẫn nên sớm trừ khử Dương Chính Sơn, nếu hắn thực sự huấn luyện được Thăng Long Vệ, tương lai rất có thể sẽ trở thành đại địch của vương gia!”

Dương Chính Sơn càng thể hiện lợi hại, càng trở thành mối đe dọa đối với Khánh Vương.

Khánh Vương cũng hiểu đạo lý này, nhưng chỉ thở dài, “Hiện tại chúng ta không làm gì được hắn!”

Không thể giết Dương Chính Sơn, nếu hắn chết, Thừa Bình Đế chắc chắn sẽ càng không yên tâm về Khánh Vương, thậm chí có thể trực tiếp giam giữ hoặc triệu hắn vào kinh thành, như vậy càng bất lợi.

Còn về những biện pháp khác như lôi kéo, đe dọa, dụ dỗ?

Khánh Vương không phải chưa nghĩ tới, nhưng Dương Chính Sơn là người mà hắn đã phân tích, tuyệt đối không dễ đối phó.

Nhớ lại quá khứ của Dương Chính Sơn, Khánh Vương có cảm giác như đang đối mặt với một con nhím.

Không chỉ không có chỗ xuống tay, mà còn phải cẩn thận để không bị gai đâm.

“Thôi đi, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm, còn về Thăng Long Vệ, các người chỉ cần giám sát là được!” Khánh Vương cuối cùng từ bỏ việc đối phó Dương Chính Sơn.

Mặc dù Dương Chính Sơn có thể trở thành chướng ngại vật trong tương lai, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thể ảnh hưởng đến Khánh Vương.

Khánh Vương cần thời gian để bố trí, so với việc đối phó Dương Chính Sơn, kế hoạch hiện tại của hắn quan trọng hơn.

Dương Chính Sơn không biết suy nghĩ của Khánh Vương, nếu biết, có lẽ hắn sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau khi gặp ba huynh đệ Lâm gia, Dương Chính Sơn đến thư phòng ở tiền nha.

Chu Nhân và Lục Văn Hoa đã dọn dẹp xong thư phòng của hắn, giờ hắn có thể làm việc trong nha môn.

“Đại nhân, tài sản của Lâm gia đã được thống kê, xin đại nhân xem qua!”

Dương Chính Sơn vừa ngồi xuống thư phòng, Chu Nhân đã mang một quyển sổ tới.

Năng lực làm việc của Chu Nhân rất tốt, chỉ trong một ngày một đêm đã thống kê xong tài sản của Lâm gia.

Dương Chính Sơn nhận lấy quyển sổ và xem.

Trong đó có rất nhiều thứ, bao gồm ruộng tốt, điền nô, nô bộc, gia đình, vàng bạc châu báu, lương thực, nhà đất, v.v.

Ruộng tốt, 108.600 mẫu.

Điền nô, 2.320 hộ.

Đầy tớ trong phủ 765 người, gia đình 368 người.

Hoàng kim khoảng 38.000 lượng.

Bạc trắng khoảng 220.000 lượng.

Tiền đồng khoảng 34.000 quan.

Nhà ở 7 căn, cửa hàng 23 gian.

Lương thực 16 kho!

Dương Chính Sơn sững sốt ngẩng đầu lên, “Lương thực 16 kho?”

“Đúng vậy, đại nhân, tiểu nhân vừa đi kiểm tra, trong kho đều đầy ắp!” Chu Nhân nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn co giật.

Trước đây hắn đã xem qua lương thực của Lâm gia, ở phía đông Lâm gia có mười sáu kho lương, mỗi kho đều được xây bằng gạch xanh, nhìn từ mặt đất có vẻ không lớn, nhưng Dương Chính Sơn biết đó là kho tròn dưới lòng đất, quan kho của Đại Vinh chính là như vậy.

Nếu hắn nhớ không lầm, một kho tròn dưới lòng đất có thể chứa được 10.000 thạch lương thực!

Chu Nhân liên tục gật đầu, “Đại nhân không nhớ làm, đó là kho lương chứa được 10.000 thạch!”

Dương Chính Sơn hít một hơi lạnh, mười sáu kho, chẳng phải là 160.000 thạch sao?

Đây là bao nhiêu lương thực?

Nghĩ lại Lâm gia có 100.000 mẫu ruộng tốt, mỗi mẫu ruộng sản xuất khoảng hai đến ba thạch lương thực, trừ đi phần chia cho điền nô, số còn lại quả thật gần 160.000 thạch.

Hơn nữa đừng quên Lâm gia còn kiểm soát việc mua bán lương thực của Thăng Long Vệ.

“Mẹ nó, Lâm gia này đúng là không ra gì!”

Dương Chính Sơn không nhịn được chửi thề.

Lâm gia càng giàu có, càng chứng tỏ bọn họ cướp bóc Thăng Long Vệ nhiều đến mức nào.

Lâm gia có nhiều lương thực như vậy, vậy mà quân hộ của Thăng Long Vệ lại không có cơm ăn.

Phù~~

Dương Chính Sơn thở ra một hơi thật mạnh, “Người mang cái này cho Tạ Uyên, bảo hắn lập một văn thư trình lên Trung Quân Đô Đốc phủ, ngoài ra nói với Tổng Đại Sơn một tiếng, để hắn sắp xếp người canh giữ số vàng bạc và lương thực này cho ta.”

Số lượng quá lớn, Dương Chính Sơn phải báo cáo.

“Đại nhân, báo cáo trung thực sao?” Chu Nhân có chút kinh ngạc hỏi.

“Ừ, báo cáo trung thực, lương thực còn dễ nói, nhiều vàng bạc như vậy, chúng ta không thể tự xử lý!” Dương Chính Sơn gật đầu chắc chắn.

Xử lý mấy tên thiên hộ, hấn vẫn có quyền hạn này, chỉ cần cuối cùng trình lên Trung Quân Đô Đốc phủ và Hình Bộ là được.

Nhưng liên quan đến nhiều vàng bạc như vậy, hấn phải thận trọng đối đãi.

Đặc biệt là hấn vừa mới nhậm chức, hoàng đế lão nhi không chừng đã sắp xếp người giám sát hấn.

Hoàng đế lão nhi chắc sẽ không giám sát hấn, nhưng nhất định sẽ chú ý đến hấn.

Dù sao cẩn thận cũng không có sai lầm lớn.

Quan chức càng cao, quyền hạn càng lớn, càng phải cẩn thận.

Mà hấn hiện tại đã lọt vào mắt hoàng đế lão nhi, làm việc càng phải cẩn thận hơn.

Hoàng đế lão nhi là người sẽ giết người, Dương Chính Sơn vẫn có chút kiêng dè, cũng sợ hoàng đế lão nhi chém đầu hấn.

“Vâng, hạ quan sẽ đi tìm Tả đại nhân và Tổng đại nhân ngay!” Chu Nhân thấy Dương Chính Sơn đã quyết ý, không nói thêm gì nữa.

Sau khi hấn lui ra khỏi thư phòng, Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, quyết định vẫn nên viết một tấu sớ cho hoàng đế lão nhi.

Đây là lần thứ hai hấn viết tấu sớ, lần trước là nhận được thánh chỉ, hấn viết một bản tấu sớ tạ ơn.

Nhưng tấu sớ tạ ơn chỉ là một thủ tục, hoàng đế lão nhi chắc cũng không xem kỹ.

Nhưng tấu sớ này thì khác, hấn sẽ viết chi tiết về tình hình của Thăng Long Vệ, tình huống của Lâm gia cũng như số

vàng bạc và lương thực tích thu được từ Lâm gia.

Trước đó đã mượn cờ lớn của hoàng đế lão nhi, giờ cũng phải cho ông ta một lời giải thích!

Chương 589: Trung Thành Tuyệt Đối – Dương Tướng Quân (1)

Tuy nhiên, viết tấu chương, Dương Chính Sơn thực sự không giỏi.

Nói về viết chữ bằng bút lông, những năm qua hắn cũng luyện không ít, nét chữ gọn gàng, vuông vắn, tuy không phải là thư pháp cao siêu, nhưng cũng ra dáng.

Thế nhưng, viết tấu chương không chỉ cần chữ đẹp, mà ngôn từ cũng phải trau chuốt.

Còn Dương Chính Sơn, những thứ văn vẻ kiểu như “chi hồ giả dã”, hắn thực sự không thạo.

Vì vậy, hắn viết ý tưởng của mình ra, rồi gọi Lâm Triễn đến giúp sửa lại.

Không sai, chính là Lâm Triễn.

Không còn cách nào khác, hiện nay trong Dương gia, người có học nhất chính là Lâm Triễn.

Nhìn nét chữ của Lâm Triễn, mạnh mẽ, trầm ổn và tròn trịa, Dương Chính Sơn không khỏi toát mồ hôi.

Bản thân hắn lại không bằng một hài tử mười mấy tuổi!

“Xem ra ta nên tìm cho người một người sư phụ giỏi rồi!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn nhìn tấu chương đã được Lâm Triễn sửa lại, cảm thán nói.

Về võ đạo, Dương Chính Sơn dạy dỗ Lâm Triễn hoàn toàn không vấn đề gì, nhưng về học vấn, Dương Chính Sơn lại kém xa Lâm Triễn.

Con đường khoa cử cũng không dễ đi, muốn thành tựu trong khoa cử, thiên phú và nỗ lực chỉ là nền tảng, còn cần danh sự chỉ điểm.

Mà Lâm Triễn lại thiếu chính là danh sự chỉ điểm.

Nghe Dương Chính Sơn cảm thán, hai mắt Lâm Triễn sáng lên, hỏi: “Sư phụ có thể tìm cho ta một người sư phụ thích hợp không?”

“Tiểu tử ngươi, nhắc đến đọc sách là tinh thần phấn chấn hẳn lên!” Dương Chính Sơn có chút buồn cười nhìn hắn.

Nói về Lâm Triễn, tiểu tử này thực sự rất chăm chỉ, luyện võ còn chăm chỉ hơn cả Vương Vân Xảo, tu vi cũng cao hơn Vương Vân Xảo, về học vấn, mới mười lăm tuổi đã là đồng sinh, năm nay có thể thi tú tài rồi.

Lâm Triễn có chút ngại ngùng cười cười, chấp tay nhận lỗi: “Là đệ tử nóng vội!”

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ, Lâm Triễn muốn tham gia khoa cử, muốn có thành tựu trong khoa cử, là vì kỳ vọng của phụ thân hắn.

Những năm qua, Lâm Triễn vẫn luôn nỗ lực vì điều đó.

Dương Chính Sơn cũng hy vọng Lâm Triễn có thành tựu trong khoa cử, nhưng tìm một danh sự cho Lâm Triễn thực sự không dễ.

Trong số những người hắn quen biết, người có học vấn cao nhất chính là phụ tử Lưu Nguyên Phủ. Lưu Nguyên Phủ chắc chắn không được, ông ta là Hữu Đô Ngự Sử của Đô Sát Viện, ngày thường công vụ bận rộn, ước chừng không có thời gian

dạy học, hơn nữa tuổi của ông ta cũng lớn rồi, không có nhiều tinh lực để dạy dỗ một học trò nữa.

“Ta sẽ viết thư cho tiên sinh Lưu Triết, mời ông ấy làm sư phụ của ngươi, hoặc nhờ ông ấy giới thiệu một người sư phụ cho ngươi!”

Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn là Lưu Triết thích hợp nhất, mặc dù Lưu Triết vẫn chưa tham gia khoa cử, nhưng học vấn của Lưu Triết không kém. Hắn không tham gia khoa cử là vì Lưu Nguyên Phủ không cho phép, nguyên nhân là Lưu Nguyên Phủ cảm thấy quan trường quá phức tạp, không muốn Lưu Triết cũng chìm nổi trong quan trường như mình.

Ở Ứng Hà Bảo, Lưu Triết từng dạy dỗ Lâm Triễn, cũng coi như có duyên sư đồ.

Hiện tại mời ông ấy dạy dỗ Lâm Triễn, ông ấy chắc sẽ không từ chối.

“Vậy phiền sư phụ rồi!” Lâm Triễn cúi người hành lễ, nói.

Dương Chính Sơn đưa tay vỗ vai hắn nói: “Nhưng có một câu, sư phụ muốn nói trước!”

“Sư phụ xin cứ nói!”

“Đọc sách quan trọng, nhưng luyện võ cũng quan trọng không kém, ngươi không được vì đọc sách mà lơ là võ đạo!” Dương Chính Sơn chân thành nói.

Võ đạo không tiến tức là lùi, hiện tại Lâm Triễn đang trong giai đoạn nền tảng, nếu lơ là, có thể sẽ ảnh hưởng đến thành tựu võ đạo sau này của hắn.

Dương Chính Sơn không thể đảm bảo Lâm Triễn có thành tựu trên con đường khoa cử, nhưng hắn có thể đảm bảo Lâm Triễn tương lai có thể trở thành một cường giả võ đạo.

“Đệ tử hiểu, đệ tử nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ!” Lâm Triền lại cúi người hành lễ.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn vẫn rất yên tâm về Lâm Triền, mặc dù Lâm Triền còn trẻ, nhưng luôn thể hiện rất chín chắn, có chính kiến.

Sau khi cho Lâm Triền lui ra, Dương Chính Sơn liền ngồi vào bàn viết một bức thư cho Lưu Triết, sau đó gửi tấu chương và thư cùng đến kinh đô.

...

Vài ngày sau.

Trong thư phòng của hoàng cung, Thừa Bình Đế xem tấu chương của Dương Chính Sơn.

Về tình hình của Đổng Long Vệ, trước đây ông có hỏi qua, nhưng cũng chỉ hỏi vài câu, không hiểu sâu.

Ông biết Đổng Long Vệ suy thoái nghiêm trọng, nhưng ông không ngờ Đổng Long Vệ cơ bản đã hoàn toàn sụp đổ.

Còn về Lan gia, Thừa Bình Đế tự nhiên sẽ không chú ý đến một tiểu gia tộc võ đạo.

Tuy nhiên, hiện tại xem tấu chương của Dương Chính Sơn, sắc mặt Thừa Bình Đế có chút không tốt.

“Một Lan gia giỏi, đáng chết!”

Chương 590: Trung Thành Tuyệt Đối – Dương Tướng Quân (2)

Thừa Bình Đế không phải không hiểu đạo lý “nước trong quá thì không có cá”, ông nắm trong tay Mật Vũ Vệ, đối với gia sản của các đại thần trong triều đều rất rõ ràng, nhiều quan viên thích tham tài, nhưng chỉ cần không làm quá, ông thường sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ông không sợ quan viên tham ô hối lộ, vì ông có thể bất cứ lúc nào lấy lại số tiền mà quan viên tham được.

Nhưng sự tồn tại như Lan gia, ông lại cực kỳ ghét, thậm chí vì đó mà cảm thấy phẫn nộ!

Thấy sắc mặt Thừa Bình Đế không tốt, Trần công công tâm tư khê động, vội vàng nói: “Bệ hạ bớt giận, Lan gia đúng là đáng chết, nhưng việc này Dương tướng quân làm rất tốt!”

“Dương tướng quân vừa mới nhậm chức, đã tiêu diệt được Lan gia, kẻ đã ăn mòn Đẳng Long Vệ mấy chục năm, quả thật là hành sự dứt khoát, thủ đoạn sắc bén!”

“Có Dương tướng quân ở Đẳng Long Vệ, lão nô cảm thấy không cần vài năm, Đẳng Long Vệ nhất định sẽ khôi phục lại vẻ oai hùng như xưa!”

Nghe lời hần nói, sắc mặt Thừa Bình Đế quả nhiên khá lên không ít.

Hành vi của Lan gia khiến ông phẫn nộ, nhưng thủ đoạn của Dương Chính Sơn lại khiến ông hài lòng. Dù sao Dương

Chính Sơn cũng là người ông đích thân phong làm Chỉ Huy Sứ của Đàng Long Vệ.

“Lão già người nói cũng hay!”

“Nhưng người nói đúng, Dương Chính Sơn là người có năng lực!”

Trần công công cười như hoa cúc, lại nói: “Dương tướng quân không chỉ có năng lực, mà còn trung thành tuyệt đối với bệ hạ, nhiều vàng bạc và lương thực như vậy, Dương tướng quân đều có thể thành thật báo cáo với bệ hạ, có thể thấy được lòng trung thành của Dương tướng quân đối với bệ hạ!”

Hắn khen ngợi Dương Chính Sơn như vậy không phải vì hắn thực sự có cảm tình với Dương Chính Sơn, hoặc rất coi trọng Dương Chính Sơn, chỉ đơn giản là vì muốn lấy lòng Thừa Bình Đế.

Nhưng đối với Dương Chính Sơn mà nói, mấy lời này lại khiến Thừa Bình Đế tăng thêm thiện cảm với hắn.

Cơn giận trên mặt Thừa Bình Đế hoàn toàn tiêu tan, thay vào đó là ý cười nhẹ nhàng.

Ông lại xem nội dung tấu chương, hơi trầm ngâm rồi nói: “Số tiền lương này cứ để lại cho Đàng Long Vệ, người đi thông báo với Ninh Quốc Công, trong vòng ba năm không cần cấp phát tiền lương cho Đàng Long Vệ nữa!”

Số tiền lương Lan gia để lại tuy nhiều, nhưng Đàng Long Vệ sắp tới cũng có nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Muốn luyện Đàng Long Vệ thành tinh binh, không có nhiều bạc đầu tư, căn bản là không thể.

“Vâng!” Trần công công đáp một tiếng, liền sắp xếp một tiểu thái giám đi truyền lời cho Ninh Quốc Công.

...

Đằng Long Vệ.

Dương Chính Sơn bận rộn mấy ngày, cuối cùng cũng dựng được khung cho vệ ty nha môn.

Vệ ty nha môn không phải là một tiểu nha môn, mà là một đại nha môn bao gồm Trấn Phủ Ty, Kinh Lịch Ty và hơn mười phòng khoa.

Trong đó có hơn mười quan viên lớn nhỏ, gần một trăm điền lại và thư lại các phòng.

Trước đây, vệ ty nha môn gần như hoàn toàn bị bỏ hoang, ngay cả những phòng khoa nên có cũng không đầy đủ, điền lại và thư lại chỉ có hơn mười người.

Có thể nói, vệ ty nha môn trước đây thậm chí không thể hoạt động bình thường.

Để bù đắp thiếu hụt điền lại và thư lại của vệ ty nha môn, Dương Chính Sơn phải chọn một số người từ trong Thủ Bị Doanh tạm thời đảm nhiệm điền lại và thư lại.

Lúc này đây, yêu cầu tướng sĩ đọc sách biết chữ của Dương Chính Sơn mới phát huy tác dụng.

Tuy học vấn của các tướng sĩ không cao, nhưng xử lý một số công việc giấy tờ vẫn không có vấn đề gì.

Sau mấy ngày, vệ ty nha môn cuối cùng cũng có thể hoạt động bình thường, Dương Chính Sơn cũng chuyển sự chú ý sang các Thiên Hộ Sở.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn triệu tập tất cả Tổng Đại Sơn, Tạ Uyên và những người khác đến.

“Mấy ngày nay các người điều tra các Thiên Hộ Sở thế nào rồi?”

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, nhìn sổ sách của Đăng Long Vệ hỏi.

“Cơ bản là đã điều tra xong, ngoại trừ Tiền Vệ, những cái khác đều như có như không.” Tạ Uyên có chút trầm lặng nói.

Cơ cấu của Đăng Long Tiền Vệ vẫn còn đầy đủ, bốn Thiên Hộ Sở cơ bản đều đủ quân hộ và binh đinh.

Các Thiên Hộ Sở khác quân hộ và binh đinh còn lại khoảng ba thành, hơn nữa những quân hộ đó đều rất nghèo khổ, những binh đinh đó cũng thiếu huấn luyện.

Dương Chính Sơn cũng biết tình hình, nên không cảm thấy bất ngờ.

“Trước tiên điều chuyển tất cả quan viên từ Bách Hộ trở lên của Tiền Vệ, sau đó cài người của chúng ta vào, để lại hai trăm tướng sĩ phụ trách phòng thủ Vệ Thành!”

Đăng Long Vệ không chỉ thiếu quân hộ và binh đinh, mà còn thiếu cả quan quan.

Những Thiên Hộ, Bách Hộ trước đây, Dương Chính Sơn không muốn dùng một ai, nhưng Đăng Long Tiền Vệ là một trường hợp đặc biệt, để tránh gây ra hỗn loạn, cũng là để xoa dịu quân hộ và binh đinh của Đăng Long Tiền Vệ, Dương Chính Sơn quyết định trước tiên điều chuyển quân quan của Đăng Long Tiền Vệ ra ngoài.

Nếu những người này biết điều, yên ổn làm tốt việc của mình, Dương Chính Sơn sẽ không truy cứu nữa.

Nhưng nếu có người dám nhảy ra gây chuyện, Dương Chính Sơn không ngại tiễn họ đi làm bạn với Lan gia.

“Trả lại khế ước bán thân cho những nô bộc và điền bộc của Lan gia, giúp họ cải thành quân hộ của Đăng Long Vệ chúng ta!”

Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Nô bộc và điền bộc của Lan gia có hơn hai nghìn hộ, bọn họ vốn dĩ là quân hộ của Đằng Long Vệ, hiện tại chẳng qua là trả lại hộ tịch ban đầu cho bọn họ mà thôi.

Còn họ có đồng ý hay không, chắc chắn là đồng ý.

Quân hộ có kém đến đâu, cũng vẫn tốt hơn nô tịch.

Đã ký khế ước bán thân, con cháu đời đời đều là nô bộc, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên.

Biến họ thành quân hộ, họ chắc chắn sẽ cảm kích Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tiếp tục xem sổ sách, trong lòng âm thầm tính toán số quân hộ mà Đằng Long Vệ hiện có.

Tiền Vệ có hơn năm nghìn hộ, ba Vệ khác có hơn bốn nghìn hộ, cộng thêm nô bộc và điền bộc của Lan gia, tổng cộng khoảng mười hai nghìn hộ.

“Phân phối lại tất cả quân hộ, mỗi Vệ ba nghìn hộ, mỗi Thiên Hộ sáu trăm hộ!”

Quân hộ và binh đinh chắc chắn sẽ thiếu, hơn nữa vấn đề này trong thời gian ngắn là không thể giải quyết được, Dương Chính Sơn không có cách nào điều gần một vạn hộ quân hộ từ bên ngoài vào.

Tuy nhiên, điều này cũng không quan trọng, trước tiên cứ dựng khung cho Đằng Long Tứ Vệ, để tất cả các Thiên Hộ Sở có thể hoạt động.

Cũng may hiện tại còn mấy tháng nữa mới đến xuân canh năm sau, Dương Chính Sơn có thời gian để tái lập Đằng Long Tứ Vệ.

“Sauk hi phân phối quân hộ, lập tức phân chia lại thôn điền! Chúng ta phải đảm bảo xuân canh năm sau!”

“Rõ!”

Tạ Uyên đáp một tiếng, sau đó nói: “Đại nhân, có thể cấp trước một batch lương thực không!”

Dương Chính Sơn cười cười, “Được! Lát nữa người đi tìm Chu Nhân, bảo hắn mở hai kho lương, trực tiếp phát hai thạch lương thực cho mỗi hộ!”

Phát lương là cần thiết, một là để những quân hộ nghèo khổ kia có thể ăn no, hai là để ổn định lòng người.

Còn về việc mở kho có gây ra rắc rối hay không, Dương Chính Sơn cảm thấy vấn đề không lớn, hiện tại Đằng Long Vệ đang thiếu lương, hắn không tin Trung Quân Đô Đốc Phủ lại không cho hắn chút lương thực nào.

Mười sáu kho lương chắc chắn cũng phải để lại cho hắn một ít.

Lúc này hắn còn chưa biết Thừa Bình Đế đã quyết định để lại toàn bộ tiền lương của Lan gia cho Đằng Long Vệ, nếu không hắn nhất định sẽ vui mừng đến mức nhảy cẫng lên.

Chương 591: Hữu Bằng Tự Viễn Phương Lai, Bất Diệt Duyệt Hô (1)

Trong vài ngày sau đó, Thạch Uyên cùng những người khác bắt đầu thực hiện một cuộc đại cải tổ đối với toàn bộ Đằng Long Vệ.

Đầu tiên, họ điều chuyển tất cả quan viên như Bách Hộ và Phó Thiên Hộ của Đằng Long Tiền Vệ đi nơi khác. Ban đầu, những người này còn lo lắng bất an, nhưng khi biết rằng mình chỉ bị điều đến các Thiên Hộ sở khác, họ mới an phận trở lại.

Mặc dù bị điều đến Thiên Hộ sở mới chắc chắn không thoải mái như trước, nhưng lúc này họ chỉ muốn yên ổn, giữ được quan chức hiện tại đã là mãn nguyện rồi.

Còn về việc nhảy ra khiêu khích ư? Ha ha, họ chưa ngu đến mức đứng ra tìm chết.

Tiếp theo, Thạch Uyên cũng bãi nhiệm một số quan viên, chủ yếu là những người lớn tuổi, năng lực kém, chẳng hạn như Nghiêm Thuận mà Dương Chính Sơn đã gặp trước đây.

Người già rồi, đừng nên chiếm chỗ làm chậm trễ công việc, tốt nhất là về nhà dưỡng lão.

Một số người thường ngày làm nhiều việc ác cũng bị truất quyền.

Độc tổ lớn nhất của Đằng Long Vệ là Lan gia, nhưng trong đó cũng có những sâu mọt đáng ghét, dù Đằng Long Vệ có

nghèo nàn đến đâu, vẫn có kẻ thích hút máu những quân hộ nghèo khổ.

Dương Chính Sơn không thể dung thứ cho những kẻ như vậy.

Sau khi giải quyết xong đám Thiên Hộ, Bách Hộ vô dụng kia, Thạch Uyên liền chọn ra hai trăm người từ trong thành An Nguyên cũ để bổ nhiệm vào Đăng Long Vệ.

Toàn bộ Đăng Long Vệ có hai mươi Thiên Hộ, hai mươi Phó Thiên Hộ, bốn mươi Trấn Phủ Thiên Hộ sở và hai trăm Bách Hộ. Trừ những Bách Hộ và Phó Thiên Hộ còn dùng được của Đăng Long Tiễn Vệ, hai trăm người được bổ nhiệm vào vừa đủ lấp đầy các cấp quan chức.

Còn về Tổng Kỳ và Tiểu Kỳ, không cần vệ ty tư lo lắng, sau khi nhậm chức, họ có thể tự giải quyết.

Như vậy, các Thiên Hộ sở đều có quan viên của Đăng Long Vệ nguyên bản và tướng sĩ của thành An Nguyên cũ, mà tướng sĩ của thành An Nguyên chiếm đa số, Dương Chính Sơn nắm giữ các Thiên Hộ sở cũng không có vấn đề gì.

Vài ngày sau, quan viên của các Thiên Hộ sở lần lượt nhậm chức, vệ ty tư cũng bắt đầu phân phối quân hộ.

Dựa trên nguyên tắc phân phối gần nhất, tránh để quân hộ và điền nô không phải dọn nhà, vệ ty tư đã phân chia lại các nông trang và thôn bảo.

Phân phối quân hộ là rắc rối nhất, vì điều này liên quan đến tất cả mọi người dưới sự cai quản của vệ ty tư, bao gồm hơn mười hai ngàn hộ quân hộ, tương đương với khoảng năm vạn tướng sĩ.

Phân chia lại quyền sở hữu cũng đồng nghĩa với việc phân chia lại ruộng đất, khó tránh khỏi việc khiến các quân hộ cấp thấp cảm thấy lo lắng và bất an.

Tuy nhiên, sự lo lắng và bất an này nhanh chóng tan biến, vì sau khi phân chia xong, từng xe lương thực được chở ra khỏi vệ thành và phân phát đến tay mỗi hộ quân hộ.

Thời gian trôi qua đến giữa tháng mười một, cũng là ngày hôm sau khi lương thực được chở ra khỏi vệ thành, Dương Chính Sơn nhận được hai công văn từ phủ Đô đốc Trung Quân.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn mặc áo bông đen, mái tóc đen được chải gọn gàng, vẽ mặt bình thản ngồi trước bàn.

Hàn Phi cung kính đứng bên cạnh, đặt hai công văn lên bàn của ông.

Hàn Phi là Kinh Lịch của vệ ty tư, thường ngày phụ trách công văn qua lại và sắp xếp hồ sơ.

Dương Chính Sơn mở công văn ra xem, khi đọc xong công văn đầu tiên, đôi mắt ông sáng lên.

“Ha ha ha, tốt quá!”

Ông cười lớn.

Nội dung của công văn này là dùng tiền tài tịch thu của Lan gia để bù vào lương thực và quân bổng của Đảng Long Vệ trong ba năm.

Thông thường, phần lớn các vệ ty tư đều phải tự cung tự cấp, tức là dùng lương thực thu hoạch từ ruộng trấn điền để đáp ứng chi tiêu hàng ngày của vệ ty, bao gồm cả lương thực cho binh lính và bổng lộc cho quan lại.

Thực ra, lương thực của binh lính vệ sở không nhiều, vì họ phải trấn điền, ngoài một phần thu hoạch được giữ lại, họ còn được lĩnh một nửa lương thực.

Quy đổi ra, trấn điền của quân hộ tương đương với việc nộp bốn thành thu hoạch cho Thiên Hộ sở. Bốn thành thu

hoạch này, Thiên Hộ sở giữ lại hai thành để phát bổng lộc cho quan lại, hai thành còn lại giao cho vệ ty tư.

Đó là trong trường hợp bình thường, thực tế là hiện nay phần lớn các vệ sở của Đại Vinh đều không thể tự cung tự cấp.

Có nhiều nguyên nhân, chẳng hạn như quan quân chiếm đoạt trấn điền, biến trấn điền thành tư điền. Hoặc là quân hộ của vệ sở thiếu hụt, đáng lẽ phải có hơn một ngàn hộ quân hộ nộp lương thực, nhưng thực tế chỉ có tám trăm, năm trăm, thậm chí ba trăm hộ nộp lương thực, tự nhiên là vệ sở không thể tự cung tự cấp.

Ngoài ra, một số vệ sở còn có nhiệm vụ khác, chẳng hạn như cần đóng giữ thành trì hoặc cửa ải quan trọng.

Chương 592: Hữu Bằng Tự Viễn Phương Lai, Bất Diệt Duyệt Hô (2)

Ra ngoài đóng giữ thành trì và cửa ải cần phát đủ lương thực cho binh lính, điều này sẽ làm tăng chi tiêu của vệ sở, vệ sở cần cấp trên cấp phát một phần lương thực.

Hiện tại, Đẳng Long Vệ không có nhiệm vụ khác, nhưng Đẳng Long Vệ cũng không thể tự cung tự cấp, vì vậy việc dùng tiền tài tích thu của Lan gia để bù vào lương thực và quân bổng của Đẳng Long Vệ cũng hợp lý.

Chỉ là Dương Chính Sơn không ngờ được phủ Đô đốc Trung Quân lại hào phóng như vậy, ông vốn tưởng rằng họ chỉ để lại một phần cho ông, không ngờ lại để lại toàn bộ.

Đây là một tin tốt, có số tiền tài này sẽ giúp ông tránh được nhiều rắc rối, ít nhất là không cần phải đến phủ Đô đốc Trung Quân xin tiền xin lương.

“Không ngờ được, các quan lão gia của phủ Đô đốc Trung Quân lại hào phóng như vậy, chắc chắn, làm ta cũng thấy ngại!”

Dương Chính Sơn có chút mừng rỡ không thôi.

Nếu biết đây là ý của Hoàng đế, chắc chắn ông sẽ bày hương án để dập đầu tạ ơn.

Đây là hơn sáu trăm ngàn lượng bạc và mười sáu vạn thạch lương thực!

Tuy nhiên, sau khi vui mừng, Dương Chính Sơn tính toán cẩn thận, phát hiện ra rằng số bạc và lương thực này dường như cũng không nhiều.

Số vàng tịch thu từ Lan gia khoảng ba vạn tám ngàn lượng, bạc trắng khoảng hai trăm hai mươi ngàn lượng, tiền đồng khoảng ba vạn bốn ngàn quan. Tất cả quy đổi thành bạc, khoảng hơn sáu trăm ngàn lượng.

Số tiền này trông có vẻ lớn, nhưng nếu tính vào chi tiêu quân sự, thì thật sự không lớn lắm.

Quân bổng của Trọng Sơn Trấn doanh vào khoảng hai mươi lượng mỗi năm, tức là một vạn quân doanh một năm cần hai trăm ngàn lượng bạc.

Đó chỉ là quân bổng, Dương Chính Sơn hiện tại dưới trướng không có quân doanh, nhưng việc trang bị một đội tinh binh tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

Một con ngựa chiến bình thường cần ba bốn mươi lượng bạc, một bộ giáp sắt cần hơn một trăm lượng bạc, một cây trường thương cần hơn mười lượng bạc.

Nếu trang bị một thiết kỵ, ít nhất cũng cần một trăm năm mươi lượng bạc, một trăm thiết kỵ là mười ngàn năm trăm lượng, một ngàn thiết kỵ là một trăm năm mươi ngàn lượng.

Được rồi, thiết kỵ trang bị ít một chút, chỉ trang bị một ngàn người thôi.

Sau đó thành lập hai ngàn khinh kỵ, giáp da tương đối rẻ, nhưng trang bị một khinh kỵ cũng cần gần một trăm lượng, hai ngàn khinh kỵ là hai trăm ngàn lượng.

Rồi còn có bộ binh.

Không so với Vân Long Vệ của Lương Sơ, dưới trướng Lương Sơ có năm ngàn kỵ binh, chỉ thành lập ba ngàn kỵ binh

và hai ngàn bộ binh thôi.

Hơn sáu trăm ngàn lượng bạc miễn cưỡng đủ dùng.

Sau khi tính toán xong, sự vui mừng trong lòng Dương Chính Sơn hoàn toàn biến mất.

Không trách được Lương Sơ mất hơn mười năm mới luyện được Vân Long Vệ thành tinh binh, muốn luyện một đội tinh binh thật sự rất khó, chỉ riêng vấn đề tiền tài đã đủ làm nản lòng vô số người.

Đặt công văn thứ nhất xuống, Dương Chính Sơn mở công văn thứ hai ra.

Công văn thứ hai là về kết quả xử lý Lan gia, tất cả nam đinh trực hệ của Lan gia đều bị giao cho Hình Bộ, xử trảm vào mùa thu, nữ quyến và chi nhánh bên ngoài đều bị lưu đầy đến Lĩnh Nam.

Dương Chính Sơn không ngạc nhiên về kết quả này, Lan gia phạm tội rất nhiều, nhưng chưa đến mức bị tru di cả nhà.

“Việc này giao cho người xử lý, khi nào người của Tỷ Ất Sử Ti và Đô Tỷ tư đến thì trực tiếp giao cho họ!”

“Hồ sơ cũng đừng quên giao cho Hình Bộ và Đại Lý Tự!”

Dương Chính Sơn giao công văn thứ hai cho Hàn Phi và dẫn dò.

Hàn Phi nhận công văn, đáp lời rồi lui ra.

Hàn Phi vừa đi, một thân tín bước vào thư phòng, đưa một tấm thiệp bái kiến đến trước mặt Dương Chính Sơn, bẩm báo: “Đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến!”

Dương Chính Sơn tùy ý mở tấm thiệp ra, nhưng khi nhìn thấy tên trên đó, vẻ mặt ông hiện lên sự kinh ngạc.

“Lưu Triết! Sao hắn lại đến?”

Mấy ngày nay ông vẫn chờ thư hồi âm của Lưu Triết, không ngờ thư hồi âm chưa đến, Lưu Triết đã đến rồi.

Mặc dù trong lòng rất kinh ngạc, nhưng ông vẫn đứng dậy, nhanh chóng bước ra khỏi thư phòng để đón tiếp Lưu Triết.

Ông bước ra khỏi vệ ty, lập tức nhìn thấy Lưu Triết có vẻ hơi lếch thếch.

Lưu Triết lúc này đã có nhiều thay đổi so với ấn tượng của Dương Chính Sơn, có vài sợi tóc hoa râm xen lẫn, nếp nhăn ở đuôi mày khoe mắt cũng nhiều hơn, trông già đi rất nhiều.

Tuy nhiên cũng đúng, khi ở Doanh Hà Bảo, Lưu Triết đã hơn bốn mươi tuổi, hẳn còn lớn hơn Dương Chính Sơn hai tuổi, hiện tại hẳn cũng gần năm mươi tuổi rồi.

Thêm vào đó, trông hẳn có vẻ mệt mỏi, càng khiến hẳn có vẻ già hơn.

“Lưu huynh, sao huynh lại đến đây?” Dương Chính Sơn vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói.

Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc duyệt hô.

“Ha ha, Dương tướng quân, lão phu không mời mà đến, Dương tướng quân sẽ không hoan nghênh chứ!”

Mặc dù hiện tại Lưu Triết trông già hơn rất nhiều, nhưng tính cách của hẳn dường như còn phóng khoáng hơn khi ở Doanh Hà Bảo.

“Sao lại có chuyện đó!” Dương Chính Sơn cười nói và mời Lưu Triết vào trong vệ ty.

“Một lần xa cách nhiều năm, Lưu huynh lại càng ngày càng tiêu dao!”

Đến phòng trà, Dương Chính Sơn vừa pha trà vừa đánh giá Lưu Triết.

Giữa chân mày và khóe mắt có vẻ mệt mỏi không thể che giấu, nhưng trông vẫn có tinh thần, điều quan trọng là khí chất của hắn dường như có thêm vài phần tự do tự tại.

Ừm, không giống như trước đây bị gò bó trong lễ tiết.

“Ta chỉ là một người nhàn rỗi, tự nhiên tiêu dao!” Lưu Triết cầm chén trà uống hai ngụm một cách tùy ý.

Dương Chính Sơn cười hỏi: “Sao huynh lại đến đây? Mà bên cạnh chỉ mang theo hai tiểu đồng?”

Lưu Triết là trưởng tử của Lưu Nguyên phủ, đó là con quan chính hiệu, người anh này ra ngoài mà bên cạnh chỉ mang theo hai tiểu đồng, Dương Chính Sơn thật sự không hiểu hắn đang làm gì.

“Không phải ngươi bảo ta đến sao?” Lưu Triết nhướng mày.

Dương Chính Sơn sửng sốt: “Ta bảo ngươi đến?”

“Đúng vậy, ta nhận được thư của ngươi liền đến!” Lưu Triết nói rồi lấy bức thư ra.

Dương Chính Sơn càng thêm ngạc nhiên, ông nhận lấy bức thư, mở ra xem.

Được rồi, bức thư này đúng là ông viết.

“Ý của ta là mời ngươi làm sư phụ của Lâm Triễn!”

“Ừ, nên ta mới đến!”

“Không đúng, ý của ta là ta đưa Lâm Triễn đến kinh thành, không phải ngươi đến!” Dương Chính Sơn có chút bất lực nói.

Lưu Triết nhìn ông với vẻ khó hiểu: “Đưa đến kinh thành?”

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Lưu Triết nói: “Lâm Triễn năm sau không tham gia Hương Thí sao?”

“Có chứ!” Dương Chính Sơn nói: “Mặc dù nó còn nhỏ tuổi, nhưng ta nghĩ nó nên đi thi trước, dù không đỗ cũng có thể tích lũy kinh nghiệm.”

Lưu Triết trợn mắt nói: “Nếu năm sau tham gia Hương Thí, thì đi kinh thành làm gì?”

Dương Chính Sơn sững sốt, sau đó hiểu ra vấn đề.

Đúng vậy, nếu năm sau tham gia Hương Thí, thì đi kinh thành làm gì?

Đồng sinh tham gia Hương Thí đều phải thi ở quê nhà, tức là Lâm Triễn phải tham gia Hương Thí ở Tỉnh An phủ, hiện tại đi kinh thành, trước tháng tám năm sau lại phải quay về.

Đường xa hơn hai ngàn dặm, nếu đi đường bình thường, thì cả đi cả về cũng mất hơn một tháng.

Lâm Triễn lãng phí hơn một tháng trên đường tự nhiên không bằng Lưu Triết trực tiếp đến Liêu Đông.

Hiểu rõ điều này, Dương Chính Sơn không khỏi cười khỏ.

Đó là do ông suy nghĩ không chu đáo.

Chương 593: Đại Tuyệt (1)

“Người đến Liêu Đông, lão gia tử không có ý kiến gì sao?”
Dương Chính Sơn hỏi.

Lưu Triết phát tay, nói: “Hiện tại người đang bận rộn lắm, căn bản không để ý tới ta. Đúng lúc hai năm nay ta cũng định đi đây đi đó, ở đây chừng một năm nửa năm, chờ sang thu vì kết thúc sẽ dẫn Lâm Triễn đi du học một đoạn thời gian.”

“Tư chất của Lâm Triễn rất tốt, ta thật sự sợ người làm lỡ hấn!”

Dương Chính Sơn có chút toát mồ hôi.

Lưu Triết nói không sai, về mặt đèn sách, hấn thực sự không thể giúp được Lâm Triễn.

Bất quá hấn không ngờ Lưu Triết lại xem trọng Lâm Triễn như vậy.

Hấn chỉ viết một phong thư, vị huynh đệ này đã chạy đến rồi.

Xem ý tứ này, vị huynh đệ này là muốn thu Lâm Triễn làm nhập thất đệ tử a.

Không chỉ dạy dỗ Lâm Triễn, còn muốn dẫn Lâm Triễn đi du học.

“Khụ khụ, Lưu huynh đây là đang chế nhạo ta học thức nông cạn a!” Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng, có chút xấu hổ nói.

Tuy nhiên, Lưu Triết lại không nề mặt hấn chút nào, dùng vẻ mặt “chẳng lẽ không phải” nhìn hấn.

Trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi bắt đầu oán thâm.

Lão tử dù sao cũng là một đại học sinh, như thế nào học thức lại nông cạn?

Chi hồ giả dã lão tử không bằng người, nhưng mà số lý hóa lão tử bảo đảm có thể nghiền ép người.

Đừng nhìn hiện tại lão tử đã từ bậc tiểu học lên tiểu học, vẫn có thể nghiền ép người.

Trong lòng oán thâm thì oán thâm, nhưng Dương Chính Sơn vẫn rất cao hứng với sự đến

trình của Lưu Triết.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn chuẩn bị một bàn rượu ngon thức ăn ngon khoản đãi Lưu Triết.

Bất quá cao hứng nhất vẫn là Lâm Triễn, nhìn thấy Lưu Triết, tiểu tử này vui đến mức không tìm thấy phương hướng luôn.

Ngày hôm đó, Lưu Triết đã đóng vai tiên sinh, bắt đầu chỉ điểm học nghiệp cho Lâm Triễn.

Đối với những thứ này, Dương Chính Sơn tự nhiên không có hứng thú, vì vậy hắn để Ngô Hải sắp xếp cho Lưu Triết một tiểu viện, còn mình thì đi lo công vụ.

...

“Xuống tuyết rồi, xuống tuyết rồi!”

Giữa mùa đông giá rét, trên không trung Thăng Long Vệ, những bông tuyết lớn bay lả tả rơi xuống. Trong viện Dương gia, một đám tiểu hài tử đang vui đùa reo hò dưới tuyết.

Dương Chính Sơn từ trong viện chính đi ra, nhìn đám tiểu hài tử đang nô đùa, trên mặt nở nụ cười từ ái.

Hắn không đi tới quấy rầy trò chơi của đám tiểu hài tử, chỉ đứng từ xa nhìn một cái, rồi đi về phía tiền nha.

Nói là tiền nha, kỳ thật Dương gia cách nha môn một khoảng không gần.

Phủ đệ của Lan gia chiếm cứ gần nửa tòa Vệ thành, trước đây tiền viện của Lan gia được cải tạo thành Vệ Ty nha môn, cách tiểu viện Dương gia ở khoảng hai dặm.

Bất quá hiện tại phủ đệ Lâm gia đã thay đổi hoàn toàn, tường vây cao ngất nguyên bản đều bị dỡ bỏ, từng tòa tiểu viện đều trở thành phủ đệ độc lập, rất nhiều nơi nhàn rỗi hoặc không quan trọng cũng được thanh lý, chờ đến mùa xuân năm sau sẽ xây dựng một số nhà ở và cửa hàng.

Dương Chính Sơn vẫn giữ nguyên hoa viên trước đây của Lan gia, chỉ là hiện tại hoa viên này đã trở thành hoàn toàn mở, không có tường vây ngăn cách, xung quanh chỉ có mấy tòa lầu các tinh xảo, bất kỳ ai trong thành cũng có thể đến chơi.

Đáng tiếc hiện tại trong Vệ thành không có bao nhiêu dân thường, hầu như không có ai chạy đến thưởng thức cảnh tuyết xinh đẹp này.

Dương Chính Sơn vốn muốn hôm nay hảo hảo thưởng thức một chút cảnh tuyết, nhưng trong nha môn còn rất nhiều sự vụ chờ hắn xử lý, bất đắc dĩ, hắn chỉ thuận đường cưỡi ngựa xem hoa một lượt, rồi đi vào nha môn.

Trời đổ tuyết lớn là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Tuế hàn là điềm báo một năm mùa màng bội thu, đây là chuyện tốt.

Nhưng đối với những quân hộ có nhà cửa cũ nát mà nói, đây lại là một chuyện xấu.

Một trận tuyết lớn rơi xuống, rất có thể sẽ đè sập nhà của bọn hắn.

Mặc dù mấy ngày trước Dương Chính Sơn đã phân phó, đề cho các Vệ Sở đề phòng vấn đề tuyết lớn mang đến.

Hiện tại chắc chắn không thực tế để tu sửa nhà ở của các quân hộ, bọn họ chỉ có thể nghĩ cách gia cố những căn nhà không kiên cố, trước tiên để cho các quân hộ vượt qua mùa đông này.

Tuyết càng rơi càng lớn, đến khi Dương Chính Sơn đến nha môn, thì đất trời như được lấp đầy bởi những bông tuyết.

“Đại nhân!”

Dương Chính Sơn đi vào nha môn, vừa vặn gặp Tạ Uyên.

“Hôm nay người tự mình đi tuần tra, ta không muốn thấy có người bị nhà sập đè chết!” Dương Chính Sơn trực tiếp phân phó.

Tạ Uyên mỉm cười, nói: “Hạ quan đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa sẽ xuất phát!”

Hắn làm việc dưới trướng Dương Chính Sơn cũng đã mấy năm rồi, tự nhiên hiểu rõ phong cách làm việc của Dương Chính Sơn.

Vì vậy chuyện này không cần Dương Chính Sơn phân phó, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 594: Đại Tuyệt (2)

Dương Chính Sơn gật đầu, không nói thêm gì nữa, sải bước đi vào thư phòng của mình.

Trong thư phòng, Lục Văn Hoa đã chờ hẩn.

“Có chuyện gì?” Dương Chính Sơn ngồi xuống, hỏi.

“Đại nhân, vải bông của chúng ta không đủ!” Lục Văn Hoa nói.

Lông mày Dương Chính Sơn nhíu lại, nói: “Trước đó chúng ta không phải đã phát một đợt vải bông rồi sao?”

Hiện tại Thăng Long Vệ không thiếu lương thực, nhưng lại thiếu quần áo bông.

Những quân hộ nghèo khổ kia, đừng nói là quần áo bông, ngay cả một bộ quần áo ra

dáng cũng không có.

Vì vậy không lâu trước đó Dương Chính Sơn đã liên hệ với La Thường, để hẩn điều một

loạt vải bông từ Tĩnh An phủ tới.

Hiện tại La gia ở Tĩnh An phủ có rất nhiều việc làm ăn, mà Tĩnh An phủ lại giáp với Khánh Hoa phủ, vận chuyển vật tư từ Tĩnh An phủ đến Thăng Long Vệ, quãng đường chưa đến hai trăm dặm.

“Số vải bông chúng ta phát chỉ đủ may hai bộ quần áo bông, những quân hộ có ít nhân khẩu còn có thể tạm chấp nhận, nhưng những quân hộ có nhiều nhân khẩu thì hoàn toàn không đủ mặc!” Lục Văn Hoa có chút bất lực nói.

Hắn vốn tưởng rằng số vải bông phát trước đó đã đủ rồi, nhưng ngày hôm qua hắn đến mấy nông trang và đồn bảo phía dưới xem thử, kết quả phát hiện rất nhiều quân hộ vẫn thiếu quần áo bông.

Một nhà có thể nghèo đến mức nào?

Quần áo chồng chất chẳng chịt những miếng vá không phải là nghèo nhất, nghèo nhất

là loại căn bản không có quần áo để mặc.

Mùa hè còn tốt, tìm một mảnh vải rách che tạm là được, nhưng mùa đông thì sao...

“Không chỉ là quần áo bông, còn có cả chăn bông!” Lục Văn Hoa đầy mặt phiền muộn, sự nghèo khổ của quân hộ Thăng Long Vệ vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Dương Chính Sơn có chút đau đầu, xoa xoa ấn đường.

Hắn cũng đã tìm hiểu về sự nghèo khổ của quân hộ, trước đây một Thiên Hộ đều mặc quần áo đầy những miếng vá, càng không cần phải nói đến các quân hộ bình thường khác.

Lan gia bóc lột quân hộ Thăng Long Vệ quá tàn nhẫn, khiến cho các quân hộ sắp không sống nổi rồi.

Nếu hắn không đến, ước chừng không cần mấy năm, Thăng Long Vệ sẽ chỉ còn lại Lan gia và Thăng Long Tiền Vệ, các Thiên Hộ Sở khác sẽ toàn bộ biến thành phế tích.

“Ta sẽ liên hệ với La gia, để bọn họ gửi thêm một đợt vải bông tới!” Dương Chính Sơn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể để La Thường gửi thêm vải bông tới.

Bất quá vải bông La gia gửi tới đều là nha môn bỏ bạc ra mua, La gia không có khả năng đem đồ vật tặng không cho nha môn, Dương Chính Sơn cũng sẽ không làm như vậy.

Chỉ là như vậy, Vệ Ty nha môn lại phải tiêu tốn một khoản bạc lớn.

Trước đó hắn còn vì có thể giữ lại tiền lương thực tịch biên của Lan gia mà cao hứng, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn phát hiện ra tiền lương thực tịch biên của Lan gia căn bản là không đủ tiêu.

Thăng Long Vệ có quá nhiều nơi cần tiêu tiền.

Vấn đề vải bông không đủ đang rất cấp bách, sau khi Lục Văn Hoa rời đi, Dương Chính Sơn lập tức gọi Ngô Triển tới.

Đình Thu hiện tại không trở về Dương gia, mà đã đi Khánh Hoa phủ thành, hiện tại hộ vệ của Dương gia do Ngô Triển phụ trách quản lý.

“Người dẫn người chạy một chuyến đến Tĩnh An phủ, để La Thường vận chuyển một đợt vải bông nữa tới!”

Dương Chính Sơn phân phó.

“Một đợt? Lão gia, đợt này là bao nhiêu?” Ngô Triển hỏi.

“Có bao nhiêu vận bấy nhiêu tới!” Dương Chính Sơn hít sâu một hơi.

Mùa đông ở Liêu Đông có thể làm chết người, vải bông tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Hiện tại Dương Chính Sơn không sợ vận tới nhiều vải bông, chỉ sợ La gia ở Tĩnh An phủ không còn vải bông nữa.

Mặc dù mấy năm nay việc làm ăn của La gia phát triển rất lớn, nhưng việc làm ăn của La gia chủ yếu tập trung ở Trọng Sơn trấn, ở Tĩnh An phủ chỉ có mấy cửa hàng, ước chừng hàng hóa dự trữ sẽ không quá nhiều.

“Đúng rồi, để La Thường tranh thủ thời gian tới một chuyến!” Dương Chính Sơn lại nói.

Thăng Long Vệ muốn phát triển, không thể thiếu sự phát triển về thương nghiệp, tiếp

theo Dương Chính Sơn còn cần La gia phối hợp, vì vậy hẳn muốn để La Thường tới hảo hảo thương lượng một chút, xem thử Thăng Long Vệ bên này có thể làm ăn buôn bán gì.

Ngô Triền đáp một tiếng, liền đi chuẩn bị.

...

Một ngày sau, Ngô Triền dẫn theo bốn gã hộ vệ Dương gia đến Tĩnh An phủ.

Tĩnh An phủ là con đường tắt yếu để đi đến Trọng Sơn Quan, tất cả các thương đội đi đến Trọng Sơn Quan đều phải đi qua Tĩnh An phủ thành.

Đồng thời quan đạo của Tĩnh An phủ thành còn nối liền với mấy phủ thành ở khu vực Liêu Bắc, ví dụ như Khánh Hoa phủ, trong tình huống bình thường, những đoàn xe có quy mô tương đối lớn đi đến Khánh Hoa phủ, cũng phải đi qua Tĩnh An phủ thành trước.

Đương nhiên nếu chỉ có ba hai người cưỡi ngựa, thì không cần thiết phải đi đường quan đạo vòng xa, hoàn toàn có thể trực tiếp từ khu vực phía đông Tĩnh An phủ tiến vào địa giới Khánh Hoa phủ.

Nói đơn giản, Tĩnh An phủ thành là đầu mối giao thông quan trọng để đi đến Trọng Sơn trấn và mấy phủ thành ở khu vực Liêu Bắc, cho nên thương nghiệp của Tĩnh An phủ thành rất phồn vinh.

Mà mấy năm nay La gia đã mua không ít cửa hàng trong Tĩnh An phủ thành, kinh doanh chủ yếu các mặt hàng như vải lụa, thêu thùa, trang sức.

Ngoài tiệm vải và tiệm gấm hoa, La Thường còn mở xưởng chế tác trang sức, bán các loại trang sức bằng vàng bạc.

Bất quá việc làm ăn của La gia ở Tĩnh An phủ chỉ có thể xem là nhỏ lẻ, không tính là đại thương nhân.

Mà La Thường bình thường sẽ không ở Tĩnh An phủ, những năm này La Thường rất bận rộn, việc làm ăn ở Trọng Sơn Quan giao cho thê tử La Trương thị của hắn quản lý, bên An Nguyên thành giao cho La Chân phụ trách, còn bản thân hắn thì bắc nam bận rộn, thường xuyên đến Giang Nam và Giang Bắc liên hệ nguồn hàng và xử lý quan hệ.

Đến hiện tại, La gia đã được xem là phú thương, ít nhất ở Trọng Sơn trấn được xem là một trong những phú thương hàng đầu.

Ngô Triền đến Tĩnh An phủ, quen đường quen nẻo tìm đến cửa hàng quần áo La An của tiệm vải La gia.

La An là tộc nhân của La Thường, cũng chính là Ký Châu La thị.

Việc làm ăn của La Thường càng ngày càng lớn, tự nhiên cần nhiều trợ thủ hơn, vì vậy mấy năm nay La Thường đã tìm không ít đồng tộc từ Ký Châu La thị đến giúp đỡ.

La An đại khái hơn bốn mươi tuổi, trông hơi có vẻ gian xảo.

Đương nhiên, đối mặt với Ngô Triền, hắn không dám có chút gian xảo nào.

Chỉ là khi nghe Ngô Triền lại đến đòi vải bông, La An có chút chua xót nói: “Ngô gia, không phải tiểu nhân không muốn vận chuyển vải bông đến Thăng Long Vệ, mà thật sự là trong tay tiểu nhân đã không còn vải bông nữa!”

“Đợt vải bông vận chuyển đến Thăng Long Vệ lần trước đã là toàn bộ hàng dự trữ của mấy cửa hàng chúng ta rồi!”

Ngô Triển nhíu mày hỏi: “Vậy có biện pháp nào để lấy được vải bông từ nơi khác không?”

Đây là chuyện Dương Chính Sơn giao phó, hẳn chắc chắn không thể tay không trở về.

Chương 595: Từ triều đình đến thôn dã, đâu đâu cũng có bóng dáng người trong giang hồ. (1)

“Chuyện này...” La An có vẻ bối rối, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu chỉ là số lượng nhỏ, thì tốn thêm chút bạc cũng có thể mua được. Nhưng nếu là số lượng lớn, có lẽ phải tìm đến mấy nhà buôn vải lớn mới được!”

Nhà họ La cũng coi là buôn vải lớn, nhưng việc buôn bán của họ chủ yếu ở Trùng Sơn trấn. Ở phủ Tĩnh An, nhà họ La chỉ được xem là một tiểu thương buôn vải.

“Tướng quân cần rất nhiều vải bông, càng nhiều càng tốt!” Ngô Triển trầm giọng nói.

La An đương nhiên biết vị tướng quân mà Ngô Triển nhắc đến là ai, nhưng hắn vẫn bất lực nói: “Ngô gia, tiểu nhân thật sự không có cách nào. Tiểu nhân thân phận thấp kém, căn bản không thể quyết định được vụ làm ăn lớn như vậy.”

Hắn chỉ là một chương quỹ, mặc dù La Thường đã nhắn lời bảo hắn hết sức giúp đỡ nhà họ Dương, nhưng sự hết sức của hắn cũng chỉ giới hạn trong phạm vi cửa hàng của nhà họ La, ra khỏi nhà họ La, hắn chỉ là một chương quỹ mà thôi.

“Trừ khi đương gia đến, nhưng đương gia hiện đang ở Trùng Sơn Quan, đến đây cũng mất khoảng sáu, bảy ngày!”

Ngô Triển nhú chặt mày.

Đợi La Thường đến, rồi để La Thường đi đàm phán, sau khi đàm phán xong xuôi, vận chuyển vải bông đến Thăng Long Vệ, ít nhất cũng mất nửa tháng.

Đó là trong trường hợp thuận lợi, nếu không thuận lợi, e rằng một tháng cũng không xong.

Ngô Triền cảm thấy chuyện này không thể chờ La Thường đến xử lý, hẳn phải tự nghĩ cách.

Suy nghĩ một lát, Ngô Triền nói: “Người truyền lời cho La đương gia trước, nói rằng tướng quân muốn gặp ông ấy, bảo ông ấy đến Thăng Long Vệ một chuyến.”

“Được!” La An vội vàng đồng ý, nhưng lại hỏi: “Vải bông phải làm sao?”

Ngô Triền nói: “Ta sẽ đi thăm hỏi vài đồng đạo trước, xem họ có cách nào không. Nếu cần người giúp đỡ, ta sẽ đến tìm người!”

“Được, tiểu nhân sẽ ở đây, Ngô gia cần tìm tiểu nhân, cứ đến đây!” La An nói.

Nếu là người khác làm việc này, có lẽ sẽ không thành. Nhưng Ngô Triền thì khác, hẳn từng là đệ tử Thiên Thanh Kiếm Phái, từng rong ruổi trong giang hồ, quen biết không ít người trong giang hồ.

Hơn nữa, phủ Tĩnh An cách Thiên Thanh Kiếm Phái không xa, Thiên Thanh Kiếm Phái ở đây vẫn có chút mặt mũi.

Vì vậy, Ngô Triền dự định trước tiên tìm kiếm mối quan hệ trong giang hồ, xem có cách nào mua được vải bông hay không.

Đừng xem thường người trong giang hồ, từ triều đình đến thôn dã, đâu đâu cũng có bóng dáng họ.

Mỗi quan hệ mà thương nhân cần lo liệu không chỉ là quan viên, mà còn có cả thế lực giang hồ.

Ở phủ Tĩnh An có vài thế lực giang hồ, trong đó nổi tiếng nhất là gia tộc Thượng Quan ở Tĩnh An.

Thượng Quan gia là một võ đạo gia tộc truyền thừa hàng trăm năm, nhưng Thượng Quan gia dường như luôn thể hiện không quá nổi bật, mặc dù truyền thừa lâu đời, nhưng ở cả Liêu Đông khu vực lại không được coi là thế lực võ đạo hàng đầu, thậm chí còn không bằng Thiên Thanh Kiếm Phái.

Thiên Thanh Kiếm Phái và Thượng Quan gia có chút giao tình, hơn nữa còn có một chuyện giao tình khá đáng để tâm.

Nghe nói gia chủ Thượng Quan Minh Đức của Thượng Quan gia khi còn trẻ từng theo đuổi Hoa Cẩm Thu, suýt chút nữa đã cưới được Hoa Cẩm Thu về nhà.

Chỉ có điều chuyện đồn đại này có thật hay không, Ngô Triền cũng không rõ, hắn chỉ nghe người ta nói lại.

Chuẩn bị một chút, Ngô Triền mang theo một bài thiếp đến Thượng Quan gia.

Thượng Quan gia có phủ đệ trong thành, nhưng phần lớn tộc nhân Thượng Quan gia sống ở huyện An Thành, phía nam phủ Tĩnh An, Thượng Quan Minh Đức thường xuyên ở trong phủ đệ tại thành.

Hôm nay Thượng Quan Minh Đức đang ở trong phủ.

Thấy bài thiếp của Ngô Triền, Thượng Quan Minh Đức có chút nghi hoặc.

“Ngô Triền? Thiên Thanh Kiếm Phái có người này sao?”

Cũng không trách hắn cô lậu quả văn, thực sự là Ngô Triền quá ít tiếng tăm trong giang hồ, hoặc có thể nói là hắn không có tiếng tăm gì.

Mặc dù Ngô Triền trước đây từng ra ngoài rong ruổi, nhưng khi đó hắn chỉ là một võ giả nhỏ bé, không gây dựng được tên tuổi gì trong giang hồ.

Mấy năm nay Ngô Triền ở nhà họ Dương, lại càng không có tiếng tăm.

Thượng Quan Minh Đức nghĩ nghĩ, vẫn nên gặp xem sao.

Mặc dù hắn chưa nghe đến tên tuổi của Ngô Triền, nhưng Thượng Quan gia và Thiên Thanh Kiếm Phái có giao tình không nhỏ.

Đặc biệt sau khi Hoa Cẩm Thu đảm nhiệm chương môn, hắn còn đích thân đến Thiên Thanh Kiếm Phái chúc mừng, chỉ là Hoa Cẩm Thu không muốn đề ý đến hắn.

Rất nhanh, hắn sắp xếp gia nhân mời Ngô Triền vào trong sảnh.

“Văn bối Ngô Triền bái kiến Thượng Quan tiên bối!” Ngô Triền chấp tay hành lễ nói.

Thượng Quan Minh Đức đánh giá hắn, nhìn thanh kiếm đeo trên người hắn, nở một nụ cười ôn hòa.

Chương 596: Từ triều đình đến thôn dã, đâu đâu cũng có bóng dáng người trong giang hồ. (2)

Thanh kiếm của Ngô Triễn có khắc dấu hiệu của Thiên Thanh Kiếm Phái, mặc dù điều này không thể đảm bảo Ngô Triễn là đệ tử Thiên Thanh Kiếm Phái, nhưng ít nhất cũng coi là một bằng chứng.

“Hóa ra là Ngô sư diệt, ha ha, không biết Ngô sư diệt đến đây là theo lệnh của vị sư huynh nào?”

Ngô Triễn cũng biết mình chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, Thượng Quan Minh Đức chắc chắn không biết mình, vì vậy nói: “Sư phụ của văn bối là Tô Khôn, nhưng văn bối đến đây không phải theo lệnh của sư phụ, mà là theo lệnh của Thăng Long Vệ Chỉ Huy Sứ Dương đại nhân!”

Thượng Quan Minh Đức sửng sốt, sau đó nghĩ ra Dương đại nhân là ai.

Úc Thanh Y kết hôn với Dương Chính Sơn không phải là bí mật, hầu hết các thế lực giang hồ ở Liêu Đông đều biết, không những biết, mà khi thành thân còn gây ra không ít xô xao ở giang hồ Liêu Đông.

Một nữ tử giang hồ gả cho một vị Chỉ Huy Đồng Tri Thăng Long Vệ tòng tam phẩm, đã đẩy lên sự tò mò của không ít người.

Có người ngưỡng mộ, có người ghen tỵ, có người ủng hộ, có người chế giễu, có người cho rằng đây là chuyện tốt, có người chờ xem trò cười của Úc Thanh Y.

Khi đó không ít người cho rằng Úc Thanh Y trèo cao, và cho rằng Úc Thanh Y sẽ không có ngày lành ở nhà họ Dương.

Nhưng theo thời gian, những người chờ xem trò cười của Úc Thanh Y chỉ còn lại ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Úc Thanh Y không những sống rất tốt ở nhà họ Dương, mà còn sinh con nối dõi cho nhà họ Dương, vị trí chủ mẫu của nàng rất vững chắc.

Thượng Quan Minh Đức đương nhiên biết Thiên Thanh Kiểm Phái và nhà họ Dương có quan hệ, vì vậy Ngô Triền vừa nhắc đến Dương đại nhân, hắn đã nghĩ đến Dương Chính Sơn.

“Ngô sư điệt đến theo lệnh của Dương đại nhân?” Hắn có chút không chắc chắn hỏi.

“Đúng vậy!” Ngô Triền cười nói: “Tuy nhiên, Dương đại nhân không phải bảo văn bồi đến thăm tiền bồi, mà là bảo văn bồi đến phủ Tĩnh An mua một lô vải bông!”

Thượng Quan Minh Đức bừng tỉnh, hắn đã nói rồi, Thượng Quan gia của họ không có giao tình gì với Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn sao lại phái người đến thăm?

“Về vải bông, Thượng Quan gia của chúng ta có một lô, nếu tướng quân cần, Thượng Quan gia chúng ta đương nhiên sẵn sàng ủng hộ hết sức!”

Chỉ là vải bông, không phải thứ gì quý giá, chuyện nhỏ này hắn không có lý do để từ chối.

Tuy nhiên, một lô mà hắn nói và một lô mà Ngô Triền nói rõ ràng không cùng cấp độ.

Dương Chính Sơn cần vải bông cho hàng chục ngàn người dùng, ước chừng cần khoảng hơn một vạn xấp vải.

Mặc dù Thượng Quan gia có nhiều việc kinh doanh, nhưng trong lĩnh vực buôn bán vải vóc chỉ là nhỏ lẻ, còn không bằng việc kinh doanh của cửa hàng vải nhà họ La ở phủ Tĩnh An. Vì vậy, một lô vải bông mà họ nói, nhiều nhất cũng chỉ vài trăm xấp.

Ngô Triền đương nhiên hiểu rõ tình hình, hần nhẹ nhàng nói: “Tướng quân muốn mua vải bông cho quân hộ của Thăng Long Vệ, số lượng cần có thể khá lớn!”

Sắc mặt Thượng Quan Minh Đức khựng lại, cảm thấy vừa rồi mình như có chút nước vào não.

Ngô Triền đã giúp Dương Chính Sơn làm việc, đương nhiên không phải chuyện nhỏ.

Nếu chỉ là vài trăm xấp vải, Ngô Triền cũng không cần tìm đến Thượng Quan gia của họ, nhưng nếu là số lượng lớn, Thượng Quan gia của họ dường như cũng không có.

“Chuyện này, quy mô kinh doanh của tiệm vải Thượng Quan gia chúng ta rất nhỏ!”

“Vãn bối biết, vì vậy vãn bối muốn nhờ Thượng Quan tiên bối giúp liên hệ với các nhà buôn vải lớn ở Tĩnh An thành!” Ngô Triền nói.

“Ha ha, chuyện này đơn giản!” Thượng Quan Minh Đức lập tức yên tâm, chỉ là làm mối liên hệ thôi, chuyện này dễ làm.

Thượng Quan Minh Đức vẫn rất tích cực trong việc có thể giúp đỡ Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn là Định Quốc tướng quân do hoàng đế phong, là Chỉ Huy Sứ Thăng Long Vệ chính tam phẩm, cũng

được coi là một nhân vật lớn trong mắt Thượng Quan gia.

Quan trọng hơn là Dương Chính Sơn cũng là người phủ Tĩnh An, coi như đồng hương với Thượng Quan gia.

Nói ra thì Thượng Quan Minh Đức đã sớm muốn kết giao với Dương Chính Sơn, chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp, bây giờ cơ hội đưa đến tận cửa, hắn đương nhiên không có lý do để từ chối.

Sau đó, Thượng Quan Minh Đức không nói hai lời, dẫn Ngô Triển ra ngoài thăm hỏi vài nhà buôn vải lớn ở Tĩnh An thành.

Đừng nhìn Ngô Triển bình thường có vẻ lười biếng, như một kẻ tự do tự tại trong giang hồ, nhưng hắn là người rất có chính kiến.

Hắn không vì Dương Chính Sơn không đưa ra mệnh lệnh cụ thể mà trở nên bó tay bó chân, việc gì cũng xin chỉ thị, chờ đợi mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, mà tự mình quyết định đàm phán xong xuôi với mấy nhà buôn vải lớn.

Về giá cả, thực ra nhà họ La cung cấp vải bông cho Thăng Long Vệ theo giá thị trường, vì vậy Ngô Triển cũng đàm phán với mấy nhà buôn vải lớn theo giá mà nhà họ La cung cấp.

Ban đầu, mấy nhà buôn vải lớn còn muốn tăng giá, dù sao một lượng lớn vải bông như vậy được gửi đến Thăng Long Vệ, giá vải bông ở Tĩnh An thành chắc chắn sẽ tăng, họ muốn nhân cơ hội này tăng giá cũng không có gì sai.

Tuy nhiên, có Thượng Quan Minh Đức ở giữa hòa giải, thêm nữa sau khi biết người mua là Dương Chính Sơn, họ cũng từ bỏ ý định tăng giá.

Thượng Quan gia là võ đạo gia tộc ở phủ Tĩnh An, nhưng Dương thị nhất tộc cũng là quan hoạn gia tộc ở phủ Tĩnh An,

hiện nay nếu xếp hạng các gia tộc ở phủ Tĩnh An, Lư gia vẫn là số một, nhưng số hai chắc chắn là Dương thị An Ninh.

Phải nể mặt Thượng Quan Minh Đức, nhưng cũng không thể không nể mặt Dương thị nhất tộc.

Hơn nữa, những nhà buôn vải lớn này đều biết sau lưng La Thường chính là Dương Chính Sơn, nhà họ La nhờ Dương Chính Sơn ủng hộ mới trở thành phú thương ở Trùng Sơn trấn.

Họ cũng muốn nhân cơ hội này kết giao với Dương Chính Sơn.

Chỉ trong hai ngày, mấy nhà buôn vải lớn đã gom được một vạn xấp vải bông vận chuyển đến Thăng Long Vệ.

Lúc này Dương Chính Sơn không biết những việc Ngô Triễn đang làm ở Tĩnh An thành, nếu hắn biết chắc chắn sẽ khen ngợi Ngô Triễn một phen.

Tuyết lớn rơi rải rác ba ngày, hôm nay cuối cùng cũng ngừng.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã ra lệnh cho các thiên hộ sở gia cố nhà ở của quân hộ, và phái Tạ Uyên đi kiểm tra việc gia cố, nhưng vẫn có không ít nhà của quân hộ bị tuyết lớn đè sập.

Tuyết dày một thước đối với cả Thăng Long Vệ chính là một trận thiên tai.

Quân hộ nghèo túng đã lâu căn bản không có khả năng chống lại thiên tai như vậy.

Vấn đề do nhà sập gây ra không chỉ đơn giản là không có chỗ ở.

Chương 597: Nhà Băng (1)

Sáng sớm hôm nay, Dương Chính Sơn đã cùng thân vệ rời khỏi thành. Hắn muốn đích thân đi xem tình hình thiên tai của các quân hộ.

Tuyết trên đường rất dày, dù cưỡi ngựa cũng chỉ có thể tiến lên chậm rãi. Hồng Vân không thích lớp tuyết dày như vậy, nó cứ bước những bước nhỏ và liên tục đá lớp tuyết đọng trên mặt đường.

Dương Chính Sơn nhìn vào một màu trắng xóa trước mắt, tâm trạng càng thêm nặng nề. Hắn đã dự đoán trước được trận tuyết lớn này, nhưng lại không thể chuẩn bị chu toàn.

Thăng Long Vệ đã nghèo nàn tích lũy từ lâu, rất nhiều vấn đề không thể giải quyết trong thời gian ngắn. Nói về nhà cửa, trời lạnh cóng như thế này, căn bản không thể sửa sang nhà cửa, chỉ có thể gia cố đơn giản một chút. Mà cái gọi là gia cố cũng chỉ là chống thêm vài cây gỗ bên trong nhà, những việc khác thì chẳng làm được gì.

Mất hơn nửa canh giờ, bọn họ đi được gần hai mươi dặm và đến một tôn bảo. Tôn bảo này không giống với tôn bảo của Trọng Sơn trấn. Tôn bảo của Trọng Sơn trấn đều có tường bao bên ngoài để chống lại sự xâm lược của tộc Hồ, còn tôn bảo của Thăng Long Vệ thì giống như một ngôi làng.

Tôn bảo này gọi là Nam Lĩnh Thôn, có hơn ba mươi hộ quân hộ, trước đây là một Bách Hộ Sở, nhưng hiện tại chỉ còn giữ lại một Tổng Kỳ. Khi Dương Chính Sơn đến Nam Lĩnh Thôn, các quân hộ trong thôn đang bận rộn dựng nhà.

Có người nhìn thấy Dương Chính Sơn cùng một nhóm người đến, nhanh chóng có một hán tử mặc áo da chạy ra từ trong thôn.

“Đại nhân Chỉ Huy Sứ!” Hán tử nhìn thấy Dương Chính Sơn, có chút không chắc chắn nói.

“Ừm! Người là Tổng Kỳ Quan của Nam Lĩnh Thôn?” Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, hỏi.

Vẻ mặt của hán tử nghiêm lại, vội vàng chấp tay hành lễ, bái nói: “Tổng Kỳ Quan Nam Lĩnh Thôn Trương Hồ bái kiến đại nhân Chỉ Huy Sứ!”

Trương Hồ vốn là một Tổng Kỳ của Thăng Long Tiền Vệ, thời gian trước Thăng Long Vệ điều chỉnh lớn, hắn bị điều đến Nam Lĩnh Thôn.

Thăng Long Vệ điều chỉnh lớn chủ yếu là điều chỉnh quan viên hai cấp Bách Hộ và Phó Thiên Hộ, nhưng cũng có một số Tổng Kỳ bị điều đến các tôn bảo khác.

Điều chỉnh Bách Hộ và Phó Thiên Hộ là để ngăn chặn những người vốn thân cận với Lan gia gây rối, còn điều động một số Tổng Kỳ là vì Tạ Nguyên chọn lựa một nhóm nhân thủ có thể sử dụng.

Lan gia nắm giữ Thăng Long Tiền Vệ chủ yếu bằng cách kiểm soát quan viên cấp cao, dùng người nhà làm Thiên Hộ, sau đó bồi dưỡng các Phó Thiên Hộ và Bách Hộ khác làm tâm phúc. Còn như Tổng Kỳ và Tiểu Kỳ, Lan gia không thêm đề mắt tới, cũng không có nhiều tâm tư để lôi kéo những tiểu quan tầng lớp thấp này.

Vì vậy, trong Thăng Long Tiền Vệ vẫn có một số Kỳ Quan có năng lực và trách nhiệm có thể trọng dụng. Tạ Nguyên chọn ra những Kỳ Quan này cũng là muốn bồi dưỡng một chút, nếu thực sự có năng lực, sau này có thể trọng dụng.

Chuyện này Tạ Nguyên đã sớm bẩm báo với Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn cũng hiểu rõ tình hình.

“Tình hình trong thôn thế nào?” Dương Chính Sơn bước về phía Nam Lĩnh Thôn, hỏi.

Trương Hồ nói với giọng hơi trầm: “Hiện tại Nam Lĩnh Thôn có ba mươi ba hộ quân hộ, một trăm sáu mươi tám nhân khẩu, sáu mươi bảy thành đinh, ba mươi ba chính đinh, hai mươi sáu dư đinh!”

Thành đinh chỉ nam đinh từ mười sáu đến năm mươi tuổi, được coi là lao động chính trong quân hộ. Chính đinh là binh lính có trong sổ sách, còn dư đinh là dự bị.

Một quân hộ phải có một chính đinh, nếu chính đinh tử trận hoặc không thể phục vụ, sẽ do dư đinh bổ sung. Đồng thời, dư đinh cũng là lao động chính trong đồn điền, vì chính đinh đôi khi sẽ thực hiện nhiệm vụ, hoặc tham gia huấn luyện, hoặc canh giữ thành trì, cửa ải, v.v.

Ba mươi ba quân hộ chỉ có một trăm sáu mươi tám nhân khẩu, trung bình một hộ chưa đến năm người, rõ ràng là không hợp lý. Chỉ có thể nói rằng nghèo khổ khiến các quân hộ không sinh được con, cũng không nuôi được con. Nếu sau một trận chiến, không ít quân hộ trong số này sẽ trực tiếp tuyệt hậu.

Dương Chính Sơn dừng bước, hẩn nhìn thấy một ngôi nhà bị sập.

“Có người nào bị đè chết không?”

“Không, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, sau khi nhà sập, chúng ta lập tức cứu người ra!” Trương Hồ vội vàng trả lời.

Nhà sập rồi mới cứu người!

Dương Chính Sơn hít sâu một hơi, lại hỏi: “Có bao nhiêu nhà bị sập?”

“Ừm, không nhiều lắm, chỉ có bốn nhà không chịu nổi!” Trương Hồ có chút xấu hổ nói.

Trước đó cấp trên đã nhiều lần ra lệnh gia cố những ngôi nhà cũ nát, hấn cũng đã nghiêm túc thực hiện, đáng tiếc vẫn xảy ra tình trạng nhà bị tuyết lớn đè sập.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, không nói gì, chỉ tiếp tục quan sát trong thôn.

Các quân hộ trong thôn nhìn thấy Dương Chính Sơn, từng người một lùi sang bên cạnh, trong mắt đầy sợ hãi.

Chương 598: Nhà Băng (2)

So với những ngôi nhà sập, Dương Chính Sơn cảm thấy sự sợ hãi đầy trong mắt này khiến hắn khó chịu hơn.

Sợ hãi, có nghĩa là trước đây bọn họ đã bị áp bức, hơn nữa còn không phải là áp bức bình thường. Những áp bức đó đã đè bẹp tinh thần và sự quả cảm của bọn họ, khiến bọn họ khi đối mặt với quan viên không còn chút cảm giác phản kháng nào.

Tuy nhiên, một nhóm người không có sự quả cảm lại có thể trở thành một nhóm binh lính dũng mãnh sao?

Điều quan trọng nhất đối với một binh lính mạnh mẽ không phải là bản thân hắn có thể đánh đấm ra sao, mà là trong lòng hắn có sự quả cảm và quyết tâm hay không, trên chiến trường hắn có dám liều mạng hay không.

Một người dù thực lực mạnh mẽ đến đâu, nếu không có dũng khí xông pha, thì trên chiến trường hắn cũng chỉ là một kẻ hèn nhát.

Vậy mà, những người trước mắt này lại cách quá xa so với điều đó.

Ý chí tinh thần và thực lực bản thân của bọn họ đều có khoảng cách rất lớn so với binh lính tinh nhuệ, thậm chí có thể dùng từ một trời một vực để hình dung.

Muốn huấn luyện những người này thành binh lính tinh nhuệ, Dương Chính Sơn còn rất nhiều việc phải làm.

Tuy nhiên, việc cấp bách trước mắt vẫn là để bọn họ vượt qua mùa đông lạnh giá này.

“Những người đó có nơi nào để ở không?” Dương Chính Sơn nhìn những người vẫn đang lục lọi đồ đạc trong đồng đồ nát.

Những ngôi nhà này bị sập không chỉ là một gian, mà là cả ngôi nhà đều sập. Đều là nhà đất, xà nhà đều bằng gỗ, một khi một gian bị sập, những gian liền kề cũng sẽ bị sập theo, nếu may mắn thì những gian cách một gian vẫn có thể giữ lại, nếu không may thì cả ngôi nhà bốn năm gian sẽ cùng bị sập.

“Chuyện này... nếu chen chúc một chút, vẫn có thể ở được!” Trương Hồ nói.

“Chen chúc!” Dương Chính Sơn nhú mày.

Ý của lời này là không có ngôi nhà trống nào để bố trí cho những người không có nhà ở. Tuy nhiên cũng đúng, Nam Lĩnh Thôn vốn dĩ đã nghèo, làm gì có nhà trống để ở.

Còn về việc chen chúc, một người ở nhờ một nhà, dù sao cũng có thể có chỗ ngủ.

Chỉ là như vậy thì rất bất tiện. Đây không phải chen chúc vài ngày, mà là phải chen chúc vài tháng.

Hiện tại mới là tháng mười một, muốn xây nhà mới ít nhất cũng phải đợi đến tháng ba năm sau, tức là phải chen chúc hơn ba tháng.

Những người mất nhà ở sẽ không thoải mái, còn những người giúp đỡ cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu. Thời gian dài chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn, mâu thuẫn nhiều sẽ dẫn đến rắc rối lớn hơn.

Dương Chính Sơn chìm vào suy nghĩ, cảm thấy vẫn nên sắp xếp chỗ ở riêng cho bốn hộ gia đình này thì tốt hơn.

Hiện tại chắc chắn không thể xây nhà!

“Dựng vài căn nhà bằng đi!”

Không thể xây nhà đất, vậy thì dựng nhà băng. Với thời tiết ở Liêu Đông, Dương Chính Sơn cảm thấy nhà băng ít nhất có thể ở đến tháng hai năm sau. Đến lúc đó, nhiệt độ sẽ ấm lên một chút, mặc dù vẫn sẽ rất lạnh, nhưng có lẽ sẽ có cách để chống đỡ.

Ở nhà băng chắc chắn không thoải mái bằng ở nhà đất, nhưng hiện tại mà nói, nhà băng là lựa chọn tốt nhất. Dương nhiên, điều quan trọng nhất là dựng nhà băng đơn giản và tiết kiệm thời gian, chỉ cần vài ngày là có thể hoàn thành.

“Nhà băng?” Rõ ràng Trương Hồ không biết nhà băng là gì.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Nhà băng chính là ngôi nhà được dựng bằng băng!”

Nói rồi, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó đi đến trước một cái giếng nước.

Cái giếng này sâu khoảng hai trượng, dưới đáy giếng, mặt nước kết một lớp băng mỏng, bên cạnh đặt một cây gậy dài, khi mức nước có thể dùng gậy dài đập vỡ mặt băng.

“Cứ như vậy, đổ nước vào trong thùng, để qua một đêm là có thể đóng băng hoàn toàn, sau đó dùng những tảng băng làm gạch đá để xây thành nhà.”

“Nhà băng không cần quá lớn, nhỏ một chút sẽ ấm áp hơn.”

“Nếu có khe hở giữa các tảng băng, có thể dội nước lên, nước đóng băng trong khe hở sẽ tự nhiên bịt kín khe hở!”

“Mặc dù nhà băng như vậy không thoải mái bằng nhà đất, cũng không thể đốt lò sưởi, nhưng có thể chắn gió!”

“Đắp thêm vài chiếc chăn, ở bên trong vẫn ổn!”

“Ừm, nếu không có chăn, thì trải thêm rom rạ!”

Dương Chính Sơn cố gắng dùng những lời đơn giản nhất để giải thích về nhà băng, điều kiện khó khăn, cũng chỉ có thể tạm bợ như vậy.

Tuy nhiên, Trương Hồ càng nghe mắt càng sáng lên, mặc dù hắn chưa từng dựng nhà băng, nhưng sau khi nghe Dương Chính Sơn mô tả, hắn biết phương pháp này khả thi.

“Đại nhân anh minh!”

“Phương pháp nhà băng này quá tốt, không chỉ bọn họ, những người khác cũng có thể sử dụng, chúng ta có thể dùng băng để gia cố ngôi nhà!”

Trương Hồ nói với vẻ mặt đầy hưng phấn.

Dương Chính Sơn lại sửng sốt.

Dùng băng để gia cố ngôi nhà!

Điều này dường như cũng có thể!

Hiện tại trời lạnh cóng, muốn đào đất dựng nhà chắc chắn không được, căn bản là không đào nổi. Còn về gỗ, xung quanh Thăng Long Vệ không có rừng rậm, gỗ cũng là vật tư khan hiếm. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây bọn họ muốn gia cố ngôi nhà mà không làm được.

Nhưng nếu dùng băng thì đơn giản hơn nhiều. Tôn bảo nào mà chẳng có giếng nước?

Chế băng cần khuôn, không có khuôn thích hợp cũng không sao, chẳng phải nhà nào cũng có thùng gỗ, chậu gỗ sao, kích thước không phù hợp thì có thể đục, cũng có thể ghép lại với nhau.

Với độ lạnh của Liêu Đông, một đêm đủ để làm đóng băng cứng một thùng nước.

Trương Hồ này quả thật không tồi, cứ nhiên có thể suy một ra ba, Dương Chính Sơn chỉ nói dựng nhà băng, hẳn lại có thể nghĩ ra dùng băng để gia cố ngôi nhà.

Dương Chính Sơn vuốt râu, liếc nhìn Trương Hồ.

Mẹ nó, sao ta không nghĩ ra sớm hơn?

Nếu nghĩ ra sớm, có lẽ những ngôi nhà này sẽ không bị tuyết lớn đè sập!

Trương Hồ cảm thấy Dương Chính Sơn cao minh, nhưng Dương Chính Sơn lại cảm thấy Trương Hồ thông minh.

Sự cao minh của Dương Chính Sơn đến từ kiếp trước hẳn đã xem một số video ngắn về nhà băng, còn sự thông minh của Trương Hồ là thực sự thông minh.

Dùng băng để gia cố ngôi nhà, Dương Chính Sơn thực sự không nghĩ ra, thậm chí ngay cả nhà băng cũng là hẳn mới nghĩ ra.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không nói ra, hẳn cũng là người cần thể diện, sao có thể tự vạch áo cho người xem lưng.

“Ừm, đã người nghĩ ra rồi, vậy hãy dẫn người đi thử xem!”

“Vâng, đại nhân!” Trương Hồ đáp với vẻ hơi hưng phấn.

Dương Chính Sơn không tiếp tục ở lại Nam Lĩnh Thôn, hẳn ở đây căn bản không giúp được gì, ngược lại sẽ khiến các quân hộ này sợ sệt, rụt rè.

Vốn dĩ hẳn còn muốn tiếp tục đi tuần tra các Thiên Hộ Sở và tôn bảo khác, nhưng sau khi nghĩ ra phương pháp dựng nhà băng và dùng băng để gia cố ngôi nhà, hẳn lập tức trở về Vệ thành.

Ngay lập tức viết hai phương pháp này ra, sau đó để thư lại trong nha môn sao chép thành mấy chục bản, phái người đưa đến các Thiên Hộ Sở.

Đây là một phương pháp tốt, có lẽ không phải là một phương pháp hoàn hảo, nhưng có thể giúp nhiều quân hộ vượt qua mùa đông lạnh giá này.

Chương 599: Ta sợ Tiểu Minh Chiêu ăn không đủ! (1)

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn lại đến Nam Lĩnh Đồn, phát hiện Trương Hồ đã dẫn người dựng lên một căn nhà bằng.

Nhà bằng xây rất xấu, không có gì gọi là đẹp, chỉ là một căn nhà được xếp bằng những khối bằng, tường ngoài lồi lõm.

Điều này cũng bình thường, không có khuôn mẫu thống nhất, tự nhiên không thể xây dựng được bề mặt tường gọn gàng. Hơn nữa, dựng nhà bằng là để sắp xếp cho những quân hộ có nhà bị sập, ở được là được, cần gì đẹp.

Dưới nền nhà bằng trải rất nhiều rơm, trong nhà dùng đá và ván gỗ dựng một cái giường, ván giường chắc là ván cửa.

Mặc dù trông có vẻ tồi tàn, nhưng ít nhất cũng có chỗ ở.

Dương Chính Sơn rất hài lòng về điều này.

Những ngày sau đó, nhiều thiên hộ sở trong phạm vi Thăng Long Vệ cũng dựng lên nhà bằng.

Trí tuệ của nhân dân không thể xem thường, mặc dù dựng nhà bằng là đề nghị của Dương Chính Sơn, nhưng rất nhanh chóng, Dương Chính Sơn phát hiện ra nhà bằng của mọi người dựng lên không hề giống nhau.

Có nơi còn dựng xà cho nhà bằng, để tránh nhà bằng bị sập.

Có nơi lại dựng thành hình bán cầu, không cần xà.

Thậm chí có người thông minh hơn còn trực tiếp lấy tuyết tại chỗ để dựng nhà tuyết!

Khi Dương Chính Sơn nhìn thấy nhà tuyết, cả người đều
sững sờ!

Nhà tuyết dường như còn tốt hơn nhà băng!

Nhà băng còn phải đợi băng đóng cứng mới được, nhưng
nhà tuyết có thể trực tiếp lấy vật liệu tại chỗ, tiết kiệm thời
gian và công sức, hơn nữa nhà tuyết và nhà băng không có gì
khác biệt.

Lúc này, Dương Chính Sơn mới hiểu được thế nào là một
người không bằng nhiều người.

Nhìn thấy nhà tuyết, Dương Chính Sơn lại phổ biến
phương pháp dựng nhà tuyết.

Có nhà tuyết, các quân hộ cũng không lo mùa đông này
không có nhà để ở.

Tuy nhiên, nhà tuyết cũng chỉ là để ứng phó khẩn cấp,
muốn giải quyết sự nghèo khó của các quân hộ, Dương Chính
Sơn còn phải bỏ ra nhiều tâm sức hơn.

Ngày 20 tháng 11.

Ngô Triễn từ Tĩnh An phủ trở về, cùng trở về với hãn còn
có hai mươi xe vải bông.

Nhìn Ngô Triễn đầy ắp trở về, trong lòng Dương Chính
Sơn lại thở phào nhẹ nhõm.

“Lão gia!”

Trong thư phòng, mặt Ngô Triễn bị lạnh cóng đến đỏ bừng,
trên người ướt sũng, rõ ràng là hãn đã chịu không ít khổ cực.

Sau trận tuyết lớn, vất vả khi đi đường không cần nói cũng
biết.

Quãng đường hai trăm dặm, Ngô Triễn bọn họ đi mất bốn
ngày.

“Người vất vả rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi, ăn chút cơm nóng, tắm nước nóng!” Dương Chính Sơn nhìn thấy hần như vậy, ân cần nói.

Ngô Triền cười ha hả, nói: “Lão gia, bên này còn chút việc cần lão gia xử lý!”

Nói rồi, hần kể lại chuyến đi Tĩnh An phủ lần này.

“Đây là ba ngàn xấp vải bông đầu tiên, còn hai đợt nữa, tổng cộng là một vạn xấp vải bông!”

“Ba đợt vải bông lần lượt đến từ Lâm gia, Trương gia và Vương gia ở Tĩnh An phủ, giá cả giống như vải bông của La gia trước đây!”

“Lão gia, ta đã đồng ý với bọn họ, chỉ cần hàng đến Thăng Long Vệ, sẽ thanh toán cho bọn họ!”

Ngô Triền nhẹ giọng nói.

Lần này là hần tự ý quyết định, mặc dù hần cảm thấy Dương Chính Sơn sẽ không trách tội hần, nhưng trong lòng hần vẫn có chút lo lắng.

Dương Chính Sơn nghe xong, cười nói: “Người làm rất tốt! Ta sẽ viết giấy cho người, lát nữa người đi tìm Chu Nhân, để hần dẫn người đi lĩnh bạc!”

“Ừ, lát nữa người đến chỗ Ngô Hải lấy hai vò Bách Thảo Nhưỡng, coi như phần thưởng của người!”

Bách Thảo Nhưỡng chính là dược tửu Dương Chính Sơn ủ trong không gian Linh Tuyền, hần đã lấy ra không ít đặt trong kho của Dương gia, cho mọi người trong Dương gia uống, đôi khi cũng thưởng cho người hầu và hộ viện trong nhà.

“Tạ ơn lão gia ban thưởng!” Ngô Triền cười hì hì.

Hắn đã từng trải nghiệm lợi ích của Bách Thảo Nhuỡng, được thưởng hai vò Bách Thảo Nhuỡng, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết, phải biết rằng bình thường Dương Chính Sơn chỉ thưởng từng bình một, lần này trực tiếp thưởng cho hắn hai vò, đây tuyệt đối là phần thưởng hậu hĩnh.

Ngô Triền cũng là người có hiểu biết, mặc dù hắn không biết giá trị cụ thể của Bách Thảo Nhuỡng, nhưng hắn biết rằng trong giang hồ có rất nhiều loại dược tửu đều có giá trị không nhỏ.

Mà Bách Thảo Nhuỡng của Dương gia còn tốt hơn và quý hơn tất cả những loại dược tửu mà hắn từng thấy.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, cười nói: “Lại lĩnh thêm một trăm lượng bạc, tuổi người cũng không còn nhỏ nữa, nên cưới vợ đi!”

Ngô Triền không phải là nô bộc của Dương gia, nói cho cùng, Ngô Triền được coi là em vợ của hắn, giống như Lạc Phi Vũ.

Mà Lạc Phi Vũ hiện nay là Chỉ huy Thiêm Sự của Thăng Long Vệ, Ngô Triền lại chỉ là hộ vệ của Dương gia, chênh lệch về thân phận và địa vị lớn như thế nào không cần nói cũng biết.

Chương 600: Ta sợ Tiểu Minh Chiêu ăn không đủ! (2)

Trước đây, Ngô Triền bất luận là tu vi hay thiên phú đều kém xa Lạc Phi Vũ, nhưng hiện tại, Ngô Triền bất luận là thiên phú hay tu vi đều không thua kém Lạc Phi Vũ.

Dương Chính Sơn cảm thấy cần thiết phải đối xử tốt với hắn hơn, về mặt tiền bạc, bổng lộc hàng tháng của Ngô Triền bọn họ cao hơn nhiều so với những hộ vệ đã ký khế ước bán thân, về mặt đời sống, Dương Chính Sơn với tư cách là tỷ phu, nên quan tâm nhiều hơn.

Nghe Dương Chính Sơn giục cưới vợ, Ngô Triền lại có chút xấu hổ.

Đừng nhìn tên này bình thường cà lơ phất phơ, thực ra hắn vẫn rất ngây thơ.

Gần ba mươi tuổi rồi, vẫn còn độc thân, ngây thơ đến mức hơi quá đáng.

“Có phải người đã đề ý ai rồi không?” Dương Chính Sơn nhướn mày hỏi.

“Ồ, không có không có!” Ngô Triền vội vàng xua tay phủ nhận.

“Thật sự không có?” Dương Chính Sơn cảm thấy tên tiểu tử này không nói thật, “Nếu có, ta có thể đề sư tỷ người làm mối cho người!”

Thấy hắn còn muốn từ chối, Dương Chính Sơn lại có chút trêu chọc nói: “Cơ hội chỉ có một lần thôi, nếu người từ chối,

sau này đừng đến cầu ta!”

Lời từ chối đến bên miệng Ngô Triển lập tức dừng lại, ập a ập úng nói một câu.

Câu nói này, cho dù là Dương Chính Sơn với thính lực vượt xa người thường cũng không nghe rõ.

“Ai cơ?”

“Ngọc Lộ cô nương!”

“.....”

Dương Chính Sơn dùng ánh mắt sắc lang nhìn Ngô Triển.

Quả nhiên, thâm mỹ của nam nhân đều giống nhau, đều thích mỹ nữ!

Ngọc Lộ cô nương ư!

Trong tất cả mọi người ở Dương gia, ừm, bao gồm phu nhân, tiểu thư và tất cả các nha hoàn, bà tử, Ngọc Lộ cô nương tuyệt đối là người diễm lệ nhất.

Lúc đầu, Dương Chính Sơn đối mặt với yêu tinh này suýt chút nữa đã không kiềm chế được, huống hồ là những người khác.

Mấy năm nay, Ngọc Lộ vẫn luôn ở Dương gia, khế ước bán thân của nàng hiện đang ở trong tay Dương gia, tuy nhiên Úc Thanh Y cảm thấy nàng có thiên phú võ đạo không tồi, không sắp xếp cho nàng làm những việc nặng nhọc như các nha hoàn khác, mà để nàng làm việc trong tú phòng của Dương gia, đồng thời cũng thường xuyên hướng dẫn nàng tu luyện.

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút, cảm thấy để Ngọc Lộ gả cho Ngô Triển cũng không phải là không được.

Dù sao Ngô Triển cũng không còn nhỏ tuổi, hiếm khi có người trong lòng, hẳn với tư cách là tỷ phu không có lý do gì

không tác thành.

Ngọc Lộ mặc dù trẻ trung xinh đẹp, nhưng dù sao nàng cũng là nô tì, nói một cách khó nghe, để nàng gả cho Ngô Triễn, đó là nàng trèo cao, nàng có đẹp đến đâu cũng không thể bù đắp được khuyết điểm là nô tì của nàng.

“Người muốn cưới nàng làm vợ?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ừm!” Ngô Triễn có chút xấu hổ cúi đầu.

Dương Chính Sơn chắc chắn nhìn hần, “Không ngờ người cũng là người háo sắc!”

“Á!” Ngô Triễn có chút hoảng hốt nói: “Lão gia, ta không phải, ta không phải là ham mê sắc đẹp của Ngọc Lộ cô nương ~”

Hần muốn giải thích gì đó, nhưng Dương Chính Sơn lại cười ha hả ngắt lời: “Được rồi, ăn sắc là bản tính, nam nhân ấy mà, ham mê sắc đẹp cũng không sao, chỉ là trên đầu chữ sắc có một con dao, máu chốt là phải giữ được bản tâm!”

“Chuyện này ta sẽ nói với sư tỷ người, nghĩ rằng sư tỷ người cũng sẽ không phản đối, nhưng Ngọc Lộ cô nương có đồng ý hay không thì chưa chắc, nhân duyên chuyện này không thể cưỡng cầu, nếu Ngọc Lộ cô nương không đồng ý, người không được oán ta!”

Ngọc Lộ là một người thông minh, nếu không lúc đầu nàng cũng sẽ không làm trái mệnh lệnh của Sa Bình Xuyên mà không có bất kỳ hành động nào ở Dương gia.

Mấy năm nay, Ngọc Lộ cũng rất chăm chỉ, ở Dương gia luôn sống một cách bình ổn.

.....

Buổi tối, Dương Chính Sơn trở về viện chính.

Sau khi ăn tối, hắn ôm vợ con trên giường ấm.

Tiểu Minh Chiêu đã được hai tháng tuổi, da mặt đã nở nang, trên đầu cũng mọc ra những sợi lông tơ ngắn, một đôi mắt to đen láy trông đặc biệt đáng yêu.

“Ya ya ya ~~”

Nhưng tiểu tử này cứ đến tối là đặc biệt hưng phấn, phải thức đến khuya mới chịu ngủ.

Dương Chính Sơn vừa trêu đùa Tiểu Minh Chiêu, vừa nói về chuyện của Ngô Triễn và Ngọc Lộ.

“Nàng thấy hai người bọn họ có hợp nhau không?”

Úc Thanh Y đang sắp xếp tã lót cho Minh Chiêu, suy nghĩ một lát, nói: “Hợp hay không còn phải xem chính bọn họ, nếu Ngọc Lộ nguyện ý thì chính là hợp!”

Nói thật, nàng cũng luôn lo lắng về chuyện hôn sự của Ngô Triễn, mặc dù hiện tại nàng là chủ mẫu của Dương gia, nhưng Ngô Triễn và những đệ tử Thiên Thanh Kiếm Phái khác đều là sư đệ của nàng, hơn nữa những sư đệ này đi theo nàng đến Dương gia, nàng đương nhiên phải chịu trách nhiệm về bọn họ.

Mấy năm nay, những sư đệ khác thành thân thì thành thân, sinh con thì sinh con, chỉ riêng Ngô Triễn là không có động tĩnh gì, khiến nàng cũng có chút bất lực.

“Ừ, như vậy cũng tốt, nếu Ngô Triễn thành thân, cũng có thể giải quyết được một mối bận tâm của nàng!” Dương Chính Sơn tán đồng nói.

Úc Thanh Y gấp xong tã lót, bế Tiểu Minh Chiêu đến, vén áo lên, đầy vẻ yêu thương nói: “Bây giờ mối bận tâm của ta là đợi Minh Chiêu lớn lên, nói chuyện cưới xin cho hài tử!”

“Lão gia, chúng ta định một mối hôn ước cho Minh Chiêu đi!” Đột nhiên nàng chuyển giọng.

Dương Chính Sơn nhìn thấy một mảnh trắng như tuyết, ho khê một tiếng, đưa tay giúp Tiểu Minh Chiêu bưng bát cơm, “Định hôn ước gì chứ, đợi nó lớn rồi hãy nói, lỡ đến lúc đó có biến cố gì, hôn ước này chẳng phải thành nghiệt duyên sao!”

“Ngươi làm gì vậy!” Úc Thanh Y không hài lòng gạt tay hắn ra.

“Ta sợ Tiểu Minh Chiêu ăn không đủ!” Dương Chính Sơn nghiêm trang nói.

“Ngươi đừng có làm loạn!” Úc Thanh Y lườm hắn một cái.

Dương Chính Sơn nhìn Tiểu Minh Chiêu chớp chớp, “Ta làm loạn ở đâu chứ, ngươi xem bây giờ ta rộng rãi biết bao, cũng không tranh với nó nữa!”

Úc Thanh Y nghĩ đến những chuyện không thể miêu tả trước đây, hai má đỏ ửng lên.

“Ngươi đang nói bậy gì đó, già mà không đứng đắn!”

Nàng tức giận vỗ Dương Chính Sơn một cái.

Dương Chính Sơn lại cười ha hả, sau đó cúi đầu nhìn nhitử, mà tiểu tử ấy mở to đôi mắt đen láy nhìn hắn, dường như đang nói ngươi đừng tranh với ta.

“Ăn no chưa? Ăn no rồi cũng để cha ăn chút!”

Úc Thanh Y nghe thấy lời này, càng xấu hổ và tức giận, lại muốn vỗ hắn một cái nữa, nhưng lần này Dương Chính Sơn lại kéo nàng vào trong lòng.

“Sống với nhau lâu năm rồi mà vẫn xấu hổ như vậy!”

“Ngươi đừng có làm loạn, Minh Chiêu vẫn còn ở đây!”

“Nó còn nhỏ, không sao!”

“Ya ya ya ~~”

Chương 601: Kế Hoạch Phát Triển (1)

Chuyện của Ngô Triễn và Ngọc Lộ rất nhanh đã có kết quả. Đối với Ngọc Lộ, nàng biết Ngô Triễn, còn về việc gả cho hắn, nàng cũng không cự tuyệt.

Mặc dù nàng không quen thuộc với Ngô Triễn, nhưng nàng biết hắn là một người tốt.

Người tốt là đủ rồi, nơi này cũng không có kẻ người tốt.

Đối với Ngọc Lộ mà nói, có được một nơi nương tựa đã là chuyện may mắn.

Đến Dương gia là may mắn của nàng, gặp được Úc Thanh Y là may mắn của nàng, có thể gả cho Ngô Triễn cũng là may mắn của nàng.

Điều nàng khát khao nhất không phải là giàu sang phú quý, không phải là oanh oanh liệt liệt, mà là một gia đình yên bình.

“Nô tỳ khấu tạ phu nhân!”

Trong phòng khách của viện chính, Ngọc Lộ quỳ trên mặt đất, cảm kích khấu tạ.

Trước khi gặp Dương Chính Sơn, nội tâm của nàng là tuyệt vọng, khi đó nàng dường như đã thấy được vận mệnh bi thảm của mình, trở thành đồ chơi của một đại nhân vật nào đó.

Khi gặp Dương Chính Sơn, trong lòng nàng càng tuyệt vọng hơn, bởi vì nàng cảm thấy vận mệnh bi thảm của mình sắp bắt đầu.

Tuy nhiên, sau khi đến Dương gia, sự tuyệt vọng trong lòng nàng dần dần tan biến, Dương Chính Sơn không để ý đến nàng, chính là hy vọng của nàng.

Sau đó, Úc Thanh Y gả cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn giao nàng cho Úc Thanh Y xử lý, nàng dường như đón nhận một cuộc sống mới.

Trong lòng không còn tuyệt vọng, chỉ cầu một sự bình yên.

Những năm này, nàng sống rất bình yên ở Dương gia.

Mà hiện tại, nàng sắp xuất giá.

Trong lòng nàng càng thêm khát khao.

Khát khao về một gia đình thuộc về chính mình.

“Mau đứng lên đi!” Úc Thanh Y đỡ nàng dậy, nhẹ nhàng nói: “Nếu người đồng ý, ta sẽ làm mọi thứ cho các người!”

“Ngô Triên là sư đệ của ta, người này bình thường có vẻ lười thôi không đứng đắn, nhưng người yên tâm, hẳn chắc chắn là người biết lo cho gia đình!”

Úc Thanh Y nói, đồng thời lấy ra khế ước bán thân của Ngọc Lộ, “Sau này người là tự do, người sẽ vào cửa với tư cách chính thê!”

“Cảm ơn phu nhân!” Ngọc Lộ rơi hai hàng lệ trong veo, nàng vui mừng khôn xiết.

Hai người đều đồng ý, những việc còn lại trở nên đơn giản.

Úc Thanh Y với tư cách là sư tỷ và chủ mẫu, tự nhiên cũng đích thân lo liệu hôn sự cho hai người họ.

Tuy nhiên, trước hôn sự của hai người họ, Úc Thanh Y còn phải lo liệu một đám cưới khác, đó là hôn lễ của Tống Hạo và Vương Vân Xảo.

Tổng Hạo và Vương Vân Xảo đã đính hôn từ lâu, năm nay Vương Vân Xảo cũng tròn mười sáu tuổi, ngày thành thân cũng nên được đưa vào kế hoạch.

Tuy nhiên, những chuyện này không cần Dương Chính Sơn bận tâm, chuyện trong nhà đều do Úc Thanh Y làm chủ, hắn vẫn dồn sức vào công vụ.

Ngày thứ ba sau khi lô vải bông đầu tiên đến, lô vải bông thứ hai cũng đến phiên vệ.

Hai lô vải bông lớn đã làm giảm bớt nhu cầu về vải bông của phiên vệ, vải bông nhanh chóng được phát đến tay các quân hộ.

Các quân hộ nhìn những tấm vải bông mới tinh, lại thêm vải phần cảm kích đối với vị chỉ huy sứ mới nhậm chức này.

Mặc dù Dương Chính Sơn chỉ mới nhậm chức hai tháng, nhưng từ khi hắn đến, cuộc sống của các quân hộ đã có nhiều khác biệt.

Lần đầu tiên họ nhận được lương thực do quan phủ phân phát, lần đầu tiên nhận được vải bông do quan phủ cấp phát, lần đầu tiên cảm nhận được sự quan tâm và coi trọng từ quan phủ.

Lương thực, vải bông, gia cố nhà cửa, xây dựng nhà băng, từng việc từng việc một, khiến tất cả các quân hộ đều cảm nhận được một sự quan tâm khác biệt.

Cũng khiến họ thêm phần tôn kính và cảm kích đối với Dương Chính Sơn.

Quân hộ của phiên vệ có thể chia thành ba phần, phần thứ nhất là quân hộ của phiên vệ cũ, cuộc sống trước đây của họ là tốt nhất, ít nhất là không có vấn đề về cơm ăn áo mặc, nhưng cũng không thể mong Lan gia đối xử quá tốt với họ, trong mắt

Lan gia, họ thực ra không có gì khác biệt với những nô bộc kia.

Phần thứ hai chính là những nô bộc của Lan gia, những nô bộc này hiện nay cảm kích Dương Chính Sơn nhất, bởi vì Dương Chính Sơn đã xóa bỏ thân phận nô tịch của họ, chỉ riêng việc này đã đủ để họ cảm kích hẳn.

Phần thứ ba là quân hộ của ba phiên vệ khác, cuộc sống trước đây của họ là khổ nhất, mặc dù họ là quân hộ, nhưng cuộc sống của họ còn không bằng những nô bộc kia.

Thực ra bất kể là phần nào, Dương Chính Sơn đều đối xử bình đẳng, lương thực và vải bông phân phát đều được phát theo hộ.

Cũng chính vì vậy, cả ba nhóm người này đều vô cùng cảm kích vị chỉ huy sứ mới nhậm chức này.

Tuy nhiên, cũng có người không hài lòng với Dương Chính Sơn, đó là những quan viên bị hấn cách chức.

Chỉ là bọn họ căn bản không có lực lượng để chống lại Dương Chính Sơn, hơn nữa trong lòng tràn đầy kính sợ hẳn, vì vậy sự bất mãn chỉ có thể giấu trong lòng, không dám biểu lộ ra chút nào.

Chương 602: Kế Hoạch Phát Triển (2)

Mà Dương Chính Sơn cũng lười để ý đến bọn họ, theo thời gian, những quan viên này đã hoàn toàn mất tác dụng, hiện tại bọn họ nhiều nhất cũng chỉ được coi là dân thường của vệ thành.

Còn về việc điều khỏi phiên vệ, đó càng là không thể, Dương Chính Sơn sẽ không quản bọn họ, trung quân đô đốc phủ càng sẽ không để ý đến bọn họ.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn đang lên kế hoạch cho năm sau.

Hiện tại, khung phiên vệ đã được dựng lên, các quân hộ của các vệ và các sở thiên hộ cũng đã được điều phối xong, tiếp theo chỉ cần làm quen với nhau một chút, vệ ti nha môn và các sở thiên hộ có thể vận hành bình thường.

Mặc dù còn một tháng rưỡi nữa mới đến tết, nhưng Dương Chính Sơn đã không định làm gì trước tết. Nguyên nhân chủ yếu là các quân hộ của phiên vệ tích lũy nghèo nàn đã lâu, căn bản không chịu nổi xáo trộn, bọn họ cần thời gian để nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Mà đợi qua tết, Dương Chính Sơn dự định sẽ cải tạo phiên vệ một cách mạnh mẽ.

Bước đầu tiên chính là cấp tiền cấp lương, tiền lương là căn bản của mọi thứ, trong tay có lương thực, trong lòng không hoảng sợ, chỉ có để cho các quân hộ có đủ tiền lương trong tay, mới có thể khiến họ thực sự thay đổi.

Đương nhiên, tiền lương tiếp theo Dương Chính Sơn sẽ không cho không.

Hắn dự định thuê các quân hộ xây dựng vệ thành và các sở thiên hộ, nói đơn giản chính là lấy công thay lương.

Bắt đầu xây dựng nhà ở từ cuối tháng hai, đến cuối tháng ba, không thể làm chậm trễ vụ xuân tháng tư.

Gần một tháng thời gian, có thể không hoàn thành hết nhiệm vụ xây dựng, nhưng không sao, đợi vụ xuân kết thúc, còn có thể tiếp tục thuê các quân hộ tiếp tục xây dựng.

Việc thứ hai là nâng cao hiệu quả và sản lượng của việc đồn điền của các quân hộ, nâng cao hiệu quả có thể thông qua việc chế tạo nhiều nông cụ, phân phối nhiều trâu cày hơn, tăng sản lượng đồn điền có thể thông qua việc tăng cường phân bón.

Nông cụ cần thợ rèn và thợ mộc chế tạo, cần quặng sắt.

Quặng sắt thì dễ, với tư cách là chỉ huy sứ của phiên vệ, Dương Chính Sơn có thể mua hoặc xin quặng sắt từ đô ti nha môn.

Thợ rèn và thợ mộc cũng dễ, phiên vệ không có, nhưng ty giám quân sự An Nguyên thành có.

Khi Dương Chính Sơn ở An Nguyên thành đã đào tạo được rất nhiều thợ rèn và thợ mộc, ty giám quân sự còn có dây chuyền sản xuất binh giáp.

Mặc dù hắn không thể biến thợ rèn và thợ mộc của An Nguyên thành thành thợ của phiên vệ, nhưng hắn có thể mượn dùng một đoạn thời gian, tin rằng Hàn Thừa sẽ không từ chối.

Còn về trâu cày, việc này không có cách nào khác, chỉ có thể bỏ tiền ra mua, trước đây trâu cày của Dương gia đã bị La Thường xử lý, bây giờ mua lại một ít là được.

Hiện tại Trọng Sơn trấn không thiếu trâu cày, giá trâu cày rẻ hơn rất nhiều.

Vì vậy bây giờ chính là thời điểm mua trâu cày tốt nhất.

Còn về phân bón, thực ra chính là phương pháp ủ phân bằng cỏ cây, không phải Dương Chính Sơn nghĩ ra, mà là do một tá điền của nông trang Dương gia đề xuất.

Tuy nhiên, sau khi người tá điền này đề xuất, Dương Chính Sơn cũng bổ sung một số ý kiến.

Phương pháp rất đơn giản, chính là dùng cỏ cây mục nát trộn với phân để ủ.

Do phân quá ít, quân hộ và nông hộ đều rất thiếu phân bón.

Nhưng nếu có thể dùng cỏ dại, lá cây và các loại thực vật khác để ủ phân, thì không nghi ngờ gì có thể tăng cường đáng kể lượng phân bón.

Thực ra phương pháp này không hiếm, một số người dân vẫn sẽ sử dụng phương pháp này, chỉ là không có ai tổng kết, cũng không có ai phổ biến, khiến cho những phương pháp ủ phân này chỉ có thể lưu truyền trong phạm vi nhỏ.

Năm ngoái, Dương Chính Sơn đã phổ biến phương pháp này ở nông trang Dương gia, hiệu quả phổ biến rất tốt, sản lượng thu hoạch tăng khoảng 10%.

Hiện nay hắn đã đến phiên vệ, đương nhiên muốn phổ biến phương pháp này.

Việc thứ ba chính là luyện binh, bao gồm chế tạo binh giáp, mua chiến mã, huấn luyện binh lính và các mặt khác.

Việc chế tạo binh giáp và mua chiến mã hiện tại có thể chuẩn bị, còn việc huấn luyện binh lính phải đợi sau khi vụ xuân kết thúc mới có thể tiến hành.

Ba việc này có thể xen kẽ hoặc tiến hành đồng thời, từng kế hoạch một phải được triển khai khẩn trương.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy trước tết vẫn có rất nhiều việc phải làm.

Đầu tiên là mua quặng sắt, bất kể là chế tạo nông cụ hay chế tạo binh giáp, đều cần một lượng lớn quặng sắt.

Thứ hai là mua trâu cày, cũng có thể đến Trọng Sơn trấn mua trước, không thể đợi đến khi sắp vụ xuân mới mua, khi đó mua có thể sẽ làm chậm trễ công việc.

Còn về chiến mã, việc này không cần gấp, mua sớm cũng không dùng được, chủ yếu là phải nuôi, phiên vệ không có nhiều chuồng ngựa để nuôi ngựa, vì vậy chỉ có thể đợi sau khi chuồng ngựa xây dựng xong mới mua.

Những thứ khác cũng có thể chuẩn bị trước, phái người đến nói với Hàn Thừa, để ông ấy chọn một nhóm thợ rèn và thợ mộc, sau tết sẽ để những thợ rèn và thợ mộc này đến.

Dương Chính Sơn viết từng việc một lên giấy, bởi vì nhiều việc là nghĩ ra tạm thời, nên viết rất lộn xộn.

Đương nhiên, hắn cũng bỏ sót nhiều việc, nhưng không sao, nghĩ nhiều lần sẽ nhớ ra, cho dù hắn không nhớ ra, đợi hắn lập ra kế hoạch tổng thể, thuộc hạ của hắn cũng sẽ giúp hắn nghĩ ra.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang suy nghĩ xem có bỏ sót việc gì không, Ngô Triển vội vàng chạy đến thư phòng.

“Lão gia, xảy ra chuyện rồi!” Giọng Ngô Triển có chút lo lắng nói.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Có thể xảy ra chuyện gì?

Hiện tại phiên vệ đường như không thể xảy ra chuyện gì lớn.

Sắc mặt của Ngô Triền không được tốt lắm, “Lô vải bông thứ ba của chúng ta bị cướp rồi!”

Lông mày Dương Chính Sơn nhíu lại.

Ba lô vải bông, lô đầu tiên là do Ngô Triền đích thân mang về, lô thứ hai cũng được vận chuyển đến ba ngày trước, lô thứ ba này đáng lẽ trong hai ngày này sẽ được vận chuyển đến.

Trước đây hắn còn nghĩ đợi lô vải bông thứ ba được vận chuyển đến, vấn đề quần áo và chăn bông của các quân hộ sẽ được giải quyết.

Không ngờ lại bị cướp!

“Ai cướp!”

“Ngọc Hành Dao Khách Hoàng Nghĩa Phúc!” Ngô Triền trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn có chút khó hiểu nhìn hắn, không hiểu người mà hắn nói là ai.

“Lão gia đã từng nghe nói đến Tinh Nguyệt Môn chưa?” Ngô Triền hỏi.

“Nghe nói rồi. Nghe nói Tinh Nguyệt Môn là một thế lực giang hồ rất lớn.”

Chương 603: Ngọc Hành đảo khách Hoàng Nghị Phúc (1)

“Tinh Nguyệt Môn có Thất Tinh đường: Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang. Mỗi đường có bốn đương gia và nhiều đảo khách.”

“Hoàng Nghị Phúc chính là đảo khách của Ngọc Hành đường, một trong Thất Tinh đường!”

Ngô Triền giải thích đơn giản.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu. Hắn biết Tinh Nguyệt Môn và cả Thất Tinh đường.

Tinh Nguyệt Môn chia làm nội ngoại, bên trong có Tứ Nguyệt kỳ, bên ngoài có Thất Tinh đường. Tứ Nguyệt gồm Tân Nguyệt, Thượng Huyền, Mãn Nguyệt, Hạ Huyền; Thất Tinh chính là Thất Tinh đường mà Ngô Triền nhắc đến.

Được rồi, hắn chỉ biết đến vậy, chi tiết hơn thì không rõ lắm.

“Vậy đảo khách là gì?”

“Ồ... Nói đơn giản, đảo khách là tay sai của Thất Tinh đường. Thường thì một nhóm sẽ có mặt tại các vùng núi rừng.”

Dương Chính Sơn gật đầu, “Vậy tức là tên Ngọc Hành đảo khách gì đó đã cướp vải bông của chúng ta!”

“Ừ. Hoàng Nghị Phúc luôn đóng quân ở Thanh Phúc Sơn, dưới trướng có hơn hai trăm sơn tặc, thường ngày thu tiền mua đường của các thương khách qua lại để sinh sống.”

“Thông thường, bọn chúng sẽ không cướp bóc các đoàn buôn. Lần này không hiểu sao lại cướp vải bông của chúng ta!” Ngô Triển nói.

Thanh Phúc Sơn nằm ở phía nam Tĩnh An phủ, là dãy núi Trường Thanh, cũng chính là dãy núi nơi thôn Dương Gia tọa lạc.

Quan đạo dưới chân Thanh Phúc Sơn là một trong những tuyến đường quan trọng dẫn vào Tĩnh An phủ thành. Hoàng Nghị Phúc dựa vào con đường quan đạo này để kiếm sống.

Dương Chính Sơn vượt râu, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thâm kinh ngạc.

Sơn tặc thời nay lại khéo léo đến mức đóng quân trên núi để thu phí qua đường.

Chắc chắn, việc này còn nhàn hạ hơn nhiều so với cướp bóc!

“Người của đoàn xe có sao không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Vài tiêu sư hộ tống đoàn xe đã chết!” Ngô Triển đáp.

Sắc mặt Dương Chính Sơn lập tức trầm xuống.

Ba lô vải bông, ngoài lô đầu tiên do Ngô Triển đích thân hộ tống, hai lô còn lại đều do tiêu sư của các thương nhân vải ở Tĩnh An thành bảo vệ.

Cướp hàng đã đành, lại còn giết người!

Điều này thật quá đáng!

Dương Chính Sơn đứng dậy, bắt đầu đi đi lại lại trong thư phòng.

Liêu Đông khác với Trọng Sơn trấn. Trọng Sơn trấn có binh lính lưu manh, có loạn quân, nhưng tuyệt đối không có sơn tặc.

Sơn tặc ở Trọng Sơn trần không có đất sống, chẳng lẽ lại để sơn tặc đi cướp quân đội?

Tuy nhiên, loạn quân ở Trọng Sơn trần trước đây còn đáng ghét hơn cả sơn tặc. Chỉ là sau khi bị Lục Sùng Đức và Lương Trữ trừng trị, Trọng Sơn trần không còn loạn quân nữa.

Còn ở Liêu Đông, sơn phỉ không ít, trong núi Trường Thanh có rất nhiều sơn tặc hung ác.

Ngày xưa, khi Dương Chính Sơn còn ở thôn Dương Gia, chẳng phải hắn đã từng tiêu diệt sơn tặc sao?

Tuy nhiên, nhóm sơn tặc mà hắn tiêu diệt được so với Ngọc Hành đao khách này thì chẳng đáng nhắc đến.

Vải bông bị cướp, có nên cướp lại không?

Theo lý mà nói, lô vải bông này chưa được vận chuyển đến Thăng Long Vệ, hắn cũng chưa trả tiền, bị cướp cũng không liên quan đến hắn.

Tuy nhiên, đó là thứ hắn cần, là vải bông mà quân hộ cần.

Hiện tại, Thăng Long Vệ vẫn còn nhiều quân hộ đang chờ lô vải bông này!

Hơn nữa, nếu không có lô vải bông này, Tĩnh An thành ước chừng rất khó gom đủ.

“Nhất định phải cướp lại!”

“Kháo~”

Dương Chính Sơn không nhin được chửi thề, chỉ là một đám sơn tặc, hắn, một thống lĩnh Thăng Long Vệ đường đường chính chính, lại sợ chúng sao?

“Lão gia, Tinh Nguyệt Môn không dễ chọc!” Ngô Triển trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn cười toe toét, “Sao? Quan viên triều đình thì dễ chọc chặc?”

Thế lực giang hồ chỉ là thế lực giang hồ, so với triều đình, thế lực giang hồ chẳng là cái gì!

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là thế lực giang hồ không lợi hại, thực tế là trong giang hồ có rất nhiều môn phái cực mạnh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đại Vinh triều đình không cho phép trong lãnh thổ của mình có những môn phái giang hồ quá mạnh.

Vì vậy, nhiều thế lực giang hồ lợi hại có trụ sở đặt ngoài lãnh thổ Đại Vinh.

Ví dụ như Tinh Nguyệt Môn, trụ sở của họ nằm trên một hòn đảo ở vùng biển phía đông nam Đại Vinh, nhưng Thất Tinh đường lại ở trong lãnh thổ Đại Vinh.

Đây cũng là lý do triều đình không nhắm vào Tinh Nguyệt Môn, nếu không Tinh Nguyệt Môn đã sớm biến mất.

“Bản tướng quân chẳng lẽ lại sợ một đám sơn tặc!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn lạnh lùng, sau đó hướng ra ngoài cửa gọi: “Người đâu, truyền lệnh, bảo Tổng Đại Sơn tập hợp một trăm kỵ binh, theo bản tướng ra ngoài!”

Tạ Uyên phụ trách các công việc cụ thể của quan nha, được xem là trợ thủ của Dương Chính Sơn, còn Tổng Đại Sơn phụ trách thống lĩnh hai trăm kỵ binh còn lại, đảm nhận việc phòng thủ thành.

Chương 604: Ngọc Hành đao khách Hoàng Nghị Phúc (2)

Đối phó với một đám sơn tặc không cần đến hai trăm kỵ binh, Dương Chính Sơn cảm thấy điều động một trăm kỵ binh đã là dùng đao mổ trâu giết gà rồi.

Nếu không phải nghĩ rằng các tướng sĩ đã quá nhàn rỗi trong thành những ngày này, Dương Chính Sơn đã muốn dẫn theo hai mươi tùy tùng đi san bằng sơn trại của Ngọc Hành đao khách kia.

Thực ra, Dương Chính Sơn cũng đang cảm thấy bức bối.

Mấy tháng trước, hấn tung hoành trên chiến trường, thực sự là vô cùng sảng khoái. Còn bây giờ, bắt hấn ngồi trong thư phòng xử lý công vụ rườm rà, thật sự là những ngày này không thể so sánh được.

Con người là vậy, bận rộn thì muốn tìm chút thanh thoi, nhưng khi thực sự nhàn rỗi lại cảm thấy không yên.

Ở trên chiến trường, ngày nào cũng lăn lộn trong biển máu, nghĩ rằng khi chiến tranh kết thúc có thể về nhà quây quần bên vợ con.

Nhưng khi ngày nào cũng ở nhà ôm vợ con, trong lòng lại không khỏi bồn chồn.

Với mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, chẳng bao lâu sau, Tổng Đại Sơn đã tập hợp một trăm kỵ binh tại công thành.

“Đại nhân! Chúng ta đi đâu?”

Thấy Dương Chính Sơn dẫn theo tùy tùng từ trong thành đi ra, Tổng Đại Sơn vội vàng tiến lên hỏi.

“Đi giết người!”

Dương Chính Sơn cười toe toét.

Nghe vậy, mắt Tổng Đại Sơn lập tức sáng lên, đạo này hẳn nhàn đến phát chán.

Không còn cách nào khác, tính hẳn thật thà chất phác, làm việc đâu ra đấy, bảo làm gì cũng làm rất nghiêm túc, nhưng có làm tốt hay không lại là chuyện khác.

So với hẳn, Tạ Uyên rõ ràng giỏi xử lý công việc hành chính hơn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn dùng Tạ Uyên làm trợ thủ, còn Tổng Đại Sơn chỉ có thể phụ trách những việc đơn giản.

Ngày thường, Tổng Đại Sơn làm nhiều nhất là tuần tra trong thành, kiểm tra công tác phòng thủ, ngoài ra không có việc gì khác.

“Đi thôi, xuất phát!” Dương Chính Sơn vung tay, dẫn theo một trăm hai mươi kỵ binh phóng về phía nam.

Thanh Phúc Sơn nằm ở phía nam Tĩnh An phủ, cách về thành hơn một trăm dặm. Nếu cưỡi ngựa, khoảng hai giờ là đến nơi, nếu không có tuyết đọng trên đường, một giờ là đến.

...

Tĩnh An phủ, Thượng gia.

Vương Chấn Trạch, một đại thương buôn vải, mồ hôi đầm đìa chạy vào đại sảnh của Thượng gia, khuôn mặt béo ú đầy vẻ lo lắng.

“Thượng gia chủ, người phải giúp ta!”

“Đó là bốn ngàn cuộn vải bông, là hơn nửa gia sản của ta!”

“Thượng gia chủ, Thượng gia chủ!”

Vương Chấn Trạch nhìn Thượng Minh Đức cầu khẩn.

Vốn dĩ Thượng Minh Đức là người đứng ra hòa giải, Vương Chấn Trạch cũng nghĩ đây là một chuyện tốt, bán vải cho ai chẳng bán, bán cho Dương Chính Sơn còn có thể kết giao được với hắn.

Nhưng không ngờ tới, vải bông vừa ra khỏi Tĩnh An phủ không lâu đã bị một đám sát tinh cướp mất.

Vải bông bị cướp đã đành, mười mấy người vận chuyển và tiêu sư cũng bị chết và bị thương.

Thiệt hại lớn như vậy đối với hắn đã coi như tổn thất nặng nề, tất nhiên nói là hơn nửa gia sản thì có hơi phóng đại, dù sao hắn cũng là đại thương buôn ở Tĩnh An phủ, tài sản cũng phải có mấy vạn lượng bạc.

Thượng Minh Đức cảm thấy đau đầu, chuyện này rắc rối quá, ông vốn chỉ có ý tốt giúp đỡ, giờ lại dính vào chuyện phiền phức này, trong lòng cũng khó chịu vô cùng.

“Vương huynh, không phải ta không muốn giúp ngươi, thực sự là ta cũng không giúp được!”

“Ngươi cũng rõ Hoàng Nghị Phúc là ai, Thượng gia của ta thật sự không chọc nổi!”

Nếu chỉ có một mình Hoàng Nghị Phúc, Thượng gia của ông cũng không sợ, nhưng Hoàng Nghị Phúc là Ngọc Hành đạo khách, sau lưng hắn là Ngọc Hành tinh đường.

Thượng gia truyền thừa mấy trăm năm, nhưng so với Ngọc Hành tinh đường thì kém xa.

Chưa nói đến Tinh Nguyệt Môn.

“Nhưng, nhưng mà~~” Vương Chấn Trạch mếu máo nói: “Vậy còn Dương tướng quân thì sao?”

Thượng Minh Đức càng thêm bất lực, “Hàng của người chưa giao đến Thăng Long Vệ, chẳng lẽ người muốn Dương tướng quân trả bạc cho người sao?”

Trước đây bọn họ đã thỏa thuận với Ngô Triền là giao hàng thanh toán, hai lô vải bông trước được giao đến Thăng Long Vệ, Thăng Long Vệ cũng rất sảng khoái trả tiền, không chậm trễ chút nào.

Thượng Minh Đức cảm thấy Dương Chính Sơn là người giữ chữ tín, nhưng ông không nghĩ rằng Dương Chính Sơn sẽ tốt bụng giúp Vương Chấn Trạch, dù sao nói cho cùng, chuyện này không phải lỗi của Dương Chính Sơn.

“Vậy thật sự không có cách nào sao?” Vương Chấn Trạch không khỏi thất vọng tràn trề.

Mất trắng mấy ngàn cuộn vải bông, khiến hấn đau lòng vô cùng.

Hấn hận không thể băm vằm Hoàng Nghị Phúc và đâm sát tinh đó thành trăm mảnh, nhưng hấn chỉ là một thương nhân, hoàn toàn không có cách nào đối phó với Hoàng Nghị Phúc.

“Thôi, người cứ coi như của đi thay người đi!” Thượng Minh Đức an ủi.

Vương Chấn Trạch không còn cách nào khác, đành rời khỏi Thượng gia với đầy nỗi bi phẫn.

So với nỗi bi phẫn của Vương Chấn Trạch, lúc này trong sơn trại trên Thanh Phúc Sơn lại tràn ngập không khí vui mừng.

“Ha ha ha, đương gia, lần này anh em chúng ta không phải chịu rét nữa rồi!”

“Đúng đúng, có lô vải bông này, năm nay chúng ta có thể thoải mái nghỉ đông rồi!”

Trong đại sảnh thô kệch, một đám sơn tặc với khí chất hung hãn đang cười đắc ý.

Trên ghế chủ tọa, Hoàng Nghị Phúc, một nam nhân gần bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo choàng lông chồn đen, đội mũ lông thỏ xám, cười toe toét.

“Ha ha ha, huynh đệ, chuẩn bị rượu thịt, tối nay không say không về!”

Giọng nói hào sảng vang lên trong đại sảnh, lập tức khiến đám sơn tặc hò reo.

Bọn chúng không thiếu tiền, các đoàn thương buôn qua lại đều phải nộp phí qua đường, nhưng chúng thiếu vật tư, lương thực, quần áo bông, rượu thịt,... đều là những thứ chúng thiếu.

Dù sao chúng cũng là tặc, không thể quang minh chính đại vào thành mua đồ, mà thương nhân trong thành cũng không muốn giao dịch với chúng.

Vì vậy, chúng chỉ có thể cải trang, lén lút vào thành mua một ít vật tư.

Chỉ là làm như vậy, vật tư chúng mua được sẽ không nhiều, thường mỗi lần chỉ mua được một ít đồ dùng hàng ngày.

Hoàng Nghị Phúc là người thông minh, hẳn biết sự khác biệt giữa ăn no và ăn đủ, vì vậy hắn luôn kiên trì chỉ thu phí qua đường, không cướp bóc đoàn xe.

Lần này cũng là bất đắc dĩ.

Trong trại thiếu vải bông để chống rét, để huynh đệ không phải chịu lạnh, hắn chỉ có thể mạo hiểm cướp một lần.

Thực ra, chúng đã để mắt đến mấy nhà buôn vải lớn ở Tĩnh An thành từ lâu. Ban đầu, chúng định cướp trong thành, kết quả là chưa kịp ra tay, mấy nhà buôn vải đã lần lượt vận chuyển vải bông ra khỏi thành.

Để cẩn thận, chúng không cướp lô vải bông thứ nhất và thứ hai, mà trước tiên tìm hiểu xem hai lô vải bông đó được vận chuyển đi đâu, rồi mới ra tay cướp lô thứ ba.

Chúng biết hai lô vải bông đầu tiên đã được vận chuyển đến Thăng Long Vệ, nhưng chúng không biết Dương Chính Sơn hiện tại là thống lĩnh của Thăng Long Vệ, chúng vẫn nghĩ rằng Thăng Long Vệ vẫn như xưa, do Lan gia kiểm soát.

Đối với Lan gia, Hoàng Nghị Phúc tất nhiên hiểu rõ, hẳn biết rõ Lan gia chỉ thích bắt nạt kẻ yếu, vì vậy hẳn không ngại đắc tội với Lan gia.

Còn về Dương Chính Sơn, ừm, khả năng cao là hẳn chưa nghe nói đến cái tên Dương Chính Sơn.

Dù sao, những người như chúng ngày nào cũng ẩn nấp trong núi, nguồn tin tức khá lạc hậu và khép kín, nếu là tin tức của Tĩnh An thành hoặc các huyện xung quanh thì chúng còn chú ý nhiều hơn một chút.

Ra khỏi Tĩnh An phủ, chúng cũng không có kênh nào để lấy tin tức.

Vì vậy, bây giờ chúng vẫn có thể vui vẻ ăn thịt uống rượu.

Chương 605: Một Đám Lâu La, Tránh Sang Một Bên! (1)

Thanh Phúc Sơn, ánh nắng mùa đông chiếu rọi khu rừng trắng xóa, phản chiếu những tia sáng bạc lóa mắt.

Đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cả ngọn núi là một màu trắng tinh khôi.

“Đại nhân, tiếp theo chúng ta làm gì? Có cần lên lên trước không?”

Tổng Đại Sơn ngẩng đầu nhìn ánh sáng lấp lánh trên đỉnh núi, vội cúi đầu hỏi.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, “Chúng ta rất khó lặng lẽ lên đó!”

Thanh Phúc Sơn rất lớn, nhưng sơn trại của Hoàng Nghĩa Phúc không lớn, vị trí cũng không phải bí mật, bọn họ có thể dễ dàng tìm thấy.

Ngọn núi trước mắt này có địa thế hiểm trở, hai bên đều là vách đá, chỉ có phía nam và phía bắc là có thể lên xuống.

Hiện tại cả ngọn núi là một màu trắng xóa, nếu mấy chục đến hàng trăm người lên núi, chỉ cần nhìn thoáng qua từ trên đỉnh núi là có thể phát hiện ra, muốn ẩn nấp thân hình căn bản là không thể.

Còn chờ đến tối!

Dương Chính Sơn vượt râu nghĩ ngợi, cảm thấy tán công một toán sơn tặc không cần phải cẩn thận như vậy.

“Đề lại mười người canh giữ chiến mã, những người khác theo ta lên núi!”

Ngay sau đó, một nhóm người xuống ngựa, đi lên núi.

Trên sườn núi có con đường khá rõ ràng, cho dù bị tuyết lớn che phủ cũng có thể nhìn ra dấu vết, nếu không có tuyết, cưỡi ngựa lên núi cũng không phải không được.

Men theo đường núi đi lên, khoảng nửa giờ sau, vòng qua một vách đá cao hơn mười trượng, liền nhìn thấy một cánh cổng trại dựng bằng gỗ tròn.

Cửa cao một trượng, hai bên đều là đá cứng, Dương Chính Sơn nhìn quanh một chút, phát hiện muốn vào sơn trại, chỉ có thể đi từ cửa trại, những nơi khác đều là vách đá.

Nơi này là một chỗ dễ thủ khó công.

Dương Chính Sơn vốn tưởng rằng khi bọn họ lên đây, đối phương nhất định sẽ phát hiện ra, nhưng bây giờ bọn họ đã đi đến trước cổng trại, đối phương vẫn chưa phát hiện ra.

Thậm chí không có ai canh giữ cổng trại?

Dương Chính Sơn giơ tay ngăn các tướng sĩ phía sau, cẩn thận quan sát xung quanh, lại lắng nghe một chút.

Trong sơn trại có rất nhiều âm thanh truyền đến, nhưng xung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Dường như không có cạm bẫy!”

Dương Chính Sơn một mình tiến lên, đến trước cổng trại, dùng sức đẩy một cái, không đẩy được, phía sau hẳn là có then cài.

Ngẩng đầu nhìn cổng trại cao một trượng, Dương Chính Sơn lùi lại mấy bước, nhún người một cái, trực tiếp nhảy lên trên.

Đứng trên cổng, mọi thứ trong sơn trại đều thu vào tầm mắt.

Sơn trại tự nhiên có vẻ thô sơ giản dị, sau cổng là một khoảng sân không nhỏ, sau sân là một ngôi nhà ngói lớn có vẻ bề thế, xa hơn nữa là những ngôi nhà đất thấp bé.

Thật ra cũng không khác một ngôi làng là mấy.

Dương Chính Sơn thấp thoáng thấy có bóng người đi lại, nhưng người bên trong căn bản không để ý.

“Ta đã biết đối phó với một đám sơn tặc, không cần phải cẩn thận!”

Đám sơn tặc này quá đáng thất vọng, không bố trí cảnh giới cũng thôi, thậm chí không sắp xếp người canh giữ cổng trại.

Cũng không biết là chúng chủ quan, hay cảm thấy không có ai dám đến gây sự.

Thực ra là Hoàng Nghĩa Phúc bọn chúng đã sống yên ổn quá lâu, chúng chiếm cứ nơi này hơn mười năm, đều dựa vào thu phí qua đường để sống, thỉnh thoảng mới ra ngoài cướp bóc, ngày thường rất ít khi có người đến gây rắc rối.

Thêm nữa, hiện tại trời lạnh giá, chúng không muốn ở ngoài, người ngoài cũng không muốn lên núi chịu lạnh, vì vậy chúng thậm chí không có cả những người gác cơ bản nhất.

Dương Chính Sơn nhảy xuống, mở then cài cửa cổng trại, hơn trăm tướng sĩ cứ thế ung dung tiến vào sơn trại.

Trong đại sảnh của sơn trại, Hoàng Nghĩa Phúc đang ôm một thiếu nữ xinh đẹp hưởng thụ.

“Ha ha ha~~ Tiểu mỹ nhân ngoan quá!”

Tuy nhiên, tiểu mỹ nhân nước mắt lưng tròng, muốn phản kháng nhưng không dám.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của thiếu nữ trong lòng, sắc mặt Hoàng Nghĩa Phúc trầm xuống, “Sao? Người xem thường lão tử?”

Thiếu nữ run lên, cơ thể không tự giác co ro lại, run rẩy.

Hoàng Nghĩa Phúc đột nhiên đưa tay bóp má nàng, mặt lộ ra nụ cười hung ác, “Tiểu nha đầu, ngoan ngoãn theo lão tử, người còn có thể sống thêm vài năm. Nếu không biết điều, hừ~~ nhìn da thịt mềm mại của người, chắc hẳn mùi vị không tệ!”

Khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt bạo ngược, khiến thiếu nữ càng sợ hãi co rúm lại, òa khóc nức nở.

“Ha ha ha~~”

Hoàng Nghĩa Phúc không hề để ý đến tiếng khóc của thiếu nữ, đưa tay kéo nàng vào lòng, bàn tay thô bạo xoa nắn trên người nàng.

“Huynh đệ uống rượu!”

“Ha ha ha, uống rượu!”

Hắn nâng một bát rượu, ngửa đầu uống vào, rượu lạnh chảy từ khóe miệng xuống, theo bộ râu quai nón lộn xộn chảy vào người thiếu nữ.

Chương 606: Một Đám Lâu La, Tránh Sang Một Bên! (2)

Sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, không dám cử động.

Ngay lúc này, “ầm” một tiếng, cánh cửa đóng chặt đột nhiên bị người từ bên ngoài đập mở, lực mạnh không chỉ làm bật hai cánh cửa gỗ, mà còn đè bẹp mấy tên sơn tặc đứng sau cửa.

Biến cố bất ngờ khiến khung cảnh vui vẻ trong đại sảnh im bật.

Gió lạnh thổi vào, ánh nắng ấm áp chiếu rọi khiến cửa ra vào trở nên chói mắt.

“Ai, thằng nào đá hỏng cửa!”

Hoàng Nghĩa Phúc căn bản không nghĩ là người ngoài đã vào sơn trại, hắn tưởng rằng là một tên tiểu đệ nào đó trong trại dùng lực quá mạnh đá hỏng cửa.

Hắn nhìn về phía cửa, chỉ thấy trong ánh nắng chói lóa là một bóng người cao lớn, ánh sáng quá mạnh khiến hắn không nhìn rõ được dung mạo của người đến.

Người đá cửa tự nhiên là Dương Chính Sơn, bọn họ cứ thế đường đường chính chính, không có gì cản trở mà đi vào đại sảnh.

Điều này khiến Dương Chính Sơn vô cùng thất vọng, quá dễ dàng, quá nhàm chán.

Hắn vốn tưởng rằng tấn công một sơn trại cũng phải có chút khó khăn chứ.

Nhưng kết quả là bọn họ đã vào đến sào huyệt, một đám trộm ngọc ngé lại hoàn toàn không hay biết.

“Người chính là Ngọc Hành Dao Khách Hoàng Nghĩa Phúc gì đó!”

Dương Chính Sơn giơ cây trường thương trong tay chỉ về phía Hoàng Nghĩa Phúc, đồng thời những tùy tùng phía sau hắn cũng ủa vào đại sảnh.

Hai mươi tùy tùng, tay cầm trường đao, chỉ trong vài nhịp thở đã phân tán ra, bao vây đám sơn tặc vào giữa.

Lúc này, Hoàng Nghĩa Phúc và đám sơn tặc mới biết có người ngoài xông vào.

Choang choang~~

Một đám sơn tặc vội rút đao kiếm mang theo bên mình, chuẩn bị chiến đấu.

Hoàng Nghĩa Phúc hơi nheo mắt, ném thiếu nữ trong lòng sang một bên, cầm lấy thanh đao đặt bên cạnh, chậm rãi đứng dậy.

“Vị bằng hữu không mời mà đến này, xin hỏi quý danh là gì!”

Hắn cũng không ngu, mặc dù không biết người đến là ai, nhưng nhìn vào khí thế của những tùy tùng kia, cộng thêm việc đối phương dám đến tận cửa, lai lịch và thân phận chắc chắn không đơn giản, vì vậy hắn chuẩn bị tiên lễ hậu binh, hỏi ý đồ của đối phương trước rồi tính sau.

Dương Chính Sơn bước vào đại sảnh, “Bản tướng quân không phải bằng hữu của người!”

“Tướng quân!” Đồng tử trong mắt Hoàng Nghĩa Phúc co rút mạnh, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Tổng chỉ huy của Thăng Long Vệ, Dương Chính Sơn!”
Dương Chính Sơn nhìn quanh bố trí trong đại sảnh, thản nhiên nói.

Sơn tặc!

Hắn đã giết rồi, nhưng đèn sào huyết của sơn tặc thì đây là lần đầu tiên.

Nhìn quanh cũng không có gì đặc biệt, ừm, cái ghế kia trông cũng được, chỉ là thiếu một tấm da hổ.

Dương Chính Sơn cảm thấy đại vương sơn tặc thì nên có một tấm da hổ, như vậy mới toát lên vẻ uy phong bá khí.

Được rồi, hẳn chính là bị phim truyền hình đầu độc, hình thành nên ấn tượng cố hữu.

“Dương Chính Sơn!” Hoàng Nghĩa Phúc lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Hắn thực sự chưa từng nghe nói đến cái tên Dương Chính Sơn.

Nói về danh tiếng của Dương Chính Sơn, ở Trọng Sơn Trần tuyệt đối là nổi tiếng, các tướng sĩ ở Trọng Sơn Trần không ai không biết Dương Chính Sơn, vị sát thần này.

Còn ở Tĩnh An Phủ, Dương Chính Sơn cũng không phải người vô danh, cùng với sự trỗi dậy của gia tộc Dương thị, Dương Chính Sơn cũng lọt vào tầm chú ý của nhiều người ở Tĩnh An Phủ.

Tuy nhiên, phần lớn những người chú ý đến Dương Chính Sơn đều có liên quan đến quan trường, quan viên, thương nhân, gia tộc võ đạo, những người có liên quan sâu đến quan trường mới chú ý đến Dương Chính Sơn, cũng mới có thể nhận được tin tức về hắn.

Còn như Hoàng Nghĩa Phúc, một tên sơn tặc như hắn, rất khó để nghe ngóng được tin tức về Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không bận tâm Hoàng Nghĩa Phúc có nghe đến đại danh của mình hay không, sau khi thỏa mãn trí tò mò, hắn giơ cây thương lên, hất văng mấy tên sơn tặc trước mặt.

“Một đám lâu la, tránh sang một bên!”

Vài tên sơn tặc dường như có chút sợ hãi, không sai, chính là sợ hãi.

Tướng quân!

Bọn chúng có thể không sợ hãi sao?

Mặc dù dưới trướng Hoàng Nghĩa Phúc có không ít võ giả, nhưng đối với những võ giả yếu ớt này, một vị tướng quân tuyệt đối là sự tồn tại mà bọn chúng không dám trêu chọc.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn là ai, đó là sát thần bước ra từ núi thây biển máu.

Khi hắn không còn áp chế sát khí trên người, luồng sát khí như thực chất đó khiến lòng mỗi người lạnh như hổ băng.

Thậm chí không cần Dương Chính Sơn lên tiếng, đám sơn tặc trước mặt hắn cũng lần lượt tránh ra.

Hoàng Nghĩa Phúc cảm nhận được sát khí trên người Dương Chính Sơn, trong đáy mắt lộ ra vẻ sợ hãi và kinh hãi mãnh liệt.

Mà lúc này, bên ngoài đại sảnh vang lên tiếng hò hét và tiếng kêu thảm thiết, âm thanh ồn ào như ma âm khiến nỗi sợ hãi trong lòng đám sơn tặc trong đại sảnh càng bị phóng đại lên gấp bội.

Cuộc tàn sát đã bắt đầu, bọn chúng có thể thoát khỏi cái chết không?

Dương Chính Sơn đi đến trước mặt Hoàng Nghĩa Phúc, Hoàng Nghĩa Phúc đứng đó không dám cử động!

Hắn nhìn thấy đôi mắt của Dương Chính Sơn, đó là một đôi mắt vô cùng bình tĩnh, sâu thẳm, lạnh lùng, không gợn sóng.

Rõ ràng không có sát ý sắc bén, nhưng lại khiến hắn không dám cử động.

Dường như chỉ cần hắn cử động, một lưỡi dao sắc bén sẽ đâm xuyên qua cổ họng hắn.

Dương Chính Sơn giơ cây thương lên, “bốp” một tiếng, quát Hoàng Nghĩa Phúc bay ra ngoài.

Một tên thủ lĩnh sơn tặc có thể có tu vi cao đến đâu?

Có lẽ Tinh Nguyệt Môn là một tổ chức lớn, có lẽ thực lực tổng thể của Tinh Nguyệt Môn rất mạnh, nhưng một đao khách dưới một đường khẩu có thể mạnh đến đâu?

Tu vi tứ ngũ tầng Hậu Thiên hắn là khá rồi.

Dương Chính Sơn không để ý đến Hoàng Nghĩa Phúc bị đập vào bên cạnh, mà tiến lên đỡ thiếu nữ sợ hãi kia dậy.

Thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, không biết là con gái nhà nào, hắn là bị đám sơn tặc này bắt lên núi.

“Đừng sợ, bây giờ ngươi an toàn rồi!”

Giọng điệu của Dương Chính Sơn trở nên ôn hòa.

Toàn thân thiếu nữ run rẩy, chỉ cúi đầu không dám nhìn Dương Chính Sơn, cũng không dám nhìn xung quanh.

“Ngươi tên là gì?” Giọng điệu của Dương Chính Sơn càng trở nên nhẹ nhàng hơn!

“Ta, ta, ta tên là Lâm Tiểu Vân!” Thiếu nữ lấp bắp nói.

“Nhà ngươi ở đâu?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Nhà, nhà ta ở Đại Phúc Thôn.”

Dương Chính Sơn tự nhiên không biết Đại Phúc Thôn ở đâu, nhưng điều này không quan trọng, hắn hỏi những điều này không phải để hỏi rõ lai lịch của Lâm Tiểu Vân, mà chỉ muốn chuyển hướng sự chú ý của nàng, khiến nàng không còn sợ hãi hoảng loạn nữa.

“Ừm, bản tướng quân là tổng chỉ huy của Thăng Long Vệ, hiện tại ngươi đã an toàn, không cần phải sợ nữa!” Dương Chính Sơn tiếp tục trấn an.

Một tiểu cô nương mười mấy tuổi, bị một đám hung tặc bắt lên núi, nếu không có bất ngờ, kết cục chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Tuy nhiên, dù Dương Chính Sơn đã cứu nàng, nhưng hiện tại hoàn cảnh của nàng cũng không tốt lắm.

Thế giới này quá coi trọng danh tiết của nữ tử, Lâm Tiểu Vân bị bắt lên núi, cho dù sơn tặc không làm gì nàng, danh tiết này cũng coi như đã mất.

Nếu nàng trở về, e rằng cũng không thể gả đi được.

Lâm Tiểu Vân hiện tại còn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình, nàng cẩn thận liếc nhìn Dương Chính Sơn một cái, “Cảm ơn ơn cứu mạng của tướng quân!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Ngươi cứ đợi ở đây đã!”

Sau đó, hắn nhìn về phía Hoàng Nghĩa Phúc đang bò dậy từ dưới đất, giọng điệu lại trở nên lạnh lẽo, “Ngươi còn gì muốn nói không?”

Chương 607: Lưu Lại Ấn Tượng Tốt (1)

Sắc mặt của Hoàng Nghĩ Phúc trắng bệch. Vừa rồi, Dương Chính Sơn chỉ tùy ý vung một phát súng đã làm gãy mấy chiếc xương sườn của hắn. Lúc này, thắt lưng và bụng của hắn đau dữ dội, giống như một chiếc phễu hút cạn hết sức lực toàn thân hắn.

“Xin Dương tướng quân nể mặt Tinh Nguyệt Môn mà tha thứ cho tại hạ!”

Hoàng Nghĩ Phúc còn biết nói gì nữa, lúc này điều duy nhất hắn có thể làm là cầu xin tha thứ, và chỗ dựa duy nhất của hắn cũng chỉ có Tinh Nguyệt Môn.

“Tha thứ!” Dương Chính Sơn nở một nụ cười lạnh.

Xem xét có thể tha thứ hay không, không phải dựa vào mặt mũi của Tinh Nguyệt Môn, mà là dựa vào những gì đám người này đã làm.

Trong mắt hắn, Tinh Nguyệt Môn chẳng có mặt mũi gì đáng nói.

Hắn không nói thêm gì, chỉ ngồi phịch xuống ghế.

Chiếc ghế rất rộng, đệm một lớp da cừu, ngồi rất thoải mái.

Hắn đưa tay lấy chiếc bình rượu bên cạnh, ngửi thử rồi lại đặt xuống với vẻ chê bai.

Có vẻ như cuộc sống của bọn sơn tặc này cũng chẳng ra gì!

Dùng loại rượu rẻ tiền như thế này sao?

Uống rượu bằng bát lớn, ăn thịt bằng miếng to, nghe có vẻ sang khoái, nhưng thực ra nghĩ lại thì hiểu, ở trong núi rừng thế này, cuộc sống vui vẻ được đến đâu chứ.

Người bình thường ai lại chạy vào núi làm sơn tặc.

Chỉ có những kẻ gây chuyện, hoặc những người không sống nổi mới lên núi làm sơn tặc.

Dương Chính Sơn không nói gì, trong đại sảnh cũng không ai dám lên tiếng, nhất thời trong sảnh im lặng như tờ, còn bên ngoài tiếng hò hét chém giết vẫn tiếp tục vang lên, từng tiếng thét thảm thiết liên tiếp vọng vào.

Tuy nhiên, tiếng hò hét bên ngoài không kéo dài lâu, chỉ khoảng một khắc đã lắng xuống.

Tổng Đại Sơn bước vào đại sảnh, “Bẩm tướng quân, toàn bộ sơn tặc bên ngoài đã bị tiêu diệt, vài bông và xe ngựa cũng đã được tìm thấy!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Lâm Tiểu Vân, đi thôi!”

Nói rồi, hắn đi ra ngoài. Lâm Tiểu Vân đang mơ mơ màng màng sững sốt một chút, vội vàng bước theo hắn.

“Vô vị, giết hết đi!” Dương Chính Sơn bỏ lại một câu rồi ra khỏi đại sảnh.

Ngay sau đó, trong sảnh vang lên tiếng đánh nhau và tiếng thét chói tai.

Đợi đến khi tiếng đánh nhau trong sảnh dừng lại, cả sơn trại không còn một tên sơn tặc nào sống sót.

Việc còn lại là dọn dẹp chiến trường, nhưng những việc này Dương Chính Sơn không cần bận tâm, các binh sĩ đã quá quen thuộc với việc dọn dẹp chiến trường.

Những binh sĩ này đều đã từng theo Dương Chính Sơn tung hoành ở miền Bắc, số lần họ dọn dẹp chiến trường nhiều không đếm xuể.

Dương Chính Sơn có chút chán nản ngồi trên một tảng đá, ánh nắng ấm áp chiếu lên người khiến hắn có cảm giác buồn ngủ.

Trước khi đến đây, hắn ôm kỳ vọng rất lớn, kết quả mọi chuyện kết thúc nhanh chóng như vậy, thật chẳng có gì thú vị.

Biết thế này, hắn đã không đến, để Tống Đại Sơn dẫn người tới là được rồi.

“Đại nhân, chúng ta tìm thấy không ít nữ tử ở phía sau! Tất cả đều bị sơn tặc bắt lên núi!” Tống Đại Sơn chạy đến báo cáo.

“Hỏi xem họ có muốn về nhà không, nếu họ muốn, lát nữa chúng ta có thể đưa họ đến huyện thành gần nhất.” Dương Chính Sơn nói.

“Ồ... họ không muốn! Họ đều đã mất thanh danh! Có mấy người còn muốn tự tử! Tôi đã bảo các huynh đệ ngăn lại!” Tống Đại Sơn thấp giọng nói.

Dương Chính Sơn có chút đau đầu, chuyện này thật không dễ giải quyết.

Những nữ tử đã mất thanh danh, cuộc sống tương lai chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Ngay cả khi họ về nhà, hoàn cảnh vẫn rất khó khăn, nhưng nếu không cho họ về nhà, chẳng lẽ lại đưa họ về Tềnh Long Vệ?

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lúc, có vẻ như đưa về Tềnh Long Vệ cũng không phải là không được!

“Có bao nhiêu người?”

“Hơn ba mươi người!”

“Vậy thì đưa hết về!”

Không thể mặc kệ được, đưa về Tềnh Long Vệ ít nhất có thể tìm cho họ chút việc làm, không nói đến chuyện khác, để họ ăn no mặc ấm cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, ở Tềnh Long Vệ, họ cũng có thể tránh được những lời dị nghị, có khi ở đó một thời gian, họ còn có thể lấy chồng, có được nơi nương tựa.

“Đa tạ tướng quân thu lưu!”

Lời của Dương Chính Sơn vừa dứt, Lâm Tiểu Vân vẫn đứng bên cạnh bỗng “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu lia lịa.

Sau cơn hoảng sợ, lúc này Lâm Tiểu Vân cũng bình tĩnh lại, lý trí phục hồi, suy nghĩ xoay chuyển, nàng rất rõ ràng về kết cục của mình khi trở về nhà.

Người thân sẽ ghét bỏ nàng, hàng xóm sẽ khinh bỉ nàng, một số kẻ có ý đồ xấu sẽ quấy rầy nàng, đủ loại tin đồn, lời chửi rủa sẽ vang lên xung quanh nàng.

Vì vậy nàng không muốn về, nàng thà chết cũng không muốn về.

Dương Chính Sơn đồng ý thu lưu nàng, đó là hy vọng cuối cùng của nàng.

“Đứng lên đi! Sau này sống cho tốt, đừng vì chuyện này mà tự ái tự thương!”

Chương 608: Lưu Lại Ấn Tượng Tốt (2)

Dương Chính Sơn vẫn đầy dịu dàng với những nữ tử này.

Họ không làm sai gì, họ chỉ là nạn nhân của những ác ý từ thế giới này.

Dương Chính Sơn không cho rằng mình là đáng cứu thế, nhưng đã gặp rồi, hắn cũng sẵn lòng giúp một tay, chuyện này đối với hắn không phải là việc khó khăn gì.

“Người nói với các huynh đệ, bảo họ sau khi trở về đừng nói lung tung, bất kể người khác hỏi gì, cũng nói không rõ!”
Dương Chính Sơn dặn dò Tống Đại Sơn.

Mọi lời giải thích đều vô ích, nhiều nữ tử như vậy một mình đến Tề Long Vệ chắc chắn sẽ gây ra một số lời đồn đại.

Đối với chuyện như thế này, giải thích không bằng không giải thích, không giải thích chính là thái độ của hắn, chẳng bao lâu mọi người sẽ hiểu ý của hắn, và chuyện này sẽ qua đi.

“Rõ!” Tống Đại Sơn đáp.

“Người đi giúp trấn an những nữ tử kia!” Dương Chính Sơn lại nói với Lâm Tiểu Vân.

“Vâng!”

Lâm Tiểu Vân đã trấn tĩnh lại vẫn rất lanh lợi, nàng lập tức hiểu được ý của Dương Chính Sơn.

Trấn an những nữ tử bị tổn thương đó, các binh sĩ chắc chắn không giỏi, mà ở đây Lâm Tiểu Vân rõ ràng là người

thích hợp nhất.

Dương Chính Sơn cũng thấy nàng có vẻ thông minh lanh lợi nên mới để nàng đi.

Khoảng hai khắc sau, Lâm Tiểu Vân dẫn theo một nhóm nữ tử quần áo còn khá chỉnh tề đến trước mặt Dương Chính Sơn cảm tạ.

Dương Chính Sơn đơn giản an ủi vài câu, để họ chờ các binh sĩ dọn dẹp chiến trường xong sẽ cùng trở về Tềnh Long Vệ.

Nói nhiều cũng vô ích, những tổn thương họ chịu đựng chỉ có thể được chữa lành theo thời gian, không phải Dương Chính Sơn nói vài câu là có thể khiến họ quên đi ký ức đau khổ này.

Các binh sĩ nhanh chóng chất vải bông mà sơn tặc cướp được lên xe.

May mắn là những chiếc xe ngựa và vải bông này vừa bị sơn tặc cướp về không lâu, sơn tặc còn chưa kịp xử lý.

Ngoài trại ngựa và vải bông, kho báu của sơn tặc cũng trở thành chiến lợi phẩm của Dương Chính Sơn và các binh sĩ.

Đám sơn tặc này cũng khá nghèo, tiền bạc chỉ có vài ngàn lượng, ngoài tiền bạc, chúng còn tích trữ khá nhiều lương thực, rượu và các nhu yếu phẩm khác.

Số lượng không nhiều, nhưng một chuyến chắc chắn không thể chở hết, vì vậy Dương Chính Sơn dẫn theo hơn nửa số binh sĩ xuống núi trước, để Tổng Đại Sơn tạm thời ở lại đây một đêm, đợi ngày mai phái người đến chở nốt số còn lại.

Với quãng đường hơn một trăm dặm, khi Dương Chính Sơn trở về vệ thành thì trời đã khuya, nhưng hắn đã sớm phái

người cuỡi ngựa về trước để sắp xếp chỗ ở cho Lâm Tiểu Vân và những nữ tử khác.

Mặc dù thời gian có hơi gấp gáp, nhưng cũng coi như đã chuẩn bị được cho những nữ tử này một chỗ ở.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn phái hơn trăm binh sĩ đến chở nốt số hàng còn lại ở Thanh Phúc Sơn về.

Mặc dù tiền lương không nhiều, nhưng cũng trị giá vài ngàn lượng bạc, Dương Chính Sơn chưa xa xỉ đến mức không coi vài ngàn lượng bạc ra gì.

Buổi sáng, Dương Chính Sơn gọi Ngô Triền vào thư phòng.

“Người đến Tĩnh An Thành một chuyến, bảo Vương gia đến lấy bạc về!”

“Ông chủ, chúng ta còn phải đưa bạc sao!” Ngô Triền ngạc nhiên hỏi.

Vải bông của Vương gia bị sơn tặc cướp đi, bọn họ lại cướp được từ tay sơn tặc, theo quy tắc giang hồ, số vải bông này đã không còn liên quan gì đến Vương gia nữa.

Theo quy tắc quan trường, Dương Chính Sơn với tư cách là chỉ huy sứ của Tềnh Long Vệ cũng không có trách nhiệm tiêu diệt sơn tặc.

Vì vậy, ngay cả khi bọn họ không trả tiền, Vương gia cũng không có gì để nói.

“Không những phải đưa, mà còn đưa đủ một xu không thiếu!”

“Sau này chúng ta có nhiều việc cần thương nhân giúp đỡ, nhân cơ hội này tạo dựng tiếng tốt, để các thương nhân ở Tĩnh An Thành có ấn tượng tốt, sau này khi chúng ta cần đến nhờ, họ sẽ sẵn lòng giúp đỡ hơn!” Dương Chính Sơn giải thích.

Tềnh Long Vệ không phải An Nguyên Thành.

Vị trí của Tềnh Long Vệ khá hẻo lánh, nằm ở phía đông nam của Khánh Hoa Phủ, cách phủ thành Khánh Hoa hơn hai trăm dặm, cách phủ thành Tĩnh An cũng hơn hai trăm dặm, xung quanh ngoài vài huyện thành nhỏ thì không có thành lớn nào.

Mà vệ thành cũng chỉ là một tiểu thành, nếu phát triển thương mại, nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng đến các thiên hộ sở xung quanh.

Về tiềm năng thương mại, có lẽ còn không bằng những huyện thành kia.

Nếu tương lai Dương Chính Sơn muốn phát triển thương mại của vệ thành, chắc chắn không thể thiếu sự hỗ trợ của các thương nhân.

La gia chắc chắn là lựa chọn đầu tiên của hắn, nhưng chỉ dựa vào La gia thì không đủ, hắn cần nhiều thương nhân hơn đến đầu tư.

Đúng vậy, chính là chiêu mộ đầu tư!

Hiện tại trước tiên bán một ân tình, sau này khi cần thiết sẽ nhờ họ giúp đỡ, họ còn có thể từ chối sao?

Hơn nữa, lô vải bông này vốn dĩ là của Vương gia, chẳng qua chỉ chuyển qua tay sơn tặc một chút, Dương Chính Sơn không cần thiết phải vì vài ngàn lượng bạc mà làm hỏng danh tiếng của mình.

Ngô Triền không hiểu lắm ý đồ của Dương Chính Sơn, nhưng nếu Dương Chính Sơn đã ra lệnh như vậy, hắn cứ việc thi hành.

Sau khi Ngô Triền rời đi, Dương Chính Sơn lại gọi Lục Văn Hoa đến.

“Đã sắp xếp ổn thỏa cho những nữ tử đó chưa?”

“Đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hiện tại họ đang ở tại Nam Uyển, tôi qua đã chuẩn bị sẵn lương thực và vải bông cho họ, vừa rồi tôi cũng đến xem, họ khá ổn định!” Lục Văn Hoa nói.

Nam Uyển vốn là nơi ở của gia nhân Lan gia, hiện tại gia nhân Lan gia đều đã trở thành quân hộ, vì vậy bên đó trống khá nhiều phòng ốc.

“Sắp xếp cho họ làm chút việc may vá, ừm, đừng để họ rảnh rỗi!”

Dương Chính Sơn không phải Chu Bát Ty, cũng không phải muốn bóc lột những nữ tử đáng thương này.

Chỉ là người rảnh rỗi dễ suy nghĩ nhiều, bận rộn rồi ngược lại sẽ không nghĩ ngợi linh tinh.

Trong nha môn có khá nhiều việc may vá, thân tín bên cạnh hắn và những binh sĩ đi theo hắn, quần áo của họ đều cần có người giúp làm.

Không thể để những hán tử thô kệch này tự may vá được.

Trước đây đều là tiệm thêu của Dương gia giúp làm, vì vậy Lý thị còn đặc biệt tặng thêm nhân lực cho tiệm thêu, nhưng vẫn có chút không xuê.

Hiện tại có những nữ tử này, ngược lại có thể khiến các thợ thêu trong tiệm thêu của Dương gia nhẹ nhàng hơn một chút.

“Rõ!”

Lục Văn Hoa lại hỏi: “Đại nhân, còn chuyện gì khác không?”

Dương Chính Sơn vuốt râu nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Năm nay người có muốn về An Ninh Huyện không?”

Lục Văn Hoa theo hắn đã mấy năm chưa về quê.

Năm nay trong nhà môn khá ít việc, Lục Văn Hoa hoàn toàn có thể tranh thủ về thăm nhà một chuyến, ở lại vài ngày.

Lục Văn Hoa sững sốt, không ngờ Dương Chính Sơn lại đột nhiên chuyển chủ đề sang chuyện riêng tư.

“Hay là ta về thăm?”

“Ừ, về thăm cũng tốt, sang năm Văn Uyên sẽ vào kinh ứng thí, người cùng Minh Thành về hỏi ý lão gia tử, nếu cần thiết thì để Minh Thành cùng Văn Uyên vào kinh một chuyến.”

“Trước đây ta đã nhờ người mua một căn nhà ở kinh thành, bọn họ đến kinh thành cũng không sợ không có chỗ ở.”

“Nếu gặp rắc rối ở kinh thành, ta cũng có chút quan hệ ở đó, Minh Thành đều biết, hẳn có thể giúp đỡ tránh được một số phiền phức!” Dương Chính Sơn nói.

Khoa thi mùa xuân của Đại Vinh diễn ra vào tháng ba, nếu Lục Văn Uyên tham gia kỳ thi mùa xuân năm sau, thì sau Tết nên lên đường vào kinh.

Đường xá xa xôi, không ai có thể dự đoán được sẽ gặp phải bất ngờ gì, vì vậy sắp xếp người hộ tống là cần thiết.

Nếu là đệ tử hàn môn, thì chỉ có thể mang theo một tiểu đồng, đi cùng đoàn thương hoặc đi cùng bạn học.

Lục gia cũng được coi là hàn môn, nhưng Lục gia còn có thông gia là Dương gia, Lục gia không có, Dương gia giúp đỡ cũng là điều nên làm.

“Vậy tôi thay mặt đệ đệ cảm ơn cứu cứu rồi!” Lục Văn Hoa nở một nụ cười rạng rỡ.

Sự quan tâm và chăm sóc của Dương Chính Sơn đối với Lục Văn Uyên khiến hắn cảm thấy vui mừng, cũng khiến hắn hiểu được ý nghĩa của hai chữ “gia đình”.

Chương 609: Bóng Cây Đồi

(1)

“Ha ha, người một nhà, nói cảm tạ gì chứ!”

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, cười nói: “Người trở về chuẩn bị một chút, vài ngày nữa quay về An Ninh huyện!”

Tháng mười hai sắp đến, Dương Minh Thành cũng nên trở về thăm nom.

Năm nay sự tình không nhiều, Dương Chính Sơn dự định để cho Dương Minh Thành, Dương Minh Chí cùng với Khương Hạ quay về.

Về phần chính hắn, vẫn là không trở về đi.

Hắn đối với Dương Gia thôn cũng không có quá lớn cảm giác thuộc về, mặc dù trong lòng vẫn nhớ thương Dương Gia thôn, nhưng Dương Gia thôn cũng không phải quê hương thật sự của hắn.

Hơn nữa nếu hắn trở về, phỏng chừng sẽ gây nên không nhỏ oanh động, đến lúc đó khẳng định là đủ loại tiệc xã giao không ngừng.

Hắn không thích nhất chính là xã giao, cho nên vẫn là không trở về thì tốt hơn.

“Ừm, hai ngày này ta cũng sẽ để trong nhà chuẩn bị một chút!” Lục Văn Hoa nói.

Hắn trở về cũng không phải một người trở về, khẳng định phải mang theo thê tử cùng hài tử, nếu đã trở về ở tạm một đoạn thời gian, nhất định phải chuẩn bị đủ thứ.

Mấy ngày sau đó, Dương Chính Sơn vẫn bận rộn chuyện trong nha môn, bất quá hiện tại Vệ Ty nha môn cũng không có quá nhiều chuyện có thể làm, cho nên hắn cũng khó có được một đoạn thời gian nhàn rỗi.

Ngày thường ở trong nhà đồ dành lão bà, trêu chọc hài tử, tiểu nhật tử trôi qua lại thoải mái.

Đương nhiên, chính sự cũng không quên làm, Minh Ngưỡng Vệ sang năm muốn làm lớn một trận, năm trước cần phải chuẩn bị đồ vật còn có rất nhiều.

Bất quá những thứ này hắn phân phó xuống dưới là được, cũng không cần hắn tự mình ra tay.

Mà ngay tại thời điểm Dương Chính Sơn tranh thủ nhàn hạ, trong Thanh Sơn sơn mạch, trên một tòa núi cao sừng sững, có mấy người đang đàm luận về hắn.

Tại Đại Vinh hoàng triều, triều đình đối đãi với thế lực giang hồ cũng có khác biệt, đối với một ít tông môn thế lực nguyện ý hợp tác với triều đình, nguyện ý để cho đệ tử nhập ngũ, triều đình luôn luôn thái độ hòa nhã.

Mà đối với một ít thế lực giang hồ chỉ lo vơ vét của cải và tu luyện, triều đình chính là lười để ý đến, chỉ cần những thế lực giang hồ này làm không quá phạm, quan phủ địa phương cũng sẽ không chủ động trấn áp, thậm chí có một ít quan viên còn sẽ chủ động cùng những thế lực giang hồ như vậy câu kết, cùng một chỗ vơ vét của cải.

Thế lực giang hồ làm cho triều đình chán ghét nhất, chính là những thế lực không làm việc đảng hoàng, mà đem tổng bộ đặt ở bên ngoài hoàng triều.

Trong đó liên bao gồm Tinh Nguyệt Môn.

Đương nhiên, vô luận là loại thế lực giang hồ nào, nếu cường đại đến một trình độ nhất định, để cho triều đình cảm

nhận được uy hiếp, thì sẽ bị triều đình trấn áp.

Tinh Nguyệt Môn là một tông môn khổng lồ, hơn nữa vẫn là một tông môn thường xuyên làm ác.

Đối với một tông môn như vậy, cho dù tổng bộ của nó ở bên ngoài hoàng triều, thái độ của triều đình cũng là có hạn chế trấn áp.

Sở dĩ nói là có hạn chế, là bởi vì Tinh Nguyệt Môn thực lực cường đại, số lượng đệ tử tông môn đông đảo, nếu trấn áp quá mức, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới động loạn lớn hơn.

Cho nên triều đình ở rất nhiều địa phương, rất nhiều thời điểm đều đối với Tinh Nguyệt Môn làm như không thấy.

Ví dụ như Hoàng Nghị Phúc, chẳng lẽ Tĩnh An phủ Tĩnh An Vệ thật sự không công phá được sơn trại của Hoàng Nghị Phúc sao?

Không!

Lấy thực lực của Tĩnh An Vệ, trả giá một chút đại giới vẫn là có thể công phá được.

Chỉ là Hoàng Nghị Phúc vẫn luôn làm không quá phận, cho nên phủ nha cùng Tĩnh An Vệ mới không sinh ra quyết tâm diệt trừ hắn.

Tinh Nguyệt Môn bất đồng với những tông môn lấy sư đồ truyền thừa làm chủ, Tinh Nguyệt Môn là hấp thu võ giả cùng thế lực bên ngoài tông môn.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần có người nguyện ý hàng phục Tinh Nguyệt Môn, hơn nữa thực lực không tệ, Tinh Nguyệt Môn sẽ nguyện ý ban cho thân phận đạo khách.

Hoàng Nghị Phúc nguyên bản cũng không phải đệ tử của Tinh Nguyệt Môn, chỉ là hơn hai mươi năm trước hắn phạm

vào tội lớn, bị quan phủ truy nã, mới phải bắt đắ dĩ lên núi làm sơn tặc.

Sau đó hắ tiêu tồn vài năm, từ một sơn tặc bình thường biến thành lão đại.

Nói đến Hoàng Nghị Phúc cũng là một người thông minh, hắ biết chỉ làm sơn tặc không có tiền đồ, sớm muộn gì cũng sẽ bị quan phủ tiễu trừ.

Sau lưng không có chỗ dựa, làm việc sẽ phải cẩn thận từng li từng tí.

Cho nên hắ đầu nhập vào Ngọc Hành Tinh Đường, trở thành đao khách của Ngọc Hành Tinh Đường.

Những năm này hắ tuân theo quy củ của Ngọc Hành Tinh Đường, không còn làm những việc cướp bóc, mà chuyển sang thu phí qua đường.

Bất quá phí qua đường hắ thu, phần lớn đều đưa cho Ngọc Hành Tinh Đường.

Chương 610: Bóng Cây Đồi

(2)

Đối với Ngọc Hành Tinh Đường mà nói, những đao khách ở vòng ngoài này đều là công cụ vơ vét của cải, thiếu một đao khách, chính là thiếu một đường tài lộ.

Lúc này, đường chủ Ngọc Hành Tinh Đường La Kiện Tùng, sư gia Lý Thành Quốc, chương quỹ Tiền Trung Hạ, tuần phong Kỷ Chính Phi bốn người vừa mới nhận được tin tức Hoàng Nghị Phúc bị diệt.

Trong Thất Tinh Đường, đường chủ, sư gia, chương quỹ cùng tuần phong được xưng là bốn vị đương gia, ba người trước ý nghĩa như mặt ngoài, đường chủ là người đứng đầu một đường, sư gia là trợ thủ của đường chủ, giúp đường chủ quản lý đường vụ, chương quỹ chính là quản lý tiền lương.

Mà tuần phong thì là phụ trách tra xét, tra xét các đao khách ở bên ngoài, giám sát chư vị đao khách có hay không như thật giao nộp tiền lương, có hay không ăn hô lớn.

Hai ngày trước Kỷ Chính Phi vừa vặn tuần tra đến sơn trại của Hoàng Nghị Phúc, kết quả phát hiện trong sơn trại trống rỗng, tài vật trong sơn trại cũng toàn bộ biến mất.

Mới đầu hắn còn hoài nghi Hoàng Nghị Phúc có phải hay không cuốn bạc chạy trốn, bất quá sau khi tra xét một phen, hắn mới biết được Hoàng Nghị Phúc là bị người diệt trừ.

“Đương Chính Sơn, hoàng đế tự phong từ nhị phẩm Định Quốc tướng quân, thực thụ chức vị Minh Ngưỡng Vệ chỉ huy sứ, người này trước đó ở Trọng Sơn trấn An Nguyên thành

đảm nhiệm chức vụ Thủ Bị, tháng ba năm nay Trọng Sơn trấn chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, người này suất lĩnh ngàn kỵ tám ngày liên tiếp phá hủy bảy bộ tộc Hồ tộc, sau đó càng là chém giết Khắc Nhã Kỳ chủ Đa Ba Thác, chém giết Mạnh Đặc Mỗ tự xưng vi vương!”

“Hắn thống lĩnh binh lính tiêu trừ Hồ tộc không có mười vạn cũng có tám vạn, mà chết ở dưới thương của hắn Hồ tộc không kể xiết!”

“Đa Ba Thác có tu vi Hậu Thiên tầng tám, hơn nữa đang thời tráng niên, Mạnh Đặc Mỗ có tu vi Hậu Thiên tầng chín, mặc dù đã qua sáu mươi, nhưng thực lực vẫn không thể khinh thường!”

“Dương Chính Sơn có thể ở trên chiến trường chém giết hai người này, chứng minh tu vi của hắn rất có thể là Hậu Thiên tầng chín!”

Kỷ Chính Phi đem tin tức mấy ngày nay mình nghe ngóng được nói cho ba người La Kiện Tùng, nói đến cuối cùng hắn còn nhin không được cảm khái một câu: “Đây chính là một sát thần trên chiến trường!”

La Kiện Tùng, Lý Thành Quốc cùng Tiền Trung Hạ ba người nhìn nhau, đều không khỏi lộ ra thần sắc giãy dụa.

Tồn tại như Dương Chính Sơn, là tồn tại bọn hắn không muốn trêu chọc.

Có thực lực, có thân phận, trong tay còn nắm giữ binh quyền, tồn tại như vậy nhất bị thế lực giang hồ kiêng kỵ.

Mà Dương Chính Sơn không chỉ có thực lực, có thân phận, có binh quyền, vẫn là sát thần chiến trường.

Ai nguyện ý dễ dàng trêu chọc tồn tại như vậy.

“Hoàng Nghị Phúc còn thật sự là cho chúng ta chọn ra cái đại phiền toái!” Lý Thành Quốc vuốt râu dê hoa râu nhú mày nói.

Sống chết của Hoàng Nghị Phúc bọn hắn không để ý, chỉ là một đao khách ở vòng ngoài mà thôi, chết thì chết, bọn hắn bất cứ lúc nào cũng có thể lại chiêu mộ một vị đao khách mới, hoặc là bổ nhiệm một đao khách mới.

Bọn hắn để ý là tài lộ Thanh Phúc Sơn.

Thu phí qua đường là mua bán rất kiếm tiền, máu chốt vẫn là không có nguy hiểm, sẽ không dẫn tới quan phủ trấn áp.

Một đường tài lộ ổn định lại có lợi nhuận lớn đối với bọn hắn mà nói vẫn là rất quan trọng.

Hiện tại Hoàng Nghị Phúc chết, vẫn là bị Dương Chính Sơn giết chết.

Vậy bọn hắn có nên phái một nhóm người đi tiếp quản tài lộ Thanh Phúc Sơn hay không?

Vạn nhất bọn hắn phái người đi, dẫn tới Dương Chính Sơn bất mãn, lại đem bọn hắn tiêu trừ, cái kia chẳng phải là uổng phí để cho người đi chịu chết?

Về phần đối phó Dương Chính Sơn, bọn hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Động dụng vũ lực?

Ngọc Hành Tinh Đường của bọn hắn cũng không có võ giả Hậu Thiên tầng chín!

Từ mặt quan phủ trấn áp Dương Chính Sơn?

Nếu bọn hắn có bản sự này cũng không cần phải trốn ở trong Thanh Sơn sơn mạch.

La Kiện Tùng cũng là nhũu chặt mảy: “Tổng đường yêu cầu chúng ta sang năm giao nộp mười vạn lượng bạc! Dựa theo thu nhập mấy năm gần đây của chúng ta, nếu sang năm không có thu nhập của Thanh Phúc Sơn, chúng ta phỏng chừng rất khó lấy ra nhiều bạc như vậy!”

Tinh Nguyệt Môn vì sao đem Thất Tinh Đường thiết lập ở trong Đại Vinh cảnh nội?

Chính là muốn từ trong Đại Vinh cảnh nội vơ vét bạc!

Đao khách là công cụ vơ vét của cải của Thất Tinh Đường, mà Thất Tinh Đường đồng dạng là công cụ vơ vét của cải của Tinh Nguyệt Môn.

“Vì sao đột nhiên tăng lên nhiều như vậy?” Chương quỹ Tiền Trung Hạ kinh nghi hỏi.

Tin tức này trước đó La Kiện Tùng cũng không có nói.

Những năm qua bọn hắn chỉ cần giao nộp bảy vạn lượng cho tổng đường là được, nhưng sang năm cứ nhiên một lần tăng thêm ba vạn.

Ba vạn lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, mặc dù Ngọc Hành Tinh Đường của bọn hắn có vài đường tài lộ không tệ, nhưng mà thu nhập mỗi năm của bọn hắn cũng chỉ có khoảng mười vạn lượng.

Loại trừ nhu cầu hàng ngày, lại trừ đi số lượng cần phải giao nộp, Ngọc Hành Tinh Đường gần như không còn gì.

La Kiện Tùng chần chờ một chút, nói: “Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, bất quá nghĩ đến hắn là có liên quan với Lữ Thịnh vương triều!”

Lữ Thịnh vương triều vị ở đông nam Đại Vinh, là một đảo quốc vương triều.

Tinh Nguyệt Môn sở tại Tinh Nguyệt đảo khoảng cách Lữ Thịnh vương triều không xa, mà những năm này Tinh Nguyệt Môn ở Lữ Thịnh vương triều bỏ ra rất nhiều.

Trong đó liên lụy đến bí mật của Tinh Nguyệt Môn, ngay cả La Kiện Tùng cũng chỉ biết được một nửa, hướng chỉ là mấy người Tiền Trung Hạ.

Nhắc tới Lữ Thịnh vương triều, mấy người đồng loạt trầm mặc xuống.

Thật lâu sau Lý Thành Quốc mới lần nữa mở miệng nói: “Việc cấp bách là chúng ta còn có thể hay không lại lần nữa chiếm cứ Thanh Phúc Sơn!”

“Lão phu cảm thấy chúng ta có tất yếu cùng vị Dương tướng quân kia liên lạc một chút, có lẽ chúng ta có thể trả một chút giá lớn đổi lấy sự đồng ý của hắn!”

La Kiện Tùng hơi hơi gật đầu, nhận đồng ý tưởng của Lý Thành Quốc, bất quá hắn lại hỏi: “Vậy nên phái ai đi bái kiến Dương tướng quân?”

Mấy người đồng loạt nhìn về phía La Kiện Tùng, La Kiện Tùng mặt đen, trong lòng nhin không được oán thăm: “Đám hỗn đản không nói nghĩa khí này!”

Đó chính là sát thần chiến trường, vạn nhất vị Dương tướng quân này đối với bọn hắn bất mãn, cái kia chẳng phải là có đi không về?

La Kiện Tùng cũng là có chút sợ hãi Dương Chính Sơn!

Danh tiếng của người, bóng của cây, phàm là hiểu rõ chiến tích của Dương Chính Sơn, phỏng chừng đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà trước mắt tựa hồ cũng chỉ có La Kiện Tùng hắn đi là thích hợp nhất.

Bởi vì chỉ có La Kiện Tùng hấn mới có thể đại biểu cho Ngọc Hành Tinh Đường của bọn hấn!

“Thôi, thôi, vẫn là ta tự mình đi một chuyến đi, nếu ta trở về không được, các người đừng quên thu thập thi thể cho ta!” La Kiện Tùng rất là bất đắc dĩ nói.

“Ách, thu thập thi thể có chút khó khăn, đường chủ yên tâm, chúng ta sẽ dựng cho người một tòa mộ y quan!” Lý Thành Quốc rất không có đạo đức nói.

La Kiện Tùng tức giận, chỉ có thể vung tay áo rời đi.

Không có biện pháp, mặc dù Lý Thành Quốc ở dưới hấn, nhưng bối phận của Lý Thành Quốc so với hấn cao hơn, thực lực cũng không yếu hơn hấn, hấn đối với Lý Thành Quốc chỉ có thể lễ nhượng ba phần.

Đương nhiên, Lý Thành Quốc cũng không phải đang nói lời châm chọc, mặc dù trên miệng nói không có đạo đức, nhưng Lý Thành Quốc mấy người vẫn là rất lo lắng cho La Kiện Tùng.

Bất quá chỉ lo lắng cũng không có tác dụng, La Kiện Tùng nhất định phải đi một chuyến.

Nếu sang năm bọn hấn không thể giao nộp đủ bạc, tông đường đối với bọn hấn trừng phạt sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Chương 611: Tái Ngộ La Thường (1)

Tằng Long Vệ, Vệ Ty nha môn.

“Dương tướng quân nhân nghĩa, Vương mỗ tạ ơn Dương tướng quân bảo vệ bờ cõi, trừ hại cho dân, cứu dân khỏi khổ nạn...”

Trong chính sảnh của nha môn, Vương Chấn Trạch hướng về Dương Chính Sơn liên tục chấp tay hành lễ, đủ loại lời khen tuôn ra không ngớt.

Bên cạnh, Thượng Minh Đức cũng phụ họa: “Đúng đúng, Dương tướng quân nhân nghĩa, Dương tướng quân chí công vô tư!”

Hai người này kẻ tung người hứng, khiến Dương Chính Sơn cũng có chút ngại ngùng.

“Ta thật sự tốt như vậy sao?”

Dương Chính Sơn vuốt râu, khóe miệng mỉm cười, trong lòng trầm nghĩ.

Nói hấn nhân nghĩa, cũng coi là đúng, giúp Vương gia đoạt lại vải bông, lại trả đủ ngân lượng cho Vương gia, tự nhiên xem như nhân nghĩa. Nếu đổi lại là người khác, Vương gia có khả năng lớn là một đồng cũng không lấy lại được.

Nói hấn vì dân trừ hại, cũng không sai, hấn quả thực đã tiêu diệt một toán sơn tặc.

Nhưng nói hấn chí công vô tư, Dương Chính Sơn lại cảm thấy có chút đỏ mặt.

“Khụ khụ, Thượng gia chủ, Vương chương quỹ, hahahaha, mau ngồi xuống!”

Dương Chính Sơn đành phải lên tiếng cắt ngang lời nhin nọt của hai người, mời họ ngồi xuống.

“Đa tạ Dương tướng quân!”

Hai người chấp tay tạ ơn, sau đó mới ngồi ở dưới Dương Chính Sơn.

“Dương tướng quân vì kẻ hèn này lấy lại vải bông, lại giao đủ tiền hàng, kẻ hèn này thật sự cảm kích không thôi!” Lần này Vương Chấn Trạch nói chuyện, ý tình chân thật.

Trước đó, hắn đã hoàn toàn từ bỏ số vải bông kia, chỉ coi như của đi thay người.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, Dương Chính Sơn không những đoạt lại được vải bông, còn phái người đến Tĩnh An thành bảo hắn tới nhận tiền hàng.

Lúc Vương Chấn Trạch nhận được tin tức này, đầu tiên là không dám tin, sau đó cảm động suýt khóc.

Hu hu, Dương tướng quân nhân nghĩa thật!

Dương tướng quân là người tốt!

“Haha, chỉ là chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc tới!” Dương Chính Sơn nhấp ngụm trà, cười nhạt nói.

“Vớ tướng quân là chuyện nhỏ, nhưng vớ kẻ hèn này, đây chính là chuyện cứu mạng!”

“Tướng quân không biết, mất đi số vải bông này, cộng thêm tổn thất về người của các hỏa kế và tiêu sư, kẻ hèn này cũng sắp mất đi một nửa gia sản!”

“Nếu không có tướng quân nhân nghĩa, việc làm ăn của kẻ hèn này e rằng mấy năm cũng không khôi phục được!”

Vương Chấn Trạch vẫn đầy mặt cảm kích.

Trước đó hắn nói với Thượng Minh Đức là mất đi gần nửa gia sản, nhưng trước mặt Dương Chính Sơn, hắn không dám nói dối.

Thực ra, mấy nhà buôn vải lớn ở Tĩnh An phủ đều mới phát triển trong vài năm gần đây, trước đây Lương gia mới là nhà buôn vải lớn nhất Tĩnh An phủ, sau khi Lương gia bị tịch thu tài sản, ba nhà Vương, Trương, Lâm mới có cơ hội trỗi dậy.

Tính thời gian thì Vương gia cũng chỉ mới trỗi dậy được ba năm, nền tảng hạn chế, thật sự là không chịu nổi sóng gió.

“Kẻ hèn này cũng không biết nên cảm tạ tướng quân thế nào, chỉ có thể dâng lên một chút lễ mọn bày tỏ thành ý!”

Nói xong, Vương Chấn Trạch liền đưa một danh sách lễ vật cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cũng không khách khí, nhận lấy danh sách lễ vật.

Có câu nói rất hay, giao thiệp chính là lễ qua lại.

Hắn nhất định phải nhận lễ tạ này, nếu không chính là từ chối người ta.

Lễ tạ của Vương Chấn Trạch cũng không tính là quý trọng, dù sao số vải bông kia cũng chỉ đáng mấy ngàn lượng bạc mà thôi.

“Lão phu sẽ không khách khí nữa!”

“Hahaha~~”

Dương Chính Sơn vui vẻ nhận lễ tạ.

Nụ cười trên mặt Vương Chấn Trạch và Thượng Minh Đức càng thêm chân thành.

Đối với thái độ của Dương Chính Sơn, bọn họ vui mừng từ tận đáy lòng.

Vương Chấn Trạch là thương nhân, trước mặt quan viên, thương nhân luôn thấp hơn một bậc, bình thường hẳn gặp quan viên, mỗi người đều có dáng vẻ cao cao tại thượng, còn hẳn chỉ có thể cẩn thận nịnh nọt.

Thượng Minh Đức là võ giả, thân phận địa vị của hẳn cao hơn thương nhân rất nhiều, nhưng đối mặt với quan viên vẫn phải cẩn thận ba phần.

Lần này hẳn đi cùng Vương Chấn Trạch, chính là muốn kết giao với Dương Chính Sơn.

Sau đó, ba người lại trò chuyện một lúc lâu, chủ đề chủ yếu xoay quanh tình hình Tĩnh An phủ, thực ra ba người cũng không có quá nhiều chuyện để nói, nhưng Dương Chính Sơn cũng là người Tĩnh An phủ, muốn hiểu thêm về Tĩnh An phủ, nên cũng không bị lạnh nhạt.

Buổi trưa, Dương Chính Sơn còn mở tiệc chiêu đãi hai người trong phủ, càng khiến hai người cảm kích vô cùng.

Lúc bọn họ rời đi, ấn tượng về Dương Chính Sơn trong lòng đã hoàn toàn khác.

Trước đây nghe nói Dương Chính Sơn là sát thần trên chiến trường, bọn họ cho rằng Dương Chính Sơn là một tướng quân toàn thân đầy sát khí, sau khi Dương Chính Sơn giúp Vương gia đoạt lại vải bông, bọn họ lại cảm thấy Dương Chính Sơn rất nhân nghĩa, mà sau khi thực sự tiếp xúc với Dương Chính Sơn, thái độ ôn hòa của Dương Chính Sơn lại khiến ấn tượng của bọn họ về hẳn tăng thêm vài phần hiền lành.

Chương 612: Tái Ngộ La Thường (2)

Từ đó về sau, mỗi khi hai người nhắc đến Dương Chính Sơn trước mặt người khác, đều khen một câu nhân nghĩa nhân từ.

Thực ra đối với Thượng Minh Đức và Vương Chấn Trạch, Dương Chính Sơn cũng không có quá nhiều tâm tư, hắn chỉ cảm thấy sau này có thể sẽ có lúc dùng đến hai người này, nên mới nhiệt tình hơn một chút với bọn họ.

Còn như thân phận địa vị gì đó, bản thân hắn vốn không để ý, tự nhiên cũng sẽ không cố ý khinh thường bọn họ.

Thượng Minh Đức và Vương Chấn Trạch ở lại Vệ thành một đêm, sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn đích thân tiễn bọn họ ra khỏi thành, coi như đã cho bọn họ đủ mặt mũi.

Bọn họ vừa đi trước, La Thường đã đến Vệ thành ngay sau đó.

Đoàn xe dài có đến năm sáu mươi chiếc xe ngựa, hơn ba trăm người, chỉ riêng tiêu sư đã có hơn trăm người.

Khi Dương Chính Sơn nhìn thấy đội ngũ khổng lồ này, cũng không khỏi sửng sờ.

“Tặc tặc, người giờ phát đạt rồi, cứ nhiên thuê được nhiều tiêu sư như vậy!”

Dương Chính Sơn nhìn những tiêu sư cao lớn vạm vỡ, không nhận được trêu chọc La Thường.

La Thường cười nói: “Đại nhân có thấy những tiêu sư này quen mắt không?”

“Quen mắt!”

Dương Chính Sơn nhìn về phía những tiêu sư kia, quả thực có vài người trông quen quen.

“Bọn họ là?”

“Phần lớn bọn họ đều đến từ quân hộ của Nghênh Hà bảo và An Nguyên thành!” La Thường cười nói.

Lông mày Dương Chính Sơn khẽ nhướng lên, lại đánh giá những tiêu sư kia, sau khi được La Thường nhắc nhở, hẳn thực sự nhận ra được vài người.

“Người đứng là biết hốt mễ lớn!”

Phần lớn nam đinh của quân hộ ở Nghênh Hà bảo và An Nguyên thành đều đã tham gia huấn luyện của hắn, không dám nói mỗi người đều là tinh nhuệ, nhưng có thể nói mỗi người đều là binh có thể chiến đấu.

Đương nhiên, tinh nhuệ thực sự cũng không thể dễ dàng bị La Thường mang đi.

Hiện tại, quan phòng thủ của Nghênh Hà bảo là dòng dõi Dương thị, thống lĩnh của An Nguyên thành hiện tại là Hàn Thừa, bọn họ đều không phải kẻ ngốc, sẽ không để tinh nhuệ dưới trướng rời đi.

Những tiêu sư của La Thường đều là người lớn tuổi, ừm, cơ bản đều trên bốn mươi tuổi, hơn nữa trong đó còn có không ít tàn binh.

Tàn binh!

Dương Chính Sơn nhìn mấy tiêu sư cụt tay kia, vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị.

Đó đều từng là binh sĩ dưới trướng hắn.

Mấy tàn binh kia cũng chú ý đến ánh mắt của Dương Chính Sơn, mấy người tiến lên, bái nói: “Bái kiến tướng quân!”

Dương Chính Sơn bước lên một bước, cẩn thận đánh giá bọn họ một lượt, vỗ vỗ vai bọn họ: “Đã vất vả cho các người rồi!”

“Không vất vả, nhờ phúc của tướng quân, hiện tại chúng ta sống rất tốt!”

Mấy người nghe rồi cười, không hề có chút trầm lặng nào do thương tật mang lại.

Đúng vậy, hiện tại bọn họ sống rất tốt, mặc dù cơ thể bọn họ có khiếm khuyết, nhưng cha mẹ vợ con bọn họ đều sống rất tốt, mà tất cả những điều này đều là Dương Chính Sơn ban cho bọn họ.

Vì vậy bọn họ cảm kích Dương Chính Sơn, ghi nhớ Dương Chính Sơn, lần nữa gặp lại Dương Chính Sơn, trong lòng tràn đầy vui mừng và tự hào.

Dương Chính Sơn nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể nói: “La trưởng quỹ, sau này người phải chăm sóc bọn họ cho tốt!”

“Đại nhân yên tâm, ở chỗ ta bọn họ chắc chắn sẽ không bị thiệt thòi!” La Thường cười híp mắt nói.

Hai năm nay La Thường béo lên không ít, có chút thân hình béo mập, bụng phệ, cười lên có vài phần từ bi hiền lành của Phật Di Lặc.

Hắn làm sao có thể để những tàn binh này chịu thiệt?

Những tàn binh này đều là bảo bối của hắn, đều là thân hộ mệnh của hắn và La gia.

Đừng tưởng rằng tàn binh chính là phế vật.

Mỗi một tàn binh đều là tinh nhuệ bỏ ra từ chiến trường, mặc dù cơ thể bọn họ có thương tật, nhưng lực chiến đấu của bọn họ chưa chắc đã kém hơn những tinh nhuệ lành lặn tay chân.

Mà những tàn binh đã qua huấn luyện của Dương Chính Sơn, từng theo Dương Chính Sơn xông pha trên chiến trường, tuyệt đối là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ.

Dương Chính Sơn nói La Thường hốt được mẻ lớn, mẻ lớn nhất chính là những tàn binh này.

Trên thực tế, La Thường hốt được mẻ lớn không chỉ là mấy tàn binh trước mắt này, phàm là tàn binh đã từng theo Dương Chính Sơn, hẳn có thể mời được gần như đều mời về nhà và cửa hàng.

Ngay cả những người bị tàn phế hai chân không thể đi lại, hẳn cũng nguyện ý sắp xếp cho một công việc đơn giản nhẹ nhàng.

Đương nhiên, hẳn là thương nhân, hẳn sẽ không làm ăn lỗ vốn.

Hẳn nguyện ý chiêu mộ những tàn binh này, là vì những tàn binh này dám đánh dám liều, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, chưởng quỹ và hỏa kế trong tiệm có thể sẽ sợ hãi, nhưng những tàn binh này lại dám cầm dao liều mạng.

Tên lưu manh côn đồ nào dám đến tiệm hẳn gây sự, đó chính là tìm chết!

“Các người đi nghỉ ngơi trước đi!” Dương Chính Sơn lại nói với mấy tàn binh.

Sau đó, mấy tàn binh rời đi, Dương Chính Sơn thì dẫn La Thường vào phòng trà trong nhà môn.

Nói đến năm nay, hấn và La Thường cũng chỉ mới gặp nhau một lần, đây là lần thứ hai.

Nửa đầu năm hấn chinh chiến ở bên ngoài, tự nhiên không thể gặp La Thường, nửa cuối năm hấn từ chiến trường trở về, La Thường đến An Nguyên thành gặp hấn một lần, sau đó kéo dài đến tận bây giờ, mới lại gặp mặt.

“Ngồi đi, ở chỗ ta không cần khách khí!” Dương Chính Sơn chào hỏi.

“Tạ ơn đại nhân!”

La Thường cũng không khách khí, ngồi xuống trước mặt Dương Chính Sơn, bắt đầu rửa trà pha trà.

“Gần đây việc làm ăn của ngươi thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Rất tốt, việc làm ăn ở Trọng Sơn trấn vẫn luôn ổn định, ta cũng không định mở rộng thêm nữa, duy trì hiện trạng là được!”

“Đại nhân cũng biết, hai năm nay ta vẫn luôn đến Giang Nam, hai tháng trước ta mua một trà trang ở Giang Nam, định làm thêm chút việc buôn bán trà lá!”

La Thường vừa rót trà cho Dương Chính Sơn vừa nói.

“Trà lá!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Dù là Trọng Sơn trấn hay Liêu Đông, trà lá đều là một trong những mặt hàng sinh lợi nhiều nhất.

Chỉ cần có thể vận chuyển trà lá ở miền Nam đến nơi này, là có thể kiếm được một khoản lớn.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất trong chuyện này không phải là có thể mua được trà lá ở miền Nam hay không, mà là

có thể khai thông được con đường giao thương giữa Nam và Bắc hay không.

Lộ trình hàng ngàn dặm liên quan đến vận chuyển đường bộ và đường sông, dọc đường đủ loại yêu ma quỷ quái vô số, muốn khai thông tuyến đường giao thương này không phải là dễ.

Mấy năm nay La Thường thường xuyên đến Giang Nam, hiện tại vải lụa gấm vóc mà tiệm vải và Cẩm Tú phường của La gia sử dụng, đều đến từ Giang Nam, hiển nhiên La Thường đã khai thông được con đường qua lại giữa Nam và Bắc.

Nếu La Thường lại mở rộng việc kinh doanh sang trà lá, thì quy mô việc làm ăn của La gia chắc chắn sẽ tiến thêm một bước nữa.

Chương 613: Kinh Hỉ La Thường Mang Đến (1)

“Đạo gần đây người ở Giang Nam khá lâu, có hiểu biết gì về hải thương ở đó không?” Dương Chính Sơn đột nhiên hỏi.

La Thường kinh ngạc ngẩng đầu lên, đáp: “Đại nhân hứng thú với hải thương?”

“Cũng có đôi chút ý tưởng, nhưng ta không biết nhiều về họ, muốn tìm hiểu trước rồi tính sau!” Dương Chính Sơn nói.

La Thường suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Muốn làm hải thương rất khó!”

“Rất khó? Khó ở những điểm nào?”

“Thứ nhất, muốn ra khơi cần vốn lớn. Một chiếc thuyền biển, loại nhỏ cũng cần đến hàng ngàn lượng bạc, loại lớn có thể lên đến hàng vạn lượng!”

“Thứ hai, biển cả trùng trùng nguy hiểm, thiên tai nhân họa có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Thiên tai đã đành, nhân họa mới là rắc rối nhất!”

“Đại nhân có thể không biết, nhiều hải thương ở miền Nam vừa là thương vừa là tặc. Sau khi ra khơi, họ có thể trở thành hải tặc bất cứ lúc nào, cướp bóc những thuyền buôn gặp phải!”

Dương Chính Sơn sao có thể không biết điều này. Những cái tên như Lý Đán, Trịnh Chi Long, kiếp trước hắn đã tìm hiểu rất kỹ.

Chính vì hiểu rõ, hắn mới hứng thú với hải thương.

Hải mậu có thể mang lại lợi ích khổng lồ, mà Thăng Long Vệ không có ưu thế nào khác, chỉ có duy nhất lợi thế giáp biển.

Mặc dù ở Liêu Đông, hải mậu tương đối lạc hậu, nhưng bù lại có đường ra biển.

Dương Chính Sơn nảy ra ý định xây dựng một bến cảng ở ven biển, đóng vài chiếc thuyền lớn để tiến hành hải mậu, nhưng ý tưởng này muốn thực hiện cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

La Thường tiếp tục: “Thứ ba là Ty Thuyền Chánh đánh thuế rất cao đối với hàng hóa, khiến phần lớn hải thương Giang Nam đều tìm cách bỏ qua Ty Thuyền Chánh!”

Đại Vinh cho phép hải mậu, nhưng quản lý khá nghiêm ngặt. Quy trình chính thức là Ty Thuyền Chánh cấp giấy phép, thuyền mới được ra khơi. Khi thuyền trở về cảng, Ty Thuyền Chánh sẽ trưng thu hàng hóa xuất nhập khẩu, chia hàng thành hai loại thô và tinh, quan phủ sẽ trưng thu một số lượng nhất định theo tỷ lệ, thực chất đây là một dạng thuế nhập khẩu bằng hiện vật.

Còn việc La Thường nói bỏ qua Ty Thuyền Chánh, chính là chỉ buôn lậu.

Buôn lậu có thể tránh được thuế của Ty Thuyền Chánh, nhưng phải mạo hiểm với rủi ro bị Ty Thuyền Chánh tịch thu.

Đại Vinh cũng có không ít thủy sư, mặc dù lực chiến của những thủy sư này bình thường, nhưng họ lại rất giỏi trong việc tịch thu thuyền buôn.

Nghe La Thường trình bày, Dương Chính Sơn trầm ngâm suy nghĩ.

Ba vấn đề chính là: vốn lớn, rủi ro cao, triều đình đánh thuế nặng.

Vốn lớn thì dễ giải quyết, hiện tại Dương Chính Sơn không thiếu tiền, bất kể là Dương gia hay vệ ti nha môn, đều không thiếu bạc, đầu tư mười mấy vạn lượng cũng rất nhẹ nhàng.

Còn về rủi ro, nếu Dương Chính Sơn đích thân ra khơi, có lẽ sẽ không có rủi ro gì.

Thiên tai, hấn có thể dự đoán trước, muốn tránh cũng không khó.

Nhân họa, trên biển lớn có thực lực gây họa chắc chắn không nhiều.

Nhưng vấn đề là, hấn có thể ra khơi không?

Còn thuế của triều đình, đây mới là vấn đề lớn. Mạo hiểm rủi ro cao như vậy, kết quả cuối cùng chỉ kiếm được chút tiền nhỏ, đây chính là làm ăn thua lỗ.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy việc này vẫn cần cân nhắc thận trọng, may mắn là hiện tại hấn cũng không vội, có thể từ từ suy nghĩ và tìm hiểu tình hình.

Hai người trò chuyện thêm một lúc, La Thường bất ngờ chuyển giọng, cười nói: “Đại nhân, lần này ta đến có mang theo một món quà cho ngài!”

“Quà gì?”

Dương Chính Sơn hơi sửng sốt.

La Thường mang theo không ít thứ, như vải bông, lông thú, thảo dược,... đều là những vật tư Thăng Long Vệ thiếu thốn.

“Đại nhân chờ một chút, hãy để ta giữ bí mật trước!” La Thường đứng dậy chạy ra khỏi trà thất, Dương Chính Sơn đây về ngõ ngàng nhìn theo bóng lưng hấn.

“Tên này đã lớn tuổi rồi, vậy mà còn bày trò kinh hỉ với ta!”

Hành động của La Thường khiến Dương Chính Sơn càng thêm mong đợi vào món quà của hắn.

Khoảng một khắc sau, La Thường quay lại, mang theo hai người khiêng một chiếc hòm gỗ dài. Tuy nhiên, hắn không vào nhà mà đứng ở ngoài cửa, “Đại nhân, hãy xem cái này!”

Nói rồi, hắn mở chiếc hòm gỗ ở ngoài cửa.

Dương Chính Sơn đứng dậy bước tới, nhìn thấy vật trong hòm, đôi mắt lập tức sáng lên.

Hòm gỗ rất dài, hơn bảy thước, bên trong là một cây trường thương.

Một cây câu liêm thương, thương dài bảy thước hai, đầu thương dài tám tấc, mũi thương sắc nhọn, phía dưới có một móc ngược nhô ra. Cán thương dài sáu thước, đường kính ba tấc, đuôi thương có một mũi sắt dài bốn tấc.

Mũi thương và móc ngược màu trắng bạc, sắc bén lạnh lùng, cán thương màu đen huyền, khắc hoa văn cỏ xoắn màu bạc.

Dương Chính Sơn đưa tay nắm lấy cán thương, hoa văn cỏ xoắn tạo ra hiệu ứng chống trượt rất tốt.

Chương 614: Kinh Hỉ La Thường Mang Đến (2)

Hắn nhẹ nhàng nhấc lên nhưng không được.

“Thương này nặng bao nhiêu?”

“Một trăm ba mươi tám cân!” La Thường cười toe toét.

Thảo nào cần hai người khiêng đến!

Dương Chính Sơn khẽ dùng sức, lập tức nhấc được trường thương lên, sau đó múa vài đường thương hoa ngay trước cửa.

Khi hắn vận dụng Quỷ Ngưu Kinh trong cơ thể, cây trường thương này cũng phát ra tiếng sấm âm âm.

Dương Chính Sơn càng thêm phấn khích, không kìm được liên tục vũ động trường thương trên khoảng đất trống trước cửa trà thất.

Tiếng sấm âm âm, âm thanh sắc bén xé gió hòa quyện vào nhau, một luồng khí thể nặng nề mà sắc bén bùng nổ dữ dội.

Trường thương vũ động, mỗi cú đánh dường như đều mang theo sức mạnh ngàn cân, như muốn đâm thủng bầu trời.

Dương Chính Sơn hưng phấn luyện liên tục nửa canh giờ mới dừng lại.

“Hảo thương, hahahaha, hảo thương!”

“Cây thương này tên là gì?”

Từ khi Lưu Kim Phi Ngưu Thương bị hỏng, hắn vẫn chưa tìm được binh khí vừa tay, chỉ có thể dùng thiết thương chế tạo theo kiểu dáng quân đội.

Hiện tại đột nhiên có được một cây trường thương vừa ý, cảm giác hưng phấn trong lòng hẳn không thể nào che giấu được.

Cây trường thương này còn vừa tay hơn cả Lưu Kim Phi Ngự Thương.

Lưu Kim Phi Ngự Thương đối với hắn quá nhẹ, trọng lượng hơn ba mươi cân khiến hắn luôn có cảm giác nhẹ bẫng.

Còn cây trường thương này nặng tới một trăm ba mươi tám cân, tuyệt đối không tính là nặng đối với hắn, sử dụng không hề tốn sức.

“Đại nhân, cây trường thương này được chế tạo từ huyền thiết trăm luyện, xuất xứ từ Thâm gia ở Tương Nguyên phủ, nhưng nó chưa có tên, đại nhân có thể đặt cho nó một cái tên!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn thoáng động ý nghĩ, Thâm gia Tương Nguyên phủ, đó là gia tộc thợ rèn có tiếng ở Đại Vinh.

Không sai, thợ rèn cũng có thể được gọi là thế gia.

Mặc dù ở Đại Vinh, địa vị của thợ thủ công không cao, nhưng điều này không có nghĩa là địa vị của thợ rèn giỏi cũng không cao.

Võ giả không thể thiếu binh khí, mà một thợ rèn có thể tạo ra thần binh lợi khí sẽ được vô số võ giả săn đón.

Hơn nữa, Thâm gia Tương Nguyên phủ không chỉ là gia tộc thợ rèn, Thâm gia còn là gia tộc võ đạo, thực lực bản thân cũng rất mạnh, Thâm gia các đời đều có người vào triều làm quan, trong cục Binh Trượng và cục Quân Khí của công bộ ở hoàng thành có không ít thợ thủ công đến từ Thâm gia.

Cũng như Lưu Kim Phi Ngự Thương mà Dương Chính Sơn sử dụng trước đây, rất có thể là do một thành viên Thâm

gia nào đó chế tạo ra.

Tuy nhiên, Lưu Kim Phi Ngự Thương cũng là một loại binh khí chế tạo theo kiểu dáng, là binh khí đặc biệt được chế tạo để ban thưởng cho những tướng sĩ có công lao.

Theo hoa văn có thể chia thành: Mãng văn, phi ngư văn, đấu ngư văn, tốt nhất đương nhiên là mãng văn, nếu là thương thì sẽ là Lưu Kim Mãng Long Thương.

Trước đây Dương Chính Sơn có thể sử dụng Lưu Kim Phi Ngự Thương, là nhờ phúc của Chu Lan.

Còn lần này có được một cây Huyền Thiết Thương trăm luyện, là nhờ La Thường mang đến.

“Đã được chế tạo từ huyền thiết trăm luyện, vậy gọi là Huyền Thiết Thương đi!” Dương Chính Sơn là người kém khoản đặt tên, trực tiếp lấy chất liệu để đặt tên.

Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công.

Dương Quá có Huyền Thiết Trọng Kiếm, hẳn có Huyền Thiết Thương!

Chỉ có điều huyền thiết này không phải là huyền thiết kia.

Huyền Thiết Trọng Kiếm của Dương Quá là thiên ngoại lưu tinh, tức là thiên thạch.

Còn huyền thiết ở thế giới này là một loại quặng sắt, chất liệu tương đối cứng, trọng lượng khá nặng, nên được gọi là huyền thiết.

“Người đã tốn không ít bạc phải không?” Dương Chính Sơn vuốt ve hoa văn cỏ xoắn trên cán thương, yêu thích không rời tay, nói.

“Haha, chỉ cần đại nhân thích, chút bạc đó có đáng là gì?” La Thường không để ý nói.

Dương Chính Sơn đương nhiên hiểu, chút bạc hấn nói không phải là một ít bạc, mà là hơn vạn lượng, thậm chí là hàng vạn lượng.

Huyền thiết trân quý cộng với kỹ nghệ của Thẩm gia, tuyệt đối trị giá vạn lượng.

Tuy nhiên, hấn cũng không khách sáo với La Thường, nói gì đến chuyện tự mình bỏ bạc, Dương gia và La gia đã sớm buộc chặt vào nhau, là dùng lợi ích để ràng buộc, căn bản không thể phân rõ ràng.

“Người có tâm rồi!”

Dương Chính Sơn thu Huyền Thiết Thương lại, quay trở vào trà thất.

Pha một ấm trà mới, Dương Chính Sơn chuyển chủ đề sang mục đích hấn gọi La Thường đến vệ thành.

“Sang năm bên này có rất nhiều việc cần người phối hợp!”

La Thường nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười nói: “Đến lúc đó đại nhân trực tiếp phân phó là được, nếu ta không có ở đây, La Chân cũng có thể thay ta làm việc cho đại nhân!”

“Ừm!” Dương Chính Sơn lặng lẽ thưởng thức hương trà.

“Thời gian gần đây người hãy tìm hiểu về tình hình diêm thương!”

“Diêm thương!” La Thường bắt ngờ ngẩng đầu lên.

Dương Chính Sơn khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Muối sắt là lợi ích khổng lồ, ta thân là võ tướng, sắt thì tuyệt đối không thể đụng vào, nhưng muối thì có thể thử.”

Sắc mặt La Thường trở nên nghiêm trọng, “Đại nhân, ngành muối cũng không dễ xen vào!”

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói: “Ta đương nhiên biết điều này, nhưng chúng ta vẫn có tư cách xen vào.”

Việc kinh doanh muối không phải người bình thường có thể làm được, bất kể là quan diêm hay tư diêm, đều cần có bối cảnh.

Quan diêm thì không cần nói nhiều, không có chỗ dựa căn bản không thể làm được diêm thương.

Còn tư diêm, càng đầy rẫy tranh đấu, không chỉ cần bối cảnh mà còn cần thực lực.

Chính sách muối của Đại Vinh chủ yếu dựa vào chế độ diêm dẫn, diêm dẫn là giấy phép vận chuyển và tiêu thụ muối do triều đình cấp cho diêm thương.

Diêm thương nộp tiền mua diêm dẫn, sau đó dựa vào diêm dẫn đến các diêm trường chỉ định để mua muối, vận chuyển đến phạm vi chỉ định để tiêu thụ.

Theo lý thuyết, chỉ cần có tiền là có thể mua được diêm dẫn, nhưng vấn đề là, mua được diêm dẫn không nhất định mua được muối, mua được muối không nhất định vận chuyển đến được phạm vi chỉ định, vận chuyển đến phạm vi chỉ định không nhất định bán được.

Chế độ diêm dẫn như vậy tồn tại rất nhiều lỗ hổng, chẳng hạn như phát hành quá nhiều diêm dẫn, diêm trường lấy lý do sản lượng không đủ để từ chối cung cấp muối, quá trình vận chuyển muối cần phải qua nhiều cửa ải,...

Điều này dẫn đến việc các quan viên ở khắp nơi có thể thao túng ngành muối, trục lợi lớn.

Những người có chỗ dựa bối cảnh có thể tránh được nhiều rắc rối, đảm bảo lợi nhuận mua bán, còn những người không có thân phận bối cảnh, căn bản không thể vận chuyển muối đến phạm vi chỉ định.

Vì vậy, ngành muối của Đại Vinh xuất hiện một số diêm thương độc quyền, người ngoài rất khó xen vào việc kinh doanh quan diêm.

Còn tư diêm, việc kinh doanh tư diêm không chỉ liên quan đến những chuyện trên quan trường, mà còn liên quan đến các thế lực giang hồ, rất nhiều thế lực giang hồ dựa vào việc buôn bán tư diêm để kiếm tiền.

Buôn bán tư diêm là trọng tội, nhưng rất nhiều thế lực giang hồ đều hoạt động ở vùng xám, đối với họ, chỉ cần kiếm được tiền, dù là việc buôn bán có thể bị chém đầu họ cũng sẵn sàng làm.

Tư diêm buôn lậu xâm phạm lợi ích của các đại diêm thương, các đại diêm thương câu kết với quan phủ để đàn áp tư diêm, vì vậy thường xuyên xảy ra xung đột giữa tư diêm và quan phủ.

Tóm lại, việc kinh doanh quan diêm bị các đại diêm thương độc quyền, việc kinh doanh tư diêm bị quan phủ và các đại diêm thương đàn áp.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không buôn bán tư diêm, hắn muốn làm thì sẽ làm quan diêm.

Tuy nhiên, hắn muốn xen vào việc kinh doanh quan diêm, không thể tránh khỏi phải đấu đá với các đại diêm thương.

Điều này chẳng khác nào cướp thức ăn từ miệng các đại diêm thương, nếu không có bối cảnh và thực lực mạnh mẽ, các đại diêm thương sao có thể dễ dàng nhượng lại lợi ích?

Chương 615: Hồng Vân Có Nhiều Thê (1)

“Đã đại nhân có dự định, ta sẽ tìm hiểu tình hình ngành muối Liêu Đông trước!” La Thường nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Lợi ích từ việc buôn bán muối quan phủ không phải ngành nghề bình thường nào cũng sánh được.

Đây là chuyện hoàn toàn khác với những việc làm ăn trước đây của La gia.

Hiện tại, La gia kinh doanh rất nhiều lĩnh vực: Tiệm vải, xưởng thêu, trang sức vàng bạc, cửa hàng lương thực, lò rèn, xưởng mộc, tiêu cục,... Mặc dù La gia tham gia nhiều ngành nghề, nhưng tất cả đều là kinh doanh thông thường.

Còn ngành muối là một lĩnh vực hoàn toàn khác. Tham gia vào ngành muối, rất có thể sẽ phải đánh đổi cả gia sản và tính mạng.

Tất nhiên, lợi nhuận từ ngành muối mang lại cũng không ai sánh kịp. Nếu La gia thực sự có thể đứng vững trong ngành muối Liêu Đông, gia sản và địa vị của La gia sẽ tăng lên vài bậc. Rủi ro này vẫn đáng để mạo hiểm.

“Không vội, không vội. Ngành muối, hải thương, cả hai đều chỉ là ý tưởng của ta. Nếu nhanh, sang hè năm sau, ta mới thử dần thân vào ngành muối. Còn hải thương, có lẽ phải đợi đến nửa cuối năm sau, thậm chí là năm sau nữa!” Dương Chính Sơn nói.

Dương gia cũng có không ít tài sản, nhưng chủ yếu là bất động sản và đất đai, ngoài ra còn có trang trại ngựa.

Tuy nhiên, trang trại ngựa không thể rời xa hẳn, nếu không lợi nhuận sẽ giảm đi rất nhiều.

Hiện tại, Thăng Long Vệ cũng không thích hợp để xây dựng trang trại ngựa lớn, nên Dương Chính Sơn mới nhắm đến ngành muối và hải thương.

Không cần nói nhiều về ngành muối, một khi đã thành lập, đó chắc chắn là việc kinh doanh một vốn bốn lời.

Còn hải thương liên quan đến nhiều ý tưởng khác của Dương Chính Sơn. Thế giới này cũng rất rộng lớn, hẳn muốn thông qua hải thương để kiếm tiền, cũng muốn thông qua hải thương để hiểu về thế giới bên ngoài Đại Vinh.

...

La Thường ở lại Vệ thành ba ngày. Ba ngày này, Dương Chính Sơn đã nói chuyện với ông ta nhiều lần, từ việc kinh doanh hiện tại của La gia, đến ngành muối vào năm sau, và sự phát triển trong tương lai của Thăng Long Vệ.

Dương Chính Sơn đưa ra nhiều ý tưởng, và La Thường cũng đưa ra nhiều đề xuất cho hẳn.

Hiện tại, La Thường không còn là tiểu thương ngày xưa nữa. Những năm qua, ông ta bôn ba khắp nơi, hiểu biết rộng rãi, ở nhiều việc, kiến thức của ông ta còn vượt cả Dương Chính Sơn, nên nhiều đề xuất ông ta đưa ra đều rất xác đáng.

Dương Chính Sơn cũng không phải người độc đoán, hẳn hiểu rõ ưu điểm và khuyết điểm của mình.

Ưu điểm của hẳn là có ký ức kiếp trước, đã tiếp nhận nhiều thông tin phức tạp trong thời đại bùng nổ thông tin, điều này

giúp hắn có cái nhìn khác biệt và tiên tiến hơn so với đại đa số người ở thế giới này.

Khuyết điểm của hắn cũng rất rõ ràng, đó là tầm nhìn cao nhưng khả năng thực hiện kém. Nhiều thứ hắn chỉ hiểu sơ sơ, nói thì rành rọt nhưng làm thì chịu.

Thế giới khác nhau có những quy tắc khác nhau, môi trường khác nhau có những biến đổi khác nhau, và xã hội khác nhau có những xiềng xích vô hình khác nhau.

Nhiều việc không phải cứ nghĩ tốt là làm tốt được.

Vì vậy, Dương Chính Sơn không ngại người khác góp ý, thậm chí hắn rất thích lắng nghe ý kiến của người khác.

Sau khi La Thường rời đi, Dương Minh Thành, Dương Minh Chí và Lục Văn Hoa cũng lên đường trở về An Ninh huyện.

Tết sắp đến, lễ mừng năm mới cũng phải gửi đi.

Lễ mừng năm mới không quan trọng ở chỗ quý giá, mà ở chỗ lễ nghĩa qua lại.

Những năm qua, Dương Chính Sơn luôn coi trọng việc gửi lễ mừng năm mới, mỗi năm đều đích thân xem qua lễ mừng được gửi đi.

Càng ngày Dương gia càng giàu có, việc gửi lễ mừng năm mới càng trở nên quy củ.

Gửi cho ai bao nhiêu, giá trị của lễ vật là bao nhiêu, gửi vào thời gian nào, phải ai đi gửi, tất cả đều có quy tắc.

Ví dụ như khi còn ở Nghênh Hà bảo, Dương Chính Sơn sẽ gửi lễ mừng năm mới cho chủ quầy Lư của tiệm lương thực Lư gia. Hiện tại, mỗi năm Dương gia vẫn gửi một phần lễ mừng cho chủ quầy Lư, nhưng chỉ để hạ nhân đến gửi một phần lễ đơn giản.

Mỗi năm, chương quỹ Lư cũng gửi một phần lễ mừng năm mới cho Dương gia, để chứng minh mối quan hệ cá nhân của ông ta với Dương gia.

Còn như Lư gia, đó là mối quan hệ giữa hai nhà, mỗi năm khi Dương Minh Thành trở về An Ninh huyện sẽ gửi đi cùng.

Như Lưu phủ ở tận kinh đô, vì đường xa, Dương Chính Sơn chỉ sắp xếp một hạ nhân có chút địa vị đến gửi lễ mừng.

Tuy nhiên, năm nay có chút khác biệt, năm nay Dương gia có một mối thân thích ở kinh đô, chính là Thường Bình hầu phủ.

Năm đầu tiên Vân Tuyết xuất giá, lễ mừng năm mới phải long trọng một chút, mới tăng thể diện cho Vân Tuyết.

Trong phòng khách của viện chính, Dương Chính Sơn xem danh sách lễ vật do Vương thị chuẩn bị.

Chương 616: Hồng Vân Có Nhiều Thê (2)

Vương thị mập mạp đứng bên cạnh hấn, cười ngây ngô nói: “Cha, nhi tức mua được hai tấm da hồ ly trắng, vốn định để cha và mẫu thân dùng, nhưng mẫu thân thấy da hồ ly trắng quá xa xỉ, nên thêm vào danh sách lễ vật này!”

Da hồ ly trắng cũng là loại lông thú quý giá khó gặp, một tấm da hồ ly trắng hoàn hảo có thể trị giá vài trăm lượng bạc, quan trọng là muốn mua cũng không nhất định mua được, phải tùy vào vận may.

Hiện tại, Vương thị cũng giàu có, vài trăm lượng bạc nói tiêu là tiêu, cũng không cảm thấy da hồ ly trắng quý giá.

Dương Chính Sơn nhìn Úc Thanh Y bên cạnh, hỏi: “Người không thích?”

Úc Thanh Y bế Tiểu Minh Chiêu, nói: “Thứ đó quá rục rở, tuổi này của ta sao có thể dùng?”

Da hồ ly trắng tuy đẹp nhưng không phù hợp với tuổi của bà.

Dương Chính Sơn cũng hiểu điều này, không nói thêm.

Nếu là hấn, hấn tự nhiên sẽ không để ý những thứ này, nhưng Úc Thanh Y thì khác, Úc Thanh Y là người của thế giới này, tư tưởng và quan niệm của bà âm thầm tuân theo phong tục tập quán của thế giới này.

Nhìn danh sách lễ vật, Dương Chính Sơn cảm thấy Vương thị đã chuẩn bị rất chu đáo, có thể tặng được đều đã tặng.

Tuy nhiên, với tư cách là một người cha già, Dương Chính Sơn vẫn cảm thấy hơi thiếu.

“Thêm năm mươi hũ Bách Thảo Nhưõng, đúng rồi, mấy ngày trước Trương quỹ La mang đến Thường Dương Mao Tiêm và Vân Cẩm cũng thêm vào!”

“Còn con ngựa của Vân Tuyết có phải vẫn nuôi ở nhà không? Tiện thể gửi đi, chọn thêm hai con ngựa tốt tặng cho hâu gia và cô gia!”

Ngựa của Dương gia đều là ngựa tốt, mỗi con đều được chăm sóc cẩn thận.

Mặc dù Dương Chính Sơn không thể mang trang trại ngựa ở An Nguyên thành đến đây, nhưng mang theo vài chục con ngựa đến vẫn không thành vấn đề.

Vì vậy, hiện tại Dương gia có riêng một viện để nuôi ngựa.

“Đúng rồi, con hồng câu nhỏ đó...”

“Lão gia! Không phải người nói để con ngựa đó cho Thừa Nghiệp sao?” Úc Thanh Y bên cạnh không nhịn được cắt ngang lời Dương Chính Sơn.

Những thứ khác thì thôi, nhưng con hồng câu nhỏ đó không phải ngựa tốt bình thường.

Hồng câu nhỏ, cái tên này nghe có vẻ bình thường, nhưng ý nghĩa của nó lại không bình thường, vì màu đỏ của nó đến từ Hồng Vân.

Hồng Vân chính là chiến mã mạnh nhất trong tất cả các chiến mã của Dương gia.

Dương gia đã nuôi ngựa, tất nhiên không thể tránh khỏi việc phối giống cho ngựa cái, mà Hồng Vân là con ngựa tốt nhất của Dương gia, việc phối giống tự nhiên không thể thiếu nó.

Ừm, Hồng Vân có rất nhiều thê tử, những con ngựa cái mà Hồng Vân đã phối giống càng nhiều.

Giống của Hồng Vân quả thực rất tốt, con cháu của nó dù không được linh thiêng lắm bỏ cũng có thể trưởng thành thành ngựa tốt thượng đẳng.

Tuy nhiên, nếu hỏi về con ngựa tốt nhất trong số hậu duệ của Hồng Vân, thì đó chính là hồng câu nhỏ.

Bộ lông màu hồng sẫm, bờm màu đỏ rực, thân hình cường tráng, đôi mắt linh động, tất cả đều chứng minh hồng câu nhỏ đã kế thừa những gì tốt nhất từ Hồng Vân.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn cũng rất thích hồng câu nhỏ, thường xuyên đích thân đi cho nó ăn.

Hắn đích thân đi cho ăn tự nhiên là có ưu đãi đặc biệt.

Vì vậy, mặc dù hiện tại hồng câu nhỏ mới một tuổi, nhưng trông nó cao lớn hơn nhiều so với những con ngựa cùng tuổi.

Bị Úc Thanh Y cắt ngang, Dương Chính Sơn xấu hổ sờ mũi.

Được rồi, vừa rồi chỉ nghĩ đến con gái út, quên mất cháu trai lớn.

Quan trọng là Vương thị còn đứng ở đây, điều này có hơi xấu hổ.

“Đúng đúng đúng, xem trí nhớ của ta này, hồng câu nhỏ là của Thừa Nghiệp.”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Vương thị, Vương thị vẫn cười ngây ngô, như thể không hề để ý đến việc sở hữu của hồng câu nhỏ.

Trên thực tế, Vương thị thực sự không để ý đến một con ngựa, trong mắt bà, đó chỉ là một con ngựa mà thôi, Dương

gia có nhiều ngựa như vậy, không thiếu một con.

Còn về việc tranh giành, càng không cần thiết, bà là dâu trưởng của Dương gia, con trai bà là cháu đích tôn của Dương gia, bà có gì phải tranh giành.

Phải nói rằng, Vương thị nhìn rất thấu đáo.

Cũng chính vì sự thấu đáo của bà, những năm qua bà đã được tất cả mọi người trong Dương gia công nhận.

Dù là Lý thị và Lương thị, hai người em dâu, hay Vân Yên và Vân Tuyết, hai em chồng, đều rất kính trọng bà chị dâu này.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y cũng rất công nhận người con dâu lớn này, mặc dù Úc Thanh Y là chủ mẫu của Dương gia, nhưng rất nhiều việc trong nhà đều do Vương thị quán xuyến.

Đặc biệt sau khi Úc Thanh Y mang thai, quyền quản gia ở hậu viện Dương gia đều giao cho Vương thị.

Hiện tại, Úc Thanh Y cũng không có ý định lấy lại quyền quản gia.

Có một nàng dâu lớn đảm đang, bà mẹ chồng này cũng được nghỉ ngơi đôi chút, cũng có thời gian ở bên con trai nhiều hơn.

“Cứ như vậy đi, người chuẩn bị một chút, ngày mai để Minh Hạo lên đường đến kinh đô!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng, cha, ta sẽ sắp xếp ngay!” Vương thị cười đáp.

Sau khi Vương thị rời đi, Dương Chính Sơn đang định trêu chọc Tiểu Minh Chiêu, thì Ngô Hải đứng ngoài cửa nói: “Lão gia, có khách đến thăm!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể trả Tiểu Minh Chiêu vừa bế vào lòng cho Úc Thanh Y, bước ra khỏi phòng khách, hỏi: “Ai

đến?”

Tết đến gần, thời gian này chắc chắn có nhiều khách đến thăm, nên Dương Chính Sơn cũng không ngạc nhiên.

“Lão gia, đây là thiệp bái phỏng!”

Dương Chính Sơn vừa mở thiệp vừa đi về phía tiền viện.

Khi nhìn thấy tên trên thiệp, thân hình hắn hơi khựng lại.

La Kiện Tùng, đường chủ Ngọc Hành Tinh Đường!

Dương Chính Sơn rất ngạc nhiên.

Người này đến làm gì?

Hắn nghĩ ngợi một lúc, rồi tiếp tục đi về phía tiền viện. Rất nhanh, hắn đã đến chính sảnh của tiền viện.

Lúc này, La Kiện Tùng đang ngồi trong sảnh, Ngô Hải đã sắp xếp cho hạ nhân dâng trà.

Thấy Dương Chính Sơn bước vào, La Kiện Tùng vội vàng đứng dậy, “Thảo dân La Kiện Tùng bái kiến Dương tướng quân!”

Thần sắc Dương Chính Sơn hơi động, tự xưng là thảo dân, chắc chắn không phải đến để báo thù hoặc đòi công lý.

Cũng đúng, Thất Tinh Đường có công cuồn đến đâu, chắc chắn cũng không dám đến quan phủ gây rối, nếu không triều đình tuyệt đối không dung tha cho họ.

Chương 617: Một Năm Mới (1)

“Người là đường chủ của Ngọc Hành Tinh Đường?”

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, thần sắc nhạt nhẽo hỏi.

“Tại hạ đúng là như vậy!”

Dương Chính Sơn không bảo hấn ngồi, hấn cũng không dám ngồi.

“Vậy người đến đây làm gì?”

“Tại hạ đến để tạ lỗi với tướng quân!”

“Tạ lỗi!” Dương Chính Sơn vuốt râu, nhìn chăm chăm vào La Kiện Tùng.

“Đúng vậy, Hoàng Nghĩa Phúc là đạo khách của Ngọc Hành Tinh Đường chúng ta, hấn va chạm với tướng quân thật không nên. Mặc dù tướng quân đã xử lý hấn, nhưng tại hạ vô cùng sợ hãi, đặc biệt đến đây để tạ lỗi với tướng quân!”

“Đây là một chút thành ý của tại hạ, mong tướng quân nhận cho để bày tỏ lòng xin lỗi!”

La Kiện Tùng đưa một danh sách lễ vật đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhận lấy danh sách lễ vật, tùy ý liếc mắt một cái.

Tạ lễ xin lỗi!

Điều này ngoài ý muốn của hấn.

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại, La Kiện Tùng làm như vậy cũng hợp lý.

Như những người giang hồ như bọn họ, có lẽ không thích gây mâu thuẫn với quan viên.

Đặc biệt là Tinh Nguyệt Môn Thất Tinh Đường ở Đại Vinh vốn đã bị triều đình bài xích và đàn áp, điều này khiến họ phải cẩn thận khi làm việc.

Đồ trên danh sách lễ vật không ít, giá trị cũng khá cao, ước chừng vài ngàn lượng bạc, nhưng Dương Chính Sơn chỉ tùy ý liếc mắt một cái.

“Tạ ý của ngươi, bản tướng quân có thể cảm nhận được, nhưng hãy nói mục đích thực sự của ngươi đi!”

Dương Chính Sơn đặt danh sách lễ vật xuống, ngừng đầu nhìn La Kiện Tùng lần nữa.

Nếu La Kiện Tùng không có ý đồ gì, thì hoàn toàn không cần thiết phải đến tạ lễ xin lỗi.

Dương Chính Sơn chỉ là Chỉ Huy Sứ của Thăng Long Vệ, mặc dù Thất Tinh Đường không ký triều đình, nhưng cũng không đến mức không ký hấn, một Chỉ Huy Sứ Thăng Long Vệ, hấn không thể đại diện cho triều đình.

Thấy thái độ của Dương Chính Sơn bình thản, trong lòng La Kiện Tùng không khỏi lo lắng.

“Tướng quân, tại hạ có một việc muốn cầu xin!”

“Việc gì?”

“Liên quan đến Thanh Phúc Sơn!” La Kiện Tùng cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

Dương Chính Sơn lập tức hiểu được ý của hấn, nhưng lại cảm chén trà lên nhấp một ngụm.

Xem ra Ngọc Hành Tinh Đường không nỡ bỏ con đường tài lộc ở Thanh Phúc Sơn.

Hắn tự nhiên không để ý đến Thanh Phúc Sơn, còn Ngọc Hành Tinh Đường thu phí qua đường ở Thanh Phúc Sơn có hợp pháp hay không, có hợp quy hay không, điều đó không liên quan đến hắn, hắn cũng không phải là tri phủ của Tĩnh An Phủ, không quản được những chuyện này.

Hắn đang nghĩ xem Ngọc Hành Tinh Đường có hữu dụng với hắn hay không.

Mặc dù Ngọc Hành Tinh Đường ẩn mình trong sâu thẳm Trường Thanh Sơn, nhưng vươn ra khắp Liêu Viễn, từ bắc Tĩnh An Phủ đến nam Ký Châu, đều có đạo khách của họ.

Ở Liêu Viễn, Ngọc Hành Tinh Đường nên là thế lực giang hồ mạnh nhất, phạm vi bao phủ rộng nhất.

Nếu một thế lực giang hồ như vậy có thể được hắn sử dụng, thì sẽ có rất nhiều lợi ích!

Tuy nhiên, Thất Tinh Đường thuộc về Tinh Nguyệt Môn, muốn lôi kéo một đường khẩu của Tinh Nguyệt Môn không dễ, hướng hồ hắn muốn lôi kéo cả một đường khẩu.

“Các người có thể tiếp tục bố trí nhân thủ ở Thanh Phúc Sơn, nhưng việc này các người nợ bản tướng quân một ân tình!”

Dương Chính Sơn cảm thấy hiện tại lôi kéo Ngọc Hành Tinh Đường có chút khó khăn, nên quyết định trước tiên kiếm một ân tình.

“Điều này!” La Kiện Tùng có chút do dự.

Dương Chính Sơn mỉm cười, nói: “Sao? Không muốn?”

Nụ cười của hắn rất hiền lành, nhưng trong lòng La Kiện Tùng lại chấn động, một luồng ý lạnh dâng lên từ đáy lòng.

“Không, không, tướng quân coi trọng tại hạ, đó là vinh hạnh của tại hạ!” La Kiện Tùng vội vàng cúi đầu đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Như vậy thì tốt! Bản tướng quân sẽ nhận lễ tạ này, còn Thanh Phúc Sơn, đó là chuyện của các người, không liên quan đến bản tướng quân!”

“Tạ ơn tướng quân!” La Kiện Tùng lại chấp tay nói.

Dương Chính Sơn nâng chén trà tiễn khách, La Kiện Tùng thức thời xin cáo lui.

Tuy nhiên, khi hần sắp rời khỏi chính đường, Dương Chính Sơn bỗng nhiên nói: “Bản tướng quân nhớ rằng, trụ sở của Ngọc Hành Tinh Đường các người ở Đại Thanh Sơn nhỉ!”

Đại Thanh Sơn là một phần của Trường Thanh Sơn mạch, nằm ở ranh giới giữa Tĩnh An Phủ và Ninh Viễn Phủ, còn trụ sở của Ngọc Hành Tinh Đường ở trên đỉnh Đại Thanh Sơn.

Toàn thân La Kiện Tùng run lên, đáp: “Đúng!”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

“Tại hạ cáo lui!” La Kiện Tùng lại xin cáo lui, sau đó mới rời đi.

Dương Chính Sơn nhắc đến Đại Thanh Sơn không phải nói vu vơ, mà là muốn nói cho La Kiện Tùng biết rằng hần biết trụ sở của Ngọc Hành Tinh Đường, nếu sau này La Kiện Tùng không muốn trả ân tình này, hần không ngại đến Đại Thanh Sơn một chuyến.

Chương 618: Một Năm Mới

(2)

...

Ngày hai mươi tháng Chạp, Dương gia nhận được lễ mừng năm mới từ Thường Bình Hầu.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không quan tâm đến lễ mừng năm mới của Thường Bình Hầu Phủ, mà quan tâm đến việc Dương Vân Tuyết ở Thường Bình Hầu Phủ có tốt hay không.

“Lão gia, đây là thư của tiểu thư, đây là thư của Vũ Chinh!”

Trong thư phòng, Ngô Hải đưa hai bức thư đến tay Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn lặng lẽ mở thư, trước tiên xem thư của Dương Vân Tuyết. Dương Vân Tuyết là một đứa trẻ kiên cường, trong thư tự nhiên sẽ không than khổ, cũng không oán trách, chỉ nói rằng mình ở Thường Bình Hầu Phủ rất tốt.

Xem xong thư của nàng, Dương Chính Sơn lại mở thư của Vũ Chinh.

Khi Dương Vân Tuyết theo Thường Bình Hầu Phủ về kinh, Dương Chính Sơn đã dặn dò Vũ Chinh chú ý tình hình ở Thường Bình Hầu Phủ tại kinh đô, đồng thời liên lạc với Lâm mục mục.

Thư của Vũ Chinh chi tiết hơn nhiều, cũng chân thực hơn.

Dương Vân Tuyết ở kinh đô không được tự tại như tưởng tượng.

Bên trong hầu phủ không có quá nhiều sóng gió, bất kể là hầu gia hay hầu phu nhân đều rất coi trọng Dương Vân Tuyết, nhưng bên ngoài hầu phủ, trong giới quý tộc, Dương Vân Tuyết vẫn bị khinh thường và xa lánh.

Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Vân Tuyết xuất thân thấp, mặc dù Dương Chính Sơn hiện tại đã là tướng quân, nhưng không thể thay đổi sự thật rằng Dương gia trước đây là nông dân.

Trong mắt những quý tộc cao cao tại thượng đó, Dương gia căn bản là không có tư cách.

Xem xong thư của Vũ Chinh, sắc mặt của Dương Chính Sơn có chút khó coi!

Những quý tộc ở kinh đô này thật đáng ghét!

“Một người sống phải có lòng tự trọng, như Phật tranh một nén hương, sớm muộn gì cũng có ngày khiến những quý tộc này phải nể mặt!”

Dương Chính Sơn phẫn nộ nghĩ.

Mặc dù người bị khinh thường và xa lánh là Dương Vân Tuyết, nhưng căn nguyên là ở Dương gia.

Dương Vân Tuyết gả vào Thường Bình Hầu Phủ, bất kể thế nào cũng coi là gả cao, không có cách nào, ai bảo Dương gia không có tước vị.

Hiện tại Dương Chính Sơn cũng không làm gì được những quý tộc đó, may mắn là bên trong Thường Bình Hầu Phủ vẫn còn yên ổn, không đến mức khiến Dương Vân Tuyết phải chịu áp lực cả trong lẫn ngoài.

Cất hai bức thư đi, Dương Chính Sơn hỏi Ngô Hải: “Đám tiểu tử trong nhà luyện đến đâu rồi?”

“Bẩm lão gia, đã có mười mấy người có thể ra ngoài làm việc rồi!” Ngô Hải cười đáp.

“Người dẫn dò, sau Tết để bọn họ đến kinh đô tìm Vũ Chinh, ngoài ra gửi một vạn lượng bạc cho Vũ Chinh, để hắn cũng lôi kéo một số người ở kinh đô.”

Kinh đô, trọng địa hoàng quyền, trung tâm triều đình, Dương Chính Sơn sớm muộn gì cũng muốn đến đó.

Mặc dù hắn đã phái Vũ Chinh đi từ lâu, nhưng trước đây đầu tư không nhiều, hiện tại cũng nên đầu tư nhiều hơn một chút.

“Lão nô tuân lệnh!” Ngô Hải đáp.

...

Tết Nguyên Đán náo nhiệt nhanh chóng trôi qua, một năm mới, Thăng Long Vệ cũng sẽ đón nhận những thay đổi mới.

Ngày mừng mười tháng Giêng, Thăng Long Vệ Ty khai ty, Dương Chính Sơn triệu tập tất cả quan viên trong ty đến đại sảnh.

“Chu Nhân, phát kế hoạch các ngươi đã sao chép ra!”

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, ra lệnh.

Dưới đại sảnh, Tạ Uyên, Tống Đại Sơn và những người khác lần lượt mở bản kế hoạch vừa nhận được.

“Các vị, năm nay chúng ta có ba nhiệm vụ: Thứ nhất là đề quân hộ có nhà mới ở, thứ hai là đề quân hộ ăn no, thứ ba là luyện một đội tinh binh ba ngàn người!”

“Đầu tiên nói về nhà mới, cái này các ngươi nên quen thuộc, khi chúng ta ở An Nguyên Thành đã sửa sang lại tất cả các thiên hộ sở, hiện tại chúng ta cũng sẽ sửa sang lại tất cả các thiên hộ sở một lần.”

“Không chỉ thiên hộ sở, vệ thành cũng cần tu sửa.”

“Khối lượng công việc này không nhỏ, ta cần các người điều động tất cả quân hộ, trong điều kiện không ảnh hưởng đến việc đồn điền và huấn luyện, cố gắng hoàn thành tất cả nhiệm vụ.”

Dương Chính Sơn từ tốn nói.

Để tất cả quân hộ có nhà mới ở, đây tuyệt đối là một công trình lớn.

Phải biết rằng hiện tại Thăng Long Vệ có mười hai ngàn hộ quân hộ, mà phần lớn nhà ở của quân hộ là nhà đất thấp bé cũ nát, cũng chính là nói bọn họ phải xây dựng mười hai ngàn căn nhà.

Cho dù chỉ là nhà đất đơn giản, vẫn là một công trình khổng lồ.

Huống hồ Dương Chính Sơn còn muốn sửa sang vệ thành và các thiên hộ sở.

Nghe có vẻ như hơi hao tài tốn của, nhưng Dương Chính Sơn có lý do cần thiết phải làm như vậy.

Trước tiên là cải thiện điều kiện sống của quân hộ, những căn nhà không chống được gió lạnh mùa đông, không che được mưa mùa hè thực sự không thể ở được, huống hồ hiện tại vẫn còn không ít quân hộ đang ở trong nhà băng tuyết.

Thứ hai là hẳn muốn phát tiền phát lương cho quân hộ, quân hộ của Thăng Long Vệ quá nghèo, cho dù là quân hộ của Thăng Long Tiền Vệ cũng chỉ có thể duy trì ấm no, huống hồ gì ba vệ quân hộ khác.

Còn những tá điền và nô tỳ trước đây của Lan gia, bọn họ cũng nghèo rớt mòng tơi.

Lấy công thay lương, nhân cơ hội đại tu phát tiền lương của quan phủ vào tay quân hộ, để quân hộ có một con đường kiếm tiền trong thời gian ngắn nhất.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể thay đổi điều kiện sống của họ trong thời gian ngắn.

Còn về những điều này, bất kể là Dương Chính Sơn, hay Tạ Uyên và những người khác đều không lạ lẫm, bởi vì Dương Chính Sơn ở An Nguyên Thành cũng làm như vậy.

Chỉ là quy mô của Thăng Long Vệ lớn hơn, quân hộ nhiều hơn mà thôi.

“Thứ hai là ăn no, đồn điền là gốc rễ của chúng ta, vụ xuân là trọng điểm hàng đầu, trước khi vụ xuân bắt đầu, các người phải phân chia rõ ràng tất cả ruộng đất, biên soạn xong xuôi sổ địa bạ.”

“Ngoài ra, chúng ta còn cần một lượng lớn trâu cày, trước Tết ta đã liên hệ với thương nhân ở Trùng Sơn Quan, chắc không lâu nữa họ có thể vận chuyển trâu cày đến, khi đó các người phải phân phối hợp lý!”

“Còn những việc khác, ta có sắp xếp riêng, việc này để sau hãy nói!”

Ăn no không chỉ đơn giản là không đói bụng, mà là để quân hộ có thu nhập ổn định và đầy đủ.

Đồn điền chỉ là cơ sở, ngành muối mà Dương Chính Sơn chuẩn bị dẫn thân vào mới là con đường làm giàu của mười hai ngàn quân hộ Thăng Long Vệ.

Tuy nhiên, buôn bán muối còn phải chuẩn bị một chút, hiện tại Thăng Long Vệ vẫn phải trước tiên bảo đảm việc canh tác đồn điền.

“Cuối cùng là luyện binh, sau khi vụ xuân kết thúc, việc luyện binh sẽ được đưa vào chương trình nghị sự!”

“Tuy nhiên, trước khi luyện binh, chúng ta còn cần xây dựng một doanh trại ở ngoài thành!”

Trong vệ thành không có đủ lớn để huấn luyện, chỉ có thể xây dựng một doanh trại ở ngoài thành để luyện binh.

Dương Chính Sơn muốn luyện binh không phải là binh lính của vệ sở, mà là lính doanh thoát ly sản xuất.

Mặc dù Thăng Long Vệ là vệ sở, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc huấn luyện binh theo cách của lính doanh.

Trên thực tế, đây là học theo Lương Trữ, Vân Long Vệ cũng là vệ sở, nhưng Vân Long Vệ bên cạnh Lương Trữ lại hoàn toàn là lính doanh, hiểu đơn giản là binh lính chuyên nghiệp.

Chương 619: Biến Hóa (1)

“Luyện binh cần có binh giáp. Trước Tết, ta đã gửi thư cho Hàn Thừa, một thời gian nữa hẳn sẽ sắp xếp một nhóm công tượng đến đây. Chu Nhân, đến lúc đó người phụ trách việc bố trí cho họ!” Dương Chính Sơn nhìn Chu Nhân đang đứng bên cạnh.

“Hạ quan tuân lệnh!” Chu Nhân tiến lên một bước, nghiêm nghị nhận lệnh.

“Rèn binh giáp cũng cần có sắt. Ta sẽ xin Đô đốc phủ cấp cho một ít. Hàn Phi, lúc đó người sẽ phụ trách việc đối ứng!” Dương Chính Sơn tiếp tục dặn dò.

“Rõ!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, tiếp tục nói: “Tạ Uyên, việc đồn điền và xây dựng nhà cửa giao cho người phụ trách, không vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề gì!” Tạ Uyên cười đáp.

Ở An Nguyên thành, những việc này đã do hắn phụ trách, giờ tiếp tục đảm nhận cũng coi như quen việc.

“Tổng Đại Sơn, người phụ trách việc phòng thủ và luyện binh!”

“Rõ!”

“Còn các người!” Dương Chính Sơn nhìn Ô Trọng Triết, Dương Minh Chí, Lạc Phi Vũ và Dương Minh Trấn, “Hai bên đều cần các người phối hợp, hơn nữa các người còn phải giám sát các Thiên hộ sở, ta không muốn sau này còn có kẻ nào trong đó lên mặt làm càn!”

“Dương Minh Hạo, người là Trần phủ, việc giám sát các Thiên hộ sở người phải đảm nhận, tốt nhất là bắt vài tên điển hình để răn đe!”

Dương Chính Sơn tuyệt đối không cho phép nội bộ có kẻ nào gây rối.

“Hắc hắc, đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ giám sát chặt chẽ bọn chúng!” Dương Minh Hạo cười đáp.

Hắn nói “bọn chúng” chính là những quan viên cũ của Vệ ty nha môn và các Phó thiên hộ, Bách hộ đã từng nhậm chức ở Đăng Long Tiền Vệ.

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu, “Chư vị, tiếp theo chúng ta hãy cùng nhau dốc sức làm việc.”

Cuộc họp kết thúc, Đăng Long Vệ, Vệ ty nha môn gần như được tái lập, rốt cuộc cũng bắt đầu vận hành.

Sau một tháng trước Tết, mặc dù Vệ ty nha môn vẫn thiếu nhân lực, nhưng cũng đã vận hành bình thường.

Ngày hôm đó, Dương Chính Sơn đích thân viết một công văn xin cấp sát, phái người gửi đến kinh đô.

Đăng Long Vệ trực thuộc Trung quân Đô đốc phủ, có lợi cũng có hại.

Lợi ích là bên trên chỉ có một cơ quan là Trung quân Đô đốc phủ, không cần ứng phó với sự giám sát từ các cơ quan khác, hơn nữa Trung quân Đô đốc phủ ở xa tận kinh đô, trời cao hoàng đế xa, Dương Chính Sơn có nhiều quyền tự chủ hơn trong nhiều việc.

Còn bất lợi là Trung quân Đô đốc phủ ở xa kinh đô, gửi một công văn cũng mất hơn mười ngày, những việc Dương Chính Sơn không thể tự quyết hoặc cần Trung quân Đô đốc phủ phối hợp sẽ tốn thời gian hơn.

Bên này chưa xin được sắt, An Nguyên thành đã gửi hơn một trăm công tượng đến.

Những công tượng mà Hàn Thừa chọn đều là những người giỏi nhất trong Ty Thủ bị An Nguyên thành, đều là những lão sư phụ đã cùng Dương Chính Sơn thiết lập dây chuyền sản xuất binh giáp.

Tất nhiên, Hàn Thừa cũng không thể bỏ qua công vụ của Ty Thủ bị, chỉ lo giúp Dương Chính Sơn.

Thực tế, Ty Thủ bị hiện tại căn bản không cần nhiều công tượng như vậy. Khi Dương Chính Sơn rời An Nguyên thành, Ty Thủ bị đã dự trữ không ít binh giáp, dù Dương Chính Sơn mang đi binh giáp của năm trăm tướng sĩ, Hàn Thừa cũng có thể dựa vào số binh giáp trong kho để trang bị lại cho một doanh thủ bị mới.

Sự xuất hiện của hơn một trăm công tượng khiến Chu Nhân bận rộn.

Ăn uống, sinh hoạt của những công tượng này đều do hắn chịu trách nhiệm, còn phải sắp xếp người xây dựng các cơ sở vật chất cho xưởng rèn. May mắn là Chu Nhân rất quen thuộc với những việc này, mặc dù bận rộn nhưng vẫn làm đâu ra đấy.

Ngày rằm tháng Giêng, La Chân gửi đến hai trăm con trâu từ Trọng Sơn quan.

Từ khi chinh phạt Đông Hải Hồ tộc đại thắng năm ngoái, trâu bò của Trọng Sơn trấn đã có phần dư thừa, mặc dù đã qua hơn nửa năm, nhưng nhiều nơi ở Trọng Sơn trấn vẫn còn tích trữ một số lượng lớn.

Dù sao đó cũng là hàng chục vạn con trâu bò, chỉ riêng việc vận chuyển ra khỏi Trọng Sơn trấn cũng tốn khá nhiều thời gian.

Hiện tại, giá trâu bò và ngựa chiến ở Trọng Sơn trấn vẫn còn rẻ, mua trâu ở đó tuyệt đối không lỗ.

Hai trăm con trâu này chỉ là lô đầu tiên, Dương Chính Sơn đã đặt tổng cộng tám trăm con, mấy ngày tới sẽ lần lượt đến nơi.

Với những con trâu này được đưa đến các Thiên hộ sở và Trang đồn, các quân hộ của Đằng Long Vệ lại một lần nữa cảm nhận được sự khác biệt giữa hiện tại và trước đây.

Đồng thời, sự thừa nhận và tôn trọng của họ đối với Dương Chính Sơn, vị Chỉ huy sứ mới này và các quan viên của Vệ ty nha môn cũng tăng lên.

Thay đổi là từ trên xuống dưới, lòng người là từng chút tích lũy.

Ngày 22 tháng Giêng, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng nhận được phê duyệt từ Trung quân Đô đốc phủ, cho phép Đằng Long Vệ rèn binh giáp, trang bị cho tướng sĩ, đồng thời Trung quân Đô đốc phủ điều một lô sắt từ Trọng Sơn trấn cấp cho Đằng Long Vệ.

Chương 620: Biến Hóa (2)

Ngày 8 tháng Hai, lô sắt đầu tiên được vận chuyển từ Trọng Sơn trấn đến Đằng Long Vệ.

Lúc này, Trọng Sơn trấn đã thay máu, Tổng binh mới của Trọng Sơn trấn là cựu Phó tổng binh Kế Phi Ngữ, Phó tổng binh mới của Trọng Sơn trấn là cựu Tham tướng của Kim Châu Vệ trung lộ.

Mấy vị Du kích tướng quân của Trấn tiêu doanh lần lượt được thăng làm Tham tướng, còn các Tham tướng khác thì tương tự như Vương Bân, bị điều khỏi Trọng Sơn trấn, nhậm chức Phó tổng binh của các biên trấn khác.

Tuy nhiên, trong số các Tham tướng, người có chức quan tốt nhất sau khi thăng chức chính là Vương Bân, dù sao Bắc Nguyên trấn là một đại biên trấn, làm Phó tổng binh ở đó vẫn tốt hơn ở các biên trấn khác.

Trọng Sơn trấn thay máu tầng lớp lãnh đạo, nhưng nhân vật chủ chốt nhất là Tuần phủ Trọng Sơn trấn Lục Sùng Đức vẫn không thay đổi.

Theo lý mà nói, Tuần phủ nên ở trên Tổng binh, nhưng trước đây Lương Trữ là hầu gia siêu phẩm, nên Lục Sùng Đức và hắn phân công rõ ràng, một người quản quân sự, một người quản chính sự, thời chiến một người chỉ huy chiến trường, một người bảo đảm hậu cần, hai người phối hợp rất tốt.

Hiện tại Kế Phi Ngữ lên làm Tổng binh, hắn không phải huân quý, nên tự nhiên cũng bị Lục Sùng Đức áp chế.

Vì vậy, hiện tại Trọng Sơn trấn thực chất là Lục Sùng Đức nắm giữ toàn cục.

Năng lực của Lục Sùng Đức không cần phải bàn, việc hắn nắm giữ toàn cục Trọng Sơn trấn cũng có lợi cho Dương Chính Sơn.

Mặc dù hiện tại Dương Chính Sơn đã rời Trọng Sơn trấn, nhưng không có nghĩa là hắn không còn quan hệ gì với nơi đó.

Hắn xuất thân từ Trọng Sơn trấn, trên người hắn mang dấu ấn của Trọng Sơn trấn, hơn nữa Dương thị còn nhiều tử đệ ở Trọng Sơn trấn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn vẫn có thể dựa vào mặt mũi.

Mặc dù Dương Chính Sơn và Lục Sùng Đức chưa từng gặp mặt, nhưng Lục Sùng Đức chắc chắn sẽ nể mặt Dương Chính Sơn vài phần, dù sao chiến công mà Dương Chính Sơn lập được, Lục Sùng Đức cũng hưởng ké.

Cũng chính vì mối quan hệ nể mặt này, Trọng Sơn trấn mới phối hợp vận chuyển sắt đến Đằng Long Vệ như vậy.

Có sắt, xưởng rèn của Vệ ty nha môn cũng có thể hoạt động.

Tháng Hai ở Liêu Đông, thời tiết đã dần ấm lại, ban ngày đã có thể xây nhà, trước tiên là những quân hộ có nhà bị sập do tuyết đè hồi năm ngoái.

Nam Lĩnh Đồn.

Dương Chính Sơn lại dẫn theo tùy tùng đến tiểu đồn này.

“Hạ quan Trương Hồ bá kiến đại nhân!”

Dương Chính Sơn vừa vào đồn, Trương Hồ đã toàn thân lấm lem bùn đất chạy đến.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn gật đầu, nhìn vào trong đồn.

Lúc này trong đồn có không ít quân hộ đang bận rộn xây nhà, nam nữ già trẻ cùng nhau làm việc, trông rất náo nhiệt.

Hắn nhảy xuống ngựa, hỏi tùy ý: “Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Bẩm đại nhân, mọi thứ đã sẵn sàng, hôm nay chính thức khởi công!” Trương Hồ cười đáp.

Dương Chính Sơn vẽ mặt bình tĩnh, “Bản vẽ quy hoạch của các người đâu?”

Trương Hồ lập tức lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, “Đại nhân, đây là bản vẽ quy hoạch của Nam Lĩnh Đồn chúng ta!”

Chỉ là một bản phác thảo đơn giản, trên đó vẽ từng dãy nhà, từng cái sân.

Đã xây dựng lại toàn bộ, Dương Chính Sơn tất nhiên không muốn Thiên hộ sở và Thôn bảo sau này vẫn lộn xộn như trước. Quy hoạch tổng thể chắc chắn là không thể thiếu.

Dương Chính Sơn tùy ý liếc nhìn bản vẽ quy hoạch, khẽ gật đầu, “Cũng không tệ, chúng ta phải đảm bảo đường trong thôn thông suốt, nhưng cũng phải đảm bảo Thôn bảo có một mức độ phòng thủ nhất định!”

Thôn bảo như Nam Lĩnh Đồn không cần xây tường bao, nhưng không xây tường bao không có nghĩa là không thể bao quanh toàn bộ thôn.

Hơn ba mươi hộ gia đình, nhà cửa xếp thẳng hàng, lấy nhà ở và tường sân làm tường bao, sau đó bịt các lối khác, cuối cùng chỉ để lại bốn lối ra ở đông tây nam bắc.

Thôn bảo nên có dáng vẻ của thôn bảo, không thể thật sự giống như một ngôi làng.

Dương Chính Sơn đi vào trong đồn, các quân hộ đang bận rộn lần lượt chấp tay hành lễ với hấn.

“Bái kiến đại nhân, bái kiến đại nhân!”

“Ừm, mọi người cứ bận rộn đi, không cần để ý đến ta!”
Dương Chính Sơn ôn hòa đáp lại.

So với lần trước hấn đến, các quân hộ của Nam Lĩnh Đồn đã có sự thay đổi rõ rệt, nụ cười trên mặt họ nhiều hơn, tinh thần cũng tốt hơn, sắc mặt không còn vàng vọt, thêm phần hồng hào, trên người mỗi người dường như đều toát lên sức sống mới, ngay cả giọng nói cũng trở nên trong trẻo hơn nhiều.

Lần trước hấn đến, mặc dù những quân hộ này cũng hành lễ với hấn, nhưng từng người một đều im lặng, dường như ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng là một điều xa xỉ.

Sự thay đổi này không nghi ngờ gì là tốt đẹp, cũng là điều mà Dương Chính Sơn mong muốn nhất.

Xem xong việc xây nhà của các quân hộ, Dương Chính Sơn lại quan tâm đến vụ xuân của họ, “Nông cụ và trâu cày ở đây của các người không có vấn đề gì chứ?”

“Đại nhân yên tâm, trâu cày hiện tại đều rất tốt, mọi người đều rất trân trọng trâu mà nha môn tặng, không tiếc lấy lương thực trong nhà ra để nuôi!” Nụ cười trên mặt Trương Hồ cũng rạng rỡ.

Đối với quân hộ và nông hộ, trâu cày còn quan trọng hơn cả một trảng đình.

Không phải nói mạng người không bằng trâu, mà là trâu cày có sự hỗ trợ rất lớn đối với nông nghiệp.

“Còn hạt giống thì sao?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Hạt giống của chúng ta đều là lương mới năm ngoái, vẫn được bảo quản rất tốt!” Trương Hồ đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, lại đi dạo một vòng trong đồn, không phát hiện vấn đề gì mới dẫn theo tùy tùng rời đi.

Rời Nam Lĩnh Đồn, hấn lại đến mấy Thiên hộ sở và Thôn bảo xung quanh Vệ thành để xem xét tình hình.

Nhìn chung, hấn khá hài lòng với tình hình hiện tại của Đàng Long Vệ, mặc dù nền tảng của các quân hộ hơi yếu, nhưng được cái là những quân hộ này khá nghe lời, chỉ cần cho họ một chút lợi ích, họ sẽ một lòng một dạ đi theo người làm việc.

Hơn nữa, sau khi được phát lương và trâu cày, hiện tại lại bắt đầu xây nhà, các quân hộ tất nhiên là cảm kích Dương Chính Sơn, vì vậy bây giờ họ làm việc đều rất tận tâm tận lực.

Chương 621: Bến Cảng và Ruộng Muối (1)

Chiều tối, Dương Chính Sơn trở về Vệ thành.

Lúc này, trong viện của Dương gia, không ít hạ nhân đang bận rộn thu dọn đồ đạc. Khi Dương Chính Sơn trở về tiểu viện, vừa vặn nhìn thấy.

“Minh Thành, thu dọn đến đâu rồi?”

Dương Minh Thành nghe thấy giọng hấn, vội vàng đặt đồ trong tay xuống, chạy đến nói: “Cha, đã gần xong rồi, ngày mai có thể xuất phát!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Đi, theo ta vào thư phòng nói chuyện một lát!”

Nói xong, hai người đi vào thư phòng của tiểu viện.

Hai người vừa vào thư phòng, Thanh Hà đã pha một ấm trà mang lên.

Dương Chính Sơn cầm trà uống một ngụm, nói: “Lần này ngươi đi kinh đô, ta có hai việc muốn giao cho ngươi làm!”

“Cha, người cứ nói!” Dương Minh Thành cầm chén trà, nghiêm túc nói.

Dương Chính Sơn tiếp tục: “Việc đầu tiên là đi thăm tiểu muội của ngươi! Ta cứ không yên tâm về nó!”

Trước đây khi Dương Vân Tuyết còn ở nhà, hấn cũng không lo lắng, nhưng từ khi gả đi, đặc biệt là sau khi đến kinh đô, hấn thường xuyên nhớ mong, sợ rằng tiểu nha đầu ở kinh đô không sống tốt.

Rõ ràng không phải con gái ruột, nhưng trái tim của người cha già này vẫn không thể yên ổn.

Cũng không thể trách Dương Chính Sơn làm sao, dù sao Dương Vân Tuyết cũng coi như là nữ nhi hấn nuôi lớn.

Nuôi từ năm mười tuổi đến mười sáu tuổi, nuôi một tiểu nha đầu trở thành một thiếu nữ trưởng thành, không phải con gái ruột cũng hơn cả con gái ruột rồi.

“Cha, ta biết rồi, ta sẽ đi thăm tiểu muội!” Trong lòng Dương Minh Thành cũng nhớ đến tiểu muội, cho dù Dương Chính Sơn không nhắc, hấn nhất định cũng sẽ đi thăm Dương Vân Tuyết.

“Việc thứ hai~~”

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát rồi nói: “Tháng năm năm nay Chu tướng quân thành thân, ngươi không cần vội trở về, đợi sau khi Chu tướng quân thành thân rồi hãy về. Qua một thời gian nữa ta sẽ phái người đưa lễ mừng đến kinh đô, đến lúc đó ngươi sẽ thay mặt ta chúc mừng Chu tướng quân.”

Hôn sự của Chu Lan được định vào ngày mừng tám tháng năm, mà kỳ thi mùa xuân vào tháng ba, thi đình vào tháng tư, nếu Lục Văn Uyên thuận lợi thì ít nhất cũng phải đến tháng năm mới có thể trở về, nếu không thuận lợi thì cũng phải đến tháng tư.

“Ồ, ta biết rồi, đến lúc đó ta sẽ đi chúc mừng Chu tướng quân!” Dương Minh Thành thật thà nói.

“Ừ, ngoài ra ngươi cũng nên đến thăm lão gia tử họ Lưu, còn bên Thế tử Chu, ngươi cũng thay mặt ta đến bái phỏng!”

Dương Chính Sơn nói.

Thế tử Chu chính là Chu Tự, đại ca của Chu Lan.

Đây đều là mối quan hệ của Dương gia, đi lại nhiều vẫn tốt hơn.

Năm trước Dương Minh Hạo đến kinh đô, vì thời gian gấp gáp nên vừa đưa lễ mừng xong đã trở về. Lần này Dương Minh Thành đi không chỉ hộ tống Lục Văn Uyên mà còn không có việc gì quan trọng khác, nên để hấn đi lại nhiều ở kinh đô.

“Vâng, cha, ta hiểu!” Dương Minh Thành lần lượt đáp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Minh Thành dẫn theo tám hộ vệ, đánh xe ngựa rời khỏi Vệ thành.

Họ cần đến Dương gia ở huyện An Ninh trước, sau đó cùng Lục Văn Uyên lên đường đến kinh đô.

Lục Văn Uyên cũng không đi một mình, hấn còn có nhiều bạn học cùng lên kinh ứng thí.

Tiền Dương Minh Thành đi rồi, Dương Chính Sơn dồn hết tâm trí vào công vụ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Đẳng Long Vệ càng ngày càng bận rộn.

Tiết trời càng ẩm áp, công việc càng nhiều.

Trong lúc vô thức, thời gian đã đến giữa tháng ba.

Gió lạnh rút lui, gió đông nam ẩm áp thổi vào Liêu Đông, Đẳng Long Vệ đón một mùa xuân mới, vụ xuân cũng bắt đầu.

Dạo bước trên con đường nhỏ ở thôn quê, có thể nhìn thấy hai bên là những thửa ruộng bằng phẳng, không ít quân hộ đang canh tác.

Dương Chính Sơn dẫn theo Khương Hạ và tùy tùng rời khỏi Vệ thành, đi về phía đông, nhìn thấy quân hộ bận rộn trong ruộng, tâm trạng rất tốt.

Ông trời ưu ái, năm nay sẽ là một năm bội thu mưa thuận gió hòa.

Điều này rất quan trọng với Dương Chính Sơn, cũng rất quan trọng với tất cả mọi người ở Đằng Long Vệ.

Bởi vì năm nay là một khởi đầu mới, nếu thiên tai liên miên, thì khởi đầu này sẽ bị trì hoãn đến năm sau, thậm chí vài năm sau.

May mắn thay, ông trời ưu ái, Dương Chính Sơn tự tin rằng mọi thứ ở Đằng Long Vệ sẽ khác trong năm nay.

Một nhóm người cưỡi ngựa đi hơn nửa tiếng, đến bên bờ biển.

Phía đông của Đằng Long Vệ là biển Liêu Hải rộng lớn, Liêu Hải giáp với Liêu Đông ở phía tây, giáp với vương triều Lý Thịnh ở phía bắc, giáp với vương triều Đức Thịnh ở phía đông, và nối liền với Đông Hải của Đại Vinh ở phía nam.

Tuy nhiên, đường bờ biển của Đằng Long Vệ không dài lắm, chỉ chưa đến sáu mươi dặm, dù sao Đằng Long Vệ cũng chỉ là một vệ, diện tích còn không bằng một huyện lớn.

Chương 622: Bến Cảng và Ruộng Muối (2)

Dương Chính Sơn đứng trên bờ biển, nhìn ra biển cả mênh mông vô tận, cảm nhận hơi thở từ biển khơi, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác hào hùng, muốn ngâm một bài thơ.

Tuy nhiên, hần vất óc cũng không nghĩ ra được câu từ nào hay, trong đầu chỉ có một câu: “Biển cả ơi, người toàn là nước!”

Khụ khụ~~

Dương Chính Sơn khề ho một tiếng, cảm thấy chuyện làm thơ nên bỏ qua đi, không thích hợp với hần.

Sau khi đến thế giới này, hần chưa bao giờ nghiên cứu về thơ ca của thế giới này. Còn những bài thơ kiếp trước, nên trả lại đã trả lại, nên quên cũng đã quên, mặc dù vẫn có thể nhớ được một hai câu, nhưng không đầu không đuôi, hần cũng không dám đọc lên.

Cảm nhận hơi thở của biển khơi như vậy là đủ rồi, Dương Chính Sơn cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

Hần nhìn về hai hướng nam bắc, địa hình của Đẳng Long Vệ tương đối bằng phẳng, chỉ có phía nam là có vài ngọn đồi nhỏ, những nơi khác đều bằng phẳng.

“Nơi này có chỗ nào thích hợp để xây dựng bến cảng không?” Dương Chính Sơn hỏi Khương Hạ bên cạnh.

Khương Hạ chỉ về hướng nam, nói: “Đi về phía nam mười dặm, bờ biển bên đó khá thích hợp để xây dựng bến cảng.”

“Đi xem thử!” Dương Chính Sơn xoay người lên ngựa, lại lao về phía nam.

Rất nhanh, họ đến vị trí mà Khương Hạ nói. Ở đây có một mảnh đất nhô ra biển, không lớn lắm, chỉ khoảng ba trăm trượng, nên xem như một ngọn núi, chỉ là ngọn núi này không cao, chỉ cao hơn hai thước so với bờ biển ở vị trí khác.

Dương Chính Sơn nhìn quanh, lại thử độ sâu của nước bên bờ, phát hiện ra rằng nơi này căn bản không cần xây dựng gì cũng có thể sử dụng làm bến cảng.

“Không tồi!”

“Đại nhân, thực ra trước đây nơi này đã từng là một bến cảng, thời tiền triều, ở đây còn có một ngôi làng chài nhỏ, chỉ là sau đó vì chiến loạn mà biến mất!” Khương Hạ nói.

Tiền triều mà hần nhắc đến là Đại Thịnh hoàng triều trước Đại Vinh. Thời kỳ hưng thịnh nhất của Đại Thịnh hoàng triều còn vượt xa cả Đại Vinh hiện nay, điều này có thể thấy được từ các vương triều trên các hải đảo ở hải ngoại.

Vương triều Lý Thịnh, vương triều Đức Thịnh, vương triều Lữ Thịnh đều từng là phiên vương của Đại Thịnh hoàng triều, quốc hiệu của họ cũng là do Đại Thịnh hoàng triều ban cho.

Chỉ là triều đại hưng thịnh đến đâu cũng có ngày suy tàn, hiện nay Đại Vinh hoàng triều đã thành lập được hơn ba trăm năm, mà Đại Thịnh hoàng triều từng vô cùng hưng thịnh đã hoàn toàn chìm vào dòng sông lịch sử.

Dương Chính Sơn đương nhiên không quan tâm đến Đại Thịnh hoàng triều gì đó, điều hần quan tâm là nơi này có thể xây dựng bến cảng.

Mà mục đích của hấn khi đến biển lần này, ngoài việc tìm kiếm nơi xây dựng bến cảng, còn muốn tìm một nơi thích hợp để xây dựng ruộng muối.

Dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước.

Đằng Long Vệ dựa vào biển đương nhiên phải ăn biển.

Vậy ăn biển như thế nào?

Đánh cá?

Không, đánh cá thì kiếm được bao nhiêu chứ!

So với đánh cá, làm muối mới thực sự là mỏ vàng lớn.

Xây dựng ruộng muối, trở thành thương nhân buôn muối, tự sản xuất tự tiêu thụ, đây mới thực sự là con đường tài lộc.

Chỉ cần khai thông được con đường tài lộc này, bất kể là Đằng Long Vệ hay Dương gia, tương lai đều sẽ không thiếu bạc.

Tuy nhiên, khai thông được con đường tài lộc này không phải chuyện dễ dàng, Dương Chính Sơn còn cần phải tính toán cẩn thận.

Từ biển trở về Vệ thành, Dương Chính Sơn liền vào thư phòng suy nghĩ.

Suy nghĩ rất lâu, trong lòng Dương Chính Sơn vẫn không chắc chắn, bèn mời Lưu Triết đến.

Đừng nhìn Lưu Triết không có quan chức, cũng không có công danh, nhưng trong nhiều việc, hấn nhìn thấu triệt hơn cả Dương Chính Sơn, đặc biệt là về triều chính, Lưu Triết ngày nào cũng được hun đúc ở phủ Lưu Nguyên, tự nhiên cũng có vài phần hiểu biết.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn và Lưu Triết ngồi đối diện nhau.

Trên bàn trà bày một bộ ấm chén bằng sứ men xanh trắng, Dương Chính Sơn tự mình rót cho Lưu Triết một chén trà, cười nói: “Thử xem trà này thế nào?”

Lưu Triết cầm chén trà nhấp một ngụm, sau đó từ từ thưởng thức, đôi mắt đột nhiên sáng lên.

“Đây là trà gì?”

“Hương trà đậm đà, vị ngọt lưu luyến, cảm giác mát lành quần quýt không dứt, hơi giống Bích Loa Xuân ở Ngô Trung, nhưng vị ngọt lưu luyến hơn Bích Loa Xuân, cảm giác mát lành cũng tinh tế hơn!”

Lưu Triết rất thích uống trà, hẳn quen thuộc với mọi loại trà của Đại Vinh, nhưng ấm trà trước mặt lại là lần đầu tiên hắn uống, thậm chí chưa từng nghe nói đến.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Trà này tên là Động Linh Xuân!”

“Động Linh Xuân!” Lưu Triết lộ vẻ mơ hồ.

Dương Chính Sơn lại cười trộm không thôi.

Cái gọi là Động Linh Xuân chính là trà được hái từ không gian Linh Tuyền, lấy ý từ câu “Động hư nội quan, nội hữu linh phủ”.

Nói không gian Linh Tuyền là linh phủ cũng không sai, mà trà lấy từ linh phủ, gọi là Động Linh Xuân cũng rất thích hợp.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn đột nhiên cười lớn: “Lưu huynh đừng phí công nữa, đây chỉ là trà sơn dã trên núi Trường Thanh mà thôi!”

“Trà sơn dã!”

Lưu Triết có chút không tin.

Dương Chính Sơn đương nhiên không thể nói với hắn đây là trà trong không gian Linh Tuyền, chỉ có thể dùng trà sơn dã để đánh lừa hắn.

Thực ra trên núi Trường Thanh thật sự có trà sơn dã, chỉ có điều mùa đông ở Liêu Đông lạnh giá và kéo dài, không thích hợp cho cây trà sinh trưởng, nên trà sơn dã trên núi Trường Thanh không nhiều.

Tuy nhiên, trà sơn dã núi Trường Thanh cũng có hương vị đặc biệt, vì xuân hạ ngắn ngủi, nên lá trà sơn dã núi Trường Thanh non nhỏ, dày lá, chu kỳ sinh trưởng dài, hấp thụ nhiều chất dinh dưỡng hơn, khi pha ra có hương thơm cao, vị đậm đà.

Mặc dù không có vị thanh mát như trà miền nam, nhưng thỉnh thoảng thưởng thức cũng rất ngon.

Đương nhiên, so với trà trong không gian Linh Tuyền, trà sơn dã kia nên vứt đi.

“Không ngờ trên núi Trường Thanh còn có thứ tốt như vậy!” Trong lòng Lưu Triết có chút không tin, nhưng không nghi ngờ Dương Chính Sơn đang lừa mình.

Hắn chỉ cảm thấy loại trà này không nên vô danh như vậy.

“Nếu Lưu huynh thích, qua một thời gian nữa ta sẽ tặng Lưu huynh một ít!” Dương Chính Sơn cười nói.

Năm nay là lần đầu tiên cây trà trong không gian Linh Tuyền cho thu hoạch, mặc dù sản lượng không cao, nhưng lấy ra mấy chục cân để tặng người vẫn không thành vấn đề.

“Có phiền quá không?”

“Không phiền, chỉ là một chút đặc sản quê nhà thôi.” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

(Hết chương)

Chương 623: Xuân Vi (1)

Nghe xong chuyện, Dương Chính Sơn cũng chuyển chủ đề sang việc chính: “Đúng rồi, ta có một việc muốn thỉnh giáo Lưu huynh!”

“Dương huynh cứ nói!”

“Nếu ta muốn xây dựng một diêm trường ở Thăng Long Vệ, không biết triều đình có cho phép không?”

“Xây diêm trường!” Thần sắc của Lưu Triết trở nên nghiêm trọng, “Số lượng diêm trường của triều đình đã không thay đổi suốt hơn ba mươi năm rồi!”

“Ừm!” Dương Chính Sơn bình thản nâng chén trà lên.

Lưu Triết hơi trầm ngâm rồi nói tiếp: “Cũng không phải là không được, nhưng cần có sự đồng ý của Trung Quân Đô Đốc Phủ! Hơn nữa, nếu Dương huynh muốn kiếm tiền từ diêm trường, tốt nhất nên đến Liêu Đông Diêm Vận Ty đi lại một chút.”

Các diêm trường của Đại Vinh đều ở địa phương, nhưng không do quan phủ địa phương quản lý, mà thuộc quản lý của Hộ Bộ, cụ thể là Đô Chuyển Vận Diêm Sứ Ty. Mỗi diêm trường đều có Tư Lệnh và Tư Thừa chịu trách nhiệm quản lý.

Tuy nhiên, cũng có ngoại lệ là những diêm trường thuộc quản lý của quân đội, hay nói cách khác là thuộc về Ngũ Quân Đô Đốc Phủ.

Diêm trường của Ngũ Quân Đô Đốc Phủ chủ yếu được xây dựng để phục vụ cho cấm quân và một số doanh binh. Quân đội có số lượng tướng sĩ đông đảo và tương đối tập trung, nhu

cầu về muối hàng ngày rất lớn, nếu có điều kiện thì xây dựng một diêm trường sẽ thuận tiện hơn.

Ví dụ như cấm quân ở kinh đô, tại Hải Tân Trấn ở phía đông kinh đô cũng có một diêm trường.

Ngoài ra, một số vệ sở gần biển và thủy sư cũng có diêm trường.

Chỉ có điều, diêm trường của Ngũ Quân Đô Đốc Phủ thường có quy mô khá nhỏ và sản lượng của diêm trường không được phép bán cho diêm thương.

Tuy nhiên, triều đình có quy định của triều đình, vệ sở có cách làm của vệ sở. Họ không thể bán muối sản xuất từ diêm trường cho diêm thương, nhưng có thể bán cho các diêm trường khác.

Hơn nữa, việc này đã trở thành một quy tắc ngầm, cả Ngũ Quân Đô Đốc Phủ và Diêm Vận Ty đều ngầm chấp nhận.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ngũ Quân Đô Đốc Phủ chắc chắn không ngại các vệ sở dưới quyền kiếm thêm chút tiền, còn Diêm Vận Ty thì chú trọng đến việc vận chuyển và tiêu thụ muối, tức là diêm dẫn, chứ không quan tâm nhiều đến việc ai sản xuất muối.

Diêm dẫn đại diện cho lợi ích khổng lồ, các quan lớn ở Diêm Vận Ty có thể dựa vào diêm dẫn để vơ vét của cải, họ sẽ không đi tranh cướp miếng ăn từ tay những người lao động cực khổ ở các diêm trường.

Nhưng nếu Dương Chính Sơn muốn bán muối cho các diêm trường khác, thì tất nhiên cần phải có sự chấp thuận của Liêu Đông Diêm Vận Ty.

Vấn đề ở Trung Quân Đô Đốc Phủ không lớn, nhưng ở Diêm Vận Ty, Dương Chính Sơn lại không có quan hệ.

“Luu huynh có quen ai ở Liêu Đông Diêm Vận Ty không?” Mục đích Dương Chính Sơn thỉnh giáo Lưu Triết chính là muốn xem Lưu Triết có quan hệ gì với Diêm Vận Ty hay không.

Lưu Triết nghe vậy chỉ cười, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Dương Chính Sơn có chút bất lực nhìn hắn, “Luu huynh, có gì cứ nói thẳng đi!”

Lưu Triết không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra được mục đích của Dương Chính Sơn.

“Đáng tiếc là ta không quen quan viên nào ở Diêm Vận Ty!” Lưu Triết cười nói.

“Thật sự không quen?” Dương Chính Sơn nhìn hắn chăm chăm.

“Thật sự không quen!” Lưu Triết khẳng định.

Dương Chính Sơn nhíu mày, “Vậy phải nghĩ cách khác thôi!”

Lưu Triết cười lớn, “Dương huynh, ta không quen quan viên ở Diêm Vận Ty, nhưng ta quen được Ngự Sử Tuần Diêm ở Liêu Đông!”

Dương Chính Sơn sửng sốt, sau đó vỗ mạnh vào trán. Hắn chỉ mãi nghĩ đến Diêm Vận Ty mà quên mất rằng trên Diêm Vận Ty còn có Ngự Sử Tuần Diêm.

Đừng nhìn phẩm cấp của Ngự Sử Tuần Diêm không cao, nhưng địa vị và quyền hạn thực tế lại cao hơn cả Đô Diêm Vận Ty.

“Luu huynh, ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi, đừng đùa nữa!” Dương Chính Sơn có chút oán trách nhìn Lưu Triết, rõ ràng vừa rồi tên này đang trêu chọc hắn.

“Điều này không thể trách ta, chỉ có thể trách Dương huynh quá ít quan tâm đến chuyện quan trường. Chẳng lẽ Dương huynh không biết Ngự Sử Tuần Diêm mới nhậm chức ở Liêu Đông chính là Trịnh Hiểu sao?” Lưu Triết cười nói.

“Trịnh Hiểu! Tên này nghe có vẻ quen quen!” Dương Chính Sơn vuốt râu trầm tư, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, “Là học trò của Lưu lão gia!”

Khi Lưu Nguyên Phủ vào kinh, Trịnh Hiểu vừa hay đến Trọng Sơn Trấn giám sát việc tịch thu tài sản trong vụ án thông địch. Khi đó, Trịnh Hiểu còn đại diện cho Lưu Nguyên Phủ đến thăm hỏi Dương Chính Sơn.

Ấn tượng của hắn về Trịnh Hiểu vẫn rất sâu sắc, chỉ là hai người mới gặp nhau một lần và thời gian cũng khá lâu rồi, nên nhất thời hắn không nhớ ra.

“Ta có nên phái người đi chúc mừng không đây!” Khuôn mặt Dương Chính Sơn lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Chương 624: Xuân Vi (2)

Lưu Triết không nói gì, chỉ lặng lẽ thưởng thức trà.

Hắn chỉ là một thư sinh, nhắc nhở Dương Chính Sơn một chút thì được, còn những việc khác, hắn không thích hợp ra mặt.

Dương Chính Sơn cũng không ép buộc, hắn hiểu rõ tính cách của Lưu Triết và cả Lưu Nguyên Phủ.

Lưu Nguyên Phủ là một lão nhân cứng cỏi, nhưng không phải người không hiểu tình người thế sự. Sự cứng cỏi của ông chủ yếu thể hiện ở chỗ nguyên tắc rất cao, nhưng đối với thân bằng hảo hữu, ông vẫn rất nhiệt tình.

Những năm qua, Lưu Nguyên Phủ đã nhiều lần giúp đỡ Dương gia, một phần là vì tình cảm sâu đậm giữa hai gia tộc khi còn ở Nghênh Hà Bảo, phần khác là vì Lưu Nguyên Phủ công nhận Dương Chính Sơn. Trong mắt Lưu Nguyên Phủ, Dương Chính Sơn không nghi ngờ gì là một vị quan tốt, người có thể giúp quân hộ có cuộc sống tốt đẹp là một vị quan tốt.

...

Phía đông bắc Đại Vinh có hai bố chánh sứ ty, lần lượt là Liêu Viễn Bố Chánh Sứ Ty và Bình Viễn Bố Chánh Sứ Ty, trong đó Liêu Viễn Bố Chánh Sứ Ty chính là khu vực Liêu Đông thường nói.

Tuy nhiên, phạm vi quản lý của Liêu Đông Diêm Vận Ty không chỉ giới hạn ở Liêu Viễn Bố Chánh Sứ Ty, mà còn bao gồm cả Bình Viễn Bố Chánh Sứ Ty và Sơn Hà Bố Chánh Sứ Ty ở phía nam. Chỉ có điều, ngành muối của ba bố chánh sứ ty

này phần lớn đều tập trung ở Liêu Đông, nên Diêm Vận Ty mới lấy tên là Liêu Đông.

Trụ sở của Diêm Vận Ty đóng tại Liêu An Phủ, tức là nơi đóng quân của Liêu Viễn Bố Chánh Sứ Ty.

Liêu An Phủ cách Thăng Long Vệ không xa, phía nam Khánh Hoa Phủ chính là Liêu An Phủ, Thăng Long Vệ cách thành Liêu An khoảng ba trăm dặm, nhưng con đường này không dễ đi vì giữa Thăng Long Vệ và thành Liêu An không có quan đạo.

Sau khi nói chuyện với Lưu Triết, Dương Chính Sơn lại suy nghĩ một lúc, rồi viết một công văn gửi đến Trung Quân Đô Đốc Phủ.

Muốn xây dựng diêm trường, trước tiên phải có sự đồng ý của Trung Quân Đô Đốc Phủ, sau đó mới đi xin ý kiến của Diêm Vận Ty. Đây là quy trình, nếu đi xin ý kiến của Diêm Vận Ty trước thì chẳng khác nào không coi Trung Quân Đô Đốc Phủ ra gì.

Còn Trung Quân Đô Đốc Phủ có đồng ý hay không, trong lòng Dương Chính Sơn cũng không chắc chắn.

Mặc dù hãn có Ninh Quốc Công làm chỗ dựa ở Trung Quân Đô Đốc Phủ, nhưng trên thực tế hãn chưa từng gặp vị lão quốc công này. Trước đây những việc hãn làm đều hợp tình hợp lý, không tính là quá đáng, nhưng lần này xin xây dựng diêm trường thì có hơi quá đáng, giống như không tập trung vào nhiệm vụ chính.

Hãn cũng không biết Ninh Quốc Công có đồng ý với thỉnh cầu của hãn hay không.

Tuy nhiên, mặc dù bây giờ không thể đến Diêm Vận Ty xin phép việc xây dựng diêm trường, nhưng hãn có thể đi chúc mừng Trịnh Hiểu trước.

Trước tiên kéo gần quan hệ, tránh đến lúc cần nhờ vả mới cuống quýt đi cầu cứu.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lúc, rồi viết một bức thư gửi cho La Thường ở Trọng Sơn Quan, nhờ La Thường đại diện cho mình mang lễ vật đến chúc mừng Trịnh Hiểu.

Mặc dù việc xây dựng diêm trường và buôn bán muối là do Dương Chính Sơn chủ trì, nhưng sau này người đứng ra chắc chắn sẽ là La Thường. Cần thiết để La Thường đến gặp Trịnh Hiểu trước, cũng tiện để La Thường hiểu biết thêm về Diêm Vận Ty.

Trong lúc Dương Chính Sơn đang lên kế hoạch cho việc xây dựng diêm trường và buôn bán muối, thì ở kinh đô, kỳ thi Xuân ba năm một lần cũng bắt đầu diễn ra.

Tháng ba ở kinh đô thật sự rất náo nhiệt, đặc biệt là ngày mùng chín, trên đường đầy ắp xe ngựa, càng về phía nam càng tắc nghẽn.

Dương Minh Thành đi cùng Lục Văn Uyên đã được coi là đến sớm, vừa tờ mờ sáng họ đã lên đường, nhưng khi đến gần trường thi, vẫn bị kẹt lại phía sau, đành phải xuống xe đi bộ.

Tình hình trên đường cũng tương tự, nhiều cử nhân tham gia kỳ thi Xuân cũng phải xuống xe đi bộ.

Tháng ba ở kinh đô, nhiệt độ không cao, đặc biệt là buổi sáng, hơi lạnh vẫn còn rất nặng.

Lục Văn Uyên khoác một chiếc áo choàng dày, tinh thần phấn chấn bước về phía trước.

Dương Minh Thành dẫn theo ba hộ vệ đi bên cạnh, xách giỏ đựng đồ thi và bảo vệ hần, tránh để người khác va chạm vào hần.

“Văn Uyên, ta đã chuẩn bị cho ngươi hai bình rượu Bách Thảo nhỏ, nếu cảm thấy lạnh có thể uống một ngụm. Rượu Bách Thảo không chỉ có thể xua tan cái lạnh mà còn giúp tỉnh táo.

Ta cũng đã chuẩn bị cho ngươi một ít sâm lát, nếu cảm thấy ồm, ngươi cứ ngâm một lát rồi ngủ một giấc, biết đâu lại khỏe ra!”

Kỳ thi Xuân diễn ra trong ba vòng, mỗi vòng kéo dài ba ngày. Trong ba ngày đó, các cử nhân chỉ có thể ở trong trường thi, ăn uống, vệ sinh và nghỉ ngơi gần như chỉ có thể ở trong một gian phòng thi rộng một mét vuông.

Ăn không ngon, ngủ không yên, sau một kỳ thi, những cử nhân có sức khỏe yếu có thể bị ồm nặng, còn những cử nhân có sức khỏe tốt cũng sẽ cảm thấy kiệt quệ.

“Đại ca yên tâm, ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt!” Lục Văn Uyên nở một nụ cười nhẹ nhàng nói.

Đối với Dương Minh Thành, trong lòng Lục Văn Uyên tràn đầy sự tôn trọng và thân thiết. Mặc dù đôi khi Dương Minh Thành tỏ ra hơi ngốc nghếch và có chút lảm lòi, nhưng không thể phủ nhận rằng Dương Minh Thành thực sự tốt bụng, đối với hắn và Lục gia luôn chân thành.

“Ừ, vào trong rồi thì thi cho tốt, dù có thi không tốt cũng không sao, phụ thân nói ngươi còn trẻ, dù năm nay không đỗ, ba năm sau vẫn có thể thi lại!” Dương Minh Thành cười ngốc nghếch nói.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ không nói ra những lời như vậy, bởi vì những lời như vậy có chút không may mắn.

Năm nay không đỗ, ba năm sau có thể thi lại!

Những lời này nếu để người khác nghe thấy, rất có thể sẽ bị hiểu là lời nguyên rủa.

Tuy nhiên, Lục Văn Uyên hoàn toàn không để ý, trên khuôn mặt hắn luôn nở nụ cười nho nhã, trong mắt luôn tràn đầy tự tin. Hắn chưa đến mức yếu đuối để chỉ vì một câu nói mà sụp đổ tinh thần.

Hơn nữa, hắn biết Dương Minh Thành nói những lời này là có ý tốt, không muốn hắn quá căng thẳng.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến trước cổng trường thi. “Đại ca, ta vào trước đây, các người cũng về sớm đi!”

“Được, mau vào đi! Thi xong ta sẽ đến đón người!” Dương Minh Thành ngẩng đầu nhìn hàng dài trước cổng trường thi, nói.

Vào trường thi cần xếp hàng và kiểm tra người, Lục Văn Uyên vẫy tay, cầm giỏ đồ thi đi xếp hàng.

Dương Minh Thành nhìn chằm chằm cho đến khi hắn vào trong trường thi mới yên tâm quay trở về Dương gia ở kinh đô.

Phủ đệ của Dương gia ở kinh đô không lớn, chỉ là một tiểu viện hai gian, tương đương với tiểu viện mà Châu Lan tặng Dương Chính Sơn ở Trùng Sơn Quan.

Tuy nhiên, giá của tiểu viện này không hề rẻ, ở Trùng Sơn Quan, một tiểu viện như vậy khoảng hơn một ngàn lượng, nhưng ở kinh đô phải tốn đến tám ngàn lượng bạc.

Chương 625: Hoài Giang Bá băng hà (1)

Chớp mắt, hơn mười ngày đã trôi qua, kỳ thi Hương của Lục Văn Nguyên cũng thuận lợi kết thúc.

Có lẽ nhờ Dương Minh Thành chuẩn bị chu đáo, hoặc cũng có thể vì sức khỏe của Lục Văn Nguyên tốt, mà chuỗi ngày thi cử liên tiếp ấy không hề khiến hắn kiệt quệ.

Lục Văn Nguyên bước ra sau buổi thi cuối cùng, vẫn tinh thần phấn chấn, không hề lộ vẻ mệt mỏi.

“Thế nào? Thi ra sao?”

Vừa thấy Lục Văn Nguyên, Dương Minh Thành đã không kìm được mà hỏi ngay.

Hai lần trước, y không dám hỏi. Đón Lục Văn Nguyên về nhà, y chỉ để gia nhân cẩn thận hầu hạ, ngay cả trước mặt Lục Văn Nguyên cũng nói năng nhỏ nhẹ, sợ vô ý làm ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Giờ đây thi xong rồi, Dương Minh Thành mới dám hỏi những lời đã nén trong bụng bấy lâu.

Thấy vẻ mong chờ của Dương Minh Thành, Lục Văn Nguyên mỉm cười: “Đại ca, ta đã làm hết sức mình rồi. Còn đỗ hay không, phải chờ ý trời thôi!”

Dù Lục Văn Nguyên rất tự tin vào học vấn của mình, nhưng chuyện như thế này, hắn thật sự không dám chắc chắn tuyệt đối.

“Ha ha, vậy là tốt rồi! Phụ thân ta từng nói, có những việc mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nhưng chỉ cần nỗ lực hết mình, ý trời nhất định sẽ chọn mình.” Dương Minh Thành cười lớn.

Nghe vậy, mắt Lục Văn Nguyên sáng lên: “Cô trượng quả là cao kiến!”

“Đương nhiên rồi, giờ người là Định Quốc tướng quân cơ mà!”

Nhắc đến phụ thân, trên mặt Dương Minh Thành không giấu được vẻ tự hào.

Lục Văn Nguyên mím môi cười. Hắn cũng tự hào về Dương Chính Sơn, nhưng tính hắn trầm lặng, không hay bộc lộ ra ngoài.

Kỳ thi Hương kết thúc, phải đến tháng tư mới có bảng điểm. Sau đó còn kỳ thi Đình. Nhưng không biết Lục Văn Nguyên có thể vào thi Đình hay không.

...

Trong thư phòng phủ Trung quân Đô đốc, Ninh Quốc công Chu Mậu đang xem công văn do Dương Chính Sơn gửi tới.

“Diêm trường!”

Chu Mậu hơi nhíu mày. Xây dựng diêm trường không phải chuyện nhỏ.

Việc này liên quan đến lợi ích của Ty Diêm Vận. Tại sao phủ Ngũ quân Đô đốc chưa bao giờ mở rộng diêm trường? Không phải vì họ không biết diêm trường có thể sinh lợi, mà vì họ không muốn đụng chạm đến nhóm lợi ích của Ty Diêm Vận.

Đừng nhìn cấp bậc của Ty Diêm Vận không cao, nhưng quan văn thường có xu hướng kết bè kết phái, nào là thầy trò,

đồng môn, đồng hương, quan hệ chông chéo phức tạp.

Đặc biệt, trên Ty Diêm Vận còn có Tuần Diêm Ngự Sử, mà Tuần Diêm Ngự Sử lại liên quan đến Đô Sát Viện. Ai muốn xen vào ngành muối sẽ gặp vô số rắc rối.

Phủ Ngũ quân Đô đốc cũng ngại đụng phải những quan văn này, nên từ trước đến nay không mở thêm diêm trường.

Chu Mậu hiểu rõ về nhóm lợi ích của ngành muối, ông cũng không muốn gây rối với họ. Sau một hồi suy nghĩ, ông quyết định từ chối đề nghị của Dương Chính Sơn.

Ông tự tay viết cho Dương Chính Sơn một bức thư, giải thích rất chi tiết về những rắc rối liên quan đến Ty Diêm Vận, coi như một lời giải thích với Dương Chính Sơn.

Với người khác, ông sẽ không khách khí như vậy, chỉ cần trả lại công văn mà không cần giải thích.

Nhưng Dương Chính Sơn thì khác. Không phải vì Dương Chính Sơn hiện là Định Quốc tướng quân và chỉ huy của Thăng Long Vệ, mà vì Dương Chính Sơn được coi là người nhà.

Đối với người nhà, Chu Mậu tất nhiên sẽ hòa nhã hơn nhiều.

...

Vài ngày sau, Dương Chính Sơn nhận được thư của Chu Mậu, thở dài một tiếng: “Biết ngay chuyện này không dễ dàng mà!”

Ông khoanh tay đứng trước cửa sổ thư phòng, nhìn ra ngoài sân.

Đã cuối tháng ba, nhiệt độ ở Liêu Đông đã trở về trên 0 độ, vạn vật bắt đầu hồi sinh. Cây ngô đồng trong sân đã bắt đầu

đâm chồi, những mầm non xanh biếc còn co ro, như chưa quen với mùa xuân ấm áp này.

Dương Chính Sơn vượt chòm râu dài, nhìn những chồi non ấy, nhưng tâm trí đã bay tận đâu xa.

Triều đình như một vũng nước vừa sâu vừa đục.

Dù triều đình Đại Vinh không có đầu đá đảng phái, nhưng lại đầy rẫy các phe cánh khác nhau.

Như bên võ tướng, có quan lại dựa vào ân điển tổ tiên, có người dựa vào chiến công mà thăng tiến.

Đám quan lại cũng chia thành nhiều phe khác nhau: phái cự trào như Trường Bình hầu phủ, phái tân quý, hoàng thân quốc thích.

Ngoài ra, còn có những người từng làm việc chung, hoặc cùng xuất thân từ một phiên trấn, họ từng chiến đấu cùng nhau, có tình đồng đội và có thể từng có lợi ích đan xen, tạo thành một nhóm nhỏ.

Như Dương Chính Sơn và Vương Bân, được coi là một nhóm nhỏ.

Dương Chính Sơn và Chu Lan, thuộc mối quan hệ nâng đỡ, nên Dương Chính Sơn luôn mang dấu ấn của Ninh Quốc công phủ.

Nhưng Dương Chính Sơn lại là người tự mình lập nên chiến công.

Với địa vị và chức quan ngày càng cao của Dương Chính Sơn, mạng lưới quan hệ của ông cũng ngày càng rộng. Mỗi khi ông có việc, có thể sẽ liên quan đến rất nhiều người.

Chương 626: Hoài Giang Bá băng hà (2)

Nên biết rằng, từ khi Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn trấn đến nay chưa đầy mười năm, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ông đã tích lũy được mạng lưới quan hệ rộng lớn như thế.

Những quan viên đã lẫn lộn trong quan trường hai, ba chục năm có bao nhiêu mối quan hệ? Những gia tộc quan lại đã gây dựng vài thế hệ có bao nhiêu mối quan hệ?

Ty Diêm Vận chỉ là một cơ quan, nhưng nó đại diện cho lợi ích của rất nhiều người. Những người này sẽ vì lợi ích mà tạo thành một nhóm đặc biệt.

Quan viên của Ty Diêm Vận, các đại thương buôn muối, thậm chí cả một số quan viên của Hộ Bộ và Đô Sát Viện, có rất nhiều người dựa vào ngành muối để kiếm tiền.

Bất kỳ ai muốn xen vào lợi ích của họ đều sẽ bị họ bài xích.

Chu Mậu không phải sợ họ, mà là không thấy cần thiết phải vì một diêm trường mà dây dưa với họ.

Nói đơn giản là, ông ngại phiền phức.

Dương Chính Sơn cũng hiểu điều này, Lưu Triết cũng hiểu, nên Lưu Triết mới đề nghị Dương Chính Sơn đi tìm Trịnh Hiểu để lo liệu mối quan hệ với Ty Diêm Vận.

Nhưng điều kiện tiên quyết để tìm Trịnh Hiểu là phải khiến phủ Trung quân Đô đốc đồng ý cho Thăng Long Vệ xây dựng diêm trường.

Chu Mậu không đồng ý, Dương Chính Sơn biết làm sao?

Giải thích về sự cần thiết của việc Thăng Long Vệ xây dựng diêm trường ư?

Dương Chính Sơn cảm thấy điều đó không có tác dụng.

Nguyên nhân khiến Chu Mậu không đồng ý không phải vì điều đó, mà là vì ngại phiền phức.

Nếu muốn được Chu Mậu đồng ý, trước tiên phải giải quyết được rắc rối từ Ty Diêm Vận.

Giải quyết ở đây không phải là khiến Ty Diêm Vận đồng ý cho xây dựng diêm trường, mà là khiến Ty Diêm Vận không thể gây rắc rối cho ông và phủ Trung quân Đô đốc vì vấn đề diêm trường.

“Vậy nên, phải tìm ra một lý do mà Ty Diêm Vận cũng không thể phản bác!”

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Dương Chính Sơn đi đến kết luận này.

Ông vuốt râu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Lý do không thể phản bác!

Cũng không phải là không có.

Đừng quên tại sao ông lại đến Thăng Long Vệ!

Quay người ngồi lại trước bàn, Dương Chính Sơn bắt đầu viết.

Muốn tự mình lay chuyển lợi ích của Ty Diêm Vận là rất khó.

Nhưng ông có thể mượn sức.

Đừng quên, hiện tại ông vẫn còn một lá cờ lớn để giương lên.

Đó chính là Hoàng đế!

Chính Hoàng đế đã phái ông đến Thăng Long Vệ.

Dương Chính Sơn viết một bản tấu chương dài, trình bày chi tiết những việc ông đã làm trong mấy tháng ở Thăng Long Vệ, những khó khăn ông gặp phải và giải pháp ông nghĩ ra, cuối cùng mới đề cập đến vấn đề diêm trường.

Báo cáo công việc với cấp trên cũng cần có kỹ năng, phải nêu rõ công lao của mình, cũng như những vấn đề gặp phải. Đương nhiên, chỉ nêu vấn đề là không đủ, còn phải trình bày giải pháp của mình.

Như vậy, cấp trên mới biết được trước đây ông đã làm việc, hiện tại đang nỗ lực và tương lai còn nhiều việc có thể làm.

Viết xong tấu chương, Dương Chính Sơn mời Lưu Triết đến chỉnh sửa lại.

“Dương huynh, bình thường phải đọc sách nhiều hơn nhé!” Lưu Triết vừa sửa vừa nói với vẻ chê bai.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co rút.

Hừ, chúng ta xem ai đọc nhiều sách hơn!

Ừm, không đúng.

Về số lượng sách đọc, ông thực sự không bằng Lưu Triết. Lưu Triết thật sự là người ham đọc sách, dù ông đã trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, nhưng so với Lưu Triết thì thật sự không bằng.

“Khụ khụ, ta già rồi, bỏ qua đi!” Dương Chính Sơn chỉ biết nói vậy.

“Sống đến già, học đến già!”

“Mỗi người một nghề!”

Dương Chính Sơn cảm thấy mình cũng không phải người không học vấn, ông vẫn thường xuyên đọc binh thư và xem một số du ký để tăng hiểu biết về thế giới này.

“Học rộng, hỏi kỹ, suy nghĩ cẩn thận, phân biệt rõ ràng, thực hành kiên định.”

“ ... ”

Dương Chính Sơn cảm thấy mình như bị nước vào đầu, nên mới nghĩ đến chuyện tranh luận với Lưu Triết.

Ông không nói nữa, chỉ cầm chén trà lên nhấp từng ngụm.

Lưu Triết dường như cũng không có ý tranh luận thật sự với ông, chỉ đơn giản là khuyên học mà thôi.

Ừm, người này có vẻ hơi thích làm thầy người khác.

Đợi Lưu Triết sửa xong, Dương Chính Sơn chép lại một lần nữa rồi mới gửi tấu chương đi.

Vừa gửi tấu chương đi, Ngô Hải đã vội vã đến nha môn: “Lão gia, có thư từ kinh thành gửi đến, rất gấp!”

“Rất gấp!”

Dương Chính Sơn nghiêm mặt, vội vàng nhận thư xem.

Thư do Vũ Tranh gửi, nội dung chỉ có một câu: “Hoài Giang Bá đã băng hà!”

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm vào câu này, nhất thời không phản ứng kịp.

Vũ Tranh có ý gì, mà gấp gáp gửi thư chỉ để báo tin này?

“Hoài Giang Bá, Hoài Giang Bá là ai?”

Dương Chính Sơn lẩm bẩm.

“Hoài Giang Bá sao rồi?” Lưu Triết chưa rời đi nghe vậy liền hỏi.

“Hoài Giang Bá đã băng hà. Lưu huynh, Hoài Giang Bá là ai?” Dương Chính Sơn nhìn Lưu Triết.

Lưu Triết nhìn ông với ánh mắt kỳ lạ: “Người không biết!”

“Biết gì?” Dương Chính Sơn càng thêm nghi hoặc.

“Hôn sự của Chu tướng quân với Hoài Giang Bá!” Lưu Triết nói.

Dương Chính Sơn sửng sốt, lại nhìn bức thư trong tay, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Hoài Giang Bá Thôi Dịch An!

Đây chẳng phải là người mà Chu Lan sắp thành thân sao?

Nhưng giờ Hoài Giang Bá đã băng hà!

Điều này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là Chu Lan lại không thể gả đi, danh tiếng khắc phu của nàng sẽ càng lan xa, có lẽ cả đời này nàng cũng không thể gả được!

Dương Chính Sơn không quan tâm đến nhiều tập tục phong kiến ở đây, nhưng ông vẫn hy vọng Chu Lan có một cuộc hôn nhân viên mãn.

Nhưng bây giờ~~

“Thật sự là bệnh mất sao?” Dương Chính Sơn không khỏi nghĩ theo hướng âm mưu.

Điều này quá trùng hợp!

Hai vị hôn phu trước của Chu Lan cũng qua đời trước khi thành thân, người thứ ba này cũng vậy.

Một lần là trùng hợp, hai lần cũng có thể coi là trùng hợp.

Nhưng đây đã là lần thứ ba!

Trên đời làm gì có nhiều trùng hợp như vậy!

Dương Chính Sơn khoanh tay đi đi lại lại trong thư phòng, ông muốn giúp Chu Lan, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách nào.

Người đã chết rồi, ông không phải thần tiên, không thể làm cho người chết sống lại.

Hơn nữa, ông ở tận Liêu Đông, cách kinh thành hàng ngàn dặm.

Thậm chí ông cảm thấy mình cũng không thể nói được lời an ủi nào.

“Haiz~~” Dương Chính Sơn thở dài bất lực.

Lưu Triết ở bên cũng lắc đầu tiếc nuối: “Chu tướng quân cũng là anh hùng trong nữ giới, nhưng hôn sự này lại, lại...”

Ngay cả người uyên bác như ông ta cũng nhất thời không nghĩ ra được từ nào để diễn tả.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi, lại viết một bức thư cho Vũ Tranh, nhờ ý chú ý đến Chu Lan nhiều hơn.

Hiện tại, ông có vẻ chỉ làm được đến vậy.

Chương 627: Xem ra dã tâm của vị Dương tướng quân này không nhỏ! (1)

Đúng như Dương Chính Sơn suy nghĩ, tại kinh đô, những lời đồn về Chu Lan khắc phu đã lan truyền khắp nơi.

Từ hậu viện quan lại, trà quán, tửu lâu, vô số người đang bàn tán về chuyện này.

Các loại tin đồn, lời chế giễu, cười cợt, truyền từ người này sang người khác, càng truyền càng khó nghe.

Tuy nhiên, đối với phủ Ninh Quốc Công, điều rắc rối nhất không phải là những lời đồn đại khó nghe này, mà là sự truy cứu của phủ Hoài Giang Bá.

Tùy Dịch An qua đời, phủ Hoài Giang Bá tuyệt tự, họ đổ lỗi cho Chu Lan, cho rằng chính vì nàng mà Tùy Dịch An mới bị khắc chết.

Lão phu nhân Trương thị của phủ Hoài Giang Bá đang ở phủ Ninh Quốc Công để đòi lại công bằng.

“Gọi cái đứa khắc phu ti tiện đó ra đây, hôm nay nhất định phải để nó chôn cùng con ta!”

“Á... Phủ Ninh Quốc Công ức hiếp người ta! Quốc công phủ đánh người rồi, hu hu, khắc chết con ta, còn muốn giết ta, hu hu...”

“Con tiện nhân đó, ra đây cho ta...”

Trên không trung của phủ Ninh Quốc Công sang trọng, vang vọng những tiếng chửi rủa, than khóc.

Lão phu nhân của phủ Hoài Giang Bá như một mụ chanh chua, đang làm loạn, chửi bới ở trước viện của quốc công phủ.

Còn phu nhân Ninh Quốc Công Dương thị chỉ ngồi trong sảnh, mặt tái mét.

Phủ Ninh Quốc Công đã bao giờ mất mặt như thế này?

Quá đáng, quá đáng!

Dương thị tức đến phát run, nhưng bà cũng không làm gì được Trương thị.

Đánh không được, chửi cũng không xong, chỉ có thể để bà ta làm loạn ở đây.

“Con tiện tỳ đáng chết, ngươi nên chết đi, ông trời ơi, hãy mở mắt ra mà mang con tiện tỳ đáng chết này đi cho rồi!”

Trương thị vẫn đang chửi rủa, Dương thị thực sự không chịu nổi nữa, lên tiếng quát: “Đủ rồi!”

Nghĩ đến bà đường đường là phu nhân Ninh Quốc Công, đã bao giờ phải chịu nhục như thế này?

Nếu không vì danh tiếng của quốc công phủ, bà thật sự muốn tát cho mụ chanh chua này vài cái.

“Đủ rồi, sao có thể đủ được, con ta chết rồi!” Trương thị nghe Dương thị lên tiếng, càng hăng hái hơn, chỉ vào Dương thị quát: “Hôm nay, phủ Ninh Quốc Công các ngươi phải cho ta một lời giải thích, nếu không lão nương sẽ không bỏ qua!”

“Giải thích? Giải thích gì?” Dương thị lạnh mặt hỏi.

Trương thị nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đứa tiện nhân đó đã dính hôn với con ta, thì phải cho nó kết âm hôn với con ta!”

Sắc mặt Dương thị thay đổi, bà không ngờ mụ chanh chua này lại có ý nghĩ độc ác như vậy.

Kết âm hôn!

Đó chẳng phải là bắt con gái bà đi chết sao?

Dương thị không thể giữ được vẻ đoan trang nữa, bật dậy, định quát mắng Trương thị.

Nhưng bà còn chưa kịp lên tiếng, một bóng người từ hậu đường bước ra, “Người muốn gì?”

Dương thị nghe thấy giọng nói, quay đầu nhìn lại, người đến không phải ai khác, chính là Chu Lan.

Chu Lan mặc một bộ trang phục màu đen, mặt lạnh như băng nhìn Trương thị.

“Lan nhi!” Tim Dương thị đập thành thịch, đột nhiên có dự cảm không lành.

Bà hiểu quá rõ tính khí của tiểu nữ nhi này.

Đó là người tuyệt đối không chịu thiệt!

Trương thị đã chửi bới ở đây nửa ngày, Chu Lan có thể nhịn đến giờ mới ra đã là không dễ, giờ Chu Lan ra rồi, e rằng sẽ có chuyện.

Tuy nhiên, Trương thị lại không biết được nỗi lo lắng của Dương thị, thấy Chu Lan bước ra, đôi mắt lập tức sáng lên, “Con tiện nhân nhỏ bé này cuối cùng cũng ra rồi, ta muốn người chôn cùng con ta!”

Nghe bà ta nói vậy, đôi mắt Chu Lan lạnh đến cực điểm.

“Chôn cùng! Ta sẽ tiễn người đi chôn cùng con người trước!”

Choang...

Thanh kiếm trong tay đột ngột rút ra, ánh kiếm sắc bén như cầu vồng xuyên qua mặt trời.

“Lan nhi, đừng!” Dương thị kinh hãi.

Chu Lan dừng lại, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xấu xí của Trương thị.

Trương thị nhìn thấy ánh kiếm gần trong gang tấc, cả người cứng đờ.

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn giết ta!”

Bà ta còn định làm loạn.

Chu Lan lạnh giọng nói: “Ở Bắc địa, hàng chục ngàn giặc Hồ cũng không thể kéo bản tướng quân chôn cùng, chỉ dựa vào ngươi mà đòi bản tướng quân chôn cùng?”

“Cút, còn dám nói thêm nửa lời, bản tướng quân sẽ tiễn ngươi đi gặp con ngươi!”

Về sát khí, Chu Lan có lẽ không bằng Dương Chính Sơn, nhưng cũng tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh được.

Hơn nữa, nàng không kiểm soát sát khí tinh tế như Dương Chính Sơn, sát khí trên người bùng phát, như bão táp mưa sa trút vào Trương thị.

Cơ thể Trương thị run rẩy như cái sàng, sau đó, một mùi nước tiểu từ trên người bà ta lan ra.

“Cút!” Chu Lan lại lạnh giọng quát.

Trong đầu Trương thị trống rỗng, chỉ còn một ý nghĩ, chạy, chạy càng xa càng tốt.

Như phản xạ bản năng trước nguy hiểm, bà ta không nói được lời nào, mang theo mùi nước tiểu, vừa lăn vừa bò chạy đi.

Chương 628: Xem ra dã tâm của vị Dương tướng quân này không nhỏ! (2)

Nhìn bóng lưng bà ta, trong mắt Chu Lan thoáng hiện lên vẻ bất lực.

“Lan nhi!” Dương thị nhẹ giọng gọi.

“Nương, con không sao!” Chu Lan thu lại sát khí, giọng điệu ôn hòa nói.

Dương thị nhìn nàng, hốc mắt hơi đỏ, “Ôi, nữ nhi khổ mệnh của ta!”

“Nương, con không khổ!” Vẻ mặt Chu Lan càng thêm bất lực.

Khi còn trẻ, nàng cũng từng mơ ước gả cho một lang quân như ý, nhưng giờ đây nàng không còn bận tâm đến chuyện đó nữa, có thì gả, không có thì thôi, còn những lời đồn đại kia, nàng hoàn toàn không để ý.

Chỉ có trong mắt cha mẹ, nữ nhi vẫn phải lấy chồng.

Đó chính là điều khiến nàng bất lực nhất.

Mụ chanh chua bị đuổi đi, quốc công phủ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, hai mẹ con nói chuyện thân mật với nhau, chỉ là Dương thị vẫn luôn canh cánh về chuyện hôn nhân của Chu Lan, khiến Chu Lan càng thêm bất lực.

Giữa những lời đồn đại về phủ Ninh Quốc Công và phủ Hoài Giang Bá, ngày công bố kết quả thi hội cũng đã đến.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài trường thi đã chật kín người, tiếng ồn ào không dứt.

Tại tiểu viện của nhà họ Dương, Dương Minh Thành cũng đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng khách, lúc thì ra ngoài cửa nhìn trời vẫn chưa sáng, lúc lại ngồi trong sảnh uống ngụm trà, chỉ là ông như có gai ở mông, không thể ngồi yên được.

“Văn Uyên vẫn chưa dậy sao?”

Ông không nhin được hỏi Vũ Trung lần thứ tư.

“Đại gia, thiếu gia Văn Uyên vẫn đang ngủ!” Vũ Trung khá bất lực nói.

“Haiz...” Dương Minh Thành có chút chán nản nói: “Sao hắn có thể ngủ được chứ?”

Kết quả sắp được công bố rồi, vậy mà Lục Văn Uyên chẳng lo lắng chút nào, trái lại, ông gần như cả đêm không ngủ.

“Thôi, để ta gọi hắn dậy!”

Dương Minh Thành cảm thấy tiêu biểu đệ này của mình hơi vô tư, vội vàng chạy đến phòng khách gọi Lục Văn Uyên đang ngủ say dậy.

Một lát sau, Lục Văn Uyên mắt nhắm mắt mở theo ông đến phòng khách.

“Đại ca, giờ mới là giờ Mão, ít nhất đến giờ Ty mới công bố kết quả mà!” Lục Văn Uyên đầy oán giận nói.

“Chúng ta có cần đến trước cổng trường thi đợi không?”

“Không cần, nếu đỗ, chắc chắn sẽ có người đến báo tin!”

“Thôi, Vũ Trung, người sắp xếp thêm một người đến đó theo dõi!”

Hai người nói chuyện không ăn nhập gì với nhau, Vũ Trung dựa vào khung cửa đánh ngáp, “Đại gia, đã phải ba người đến đó theo dõi rồi!”

“Ồ, vậy đợi thêm đi!” Dương Minh Thành lại ngẩng đầu nhìn bầu trời có vẻ hơi sáng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Dương Minh Thành như con kiến trên chảo nóng, không thể nào yên được.

Không phải Dương Minh Thành quá nóng vội, mà là ông quá mong đợi vào thành tích của Lục Văn Uyên.

So với ông, Lục Văn Uyên luôn bình tĩnh, trời sáng, còn sai người làm nấu bữa sáng, ăn xong bữa sáng lại ung dung ngồi trong phòng khách uống trà.

Như thể việc công bố kết quả thi hội chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng.

Đến giờ Ty, Dương Minh Thành cuối cùng cũng đứng yên, đứng ở cửa phòng khách liên tục nhìn ra ngoài cổng.

“Đại gia, đại gia, đỗ rồi!”

“Đỗ rồi!”

Trong sự mong đợi của Dương Minh Thành, một hộ vệ mặt đầy vui mừng từ ngoài chạy vào.

“Đỗ rồi!” Dương Minh Thành kêu lên.

Hộ vệ đến gần, “Thiếu gia Văn Uyên là người thứ hai trong kỳ thi này!”

“Ha ha ha...” Dương Minh Thành vui mừng khôn xiết.

Vũ Trung cũng thở phào nhẹ nhõm, ông thật sự sợ tin truyền về là tin xấu, nếu không đỗ, thiếu gia Văn Uyên có lẽ sẽ không sao, nhưng đại gia chắc chắn sẽ buồn bã.

Lục Văn Uyên hít một hơi thật sâu, mặc dù vừa rồi hấn tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Chỉ là vì Dương Minh Thành thể hiện quá mức, khiến hấn không tiện bộc lộ ra ngoài.

“Ha ha ha, Văn Uyên, ngươi đỗ rồi, người thứ hai trong kỳ thi này!”

“Ha ha, thứ hai, chắc chắn có thể đỗ tiến sĩ rồi!”

Dương Minh Thành cười lớn vỗ vai Lục Văn Uyên.

Đỗ thứ hai trong kỳ thi hội, về cơ bản là chắc chắn đỗ tiến sĩ.

Chỉ cần kỳ thi đình tiếp theo không có vấn đề lớn, ít nhất cũng là tiến sĩ nhị giáp, nếu có thể phát huy ổn định, rất có hy vọng vào nhất giáp.

“Đại ca, đại ca, đau!” Lục Văn Uyên còn chưa kịp cảm nhận niềm vui trúng tuyển, đã phải chịu đòn đau từ đại biểu ca.

Thể trạng của hấn khá khỏe mạnh, nhưng so với Dương Minh Thành, thật sự rất yếu.

Vài cái vỗ vai của Dương Minh Thành khiến xương bả vai của hấn suýt nữa thì gãy nát.

“À, xin lỗi, xin lỗi, vui quá nên không kiểm soát được lực!”

Dương Minh Thành phản ứng lại, vội vàng dừng tay, “Không sao chứ, để ta xem cho!”

“Không sao, không sao! Đại ca, vẫn nên báo tin mừng về nhà trước đi!” Lục Văn Uyên liên tục xoa tay.

“Đúng đúng đúng! Báo tin mừng về nhà trước! Vũ Trung, mau phái người về nhà báo tin!” Sự chú ý của Dương Minh Thành đã chuyển hướng, Lục Văn Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Trong khi Vũ Trung gửi tin vui ra khỏi kinh đô, tấu chương của Dương Chính Sơn cũng được đặt trên bàn của Thừa Bình Đế.

Trong phòng nghỉ ấm áp của Thái Cực điện trong hoàng thành, một làn khói nhẹ bay lên từ lư hương, mùi trầm hương thoang thoảng khắp căn phòng.

Thừa Bình Đế dựa vào giường mềm, đắp một chiếc chăn lông, từ tốn xem từng bản tấu.

Gương mặt của người lại già đi vài phần, nhưng tinh thần của người trông vẫn khá tốt, vẫn chăm chỉ, ngày ngày lên triều xử lý chính sự.

Xem hết vài bản tấu, người cuối cùng cũng nhìn thấy tấu chương của Dương Chính Sơn.

Nhìn nội dung trong tấu chương, trong lòng Thừa Bình Đế không có quá nhiều suy nghĩ, vì người cũng biết đại khái những việc Dương Chính Sơn đã làm trong thời gian này.

Tuy nhiên, khi thấy Dương Chính Sơn muốn xây dựng một trường muối, sắc mặt của người có chút dao động.

“Trường muối!”

“Xem ra dã tâm của vị Dương tướng quân này không nhỏ!”

Thừa Bình Đế mỉm cười nói.

Công công Trần bên cạnh cẩn thận quan sát sắc mặt của người, thấy người thực sự đang cười, mới nói: “Dã tâm của Dương tướng quân cũng là để tận trung với bệ hạ!”

Công công Trần trước đây đã từng nói rất nhiều lời hay về Dương Chính Sơn, ông nói những lời hay đó chỉ là thuận theo ý của Thừa Bình Đế, ông căn bản không quan tâm mình đang nói tốt cho ai.

Còn bây giờ, ông cũng đang thuận theo ý của Thừa Bình Đế.

Có dã tâm không nhất thiết là một điều xấu.

Trên đời này ai mà không có dã tâm?

Nếu không có dã tâm, thì triều đình chắc chắn sẽ trống rỗng.

Mà dã tâm Thừa Bình Đế nói rõ ràng không phải là ý đồ xấu xa.

“Ừm, Dương tướng quân là người có suy nghĩ!” Thừa Bình Đế đánh giá rất khách quan.

Người suy nghĩ một chút, rồi viết chữ “Chuẩn” lên tấu chương.

Chỉ là một trường muối mà thôi, người tự nhiên sẽ không để ý.

Đối với Ninh Quốc Công, đây là một rắc rối, nhưng đối với Thừa Bình Đế, đây chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Chương 629: Lão Giặc Không Biết Xấu Hổ! (1)

Bên trong thư phòng của Đằng Long Vệ.

Dương Chính Sơn nhìn lá thư vừa được gửi từ kinh đô tới, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

“Tốt lắm!”

Khoa cử là gì?

Khoa cử chính là phương pháp đơn giản nhất để thăng tiến địa vị xã hội.

Sĩ, nông, công, thương, thêm cả vũ.

Thương hộ luôn ở tầng lớp thấp nhất, cho dù họ có nhiều tiền đến đâu, cũng không thể đứng trên triều đình. Có lẽ họ có thể cầu kết với quan lại, lũng đoạn thị trường, giàu có một phương, nhưng trước mặt người khác, họ vẫn phải cúi đầu.

Nông hộ và thợ hộ, họ là những người vất vả nhất, cũng là tầng lớp cơ bản nhất. Người ta thường nói “Quân giả, chu dã; thứ nhân giả, thủy dã; thủy tắc tải chu, thủy tắc phúc chu”, nhưng có mấy sĩ đại phu thực sự quan tâm đến dân thường, hoàng đế, văn võ bá quan triều đình có ai để ý đến sống chết của vài chục, vài trăm dân thường.

Còn về vũ, sức mạnh cá nhân có thể mang lại nhiều thứ, như tài phú, thân phận, địa vị, quan chức,... nhưng võ giả là phải liều mạng.

Dù là giang hồ hay quan trường, mỗi võ giả đều phải dùng thực lực của mình để tranh đấu.

So với đó, người đọc sách lại nhẹ nhàng hơn nhiều. Mười năm đèn sách, nghe có vẻ vất vả, nhưng thực sự có khổ bằng người nông dân “bán mặt cho đất, bán lưng cho trời” không? Có khổ bằng người thợ ngày nào cũng mồ hôi ướt đầm, không được nghỉ ngơi không? Có khổ bằng chiến trường đầy máu me, xác chết không?

Mười năm đèn sách, một khi đỗ đạt, chính là vinh hoa phú quý.

Dương Chính Sơn sẽ không đánh giá chế độ xã hội của Đại Vinh, cũng không có khả năng thay đổi những tàn dư của xã hội phong kiến. Hắn chỉ cảm thấy vui mừng thay cho Lục Văn Nguyên, vui mừng cho Lục gia, và cũng vui mừng cho Dương gia.

Từ đây, Lục gia chính là gia đình quan lại, còn Dương gia cũng có thêm một mối thông gia quan lại.

Mặc dù hiện tại Dương gia có vẻ không cần đến thông gia, nhưng một gia tộc trỗi dậy và lớn mạnh, ngoài sự trưởng thành của con cháu trong nhà, còn cần dựa vào các mối quan hệ.

Dương Chính Sơn luôn kỳ vọng vào Lục Văn Nguyên, nếu không hắn đã không chủ động để Dương Minh Thành đưa Lục Văn Nguyên lên kinh.

Hiện tại Lục Văn Nguyên đã đỗ đạt, cũng không uổng phí những tâm tư trước đây của hắn.

“Tin vui này phải nhanh chóng gửi về Lục gia mới được!”

Dương Chính Sơn vui mừng, lập tức sắp xếp người đi báo tin cho Lục gia.

Sau khi tin tức được gửi đi, Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, lại đến gặp Lâm Triễn.

Hiện tại Lục Văn Nguyên đã đỗ đạt, trở thành tiến sĩ gần như là chắc chắn, tiếp theo Dương gia sẽ trông chờ vào Lâm Triễn.

So với Lục Văn Nguyên, quan hệ giữa Lâm Triễn và Dương gia thân thiết hơn một chút. Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, đây không phải chỉ là lời nói suông.

Hơn nữa, Lâm Triễn do Dương gia nuôi lớn, ngoài khác họ, nói Lâm Triễn là người Dương gia cũng không có gì quá đáng.

“Học hành của Lâm Triễn thế nào, năm nay có đỗ tú tài không?” Dương Chính Sơn đứng trong viện, hỏi Lưu Triết.

Lưu Triết vuốt râu, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn Lâm Triễn đang cắm cúi đọc sách trong thư phòng, cười đầy vẻ hài lòng: “Tiểu tử này rất thông minh, hơn xa ta hồi trẻ.”

“Năm sau ta định cho nó thi hương thử!”

“Thi hương! Vậy tức là năm nay đỗ tú tài không thành vấn đề rồi!” Hai mắt Dương Chính Sơn sáng lên.

“Đương nhiên, cũng xem xem nó là học trò của ai!” Lưu Triết nói với vẻ tự hào.

Dương Chính Sơn nhe mặt, gật đầu đồng ý, nói: “Lưu huynh bác học đa tài, có thể làm học trò của Lưu huynh, là phúc khí của hần!”

“Đúng rồi, có chuyện này ta muốn bàn với ngươi!” Lưu Triết chuyển giọng nói.

“Chuyện gì?”

“Thời gian luyện tập buổi sáng có thể rút ngắn lại được không, buổi sáng mới là thời gian đọc sách tốt, sao có thể lãng phí vào việc tập võ?” Lưu Triết bất mãn nói.

Dương Chính Sơn hơi nhú mày, “Đừng có mơ!”

“Năm nay hấn thi tú tài, năm sau thi cử nhân!” Lưu Triết cũng nhú mày.

“Con đường tu luyện, không tiến ắt lùi, bây giờ người bảo hấn rút ngắn thời gian tập võ, chẳng phải để mấy năm nỗ lực trước đây của hấn đổ sông đổ biển sao!” Dương Chính Sơn kiên quyết nói.

“Học võ quan trọng hay đọc sách quan trọng, tương lai của Lâm Triễn là có tài năng đỗ trạng nguyên!” Lưu Triết tranh luận.

“Hừ, tương lai của hấn còn có tư chất tiên thiên nữa!”

“Không được, đọc sách quan trọng.”

“Ta nói rồi, đọc sách không được ảnh hưởng đến việc học võ!”

“Ta là thầy của hấn!”

“Ta còn là sư phụ của hấn!”

Nói qua nói lại, hai người cãi nhau.

Dương Chính Sơn cảm thấy như rước sói vào nhà, trước đây hấn còn nghĩ Lưu Triết làm thầy của Lâm Triễn rất tốt, nhưng bây giờ hấn cảm thấy Lưu Triết muốn dụ dỗ đồ đệ của hấn.

Chương 630: Lão Giặc Không Biết Xấu Hổ! (2)

“Hừ, ta mặc kệ người thế nào, dù sao Lâm Triễn cũng không được chậm trễ việc tu luyện, nếu hắn chậm trễ, ta sẽ trục xuất hắn khỏi sư môn!”

Dương Chính Sơn buông một lời cay nghiệt, phất tay áo bỏ đi.

Sắc mặt Lưu Triết xanh xanh trắng trắng, cuối cùng bất lực than thở: “Lão giặc không biết xấu hổ!”

Dương Chính Sơn căn bản không phải đang đe dọa Lâm Triễn, mà là đang đe dọa Lưu Triết.

Nếu Lưu Triết ép Lâm Triễn từ bỏ võ đạo, thì chính là hại Lâm Triễn.

Bị trục xuất khỏi sư môn không phải chuyện nhỏ, đặc biệt đối với người đọc sách tôn sư trọng đạo, nếu Lâm Triễn thực sự bị trục xuất khỏi sư môn, thì chính là có khiếm khuyết về đạo đức, tương lai đừng nói là trạng nguyên, ngay cả thi hương, thi hội cũng không được.

Còn ở bên kia, sau khi Dương Chính Sơn rời khỏi viện, trên mặt lại lộ ra nụ cười chiến thắng.

Tiêu tử, đấu với ta!

Là sư phụ của Lâm Triễn, hắn tự nhiên sẽ không để Lâm Triễn vì đọc sách mà từ bỏ tu luyện, nhưng Lưu Triết cũng là muốn tốt cho Lâm Triễn.

Đọc sách và học võ, mỗi việc đều đáng để dành cả đời theo đuổi.

Hiện tại Lâm Triền muốn cân bằng cả hai, thì phải trả giá nhiều hơn người khác.

Lâm Triền rất thông minh, cũng rất chăm chỉ, chính vì hấn chăm chỉ, Dương Chính Sơn mới kiên quyết yêu cầu hấn không được từ bỏ võ đạo.

Nếu Lâm Triền chỉ một mực muốn đọc sách, Dương Chính Sơn cũng sẽ không ép buộc.

Nhưng Lâm Triền có ý muốn cân bằng cả hai, thì hấn sẽ ủng hộ.

Hấn đã sớm nhận ra Lưu Triết có ý định này, nên đã sớm chuẩn bị tinh thần không nhượng bộ.

Người chỉ là thầy của hấn, ta mới là người nuôi hấn lớn, hừ hừ.

...

Thời gian bước vào tháng tư, vụ gieo cấy thuận lợi bước vào giai đoạn cuối.

Cùng với việc gieo cấy kết thúc, kế hoạch xây dựng lớn lại bắt đầu, các thiên hộ, các đồn bảo lại bắt đầu chuẩn bị xây dựng nhà cửa.

Đồng thời, luyện binh cũng được đưa lên lịch trình.

“Đại nhân, đây là binh lính đợt đầu tiên tiếp nhận huấn luyện!”

Trong thư phòng, Tống Đại Sơn đưa một danh sách đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tùy ý liếc nhìn danh sách, rồi hỏi: “Mọi người có ý kiến gì về việc huấn luyện sắp tới không?”

“Không có! Dù là quan lại hay binh lính, đều rất sẵn sàng tiếp nhận huấn luyện!” Tổng Đại Sơn nói thật.

“Ừ, doanh trại ngoài thành thế nào rồi?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Đã xây dựng gần xong, dự kiến năm sáu ngày nữa là hoàn thành!” Tổng Đại Sơn nói.

“Còn binh giáp?”

Tổng Đại Sơn gãi đầu, “Cái này phải hỏi Chu đại nhân!”

Việc của hắn, hắn sẽ tận tâm tận lực làm, việc không phải của hắn, hắn rất ít khi quan tâm.

Dương Chính Sơn hiểu tính cách của Tổng Đại Sơn, cũng không trách hắn, mà gọi Chu Nhân đến.

“Đại nhân, hiện tại chúng ta đã rèn được một nghìn cây trường thương, một nghìn thanh đao, ba trăm bộ giáp bông, một trăm bộ giáp da, ờ, giáp sắt chỉ có mười bộ!”

Nói đến cuối, giọng của Chu Nhân hạ thấp đi nhiều.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã điều rất nhiều thợ rèn từ An Nguyên thành đến, nhưng Đằng Long Vệ hiện tại vẫn thiếu thợ rèn.

Phải biết rằng, An Nguyên thành chỉ quản lý một đội quân thủ bị, ba thiên hộ sở, còn Đằng Long Vệ hiện tại có tới mười hai nghìn người, tương đương với mười hai thiên hộ sở.

Đừng nói là chỉ điều một phần thợ thủ công của quan xưởng An Nguyên thành đến, cho dù điều hết đến, cũng không đáp ứng được nhu cầu của Đằng Long Vệ.

“Chỉ có mười bộ giáp sắt?” Dương Chính Sơn nhíu mày, “Nửa tháng trước không phải đã bắt đầu rèn giáp sắt rồi sao?”

“Đại nhân, thời gian quá gấp, chúng ta chỉ có thể rèn đao thương trước!” Chu Nhân rất bất lực nói.

Không có áo giáp, vẫn có thể huấn luyện, nhưng không có binh khí, thì huấn luyện cái gì chứ.

Chẳng lẽ thực sự chỉ để cho các tướng sĩ rèn luyện thể lực?

Dương Chính Sơn nhíu mày, hẳn cũng hiểu được khó khăn của Chu Nhân, nhưng như vậy sẽ làm chậm trễ việc huấn luyện.

Bộ binh, khinh kỵ, trọng kỵ, cả ba thứ Dương Chính Sơn đều muốn.

Dương Chính Sơn muốn trong một năm trang bị cho ba nghìn tướng sĩ, như vậy ít nhất cũng phải có năm trăm bộ giáp sắt, theo tốc độ hiện tại, chắc chắn không hoàn thành được mục tiêu này.

Thợ thủ công là nhân tài kỹ thuật, bây giờ đào tạo chắc chắn không kịp, chỉ có thể điều từ nơi khác đến.

“Thôi, người cứ để các thợ rèn rèn đao thương trước đi!”

“Vâng!”

Thấy Dương Chính Sơn không có ý trách phạt mình, Chu Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại nói với Tổng Đại Sơn: “Đã chuẩn bị xong xuôi rồi, thì chọn thời gian bắt đầu huấn luyện đi!”

“Rõ!” Tổng Đại Sơn nhận lại danh sách, đáp.

Đợi bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, lại viết một công văn gửi đến Đô đốc phủ trung quân.

Lần này hẳn xin người, không chỉ là thợ thủ công, mà bây giờ hẳn cần bất kỳ người nào. Quân hộ, thợ thủ công, văn lại,

Đảng Long Vệ đều thiếu, chỉ có quan viên là không thiếu.

Vài ngày sau, Dương Chính Sơn nhận được tấu chương phê duyệt của Thừa Bình Đế, Đảng Long Vệ có thể xây dựng diêm trường.

Diêm trường chính là con đường tài chính của Đảng Long Vệ, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không chậm trễ, ngay khi nhận được tấu chương, hắn đã đưa Giang Hạ lại đến bờ biển.

Mặc dù diêm trường là của Đảng Long Vệ, nhưng Dương Chính Sơn dự định để Giang Hạ phụ trách.

Không phải vì hắn muốn Giang Hạ làm quan trong nha môn, mà là vì hiện tại trong nha môn căn bản không thể điều người được.

Thực ra bây giờ Giang Hạ cũng có thể làm quan, hắn không những biết chữ, còn là võ giả, hơn nữa những năm qua hắn luôn quản lý sản nghiệp của Dương gia, năng lực đã được rèn luyện.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn muốn hắn ở nhà giúp đỡ Dương Minh Thành, Dương gia hiện tại không cần thiết mọi người đều làm quan, có Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo hai người là đủ rồi.

Hơn nữa tính cách của Giang Hạ cũng không phù hợp làm quan, mặc dù hắn không gốc như Dương Minh Thành, nhưng cũng là người thật thà.

Không tranh không đoạt, thích ổn định, người như vậy thực sự không thích hợp với quan trường.

Nếu để hắn vào quan trường, ngược lại có thể hại hắn.

Hai người đến bờ biển, chọn một khu đất trống bên cạnh bến tàu đã định trước.

“Diêm trường sẽ xây ở đây, mấy ngày tới người đến Liêu An phủ mời vài tá hộ tới, sau đó đến vệ sở thuê một nhóm người, xây dựng diêm trường trước!”

Dương Chính Sơn đứng bên bờ biển, nói.

Làm muối cũng là một kỹ thuật, Dương Chính Sơn chỉ biết đại khái, chứ không biết chi tiết, nhưng Đại Vinh có rất nhiều diêm trường, thiếu gì tá hộ biết làm muối, đến mời vài người vẫn rất dễ dàng.

Còn về nhân lực, Đăng Long Vệ hiện tại cũng không thiếu, mặc dù bây giờ các thiên hộ sở đang xây dựng nhà cửa, nhưng việc xây dựng nhà cửa rất nhanh sẽ hoàn thành.

Dương Chính Sơn còn dự định xây đường, xây tường thành, xây vệ thành, nhưng lúc đó sẽ không cần điều tất cả trang đinh của Đăng Long Vệ đến công trường làm việc, hắn thiên về việc thành lập một đội ngũ xây dựng chuyên nghiệp, khoảng một nghìn người là đủ, số còn lại chắc chắn sẽ làm việc khác.

Xây dựng diêm trường hoặc vào diêm trường làm muối, cũng được coi là tăng thêm việc làm cho Đăng Long Vệ.

“Cha, ta biết rồi!” Giang Hạ không cảm thấy việc này khó khăn, vì lần trước đến bờ biển, hắn đã luôn chuẩn bị cho việc xây dựng diêm trường, nên thời gian qua hắn luôn nghiên cứu về việc làm muối.

Sau khi xác định vị trí của diêm trường, Dương Chính Sơn giao việc cho Giang Hạ, còn hắn thì dồn tinh lực vào việc huấn luyện binh lính.

Thời gian từng ngày trôi qua, Đăng Long Vệ ngày càng náo nhiệt, mọi người đều bận rộn, dường như cả Đăng Long Vệ đều bước vào trạng thái sôi nổi.

Cùng với sự bận rộn, Đăng Long Vệ cũng thay đổi ngày càng rõ rệt.

Chương 631: Thám Hoa Lang (1)

Ngay khi lực lượng Thăng Long Vệ đang thay đổi nhanh chóng, kỳ thi Điện thí ở kinh đô cũng bắt đầu.

Chưa đến canh ba, hơn ba trăm sĩ tử đã tiến vào hoàng thành từ cửa Thừa Thiên, đứng trước cửa Ngọ Môn.

Tiếng trống vang lên, các sĩ tử lần lượt theo thứ hạng đi vào từ cửa bên, tiến vào điện Thái Cực.

Khoảng lúc bình minh, Thừa Bình Đế lên điện thiết triều, các sĩ tử chờ đợi bên ngoài điện Thái Cực.

Vì hôm nay có kỳ thi Điện, buổi chiều sáng kết thúc khá nhanh, văn võ bá quan lui ra khỏi điện Thái Cực, các quan viên của Hồng Lư Tự mới dẫn các sĩ tử vào điện.

Đầu tiên là năm lạy ba quỳ, sau đó mới bắt đầu Điện thí.

Thừa Bình Đế ngồi trên ngai rồng, nhìn từng sĩ tử, vẻ mặt bình tĩnh.

Dưới điện, không một sĩ tử nào dám ngẩng đầu nhìn long nhan, từng người một ngoan ngoãn ngồi vào vị trí của mình và bắt đầu làm bài.

Trời càng lúc càng sáng, bên trong điện lại vô cùng yên tĩnh.

Thừa Bình Đế ngồi trong điện một lúc rồi rời đi nghỉ ngơi.

Tuổi già sức yếu, tinh thần cũng không còn minh mẫn, khiến người không có hứng thú ngồi xem các sĩ tử thi cử.

Quy củ của Điện thí tương đối thoải mái, Hoàng đế sẽ ban trà nước và điểm tâm, các sĩ tử có thể uống trà bất cứ lúc nào, cũng có thể đi nhà xí bất cứ lúc nào, chỉ cần không xem bài thi của người khác, không lớn tiếng ồn ào, sẽ không có ai quản người làm gì.

Tất nhiên, ở đây cũng không ai dám làm loạn.

Điện thí kéo dài một ngày, nộp bài lúc chạng vạng, không quy định thời gian cụ thể, nhưng Điện thí không tắt đèn, nên trời tối không nhìn thấy, làm không xong cũng đành phải nộp bài.

Thực ra không cần đợi đến trời tối, khoảng xế chiều, ánh sáng trong điện đã khá tối, các sĩ tử lần lượt nộp bài.

Lục Văn Nguyên thấy người khác đã nộp bài, cũng không chờ đợi nữa, trực tiếp đứng dậy nộp bài.

Thực ra hắn đã làm xong từ lâu, chỉ là không muốn làm chim đầu đàn, nên đợi thêm một lúc.

Đi ra khỏi điện Thái Cực, các sĩ tử than thở ầm ĩ, không ít người mặt mày ủ rũ.

Điện thí là kỳ thi dễ khiến người ta căng thẳng nhất, mà nhiều người trong trạng thái căng thẳng sẽ bị mất bình tĩnh.

Rõ ràng, không ít sĩ tử cảm thấy mình đã làm bài không tốt.

Lục Văn Nguyên lại cảm thấy mình làm khá tốt, sau khi ra khỏi điện Thái Cực, vẫn còn tâm trạng dễ an ủi những sĩ tử quen biết.

Ba ngày sau khi có kết quả, một nhóm sĩ tử đã chờ bên ngoài điện Phụng Thiên từ sớm.

Trong tiếng nhạc lễ vang vọng, quan truyền chỉ ôm bảng vàng đi ra ngự đạo tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu rằng... Thừa Bình năm thứ ba mươi, sách thí thiên hạ... Ban cho đệ nhất giáp là tiến sĩ cập đệ, đệ nhị giáp là tiến sĩ xuất thân, đệ tam giáp là đồng tiến sĩ xuất thân...”

“Đệ nhất giáp, đệ nhất danh, Lưu Sư Nhanh phủ Trường Đình.”

“Đệ nhất giáp, đệ nhất danh, Lưu Sư Nhanh phủ Trường Đình.”

“Đệ nhất giáp, đệ nhất danh, Lưu Sư Nhanh phủ Trường Đình.”

Từ trước điện đến dưới bậc thềm, các thị vệ trong cung đồng thanh truyền gọi, vang ra tận ngoài cửa Phụng Thiên.

Lục Văn Nguyên đứng trong nhóm sĩ tử, nghe thấy người đứng đầu không phải là mình, có chút thất vọng.

“Đệ nhất giáp, đệ nhị danh, Vương Sùng Cổ phủ Quảng Tín!”

“Đệ nhất giáp, đệ tam danh, Lục Văn Nguyên phủ Tĩnh An!”

Nghe thấy mình xếp thứ ba, Lục Văn Nguyên thở phào một hơi, vẻ mặt trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

Mặc dù thứ hạng giảm hơn một bậc so với Hội thí, nhưng có thể vào đệ nhất giáp đã là rất tốt rồi.

Còn về lý do vì sao mình được xếp ở vị trí thứ ba, Lục Văn Nguyên cũng có thể đoán được.

Lục Văn Nguyên quay đầu nhìn người xếp thứ nhất và thứ hai.

Lưu Sư Nhan, Vương Sùng Cổ và hấn vốn dĩ là ba người đứng đầu kỳ thi Hội, hiện tại vẫn là ba người đứng đầu, Lưu

Sư Nhan liên tiếp đổ Hội nguyên và Trạng nguyên, chỉ có hấn và Vương Sùng Cổ là đối chỗ cho nhau.

Còn về nguyên nhân ư?

Có lẽ là vì hấn trông đẹp hơn Vương Sùng Cổ.

Đừng nghĩ lý do này không đáng tin, triều Đại Vinh luôn có thông lệ như vậy, Thám Hoa Lang thường là người trẻ tuổi anh tuấn.

Vì vậy, hấn bị giảm một bậc vì trẻ tuổi và đẹp hơn Vương Sùng Cổ.

Sau khi xướng hết ba bảng, các tiến sĩ quỳ lạy, Trạng nguyên truyền lô, độc chiếm ngao đầu.

Sau đó là cưỡi ngựa diễu phố, ba người đệ nhất giáp cài hoa đeo dải lụa, Trạng nguyên cài hoa bằng vàng bạc, các tiến sĩ khác cài hoa màu.

Ngày hôm sau khi truyền lô, thiên tử ban yến ân vinh tại bộ Lễ, yến tiệc này do thiên tử ban tặng, kính lệnh một đại thần trong nội các làm chủ tọa (đại diện Hoàng đế), Trạng nguyên một bàn, Bảng nhãn, Thám hoa một bàn, các tiến sĩ khác bốn người một bàn, các quan đọc quyển cũng dự tiệc. Mỗi tiến sĩ được ban thưởng ba mươi lượng bạc.

Chương 632: Thám Hoa Lang (2)

Ngày hai mươi tám, tại Ngọ Môn, Trạng nguyên được ban triều quan lục phẩm, triều phục, bổ phục, đai, giày và các vật phẩm khác, mỗi tiến sĩ được ban năm lượng bạc, cùng một bộ vải gấm lụa.

Ngày hai mươi chín, Trạng nguyên dẫn các tiến sĩ dâng biểu tạ ơn.

Ngày mừng một tháng năm, các tiến sĩ được phong quan, Trạng nguyên Lưu Sư Nhan được phong tu soạn tòng lục phẩm Hàn Lâm Viện, Bảng nhãn Vương Sùng Cổ và Thám hoa Lục Văn Nguyên được phong biên tu chính thất phẩm Hàn Lâm Viện, các tiến sĩ khác phần lớn được phong chủ sự chính lục phẩm của Lục bộ, đồng tiến sĩ thì chủ yếu được phong huyện lệnh chính thất phẩm.

Vài ngày sau đó, là thời điểm tân tiến sĩ nhậm chức, triều đình cho phép các tiến sĩ mới nhậm chức trong vòng hai tháng, tất nhiên cũng có thể nhậm chức sớm, triều đình cũng không thiếu hai tháng bổng lộc đó. Trong trường hợp bình thường, các tiến sĩ được phong quan ở kinh đô thường sẽ chọn nhậm chức sớm, các tiến sĩ được phong quan ở địa phương thì không cần gấp gáp như vậy, họ có thể về nhà tế tổ trước khi đi nhậm chức.

Lục Văn Nguyên tất nhiên là theo số đông, hẳn dành vài ngày tiễn biệt một số bằng hữu cùng khoa, sau đó mới chuẩn bị đến Hàn Lâm Viện nhậm chức.

Đồng thời, Dương Minh Thành cũng nên trở về rồi.

Trong tiểu viện của nhà họ Dương, một nhóm gia nhân đang chuẩn bị xe ngựa và hành lý.

Dương Minh Thành và Lục Văn Nguyên đứng trong sân trò chuyện.

“Văn Nguyên, ngươi cứ ở lại tiểu viện này, sau khi về ta sẽ bảo phụ thân tặng ngươi một căn viện lớn hơn làm quà chúc mừng!” Dương Minh Thành hào phóng nói.

Nếu lần này không mang theo nhiều ngân phiếu, hẳn thực sự muốn mua tặng Lục Văn Nguyên một căn viện.

Căn viện này thực ra không thích hợp để Lục Văn Nguyên ở, vì nó nằm ở Đông thành, kinh đô có câu tục ngữ “Đông phú Tây quý, Nam bản Bắc tiện”, hiểu đơn giản là Đông thành chủ yếu là phú thương, Tây thành chủ yếu là quyền quý.

Lục Văn Nguyên tuy không phải quyền quý, nhưng Hàn Lâm Viện nằm ở phía Tây hoàng thành, nếu ở Đông thành thì sẽ khá xa nơi làm việc.

Hơn nữa, Tây thành cũng không phải toàn là quyền quý, cũng có rất nhiều tiểu viện, chỉ là giá khá đắt mà thôi.

“Đại ca, không cần đâu, ta ở đây rất tốt!” Lục Văn Nguyên không bận tâm những điều này, chẳng qua chỉ là đi xa hơn vài bước, hẳn vẫn chưa đến mức không đi nổi.

“Haha, chỉ là một căn viện thôi, có nhà rồi, ngươi cũng có thể đón ông ngoại và các cữu cữu đến ở hưởng thanh phúc!” Dương Minh Thành chân thành nói.

Với gia sản của nhà họ Dương, mua vài căn tiểu viện ở kinh đô vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng với gia sản của nhà họ Lục, muốn mua một căn tiểu viện ở kinh đô, e rằng phải bán sạch gia sản.

Lục Văn Nguyên cười cười, không nói thêm gì, hẳn biết rõ tình trạng của nhà họ Lục, cũng hiểu được sự giàu có của nhà họ Dương hiện nay.

Nếu là người khác tặng viện, hẳn chắc chắn sẽ không nhận, nhưng nhà họ Dương tặng, hẳn không muốn nhận cũng phải nhận.

Có câu trưởng bối ban tặng không thể từ chối, Dương Chính Sơn là cửu trượng của hắn, tặng hắn một căn tiểu viện, hẳn có thể không nhận sao?

“Sau khi về, đừng quên đưa thư của ta cho gia gia!” Lục Văn Nguyên nói.

“Yên tâm, ta sẽ tự tay đưa thư đến cho lão nhân gia!” Dương Minh Thành vỗ ngực đảm bảo.

Sau đó, xe ngựa chuẩn bị xong, Dương Minh Thành cùng vài hộ vệ rời khỏi thành.

Cùng lúc đó, Võ Tranh cũng dẫn người rời khỏi tiểu viện, họ sẽ tiếp tục ở lại kinh đô để thu thập tin tức, họ cũng có chỗ ở riêng, nếu lần này Dương Minh Thành không đích thân đến, Võ Tranh sẽ không lộ diện.

Đợi mọi người rời đi, trong tiểu viện chỉ còn lại Lục Văn Nguyên và thư đồng của hắn.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta có nên mua vài hạ nhân không?” Thư đồng Trương Lâm phấn khởi nói.

Nhà họ Lục chỉ là hàn môn, trước đây trong nhà thậm chí không có hạ nhân, cũng nhờ mấy năm nay được hưởng ké ánh sáng của nhà họ Dương, gia nghiệp dày dặn hơn một chút, trong nhà mới có thêm vài bà tử sai vặt.

Còn thư đồng, chỉ có một mình Lục Văn Nguyên có.

Trương Lâm vốn là con của một gia đình tá điền nhà họ Lục, Lục Tùng Hạc thấy hắt hủi nên mua về làm thư đồng cho Lục Văn Nguyên.

Đối với tá điền, được làm thư đồng cho thiếu gia chủ nhà cũng là một loại phúc khí, không cần nói đến chuyện ăn no mặc ấm, còn có thể theo thiếu gia học chữ, sau này thiếu gia có thành tựu, địa vị thân phận cũng tăng theo, cho dù thiếu gia không có thành tựu gì, chỉ có thể kế thừa gia sản, thì thư đồng cũng là tâm phúc của thiếu gia, cả đời không lo ăn mặc.

Hơn nữa Trương Lâm không phải nô bộc, chỉ là người làm công dài hạn.

Hiện tại Lục Văn Nguyên là biên tu Hàn Lâm, là quan viên thực sự, Trương Lâm vui mừng từ tận đáy lòng.

Chủ nhà phú quý, thư đồng như hắt hủi tất nhiên cũng theo đó mà phú quý.

“Thôi bỏ đi, trong tay chúng ta không còn nhiều bạc nữa!” Lục Văn Nguyên có chút đau đầu nói.

Lúc hắt hủi đến mang theo không ít bạc, nhưng thời gian này chi tiêu cũng rất lớn.

Khoa cử vốn là một việc cực kỳ tốn kém, sau khi đỗ đạt, tất nhiên phải ăn mừng với đồng khoa, đồng hương, bạn học, mời khách ăn cơm là không thể thiếu.

Nếu không có Dương Minh Thành lo liệu chuyện ăn ở đi lại trước đó, bạc của hắt hủi đã sớm xài hết.

Hiện tại Dương Minh Thành đã đi rồi, sau này ăn uống sinh hoạt đều do hắt hủi tự lo liệu, tất nhiên phải tiết kiệm bạc để xài dần.

Còn về việc tại sao Dương Minh Thành không để lại cho hắt hủi chút bạc.

Vừa mới ra khỏi cửa thành, Dương Minh Thành đột nhiên vỗ trán: “Ôi chao, quên để lại bạc cho Văn Nguyên rồi! Không biết trên người hấn còn bạc không!”

Đúng vậy, Dương Minh Thành đã quên mất, hấn vội vàng lấy ra hai tờ ngân phiếu, dặn dò Võ Đại bên cạnh: “Võ Đại, ngươi quay lại đưa số bạc này cho Văn Nguyên, sau đó đuổi theo chúng ta!”

“Được rồi!” Võ Đại vui vẻ nhận lệnh, cầm ngân phiếu chạy trở lại thành.

Dương Minh Thành lại suy nghĩ một lúc, cảm thấy không bỏ sót việc gì, mới tiếp tục lên đường.

Lần này hấn đến kinh đô, đã gặp tiểu muội vài lần, cũng đến Lưu phủ báai phỏng, từng gặp Chu Lan, việc duy nhất không thành chính là không chúc mừng được Chu Lan.

Nhưng việc này không thể trách hấn, Hoài Giang Bá qua đời, hôn sự của Chu Lan tự nhiên bị hủy, hấn cũng không cần thiết phải chúc mừng, gặp Chu Lan là được rồi.

Ngoài những việc này, hấn còn đến cảm quân thăm Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và những người khác, hiện tại Dương Minh Vũ và Dương Thừa Trạch đều giữ chức Tá Kích Tướng Quân ở Phần Võ Doanh, cấp bậc quan chức tương đương với Thủ Bị ở biên trấn, dưới quyền có ba nghìn binh lính.

Họ được coi là thân tín của Chu Lan, cũng xem như được trọng dụng.

Dương Minh Thành cùng vài hộ vệ chậm rãi đi về hướng Bắc theo quan đạo, bọn họ không phát hiện ra cách đó không xa có một nhóm người đang theo dõi mình.

Chương 633: Phụ thân đã nói (1)

Bên ngoài Vệ thành Đằng Long, tại doanh trại, nhóm binh lính hơn ba ngàn người đầu tiên đã bắt đầu huấn luyện.

Với số quân hộ mà Đằng Long Vệ hiện có, đáng lẽ Đằng Long Vệ phải có mười hai ngàn binh lính. Tuy nhiên, rõ ràng là Đằng Long Vệ hiện tại không thể huấn luyện đồng thời ngàn ấy người, ngay cả khi phân tán ra huấn luyện cũng không được. Vì vậy, việc huấn luyện chia thành từng đợt là cần thiết.

Theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, tất cả binh lính của Đằng Long Vệ phải trải qua một tháng huấn luyện cơ bản và một tháng huấn luyện thực chiến. Huấn luyện cơ bản diễn ra trong doanh trại, còn huấn luyện thực chiến diễn ra tại các Thiên Hộ Sở.

Sau khi hoàn thành huấn luyện cơ bản, vệ sở nha môn sẽ tuyển chọn những người ưu tú trở thành doanh binh, số lượng doanh binh cuối cùng là ba ngàn người, số binh lính còn lại sẽ là vệ sở binh.

Huấn luyện cơ bản sẽ kéo dài bốn tháng. Sau khi tất cả binh lính hoàn thành huấn luyện cơ bản, doanh trại này sẽ trở thành nơi đóng quân của doanh binh. Doanh binh sẽ trải qua huấn luyện thực chiến khắc nghiệt hơn, luyện tập các kỹ năng quân sự khác nhau, và cuối cùng sẽ được phân loại theo binh chủng dựa trên kết quả huấn luyện thực chiến.

Ba ngàn doanh binh sẽ được chia thành hai ngàn bộ binh, năm trăm kỵ binh nhẹ và năm trăm kỵ binh thiết giáp. Tuy

nhien, đây chỉ là kế hoạch huấn luyện của năm nay, trong tương lai Dương Chính Sơn sẽ tăng số lượng kỵ binh của Đằng Long Vệ. Năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ và mười ngàn bộ binh tinh nhuệ mới là biên chế của Đằng Long Vệ, cũng là mục tiêu của Dương Chính Sơn đối với Đằng Long Vệ trong tương lai.

Kế hoạch huấn luyện triển khai, Dương Chính Sơn cũng càng bận rộn hơn. Đợt huấn luyện đầu tiên đã bắt đầu ba ngày, Dương Chính Sơn mới có thời gian đến xem.

Đứng trên khán đài vừa dựng trong doanh trại, Dương Chính Sơn nhìn những binh sĩ đang xếp hàng dưới nắng, đôi mắt hơi nheo lại.

Đằng Long Vệ có một vấn đề rất lớn, đó là thể chất của binh lính. Những binh lính sống trong nghèo khổ lâu ngày, tổ chất cơ thể có thể tưởng tượng được. Mặc dù đã được dưỡng sức vài tháng, thể chất của họ đã cải thiện không ít, nhưng trông vẫn gầy yếu.

“Họ không chịu nổi huấn luyện cường độ cao!” Dương Chính Sơn nói với Tổng Đại Sơn bên cạnh.

“Đại nhân, đây đã là những binh lính tương đối khỏe mạnh trong các vệ sở khác rồi, phần lớn trong số họ còn là binh lính của Đằng Long Tiền Vệ!” Tổng Đại Sơn nhăn mặt nói.

Đằng Long Tiền Vệ!

Dương Chính Sơn nở một nụ cười khinh bỉ. Trước đây, Lan gia quả thực luôn duy trì biên chế của Đằng Long Tiền Vệ, nhưng với bản tính tham lam của Lan gia, họ sẽ không bao giờ cho những binh lính này hưởng đãi ngộ như đáng lẽ họ phải có. Binh lính của Đằng Long Tiền Vệ trước đây nhiều nhất cũng chỉ được ấm no, còn những thứ khác thì đừng nghĩ đến.

“Hãy sắp xếp người đi mua thịt, đến các huyện xung quanh, đến cả Tĩnh An phủ mà mua. Heo, dê, gà, trứng, cá, phàm là thứ gì mua được thì đều mua về cho ta!” Dương Chính Sơn cũng phát bực rồi.

Muốn trở nên mạnh mẽ, không ăn thịt sao được?

Linh tuyền thủy tuy có tác dụng tăng cường thể chất, nhưng linh tuyền thủy cũng không thể thay đổi được tình trạng suy dinh dưỡng. Kết hợp cả linh tuyền thủy và thịt mới là con đường đúng đắn.

“Đại nhân, để ta đi làm việc này?” Tống Đại Sơn có chút gãi đầu hỏi.

“.....”

Dương Chính Sơn liếc hắt một cái, “Ta sẽ để Lục Văn Hoa đi làm, đến lúc đó người chỉ cần dọn chỗ là được!”

“Được!” Tống Đại Sơn cười nói.

Dương Chính Sơn lại xem xét trong doanh trại một lúc mới quay về Vệ thành. Trên đường về, ông dặn dò tùy tùng bên cạnh: “Sau này cứ ba ngày đến doanh trại một lần, nếu ta quên, các người nhớ nhắc ta!”

Hiện tại Đẳng Long Vệ đang trong giai đoạn khôi phục, có quá nhiều việc phải làm, ông khó tránh khỏi bỏ sót.

“Rõ!”

Đám tùy tùng đồng loạt đáp.

Dương Chính Sơn vừa trở về Vệ thành đã nhận được tin vui từ kinh đô gửi đến: Lục Văn Nguyên đỗ Thám hoa khoa này.

“Ha ha ha, tiểu tử này coi như đã thành danh rồi!”

Trong phòng khách của Dương gia chủ viện, Dương Chính Sơn cười vui vẻ.

“Phụ thân, chúng ta có nên gửi một lễ mừng sang Lục gia không?” Vương thị hỏi.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Cũng nên chúc mừng một chút. Thế này đi, người chuẩn bị một lễ mừng, ngày mai để Ngô Triển mang sang!”

Có thể tưởng tượng được, lúc này Lục gia chắc chắn là khách khứa đông như mây, nhận lễ mừng đến mỏi cả tay.

Lục Văn Nguyên không chỉ đỗ Tiến sĩ, còn vào Hàn Lâm Viện, làm Biên tu. Tuy rằng Hàn Lâm Viện là một cơ quan thanh liêm, Biên tu cũng không có quyền lực gì, nhưng Hàn Lâm Viện chủ yếu phụ trách công việc hàng ngày của triều đình, như thảo chiếu chỉ, biên soạn sử sách, giảng dạy kinh điển, v.v.

Chương 634: Phụ thân đã nói (2)

Những việc khác không nói, nhưng giảng dạy kinh điển có cơ hội được xuất hiện trước mặt hoàng đế.

Thông thường, vào Hàn Lâm Viện tức là có tương lai xán lạn. Mặc dù không phải Hàn lâm nào cũng có thể trở thành trọng thần, nhưng cơ hội ở Hàn Lâm Viện lớn hơn nhiều so với ở các cơ quan khác.

Biết Lục Văn Nguyên vào Hàn Lâm Viện, Dương Chính Sơn càng thêm mong đợi vào hắn.

“Đúng rồi, tối nay chuẩn bị thêm rượu và thức ăn, chúng ta cũng chúc mừng Văn Nguyên một chút!” Dương Chính Sơn lại dặn dò Vương thị.

“Vâng, phụ thân, ta sẽ đi sắp xếp ngay!”

Vương thị đáp.

Dương gia vui mừng vì Lục Văn Nguyên đỗ đạt, bất kể là Dương Minh Chí hay Dương Minh Hạo, điều này đại diện cho việc Dương gia lại có thêm một trợ lực.

Trong khi Dương gia đang chúc mừng Lục Văn Nguyên đỗ đạt, Dương Minh Thành đã rời khỏi Thuận Thiên phủ, tiến vào Kế Châu.

Kế Châu là con đường tắt yếu để đến Liêu Đông, cũng là nơi phồn hoa nhất ở phía đông bắc Đại Vinh.

Lúc này đã là hoàng hôn, Dương Minh Thành cùng nhóm người của hắn dự định nghỉ lại ở một trấn nhỏ tên là Tân Bình

trần.

Tân Bình trấn cũng rất nhộn nhịp, nhiều khách thương ngược xuôi nam bắc đều chọn nghỉ lại Tân Bình trấn qua đêm, trong trấn có không ít khách điếm cho thương khách lưu trú.

Dương Minh Thành tuy thật thà, nhưng cũng không dễ mình chịu ủy khuất, nên đã chọn khách điếm lớn nhất trong trấn, đó là Tân Phúc khách điếm.

Tuy nhiên, khi bước vào Tân Phúc khách điếm, Dương Minh Thành có chút kinh ngạc nhìn bảng hiệu của khách điếm.

“Sao trên bảng hiệu lại có một thanh đao gãy?”

Hắn chỉ cảm thấy kỳ lạ chứ không tìm hiểu sâu, liền vào trong khách điếm thuê phòng.

Lúc này trong khách điếm rất náo nhiệt, tối nay có không ít khách trọ, mấy người Dương Minh Thành ở giữa cũng không quá nổi bật.

Rất nhanh, Ngô Đại đã tìm chương quỹ sắp xếp ba gian phòng và ba bàn ăn, đồng thời không quên nhờ tiệm cho ngựa của họ thêm cỏ.

Bọn họ có tám người, mặc dù đều có thể cưỡi ngựa, nhưng vẫn mang theo một chiếc xe ngựa để chở hành lý và một số đồ đạc. Những khách điếm lớn như thế này thường có chuồng ngựa riêng và cung cấp cỏ cho ngựa của các đoàn thương buôn.

Dương Minh Thành ra ngoài, thường là Ngô Đại giúp hắn xử lý những việc vặt này. Những năm nay Ngô Đại luôn đi theo Dương Minh Thành, cũng đã quen với việc xử lý những việc vặt vãnh như vậy.

Đêm xuống, Dương Minh Thành trong phòng khách đơn giản rửa mặt một chút rồi đi ngủ.

Khách điếm náo nhiệt cũng dần yên tĩnh lại, tiếng ngáy vang lên liên tiếp.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi, toàn bộ trần nhỏ chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên, dưới màn đêm tĩnh lặng này, có hơn mười bóng người đang lặng lẽ tiếp cận Tân Phúc khách điếm.

Họ không vào khách điếm từ cửa chính, mà cẩn thận nhảy lên tầng hai từ phía đông của khách điếm.

Lưỡi đao lạnh lẽo dưới ánh nến và ánh trăng thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng.

Mặc dù có hơn mười người cùng hành động, nhưng động tác của họ rất nhẹ, gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tuy nhiên, Dương Minh Thành đang ngủ say lại đột nhiên mở bừng mắt, cơn buồn ngủ như thủy triều lập tức rút đi, đôi mắt hắt ánh lên vẻ sắc bén.

“Có người! Lén lút như vậy chắc chắn không phải người tốt!”

Dương Minh Thành trầm nghĩ.

Dương Chính Sơn có thánh lực và thị lực đều vượt xa người thường, còn Dương Minh Thành cũng có thánh lực và thị lực cực mạnh.

Nhiều năm qua, nếu hỏi ngoài Dương Chính Sơn còn ai uống linh tuyến thủy nhiều nhất, không cần nghi ngờ, đó chắc chắn là Dương Minh Thành.

Ngay cả Úc Thanh Y cũng không bằng Dương Minh Thành, bởi vì những năm nay Dương Minh Thành luôn ở bên cạnh Dương Chính Sơn, còn Úc Thanh Y thành thân với Dương Chính Sơn cũng chỉ mới bốn năm.

Mặc dù động tác của những người bên ngoài rất nhẹ, nhưng không qua được thính giác của Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành lại lắng nghe một lúc, phát hiện những người bên ngoài đang tiến về phía hắn.

Những người này định làm gì?

Lúc này Dương Minh Thành hoàn toàn không nghĩ rằng những người này đến tìm hắn, hắn còn tưởng rằng nhóm người này đến tìm khách trọ khác.

Tuy nhiên, dù là tìm khách trọ khác, hắn vẫn đứng dậy, lặng lẽ mặc quần áo vào và cầm lấy cây trường thương đặt bên giường.

Trong giang hồ, chuyện đánh đánh giết giết có rất nhiều, mà chuyện vạ lây càng nhiều không kể xiết. Hắn không muốn trở thành người bị vạ lây. Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hắn đi đến trước cửa, dự định ra ngoài gọi Ngô Đại và những người khác dậy.

Tuy nhiên, khi hắn đang định lặng lẽ mở cửa phòng, lại phát hiện những người bên ngoài đang tiến về phía hắn.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ họ đến tìm chúng ta?”

Dương Minh Thành suy nghĩ, hắn ngốc nhưng không phải ngu.

Mục tiêu của đối phương dường như rất rõ ràng, chính là hướng về phòng của hắn.

Vì tầng hai của khách điếm có dạng hình chữ hồi, phòng của hắn ở phía gần đường, bên này chỉ có sáu phòng hạng sang, hắn và Ngô Đại cùng những người khác đã chiếm ba phòng, đối phương tiến về phía này, rất có thể là nhằm vào họ.

Nghe thấy tiếng động ngày càng gần, trong mắt Dương Minh Thành lóe lên tia tinh mang hưng phấn.

Sắp đánh nhau rồi!

Hu hu hu, ta luyện võ nhiều năm như vậy mà chưa từng đánh nhau!

Nói đến chiến đấu, Dương Minh Thành có một bụng ủ khuất.

Nếu nói về tỷ thí, ở nhà hắn thường xuyên tỷ thí với người khác, nhưng nếu nói về chiến đấu thực sự, nhiều năm như vậy hắn chưa từng gặp phải.

Dương Chính Sơn chinh chiến sa trường, hắn ở nhà; Dương Chính Sơn đánh sơn tặc, hắn ở nhà; Dương Chính Sơn xử lý công việc trong nha môn, hắn ở nhà hoặc ở phía sau.

Nhiều năm như vậy, hắn không lần nào có cơ hội ra tay.

Hiện nay cư nhiên có người tìm đến tận cửa, trong lòng hắn kích động vô cùng, trái tim đập thình thịch, còn đập mạnh hơn cả lần hắn cưới vợ vào động phòng năm đó.

Ừm, lần đó có lẽ hắn không hiểu vào động phòng nghĩa là gì.

Hắn nín thở tập trung, cố gắng đè nén sự hưng phấn và kích động trong lòng, lùi lại một bước, đặt trường thương ở sau cửa.

“Phụ thân đã nói, đối mặt với kẻ địch thì phải dùng cách tàn khốc nhất để kết liễu chúng!”

“Phụ thân đã nói, điều quan trọng nhất khi chiến đấu là bình tĩnh!”

“Phụ thân đã nói, bất kể kẻ địch là ai, chỉ cần hắn muốn giết ta, thì ta sẽ không do dự đâm xuyên qua lồng ngực hắn!”

Dương Minh Thành nhớ lại lời dạy của Dương Chính Sơn ngày xưa, đôi tay nắm chặt cán thương càng dùng sức hơn.

Chương 635: Hắc là Đại gia của Đinh An Dương gia! (1)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người bên ngoài đã đến trước cửa phòng của hắc.

Ngay khi Dương Minh Thành đã sẵn sàng chiến đấu, ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa “két” một cái.

“Các ngươi là ai?”

Sau đó là một tiếng quát hỏi vang lên. Dương Minh Thành biết rõ giọng nói này là của ai.

Là Ngô Đại!

“Giết!”

Vào lúc này, một giọng nói trầm thấp khác vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị đập mạnh mở tung.

“Đại gia cẩn thận!” Ngô Đại hét lên cảnh báo.

Đồng thời, hai bóng người mặc đồ đen, che mặt lao vào phòng của Dương Minh Thành. Nhưng vừa khi cả hai xông vào, một mũi giáo sắc bén đã xuyên thủng ngực họ.

Một đòn đâm thẳng, xuyên qua ngực cả hai. Dương Minh Thành không hề sợ hãi, thu giáo lùi lại, rồi lại đâm tới.

Tuy nhiên, lần này, mũi giáo của hắc đã bị chặn lại.

Một bóng người trắng kiện đã giơ đao lên đỡ lấy mũi giáo của hắc.

Ánh mắt của Dương Minh Thành lóe lên, liên tục vung giáo đâm tới.

Không gian chật hẹp hạn chế sự di chuyển của trường thương, nhưng cũng hạn chế hành động của đối phương, khiến họ không thể né tránh, chỉ có thể chống đỡ.

Tuy nhiên, thực lực của đối phương dường như rất mạnh, liên tiếp đỡ hơn mười nhát đâm của Dương Minh Thành mà không hề sai sót.

“Bảo vệ đại gia!”

“Xông ra ngoài!”

Vào lúc này, các hộ vệ hai bên đã chiến đấu với những người mặc đồ đen bên ngoài. Theo tiếng động ngày càng lớn, khách điểm cũng trở nên ồn ào hơn.

Những vị khách trọ đã bị đánh thức, nhưng họ không lộ diện, chỉ nấp trong phòng hoặc lên nhìn ra ngoài xem trận chiến.

Đối với những võ giả giang hồ và thương khách từ khắp nơi đến đây, tình huống như thế này không phải hiếm gặp.

Thông thường, chỉ cần không chủ động xuất đầu lộ diện, hai bên giao đấu sẽ không liên lụy đến người ngoài. Dù sao, đã dám ra ngoài hành tẩu giang hồ thì ắt hẳn cũng có chút thực lực.

Liên lụy đến người khác, rất có thể sẽ gây ra rắc rối lớn.

Vì vậy, tranh đấu trong giang hồ thường chỉ nhắm vào mục tiêu, sẽ không chủ động gây thêm rắc rối.

Tất nhiên, đôi khi cũng không thể tránh khỏi việc liên lụy đến người vô tội, nhưng một khi đã giao đấu, nhiều chuyện sẽ không thể kiểm soát được.

Trong phòng, Dương Minh Thành đã lui đến bên giường, không phải bị đối phương ép lùi, mà là hắn chủ động lùi lại để đối phương tiến vào phòng.

Vị trí ở cửa quá chật hẹp, hạn chế sự phát huy của hấn, còn trong phòng lại rộng rãi hơn nhiều, có thể để hấn thoải mái vùng múa trường thương.

Đối phương vừa lao vào trong phòng, lưỡi đao đã như hoa tuyết bay về phía Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành vẫn không sợ hãi, cây thiết thương trong tay hấn múa lên dày đặc như mưa, chặn tất cả những lưỡi đao kia ở bên ngoài.

Tiếng leng keng vang lên liên tục, trong căn phòng tối tăm, những tia lửa liên tục bắn ra.

“Người là ai? Tại sao lại muốn giết ta?” Dương Minh Thành thậm chí còn có thời gian hỏi đối phương về lai lịch.

Tuy nhiên, đối phương không nói một lời, chỉ liên tục tấn công. Mỗi nhát đao đều nặng hơn nhát trước, nhanh hơn nhát trước, như cơn gió lốc không ngừng cuốn tới.

Dương Minh Thành vẫn đứng vững như bàn thạch, bất kể đòn tấn công của đối phương có sắc bén đến đâu, cũng không thể phá vỡ được phòng tuyến của hấn.

Từ trước đến nay, Dương Minh Thành luôn là người dễ bị bỏ qua nhất trong ba huynh đệ Dương gia, nhưng thực tế, hấn mới là người có tu vi cao nhất, thực lực mạnh nhất trong ba huynh đệ.

Thấy đối phương không nói gì, thân hình Dương Minh Thành đột nhiên bật ngửa ra sau, trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra ngoài, đến đường phố trước khách điếm.

Ban đầu, hấn còn muốn hỏi xem đối phương có lai lịch gì, nhưng rõ ràng đối phương sẽ không dễ dàng tiết lộ thân phận.

Nếu đã như vậy, thì cũng không cần nghĩ nhiều nữa, giải quyết đối phương trước rồi tính sau.

Bên ngoài đường phố càng trống trải, càng có lợi cho hắn phát huy, tất nhiên cũng có lợi cho đối phương vây công hắn.

Quả nhiên, vừa khi hắn nhảy xuống đường, xung quanh đã xuất hiện hàng loạt người mặc đồ đen.

Chỉ liếc mắt một cái, đã có khoảng hai mươi người, cộng thêm những người mặc đồ đen trong khách điểm, ít nhất cũng có ba mươi người.

“Giết!”

Lại một tiếng hét trầm vang lên, những người mặc đồ đen xung quanh đồng loạt lao về phía Dương Minh Thành.

“Giết!”

Dương Minh Thành cũng gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến, trường thương vung lên, ngay lập tức hất văng hai người mặc đồ đen ở gần đó.

Ngay sau đó, trận chiến càng trở nên ác liệt. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, ánh đao ánh kiếm đan xen, máu tươi ấm nóng văng tung tóe.

Bóng dáng cao lớn của Dương Minh Thành như hổ dữ đầu với bảy sói, toát lên vẻ uy mãnh bức người.

Chương 636: Hắc là Đại gia của Đinh An Dương gia! (2)

Lúc này, trong một căn phòng trong khách điếm, có một ánh mắt đang nhìn về phía trận chiến trên đường.

Không, không phải một ánh mắt, mà là hai.

“Sur huynh, không ngờ đêm nay lại có một vở kịch hay như vậy!” Một nữ tử mặc áo đỏ rực, thân hình yêu kiều bước vào phòng, nói với nam tử lạnh lùng đứng trước cửa sổ.

Ánh mắt của nam tử vẫn nhìn chằm chằm vào Dương Minh Thành đang chiến đấu. Nữ tử bước đến bên cửa sổ cũng nhìn về phía Dương Minh Thành.

Theo trận chiến ngày càng ác liệt, mũi giáo của Dương Minh Thành càng trở nên sắc bén. Mỗi chiêu mỗi thức dường như mang theo sức mạnh ngàn cân, chạm vào thì hoặc chết hoặc bị thương.

“Ồ, tu vi của người này dường như không thấp! E rằng đã đạt đến Hậu Thiên tầng sáu!” Nữ tử kinh ngạc nói.

Nam tử lại nhíu mày: “Trong số những người mặc đồ đen, có ba võ giả Hậu Thiên tầng sáu!”

Ánh mắt của nữ tử lướt qua những người mặc đồ đen trên đường, khẽ gật đầu.

Trừ những người mặc đồ đen vẫn còn trong khách điếm, trên đường có khoảng hai mươi người mặc đồ đen, nhưng thực lực của những người khác không mạnh, chỉ có ba người ở vòng ngoài là có thực lực không yếu.

Ba người này phong tỏa xung quanh Dương Minh Thành, cắt đứt đường thoát của hắn.

Trên mặt nữ tử nở một nụ cười quyến rũ, cười khanh khách nói: “Sur huynh, có muốn cá cược không? Cược xem hắn có thể cầm cự được bao lâu!”

“Không cược!” Nam tử quả quyết nói.

“Vô vị!” Nữ tử bất mãn nói.

Nam tử liếc nàng một cái, nói: “Vì vụ cá cược này không có ý nghĩa gì!”

“Ý huynh là gì?” Nữ tử khó hiểu hỏi.

Nam tử chậm rãi rút thanh đao dài trong tay ra: “Người đó không thể chết ở đây!”

“Tại sao?” Nữ tử càng thêm nghi hoặc.

“Hắn là đại gia của Dĩnh An Dương gia!”

Nam tử bỏ lại một câu, sau một khắc đã nhảy ra ngoài, lưỡi đao như ánh sáng lưu tinh, trong nháy mắt đã chém chết hai người mặc đồ đen.

Nữ tử ngạc nhiên: “Dĩnh An Dương gia?”

Trong giây lát, nàng không nhớ ra ở Dĩnh An có một thế lực giang hồ nào gọi là Dương gia.

“Sur huynh, Dương gia nào?”

Không nhớ ra thì hỏi.

“Úc Thanh Y!” Nam tử vừa chiến đấu vừa đáp.

Nữ tử lập tức lộ ra vẻ hiểu ra.

Dĩnh An Dương gia tất nhiên không phải là một thế lực giang hồ, nhưng Úc Thanh Y lại xuất thân từ Thiên Thanh Kiếm Phái.

“Ôi, lần này quả thật không thể khoan tay đứng nhìn rồi!”

Nữ tử có chút tiếc nuối lắm bắm một câu, sau đó cũng rút đao tham gia trận chiến.

Có hai người họ tham gia, cục diện trận chiến lập tức đảo ngược, áp lực mà Dương Minh Thành phải chịu giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, lúc này trong đầu Dương Minh Thành đầy mờ mịt, hẳn có chút không hiểu được tình huống.

Tại sao những người này lại muốn giết hắn?

Tại sao hai người kia lại giúp hắn?

Dương Minh Thành hoàn toàn mơ hồ.

Cũng vào lúc này, Ngô Đại và những người khác trong khách điểm đã lao ra.

“Đại gia!”

Ngô Đại thấy Dương Minh Thành dường như không bị thương, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, hắn dẫn theo một nhóm hộ vệ lao vào trận chiến.

Ngô Đại là con trai trưởng của Ngô Hải, là một trong những người hầu đầu tiên được Dương gia mua về.

Lúc đó, Dương Chính Sơn còn làm quan phòng thủ ở Ngênh Hà Bảo, tính ra cũng đã năm sáu năm rồi.

Trong năm sáu năm này, Ngô Đại cũng từ một thiếu niên gầy yếu trưởng thành thành một người có tu vi Hậu Thiên tầng ba, có thể đảm đương một phía.

Dương gia đối đãi với người hầu luôn khoan hậu, mà Dương Minh Thành lại là người thật thà, hẳn đối xử với những người xung quanh luôn chân thành nhất.

Mặc dù ở bên ngoài, đôi khi Dương Minh Thành sẽ bị người khác bỏ qua, nhưng trong số những người hầu ở nhà, Dương Minh Thành lại là đại gia tốt nhất.

Ngô Đại đối với Dương Minh Thành chính là một lòng trung thành tuyệt đối.

Với sự tham gia của Ngô Đại và những người khác, những người mặc đồ đen đã hoàn toàn mất đi lợi thế về số lượng, hơn nữa, một trong ba người mặc đồ đen có tu vi Hậu Thiên tầng sáu đã bị nam tử kia chém chết.

“Đừng đuổi theo nữa!”

Rất nhanh chóng, chỉ còn một người mặc đồ đen chạy thoát, Dương Minh Thành vội vàng ngăn Ngô Đại đang muốn đuổi theo lại.

“Đại gia, người không bị thương chứ!” Ngô Đại hoàn hồn, vội vàng chạy đến bên Dương Minh Thành, lo lắng hỏi.

“Không, huynh đệ các người có sao không?” Dương Minh Thành nhìn Ngô Đại, lại nhìn về phía những hộ vệ khác.

“Ồ, Tiểu Lục và Thạch Đầu còn ở trên đó, hai người mau lên xem sao!” Ngô Đại nhớ đến hai người đồng bạn còn trong khách điếm, vội vàng ra lệnh cho hai hộ vệ bên cạnh.

“Có chuyện gì vậy?” Dương Minh Thành hỏi.

“Họ bị thương rồi, đại gia yên tâm, không bị thương nặng!” Ngô Đại nói.

Dương Minh Thành gật đầu, lúc này mới đưa ánh mắt về phía nam tử và nữ tử đứng cách đó không xa.

“Đa tạ hai vị đã cứu mạng!” Dương Minh Thành chấp tay cảm ơn.

Vừa rồi nếu không có hai người này ra tay, hôm nay hẳn e rằng thật sự phải liều mạng rồi.

Mặc dù ba tên Hậu Thiên tăng sáu kia có thực lực không bằng hẳn, nhưng ba người liên thủ, hẳn chỉ có thể liều mạng.

Có lẽ hẳn có khả năng chiến thắng, nhưng khả năng thất bại sẽ lớn hơn.

Nam tử ôm đao đứng yên, đang định nói chuyện, nhưng nữ tử đã lên tiếng trước: “Khà khà, ngươi là lão đại của Dương gia!”

“Ừm, tại hạ chính là Dương Minh Thành của Dương gia, dám hỏi tên hai ân nhân là gì?” Dương Minh Thành rất chân thành hỏi.

“Ha ha, không cần khách sáo như vậy, ta là Ninh Thanh Thanh của Hoành Dao Môn, ừm, xưng tỷ muội với Úc Thanh Y, tính ra thì ngươi nên gọi ta là di mẫu!” Ninh Thanh Thanh cười hì hì trêu chọc nói.

Hai người trước mặt chính là Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh của Hoành Dao Môn. Năm đó, khi Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y thành thân, hai người họ còn đại diện cho Hoành Dao Môn đến chúc mừng.

Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh ở đây không phải ngẫu nhiên, vì Tân Phúc Khách Điểm trước mặt chính là sản nghiệp của Hoành Dao Môn.

Không chỉ có Tân Phúc Khách Điểm, Hoành Dao Môn còn có rất nhiều sản nghiệp ở Tân Bình Trấn, cứ vài tháng họ lại đến Tân Bình Trấn để kiểm tra sản nghiệp của tông môn.

Kỷ Hải đã từng gặp Dương Minh Thành khi đến Dương gia chúc mừng, nên hẳn có thể nhận ra Dương Minh Thành. Còn lý do hẳn ra tay giúp đỡ Dương Minh Thành không phải vì hai bên có quan hệ tốt đẹp gì.

Nói về quan hệ, Hoàn Đào Môn và Thiên Thanh Kiếm Phái miễn cưỡng coi như có chút giao tình, nhưng giao tình này cũng chỉ giới hạn ở mức độ xã giao, chuyển sang Dương gia thì giao tình này cũng gần như không có.

Kỷ Hải ra tay là vì sợ chuyện này gây rắc rối cho Hoàn Đào Môn.

Danh tiếng của Dương Chính Sơn không phải hoàn toàn là danh tiếng tốt, chỉ riêng biệt hiệu Sát Thần đã đủ khiến vô số người trong giang hồ kiêng dè.

Quan trọng là biệt hiệu Sát Thần của hắn được xây dựng trên mạng sống của người khác, hàng vạn thậm chí hàng chục vạn sinh mạng của người Hồ mới tạo nên danh hiệu Sát Thần của hắn.

Nếu Dương Minh Thành chết trong khách điểm của Hoàn Đào Môn, chẳng may Dương Chính Sơn vì vậy mà nổi giận với Hoàn Đào Môn thì sao?

Dương Minh Thành là trưởng tử của Dương gia, bất kể Dương Chính Sơn có làm gì, cũng đều có khả năng.

Để tránh bị liên lụy và liên quan, Kỷ Hải mới quyết định ra tay giúp đỡ Dương Minh Thành.

Chương 637: Nhân tài a (1)

Nghe được lời của Ninh Thanh Thanh, Dương Minh Thành đầu tiên là ngẩn người, sau đó hai mắt sáng ngời.

Hành Dao Môn hẳn biết, đây là thế lực lớn nhất Ký Châu, ở Liêu Đông cũng được xem là một trong những thế lực hàng đầu.

Tuy nhiên, quan hệ giữa Ninh Thanh Thanh và Úc Thanh Y như thế nào thì hẳn không rõ.

Nhưng Ninh Thanh Thanh đã nói như vậy, Dương Minh Thành vẫn chấp tay thi lễ, nói: “Minh Thành ra mắt dì!”

“.....”

Toàn thân Ninh Thanh Thanh cứng đờ.

Hắn thật sự gọi ta là dì!

Ninh Thanh Thanh với vẻ mặt cứng ngắc nhìn về phía Ký Hải bên cạnh, gương mặt kiều my trắng bệch như phủ sương.

“Sur huynh, ta, ta già lắm sao?”

Nàng nói mình và Úc Thanh Y kết bái tỷ muội, tính ra thì Dương Minh Thành nên gọi nàng một tiếng dì, nhưng thực sự nàng không muốn làm dì gì cả.

Nàng chỉ muốn mượn cơ này để kéo gần quan hệ giữa hai bên mà thôi.

Dì cái rắm, nàng và Úc Thanh Y không phải chị em ruột, lấy đâu ra dì.

Nhưng nàng không ngờ Dương Minh Thành lại là người thật thà như vậy, hẳn cảm thấy nàng cứu mình, lại còn là tỷ

muội với mẫu thân hắn, gọi một tiếng dì cũng chẳng sao.

Kỷ Hải lạnh lùng nhìn vẻ mặt không thể tin được của Ninh Thanh Thanh, suýt chút nữa không nhìn được cười.

“Khụ khụ! Hiền chất Dương, chúng ta vào trong nói chuyện đi!”

Một tiếng “hiền chất” như nhát dao đâm sau lưng, lại khiến Ninh Thanh Thanh đau lòng.

Tuy nhiên, Kỷ Hải gọi như vậy cũng không phải chiếm tiện nghi của Dương Minh Thành, tuổi của hắn lớn hơn Ninh Thanh Thanh và Úc Thanh Y một chút, chỉ nhỏ hơn Dương Chính Sơn sáu bảy tuổi, nên gọi Dương Minh Thành là hiền chất cũng không quá đáng.

“Còn nơi này~~” Dương Minh Thành nhìn thi thể trên đường.

“Yên tâm, ta sẽ sắp xếp người xử lý, bên kia còn một tên sống sót, ta sẽ đích thân hỏi rõ lai lịch của chúng!” Trong mắt Kỷ Hải lóe lên một tia sắc bén.

Gây án ngay tại khách điểm của Hành Đạo Môn, thật sự coi Hành Đạo Môn bọn họ dễ chọc sao?

Dương Minh Thành nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này giao cho hai vị tiền bối trước mặt xử lý cũng tốt, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy, không có kinh nghiệm gì, hai vị tiền bối giúp đỡ, vẫn tốt hơn là để hắn làm.

“Vậy làm phiền tiền bối rồi!”

Kỷ Hải khẽ gật đầu, dẫn Dương Minh Thành quay lại khách điểm.

“Các vị khách quan, chỉ là một đám cướp vặt không có mắt, đã bị xử lý rồi, các vị có thể yên tâm nghỉ ngơi!”

Chưởng quầy đang trấn an khách trọ, thi thể và vết máu trong đại sảnh đã được dọn sạch, chỉ là trong không khí vẫn còn phảng phất mùi tanh.

Khách trọ thấy đã an toàn, cũng yên tâm ở trong phòng tiếp tục ngủ.

Dương Minh Thành trở về phòng mình, phát hiện bàn ghế bị phá hủy đã được thay mới, ngay cả cửa sổ bị vỡ cũng được dán lại bằng giấy, chỉ là trên tường vẫn còn một số vết tích.

“Vị khách quan này, tiểu điểm đã không còn phòng nào khác, chỉ có thể ủy khuất khách quan ở đây một đêm!” Chưởng quầy khách khí nói.

Nếu không có Kỷ Hải lên tiếng, hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí như vậy.

Người là Dương Minh Thành chiêu tới, chuyện cũng do Dương Minh Thành gây ra, theo lý thì tất cả tổn thất của khách điểm nên do Dương Minh Thành chịu trách nhiệm, chưởng quầy đáng lẽ phải đòi hắn bồi thường.

Về phần những hắc y nhân kia, không ai nguyện ý đòi nợ người chết, nên phải đòi nợ người sống, đây là quy củ giang hồ.

Hai bên tranh đấu, phá hủy đồ đạc của tiệm, thường sẽ đòi người thắng bồi thường.

Tuy nhiên Dương Minh Thành không biết những điều này, chỉ cảm thấy Tân Phúc khách điểm rất chu đáo, dịch vụ rất tốt.

“Không sao, làm phiền chưởng quầy rồi!”

“Tiểu nhân sẽ không quấy rầy khách quan nữa!”

Chưởng quầy lui xuống, Dương Minh Thành đặt trường thương dính máu xuống, nhìn về phía cửa ra vào, lại nhìn về phía cửa sổ.

Hắn hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi, tổng kết những sai sót trong trận chiến.

Mặc dù vừa rồi hắn thể hiện rất tốt, nhưng vẫn có nhiều chỗ sơ hở, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn thực sự chiến đấu.

“Phụ thân nói mỗi trận chiến đều đáng để suy ngẫm, mỗi trận chiến đều là kinh nghiệm quý giá nhất!”

“Vừa rồi ta không nên nhảy ra khỏi phòng, mặc dù trong phòng hạn chế sự phát huy của ta, nhưng cũng hạn chế sự tấn công của địch, còn ở trên đường, ta lại rơi vào tình cảnh bị bao vây.”

“Hơn nữa, vừa rồi khi đối mặt với tên nam tử cường tráng kia, ta nên chủ động hơn, rõ ràng có vài cơ hội có thể giết chết hắn, nhưng ta lại không nắm bắt được!”

.....

Dương Minh Thành từng chút một tổng kết những được mất trong trận chiến, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn thực sự chiến đấu, mặc dù trước đây hắn thường xuyên luận bàn với người khác, nhưng luận bàn và thực chiến vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Chương 638: Nhân tài a (2)

Luận bàn là trao đổi chiêu thức, còn thực chiến mới là sinh tử quyết đấu.

Hắn đã quen với việc luận bàn, nhưng lại không quen với sự tàn khốc của sinh tử quyết đấu.

Nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh, thì vừa rồi hắn có thể đã bị tên hắc y nhân cường tráng kia giết chết.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Hải đến phòng của Dương Minh Thành.

“Đêm qua những người đó đều cứng đầu, chúng ta không hỏi được lai lịch của chúng!” Sắc mặt của Kỷ Hải có chút khó coi.

Những hắc y nhân đêm qua, trừ một tên chạy thoát, chỉ còn một tên sống sót, hắn đã thẩm vấn nhưng tên này không nói một lời.

Loại người như thế này chỉ có hai khả năng, một là đối phương bị câm, hai là đối phương là tử sĩ được một thế lực nào đó huấn luyện.

Rõ ràng đối phương không phải là người câm.

“Vậy sao!” Dương Minh Thành cũng không biết phải làm sao, đến bây giờ hắn vẫn mờ mịt, căn bản không biết tại sao đối phương lại nhắm vào hắn.

“Tuy nhiên nghe giọng của chúng, có lẽ đến từ Thuận Thiên Phủ!” Kỷ Hải nói ra thông tin hữu ích duy nhất mà hắn có được.

“Thuận Thiên Phủ! Vậy chẳng phải chúng đến từ kinh đô sao?” Dương Minh Thành hỏi.

Thuận Thiên Phủ không lớn, ngoài kinh đô ra, còn có hai huyện Vạn Bình và Đại Thịnh.

“Ừm!” Kỷ Hải khẽ gật đầu.

Dương Minh Thành nhíu mày suy nghĩ, vẫn không nghĩ ra được người nào muốn hấn rơi vào chỗ chết.

Kỷ Hải nghĩ nhiều hơn, mục tiêu của đám người này rất rõ ràng, chính là Dương Minh Thành, còn nguyên nhân chúng tập kích hấn, rất có thể là do kẻ thù nào đó của Dương gia.

Hấn không biết nhiều về Dương gia, nhưng cũng hiểu được kẻ thù của Dương gia chắc chắn là người trong triều đình.

Một khi dính dáng đến triều đình, Hành Dao Môn như bọn họ không nên dính vào.

Sau khi hai người nói chuyện đơn giản vài câu, Dương Minh Thành lại cảm ơn Kỷ Hải một lần nữa, bảo đảm sau này nhất định sẽ hậu tạ, rồi lên đường rời khỏi Tân Bình trấn.

Đã có người muốn giết hấn, hấn tự nhiên không thể chậm trễ nữa, vẫn nên mau chóng trở về Thăng Long Vệ thì tốt hơn.

.....

Thăng Long Vệ.

Dương Chính Sơn đang tiếp khách trong trà thất, ngoài hấn ra, Lưu Triết cũng có mặt, khách là Trịnh Hiểu đến từ Tì vận ty.

Trịnh Hiểu đến rất đột ngột, hai ngày trước Dương Chính Sơn vừa gửi thư cho hấn hỏi về việc để La gia trở thành diêm thương, không ngờ hôm nay Trịnh Hiểu đã đến Thăng Long Vệ.

Mặc dù Thăng Long Vệ cách Liêu An phủ không xa, nhưng Trịnh Hiểu không nên dễ dàng rời khỏi Ti vận ty mới đúng.

Sau khi ba người khách sáo, Dương Chính Sơn không nhịn được hỏi trước: “Sao Trịnh đại nhân lại có thời gian đến chỗ ta?”

Hắn rất tò mò vì sao Trịnh Hiểu lại đến?

Theo lý thuyết, Trịnh Hiểu không cần phải đến, bởi vì chuyện mà Dương Chính Sơn nhờ vả đối với hắn không phải là chuyện khó.

Dương Chính Sơn có hai việc cần nhờ, việc thứ nhất là để diêm trường của Thăng Long Vệ bán muối ra ngoài dưới danh nghĩa của diêm trường thuộc Ti vận ty quản lý, hiện tại Dương Chính Sơn đã được Thành Bình đề đồng ý, cho dù Ti vận ty không muốn cũng không dám chống lại thánh ý, nên việc này chỉ cần Trịnh Hiểu phối hợp một chút là được.

Việc thứ hai là để La gia trở thành diêm thương, điều này đối với người khác rất khó, nhưng đối với Trịnh Hiểu, người giám sát muối ở Liêu Đông, lại rất dễ dàng.

Mặc dù giám sát muối chỉ là quan thất phẩm, nhưng lại là thanh đao treo trên đầu Ti vận ty, nếu không làm tốt giám sát muối, thì toàn bộ Ti vận ty ở Liêu Đông đừng mong yên ổn.

Nên giám sát muối đưa ra yêu cầu nhỏ, các quan viên của Ti vận ty cũng rất sẵn lòng phối hợp.

Nếu chỉ vì hai việc này, Trịnh Hiểu không cần phải đến, hơn nữa nể mặt Lưu Nguyên phủ, hắn cũng nên giúp Dương Chính Sơn việc này.

Trịnh Hiểu trầm ngâm một lúc, lại nhìn Lưu Triết bên cạnh, thở dài một tiếng, “Lần này ta đến là muốn nhờ Dương tướng quân giúp đỡ!”

“Giúp đỡ? Giúp gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ta muốn nhờ Dương tướng quân cho ta một đội binh lính bảo vệ ta!” Trịnh Hiểu nói.

Hai mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

Lưu Triết bên cạnh dừng tay rót trà, ngẩng đầu nhìn Trịnh Hiểu với vẻ mặt kinh ngạc.

“Trịnh đại nhân gặp nguy hiểm sao?” Dương Chính Sơn trầm giọng hỏi.

Nếu Trịnh Hiểu thực sự gặp nguy hiểm, thì đằng sau đó không phải là chuyện nhỏ.

Tuần án ngự sử ở bên ngoài giống như thay mặt thiên tử đi tuần, dám làm hại đến ngự sử, thì không khác gì tạo phản.

Trịnh Hiểu khẽ gật đầu, nói: “Ta muốn điều tra Liêu Đông ti vận sử Lạc Phúc và giám sát muối đời trước Triệu Minh Sinh nhận hối lộ của diêm thương, tự ý bán trước diêm dẫn!”

Dương Chính Sơn và Lưu Triết nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Quan viên của Ti vận ty nhận hối lộ đã trở thành quy tắc ngầm, thực ra cách thức nhận hối lộ của bọn họ rất đơn giản, đó là ăn hoa hồng.

Diêm thương cần có diêm dẫn mới mua được muối, mà người phân phối diêm dẫn chính là Ti vận ty, các quan viên của Ti vận ty dựa vào số tiền hoa hồng mà diêm thương trả lại, để phân phối diêm dẫn.

Quan viên nhận tiền sẽ cấp diêm dẫn, đại diêm thương có tiền có quan hệ có thể mua chuộc các quan viên, hình thành sự độc quyền trong ngành buôn bán muối.

Đây là một chuỗi lợi ích rất đơn giản.

Những điều này đều là chuyện ai cũng biết, Dương Chính Sơn và Lưu Triết không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng bán trước diêm dẫn nghĩa là gì?

Dương Chính Sơn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Trịnh Hiểu lộ ra vẻ mặt cười khở, giải thích.

Cái gọi là bán trước diêm dẫn, thực ra rất đơn giản, chính là năm nay bán diêm dẫn của năm sau.

Như vậy, quan viên của Ti vận ty không những có thể ăn hoa hồng trước một năm, mà còn có thể sử dụng trước số tiền bán diêm dẫn.

Lấy Ti vận ty của Liêu Đông làm ví dụ, mỗi năm bán diêm dẫn có thể thu về hơn một triệu lượng bạc, nếu bán diêm dẫn của năm sau trước, thì Ti vận ty có thể sử dụng hơn một triệu lượng bạc này.

Năm nay số tiền bán diêm dẫn sẽ giao cho triều đình, diêm dẫn của năm sau bán trong năm nay, thì số tiền này sẽ lưu lại ở Ti vận ty một năm, Ti vận ty muốn dùng số tiền này làm gì cũng được, gửi vào ngân hàng cho vay, một năm cũng thu được không ít tiền.

“Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh đã bán hết diêm dẫn của năm sau! Hiện tại trong ngân khố của Ti vận ty căn bản không có bạc!” Trịnh Hiểu nói với vẻ nặng nề.

Dương Chính Sơn vuốt râu trầm tư.

Nhân tài a!

Thật sự là nhân tài!

Bán trước diêm dẫn, chẳng phải là giao dịch kỳ hạn sao?

Sau đó dùng số tiền bán diêm dẫn trước để sinh lời.

Ăn hoa hồng còn có rủi ro, có thể bị nói là nhận hối lộ, nhưng bán trước diêm dẫn căn bản không tính là tham ô nhận hối lộ, chỉ có thể coi là tự ý sử dụng bạc trong kho.

Đến khi cần giao bạc cho hộ bộ, bọn họ thậm chí không cần thu hồi sổ bạc trước đó, bởi vì họ có thể bán diêm dẫn của năm sau giao cho hộ bộ.

Điều này tương đương với việc Ti vận ty luôn có hơn một trăm vạn lượng bạc cho vay.

Mà ở đây, phần lớn các ngân hàng và tiệm cầm đồ cho vay đều theo kiểu cửu xuất thập tam quy (vay chín trả mười ba).

Nếu đem toàn bộ số bạc hơn một trăm vạn lượng này cho vay, thì một năm số bạc đó có thể tăng gấp đôi.

Dương Chính Sơn không khỏi cảm thán trước sự thông minh của hai vị đại nhân Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh.

Nhìn xem bọn họ làm ăn tốt như thế nào, mẹ nó, sao lại cảm thấy còn kiếm được nhiều tiền hơn cả diêm thương?

Dương Chính Sơn không khỏi suy nghĩ xem có nên đem bạc của vệ ti nha môn ra ngoài cho vay không?

Đây là ý nghĩ của hắn, chỉ là tự ý sử dụng bạc trong kho cũng là tội lớn, hắn không muốn bị trị tội.

Mà sự thông minh của Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh nằm ở chỗ này, người nói bọn họ tự ý sử dụng bạc trong kho, nhưng số bạc trong kho này vốn không nên tồn tại, bởi vì đó là bạc của năm sau, năm nay vẫn chưa thuộc về Ti vận ty.

Nên Trịnh Hiểu chỉ nói hai người bọn họ tự ý bán trước diêm dẫn, chứ không nói bọn họ tự ý sử dụng bạc trong kho.

Chương 639: Không Thể Gửi Thư Tới Kinh Đô (1)

“Đây là do Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh làm? Hay là Ty Quan Vận muối vẫn luôn có lệ như vậy?” Lưu Triết đột nhiên hỏi.

Trịnh Hiểu nặng nề thở ra một hơi, nói: “Hẳn là do hai người họ nghĩ ra. Ta đã âm thầm điều tra một số tình hình, việc bán đấu giá trước dẫn bắt đầu từ ba năm trước.”

Lưu Triết khẽ gật đầu, tiếp tục rót trà cho hai người.

Không phải lệ cũ thì dễ xử lý, điều này có nghĩa là việc này chỉ liên quan đến Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh, không dính dáng đến các quan chức tiền nhiệm của Ty Quan Vận và Tuần Muối Ngự Sử.

Tuy nhiên, cho dù chỉ liên quan đến Lạc Phúc và Triệu Minh Sinh, việc này đối với Trịnh Hiểu cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nếu Trịnh Hiểu đồng ý hợp tác với họ, thì mọi chuyện êm đẹp, cùng nhau phát tài.

Rõ ràng Trịnh Hiểu không muốn cùng họ làm điều sai trái.

Liên quan đến tính mạng và tiền đồ, hai người họ chắc chắn muốn trừ khử Trịnh Hiểu.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc lâu, mới hỏi: “Hiện tại tình hình ra sao?”

Theo lý mà nói, nếu hai bên đã lộ mặt, Trịnh Hiểu không thể rời khỏi Liêu An phủ.

Trong tình huống này, Lạc Phúc chắc chắn sẽ giám sát chặt chẽ Trịnh Hiểu, để ngăn Trịnh Hiểu vạch trần tội ác của họ.

“Cũng nhờ bức thư của người, ta mới có cơ hội đến đây. Các người không phát hiện thấy nhiều người theo dõi ta sao?” Trịnh Hiểu cười bất lực nói.

Hắn đến Liêu An phủ nhậm chức đã vài tháng, sau khi phát hiện ra việc này, ý nghĩ đầu tiên của hắn là tố giác, nhưng may mắn là hắn phản ứng kịp thời, lựa chọn giả vờ hòa hợp với Lạc Phúc.

Hiện tại, hai bên đang trong giai đoạn thiết lập lòng tin, nên Lạc Phúc vẫn chưa ra tay với Trịnh Hiểu.

Dù sao Trịnh Hiểu cũng là Tuần Muối Ngự Sử, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Lạc Phúc sẽ không dễ dàng giết hắn.

Chưa nói đến việc giết Trịnh Hiểu sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối, Đô Sát Viện phái một Tuần Muối Ngự Sử khác đến cũng chưa chắc đã chịu cùng phe với Lạc Phúc.

Vì vậy, chỉ cần có cơ hội tranh thủ được Trịnh Hiểu, Lạc Phúc sẽ cố gắng hết sức.

“Tấu chương của người cũng không gửi đi được sao?” Dương Chính Sơn hỏi tiếp.

“Có thể gửi đi, nhưng chắc chắn là bị đối phương xem trước rồi mới gửi.” Trịnh Hiểu nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đại khái hiểu được tình cảnh của Trịnh Hiểu hiện tại.

Lạc Phúc ở Liêu An phủ nhiều năm, không ai biết trong bóng tối có bao nhiêu người của hắn, muốn giấu hắn làm việc rất khó.

Cũng may Dương Chính Sơn gần đây gửi một bức thư cho Trịnh Hiểu, cho Trịnh Hiểu một cái cớ rời khỏi Liêu An phủ.

Trong thư của Dương Chính Sơn đương nhiên không có gì đặc biệt, chỉ là về việc nhà họ La trở thành thương nhân muối, việc này đối với Lạc Phúc lại là một chuyện tốt.

Nếu Trịnh Hiểu thực sự giúp Dương Chính Sơn việc này, thì có nghĩa là hắn muốn cùng phe với Lạc Phúc.

Lạc Phúc thấy được điểm này nên không ngăn cản Trịnh Hiểu rời khỏi Liêu An phủ.

Sau khi hiểu rõ, Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, nói: “Người có muốn viết một bản tấu chương, ta giúp người gửi đến kinh đô!”

“Có gây phiền phức không?” Trịnh Hiểu có chút lo lắng hỏi.

Dương Chính Sơn nâng chén trà lên ngửi hương, “Điều này phụ thuộc vào thực lực dưới tay Lạc Phúc!”

Có thể dự đoán được, hiện tại Lạc Phúc chắc chắn đang theo dõi Thăng Long Vệ, nếu Thăng Long Vệ có gửi thư hoặc tấu chương đến kinh đô, Lạc Phúc chắc chắn sẽ phái người chặn lại.

Không thể xem thường Lạc Phúc, hắn là Quan Vận Sử, trong tay có quyền có tiền, lại ở Liêu An phủ nhiều năm, muốn thu phục một số thế lực giang hồ, bồi dưỡng một số võ giả giang hồ cũng không khó.

Hơn nữa, sau lưng Lạc Phúc còn có một nhóm đại thương muối, những đại thương muối này cũng không phải dạng vừa, vì lợi ích, không ai biết được họ có thể làm liều đến mức nào.

Hiện tại, điểm lợi duy nhất là bên trong Thăng Long Vệ không có tay chân của Lạc Phúc, vì trước đây Thăng Long Vệ là địa bàn của nhà họ Lam, hơn nữa không có dính dáng gì đến chính sách và ngành muối, Lạc Phúc hắn là không có bố trí gì trong Thăng Long Vệ.

Trịnh Hiểu có chút do dự, Lưu Triết lại lên tiếng: “Tầu chương có thể giữ lại ở Thăng Long Vệ, nhưng không cần vội gửi đến kinh đô!”

“Tại sao?” Trịnh Hiểu hỏi.

Lưu Triết cười nói: “Người trở về nói chuyện với Lạc Phúc về việc nhà họ La trở thành thương nhân muối, tốt nhất là để Lạc Phúc lo cho nhà họ La một ít giấy phép muối của năm nay!”

“Nhưng giấy phép muối của năm nay đã bán hết từ năm ngoái rồi!” Trịnh Hiểu nói.

“Hắn chắc chắn có cách lấy được một ít!” Lưu Triết nói.

Trịnh Hiểu như hiểu ra, gật đầu, “Vậy là~~”

Dương Chính Sơn cười nói: “Chỉ để đánh lạc hướng Lạc Phúc thôi!”

Lạc Phúc hiện tại đang chờ đợi Trịnh Hiểu cùng phe với mình, để nhà họ La trở thành thương nhân muối, đối với Lạc Phúc là một khởi đầu tốt.

Chương 640: Không Thể Gửi Thư Tới Kinh Đô (2)

Chỉ cần Trịnh Hiểu đi nói về việc này, hắn sẽ rất vui lòng đáp ứng yêu cầu của Trịnh Hiểu.

Một khi việc này thành công, coi như hai bên đã thiết lập được lòng tin ban đầu, Lạc Phúc sẽ giảm cảnh giác, lúc này chỉ cần gửi tấu chương đến kinh đô, những việc còn lại sẽ đơn giản hơn.

Khi nắp vung được mở ra, Lạc Phúc sẽ hoàn toàn mất kiểm soát, đến lúc đó hắn chỉ là một tội nhân, căn bản không thể làm gì được.

Đừng nhìn hắn ở Liêu An phủ thế lực lớn, nhưng trên triều đình, hắn chỉ là một Quan Vận Sử tòng tam phẩm.

Nghe vậy, mắt Trịnh Hiểu sáng lên, “Vậy ta sẽ viết một bản tấu chương trước!”

“Ừ!” Dương Chính Sơn đứng dậy tự tay chuẩn bị bút mực cho Trịnh Hiểu.

Lưu Triết lại nói: “Người trở về Liêu An phủ, phải cẩn thận hành sự, không được để lộ sơ hở!”

“Việc này cực kỳ nguy hiểm, một khi bị lộ, Lạc Phúc chắc chắn sẽ liêu mạng với ngươi!”

“Ta hiểu!” Trịnh Hiểu trải giấy ra, trịnh trọng gặt đầu.

“Ta sẽ sắp xếp một đội quân đi theo đại nhân Trịnh!”
Dương Chính Sơn nói.

“Không được!” Lưu Triết và Trịnh Hiểu đồng thanh nói.

“Như vậy càng dễ lộ sơ hở!” Lưu Triết nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng đúng, nên tạm thời từ bỏ ý định này.

Thực ra, cho dù hấn sắp xếp một đội quân đi theo Trịnh Hiểu, cũng không thể đảm bảo an toàn cho Trịnh Hiểu.

Dù sao Liêu An phủ là địa bàn của Lạc Phúc, gửi vài chục đến một trăm binh lính đi, cũng không đủ xem.

Trừ khi Dương Chính Sơn có thể đích thân đi cùng Trịnh Hiểu, nhưng nếu Dương Chính Sơn đi cùng Trịnh Hiểu đến Liêu An phủ, thì lại giống như tự vạch áo cho người xem lưng.

Rất nhanh, Trịnh Hiểu đã viết xong một bản tấu chương, đề mục khô, Trịnh Hiểu trình trọng giao tấu chương vào tay Dương Chính Sơn, “Dương đại nhân, việc này nhờ ngài!”

“Yên tâm đi!” Dương Chính Sơn vẻ mặt nghiêm nghị nhận lấy tấu chương.

Bản tấu chương này liên quan đến sinh tử của Trịnh Hiểu, hấn phải cẩn thận đối đãi.

Nói xong chuyện nghiêm túc, ba người lại nói về một số chi tiết.

Chủ yếu là Dương Chính Sơn và Lưu Triết đang giúp Trịnh Hiểu phân tích tình hình, đưa ra ý kiến.

Lạc Phúc là người như thế nào, hấn có cấu kết với những thế lực nào, hấn có thể kiểm soát những thế lực giang hồ nào, v.v.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, cửa trà thất đột nhiên bị gõ, Dương Chính Sơn nhíu mày, nói: “Vào đi!”

“Lão gia!”

Cửa bị đẩy ra, Ngô Hải có chút lo lắng bước vào.

“Có chuyện gì?”

“Đại thiếu gia đã trở về, Tiểu Lục và Thạch Đầu bị thương!” Ngô Hải thấp giọng nói.

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi thay đổi, “Thương tích như thế nào?”

“Không có gì nghiêm trọng!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, Ngô Hải chỉ nói Tiểu Lục và Thạch Đầu bị thương, điều đó có nghĩa là những người khác không sao, nếu thương tích của hai người không có gì nghiêm trọng, thì vấn đề cũng không lớn.

“Dương huynh, nếu trong nhà có việc, ngươi cứ đi xem trước đi, bên này ta sẽ ở lại với Trịnh sư đệ!” Lưu Triết nói.

Trịnh Hiểu là học trò của Lưu Nguyên Phủ, Lưu Triết đương nhiên là sư huynh của hắn.

Dương Chính Sơn đứng dậy nói: “Trịnh đại nhân, ta xin phép trước, tối nay sẽ lại mời Trịnh đại nhân dự tiệc!”

“Không sao, Dương đại nhân cứ bận trước đi!” Trịnh Hiểu cười nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đi ra khỏi trà thất, lại dặn dò tùy tùng bên cạnh: “Ngươi đi nói với Chu Nhân, để hắn sắp xếp cho Trịnh đại nhân một phòng khách!”

Mặc dù viện mà nhà họ Dương đang ở không nhỏ, nhưng cũng không có nhiều phòng khách, dù sao hiện tại người nhà họ Dương cũng không ít.

Tuy nhiên, trong nha môn vẫn còn vài tiểu viện trống, đều là phòng khách của nhà họ Lam trước đây, khi Dương Chính Sơn cải tạo nha môn, đã để lại mấy tiểu viện đó, chuyên dùng để tiếp đón khách.

Đơn giản dặn dò một câu, Dương Chính Sơn nhanh chóng trở về nhà họ Dương.

“Cha!”

Hắn vừa bước vào cửa, Dương Minh Thành đã chạy đến.

“Ừ, trên đường gặp chuyện gì sao?” Dương Chính Sơn vừa đi về chính đường ở tiền viện, vừa hỏi.

Dương Minh Thành kể lại những gì đã xảy ra ở Tân Bình trấn.

Trong sảnh, Dương Chính Sơn không biểu lộ cảm xúc gì, lắng nghe hắn kể xong.

“Hoành Dao Môn!”

“Vâng, là tiền bối Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh của Hoành Dao Môn đã cứu nhi tử!” Dương Minh Thành nói.

“Vậy ngươi chuẩn bị một lễ vật, phái người đến Hoành Dao Môn cảm ơn!” Dương Chính Sơn nói.

“Để ta đi chuẩn bị!” Dương Minh Thành có chút do dự nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, Dương Minh Thành rời khỏi chính đường, còn Dương Chính Sơn thì chìm vào suy nghĩ.

Có người muốn giết Dương Minh Thành!

Hơn nữa là người ở kinh đô?

Trong đầu Dương Chính Sơn lập tức xuất hiện vài đối tượng tình nghi.

Mặc dù những năm gần đây nhà họ Dương luôn ở Trọng Sơn trấn, nhưng thực tế là nhà họ Dương ở kinh đô có không ít kẻ thù.

Trong đó, mối thù lớn nhất chính là Tĩnh Viễn hầu Tô Càn, thứ tử Tô Thiện Vũ của Tô Càn đã bị chính tay Dương Chính

Sơn giết chết, Tô Càn còn bị Thừa Bình Đế khiển trách vì việc này, mất chức Đô Đốc Phấn Vũ doanh, và bị Thái Tử vút bỏ.

Mặc dù việc này đã qua nhiều năm, nhưng Dương Chính Sơn không cho rằng nhà họ Tô đã quên mối thù này.

Ngoài nhà họ Tô, Trường Quốc công phủ, Thọ Quốc công phủ, Thanh An bá phủ, v.v., đều có ân oán ít nhiều với nhà họ Dương.

Tuy nhiên, ân oán của những nhà này với nhà họ Dương không đến mức thâm thù đại hận, không đến mức giết người.

Ngoài ra còn có Thái Tử, nhà họ Dương liên hôn với Thường Bình hầu phủ, coi như phá hỏng kế hoạch của Thái Tử, có lẽ Thái Tử cũng có chút bất mãn với nhà họ Dương, nhưng Thái Tử không nên dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để đối phó với nhà họ Dương.

Vì vậy tính đi tính lại, người làm như vậy chỉ có thể là Tĩnh Viễn hầu Tô Càn.

“Tĩnh Viễn hầu!” Dương Chính Sơn nhíu mày.

Muốn điều tra rõ việc này không dễ, còn trả thù lại thì càng khó!

Đối phó với một vị hầu gia, sử dụng vũ lực là lựa chọn không sáng suốt nhất, những thủ đoạn như ám sát không thích hợp dùng với một hầu gia.

Không phải là hầu gia không thể giết, mà là giết rồi thì hậu quả sẽ rất phiền phức.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, quyết định trước tiên điều tra Tĩnh Viễn hầu phủ.

Nhưng khi hần chuẩn bị cầm bút viết thư cho Vũ Tranh, nhờ Vũ Tranh điều tra Tĩnh Viễn hầu phủ, thì hần lại đặt bút xuống.

“Không thể gửi thư đến kinh đô!”

Hắn nhớ đến Trịnh Hiểu, lúc này gửi thư đến kinh đô, chẳng khác nào đang hại Trịnh Hiểu.

“Xem ra món nợ này chỉ có thể ghi lại trước, may mắn là Minh Thành không sao!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể đặt bút xuống, tạm thời bỏ qua việc này.

Chương 641: Đội Công Trình Thăng Long Vệ (1)

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Hiểu rời khỏi Thăng Long Vệ. Lúc đến như thế nào, khi đi vẫn như vậy, bên cạnh chỉ có bốn tùy tùng.

Tiền Trịnh Hiểu đi, Dương Chính Sơn cũng không có bất kỳ dị động nào, vẫn bận rộn xử lý công vụ của Thăng Long Vệ như thường lệ.

Khoảng hơn mười ngày sau, Trịnh Hiểu gửi đến một phong thư.

Chuyện Trịnh gia trở thành diêm thương đã xong xuôi. Lạc Phúc chuẩn bị cho Trịnh gia ba ngàn dẫn diêm dẫn, mỗi tờ là ba trăm cân, tức là chín mươi vạn cân, tất cả đều là diêm dẫn của Tĩnh An phủ.

Nói đơn giản, Trịnh gia hiện tại chính là diêm thương của Tĩnh An phủ, việc mua bán muối của Tĩnh An phủ độc quyền thuộc về Trịnh gia.

Nhận được diêm dẫn, Trịnh Thường lại đến Thăng Long Vệ.

“Đại nhân!”

Trong trà thất, Trịnh Thường gặp Dương Chính Sơn, mừng rỡ ôm quyền bái.

Hắn không ngờ chuyện này lại thành công dễ dàng như vậy.

Mặc dù chỉ là việc mua bán muối của một phủ Tĩnh An, nhưng lợi nhuận trong đó rất đáng kể. Quan trọng hơn là Trịnh gia lần này đã bước vào ngành diêm thương, có ý nghĩa to lớn đối với sự phát triển sau này của Trịnh gia.

Dương Chính Sơn xua tay, thản nhiên nói: “Ngồi xuống nói chuyện!”

Hai người ngồi xuống, Trịnh Thường rót trà cho Dương Chính Sơn.

“Trịnh đại nhân vẫn khỏe chứ?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trịnh Thường đến Liêu An phủ lĩnh diêm dẫn, không những gặp Trịnh Hiểu mà còn gặp Lạc Phúc.

“Trịnh đại nhân mọi sự đều tốt!” Trịnh Thường nói: “Bất quá, Liêu An Lý gia tựa hồ có chút bất mãn!”

Dương Chính Sơn cười: “Đương nhiên là họ sẽ bất mãn, những diêm dẫn này đều là đoạt miếng ăn từ trong miệng họ, họ vui vẻ mới là lạ.”

Liêu An Lý gia vốn là diêm thương lớn nhất Liêu Viễn, lần này là nể mặt Lạc Phúc mới nhường lại diêm dẫn của Tĩnh An phủ.

Mặc dù Trịnh Thường cũng bỏ ra tiền thật để mua diêm dẫn, nhưng Lý gia dù sao cũng mất đi việc mua bán muối của Tĩnh An phủ, sau này mỗi năm giảm bớt hơn mười vạn lượng bạc, họ có bất mãn cũng là hợp tình hợp lý.

“Ha ha~~” Trịnh Thường cười gượng. Hắn nói như vậy không phải tùy ý, mà là muốn nhắc nhở Dương Chính Sơn lưu ý Lý gia, tránh để Lý gia gây phiền toái cho Trịnh gia.

Dương Chính Sơn uống trà, nói: “Diêm trường của Thăng Long Vệ chắc tháng sau sẽ hoàn thành, mẽ muối đầu tiên dự

kiến giữa tháng sáu. Đến lúc đó, người trực tiếp đến chở muối đi.”

Lần này nhờ có quan hệ giữa Trịnh Hiểu và Lạc Phúc, Trịnh gia trở thành diêm thương mới thuận lợi như vậy, đồng thời Trịnh gia chịu hạn chế cũng ít hơn.

Mặc dù chỉ có ba ngàn dẫn diêm dẫn, nhưng thực ra không ai giám sát Trịnh gia bán bao nhiêu muối.

Chỉ cần Tĩnh An phủ tiêu thụ được, bán bao nhiêu cũng không sao.

Hơn nữa, diêm trường Thăng Long Vệ xuất khẩu muối cũng thuận lợi hơn nhiều, mỗi năm chỉ cần nộp cho Pi Khẩu diêm trường ở Liêu An phủ một ngàn lượng bạc, diêm trường Thăng Long Vệ có thể lấy danh nghĩa của Pi Khẩu diêm trường để bán muối ra ngoài.

Điều này cũng có nghĩa là không chỉ Trịnh gia cướp lợi ích của Lý gia, mà diêm trường Thăng Long Vệ cũng cướp lợi ích của Pi Khẩu diêm trường.

Nếu như muối bán ra ở Tĩnh An phủ đều xuất phát từ Pi Khẩu diêm trường, thì lợi nhuận của Pi Khẩu diêm trường chắc chắn sẽ vượt xa một ngàn lượng bạc.

Nếu không phải Lạc Phúc muốn lôi kéo Trịnh Hiểu, áp chế ý kiến của Lý gia và Pi Khẩu diêm trường, thì chuyện này tuyệt đối không thể dễ dàng thực hiện được như vậy.

“Giá muối có theo như năm ngoái không?” Trịnh Thường hỏi.

Việc mua bán muối bị độc quyền, giá muối tự nhiên cao ngất ngưởng. Trước đây, khi Dương Chính Sơn còn ở Dương gia, ông đã từng cảm thán về giá muối đắt, ông còn nhớ giá muối ở An Ninh huyện là ba mươi văn một cân.

“Cứ bán theo giá năm ngoái trước, đợi sản lượng diêm trường tăng lên rồi sẽ điều chỉnh giảm giá sau!” Dương Chính Sơn nói.

Diêm trường mới bắt đầu, sản lượng chắc chắn không cao, nhưng theo sự mở rộng và hoàn thiện của diêm trường, sản lượng trong tương lai chắc chắn sẽ tăng lên.

Dương Chính Sơn dù sao cũng không phải thương nhân, sẽ không làm những chuyện chỉ biết lợi nhuận.

Ông hy vọng Thăng Long Vệ có thể tăng thu nhập nhờ diêm trường, cũng hy vọng Trịnh gia có thể kiếm được tiền từ việc buôn bán muối, càng hy vọng bách tính có thể ăn muối rẻ.

“Lợi nhuận của các người cứ đặt ở mức năm văn một cân đi!” Dương Chính Sơn trực tiếp ấn định lợi nhuận của Trịnh gia.

Năm văn một cân, nếu tính theo chín mươi vạn cân, lợi nhuận cũng chỉ khoảng bốn đến năm ngàn lượng bạc.

Lợi nhuận này đối với Trịnh gia chỉ có thể nói là có chút lãi.

Nhưng thực tế, chi phí để sản xuất muối là bao nhiêu?

Ngoài chi phí xây dựng diêm trường, chính là chi phí nhân công, ước tính chi phí một cân muối cũng chỉ khoảng hai đến ba văn. Nếu theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, diêm trường mới là người kiếm được nhiều nhất.

Chương 642: Đội Công Trình Thăng Long Vệ (2)

Tuy nhiên, như đã nói ở trên, Dương Chính Sơn không phải là người chỉ biết lợi nhuận.

“Đội sản lượng diêm trường tăng lên, sẽ ép giá muối xuống khoảng mười hai, mười ba văn, giá muối rẻ rồi, sức mua tự nhiên sẽ cao, lợi nhuận của các người cũng sẽ nhiều lên!”

“Ừ, ta hiểu rồi!” Trịnh Thường không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp ứng.

Chuyện này đối với hắn không phải là xấu, lợi nhuận muối thấp một chút cũng không sao, hiện tại Trịnh gia có rất nhiều việc làm ăn sinh lợi, căn bản không thiếu bạc.

Hắn muốn Trịnh gia làm diêm thương, không chỉ vì kiếm bạc, diêm thương là tầng lớp cao nhất trong các thương nhân, bởi vì sau lưng diêm thương thường đại diện cho mối quan hệ mạnh mẽ.

Nói đơn giản, trở thành diêm thương có thể nâng cao địa vị xã hội của Trịnh Thường, mà địa vị xã hội nâng cao lại có lợi cho việc kinh doanh khác của hắn.

Vì vậy, cho dù không thể kiếm tiền từ việc buôn bán muối, hắn cũng sẵn sàng trở thành diêm thương.

Sau khi hai người thương lượng xong, Trịnh Thường rời khỏi Thăng Long Vệ, tiếp theo hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Còn Dương Chính Sơn tiếp tục bận rộn xử lý công vụ trong nha môn.

Thời gian bước vào tháng sáu, phần lớn công việc của Thăng Long Vệ đã đi vào quỹ đạo.

Đầu tiên, các ngôi nhà ở các vệ sở, các thôn bảo cơ bản đã xây dựng xong, bước vào giai đoạn hoàn thiện.

Nghề có vẻ nhiều nhưng thực ra không đủ phân phối đến các thiên hộ sở, các thôn bảo.

Nhà đất xây dựng tương đối dễ, mười mấy lao động một ngày có thể dựng ba gian nhà đất, một hộ sáu gian nhà cộng thêm một cái sân, ba bốn ngày là có thể hoàn thành.

Mà quân hộ dựng nhà là cả nam lẫn nữ cùng làm, năm hộ quân hộ thành một nhóm, hỗ trợ lẫn nhau dựng nhà, nhiều nhất là hơn một tháng, mọi người đều có thể ở nhà mới.

Đương nhiên, muốn đạt được đến trình độ này, còn cần sự tổ chức và đầu tư của vệ sở.

Nếu để quân hộ tự tổ chức dựng nhà, đơn giản là giúp đỡ hai ngày, mọi người còn bằng lòng, nhưng nếu bỏ ra một tháng chuyên đi dựng nhà thì rất khó thực hiện.

Mà cùng với việc xây dựng nhà ở kết thúc, các công trình công cộng cũng được đưa vào kế hoạch.

Theo ý tưởng của Dương Chính Sơn, Thăng Long Vệ cần một cuộc đại kiến thiết.

Cơ sở hạ tầng bao gồm nha môn, tường bao, đường xá, giếng nước và kênh mương của các thiên hộ sở và các thôn bảo, bao gồm cả tu sửa thành vệ, sửa chữa đường phố trong thành, xây dựng lại nhà cửa trong thành, v.v.

Đã là đại kiến thiết thì tự nhiên cần rất nhiều nhân lực, trước tiên là nhiệm vụ xây dựng của các thiên hộ sở, các thôn

bảo, do quan chủ quản các nơi tự tổ chức, vệ ti nha môn sẽ phát lương theo khối lượng công việc cụ thể và nghiệm thu kết quả.

Thứ hai là nhiệm vụ xây dựng vệ thành và đường xá trong phạm vi Thăng Long Vệ, do vệ ti nha môn trực tiếp phụ trách, thành lập một đội công trình.

Như nhiệm vụ xây dựng trong thiên hộ sở và thôn bảo, thực ra không nhiều, nha môn của thiên hộ sở dựng mười mấy gian nhà đất là được, tường bao của thôn bảo cũng không cần quá cao, đường xá chỉ cần san phẳng, giếng nước có thể đào nhiều hơn, hơi phiền phức một chút là kênh mương.

Những nhiệm vụ này đều không cần gấp rút hoàn thành trong thời gian ngắn, có thể làm dần vào lúc nông nhàn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn giao việc này cho thiên hộ sở, do thiên hộ sở tự mình hoàn thành.

Còn đội công trình phụ trách những nhiệm vụ lớn, trong vệ thành, Dương Chính Sơn đã lập kế hoạch mới, mặc dù không tính là xây dựng lại, nhưng cần sửa chữa khá nhiều, còn ngoài vệ thành chủ yếu là xây dựng đường xá.

Khu vực quản lý của Thăng Long Vệ khoảng sáu mươi dặm từ nam đến bắc, ba mươi dặm từ đông sang tây, trong khu vực chỉ có hai con đường quan đạo, một đường thông đến Thanh Hoa phủ thành, một đường thông đến Tĩnh An phủ thành, đường đi về phía nam đến Liêu An phủ không phải là quan đạo, chỉ là một con đường nhỏ, miễn cưỡng có thể cưỡi ngựa, ngay cả xe ngựa cũng không thể thông hành.

Dương Chính Sơn muốn sửa đường, quan đạo phải sửa chữa, đường bình thường cũng phải sửa chữa.

Đây là một công trình tương đối lớn, Dương Chính Sơn ước tính phải mất hai đến ba năm mới hoàn thành.

Sau khi xây dựng nhà ở hoàn thành, Dương Chính Sơn lệnh cho vệ ti nha môn thành lập một đội công trình quy mô nghìn người, trước tiên vào vệ thành tu sửa thành lũy.

Dương Chính Sơn có ý định bồi dưỡng đội công trình này thành công binh chuyên nghiệp, về chuyên môn, phải có thợ mộc, thợ nề, thợ rèn, v.v., xây dựng nhà cửa, sửa đường, bắc cầu chỉ là kỹ năng cơ bản của họ, đợi khi họ thành thạo công việc của mình, Dương Chính Sơn còn muốn họ có thể chế tạo công cụ công thành, xây dựng pháo đài, v.v.

Chương 643: Đội Công Trình Thăng Long Vệ (3)

Đương nhiên, đã là binh thì cũng phải có năng lực chiến đấu nhất định, phải dành ra một khoảng thời gian để huấn luyện.

Họ không nằm trong biên chế của binh lính Thăng Long Vệ, nhưng họ sẽ có một khoản lương ổn định hàng tháng.

Thừa Bình năm thứ ba mươi, ngày mùng sáu tháng sáu, đội công trình đầu tiên của Thăng Long Vệ được thành lập.

Mỗi công nhân trong đội công trình đều là lao động được tuyển chọn từ các vệ sở dưới.

Tuổi của họ từ mười sáu đến hai mươi và từ ba mươi đến bốn mươi.

Sở dĩ tuyển người như vậy, là do Dương Chính Sơn cố ý.

Đầu tiên là từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, mặc dù độ tuổi này cũng tính là tráng đinh, nhưng họ đã lớn tuổi, so với người trẻ tuổi, tiềm lực của họ chắc chắn nhỏ hơn nhiều.

Thứ hai là từ mười sáu đến hai mươi tuổi, những người được tuyển chọn ở độ tuổi này đều có nghĩa là trong nhà có hai tráng đinh, không ảnh hưởng đến quân hộ chính đinh, từ đó tuyển chọn khoảng ba trăm thiếu niên trẻ tuổi.

Thiếu niên học hỏi nhanh hơn, họ được chuẩn bị cho các ngành kỹ thuật như thợ mộc, thợ rèn, v.v.

Sau khi đội công trình được thành lập, nhiệm vụ đầu tiên là tu sửa thành lũy.

Cùng với sự xuất hiện của những công nhân này, vệ thành cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Sau khi đội công trình được thành lập, diêm trường cũng gần hoàn thành, diêm trường bắt đầu tuyển dụng công nhân phơi muối.

Hiện tại diêm trường không cần nhiều nhân công, khoảng hai trăm người là đủ, vì diêm trường được xây dựng theo từng giai đoạn, hiện tại hoàn thành giai đoạn đầu tiên, tổng cộng có hai mươi sân phơi, mỗi sân một trăm mét vuông.

Tiếp theo diêm trường sẽ tiếp tục mở rộng, cũng sẽ tiếp tục tuyển dụng công nhân phơi muối.

Giống như công nhân của đội công trình, công nhân trong diêm trường cũng có lương cố định hàng tháng.

Đối với đội công trình và diêm trường, quân hộ của Thăng Long Vệ bộc phát ra nhiệt tình rất lớn, lý do rất đơn giản, có lương cố định hàng tháng.

Một khoản thu nhập ổn định, đối với họ tuyệt đối là một sức hấp dẫn rất lớn.

Đáng tiếc là hiện tại đội công trình và diêm trường tuyển dụng không nhiều, tổng cộng cũng chỉ khoảng một nghìn hai trăm người.

Tuy nhiên, những binh lính huấn luyện trong quân doanh cũng có quân hưởng, quân hưởng đầy đủ, hơn nữa không những được ăn no, mà ngày nào cũng có thịt.

Ngày nào cũng có thịt ăn, sức hấp dẫn của điều này đối với những quân hộ trước đây không được ăn no là lớn như thế nào?

Có thể tưởng tượng được.

Cùng với tin tức về tình hình huấn luyện trong quân doanh lan truyền ra ngoài, hiện tại tất cả binh lính có trong sổ sách của Thăng Long Vệ đều muốn được vào quân doanh huấn luyện.

Họ mong đợi, họ khao khát, mà có mong đợi thì sẽ có tích cực.

Có những binh lính có trong sổ sách chưa được vào quân doanh đã tự giác bắt đầu huấn luyện, muốn tự mình luyện tập trước, đợi sau khi vào quân doanh có thể thể hiện tốt hơn, có lẽ còn được cấp trên khen thưởng.

Mà sự tích cực này đạt đến đỉnh điểm khi nhóm binh lính đầu tiên hoàn thành huấn luyện cơ bản trở về nhà.

Huấn luyện cơ bản đối với binh lính Thăng Long Vệ vẫn còn rất mới mẻ, mà chế độ thưởng phạt trong quân doanh cũng đáng để quân hộ bàn luận say sưa.

Đã là huấn luyện thì chắc chắn có cần thiết, có thưởng phạt, huấn luyện tốt có thể được ăn nhiều thịt, huấn luyện không tốt chỉ có thể nhìn người khác ăn thịt.

Dương Chính Sơn sao có thể không sử dụng chế độ thưởng phạt đơn giản mà hiệu quả này.

Mà sau khi nghe nói có chế độ thưởng phạt như vậy, những binh lính chưa tham gia huấn luyện càng tích cực hơn, nhiều binh lính đã lấy công phu tổ tiên ra luyện tập.

Trước đây, Thăng Long Vệ từng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, không dám nói mỗi một binh sĩ đều là võ giả, nhưng số lượng võ giả trong đó chắc chắn không ít.

Trước đây, họ thậm chí không được ăn no, tự nhiên sẽ không luyện võ, nhưng hiện tại họ được ăn no, cũng nên nhặt lại công phu tổ tiên rồi.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn cũng vui vẻ thấy thành.

Sự thay đổi này đối với toàn bộ Thăng Long Vệ chắc chắn là một điều tốt.

Mọi người đều tôn sùng võ thuật, đây mới là đáng vẻ mà vệ sở nên có.

Chương 644: Mỹ thực, mỹ tửu, mỹ nhân (1)

Thời gian trôi qua, Dương Chính Sơn vừa bận rộn thống nhất Thăng Long Vệ, vừa chú ý đến tình hình Liêu An phủ.

Hơn một tháng liên tiếp, Liêu An phủ tỏ ra vô cùng yên ắng. Trịnh Hiểu cũng không gặp bất kỳ rắc rối nào, dường như hắn đã hoàn toàn chiếm được lòng tin của Lạc Phúc.

Hôm nay, Dương Chính Sơn tìm đến Lưu Triết bàn bạc về việc có nên gửi tấu chương của Trịnh Hiểu đến kinh đô hay không.

“Ngươi nghĩ Lạc Phúc đã mất cảnh giác chưa?”

Trong trà thất, Dương Chính Sơn hỏi.

Lưu Triết hơi lắc đầu, “Không rõ nữa. Hiện vẫn còn người theo dõi Vệ Thành chứ?”

“Có!” Dương Chính Sơn khẳng định.

Từ khi Trịnh Hiểu rời đi, đã có người liên tục lảng vảng quanh Vệ Thành. Ban đầu khoảng hơn chục người, gần đây dường như chỉ còn hai người.

“Điều đó có nghĩa là hắn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Trịnh Hiểu!” Lưu Triết nói.

Dương Chính Sơn gật nhẹ đầu, “Nhưng kéo dài thời gian, Trịnh Hiểu càng nguy hiểm.”

Mặc dù trước đây nhờ vụ việc của La gia, Trịnh Hiểu đã thiết lập được lòng tin ban đầu với Lạc Phúc, nhưng thứ niềm tin mong manh này có thể tan biến bất cứ lúc nào nếu Trịnh

Hiếu để lộ sơ hở. Hơn nữa, Lạc Phúc chắc chắn sẽ tiếp tục thử thách hắn bằng đủ loại cám dỗ từ tiền tài đến mỹ nhân.

“Chờ thêm vài ngày nữa, đợi khi người ngoài thành rút lui rồi hãy gửi đi!” Lưu Triết cũng lo lắng, nhưng càng lo lắng, ông càng cho rằng không thể nóng vội.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý không vội vàng gửi tấu chương đi.

Hai người ngoài thành kia đều là võ giả, muốn trừ khử họ rất dễ, nhưng làm vậy sẽ đánh động đến kẻ địch. Vì thế, Dương Chính Sơn mới để mặc họ ở đó và dặn Tổng Đại Sơn không được động đến.

Nếu không, với thực lực của Thăng Long Vệ, hai người kia sao có thể ung dung ở ngoài thành lâu như vậy.

Cùng thời điểm Dương Chính Sơn và Lưu Triết bàn bạc, tại một biệt viện trang trí lộng lẫy ở Liêu An phủ thành, Lạc Phúc đang mở tiệc chiêu đãi Trịnh Hiếu.

Lạc Phúc trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân hình trung bình, không mập không ốm, không cao không thấp, nhưng toàn thân toát lên khí chất uy nghiêm. Đôi mắt ông sâu thẳm như hồ nước, dường như ẩn chứa trí tuệ nhìn thấu thế gian.

Lạc Phúc không phải loại tham quan bụng phệ. Trên thực tế, ông là người tài hoa xuất chúng, đỗ tiến sĩ năm hai mươi tuổi, còn được coi là thiên tài hơn cả Lục Văn Nguyên. Lục Văn Nguyên năm nay đã hai mươi bốn tuổi.

Đến nay, Lạc Phúc đã làm quan hai mươi năm, từng giữ nhiều chức vụ quan trọng và hiện là Tam phẩm Diêm vận sứ. Quan lộ của ông vững chắc và thăng tiến đều đặn, nếu tiếp tục giữ vững phong độ, tương lai có thể quay về Hộ bộ làm Thị lang, thậm chí có cơ hội trở thành Thượng thư.

Có thể nói, Lạc Phúc là người có năng lực, khí phách và tư duy nhạy bén. Nếu không, ông cũng chẳng nghĩ ra được kế sách bán trước muối dẫn.

Hôm nay, Lạc Phúc mặc một bộ trường sam xanh trắng, toát lên vẻ nho nhã xen lẫn uy nghi. Ông nhìn Trịnh Hiểu với thái độ ôn hòa.

“Hôm nay, lão phu mời đại trù từ kinh đô đến nấu bữa tiệc này. Trịnh đại nhân nếm thử xem sao!”

Ông nói với giọng thân thiện.

Trịnh Hiểu chỉ biết cười khở trong lòng. Thời gian gần đây, Lạc Phúc thường xuyên mời hấn dự tiệc, bày ra đủ loại mỹ thực, mỹ tửu và cả mỹ nhân, chưa kể đến vàng bạc châu báu.

Nửa tháng trước, Lạc Phúc đã gửi tặng hấn một nghìn lượng hoàng kim. Cả một rương vàng lớn vẫn còn nằm chễm chệ ở trong phủ hấn.

Còn về phần mỹ nhân...

Trịnh Hiểu cười nói: “VẬY ta không khách khí nữa, xin phép nếm thử trước!”

Nói rồi, hấn gấp một miếng cá đưa vào miệng. Quả nhiên, hương vị thật tuyệt vời, tươi ngon và mềm mại đến mức tan chảy ngay khi vừa chạm lưỡi.

Đúng lúc này, Lạc Phúc vỗ tay, một nhóm vũ nữ xinh đẹp tiến vào sảnh. Tiếng nhạc du dương vang lên, hòa quyện với hương trầm lan tỏa khắp không gian. Những thiếu nữ y phục trắng tinh khôi, mái tóc đen nhánh như mực, nhẹ nhàng xoay người theo điệu nhạc, đôi tay thon dài khẽ vung lên tạo nên những đường cong uyển chuyển.

Dáng vẻ yếu điệu cùng gương mặt thanh tú phảng phất nụ cười mê hoặc khiến Trịnh Hiểu không khỏi xao xuyến.

Nếu Dương Chính Sơn có mặt ở đây, chắc chắn ông sẽ thốt lên rằng cảnh tượng này quen thuộc quá!

Ngày trước Sa Bình Xuyên cũng dùng chiêu này để thử thách Dương Chính Sơn, và giờ đây Trịnh Hiểu cũng phải đối mặt với nó.

Trịnh Hiểu như chìm đắm trong điệu múa, nhưng thực ra trong lòng hắn không ngừng niệm: “A di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc!”

Hắn không chỉ nhìn mà còn khẽ đập tay theo nhịp nhạc, tỏ vẻ rất hưởng thụ.

Mỹ nhân, đương nhiên là ai cũng thích.

Trịnh Hiểu cũng thích thật, và hắn rất vui khi được thưởng thức cảnh đẹp này. Nếu người ngồi đối diện không phải là Lạc Phúc, hắn còn thoải mái hơn nhiều.

Chương 645: Mỹ thực, mỹ tửu, mỹ nhân (2)

Đừng tưởng Trịnh Hiểu là bậc chính nhân quân tử gì cho cam. Năm xưa, hắn cũng là thiếu niên tài tuấn thường xuyên lui tới thanh lâu tìm thú vui.

Tiếc rằng, trước mỹ nhân như vậy lại có một người cản trở bên cạnh.

Trên gương mặt tuấn tú của Trịnh Hiểu hiện lên nụ cười nhẹ, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn vào vũ nữ xinh đẹp nhất.

“Trịnh đại nhân dường như rất thích Tử Hà cô nương!” Lạc Phúc cười nói: “Nếu đại nhân thích, lão phu có thể tặng nàng cho đại nhân!”

Trịnh Hiểu liếc nhìn ông, rồi khẽ lắc đầu, “Lạc đại nhân, ngài nữ sao?”

“Ha ha ha~~ Chỉ cần Trịnh đại nhân thích, có gì mà lão phu không nữ chứ!” Lạc Phúc cười sáng khoái.

Trịnh Hiểu cúi mắt, tiếp tục ngắm nhìn gương mặt kiều diễm của nữ nhân kia.

Mỹ nhân!

Thế gian này không bao giờ thiếu mỹ nhân!

Tuy nhiên, hầu hết mỹ nhân đều có số phận hồng nhan bạc mệnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, một mỹ nhân không có địa vị hay chỗ dựa chỉ có thể trở thành món đồ chơi cho quyền quý.

Mà đồ chơi thì có mấy ai có kết cục tốt đẹp!

Lạc Phúc cũng nhìn Tử Hà, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên tia tàn nhẫn.

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Trịnh Hiểu khẽ run lên.

Đây lại là một lần thử thách nữa.

Trước đây, hắn đã trải qua không ít lần thử thách như vậy.

Mỗi lần hắn đều bình tĩnh từ chối, mỗi lần hắn đều thể hiện rất tốt, nhưng mỗi lần từ chối cũng khiến Lạc Phúc càng nghi ngờ hơn.

Trịnh Hiểu không biết Lạc Phúc còn kiên nhẫn được bao lâu.

Còn về việc đưa nữ nhân này về nhà!

Trịnh Hiểu cũng từng nghĩ đến, nhưng hắn không dám. Bởi vì hắn đã nhận vàng, nếu lại đưa người về, thì chẳng khác nào thật sự cấu kết với Lạc Phúc.

Đến lúc đó, hắn có muốn giải thích cũng không xong.

Hơn nữa, nếu hắn đưa người về, Lạc Phúc chắc chắn sẽ tiếp tục ban cho hắn nhiều thứ hơn nữa.

Nhận càng nhiều, sau này hắn càng khó tự chứng minh mình trong sạch.

Tiệc rượu kết thúc, Trịnh Hiểu vẫn giữ vẻ bình thản bước ra khỏi phủ Lạc Phúc, nhưng khi đã rời xa nơi đó, trái tim hắn bắt đầu đập loạn lên.

“Không thể chờ thêm được nữa!”

Trở về phủ đệ, sắc mặt Trịnh Hiểu càng thêm âm trầm.

Phủ đệ này hắn mới mua sau khi đến Liêu An phủ, là một khu nhà khá lớn với ba dãy sân, bên trong còn có thê tử và hài

tử của hắn.

Nếu chỉ có một mình hắn thì còn dễ xoay xở, cùng lắm là bỏ chạy, nhưng với thê tử và hài tử ở đây, hắn không thể chạy thoát được.

Trịnh Hiểu đi đi lại lại trong thư phòng suốt một lúc lâu, đột nhiên nghiêng răng gọi lớn: “Giang Nguyên, Giang Nguyên!”

“Lão gia!” Một nam nhân cường tráng đẩy cửa bước vào.

“Người lập tức đến Thăng Long Vệ, mời Dương đại nhân đến cứu ta!” Trịnh Hiểu có linh cảm rằng Lạc Phúc sắp ra tay, cảm giác này ngày càng mãnh liệt, hắn không thể chờ đợi thêm nữa.

“Vâng!” Giang Nguyên vội vàng đáp.

Nhưng Trịnh Hiểu đột nhiên lại ngăn hắn lại, “Khoan đã, người không thể đi. Người luôn ở bên ta, nếu người biến mất, bọn chúng chắc chắn sẽ phát hiện ra!”

“Hãy chọn hai huynh đệ đi cùng, đừng ra bằng cửa chính, hãy trèo tường sang nhà bên rồi đi từ đó!”

Giang Nguyên gật đầu thật mạnh, không nói hai lời, lập tức ra ngoài chọn hai huynh đệ có thân thủ tốt, bảo họ trèo tường sang nhà bên.

Nhà bên cũng là một khu viện lớn ba gian, chủ nhân là một phú thương. Hai người vừa trèo sang đã gặp hai gia nhân, họ không nói lời nào lập tức đánh ngất rồi lặng lẽ rời đi bằng cửa sau.

Ngay khi họ vừa rời đi, ở gần cửa sau Trịnh gia, hai bóng người bước ra, nhìn theo hướng họ đi rồi lại rút về góc tường.

“Đi rồi!”

Trong thư phòng, Trịnh Hiểu nhìn Giang Nguyên quay lại, hỏi.

“Vâng, họ đi rồi!” Giang Nguyên đáp.

Trịnh Hiểu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

“Lão gia, không xong rồi, có một đội quan binh xông vào phủ!”

Tiếng hô hoảng hốt vang lên.

Sắc mặt Trịnh Hiểu khẽ biến, Giang Nguyên vội vàng mở cửa hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Tôi... tôi không biết, những quan binh đó đã xông vào rồi!” Tên gia nhân đến báo tin hoảng sợ nói.

Trịnh Hiểu hít sâu một hơi, chỉnh trang y phục rồi bước ra ngoài.

“Đi thôi, ra xem chuyện gì!”

Đến nước này, đã không còn cách nào khác, chỉ có thể đối mặt. Còn có giữ được mạng hay không, phải xem Lạc Phúc có dám giết hãn hay không và viện binh của Dương Chính Sơn có kịp thời đến cứu hay không.

Khi Trịnh Hiểu vừa ra khỏi thư phòng, một nhóm quan binh cũng đang áp giải bảy tám tên hộ vệ và gia nhân tiến vào sân.

“Dừng lại!” Trịnh Hiểu trầm giọng quát.

Cảnh tượng hỗn loạn lập tức dừng lại, những quan binh kia không còn đẩy ngã gia nhân và hộ vệ của Trịnh gia nữa, chỉ lặng lẽ đứng trong sân.

“Quan trên của các người là ai?” Trịnh Hiểu quát hỏi.

Lúc này, một nam nhân mặc giáp che mặt bước lên phía trước, chấp tay nói: “Liêu An Tiền Vệ Chỉ huy sứ Từ Hoa Chân bái kiến Trịnh đại nhân!”

“Liêu An Tiền Vệ!” Đồng tử trong mắt Trịnh Hiểu co rút mạnh.

Diêm vận ty đương nhiên không thể điều động được binh lính vệ sở, mà người có thể điều động Liêu An Tiền Vệ, chỉ có Đô ti nha môn Liêu Viễn.

Nói cách khác, Lạc Phúc đã cấu kết với người của Đô ti nha môn.

“Ai sai các người đến?” Trịnh Hiểu âm trầm hỏi.

“Hạ quan phụng mệnh Đô ti nha môn đến bảo vệ Trịnh đại nhân!” Từ Hoa Chân có thân hình hơi gầy, mặc giáp che mặt trông như chân nhỏ đi giày lớn, vô cùng không phù hợp.

Đối mặt với câu hỏi của Trịnh Hiểu, hắn không hề hoảng sợ, chỉ nở một nụ cười gian xảo, nói: “Gần đây trong thành có cường nhân liên tục gây án, Đô ti nha môn lo lắng cường nhân sẽ gây bất lợi cho Trịnh đại nhân, nên đặc biệt phái hạ quan đến bảo vệ ngài.”

Hai hàng ria mép trên môi hắn khiến nụ cười càng thêm gian xảo.

Chương 646: Tập Hợp Nhân Mã (1)

Bảo vệ!

Cấm túc thì có!

Kẻ mạnh nào dám gây án trong phủ thành?

Cho dù có kẻ mạnh, cũng nên là phủ nha xử lý, đô ti nha môn không có trách nhiệm tiêu trừ đạo tặc.

Trịnh Hiểu nghe hắn nói vậy, trong lòng đã hiểu được đây là Lạc Phúc muốn cấm túc hắn.

Tuy nhiên, đồng thời hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ là cấm túc, vậy tạm thời hắn vẫn an toàn.

Trong lòng Trịnh Hiểu suy nghĩ ngàn vạn lần, Lạc Phúc và đô ti nha môn có cấu kết, điều này ngoài dự liệu của hắn.

“Tránh ra, ta muốn ra ngoài!” Trịnh Hiểu muốn thử xem đối phương sẽ làm đến mức nào.

“Xin lỗi, Trịnh đại nhân, trong thành có kẻ mạnh lộng hành, Trịnh đại nhân ở trong phủ vẫn an toàn hơn!” Từ Hoa Chân vẫn cười nói.

“Bản quan có công vụ cần bận rộn!”

“Trịnh đại nhân, đừng làm khó hạ quan!” Từ Hoa Chân đột nhiên thu lại nụ cười.

“Là người đang làm khó bản quan!” Trịnh Hiểu lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Từ Hoa Chân khẽ lắc đầu, hấn nhìn trái nhìn phải, đột nhiên kéo một gia nô còn nhỏ tuổi lại, thanh đao bên hông đột nhiên rút ra.

Đồng tử trong mắt Trịnh Hiểu co rút mạnh, “Dừng tay!”

Nhưng Từ Hoa Chân hoàn toàn không để ý đến ngăn cản của hấn, lưỡi đao khẽ ngang qua, một vết máu tươi văng ra.

Khuôn mặt gia nô đầy sợ hãi lập tức cứng đờ, đôi môi khẽ run rẩy, đôi mắt cầu xin nhìn Trịnh Hiểu.

Trong hơi thở, cơ thể hấn đã mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Giang Nguyên sắc mặt đại biến, rút trường đao chắn trước mặt Trịnh Hiểu.

“Trịnh đại nhân, nhìn xem, có kẻ mạnh đã lên vào phủ của đại nhân.” Trên mặt Từ Hoa Chân lại nở nụ cười âm áp.

Trịnh Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn, đôi mắt như phun lửa.

Tuy nhiên, cuối cùng hấn không nói gì, chỉ vung tay áo đi vào thư phòng.

Lúc này hấn đã hiểu, đôi phương đã quyết tâm giam lỏng hấn.

Thật sự là gan to bằng trời, coi trời bằng vung.

Nói nhiều cũng vô ích, ngoài việc ngoan ngoãn ở lại, hấn không có cách nào khác.

May mắn là, hấn đã phái được hai người ra ngoài.

Đây là điều duy nhất khiến Trịnh Hiểu cảm thấy may mắn.

...

Teng Long Vệ.

Lô muối đầu tiên do diêm trường sản xuất vừa được vận chuyển đi, Giang Hạ cầm sổ sách đến thư phòng của Dương Chính Sơn.

“Cha, đây là sổ sách của diêm trường!”

Dương Chính Sơn nhận lấy sổ sách, tùy ý liếc nhìn.

Xây dựng diêm trường tốn hơn tám trăm lượng bạc, công nhân của diêm trường vẫn chưa đến lúc nhận lương tháng, vì vậy hiện tại chi tiêu của diêm trường chỉ hơn tám trăm lượng.

Lô muối đầu tiên chỉ có chưa đến một vạn cân, Dương Chính Sơn bán cho La gia với giá hai mươi hai văn một cân, La gia trừ đi chi phí vận chuyển và bán hàng, lợi nhuận khoảng năm văn.

Diêm trường bán một lô muối, có hơn hai trăm lượng thu vào, con số này có vẻ không nhiều, nhưng thực tế tuyệt đối được coi là lợi nhuận khổng lồ.

Trong trường hợp bình thường, lợi nhuận của muối được chia cho ba bên là diêm trường, diêm vận ty và diêm thương, diêm trường chiếm hai phần, diêm vận ty chiếm khoảng ba phần, năm phần còn lại thuộc về đại diêm thương.

Còn về tảo hộ và những người khác tham gia mua bán muối ăn, họ chỉ là một nhóm người làm thuê, chỉ kiếm được tiền công vất vả.

Hiện tại, Teng Long Vệ đóng vai trò kép là diêm trường và diêm vận ty, chiếm khoảng bảy phần lợi nhuận, La gia không chiếm được ba phần.

Một khi sản lượng của diêm trường tăng lên, thu nhập của Teng Long Vệ nhà sẽ tăng lên rất nhiều.

Theo ước tính của Dương Chính Sơn, trong trường hợp chỉ chiếm lĩnh việc mua bán muối của một phủ Tĩnh An, mỗi năm

Teng Long Vệ có thể có thu nhập khoảng một vạn lượng bạc.

Đây là trong trường hợp giá muối giảm xuống còn mười hai, mười ba văn.

Nhìn bề ngoài một vạn lượng bạc không nhiều, nhưng đây là một khoản thu nhập ổn định và liên tục.

Hơn nữa hiện tại chỉ là một phủ Tĩnh An, Dương Chính Sơn sẽ không chỉ giới hạn ở một phủ, sau này chỉ cần có cơ hội, hẳn nhất định sẽ mở rộng phạm vi kinh doanh muối.

“Cũng tạm, kế hoạch tiếp theo người tiếp tục giám sát, đúng rồi, lát nữa bảo Văn Hoa sắp xếp người giúp người, diêm trường này dù sao cũng thuộc về nha môn, sau này vẫn phải dùng người của nha môn quản lý mới được!” Dương Chính Sơn nói.

Nếu không phải hiện tại nha môn thiếu nhân lực, Dương Chính Sơn cũng sẽ không để Giang Hạ đến quản lý diêm trường.

Đợi sau này nha môn đủ nhân lực, Giang Hạ chắc chắn sẽ phải rời khỏi diêm trường.

“Được!” Giang Hạ không có ý kiến gì về việc này, tính cách của hắn xưa nay như vậy, không tranh không đoạt, Dương Chính Sơn bảo hắn làm gì hắn sẽ làm nấy.

Đợi Giang Hạ rời đi, Dương Chính Sơn cúi đầu xem tình hình rèn binh giáp trong nha môn gần đây.

Mấy ngày gần đây, An Nguyên thành lại gửi đến một nhóm thợ thủ công, những thợ thủ công này không phải của thủ bị nha môn, mà đến từ tiệm rèn và tiệm mộc của La gia.

Chương 647: Tập Hợp Nhân Mã (2)

Ban đầu, để đào tạo thợ thủ công, Dương Chính Sơn đã đặc biệt yêu cầu La gia mở tiệm rèn, tiệm mộc, xưởng thêu,...

Hầu hết thợ thủ công của thủ bị nha môn An Nguyên thành đều đến từ tiệm rèn và tiệm mộc của La gia, hiện tại tiệm rèn và tiệm mộc của La gia cũng phải đào tạo thợ thủ công cho Teng Long Vệ.

Hơn nữa, tiệm rèn và tiệm mộc trong vệ thành cũng đã được mở, tiếp theo sẽ tuyển một số thiếu niên trong Teng Long Vệ làm học việc, còn một nhóm trong đội công trình cũng sẽ được tuyển.

Có thêm thợ thủ công mới tham gia, tốc độ sản xuất của xưởng rèn trong vệ ti nha môn tăng lên không ít, đặc biệt là tốc độ rèn thiết giáp, mỗi tháng có thể sản xuất ra mười lăm bộ thiết giáp.

Đây đã là một sự gia tăng rất lớn rồi.

Trong lòng Dương Chính Sơn vẫn rất hài lòng về điều này.

Hiện nay Teng Long Vệ việc lớn việc nhỏ đều nhiều, mỗi việc dưới sự thúc đẩy của Dương Chính Sơn đều tiến triển từ từ, hầu như ngày nào cũng thấy có tiến bộ, mặc dù mỗi lần tiến bộ chỉ là một chút, nhưng tích tiểu thành đại, trong nháy mắt đã là biến hóa lớn.

Hôm nay chỉ là tốc độ rèn thiết giáp tăng lên một chút, ngày mai sản lượng của diêm trường tăng lên một chút, vài

ngày sau việc tu sửa tường thành vệ thành hoàn thành, vân vân, vân vân, cùng tiến lên.

“Sắt lại không đủ rồi!”

Dương Chính Sơn nhìn công văn Chu Nhân trình lên, có chút bất lực lắc đầu, sau đó ký tên đóng dấu vào công văn.

Công văn này sẽ được gửi đến trung quân đô đốc phủ, sau đó trung quân đô đốc phủ sẽ điều phối quặng sắt cho Teng Long Vệ.

Trước đây quặng sắt được vận chuyển từ Trọng Sơn trấn đến, tiếp theo sẽ được vận chuyển từ nơi khác đến.

Ngay khi Dương Chính Sơn đóng dấu quan ấn của mình, tùy tùng bên ngoài đi vào, “Đại nhân, bên ngoài có hộ vệ của Trịnh gia cầu kiến!”

“Trịnh gia!” Dương Chính Sơn ngẩng đầu.

“Vâng, từ Liêu An phủ đến.” Tùy tùng nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Rất nhanh hắn đã đến phòng trực của vệ ti nha môn, gặp hai tên hộ vệ.

“Bái kiến Dương tướng quân!”

“Ừm, sao các người lại đến? Có phải Trịnh đại nhân gặp chuyện rồi!” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đại nhân nhà ta mời tướng quân đến cứu!”

“Nói về tình hình của Trịnh đại nhân!”

Hai tên hộ vệ nhìn nhau, nói: “Khi chúng ta rời đi phát hiện có quan binh xông vào trong phủ!”

“Cái gì!” Dương Chính Sơn trợn trừng mắt.

Quan binh xông vào phủ Ngự Sử, đây là muốn tạo phản sao?

Lạc Phúc có gan lớn như vậy?

“Cầu xin tướng quân cứu đại nhân nhà ta!” Hai tên hộ vệ quỳ trên mặt đất dập đầu nói.

Dương Chính Sơn vội vàng đỡ hai người dậy, nói: “Các người đi nghỉ ngơi trước, lúc này ta tự có quyết định!”

Nói xong, hắn vội vã quay lại chính đường.

Lạc Phúc để quan binh xông vào phủ Trịnh Hiểu, đây là đã đến mức đường cùng rồi sao?

Hiện tại tình hình đã phát triển đến mức nào rồi?

Dương Chính Sơn quay lại chính đường, đi đi lại lại trong phòng.

Có nên đi cứu Trịnh Hiểu không?

Câu trả lời là chắc chắn.

Trịnh Hiểu vừa giúp Dương Chính Sơn, sau này diêm trường của Teng Long Vệ và La gia còn rất nhiều việc cần Trịnh Hiểu, vị Tuần Diêm Ngự Sử này chiếu cố.

Hơn nữa Trịnh Hiểu còn là học trò của Lưu Nguyên Phủ, Lưu Nguyên Phủ vẫn rất coi trọng Trịnh Hiểu.

Dương Chính Sơn sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nhưng cứu bằng cách nào?

Trực tiếp mang binh đến?

Chỉ huy sứ như hắn không có quyền điều binh.

Ở Trọng Sơn trấn, hắn còn có thể điều động tướng sĩ dưới trướng, đó là vì thủ bị nha môn có trách nhiệm tuần tra biên giới, chỉ cần không đi quá xa, đều có thể chấp nhận được.

Nhưng ở trong vệ sở nội địa của hoàng triều, các vệ sở không có quyền điều binh.

Cho dù là đô ti nha môn cũng không thể tùy ý điều động binh lính vệ sở.

Tuy nhiên, một số binh lính vệ sở phụ trách nhiệm vụ phòng thủ thành sẽ luân phiên vào trong phủ thành đóng quân.

Vì vậy trong Liêu An phủ thành mới có binh lính của Liêu An tiền vệ.

Nhưng Teng Long Vệ căn bản không có nhiệm vụ phòng thủ thành, cũng không thể chạy đến Liêu An phủ làm nhiệm vụ phòng thủ thành.

Lúc đầu Tĩnh Viễn hầu Tô Càn cũng vì tự ý phái binh xuất kinh, chọc giận Thừa Bình Đế, bị mất chức.

Nếu hắn chỉ dẫn theo tùy tùng đi một chuyến, điều này không có vấn đề gì lớn. Nhưng Lạc Phúc đã điều động quan binh, hắn chỉ dẫn theo hai mươi tùy tùng đến, e rằng không thể trấn áp được.

Nhất định phải mang binh đến, Dương Chính Sơn nghĩ ngợi, sau đó hít sâu một hơi, bước vào thư phòng, ngồi xuống viết một bản tấu chương.

Nội dung tấu chương rất đơn giản, chính là nói thật.

Đại ý là bệ hạ, tình hình của Trịnh đại nhân nguy cấp, có thể nguy hiểm đến tính mạng, thần chỉ có thể mang binh đi trợ giúp, nếu bệ hạ trách tội, thần nguyện xin tội chịu phạt!

“Người đâu, truyền lệnh Tổng Đại Sơn lập tức tập hợp nhân mã, chuẩn bị xuất chiến!”

“Lệnh cho Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo lập tức đến gặp ta!”

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, mấy tên tùy tùng bên ngoài đáp một tiếng, liền đi truyền lệnh.

Người đến đầu tiên là Dương Minh Chí, bốn vị chỉ huy thêm sự của vệ ti nha môn mỗi người phụ trách một việc, bao gồm xây dựng các thiên hộ sở, các thôn bảo, huấn luyện binh lính, cũng như các công việc liên quan đến đồn điền, vì vậy bình thường họ cũng rất bận rộn.

Rất nhanh, Dương Minh Hạo cũng chạy đến.

Hai anh em đều đã đến, Dương Chính Sơn lập tức đưa hai bản tấu chương trong tay cho họ, nói: “Hiện tại hai người các ngươi lập tức đưa hai bản tấu chương này đến kinh đô!”

“Nhớ kỹ, trên đường phi ngựa liên tục, không được dừng lại!”

Hai anh em hơi sững sờ, Dương Minh Hạo hỏi: “Cha, đã xảy ra chuyện gì?”

“Trịnh Hiểu gặp chuyện, hiện tại tình hình không rõ, tiếp theo ta muốn đến Liêu An phủ!” Dương Chính Sơn giải thích đơn giản một câu, lại nói: “Các ngươi lập tức lên đường!”

“Rõ!” Trong lòng hai anh em mặc dù còn nhiều nghi vấn, nhưng thấy Dương Chính Sơn gấp gáp như vậy, họ cũng không dám hỏi nhiều, đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi về phía chuồng ngựa!

Dương Chính Sơn để họ đưa tấu chương, một là vì sợ trên đường gặp phải chặn đánh, hai là vì tu vi của họ cũng khá.

Nếu theo quy trình bình thường, tấu chương nên được giao cho trạm dịch chuyển đi, nhưng tốc độ trạm dịch chuyển tấu chương không nhanh.

Tấu chương từ Liêu Đông gửi đến kinh đô, ít nhất cũng mất sáu, bảy ngày, nếu là tám trăm dặm khẩn cấp, có lẽ cũng

mất ba ngày.

Nhưng Dương Chính Sơn không có quyền sử dụng tám trăm dặm khẩn cấp, hơn nữa nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng tám trăm dặm khẩn cấp, Trịnh Hiểu rõ ràng không đủ tư cách để sử dụng tám trăm dặm khẩn cấp.

Nếu không thể sử dụng trạm dịch tám trăm dặm khẩn cấp, thì tự mình sắp xếp người đi tám trăm dặm khẩn cấp.

Tám trăm dặm khẩn cấp không phải dễ dàng thực hiện, trạm dịch có thể liên tục đổi ngựa đổi người, như một cuộc chạy tiếp sức để hoàn thành tám trăm dặm khẩn cấp, nếu tự mình sắp xếp người thực hiện tám trăm dặm khẩn cấp, ngựa có thể đổi ở trạm dịch, nhưng người không thể đổi.

Điều này có nghĩa là Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo sẽ phải chạy đường dài liên tục, đừng nói là người bình thường, ngay cả võ giả cũng không chắc có thể chịu đựng được.

Chương 648: Dịch Trạm

Dịch Thừa (1)

Tiến bước hai người bọn hắn rời đi, Dương Chính Sơn lập tức mang theo thân vệ hướng doanh trại ngoài thành đi đến.

Bất quá, tại thời điểm hắn rời khỏi nha môn, Tạ Nguyên cũng vội vàng tìm đến.

“Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Nguyên là nghe nói Dương Chính Sơn để cho Tổng Đại Sơn tập hợp binh mã, lúc này mới vội vàng tìm đến.

“Vừa đi vừa nói!”

Thời gian cấp bách, đến được Liêu An phủ sớm một phút, Trình Hiểu có thể nhiều hơn một chút cơ hội sống sót, Dương Chính Sơn không dám có bất kỳ chậm trễ nào.

Một đám người cưỡi ngựa chạy như bay đến doanh trại ngoài thành, trên đường đi Dương Chính Sơn nói: “Những chuyện khác ngươi đừng quản, tiếp theo ta muốn đi Liêu An phủ, chuyện trong nha môn ngươi toàn quyền phụ trách!”

Tạ Nguyên tâm thần căng thẳng, nhắc nhở nói: “Đại nhân, tự ý điều binh chính là vi phạm quy củ!”

“Ta biết, ta đã dâng sớ xin tội rồi, về phần những chuyện khác, chờ ta trở về rồi nói sau!” Dương Chính Sơn bình tĩnh nói.

Hắn là vi phạm quy củ, nhưng Lạc Phúc là lớn mật làm càn, không khác gì tạo phản.

Một tên Diêm Vận Sử cư nhiên có thể điều động Vệ Sở binh, đây mới thực sự là đại tội.

So sánh với cái này, hẳn là sau khi nhận được Trịnh Hiểu cầu cứu, hơn nữa còn là dâng sớ xin tội trước, mới lĩnh binh xuất cảnh.

Cái này hẳn là có thể coi như có lý do chính đáng đi!

Tạ Nguyên thấy Dương Chính Sơn kiên trì, cũng không hỏi nhiều, chỉ là lẳng lặng đi theo Dương Chính Sơn đến doanh trại.

Mà lúc này trong doanh trại, Tổng Đại Sơn đã triệu tập các tướng sĩ lại.

Trên thực tế, hiện tại Thăng Long Vệ cũng không có quá nhiều binh lính có thể chiến đấu.

Ngoại trừ năm trăm người Dương Chính Sơn mang từ An Nguyên thành đến, còn có hơn một ngàn binh đinh vừa mới hoàn thành huấn luyện cơ sở.

Năm trăm tướng sĩ mang từ An Nguyên thành đến hiện tại một trăm người ở trong nha môn làm văn lại, hai trăm người được phân phối đến các Thiên Hộ Sở đảm nhiệm quan viên trung tầng, trên thực tế chỉ còn lại có hai trăm người mà thôi.

Về phần hơn một ngàn binh đinh hoàn thành huấn luyện cơ sở, nhóm binh đinh tiếp nhận huấn luyện cơ sở đầu tiên có hơn ba ngàn người, nhưng phần lớn binh đinh đã trở lại Thiên Hộ Sở và Thôn Bảo.

Ngàn người còn lại là những người có biểu hiện tương đối tốt, là những tướng sĩ sắp trở thành doanh binh.

Bất quá lúc này Tổng Đại Sơn đã triệu tập tất cả tướng sĩ trong doanh trại lại.

“Đại nhân!”

Dương Chính Sơn còn chưa dừng ngựa, Tổng Đại Sơn đã nghênh đón.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn cũng không xuống ngựa, quét mắt nhìn các tướng sĩ tụ tập cùng một chỗ.

Hiện tại trong doanh trại đại khái có hơn ba ngàn binh đinh, nhóm binh đinh tiếp nhận huấn luyện cơ sở thứ hai còn chưa có đến đủ.

“Những binh lính còn chưa hoàn thành huấn luyện cơ sở giải tán đi!” Dương Chính Sơn trầm giọng nói.

Ngay cả huấn luyện cơ sở cũng chưa hoàn thành, tự nhiên cũng không có lực chiến đấu gì.

Mang theo bọn hãn ngược lại là một gánh nặng, mang theo hai trăm người là đủ rồi.

Trên thực tế, chủ yếu nhất vẫn là hai trăm tướng sĩ Dương Chính Sơn mang từ An Nguyên thành đến, bọn hãn mới là tinh nhuệ.

Về phần những binh đinh khác, ngay cả máu cũng chưa thấy qua, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một đám ô hợp.

Tổng Đại Sơn nhận lệnh, lập tức để cho binh đinh phía sau trở về doanh trường.

Loảng xoảng, binh đinh phía sau lỏng lẻo tản ra, các binh đinh phía trước vẫn giữ nguyên đội hình chỉnh tề.

Hoàn thành huấn luyện cơ sở, liền đại biểu cho trình độ và kỷ luật quân sự cơ bản.

Quân dung, xếp hàng đều chỉnh tề như một.

Từ bề ngoài xem ra, cũng có vài phần giống tinh nhuệ.

Chỉ là khí thế còn hơi thiếu.

“Nhận trang bị và quân lương, chuẩn bị xuất phát!” Dương Chính Sơn tiếp tục ra lệnh.

Tổng Đại Sơn lập tức chỉ huy binh丁 đi thu thập trang bị và quân lương.

Quân lương trong doanh trại cũng không thiếu, nhưng về mặt trang bị, ngay cả giáp bông cũng chưa có phát đủ.

Bất quá hiện tại cũng không quan tâm được nhiều như vậy, trước mang binh đi qua rồi nói sau.

Vẫn là câu nói đó, lực chiến đấu thực sự chỉ có hai trăm tướng sĩ mang từ An Nguyên thành đến, những binh丁 khác chỉ là góp đủ số người mà thôi.

Tại thời điểm các tướng sĩ thu thập trang bị và quân lương, Dương Chính Sơn lại nói với Tạ Nguyên: “Sau khi chúng ta rời đi, người điều những huynh đệ trong nha môn tới, tạm thời duy trì trật tự trong doanh trại.”

“Mấy ngày này cũng đừng huấn luyện nữa, chỉ cần bảo đảm không có rối loạn là được!”

“Rõ! Hạ quan sẽ sắp xếp ổn thỏa hết thảy, đại nhân yên tâm.” Tạ Nguyên nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, hẳn tin tưởng năng lực của Tạ Nguyên, đồng thời cũng tin tưởng tình huống hiện tại của Thăng Long Vệ.

Chương 649: Dịch Trạm

Dịch Thừa (2)

Lúc này Thăng Long Vệ hết thầy đều là hùng hực khí thế, bất luận là quân hộ của các Thiên Hộ Sở, hay là binh đình trong doanh trại, đều phi thường nghe lời.

Có thể nói hiện tại Dương Chính Sơn đã lôi kéo được lòng người của tất cả mọi người, để cho tất cả mọi người cảm thấy cuộc sống có hy vọng, tự nhiên cũng sẽ không có người nào nhảy ra ngoài gây chuyện.

Có tiền đề như vậy, Dương Chính Sơn mới dám đột nhiên điều động tướng sĩ trong doanh trại, nếu không hấn vừa đi, Vệ thành loạn lên, đó mới là một rắc rối lớn.

Mặc dù lực chiến đấu của nhóm binh đình đã trải qua huấn luyện cơ sở còn có chờ nghiệm chứng, nhưng tốc độ hành động vẫn là đáng khen ngợi, chỉ một khắc đồng hồ, ngàn binh đình đã mặc giáp chỉnh tề, mang theo quân lương năm ngày, một lần nữa tập hợp lại.

“Xuất phát!”

Dương Chính Sơn ra lệnh một tiếng, dẫn theo thân vệ đi trước một bước ra khỏi doanh trại.

Hơn một ngàn binh đình xếp thành đội hình chỉnh tề theo sát phía sau, còn có hai trăm kỵ binh mặc thiết giáp tuần tra phía trước và phía sau đội ngũ.

Dương Chính Sơn bên này dẫn theo các tướng sĩ xuất phát, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đã cưỡi ngựa chạy được mấy chục dặm.

Bọn hấn không đi quan đạo đến Tĩnh An phủ, mà trực tiếp men theo tiểu đạo một đường hướng nam, con đường này chính là đường đi Thanh Phúc Sơn, mặc dù đường xá không bằng quan đạo bằng phẳng rộng rãi, nhưng so với đi quan đạo thì gần hơn một trăm dặm.

Nếu như men theo quan đạo mà đi, bọn hấn cần phải đi Tĩnh An phủ thành trước, sau đó từ Tĩnh An phủ thành đi xuống phía nam, tương đương với việc đi về phía tây bắc vòng một vòng lớn.

Mà men theo tiểu đạo, bọn hấn có thể trực tiếp chạy tới Thanh Phúc Sơn, sau đó từ dưới Thanh Phúc Sơn tiến vào quan đạo, lại men theo quan đạo một đường hướng nam, xuyên qua Bình Viễn, Sơn Hà, cuối cùng tiến vào địa giới Thuận Thiên phủ.

Hai huynh đệ bọn hấn không ngừng nghỉ, gần tối, bọn hấn đã chạy được hơn bốn trăm dặm, tiến vào địa giới Bình Viễn.

Hoàng hôn sắp đến, hai người dừng lại tại một dịch trạm.

“Dám hỏi hai vị đại nhân là?”

Hai huynh đệ vừa mới tiến vào dịch trạm, liền có một người nhìn qua hơn bốn mươi tuổi là dịch thừa nghênh đón, chấp tay hỏi.

“Thăng Long Vệ Chỉ Huy Tham Sự Dương Minh Chí!”

Dương Minh Chí lấy ra thẻ lệnh của mình, “Chuẩn bị cơm nước cho chúng ta, ngoài ra lại chuẩn bị hai con ngựa tốt, chúng ta phải chạy gấp trong đêm!”

Dịch thừa nhìn nhìn thẻ lệnh, lập tức đáp ứng, “Được, hai vị đại nhân chờ một chút!”

Rất nhanh, một bàn đồ ăn đơn giản đã bày ra trước mặt hai huynh đệ bọn hấn, hai huynh đệ bọn hấn liếc nhìn nhau,

Dương Minh Hạo cầm đũa ăn trước, đợi Dương Minh Hạo ăn gần xong, Dương Minh Chí mới bắt đầu ăn.

Sở dĩ muốn như vậy, là để phòng ngừa trong thức ăn có độc.

Hai huynh đệ bọn hắn đều hiểu rõ lần này đi làm nhiệm vụ là việc lớn, cho nên làm việc phi thường cẩn thận, đối với bất kỳ chuyện gì cũng sẽ có phòng bị.

Mặc kệ nơi này là dịch trạm, nhưng hai người bọn hắn vẫn không có buông lỏng cảnh giác.

Về phần vì sao trực tiếp ăn, nguyên nhân rất đơn giản, bọn hắn đều có năng lực phân biệt đại bộ phận độc dược, chỉ cần ngửi một chút là có thể phân biệt được, nhưng độc dược trong giang hồ nhiều vô kể, rất nhiều độc dược đều không màu không mùi, rất khó phát hiện ra, cho nên cần một người thử độc trước.

Về phần ngân châm thử độc, cái đó căn bản là không đáng tin, ngân châm thử độc chỉ là nhằm vào thạch tín mà thôi.

So sánh với cái đó, mũi so với ngân châm càng đáng tin hơn, bởi vì phần lớn độc dược đều mang theo mùi lạ.

Dịch thừa bên cạnh thấy động tác của hai huynh đệ bọn hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Đương nhiên, cái này không phải bởi vì hắn đã làm cái gì, mà là hắn cảm thấy hai người Dương Minh Chí không đơn giản.

Thăng Long Vệ?

Chưa từng nghe nói qua a!

Dịch thừa ở trong lòng lẩm bẩm.

Là dịch trạm ở phía bắc Bình Viễn, ngày thường hắn thường xuyên tiếp đãi một ít quan lại và đưa tin từ phía nam đến phía bắc và ngược lại, từ Trọng Sơn trấn đến các nha môn và Vệ Sở ở Liêu Đông, hắn gần như là biết rõ như lòng bàn tay, nhưng đối với Thăng Long Vệ, hắn lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, chính là Thăng Long Vệ dưới sự khống chế của Lan gia hầu như không có cái gì gọi là công vụ.

Không có công vụ, tự nhiên cũng không cần thiết thông qua dịch trạm đưa tin hoặc làm chuyện khác, dịch trạm tự nhiên cũng rất ít tiếp xúc với tin tức về Thăng Long Vệ.

Mà sau khi Dương Chính Sơn nhậm chức, mặc dù Thăng Long Vệ đã làm rất nhiều chuyện, cũng đã gửi thư và công văn đến kinh đô, nhưng nếu chỉ là thư và công văn, dịch tốt cũng sẽ không xem, bọn hắn chỉ phụ trách đưa tin, nhưng lại không dám tùy ý lật xem.

Dịch thừa cũng không có hoài nghi Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo là giả mạo, bởi vì không có lý do gì để giả mạo, hơn nữa cho dù là giả mạo cũng sẽ không nên giả mạo một Thăng Long Vệ chưa từng nghe nói qua.

Ngay tại thời điểm dịch thừa suy đoán Thăng Long Vệ là nha môn nào, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đã ăn cơm xong.

“Ngựa đã chuẩn bị xong chưa?” Dương Minh Chí đứng dậy hỏi.

“Hồi đại nhân, đã chuẩn bị xong!” Dịch thừa vội vàng chạy chậm tới nói.

“Ừm!” Dương Minh Chí gật gật đầu, sau đó móc ra một ít bạc vụn đưa cho dịch thừa, nói: “Chiều cổ hảo ngựa của chúng

ta, chờ chúng ta trở về còn muốn cười đi, nếu như có sai lầm ~~”

Hắn hai mắt lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Bồn quan sẽ tự mình chặt đầu ngươi!”

Ngựa của hai huynh đệ bọn hắn đều là Dương Chính Sơn cấp cho bọn hắn, hơn nữa đã sớm bồi dưỡng ra tình cảm với bọn hắn.

Nếu không phải lần này đi quá gấp, hai con ngựa chiến kia sợ là không chịu nổi việc chạy gấp trong đêm, hai huynh đệ bọn hắn tuyệt đối sẽ không nỡ để ngựa chiến ở lại nơi xa lạ này.

Dịch thừa đầy đầu mồ hôi, “Đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ chiếu cố tốt chúng!”

Dương Minh Chí lại liếc nhìn hắn một cái, sau đó đi ra khỏi dịch trạm, tiếp nhận hai con ngựa từ trong tay hai dịch tốt, xoay người lên ngựa, sau một khắc đã biến mất trong màn đêm.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, trăng sáng treo cao, ánh trăng trong trẻo rơi xuống, chiếu sáng mặt đất một mảnh sáng ngời.

Thừa dịp ánh trăng, hai huynh đệ bọn hắn cũng có thể chạy gấp trong đêm, mặc dù tốc độ chậm hơn ban ngày không ít, nhưng một đêm cũng chạy được hơn ba trăm dặm.

Mà bên kia, Dương Chính Sơn mang theo các tướng sĩ tiến vào địa giới Liêu An phủ, liền chọn một nơi trống trải nghỉ ngơi một đêm.

Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo hai người nửa ngày chạy được hơn bốn trăm dặm, mà Dương Chính Sơn mang theo hơn một ngàn tướng sĩ nửa ngày chỉ đi được không đến năm mươi dặm, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, hai chân thật sự chạy không lại bốn chân.

May mắn Thăng Long Vệ cách Liêu An phủ thành chỉ có hơn một trăm dặm.

Ngày thứ hai vừa sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng, Dương Chính Sơn đã hạ lệnh xuất phát lần nữa.

“Đại Sơn, tiếp theo người mang theo các tướng sĩ tiếp tục lên đường, phải chạy tới dưới thành Liêu An trước buổi trưa hôm nay, nếu như có người dám ngăn cản ~~”

Trong mắt Dương Chính Sơn hiện lên một tia sắc bén, “Giết không tha!”

Hiện tại tình huống của Liêu An phủ thành không rõ, Dương Chính Sơn không chỉ muốn mau chóng chạy tới, còn muốn làm tốt chuẩn bị đối mặt với hết thảy.

Vạn nhất Lạc Phúc quyết tâm muốn làm một trận lớn, như vậy hẳn cũng phải làm tốt chuẩn bị huyết chiến một trận.

“Rõ!” Tổng Đại Sơn chấp tay đáp.

Sau đó Dương Chính Sơn mang theo thân vệ bên người đi trước một bước hướng Liêu An phủ thành chạy đến.

Chapter 301: Trước Mặt Bản Tướng Quân, Người Không Có Tư Cách Lên Tiếng!

Với quãng đường hơn năm mươi dặm, nếu phi ngựa hết sức, chỉ hơn nửa canh giờ là có thể đến nơi.

Khi Dương Chính Sơn đến được Liêu An phủ thành, bên trong thành không có gì khác thường, chỉ là số binh lính đóng ở cổng thành có vẻ nhiều hơn ngày thường một chút.

Sau khi tới nơi, Dương Chính Sơn không vội vào thành ngay. Hắn cẩn thận sắp xếp cho hai thuộc hạ thân tín cải trang, lẫn vào trong thành trước.

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người đó quay lại bẩm báo: “Đại nhân, mọi thứ trong thành vẫn bình thường. Tuy nhiên, dinh thự của Trịnh đại nhân đã bị quan binh phong tỏa, tình hình bên trong không rõ.”

Dương Chính Sơn nhìn về phía đường viền xa xa của Liêu An phủ thành, hỏi: “Chỉ là phong tỏa thôi sao? Cửa phủ có mở không? Có người ra vào không?”

“Cửa phủ mở, có quan binh ra vào, nhưng không thấy gia nhân của Trịnh đại nhân.” Một thuộc hạ đáp.

Nghe vậy, Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm. Cửa phủ mở, quan binh ra vào, nhiều khả năng Trịnh Hiểu chỉ bị quản thúc, chưa bị sát hại.

Nếu đã ra tay giết người, bên trong thành hẳn không thể yên ắng như vậy.

Dù sao Trịnh Hiểu cũng là Tuân Diêm Ngự Sử, nếu Lạc Phúc giết hấn, chắc chắn phải có một lời giải thích với triều đình, cho dù đã lo lót mọi quan hệ, cũng phải làm cho có lệ.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lúc, rồi dặn hai thuộc hạ: “Các người đi xem Tổng Đại Sơn đã đến đâu rồi. Khi nào họ cách thành hai mươi dặm, báo lại cho ta.”

“Rõ!” Hai binh lính cười ngựa lao đi.

Dương Chính Sơn nhìn quanh, rồi ngồi xuống bên một tảng đá. Hiện tại, họ đang ở phía tây thành Liêu An, cách khoảng bốn, năm dặm, nơi có vài ngọn núi nhỏ, rất thích hợp để ẩn nấp.

“Hai người đến giám sát cổng thành, nếu phát hiện họ định đóng cổng, lập tức báo cho ta!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

Với hơn một ngàn binh lính, hành quân rất khó che giấu. Nếu có ai tình cờ bắt gặp và báo cáo với các nha môn trong thành, họ có thể lập tức đóng cổng và phòng thủ.

Dương Chính Sơn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đại quân tới sau và chờ phản ứng từ trong thành. Nếu đến khi Tổng Đại Sơn áp sát mà trong thành mới phản ứng, hấn đã đặt cược thành công.

Nếu họ phản ứng sớm, hấn sẽ phải nghĩ cách khác.

Hiện tại, điều quan trọng là làm sao để thuận lợi dẫn binh vào thành. Còn việc công thành, hấn không thể và cũng không dám làm.

Nếu hấn dẫn binh đến Liêu An phủ, có thể hoàng đế sẽ thông cảm, nhưng nếu tấn công phủ thành, chắc chắn hoàng đế sẽ chém đầu hấn.

“Đại nhân, Tổng đại nhân đã cách đây hai mươi dặm!” Hai thuộc hạ quay lại báo cáo.

Dương Chính Sơn đứng dậy, thấy hai người giám sát công thành cũng đang quay về.

“Lên ngựa!” Hắn ra lệnh, rồi cưỡi ngựa tiến lên.

“Đại nhân, công thành có vẻ đang có động tĩnh!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên. Rõ ràng, Tổng Đại Sơn đã bị phát hiện.

Đây không phải biên ải, các thành vệ thường không tuần tra xung quanh, nhưng khu vực xung quanh Liêu An phủ rất sầm uất, Tổng Đại Sơn đi qua nhiều làng mạc, có thể đã bị dân thường báo cáo.

Dương Chính Sơn đã lường trước tình huống này, nên khi thấy thuộc hạ quay lại, hắn biết phủ thành sắp phản ứng.

Họ sẽ đóng cổng, điều tra lai lịch của Tổng Đại Sơn và chuẩn bị phòng thủ.

Dương Chính Sơn không chần chừ, dẫn hai mươi thuộc hạ lao thẳng đến cổng thành.

Khi họ đến nơi, binh lính đã dọn dẹp chương ngại vật và chuẩn bị đóng cổng.

“Dừng lại, các ngươi là ai!”

Dương Chính Sơn và thuộc hạ phi ngựa đến, ngay lập tức khiến lính gác cảnh giác.

Dương Chính Sơn ghìm cương, con ngựa hồng vân hí vang dội trước cổng thành.

“Ta là Dương Chính Sơn, Chỉ Huy Sứ của Thăng Long Vệ! Tránh ra!”

Một tay Dương Chính Sơn nắm chặt dây cương, tay kia cầm chặt cây trường thương huyền thiết, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám lính gác.

Có khoảng năm mươi lính gác ở đây, tương đương một đội tổng kỳ.

Nghe tên Dương Chính Sơn, tất cả đều sửng sốt. Họ đã nghe nói về Thăng Long Vệ, đóng quân ở phía bắc Liêu An, cách đây chưa đầy trăm dặm.

“Tổng kỳ của Liêu An Tiền Vệ, Trần Hiệp, bái kiến đại nhân!” Một hán tử hơn bốn mươi tuổi bước nhanh ra khỏi cổng, chấp tay bái chào.

“Ừm!” Dương Chính Sơn vỗ nhẹ vào bờm ngựa, con ngựa tiến lên. “Tránh ra, bản tướng có việc gấp.”

“Thưa đại nhân, vừa rồi đô ti ty và phủ nha đã ra lệnh đóng cổng, không cho bất kỳ ai ra vào!” Trần Hiệp cắn răng nói.

Dương Chính Sơn lạnh lùng liếc nhìn Trần Hiệp, khiến hắn run lên bần bật.

“Muốn sống thì tránh sang một bên, việc này không còn là chuyện người quản được nữa!”

Dương Chính Sơn nói, rồi thúc ngựa tiến lên.

Hai mươi thuộc hạ theo sát phía sau, đám lính gác thấy vậy đều lộ vẻ sợ hãi, vội vàng lùi lại.

“Đại nhân!” Trần Hiệp còn muốn nói gì đó, nhưng một cây trường thương đã chặn trước mặt hắn.

“Trước mặt bản tướng, người không có tư cách lên tiếng!” Dương Chính Sơn lạnh giọng nói.

Trần Hiệp nuốt nước bọt, vừa lùi lại vừa nói: “Hạ quan tuân lệnh!”

Hắn chưa từng nghe đến tiếng tăm của Dương Chính Sơn, nếu biết trước, chắc chắn hắn đã không dám nói nhiều như vậy.

Dù sao, đối mặt với mũi thương sáng loáng và khí thế bức người, hấn cũng chỉ có thể lùi bước.

Dương Chính Sơn chiếm giữ công thành một cách dễ dàng.

Hấn cưỡi ngựa đứng sừng sững ở đó, hai mươi thuộc hạ lặng lẽ đứng phía sau.

Trần Hiệp nhìn thấy cảnh tượng này, hiểu rõ rằng Dương Chính Sơn đang chờ đại quân phía sau tiến đến.

“Chuyện gì thế này?” Trần Hiệp lo lắng vô cùng. Hấn chỉ là một tổng kỳ, không biết gì về chuyện cấp cao, cũng không rõ tình hình trong thành ra sao.

Hấn do dự một lúc rồi chạy nhanh về phía đô ti ty.

“Đại nhân, có chuyện lớn rồi!” Vừa chạy vào đô ti ty, hấn đã hét lên.

Từ một căn phòng, Từ Hoa Trân bước ra, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Từ Hoa Trân là Chỉ Huy Sứ của Liêu An Tiền Vệ. Lẽ ra ông ta phải ở trong doanh trại, nhưng hiện tại đang chỉ huy quân đội bảo vệ thành, nên tạm thời làm việc tại đô ti ty.

Chưa kịp để Trần Hiệp trả lời, một quan viên mặc quan phục màu đỏ thẫm đã được nhiều người vây quanh, bước ra từ sâu trong nha môn.

“Lại có chuyện gì nữa?” Đô Chỉ Huy Sứ Liêu An, Đồng Diên Hà, trầm giọng hỏi.

Trần Hiệp nhìn Từ Hoa Trân rồi lại nhìn Đồng Diên Hà, mồ hôi đầm đìa nhưng không dám nói gì.

Dù Đồng Diên Hà là cấp trên của Từ Hoa Trân, nhưng có câu “quan huyện không bằng quan huyện”, hấn chỉ dám báo cáo với Từ Hoa Trân.

Đồng Diên Hà thấy vậy, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, như lưỡi kiếm chĩa vào Từ Hoa Trân.

Từ Hoa Trân biến sắc, đá Trần Hiệp một cái, quát: “Có gì mau nói!”

Trần Hiệp đau đớn kêu lên, không dám chần chừ nữa, vội nói: “Đại nhân, Chỉ Huy Sứ của Thăng Long Vệ, Dương Chính Sơn, đã chiếm giữ cổng Tây!”

“Dương Chính Sơn!” Đồng Diên Hà nheo mắt. Tên này ông ta đã nghe qua.

Ông ta liếc Từ Hoa Trân, nở một nụ cười lạnh: “Tốt lắm, xem các ngươi giải quyết thế nào!”

“Từ đại nhân, xem ngươi gây ra chuyện gì đây!”

Từ Hoa Trân liên tục biến sắc. Tại sao Dương Chính Sơn lại đến Liêu An phủ thành? Không khó để đoán ra.

Vừa hôm trước họ mới quản thúc Trịnh Hiểu, nay Dương Chính Sơn đã có mặt ở đây, mục đích không cần nói cũng biết.

Từ Hoa Trân lộ vẻ hoảng hốt, hai hàng ria mép rung rung.

“Đại nhân, cho phép hạ quan rời đi trước!”

Nói rồi, ông ta vội vã bước ra ngoài.

Ông ta phải đi tìm Lạc Phúc.

Việc quản thúc Trịnh Hiểu là do Lạc Phúc chỉ đạo, và Lạc Phúc đã đảm bảo rằng việc này sẽ không gây ra rắc rối lớn.

Ty Diêm Vận chỉ cách đô ti ty không xa, Từ Hoa Trân nhanh chóng tìm thấy Lạc Phúc.

“Lạc đại nhân, có chuyện lớn rồi, Dương Chính Sơn đã đến!”

Lạc Phúc nghe vậy cũng biến sắc, hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Ồ cổng Tây!” Từ Hoa Trân trả lời.

Lạc Phúc trầm ngâm vuốt râu, không hề hoảng hốt.

“Đừng lo, mọi chuyện chưa đến mức tồi tệ nhất!”

“Dù Dương Chính Sơn có đến, hắn cũng không dám làm càn trong thành!”

Lạc Phúc vẫn ôm một tia hy vọng. Hắn không tin Dương Chính Sơn dám làm gì.

“Dương Chính Sơn dẫn binh đến Liêu An phủ đã là trái lệnh, chẳng lẽ hắn còn dám gây loạn trong thành?”

Từ Hoa Trân lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Lạc Phúc suy nghĩ nhanh chóng rồi ra lệnh: “Tập hợp binh mã, ngăn chặn Dương Chính Sơn, tuyệt đối không cho hắn vào thành!”

“Còn Trịnh đại nhân thì sao?” Từ Hoa Trân hỏi.

Lạc Phúc hít sâu một hơi, nói: “Tạm thời không quan tâm!”

“Đi thôi!”

Nói rồi, hắn dẫn đầu bước ra ngoài.

Chỉ một lát sau, quân đội của Liêu An Tiền Vệ bắt đầu tập trung về phía cổng Tây.

Không chỉ binh lính, mà cả quan viên từ các nha môn cũng đổ về cổng Tây.

Đô ti ty, Bố Chính Sứ Ty, Án Sát Sứ Ty, tri phủ nha môn,... từng quan viên với vẻ mặt nghiêm trọng đều hướng về cổng Tây.

Các quan viên của Ty Diêm Vận cũng hiểu rõ phần nào về sự việc này, và nhiều người trong số họ đã tham gia. Nếu

không có sự ủng hộ, Lạc Phúc chắc chắn không dám ngang nhiên quản thúc Trịnh Hiền.

Giờ đây, với sự xuất hiện của Dương Chính Sơn, bất kể có tham gia hay không, tất cả đều hiểu rằng nếu việc này không được giải quyết ổn thỏa, Liêu An phủ sẽ trải qua một cơn địa chấn lớn.

Chương 651: Người đang uy hiếp bản tướng? (1)

Người đầu tiên đến cổng Tây tất nhiên là Từ Hoa Chân và Lạc Phúc. Từ Hoa Chân phụ trách phòng thủ trong thành, dưới trướng có hơn một nghìn binh sĩ.

Rất nhanh chóng, bọn họ đã dẫn theo hàng trăm binh lính đến cổng Tây.

Trên đường, các binh sĩ cầm vũ khí tụ tập đông nghịt. Con đường vốn náo nhiệt trở nên yên tĩnh vô cùng. Dân chúng đều trốn vào nhà, bầu không khí trên đường trở nên đầy sát khí.

Dương Chính Sơn vẫn đứng sừng sững ở cửa thành, lặng lẽ nhìn đám quan binh ập đến. Những người thân tín phía sau hắn như những bức tượng, không hề nhúc nhích, trong mắt không có bất kỳ dao động nào.

Rất nhanh, Từ Hoa Chân và Lạc Phúc đã đứng trước mặt Dương Chính Sơn.

Có lẽ vì các binh sĩ phía sau, hoặc có lẽ vì Lạc Phúc bên cạnh, Từ Hoa Chân trông không còn hoảng sợ như trước, trong lòng cũng có thêm vài phần tự tin.

“Dương đại nhân, chẳng lẽ ngài muốn tạo phản sao, lại dám dẫn binh đến Liêu An phủ!”

Từ Hoa Chân lên tiếng trước, trực tiếp quát hỏi.

Dương Chính Sơn cup mí mắt, hỏi: “Người là ai?”

“Liêu An Tiền Vệ Chỉ Huy Sứ Từ Hoa Chân!”

Dương Chính Sơn nghe vậy liền nở một nụ cười lạnh: “Trước mặt bản tướng, đâu đến lượt ngươi nói chuyện, cút sang một bên!”

Về quan chức, Dương Chính Sơn và Từ Hoa Chân là như nhau, đều là Chỉ Huy Sứ một vệ. Nhưng đừng quên, Dương Chính Sơn còn là Định Quốc tướng quân từ nhị phẩm. Tuy Định Quốc tướng quân chỉ là chức hư, nhưng phẩm cấp lại cao hơn Vệ Chỉ Huy Sứ một bậc.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn xuất thân Trọng Sơn trấn, là tướng lĩnh lập được chiến công hiển hách trên chiến trường.

So với những võ quan vệ sở này, tướng lĩnh biên trấn chính là cao hơn một bậc.

“Ngươi!” Từ Hoa Chân nghe vậy, lập tức vô cùng tức giận. Hắn chỉ vào Dương Chính Sơn, nhưng lại không có dũng khí nói ra bất kỳ lời ác ý nào.

“Còn dám nói thêm một câu, bản tướng sẽ chặt ngươi!” Dương Chính Sơn nhướn mày quát lạnh.

Từ Hoa Chân nghe vậy, toàn thân run rẩy, không khỏi lùi lại một bước.

Đây chính là hung danh!

Chỉ dựa vào danh tiếng cũng có thể khiến người khác sợ hãi.

Lạc Phúc nhìn Từ Hoa Chân vô dụng, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét.

Hắn tiến lên một bước: “Tại hạ là Diêm Vận Sứ Lạc Phúc. Dương đại nhân, có thể cho mượn một bước nói chuyện không?”

“Nói gì?”

“Dương đại nhân, đừng quên rằng Đăng Long vệ cũng có muối trường, hơn nữa, La gia vừa mới trở thành diêm thương.” Lạc Phúc bình tĩnh nói.

Đây chính là con át chủ bài của hấn!

Chuyện muối trường của Đăng Long vệ và La gia đều do một tay hấn sắp xếp, hấn tự nhiên hiểu rõ hơn ai hết.

Trong mắt hấn, Dương Chính Sơn làm những việc này chẳng qua cũng chỉ vì cầu tài.

Đã là cầu tài, thì giữa hấn và Dương Chính Sơn có thể thương lượng.

Chỉ là hấn không biết, Dương Chính Sơn đã báo cáo những việc này với lão hoàng đế. Tuy chỉ là nói qua loa, nhưng hấn thực sự đã báo cáo.

Hấn chính là muốn xây dựng muối trường để bán muối. Đã báo cáo thì tất nhiên phải nói rõ ràng, điều này cũng được coi là một sự bảo chứng.

Tấu chương từ kinh đô gửi về, hấn vẫn luôn giữ kỹ, chính là để phòng ngừa sau này có người nào đó muốn lợi dụng chuyện muối trường và diêm thương để đối phó hấn.

Có tấu chương, những gì hấn làm đều là do lão hoàng đế ủy thác.

Ừm, trên tấu chương còn có chữ “chuẩn” viết tay của lão hoàng đế.

Lão hoàng đế cũng không thể chối bỏ được.

“Không cần, Lạc đại nhân có gì cứ nói thẳng!” Dương Chính Sơn bình tĩnh nói.

Lạc Phúc hơi nhú mày, ý này là gì? Không có chỗ để thương lượng sao?

“Bản quan hy vọng Dương đại nhân đừng làm chuyện tự hủy tiền đồ!”

“Ừm, người đang uy hiếp bản tướng sao?” Dương Chính Sơn nhìn hắn từ trên cao.

“Có những việc không đơn giản như Dương đại nhân thấy đâu!” Lạc Phúc trầm giọng nói.

“Vậy sao? Không đơn giản ở chỗ nào, Lạc đại nhân nói rõ xem!” Dương Chính Sơn thích thú nhìn hắn.

Về mặt Lạc Phúc nghiêm trọng: “Có lẽ Trịnh đại nhân đã nói với Dương đại nhân về một số việc!”

“Đúng là có nói qua một số việc!”

“Vậy Dương đại nhân nên hiểu, có những việc không phải chỉ một mình bản quan có thể làm được!” Lạc Phúc nghiêm túc nói.

Trong lòng Dương Chính Sơn hơi động.

Ý này là gì?

Sau lưng Lạc Phúc còn có người khác?

Hoặc là Lạc Phúc đang nhận lệnh của người khác?

Nghe ý lời này, thân phận của người đứng sau có lẽ không đơn giản.

Trước đây Dương Chính Sơn chưa nghĩ đến những điều này, nhưng giờ đây hắn lại cảm thấy sau chuyện này chắc chắn còn có người khác.

Nếu chỉ là Lạc Phúc, hắn tuyệt đối không dám bày ra tư thế như vậy.

Dùng quan binh giam lỏng Tuần Diêm Ngự Sử, tụ tập binh lính ngăn cản hắn, đây tuyệt đối không phải là việc mà một Diêm Vận Sứ có thể làm.

Quan trọng là Lạc Phúc làm như vậy, trong thành Liêu An phủ lại không có ai đứng ra ngăn cản, cũng không có ai dâng sớ hạch tội.

Nghĩ kỹ lại, điều này rất không bình thường.

Diêm Vận Sứ chỉ là từ tam phẩm, trong thành còn có Tòng nhị phẩm Bố Chính Sứ, Chính nhị phẩm Đô Chỉ Huy Sứ, Chính tam phẩm Án Sát Sứ, cùng với các quan viên như Tham Chính, Tham Nghị, Đô Chỉ Huy Đồng Tri, Án Sát Phó Sứ, Tri Phủ Đồng Tri,...

Nhiều nha môn, nhiều quan viên như vậy, lại không có một ai đứng ra ngăn cản, chuyện này vốn dĩ đã toát lên vẻ kỳ quái.

Dương Chính Sơn dùng ánh mắt dò xét nhìn Lạc Phúc, trong đầu lại đang suy nghĩ xem người đứng sau Lạc Phúc rốt cuộc là ai.

Có thể khiến nhiều quan viên như vậy im lặng không nói, có thể tưởng tượng được thân phận và địa vị của người đứng sau này.

Triều đình hẳn là không có người nào lợi hại như vậy, vậy thì chỉ còn một khả năng.

Lão hoàng đế và mấy đứa con trai của hắn.

Lão hoàng đế chắc chắn sẽ không làm chuyện này, còn mấy đứa con trai của hắn!

Chương 652: Người đang uy hiếp bản tướng? (2)

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc.

Con trai của hắn thì liên quan gì đến ta, không phải con trai ta!

Chuyện này người phải đau đầu không phải là ta, mà là lão hoàng đế.

Một đám nghịch tử suốt ngày âm thầm làm mấy trò nhỏ, chắc hẳn lão hoàng đế cũng rất phiền lòng.

“Không phải chỉ một mình ngươi có thể làm được! Vậy còn ai đang giúp ngươi!” Dương Chính Sơn vô cảm nhìn Lạc Phúc.

Lạc Phúc im lặng, ai đang giúp hắn, hắn có thể nói sao?

Không thể!

“Muốn bản tướng phối hợp, thì phải tiết lộ một chút, nói ra, có lẽ bản tướng sẽ sợ!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

“Dương tướng quân!” Sắc mặt Lạc Phúc hoàn toàn tối sầm lại.

Rõ ràng những lời của Dương Chính Sơn không phải muốn đàm phán hợp tác, mà là đang dụ hắn nói ra người đứng sau.

“Có những việc không phải ngươi nên xen vào!” Lạc Phúc vẫn giữ thái độ cứng rắn, không có ý lùi bước.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu: “Đúng vậy, bản tướng chỉ là Đổng Long Vệ Chỉ Huy Sứ, rất nhiều việc không phải bản

tướng nên quân!”

“Nhưng hiện tại bản tướng đang đứng ở đây! Vậy chuyện này bản tướng sẽ quản đến cùng!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đám quan viên đang đi tới phía trước. Từng quan viên mặc quan bào màu đỏ thẫm, hehe, lúc này rốt cuộc cũng lộ diện.

Liêu Viễn Bố Chính Sứ Bàng Thường, Liêu Viễn Đô Chỉ Huy Sứ Đồng Diên Hà, Liêu Viễn Án Sát Sứ Đường Ba,...

Sự xuất hiện của nhiều quan viên khiến bầu không khí trở nên căng thẳng hơn.

“Dương Chính Sơn! Ngươi muốn làm gì?”

Người lên tiếng đầu tiên là Án Sát Sứ Đường Ba. Ông ta có khuôn mặt gầy gò, giữa lông mày toát lên khí thế không giận mà uy.

“Ngươi là ai!” Dương Chính Sơn tất nhiên không biết Đường Ba.

Được rồi, trong số các quan viên có mặt, hẳn không biết một ai.

“Liêu Viễn Án Sát Sứ Đường Ba!” Đường Ba trầm giọng nói.

Lông mày Dương Chính Sơn hơi nhướng lên: “Khi nào thì Án Sát Sứ Ty có thể quản lý quân chính? Bản tướng làm gì cần ngươi chắt vấn sao?”

Đường Ba hít thở không thông, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Các quan viên khác đều nhìn nhau.

Một câu hỏi đột nhiên xuất hiện trong đầu họ, ai có thể quản được Dương Chính Sơn?

Thực ra vẫn có rất nhiều người có thể quản được Dương Chính Sơn, chẳng hạn như Trung Quân Đô Đốc Phủ, Binh Bộ, nếu Liêu Viễn có Tuần Phủ hoặc Tổng Đốc, cũng có thể quản được Dương Chính Sơn, đáng tiếc là không có.

Đằng Long vệ trực thuộc Trung Quân Đô Đốc Phủ, vừa hay bỏ qua Liêu Viễn Đô Ti Ty, vì vậy những quan viên trước mắt này đều không thể quản được Dương Chính Sơn.

Phẩm cấp cao thì sao, người không quản được ta, ta làm gì liên quan gì đến người?

Tất nhiên, không quản được là một chuyện, có thể hạch tội hay không lại là chuyện khác, những quan viên này đều có thể hạch tội Dương Chính Sơn, chỉ có điều đó là chuyện sau này.

Cũng vào lúc này, bên ngoài thành vang lên tiếng vó ngựa.

Tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm rền vang vọng, xuyên qua cổng thành, quan viên và quan binh trên đường đều nhìn thấy bên ngoài cổng thành, trên quan đạo, một đoàn kỵ binh đen kịt ập đến.

Sát khí khủng bố ủa tới, khiến hầu hết quan viên và quan binh đều run sợ.

Áo giáp đen, mũi giáo trắng như tuyết, rõ ràng chỉ có hai trăm kỵ binh, nhưng lại mang đến cảm giác như thiên quân vạn mã.

Đồng Diên Hà vươn cổ, ánh mắt xuyên qua cổng thành nhìn chăm chăm vào đoàn kỵ binh càng ngày càng gần, trong mắt lộ ra tia tinh mang nóng bỏng.

Tinh nhuệ!

Thực sự là tinh nhuệ!

Chỉ cần khí thế thôi cũng đủ để nghiền nát tinh nhuệ của Liêu An Tiền Vệ.

Ông ta hít sâu một hơi, trong mắt thoáng qua một tia cười nhạt.

Là võ quan, ông ta quan tâm nhiều hơn đến cuộc chiến với tộc Hồ.

Danh tiếng sát thần đồ phu của Dương Chính Sơn, ông ta đã nghe không biết bao nhiêu lần, còn An Nguyên thành Thủ Bị Doanh dưới trướng Dương Chính Sơn, càng khiến ông ta thêm muốn vô cùng.

Vị võ quan nào mà không mong dưới trướng mình có một đội kỵ binh tinh nhuệ hùng mạnh?

Hôm nay có thể nhìn thấy An Nguyên thành Thủ Bị Doanh, trong lòng ông ta cảm thấy rất thỏa mãn, rất hưng phấn.

Không đúng, hiện tại không phải là An Nguyên thành Thủ Bị Doanh, mà là Đằng Long vệ.

Đáng tiếc, Đằng Long vệ hiện tại cũng chỉ có hai trăm kỵ binh này là có thể chống đỡ thể diện.

Hai trăm kỵ binh dừng lại trước cổng thành, bụi đất tan đi, hai trăm kỵ binh đứng sừng sững trên quan đạo trước cổng thành với đội hình chỉnh tề, từng binh sĩ đứng thẳng tắp, ánh mắt như đuốc, bất động như tượng, ngay cả con ngựa dưới thân họ cũng ngẩng cao đầu, chớp chớp đôi mắt to.

Mệnh lệnh được chấp hành nghiêm chỉnh, thể hiện sự tinh nhuệ của tinh nhuệ một cách triệt để.

“Bẩm đại nhân, kỵ binh doanh đã toàn bộ đến, bộ binh doanh sẽ đến sau một khắc nữa!”

Tổng Đại Sơn cười ngựa xuyên qua cổng thành, đến sau lưng Dương Chính Sơn, chấp tay bẩm báo.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, hơi gật đầu: “Tại chỗ chờ lệnh!”

“Rõ!”

Tổng Đại Sơn đáp một tiếng, xoay người trở lại trước trận kỳ binh.

Ánh mắt Dương Chính Sơn lại hướng về phía đám quan viên trước mặt. Ánh mắt hần lướt qua từng khuôn mặt quan viên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt âm trầm của Lạc Phúc.

“Trước khi bản tướng đến, đã gửi tấu chương của Trịnh đại nhân và tấu chương thỉnh tội của bản tướng đến kinh đô! Các vị đồng liêu, tiếp theo nên quyết định thế nào, tùy thuộc vào các người!”

Lời này vừa dứt, sắc mặt Lạc Phúc tái nhợt.

Lời này không khác gì nói rằng, ta đã báo cáo sự việc với hoàng đế rồi, các người đã không thể che giấu được nữa, người không có liên quan thì đừng xen vào, còn những người có dính líu đến chuyện này cũng nên đưa ra quyết định, là phản kháng đến cùng hay là bó tay chịu trôi.

Chương 653: Phú Thương Trương Gia (1)

Nghe vậy, thần sắc mọi người khác nhau.

Bành Đường, người vẫn im lặng, bước lên một bước, chấp tay với Dương Chính Sơn, nói: “Nếu Dương tướng quân đã dâng sớ, thì việc này chờ Hoàng thượng phán quyết. Bản quan chỉ mong Dương tướng quân chớ tùy ý động đao trong thành!”

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ: “Bành đại nhân yên tâm, bản tướng sẽ không giết người vô tội. Còn về các binh sĩ phía sau ta, cũng mong các đồng僚 yên tâm, họ đều là những binh sĩ được huấn luyện bài bản!”

Điều Bành Đường lo lắng là Dương Chính Sơn sẽ tàn sát trong thành, gây ra hỗn loạn. Nếu chuyện của Diêm Vận Ty đã không liên quan đến hắn, thì hắn cũng khó mà chối bỏ trách nhiệm.

Nghe Dương Chính Sơn đảm bảo, Bành Đường gật đầu, lại chấp tay lần nữa: “Bản quan bận rộn công vụ, xin cáo lui trước!”

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Dương Chính Sơn cũng ôm quyền đáp lễ.

Rõ ràng, chuyện này không liên quan đến Bành Đường, nếu không hắn sẽ không rời đi dứt khoát như vậy.

Cùng rời đi với Bành Đường còn có một loạt quan viên của Bộ Chính Sứ Ty và Tri Phủ Nha Môn.

Đương nhiên, những người này có tham gia vào hay không thì còn phải xem xét, nhưng hiện tại họ sẽ không lộ diện.

Bành Đường đã đi, Đồng Diên Hà đứng ra: “Truyền lệnh, tất cả Đẳng Long Vệ quay về doanh trại!”

Các binh sĩ nhìn nhau, nhiều người trong số họ nhìn về phía Từ Hoa Trân ở phía trước.

Đồng Diên Hà lạnh mặt nói: “Kẻ nào dám chống lệnh, sẽ bị xử theo quân pháp!”

Từ Hoa Trân mồ hôi đầm đìa. Hắn là Chỉ Huy Sứ của Đẳng Long Vệ, nhưng Đồng Diên Hà là Liêu Đông Đô Chỉ Huy Sứ, các binh sĩ trên dưới đều phải tuân lệnh Đồng Diên Hà.

Các binh sĩ Đẳng Long Vệ trên đường, nhiều người trong số các tiểu kỳ quan và binh lính cấp thấp đã lén lút rút lui.

Đùa gì chứ, chuyện này rõ ràng không phải là việc họ nên tham gia.

Từ Hoa Trân đã làm gì, họ cũng không rõ. Từ Hoa Trân tham lam, họ cũng chẳng được chia chác gì. Hơn nữa, Đô Chỉ Huy Sứ đại nhân đã ra lệnh, họ không cần phải băn khoăn, cứ tuân lệnh mà làm.

Đương nhiên, Từ Hoa Trân cũng có nhiều tâm phúc. Những người này đầy lo lắng, chỉ nhìn về phía Từ Hoa Trân, chẳng buồn quan tâm đến đám binh lính đang rút lui.

Cùng với nhiều binh sĩ rời đi, các quan viên của các nha môn khác cũng lặng lẽ rút lui.

Hiện tại không phải là lúc xem náo nhiệt, việc không liên quan đến mình thì mau chóng rời đi, tránh bị liên lụy.

Đồng Diên Hà thấy các binh sĩ đã đi gần hết, bèn chấp tay với Dương Chính Sơn: “Dương tướng quân, ngày khác có thời gian, xin mời Dương tướng quân uống rượu!”

“Được thôi!” Dương Chính Sơn nở một nụ cười.

Sau đó, Đồng Diên Hà rời đi, hoàn toàn không quan tâm đến Từ Hoa Trân đang vùng vẫy.

Thẩm Sát Sử Đường Ba cũng đã đi rồi.

Hắn có lẽ cũng có chút liên quan, nhưng ở lại đây lúc này cũng chẳng ích gì, nên chọn rút lui trước là hơn.

Lạc Phúc hít sâu một hơi, nhìn Dương Chính Sơn thật sâu, rồi quay người muốn rời đi.

Tiếp tục ở lại đây cũng vô ích, hắn nên trở về nghĩ cách, xem còn đường cứu vãn nào không.

Tuy nhiên, hắn muốn đi, nhưng Dương Chính Sơn lại không muốn để hắn đi.

“Lạc đại nhân, đừng vội đi!” Dương Chính Sơn hô lớn.

Ngoài cổng thành lại vang lên tiếng động, đám bộ binh phía sau cuối cùng cũng đến kịp.

Hơn nghìn binh tốt, một cuộc hành quân gấp đối với họ là một thử thách không nhỏ.

Tuy nhiên, họ có thể đến đúng giờ, Dương Chính Sơn vẫn rất hài lòng.

“Dương tướng quân, còn chuyện gì nữa?” Lạc Phúc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vỗ nhẹ vào bờm của Hồng Vân. Hồng Vân bước lên phía trước, đôi mắt to tròn như đang nhìn chăm chăm Lạc Phúc.

“Ngươi là chủ mưu, không thể đi được!”

“Còn ngươi, ha ha, nên tính là tòng phạm!” Dương Chính Sơn nhìn Lạc Phúc trước, sau đó nhìn Từ Hoa Trân đang mồ hôi đầm đìa bên cạnh.

“Bắt lấy!”

“Người không có quyền bắt bản quan!” Sắc mặt Lạc Phúc đại biến, lớn tiếng nói.

“Đến nước này rồi, còn quyền với chả không quyền! Bản tướng cũng không có quyền mang binh đến Liêu An phủ này!” Dương Chính Sơn khinh thường nói.

Vài thân vệ lập tức tiến lên. Trên mặt Từ Hoa Trân hiện lên vẻ đấu tranh, hắn muốn phản kháng.

“Hừm!”

Dương Chính Sơn đưa trường thương đến trước mặt hắn: “Sao, người muốn động võ với bản tướng sao?”

Không phải Dương Chính Sơn coi thường Từ Hoa Trân, nhưng một Chỉ Huy Sứ của Vệ Sở, ở trước mặt hắn căn bản không đáng nhắc đến.

Nếu là Chỉ Huy Sứ của Vệ Sở biên trấn thì còn có vài phần thực lực, nhưng Vệ Sở của Đại Vinh phủ đệ đã bị bỏ bê nghiêm trọng, không ít quan viên của Vệ Sở chỉ là đồ bỏ đi.

Từ Hoa Trân có lẽ không phải là đồ bỏ đi, nếu hắn không có chút thực lực, Lạc Phúc cũng sẽ không coi trọng hắn.

Nhưng cho dù hắn có chút thực lực thì sao, ở trước mặt Dương Chính Sơn, hắn cũng chỉ là rác rưởi.

Từ Hoa Trân nhìn mũi thương gần trong gang tấc, khí thế lập tức xẹp xuống, thân hình cũng sụp xuống vài phần, sắc mặt xám xịt, mặc cho hai thân vệ bắt lấy, hai thanh đoản đao đâm mạnh vào xương bả vai của hắn.

“Á ~~”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc mặt của Lạc Phúc cũng trở nên tái nhợt.

Từ Hoa Trân không dám phản kháng, hấn càng không dám.

Mặc dù hấn biết bị Dương Chính Sơn bắt, tiếp theo chờ đợi hấn rất có thể là sự phán xét từ hoàng đế và triều đình, nhưng hấn vẫn không có dũng khí để phản kháng.

Về năng lực, hấn mạnh hơn Từ Hoa Trân, nhưng về huyết tính, hấn có lẽ không bằng Từ Hoa Trân.

Với việc Từ Hoa Trân và Lạc Phúc bị bắt, những binh lính còn lại của Đẳng Long Vệ cũng lần lượt bị tước vũ khí và bắt giữ. Những binh lính thông minh đã chạy từ lâu, còn lại những người này có chút ngu ngốc, hoặc có lẽ họ có quan hệ khá thân thiết với Từ Hoa Trân.

Chương 654: Phú Thương Trương Gia (2)

Dù sao đi nữa, Dương Chính Sơn cũng không thể bỏ qua họ, bắt giữ họ trước rồi tính sau.

Đợi sau khi tất cả mọi người bị bắt, Dương Chính Sơn thúc ngựa tiến vào trong thành.

“Tổng Đại Sơn!”

“Đại nhân!”

“Thay thế Đăng Long Vệ, tiếp quản phòng thủ thành, đóng giữ bốn cổng thành, kiểm tra nghiêm ngặt người ra vào, nếu có kẻ chống cự, giết tại chỗ!”

“Lệnh cho một đội quân đến Diêm Vận Ty, niêm phong kho bạc, nhà kho, giam giữ tất cả quan lại của Diêm Vận Ty!”

Dương Chính Sơn ra lệnh.

Người của Đăng Long Vệ chắc chắn không thể dùng được nữa, Dương Chính Sơn phải tiếp quản phòng thủ thành.

Còn Diêm Vận Ty, đó cũng là nơi phải bị niêm phong, sổ sách, ngân lượng trong Diêm Vận Ty đều sẽ là bằng chứng cho việc tham ô, nhận hối lộ, bán trước muối dẫn của Lạc Phúc, đương nhiên, điều này cũng bao gồm cả phủ đệ của Lạc Phúc.

“Còn nữa, niêm phong Đại Thông tiệm cầm đồ và tất cả sản nghiệp của Trương gia!”

Nói đến Trương gia, sắc mặt Dương Chính Sơn lại nghiêm trọng hơn vài phần.

Trương gia, phú thương hàng đầu ở Liêu Đông, kinh doanh của họ bao gồm ngân trang, tiệm cầm đồ, ngành muối, trà, lương thực, vải vóc,...

Việc buôn bán muối của Trương gia chắc chắn có liên quan đến Lạc Phúc, và tiệm cầm đồ của Trương gia chính là nơi Lạc Phúc cho vay.

Tuy nhiên, theo Dương Chính Sơn, điều phiền phức nhất về Trương gia không phải là tiệm cầm đồ và việc buôn bán muối, mà là ngân trang.

Đại Thông ngân trang, ngân trang lớn nhất Liêu Đông, cũng là nơi phát hành ngân phiếu nhiều nhất ở Liêu Đông.

Hiện tại, Dương gia có rất nhiều ngân phiếu đều là của Đại Thông ngân trang.

Lần đầu tiên Dương Chính Sơn tiếp xúc với ngân phiếu sau khi đến thế giới này cũng là ngân phiếu của Đại Thông ngân trang, khi đó Dương Chính Sơn vẫn còn ở An Ninh huyện.

Điều đó có nghĩa là hoạt động của Đại Thông ngân trang hầu như bao phủ tất cả các phủ huyện ở Liêu Đông, số ngân phiếu phát hành không biết là bao nhiêu.

Nếu Đại Thông ngân trang có vấn đề, thì hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

Theo Dương Chính Sơn, việc niêm phong Trương gia còn phiền phức hơn cả việc niêm phong Diêm Vận Ty.

Nhưng hắn không thể không niêm phong Trương gia, vì số tiền bản mà Lạc Phúc tham ô, nhận hối lộ đều nằm trong tay Trương gia.

Tổng Đại Sơn không quan tâm đến những chuyện khác, sau khi nghe lệnh của Dương Chính Sơn, lập tức phân công cho các binh sĩ phía sau.

Tiếp quản phòng thủ thành thì dễ dàng, Đô Ty Nha Môn đã rút lui, Từ Hoa Trân đã bị bắt, những binh sĩ còn lại của Đăng Long Vệ chắc chắn sẽ không giữ phòng thủ thành không buông.

Tổng Đại Sơn dẫn năm mươi kỵ binh cùng bốn trăm binh tốt đi tiếp quản phòng thủ thành, sau đó lại để năm mươi kỵ binh cùng ba trăm binh tốt đi niêm phong Diêm Vận Ty, cuối cùng tự mình dẫn theo số binh sĩ còn lại đi niêm phong Trương gia.

Còn Dương Chính Sơn thì dẫn theo tùy tùng đến phủ đệ của Trịnh gia.

Lúc này, đám quan binh trong phủ Trịnh gia đã biến mất không còn dấu vết, Trịnh Hiểu đang đứng ở trước cửa phủ ngóng trông.

Thấy Dương Chính Sơn đến, Trịnh Hiểu thở phào nhẹ nhõm.

“Dương đại nhân, Dương đại nhân, cuối cùng ngài cũng đến!”

Hai ngày nay Trịnh Hiểu sống rất bức bối, một đám lính quèn nhót hấn và gia đình hấn trong phủ, tên Từ Hoa Trân kia càng đáng ghét, dám giết cả người hầu trong nhà hấn.

Tình cảnh bức bối như vậy, Trịnh Hiểu cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Tuy nhiên trước đây bức bối bao nhiêu, lúc này Trịnh Hiểu thấy Dương Chính Sơn lại cảm kích bấy nhiêu.

Dương Chính Sơn bước lên chấp tay: “Trịnh đại nhân, thấy ngài vô sự, lão phu cũng yên tâm!”

“Dương đại nhân, cảm ơn ngài nhiều lắm!” Trịnh Hiểu nắm lấy cánh tay Dương Chính Sơn, chân thành nói.

Dương Chính Sơn mỉm cười nói: “Chúng ta vào trong phủ nói chuyện đi, việc này còn chưa kết thúc!”

Nghe vậy, Trịnh Hiểu lập tức tỉnh táo lại: “Đúng đúng, việc này còn chưa kết thúc!”

“Dương đại nhân mời!”

Sau đó, hai người vào trong phủ đệ của Trịnh gia.

Trịnh Hiểu gọi hạ nhân dâng trà, bày hoa quả và điềm tâm, sau một hồi bận rộn, mới ngồi xuống.

“Dương đại nhân, tình hình như thế nào?”

Lúc này tâm trí của hắn cũng bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về cục diện trước mắt.

Dương Chính Sơn nhấp nhẹ một ngụm trà, lại hỏi: “Trịnh đại nhân có biết sau lưng Lạc Phúc là vị hoàng tử nào không?”

“Hoàng tử?”

Trịnh Hiểu sửng sờ, sau đó nhíu mày.

“Dương đại nhân nói rằng tất cả những gì Lạc Phúc làm đều do một vị hoàng tử nào đó chỉ đạo?”

Hắn hoàn toàn không biết sau lưng Lạc Phúc còn có người khác. Hắn đến Liêu An phủ mới ba tháng, còn chưa hiểu rõ về nội bộ của Diêm Vận Ty, chứ đừng nói đến người và thế lực sau lưng Lạc Phúc.

Tuy nhiên, hắn cũng là một người thông minh, khi Dương Chính Sơn nhắc đến, hắn lập tức nghĩ ra rằng chắc chắn còn có người khác ủng hộ Lạc Phúc.

“Ta không biết, đây chỉ là suy đoán của ta!” Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu.

Trịnh Hiểu cầm chén trà trầm ngâm, một lúc lâu sau mới nói: “Dựa vào tình hình hiện tại, thái tử, tam hoàng tử, ngũ

hoàng tử và lục hoàng tử đều có khả năng!”

Dương Chính Sơn hơi nhú mày, nhưng không tiếp tục xoáy sâu vào vấn đề này, vì việc liên quan đến các hoàng tử không phải là chuyện mà hắn có thể can thiệp vào lúc này.

“Vậy người biết gì về Trương gia?”

Trịnh Hiểu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Trương gia có rất nhiều sản nghiệp, kinh doanh trải rộng khắp các ngành nghề, khắp cả Liêu Đông, quan lại và quyền quý giao hảo với Trương gia nhiều không đếm xuể.”

“Lạc Phúc có thể đạt đến mức này, Trương gia chắc hẳn đã giúp đỡ không ít!”

“Còn về những điều khác, ta không biết nhiều lắm! Dù sao ta cũng mới đến Liêu Đông được ba tháng!”

Dương Chính Sơn cầm chén trà nhấp nhẹ một ngụm: “Xem ra, rắc rối lớn nhất không phải là Lạc Phúc, mà là Trương gia này!”

“Ừm!” Trịnh Hiểu gật đầu đồng ý.

Sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân là thấp nhất, nhưng khi tài sản của thương nhân đạt đến một quy mô đáng sợ, năng lượng mà thương nhân bùng phát ra tuyệt đối khiến người ta kinh sợ.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, ma quỷ có thể đẩy cối xay hay không, Dương Chính Sơn không biết, nhưng Dương Chính Sơn biết có tiền có thể khiến quan lại đẩy cối xay, khiến quyền quý đẩy cối xay, khiến võ giả giang hồ đẩy cối xay.

Nghĩ đến võ giả giang hồ, trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia lạnh lùng.

“Ta đi Trương gia xem thử trước!”

Nói xong, hắn đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

“Đương đại nhân!” Trịnh Hiểu sững sờ, vội vàng đứng dậy đi theo.

Chương 655: Lão hủ Trương Mậu Thịnh bá kiến tướng quân (1)

Ngay khi Dương Chính Sơn tiến vào Trịnh phủ, Trương gia cũng nhận được tin tức từ cửa Tây thành.

Đằng Long Vệ tiến vào phủ thành, Lạc Phúc và Từ Hoa Chân bị bắt, Đằng Long Vệ tiếp quản phòng thủ, phong tỏa Salt Vận Ty nha môn.

Từng tin tức truyền về, gia chủ Trương gia, Trương Mậu Thịnh, đứng dưới mái hiên, nhìn bầu trời trong sáng.

Trương Mậu Thịnh năm nay đã thất thập, lưng hơi còng, tóc và râu đều bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhưng đôi mắt đục ngầu và thâm sâu như hồ nước khiến người ta không thể nhìn thấu.

Trong sảnh, trưởng tử Trương Thanh Tùng và thứ tử Trương Thanh Vân đầy vẻ lo lắng.

“Cha, Lạc đại nhân bị bắt, chúng ta có nên làm gì không?” Trương Thanh Tùng hỏi.

Trương Mậu Thịnh không nói gì, bước vào trong, cầm chiếc tẩu thuốc trên bàn, chậm rãi vờ một nhúm thuốc bỏ vào, rồi dùng đá lửa châm.

Ông hít một hơi mạnh, rồi thở ra một làn khói dài.

“Trương gia chúng ta đời đời làm thương nhân, đến nay đã hơn ba trăm năm. Ba trăm năm qua, chúng ta đã gặp vô số

nguy cơ, nhưng lần nào cũng có thể bình yên vượt qua. Các người có biết vì sao không?”

Trương Mậu Thịnh nhẹ nhàng hỏi.

Trương Thanh Tùng và Trương Thanh Vân nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ lo lắng, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi: “Vì sao?”

“Vì sao ư?” Trương Mậu Thịnh cười, cầm chiếc tẩu thuốc đứng dưới mái hiên, “Vì chúng ta không bao giờ tham gia vào cuộc tranh đấu chốn quan trường!”

“Hãy mang tất cả ngân lượng trong kho ra, lấy cả sổ sách của các vị đại nhân, đặc biệt là của Lạc đại nhân!”

Thương gia sợ nhất là gì?

Là sự đàn áp từ quan trường.

Nhưng thương gia muốn phát triển lớn mạnh lại không thể thiếu sự ủng hộ của quan viên, thương không có quan không yên, quan không có thương không giàu.

Quan và thương như hai mạch đan xen, như một tấm lưới khổng lồ gắn kết chặt chẽ với nhau.

Trương gia có được tài sản như ngày hôm nay, không thể thiếu sự ủng hộ từ quan trường.

Nhưng Trương gia chưa bao giờ gắn bó với một quan viên nào, cũng không liên kết với bất kỳ thế lực nào trong quan trường.

Đó chính là đạo tiếp nối của Trương gia.

Sắc mặt Trương Thanh Tùng và Trương Thanh Vân thay đổi, tất cả ngân lượng trong kho ư!

Trương gia có bao nhiêu ngân lượng?

Thật lòng mà nói, hai huynh đệ họ cũng không có khái niệm chính xác.

Vì quá nhiều!

“Mau đi! Không đi thì không kịp đâu!” Trương Mậu Thịnh giục giọng khàn khàn.

“Vâng, vâng!!” Trương Thanh Tùng vội đáp, rồi hai huynh đệ chạy ra ngoài, gọi gia nhân đến kho lấy bạc.

Rất nhanh, từng rương bạc nặng trĩu được khiêng ra sân trước, chặt kín cả khoảng trống trước sảnh.

Nhưng chưa kịp khiêng xong, Tống Đại Sơn đã dẫn theo một toán binh lính xông vào Trương gia.

Sau một trận hỗn loạn, Tống Đại Sơn bước như rồng hổ đến trước sảnh Trương gia.

Nhìn những chiếc rương lớn trước mắt, Tống Đại Sơn sững sờ một chút, rồi nghi hoặc nhìn về phía Trương gia.

“Lão hủ Trương Mậu Thịnh bái kiến tướng quân!”

Trương Mậu Thịnh đã dự liệu từ trước, thấy Tống Đại Sơn và một nhóm binh lính khí thế hùng hổ, trên khuôn mặt già nua không có chút hoảng sợ nào, bình tĩnh tiến lên, chấp tay bái.

Tống Đại Sơn nhìn ông một cái, nói: “Ta không phải tướng quân, ta là đồng tri Đằng Long Vệ Tống Đại Sơn, phụng lệnh Đằng Long Vệ chỉ huy sứ, đến phong tỏa toàn bộ sản nghiệp Trương gia, nếu có kẻ chống cự sẽ bị giết không tha!”

“Phong tỏa!”

Tống Đại Sơn là người thật thà, mặc dù nghi ngờ vì sao ở đây lại có nhiều rương như vậy, nhưng vẫn không quên thực hiện mệnh lệnh của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nói phong tỏa, thì sẽ phong tỏa, nói thêm một câu coi như Tống Đại Sơn không thật thà.

Tổng Đại Sơn vung tay, những binh lính phía sau lập tức ủa vào Trương gia, bắt đầu phong tỏa khắp nơi.

“Chờ đã, Tổng đại nhân, lão hủ có lời muốn nói!” Trương Mậu Thịnh thấy các binh lính đã chạy về phía hậu viện Trương gia, vội vàng nói.

“Nói gì? Có gì gặp đại nhân nhà ta rồi nói, nói với ta cũng vô ích!” Ánh mắt Tổng Đại Sơn đảo qua đám người Trương gia.

Hắn không quan tâm Trương Mậu Thịnh muốn nói gì, hắn chỉ quan tâm Trương gia có võ giả hay không, nếu có thì phải đặc biệt chú ý, nếu đối phương dám chống cự sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Trương Mậu Thịnh lúc này có chút hoảng hốt, ông muốn bày tỏ thái độ nhận sai, chắc chắn người đến sẽ nguôi ngoai phần nào, ít nhất cũng có thể nói vài câu.

Nhưng Tổng Đại Sơn trước mặt không cho ông cơ hội nhận sai, khiến ông có cảm giác như tú tài gặp phải lính tráng, có lý cũng không nói được.

“Già rồi thì đừng có làm càn, nếu không thanh đao của ta sẽ không tha cho ngươi dù ngươi bao nhiêu tuổi!”

Tổng Đại Sơn cảm thấy lão già này hơi phiền, nâng thanh đao trong tay lên, muốn lão già này lùi ra xa một chút.

“Đại nhân!” Trương Mậu Thịnh nhìn thanh đao trong tay hắn, sắc mặt hơi thay đổi, lùi lại vài bước.

Ông cũng là một võ giả, từng có tu vi không thấp, nhưng hiện nay ông đã ngoài thất thập, tu vi chỉ còn chưa đến ba thành.

Hơn nữa, ông là thương nhân, chú trọng hòa khí sinh tài, vốn không thích đánh nhau, nên ông tu luyện chỉ để cường

thân kiện thể, căn bản không có sức chiến đấu.

Nói đơn giản, khi còn trẻ ông chỉ là dạng có tu vi mà không có thực lực, giờ đây ngay cả dạng có tu vi cũng không tính.

“Mở rương ra!” Trương Mậu Thịnh thấy Tổng Đại Sơn không lay chuyển, vội vàng ra hiệu cho gia nhân phía sau mở từng chiếc rương ra.

Âm ầm ầm~~

Rương mở ra, lộ ra những thỏi bạc trắng sáng.

Số bạc Trương gia cất trong kho đều là bạc mới đúc, tất cả đều là những thỏi bạc năm mươi lượng.

Những thỏi bạc mới tinh xếp gọn gàng trong rương, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi sáng lấp lánh, đặc biệt thu hút ánh nhìn.

Chương 656: Lão hủ Trương Mậu Thịnh báỉ kiến tướng quân (2)

Các binh lính theo Tống Đại Sơn đến thấy vậy, mắt gần như muốn bật ra.

Nhiều bạc quá!

Trong lòng họ chỉ có một ý nghĩ như vậy!

Thật sự là rất nhiều bạc.

Một rương có một ngàn lượng, mà trước mắt có đến hàng trăm chiếc rương, quan trọng là những chiếc rương này vừa được khiêng ra, phía sau còn nhiều rương đang được khiêng ra, vì các binh lính đột ngột xông vào, gia nhân Trương gia cứ thế đặt rương xuống đất.

Vì vậy, những thỏi bạc trắng sáng từ khoảng trống trước sảnh kéo dài vào sâu trong Trương gia, như một con rồng dài không thấy điểm cuối.

Với nhiều bạc như vậy bày ra trước mắt, rất ít người có thể không động lòng.

Tất nhiên, cũng có những người hoàn toàn không bị lay động.

Tống Đại Sơn liếc nhìn những thỏi bạc sáng lấp lánh, ánh mắt trong trẻo quát: “Các người đứng ngây ra đó làm gì? Mau tìm hết người Trương gia ra đây cho ta!”

Nghe vậy, các binh lính lập tức tỉnh táo lại, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên, vẫn có không ít binh lính lén nhìn về phía những thỏi bạc.

Họ đều xuất thân bản hàn, chưa từng thấy nhiều bạc như vậy, lúc này nhìn thấy không khỏi sinh lòng tham.

Nhưng trong số các binh lính có cả những người đến từ doanh trại An Nguyên thành, họ nhìn thấy ngay đồng đội này có lòng tham, liền lạnh giọng nói: “Đều cẩn thận một chút, ai dám giấu sẽ bị xử theo quân pháp!”

“Mau lên!”

Những tiếng quát vang lên, mới đè nén được lòng tham của các binh lính.

Còn những binh lính đến từ doanh trại An Nguyên thành, họ sẽ không sinh lòng tham.

Thật sự họ chưa từng thấy bạc sao?

Những năm họ ở Bắc địa, của cải tích lũy của các bộ tộc Hồ tộc còn nhiều hơn số bạc trước mắt này nhiều.

Họ cũng là những người đã từng trải qua những tình huống lớn, đối mặt với tình huống trước mắt sẽ không bị lay động chút nào.

Các binh lính tiếp tục phong tỏa Trương gia, lần lượt lục soát từng phòng, đưa tất cả người Trương gia ra sân trước.

Lúc này Trương Mậu Thịnh hoàn toàn hoảng sợ!

Đây là ý gì?

Sao ngay cả bạc cũng không có tác dụng?

Nhìn thấy người trong nhà đều bị đuổi ra, ông hơi hoảng hốt, “Đừng động thủ!”

Tuy nhiên, may mắn là ông vẫn còn bình tĩnh, thấy trong phủ có người bất mãn, tức giận, có ý định động thủ, liền vội vàng ngăn lại.

Trương gia là một gia tộc truyền thừa hơn ba trăm năm, nhân khẩu trong nhà không ít, có đến mấy chục người, gia nhân hơn trăm người, ngoài ra gia đình hộ vệ trong nhà cũng không ít.

Nếu thực sự động thủ, các binh lính mà Tổng Đại Sơn mang đến chưa chắc đã trấn áp được.

Cũng vào lúc này, Dương Chính Sơn và Trịnh Hiểu đến.

Nhìn thấy số bạc trước sảnh và đám người Trương gia ngoan ngoãn, Dương Chính Sơn kinh ngạc dừng bước.

Trương gia là phú thương, có nhiều bạc, mà có bạc thì có thể khiến nhiều võ giả giang hồ bán mạng.

Ngay cả võ giả Hậu Thiên tầng tám, tầng chín cũng có thể cúi đầu vì bạc, chưa nói đến những võ giả Hậu Thiên cấp thấp.

Với tài lực của Trương gia, chiêu mộ vài chục đến hàng trăm võ giả Hậu Thiên không phải là việc khó.

Dương Chính Sơn vội vàng đến đây, chính là sợ Trương gia không cam lòng chịu trời, dùng vũ lực chống cự.

Hiện tại xem ra, Trương gia cũng khá lý trí.

“Đại nhân!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, Tổng Đại Sơn vội vàng chấp tay hành lễ.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn không để lộ cảm xúc tiến lên, nhìn những chiếc rương đầy bạc, hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Họ tự khiêng ra, không biết vì sao?” Tống Đại Sơn thật thà trả lời.

“Lão hủ Trương Mậu Thịnh bái kiến tướng quân!” Trương Mậu Thịnh nhân cơ hội, lập tức tiến lên bái, thái độ cực kỳ khiêm nhường.

Dương Chính Sơn nhìn lão nhân này, trong mắt thoáng hiện lên một tia khác lạ.

“Lão nhân gia là gia chủ Trương gia?”

“Vâng, lão hủ bất tài, chính là chủ của Trương gia!” Trương Mậu Thịnh nói.

“Vậy đây là ý gì?” Dương Chính Sơn chỉ vào những chiếc rương đầy bạc.

Trương Mậu Thịnh vẫy tay ra hiệu, Trương Thanh Tùng ôm một chồng sổ sách tiến lên, Trương Mậu Thịnh đưa sổ sách đến trước mặt Dương Chính Sơn, nói: “Tướng quân, đây là sổ tiền mà các quan lão gia của Salt Vận Ty gửi tại Trương gia chúng ta trong những năm qua, bao gồm cả tiền gốc và lãi.”

Dương Chính Sơn tùy ý mở một cuốn sổ xem qua, trong mắt càng thêm kinh ngạc.

Thú vị thật!

Trương gia lại ghi chép tất cả các giao dịch với quan viên Salt Vận Ty trong những năm qua, hơn nữa ghi chép rất chi tiết.

“Nếu tướng quân cần, Trương gia chúng ta còn có thể cung cấp thêm nhiều sổ sách khác để xem, tuy nhiên có một sổ sổ sách chỉ là giao dịch bình thường, có lẽ không hữu dụng với tướng quân!” Trương Mậu Thịnh khó khăn lắm mới tìm được người có thể nói chuyện bình thường, vội vàng trình bày.

Ý nghĩ của ông rất đơn giản, đó là ra ngoài gây chuyện thì cuối cùng cũng phải trả giá, mà khi trả giá thì phải đứng thẳng chịu đòn.

Không phản kháng, không chống cự, ngoan ngoãn giao nộp tất cả mọi chuyện.

Cần bồi thường bao nhiêu bạc, thì sẽ bồi thường bấy nhiêu, thậm chí bồi thường nhiều hơn một chút cũng không sao.

Đó chính là tinh hoa của Trương gia truyền thừa ba trăm năm, Trương gia tiếp tục đến nay cũng có lúc thăng lúc trầm, có khi hưng thịnh vài chục năm, có khi bị đẩy xuống đáy vực, nhưng đến nay Trương gia vẫn chưa đứt đoạn truyền thừa.

Dựa vào đó chính là biết bỏ ra.

Khi cần phá tài miễn tai, thì đừng tiếc, giao nộp toàn bộ gia sản, chỉ cầu giữ được mạng sống.

Mất đất giữ người, người mất cả đất cũng mất; giữ được người mà mất đất, thì cả người và đất đều giữ được.

Câu này áp dụng vào tiền tài cũng chính xác, chỉ cần Trương gia còn truyền thừa, Trương gia sẽ có ngày đông sơn tái khởi.

Trên thực tế, Trương gia dù có rơi vào đáy vực, cũng không phải là thương nhân bình thường có thể sánh được.

Nền tảng hơn ba trăm năm tuyệt đối không thể xem thường.

Chương 657: Tẩu Chương Vào Hoàng Thành

Ánh mắt của Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm vào Trương Mậu Thịnh, vượt râu rồi nói với Tống Đại Sơn: “Cho huynh đệ thu đội đi, phong tỏa Trương gia, cấm người Trương gia ra ngoài. Còn bên trong Trương gia, tạm thời không cần tra xét!”

Nghे vậy, Tống Đại Sơn còn chưa phản ứng, Trương Mậu Thịnh đã ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười nói: “Điều tra án không thuộc bổn tướng quân quản, bổn tướng quân chỉ phụ trách phong tỏa mọi chuyện liên quan đến Diêm Vạn Ty!”

Trương gia ngoài dự liệu của hắn, nhưng cũng cho hắn biết Trương gia không phải phú thương đơn giản.

Một gia tộc truyền thừa lâu đời ắt có đạo sinh tồn của nó.

Như Thường Bình Hầu phủ, như Trương gia trước mắt.

Ba trăm năm không phải vài đời, mà là mười mấy đời, trải qua mười mấy đời không suy bại, tự nhiên có hợp lý của nó.

Dương Chính Sơn không rõ nội tình Trương gia sâu bao nhiêu, nhưng hắn hiểu Trương gia sẽ không chạy, cũng không phản kháng.

Bởi vì một khi phản kháng, tức là tự ép mình vào đường cùng.

Đã Trương gia không phản kháng không chạy, Dương Chính Sơn cũng không cần phải giam cầm, chỉ cần cấm túc là

được.

Cầm túc tổng quát vẫn tốt hơn là giam cầm!

“Đa tạ tướng quân, đa tạ tướng quân!” Trương Mậu Thịnh liên tục cảm ơn.

Dương Chính Sơn nhìn hẩn, “Tạ thì không cần, hy vọng Trương gia các người không làm chuyện gì khiến bốn tướng quân khó xử, bằng không hậu quả người nên hiểu!”

“Vâng, tướng quân yên tâm, Trương gia ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà, chờ triều đình điều tra!” Trương Mậu Thịnh khéo léo đảm bảo.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn những thỏi bạc sáng lóa dưới sảnh, xoay người bước ra khỏi Trương gia.

Đồng thời, Tổng Đại Sơn cũng dẫn theo các binh sĩ rút lui khỏi Trương gia.

“Sắp xếp người canh gác ở đây!”

Dương Chính Sơn căn dặn một câu, rồi cùng Trịnh Hiểu trở về Trịnh gia.

Trên đường trở về, Trịnh Hiểu không nhịn được hỏi: “Người không sợ Trương gia giở trò gì sao?”

“Họ sẽ không!”

“Tại sao?”

“Vì họ không cùng phe với Lạc Phúc!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Không cùng phe?” Trịnh Hiểu kinh ngạc.

Dương Chính Sơn giải thích: “Trương gia ghi chép lại tất cả các giao dịch tiền bạc với Lạc Phúc trong những năm qua, rõ ràng họ đã có dự tính từ lâu, một khi Lạc Phúc xảy ra chuyện, họ sẽ bỏ rơi Lạc Phúc!”

“Có lẽ trước đây họ hợp tác nhiều, nhưng Trương gia chưa bao giờ coi Lạc Phúc là người nhà, bằng không họ sẽ không lập sổ sách như vậy.”

“Quan hệ giữa quan và thương, phần lớn thương nhân là công cụ thu lợi của quan viên, nhưng Trương gia đã đảo ngược, họ coi quan viên là công cụ đảm bảo sự ổn định của mình.”

“Đã là công cụ, thì tự nhiên có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.”

“Có lẽ trước đây Trương gia đầu tư lớn vào Lạc Phúc, tốn nhiều tiền bạc, nhưng khi cần vứt bỏ, họ sẽ không do dự.”

“Đây chính là sự cao minh của Trương gia, cũng là bước đi bất đắc dĩ của họ.”

“Tất nhiên, Trương gia dám làm như vậy cũng vì họ có chỗ dựa khác, quan viên họ nuôi dưỡng chắc chắn không chỉ có một mình Lạc Phúc, Lạc Phúc ngã, họ vẫn có thể nhờ quan viên khác giúp đỡ.”

“Chỉ cần họ chịu bỏ tiền, tin rằng có nhiều quan viên sẵn sàng giúp họ làm việc, giúp họ xoay sở.”

“Đến lúc đó luận tội, họ chỉ cần phá tài miễn tai mà thôi.”

Trịnh Hiểu nhanh chóng hiểu ra vấn đề, không nhịn được cười: “Thật là vô gian bất thương!”

“Haha...”

Dương Chính Sơn khẽ cười, không nói gì thêm.

Đêm đó, phủ thành yên tĩnh hơn bình thường, không có bất kỳ hỗn loạn nào, dường như mọi thứ đều bình yên.

Tuy nhiên, nhiều người hiểu rằng dưới vẻ bình yên này là sóng ngầm dữ dội.

Lạc Phúc bị bắt, Diêm Vận Ty bị phong tỏa, nhiều quan viên liên quan thức trắng đêm, bóng dáng mờ ảo thỉnh thoảng xuất hiện trên con đường tối tăm, rồi nhanh chóng biến mất.

Hàng loạt chim bồ câu đưa tin, những bóng người vượt qua tường thành, rời khỏi phủ thành.

Trên lầu cổng thành phía nam, Tổng Đại Sơn cùng một nhóm binh sĩ đốt lửa trại, nướng chim bồ câu thơm phức.

“Đại nhân, lại bắt được một con!”

Một binh sĩ có gương mặt đen nhem xách một con chim bồ câu chạy đến, cười toe toét.

“Nướng lên, nướng lên!” Tổng Đại Sơn miệng đầy dầu mỡ, nhưng thấy chim bồ câu vẫn vui mừng.

“Nhưng có nhiều con chim bồ câu bay đi lắm!” Binh sĩ thấp giọng nói.

Tổng Đại Sơn không để ý, phát tay nói: “Tướng quân đã nói, không cần quan tâm.”

Bồ câu đưa tin là cách truyền tin đơn giản và nhanh nhất, muốn ngăn cản cũng không dễ dàng.

Đừng tưởng rằng bồ câu đưa tin chỉ là thả một con chim mang thư đi, thực tế là thả nhiều con cùng lúc để phòng ngừa rủi ro.

Hơn nữa, chi phí cho bồ câu đưa tin không thấp, nuôi và huấn luyện bồ câu không phải chuyện dễ.

Tuy nhiên, đêm nay có vẻ như tất cả bồ câu trong phủ thành Liêu An đều được thả ra, Tổng Đại Sơn và nhóm của hắn bắn hạ hơn chục con, nhưng vẫn có không ít con bay đi.

Không chỉ có bồ câu, còn có cả người. Tường thành phủ Liêu An cao hơn ba trượng, nhưng vẫn không ngăn được võ

giả.

Dương Chính Sơn cũng không định ngăn cản, vì ngăn cản quá tốn sức.

Họ muốn gửi tin, cứ để họ gửi.

Dương Chính Sơn đã đạt được mục đích, hấn đến Liêu An phủ để cứu Trịnh Hiểu, giờ Trịnh Hiểu đã an toàn, những chuyện khác không liên quan nhiều đến hấn.

Một đêm yên lặng, sáng hôm sau Dương Chính Sơn và Trịnh Hiểu đến Diêm Vận Ty.

Diêm Vận Ty đã bị phong tỏa hoàn toàn, tất cả kho hàng, phòng ốc đều bị niêm phong, quan lại đều bị giam giữ ở hậu viện nha môn, tức là trong phủ đệ của Lạc Phúc.

Lạc Phúc và gia quyến của hấn càng bị coi trọng để canh giữ.

Hai người tuần tra một lượt, không phát hiện vấn đề gì, rồi quay về.

Trịnh Hiểu cũng như Dương Chính Sơn, những chuyện tiếp theo đã vượt quá khả năng quản lý của hấn.

Vụ án lớn như thế này khi được phanh phui, triều đình thường sẽ cử tam ti đến điều tra xét xử.

Trịnh Hiểu chỉ là Tuần Diêm Ngự Sử, xem như người tố giác, nhưng sẽ không trở thành người thẩm án.

Cũng vào trưa ngày thứ hai sau khi Dương Chính Sơn đến Liêu An phủ, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đến kinh đô.

Sự phồn hoa của kinh đô thực sự mở mang tầm mắt cho hai tên nhà quê này.

Dù là Trọng Sơn trấn hay Liêu Đông, ở Đại Vinh đều không được coi là nơi giàu có.

Kinh đô là nơi phồn thịnh nhất nhì Đại Vinh, chỉ sau Giang Nam.

Sự phồn hoa của kinh đô so với Liêu Đông, như hai thế giới khác nhau.

Tuy nhiên, hai người không có tâm trạng thưởng thức cảnh phồn hoa, họ cuỡi ngựa vào thành, thẳng đến ngoại tẩu sự xử ở cửa Cảnh Vận của hoàng thành.

Ngoại tẩu sự xử là cơ quan chuyên truyền đạt tấu chương, tấu chương được gửi đến ngoại tẩu sự xử, sau đó chuyển đến nội tẩu sự xử, rồi được thái giám chuyển vào ngự thư phòng.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ, nhanh chóng Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo ra khỏi cửa Cảnh Vận.

“Chúng ta đã vào hoàng thành rồi!” Dương Minh Hạo quay đầu nhìn cửa Cảnh Vận, có chút không tin nổi nói.

Dương Minh Chí lo lắng, hấn lo cho Dương Chính Sơn, không biết việc Dương Chính Sơn tự ý dẫn binh đến Liêu An phủ có gây rắc rối gì không.

“Ừ, coi như đã vào!” Dương Minh Chí nhẹ giọng nói.

Dương Minh Hạo tò mò nhìn hoàng thành, tiếc rằng ở đây hấn chỉ thấy được một góc, không thấy được sự hùng vĩ của nó.

“Đi thôi, chúng ta đi tìm Vũ Chinh!” Dương Minh Chí nhẹ giọng nói.

“Được!”

Hai huynh đệ rời đi, tấu chương nhanh chóng được chuyển vào ngự thư phòng.

Lúc này đang buổi chiều, Thừa Bình Đế vừa ngủ trưa dậy, rửa mặt.

Trần công công cầm hai bản tấu chương đứng ngoài thư phòng đi vào.

“Tấu chương từ đâu tới?” Thừa Bình Đế hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, là tấu chương của Tuần Diêm Ngự Sử Liêu Đông Trịnh đại nhân và Đẳng Long Vệ Chỉ Huy Sứ Dương tướng quân!” Trần công công cười đặt hai bản tấu chương lên án thư.

Thừa Bình Đế vuốt lại mái tóc bạc hơi rối, dưới sự dìu đỡ của hai tiểu thái giám, dựa vào nhuyễn tháp.

“Bệ hạ, đây là chè hạt sen nướng nướng Ninh phi gửi tới!”

Trần công công lấy một bát chè hạt sen từ trong hộp đựng thức ăn đặt trước mặt Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế uống hai ngụm rồi đặt xuống, sau đó mở tấu chương vừa gửi tới.

Ông xem tấu chương của Dương Chính Sơn trước, xem xong sắc mặt có chút không tốt.

Dù là vì lý do gì, tự ý điều binh cũng là đại kỵ, đặc biệt là Thừa Bình Đế hiện tại rất nhạy cảm, càng kiêng kỵ chuyện này.

Tuy nhiên, trước đây Dương Chính Sơn để lại ấn tượng khá tốt với ông, nên ông chỉ hơi tức giận, không lập tức phát tác.

Đặt tấu chương của Dương Chính Sơn xuống, ông lại mở tấu chương của Trịnh Hiểu.

Càng xem sắc mặt càng đen, ánh mắt càng âm trầm.

“Khôn nạn!”

Xem xong, Thừa Bình Đế tức giận vung tay, hất văng bát chè hạt sen trên bàn.

“Bệ hạ bớt giận!”

Trong thư phòng, Trần công công và một đám tiểu thái giám vội vàng quỳ xuống kêu lên.

Thừa Bình Đế không để ý đến họ, lại nhìn tấu chương trong tay, nói: “Truyền Hình Bộ Thượng Thư, Đại Lý Tự Khanh, Đô Sát Viện trái phải Đô Ngự Sử!”

“Dạ!” Trần công công đáp một tiếng, vội vàng đứng dậy, cúi đầu khom lưng rời khỏi thư phòng.

Trần công công vừa ra ngoài, Thừa Bình Đế liền ho kịch liệt, mấy tiểu thái giám sợ hãi vội vàng rót nước vuốt lưng cho ông, Trần công công tăng tốc bước chân, gần như chạy đi.

Sau một hồi bận rộn, Thừa Bình Đế mới bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt có chút không tốt.

Ánh mắt sâu thẳm tràn đầy tức giận không thể che giấu.

Ông tức giận như vậy không phải vì Dương Chính Sơn, cũng không phải vì Lạc Phúc, càng không phải vì Trịnh Hiểu.

Ông đã gần ba mươi năm, đã thấy qua bao nhiêu tham quan, sao có thể vì một Lạc Phúc mà tức giận?

Điều khiến ông thực sự tức giận là người đứng sau Lạc Phúc.

Chỉ cần xem một lần tấu chương, ông đã biết sau lưng Lạc Phúc chắc chắn còn có người khác, bằng không Lạc Phúc tuyệt đối không có gan lớn như vậy.

Còn về người đứng sau Lạc Phúc là ai, Dương Chính Sơn có thể đoán được một hai, Thừa Bình Đế ít nhất cũng đoán được bảy tám phần.

Chính vì vậy, ông mới tức giận như thế.

Chương 658: Bán Bước Tiên Thiên (1)

Khả năng khống chế triều đình của Thừa Bình Đế có thể dùng từ tuyệt đối để hình dung. Ba mươi năm tại vị, đến nay triều đình trên dưới không ai dám xem nhẹ hay chậm trễ hoàng quyền. Dù Thừa Bình Đế hiện đã già, dù các hoàng tử đang tranh đấu lẫn nhau, cũng không ai dám đối với hắn giả vờ tuân lệnh nhưng thực chất là chống đối.

Thừa Bình Đế nổi giận, ngay ngày hôm đó, Hình Bộ, Đô Sát Viện, Đại Lý Tự liền phái quan viên đến Liêu An phủ. Đồng thời, một thánh chỉ cũng được gửi đến Liêu An phủ với tốc độ tám trăm dặm khẩn cấp.

Cùng lúc thánh chỉ rời kinh thành, phủ Tín Vương cũng nhận được tin báo đưa từ Liêu An phủ. Tín Vương vừa bước vào tuổi ba mươi, đứng trong đại sảnh hoa lệ, nhìn tờ giấy được gửi đến, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?”

Một nam tử trung niên mặc trường sam ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt hắn khó coi, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Kỷ tiên sinh, Lạc Phúc gặp chuyện rồi!” Tín Vương đưa tờ giấy trong tay cho Kỷ tiên sinh.

Kỷ tiên sinh, Kỷ Trung Hoài, tiến sĩ năm Thừa Bình hai mươi một, hiện tại là Thuận Thiên phó sứ, thuộc hạ thân cận của Tín Vương, là mưu sĩ quan trọng bên cạnh Tín Vương.

Kỷ Trung Hoài hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng như ngọc, không thấy dấu vết tuổi già, trên người toát lên khí chất chín

chấn nho nhã, khiến người khác có cảm giác phong độ lịch lãm.

Kỷ Trung Hoài nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua, lông mày lập tức nhíu chặt lại.

Lạc Phúc chính là trụ lực quan trọng của Tín Vương, gần như tương đương với túi tiền của Tín Vương. Những năm qua, Lạc Phúc cung cấp cho Tín Vương một lượng lớn tiền tài, và Tín Vương dựa vào số tiền này để thu mua không ít nhân lực trong triều đình.

Nếu Lạc Phúc xảy ra chuyện, Tín Vương gần như mất đi một cánh tay.

Mất một cánh tay vẫn còn nhẹ, một khi bị hạ biết được sau lưng Lạc Phúc là Tín Vương, có thể khiến Tín Vương mất hết cả bàn cờ.

“Điện hạ, không thể giữ lại Lạc Phúc được nữa!” Kỷ Trung Hoài trầm giọng nói.

Hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là chết mà không để lại chứng cứ. Chỉ cần Lạc Phúc không mở miệng, sẽ không ai có thể kéo Tín Vương vào chuyện này.

Mặc dù nhiều người ở Liêu An phủ suy đoán rằng sau lưng Lạc Phúc là Tín Vương, nhưng chỉ có Lạc Phúc và Tín Vương mới thực sự có liên hệ.

Thần sắc Tín Vương hơi động, trong lòng có chút không cam tâm. Mất đi trụ lực của Lạc Phúc, sau này hẳn muốn làm gì cũng phải bó tay bó chân.

Bạc không phải là vạn năng, nhưng không có bạc thì chẳng làm được gì.

Chi tiêu của vương phủ cần bạc, mời khách ăn cơm cần bạc, mua chuộc lòng người càng cần bạc.

“Điện hạ, bây giờ không phải lúc do dự!” Kỷ Trung Hoài lên tiếng nhắc nhở.

Tín Vương khẽ thở dài, “Bản vương hiểu rồi!”

“A Đại, người dẫn người đến Liêu An phủ tiễn Lạc đại nhân một đoạn đường!”

Từ góc đại sảnh, một nam tử mặc trang phục đen bước lên một bước, lộ ra khuôn mặt vô cùng bình thường, đáp: “Vâng!”

“Đi đi!” Tín Vương phát tay, có chút chán nản nói.

Tên hán tử gọi là A Đại chấp tay cúi người, lui ra khỏi chính sảnh. Kỷ Trung Hoài thấy vậy mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cho rằng chỉ cần Lạc Phúc chết, sự việc vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.

Tuy nhiên, rõ ràng hắn đã thở phào quá sớm.

Tiền viện của vương phủ đột nhiên vang lên một trận xô xao. Rất nhanh sau đó, một thái giám đội mũ tam sơn, mặc áo dài đen dẫn theo một nhóm thị vệ mặc giáp văn sơn tiến vào chính sảnh.

“Lão nô bái kiến Tín Vương điện hạ, bệ hạ truyền Tín Vương điện hạ vào cung yết kiến!” Thái giám đi đến chính sảnh, cười mỉm cúi đầu nói với Tín Vương.

“Trương công công!”

Tín Vương nhìn thấy người đến, sắc mặt liên tục thay đổi. Hắn biết việc này không thể giấu được Thừa Bình Đế, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

“Tín Vương điện hạ, mời đi!” Trương công công cười mỉm nói.

Trương công công này chính là người đã truyền thánh chỉ cho Dương Chính Sơn lần trước, là thái giám bên cạnh Thừa Bình Đế.

Tín Vương khẽ gật đầu, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo thị vệ rời đi.

Trương công công vẫn cười mỉm đi theo sau Tín Vương, nhưng khi rời đi, hắn còn liếc nhìn Kỷ Trung Hoài đang đứng trong đại sảnh.

Sắc mặt Kỷ Trung Hoài vô cùng khó coi, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tín Vương bị đưa đi.

Tín Vương vào cung, không tránh khỏi một trận quở trách. Còn có hậu quả gì khác hay không, phải xem ý tưởng của Thừa Bình Đế.

Trên thực tế, Thừa Bình Đế vẫn mềm lòng, không trừng phạt nặng Tín Vương, chỉ phạt bổng lộc một năm và cấm túc nửa năm.

Ngày 23 tháng 6.

Dương Chính Sơn ở Liêu An phủ nhận được chiếu chỉ của Thừa Bình Đế.

Yêu cầu của Thừa Bình Đế đối với hắn rất đơn giản, chính là phong tỏa Ty Diêm Vận, giam giữ Lạc Phúc, chờ tam ti nha môn đến thẩm tra xử lý vụ án này.

Nhận được chiếu chỉ của Thừa Bình Đế, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thừa Bình Đế không nói tha thứ cho việc hắn tự ý dẫn binh ra ngoài, nhưng ban cho hắn một thánh chỉ, chứng tỏ Thừa Bình Đế không quá tức giận với hành động của hắn.

Trong phủ đệ Trịnh gia, Trịnh Hiểu cũng hít sâu một hơi, “Có chiếu chỉ của bệ hạ, những việc còn lại sẽ dễ dàng hơn!”

Áp lực mà bọn họ chịu đựng trong mấy ngày qua vẫn rất lớn, dù sao trong phủ thành có nhiều nha môn, nhiều quan viên như vậy, chỉ cần xảy ra một chút rối loạn, bọn họ sẽ rất khó xử lý.

Đặc biệt là trong trường hợp không có chiếu chỉ của Thừa Bình Đế, mọi việc họ làm đều là tự ý hành động.

Hiện tại có chiếu chỉ của Thừa Bình Đế, ít nhất họ cũng có danh nghĩa.

“Tuy nhiên, có thể những ngày tới sẽ không yên bình!”
Dương Chính Sơn nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Ừ!”

Trịnh Hiểu khẽ gật đầu, “Có nguy hiểm hay không?”

Chương 659: Bán Bước Tiên Thiên (2)

Sự việc đã truyền đến kinh thành, kinh thành chắc chắn sẽ có phản ứng. Người phản ứng không chỉ có triều đình, mà còn có người và thế lực đứng sau Lạc Phúc.

Dương Chính Sơn đặt chén trà xuống, cười nhạt: “Không biết!”

“Nói thật, ta không hiểu nhiều về cao thủ ở kinh thành!”

Với thực lực của hắn, ở Đại Vinh hiện nay cũng được coi là cao thủ, tu vi Hậu Thiên tầng tám mặc dù không phải đỉnh cấp, nhưng hắn có thực lực Hậu Thiên tầng chín, dưới Tiên Thiên, đã được coi là mạnh nhất rồi.

Tuy nhiên, Đại Vinh có bao nhiêu cao thủ, kinh thành ẩn giấu bao nhiêu cao thủ, hắn thật sự không rõ.

Kinh thành chính là nơi tàng long ngọa hổ, không ai biết trong kinh thành rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu võ giả cường đại.

Trịnh Hiểu trầm ngâm một lúc, nói: “Có lẽ sẽ không có tồn tại quá mạnh!”

“Tại sao?” Dương Chính Sơn có chút tò mò.

Trịnh Hiểu cười nói: “Võ giả Tiên Thiên là trọng khí của hoàng triều, ngoại trừ bệ hạ, hầu như không ai có thể mời được.”

Dương Chính Sơn càng tò mò hơn, “Triều ta có bao nhiêu võ giả Tiên Thiên?”

“Điều này, có lẽ chỉ có bộ hạ biết rồi!” Trịnh Hiểu nhún vai, có chút bất lực nói.

Võ giả Tiên Thiên đã là tồn tại đỉnh phong nhất của Đại Vinh, không thể nói võ giả Tiên Thiên đã vượt ra ngoài thể tục, vượt ra ngoài hoàng triều, nhưng võ giả Tiên Thiên đối với hoàng triều giống như vũ khí hạt nhân, ngay cả hoàng đế cũng phải lễ ngộ có thừa.

Mà khi đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, thân phận địa vị ngược lại trở thành thứ yếu, tu vi của bản thân mới là quan trọng nhất.

Võ giả Tiên Thiên theo đuổi không còn là vinh hoa phú quý, mà là cảnh giới cao hơn.

Vì vậy, đại đa số võ giả Tiên Thiên đều thích tìm một nơi để thanh tu, chứ không phải là nhập triều làm quan.

Do đó, trong mắt thế nhân, võ giả Tiên Thiên đều là tồn tại tương đối thần bí.

Trong Đại Vinh có bao nhiêu võ giả Tiên Thiên trung thành với hoàng triều, trung thành với hoàng quyền, cũng trở thành một bí mật.

Thế nhân có nhiều suy đoán, nhưng tình huống thực sự có lẽ chỉ có một mình Thừa Bình Đế là rõ ràng nhất.

Mặc dù Dương Chính Sơn rất tò mò về võ giả Tiên Thiên, nhưng cũng hiểu rằng Trịnh Hiểu có lẽ không biết những bí mật này, nên không tiếp tục hỏi nữa.

Tất nhiên, còn có một lý do khác, cảnh giới Tiên Thiên, võ giả Tiên Thiên, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tiếp xúc.

Hiện tại, tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh phong của Hậu Thiên tầng tám, chỉ cần một bước nữa là có thể tiến vào Hậu Thiên tầng chín.

Tính toán thời gian, hắn đột phá Hậu Thiên tầng tám vào khoảng thời gian này năm ngoái, tức là hắn đã mất hơn một năm mới lại tìm được cơ hội đột phá.

Tất nhiên, đây không phải là trọng điểm, nếu theo suy đoán tình huống bình thường, sau khi hắn đột phá Hậu Thiên tầng chín, có thể sẽ mất từ ba đến năm năm mới đạt đến Tiên Thiên.

Đây là trong trường hợp có đủ linh tuyền trợ giúp, nếu không thời gian sẽ lâu hơn.

Có thể thấy, đột phá cảnh giới Tiên Thiên khó khăn như thế nào.

Điểm mấu chốt là ở chỗ, hiện tại Dương Chính Sơn đã luyện thành Ất Mộc Trường Xuân Công.

Sự khác biệt giữa công pháp Tiên Thiên và công pháp Hậu Thiên chính là công pháp Tiên Thiên có thể ngưng luyện ra tiên thiên chân khí.

Còn sự khác biệt giữa cảnh giới Tiên Thiên và cảnh giới Hậu Thiên là tiên thiên chân khí có thể ở trong cơ thể tức tức quy căn, miên miên như tồn, khiến cho nó không lạnh không nóng, tự nhiên vận hành.

Nói đơn giản, chân khí trong cơ thể của võ giả Tiên Thiên có thể tự động vận chuyển, đạt đến trạng thái liên miên bất tuyệt. Điều này đại biểu cho việc, võ giả đã kiểm soát chân khí đến mức độ như bản năng.

Hiện tại, Dương Chính Sơn có thể ngưng luyện ra tiên thiên chân khí, đã được coi là một chân bước vào cảnh giới Tiên Thiên. Nửa bước còn lại chính là không ngừng tích lũy tiên thiên chân khí, không ngừng luyện tập kiểm soát tiên thiên chân khí.

Trạng thái hiện tại của hắn có thể coi là bán bước Tiên Thiên, cho dù tu vi của hắn vẫn ở Hậu Thiên tầng tám.

Hậu Thiên tầng tám và bán bước Tiên Thiên không mâu thuẫn. Tiêu chuẩn của bán bước Tiên Thiên là có thể ngưng luyện ra tiên thiên chân khí, còn sự khác biệt giữa Hậu Thiên tầng tám và tầng chín là ở chỗ tích lũy bản thân.

Tất nhiên, tuyệt đại đa số võ giả sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Tuyệt đại đa số võ giả đều là ở trạng thái đỉnh phong của Hậu Thiên tầng chín, tích lũy dày, sau đó bùng nổ, một lần hành động ngưng luyện ra chân khí.

Điểm yếu nhất của Dương Chính Sơn chính là tích lũy, mặc dù tuổi của hắn không nhỏ, nhưng thời gian hắn tu luyện lại ít hơn hai mươi năm so với võ giả cùng cảnh giới.

Hắn không thể tích lũy dày rồi bùng nổ, nhưng linh tuyến lại nâng cao thể chất của hắn đến mức tương đối khủng bố, khiến hắn dễ dàng ngưng luyện ra chân khí hơn.

Trong tình huống bình thường, sau khi võ giả Hậu Thiên tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, tiên thiên chân khí sẽ nuôi dưỡng cơ thể, khiến cơ thể thoát thai hoán cốt, phát ra sinh cơ mới.

Mà cơ thể của Dương Chính Sơn luôn có sinh cơ mới, luôn ở trong trạng thái thoát thai hoán cốt.

Hiện tại, cơ thể của Dương Chính Sơn cho dù không bằng võ giả Tiên Thiên, cũng không kém bao nhiêu.

Sự cường đại của thể chất không chỉ thể hiện ở sức mạnh, mà còn có thể phản hồi vào quá trình tu luyện.

Đối với võ giả mà nói, cơ thể mới là căn bản, nếu thể chất đủ mạnh, tu luyện sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Dương Chính Sơn có thể luyện thành Át Mộc Trường Xuân Công, chính là vì thể chất của hắn đủ mạnh.

Tuy nhiên, Ất Mộc Trường Xuân Công thâm ảo vô cùng, hiện tại Dương Chính Sơn cũng chỉ mới nhập môn, muốn tiến xa hơn, hắn còn cần rất nhiều thời gian để rèn luyện.

Chương 660: Đối Đầu Trong Đêm (1)

Đêm khuya thanh vắng.

Nha môn Diêm Vận Ty.

Hiện tại, tất cả quan lại của Diêm Vận Ty vẫn bị giam trong căn nhà ở nha môn, Lạc Phúc cùng gia quyến cũng bị nhốt ở đây.

Tổng Đại Sơn bố trí một trăm kỵ binh và năm trăm binh lính ngày đêm canh gác trong ngoài nha môn.

Mấy ngày nay trong thành vẫn rất yên ổn, đặc biệt là Trương gia, ngoan ngoãn vô cùng, Dương Chính Sơn cũng điều một nhóm người từ bên Trương gia đến tăng cường lực lượng bảo vệ cho Diêm Vận Ty.

Theo màn đêm buông xuống, toàn bộ Liêu An phủ thành chìm vào tĩnh lặng, không ít binh lính có nhiệm vụ gác đêm cũng không khỏi ngủ gật.

Trực đêm là mệt nhất, bởi vì trực đêm không chỉ làm việc mà còn phải chống lại cơn buồn ngủ.

Chống lại cơn buồn ngủ là một việc vô cùng khó khăn, là một việc trái với bản năng.

Cho dù là binh lính đã qua huấn luyện cũng rất khó chống lại cơn buồn ngủ, nhưng các chiến sĩ của doanh trại kỵ binh lại rất nhẹ nhàng chống chịu được cơn buồn ngủ quá rày.

Đừng quên lúc ở Bắc địa, bọn họ đã liên tục tổ chức tập kích ban đêm suốt bảy ngày, gần như đều ngủ ngày thức đêm.

“Tỉnh táo lên, đừng có ngủ gật!”

Một chiến sĩ của doanh trại kỵ binh đi đến trước mặt hai binh lính, lạnh giọng quát.

“Vâng!” Hai binh lính vội vàng đứng thẳng người, lớn tiếng đáp, cái đầu vốn đang buồn ngủ mơ màng lập tức tỉnh táo hơn hẳn.

Kỵ binh doanh, cũng chính là các chiến sĩ đến từ An Nguyên thành, mỗi người trong bọn họ đều là bảo bối của Dương Chính Sơn. Sau khi vào Đẳng Long Vệ, một phần trong số họ được điều vào vệ ti nha môn làm văn lại, một phần khác được điều vào các thiên hộ sở, các thôn bảo làm võ quan trung tầng.

Hiện tại phần còn lại này cũng không phải lính thường, bọn họ là giáo quan của binh lính bình thường, cũng là võ quan trung tầng tương lai của Đẳng Long Vệ.

Những chiến sĩ được điều vào vệ ti nha môn làm văn lại, sớm muộn gì Dương Chính Sơn cũng điều họ ra, để họ làm văn lại chỉ là bất đắc dĩ, cũng là biện pháp tạm thời, có thể khẳng định như vậy là lãng phí.

Tương lai Dương Chính Sơn sẽ điều họ vào trong doanh binh, lấy những chiến sĩ này làm nòng cốt, thành lập một Đẳng Long doanh hùng mạnh.

Tên chiến sĩ kỵ binh thấy hai người tỉnh táo hơn nhiều, hài lòng gật đầu, nói: “Một lát nữa nhà bếp sẽ mang cơm đến, các người ăn sớm đi!”

“Vâng, đại nhân!” Hai binh lính nhe răng cười.

Ăn cơm nha!

Bọn họ thích nhất.

Một là vì họ không thích đói bụng, trước đây đói quá nhiều, bây giờ chắc chắn không thích.

Hai là vì khẩu phần ăn của họ cũng không tệ, trước khi vào phủ thành, họ đều ăn lương khô, sau khi vào phủ thành, họ được ăn cơm nóng.

Cơm canh tuy không phải phong phú, nhưng có thịt có rau, có thể ăn no uống đủ, đối với họ như vậy đã rất tốt rồi.

“Đừng ăn nhiều quá, ăn nhiều lại buồn ngủ!” Chiến sĩ nói một câu, rồi đi đến trước một cái giếng nước ở trước căn nhà.

Bên cạnh giếng nước, có một bóng người đang dựa vào thành giếng, thành giếng cao khoảng hai thước, được xây bằng đá xanh, trải một cái chiếu dưới đất, dựa vào thành giếng sẽ không cảm thấy khó chịu.

“Đại nhân! Cơm của ngài đây!” Chiến sĩ đặt hộp cơm trong tay lên chiếu chiếu bên cạnh.

Dương Chính Sơn đứng dậy, vỗ vỗ cho thẳng quần áo có hơi nhăn, tùy ý hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Vừa qua giờ sửu!” Chiến sĩ đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, ngồi xổm xuống, mở hộp cơm ra, “Ngồi xuống ăn cùng đi!”

“Đại nhân không cần đâu, bên đó cũng có cơm rồi!” Chiến sĩ hơi ngại ngần nói.

Dương Chính Sơn cười ha hả nói: “Cơm này ta cũng không ăn hết được một mình! Ngồi xuống đi!”

Đương nhiên cơm của hắn phải ngon hơn cơm của chiến sĩ bình thường, cho dù hắn không muốn đặc biệt, nhưng cũng không ngăn được nhà bếp nấu riêng cho hắn.

Tên chiến sĩ hơn ba mươi tuổi này thấy Dương Chính Sơn không phải đang khách sáo, do dự một chút, rồi nói: “Tạ ơn đại nhân!”

“Đến đây, đừng khách sáo!”

Dương Chính Sơn lấy cơm ra đặt trên thành giềng.

“Ta nhớ người tên là Vương Nhị Sơn đúng không!”

Vừa ăn, Dương Chính Sơn vừa trò chuyện với tên chiến sĩ trước mặt.

“Đại nhân không nhớ sai, Vương Nhị Sơn là tên trước đây của ta!”

“Ồ! Sao, bây giờ đổi tên rồi?” Dương Chính Sơn có chút ngạc nhiên.

“Ừm, sau khi biết chữ, ta tự đặt cho mình một cái tên mới, Vương Tạ!”

“Vương Tạ!” Dương Chính Sơn cầm đũa gấp thức ăn, nhướng mày, “Tên hay!”

Vương Tạ cười cười, không nói gì, Vương Tạ, là tạ ơn ân tình của Dương Chính Sơn đối với hắn.

Hắn vốn chỉ là một binh lính bình thường ở một thôn bảo bên ngoài An Nguyên thành, nếu không có Dương Chính Sơn, cả đời này hắn cũng chỉ là một binh lính bình thường, không chỉ bản thân hắn cả đời không thể có tiền đồ, mà cả con cháu đời sau của hắn cũng chỉ là một binh lính bình thường.

Chính Dương Chính Sơn đã cho hắn ăn no, cho hắn học chữ, cho hắn trở thành võ giả, cho gia đình hắn có cuộc sống tốt đẹp.

An Nguyên thành thủ bị doanh sau khi chiến đấu với Đông Hải Hồ tộc, hơn nửa số quân đã tử trận, nhưng không một ai

oán trách Dương Chính Sơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Chính Sơn đã mang đến cho họ những gì, họ là người cảm nhận rõ ràng nhất.

“Bây giờ tu vi thế nào rồi?” Dương Chính Sơn tiếp tục trò chuyện với hắn.

“Tháng trước vừa mới đột phá đến Hậu Thiên tầng bốn!” Vương Tạ tự hào nói.

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ tán thưởng, “Không tệ, tiếp tục cố gắng, sau này ngươi có cơ hội đạt tới Hậu Thiên tầng bảy tầng tám!”

Hiện tại phần lớn các chiến sĩ của doanh trại kỵ binh đều ở Hậu Thiên tầng hai tầng ba, cá biệt đã đạt tới tầng bốn.

Còn như dưới Hậu Thiên cảnh, một người cũng không có.

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, những chiến sĩ có tu vi tương đối thấp đều đã chết trên chiến trường.

Chương 661: Đối Đầu Trong Đêm (2)

Lúc đầu khi thủ bị doanh tiến vào Bắc địa, tỷ lệ võ giả khoảng chừng bảy thành, mà sau khi liên tiếp huyết chiến, tỷ lệ võ giả đã thành mười thành.

Chính vì tu vi càng cao thì tỷ lệ sống sót trên chiến trường càng lớn.

Mà đến nay, những chiến sĩ này đã hoàn toàn trở thành võ giả Hậu Thiên.

Tương lai của những chiến sĩ này vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển, giống như Vương Tạ, hiện tại hắn mới ba mươi tuổi, vẫn còn mười năm thời kỳ hoàng kim, cho dù sau này không có Linh Tuyên Thủy hỗ trợ, tu vi của hắn vẫn có thể tăng lên vài tầng.

Hậu Thiên tầng bảy tầng tám đều có khả năng, còn như Hậu Thiên tầng chín thì phải xem cơ duyên của từng người.

Ngay khi hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, trên lầu công thành ở phía xa đột nhiên sáng lên một chiếc đèn lồng.

Chiếc đèn lồng trắng dưới ánh đêm xanh thẫm trông đặc biệt sáng ngời, chỉ cần nhìn thoáng qua, lập tức có thể chú ý đến.

“Đại nhân!” Vương Tạ chỉ vào chiếc đèn lồng ở phía xa, nhắc nhở.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, mỉm cười, “Đã biết là đêm nay sẽ không yên ổn mà.”

“Đại nhân, ta đi tập hợp các huynh đệ trước!” Vương Tạ đứng dậy, nói.

“Ừ, đi đi!” Dương Chính Sơn tiếp tục ăn cơm.

Tiết kiệm là mỹ đức, không thể lãng phí cơm canh.

Ở bên kia, một bóng đen bịt mặt đang nhanh chóng băng qua các đường phố ngõ hẻm trong thành.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy ở khu Nam thành có ít nhất hơn ba mươi bóng đen đang di chuyển.

Họ ẩn mình trong bóng tối của những ngôi nhà, lướt qua những con đường sáng sủa, hành động nhanh nhẹn, dứt khoát, không hề chậm trễ.

Đồng thời, trong Diêm Vận Ty nha môn cũng có một nhóm chiến sĩ đang nhanh chóng tập hợp dưới ánh trăng.

Dương Chính Sơn ăn sạch sẽ cơm trong bát xong, không vội vàng chậm rãi đứng dậy, sau đó vươn vai một cái thật dài.

“Đã lâu rồi không hoạt động tay chân, hy vọng các người đừng để ta thất vọng!”

Hắn thấp giọng lầm bầm một câu, rồi cầm lấy cây trường thương huyền thiết bên cạnh.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, các chiến sĩ nhanh chóng đi đến phía sau Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không biết là ai đến, nhưng hắn có thể đoán được mục đích của người đến.

Ngoại trừ Lạc Phúc, chắc hẳn sẽ không có mục đích nào khác.

Cũng không biết những người này đến cứu Lạc Phúc hay đến giết Lạc Phúc.

Năm mươi chiến sĩ đứng sừng sững phía sau Dương Chính Sơn, bất động, không lên tiếng.

Dương Chính Sơn cũng không nói gì, một tay cầm thương, một tay vuốt râu, chăm chú lắng nghe tiếng bước chân ở phía xa.

Đối phương rất cẩn thận, vậy mà lại dừng lại ở trên đường gần Diêm Vận Ty nha môn, nhưng dường như bọn họ không biết rằng, khi bọn họ vượt qua tường thành thì đã bị lộ rồi.

Trên con đường phía Nam Diêm Vận Ty nha môn, một bóng đen ẩn nấp trong bóng tối của ngôi nhà, người dẫn đầu nhìn về phía Diêm Vận Ty yên tĩnh, giữa hai hàng lông mày thêm một phần nghiêm trọng.

Từ bên ngoài nhìn vào, cửa lớn của Diêm Vận Ty đóng chặt, không có gì khác thường, nhưng hẳn lại có thể cảm nhận được bên trong toát ra một luồng sát khí âm thầm.

Diêm Vận Ty trước mắt giống như một con mãnh thú đang há miệng chờ đợi bọn họ tiến vào.

Có sát khí, có nguy hiểm, nhưng không đến mức khiến hần chùn bước.

Hần giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ phía sau, hơn ba mươi hắc y nhân phía sau hần phân tán ra tiến đến gần Diêm Vận Ty nha môn.

Chờ đến khi họ đến bên tường của Diêm Vận Ty, người dẫn đầu là người đầu tiên nhảy vào, sau đó thuộc hạ của hần lần lượt nhảy vào trong.

Trong sân vẫn yên tĩnh, nhưng lông mày của hắc y nhân càng nhíu chặt hơn.

Theo tin tức họ do thám được vào ban ngày, quan lại của Diêm Vận Ty đáng lẽ phải bị giam giữ trong nha môn.

Đã là giam giữ, tự nhiên phải có người canh gác.

Nhưng trước mắt lại vô cùng yên tĩnh, căn bản không thấy một bóng người.

Lúc này, binh lính của Đằng Long Vệ đều chạy vào trong phòng trốn rồi, đây cũng là việc bất đắc dĩ, những binh lính này chỉ là người bình thường mới qua huấn luyện cơ bản mà thôi, để họ đối chiến với võ giả chẳng khác nào đi chịu chết.

Để tránh thương vong quá lớn, Dương Chính Sơn đã bảo họ trốn trước.

Nếu hắc y nhân có thính lực như Dương Chính Sơn, nhất định sẽ nghe thấy ở đại sảnh phía xa có rất nhiều tiếng hô hấp hỗn loạn.

Đáng tiếc là hắc y nhân không có, sau khi quan sát một lúc, hắc y nhân liền lên về phía căn nhà ở phía Tây nha môn.

Rất nhanh, bọn họ đã đến bên ngoài sân nơi Dương Chính Sơn và các chiến sĩ đang đứng.

Bên ngoài cổng vòm tròn tròn, hắc y nhân nghiêng đầu liếc mắt vào trong sân, vẫn không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng nào.

Hắc y nhân nhìn xuống phía sau bằng ánh mắt dò hỏi, thuộc hạ khẽ lắc đầu, ra hiệu rằng xung quanh không có phục kích.

Đúng vậy, xung quanh thực sự không có phục kích, Dương Chính Sơn không bố trí trạm gác ngầm gì, bởi vì bố trí trạm gác ngầm còn không bằng để hắc y nhân dùng tai nghe.

Hắc y nhân quay đầu lại, men theo bờ tường tiến vào trong sân.

Trong sân vẫn yên tĩnh, họ dựa vào tường và nhà ở để tiếp tục tiến sâu vào.

Đột nhiên, hắc y nhân sững sờ.

Khi thân hình hắc thò ra khỏi bức tường của một căn nhà, toàn thân hắc đều cứng đờ.

Hắc thò đầu ra, đôi mắt lộ ra trên tấm vải đen che mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Trong sân tối, một bóng người đứng sừng sững như ma quỷ, bất động, thậm chí ngay cả tiếng hô hấp cũng rất yếu ớt.

Nếu không nhìn rõ đó là từng người một, hắc thậm chí còn nghi ngờ đó là từng bức tượng.

“Người đang nhìn cái gì, ra đây nói chuyện cho rõ ràng!”

Dương Chính Sơn vượt rào, nhìn cái đầu thò ra từ góc tường, cảm thấy có chút buồn cười.

Chương 662: Ất Mộc Trường Xuân Chân Khí (1)

Đồng tử trong mắt của hắc y nhân co lại, khóa chặt vào Dương Chính Sơn.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi bước ra từ sau góc tường. Đã bị phát hiện rồi, tiếp tục ẩn nấp cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Ngươi là Đẳng Long Vệ Chỉ Huy Sứ, Dương Chính Sơn?”

Hắc y nhân trầm giọng hỏi.

“Không sai, chính là bản tướng. Còn các hạ là ai?” Dương Chính Sơn vuốt râu nhìn hắn, cười hỏi.

Hắc y nhân im lặng.

Ta là ai?

Đương nhiên không thể nói cho ngươi biết!

Nếu không thì ta mặc hắc y che mặt để làm gì!

Thấy hắn không trả lời, Dương Chính Sơn cũng không bận tâm, nói tiếp: “Bảo người của ngươi ra hết đi, tổng cộng ba mươi hai tên. Ừm, bảo sáu tên trên đó cẩn thận, đừng giẫm vỡ ngói, sửa lại phiên lăm!”

Hắc y nhân lại chìm vào im lặng. Trước đây hắn cứ nghĩ rằng họ ẩn nấp rất tốt, không ngờ Dương Chính Sơn lại nắm rõ cả số lượng và vị trí của họ.

Hắn không hiểu nổi vì sao lại như vậy.

Dương Chính Sơn thấy hắn không động đậy, có chút bất lực nói: “Bản tướng không thích đánh giết, chỉ bằng chúng ta

ngồi xuống nói chuyện!”

“Tận hưởng trà ngon và trăng đẹp đêm nay, các hạ hà tất phải bận tâm đến một người như Lạc Phúc?”

“Lạc Phúc ở đâu?” Hắc y nhân cuối cùng cũng hỏi.

Dương Chính Sơn không giấu giếm, thản nhiên nói: “Ở sau lưng bản tướng.”

Nói xong, ông còn tốt bụng chỉ về phía căn nhà phía sau, “Ừm, chính là căn đó!”

Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà, “Người tự tin thật đấy?”

“Không, ta đang lừa ngươi!” Dương Chính Sơn cười toe toét, “Trong căn nhà đó chỉ có hai tiểu thiếp của Lạc Phúc!”

“...”

Hắc y nhân có chút tức giận, “Ngươi đang đùa giỡn ta!”

“Haha~~” Dương Chính Sơn cười nói: “Cũng không nhất thiết là vậy. Lạc Phúc có ở trong đó hay không, ngươi có thể vào xem!”

Ánh mắt của hắc y nhân lóe lên một tia hung ác.

Lúc này, hẳn biết nói nhiều cũng vô ích, vì lời của Dương Chính Sơn căn bản không thể tin được.

Lạc Phúc ở đâu?

Hiện tại đã thành ẩn số. Ban ngày họ nhận được tin tức rằng Lạc Phúc cùng gia quyến đều bị giam trong nha môn Diêm Vận Ty, nhưng giờ đây Dương Chính Sơn rõ ràng đã đề phòng, có khi nào đã giấu Lạc Phúc ở nơi khác.

Vì vậy, nói thêm cũng chẳng ích gì. Hắc y nhân cần phải xem xét căn nhà phía sau Dương Chính Sơn trước.

“Choang!”

Trường đao ra khỏi vỏ.

“Nếu vậy, ta tiến người một đoạn!”

Lời vừa dứt, thân hình hắn như một làn khói xanh biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện trước mặt Dương Chính Sơn.

Ánh trăng chiếu rọi, lưỡi đao sáng loáng chém thẳng xuống đầu Dương Chính Sơn.

“Hahaha, người xem thường bản tướng quá rồi!”

Dương Chính Sơn nhìn lưỡi đao gần trong gang tấc, trường thương trong tay bắn lên, đâm thẳng vào ngực hắc y nhân.

Đồng thời, ông cúi người xuống, né lưỡi đao của hắc y nhân.

Hắc y nhân xoay người, lưỡi đao theo đó quét nhanh như gió về phía Dương Chính Sơn.

“Keng keng ~”

Trường thương múa lên, cán thương nặng nề va chạm với lưỡi đao, lập tức tóe ra những tia lửa.

Dùng sức mượn lực, trong mắt Dương Chính Sơn hiện lên một ý cười nhạt.

Thanh giáo sắt đen này quả nhiên không tầm thường, không những vừa tay mà còn cực kỳ cứng cáp, không hề sợ bị chém đứt.

Một nhát thương đánh bật lưỡi đao ra, Dương Chính Sơn vùng mạnh trường thương, âm thanh trầm đục như sấm rền vang lên, kèm theo đó là tiếng nổ ầm ầm.

Trường thương nặng nề như có sức mạnh ngàn cân, hắc y nhân kinh hãi, không kịp nghĩ ngợi, vội vàng lùi lại.

Tuy nhiên, hấn lùi, Dương Chính Sơn lại truy kích không tha.

Thương như cầu vồng, sắc bén vô cùng, đuổi theo ngực hắc y nhân.

Hắc y nhân nhảy lên mái nhà, vẫn không thể kéo giãn khoảng cách với Dương Chính Sơn.

Hai bóng người liên tục di chuyển dưới ánh trăng, lưỡi đao sắc bén và mũi thương sắc nhọn không ngừng va chạm.

Cùng lúc đó, những hắc y nhân xung quanh cũng lao về phía các tướng sĩ.

Tuy nhiên, dường như họ đã đánh giá thấp các tướng sĩ này.

Một nhóm hắc y nhân từ bốn phương tám hướng lao tới, các tướng sĩ cảm thương sẵn sàng chờ đợi.

“Giết!”

Tiếng hô vang dội khí thế vang lên, mũi thương đồng loạt xông ra như rừng.

Nhóm hắc y nhân này không yếu, nếu chỉ xét về tu vi, họ còn mạnh hơn cả các tướng sĩ.

Nhưng lối đánh của họ rõ ràng giống với các võ giả giang hồ, thiên về đánh đơn lẻ.

Khi một nhóm người lao tới, từng cá nhân trông có vẻ rất sắc bén, nhưng khi chạm trán với các tướng sĩ, điểm yếu của họ lập tức bộc lộ.

Sự phối hợp không đủ nhuần nhuyễn, dù là cùng nhau xông lên nhưng lại không có chút bài bản nào.

Điều này cũng dễ hiểu, sự ăn ý giữa nhiều người không phải dễ dàng gì, chỉ có trong quân đội mới dễ dàng rèn luyện

được sự ăn ý đó, vì các tướng sĩ hầu như ngày nào cũng sống và tập luyện cùng nhau.

Có thể sự ăn ý giữa ba đến năm người dễ dàng hình thành, như Thiên Thanh Kiếm Trận của Thiên Thanh Kiếm Phái, bản chất chính là sự phối hợp ăn ý lẫn nhau.

Nhưng khi số lượng người tăng lên, sự phối hợp lẫn nhau càng trở nên khó khăn hơn.

Khi hắc y nhân và các tướng sĩ chạm trán, các tướng sĩ gần như không cần giao tiếp đã rất ăn ý lựa chọn tấn công.

Tên hắc y nhân lao lên trước chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện mấy mũi thương, phong tỏa tất cả các hướng trên dưới trái phải của hắn, quan trọng hơn là có một mũi thương đâm thẳng vào ngực hắn.

Hắn hiếm hóc tránh được mũi thương đâm tới, nhưng không thể tránh được những mũi thương từ hai bên ập đến.

“Phụt ~”

“Rắc ~”

Một mũi thương xuyên qua vai trái của hắn, một cây trường thương quất vào cánh tay phải của hắn.

Hắn còn không kịp hét lên một tiếng thảm thiết, một cây trường thương khác đã đập mạnh vào đầu hắn, sau đó trước mắt hắn tối sầm lại, cả người mất đi ý thức.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Cơ thể của hắc y nhân còn chưa kịp ngã xuống đất, các tướng sĩ đã thu thương lại và tiếp tục đâm ra.

Chương 663: Ất Mộc Trường Xuân Chân Khí (2)

Những tướng sĩ trước mắt này đều đã trải qua trăm trận chiến, họ là những chiến binh tinh nhuệ thực sự bò ra từ núi thây biển máu, đã trải qua vô số lần giao tranh.

Họ có dũng khí tiến tới không gì cản nổi, có sự ăn ý gắn bó như keo sơn, có ý chí kiên định và bất khuất, lại có sức mạnh cá nhân vượt trội.

Dù thực lực cá nhân của địch mạnh hơn họ, nhưng vẫn không thể phá vỡ được rừng thương của họ.

Trận chiến vừa mới bắt đầu, đã có hơn chục tên hắc y nhân chết dưới rừng thương, những tên còn lại cũng bị cuốn vào rừng thương.

Hắc y nhân đang giao đấu với Dương Chính Sơn liếc thấy cảnh này, đáy mắt lóe lên một tia chán tĩnh.

Hắn là người hiểu rõ thuộc hạ của mình nhất.

Những thuộc hạ này của hắn đều là võ giả Hậu Thiên, người có tu vi cao nhất đã là Hậu Thiên tầng sáu, kẻ có tu vi thấp nhất cũng đạt đến Hậu Thiên tầng ba.

Tiện tay ném một tên ra quân đội cũng có thể làm thiên hộ.

Thế nhưng giờ đây, đối mặt với một nhóm binh sĩ, họ lại không có sức phản kháng!

Hắn đã nghĩ sai rồi!

Những tướng sĩ trước mắt này không phải là binh sĩ bình thường, mà là tinh nhuệ trong số những người tinh nhuệ.

Ngay khi hắc y nhân đang kinh ngạc, một âm thanh xé gió vang lên, giây tiếp theo hắc y nhân bị đánh bay ra xa hơn mười trượng, đập mạnh vào một bức tường gạch xanh.

“Giao chiến với bản tướng mà còn dám phân tâm!”

“Ngươi xem thường bản tướng quá rồi đấy!”

Dương Chính Sơn từ trên mái nhà nhảy xuống, đến trước bức tường đổ nát.

“Khụ khụ ~~”

Hắc y nhân ho khan, từ trong đồng gạch đá bò dậy.

Chiếc khăn đen che mặt không biết đã bay đi đâu, để lộ một khuôn mặt bình thường đến cực điểm.

“Ngươi không phải Hậu Thiên tầng tám, ngươi là Hậu Thiên tầng chín?”

A Đại nhìn chằm chằm vào Dương Chính Sơn cao lớn với ánh mắt âm trầm.

A Đại, là thị vệ trung thành nhất bên cạnh Tín Vương, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của Tín Vương.

Trên thực tế, A Đại là một người rất cẩn thận. Hắn thậm chí hiểu rõ đạo lý “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, nên trước khi vào thành Liêu An Phủ, hắn đã cố ý điều tra rất nhiều thông tin, bao gồm tình hình trong thành và thực lực, chiến tích của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn từng đánh bại võ giả Hậu Thiên tầng chín, tức là Mạnh Đặc Mộc, nhưng Mạnh Đặc Mộc dù sao cũng đã già, sức mạnh có phần suy giảm.

Còn việc Dương Chính Sơn có tu vi Hậu Thiên tầng tám cũng không phải bí mật.

Dương Chính Sơn từng nói với nhiều người về điều này, như Chu Lan, Vương Bân và thuộc hạ của ông như Tạ Uyên, Tống Đại Sơn,... thực ra đều biết tu vi của ông.

Không phải ông không muốn giấu giếm tu vi, mà là không giấu được, dù sao cũng là do ông đánh bại Mạnh Đặc Mộc trước.

Vì vậy, mọi người đều cho rằng ông là Hậu Thiên tầng tám, mà thực ra ông đúng là Hậu Thiên tầng tám.

Chỉ là đối với võ giả, tu vi không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá sức mạnh.

Dương Chính Sơn nghe thấy lời A Đại nói, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, “Bây giờ có thể nói ngươi là người của ai rồi chứ?”

Ông rất tò mò về lai lịch của A Đại, rốt cuộc là hoàng tử nào?

Chuyện của Lạc Phúc chắc chắn đã khiến ông đắc tội với vị hoàng tử này, sau này nhất định phải đề phòng, nếu vị hoàng tử này chơi xấu, ngáng chân ông thì không hay!

Tuy nhiên, A Đại rõ ràng sẽ không dễ dàng bán đứng Tín Vương phía sau, trường đao trong tay vung lên, lưỡi đao sắc bén lại một lần nữa cuốn về phía Dương Chính Sơn.

Trong mắt Dương Chính Sơn hiện lên một tia chán nản.

Ông đã mất hứng thú chiến đấu rồi.

A Đại có tu vi Hậu Thiên tầng chín, theo lý thuyết là có đủ tư cách làm đối thủ của ông, nhưng trên thực tế, sức mạnh của A Đại trước mặt ông căn bản không đáng xem, không thể gây cho ông chút áp lực nào.

Đừng nói là A Đại, chính Dương Chính Sơn dường như cũng có chút đánh giá thấp sức mạnh của mình.

Đối mặt với lưỡi đao sắc bén của A Đại, Dương Chính Sơn đột ngột giơ tay trái lên, giữa các ngón tay lóe lên quang sáng mờ ảo, luồng khí lưu chuyển bí ẩn, hướng về phía lưỡi đao.

Thấy vậy, sắc mặt A Đại khựng lại, nhưng đao của hắn không hề giảm đi chút nào, vẫn chém mạnh vào tay của Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên, khi lưỡi đao chạm vào đầu ngón tay của Dương Chính Sơn, hắn lập tức nhận ra có điều không ổn.

Lưỡi đao đột ngột dừng lại, như thể bị một chiếc kim sắt kẹp chặt, không thể tiến lên dù chỉ một chút.

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng gật đầu, “Đây là Át Mộc Trường Xuân Chân Khí!”

Công pháp Tiên Thiên có rất nhiều loại, và tiên thiên chân khí ngưng tụ từ các công pháp khác nhau cũng có đặc điểm riêng.

Dương Chính Sơn tu luyện Át Mộc Trường Xuân Công, tiên thiên chân khí ngưng tụ ra cũng được gọi là Át Mộc Trường Xuân Chân Khí.

Chương 664: Củ Khoai Nóng

(1)

“Nửa bước Tiên Thiên!”

A Đại thì thâm, trong mắt thoáng hiện vẻ ngưỡng mộ và bất lực.

Nếu như Dương Chính Sơn chỉ là Hậu Thiên tầng chín, hẳn còn có dũng khí liều chết một trận.

Nhưng nếu Dương Chính Sơn đã đạt tới nửa bước Tiên Thiên, thì phản kháng chỉ là vô ích.

Nửa bước Tiên Thiên tuy chỉ là một nửa bước, nhưng đã là một sự thoát biến.

So với võ giả Hậu Thiên, là hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Đao rõ ràng cầm trong tay hắn, vậy mà không thể khống chế được, đó chính là chênh lệch.

Dương Chính Sơn nắm lấy lưỡi đao, đoạt lấy thanh đao dài.

Thanh đao này không tệ, dường như không kém gì trường thương huyền thiết của hắn, có thể cho Tống Đại Sơn dùng!

“Còn đánh không?”

Dương Chính Sơn vừa ngắm nghía thanh đao, vừa thờ ơ hỏi.

Sắc mặt A Đại trầm xuống, trong mắt đầy vẻ hung ác, “Đánh!”

Nói rồi, hắn vung nắm đấm về phía Dương Chính Sơn, quyền phong rít lên, như có thể sơn băng thạch toái.

Dương Chính Sơn dựng trường thương xuống đất, vung tay đón lấy nắm đấm của A Đại.

“Bốp” một tiếng, quyền chưởng va chạm, A Đại liên tiếp lùi mấy bước, Dương Chính Sơn vẫn sừng sững bất động.

Đánh lui A Đại, Dương Chính Sơn lại cầm thanh đao dài xuống đất. Nhưng ngay khi hắn vừa cầm đao xuống, A Đại đã lần nữa xông tới.

Hai người thi triển quyền cước giao đầu, A Đại hiển nhiên rất am hiểu quyền cước. So với hắn, Dương Chính Sơn không hề tu luyện quyền pháp chưởng pháp gì, nhưng Dương Chính Sơn đã tu luyện Thiên Cơ Thủ.

Thiên Cơ Thủ tuy là thủ pháp ám khí, nhưng luyện kỹ năng phát lực và độ linh hoạt của bàn tay, cổ tay. Hiện nay, Dương Chính Sơn đã luyện Thiên Cơ Thủ đến mức xuất thần nhập hóa.

Bàn tay thô lớn lật lờ không những đỡ được nắm đấm của A Đại, mà còn ép hắn liên tục lùi lại.

Thực ra, so tài quyền cước với Dương Chính Sơn không phải là một lựa chọn sáng suốt. Quyền cước của Dương Chính Sơn không ra gì, nhưng sức hấn lại lớn.

A Đại đã đỡ hơn chục chưởng của Dương Chính Sơn, chỉ cảm thấy nắm đấm của mình vừa đau vừa căng, cánh tay đau đớn như gãy xương.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một nắm đấm đã đánh mạnh vào ngực hắn.

“Bốp” một tiếng, A Đại lại lần nữa chìm trong đồng gạch đá vụn.

Khói bụi mịt mù, A Đại suýt nữa ngất đi.

Dương Chính Sơn nhìn bóng dáng mờ mịt trong khói bụi, chắp hai tay lại, chống năm ngón tay lên.

“Còn đánh không?”

“Đánh!”

Trong khói bụi, vang lên giọng A Đại nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngay sau đó, “Bốp~~”

Dương Chính Sơn đấm mạnh vào ngực hấn, “Cho ngươi cứng đầu!”

Khỏe miệng A Đại rỉ máu, ho dữ dội, hấn cảm thấy phổi mình như đã vỡ nát, muốn ho cả lá phổi vỡ ra ngoài.

“Còn đánh không?”

“Giết ta đi!” Giọng A Đại trở nên yếu ớt và khàn khàn.

Dương Chính Sơn đứng thẳng người, trên mặt lộ vẻ sảng khoái.

Dùng nắm đấm đập người có vẻ cũng khá vui, hôm nào tìm một bộ quyền pháp luyện thử.

Hấn cúi đầu nhìn hắc y nhân không thể bò dậy, nở nụ cười, “Ta sẽ không giết ngươi!”

Mặc dù không biết người này là ai, nhưng đợi người kinh đô đến, đưa hấn trở về kinh đô.

Tin rằng đưa hấn trở về sẽ khiến chủ nhân của hấn bẽ mặt hơn là giết hấn.

Còn về việc làm như vậy có đắc tội với chủ nhân của hấn hay không, hừm, từ lúc bắt được Lạc Phúc, Dương Chính Sơn đã đắc tội chết rồi, cũng không ngại đắc tội thêm chút nữa.

Lúc này, trận chiến bên các tướng sĩ cũng đã kết thúc, năm mươi tướng sĩ dễ dàng bắt gọn hơn ba mươi hắc y nhân.

Nói cho cùng, A Đại thực sự đã quá xem thường Dương Chính Sơn và các tướng sĩ, chỉ mang theo chút người như vậy mà đã muốn dùng sức mạnh.

“Đại nhân!” Vương Tà bước tới, chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Tình hình thế nào?”

“Những kẻ tập kích đều đã bị giết, có bảy huynh đệ của chúng ta bị thương!” Vương Tà nói.

“Thương thế ra sao?”

“Cũng không quá nghiêm trọng!”

Dương Chính Sơn gật đầu, không quá nghiêm trọng không có nghĩa là bị thương nhẹ, chỉ là thương thế có thể chữa khỏi, sẽ không có trường hợp giảm quân số.

Dương Chính Sơn sợ nhất là các tướng sĩ bị giảm quân số, bất kể là hy sinh hay tàn phế, đều là điều hắn không muốn thấy.

Năm trăm tướng sĩ, mỗi người đều là bảo bối của hắn, hắn thật sự không nỡ.

“Giảm hắn lại một mình, còn thi thể của những hắc y nhân kia, tất cả đều đem ra ngoài thành chôn!” Dương Chính Sơn đơn giản ra lệnh.

“Rõ!”

Vương Tà đáp một tiếng, liền gọi các huynh đệ bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Lúc này, các binh lính trốn trong sảnh đường cũng bị gọi ra, chiến đấu họ có thể không tham gia, nhưng dọn dẹp chiến trường thì không thể lười biếng.

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn đều ở trong nha môn Diêm Vận Ty, đề phòng có người đến giết Lạc Phúc.

Còn Lạc Phúc ở đâu?

Lạc Phúc thực sự ở trong nha môn Diêm Vận Ty, nhưng không ở trong những căn phòng đó, mà ở dưới cái giếng nước!

Chính là cái giếng nước mà Dương Chính Sơn dựa vào nghỉ ngơi.

Để ngăn Lạc Phúc bị ám sát, Dương Chính Sơn cũng đã tốn không ít tâm sức.

Ngày mùng 6 tháng 7, tám trăm cấm quân cùng sai dịch của Tam Ti Nha Môn đến Liêu An phủ.

Những người đầu tiên đến không phải là quan viên chủ trì vụ án, mà là đội tiên phong, chịu trách nhiệm tiếp nhận phạm nhân quan trọng trong vụ án của Diêm Vận Ty.

Họ phi ngựa đến, còn các quan lão gia của Tam Ti, phải nửa tháng sau mới đến được.

Tuy nhiên, vì đã có người đến tiếp quản, Dương Chính Sơn cũng nhẹ nhõm hơn.

Cấm quân đến tiếp quản là quân của Hiển Vũ Doanh, người dẫn đầu là Đề đốc của Hiển Vũ Doanh, Nam Dương Hầu Lục Bách Thư.

Cấm quân mười hai doanh do mười hai hầu tước làm đề đốc, nhưng trước đây Tĩnh Viễn Hầu Tô Càn bị bãi chức, Chu Lan kế nhiệm làm đề đốc của Phấn Vũ Doanh.

Nam Dương Hầu Lục Bách Thư là một vị hầu gia khiêm tốn, ở kinh đô rất khiêm tốn, ngoài kinh đô càng không có tiếng tăm gì.

Chương 665: Củ Khoai Nóng

(2)

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn lại biết Nam Dương Hầu này không phải dạng đơn giản, theo tin tức Vũ Tranh nghe ngóng được, Lục Bách Thư khi còn trẻ từng có danh hiệu thiên tài.

Thiên tài cũng có nhiều loại, thiên tài ở kinh đô tuyệt đối không phải hư danh.

Có thể được coi là thiên tài ở kinh đô, thì ở cả Đại Vinh cũng là nhân vật kinh tài tuyệt điểm.

Hiện nay, Lục Bách Thư đã hơn bốn mươi tuổi, tu vi thâm bất khả trắc, có người nói mười năm trước hắn đã là Hậu Thiên tầng chín, cũng có người nói hiện nay hắn đã là nửa bước Tiên Thiên, thậm chí có người nói hắn đã bước vào Tiên Thiên cảnh.

Đề đốc của cấm quân mười hai doanh, cũng không phải ai muốn làm là làm được, hoặc là có chiến công hiển hách, hoặc là thực lực bản thân cứng cỏi, tóm lại là phải có một năng lực nào đó xuất chúng.

Lục Bách Thư không có chiến công hiển hách, điều đó chứng tỏ thực lực bản thân hắn đủ mạnh.

Dương Chính Sơn đoán hắn chắc không phải Tiên Thiên, rất có thể là nửa bước Tiên Thiên.

Trong nha môn Diêm Vận Ty, Dương Chính Sơn giao Lạc Phúc và Từ Hoa Trinh cho Lục Bách Thư.

“Lạc Phúc chắc là chủ phạm, tên Từ Hoa Trinh này có hành vi phản kháng, chắc chắn là tòng phạm!”

“Còn những người khác trong Diêm Vận Ty, lão phu không phụ trách thẩm án, cũng không rõ bọn họ có tham gia hay không, nên đã giam tất cả lại!”

“Hầu gia, bây giờ giao hết cho ngài!”

Dương Chính Sơn rất thoải mái giao người cho Lục Bách Thư.

Lục Bách Thư trông rất trẻ, không giống người hơn bốn mươi tuổi, mà giống như mới hơn ba mươi tuổi. Tuy nhiên, bộ râu rậm rạp xù xì của hắn có chút làm giảm nhan sắc, tạo cho người ta cảm giác mạnh mẽ phóng khoáng.

Đó là theo thẩm mỹ của Dương Chính Sơn mà nói, thực tế ở đây, râu như Lục Bách Thư mới là đáng vẻ nên có của võ tướng, còn râu như Dương Chính Sơn lại thể hiện phong thái của bậc trưởng giả.

Đề râu cũng có quy tắc, râu của văn quan phải gọn gàng, rủ xuống để thể hiện sự thanh tao nhã, râu của võ tướng phải rậm rạp, xù xì để thể hiện sự mạnh mẽ phóng khoáng.

Khi mới đến thế giới này, Dương Chính Sơn cảm thấy râu ria quá phiền phức, muốn cạo sạch, nhưng tóc tai, da thịt là do cha mẹ ban cho, không được tùy ý hủy hoại, hắn đành phải để vậy.

Những năm này hắn cũng quen rồi, hơn nữa cảm thấy bộ râu dài đẹp dễ rất có phong thái, có chút giống Quan Nhị Gia.

Hắn cũng không dám so với Quan Nhị Gia, nhưng cũng muốn được gọi là Mỹ Nhiêm Công.

Lịch sử Hoa Hạ có không ít Mỹ Nhiêm Công, mọi người đều quen thuộc nhất là Quan Nhị Gia, tiếp theo là Trương Cư

Chính “râu dài đến bụng”, là Mỹ Nhiêm Công tiêu chuẩn, Tô Đông Pha lại có hiệu là “Nhiêm Tô”, là Mỹ Nhiêm Công tài giỏi nhất.

Dương Chính Sơn cảm thấy bộ râu đẹp của mình không thua gì Quan Nhị Gia.

Vì vậy, bây giờ hắn rất cẩn thận chăm sóc bộ râu của mình.

Trong nha môn Diêm Vận Ty, các tướng sĩ của Hiến Vũ Doanh đang thay thế các tướng sĩ Đằng Long Vệ, các tướng sĩ Đằng Long Vệ lần lượt rút khỏi nha môn.

“Đúng rồi, còn một người nữa!”

Dương Chính Sơn nhớ tới A Đại, “Hầu gia hãy theo lão phu đến!”

Tuổi hắn lớn hơn Lục Bách Thư khoảng bốn, năm tuổi, tự xưng lão phu cũng không có vấn đề gì, còn như tự xưng tướng quân, hầu tước là siêu phẩm, tướng quân của hắn chỉ là nhị phẩm, nên chỉ có thể dựa vào tuổi tác để chiếm lợi.

“Xin mời Dương tướng quân!” Lục Bách Thư lại không xem thường Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn cũng coi như là võ tướng có chiến công hiển hách, lại là võ tướng có tiếng ác bên ngoài, hắn sao có thể xem thường?

Hai người sánh vai đến trước cửa một căn phòng, “Người này đến giết Lạc Phúc, đã bị lão phu bắt được, hắn cũng có liên quan đến án của Diêm Vận Ty, nên cùng giao cho hầu gia!”

Lục Bách Thư nhìn thoáng qua A Đại bị trói chặt trong phòng, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Mà Dương Chính Sơn đang dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, vẻ mặt như cười như không.

Trong lòng Lục Bách Thư không khỏi dâng lên cảm giác khổ sở, “Dương tướng quân thật sự đã tìm cho ta một rắc rối lớn!”

“Hầu gia nhận ra người này?” Dương Chính Sơn nói.

Lục Bách Thư dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Dương Chính Sơn, hẳn ngạc nhiên không phải vì Dương Chính Sơn không nhận ra A Đại, mà là vì Dương Chính Sơn có thể bắt được A Đại.

“Tùy tùng bên cạnh Tín Vương!”

“Tín Vương!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, cũng không ngạc nhiên.

Thừa Bình Đế có không ít con trai, nhưng có tư cách gây sóng gió cũng chỉ có mấy người đó.

Lục hoàng tử Tín Vương coi như là một trong số đó!

“Đã hầu gia tiếp quản Diêm Vận Ty, thì người này cũng để hầu gia xử lý!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

“Đừng, người này vẫn giao cho bộ hạ xử lý, bản hầu sẽ báo cáo sự thật với bộ hạ!”

Lục Bách Thư không ngốc, sao có thể giữ củ khoai nóng bỏng tay này trong tay?

Dương Chính Sơn đưa cho hắn, hắn không thể không nhận, dù sao hắn đến để tiếp quản án của Diêm Vận Ty, A Đại có liên quan đến án của Diêm Vận Ty, đương nhiên phải cùng tiếp nhận.

Nhưng hắn cũng không thể cứ giam A Đại ở đây, vẫn là báo cáo sớm thì hơn.

Liên quan đến hoàng tử, cũng chỉ có Thừa Bình Đế mới có thể xử lý.

Mẫu chốt không phải là A Đại, mà là Tín Vương sau lưng hắn.

“VẬY lão phu xin cáo từ trước!” Dương Chính Sơn cũng không quan tâm Lục Bách Thư xử lý thế nào, dù sao hắn đã giao ra rồi, chuyện còn lại không liên quan đến hắn.

“Bản hầu tiễn Dương tướng quân!”

Lục Bách Thư tiễn Dương Chính Sơn ra khỏi nha môn Diêm Vận Ty, còn Dương Chính Sơn sau khi rời khỏi Diêm Vận Ty, lại từ biệt Trịnh Hiểu, rồi vội vã rời khỏi Liêu An phủ thành.

Liêu An phủ thành tiếp theo chắc chắn là chốn thị phi, chạy sớm thì thoát thân sớm, thoát thân sớm thì yên ổn sớm.

Chuyện thuộc về hắn đã làm xong, còn lại là chuyện của Trịnh Hiểu.

Lúc đến, trong lòng Dương Chính Sơn còn có chút lo lắng, nhưng khi rời đi, Dương Chính Sơn lại hoàn toàn nhẹ nhõm.

Mặc dù tiếp theo hắn có thể phải đối mặt với sự trừng phạt của Thừa Bình Đế, cũng có thể bị triều đình đàn hặc, nhưng hắn cảm thấy vấn đề sẽ không quá nghiêm trọng.

Tự ý dẫn binh ra khỏi biên giới là trọng tội, nhưng sự việc có nguyên nhân, tình lý có thể tha thứ, hơn nữa còn có án lớn như Diêm Vận Ty ở trên, Thừa Bình Đế chắc sẽ không quá khắt khe với hắn.

Chương 666: Về Đẳng Long Vệ (1)

Trưa hôm sau, Dương Chính Sơn trở về Đẳng Long Vệ.

Mọi thứ ở Đẳng Long Vệ vẫn rất bình yên, không có gì sai sót.

Có Tạ Uyên, Ô Trọng Triết, Dương Minh Trấn và những người khác trông coi, Đẳng Long Vệ cũng không xảy ra rối ren gì. Chỉ là vì Dương Chính Sơn đã điều động các tướng sĩ và binh丁 trong doanh trại, khiến cho việc huấn luyện ở đây bị ngưng trệ hơn nửa tháng.

Sau khi trở về Đẳng Long Vệ, Dương Chính Sơn xử lý một số việc trong nha môn, xác định không có vấn đề gì lớn mới trở về nhà.

Ở nhà, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đã trở về từ hai ngày trước.

Dương Chính Sơn vào viện chính thăm Úc Thanh Y và Tiểu Minh Chiêu trước. Những ngày này hẳn có phái người gửi thư về, nên Úc Thanh Y cũng không quá lo lắng.

Tuy nhiên, Tiểu Minh Chiêu dường như có chút xa lạ với hắn.

“Tiểu tử ngốc này, mới vài ngày không gặp mà lại không nhận ra phụ thân rồi!” Dương Chính Sơn nhìn Tiểu Minh Chiêu không cho mình bẽ, có chút âm ỉ nói.

Úc Thanh Y che miệng cười khẽ: “Thôi nào, chàng đi rửa mặt mũi trước đi, bụi bặm đầy người thế này, đừng bẽ hài tử

nữa!”

Dương Chính Sơn đành bóp mạnh vào má Tiểu Minh Chiêu. Tiểu Minh Chiêu đưa tay đập vào tay hắn, rồi trừng mắt nhìn hắn đầy giận dữ.

Dường như tiểu tử này đã biết câu giận rồi!

Rửa mặt xong xuôi, Dương Chính Sơn mới gọi Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo vào thư phòng.

“Kinh đô tình hình ra sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Sau khi chúng ta dâng tấu chương vào hoàng cung, ngay hôm đó bệ hạ đã triệu kiến các đại thần của Hình Bộ, Đại Lý Tự và Đô Sát Viện!”

“Lưu lão đại nhân nói bệ hạ nổi giận lắm, hạ chỉ tra xét nghiêm ngặt án của Liêu Đông Diêm Vận Ty!”

“Ngoài ra, bệ hạ còn khiển trách Tín Vương, phạt Tín Vương cấm túc nửa năm, trừ bổng lộc một năm!”

Dương Minh Chí nhẹ giọng nói.

Sau khi họ dâng tấu chương vào hoàng cung, không lập tức trở về mà đến phủ Lưu cầu kiến Lưu Nguyên Phủ.

Đợi gần cả ngày mới thấy Lưu Nguyên Phủ hồi phủ, chuyện trong hoàng cung là do Lưu Nguyên Phủ kể lại cho họ.

“Chỉ là trừ bổng lộc một năm, cấm túc nửa năm thôi sao?” Dương Chính Sơn vuốt râu, trầm ngâm.

Trừ bổng lộc, đối với Tín Vương thực ra cũng không phải là nhẹ.

Bổng lộc của thân vương rất nhiều, gồm năm vạn thạch gạo, một vạn năm nghìn quan tiền, bốn mươi xấp gấm, ba trăm xấp lụa, mỗi loại sa la một trăm xấp, hai trăm dật muối, một nghìn cân trà, cỏ cho ngựa mỗi tháng năm mươi con,...

Tổng cộng, bổng lộc một năm tương đương khoảng năm vạn lượng bạc.

Trừ bổng lộc một năm đã là không ít, hưởng hồ vương phủ lớn như vậy, nuôi vương phủ cũng tốn kém nhiều bạc, một năm chỉ có ra không có vào, Tín Vương chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Nhưng so với số bạc hắt ta vợ vét được từ Lạc Phúc, bổng lộc một năm này lại có vẻ không đáng kể.

Còn về cấm túc nửa năm, hình phạt này thực ra còn nặng hơn cả trừ bổng lộc. Một hoàng tử muốn tranh đoạt ngôi vị, nửa năm không thể xuất hiện trên triều đình, nửa năm không thể duy trì quan hệ với phe cánh, ảnh hưởng rất lớn đến thế lực của hắt ta.

“Đây là phạt nhẹ hay nặng đây!” Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Nói là nặng, cũng không dập tắt cơ hội tranh đoạt ngôi vị của Tín Vương.

Nói là nhẹ, thì cũng giáng một đòn không nhỏ vào Tín Vương, khiến hắt ta càng yếu thế hơn trong cuộc tranh đoạt ngôi vị.

Dương Chính Sơn không đoán được ý của Thừa Bình Đế. Thừa Bình Đế rõ ràng đã chuẩn bị cho việc chuyển giao hoàng quyền, nhưng lại không chịu cho Thái Tử một lời đảm bảo.

Các hoàng tử khác lẽ ra nên đi phong ấp từ lâu, nhưng Thừa Bình Đế vẫn không để họ đi, bảo sao Thái Tử không lo lắng cho được.

Dương Chính Sơn lắc đầu. Tâm tư của lão hoàng đế quá sâu, hắt ta nên bớt lo lắng thì hơn, dù sao hiện tại hắt ta cũng chưa với tới được lão hoàng đế.

Chuyện ở Liêu An phủ tạm thời khép lại. Sau khi Dương Chính Sơn trở về Đằng Long Vệ, lập tức dồn sức vào việc huấn luyện binh lính.

Huấn luyện cơ bản là giai đoạn quan trọng nhất đối với binh lính, vì đây là cơ hội duy nhất để binh lính bình thường được uống linh tuyền.

Với số lượng tướng sĩ dưới trướng ngày càng nhiều, Dương Chính Sơn không thể đảm bảo mỗi người đều được uống linh tuyền thường xuyên, càng không thể để mỗi quân hộ dưới quyền đều được uống linh tuyền.

Hắn chỉ có thể đảm bảo mỗi binh lính đều có cơ hội uống linh tuyền, tức là trong thời gian huấn luyện ở doanh trại.

Trong giai đoạn huấn luyện cơ bản, cứ hai ba ngày Dương Chính Sơn lại đến doanh trại một lần, mỗi lần đều đổ linh tuyền vào vài cái giếng nước trong doanh trại.

Đúng vậy, là đổ vào giếng nước.

Đây cũng là bất đắc dĩ, hai ba nghìn người cùng huấn luyện, chỉ riêng nhà bếp đã có hơn chục cái, Dương Chính Sơn không thể đi từng nhà bếp để thêm linh tuyền được.

Mặc dù có sáu cái giếng, nhưng chắc chắn vẫn tiện hơn là đến từng nhà bếp.

Hơn nữa, hiện tại linh tuyền của hắn đã nhiều đến mức không dùng hết, nên cũng không bận tâm đến việc lãng phí nữa.

Một lượng lớn linh tuyền đổ vào giếng nước, ít nhất có thể đảm bảo mỗi binh lính đều được uống linh tuyền.

Không chỉ ở trong doanh trại, Dương Chính Sơn cũng đổ rất nhiều linh tuyền vào giếng nước ở nhà và trong nha môn.

Hiện tại, mọi người trong nhà và nha môn đều biết Dương Chính Sơn có thói quen thích quanh quẩn bên giếng nước. Ừm, giải thích của Dương Chính Sơn là thông qua việc quan sát mực nước giếng để dự đoán xem năm nay có hạn hán hay không.

Mặc dù lời giải thích này rất yếu ớt, nhưng cũng không ai nghi ngờ Dương Chính Sơn đang làm chuyện gì xấu.

Đợt huấn luyện cơ bản của nhóm binh lính thứ hai nhanh chóng đi vào quỹ đạo, còn đợt huấn luyện thực chiến của nhóm đầu tiên cũng bắt đầu.

Chương 667: Về Đẳng Long Vệ (2)

So với huấn luyện cơ bản, huấn luyện thực chiến chắc chắn phức tạp và vất vả hơn nhiều.

Huấn luyện thực chiến không chỉ đơn giản là huấn luyện chiến đấu, mà còn bao gồm các kỹ năng quân sự khác như đọc sách, viết chữ, vẽ bản đồ, trinh sát, theo dõi, tất nhiên cũng bao gồm cả các kỹ năng chiến đấu như cưỡi ngựa, bắn cung, đao pháp, thương pháp.

Huấn luyện thực chiến là một quá trình lâu dài, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Và với việc huấn luyện thực chiến được triển khai, vệ ti nha môn cũng cần chuẩn bị nhiều thứ hơn.

Như đọc sách viết chữ, Dương Chính Sơn còn hào phóng phát bút mực giấy nghiên cho mỗi binh lính, còn lính tráng thì dùng bảng đá và đá vôi để luyện viết, vệ ti nha môn phải chuẩn bị bảng đá và đá vôi.

Rồi như luyện cưỡi ngựa phải có ngựa chiến, luyện bắn cung phải có cung tên.

Những thứ này đều cần vệ ti nha môn chuẩn bị trước.

Trong thư phòng nha môn.

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn làm việc, xem sổ sách do Chu Nhân và Lục Văn Hoa trình lên.

Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, vệ ti nha môn đã chi tiêu hơn mười vạn lượng bạc, khoản chi này không hề nhỏ chút nào.

Mẫu chốt là những khoản chi này chỉ là lật vặt, như phát lương tháng và lương thực cho binh lính và công nhân, mua vải bông, thịt cho binh lính,...

Còn khoản lớn thực sự vẫn ở phía sau.

“Chuyện mua ngựa chiến tiền triển đến đâu rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

Lục Văn Hoa nói: “Đại nhân, hiện tại chúng ta đã liên hệ được với hơn chục nhà buôn ngựa, đặt trước một nghìn ba trăm bốn mươi hai con ngựa chiến và một vạn担 cỏ khô, trong vòng nửa tháng tới, số ngựa chiến và cỏ khô này sẽ được giao đến!”

Trọng Sơn trấn tiêu diệt Đông Hải Hồ tộc đã thu được một lượng lớn ngựa chiến, sau khi chiếm được Bắc Địa, cũng xuất hiện nhiều chủ trại ngựa và thương nhân buôn ngựa.

Thương nhân vì lợi nhuận, quan viên sẽ mượn danh nghĩa thương nhân để trục lợi, Bắc Địa rộng lớn có rất nhiều nơi thích hợp để nuôi ngựa, vì vậy chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, các trại ngựa ở Bắc Địa liên tục mọc lên như nấm sau mưa.

Triều đình cũng ủng hộ việc này, Đại Vinh nói chung vẫn thiếu ngựa, nay có được một vùng đất thích hợp để nuôi ngựa, tất nhiên sẽ ra sức ủng hộ.

Do đó, việc mua số lượng lớn ngựa chiến từ Trọng Sơn trấn không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn còn có không ít quan hệ ở Trọng Sơn trấn, nhờ người liên hệ với một số thương nhân buôn ngựa cũng rất dễ dàng.

“Ừ, ngựa chiến và cỏ khô giao đến phải kiểm tra nghiêm ngặt, chúng ta không lấy ngựa què và cỏ khô hỏng!” Dương Chính Sơn nói.

“Đại nhân yên tâm, chúng ta đã mời hơn chục người chăn ngựa, đến lúc đó sẽ kiểm tra chặt chẽ chất lượng của ngựa chiến và cỏ khô!” Lục Văn Hoa cười nói.

Người chăn ngựa, Dương gia thiếu gì nhất chính là người chăn ngựa.

Mặc dù trại ngựa của Dương gia vẫn ở An Nguyên thành, nhưng mời một số người chăn ngựa đến đây cũng rất dễ dàng.

Người chăn ngựa là nhân tài kỹ thuật, nuôi ngựa cũng là một công việc kỹ thuật, mà Dương Chính Sơn luôn coi trọng nhân tài kỹ thuật, nên trại ngựa của Dương gia luôn có người chăn ngựa.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hắn đang cân nhắc có nên xây thêm một trại ngựa ở Đằng Long Vệ hay không.

Trại ngựa này không phải xây cho Dương gia, mà là xây cho vệ ti nha môn.

Hiện tại đã khác xưa, khi ở An Nguyên thành, dưới trướng hắn chỉ có mấy trăm kỵ binh, mấy trăm con ngựa chiến, kiêu gì cũng nuôi được.

Nhưng ở Đằng Long Vệ, tương lai hắn muốn xây dựng năm nghìn kỵ binh, chỉ riêng việc nuôi năm nghìn con ngựa chiến đã không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa hắn còn phải tính đến việc bổ sung ngựa chiến.

Hắn suy nghĩ một lát, vẫn quyết định xây một trại ngựa thì hơn.

“Hai người tranh thủ ra ngoài thành xem có nơi nào thích hợp để xây trại ngựa không!”

“Ít nhất phải là trại ngựa có thể nuôi được hai nghìn con ngựa!”

Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng!” Hai người đồng thanh đáp.

Xây trại ngựa xong có thể cho Dương gia thuê, Dương gia chịu trách nhiệm nuôi ngựa, sau đó bán cho Đằng Long Vệ. Nếu sau này Dương Chính Sơn rời khỏi Đằng Long Vệ, trại ngựa có thể để lại cho Đằng Long Vệ.

Làm như vậy, Dương gia có thể kiếm tiền nhờ trại ngựa, Đằng Long Vệ cũng có trại ngựa của riêng mình, có thể bổ sung ngựa chiến bất cứ lúc nào, có thể nói là vẹn cả đôi đường.

Ừm, mặc dù có chút giống như dùng quyền mưu lợi, nhưng Dương Chính Sơn định bỏ linh tuyến vào trại ngựa, cũng không thể không nhận chút lợi ích nào chứ.

Hắn đã rất công tư phân minh, lấy linh tuyến ra dùng miễn phí cho các tướng sĩ rồi, chẳng lẽ lại phải dùng miễn phí cho cả ngựa chiến nữa sao?

“Tình hình bên phía diêm trường thế nào?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Rất tốt!” Hai mắt Chu Nhân sáng lên, nói: “Hiện tại chúng ta đã đang phơi mẻ muối thứ ba, mẻ thứ hai bán được ba trăm tám mươi lượng!”

Mẻ đầu tiên bán được hơn hai trăm lượng, mẻ thứ hai bán được ba trăm tám mươi lượng.

Sự gia tăng như vậy đã rất đáng kể rồi, tuy nhiên diêm trường vẫn còn rất nhiều tiềm năng phát triển. Với việc công nhân trong diêm trường ngày càng thành thạo kỹ thuật làm muối, sản lượng của diêm trường sẽ tiếp tục tăng, hiệu quả sản xuất muối cũng sẽ được nâng cao.

Hơn nữa, diêm trường sẽ tiếp tục mở rộng, sau khi hoàn thành mở rộng, sản lượng của diêm trường sẽ tăng gấp đôi.

Hiện tại Chu Nhân rất lạc quan về diêm trường, thường xuyên đến đó giám sát.

Dương Chính Sơn cũng không ngạc nhiên, đây đều là những việc nằm trong dự đoán của hắn.

Càng hiểu về ngành muối của Đại Vinh, càng hiểu việc kinh doanh muối kiếm được nhiều tiền như thế nào.

Chương 668: Xây Dựng và Quy Hoạch Vê Thành (1)

Dương Chính Sơn lại hỏi thêm vài việc, Chu Nhân và Lục Văn Hoa đều lần lượt trả lời.

Đội hai người rời đi, Dương Chính Sơn lên tường thành kiểm tra. Việc sửa chữa tường thành đang diễn ra sôi nổi, một ngàn công nhân của đội công trình bận rộn không ngơi tay.

Từ những ngày đầu lộn xộn và chưa quen việc, đội công trình dần đi vào ổn định.

Mặc dù hiện tại, cả về quản lý lẫn thi công của đội công trình còn nhiều thiếu sót, nhưng đó cũng là điều không thể tránh khỏi.

Dương Chính Sơn mang những thứ của kiếp trước đến đây, nhưng để người dưới hiểu và thực hiện ý tưởng của hắn vẫn cần thời gian.

Nhìn chung, mọi thứ vẫn khá tốt.

Kiểm tra quanh tường thành xong, Dương Chính Sơn quay lại nha môn, tìm đến một phòng làm việc của Kinh Lịch Ty.

Kinh Lịch Ty ngoài việc phụ trách văn thư trong vệ sở, còn tham gia nhiều vào công tác quản lý hàng ngày như quản lý tiền lương, quân hưởng, đồn điền, tư pháp, tố tụng, hỗ trợ quan chấp sự điều hành công việc hàng ngày.

Thực tế, cơ quan lớn nhất trong vệ ti nha môn chính là Kinh Lịch Ty.

Để thuận tiện quản lý, Dương Chính Sơn còn chia Kinh Lịch Ty thành các bộ phận khác nhau, Hàn Phi làm kinh lịch, dưới Hàn Phi có hơn chục phòng ban như hai phòng văn thư, khoa tiền lương, khoa quân tịch, khoa mã chính, khoa quân pháp, khoa công trình, v.v.

Phòng văn thư giống như phòng thư ký, chuyên hỗ trợ hai vị đồng tri chỉ huy Tạ Uyên và Tống Đại Sơn.

Còn Dương Chính Sơn, Lục Văn Hoa và Chu Nhân làm trợ lý, toàn bộ Kinh Lịch Ty phục vụ hần, nên không cần lập riêng một phòng văn thư.

Lần này, Dương Chính Sơn đến phòng công trình. Như tên gọi, phòng công trình chịu trách nhiệm chính về các công trình xây dựng của Đẳng Long Vệ, quản lý đội công trình, lập kế hoạch xây dựng và thi công, v.v.

Phòng công trình có tám văn lại, tất cả đều là các tướng sĩ từ doanh Thủ Bị trước đây.

Thực lòng mà nói, để các tướng sĩ này làm việc này quả thật làm khó họ. Bảo họ ra trận giết địch, họ tuyệt đối là tinh nhuệ; nhưng bảo họ làm quy hoạch xây dựng, lập kế hoạch thi công, họ làm rồi tung cả lên, đầu óc quay cuồng.

Thấy Dương Chính Sơn đến, tám tướng sĩ vội đứng dậy: “Đại nhân!”

Trông vẻ mặt từng người đều đầy oán thán, như tiểu tức phụ bị ức hiếp.

Thực sự họ đã bị những công việc rối rắm này hành hạ đến khổ sở.

Dương Chính Sơn thấy vậy chỉ buồn cười.

Tuy nhiên, hần không an ủi họ, vì có an ủi cũng chẳng ích gì, hiện tại không có ai thay thế được họ.

Thực ra, hần đã phái người đến nơi khác tuyển văn lại, chẳng hạn như những đồng sinh, tú tài, Đằng Long Vệ đều rất hoan nghênh.

Đáng tiếc, rất ít người muốn đến.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đằng Long Vệ là vệ sở, đối với người đọc sách, vệ sở chỉ là một đám lính tráng, ngày nào cũng phải chung đụng với những hán tử thô lỗ, thực sự là sỉ nhục thanh danh.

“Quy hoạch trong thành các người làm đến đâu rồi?”
Dương Chính Sơn hỏi.

“Đại nhân, đây là bản quy hoạch chúng ta đã lập, mời đại nhân xem!”

Dương Chính Sơn bước tới xem bản đồ quy hoạch của họ.

Đằng Long Vệ không lớn, chỉ là một tiểu thành chu vi chừng mười dặm.

Nửa phía đông trong thành vốn là phủ đệ của Lan gia, nay được Dương Chính Sơn cải tạo thành vệ ti nha môn, nhiều viện nhỏ và một hoa viên rất lớn.

Tương lai, khu đông thành cũng sẽ là nơi ở và làm việc của quan viên nha môn. Còn khu tây thành, theo ý tưởng của Dương Chính Sơn, sẽ có một khu chợ, một khu phố thương mại và một khu dân cư.

Khu chợ được xây dựng để thuận tiện cho quân hộ xung quanh mua bán hàng hóa. Khu phố thương mại cũng tương tự, nhưng đối tượng chính là các đại thương gia, như tiệm vải, khách điểm, tửu lâu, tiệm vàng bạc, v.v.

Quân hộ bình thường chắc chắn không làm được những loại hình kinh doanh này, nên phải thu hút đầu tư từ bên ngoài.

Thương nhân nhiều sẽ thúc đẩy kinh tế phát triển. Thị trường của Đằng Long Vệ không lớn, nhưng tương lai Đằng Long Vệ sẽ phát triển nhiều ngành nghề, chẳng hạn như hiện tại là buôn bán muối, hoặc như hải thương mà Dương Chính Sơn sắp đưa vào kế hoạch.

Một khi hải thương được triển khai, Đằng Long Vệ sẽ trở thành trung tâm thương mại lớn nhất phía bắc Liêu Đông.

Đến lúc đó, hàng hóa như da lông, thảo dược, đồ khô của Liêu Đông đều có thể vận chuyển ra ngoài bằng thuyền biển, còn các mặt hàng như vải vóc, sứ, trà, lụa sẽ được vận chuyển đến Đằng Long Vệ bằng đường biển.

Hải thương phát triển, thương nhân qua lại Đằng Long Vệ sẽ ngày càng nhiều, khi đó một khu phố thương mại sầm uất là không thể thiếu.

Những thứ như khách điếm, tửu lâu, trà quán đều phải có, không thể để một đám thương nhân đến mà không có chỗ ở hay mời khách ăn uống.

Khu dân cư cũng là để chuẩn bị cho các hộ kinh doanh.

Quân hộ thường sẽ không ở trong thành, vì họ phải lo việc đồn điền.

Tương lai, các hộ kinh doanh trong vệ thành nhiều lên, chưởng quỹ, nhân viên của cửa hàng chắc chắn cần có nơi ở, còn ông chủ đến, chẳng lẽ cứ ở mãi trong khách điếm? Mua một tiểu viện, lập gia trang trong thành cũng là chuyện đương nhiên.

Dương Chính Sơn chăm chú xem bản đồ quy hoạch. Khu chợ và phố thương mại thực ra không có vấn đề gì lớn. Phố thương mại chia làm hai phần, một phần từ cổng nam đến cổng bắc, phần còn lại từ cổng tây đến trung tâm thành. Vì

phía bên kia là vệ ti nha môn nên không thông từ đông sang tây.

Khu chợ được đặt ở góc tây nam, bên trong khá phù hợp để buôn bán nhỏ.

“Khu dân cư các người quy hoạch bao nhiêu căn?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tám trăm tiểu viện!”

“...”

Dương Chính Sơn có chút cạn lời. Hắn biết mình nên đến xem.

Tám trăm tiểu viện cho ai ở?

Quân hộ sẽ không vào thành, còn quan viên nha môn đều ở khu đông thành, không cần mua nhà ở.

Chương 669: Xây Dựng và Quy Hoạch Vệ Thành (2)

Chỉ dựa vào các hộ kinh doanh từ bên ngoài để lấp đầy tám trăm tiểu viện này, quả thực là trò cười.

“Tiểu viện cỡ nào?”

“Ừm, đều là tiểu viện độc lập.”

Dương Chính Sơn hiểu rồi. Tiểu viện họ quy hoạch giống như tiểu viện dành cho quân hộ trong vệ sở.

Tiểu viện của quân hộ phần lớn là nhà chính ba gian, mỗi bên đông tây có hai gian nhà ngang, ngoài ra còn có các lán trại khác, một tiểu viện chiếm diện tích khoảng 150 mét vuông, đủ cho một gia đình từ tám đến mười người ở.

“Sửa lại, xây mười đại viện ba gian, ba mươi tiểu viện ba gian, một trăm tiểu viện độc lập, toàn bộ khu vực còn lại đổi thành nhà cho thuê giá rẻ!” Dương Chính Sơn cân nhắc nói.

“Nhà cho thuê giá rẻ?” Các tướng sĩ nhìn nhau, không hiểu ý là gì.

“Ừ, nhà cho thuê giá rẻ! Tức là không có sân, cũng không đúng, thu nhỏ sân lại!”

Dương Chính Sơn dứt khoát lấy giấy tự vẽ.

Hắn nghĩ đến nhà cho thuê giá rẻ là một dãy nhà quay mặt về hướng nam, mười căn một dãy, trước mỗi dãy nhà có sân rộng khoảng một trượng, trong sân có giếng nước và giá phơi quần áo.

“Những căn nhà này dành cho nhân viên của các hộ kinh doanh ở, cũng có thể dùng làm phòng cho khách thuê!”

“Các người xem, khách điếm ở đây, phía sau có thể xây nhà cho thuê giá rẻ, nếu phòng trong khách điếm không đủ, có thể để khách ở những căn nhà cho thuê này!”

“Nếu một hộ kinh doanh có nhiều nhân viên, có thể thuê một dãy nhà cho thuê!”

“Nhà cho thuê giá rẻ chỉ cho thuê, không bán, giá có thể thấp một chút, nhưng cũng coi như tăng thêm nguồn thu cho nha môn!”

Dương Chính Sơn đơn giản giải thích ý tưởng của mình.

“Nhưng sẽ có nhiều người ở như vậy sao?” Các tướng sĩ cũng nêu ra thắc mắc của họ.

Dương Chính Sơn nhìn họ như nhìn kẻ ngốc: “Các người đã nghĩ ngờ không có nhiều người ở, tại sao lại quy hoạch nhiều tiểu viện như vậy?”

“...”

Mọi người cười gượng.

“Chắc là sẽ có!”

Dương Chính Sơn cũng không chắc chắn. Hiện tại mới chỉ là quy hoạch, thực tế tương lai như thế nào còn phải xem sự phát triển của hải thương. Muốn phát triển hải thương ở Đằng Long Vệ, còn phải giải quyết nhiều vấn đề.

“Không quản nữa, cứ quy hoạch theo ý ta trước, nếu không được, khu vực này tạm để trống, sau này có nhu cầu gì khác thì xây dựng sau cũng không muộn!”

...

Giữa tháng bảy, việc sửa chữa tường thành cơ bản hoàn thành.

Tường thành cao một trượng năm thước, rộng khoảng tám thước, trên tường không có công trình gì khác, chỉ có hai bên là tường chắn, thậm chí không có cả cổng thành lâu, có thể nói là khá đơn sơ, nên việc sửa chữa cũng dễ dàng.

Tường thành hoàn thiện, kế hoạch cải tạo trong thành cũng được đưa vào lịch trình.

Ở một bên khác, Dương Chính Sơn cũng đưa việc hải thương vào kế hoạch.

Muốn triển khai hải thương ở Đằng Long Vệ, cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Đầu tiên là thuyền, không có thuyền sao ra biển? Nhưng thuyền có thể mua, vấn đề này khá dễ giải quyết.

Tiếp theo là nhân lực, hàng hải, dù chỉ là đi gần bờ, cũng cần nhân lực chuyên nghiệp.

Khu vực Liêu Đông hải thương không phát triển, tìm kiếm nhân tài trong lĩnh vực này không dễ, Dương Chính Sơn không còn cách nào khác, đành để La Thường đi Giang Nam và Đông Nam mời người.

Cuối cùng, cũng là vấn đề rắc rối nhất, làm sao để triều đình đồng ý cho Đằng Long Vệ triển khai hải thương.

Đại Vinh mặc dù không cấm biển, nhưng có nhiều hạn chế đối với hải thương. Muốn hải thương phải thông qua Ty Bác Thị, mà Ty Bác Thị đánh thuế rất cao, dẫn đến nhiều hải thương đều làm việc buôn lậu.

Dương Chính Sơn với tư cách là chỉ huy sứ của Đằng Long Vệ, lại lấy danh nghĩa Đằng Long Vệ triển khai hải thương, đương nhiên không thể buôn lậu.

Nhưng nếu để Ty Bác Thị đánh thuế, thì hẳn không thể làm không công được!

Thực ra, muốn bypass Ty Bác Thị cũng không khó, lấy danh nghĩa Đăng Long Vệ thành lập thủy sư là được.

Thủy sư ra biển chính là danh chính ngôn thuận, huấn luyện cũng được, tiêu diệt hải tặc cũng được, đều có thể tìm lý do, ừm, thuận tiện mang theo một ít hàng lậu cũng không sao.

Đại Vinh Đông Nam, nhiều thủy sư vệ sở đều làm như vậy.

Dương Chính Sơn cũng có thể làm như vậy.

Tuy nhiên, muốn thành lập thủy sư còn cần sự đồng ý từ cấp trên.

Trung Quân Đô Đốc Phủ?

Thôi đi, Trung Quân Đô Đốc Phủ chắc chắn sẽ không đồng ý cho hẳn thành lập thủy sư.

Việc này vẫn phải nhờ đến lão hoàng đế.

Quen việc dễ làm, sau sự việc lần trước về mỏ muối, lần này Dương Chính Sơn nhanh chóng soạn thảo một bản tấu chương, phái người gửi đến kinh đô.

Tuy nhiên, hẳn vừa gửi tấu chương đi, hình phạt từ Trung Quân Đô Đốc Phủ đã lập tức đến.

Chương 670: Sai lầm lớn nhất của người chính là có dã tâm! (1)

Phạt bổng lộc một năm!

Đây là hình phạt của phủ Đô đốc Trung quân dành cho Dương Chính Sơn vì tự ý mang quân ra ngoài biên giới.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn cảm thấy đây chắc chắn là ý của lão hoàng đế.

Đối với kết quả này, trong lòng Dương Chính Sơn vừa thờ phào nhẹ nhõm, lại sinh ra một chút oán hận.

Thờ phào vì hình phạt này không nặng, chỉ là một năm bổng lộc mà thôi, với hắn thật sự không đáng gì. Dương gia hiện tại cũng không dựa vào chút bổng lộc của hắn để sống qua ngày, phạt một năm bổng lộc cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của Dương gia.

Còn về oán hận, một người làm công bị trừ một năm lương chẳng lẽ lại không oán hận sao?

“Lão hoàng đế thật không ra gì!”

“Người phạt bổng lộc của nhi tử ngươi thì cũng thôi đi, tại sao lại phạt cả của ta?”

“Lão tử làm việc này tuyệt đối không có chút tư tâm nào, vậy mà ngươi lại phạt cả bổng lộc của lão tử, thật là không phân biệt phải trái!”

Đương nhiên những lời này Dương Chính Sơn chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, hắn không dám nói ra.

Cũng chẳng có cách nào, lão hoàng đế là lớn nhất, chúng ta không chọc vào được.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn đã quăng hình phạt và cả oán hận trong lòng ra sau đầu, hắn tiếp tục bận rộn với việc xây dựng Đằng Long Vệ.

Vài ngày sau, tấu chương của hắn lại được gửi đến kinh đô.

Trong thư phòng ngự thư của hoàng thành.

Thừa Bình Đế dựa vào chiếc giường mềm màu vàng sáng, Tín vương quỳ trước mặt ông, công công Trần và mấy tiểu thái giám đứng bên cạnh không dám thở mạnh.

Tín vương đã quỳ được một canh giờ, thân thể hơi run rẩy, trán đầm mồ hôi hột, không biết là vì mệt hay vì sợ.

Thừa Bình Đế nhìn tấu chương trong tay mà không nói lời nào, cũng không để ý đến Tín vương.

Mãi đến khi ông lật đến tấu chương của Dương Chính Sơn, thần sắc mới có chút thay đổi. Không phải vì nội dung của tấu chương, ông còn chưa xem kỹ, chỉ vì nhìn thấy cái tên Dương Chính Sơn, ông lại nhớ đến đứa con bất tài này.

Thừa Bình Đế ngẩng mí mắt lên, giọng điệu bình thản hỏi: “Người có biết tại sao ta lại để người quỳ ở đây không?”

Tín vương nghe vậy, vội vàng cúi rạp người xuống: “Nhi thần không biết!”

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Thừa Bình Đế càng tức giận, cầm tấu chương trên bàn ném về phía hắn.

“Không biết? Đồ phế vật vô dụng, người còn biết cái gì?”

Loạt xoạt, tấu chương đập vào đầu, vào trán Tín vương.

Công công Trần đứng bên cạnh định đưa tay ra đỡ, nhưng lại dừng lại.

“Người của ngươi không giết được Lạc Phúc, ngược lại còn trở thành tù nhân!”

“Haha, ngươi giỏi thật đấy, vậy mà cũng dám phái người đi giết Lạc Phúc!”

“Ngươi mà giết được Lạc Phúc, trẫm còn nhìn ngươi cao hơn một chút, nhưng kết quả thì sao?”

“Ngươi không giết được, lại còn dâng cả bằng chứng của mình lên!”

“Đồ phế vật làm mất mặt!”

Thừa Bình Đế thật sự rất tức giận.

Là một hoàng đế, ông không quan tâm đến thiện ác, nhân nghĩa đạo đức gì cả, ông chỉ quan tâm đến hoàng quyền, đến lợi ích.

Và với tư cách là con của ông, ông cũng hy vọng bọn chúng đều là những đứa trẻ ngoan.

Trẻ ngoan thì không thể ngồi lên ngai vàng được, cho dù có ngồi lên được thì cũng không ngồi vững.

Tín vương muốn giết Lạc Phúc, chuyện này không có gì to tát!

Nếu ông ở vị trí của Tín vương, ông không chỉ giết Lạc Phúc, mà còn giết tất cả những người biết chuyện, bao gồm cả Trịnh Hiểu và Dương Chính Sơn, phạm là những người có liên quan, có thể ảnh hưởng đến mình, tất cả đều giết sạch.

Nhưng ông tuyệt đối sẽ không hành động hấp tấp như vậy, cũng không phái người bên cạnh đi làm chuyện này.

Làm việc không đủ tận nhẫn, hành sự không đủ cẩn thận, đây chính là đánh giá của Thừa Bình Đế về Tín vương.

“Nhi thần biết sai rồi, xin phụ hoàng trách phạt!” Tín vương dập đầu xuống đất, hoàn toàn không dám ngẩng đầu, cũng không dám nói lời nào phản bác.

“Biết sai? Haha~ Sai lầm lớn nhất của ngươi chính là không nên có dã tâm!”

Thừa Bình Đế lạnh lùng nhìn Tín vương.

Tín vương hoàn toàn hoảng sợ: “Phụ hoàng!”

Thừa Bình Đế ngắt lời hắn: “Thu dọn đi ra phiên trấn đi, ngoan ngoãn làm một vương gia, cả đời này đừng quay về kinh đô nữa!”

Mặt Tín vương lập tức tái nhợt.

Đi ra phiên trấn!

Xa rời kinh đô, hắn sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Và Thừa Bình Đế cũng hoàn toàn từ bỏ hắn!

“Phụ hoàng! Nhi thần biết sai rồi!” Tín vương khóc lóc cầu xin.

“Cút!” Thừa Bình Đế gầm lên khàn khàn.

Công công Trần thấy vậy, vội vàng tiến lên: “Tín vương điện hạ vẫn nên lui ra trước đi!”

Vừa nói, ông vừa ra hiệu cho mấy tiểu thái giám bên cạnh, mấy tiểu thái giám lập tức tiến lên, nửa đỡ nửa kéo Tín vương ra khỏi thư phòng.

Sau khi Tín vương rời đi, công công Trần lập tức dâng trà lên cho Thừa Bình Đế: “Bệ hạ bớt giận, xin bệ hạ hãy giữ gìn long thể!”

Thừa Bình Đế hít sâu một hơi, nhận lấy trà, nhấp một ngụm, điều hòa hơi thở một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Ông chỉ vào đồng tấu chương lộn xộn dưới đất: “Mang mấy cái đó lại đây!”

Công công Trần vội vàng nhặt tấu chương dưới đất lên, đặt gọn gàng trên bàn.

Thừa Bình Đế lại lấy tấu chương của Dương Chính Sơn ra, cẩn thận xem nội dung.

Vừa rồi tức giận quá, chưa kịp xem kỹ đã ném đi rồi.

“Thủy sư?”

“Hải thương!”

Thừa Bình Đế xem xong tấu chương, lông mày hơi nhíu lại.

Dương Chính Sơn không giấu giếm ý tưởng phát triển hải thương của mình, mà viết tất cả vào tấu chương. Tuy nhiên, hần hiểu rằng nếu chỉ nói về hải thương, lão hoàng đế có khả năng cao sẽ không đồng ý, nên hần mới lấy việc thành lập thủy sư làm cái cớ.

Còn Thừa Bình Đế có đồng ý cho Đăng Long Vệ thành lập thủy sư hay không, Dương Chính Sơn vẫn có vài phần chắc chắn.

Những phần chắc chắn này đến từ việc Khánh vương có một đội tàu buôn ở ngoài khơi.

Chương 671: Sai lầm lớn nhất của người chính là có dã tâm! (2)

Đúng như Dương Chính Sơn dự đoán, khi thấy Dương Chính Sơn muốn thành lập thủy sư, điều đầu tiên Thừa Bình Đế nghĩ đến chính là đội tàu buôn của Khánh vương.

“Khánh vương có phải có một đội tàu quy mô không nhỏ không?” Thừa Bình Đế hỏi công công Trần.

Công công Trần vội vàng đáp: “Đúng vậy, theo điều tra của Mật Vũ Vệ, Khánh vương đã bắt đầu thành lập đội tàu từ tám năm trước, hiện tại đội tàu này có hơn tám mươi chiếc lớn nhỏ!”

Những năm này, Mật Vũ Vệ vẫn luôn theo dõi Khánh vương, thậm chí nhiều lần tăng cường giám sát, đáng tiếc Khánh vương làm việc rất cẩn thận, hơn nữa việc gì cũng làm đúng mực.

Nói về chuyện đội tàu, theo lý thì thân vương quận vương không được phép kinh doanh, đừng nói là hải thương, ngay cả buôn bán bình thường cũng không được.

Nhưng quy củ chỉ là quy củ, có những quy củ đã sớm bị mặc nhiên phá vỡ, hiện tại các vương gia của Đại Vinh đều đang kinh doanh, Thừa Bình Đế cũng không thể lấy chuyện kinh doanh ra để trừng phạt Khánh vương.

“Mật Vũ Vệ vẫn chưa điều tra được đội tàu của Khánh vương đi đâu sao?” Thừa Bình Đế tiếp tục hỏi.

Công công Trần hơi lắc đầu: “Theo điều tra của Mật Vũ Vệ, vài năm gần đây, đội tàu của Khánh vương thường xuyên qua lại giữa Lý Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều, trên mặt là chủ yếu buôn bán, nhưng ngầm lại che giấu rất nhiều thứ.”

“Mật Vũ Vệ từng suy đoán, Khánh vương có thể có một căn cứ ở nước ngoài, nhưng Mật Vũ Vệ vẫn luôn không thể xâm nhập vào đội tàu của Khánh vương, nên suy đoán này vẫn chưa được xác nhận!”

Thừa Bình Đế im lặng đặt tấu chương trong tay xuống, ông không thể không khen ngợi sự cẩn thận và chu đáo của Khánh vương.

Những gì Khánh vương để lộ ra bên ngoài đều đúng mực đến mức ông không tìm được lý do thích hợp nào.

Có đôi khi ông thật sự muốn bắt chấp tất cả để bắt giữ Khánh vương.

Đáng tiếc ông vẫn luôn không thể hạ quyết tâm.

“Đăng Long Vệ muốn thành lập thủy sư, người thấy thế nào?” Thừa Bình Đế im lặng một lúc, sau đó hỏi.

Ông chú ý đến trọng điểm là thủy sư, hoàn toàn không đề ý đến việc Dương Chính Sơn muốn tiến hành hải thương.

“Lão nô không dám nói bừa!” Công công Trần cúi đầu nói.

“Lão già này, ta bảo người nói thì cứ nói đi!” Thừa Bình Đế có chút mất kiên nhẫn nói.

Công công Trần hơi xoay chuyển ý nghĩ, nở một nụ cười nói: “Lão nô cảm thấy có thể để Đăng Long Tiền Vệ thành lập thủy sư!”

“Đăng Long Tiền Vệ!” Thừa Bình Đế xoa xoa tấu chương trên bàn: “Vậy ai làm chỉ huy sứ của Đăng Long Tiền Vệ!”

Đẳng Long Vệ, Đẳng Long Tiền Vệ, chỉ khác một chữ nhưng lại có ý nghĩa khác nhau.

Thực tế hiện tại không có Đẳng Long Tiền Vệ, chỉ có Đẳng Long Vệ, cái gọi là Đẳng Long tiền, hậu, tả, hữu vệ cũng không có biên chế, chỉ là sự phân chia nội bộ của Đẳng Long Vệ.

Nếu có thêm một Đẳng Long Tiền Vệ, thì phải tách một phần quân hộ từ Đẳng Long Vệ cho vào Đẳng Long Tiền Vệ, và Đẳng Long Tiền Vệ cũng sẽ thiết lập chỉ huy sứ và cơ quan vệ ti.

Điều này tương đương với hai cơ quan, hai bộ máy lãnh đạo cùng cấp.

“Có thể để Dương tướng quân tạm thời kiêm nhiệm!” Công công Trần nói.

Thừa Bình Đế nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Ý tưởng này rất hợp với ý ông.

“Vậy cứ làm như vậy đi!”

Nói rồi, ông phê một chữ “Chuẩn” lên tấu chương.

Công công Trần lập tức tiến lên nhận lấy tấu chương: “Lão nô sẽ truyền ý chỉ của bệ hạ cho Ninh Quốc công ngay!”

“Ừm!”

Thừa Bình Đế gật đầu, lại cầm một bản tấu chương khác lên xem.

...

Cuối tháng bảy, án tham ô của Ty vận muối Liêu Đông kết thúc.

Lạc Phúc, Thang Ba, Từ Hoa Trân, Triệu Minh Sinh, bốn người này bị tịch thu tài sản và chém đầu.

Hơn ba mươi quan viên lớn nhỏ của các cơ quan như Ty bố chính Liêu Viễn, Đô chỉ huy sứ ty, Ty án sát, Ty vận muối Liêu Đông, nha môn Tri phủ Liêu An,... bị liên lụy, bị cách chức hoặc giáng chức.

Ngoài ra, tám nhà diêm thương lớn nhỏ bị tịch thu tài sản, hơn mười nhà diêm thương bị tịch thu tang ngân.

Sau vụ án này, chính sách và ngành muối của Liêu Đông gần như sụp đổ.

Các cơ quan khác còn đỡ, nha môn Ty vận muối gần như bị quét sạch.

Từ vận sứ đến quan lại ở các diêm trường, hầu như không một ai may mắn thoát khỏi.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn chỉ có thể nói là rắn chuột một ổ.

Tuy nhiên, đây đều là chuyện của Ty vận muối, hẳn không thể quản đến Ty vận muối, so với việc xử lý quan viên của Ty vận muối, hẳn quan tâm đến việc xử lý các diêm thương hơn.

Tám nhà diêm thương bị tịch thu tài sản, điều này có nghĩa là một mảnh thị trường lớn ở khu vực Liêu Đông bị bỏ trống, có nghĩa là sẽ có những diêm thương mới chiếm lĩnh thị trường này, cũng có nghĩa là diêm trường của Đằng Long Vệ có thể bán được nhiều muối hơn.

Sự xáo trộn trong ngành muối lần này không nghi ngờ gì là một cơ hội.

Sau khi hiểu rõ tình hình ở phủ Liêu An, Dương Chính Sơn lập tức viết một bức thư cho La Thường, bảo hắn đến phủ Liêu An xem xét tình hình, thử xem có thể nhân cơ hội này chiếm lĩnh thị trường muối lớn hơn hay không.

Tuy nhiên, việc này còn cần Trịnh Hiểu đồng ý, sau khi Ty vận muối sụp đổ, gần như có thể nói chính Trịnh Hiểu là người chủ trì chính sách muối của Liêu Đông.

La gia muốn chiếm lĩnh thị trường lớn hơn, không thể thiếu được sự ủng hộ của Trịnh Hiểu.

Nhưng Dương Chính Sơn không viết thư cho Trịnh Hiểu, cũng không thay La gia nói giúp.

Việc này phải nói sao đây!

Dương Chính Sơn không phải thương nhân, hẳn can thiệp vào việc buôn bán muối là để tăng thêm thu nhập cho Đảng Long Vệ, chứ không phải để kiếm tiền.

Nếu La gia chiếm lĩnh thị trường lớn hơn, diêm trường của Đảng Long Vệ chắc chắn không thể đáp ứng được, nên La gia sẽ mua muối từ các diêm trường khác.

Đã mua muối từ các diêm trường khác, thì cũng không liên quan đến Đảng Long Vệ.

Hơn nữa, diêm trường của Đảng Long Vệ có thể mở rộng, nhưng không thể mở rộng vô hạn.

Đảng Long Vệ có thể thông qua diêm trường để kiếm tiền, nhưng không thể chiếm lĩnh quá nhiều thị phần muối ở Liêu Đông.

Lý do rất đơn giản, khu vực Liêu Đông còn có vô số tá hộ dựa vào việc nấu muối, phơi muối để sinh sống, nếu Đảng Long Vệ chiếm quá nhiều thị phần, thì sẽ khiến nhiều tá hộ mất kế sinh nhai.

Vì vậy, ý tưởng của Dương Chính Sơn là diêm trường của Đảng Long Vệ tối đa chỉ chiếm lĩnh thị trường muối của ba phủ, không thể nhiều hơn nữa.

Nhưng như vậy, La gia chiếm lĩnh các thị trường khác, mua muối từ các diêm trường khác, cũng trở thành việc kinh doanh của riêng La gia, nên Dương Chính Sơn mới không can thiệp, chỉ nhắc nhở La Thường một tiếng.

Chương 672: Đoàn Thuyền của Trương Gia (1)

Sau khi án tham ô của Ty Diêm Vận kết thúc, Dương Chính Sơn vốn tưởng rằng chuyện này cũng không còn liên quan gì đến mình. Nhưng không ngờ, ngay ngày hôm sau khi hắn nhận được tin tức, Trương gia ở phủ Liêu An đã đến tận cửa.

Tại gian chính đường ở tiền viện Dương gia, Dương Chính Sơn nhìn Trương Mậu Thịnh đang run rẩy, khẽ mỉm cười nói: “Không biết Trương gia chủ đến đây có việc gì chăng?”

Lần này Trương gia có thể nói là tổn thất nặng nề, không chỉ toàn bộ số bạc của các quan viên lớn nhỏ của Ty Diêm Vận gửi ở ngân hàng Đại Thông của Trương gia bị tịch thu, mà Trương gia còn phải nộp một triệu lượng bạc làm tiền phạt.

Tiền phạt, cũng có thể gọi là tiền bản, thuộc về lợi nhuận bất chính. Hiểu một cách đơn giản, triều đình cho rằng các thương nhân muối này kiếm được quá nhiều, nên lấy lại một ít từ túi của họ.

Nói như vậy có vẻ không hợp lý, nhưng sự thật là những thương nhân muối này đã thực sự tham gia hối lộ.

So với những thương nhân muối bị tịch thu tài sản, những người còn lại như Trương gia đã được coi là may mắn.

“Lão hủ đến để cảm ơn Dương tướng quân!”

Trương Mậu Thịnh cúi đầu hành lễ với thái độ khiêm nhường.

Hai người đứng sau là Trương Thanh Tùng và Trương Thanh Vân cũng vội vàng bái tạ theo.

“Bản tướng không hề giúp các ngươi!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

“Hồi tướng quân, ngày đó ngài không giam giữ chúng ta, đó đã là giúp chúng ta rồi!” Trương Mậu Thịnh đáp.

Điều này không sai. Khi đó, Dương Chính Sơn chỉ phong tỏa Trương gia, nhưng không giam giữ người Trương gia, nhờ vậy họ mới có thể tìm người cầu cứu.

Nếu Dương Chính Sơn đối xử với Trương gia như Ty Diêm Vận, Trương gia có khả năng lớn sẽ trở thành một trong những thương nhân muối bị tịch thu tài sản.

Dương Chính Sơn khẽ cười, không nói gì.

Hắn chỉ cảm thấy Trương gia có thái độ nhận sai rất tốt, nên mới không giam giữ, chứ không hề nghĩ sẽ nhận được lợi ích gì từ họ.

“Lão hủ đã chuẩn bị một lễ vật, mong tướng quân nhận cho!”

Trương Mậu Thịnh lấy ra một danh sách lễ vật, đưa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút rồi nhận lấy.

Chỉ là một lễ vật cảm ơn, nhận cũng không sao.

Tuy nhiên, hắn đã đánh giá thấp lễ vật của Trương gia. Lễ vật này thật sự phong phú đến mức đáng sợ.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng một tòa nhà lớn, tám cửa hàng, ba trang trại, ba ngàn mẫu ruộng tốt đã đủ khiến người ta kinh ngạc!

Nhìn lễ vật này, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy triều đình phạt một triệu lượng bạc vẫn còn nhẹ, đáng lẽ phải gấp đôi.

Chết tiệt, gia tài của Trương gia này thật sự quá lớn.

“Ý tốt của các người, bản tướng xin nhận, nhưng lễ vật này quá nặng rồi!”

Dương Chính Sơn vừa nói, vừa ra hiệu cho Ngô Hải đứng bên. Ngô Hải lập tức hiểu ý, đi lấy bút mực.

Dương Chính Sơn xóa bỏ nhà cửa, cửa hàng, trang trại, ruộng đất trên danh sách lễ vật, chỉ để lại một số thứ lặt vặt như vàng bạc trang sức, vải vóc...

“Chùng này là đủ rồi!”

Dương Chính Sơn trả danh sách lại cho Trương Mậu Thịnh.

Trương Mậu Thịnh nhận lấy, nhìn thoáng qua, trong lòng trầm xuống, “Tướng quân thanh liêm!”

Nghe hai chữ thanh liêm, Dương Chính Sơn không nhịn được bật cười.

Thanh liêm!

Đây chẳng khác nào nói dối trắng trợn.

Trên đời này có mấy quan viên thanh liêm chứ?

Dương Chính Sơn không cho rằng mình là quan tham, nhưng cũng tuyệt đối không dám nhận hai chữ thanh liêm.

Hắn khinh thường việc tham ô hối lộ, nhưng lại đã làm không ít chuyện dùng quyền mưu lợi.

Ví dụ như La gia, như trường ngựa của Dương gia, thật ra đều có thể coi là dùng quyền mưu lợi, chỉ là những việc

Dương Chính Sơn làm được xem là đôi bên cùng có lợi với quan phủ, cũng không hoàn toàn vì lợi ích cá nhân.

Nghĩ đến đôi bên cùng có lợi, Dương Chính Sơn đột nhiên lên tiếng: “Bản tướng nhớ Trương gia các người hình như có mấy chiếc thuyền biển?”

Trương Mậu Thịnh hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại, nói: “Quả thực có vài chiếc, gồm hai chiếc thuyền Phúc tám trăm tạ và sáu chiếc thuyền Nhanh bốn trăm tạ.”

Trương gia không chủ yếu kinh doanh hàng hải, nhưng với quy mô lớn của Trương gia, họ cũng có tham gia vào lĩnh vực này, chỉ là không coi trọng mà thôi.

Khi tìm hiểu về tài sản của Trương gia, Dương Chính Sơn đã chú ý đến đội thuyền của họ.

“Không biết Trương gia có muốn bán đội thuyền này không?”

“Nếu tướng quân cần, lão hủ có thể tặng cho ngài!” Trương Mậu Thịnh nói.

“Tặng thì không cần, Đằng Long Vệ sẽ mua lại đội thuyền của Trương gia theo giá thị trường, bao gồm cả thuyền và thuyền công!” Dương Chính Sơn cười nói.

Hắn không muốn chiếm lợi của Trương gia, được rồi, chuyện này đúng là có vẻ như chiếm lợi, nhưng mục đích chính của hắn vẫn là tiết kiệm thời gian.

Đằng Long Vệ không có thuyền công, cũng không có thủy sư, thậm chí không có cả thuyền, muốn phát triển thủy sư hoặc khai thác hàng hải, có thể nói là bắt đầu từ con số không.

Dương Chính Sơn vốn định để La Thường đi phía nam tìm kiếm nhân tài hàng hải, nếu không phải hôm nay Trương gia

tự đến cửa, hấn cũng không nghĩ đến việc mua lại đội thuyền của họ.

“Thuyền thì không có vấn đề, chỉ là những thuyền công đó đều là lao động dài hạn của Trương gia chúng ta, không biết họ có đồng ý hay không!” Trương Mậu Thịnh không dám nói chắc.

Hấn không vì Dương Chính Sơn muốn mua đội thuyền mà tức giận, đừng nói là mua, cho dù Dương Chính Sơn muốn lấy không, hấn cũng sẽ dâng lên.

Bởi vì với Trương gia hiện tại, Dương Chính Sơn là một sự tồn tại tuyệt đối không thể chọc vào.

Quan trọng hơn, hấn muốn mượn chuyện này để kết giao với Dương Chính Sơn.

Mất đi Lạc Phúc làm chỗ dựa, Trương gia họ hiện tại rất cần một chỗ dựa mới, và Dương Chính Sơn là một trong những lựa chọn tốt nhất.

Chương 673: Đoàn Thuyền của Trương Gia (2)

“Ta muốn cả thuyền công, khế ước lao động của họ có thể chuyển cho ta theo giá thị trường, hơn nữa ta sẽ tăng lương cho họ! Đúng rồi, nhất định phải có thuyền trưởng!” Dương Chính Sơn dùng giọng điệu không thể từ chối nói.

Thứ hần cần không chỉ là thuyền, mặc dù thuyền biển cũng khá hiếm, nhưng nếu muốn vẫn có thể mua được.

Điều hần coi trọng là những thuyền công lành nghề và thuyền trưởng, họ mới là nền tảng của đội thuyền.

Thuyền trưởng chính là người chỉ huy con thuyền, hàng hải liên quan đến nhiều yếu tố như tuyến đường, thủy triều, địa lý, khí hậu..., nếu muốn buôn bán, còn phải hiểu biết về văn hóa, chính trị, phong tục, sản vật của các nơi.

Những điều này chỉ có người thực sự đã thấy, đã trải qua, đã hiểu mới có thể thành thạo, một người muốn thành thạo những điều này cần phải có kinh nghiệm hàng hải phong phú, không thể chỉ đọc sách, nghe giảng là học được.

Vì vậy, một thuyền trưởng đủ tiêu chuẩn mới là nhân tài mà Dương Chính Sơn cần nhất hiện nay.

“Lão hủ hiểu rồi!” Trương Mậu Thịnh không chối từ, dứt khoát đồng ý.

“Ừ, yên tâm, bản tướng không phải loại người thích cướp đoạt, cần bao nhiêu bạc, bản tướng sẽ trả đủ!”

Dương Chính Sơn nhấn mạnh lại.

“Tướng quân nhân nghĩa!” Trương Mậu Thịnh chỉ có thể nói như vậy.

Dương Chính Sơn thấy hần hiểu ý, cũng không nói thêm, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, Trương Mậu Thịnh lập tức hiểu ý, xin cáo lui.

Ngô Hải tiễn ba cha con Trương gia ra về, Dương Chính Sơn ngồi trong sảnh uống hết chén trà.

Trương gia không nghi ngờ gì là một thương nhân lợi hại, chỉ cần nhìn việc họ bán đứng Lạc Phúc không chút do dự là biết.

Dương Chính Sơn cũng không phải không đoán được mục đích của Trương gia khi đến đây.

Cảm ơn chỉ là cái cớ, muốn kết giao với hần mới là mục đích chính.

Tiếc rằng, Dương Chính Sơn không muốn có quá nhiều quan hệ với Trương gia.

Quan hệ giữa quan lại và thương nhân, chuyện này không thể tránh khỏi, Dương Chính Sơn cũng không phản đối.

Bởi vì hần có nhiều việc cần đến thương nhân.

Nhưng hần không thích Trương gia, cũng không muốn có quan hệ quá thân thiết với họ.

Trương gia là loại không thể đồng cam cộng khổ, thậm chí khi gặp nạn còn đâm sau lưng đồng minh.

Lạc Phúc chính là ví dụ.

Ngoài ra, Trương gia cũng sẽ không coi Dương Chính Sơn là người đứng đầu, họ có truyền thống, có nền tảng, có mưu đồ riêng, họ sẽ không hết lòng giúp đỡ hần.

So với đó, La gia do Dương Chính Sơn tự tay nâng đỡ lại khiến hân yên tâm hơn và đáng được hân bảo vệ hơn.

Dương Chính Sơn giao việc mua đội thuyền của Trương gia cho Dương Minh Thành xử lý.

Chuyện này diễn ra rất suôn sẻ, chưa đầy năm ngày, Dương Minh Thành đã mua được đội thuyền, và để Hàn Phi mang bạc đến Trương gia.

Hai ngày sau, đội thuyền đã neo đậu tại bên cảng của Đằng Long Vệ.

Dương Chính Sơn đích thân đến bến cảng, nhìn tám chiếc thuyền lớn thuộc về vệ ti của mình.

Bến cảng Đằng Long Vệ chỉ mới được xây dựng đơn giản, trông vẫn còn khá sơ sài, nhưng mũi đất nhô ra từ ngọn núi nhỏ này thực sự rất thích hợp để neo đậu thuyền.

Tám chiếc thuyền lớn neo đậu mà không hề chật chội.

Nếu xây dựng cẩn thận, có thể chứa được hai ba chục chiếc thuyền lớn, còn thuyền nhỏ thì càng dễ dàng, chỉ cần dựng một bến gỗ là có thể neo đậu.

Thuyền của Trương gia có hai loại, gồm thuyền Phúc tám trăm tạ và thuyền Nhanh bốn trăm tạ.

Thuyền Phúc cao lớn như tòa nhà, đáy nhọn, trên rộng, mũi thuyền ngẩng cao, thuyền Phúc tám trăm tạ dài khoảng mười ba trượng, trông vô cùng hùng vĩ.

Thuyền Nhanh có mũi nhọn, đuôi vuông, phần dưới hẹp như con thoi, phần trên rộng như đôi cánh, thuyền Nhanh bốn trăm tạ dài chín trượng, tổng thể trông nhỏ hơn thuyền Phúc hai cỡ.

Cả hai loại thuyền này đều là thuyền biển phổ biến nhất ở Đại Vinh, thậm chí thuyền Phúc còn là chiến hạm chủ lực của

thủy sư Đại Vinh.

Đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn nhìn thấy thuyền biển ở thế giới này, thực sự hấn cảm thấy vô cùng choáng ngợp.

Thuyền Phúc dài mười ba trượng, tương đương hơn bốn mươi mét, hai đầu thuyền mỗi bên có ba cánh buồm ngắn, ở giữa là ba cánh buồm chính cao hơn ba trượng.

Dương Chính Sơn bước lên boong, cẩn thận tham quan một vòng trên thuyền Phúc.

Đợi hấn tham quan gần xong, Dương Minh Thành mới nói: “Cha, thuyền trưởng và thuyền công đã đợi ở dưới!”

“Ừ, vậy đi gặp họ thôi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, trực tiếp nhảy xuống thuyền.

Đội thuyền của Trương gia có hai thuyền trưởng, một người tên là Tôn Trình, hơn năm mươi tuổi, mặc dù chỉ là người bình thường nhưng có kinh nghiệm hàng hải rất phong phú, có thể nói gần như cả đời ông ta đều sống trên biển.

Người còn lại tên là Ninh Ba, hơn ba mươi tuổi, là một võ giả Hậu Thiên tầng hai, tổ tiên ba đời của Ninh Ba đều là thuyền trưởng, cũng có thể là hải tặc, dù sao thì kinh nghiệm hàng hải của hấn cũng rất phong phú.

Đội thuyền có hơn hai trăm tám mươi thuyền công, trong số đó một phần là những người điều khiển thuyền như người lái, thủy thủ..., một phần là hộ vệ.

Hộ vệ có khoảng hơn một trăm tám mươi người, tất cả đều là võ giả.

Mặc dù không có cao thủ, nhưng cũng được coi là một lực lượng không nhỏ.

Dương Chính Sơn đứng trước nhóm thuyền công, sau lưng hắn là mười thân vệ, xung quanh còn có hơn mười hộ vệ Dương gia và một đội tiểu kỳ binh lính đang kiểm tra tình hình trên thuyền.

Hộ vệ Dương gia đi cùng Dương Minh Thành, còn những binh lính tiểu kỳ đó là do Dương Chính Sơn mang đến, tiếp theo họ sẽ chịu trách nhiệm canh giữ những chiếc thuyền này.

Chương 674: Bản tướng quân lại thích dáng vẻ nông cuồng này của ngươi (1)

Một nhóm công phu thuyền tụ lại, có chút lo lắng nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Tôn Trình và Ninh Ba đứng ở phía trước, Tôn Trình nở nụ cười lấy lòng, còn Ninh Ba thì vẻ mặt bình tĩnh.

Dương Chính Sơn bước đến trước mặt Tôn Trình đầu tiên, hỏi: “Có nguyện ý làm việc cho bản tướng quân không?”

Tôn Trình cười nhỉnh nọt: “Được phục vụ tướng quân là phúc khí của lão!”

Hắn chỉ là một phạm nhân, dù có chút tài năng hàng hải nhưng vẫn sống rất cẩn thận.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là hắn chỉ là một người nhát gan. Nhỉnh nọt chỉ là vỏ bọc của hắn mà thôi. Một người đã sống cả đời trên biển, chẳng có cơn bão nào là chưa từng thấy qua.

“Ừm, sau này bỗng lộc gấp đôi, làm việc cho bản tướng quân, bản tướng quân sẽ không bạc đãi ngươi!” Dương Chính Sơn đưa tay vỗ nhẹ vào vai hắn, hài lòng nói.

“Đa tạ tướng quân, lão tiểu nhân dập đầu tạ ơn tướng quân!” Trong mắt Tôn Trình lộ ra vẻ mừng rỡ, đây quả là một niềm vui bất ngờ đối với hắn.

“Dập đầu thì miễn đi!” Dương Chính Sơn cười ôn hòa, đỡ lấy cánh tay hắn, “Sau này làm việc cho tốt là được!”

“Vâng!” Nụ cười trên mặt Tôn Trình càng rạng rỡ hơn.

Dương Chính Sơn lại bước đến trước mặt Ninh Ba. So với Tôn Trình, Ninh Ba có phần kiêu ngạo hơn.

Hắn nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt không kiêu ngạo, không xu nịnh. Dương Chính Sơn không để ý đến sự kiêu ngạo của hắn, hỏi: “Hiện tại ngươi ở cảnh giới nào?”

“Hậu Thiên nhị tầng!” Ninh Ba đáp.

“Cũng không tệ, trước tiên làm một Bách hộ dưới trướng ta nhé!”

“Bách hộ!” Ninh Ba lộ ra vẻ khinh thường.

Thông thường, chỉ cần là võ giả, vào trong vệ sở đều có thể làm Bách hộ, còn đạt đến cảnh giới Hậu Thiên thì làm Thiên hộ cũng không khó.

Ninh Ba có tu vi Hậu Thiên nhị tầng, đương nhiên không coi Bách hộ ra gì. Nếu cho hắn làm Thiên hộ, có lẽ hắn còn chấp nhận được.

“Sao? Không coi ra gì à?” Dương Chính Sơn cười nói.

“Đúng vậy, không coi ra gì!” Ninh Ba không hề sợ hãi, nói lớn.

Dương Chính Sơn nhìn hắn, khẽ gật đầu: “Tốt lắm, bản tướng quân lại thích dáng vẻ ngông cuồng này của ngươi!”

Nói rồi, hắn quay đầu nhìn xung quanh, thấy một binh sĩ đang cảnh giác ở đằng xa, liền vẫy tay gọi: “Lại đây!”

Binh sĩ kia nghe thấy tiếng gọi, vội vàng chạy đến: “Tướng quân!”

“Bảo cáo chức vụ và tên của ngươi!” Dương Chính Sơn nói.

“Đằng Long Vệ, Tiền quân, Tiểu kỳ trưởng, Ngô Thiệu bái kiến tướng quân!” Ngô Thiệu đồng dục đáp.

“Đội mười hai người là một tiểu đội, bốn tiểu đội là một tiểu kỳ, tiểu kỳ trưởng tương đương với Tổng kỳ!”

“Ừm, ngươi so tài với hắn đi. Chỉ cần ngươi đánh thắng được hắn, ta sẽ cho ngươi một chức Thiên hộ!” Dương Chính Sơn lại nhìn Ninh Ba nói.

Ninh Ba liếc nhìn Ngô Thiệu, còn Ngô Thiệu cũng nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, không có chút cảm xúc nào.

“Được!”

Ninh Ba không nghĩ ngợi nhiều, có lẽ hắn cho rằng một binh sĩ trông có vẻ bình thường như vậy sẽ không phải là đối thủ của mình.

Dương Chính Sơn nở nụ cười hiền hòa, lùi lại vài bước, ra hiệu cho mọi người xung quanh nhường chỗ.

“Ta cần một thanh đao!” Ninh Ba nói.

Dương Chính Sơn liếc mắt ra hiệu cho thân vệ bên cạnh, thân vệ lập tức ném cho hắn một thanh đao.

Ngô Thiệu thấy vậy, liền cầm trường thương xuống đất, rút thanh đao bên hông ra.

Hai người đối mặt nhau một lúc, không nói lời nào, Ninh Ba liền vung đao xông lên, chém xuống một nhát.

Ngô Thiệu giơ đao lên đỡ, “keng” một tiếng, rồi dùng lực mạnh mẽ, ép Ninh Ba lùi lại.

Ninh Ba dường như không ngờ tới Ngô Thiệu lại có sức mạnh lớn như vậy, nhất thời loạng choạng lùi lại mấy bước. Tuy nhiên, còn chưa kịp ổn định thân hình, Ngô Thiệu đã cúi

người, lao lên như một mũi tên, thanh đao trong tay quét ngang về phía bụng hắn.

Khi Ninh Ba ổn định được thân hình, lưỡi đao đã kề sát bụng hắn.

Mọi người thấy vậy đều sửng sốt. Thua rồi sao?

Thua quá nhanh, quá đơn giản!

Điều này khiến các phu thuyền cảm thấy không thể tin được.

Họ đều là những người thường xuyên đi biển cùng Ninh Ba, hiểu rõ thực lực của Ninh Ba.

Ninh Ba cúi đầu nhìn lưỡi đao ở bụng mình, trong mắt cũng lộ ra vẻ khó tin.

Một chiêu ép lui, một chiêu đánh bại.

Đơn giản chỉ với hai chiêu thức, hắn đã thua cuộc!

Ngô Thiệu lặng lẽ thu đao lại, lần nữa đến trước mặt Dương Chính Sơn, chấp tay báo cáo: “Báo cáo tướng quân, nhiệm vụ hoàn thành!”

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn hài lòng vỗ vai Ngô Thiệu.

“Đa tạ tướng quân!” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Ngô Thiệu lộ ra một nụ cười khiêm tốn.

“Không thể nào!” Lúc này Ninh Ba mới lên tiếng: “Hắn không thể chỉ là một Tổng kỳ!”

Dương Chính Sơn bước lên một bước, ánh mắt sắc bén nhìn hắn, nói: “Có gì mà không thể!”

“Hắn đã theo bản tướng quân ra chiến trường, cùng bản tướng quân ở Bắc địa tiêu diệt hơn mười vạn Hồ tộc, đánh tan hàng vạn Hồ kỵ, là tinh nhuệ thực sự đã trải qua trăm trận!”

“Đúng rồi, hấn là kỵ binh, sở trường nhất của hấn là thương thuật, người so đao với hấn đã là lợi thế rồi!”

Ngông cuồng!

Cũng phải có thực lực mới được!

Không có thực lực thì ngông cuồng cho ai xem?

Sắc mặt Ninh Ba lúc trắng lúc xanh.

“Đúng rồi, hấn có tu vi Hậu Thiên tam tầng!” Dương Chính Sơn lại bổ sung.

“Hậu Thiên tam tầng mà dưới trướng bản tướng quân chỉ là một Tổng kỳ, người đường đường là một võ giả Hậu Thiên nhị tầng lại không coi Bách hộ ra gì.”

“Bây giờ phục chưa?”

Ninh Ba im lặng không nói.

Dương Chính Sơn thấy hấn như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên, “Đây là vẫn chưa phục sao!”

Hấn chỉ vào mấy thân vệ sau lưng, nói: “Bọn họ đều là thân vệ của bản tướng quân, nếu người còn muốn so tài, có thể tùy ý lựa chọn!”

“Đó là hộ vệ trong nhà của bản tướng quân, người cũng có thể tùy ý lựa chọn, ừm, mấy người tuổi còn nhỏ thì thôi, bọn họ mới trở thành võ giả không lâu!”

Chương 675: Bản tướng quân lại thích dáng vẻ nông cuồng này của ngươi (2)

Ninh Ba nhìn qua, trước tiên là nhìn thân vệ của Dương Chính Sơn, vừa nhìn đã biết những người này không dễ chọc vào.

Lại nhìn đến đám hộ vệ của Dương gia, những hộ vệ này trông có vẻ lỏng lẻo, không có vẻ nghiêm nghị như các binh sĩ khác, nhưng hắn hiểu rằng những người này cũng không dễ đối phó.

“Ta thực lực không đủ, không dám phục vụ tướng quân!” Ninh Ba có chút cay đắng nói, niềm kiêu hãnh trong lòng phút chốc bị quét sạch.

Dương Chính Sơn chống một tay vào hông, tay còn lại vươn lên vỗ vai hắn, “Tiểu tử, nói về thực lực, ngươi ở dưới trướng bản tướng quân nhiều lắm cũng chỉ làm được Tổng kỳ, nhưng bản tướng quân cần đến khả năng hàng hải và hải chiến của ngươi!”

“Ha ha ha~~ Cố gắng lên, đợi tu vi của ngươi đạt đến Hậu Thiên ngũ tạng, bản tướng quân sẽ cho ngươi làm Thiên hộ!”

“Ngươi còn trẻ, còn nhiều cơ hội lắm, ha ha, bản tướng quân vẫn thích dáng vẻ nông cuồng vừa rồi của ngươi!”

Mặt Ninh Ba đỏ bừng vì xấu hổ, nông cuồng ư!

Phải gọi là cuồng vọng ngu dốt thì đúng hơn!

“Thuộc hạ bái kiến tướng quân!” Ninh Ba lùi lại một bước, chấp tay bái.

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu, coi như tiểu tử này biết điều, nếu không lão tử vung một cái tát cho hắn bán thân bất toại.

Ngông cuồng thì được, nhưng không biết điều thì đáng bị đánh!

Ninh Ba cũng không biết rằng vừa rồi suýt chút nữa hắn đã bị bán thân bất toại!

Nếu hắn biết, có lẽ đã quỳ xuống từ lâu rồi!

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía các phu thuyền ở phía sau, “Các người cũng vậy, từ giờ phút này trở đi, các người chính là binh lính dưới trướng bản tướng quân!”

“Còn về việc các người có nguyện ý hay không, xin lỗi, các người không có cơ hội từ chối!”

“Đừng quên khế ước lao động của các người đang ở trong tay bản tướng quân!”

“Theo bản tướng quân, làm tốt thì có cơm ăn, làm không tốt, bản tướng quân sẽ băm các người ra cho cá ăn!”

Dương Chính Sơn nhe răng cười, lộ ra vẻ hung ác.

Đây không phải diễn đâu, hắn thực sự rất hung ác.

Đừng quên rằng hắn còn có biệt danh là đồ tể sát thần.

Một đám phu thuyền thấy vậy, sợ đến run lên bần bật.

Ninh Ba đứng bên cạnh cũng sợ hãi trong lòng, không dám thể hiện chút ngông cuồng nào nữa.

Người bình tĩnh nhất lại là Tôn Trình, vì Tôn Trình đã sớm hiểu rằng Dương Chính Sơn không phải người dễ chọc.

Không phải hắn đã nghe qua danh tiếng của Dương Chính Sơn, mà hắn biết rằng người có thể khiến Trương gia ngoan ngoãn giao ra hạm đội, nhất định không phải kẻ hiền lành gì.

Dương Chính Sơn thấy đám người này đã ngoan ngoãn, cũng không thèm để ý đến họ nữa.

“Ngô Thiệu!”

“Có mặt!”

“Hôm nay giao nơi này cho ngươi, ngày mai nha môn sẽ phái người đến xây dựng doanh trại, đến lúc đó ngươi trông chừng bọn họ cho ta, nếu có kẻ nào dám quấy rối, thì cho hắn đi làm môi cho cá!”

Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Rõ!”

“Ừm, đợi doanh trại xây xong, trước tiên cho bọn họ huấn luyện cơ bản, một đám cá ươn tôm nát, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, thực sự làm mất mặt Đảng Long Vệ của chúng ta!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn đám phu thuyền, có chút ghét bỏ nói.

Ngô Thiệu cũng liếc nhìn đám phu thuyền, “Thuộc hạ hiểu!”

Giao bến tàu cho Ngô Thiệu xong, Dương Chính Sơn trở về vệ thành.

Hắn đã có hạm đội, cũng có phu thuyền, nhưng những việc cần làm tiếp theo vẫn còn rất nhiều.

Hải mậu phải tiến hành, thủy sư cũng phải thành lập.

Những phu thuyền này là nền tảng, nhưng không phải căn cơ. Dương Chính Sơn muốn có không chỉ là một hạm đội hải

mậu đơn giản, mà là một thủy sư có thể tham gia hải chiến.

Phu thuyền cần được huấn luyện cơ bản, binh lính cần được huấn luyện hải chiến.

Đội huấn luyện xong, hạm đội mới có thể thử ra khơi.

Đặng Long Vệ cũng phải bồi dưỡng thuyền trưởng và thuyền phó của riêng mình, hơn nữa còn phải chuyên nghiệp hóa, kỹ thuật hóa hơn.

Ngoài ra, những chiếc thuyền của Trương gia đều là thương thuyền, hẳn còn phải nghĩ cách kiếm thêm chiến thuyền.

Thế giới này không có hỏa khí, nhưng có nỏ tọa lớn dùng để phòng thành và hải chiến.

Ngoài nỏ tọa và cung tên, phương thức tác chiến chủ yếu trong hải chiến là chiến đấu giáp lá cà, cần sử dụng các công cụ như móc sắt, thang dây, ván nhảy,...

Những công cụ khác, thương thuyền cũng có trang bị, nhưng chắc chắn không đầy đủ như chiến thuyền. Hơn nữa, thương thuyền cơ bản sẽ không được trang bị nỏ tọa và cung tên, đặc biệt là nỏ tọa, thứ này bị triều đình kiểm soát chặt chẽ, không được phép chế tạo tư nhân.

Nếu Dương Chính Sơn muốn thành lập thủy sư, thì nhất định phải trang bị nỏ tọa.

Ở thế giới không có đại bác, nỏ tọa chính là vũ khí tấn công tầm xa quan trọng nhất trong hải chiến.

Chương 676: Hoàng đế lão nhi thật tốt! (1)

“Đại nhân, đây là công văn vừa được gửi từ Đô đốc phủ!”

Dương Chính Sơn vừa trở về nha môn, Hàn Phi đã cầm theo một văn thư tiến đến.

“Nội dung gì?” Dương Chính Sơn vừa nhận văn thư vừa đi về phía thư phòng.

“Là về việc thành lập Thủy sư!” Hàn Phi đáp.

Đôi mắt của Dương Chính Sơn sáng lên, ông lập tức mở công văn ra xem khi đang bước đi.

Tuy nhiên, sau khi đọc xong, chân mày của ông lại nhíu chặt.

Đảng Long Tiền Vệ?

Tách Đảng Long Tiền Vệ khỏi Đảng Long Vệ, thiết lập một Vệ ti riêng biệt, thành lập Thủy sư Vệ sở?

Thủy sư như vậy có còn là Đảng Long Vệ không?

Dĩ nhiên là không!

Đảng Long Vệ và Đảng Long Tiền Vệ sẽ trở thành hai cơ quan ngang cấp, hoàn toàn không có quan hệ trực thuộc.

Dương Chính Sơn bước vào thư phòng, vuốt râu suy nghĩ.

Đây chắc chắn là ý của hoàng đế lão nhi.

Còn vì sao hoàng đế lão nhi lại làm như vậy?

Có lẽ dựa trên hai điểm: Thứ nhất, Đằng Long Vệ vốn đã là Vệ sở vượt biên chế, tách ra một Tiền Vệ cũng coi như là sắp xếp hợp lý. Thứ hai, có lẽ là để phòng ngừa Đằng Long Vệ trở nên quá lớn mạnh.

Một Vệ sở có kỵ binh và bộ binh thì không sao, nhưng nếu thêm cả một Thủy sư nữa thì quá mức.

Nếu tiếp tục phát triển, khó tránh khỏi tình trạng quá lớn để kiểm soát.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là hoàng đế lão nhi nghi ngờ Dương Chính Sơn có ý đồ phản nghịch. Nếu có ý nghĩ như vậy, ông ta đã không để Dương Chính Sơn kiêm nhiệm chức vụ Chỉ huy sứ của Đằng Long Tiền Vệ. Ông ta chỉ đang phòng ngừa, chuẩn bị trước cho mọi tình huống.

Hoàng đế lão nhi có sắp xếp như vậy cũng không phải là bất ngờ.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, cảm thấy điều này cũng không sao, chia thành hai Vệ thực ra cũng không ảnh hưởng nhiều đến ông, chỉ cần ông có thể kiểm soát Đằng Long Tiền Vệ là đủ.

Tuy nhiên, trước ý tứ này của hoàng đế lão nhi, Dương Chính Sơn cảm thấy mình cũng nên có động thái đáp lại.

Làm việc cho chủ nhân, phải suy nghĩ cho chủ nhân, không để chủ nhân nghi ngờ và lo lắng.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn viết một tấu chương khác và cho người gửi đến kinh đô.

Hoàng đế lão nhi đã có lo ngại như vậy, thì hãy xóa tan lo ngại đó đi. Cách đơn giản nhất là để hoàng đế lão nhi cử vài người đến giám sát.

Vẫn là câu nói đó, làm tướng không thể để quân đội dưới trướng trở thành tư quân, nếu không vị tướng đó sẽ không còn sống lâu.

Hiện tại, Đằng Long Vệ có xu hướng trở thành tư quân của Dương gia, Dương Chính Sơn cảm thấy cần phải thay đổi điều này, nếu không hoàng đế lão nhi sẽ càng nghi ngờ ông hơn.

Vài ngày sau, tấu chương của Dương Chính Sơn lại được đặt trên bàn của Thừa Bình Đế.

Khi Thừa Bình Đế đọc tấu chương, ông không khỏi cười nói: “Dương Chính Sơn quả thật là một kẻ láu cá!”

Công công Trần đứng bên cạnh cười nói: “Điều này cho thấy Dương tướng quân trung thành tuyệt đối với bệ hạ, không có chút tư lợi nào!”

Đế hoàng đế tự mình cử người đến giám sát, có lẽ cả triều đình vẫn vô không có mấy người dám làm như vậy, bởi vì không ai muốn dưới trướng mình lại phải nuôi thêm một vị đại gia.

Tuy nhiên, đối với Thừa Bình Đế, thái độ của Dương Chính Sơn chính là điều ông thích nhất.

“Ha ha, hấn trung thành, nhưng cũng muốn tàu, muốn người!”

Mặc dù trong lòng Thừa Bình Đế hài lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói không mặn không nhạt.

Dương Chính Sơn dâng tấu không chỉ để Thừa Bình Đế cử người đến, mà ông muốn một vạn quân hộ, không chỉ muốn người mà còn muốn chiến hạm.

Đằng Long Vệ đáng lẽ phải có hai vạn hai ngàn quân hộ, nhưng hiện tại chỉ có một vạn hai ngàn, thiếu hơn một vạn quân hộ.

Còn việc thành lập Thủy sư, đương nhiên phải có chiến hạm.

Chiến hạm không thể mua được, nên chỉ có thể xin hoàng đế lão nhi.

Thừa Bình Đế hỏi: “Đằng Long Tiền Vệ thiếu một vị Chỉ huy đồng tri am hiểu hải chiến, người thấy ai thích hợp?”

“Việc này!” Trong đầu công công Trần nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ đến từng ứng cử viên, “Bệ hạ, nghe nói tiểu nhi tử của Hải Xương Bá là Tiết Bình không tồi, tuổi còn trẻ đã có tu vi Hậu Thiên tầng bốn, hơn nữa gia tộc Hải Xương Bá có nền tảng sâu rộng, chắc hẳn cũng quen thuộc với hải chiến!”

Thừa Bình Đế liếc nhìn ông ta: “Hải Xương Bá đã cho người bao nhiêu lợi lộc mà người lại nói giúp hắn như vậy!”

“Lão nô oan uổng quá!” Công công Trần phịch một tiếng quỳ xuống, “Lão nô tuyệt đối không nhận một đồng lợi lộc nào của Hải Xương Bá, xin bệ hạ minh xét!”

“Vậy người đã nhận của hắn cái gì?” Thừa Bình Đế không tin lão già này lại tốt bụng như vậy, vô duyên vô cớ lại tiến cử tiểu nhi tử của Hải Xương Bá.

“Việc này, bệ hạ, người quên rồi sao, năm ngoái lễ Vạn Thọ, Hải Xương Bá đã tặng một bức Đại Vinh hải cương đồ, bệ hạ khi đó đã nói sẽ ban thưởng cho Hải Xương Bá, nhưng sau đó bệ hạ bận rộn quốc sự nên đã bỏ qua việc này!” Công công Trần cẩn thận nói.

Hải Xương Bá thực ra không nhờ ông ta tiến cử tiểu nhi tử của mình, nhưng đã nhờ ông ta nhắc đến bức hải cương đồ trước mặt hoàng đế lão nhi.

Bức hải cương đồ đó là tâm huyết của ba đời Hải Xương Bá, gần như đã đánh dấu tất cả các đảo và thế lực vương triều

xung quanh vùng biển của Đại Vinh, mặc dù độ chính xác có chút kém, nhưng tuyệt đối được coi là một tác phẩm dụng tâm.

Kết quả là, Thừa Bình Đế khi xem bức hải cương đồ đã rất vui mừng và hài lòng, còn nói sẽ ban thưởng cho Hải Xương Bá.

Sau đó thì không có sau đó!

Hải Xương Bá ở nhà ngày đêm mong ngóng Thừa Bình Đế ban thưởng, kết quả là gần một năm trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng phần thưởng của Thừa Bình Đế.

Còn Thừa Bình Đế thì đã quên sạch chuyện này từ lâu.

Thực ra, việc này cũng không thể hoàn toàn trách Thừa Bình Đế, mặc dù ông đã lớn tuổi và trí nhớ không tốt, nhưng vấn đề chính là phủ Hải Xương Bá quá suy tàn.

Chương 677: Hoàng đế lão nhi thật tốt! (2)

Hiện tại, Hải Xương Bá chỉ là Chỉ huy sứ của Hải Tân Vệ, trên triều đình hoàn toàn không có cơ hội xuất hiện, cũng không ai nhắc đến ông.

Thừa Bình Đế tự mình quên mất, người bên cạnh cũng không nhắc đến Hải Xương Bá, không có quốc sự nào liên quan đến Hải Xương Bá, nên Thừa Bình Đế làm sao nhớ đến ông được?

“Hải Xương Bá à! Dường như có việc này!”

Sau khi được công công Trần nhắc nhở, Thừa Bình Đế cuối cùng cũng nhớ lại bức hải cương đồ mà Hải Xương Bá đã tặng năm ngoái.

“Tiểu nhi tử của hãn bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay đã hai mươi hai tuổi, có tu vi Hậu Thiên tầng ba!” Công công Trần nói.

Thừa Bình Đế gật đầu nhẹ: “Cũng không tệ, để hãn đến chỗ Dương Chính Sơn làm Thiên hộ trước đã, còn về Chỉ huy đồng tri, Trẫm nhớ có một hải tướng tên là Dư Thông Hải dường như rất khá!”

“Dư Thông Hải!” Công công Trần mặt mày ngơ ngác.

Thừa Bình Đế chỉ nhớ cái tên này: “Người đi hỏi xem có người này không!”

“Nô!”

Công công Trần vội vàng bỏ dậy, lui ra khỏi thư phòng, nhưng chưa đầy một khắc sau, ông ta lại quay trở lại.

“Bệ hạ, quả thật có người này!”

Công công Trần mặt mày hớn hờ nói.

Thực ra trong lòng ông ta đang thầm oán trách trí nhớ của hoàng đế lão nhi, nói là trí nhớ tốt nhưng việc Hải Xương Bá năm ngoái đã quên sạch, nói là trí nhớ kém nhưng Dư Thông Hải ba năm trước đã đánh bại hải tặc ở Hải Châu, mặc dù khi đó Bộ Binh đã xin ban thưởng cho Dư Thông Hải, nhưng cũng chỉ có một lần đó, vậy mà Thừa Bình Đế vẫn còn nhớ đến bây giờ.

“Năng lực của hãn thế nào?” Thừa Bình Đế hỏi.

Công công Trần đáp: “Ba năm trước, Dư đại nhân là Thiên hộ của Hải Châu Tả Vệ, sau khi Dương Hà huyện ở Hải Châu bị hải tặc tập kích, Dư đại nhân đã dẫn theo ba mươi chiếc thuyền lớn nhỏ, ra khơi truy kích suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng chém được tám mươi bảy đầu, đánh bại hơn một ngàn hải tặc, cứu được hơn ba trăm dân chúng Dương Hà huyện!”

“Hiện tại Dư đại nhân là Chỉ huy Thiêm sự của Hải Châu Tiền Vệ, bệ hạ năm đó còn ban cho ông ấy phi ngư phục!”

“Nghe có vẻ như là có chút bản lĩnh thật sự!” Thừa Bình Đế hài lòng gật đầu.

Khu vực ven biển đông nam Đại Vinh thường xuyên bị hải tặc cướp bóc, các Vệ sở ven biển cũng thường xuyên giao chiến với hải tặc, nhưng hiện tại các Vệ sở của Đại Vinh đã mục nát nghiêm trọng, Thủy sư Vệ sở ven biển đối mặt với hải tặc thường xuyên thất bại.

Thừa Bình Đế có ấn tượng với Dư Thông Hải vì ông là vị võ quan duy nhất trong những năm gần đây đã đánh bại hải tặc trên biển.

Đúng vậy, là duy nhất!

Điều này cho thấy Thủy sư của Đại Vinh đã suy thoái đến mức nào!

“Vậy hãy đề Dư Thông Hải đến Đằng Long Tiền Vệ làm Chỉ huy đồng tri!”

“Ngoài ra, đề Trung quân Đô đốc phủ nghĩ cách điều một vạn quân hộ đến cho Dương Chính Sơn!”

“Còn về chiến hạm, đề Công bộ trang bị cho Đằng Long Tiền Vệ, Thủy sư sao có thể không có chiến hạm?”

Không thể không nói, Thừa Bình Đế đối với Dương Chính Sơn vẫn rất hào phóng, thậm chí còn muốn trang bị cho ông một Vệ chiến hạm.

Mặc dù Thủy sư của Đại Vinh không ra gì, nhưng ngành đóng tàu của Đại Vinh vẫn rất mạnh, không nói đến các xưởng đóng tàu tư nhân, chỉ riêng các xưởng đóng tàu quan của triều đình đã có hơn mười nơi.

Mỗi nơi không chỉ có xưởng đóng tàu khổng lồ mà còn có các xưởng phụ trợ rất mạnh.

Ví dụ như nhiều xưởng chế tạo buồm, đúc sắt, dây thừng, kho chứa gỗ và sợi đay, thậm chí còn có các vườn ươm trồng cây dầu trà và cây sơn để phục vụ cho việc đóng tàu.

Ngoài ra, việc kiểm tra nguyên liệu đóng tàu, sửa chữa và bàn giao tàu cũng có một hệ thống quản lý nghiêm ngặt.

Có thể nói, ngành đóng tàu của Đại Vinh sở hữu một chuỗi công nghiệp rất hoàn chỉnh.

...

Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn nhanh chóng cảm nhận được sự ưu ái từ hoàng đế lão nhi.

Theo từng văn thư được gửi đến, Dương Chính Sơn đột nhiên phát hiện hoàng đế lão nhi thực sự muốn ông xây dựng một Thủy sư thực sự.

Nhân tài chuyên nghiệp, quân hộ, chiến hạm, hoàng đế lão nhi đều có sắp xếp.

Mặc dù những điều này đều là những gì Dương Chính Sơn đã yêu cầu trong tấu chương, nhưng ông không ngờ hoàng đế lão nhi lại đáp ứng tất cả yêu cầu của ông.

Nhìn những công văn được gửi từ Trung quân Đô đốc phủ và Công bộ, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi cảm động.

Hu hu, hoàng đế lão nhi thật tốt!

Ông đột nhiên có cảm giác sĩ vì tri kỷ mà chết.

Mặc dù không thể coi là tri kỷ, nhưng thái độ ủng hộ mạnh mẽ này vẫn khiến người ta cảm động.

Nghĩ kỹ lại, dường như hoàng đế lão nhi luôn ủng hộ ông.

Mặc dù việc điều ông đến Đằng Long Vệ đã khiến ông bất ngờ, nhưng từ khi ông đến Đằng Long Vệ, hoàng đế lão nhi luôn đáp ứng mọi yêu cầu của ông.

Tiền lương của Lan gia, hoàng đế lão nhi đã để lại cho ông, ông muốn mở xưởng muối, hoàng đế lão nhi đã đồng ý, ông tự ý mang binh ra ngoài biên giới, hoàng đế lão nhi chỉ nhẹ nhàng phạt ông một năm bổng lộc, giờ ông muốn xây dựng Thủy sư, hoàng đế lão nhi lại cho người cho tàu.

Còn về việc hải thương, hoàng đế lão nhi chỉ hỏi đáp một chữ “Chuẩn”.

“Ôi, bệ hạ ủng hộ như vậy, thật khiến thần hồ thẹn vô cùng!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn bỗng nhiên thở dài.

Nói ông có bao nhiêu trung thành với hoàng đế lão nhi thì thật sự là không có!

Nhưng hiện tại, ông lại có thêm một phần chân thành đối với hoàng đế lão nhi.

Mặc dù không đến mức trung thành, nhưng một người xuyên không như ông không có khái niệm trung thành với bất kỳ ai, nhưng hoàng đế lão nhi ủng hộ ông như vậy, trong lòng ông vẫn có một phần chân thành cảm ơn.

Giống như Chu Lan ngày xưa, ân tri ngộ, ân nâng đỡ, đáng để ông chân thành cảm kích.

“Có vẻ như thực sự phải xây dựng một Thủy sư tinh nhuệ, nếu không sẽ phụ lòng sự coi trọng của hoàng đế lão nhi!”

Trước đây, Dương Chính Sơn có ý định thành lập Thủy sư, nhưng Thủy sư mà ông muốn thực sự là để phục vụ cho hải thương, bảo vệ cho các tàu buôn.

Tuy nhiên, hiện tại ông được trang bị một Vệ chiến hạm, ý định trước đây của ông cũng phải thay đổi.

Chương 678: Lâm Triễn rời nhà (1)

Có thánh chỉ của Hoàng đế, Công bộ và Đô đốc phủ Trung quân đều hết sức phối hợp, Công bộ chế tạo chiến hạm, Đô đốc phủ Trung quân chịu trách nhiệm bổ sung quân hộ thiếu hụt cho Đăng Long Vệ.

Để đón nhận chiến hạm và quân hộ sắp đến, Dương Chính Sơn cũng phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

Chiến hạm đến, bến cảng phải có chỗ cho chúng neo đậu, vì vậy việc xây dựng bến cảng phải đẩy nhanh tiến độ.

Không chỉ bến cảng, doanh trại của thủy sư cũng phải đẩy nhanh tiến độ xây dựng, việc huấn luyện cho các tướng sĩ thủy sư cũng phải tiến hành sớm.

Một vạn quân hộ đến, cũng phải có chỗ cho họ ở, còn phải chuẩn bị lương thực cho họ qua mùa đông. Dù sao thì bây giờ đã bỏ lỡ thời điểm gieo trồng vụ xuân, những quân hộ mới đến này, nha môn ít nhất cũng phải nuôi họ đến mùa thu năm sau mới được.

Đăng Long Vệ phát triển ngày càng tốt, nhưng Dương Chính Sơn phải xử lý ngày càng nhiều việc, bận rộn cả ngày, ngay cả chuyện Lâm Triễn tham gia viện thí cũng không để ý đến. May mà Lâm Triễn có một vị sư phụ đáng tin cậy, đã sớm đưa hắn đến Tĩnh An phủ tham gia viện thí.

Có Lưu Triết chỉ dạy, Lâm Triễn tiến bộ vượt bậc trong việc học, không ngoài dự đoán, hắn đã đỗ tú tài.

Tú tài cũng chính là tên gọi thông thường của sinh viên được nhập học, thành tích của Lâm Triễn được xếp vào hàng nhất đẳng, được nạp làm lẫm sinh của Tỉnh An phủ, có thể vào phủ học đọc sách.

Tuy nhiên, Lâm Triễn chắc chắn sẽ không đến phủ học, hắn có Lưu Triết làm sư phụ, căn bản không cần đến phủ học.

Hơn nữa, tiếp theo Lưu Triết sẽ đưa hắn ra ngoài du lịch, bãi phỏng các nhà nho học ở khắp nơi, như vậy hắn càng không cần đến phủ học.

Vì vậy, sau khi viện thí kết thúc, Lưu Triết và Lâm Triễn trở về Đằng Long Vệ, chuẩn bị cáo biệt Dương Chính Sơn, ra ngoài du lịch.

Trong chính đường của Dương gia ở tiền viện, Dương Chính Sơn nhìn Lâm Triễn với dáng người cao ráo, khiêm tốn lễ độ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hồi tưởng.

Hắn còn nhớ lần đầu gặp Lâm Triễn, khi đó Lâm Triễn mới tám tuổi, quần áo trên người đều rách nát.

Tuy nhiên, khi đó Lâm Triễn đã có vài phần trầm ổn và thông minh.

“Chớp mắt bảy tám năm đã trôi qua, người cũng lớn rồi!” Dương Chính Sơn không khỏi cảm thán nói.

“Sư phụ!” Lâm Triễn quỳ trước mặt Dương Chính Sơn, khóe mắt hơi đỏ.

Dương Chính Sơn mỉm cười, xoa đầu hắn, “Đừng quên về thấp cho cha người nén hương!”

“Đệ tử không quên!” Mắt Lâm Triễn càng đỏ hơn.

Tú tài có ý nghĩa phi thường với hắn, bởi vì cha hắn cũng là một tú tài.

Bây giờ hấn cũng đã là tú tài rồi!

Thực ra, sau khi nhận được thành tích, hấn đã muốn về An Ninh huyện, nhưng nghĩ đến ơn dưỡng dục và dạy dỗ của sư phụ, hấn vẫn trở về Đằng Long Vệ trước.

Dương Chính Sơn thấy hấn như vậy, khóe mắt cũng hơi nóng lên, “Đứng lên đi!”

Hấn đỡ Lâm Triễn đứng dậy, lại ra hiệu cho Ngô Hải, Ngô Hải lập tức mang đến một thanh trường kiếm.

“Thanh kiếm này là sư mẫu người chuẩn bị cho người, ra ngoài người có thể dùng nó để phòng thân!”

Lâm Triễn tự nhiên giỏi về thương thuật nhất, nhưng với tư cách là người đọc sách, hấn vẫn có chút yêu thích kiếm, vì vậy kiếm thuật của hấn cũng không tồi.

Ra ngoài, mang theo trường thương không tiện, vẫn là mang theo thanh kiếm thì tiện hơn.

“Đa tạ sư phụ, đa tạ sư mẫu!”

Lâm Triễn chấp tay hành lễ với Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

“Được rồi được rồi, chỉ là một thanh kiếm thôi, cảm ơn cái gì mà cảm ơn! Ra ngoài rồi tự chăm sóc mình cho tốt, còn nữa là sớm trở về, đợi tiểu sư đệ người lớn rồi, sư mẫu còn muốn người khai trí cho tiểu sư đệ người!” Úc Thanh Y bước lên chỉnh lại quần áo cho hấn.

“Ừ, sau này ta sẽ khai trí cho tiểu sư đệ, ta cũng sẽ dạy tiểu sư đệ tập võ!” Lâm Triễn nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu mỉm cười nhìn cảnh tượng này, sau đó quay đầu nói với Lưu Triết bên cạnh: “Có cần ta sắp xếp thêm cho các người vài người tùy tùng không!”

“Không cần, chẳng phải người đã sắp xếp ba người tùy tùng rồi sao?” Lưu Triết lắc đầu nói.

“Ba người vẫn quá ít!” Dương Chính Sơn cau mày.

Ra ngoài, không ai biết sẽ gặp phải bất ngờ gì.

Hơn nữa, thế giới này còn có võ giả, hiệp dùng võ phạm cấm, đôi khi võ giả chính là nguồn gốc của nguy hiểm.

“Ba người là đủ rồi, chúng ta đi đều là quan đạo, không phải đi mạo hiểm giang hồ, không có nhiều nguy hiểm như vậy!” Lưu Triết cười nói.

Du lịch của người đọc sách và du lịch của người trong giang hồ là khác nhau, người đọc sách du lịch sẽ báỉ phỏng các thư viện và nho sĩ nổi tiếng ở khắp nơi, còn người trong giang hồ du lịch là báỉ phỏng các tông môn thực lực ở khắp nơi, rất dễ dàng bị cuốn vào thị phi giang hồ.

Hơn nữa, võ giả cũng rất kiêng dè người đọc sách, bởi vì người đọc sách thường là có bối cảnh, chọc phải người đọc sách đôi khi còn phiền phức hơn là chọc phải môn phái giang hồ.

“Hơn nữa, đã gọi là du lịch, thì không thể đi theo kiểu tiền hô hậu ủng!” Lưu Triết lại nói.

“Vậy được rồi, các người trên đường chú ý an toàn!” Dương Chính Sơn nói.

Sau đó, Dương Chính Sơn tiễn Lưu Triết và Lâm Triễn ra cửa, bọn họ có bảy người, bên cạnh Lưu Triết chỉ có một người tùy tùng, còn Lâm Triễn thì mang theo thư đồng Đinh Lộ của mình, cùng với ba hộ vệ của Dương gia.

Năm người cưỡi ngựa, Lưu Triết đi xe, nhẹ nhàng chậm rãi rời khỏi Dương gia.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng họ rời đi, trong mắt ánh lên vẻ khác lạ.

Lần chia tay này ít nhất cũng hai ba năm không gặp, Dương Chính Sơn thực sự có chút không nỡ xa tên tiểu tử Lâm Triền này.

“Haiz, tuổi già rồi, lão phu cũng trở nên đa sầu đa cảm rồi!” Dương Chính Sơn cảm thán nói.

Úc Thanh Y bên cạnh nghe vậy, cười nói: “Lão gia cuối cùng cũng thừa nhận mình già rồi!”

Chương 679: Lâm Triễn rời nhà (2)

“.....”

Dương Chính Sơn có chút âm ức.

Hắn già rồi sao?

Dường như thực sự già rồi.

Tính thời gian, hắn đến thế giới này cũng gần tám năm rồi.

Tuổi của thân thể này đã bốn mươi sáu tuổi, còn tuổi linh hồn của hắn cũng đã ba mươi sáu tuổi rồi!

Ba mươi sáu, bốn mươi sáu!

Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn Úc Thanh Y, “Lão gia ta có già hay không, chẳng phải ngươi là người rõ nhất sao!”

“Á!” Úc Thanh Y ngơ ngác, không hiểu hắn có ý gì.

“Hừ hừ, đợi đến khi nào buổi tối ngươi không kêu nữa, thì chứng tỏ lão gia ta già rồi!” Dương Chính Sơn ghé vào tai nàng cười nói.

Úc Thanh Y vừa tức vừa thẹn, “Tên khốn không biết xấu hổ!”

“Ha ha ha~~”

Dương Chính Sơn cười lớn, “Ta đến nha môn còn có việc, các ngươi về nhà trước đi!”

.....

Cũng vào lúc Lưu Triết và Lâm Triễn rời đi, một đoàn xe hơn hai mươi người đến Đằng Long Vệ.

Lâm Triễn muốn về An Ninh huyện thấp hương cho cha mẹ, vì vậy bọn họ đi theo quan đạo về phía tây, còn đoàn xe này thì đến từ Tĩnh An phủ, đi theo quan đạo về phía đông.

Hai bên gặp nhau ở vị trí cách vệ thành còn khoảng mười dặm.

Lâm Triễn cười trên lưng ngựa, nhìn đoàn xe đi lướt qua, không đúng, phải là nhìn hán tử tinh anh đi đầu.

Hán tử mặc một bộ trang phục màu đen, thắt lưng đeo một thanh đao dài, dáng người tuy không cao, nhưng trông rất cường tráng, khuôn mặt đen sẫm tự mang một khí thế không giận mà uy.

“Công tử, có chuyện gì vậy?” Đinh Lộ có chút nghi hoặc quay đầu nhìn hán tử kia, hỏi.

Lâm Triễn khẽ lắc đầu, “Không có gì, chỉ cảm thấy người đó rất lợi hại!”

“Rất lợi hại? Còn lợi hại hơn cả đại lão gia?” Đinh Lộ có chút không tin.

Lâm Triễn bật cười, “Đương nhiên là không lợi hại bằng sư phụ, nhưng có lẽ lợi hại hơn cha người một chút!”

Đinh Lộ là con trai thứ hai của Đinh Thu, cũng bằng tuổi Lâm Triễn, năm nay đều mười sáu tuổi.

“Ồ!” Đinh Lộ không cảm thấy bất ngờ.

Trong lòng hắn, cha hắn không phải là lợi hại nhất, người lợi hại nhất là đại lão gia.

Chỉ cần không lợi hại bằng đại lão gia, thì không tính là lợi hại!

Lâm Triền chỉ cảm thấy tu vi của hán tử kia không thấp, cũng không có ý tìm hiểu sâu, sau khi hai bên lướt qua nhau, bọn họ tiếp tục lên đường.

Còn hán tử bên kia thì không ngừng quan sát những cánh đồng xung quanh.

“Lão gia, còn bao lâu nữa thì đến?”

Lúc này, một phụ nhân ăn mặc bình thường thò đầu ra khỏi chiếc xe ngựa phía sau hán tử, hỏi.

Hán tử ngẩng đầu nhìn về phía trước, cười nói: “Đã có thể nhìn thấy Đằng Long Vệ rồi!”

Nhìn về phía trước, vệ thành của Đằng Long Vệ đã hiện ra trên mặt đất phía trước.

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy thực sự có thể nhìn thấy bóng dáng của một tòa thành, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng đến nơi, không biết Đằng Long Vệ này trông như thế nào?”

Hán tử không trả lời, chỉ cười ngựa đi chậm rãi, nhưng trong mắt hán tử cũng có một vẻ lo âu.

Dư Thông Hải, nguyên là chỉ huy khiển sự của Hải Châu Tả Vệ, lần này đột nhiên nhận được lệnh điều động của triều đình, được thăng chức làm chỉ huy đồng tri của Đằng Long Tiền Vệ.

Thăng chức đáng lẽ là một chuyện tốt, nhưng từ Hải Châu Tả Vệ thăng chức lên Đằng Long Tiền Vệ, trong lòng Dư Thông Hải không chắc chắn.

Hải Châu nằm ở phía đông nam Đại Vinh, Đằng Long Vệ nằm ở phía đông bắc Đại Vinh, hai nơi cách nhau gần tám nghìn dặm.

Nếu không phải hấn đi thuyền lên phía bắc, thì chỉ riêng việc từ Hải Châu đến Đằng Long Vệ, ước chừng cũng phải mất ba bốn tháng.

Khoảng cách xa xôi như vậy, lại là một nơi hoàn toàn xa lạ, hơn nữa lần thăng chức này của hấn đến quá đột ngột, điều này khiến hấn có chút lo lắng.

Đoàn xe chậm rãi tiến về phía trước, rất nhanh đã đến bên ngoài vệ thành.

Hiện tại vệ thành trông đã ra dáng rồi, sau khi sửa chữa, tuy rằng tường thành không tính là hùng vĩ, nhưng cũng coi là cao lớn.

Doanh trại ở phía nam thành, đội công trình vận chuyển vật liệu từ cổng thành phía bắc, vì vậy cổng thành phía tây có vẻ hơi vắng vẻ, trước cổng thành cũng không có ai vào thành, chỉ có một đội binh sĩ canh giữ cổng thành.

“Đứng lại, người đến là ai?”

Binh sĩ canh giữ cổng thành chặn Dư Thông Hải lại.

Dư Thông Hải cười trên lưng ngựa quan sát mấy binh sĩ trước mặt, mấy binh sĩ này không có gì đặc biệt, điểm đặc biệt duy nhất là trông tinh thần khá tốt.

Thực ra những binh sĩ này chính là nhóm lính đầu tiên của Đằng Long Vệ, sau khi chinh biên, được chia thành tiên, hậu, tả, hữu, trung ngũ quân, cũng chính là năm bả tổng đã nói trước đó.

Tuy rằng bây giờ Dương Chính Sơn vẫn chưa bổ nhiệm bả tổng, nhưng ngũ quân doanh đã thành hình, mỗi doanh hiện có hơn hai trăm tướng sĩ, bọn họ vừa tiếp nhận huấn luyện thực chiến, vừa luân phiên làm nhiệm vụ.

Hôm nay những binh sĩ phụ trách canh giữ cổng thành là những tướng sĩ của hậu quân.

“Bản quan là chỉ huy đồng tri mới nhậm chức của Đổng Long Tiền Vệ, đến bái kiến chỉ huy sứ đại nhân!” Dư Thông Hải lấy văn thư và lệnh bài ra, đưa cho thuộc hạ trình lên binh sĩ canh cổng.

Nói thật, Dư Thông Hải rất kỳ lạ, hắn nhậm chức rõ ràng là Đổng Long Tiền Vệ, tại sao Đô đốc phủ Trung quân lại bảo hắn đến Đổng Long Vệ bái kiến chỉ huy sứ.

Đến bây giờ hắn cũng không rõ Đổng Long Vệ là tình huống gì.

Binh sĩ canh cổng hơi sững sờ, nhìn công văn và lệnh bài, lại nhìn Dư Thông Hải, “Đại nhân chờ một chút, tiểu nhân sẽ đi thông báo ngay!”

Ở đây chỉ là một tiểu kỳ, bọn họ căn bản không thể kiểm tra thân phận của Dư Thông Hải, chỉ có thể chạy đi báo cáo với cấp trên.

Rất nhanh, một tướng sĩ mặc giáp sắt từ trong cổng thành đi ra.

“Hậu quân tiểu giáo của Đổng Long Vệ, Hàn Triệu bái kiến Dư đại nhân!”

Hàn Triệu cũng là lão binh của doanh trại thủ bị An Nguyên thành, hiện đang đảm nhiệm chức tiểu giáo trong hậu quân.

Tuy nhiên, những tiểu giáo này sau này sẽ được thăng chức, hiện tại ngũ quân doanh chỉ có hơn một nghìn tướng sĩ, đợi đến khi ngũ quân doanh đủ bốn nghìn tướng sĩ, những tiểu giáo này thấp nhất cũng là một tiểu tổng.

Tiểu giáo!

Dư Thông Hải khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ngũ quân doanh mà Dương Chính Sơn thành lập không phải là tùy tiện lập ra, mà là cải biên theo chế độ của một số doanh binh của Đại Vinh.

Mười hai người là một đội, bốn đội là một tiểu giáo, bốn tiểu giáo là một quan, đặt tiểu tổng thống lĩnh, bốn quan là một tổng, do bả tổng chỉ huy.

Đây là chế độ biên chế rất phổ biến trong chế độ doanh binh của Đại Vinh.

Chương 680: Dư Thông Hải, Tiết Bình (1)

Hàn Triệu xem văn thư và lệnh bài của Dư Thông Hải, cười nói: “Dư đại nhân, mời đi theo ta!”

Mặc dù hắn cũng không thể xác minh được văn thư này là thật hay giả, nhưng hắn không nghĩ có người dám dùng cách này để đến Đẳng Long Vệ lừa gạt, vì quá dễ bị vạch trần.

“Làm phiền huynh đệ rồi!” Dư Thông Hải khách khí nói.

Sau đó, hắn giao ngựa cho tùy tùng phía sau, cùng Hàn Triệu tiến vào Vệ thành.

Sau khi vào Vệ thành, hắn hơi ngẩn ra một chút.

Bởi vì lúc này Vệ thành rất hỗn loạn, đặc biệt là khu Tây thành, đó chính là một công trường lớn, gần như không thể nhìn thấy một căn nhà nào hoàn chỉnh, khắp nơi đều là đá, cát, gỗ và các vật liệu xây dựng khác chất đống, hàng trăm công nhân đang bận rộn, từng người cời trần làm việc hăng say.

“Đây là?” Dư Thông Hải nghi hoặc hỏi.

Hàn Triệu giải thích: “Vệ thành trước đây quá cũ kỹ, nên tướng quân đã phá bỏ toàn bộ nơi này để xây dựng lại!”

Nghe vậy, lông mày của Dư Thông Hải hơi nhíu lại.

Phá bỏ toàn bộ để xây dựng lại?

Như vậy cũng quá tốn công tốn sức rồi!

Tiền Vệ ở Hải Châu của hắn trước đây cũng rất cũ kỹ, nhưng ai dám phá bỏ để xây dựng lại chứ!

Phá bỏ toàn bộ một khu lớn như vậy để xây dựng lại, nhân lực và vật lực cần thiết không phải là một con số nhỏ.

Điều này khiến ấn tượng của hắn về Đằng Long Vệ không được tốt lắm, nhưng hắn mới đến, cũng sẽ không nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ đi theo Hàn Triệu băng qua con đường lộn xộn, đến Vệ ti nha môn.

Nhìn Vệ ti nha môn uy nghiêm, rồi lại nhìn công trường lớn lộn xộn phía sau, ấn tượng của Dư Thông Hải về Đằng Long Vệ càng xấu hơn.

Hàn Triệu tự nhiên không biết suy nghĩ của hắn, hắn giải thích tình huống với lính gác ở nha môn, sau khi lính gác vào thông báo, hắn liền cáo từ rời đi.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn từ trong nha môn đi ra.

“Dư đại nhân!”

Hắn nhìn Dư Thông Hải, đôi mắt sáng lên.

“Tại hạ chính là Dư Thông Hải, xin hỏi đại nhân là?” Dư Thông Hải chấp tay thi lễ.

“Ha ha, ta là Dương Chính Sơn!”

Dương Chính Sơn cười lớn, bước lên thân thiết kéo cánh tay của Dư Thông Hải, nói: “Bổn quan chờ Dư đại nhân lâu rồi, cuối cùng Dư đại nhân cũng đến!”

“Mời vào, mời vào!”

“Ồ, Dương đại nhân!” Dư Thông Hải bị sự nhiệt tình của Dương Chính Sơn làm cho hơi bối rối.

Dương Chính Sơn bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên nhớ ra điều gì.

“Đúng rồi, Dư đại nhân mang theo gia quyến đến, Văn Hoa, Văn Hoa!”

Hắn hướng vào trong nha môn hô lớn, Lục Văn Hoa nhanh chóng chạy ra.

“Đại nhân!”

“Phủ đệ của Dư đại nhân đã chuẩn bị xong chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đã chuẩn bị xong rồi, chính là Mộc Hương Hiên phía sau nha môn!” Lục Văn Hoa đáp.

“Dư đại nhân có mang phu nhân theo không?” Dương Chính Sơn lại hỏi Dư Thông Hải.

Dư Thông Hải hơi ngần ngại gật đầu, “Có mang theo!”

“Vậy người dẫn Dư phu nhân qua xem trước, nếu Dư phu nhân thấy có chỗ nào không thích hợp, người sắp xếp người sửa lại!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng!” Lục Văn Hoa nhìn ba chiếc xe ngựa bên ngoài, vội vàng đáp.

Còn Dương Chính Sơn thì kéo Dư Thông Hải vào nha môn.

Sau khi vào nha môn, mặc dù Dương Chính Sơn tỏ ra nhiệt tình, nhưng thực ra đang lén quan sát Dư Thông Hải.

Dư Thông Hải chính là người mà lão hoàng đế sắp xếp đến đây!

Mặc dù trước đó Trung Quân Đô Đốc Phủ đã gửi hồ sơ của Dư Thông Hải đến đây, hắn cũng biết trước đây Dư Thông Hải đảm nhiệm chức Chỉ huy Tham sự ở Tả Vệ Hải Châu, nhưng vì đây là người do lão hoàng đế sắp xếp đến, nên hắn không thể lơ là.

Đến chính đường nha môn, Dương Chính Sơn mời Dư Thông Hải ngồi xuống, sau đó ra lệnh cho tùy tùng ngoài cửa:

“Tiểu Sơn, đi mời Tiết đại nhân đến!”

Tiết đại nhân, chính là con trai của Hải Xương Bá - Tiết Bình, Tiết Bình từ kinh thành đến đây, sớm hơn Dư Thông Hải một chút.

Một lát sau, Tiết Bình đến chính đường, hấn hơn hai mươi tuổi, mặt trắng răng đỏ, có chút vẻ đẹp trai thư sinh, nhưng Dương Chính Sơn đã thử qua, tên này không phải là công tử bột, mà là có tài thật sự.

Về tu vi, Tiết Bình có tu vi Hậu Thiên tầng bốn, còn về hải chiến, Tiết Bình cũng có thể nói rất lưu loát.

Nhưng tên tiểu tử này chưa từng ra biển!

Đúng vậy, tên tiểu tử này là một con vẹt cạn, những điều hấn nói lưu loát đều là lý thuyết suông.

Nhưng dù vậy, Dương Chính Sơn cũng rất coi trọng Tiết Bình, vì bản thân hấn thậm chí còn không biết lý thuyết suông.

Tiết Bình còn biết cách xác định phương hướng trên biển, biết những tuyến đường hàng hải quan trọng dọc theo bờ biển Đại Vinh, còn biết rất nhiều binh pháp và chiến lược về hải chiến, trong khi bản thân Dương Chính Sơn hoàn toàn không biết gì về hàng hải.

Có thể nói lý thuyết suông ít nhất cũng cho thấy hấn thực sự đã nghiên cứu, chỉ là chưa có cơ hội thực hành mà thôi.

“Hạ quan bái kiến Dương đại nhân!” Tiết Bình đến chính đường, nghiêm trang bái lạy.

Dương Chính Sơn cười nói: “Đến đây, Tiết đại nhân, vị này là Dư Thông Hải Dư đại nhân, là Chỉ huy Đồng tri của Đảng Long Tiền Vệ chúng ta!”

“Dư đại nhân, vị này là con trai của Hải Xương Bá - Tiết Bình, là Chỉ huy Tham sự của Đảng Long Tiền Vệ chúng ta!”

Hắn giới thiệu cho hai người.

Hai người vội vàng chào hỏi nhau.

Sau một hồi khách sáo, Dương Chính Sơn nâng chén trà, nhấp một ngụm, cười nói: “Hai vị mới đến, có thể chưa hiểu rõ tình hình của Đảng Long Tiền Vệ, hôm nay ta sẽ chuẩn bị một bữa tiệc đón gió cho hai vị, cũng là dịp để cùng nhau trò chuyện về tình hình của Đảng Long Tiền Vệ!”

“Tiệc đón gió có phiền phức quá không?” Dư Thông Hải do dự nói.

“Không phiền phức, chỉ là một bữa cơm rượu thôi, có gì mà phiền phức chứ!” Dương Chính Sơn cười nói.

Thấy hắn nói vậy, Dư Thông Hải cũng không tiện từ chối nữa, nếu không sẽ có vẻ như không nể mặt Dương Chính Sơn.

Chương 681: Dư Thông Hải, Tiết Bình (2)

Gần trưa, Dương Chính Sơn sắp xếp một bữa tiệc rượu ở hậu đường nha môn, chỉ là một bữa tiệc đơn giản.

Quan mới nhậm chức, tiệc đón gió là cần thiết, nhưng Dương Chính Sơn sẽ không làm quá long trọng.

Mặc dù Dư Thông Hải và Tiết Bình này là người do lão hoàng đế sắp xếp đến, nhưng hãn cũng sẽ không coi hai vị này như thần thánh mà cung phụng.

Hãn cần là hai người có năng lực, có thể giúp đỡ công việc, chứ không phải tìm hai ông lớn để cung phụng.

Vì vậy mặc dù nhiệt tình, nhưng công việc chính vẫn không thể trì hoãn.

Còn trong tiệc đón gió, ngoài Dương Chính Sơn ra, chỉ có Ô Trọng Triết cùng dự.

Dư Thông Hải thấy bữa tiệc đơn giản như vậy, lại thở phào nhẹ nhõm, hãn thực sự sợ Dương Chính Sơn làm quá long trọng.

Mọi người ngồi vào bàn, Dương Chính Sơn và Ô Trọng Triết mời hai người ăn uống.

Số người ít, mọi người cũng không quá gò bó, không khí lại rất hòa hợp.

Sau khi uống vài tuần rượu, Dương Chính Sơn bắt đầu nói về công việc chính.

“Dư đại nhân, Tiết đại nhân, hai người hiểu biết bao nhiêu về Đằng Long Vệ, hoặc nói là hiện tại hai người muốn tìm hiểu điều gì? Có thể nói ra!”

Tiết Bình nhìn Dư Thông Hải, hần khác với Dư Thông Hải, nói thật, việc hần đến Đằng Long Vệ có thể coi là vận may.

Nếu không phải Hải Xương Bá nhờ Công công Trần nói giúp, nếu không phải đúng lúc Dương Chính Sơn dăng sớ, thì hần tuyệt đối không thể trực tiếp đảm nhiệm chức Chỉ huy Tham sự của Vệ.

Thực ra Hải Xương Bá nhờ Công công Trần nói giúp, cũng chỉ là muốn nhắc nhở Thừa Bình Đế nhớ đến mình, chứ không phải muốn mưu cầu chức vị cho Tiết Bình.

Nhưng cơ duyên trùng hợp, sự việc đúng lúc Dương Chính Sơn dăng sớ, Công công Trần cũng thuận tay tiễn cử Tiết Bình, điều này mới khiến Tiết Bình được lợi.

Còn Tiết Bình trước đây luôn sống ở kinh thành, có chút hiểu biết về Dương Chính Sơn và Đằng Long Vệ, đặc biệt là danh hiệu sát thần đồ tể của Dương Chính Sơn, hần không chỉ nghe qua một lần.

Vì vậy sau khi đến Đằng Long Vệ, hần rất ngoan ngoãn, Dương Chính Sơn sắp xếp thế nào, hần ở yên như vậy.

Dương Chính Sơn không tìm hần, hần cũng không ra ngoài đi lung tung, chỉ ở trong phủ đệ của mình.

So sánh với hần, Dư Thông Hải hoàn toàn không hiểu gì về Đằng Long Vệ, càng không hiểu gì về Dương Chính Sơn, thậm chí chưa từng nghe qua danh hiệu của Dương Chính Sơn.

Dư Thông Hải do dự một chút, hỏi: “Dương đại nhân, tại sao lại để hạ quan đến Đằng Long Tiền Vệ?”

Câu hỏi này làm Dương Chính Sơn ngẩn ra, “Dư đại nhân có hiểu lắm gì không, không phải ta để Dư đại nhân đến Đẳng Long Vệ đâu!”

“Không phải?” Dư Thông Hải cũng ngẩn ra.

Dương Chính Sơn vuốt râu, nhìn Dư Thông Hải, cảm thấy vị Dư đại nhân này có vẻ hơi mơ hồ.

Hắn nghĩ ngợi một lúc, nói: “Thôi để ta nói luôn vậy!”

“Có lẽ hai người cũng hiểu sơ qua về lịch sử của Đẳng Long Vệ rồi chứ!”

Dư Thông Hải và Tiết Bình đều gật đầu, Đẳng Long Vệ vốn thuộc quân thân cận của hoàng đế, điều này chỉ cần hỏi qua là biết.

Hai người chỉ là không hiểu rõ về Đẳng Long Vệ hiện tại, nhưng về lịch sử của Đẳng Long Vệ thì vẫn biết một chút.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Ta vốn là thủ bị của An Nguyên thành, Trọng Sơn trấn, vì lập được chiến công ở chiến trường Bắc Địa, được thăng làm Chỉ huy Sứ của Đẳng Long Vệ!”

“Đẳng Long Vệ tuy là một Vệ, nhưng thực tế có bốn Vệ Tiền, Hậu, Tả, Hữu, trước đây Đẳng Long Vệ~~”

Hắn đại khái kể lại tình hình trước đây của Đẳng Long Vệ, sau đó nói đến Đẳng Long Tiền Vệ, “Trước đây không lâu, ta dâng sớ lên bệ hạ, muốn thành lập một đội thủy sư trong Đẳng Long Vệ!”

“Bệ hạ đã đồng ý yêu cầu của ta, nhưng tách Đẳng Long Tiền Vệ ra khỏi Đẳng Long Vệ, thành lập một Thủy sư Vệ sở riêng biệt!”

“Hiện tại ta lấy chức vụ Chỉ huy Sứ của Đẳng Long Vệ, kiêm nhiệm chức vụ Chỉ huy Sứ của Đẳng Long Tiền Vệ!”

“Còn về việc tại sao hai người lại bị điều đến đây, thực ra ta cũng không rõ lắm, ta chỉ dưng sớ xin bộ hạ phái hai quan viên giỏi về hải chiến đến hỗ trợ!”

“Có lẽ là do hai người tài năng xuất chúng, được bộ hạ coi trọng!”

Dương Chính Sơn cười lớn.

Dư Thông Hải hơi choáng váng, hẳn không ngờ chuyện này lại là do hoàng đế đích thân chỉ định.

Tiết Bình thì không cảm thấy bất ngờ, hẳn hiểu rõ tại sao mình lại được điều đến đây.

“Còn về Đăng Long Tiền Vệ hiện tại~~” Dương Chính Sơn gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, nói: “Ô đại nhân, người nói đi!”

Ô Trọng Triết ngồi bên cạnh nhận được lệnh, vội vàng tiếp lời, nói: “Hiện tại Đăng Long Tiền Vệ có 3.132 hộ quân hộ, 3.123 chính đinh, 2.220 dư đinh!”

“Đăng Long Tiền Vệ có một bến tàu đang được xây dựng, sau này bến tàu này sẽ trở thành nơi neo đậu của chiến hạm Đăng Long Tiền Vệ, đồng thời cũng là nơi neo đậu của đội tàu buôn biển của Đăng Long Vệ!”

“Doanh trại của Đăng Long Tiền Vệ nằm ngay bên cạnh bến tàu, hiện tại cũng đang được xây dựng!”

“Ngoài ra, trước đây không lâu chúng ta đã tuyển dụng được hơn 280 thợ đóng tàu có kinh nghiệm, họ có thể trở thành những binh sĩ đầu tiên của Đăng Long Thủy sư!”

“Về chiến hạm, chúng ta đã liên hệ với xưởng đóng tàu Tân Hải của công bộ, trong vòng nửa năm tới, họ sẽ cung cấp cho chúng ta một chiến hạm đầy đủ!”

“Còn về quân hộ thiếu hụt, Trung Quân Đô Đốc Phủ sẽ bổ sung trong vòng nửa năm tới!”

Ô Trọng Triết chi tiết nói về tình hình hiện tại của Đẳng Long Tiền Vệ.

Trước đây hẳn là Chỉ huy Tham sự của Đẳng Long Vệ, phụ trách quản lý Đẳng Long Tiền Vệ.

Hiện tại Đẳng Long Tiền Vệ đã độc lập, Dương Chính Sơn dự định để hẳn tiếp tục ở lại Đẳng Long Tiền Vệ, tiếp tục đảm nhiệm chức Chỉ huy Tham sự.

Một Vệ, có một Chỉ huy Đồng tri, hai Chỉ huy Tham sự, được coi là biên chế thông thường.

(Chương này hoàn)

Chương 682: Đột Quân Hộ Đầu Tiên (1)

Nghe xong, trong lòng Dư Thông Hải dấy lên nhiều nghi vấn, hỏi: “Đại nhân, đội tàu hải mậu của Đằng Long Vệ là gì?”

“Dư Thông Hải nghe xong, trong lòng dấy lên nhiều nghi vấn: “Đại nhân, đội tàu hải mậu của Đằng Long Vệ là?”

“Đó là một đội tàu hải mậu thuộc về Đằng Long Vệ. Sau này, nhiệm vụ chính của thủy sư Đằng Long Tiên Vệ sẽ là hộ tống thương thuyền ra biển buôn bán!” Dương Chính Sơn坦然 nói.

“Hả!” Dư Thông Hải đầy mặt sửng sốt.

Thủy sư hộ tống thương thuyền đi buôn!

Có thể như vậy sao?

Dương Chính Sơn nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Không sai, thủy sư của Đằng Long Vệ vốn dĩ được thành lập là để hộ tống thương thuyền!”

Mục đích ban đầu của hắn chỉ là tiến hành hải mậu mà thôi, nhưng lão hoàng đế lại bắt hắn thiết lập Đằng Long Tiên Vệ, xây dựng thủy sư.

Xây dựng thủy sư không thành vấn đề, nhưng hải mậu mới là gốc rễ.

Xưa nay không nói chuyện, đột nhiên Tiết Bình lên tiếng: “Đằng Long Vệ ra biển buôn bán là được bệ hạ đồng ý!”

Dương Chính Sơn nhướng mày, ngoài ý muốn nhìn về phía Tiết Bình.

Hắn không ngờ Tiết Bình lại biết chuyện này.

Lão hoàng đế quả thực đã đồng ý cho Đằng Long Vệ tiến hành hải mậu, nhưng đó là do Dương Chính Sơn giỏi một chút mảnh khỏe, đặt việc thành lập thủy sư và tiến hành hải mậu cùng nhau.

Lão hoàng đế có lẽ chỉ chú ý đến việc thành lập thủy sư, ước chừng căn bản không để ý đến chuyện hải mậu.

Nhưng mặc kệ thế nào, đây quả thực là lão hoàng đế đã đồng ý, trên tấu chương kia có bút phê “chuẩn” của lão hoàng đế.

Trong lòng Dư Thông Hải chấn động, hắn cảm thấy tình hình của Đằng Long Vệ này dường như có chút phức tạp.

Không nói đến việc biên chế của Đằng Long Vệ là nghiêm trọng vượt quá quy định, một vệ nên có năm nghìn sáu trăm quân hộ, nhưng Đằng Long Vệ lại có hơn mười nghìn quân hộ.

Không chỉ như vậy, tiếp theo đô đốc phủ trung quân còn muốn bổ sung một vạn quân hộ cho Đằng Long Vệ.

Cho dù tách Đằng Long Tiền Vệ ra, Đằng Long Vệ vẫn là quy mô của ba vệ.

Điều này rõ ràng là không hợp lý.

Còn có việc đơn độc thành lập thủy sư, lại muốn tiến hành hải mậu.

Điều này càng không hợp lý.

Khu vực Liêu Đông cũng không phải là không có thủy sư vệ sở, vì sao đột nhiên muốn Đằng Long Vệ tổ chức thủy sư?

Nghĩ kỹ lại, Đằng Long Vệ chỗ nào cũng toát ra sự kỳ quái.

Suy nghĩ của Dư Thông Hải là đúng, Đằng Long Vệ quả thực có rất nhiều điểm không hợp quy củ, mà căn nguyên của những điểm không hợp quy củ này là do Khánh Vương.

Hắn không biết Khánh Vương, tự nhiên không thể hiểu rõ được đầu mối.

Mà Tiết Bình ít nhiều cũng hiểu biết một số nội tình, cho nên hắn biết sự bất thường của Đằng Long Vệ là không thể truy cứu sâu.

May mắn thay, Dư Thông Hải là một người thông minh, biết rằng có những chuyện không phải là hắn có thể tìm hiểu, cho nên sau khi phát giác ra sự kỳ quái, hắn cũng không hỏi thêm, chỉ nói: “VẬY TIẾP THEO CẦN HẠ QUAN LÀM GÌ?”

Trong lòng Dương Chính Sơn đã có dự tính, nói: “TIẾP THEO, CÁC NGƯỜI MỖI NGƯỜI PHỤ TRÁCH MỘT PHẦN CÔNG VIỆC CỦA ĐẰNG LONG TIỀN VỆ!”

“Ô Trọng Triết đại nhân trước đây chính là chỉ huy thiêm sự của Đằng Long Tiền Vệ, thổ điền của Đằng Long Tiền Vệ trước đây đều do ông ấy phụ trách, tiếp theo, việc thổ điền vẫn do ông ấy phụ trách!”

“Dư đại nhân có kinh nghiệm hải chiến phong phú, cũng là người giỏi hải chiến nhất trong chúng ta, cho nên ta hy vọng Dư đại nhân có thể gánh vác trọng trách huấn luyện binh sĩ.”

“Tiết đại nhân có gia học uyên thâm, chỉ là kinh nghiệm hơi thiếu, bất quá hiện tại chúng ta rất cần kiến thức chính quy về hàng hải và hải chiến, ta cần Tiết đại nhân chỉnh lý một bộ ký sự huấn luyện về hàng hải và hải chiến!”

“Ồ, Tiết đại nhân đã xem qua ‘Luyện Binh Ký Thực’ chưa?”

Tiết Bình hai mắt sáng lên, nói: “Hạ quan đã xem qua, còn xem qua cả ‘Tam Thập Lục Kế’!”

“Ừm, huấn luyện thủy sư có lẽ có một bộ ‘Luyện Binh Ký Thực’, bất quá đáng tiếc bản thân ta không hiểu nhiều về thủy sư, cho nên hy vọng người có thể cùng Dư đại nhân biên soạn ‘Luyện Binh Ký Thực’ cho huấn luyện thủy sư!” Dương Chính Sơn nói.

“Hạ quan hiểu rồi, hạ quan nhất định sẽ cố gắng hết sức, không phụ sự kỳ vọng của tướng quân!” Tiết Bình có chút hưng phấn nói.

‘Luyện Binh Ký Thực’ hẳn tự nhiên đã xem qua, hiện nay ‘Luyện Binh Ký Thực’ đã được đại đa số võ quan triều đình công nhận, mặc dù cuốn sách này không tính là tuyệt thế kinh điển gì, nhưng đối với việc huấn luyện binh lính của các tướng lĩnh lại có tác dụng chỉ đạo rất tốt.

Phàm là có thể nghiêm khắc luyện binh theo phương pháp trong đó, thì tân binh được huấn luyện ra sẽ không quá kém.

Cho nên hiện nay ‘Luyện Binh Ký Thực’ lưu truyền rất rộng, rộng hơn nhiều so với ‘Tam Thập Lục Kế’.

Bất quá ‘Luyện Binh Ký Thực’ không có phần thủy sư, trước đây khi Tiết Bình nghiên cứu ‘Luyện Binh Ký Thực’ còn vì điều này mà cảm thấy tiếc nuối, không ngờ hiện tại Dương Chính Sơn lại để hắn biên soạn phần thủy sư.

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Đó chính là ‘Luyện Binh Ký Thực’, nếu hắn có thể tham gia biên soạn phần thủy sư, thì đối với hắn tuyệt đối là một chuyện tốt đẹp cả về danh tiếng lẫn lợi ích.

“Ừm, cứ sắp xếp như vậy đi, Dư đại nhân có ý kiến gì không?” Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Dư Thông Hải.

“Không có, hạ quan kính cẩn tuân theo sự sắp xếp của đại nhân!” Dư Thông Hải rất biết điều nói.

...

Sự đến của Dư Thông Hải và Tiết Bình, đồng nghĩa với việc việc thành lập thủy sư của Đẳng Long Tiền Vệ cũng bước vào giai đoạn chính quy.

Tháng Chín năm Thừa Bình thứ ba mươi.

Đô đốc phủ trung quân gửi đến đợt quân hộ đầu tiên, tổng cộng ba nghìn hộ quân hộ.

Những quân hộ này đều được di dời từ một số khu vực ở trung bộ Đại Vinh, mấy năm gần đây, hơn mười phủ ở trung bộ Đại Vinh liên tiếp bị hạn hán, khiến cho dân chúng lâm than, triều đình vẫn luôn di dời những bách tính này.

Chương 683: Đợt Quân Hộ Đầu Tiên (2)

Trước đây không ít bách tính được di dời đến Phục Châu của Trọng Sơn Trấn, chính là Phục Sơn Thành trước đây.

Hiện tại di dời bách tính đến Đăng Long Vệ để bổ sung quân hộ, kỳ thật cũng là thuận tay làm luôn, không tính là việc phiền toái gì, cho nên hành động của đô đốc phủ trung quân cũng coi như nhanh chóng.

Ba nghìn quân hộ đến Đăng Long Vệ, lập tức được phân tán đến các thiên hộ sở và các thôn bảo.

Vệ ti nha môn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cũng đã sớm xây nhà cho họ, thậm chí còn quy hoạch thổ điền cho họ, bất quá năm nay họ không thể canh tác được.

Lý Khải Thành là một quân hộ bình thường được di dời đến lần này, nguyên bản hắn là một nông hộ bình thường ở Hoành Sơn Phủ, trung bộ Đại Vinh, Hoành Sơn Phủ liên tục ba năm hạn hán, năm ngoái càng là không thu hoạch được gì.

Triều đình mặc dù nhiều lần cứu tế, nhưng vẫn có không ít người chết đói, cũng có không ít người chạy nạn.

Lý gia nguyên bản còn tính là khá giả, mặc dù không phải phú hộ, nhưng cũng là một tiểu địa chủ, có hơn hai trăm mẫu ruộng tốt, nhưng vẫn không chống đỡ được hạn hán nhiều năm, khiến cho bọn họ cuối cùng phải chấp nhận sự sắp xếp của quan phủ để di dời.

Từ nông hộ chuyển thành quân hộ, Lý Khải Thành vô cùng không muốn, nhưng vì để người nhà được ăn no, vì để có một

cuộc sống yên ổn, Lý Khải Thành cho dù không muốn đến đâu cũng phải chấp nhận hiện thực.

Vốn dĩ bọn họ phải đến Phục Châu, nơi khô hàn, trên đường đi bọn họ đã nghe nói Phục Châu lạnh như thế nào, hoang vu ra sao, điều này khiến không ít người lén lút rời khỏi đội ngũ, lại chạy trở về.

Lý Khải Thành cũng đã từng có ý định quay về, nhưng nhìn ba đứa con trai và bốn đứa con gái của mình, hẳn cuối cùng từ bỏ ý định quay về.

Nguyên nhân rất đơn giản, quay về nhất định sẽ có người chết đói, mà đến Phục Châu có thể còn có cơm ăn no.

Để cho các con của hắn không bị chết đói, hắn chỉ có thể đi theo đội ngũ liên tục tiến về phía trước.

Bất quá đi được nửa đường, bọn họ lại nhận được tin tức nói rằng không đi Phục Châu nữa, đổi thành đi Đằng Long Vệ.

Bọn họ cũng không biết Đằng Long Vệ là nơi nào, trong lòng cũng đã chai sạn, dù sao quan sai chỉ huy như thế nào, bọn họ sẽ làm như thế đó.

Cứ như vậy, bọn họ kéo lê thân thể gần như kiệt quệ đến Đằng Long Vệ.

Vừa mới bước vào địa phận của Đằng Long Vệ, cả đoàn dài lập tức xuất hiện một trận xôn xao.

Trước đây chịu trách nhiệm quản lý bọn họ là quan sai rất nhanh đã rời đi, thay vào đó là từng đội từng đội binh lính chỉnh tề, tư thái nghiêm trang xuất hiện ở hai bên bọn họ.

Đồng thời còn có từng trận hương cháo truyền đến từ phía trước.

“Cha, có cháo!”

Tiểu nhi tử Lý Tam Lang của Lý Khải Thành ngửi thấy mùi cháo, đáng vẻ ủ rũ buồn bã lập tức trở nên phấn chấn, hai mắt sáng lên, nhìn về phía trước.

Ba nghìn hộ bách tính, khoảng chừng hơn mười lăm nghìn người, nhiều người như vậy lên đường, cho dù quan phủ phát lương thực cho bọn họ, thì đại bộ phận bọn họ cũng không được ăn no, thậm chí không ít người đã đói đến mức hấp hối.

Lý Khải Thành cũng ngửi thấy mùi cháo, nhìn về phía trước, bất quá bọn họ ở khoảng giữa của đội ngũ, căn bản không nhìn thấy phía trước là tình huống gì!

“Nghe lời, xếp hàng cho tốt, kẻ nào dám loạn động, giết không tha!”

Trong đám người xuất hiện xôn xao, các binh sĩ ở hai bên lập tức lên tiếng quát lớn.

Di dời bách tính không phải là một việc nhẹ nhàng, đường xá xa xôi, thiếu ăn thiếu mặc, thậm chí có đôi khi ngay cả nước uống cũng là vấn đề, rất dễ xuất hiện hỗn loạn.

Trên đường bọn họ tới đây cũng không bình yên chút nào, không biết đã gây ra bao nhiêu phiền toái.

Bất quá đao kiếm trong tay các binh sĩ của Đằng Long Vệ vẫn rất có sức uy hiếp, dưới những tiếng quát lớn, những bách tính này đều ngoan ngoãn trở lại, chỉ là không ngừng nhìn về phía trước.

Mà ở phía trước nhất trên quan đạo, mấy chục cái nồi lớn được bày thành một hàng, đang nấu cháo, không ít bách tính đã nhận được cháo, đang ngồi xôm dưới đất húp.

“Mau uống đi, uống xong đi đăng ký vào sổ!”

Có binh sĩ đang duy trì trật tự, đuổi từng nhà từng nhà bách tính tiến về phía trước.

Cả đoàn người di chuyển với tốc độ chậm rãi, ước chừng đợi hơn một giờ, rốt cuộc cũng đến lượt nhà Lý Khải Thành.

Lý Khải Thành nhìn từng nồi từng nồi cháo, đã không biết nuốt nước miếng bao nhiêu lần.

“Mỗi người một bát, không được tranh, hiểu chưa?”

“Hiểu hiểu!” Lý Khải Thành liên tục gật đầu: “Đại nhân, đây là các nhi tử, nữ nhi của ta, còn có nương tử của ta!”

“Yên tâm, mỗi người một bát, ai cũng có!” Binh sĩ phụ trách phát cháo ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tùy ý nói.

“Cảm ơn đại nhân, cảm ơn đại nhân!” Lý Khải Thành bung một bát cháo đây, vui mừng khôn xiết, liên tục cảm ơn.

“Mau đi lên phía trước, còn nhiều người ở phía sau đang đợi lắm!”

Binh sĩ ở bên cạnh lại thúc giục, Lý Khải Thành vội vàng dẫn người nhà đi lên phía trước, vừa đi vừa húp cháo trong bát.

“Cha, cháo này thật đặc!” Lý Đại Lang đã là một thiếu niên mười sáu tuổi, húp vài cái đã đổ một bát cháo vào bụng.

Lý Khải Thành nghe vậy nhìn hắn một cái, đưa nửa bát cháo trong tay cho hắn: “Cha ăn no rồi, con ăn đi!”

Lý Đại Lang nhìn nửa bát cháo, nuốt một cái.

Thiếu niên nửa lớn nửa nhỏ đói chết cha mẹ.

Mặc dù bát cháo này đặc, nhưng còn lâu mới đủ để lấp đầy bụng của Lý Đại Lang.

“Vẫn là để cho mẹ uống đi!” Lý Đại Lang nhìn về phía sau, người phụ nữ có dung mạo hốc hác.

“Không cần đâu, Tứ Nha Đầu uống không hết, ta cũng không ăn được nhiều như vậy!” Lý thị hữu khí vô lực nói:

“Đương gia, vẫn là cát đi đã, sau này còn chưa biết ngày tháng trôi qua như thế nào đâu!”

Nói rồi, bà lấy ra một cái ống nhỏ bằng sành từ trong gói đồ đạc sau!

Lý Khải Thành nghĩ cũng đúng, bọn họ mới đến, cũng không biết quan phủ sắp xếp như thế nào, vạn nhất chỉ có một bữa cơm no, thì sau này bọn họ chẳng phải là phải nhịn đói sao?

Nghĩ đến đây, bọn họ liền đổ cháo còn thừa vào trong cái ống nhỏ bằng sành, mà xung quanh những bách tính làm như bọn họ không phải là số ít.

Cũng đúng lúc này, bọn họ theo dòng người đi đến trước một chiếc bàn dài.

“Hộ chủ!”

Binh sĩ ngồi sau bàn đang cúi đầu viết, hai bên còn có hai binh sĩ giúp hấn mài mực, sắp xếp sổ sách.

“Lý Khải Thành!”

“Nguyên quán!”

“Hà Thượng Thôn, Miễn Huyện, Hoành Sơn Phủ!”

“Nhà có mấy người!” Binh sĩ phụ trách đăng ký ngừng đầu lên.

“Chín người!” Lý Khải Thành căng thẳng trả lời.

Binh sĩ nhìn nam nữ phía sau Lý Khải Thành, khẽ gật đầu: “Không tồi!”

Giống như nhà Lý Khải Thành, đích xác có thể khen ngợi một câu không tồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lý gia không có người già, con cái đông đúc, đặc biệt là còn có một thiếu niên vừa mới đến

tuổi thành niên, một thiếu niên sắp đến tuổi thành niên, đây là những người có thể trực tiếp tuyển làm binh đinh.

Binh sĩ đơn giản ghi lại tình huống của Lý gia, sau đó lấy ra một tấm thẻ gỗ, viết lên đó tình trạng nhân khẩu của Lý gia, đưa cho Lý Khải Thành, nói: “Sau này các ngươi chính là quân hộ của Nam Lĩnh Thôn, tiếp tục đi về phía trước, bên đó có người của Nam Lĩnh Thôn đang đợi các ngươi!”

“Là là là!” Lý Khải Thành nhận lấy thẻ gỗ, dẫn theo con cái tiếp tục đi về phía trước.

(Hết chương)

Chương 684: Tướng Quân Là Ai? (1)

“Người Nam Lĩnh Thôn qua bên này!”

Bên cạnh con đường phía sau, Trương Hồ đang đứng trên một chiếc xe bò vậy gọi.

Bên cạnh hắn, còn có hơn hai mươi binh đinh đến từ Nam Lĩnh Thôn và bảy, tám chiếc xe bò.

Nhìn thấy gia đình Lý Khải Thành đi tới, Trương Hồ lại hô lớn: “Lão ầu phụ nữ lên xe, đồ đạc cũng đặt lên xe, nói các người đó, đừng có ngoái đầu ngoáy mắt nữa, mau để nương tử và hài tử của người lên xe!”

Thấy Lý Khải Thành còn đang ngoái đầu ngoáy mắt, Trương Hồ nhảy xuống xe, giục bọn họ lên xe.

“Ồ ồ, cảm ơn đại nhân!” Lý Khải Thành có chút luống cuống đỡ nương tử mình lên xe.

Lúc này phía trước có một binh sĩ chạy tới hét lên: “Trương Hồ, Trương Hồ!”

“Có mặt!” Trương Hồ vội vàng đáp.

“Mười chín hộ ở Nam Lĩnh Thôn các người đã đủ rồi, mau kéo người đi, để Tây Hà Thôn phía sau qua đây!” Binh sĩ lau mồ hôi trán nói.

Những dân chúng này sau khi tới đây, sẽ được sắp xếp vào các thôn bảo của các bách hộ sở, mỗi bách hộ sở và thôn bảo đều phải tự mình mang theo người và xe bò đến đây chờ người.

Hơn ba nghìn hộ, hơn vạn người, cộng thêm binh đình tới đón người, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

May mắn là mọi người đều rất quy củ, mặc dù có chút ồn ào nhưng cũng không xảy ra sai sót gì.

Trương Hồ nhận được mệnh lệnh, sau khi kiểm đếm dân chúng bên cạnh, xác nhận là mười chín hộ, liền dẫn theo bọn họ đi về phía đông dọc theo quan đạo.

“Hồ Tử, các người đủ người rồi!”

“Ừ, đủ rồi, mười chín hộ, hơn một trăm hai mươi người!”

Trên đường có người quen chào hỏi Trương Hồ, Trương Hồ cười toe toét đáp lại.

Tiếp nhận dân chúng di chuyển tới, đối với các bách hộ sở mà nói đều là một chuyện tốt, bởi vì như vậy, quân hộ và binh đình dưới quyền của bọn họ đều có thể đạt đến trạng thái đầy đủ.

Quân hộ và nhân khẩu tăng lên, có thể khiến cho bọn họ canh tác được nhiều hơn, có thể thu hoạch được nhiều lương thực hơn, có thể cung cấp được nhiều binh đình hơn cho Đăng Long Vệ.

Lý Khải Thành đi theo bên cạnh xe bò, cẩn thận nhìn binh đình đánh xe bên cạnh, thấy binh đình này khoảng chừng hai mươi tuổi, thần sắc hiền lành, hắn không nhịn được hỏi nhỏ: “Vị sai gia này, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Binh đình quay đầu nhìn hắn một cái, “Đi Nam Lĩnh Thôn, chẳng phải trên thẻ gỗ của các người đã viết rồi sao?”

Lý Khải Thành cười xấu hổ, hắn biết chữ, trước đây cũng học tư thực hai năm, đương nhiên biết trên thẻ gỗ này viết gì.

Nhưng mà Nam Lĩnh Thôn là nơi nào chứ?

“Chúng ta cách Nam Lĩnh Thôn xa không?”

“Không xa, đi chừng mười mấy dặm là đến!” Binh đình tùy ý nói.

“Ồ!”

Thực ra Lý Khải Thành còn có rất nhiều vấn đề, nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ hỏi đơn giản vài câu, sau đó im lặng, ngược lại đại nhi tử Lý Đại Lang của hắn lại tiến lên hỏi binh đình kia: “Sai đại ca, ngươi là binh đình của Đằng Long Vệ sao?”

“Ta họ Vương, trong nhà xếp thứ ba!” Binh đình cười nói.

“Á, Vương Tam ca!” Lý Đại Lang là một thiếu niên hoạt bát, lập tức đổi giọng hô.

“Ha ha, ta là binh đình của Đằng Long Vệ, nhưng ta chỉ là binh đình, sau khi hoàn thành huấn luyện cơ sở, không thông qua tuyển chọn!” Vương lão tam có chút buồn bực nói.

Binh đình cũng chính là chính đình, mỗi nhà quân hộ đều có một người là binh đình.

Theo đợt huấn luyện cơ sở đầu tiên của binh đình kết thúc, đợt huấn luyện cơ sở thứ hai bắt đầu, binh đình ở Đằng Long Vệ khá là có ý tứ của người thất bại.

“Thông qua tuyển chọn? Tuyển chọn cái gì?” Lý Đại Lang tò mò hỏi.

“Doanh binh! Ngươi không biết đâu, doanh binh của Đằng Long Vệ chúng ta rất lợi hại!” Vương lão tam nói.

“Làm doanh binh có lợi ích gì sao?” Lý Đại Lang tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, chúng ta những binh đình này chỉ có thể nhận được năm phần lương bổng, mà doanh binh không những

có thể nhận được đầy đủ lương bổng, còn có bổng lộc.” Vương lão tam vung roi, quát ra một tiếng roi vang dội.

“Vậy sao! Vậy muốn trở thành doanh binh, cần điều kiện gì?” Lý Đại Lang có chút động lòng hỏi.

Hắn không biết năm phần lương bổng là bao nhiêu, cũng không biết bổng lộc là bao nhiêu, nhưng đối với Lý gia hiện tại mà nói, bất kể là bao nhiêu, chỉ cần có thể cho bọn họ một chút, thì đáng giá để bọn họ bỏ ra nỗ lực.

Vương lão tam xoay người đánh giá hắn một lượt, “Thân thể này của người coi như cao lớn, nhưng có điều hơi gầy, luyện tập một chút nói không chừng có thể được tuyển chọn.”

Trước đây Lý gia cũng coi như là phú nông, ăn mặc tốt hơn rất nhiều so với dân chúng bình thường, cho nên thân thể của Lý Đại Lang cũng coi như không tệ, chỉ là gần một năm nay bởi vì đại hạn, Lý gia bắt đầu thất lưng buộc bụng, thêm nữa là đi đường xa mấy tháng, khiến cho Lý Đại Lang gầy đến mức có chút biến dạng.

“Thật sự có thể được tuyển chọn sao! Vậy chúng ta khi nào thì có thể tham gia tuyển chọn?” Lý Đại Lang mong đợi hỏi.

“Không biết, xem sắp xếp của quan phủ thôi! Ta nghe nói sẽ tiến hành huấn luyện đợt thứ ba sau thu hoạch, cụ thể khi nào, chúng ta cũng không rõ!” Vương lão tam nói.

Hai người vừa nói vừa đi, rất nhanh bọn họ đã tới Nam Lĩnh Thôn.

Mà thông qua một đường nói chuyện, lo lắng trong lòng mọi người Lý gia cũng bớt đi một chút, mặc dù bọn họ còn chưa rõ ràng những ngày sắp tới sẽ như thế nào, nhưng từ thái độ của Vương lão tam, bọn họ cảm thấy Nam Lĩnh Thôn hẳn là một nơi không tồi.

“Tất cả qua đây! Có mấy chuyện muốn nói với các người!”

Đoàn xe dừng ở bãi đất trống trước Nam Lĩnh Thôn, Trương Hồ tập hợp dân chúng di dời tới lại một chỗ.

“Từ hôm nay trở đi các ngươi chính là quân hộ của Nam Lĩnh Thôn chúng ta, ta là tổng kỳ quan Trương Hồ của các ngươi!”

“Nam Lĩnh Thôn chúng ta trực thuộc Đẳng Long Vệ Sơn Đình Thiên Hộ Sở Tả Bách Hộ Sở.”

Chương 685: Tướng Quân Là Ai? (2)

“Bách hộ sở của chúng ta ở bên kia, nhìn thấy không, thôn đó chính là bách hộ sở của chúng ta!” Trương Hồ chỉ vào thôn ở phía đông, cách Nam Lĩnh Thôn khoảng hai, ba dặm.

“Đã là quân hộ, vậy ta sẽ nói quy củ của quân hộ chúng ta! Những thứ khác đều là thứ yếu, phục tùng mệnh lệnh là quan trọng nhất, trên có mệnh lệnh, các người nhất định phải chấp hành, nếu có vi phạm, quân pháp xử trí...”

“Mà chức trách của chúng ta chính là đồn điền, bên kia, bên kia đều là đồn điền của chúng ta, sang năm cũng sẽ phân phối đồn điền cho các người...”

“Còn hiện tại, chúng ta đã chuẩn bị phòng ở cho các người, một hộ một căn, trong phòng bếp có ba đấu gạo trắng, năm đấu lương thực thô, nửa cân muối, ngoài ra còn có một ít rau quả. Củi lửa cũng đã chuẩn bị cho các người, đủ cho các người dùng mấy ngày.”

“Thêm nữa, tướng quân nhân nghĩa, biết các người thiếu ăn thiếu mặc, đặc biệt chuẩn bị cho mỗi người các người một ít vải bông, người lớn một trượng, hài tử năm thước, còn có ba mươi văn tiền lớn, mỗi người đều có, hài tử cũng có, vải bông và tiền đồng các người trực tiếp đến ban phòng trong thôn lĩnh!”

Trương Hồ lại chỉ vào mấy căn nhà ở vị trí trung tâm thôn, nói: “Đó chính là ban phòng, bình thường ta sẽ ở đó làm việc, lĩnh đồ hoặc là có chuyện khác, đều có thể đến đó tìm ta!”

Trương Hồ thao thao bất tuyệt nói suốt hai khắc đồng hồ, có chút khô cổ: “Được rồi, nên nói cũng đã nói gần hết, những chuyện khác các người sau này từ từ tìm hiểu!”

“Bây giờ trước tiên phân phối phòng ở cho các người!”

“Vương lão tam, Lý Đại Lang, sắp xếp phòng ở cho bọn họ!”

Mấy binh đinh nghe vậy, lập tức đáp lời, sau đó dẫn theo một đám dân chúng mờ mịt tiến vào trong thôn.

Nhà ở trong thôn đều là mới xây, khi Dương Chính Sơn nhận được công văn của Trung Quân Đô Đốc Phủ, đã để cho thiên hộ sở, bách hộ sở phía dưới xây dựng nhà ở cho nạn dân sắp đến rồi.

Rất nhanh, một nhà Lý Khải Thành đã được phân một căn nhà.

Nhà trong Nam Lĩnh Thôn đều giống nhau, chính phòng bốn gian, mỗi bên đông tây hai gian sương phòng, có một tiểu viện không lớn không nhỏ. Còn những thứ khác, thì do quân hộ tự mình dựng, phần lớn quân hộ đều sẽ dựng một cái lều trong viện, dùng để đặt củ lửa và nông cụ gì đó.

Nhìn tiểu viện mới tinh, Lý Khải Thành có cảm giác như đang mơ.

Mặc dù trước đây nhà của bọn họ tốt hơn nơi này rất nhiều, nhưng từ sau khi rời nhà, bọn họ chưa từng nghĩ tới mình còn có thể có một tiểu viện thuộc về mình.

“Vương Tam ca, sau này nơi này chính là nhà của chúng ta sao?” Lý Đại Lang cũng có chút hưng phấn hỏi Vương lão tam.

“Không sai, là của các người, những căn nhà này đều là chúng ta xây, sau này các người có thể dựng một cái lều ở đây

để đặt nông cụ và củi lửa, bên kia có thể dựng một cái chuồng heo hoặc là xây một cái chuồng gà!”

“Có điều heo con và gà con các người phải tự mình mua.”

Vương lão tam cười nói.

“Cảm ơn Vương Tam ca!” Lý Đại Lang có chút cảm động nói.

Vương lão tam xua tay: “Đây đều là tướng quân nhân nghĩa, là tướng quân cho các người!”

“Tướng quân là ai?” Lý Đại Lang có chút tò mò, trên đường đi, Vương lão tam nhiều lần nhắc tới tướng quân, nhưng hắn vẫn luôn không biết tướng quân trong miệng hắn là ai.

“Tướng quân chính là chỉ huy sứ đại nhân của Đằng Long Vệ chúng ta, Định Quốc tướng quân được hoàng đế sắc phong!” Vương lão tam vẻ mặt sùng bái nói.

Lý Đại Lang chớp chớp mắt, hỏi: “Vương Tam ca đã gặp tướng quân sao?”

“Đương nhiên, trước năm trong thôn chúng ta không ít nhà bị sập, tướng quân đã đến xem rất nhiều lần, còn dạy chúng ta xây nhà bằng nhà tuyết! Những căn nhà này của chúng ta đều là tướng quân giúp chúng ta xây dựng!” Vương lão tam nói.

Mặc dù là bọn họ tự mình động thủ xây dựng, nhưng quan phủ cũng phát lương thực cho bọn họ, cho nên coi như là quan phủ thuê bọn họ xây dựng.

“Vậy sao!” Lý Đại Lang đối với vị tướng quân chưa từng gặp mặt này lại thêm vài phần kính trọng.

Lúc này bên ngoài có người đang gọi Vương lão tam, Vương lão tam đáp một tiếng, nói: “Các người trước tiên thu

dọn một chút, lát nữa đừng quên đến ban phòng lĩnh tiền và vải bông!”

Nói xong, hắn rời khỏi Lý gia.

Mà sau khi hắn rời đi, Lý Đại Lang nhanh chóng chui vào trong phòng bếp.

“Cha, nương, thật sự có lương thực, các người mau nhìn xem!”

Lý Khải Thành nhìn túi vải nhĩ tử lấy ra, nhìn lương thực, thở ra một hơi thật mạnh.

Cho đến bây giờ, bọn họ mới thực sự yên tâm.

Mặc dù những lương thực này không nhiều, nhưng đủ cho một nhà bọn họ ăn hơn nửa tháng.

Ít nhất nửa tháng bọn họ không cần lo lắng bị đói.

“Đương gia, người trước đi ban phòng lĩnh vải bông đi, chúng ta cũng nên làm mấy bộ quần áo để thay giặt một chút!” Lý nương tử nhẹ giọng nói.

“Ừ, được, các người trước tiên thu dọn một chút, Đại Lang, người đi cùng ta!” Lý Khải Thành nói.

Vải bông và tiền đồng đều là vật ty nha môn chuẩn bị, mặc dù không nhiều, nhưng trước mắt có thể ứng phó khẩn cấp.

Sở dĩ phải phát cho một ít tiền đồng, cũng là hi vọng những quân hộ mới tới này có thể sống vững vàng một chút, có tiền có gạo, trong lòng không hoảng.

Có điều tiền chỉ phát một lần, lương thực sẽ phát đúng hạn mỗi tháng, Dương Chính Sơn đã chuẩn bị nuôi những quân hộ này một năm.

Rất nhanh Lý Khải Thành đã lĩnh được vải bông và tiền đồng, nhà bọn họ nhân khẩu nhiều, mỗi người ba mươi văn,

chín người chính là hai trăm bảy mươi văn.

Người lớn trẻ nhỏ đều có, ngay cả hài tử còn đang quần tã cũng có.

Sau khi đơn giản thu dọn một chút, Lý gia ăn một bữa cơm chiều đơn giản, sau đó chìm vào giấc ngủ say.

Đây là giấc ngủ ngon nhất của bọn họ trong gần một năm nay.

Chương 686: Thủy Sư Chiến Thuyền (1)

Nha môn Vệ Ty, trong thư phòng.

“Tình hình quân hộ mới đến thế nào rồi?”

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, hỏi Tạ Uyên.

Tạ Uyên đặt chén trà xuống, đáp: “Tình hình khá tốt, chỉ có một số vấn đề nhỏ.”

“Vấn đề nhỏ gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Những người này vốn là dân tị nạn, thân thể yếu ớt. Hôm qua vừa mới ổn định chỗ ở, có lẽ tâm thần cũng thả lỏng, không ít người đã đổ bệnh!”

“Ta đã phái hết các đại phu trong doanh ra ngoài, họ sẽ đến từng bách hộ sở và đồn bảo để chữa trị cho những người bị bệnh!” Tạ Uyên nói.

“Có đủ dược liệu không?”

“Hàn Phi đã phái người đến Tĩnh An phủ mua rồi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Thế này đi, lát nữa dựng vài cái nồi lớn trong nha môn, nấu vài nồi thuốc bổ, mang đến từng nhà một phần!”

Thể chất của những dân tị nạn này yếu ớt, sinh bệnh là điều khó tránh khỏi.

Linh tuyền thủy có thể tăng cường thể chất của họ, giảm khả năng mắc bệnh, nhưng Dương Chính Sơn không thể tự

mình đến từng nhà cho họ uống linh tuyến thủy, nên đành nghĩ ra cách này.

Lấy một ít dược liệu trân quý, trộn với linh tuyến thủy, nấu vài chục nồi, rồi mang đến từng nhà một ít.

Dù chỉ uống một ngụm, cũng có thể giảm khả năng mắc bệnh, giúp họ dưỡng sức thêm vài ngày, những người yếu nhất có khi lại vượt qua được.

“Được, lát nữa ta sẽ đi sắp xếp!” Tạ Uyên nói.

“Còn vấn đề gì khác không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có cần tìm việc cho những quân hộ mới này không?” Tạ Uyên hỏi.

Hắn muốn tìm việc cho những người này, như vậy họ có thể có thêm thu nhập, có kế sinh nhai để nuôi gia đình.

Chỉ là hiện tại Đằng Long Vệ thật sự không có quá nhiều việc cho họ làm.

Các mỏ muối, đội công trình, và đội thuyền buôn, đều đã đủ người, cũng không thể vì chăm sóc họ mà để mọi người nuôi người nhàn rỗi.

“Chuyện này đơn giản, đợt huấn luyện binh lính thứ ba không cần đợi sau thu hoạch nữa, có thể bắt đầu ngay bây giờ!”

“Để những quân hộ mới này lập thành một đội lao động, giúp các quân hộ khác thu hoạch, chúng ta sẽ trả tiền lương và lương thực theo ngày công cho họ!” Dương Chính Sơn nói.

Theo kế hoạch ban đầu, đợt huấn luyện cơ bản thứ ba sẽ bắt đầu sau mùa thu hoạch, dù sao đối với quân hộ, mùa thu hoạch rất quan trọng, không thể để việc huấn luyện ảnh hưởng đến thu hoạch.

Còn những quân hộ mới này không có ruộng đất, cũng không cần thu hoạch.

Vì vậy để họ giúp đỡ thu hoạch hoàn toàn không có vấn đề.

Chỉ là nha môn bỏ thêm chút tiền lương và lương thực, đổi lấy tiến độ huấn luyện mà thôi.

Đối với Đẳng Long Vệ hiện tại, thời gian vẫn rất cấp bách, dùng tiền lương và lương thực đổi lấy thời gian, cũng không phải lỗ vốn.

“Nhưng như vậy, chi tiêu của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều!” Tạ Uyên có chút lo lắng nói.

Mặc dù nhà họ Lan để lại rất nhiều tiền lương và lương thực, nhưng chi tiêu của Đẳng Long Vệ cũng rất lớn.

Chưa đầy một năm, Dương Chính Sơn đã tiêu hết gần một nửa số tiền lương và lương thực mà nhà họ Lan để lại.

Mà sang năm, họ còn phải nuôi thêm những quân hộ mới này, đây lại là một khoản chi tiêu lớn.

“Không sao, sang năm sản lượng của mỏ muối sẽ tăng lên, lợi nhuận của mỏ muối sẽ tăng gấp đôi!”

“Thêm nữa sang năm thuyền buôn cũng có thể ra khơi, chúng ta lại có thêm một khoản thu nhập!”

“Chỉ cần tiền lương và lương thực hiện tại có thể chống đỡ được chi tiêu của năm sau, thì sau này chúng ta sẽ không cần lo lắng về tiền lương và lương thực nữa!”

Dương Chính Sơn thần nhiên nói.

Đẳng Long Vệ rất nghèo, nhưng nhà họ Lan để lại rất nhiều tiền lương và lương thực.

Trong trường hợp bình thường, Đẳng Long Vệ có thể dựa vào số tiền lương và lương thực của nhà họ Lan để lại mà sống

được năm sáu năm.

Hiện tại Dương Chính Sơn chỉ cần số tiền lương và lương thực của nhà họ Lan chống đỡ được hai năm, sau này Đằng Long Vệ có nhiều khoản thu nhập, tự nhiên không cần dựa vào của cải để lại nữa.

“Chỉ cần đại nhân nắm rõ là được!” Tạ Uyên cũng chỉ nhắc nhở, không nói thêm gì nữa.

Dương Chính Sơn khẽ cười: “Thu hoạch và việc sắp xếp quân hộ tiếp theo còn cần người lo lắng nhiều.”

“Đây là việc thuộc hạ nên làm!” Tạ Uyên cười nói.

Hiện tại tất cả mọi người trong nha môn Vệ Ty đều bận đến mức chân không chạm đất.

Huấn luyện binh lính, chế tạo quân bị, xây dựng trong thành, xây dựng thủy sư, mở rộng mỏ muối, cùng với việc sắp xếp cho quân hộ mới và mùa thu hoạch sắp tới.

Tất cả mọi việc đều tiến hành song song, khiến mọi người đều bận đến mức đầu óc quay cuồng.

Dương Chính Sơn bận, Tạ Uyên cũng bận.

Sau khi gặp mặt đơn giản với Dương Chính Sơn, Tạ Uyên rời khỏi nha môn, đi kiểm tra các sở thiên hộ bên dưới.

Mùa thu hoạch sắp đến, hẳn phải đảm bảo việc thu hoạch không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Còn Dương Chính Sơn sau khi biết tình hình của quân hộ mới, cũng rời khỏi nha môn, phi ngựa đến bến tàu.

Lúc này, đợt binh lính đầu tiên của thủy sư đã bắt đầu huấn luyện.

Hơn hai trăm thuyền viên trong đội thuyền của nhà họ Trương cùng với hơn hai trăm binh lính được chọn từ Đằng

Long Tiền Vệ, tổng cộng năm trăm binh lính, chính là đợt binh lính đầu tiên của thủy sư.

Sở dĩ chỉ có năm trăm binh lính, là vì huấn luyện viên của thủy sư quá ít.

Dư Thông Hải, Tiết Bình, Tôn Trình, Ninh Ba,... chỉ có những người này mới có thể đảm nhận vai trò huấn luyện viên, những thuyền viên khác căn bản không thể làm huấn luyện viên, mà các tướng sĩ của Đẳng Long Vệ lại không giỏi thủy chiến, tự nhiên cũng không thể làm huấn luyện viên.

Vì vậy đợt binh lính đầu tiên của thủy sư chỉ có năm trăm người.

Việc huấn luyện của đợt binh lính đầu tiên này thực chất có chút tính chất thử nghiệm, chủ yếu vẫn là để đúc kết kinh nghiệm, giúp Dư Thông Hải và Tiết Bình biên soạn sổ tay huấn luyện.

Chương 687: Thủy Sư Chiến Thuyền (2)

Còn Dương Chính Sơn chỉ cần có thời gian sẽ đến tham gia huấn luyện, một mặt là để bổ sung linh tuyến thủy cho những binh lính này, mặt khác là vì hắn cũng muốn tìm hiểu thêm về thủy sư.

Sống đến già, học đến già, Dương Chính Sơn không hiểu hàng hải, không giỏi hải chiến, nên hắn phải học, học từ đầu, học từ việc huấn luyện binh lính cơ bản nhất.

Giữa tháng chín, mùa thu hoạch của Đằng Long Vệ bắt đầu.

Năm nay Đằng Long Vệ mưa thuận gió hòa, xem như một năm được mùa hiếm có.

Được mùa luôn khiến người ta vui vẻ, từ Dương Chính Sơn đến quân hộ vừa mới đến, đều cảm thấy vui mừng vì vụ mùa bội thu này.

Việc thu hoạch diễn ra suôn sẻ, việc xây dựng thủy sư cũng có bước tiến quan trọng.

Ngày 20 tháng 9.

Công bộ từ Tân Hải gửi đến cho Đằng Long Tiền Vệ đợt chiến thuyền đầu tiên.

Tổng cộng có một chiếc đại phúc thuyền, bốn chiếc hải thương thuyền, tám chiếc tiểu thuyền, mười hai chiếc tử mẫu thuyền, hơn bốn mươi chiếc ưng thuyền.

Đây là một nửa số chiến thuyền của một thủy sư vệ sở chính quy của Đại Vinh.

Nói cách khác, hiện tại Đẳng Long Vệ đã có một nửa số chiến thuyền, một nửa còn lại sẽ lần lượt đến trong hai tháng tới.

Đại phúc thuyền là một trong những chiến thuyền chủ lực của Đại Vinh, thân thuyền dài ba mươi ba trượng, có năm cột buồm, ba tầng khoang, trên boong thuyền có lầu cao như thành, bên cạnh có tấm chắn. Binh lính nấp sau tấm chắn để sử dụng nỏ bắn tên.

Mũi thuyền thấp nhọn và cong lên, thuận gió thuận nước có thể dùng để đâm nát thuyền địch.

Hải thương thuyền là một loại chiến thuyền cỡ trung của thủy sư Đại Vinh, mớn nước sâu bảy tám thước, gió nhỏ thì di chuyển, phối hợp với phúc thuyền để bao vây thuyền địch.

Tiểu thuyền là một loại thuyền nhanh cỡ trung, mũi nhọn đuôi vuông, dưới hẹp như con thoi, trên rộng như cánh, thuyền đội ra khơi, tiểu thuyền có thể đi trước trinh sát.

Tử mẫu thuyền là một loại thuyền nhẹ dùng để đốt lửa, thuyền mẹ dài ba trượng năm thước, hai trượng phía trước, một trượng năm thước phía sau, chỉ có hai bên mạn thuyền, bên trong trống rỗng có một chiếc thuyền nhỏ, trên có nắp đậy, có 4 mái chèo có thể chèo, dùng dây thừng buộc với thuyền mẹ.

Thuyền mẹ có củi và dầu, khi chiến đấu có thể nhanh chóng áp sát thuyền địch, đóng đinh vào nhau, sau khi châm lửa thuyền mẹ, người ngồi thuyền con trở về.

Cả hai đầu của ưng thuyền đều nhọn cong, không phân biệt đầu đuôi, tiến thoái như bay, tính cơ động cao. Có thể chở ba đến năm người, khi chiến đấu hàng chục chiếc thuyền như ong

tụ kiến bám, có thể tấn công thuyền địch, cũng có thể ngăn chặn địch tiếp cận đại phúc thuyền.

Một thủy sư hoàn chỉnh, tự nhiên không thể chỉ có một loại thuyền.

Các loại thuyền lớn nhỏ có chức năng khác nhau, khi chiến đấu phải phối hợp tác chiến, vì vậy khó khăn chủ yếu trong việc huấn luyện thủy sư là ở chỗ phối hợp giữa các loại thuyền.

Người có thể điều khiển thuyền, chỉ có thể coi là một thuyền viên hợp cách.

Người quen thuộc hải trình, thiên văn, địa lý, chỉ có thể coi là một thuyền trưởng hợp cách.

Người dám đánh dám giết dám liều mạng, chỉ là một thủy binh hợp cách.

Muốn trở thành thuyền trưởng và người chỉ huy của thủy sư, ngoài những điều kiện trên, còn phải nắm rõ chức năng của các loại thuyền, có thể lợi dụng sự phối hợp giữa các loại thuyền để đánh bại kẻ địch.

Rõ ràng Dương Chính Sơn không phải là một tướng lĩnh thủy sư hợp cách, vì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy những chiếc thuyền như vậy.

Nói đến sự phối hợp giữa các loại thuyền lớn nhỏ, hắn có thể nghĩ đến, nhưng về việc dàn trận, phối hợp giữa tử mẫu thuyền, tiểu thuyền, hải thương thuyền, hắn hoàn toàn mù tịt.

Hơn nữa hắn cũng biết rất ít về nỏ trên thuyền.

Hắn đã thấy nỏ, trên tường thành Trọng Sơn Quan có rất nhiều nỏ, nhưng lúc đó hắn cũng chỉ đứng xa xa nhìn vài lần, chưa thực sự quan sát kỹ.

Hơn nữa nỏ trên chiến thuyền và nỏ trên tường thành cũng có nhiều điểm khác nhau.

Nỏ trên tường thành đều là nỏ nhiều mũi, tức là có thể bắn nhiều mũi tên cùng một lúc.

Phòng thủ thành chủ yếu là tiêu diệt địch, nên nỏ trên tường thành không theo đuổi sức mạnh lớn, mà theo đuổi việc bắn ra nhiều mũi tên cùng một lúc.

Còn nỏ trên chiến thuyền thì theo đuổi tầm bắn và sức mạnh, bắn càng xa càng tốt, sức mạnh càng lớn càng tốt, tốt nhất là một mũi tên có thể đâm xuyên qua boong tàu của thuyền địch, phá hủy tháp canh của thuyền địch.

Nỏ của thủy sư phần lớn là nỏ ba cung, hiệu đơn giản là gộp ba cái cung lại với nhau.

Trên cánh nỏ có bảy đường đặt tên, đường ở giữa đặt một mũi tên lớn, dài sáu thước năm tấc, chu vi tám tấc, dùng lá sắt làm lông vũ, bên trái bên phải mỗi bên đặt ba mũi tên nhỏ hơn một chút, các mũi tên cùng bắn ra một lúc.

Dương Chính Sơn nhìn mũi tên còn dài hơn cả trường thương của mình, hỏi: “Tầm bắn của loại nỏ này là bao xa?”

Dư Thông Hải bên cạnh nói: “Đây có lẽ là nỏ tốt nhất của Đại Vinh chúng ta, tầm bắn có thể đạt tới một trăm sáu mươi trượng!”

Một trăm sáu mươi trượng!

Dương Chính Sơn tính toán một chút trong đầu, cũng chính là hơn năm trăm mét.

“Sức mạnh thế nào? Có thể giết chết võ giả không?”

“Võ giả bình thường chạm vào tất chết, võ giả hậu thiên tầng năm trở lên nếu phát hiện trước có thể né tránh, võ giả hậu thiên tầng tám có thể ngăn cản!”

Dư Thông Hải hơi trầm ngâm một chút, lại nói: “Nhưng chiến trường biến hóa khôn lường, nguy cơ rình rập, không ai có thể đảm bảo tuyệt đối an toàn, vì vậy đôi khi ngay cả võ giả hậu thiên tầng tám cũng sẽ bị nổ bắn chết!”

“Theo thuộc hạ được biết, từng có không ít cao thủ võ đạo chết dưới nổ!”

“Nếu đại nhân gặp phải nổ bắn đồng loạt, vẫn nên trốn vào trong khoang thuyền thì hơn!”

“...”

Dương Chính Sơn câm nín, đây là sợ hãi bị nổ bắn chết sao!

Ta không ngốc, rảnh rồi không có việc gì đi đối đầu với thứ này.

Nhưng Dư Thông Hải cũng là có ý tốt nhắc nhở, Dương Chính Sơn cũng không so đo với hắn.

“Vậy thủy sư của chúng ta cần huấn luyện bao lâu mới có khả năng ra khơi tác chiến?”

“Một năm, ít nhất cũng phải một năm!” Dư Thông Hải nói.

“Lâu như vậy sao?” Dương Chính Sơn hơi nhíu mày.

“Huấn luyện thủy binh không khó, khó là đào tạo thuyền trưởng chỉ huy! Một thủy sư ít nhất cũng phải có một chủ tướng một phó tướng, ngoài ra còn cần bốn thiên tướng, như vậy mới có thể khiến một hạm đội có sức chiến đấu mạnh mẽ!” Dư Thông Hải nói.

Chủ tướng, phó tướng và thiên tướng mà hắn nói không phải là chức quan, mà là những người chỉ huy có khả năng chỉ huy nhất định.

Mặc dù các chiến thuyền có thể giao tiếp với nhau thông qua cờ hiệu, nhưng nhiều lúc nhiều chiến thuyền cùng xuất chiến, vẫn dựa vào sự phối hợp ăn ý giữa những người chỉ huy.

Dương Chính Sơn nhìn những chiếc thuyền neo đậu ở bên tàu, lúc này bên tàu vẫn đang được xây dựng, để có thể neo đậu được nhiều thuyền hơn, ngọn đồi nhỏ kéo dài ra bờ biển đã bị san phẳng hoàn toàn, một bên tàu bằng gỗ kéo dài ra biển hơn năm trăm mét, ngoài ra bờ biển cũng dựng một bên tàu bằng gỗ kéo dài ra biển.

Đứng trên đại phúc thuyền, nhìn những chiếc thuyền xung quanh, có cảm giác như đứng trên đỉnh núi nhìn xuống.

“Tháng 3 sang năm, thuyền buôn sẽ thử ra khơi buôn bán, hiện tại đã xác định được tuyến đường là Giang Nam và Lý Thịnh vương triều.”

“Ta hy vọng đến lúc đó thủy sư có thể theo thuyền buôn cùng ra khơi!”

Dương Chính Sơn khẽ nói.

“Nếu chỉ là ra khơi thì hoàn toàn không có vấn đề, ra khơi xa cũng là một cách huấn luyện!” Dư Thông Hải cân nhắc một chút rồi nói.

Nếu chỉ là ra khơi thì đương nhiên không có vấn đề, nếu gặp phải chiến đấu, thực ra cũng không có vấn đề lớn, chưa hoàn thành huấn luyện không có nghĩa là không có sức chiến đấu, chỉ là sức chiến đấu sẽ yếu hơn nhiều.

Một năm thời gian mà hần nói là để huấn luyện Đăng Long thủy sư trở thành thủy sư tinh nhuệ của Đại Vinh.

“Vậy thì tốt!” Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Chương 688: Hỉ Sự (1)

Sự xuất hiện của chiến hạm đồng nghĩa với việc thành lập thủy sư đã bước sang một giai đoạn mới.

Dương Chính Sơn khá hài lòng với tiến độ hiện tại của việc thành lập thủy sư. Tất nhiên, điều này là nhờ có Dư Thông Hải, lão tướng thủy sư, giúp đỡ.

Đừng nhìn trước đây Dư Thông Hải chỉ là một Chỉ huy Khiêm sự của Đàng Long Vệ, hẳn tuyệt đối là một thủ lĩnh thủy sư xuất sắc. Không chỉ có hiểu biết sâu sắc về huấn luyện thủy sư, mà còn sở hữu kinh nghiệm hải chiến phong phú.

Còn về lý do vì sao trước đây hẳn chỉ là một Chỉ huy Khiêm sự, thực ra có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Đại Vinh không coi trọng thủy sư. Do mối đe dọa từ Hồ tộc ở phía bắc, Đại Vinh dồn cả nhân lực và vật lực vào các trấn biên phía bắc, thủy sư nhận được sự hỗ trợ rất ít.

Nguyên nhân thứ hai là thủy sư có ít cơ hội lập công. Mặc dù vùng biển đông nam Đại Vinh có nhiều hải tặc, thỉnh thoảng chúng còn đổ bộ xâm phạm vùng duyên hải Đại Vinh, nhưng về cơ bản chỉ là những cuộc tấn công nhỏ lẻ, không thành khí hậu.

Thêm vào đó, thủy sư Đại Vinh chủ yếu phòng thủ, rất ít khi có cơ hội xuất hải tác chiến, tự nhiên cũng không có cơ hội lập công.

Chính vì hai nguyên nhân này, thủy sư Đại Vinh những năm gần đây luôn tụt dốc.

Rõ ràng kỹ thuật đóng tàu của Đại Vinh rất lợi hại, rõ ràng trong dân gian Đại Vinh có rất nhiều đội tàu buôn, nhưng thủy sư Đại Vinh lại không phát triển được.

Điều này, trong mắt Dương Chính Sơn, là rất bất hợp lý. Một quốc gia có đường bờ biển dài như Đại Vinh, đáng lẽ phải có vài đội thủy sư hùng mạnh.

Thủy sư không chỉ có thể bảo vệ hải cương, mà còn có thể tăng cường ảnh hưởng của Đại Vinh ở hải ngoại, nâng cao mức độ phồn vinh của hải thương.

Đáng tiếc là triều đình Đại Vinh không coi trọng thủy sư, cũng không coi trọng hải thương, Ti Mậu Ty như có như không, hải thương chủ yếu là các thương nhân tư nhân buôn lậu.

Dương Chính Sơn thật sự muốn nhắc nhở lão hoàng đế: “Bệ hạ, hải thương, thuế quan có thể làm cho quốc gia giàu mạnh.”

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ vậy, chuyện này không phải là việc hắn nên nói, cũng không thể nói. Mặc dù hắn có ý tốt vì Đại Vinh, nhưng điều này có thể động chạm đến lợi ích của nhiều người, đến lúc đó không chừng hắn sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Hơn nữa, lão hoàng đế cũng chưa chắc đã nghe hắn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn quyết định dẫn Đẳng Long Vệ lên lút phát tài, còn những chuyện khác, mặc kệ!

...

Hôm nay tan triều, Dương Chính Sơn vừa về đến nhà, đã thấy Ngô Hải đứng chờ ngoài cổng.

“Lão gia!”

“Có chuyện gì sao?”

Dương Chính Sơn nghi hoặc nhìn Ngô Hải. Lão tiểu tử này là đại quản gia của Dương gia, bình thường cũng rất bận rộn. Hôm nay đột nhiên đứng ở cổng chờ hắn về, chẳng lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì?

“Lão gia, Nhị tiểu thư từ kinh đô gửi tin về, nói rằng mình đã có thai!” Ngô Hải mặt mày hớn hờ nói.

“Vân Tuyết mang thai!” Dương Chính Sơn sửng sốt, sau đó nở nụ cười rạng rỡ.

Đây quả thật là một tin vui. Tính thời gian, Dương Vân Tuyết thành thân cũng gần một năm rồi, cũng nên có thai.

Đối với nữ nhân đã thành thân, không có chuyện gì quan trọng hơn việc sinh con.

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, hỏi: “Được mấy tháng rồi?”

“Hai tháng hơn rồi!” Ngô Hải đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, bước nhanh vào trong.

Rõ ràng tin tức này đã lan truyền khắp Dương gia, người hầu trong Dương gia đều tràn ngập vui mừng.

Tuy nhiên, niềm vui này không chỉ vì Dương Vân Tuyết mang thai, mà còn vì Vương Vân Thảo sắp thành thân.

Năm ngoái, Vương Vân Thảo và Tống Hạo đã đính hôn. Năm nay, Vương Vân Thảo cũng tròn mười sáu tuổi, hai gia đình bàn bạc, đã định ngày cưới vào tháng mười.

Chỉ là gần đây Dương Chính Sơn và Tống Đại Sơn đều rất bận rộn, nên chuyện này do Úc Thanh Y và nương tử của Tống Đại Sơn là Lý thị lo liệu.

Ngày cưới sắp đến, Dương gia đã bắt đầu trang hoàng rực rỡ.

Khi Dương Chính Sơn trở về tiểu viện, Úc Thanh Y đang chuẩn bị của hồi môn cho Vương Vân Thảo, Vương thị và Lý thị cũng đang giúp đỡ, chỉ có Lương thị là không đến.

“Nàng dâu xin bái kiến phụ thân!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, Vương thị và Lý thị vội vàng hành lễ.

Dương Chính Sơn xua tay, nói: “Tin tức Vân Tuyết gửi về đâu?”

Úc Thanh Y mỉm cười, lấy bức thư từ trong ống tay áo ra: “Biết ngay lão gia trở về sẽ muốn xem.”

Dương Chính Sơn nhận lấy bức thư, bắt đầu đọc. Thanh Hà vội vàng dâng cho hắn một chén trà thanh.

Vân Tuyết là một hài tử hiếu thuận, sợ bọn họ lo lắng, nên chỉ báo tin vui không báo tin buồn.

Nội dung trong thư chủ yếu là lời quan tâm đến gia đình, tất nhiên cũng có cả niềm vui sướng khi mang thai.

Dương Chính Sơn mỉm cười đọc hết bức thư.

” Lão gia, có cần sắp xếp người gửi một ít đồ đến đó không?” Úc Thanh Y hỏi.

“Gửi một ít Bách Thảo Nhuộm đến cho Vân Tuyết?” Dương Chính Sơn đề nghị.

Úc Thanh Y lườm hắn một cái: “Vân Tuyết đang mang thai, sao có thể uống rượu?”

Dương Chính Sơn có chút xấu hổ. Hắn đã quên mất điều này. Hắn chỉ nghĩ đến Bách Thảo Nhuộm được nấu bằng linh tuyền, có tác dụng bồi bổ rất tốt, nhưng lại quên mất thứ này là rượu.

“Vẫn nên gửi một ít thuốc bổ sang.” Úc Thanh Y đề nghị.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Cũng được. Ngày mai để Minh Thành đến Liêu An phủ xem có bảo được nào không, nếu có thì mua vài loại mang về, gửi đến cho Vân Tuyết!”

Đối với nữ nhi của mình, Dương Chính Sơn luôn rất hào phóng.

Trước đây cảm thấy bảo được trân quý, nhưng hiện tại, bảo được đối với Dương gia chỉ có thể coi là tài nguyên tương đối khan hiếm.

Với gia tài của Dương gia hiện nay, mua vài cây bảo được cũng không đến mức tổn thất lớn.

“Phụ thân~~ phụ thân~~”

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên từ nội thất.

Chương 689: Hỉ Sự (2)

Tiếp theo, Tổng mục mục bé Tiểu Minh Chiêu đi ra.

“Đến, để phụ thân bế!” Dương Chính Sơn mỉm cười, bế Tiểu Minh Chiêu.

Đôi mắt to tròn của tiểu hài tử đảo qua đảo lại, vừa được bế vào lòng Dương Chính Sơn, đã đưa tay nắm lấy chòm râu của hắn.

“Nhẹ thôi, nhẹ thôi!”

Dương Chính Sơn bị tiểu tử này nắm râu, có chút đau đớn.

“Nước, nước~~”

Tiểu tử này cũng biết điều, hắn thích quán quýt bên Dương Chính Sơn vì Dương Chính Sơn thường cho hắn uống linh tuyền.

Dương Chính Sơn bế tiểu tử, đi vào nội thất, lấy một chén trà, rót đầy linh tuyền cho hắn uống.

Uống linh tuyền, tiểu tử này không còn nghịch ngợm nữa, cũng không nắm râu phụ thân nữa.

“Tiểu tử hỗn đản này, muốn uống nước thì uống đi, sao cứ phải nắm râu phụ thân chứ!”

“Không phải tại lão gia chiều hư nó sao!” Úc Thanh Y tức giận nói.

Trong lòng nàng có chút oán giận, rõ ràng nàng là mẫu thân, rõ ràng mỗi ngày nàng đều chăm sóc Tiểu Minh Chiêu, nhưng Tiểu Minh Chiêu lại quán quýt Dương Chính Sơn hơn

cả nàng. Chỉ cần nhìn thấy phụ thân, hắn sẽ quên mất người mẫu thân này.

“Haha~~” Dương Chính Sơn đắc ý cười: “Có lẽ tại nàng không có râu!”

“Phì, lão không biết xấu hổ đang nói bậy gì đó!” Úc Thanh Y tức giận lườm Dương Chính Sơn.

“Sao lại nói bậy? Có lẽ Tiểu Minh Chiêu thích râu!”

Dương Chính Sơn bế Tiểu Minh Chiêu, hỏi: “Minh Chiêu, có phải ngươi thích râu không?”

Tiểu Minh Chiêu làm sao biết râu là gì?

Hắn ôm chén trà, nghiêng đầu, nhìn phụ thân, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Dương Chính Sơn đưa chòm râu của mình đến trêu chọc hắn, tiểu tử này lập tức cười khanh khách.

“Phụ thân, phụ thân~~” Miệng vẫn không ngừng gọi.

“Thấy chưa, hắn thích râu!” Dương Chính Sơn cười nói.

Úc Thanh Y không muốn để ý đến hắn, quay đầu tiếp tục xem danh sách trong tay.

Vương thị và Lý thị ngồi bên cạnh cười trộm. Các nàng thích nhất là xem Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đấu khẩu, vì khi Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đấu khẩu, hắn nhẹ nhàng, hòa ái nhất, hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào của gia chủ.

...

Vài ngày sau, Thường Bình hầu phủ, kinh đô.

Dương Vân Tuyết cầm một cây trường thương, múa trong viện, bên cạnh mấy tiểu nha hoàn đều nhìn nàng với vẻ mặt bất lực.

Lúc này, Lương Cẩn Ngôn chạy nhanh đến: “Ôi chao, nương tử của ta!”

Vừa nói, hắn vừa chạy đến ngăn cây thương của Dương Vân Tuyết.

“Tránh ra!” Dương Vân Tuyết nhú mào liễu, không hài lòng nói.

“Nương tử, nương tử, nàng có thai rồi, phải cẩn thận một chút!” Lương Cẩn Ngôn không những không tránh ra, mà còn tiến lên, nắm lấy cây thương của Dương Vân Tuyết.

“Mới chưa đến ba tháng thôi, không sao, không bị thương được!” Dương Vân Tuyết không để ý nói.

“Nhưng nhớ đâu! Nương tử, vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Lương Cẩn Ngôn khuyên nhủ.

“Lúc mẫu thân mang thai, cũng không ngừng luyện võ! Không phải vẫn rất tốt sao?” Dương Vân Tuyết phản bác. Mẫu thân nàng chính là Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y mang thai Minh Chiêu, Dương Chính Sơn cũng cẩn thận chăm sóc, nhưng chỉ cần Dương Chính Sơn không có ở đó, Úc Thanh Y vẫn lén lút luyện võ.

Tập võ chi đạo, quý ở kiên trì.

Mà những người kiên trì luyện võ đều đã hình thành thói quen, một ngày không luyện sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Dương Vân Tuyết từ nhỏ đã quen mỗi ngày luyện hai canh giờ, sau khi thành thân cũng không gián đoạn. Nhưng từ khi mang thai, Lương Cẩn Ngôn nhất quyết không cho nàng luyện, khiến cơ thể nàng mấy ngày nay luôn cảm thấy không thoải mái.

Không biết là do mang thai, hay do vài ngày không luyện võ.

“Nương tử, chúng ta chỉ luyện một lát thôi, đừng để mệt!”
Lương Căn Ngôn thấy nàng kiên trì, đành phải thỏa hiệp.

“Mỗi ngày chỉ luyện một lát, đừng cản ta nữa!” Dương Vân Tuyết cũng đã luyện được một lúc, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn nhiều, nên không ép buộc nữa.

“Được, mỗi ngày một lát, chỉ một khắc!”

“Không được, sáng tối mỗi lần một khắc!”

“Được, sáng tối mỗi lần một khắc!” Lương Căn Ngôn bất lực nói.

Tiểu cô tử này hẳn không thể chọc vào, mắng cũng không được, đánh cũng không xong, chỉ có thể chiều theo.

Lương Căn Ngôn luôn cảm thấy cuộc sống sau khi thành thân của mình không giống với người khác. Các công tử quyền quý khác dù đã thành thân vẫn có thể ra ngoài ăn chơi, thỉnh thoảng còn có thể đến kỹ viện tìm vui.

Còn hẳn thì sao?

Từ khi thành thân, hẳn như tuyết duyên với mọi thú vui, ăn uống còn được, nhưng tìm vui thì tuyệt đối không dám.

Không phải Dương Vân Tuyết không cho hẳn đi, mà mỗi khi nghĩ đến trường thương của Dương Vân Tuyết, trong lòng hẳn không khỏi run sợ.

Lỡ ta đi rồi, nương tử dùng thương đâm ta thì sao?

Mỗi khi nhìn thấy kỹ viện, trong lòng hẳn lại dâng lên nỗi lo sợ này.

Một nhát là một lỗ máu, một nhát là một lỗ máu!

Thật thảm!

Vì vậy, không cần Dương Vân Tuyết nói gì, hẳn cũng không dám chạy đến kỹ viện tìm vui.

“Tiểu thư, tiểu thư, nhà gửi tin đến!”

Đúng lúc này, Hạ Phong chạy đến với vẻ mặt hớn hờ.

“Đưa thư cho ta!” Dương Vân Tuyết không thèm để ý đến phu quân, vội vàng nhận lấy bức thư, đọc ngay.

“Lão gia viết gì trong thư?” Lương Căn Ngôn tò mò hỏi.

Dương Vân Tuyết nói: “Không có gì, chỉ là lo lắng cho sức khỏe của ta, gửi cho ta một ít thuốc bổ!”

“Đúng rồi, còn có cả Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân!”

“Bách Thảo Nhưỡng, Động Linh Xuân!” Mắt Lương Căn Ngôn sáng lên.

Thuốc bổ gì đó, hẳn không để tâm, nhưng Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân thì hẳn mong đợi đã lâu.

“Lương Tam, Lương Tam, mau dẫn người đem đồ đến viện, đừng để gia gia cướp mất!”

Hai năm nay, Dương Chính Sơn thường xuyên gửi Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân đến kinh đô, dịp lễ tết, Dương gia gửi quà cũng không thiếu hai thứ này.

Những người đã uống Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân đều khen ngợi không ngớt.

Động Linh Xuân không cần nói nhiều, trà linh tuyền vốn là trà thượng đẳng.

Còn về Bách Thảo Nhưỡng, kỹ thuật nấu rượu ban đầu của Dương Chính Sơn không tốt, hương vị kém xa, nhưng khi kỹ thuật nấu rượu của hắn không ngừng nâng cao, hương vị của Bách Thảo Nhưỡng cũng ngày càng ngon.

Bách Thảo Nhưỡng không chỉ có hương vị thơm ngon, mà còn có tác dụng bồi bổ cơ thể, khiến nhiều người vô cùng ưa

chuộng.

Tuy nhiên, Dương gia tặng quà, thường chỉ tặng cho vài nhà thân thiết.

Cả kinh đô, cũng chỉ có Ninh Quốc công phủ, Thường Bình hầu phủ và Lưu phủ có Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân.

Ở Thường Bình hầu phủ, mỗi lần Dương gia gửi đồ đến, Lương Thự lại rất không biết xấu hổ, phái người đến xin, khiến Lương Cẩn Ngôn cũng không có mà uống.

Nghe thấy Dương gia lại gửi Bách Thảo Nhưỡng và Động Linh Xuân đến, Lương Cẩn Ngôn dẫn theo tùy tùng chạy vội ra ngoài, quên cả nướng tử.

Dương Vân Tuyết thấy vậy, không khỏi phì cười.

“Đừng quên gửi một ít cho Văn Uyên biểu ca!” Nàng nhắc nhở.

“Biết rồi, nướng tử yên tâm, lát nữa ta sẽ gửi đến cho Văn Uyên biểu ca!” Lương Cẩn Ngôn vừa chạy ra ngoài vừa đáp.

Nhìn bóng dáng hần biến mất sau cổng viện, Dương Vân Tuyết lại mở thư ra đọc lần nữa, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

Chương 690: Sư muội, sư huynh công người xuất giá!

(1)

Đầu tháng mười, mùa thu hoạch kết thúc, đợt huấn luyện cơ bản của nhóm binh thứ ba bước vào giai đoạn vất vả nhất.

Ba nhóm binh lính huấn luyện, nhóm đầu tiên có ba ngàn người, nhóm thứ hai có bốn ngàn người, nhóm thứ ba cũng là bốn ngàn người.

Điều này cũng có nghĩa là ba nhóm binh lính huấn luyện xong, Đẳng Long Vệ tổng cộng có hơn mười một ngàn người đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, đồng thời cũng có hơn ba ngàn người đã thông qua tuyển chọn, trở thành doanh binh.

Theo các quân hộ bổ sung của Trung Quân Đô Đốc Phủ lần lượt đến Đẳng Long Vệ, quân hộ của Đẳng Long Vệ cũng đã đạt đến trạng thái đầy đủ, tức là có hơn hai mươi hai ngàn quân hộ.

Trong đó, Đẳng Long Tả Vệ, Hữu Vệ, Hậu Vệ có khoảng mười sáu ngàn tám trăm quân hộ, sở hữu hơn mười sáu ngàn tám trăm binh lính.

Đẳng Long Tiền Vệ có hơn năm ngàn sáu trăm quân hộ, sở hữu hơn năm ngàn sáu trăm binh lính, hiện tại tham gia huấn luyện thủy sư đã hơn một ngàn người.

Quân hộ được bổ sung, dân số của Đẳng Long Vệ cũng gần đến một trăm ngàn.

Một trăm ngàn dân, đây là quy mô của một huyện ở Đại Vinh, thậm chí dân số của một số huyện nhỏ cũng không đến một trăm ngàn người.

Hiện nay dưới trướng Dương Chính Sơn có thể coi là có người có binh, trong nha môn là có tiền có lương, càng nắm trong tay một con đường tài lớn như là một mỏ muối.

Quan trọng hơn là lần bổ sung quân hộ này đã mang đến cho vệ ty nha môn rất nhiều người đọc sách.

Đại hạn kéo dài, cuộc sống của bách tính gian nan, rất nhiều dân chúng hoặc là chết đói hoặc là chết bệnh.

Đặc biệt là những người vốn dĩ đã nghèo khổ, đối mặt với thiên tai hầu như không có khả năng chống cự.

Trong khi đó, những phú nông sở hữu ruộng đất, những người có gia sản tương đối dày dặn vẫn có một chút khả năng chống thiên tai.

Còn như đại địa chủ, phú thương và quan lại, thiên tai đối với họ ảnh hưởng là nhỏ nhất, họ căn bản không cần phải di dời.

Vì vậy, những người tị nạn di cư đến Đằng Long Vệ phần lớn là dân thường, những dân thường này tương đối may mắn, chịu đựng được đói khát và gian khổ di cư, đến được Đằng Long Vệ.

Trong số đó cũng có một phần không nhỏ vốn là phú nông, họ dựa vào gia sản trước đây để chống đỡ.

Mà trong số những phú nông này có không ít người đã từng đọc sách, có lẽ chỉ học vài năm tư thực, không có công danh gì, nhưng vào nha môn làm một văn lại vẫn có thể.

Do đó, sau khi tiếp nhận nhóm người tị nạn này, các cấp nha môn của Đằng Long Vệ đã tuyển dụng không ít văn lại từ

trong số họ, điều này đã giải quyết được tình trạng thiếu hụt
văn lại của các cấp nha môn.

Đồng thời cũng đặt nền móng cho kế hoạch bước tiếp theo
của Dương Chính Sơn.

Hiện nay ngoài việc thủy sư thành lập chưa hoàn thành,
mọi thứ ở Đàng Long Vệ đã đi vào quỹ đạo, và sự phát triển
của Đàng Long Vệ cũng sẽ bước vào một giai đoạn phát triển
nhanh chưa từng có.

Giữa tháng mười, Tống Hạo và Vương Vân Kiều thành
thân, trong ngoài Dương gia đèn hoa rực rỡ, tràn ngập không
khí vui vẻ.

Thậm chí toàn bộ vệ thành đều ngập tràn trong không khí
lễ hội.

Bầu không khí vui mừng này bắt nguồn từ Dương gia,
nhưng không chỉ vì hôn sự của Tống Hạo và Vương Vân Kiều,
mà còn vì niềm vui sau vụ mùa bội thu, vì Đàng Long Vệ ngày
càng phát triển.

Từ quan viên các cấp của Đàng Long Vệ đến quân hộ binh
lính bình thường, đều cần một lễ hội để chúc mừng những
thành quả thu hoạch được trong năm nay.

Gần trưa, tiếng ồn ào của Dương gia vang vọng, ngoài
đường phố cũng náo nhiệt không kém.

Trong chính đường của tiền viện Dương gia, Dương Chính
Sơn cũng mỉm cười nhìn đôi tân nhân trước mặt.

“Su phụ, su nương!”

Hốc mắt Vương Vân Kiều đỏ hoe, rõ ràng là đã khóc nhiều
lần rồi.

“Được rồi, được rồi, ngày vui, đừng khóc nữa!” Úc Thanh
Y cầm khăn lau nước mắt cho nàng.

“Vâng!” Vương Vân Kiều liên tục gật đầu, trên mặt nở nụ cười, nhưng nước mắt trong mắt vẫn không ngừng rơi.

Lúc này, có lẽ không ai có thể đồng cảm với nàng.

Năm nàng tám tuổi, cả gia đình nàng trừ đệ đệ, đều bị sơn tặc giết chết.

Khi đó, nàng ôm đệ đệ như người mất hồn đến thôn Dương Gia.

Dương Chính Sơn nhận nuôi các nàng, còn nhận các nàng làm đệ tử.

Tám năm như một ngày, nàng từ một tiểu nha đầu lưu lạc trưởng thành, đệ đệ nàng cũng lớn bằng tuổi nàng khi đó.

Nhớ lại tám năm sống ở Dương gia, nhớ lại ngày đó nàng đầy lo lắng đi theo sau Dương Chính Sơn, nhớ lại cha mẹ người thân mà nàng đã gần như không còn nhớ rõ dung mạo, rồi nhìn sư phụ, sư nương, sư huynh, sư tỷ và thân đệ đệ ở ngay trước mắt.

Nàng cảm thấy như một giấc mơ vậy.

“Tỷ tỷ đừng khóc!” Vương Minh Triết bước tới, nắm lấy tay nàng.

Vương Vân Kiều xoa đầu hắn, “Tỷ tỷ xuất giá rồi, ngươi phải thay tỷ tỷ hiếu thuận với sư phụ và sư nương!”

“Vâng!” Vương Minh Triết dùng sức gật đầu.

“Sư muội, sư huynh cũng ngươi xuất giá!” Dương Minh Thành bước tới, cúi người xuống.

Vương Vân Kiều nhìn về phía Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn vuốt râu, cười hiền hòa nói: “Đi đi, đừng lỡ giờ lành.”

“Đệ tử bái tạ sư phụ!”

Vương Vân Kiều quỳ xuống dập đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống, làm nhòe cả trang điểm.

Hốc mắt Dương Chính Sơn hơi đỏ lên, ai, nha đầu này hôm nay là muốn khóc thỏa thích mới được.

Khiến trái tim của một lão phụ thân như ông cũng không khỏi hơi chua xót.

Tuy nhiên, ngay khi Dương Chính Sơn định đỡ nàng dậy, nàng lại nhanh chóng đứng lên từ dưới đất, lao vào lưng Dương Minh Thành.

“Su huynh, cảm ơn ngài!”

“Ha ha ha, muội tử xuất giá rồi!” Dương Minh Thành cười lớn, cõng Vương Vân Kiều trên lưng.

Nhìn bóng dáng xa dần, nghe tiếng ồn ào bên ngoài, tâm trạng của Dương Chính Sơn cũng có chút phức tạp.

Chương 691: Sư muội, sư huynh công người xuất giá!

(2)

Vui mừng, chua xót, và cả một chút không vui.

Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, Vân Tuyết và Vân Kiều trong lòng ông thực ra không khác gì nhau, đều là ông nuôi lớn.

“Ngoài tiệc rồi, lão gia vẫn nên đi tiếp khách thôi!” Úc Thanh Y nhắc nhở.

“Ừ!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Lần này ông cũng mượn hôn sự của Tổng Hạo và Vương Vân Kiều để tổ chức một bữa tiệc lớn, mời tất cả quan viên của Đảng Long Vệ đến, Tổng Đại Sơn càng muốn mời tất cả các huynh đệ cũ từ An Nguyên thành đến, hơn nữa còn bày hơn một trăm bàn tiệc lưu động trong thành.

Tiệc lưu động được bày ngay trên đường phố, trong thành ngoài thành, bất kỳ ai cũng có thể vào ăn uống.

Dương Chính Sơn cúi đầu nhìn Vương Minh Triết bên cạnh, cười nói: “Đi, sư phụ dẫn người đi dự tiệc!”

Vương Minh Triết ngẩng đầu nắm lấy bàn tay to của Dương Chính Sơn, nở một nụ cười ngoan ngoãn.

“Cảm ơn sư phụ!”

Dương Chính Sơn cười ha ha, dẫn theo tiểu gia hỏa bước ra khỏi chính đường, chào hỏi thân bằng hảo hữu đến dự tiệc.

Thực ra những người đến dự tiệc đều là quan viên của Đảng Long Vệ.

Như Tạ Uyên, Ô Trọng Triết, Dư Thông Hải, Tiết Bình v.v...

Đệ tử dù sao cũng không bằng nữ nhi, không phải nói trong lòng Dương Chính Sơn có sự khác biệt, mà là sự khác biệt về danh phận.

Khi Dương Vân Tuyết xuất giá, không chỉ toàn bộ quan viên của An Nguyên thành đều đến Dương gia chúc mừng, mà còn rất nhiều người gửi lễ chúc mừng từ trước.

So với đó, người đến chúc mừng Vương Vân Kiều ít hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, điều này ở Đảng Long Vệ đã là rất náo nhiệt rồi.

“Ha ha, lão phu cũng không nói nhiều nữa, hôm nay không bàn công vụ, chỉ lo ăn uống!”

“Thấy không, rượu Bách Thảo hảo hạng, chư vị đồng liêu, đừng nói lão phu keo kiệt, hôm nay uống thoải mái!”

Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không đi kính rượu từng bàn một, ông trực tiếp cất giọng hô to.

“Đại nhân hào khí!” Dương Minh Trấn ngồi bên dưới, vui mừng hô to.

Bách Thảo Lính!

Đây chính là bảo bối của Dương gia, bọn họ theo Dương Chính Sơn, thỉnh thoảng cũng được uống, nhưng muốn uống thoải mái như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên.

“Đến uống rượu!”

“Dư đại nhân, hôm nay không say không về!”

Dương Chính Sơn ngồi ở bàn chính, nâng ly với Dư Thông Hải.

“Ha ha, nhờ phúc của đại nhân, hạ quan hôm nay nhất định không say không về!” Dư Thông Hải cười lớn nói.

Lúc này ông đã hoàn toàn khác khi mới đến Đằng Long Vệ.

Khi mới đến Đằng Long Vệ, trong lòng ông đầy lo lắng và bất an, nhưng sau khi hiểu rõ về Đằng Long Vệ, sự lo lắng và bất an của ông đã sớm biến mất hoàn toàn, thậm chí ông còn cảm thấy may mắn khi mình đến Đằng Long Vệ.

Nói Đằng Long Vệ có gì tốt thì cũng không đến nỗi, Đằng Long Vệ, nơi duy nhất khiến ông cảm thấy thoải mái chính là không có nhiều tranh quyền đoạt lợi, đấu đá ngầm, không có nhiều dơ bẩn, tham ô như vậy.

Ở Đằng Long Vệ, ông có thể yên tâm làm việc, không cần phải lo lắng về những chuyện khác, đây chính là điều khiến ông cảm thấy thoải mái nhất.

“Tiết đại nhân, người cũng phải không say không về mới được!” Dương Chính Sơn lại nâng ly với Tiết Bình.

“Đại nhân yên tâm, chỉ cần còn rượu của nhà đại nhân, hạ quan nhất định sẽ không đi!” Tiết Bình đùa giỡn nói.

Mọi người nghe vậy đều cười ha ha.

“Đúng vậy, đúng vậy, hiếm khi đại nhân hào phóng như vậy, chúng ta nhất định phải uống hết rượu của nhà đại nhân!” Ô Trọng Triết cũng lên tiếng nói theo.

Dương Chính Sơn đột nhiên có một dự cảm không tốt.

Ông cảm thấy lời nói trước đó của mình dường như đã tự đào hố cho mình.

Mặc dù ông ử không ít Bách Thảo Lính, nhưng những người trước mắt này đều là hũ rượu lớn.

Thật sự để mặc cho bọn họ uống, Bách Thảo Lính ông cất giữ có khi thật sự không đủ.

Tuy nhiên, lời đã nói ra, ông cũng không thể thu lại, chỉ có thể cứng rắn nói: “Các người cứ uống thoải mái!”

Dương Chính Sơn nghĩ không sai, hôm nay ông tuyệt đối là chịu thiệt lớn.

Hai năm nay, việc ông làm nhiều nhất trong không gian Linh Tuyền chính là nấu rượu.

Không chỉ trong hầm rượu ở không gian cất giữ mấy chục hũ Bách Thảo Lính, mà còn đào mấy hầm rượu ở Dương gia chuyên dùng để cất giữ Bách Thảo Lính.

Chỉ riêng Bách Thảo Lính trong hầm rượu của Dương gia đã có mấy trăm hũ, có không ít hũ trăm cân, năm mươi cân, mười cân.

Kết quả chỉ trong một ngày, hầm rượu của Dương gia đã trở nên trống rỗng.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn nhìn hầm rượu trống trơn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Đây chính là hơn năm ngàn cân rượu, vậy mà uống hết sạch rồi.

“Sao lại hết rồi?” Dương Chính Sơn có chút muốn khóc mà không có nước mắt.

“Lão gia nói rượu thoải mái, trong nhà, nhà Tống gia, bên ngoài đều đến lấy rượu, lão nô cũng không dám ngăn cản!” Ngô Hải có chút lo lắng nói.

“Tại sao Tống gia cũng đến lấy rượu?” Dương Chính Sơn hỏi.

Ngô Hải nói: “Không phải lão gia cho người mang đến sao? Sau đó Tống đại nhân nói không đủ, đích thân đến lấy, lão gia cũng đồng ý.”

“...”

Dương Chính Sơn một trận câm nín, chuyện này hình như thật sự là ông đồng ý, hơn nữa lúc đó ông còn nói ‘ông ấy muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu’.

Đặc biệt là, ông vui quá quên mất Tống Đại Sơn là một cái đầu bã đậu.

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ không lấy hết rượu, nhưng đổi thành Tống Đại Sơn, Dương Chính Sơn nói muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, vậy Tống Đại Sơn thật sự muốn lấy hết thì sẽ lấy hết!

Dương Chính Sơn ngẩng đầu câm nín, ta tự đào hố cũng đành, cái tên ngốc này lại cũng theo ta đào hố.

Thôi, thôi~~

Ông thật sự không làm gì được cái tên ngốc này.

Cũng may trong không gian vẫn còn một ít, nếu không rượu trong nhà cũng dứt luôn.

Chương 692: Đặc Sản Liêu Đông (1)

Bước vào hạ tuần tháng Mười, nhiệt độ ở Liêu Đông giảm mạnh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhiệt độ đã giảm xuống dưới 0 độ.

Tuy nhiên, thời tiết lạnh giá không ảnh hưởng đến sự phát triển của Đằng Long Vệ.

Việc huấn luyện của các binh sĩ vẫn tiếp tục, bất kể là binh lính bình thường, doanh binh hay thủy sư, đều không dừng lại.

Tất nhiên, cũng có một số việc bị ảnh hưởng bởi thời tiết, chẳng hạn như ruộng muối. Nhiệt độ giảm, ruộng muối bước vào kỳ đóng cửa, phải đợi đến tháng Ba năm sau mới có thể mở cửa trở lại để sản xuất muối.

Mặc dù như vậy sẽ khiến ruộng muối không thể sản xuất trong bốn, năm tháng, nhưng sản lượng của ruộng muối đã tăng lên trong hai tháng trước, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, ruộng muối đã sản xuất được hơn một triệu cân muối ăn, đủ để đáp ứng nhu cầu tiêu thụ của tất cả người dân Tĩnh An phủ trong một năm.

Ngoài ruộng muối, đội công trình cũng bị ảnh hưởng, nhưng nhiệm vụ xây dựng trong thành về cơ bản đã hoàn thành, chỉ còn một số công việc mọc, không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ.

Còn nhiệm vụ sửa đường cũng để sang năm thực hiện, nha môn phải hoàn thành quy hoạch đường bộ của Đằng Long Vệ trước Tết.

Theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, trong phạm vi quản lý của Đẳng Long Vệ phải xây dựng bốn con đường quan đạo, lần lượt dẫn đến Tỉnh An phủ, Khánh Hoa phủ, Liêu An phủ và bến tàu, bốn con đường này sẽ được xây dựng theo tiêu chuẩn của quan đạo.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn còn dự định sửa chữa lại các con đường dẫn đến sở Thiên Hộ, sở Bách Hộ và các đồn trú.

Không cầu mỗi con đường đều rộng rãi, chỉ cầu mỗi con đường đều bằng phẳng, ngày mưa không lầy lội.

Muốn giàu, phải làm đường trước.

Làm đường là xây dựng thiết thực nhất.

Ngoài việc làm đường, Dương Chính Sơn còn dự định tiến hành xóa mù chữ.

Việc huấn luyện của các binh sĩ thực ra bao gồm cả việc đọc sách và học chữ, nhưng binh lính bình thường chỉ học chữ đơn giản, hầu hết các binh lính trong thời gian huấn luyện cơ bản hơn một tháng, cũng chỉ có thể học được mấy chục chữ đơn giản.

Còn đối với doanh binh, yêu cầu có thể thành thạo đọc và viết các chữ thông dụng hàng ngày.

Trước đây ở An Nguyên thành, Dương Chính Sơn cũng yêu cầu như vậy, các binh sĩ của doanh phòng bị đều biết chữ, các binh lính của vệ sở cũng có không ít người biết chữ.

Hiện nay ở Đẳng Long Vệ, Dương Chính Sơn cũng sẽ làm như vậy.

Hắn không thể đảm bảo rằng mỗi binh lính đều có thể thành thạo đọc và viết các chữ thông dụng hàng ngày, nhưng hắn sẽ gieo mầm, chỉ cần có lòng, con em quân hộ cũng có thể đọc sách và học chữ.

Trong số các quân hộ mới đến có không ít người biết đọc biết viết, có thể đóng vai trò làm tiên sinh.

Dương Chính Sơn yêu cầu mỗi sở Bách Hộ phải có một trường học, trẻ em từ tám đến mười hai tuổi phải vào trường học.

Muốn làm được điều này thực ra cũng không khó, một sở Bách Hộ cũng chỉ có một trăm hộ quân hộ, trẻ em từ tám đến mười hai tuổi nhiều nhất cũng chỉ hơn một trăm người.

Hai phòng học, hai tiên sinh là đủ rồi.

Tổng cộng trong Đằng Long Vệ cũng chỉ có hơn hai trăm sở Bách Hộ, chỉ cần tìm hơn năm trăm người biết chữ là đủ rồi.

Dương Chính Sơn chỉ xóa mù chữ, cũng không phải để bọn họ tham gia khoa cử, trường học của vệ sở chỉ dạy người ta biết chữ mà thôi, cũng không cần tiên sinh quá giỏi.

Tất cả tiền học phí của những tiên sinh này đều do nha môn phát thống nhất, cứ theo tiêu chuẩn lương thực và bổng lộc của doanh binh mà phát, cũng không cần phát quá cao.

Việc xây dựng và trường học là nhiệm vụ của năm sau, nhưng nha môn phải chuẩn bị sẵn sàng trước Tết.

Ngoài hai việc này, năm sau còn có hai việc cần làm, thứ nhất là hải mậu, thứ hai là chiêu thương cho vệ thành.

Đầu tháng Mười Một, La Thường dẫn theo La Chân lại đến Đằng Long Vệ.

Trong phòng trà của nha môn, Dương Chính Sơn nhìn La Chân ngày càng chững chạc, ôn hòa hỏi: “An Nguyên thành bên đó thế nào, có gặp rắc rối gì không?”

La Chân rót trà cho Dương Chính Sơn và La Thường, cười nói: “Mấy vị đại nhân đều rất quan tâm đến La gia chúng ta,

không ai gây rắc rối cho chúng ta!”

Dương Chính Sơn mặc dù đã rời khỏi An Nguyên thành, nhưng tri châu An Nguyên vẫn là Lâm Thủ Đức, đạo quan binh bị vẫn là Hứa Tiến, quan trọng nhất là thủ bị vẫn là Hàn Thừa.

Ba người này chính là quan viên có chức vị cao nhất ở An Nguyên thành, có bọn họ ở đó, ai dám gây rắc rối cho La gia?

“Trọng Sơn quan thì sao?” Dương Chính Sơn lại nhìn La Thường.

La Thường dẫn đo một chút, mới nói: “Trọng Sơn quan gần đây thay đổi rất lớn, sau khi Kế tổng binh nhậm chức, đã lôi kéo không ít thương nhân, mặc dù không nhằm vào chúng ta, nhưng chúng ta cũng rất khó tiếp tục mở rộng ở Trọng Sơn trấn!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đây là điều nằm trong dự liệu.

Sau khi Lương Trữ hồi kinh, Kế Phi Ngữ đã được thăng chức tổng binh của Trọng Sơn trấn, nửa đầu năm nay Kế Phi Ngữ bận rộn việc thu quyền và chuyện của Phục Châu, nửa cuối năm mới can thiệp vào chuyện của các thương nhân ở Trọng Sơn trấn.

Môi trường kinh doanh của Trọng Sơn trấn hiện nay là điển hình của kinh tế quân sự, hầu như tất cả các hoạt động thương mại đều xoay quanh quân sự, đặc biệt là việc mở cửa Phục Châu, càng lấy phủ tổng binh và tham tướng bắc lộ làm trung tâm.

Thực ra Trọng Sơn trấn hiện nay có rất nhiều cơ hội phát triển, chẳng hạn như trường ngựa và trồng trọt.

Trường ngựa không cần nói nhiều, Trọng Sơn trấn có được một vùng đồng cỏ rộng lớn, sau này Trọng Sơn trấn chắc chắn

sẽ trở thành nơi nuôi ngựa quan trọng nhất của Đại Vinh.

Còn trông trọt, không nói đâu xa, chỉ riêng xung quanh Phục Châu thành, cũng chính là Phục Sơn thành trước đây, đã có rất nhiều đất đai màu mỡ.

Chương 693: Đặc Sản Liêu Đông (2)

Bộ tộc Đông Hải không giỏi canh tác, chỉ có thể để mặc cho những mảnh đất màu mỡ này mọc cỏ, nhưng hiện nay Phục Châu đã là một phần của Trọng Sơn trấn, ngoài diện tích vệ sở chiếm đóng, vẫn có thể khai khẩn được không ít ruộng màu mỡ.

Hiện nay ra Bắc Địa dù là xây dựng trường ngựa hay khai hoang, đều là những vụ làm ăn chắc chắn có lãi.

Tuy nhiên muốn làm những việc này phải có quan hệ mới được, La gia làm ăn nhỏ lẻ không sao, nhưng nếu muốn mở rộng quy mô, thì không được.

Dù sao Dương Chính Sơn đã rời khỏi Trọng Sơn trấn, Lương Trữ và Chu Lan cũng đã rời đi.

Mặc dù Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn vẫn còn rất nhiều mối quan hệ, nhưng cũng không thể ủng hộ La gia tiếp tục mở rộng.

“Việc làm ăn ở Trọng Sơn trấn cứ như vậy đi, tiếp theo La gia các người phải tập trung vào Đằng Long Vệ.” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Cơ hội ở Trọng Sơn trấn nhiều, nhưng cơ hội ở Đằng Long Vệ càng nhiều hơn.

Ruộng muối và hải mậu đều kiếm được nhiều tiền hơn trường ngựa và khai hoang.

Mà hiện nay La gia không những có cổ phần của ruộng muối ở Đàng Long Vệ, còn lấy được giấy phép bán muối của Ninh Viễn phủ và Khánh Hoa phủ từ trong tay Trịnh Hiểu.

Nắm giữ việc buôn bán muối ăn ở ba phủ, La Thường hiện nay cũng không thèm để ý đến trường ngựa và khai hoang.

“Đại nhân cần chúng ta làm gì?” La Thường hỏi.

Dương Chính Sơn vẫy tay với tùy tùng bên cạnh, tùy tùng lập tức mang một bản đồ bố trí của vệ thành đến.

“Đây là tình hình trong thành hiện nay, trong thành có thể chia thành bốn khu vực, lần lượt là khu nha môn, khu chợ, khu dân cư và khu thương mại!”

“Khu nha môn không cần nói nhiều, chủ yếu là khu vực để nha môn và các quan viên làm việc và sinh sống!”

“Khu chợ, là chuẩn bị cho các quân hộ xung quanh vệ thành, năm sau chúng ta sẽ khuyến khích bọn họ vào thành bày quầy bán đồ, bất kể là rau quả, hàng khô, dược liệu, hay hàng thủ công mỹ nghệ, vân vân, chỉ cần có người mua, bọn họ đều có thể đến bán. Khu chợ có ba trăm quầy hàng, một ngày chỉ cần một văn tiền.”

Sở dĩ phải thu phí, là để ngăn chặn có người chiếm chỗ không dùng.

“Khu dân cư, La gia các người có thể mua một căn nhà ở đây, ta thấy căn nhà lớn đó không tồi, các người mua căn đó đi!” Dương Chính Sơn không khách khí nói.

La gia là phụ thuộc của hắn, đương nhiên phải là người đầu tiên ủng hộ công việc của hắn.

Trước tiên để La gia làm gương, cũng tốt để các thương nhân khác đến mua nhà.

“Còn khu thương mại, tổng cộng có bốn mươi tám cửa hàng, trong đó mười hai cửa hàng sẽ để lại cho nha môn sử dụng, ba mươi sáu cửa hàng còn lại sẽ cho thuê!”

“Những cửa hàng này tương đối thích hợp để làm nhà khách, La gia các người có muốn thuê một cái không?”

Dương Chính Sơn cười tủm tỉm nhìn La Thường.

Đôi mắt của La Thường lóe lên, “Đại nhân, ba nhà khách này có thể đều cho La gia chúng ta không?”

Hắn là một thương nhân tinh ranh, nếu Đằng Long Vệ thực sự phát triển như dự kiến của Dương Chính Sơn, thì nhà khách không nghi ngờ gì là một trong những việc kinh doanh ổn định và có lãi nhất.

Toàn bộ Đằng Long Vệ hiện nay hầu như không có hoạt động thương mại nào, quân hộ mua đồ hầu như đều dựa vào những người bán hàng rong đi dọc các phố phường, thực ra những người bán hàng rong này cũng là quân hộ, bọn họ sẽ mua một số thứ từ các huyện thành xung quanh, mang đến vệ sở và các đồn trú để bán.

Còn những thứ như nhà khách và tửu lâu, toàn bộ Đằng Long Vệ đều không có một cái nào.

Mà trong tương lai, ba nhà khách trong vệ thành này rất có thể là ba nhà khách duy nhất trong toàn bộ Đằng Long Vệ.

Ý tưởng của La Thường rất tốt, tiếc rằng Dương Chính Sơn lại lắc đầu, “Đó là không được, lão phu còn muốn dựa vào ba nhà khách này để thu hút thêm vài thương nhân giàu có đến đây!”

“Vây~~” La Thường nghĩ một chút, nói: “Vây La gia chúng ta muốn một nhà khách, một cửa hàng vải, một cửa hàng vàng bạc, một quán trà, và một cửa hàng gấm vóc!”

“Còn nhà ở, một căn nhà lớn ba gian, năm căn nhà nhỏ ba gian, mười căn nhà nhỏ có sân riêng.”

“Loại nhà cho thuê giá rẻ này ba mươi căn!”

“...” Dương Chính Sơn không nói nên lời nhìn hắn.

Lão già này đang làm gì? Đang nhập hàng sao?

Không phải là muốn làm kinh doanh nhà đất sao?

“Người muốn nhiều nhà như vậy làm gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đề chương quây và đại sư phụ ở chứ!” La Thường đương nhiên nói.

“Năm cửa hàng có năm chương quây, mỗi người một căn nhà nhỏ ba gian, nhà khách phải mời đại trù, cửa hàng vàng bạc phải mời thợ kim hoàn, cửa hàng gấm vóc phải mời tú nương.”

“Các tiểu nhị bình thường có thể ở trong nhà cho thuê giá rẻ, nhưng chương quây và đại sư phụ nhất định phải ở nhà có sân riêng!”

Dương Chính Sơn không nói nên lời, được rồi, La Thường này làm ông chủ cũng rất hào phóng.

“Nếu không phải thấy nhà quá ít, ta còn muốn nhiều thêm vài căn!” La Thường có chút tiếc nuối nói.

“Thôi đi, cứ như vậy đi, đều cho người, các thương nhân khác đến cũng không có chỗ ở!” Dương Chính Sơn vội vàng ngăn tên nhà giàu mới nổi này.

Hiện nay La gia thực sự giàu có rồi, mua nhà cũng là mua theo chục căn.

“Đợi lát nữa các người tự đi chọn, đừng quên nộp tiền cho nha môn là được!”

Dương Chính Sơn cũng lười tính toán với La Thường, tiếp tục nói: “Tháng Ba năm sau, ta dự định để thuyền buôn ra khơi, ngươi cảm thấy nên làm ăn gì trước?”

“Đại nhân dự định để thuyền buôn đi đâu trước?” La Thường hỏi.

“Giang Nam!” Dương Chính Sơn không chút do dự nói.

“Tơ lụa, lụa mỏng, trà, đồ sứ.” La Thường cũng không chút do dự nói.

“Vậy mang hàng hóa gì đi?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Được liệu, hàng khô, lông thú, ngọc xà văn.”

“Lông thú? Lông thú có thị trường ở Giang Nam?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên, nhưng lông thú bình thường thì không được, hồ ly thuần màu được ưa chuộng hơn cả!” La Thường trả lời.

Cửa hiểm thì quý, mặc dù mùa đông ở Giang Nam ngắn và ẩm áp, nhưng cũng không chịu nổi Giang Nam giàu có, luôn có một số người thích săn lùng đồ lạ.

Lông thú ở Giang Nam có tính chất trang trí nhiều hơn là thực dụng.

Dương Chính Sơn hiểu rõ gặt đầu, “Còn ngọc xà văn thì sao?”

Ngọc xà văn có lẽ là đặc sản của Liêu An phủ, chất ngọc kiên cường, mịn màng ẩm áp, sáng bóng, màu sắc phong phú. Là một loại nguyên liệu điêu khắc ngọc rất tốt.

Khuyết điểm của nó cũng có rất nhiều, màu sắc phong phú có nghĩa là màu sắc tương đối lộn xộn, rất khó tìm được ngọc có màu thuần, càng đừng nói đến ngọc phỉ thúy.

Vì vậy ngọc xà vẫn thích hợp nhất để điêu khắc đồ trang trí lớn.

“Nghề điêu khắc ngọc ở Giang Nam rất phát triển, mà những nguyên liệu điêu khắc ngọc lớn như ngọc xà vẫn rất được ưa chuộng, nhưng ngọc lớn vận chuyển khó khăn, vì vậy ở Giang Nam, ngọc xà vẫn càng lớn càng đắt!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn lại không nghĩ đến điều này.

Vận chuyển thực sự là một vấn đề.

Muốn vận chuyển một tảng đá lớn từ Liêu An phủ đến Giang Nam, nếu đi đường bộ, còn không biết phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Nhưng nếu đi đường biển, thì dễ hơn nhiều.

Chương 694: Phát Thiệp Mời

(1)

Sau khi xác định xong các mặt hàng vận chuyển qua lại, Dương Chính Sơn lại nói: “Người chuẩn bị sẵn hàng hóa ở Giang Nam giúp ta nhé!”

Trước khi ra khơi, tất nhiên phải liên hệ trước với nguồn hàng và người mua. Ở Đằng Long Vệ này, Dương Chính Sơn có thể tự mình lo liệu, nhưng bên Giang Nam thì cần La Thường giúp đỡ.

Những năm gần đây, La Thường đã mua sắm không ít tài sản ở Giang Nam, kết giao với nhiều phú thương, nên cũng không cảm thấy khó khăn gì.

“Đại nhân yên tâm, sau Tết ta sẽ đi Giang Nam chuẩn bị việc này.” La Thường nói.

“Ừm!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

La Thường lại nói: “Đại nhân, ta có thể mua hai chiếc thuyền, đi theo thuyền của Đằng Long Vệ ra khơi không?”

Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Hải thương chắc chắn là có lời, điều này không cần bàn cãi.

Mặc dù lợi nhuận từ hải thương giữa Đằng Long Vệ và Giang Nam khá lớn, chủ yếu là từ chi phí vận chuyển đường bộ tiết kiệm được, nhưng nếu có thể thiết lập quan hệ hải

thương với các triều đại xung quanh Đại Vinh, thì lợi nhuận sẽ cao đến mức khó tin.

Vì vậy, Dương Chính Sơn cho đội thuyền đến Giang Nam trước, thực ra chỉ là để tích lũy kinh nghiệm, đợi khi thương thuyền và thủy sư có đủ kinh nghiệm, chắc chắn sẽ thiết lập tuyến đường với triều Lý Thịnh và Đức Thịnh.

La Thường nhìn ra được ý định của Dương Chính Sơn, nên cũng muốn La gia cùng tham gia kiếm lời.

“Được thôi, thực ra người cũng không cần phải đi theo đội thuyền của quan phủ, tự mình lập đội thuyền rồi ra khơi cũng được!” Dương Chính Sơn tất nhiên không có lý do gì để từ chối La Thường.

Hắn không những không ngăn cản La Thường phát triển hải thương, mà còn khuyến khích y tham gia vào hải thương.

Không chỉ có vậy, sau này hắn còn dự định lôi kéo các phú thương khác cùng tham gia.

Hắn đã có dự tính như vậy, nhưng phải đợi thủy sư của Đằng Long Vệ trưởng thành đã.

Trên biển nguy hiểm trùng trùng, thiên tai nhân họa liên tiếp xảy ra.

Thiên tai không thể tránh khỏi, nhưng nhân họa thì có thể.

Mục đích của việc thành lập thủy sư là để tránh nhân họa, chỉ khi có một đội thủy sư hùng mạnh trong tay, mới có thể đảm bảo an toàn cho thương thuyền.

Vì vậy, dự định ban đầu của Dương Chính Sơn là đợi khi thủy sư của Đằng Long Vệ có đủ sức chiến đấu, mới lôi kéo các thương nhân khác tham gia vào hải thương.

Tuy nhiên, bây giờ La Thường đã đề xuất, để La gia chuẩn bị trước cũng không sao.

...

La Thường ở lại Đằng Long Vệ hai ngày, trò chuyện với Dương Chính Sơn về hải thương, lại mua một căn nhà và cửa hàng ở nha môn Vệ Ti ở mới rời đi.

Tuy nhiên, y để La Chân ở lại, sau này La Chân sẽ là người phụ trách việc làm ăn của La gia ở Đằng Long Vệ.

La Thường hiểu rõ, Dương gia chính là chỗ dựa lớn nhất của La gia, nên từ trước đến nay y luôn để La Chân ở bên cạnh Dương gia.

Sau khi La Thường rời đi, Dương Chính Sơn phát thiệp mời, mời các gia tộc, phú thương, thậm chí là các môn phái giang hồ quen biết đến Đằng Long Vệ làm khách.

Dương Chính Sơn muốn tổ chức một hội nghị chiêu thương, mục đích là để các gia tộc, phú thương và môn phái giang hồ tham gia vào hải thương.

Ngày tổ chức hội nghị chiêu thương được ấn định vào mừng một tháng Chạp.

Khoảng ngày mừng tám tháng Mười Một, Trương gia ở phủ Liêu An là người đầu tiên nhận được thiệp mời của Dương Chính Sơn.

Trong thư phòng của Trương gia, Trương Mậu Thịnh, Trương Thanh Tùng và Trương Thanh Vân, ba cha con, nhìn thiệp mời của Dương Chính Sơn mà có chút không hiểu.

“Vị Dương tướng quân này có ý gì, sao lại mời chúng ta đến Đằng Long Vệ làm khách? Còn ấn định thời gian vào mừng một tháng Chạp nữa!” Trương Thanh Tùng nhíu mày nói.

Ấn tượng của ông ta về Dương Chính Sơn không tốt lắm, vì lần trước Dương Chính Sơn đã từ chối ý tốt của Trương gia

họ, còn mua lại thương thuyền của Trương gia họ.

Mặc dù Dương Chính Sơn trả tiền rất sòng phẳng khi mua thuyền, nhưng ít nhiều cũng có ý chiếm lợi của Trương gia họ.

Trương Mậu Thịnh trầm ngâm một lúc rồi nói: “Gần đây Đẳng Long Vệ đang huấn luyện thủy sư, mời chúng ta đến có thể là vì chuyện này!”

Trước đây Đẳng Long Vệ nghèo nàn, lại là địa bàn của Lan gia, nên các thế lực xung quanh đều không quan tâm đến Đẳng Long Vệ.

Khi Dương Chính Sơn mới đến Đẳng Long Vệ, cũng không gây được sự chú ý của các thế lực xung quanh, mãi đến vụ án tham ô của Ty Diêm Vận lần trước, Đẳng Long Vệ mới lọt vào tầm mắt của các thế lực xung quanh.

Nhiều người bắt đầu chú ý đến động thái và sự phát triển của Đẳng Long Vệ.

Trương gia tất nhiên không bỏ qua Đẳng Long Vệ, thậm chí Trương gia còn là một trong những thế lực quan tâm đến Đẳng Long Vệ nhất.

“Thủy sư thì có liên quan gì đến chúng ta?” Trương Thanh Tùng thắc mắc hỏi.

Trương Mậu Thịnh nghĩ một lúc, cũng không đoán được Dương Chính Sơn muốn làm gì, đành nói: “Thôi vậy, đến lúc đó người đi xem sao, chỉ cần yêu cầu của Dương tướng quân không quá đáng, Trương gia chúng ta có thể đồng ý.”

Với nguyên tắc không đắc tội với Dương Chính Sơn, Trương Mậu Thịnh cảm thấy bỏ ra một chút lợi ích để tặng cho Dương Chính Sơn cũng không sao.

...

Thượng gia ở phủ Tĩnh An.

Thượng Minh Đức cũng nhận được thiệp mời của Dương Chính Sơn.

Mặc dù Thượng gia là một gia tộc võ đạo, nhưng Thượng gia cũng có không ít sản nghiệp, dù sao thì gia tộc võ đạo tu luyện cũng cần rất nhiều tiền bạc.

“Mời ta đến Đăng Long Vệ làm khách?”

Thượng Minh Đức cũng cảm thấy rất khó hiểu, nhưng ông ta lại không có quá nhiều lo lắng.

Bởi vì ấn tượng của ông ta về Dương Chính Sơn rất tốt, trong lòng ông ta, Dương Chính Sơn chính là biểu tượng của nhân nghĩa.

Chương 695: Phát Thiệp Mời

(2)

Chỉ riêng việc trước đây Dương Chính Sơn cướp lại được vải bông cho Vương gia, còn trả đầy đủ tiền bạc cho Vương gia, không chiếm một chút lợi nào của Vương gia, đã đủ để gọi là nhân nghĩa rồi.

“Cát giúp ta, đến lúc đó nhắc ta một tiếng!”

Thượng Minh Đức thậm chí còn cảm thấy được Dương Chính Sơn mời là một vinh dự, tất nhiên sẽ không coi nhẹ, nên đặc biệt bảo người hầu bên cạnh cất kỹ thiệp mời.

...

Lư gia ở huyện An Ninh.

Trong một tiểu viện yên tĩnh.

Lư Nhị Gia ngồi trong trà thất, tay cầm một quyển sách, nhấp một ngụm trà, trông có vẻ rất ung dung tự tại.

Hiện nay Lư Nhị Gia đã ngoài sáu mươi, sức khỏe không còn như trước, nên ông ta đã giao việc của gia tộc cho hậu bối, bản thân mình thì ẩn trong tiểu viện để hưởng thanh nhàn.

Ngay khi Lư Nhị Gia đang hưởng thanh nhàn, bên ngoài trà thất vang lên tiếng bước chân.

“Nhị thúc!”

Một giọng nói vang lên từ bên ngoài.

“Vào đi!” Lư Nhị Gia thản nhiên nói.

Lư Tề đẩy cửa bước vào trà thất, ngoài trời lạnh, sau khi vào cửa, y vội vàng đóng cửa lại, rũ bỏ hơi lạnh trên người.

Lư Nhị Gia ngẩng đầu liếc nhìn y một cái, “Có việc gì không?”

“Vâng, có một việc muốn nhờ nhị thúc quyết định giúp ạ!”
Lư Tề khom người hành lễ, ngồi xuống bên cạnh Lư Nhị Gia.

“Việc gì vậy?” Lư Nhị Gia đặt quyển sách trong tay xuống, tò mò hỏi.

Hiện nay, phần lớn công việc của Lư gia đều do Lư Tề xử lý, chỉ trưởng của Lư gia có ba con trai đích, bốn con trai thứ, trong đó con trai trưởng Lư Chí đã là tri châu chính ngũ phẩm, con trai thứ hai Lư Dục có công danh cử nhân, vẫn luôn chuẩn bị cho kỳ thi hội, chỉ có điều Lư Dục đã tham gia hai lần thi hội, đều không đậu.

Trong ba người con trai đích, chỉ có Lư Tề là kém cỏi nhất, miễn cưỡng có được công danh tú tài.

Vì vậy, công việc của Lư gia đều do Lư Tề đảm nhận.

“Là Dương tướng quân đã gửi đến một thiệp mời!” Lư Tề đưa thiệp mời trong tay cho Lư Nhị Gia.

Lư Nhị Gia mở ra xem một lúc, “Đã Dương tướng quân gửi đến, thì ngươi cứ đi một chuyến là được!”

Lư Tề cầm chén trà, cúi đầu nhấp một ngụm, im lặng không nói.

Lư Nhị Gia thấy y như vậy, không khỏi cười nói: “Có gì thì cứ nói, còn giấu diếm gì với nhị thúc nữa!”

Quan hệ của ông ta và Lư Tề còn thân thiết hơn cả chú cháu, từ khi Lư Tề mười lăm tuổi trở về huyện An Ninh tham gia kỳ thi hương, đã luôn đi theo Lư Nhị Gia, đến nay đã gần mười năm.

“Phụ thân gửi thư về nói năm sau có thể sẽ nghỉ hưu!” Lư Tề khẽ nói.

Lư Trung Đạo, gia chủ của Lư gia, đã làm Hồng Lư Tự khanh trong triều hơn mười năm, hơn mười năm không tiến thêm được bước nào, chứng tỏ con đường làm quan của ông ta đã đến hồi kết.

Hiện nay Lư Trung Đạo đã sáu mươi tám tuổi, tuổi này trong số các quan lớn trong triều không phải là lớn, nhưng sức khỏe của Lư Trung Đạo không được tốt, cũng có phần lực bất tòng tâm.

Vì vậy, Lư Trung Đạo đã nảy sinh ý định từ quan về quê.

Ông ta dự định năm sau sẽ dâng sớ xin từ chức.

“Sao? Người có ý định gì khác à?” Lư Nhị Gia hỏi.

Lư Tề khẽ lắc đầu, “Không ạ, phụ thân đã bận rộn cả đời, cũng nên trở về hưởng thanh phúc rồi, chỉ là về phần đại ca, cháu muốn giúp đại ca tiến thêm một bước nữa!”

Hiện nay Lư Chí chỉ là tri châu chính ngũ phẩm, hơn nữa ông ta đã làm tri châu hai nhiệm kỳ rồi, nếu tiếp tục ngồi ở vị trí tri châu, thì cả đời này e là cũng không thể vào kinh.

Lư gia cần có người chống đỡ, hiện nay Lư Chí được coi là người thích hợp nhất trong thế hệ tiếp theo.

Nhưng tốc độ thăng tiến của Lư Chí quá chậm.

Lư Nhị Gia chìm vào suy nghĩ, một lúc sau mới bắt lực nói: “Khó lắm!”

Mặc dù Hồng Lư Tự khanh nằm trong cửu khanh, nhưng thực ra quyền lực trong tay không lớn, hơn nữa nền tảng của Lư gia ở kinh đô cũng rất nông.

Ở huyện An Ninh, ở phủ Tĩnh An, Lư gia được coi là một gia tộc quan lại, nhưng ở kinh đô, Lư gia thực sự không đáng là gì.

Nếu Lư Trung Đạo thực sự có khả năng nâng đỡ Lư Chí, thì Lư Chí cũng không đến mức phải ngồi ở vị trí tri châu sáu năm.

“Ta nghe nói Dương tướng quân và Lưu lão đại nhân có quan hệ rất thân thiết, không biết ông ấy có thể giúp được không?” Lư Tề nói ra ý định của mình.

Tuy nhiên, Lư Nhị Gia không cần nghĩ ngợi đã lắc đầu: “Không được!”

“Tại sao?” Lư Tề hỏi.

“Ha ha, vì không đáng!” Lư Nhị Gia cười nói: “Ta cũng đã có ý định này, phụ thân ngươi chắc cũng có, nhưng chúng ta đều không nhắc đến!”

“Khi Dương tướng quân còn ở nơi hẻo lánh, Lư gia chúng ta mặc dù đã giúp đỡ không ít, nhưng những sự giúp đỡ đó đều là giúp đỡ nhỏ, căn bản không đáng nhắc tới.”

“Hơn nữa trước đây chúng ta cũng đã nhờ Dương tướng quân giúp đỡ, Dương tướng quân đã giúp chúng ta thiết lập quan hệ với phủ Ninh Quốc Công, những năm qua phụ thân ngươi ở kinh đô được yên ổn như vậy, cũng là nhờ cậy không ít vào thế lực của phủ Ninh Quốc Công!”

“Vì vậy, Dương tướng quân không nợ gì Lư gia chúng ta. Mặc dù quan hệ giữa Lư gia chúng ta và Dương gia rất thân thiết, nhưng mối quan hệ này không thể coi là chỗ dựa!”

“Nói một cách đơn giản, mối quan hệ này dùng một lần là ít đi một lần, chỉ có thể dùng vào lúc quan trọng thôi!”

Lư Tề nhú mày: “Giúp đại ca thắng chức không phải là việc quan trọng sao?”

“Tất nhiên là không rồi!” Lư Nhị Gia cười nói: “Thực ra bây giờ Lư gia chúng ta có đại ca người là đủ rồi, cho dù đại ca người không thể vào kinh, thì cũng có thể đảm bảo Lư gia chúng ta tiếp tục tồn tại!”

“Đối với một gia tộc mà nói, chỉ có sống chết tồn vong mới là quan trọng nhất!”

Mặc dù Lư Chí chỉ là tri châu chính ngũ phẩm, nhưng đã đủ để chống đỡ danh tiếng của Lư gia là một gia tộc quan lại.

Sau khi Lư Trung Đạo nghỉ hưu, Lư gia có sa sút đi chẳng nữa cũng là điều khó tránh khỏi, nhưng chỉ cần Lư Chí còn ở trong quan trường, thì Lư gia sẽ không hoàn toàn suy tàn.

Chẳng qua chỉ là ẩn mình một thời gian, đợi Lư Chí trưởng thành, hoặc đợi thế hệ tiếp theo của Lư gia trưởng thành.

Hơn nữa Lư Chí cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, có lẽ trong tương lai ông ta sẽ có cơ hội của riêng mình, dù sao hiện nay ông ta vẫn còn trẻ, không cần quá vội vàng.

“Quan hệ giữa chúng ta và Dương gia không thể sử dụng bây giờ, chức vụ của chỉ huy sứ Đẳng Long Vệ không phải là điểm dừng chân của Dương tướng quân, tương lai của Dương tướng quân còn rộng lớn hơn cả Lư gia chúng ta!”

“Nếu bây giờ dùng ân tình này, thì sẽ lỗ đấy!” Lư Nhị Gia cười ha hả nói.

Giá trị của một ân tình không nằm ở chỗ ân sâu nghĩa nặng, mà nằm ở chỗ đối tượng của ân tình này là ai.

Hiện nay Dương Chính Sơn chỉ là một chỉ huy sứ của một vệ sở, còn trong tương lai thì sao?

Đô chỉ huy sứ?

Hoặc là tổng binh biên trấn, hoặc là vào ngũ quân đô đốc phủ?

Lư Tề nghĩ một lúc, cũng hiểu ý của Lư Nhị Gia, có chút xấu hổ nói: “Là cháu nông cạn rồi!”

“Ha ha, chuyện này không sao, người có thể nghĩ cho đại ca người, đây là phúc khí của Lư gia chúng ta!”

Lư Nhị Gia cười hài lòng.

Anh em đồng lòng, đó mới là đạo lý để gia tộc trường tồn.

“Vậy còn thiệp mời này thì sao!” Lư Tề lại nhìn vào thiệp mời đó.

Lư Nhị Gia nghĩ một lúc rồi nói: “Thôi vậy, đến lúc đó ta sẽ đi cùng người!”

Ông ta cũng đã hai ba năm không gặp Dương Chính Sơn, nhân tiện có thể đến thăm hỏi trò chuyện.

Lư Tề nghe vậy, trong lòng lập tức nhẹ nhõm hẳn.

Nói thật, y vẫn có chút căng thẳng khi đối mặt với Dương Chính Sơn.

Nhớ năm xưa, lần đầu tiên y gặp Dương Chính Sơn là ở thôn Dương Gia.

Khi đó Dương Chính Sơn chỉ là một người nông dân quê mùa, mặc dù sắp đến trấn Trọng Sơn đảm nhận chức Thí Bách hộ, nhưng trước mặt Lư Thất Thiểu gia như y thì thực sự không đáng là gì.

Còn hiện nay, Dương Chính Sơn đã là Định Quốc tướng quân chính tam phẩm do bộ hạ đích thân phong, chỉ huy sứ của Đàng Long Vệ, còn y vẫn chỉ là Lư Thất Thiểu gia.

Thân phận địa vị có sự đảo ngược to lớn, khiến y luôn có cảm giác không thoải mái khi đối mặt với Dương Chính Sơn.

Chương 696: Còn giận dỗi nữa, ta thiên người! (1)

Thôn Dương Gia.

Lúc này, thôn Dương Gia so với mười năm trước đã khác xa một trời một vực.

Những căn nhà cũ nát, giờ đây đều đã thành nhà ngói gạch xanh, con đường lầy lội khi xưa, giờ cũng đã thành đường đá xanh, ngôi làng nhỏ bé khi xưa đã mở rộng gấp vài lần.

Những năm nay, sự phát triển của Dương thị nhất tộc có thể nói là nhanh như gió, năm Dương Chính Sơn rời khỏi thôn Dương Gia, Dương thị nhất tộc đã xây dựng tộc học, những năm này, tộc học không ngừng mở rộng, từ mấy gian nhà đất sơ khai ban đầu, đến nay đã mở rộng thành một học viện rộng hơn mười mẫu.

Tộc học không chỉ là nơi đọc sách, mà còn là nơi học võ.

Hiện nay, các đệ tử của Dương thị nhất tộc đều phải đọc sách học võ, hơn nữa còn là bắt buộc, bất kể nam nữ, năm tuổi phải vào tộc học khai trí, luyện tập võ nghệ.

Đây là quy định do Dương Chính Sơn đặt ra trước đây.

Lúc này, đang giờ tan học, từng đứa trẻ từ trong cổng vòm đi ra, phần lớn đều là những đứa trẻ từ sáu đến mười tuổi, còn những thiếu niên lớn hơn, phải muộn hơn một chút mới tan học.

Dương Chính Tường khoanh tay đứng trước cổng vòm, vuốt chòm râu hoa râm nhìn từng đứa trẻ cười đùa, trên mặt

đầy vẻ hiền từ.

“Ông trưởng tộc!”

“Lão tổ tông!”

Không ít đứa trẻ chào hỏi ông, ông cũng mỉm cười đáp lại.

Đợi bọn trẻ đi hết, ông mới khoanh tay chậm rãi bước về nhà mình.

Hiện nay, ông thích nhất là đến tộc học đạo chơi, đặc biệt là nhìn những đứa trẻ nô đùa, trong lòng tràn đầy cảm giác mãn nguyện.

Nhà của Dương Chính Tường vẫn ở giữa làng, nhưng giờ đây nhà ông đã thành một viện lớn có ba gian, không còn đáng vẻ tiểu viện nhà nông như trước.

Thôn Dương Gia tất nhiên không phải nhà nào cũng ở trong viện lớn, thực ra phần lớn vẫn là tiểu viện độc lập, chỉ có điều đã đổi từ nhà đất sơ khai thành nhà ngói mà thôi.

Thôn Dương Gia chỉ có hai căn viện lớn, một là của Dương Chính Tường, một là của Dương Chính Sơn.

Đừng nói gì đến không công bằng, Dương Chính Tường là trưởng tộc, nên ở nhà lớn, còn nhà của Dương Chính Sơn, người không có ở đây, nhưng viện của họ ngày nào cũng có người quét dọn.

Những căn nhà này thực ra đều do trong tộc xây dựng thống nhất, tiền lấy từ sản nghiệp của tộc ra.

Hiện nay, sản nghiệp của Dương thị nhất tộc cũng không ít, chỉ riêng ruộng đất đã có hơn ba vạn mẫu, dựa vào Dương thị nhất tộc có hàng trăm hộ tá điền, hơn nữa Dương thị nhất tộc còn có rất nhiều cửa hàng.

Hàng năm chỉ riêng thu nhập từ sản nghiệp của tộc đã có mấy ngàn lượng bạc, xây cho tất cả dân làng một căn tiểu viện cũng rất nhẹ nhàng.

Dương Chính Tường về đến nhà, vừa vặn gặp Dương Minh Huy.

“Cha, chú Chính Sơn gửi thư về!”

“Thư đâu!” Dương Chính Tường khoanh tay đi vào trong sân.

“Đây!” Dương Minh Huy vội vàng đưa thư cho ông.

Dương Chính Tường tìm một nơi sáng sủa, cẩn thận đọc nội dung trong thư.

Những năm này, Dương Chính Sơn gửi thư về đã không còn thường xuyên như trước, gần như ba bốn tháng mới có một lá thư.

Lý do là vì một, công việc trong tộc đã đi vào quỹ đạo, những gì cần quyết định đều đã quyết định, Dương Chính Tường không cần phải thường xuyên viết thư cho ông để bàn bạc công việc nữa, hai là vì đôi khi Dương Chính Sơn tương đối bận rộn, cũng không có thời gian viết thư thường xuyên.

Đối với Dương thị nhất tộc, tất nhiên Dương Chính Sơn không chỉ gửi một tấm thiệp mời, ông viết một lá thư, kể sơ qua về tình hình và kế hoạch tương lai của Đàng Long Vệ, để trong tộc xem có đệ tử nào làm kinh doanh có thể đến Đàng Long Vệ phát triển hay không, hoặc trong tộc cũng có thể ở Đàng Long Vệ mua một số sản nghiệp.

Dương Chính Tường xem xong thư, nhíu mày khẽ nói: “Hải mậu?”

“Người có hiểu hải mậu không?” Ông hỏi Dương Minh Huy bên cạnh.

Dương Minh Huy lắc đầu: “Con nghe nói Liêu An phủ có rất nhiều thương nhân có thuyền biển, nhưng không biết gì về hải mạo.”

Lúc này, khuyết điểm của Dương thị nhất tộc đã bộc lộ ra, mặc dù những năm này Dương thị nhất tộc phát triển rất tốt, nhưng nền tảng của Dương thị nhất tộc vẫn quá nông cạn, thế hệ trước biết rất ít về tình hình cục diện bên ngoài.

Họ đã nghe nói về thuyền biển, nhưng thậm chí còn không biết thuyền biển trông như thế nào, huống hồ là hải mạo.

“Thôi, nghe lời chú Chính Sơn của người là không sai, người đi hỏi xem mấy nhà làm kinh doanh trong tộc có muốn đến Đăng Long Vệ phát triển hay không.”

Dương Chính Tường có một ưu điểm, đó là những chuyện mình không hiểu thì nghe theo Dương Chính Sơn.

Đã Dương Chính Sơn viết thư hỏi chuyện này, thì tất nhiên không có gì phải lo ngại.

“Đến lúc đó, người tự mình dẫn họ đến Đăng Long Vệ một chuyến.” Dương Chính Tường nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại một chút, nói: “Thôi, đến lúc đó dẫn cả ta đi theo!”

“Cha, cha cũng muốn đi?” Dương Minh Huy ngạc nhiên nói.

“Ừ, ta đã mấy năm không gặp chú Chính Sơn của người rồi! Không đi gặp ông ấy, ta sợ cả đời này cũng không gặp được ông ấy!” Dương Chính Tường có chút buồn bã nói.

Hiện nay ông đã sáu mươi lăm tuổi, nếu đặt ở thôn Dương Gia trước đây, ông đã được coi là thọ rồi, nhưng đặt ở hiện tại, thân thể ông vẫn còn cứng cáp.

Chính vì thân thể vẫn còn cứng cáp, ông mới muốn đi gặp Dương Chính Sơn, nếu đợi thêm mấy năm nữa, ông sợ mình

không ra khỏi cửa được.

“VẬY được, đến lúc đó con sẽ đưa cha đi theo!” Dương Minh Huy đồng ý nói.

“Ừ, người chọn mấy thanh niên có thiên phú đi theo!”

“Chú Chính Sơn của người mấy năm nay không chọn người trong tộc nữa, lần này ta tự mình đến đó, thế nào cũng phải để ông ấy bồi dưỡng thêm mấy người cho trong tộc!” Dương Chính Tường cười tít mắt nói.

Thực ra bên cạnh Dương Chính Sơn vẫn có không ít đệ tử Dương thị, mười mấy đệ tử Dương thị cùng đi đầu quân với Dương Minh Trấn năm đó, hiện nay đều dưới trướng của Dương Chính Sơn.

Chương 697: Còn giận dỗi nữa, ta thiên người! (2)

Chỉ là vì hiện nay dưới trướng Dương Chính Sơn cũng có thể coi là đầy rẫy nhân tài, đệ tử Dương thị muốn nổi bật cũng không dễ, chỉ có một mình Dương Minh Trán là xuất sắc hơn cả.

Còn về lý do vì sao Dương Chính Sơn không chọn người trong tộc nữa, thực ra chủ yếu vẫn là vì trong số đệ tử Dương thị có rất ít người thành tài.

Năm đó, nhóm đệ tử Dương thị đi theo Dương Chính Sơn chống lại Hồ tộc hiện nay đã trưởng thành, những đệ tử Dương thị khác không có linh tuyến thủy bồi dưỡng, thiên phú và tiềm năng đều kém hơn rất nhiều.

Vì vậy Dương Chính Sơn cũng lười lựa chọn trong tộc.

“Vậy ta chọn mười người?” Dương Minh Huy hỏi.

“Hai mươi người! Chú Chính Sơn của ngươi hiện nay bận rộn công vụ, đoán chừng là không có tinh lực chăm sóc trong tộc, nhưng cái mặt già này của ta ông ấy vẫn phải nể mặt.”

“Cơ hội chỉ có một lần, lần sau có thể sẽ không có cơ hội nữa, chọn nhiều một chút đi!”

Dương Chính Tường nói.

“Nhưng trong tộc không có nhiều võ giả như vậy!” Dương Minh Huy có chút khó xử nói.

Hiện nay, tính cả trong tộc học cũng chỉ có thể gom được mười võ giả, thực ra như vậy đã là không ít rồi, đặt ở nơi khác,

đoán chừng là không gom được nhiều như vậy, cũng chỉ có Dương thị nhất tộc là có thể.

Mặc dù Dương Chính Sơn không cố ý gửi linh tuyền thủy về thôn Dương Gia, nhưng ông cũng không ít lần đưa cho Dương Chính Tường Bách Thảo Luyện và Động Linh Xuân.

Dương Chính Tường cũng không phải người keo kiệt, người trong thôn Dương Gia ít nhiều cũng được hưởng chút lợi lộc.

“Không phải võ giả cũng được, đưa đến chỗ chú Chính Sơn của người huấn luyện một năm nửa năm, chắc chắn có thể trở thành võ giả!” Dương Chính Tường nói.

Dương Minh Huy nghĩ cũng đúng: “Vậy con đi chọn người ngay đây.”

Không nói đến việc Dương Minh Huy chọn người thế nào, sau khi Dương Chính Sơn gửi tất cả thiệp mời đi, ngược lại là nhàn rồi hơn.

Bận rộn hơn nửa năm, cuối cùng ông cũng tìm được một chút thời gian rảnh rồi.

Có thời gian rảnh, tất nhiên Dương Chính Sơn muốn ở bên gia đình nhiều hơn.

Tiểu Minh Chiêu đã biết đi rồi, hơn nữa đi rất nhanh, ngày nào Dương Chính Sơn cũng dẫn theo cậu bé đi dạo trong sân.

Tiểu tử sau khi biết đi, liền không thích được bế nữa, bước hai cái chân ngắn cùn, chạy loạn khắp nơi.

“Cha, cha, ăn thịt!”

Bên cạnh chuồng ngựa, tiểu tử chỉ vào Hồng Vân nói.

Hồng Vân phì phò thổi ra hai luồng sương trắng, đôi mắt to tròn hung dữ nhìn tiểu tử, như thể đang nói “Tên nhãi ranh nhà

ngươi mà cũng đòi ăn lão tử!”

“Đây là Hồng Vân, là bạn của cha, không thể ăn được!”

Dương Chính Sơn có chút bất lực nói, đồng thời ông lấy ra một quả đào tươi, đút vào miệng Hồng Vân: “Trẻ con không hiểu chuyện, ngươi đừng chấp nó!”

Hồng Vân rất hào phóng ngẩng đầu lên, nuốt chửng quả đào, không thèm để ý đến Minh Chiêu tiểu bất điểm nữa.

Tuy nhiên, tiểu Minh Chiêu mắt sắc nhìn thấy quả đào mà Dương Chính Sơn vừa cho Hồng Vân ăn, lại kêu lên: “Ăn quả!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co giật, sao tiểu tử này chỉ biết ăn thôi nhỉ? Sau này sẽ không ăn thành một tên béo ú chứ?

“Cha, ăn quả!” Tiểu Minh Chiêu thấy Dương Chính Sơn không để ý đến mình, liền ôm lấy chân Dương Chính Sơn, tiếp tục kêu lên.

“Được, được, ăn quả!” Dương Chính Sơn chỉ có thể lại lấy một quả táo lớn, đưa vào tay cậu bé.

Sau đó liền nhìn thấy cậu bé ôm quả táo gặm, trông như một con chuột đồng nhỏ vậy.

“Cha bế con!” Dương Chính Sơn ngồi xổm xuống.

“Không muốn!” Tiểu tử vừa gặm quả táo, vừa lắc đầu.

Dương Chính Sơn bất lực, tiểu tử này sau khi chân tay linh hoạt rồi, liền không thích được bế nữa, ngay cả cha ruột cũng không được.

Ông nhìn Minh Chiêu, vuốt râu trầm tư.

Ông cảm thấy Minh Chiêu phát triển nhanh hơn những đứa trẻ khác, hiện nay Minh Chiêu mới mười bốn tháng tuổi, nói

chuyện và đi lại đều rất nhanh nhẹn, thậm chí đã biết chạy rồi.

Ông nhớ những đứa trẻ khác trong nhà họ Dương, gần như phải hai tuổi mới có thể được như Minh Chiêu.

“Chẳng lẽ con trai ta là một thiên tài?” Dương Chính Sơn nghiêm túc nghĩ.

Minh Chiêu từ nhỏ đã uống linh tuyến thủy, trở thành thiên tài cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, cha và mẹ của cậu đều được linh tuyến thủy bồi dưỡng lâu dài, giống và bào thai này đều mạnh hơn người khác, tiểu Minh Chiêu thiên tài hơn người khác một chút cũng là nên.

Đúng lúc tiểu Minh Chiêu gặm xong quả táo, thì từ xa lại có một tiểu đậu đinh chạy tới.

“Ông nội, ông nội~~”

Cách rất xa, tiểu đậu đinh này đã kêu lên.

“Thừa Hựu à, lại đây để ông bế nào!” Dương Chính Sơn hiền từ cười nói.

Tiểu đậu đinh này chính là con trai lớn của Dương Minh Hạo, tên là Dương Thừa Hựu, cậu chỉ lớn hơn Dương Minh Chiêu ba tháng.

Dương Chính Sơn bế Thừa Hựu vào lòng, tiểu Minh Chiêu ngẩng đầu lên nhìn Thừa Hựu, kêu lên: “Ta là tiểu thúc của ngươi! Ngươi phải gọi ta là tiểu thúc!”

“Tiểu thúc!” Thừa Hựu rất ngoan ngoãn gọi.

“Cha, thả cậu ấy xuống, con muốn dẫn cậu ấy đi chơi!” Tiểu Minh Chiêu tiếp tục nói.

Dương Chính Sơn bị con trai sai khiến đến mức không còn chút tức giận nào, chỉ có thể đặt Thừa Hựu xuống đất.

Tiếp theo là tiếng vui đùa ríu rít của hai tiểu tử, hai tiểu tử nói chuyện đều rất lưu loát, nhưng đôi khi vẫn là tiếng bi bô của trẻ con, cũng không biết đang kêu cái gì.

Dương Chính Sơn cũng không quản bọn chúng nữa, quay người đi vào trong chuồng ngựa, bắt đầu chải lông cho Hồng Vân.

Bên cạnh có không ít nha hoàn bà tử đang nhìn, không cần ông phải lúc nào cũng để mắt đến.

Hí hí~~

Hồng Vân lắc đầu kêu lên.

“Được rồi, ngày mai sẽ đưa ngươi ra ngoài, hôm nay ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây đi!”

Hí hí~~

Hồng Vân kêu lên về phía hai đứa trẻ đang chơi đùa ở xa.

“Sao ngươi lại ghi thù rồi, Minh Chiêu còn nhỏ, không hiểu chuyện!”

“Hí hí~~” Hồng Vân vẩy bồm, hắt nước lên người Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn có chút bất lực, con vật này vậy mà lại giận dữ, thậm chí còn không cho ông chải lông nữa.

“Khụ khụ, gần đây trang trại ngựa ngoài thành đã mua một lô ngựa cái, ngày mai sẽ đưa ngươi đi xem!”

Trang trại ngựa của Đổng Long Vệ đã xây dựng xong, gần đây đang mua ngựa khắp nơi, mấy hôm trước vừa mua một lô ngựa cái.

Hí hí~~

Hồng Vân lắc đầu to tướng cọ vào người Dương Chính Sơn.

“.....”

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co giật: “Người đúng là dê xồm!”

Người ta xuyên không đều là ngựa giống, ta là người xuyên không mà lại nuôi một con ngựa giống!

“Hay là thiên người đi, bớt được mỗi lo, có lẽ tính tình sẽ tốt hơn!” Dương Chính Sơn nói, nhìn về phía dưới bụng Hồng Vân.

Ngay sau đó, một cái móng đen đen đá về phía ông, thân hình ông lóe lên, đưa tay ra tóm, tóm được cái móng to lớn đó.

“Còn giận dỗi nữa, ta thiên người thật đấy!”

Hí hí~~

Hồng Vân cầu xin tha thứ, Dương Chính Sơn đặt móng nó xuống: “Hừ, tiểu tử mà cũng đòi đấu với ta, quên mất ai là chủ nhân rồi!”

Chương 698: Đồ Kỵ Khiến Người Ta Trở Nên Xấu Xí!

(1)

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã đến cuối tháng mười một.

Những người nhận được thiệp mời lần lượt đến Đằng Long Vệ.

Người đầu tiên đến Đằng Long Vệ là Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh của Hoành Dao Môn.

Dương Chính Sơn cũng gửi thiệp mời cho Hoành Dao Môn. Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh đã từng cứu Dương Minh Thành ở Tân Bình trấn, ân tình này Dương Chính Sơn tự nhiên không thể quên, vì vậy lần này cũng gửi một thiệp mời đến Hoành Dao Môn.

Mặc dù mục đích của ông là mời các thế lực khác đến để đầu tư cho Đằng Long Vệ, nhưng điều đó không ngăn cản ông giao lưu và thắt chặt quan hệ với họ.

“Kỷ đại hiệp, Ninh nữ hiệp, ha ha, hoan nghênh, hoan nghênh!”

Ngoài cổng Dương gia, Dương Chính Sơn đích thân ra đón.

“Gặp qua Dương tướng quân!” Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh chấp tay thi lễ.

“Hai người là ân nhân của Dương gia chúng ta, không cần khách sáo, mời vào, mời vào!”

Dương Chính Sơn tiến lên đỡ Kỷ Hải dậy, nét mặt đầy nhiệt tình nói.

“Dương tướng quân mời!” Kỷ Hải giữ thái độ cung kính, để Dương Chính Sơn đi trước.

Sau đó, mọi người bước vào cổng Dương gia, đến chính đường ở sân trước Dương gia.

Người hầu dâng trà, mọi người lại không tránh khỏi khách sáo một hồi.

Tuy nhiên, rất nhanh, Thanh Hà đi tới, “Gặp qua lão gia!”

“Ừm!” Dương Chính Sơn cầm trà, nhẹ gật đầu.

Thanh Hà nói: “Phu nhân mời Ninh nữ hiệp vào hậu viện ôn chuyện!”

“Ninh nữ hiệp!” Dương Chính Sơn nhìn Ninh Thanh Thanh.

Ninh Thanh Thanh mỉm cười, đứng dậy chấp tay thi lễ, “Vây tiểu nữ xin thất lễ trước!”

Đợi nàng rời đi, Dương Chính Sơn lại cảm ơn Kỷ Hải: “Trước đây ân cứu mạng của hai vị đối với Minh Thành, lão phu cảm kích không thôi, theo lý lão phu nên đến tận cửa cảm tạ mới phải, đáng tiếc công vụ bận rộn, mãi không có cơ hội!”

“Tướng quân khách khí rồi, chỉ là việc nhỏ mà thôi, tại hạ không dám nhận công lao!” Kỷ Hải nói.

Dương Chính Sơn cười cười, không tiếp tục nhắc đến chuyện này, ghi nhớ trong lòng là được, nói nhiều lại không hay.

“Thân thể của Kỷ lão tiên bối vẫn tốt chứ?”

“Su phụ thân thể vẫn còn cường tráng, chỉ là tuổi đã cao, thân thể chắc chắn không còn như trước!” Kỷ Hải nói.

Sư phụ của Kỷ Hải chính là môn chủ của Hoành Dao Môn, Kỷ Trân. Kỷ Trân được coi là cao thủ đệ nhất ở Liêu Đông, có tu vi Hậu Thiên tầng chín.

Tuy nhiên, cái đệ nhất này chỉ đối với giang hồ mà nói, nếu ở trong quan trường, Kỷ Trân ở Liêu Đông thực sự không được coi là cao thủ đệ nhất.

Ít nhất thực lực của Dương Chính Sơn chắc chắn cao hơn Kỷ Trân.

Kỷ Trân năm nay đã ngoài bảy mươi, thân thể suy yếu, dưới tình trạng này, thực lực ước chừng còn không được mấy phần.

Còn về Tiên Thiên, cả đời này ông ta hầu như không có cơ hội.

Đương nhiên, cho dù thực lực của Kỷ Trân có suy yếu đến đâu, danh vọng của ông ta trong giang hồ vẫn rất cao, Hoành Dao Môn ở Liêu Đông cũng là tông môn đệ nhất trong giang hồ.

Nhắc đến sư phụ của mình, tâm tư của Kỷ Hải khẽ động, không nhịn được mở miệng nói: “Thật ra tại hạ lần này đến, có một việc muốn cầu xin!”

“Chuyện gì? Kỷ đại hiệp cứ nói, chỉ cần lão phu có thể giúp được, nhất định sẽ không từ chối!” Dương Chính Sơn hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đảm bảo nói.

“Tại hạ muốn thay sư phụ cầu xin hai vò Bách Thảo Nhưỡng!” Kỷ Hải nói.

Dương Chính Sơn hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó ông đã hiểu ra.

Bách Thảo Nhưỡng được ủ từ Linh Tuyền Thủy và hàng chục loại dược liệu trân quý, có tác dụng bồi bổ cơ thể, tăng

cường thể chất, nâng cao tiềm lực cho võ giả, đặc biệt là đại bổ đối với võ giả lớn tuổi.

Những lão nhân như Kỷ Hải, uống Bách Thảo Nhuỡng tự nhiên là có lợi.

Trước đây đề cảm ơn ân cứu mạng của Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh đối với Dương Minh Thành, Dương Chính Sơn đã tặng cho Hoàn Đào Môn hai vò Bách Thảo Nhuỡng, rõ ràng Kỷ Hải đã phát hiện ra tác dụng của Bách Thảo Nhuỡng.

“Hai vò Bách Thảo Nhuỡng, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi! Lão phu sẽ tặng thêm cho Kỷ lão tiên bối hai vò nữa.” Dương Chính Sơn cười cười, tùy ý nói.

Mặc dù trước đây khi Vương Vân Kiều thành thân, Bách Thảo Nhuỡng của Dương gia đã bị uống hết, nhưng trong không gian Linh Tuyền vẫn còn dự trữ khá nhiều.

Hơn nữa gần đây Dương Chính Sơn cũng đã ủ thêm không ít, qua một năm rưỡi, số Bách Thảo Nhuỡng mới ủ này cũng có thể uống được.

“Tướng quân nói đùa rồi, tại hạ không dám lấy không đồ của tướng quân, tại nguyện lấy ngàn lượng hoàng kim đổi với tướng quân!” Kỷ Hải nói, từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu.

Dương Chính Sơn nhìn ngân phiếu trong tay ông ta, không nhận lấy, chỉ cầm trà nhẹ nhấp một ngụm, sau đó nói: “Kỷ đại hiệp, Bách Thảo Nhuỡng là do lão phu tự tay ủ, nếu Kỷ đại hiệp muốn mua, vậy lão phu sẽ không bán!”

Kỷ Hải sững sốt, sau đó bừng tỉnh, vội vàng cất ngân phiếu đi, “Là tại hạ lỡ mồm rồi! Mong tướng quân lượng thứ!”

Bách Thảo Nhuỡng đáng giá bao nhiêu bạc, nói thật, rất khó ước tính.

Dược liệu dùng trong đó có giá, nhưng Linh Tuyền Thủy thì vô giá.

Trời đất bao la, Linh Tuyền Thủy của Dương Chính Sơn hẳn là độc nhất vô nhị.

Nói nó không đáng một xu cũng được, dù sao hiện tại có thể nói là Dương Chính Sơn vẩy nước khắp nơi, sắp trở thành xe phun nước rồi.

Nhưng nói nó đáng giá ngàn vàng cũng không quá, công dụng lớn nhất của Linh Tuyền Thủy là nâng cao tiềm lực, mà đối với võ giả, sự nâng cao tiềm lực chính là điều khó có được nhất.

Chỉ là công dụng nâng cao tiềm lực của Linh Tuyền Thủy không rõ ràng, trái lại tác dụng bổ khí ích huyết, tăng cường thể chất của Bách Thảo Nhuộm lại rất rõ ràng, vì vậy những người đã uống Bách Thảo Nhuộm đều coi nó như một loại dược tửu.

Dương Chính Sơn nói Bách Thảo Nhuộm là do chính ông ủ, điều đó có nghĩa là thứ này không bán.

Chương 699: Đồ Kỵ Khiến Người Ta Trở Nên Xấu Xí!

(2)

Tìm ông, một Định Quốc tướng quân được hoàng đế thân phong mua rượu, coi ông là người thế nào?

Dương Chính Sơn cũng không so đo chuyện này với Kỷ Hải, vẫn cùng Kỷ Hải nói cười vui vẻ.

Kỷ Hải là võ giả giang hồ, ông ta hiểu rõ về những chuyện trong giang hồ hơn Dương Chính Sơn rất nhiều, Dương Chính Sơn vẫn rất tò mò về giang hồ, vì vậy cuộc trò chuyện của hai người chủ yếu xoay quanh những chuyện xưa và chuyện thú vị trong giang hồ.

Còn ở hậu viện, Úc Thanh Y ôm tiểu Minh Chiêu cũng đang trò chuyện với Ninh Thanh Thanh.

Nói thật, trước đây Ninh Thanh Thanh không được người ta coi trọng, danh tiếng của nàng trong giang hồ không tốt, có chút tiếng xấu.

Tuy nhiên những năm gần đây Ninh Thanh Thanh đã khiêm tốn hơn rất nhiều, hiếm khi gây chú ý trong giang hồ, ngược lại danh tiếng của nàng lại tốt hơn không ít.

“Dì!” Tiểu Minh Chiêu gọi.

Ninh Thanh Thanh nhìn tiểu gia hỏa, trong lòng phức tạp vô cùng.

“Haiz, bây giờ ngươi thật khiến chúng ta phải ghen tị!”

Úc Thanh Y dịu dàng rót cho nàng một ly trà hoa, cười nói: “Mỗi người có một duyên phận riêng, Ninh tỷ tỷ đừng cười nhạo muội nữa!”

“Ha ha, người thật biết nói đùa!” Ninh Thanh Thanh có chút chua ngoa nói.

Đổ kị khiến người ta trở nên xấu xí!

Lúc này Ninh Thanh Thanh cảm thấy mình rất xấu xí.

Trước mặt Úc Thanh Y, nàng tự ti như một chú hề.

Hiện tại toàn bộ Liêu Đông, những nữ tử nào trong giang hồ mà không ghen tị với Úc Thanh Y?

Lúc Úc Thanh Y và Dương Chính Sơn thành thân, mọi người còn có lý do để chế giễu Úc Thanh Y, dù sao Úc Thanh Y cũng là kẻ thất, là mẹ kế.

Nhưng bây giờ ai sẽ cười nhạo Úc Thanh Y, chỉ cần nghe thấy tên của Úc Thanh Y, từng người từng người đều là ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét.

Con cháu giang hồ, nghe có vẻ tự do tự tại, nhưng thực ra nỗi khổ của mình chỉ có mình biết.

Mà Úc Thanh Y gả vào Dương gia, gần như tương đương với cá chép vượt long môn, từ một nữ tử giang hồ trở thành phu nhân quan lại, nếu Úc Thanh Y ở Dương gia không được tốt thì không nói, nhưng Úc Thanh Y ở Dương gia lại sống rất thoải mái, điều quan trọng nhất là Úc Thanh Y còn nhờ chồng mà được phong làm phu nhân nhị phẩm.

Lúc này Ninh Thanh Thanh nhìn Úc Thanh Y với vẻ mặt đoan trang, dung mạo thanh tú và dịu dàng, hoàn toàn khác với Úc chương môn trước đây, trong lòng nàng không ngừng dâng lên cảm giác chua xót.

Lại nhìn tiểu Minh Chiêu, Ninh Thanh Thanh cảm thấy trái tim mình như bị đâm một nhát, vừa chua xót vừa đau đớn.

Nữ tử nào mà không muốn lấy chồng sinh con!

Đáng tiếc, cả đời này của nàng có lẽ không có cơ hội!

Mặc dù dung mạo của nàng vẫn còn quyến rũ, nhưng danh tiếng của nàng đã hỏng rồi, cả đời này có lẽ cũng không gả được!

Nghĩ đến danh tiếng của mình, Ninh Thanh Thanh giống như quả bóng bị xì hơi, ý chí sa sút, ngay cả ý nghĩ ghen tị cũng giảm đi vài phần.

Úc Thanh Y thấy bộ dạng này của nàng, cũng không biết nên nói gì.

Vốn định cùng nàng ôn chuyện, nhưng dường như nói gì cũng có ý khoe khoang, điều này khiến Úc Thanh Y không biết nên mở miệng thế nào.

Một buổi trò chuyện cứ thế kết thúc trong im lặng, điều này khiến Úc Thanh Y cảm thấy có chút mất mát.

Tuy nhiên ngày hôm sau, tâm trạng của Úc Thanh Y lại tràn ngập niềm vui, bởi vì Hoa Cẩm Thu đã đến.

Chuyện làm ăn kiếm tiền đương nhiên phải chăm sóc người nhà, Dương Chính Sơn đã mời cả Dương thị nhất tộc, đương nhiên sẽ không quên Thiên Thanh Kiếm Phái.

Còn về việc đối đãi với Hoa Cẩm Thu, thái độ của Dương gia càng long trọng hơn, sau khi Dương Chính Sơn nhận được tin tức, cùng Úc Thanh Y ra ngoài thành đón tiếp.

Mấy năm nay, Hoa Cẩm Thu cũng không có thay đổi lớn, vẫn là dáng vẻ lạnh như băng, phong vận vẫn còn.

“Su thúc mời!”

Đối mặt với Hoa Cẩm Thu, Dương Chính Sơn tỏ ra rất khiêm nhường, dùng lễ trưởng bối đối đãi.

Còn thái độ của Hoa Cẩm Thu đối với Dương Chính Sơn cũng rất ôn hòa, những năm này Úc Thanh Y sống thế nào bà biết rõ hơn ai hết, đối với Dương Chính Sơn, bà thực sự không thể bắt bẻ được điều gì.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn cũng không trò chuyện nhiều với Hoa Cẩm Thu, sau khi đưa Hoa Cẩm Thu vào nhà, ông lại chạy đến cổng thành đón khách.

Dương Chính Tường đã đến!

Dương Chính Sơn thực sự không ngờ Dương Chính Tường sẽ đích thân đến.

Thấy Dương Chính Sơn, Dương Chính Tường đầy mặt nhiệt tình, “Bây giờ ta nên gọi ngươi là tướng quân rồi!”

“Đại ca đừng trêu chọc ta nữa, bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà nói chuyện trước!” Dương Chính Sơn cười ha ha nói.

Trong tộc, ông và Dương Chính Tường cùng bối phận, nhưng một mạch của tộc trưởng Dương thị nhất tộc luôn là chỉ trưởng đảm nhiệm, vì vậy Dương Chính Sơn gọi Dương Chính Tường là đại ca cũng thích hợp.

Còn về thứ tự trong gia tộc, Dương thị nhất tộc có rất nhiều chi nhánh, như Dương Chính Sơn và Dương Chính Tường đã ra ngoài ngũ phục, tự nhiên cũng sẽ không xếp thứ tự cùng nhau.

Dương Chính Sơn nhìn một nhóm thiếu niên phía sau Dương Minh Huy, không nói gì, trước tiên đưa Dương Chính Tường về nhà.

Trong chính đường ở tiền viện, Dương Chính Sơn nhìn Dương Chính Tường, không nhịn được có chút cảm khái.

Bất tri bất giác, ông đến thế giới này đã hơn tám năm, bây giờ nghĩ lại, vẫn như ngày hôm qua.

“Minh Huy, người dẫn những tiểu bối đó đi nghỉ ngơi một chút, bọn họ đi đường cũng mệt rồi!” Dương Chính Tường và Dương Chính Sơn nói một câu đơn giản, sau đó ra lệnh cho Dương Minh Huy.

Dương Chính Sơn liếc mắt ra hiệu cho Dương Minh Thành, Dương Minh Thành lập tức tiến lên nói: “Lão tộc trưởng, ta sẽ dẫn đại huynh đi xuống sắp xếp trước!”

“Ừ, đi đi!” Dương Chính Tường nhìn Dương Minh Thành với vẻ mặt hiền lành, nói.

Đợi bọn họ rời đi, Dương Chính Tường lại nhìn Ngô Hải bên cạnh, Dương Chính Sơn hiểu ý nói: “Lão Ngô, người dẫn người xuống chờ đi!”

Ngô Hải đáp một tiếng, dẫn theo người hầu rời khỏi chính đường.

“Đại ca có chuyện gì muốn nói với ta?” Dương Chính Sơn có chút tò mò hỏi.

Dương Chính Tường vươn cổ đến bên cạnh Dương Chính Sơn, hạ giọng hỏi: “Bây giờ ngươi có tu vi gì? Ta nghe nói năm ngoái ngươi đã giết một võ giả Hậu Thiên tầng chín trên chiến trường!”

Tu vi của võ giả thường là bí mật, không ai sẽ chủ động nói rõ tu vi của mình cao bao nhiêu, mạnh bao nhiêu, giống như không ai sẽ nói mình có bao nhiêu tiền.

Bởi vì một khi tu vi thực sự của mình bị lộ, rất dễ bị kẻ địch nhắm vào.

Dương Chính Sơn thấy ông ta nghiêm túc như vậy không khỏi có chút buồn cười.

“Hậu Thiên tầng tám, cách Hậu Thiên tầng chín không xa!”

Ông không lừa gạt Dương Chính Tường, nói thật.

Bởi vì đối với ông, tu vi cao thấp không phải là cơ sở để đánh giá thực lực.

Không nói đến thể chất của ông vượt xa võ giả cùng cảnh giới, chỉ nói hiện tại ông đã ngưng luyện ra tiên thiên chân khí, sở hữu thực lực bán bộ tiên thiên.

Nói thực lực của ông là mạnh nhất dưới tiên thiên, điều này có thể phóng đại, nhưng thế giới này dưới tiên thiên hẳn là không có mấy người có thể mạnh hơn ông.

“Có hy vọng trở thành tiên thiên võ giả không?” Đôi mắt hơi đục ngầu của Dương Chính Tường tràn đầy hy vọng.

Trước đây ông ta chưa từng nghĩ mình sẽ có liên quan gì đến tiên thiên võ giả, nhưng hiện tại ông ta thực sự rất mong đợi Dương thị nhất tộc có thể xuất hiện một tiên thiên võ giả.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát, nói: “Có vài phần chắc chắn!”

“Thật sao!” Đôi mắt của Dương Chính Tường đột nhiên trở nên sáng quắc.

“Ừm!” Dương Chính Sơn chắc chắn gật đầu.

Dương Chính Tường từ từ thu hồi thân hình run rẩy của mình, nói: “Tốt, tốt, tốt ~~”

Tâm trạng của ông ta rất kích động.

Dương Chính Sơn rót cho ông ta một ly trà, cười nói: “Đại ca còn phải bảo trọng thân thể, đợi ta đạt đến cảnh giới tiên thiên, nhất định sẽ trở về Dương Gia thôn tế tổ, đến lúc đó người phải chủ trì nghi thức tế bái cho ta!”

Dương Chính Tường mặt hơi đỏ, dùng sức gật đầu.

“Ta chờ ngày đó!”

Tuy nhiên sau khi kích động, trên mặt ông ta lại lộ ra vẻ tự trách và tiếc nuối, “Haiz, đáng tiếc quá! Đều tại ta!”

“Đáng tiếc cái gì?” Dương Chính Sơn có chút khó hiểu.

Dương Chính Tường nói: “Đáng tiếc vết thương của người chữa khỏi quá muộn, nếu lúc đầu ta nguyện ý dốc toàn lực của cả tộc giúp người chữa khỏi vết thương, có lẽ bây giờ người đã là tiên thiên võ giả rồi!”

Ông ta đầy mặt tiếc nuối và tự trách.

Trong mắt ông ta, nếu vết thương của Dương Chính Sơn có thể khỏi sớm vài năm, thậm chí mười mấy năm, vậy với trình độ thiên tài của Dương Chính Sơn, hiện tại đã là tiên thiên võ giả rồi.

Dương Chính Sơn vuốt râu, cũng không biết nên nói gì.

Nếu sớm chữa khỏi vết thương của thân thể trước, vậy có lẽ ông sẽ không có cơ hội đến thế giới này.

Còn về tư chất của thân thể trước, ừm, tư chất của thân thể trước cũng không tồi, mười lăm tuổi đã trở thành võ giả, nếu có thể tuân tự tiến dần, ổn định nâng cao, Hậu Thiên tăng năm vẫn rất ổn, còn về tu vi cao hơn, vậy thì phải xem cơ duyên và tài nguyên rồi.

“Đại ca cần gì phải tự trách? Mỗi người có một duyên phận riêng, hai mươi năm yên lặng mặc dù khiến ta chịu đủ đau khổ và gian nan, nhưng cũng khiến tâm tính của ta trở nên trầm ổn và nội liễm hơn!”

“Nếu không có hai mươi năm yên lặng đó, nói không chừng ta cũng sẽ không có thành tựu như hiện tại!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể an ủi như vậy.

Dương Chính Tường nghe vậy, lại gật đầu đồng ý, “Tu luyện võ đạo, tâm cảnh rất quan trọng!”

Chương 700: Bán Nhà và Cửa Tiệm (1)

Ngày mùng 1 tháng Chạp.

Dương Chính Sơn bày hai bàn tiệc rượu trong nhà môn, khoản đãi khách mời đến dự.

Thực ra khách cũng không nhiều, tính cả chủ nhà chỉ hơn chục người.

Đó là Kỷ Hải và Ninh Thanh Thanh của Hoành Dao Môn ở Ký Châu, Hoa Cẩm Thu của Thiên Thanh Kiếm Phái ở An Nguyên Châu, Trương Thanh Tùng của Trương gia ở Liêu An phủ, lão nhị và Lư Tề của Lư gia ở An Ninh huyện, cùng với Dương Chính Tường và Dương Minh Thành đại diện cho Dương thị nhất tộc.

Ngoài ra còn có Thượng Minh Đức của Thượng gia ở Tĩnh An phủ, Vương Chấn Trạch của Vương gia thương nhân giàu có, cùng với gia chủ của Trương gia và Lâm gia.

Thực ra Dương Chính Sơn cũng mời Lục gia, nhưng Lục gia chỉ phái người đưa một phong thư đến. Không phải Lục gia coi thường Dương Chính Sơn và Đằng Long Vệ, mà là Lục gia không có bao nhiêu bạc trong tay, nên không muốn đến tham gia.

Từ khi Lục Văn Nguyên vào Hàn Lâm viện, Lục gia đã lo liệu cho ông ta, mua một căn nhà và vài người hầu ở kinh đô, lại mua thêm một số ruộng đất ở các huyện xung quanh kinh đô, gần như đã vét sạch gia sản.

Hai huynh đệ Lục Chiêu Kỳ và Lục Chiêu Nhiên cũng vừa lên kinh chưa lâu, đến giờ vẫn chưa về. Trong nhà chỉ còn lão gia tử Lục Tùng Hạc, cũng không có người thích hợp để đến dự tiệc.

Huông chi, Lục Văn Hoa vẫn còn ở đây, Lục Văn Hoa cũng không cần phải phái người đến.

Ở nha môn, Dương Chính Sơn để Hàn Phi, Chu Nhân và Lục Văn Hoa cùng tiếp khách.

Trước khi khai tiệc, Dương Chính Sơn trình bày về kế hoạch phát triển của Đằng Long Vệ trong thời gian tới, chính là những điều ông đã nói với La Thường, giờ lại kể lại một lần nữa cho những người này nghe.

“Đại khái là như vậy. Tháng 3 năm sau, thương thuyền của Đằng Long Vệ sẽ đi Giang Nam, trước tiên là khai thông tuyến đường biển đến Giang Nam. Nếu không có gì bất ngờ, đến tháng 6 chúng ta sẽ thử khai thông tuyến đường biển đến Lý Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều!”

“Một khi ba tuyến đường biển này được khai thông, Đằng Long Vệ sẽ trở thành hải cảng giao thương lớn nhất trong vòng hai trăm dặm!”

“Dù là Tĩnh An phủ, Liêu An phủ, Khánh Hoa phủ, hay là Ninh Viễn phủ, Trọng Sơn trấn, đều có thể thông qua Đằng Long Vệ để tiến hành hải thương!”

“Thêm nữa, nếu cả ba tuyến đường biển đều được khai thông, chúng ta cũng sẽ cho phép các vị tự tổ chức đội thuyền ra biển buôn bán, thủy sư của Đằng Long Vệ sẽ đảm bảo an toàn cho tuyến đường, đương nhiên, chúng ta sẽ thu phí, nửa phần trăm tổng giá trị hàng hóa!”

“So với ty thị bạc, mức phí này không tính là cao, hơn nữa nếu đội thuyền của các vị bị cướp, chúng ta sẽ dốc hết sức

giúp các vị đoạt lại đội thuyền!”

Dương Chính Sơn chậm rãi nói.

Ở Đại Vinh tiến hành hải thương, nhất định phải qua ty thị bạc thu thuế, nếu không sẽ là buôn lậu. Mặc dù hiện nay hải thương buôn lậu ở Giang Nam và vùng duyên hải phía đông nam của Đại Vinh rất phổ biến, nhưng ở vùng Liêu Đông thì vẫn rất ít.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không cho ty thị bạc thu thuế. Hải thương của Đằng Long Vệ là được lão hoàng đế cho phép, ty thị bạc không quản được Đằng Long Vệ.

Kéo những thương nhân này vào cuộc cũng là để mở rộng quy mô hải thương của Đằng Long Vệ. Nếu chỉ dựa vào Đằng Long Vệ tự phát triển hải thương, có lẽ phải mất mười năm mới thành quy mô, nhưng nếu kéo những thế lực này vào cuộc, để bọn họ bỏ tiền mua thuyền tổ chức đội thuyền, có lẽ chỉ cần ba năm là hải cảng của Đằng Long Vệ có thể phát triển.

“Các vị còn vấn đề gì nữa không? Có thể hỏi, lão phu sẽ giải đáp từng vấn đề một!” Dương Chính Sơn nói xong, nhìn về phía mọi người bên dưới.

Sắc mặt của mọi người khác nhau, như Dương thị nhất tộc và Thiên Thanh Kiếm Phái, bọn họ tuyệt đối tin tưởng Dương Chính Sơn, đương nhiên Dương Chính Sơn sắp xếp thế nào, bọn họ sẽ làm thế đó.

Còn như Lư gia, lão nhị và Lư Tề cũng sẽ không từ chối đề nghị của Dương Chính Sơn, mục đích của bọn họ là duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Dương Chính Sơn, còn về tiền tài ư? Cho dù có lỗ một chút cũng không sao.

Còn những người khác, trong lòng lại có chút e ngại, quan hệ của bọn họ với Dương Chính Sơn không tính là thân thiết,

nói là bỏ chút tiền ra lấy lòng Dương Chính Sơn cũng được, nhưng còn phải xem là tốn bao nhiêu tiền.

“Dương tướng quân, tại hạ có một thắc mắc!”

Người đầu tiên lên tiếng là Kỷ Hải, Hoàn Dao Môn của bọn họ ở Ký Châu, mà Ký Châu mặc dù không có hải cảng, nhưng Ký Châu có đường sông, có thể thông thẳng ra biển, cho nên ở Ký Châu cũng có không ít hải thương.

Ty thị bạc ở vùng Liêu Đông cũng đặt tại Ký Châu.

“Mời nói!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Chúng ta tiến hành hải thương ở Đằng Long Vệ, có cần phải nộp thuế cho ty thị bạc không?” Kỷ Hải hỏi.

Hoàn Dao Môn có không ít sản nghiệp, trong đó cũng có liên quan đến hải thương, nhưng là một môn phái giang hồ, Hoàn Dao Môn hành sự rất cẩn thận, cho nên bọn họ tiến hành hải thương thường là thông qua ty thị bạc.

“Đằng Long Vệ không có ty thị bạc!” Dương Chính Sơn cười nhạt: “Ty thị bạc cũng không quản được Đằng Long Vệ!”

“Nói đơn giản là, ở địa bàn của Đằng Long Vệ, ty thị bạc sẽ không thu thuế, nhưng rời khỏi Đằng Long Vệ rồi, thì phải xem bản lĩnh của các vị!”

Dương Chính Sơn không đảm bảo, việc này không thể để Đằng Long Vệ làm.

Mặc dù lão hoàng đế đã đồng ý cho Đằng Long Vệ tiến hành hải thương, nhưng lão hoàng đế không đồng ý cho hải thương khác có thể ra biển từ Đằng Long Vệ, đương nhiên lão hoàng đế cũng không cấm.

Nói đơn giản, đây chính là một kẽ hở.

Ty thị bạc không vào được Đăng Long Vệ, nhưng ty thị bạc ở Ký Châu, nếu bọn họ tìm Hoành Dao Môn gây phiền phức, thì cần Hoành Dao Môn tự mình giải quyết, Dương Chính Sơn sẽ không giúp đỡ.

Chương 701: Bán Nhà và Cửa Tiệm (2)

Kỷ Hải hiểu ý, gật đầu, câu trả lời này khiến hắn khá hài lòng.

Đã không có phiền phức ở địa bàn của Đằng Long Vệ, thì mọi chuyện đều dễ nói, có rất nhiều cách để giải quyết, hoàn toàn có thể tránh được ty thị bạc.

“Tướng quân, lão hủ có một vấn đề.” Gia chủ Trương Mãn của Trương gia ở Tĩnh An phủ đứng dậy, chấp tay nói.

“Mời Trương lão hỏi!” Dương Chính Sơn vẫn mỉm cười nói.

Trương gia ở Tĩnh An phủ không có bất kỳ quan hệ nào với Trương gia ở Liêu An phủ. Trương gia ở Tĩnh An phủ chủ yếu kinh doanh tiệm vải, thực lực không bằng Trương gia ở Liêu An phủ. Trước đây Đằng Long Vệ thu mua vải bông, Trương gia ở Tĩnh An phủ coi như đã giúp đỡ Đằng Long Vệ, cho nên lần này Dương Chính Sơn cũng gửi thiệp mời cho bọn họ.

Trương Mãn lại chấp tay hành lễ, nói: “Trương gia của chúng tôi tài lực yếu kém, rất khó mua được thương thuyền, không biết chúng tôi có thể nhờ thương thuyền của vệ sở nha môn vận chuyển hàng hóa giúp không?”

Với tài lực của Trương gia ở Tĩnh An phủ, muốn mua một đội thuyền vẫn rất khó khăn, có lẽ phải bỏ ra hơn nửa gia sản.

Như vậy, bọn họ sẽ phải gánh chịu rủi ro lớn hơn, một khi có chuyện ngoài ý muốn, cả gia tộc có thể sẽ vì thế mà suy tàn.

Rủi ro lớn như vậy, bọn họ không dám mạo hiểm cũng là hợp lý.

“Đương nhiên là được!” Dương Chính Sơn cười nói.

Thương thuyền vận chuyển hàng hóa có thể khiến lợi nhuận của đội thuyền ít đi rất nhiều, nhưng cũng không phải là không được, đừng quên, ông còn có thủy sư Đằng Long Vệ, chiến thuyền của thủy sư cũng có thể vận chuyển hàng hóa.

Sau đó, mọi người lại hỏi thêm mấy vấn đề, vấn đề đều rất hợp lý, Dương Chính Sơn cũng kiên nhẫn giải đáp từng vấn đề một, cố gắng xóa bỏ những e ngại của bọn họ.

Gần nửa canh giờ trôi qua, mọi người mới ngừng hỏi, có thể thấy bọn họ vẫn rất hứng thú với hải thương, chỉ là vì trước đây chưa tiếp xúc với hải thương, nên trong lòng có nhiều e ngại hơn một chút.

Nhưng có sự bảo đảm của Dương Chính Sơn và Đằng Long Vệ, bọn họ vẫn rất muốn tham gia vào hải thương.

Nói xong chuyện hải thương, Dương Chính Sơn lại đưa nhà và cửa tiệm ở trong vệ thành ra.

Đối với nhà và cửa tiệm, những người này không còn e ngại gì nữa, Dương Chính Sơn chỉ cần giải thích đơn giản, những người này đã hưởng ứng nhiệt tình, rất nhanh đã chia hết nhà và cửa tiệm, thậm chí còn có người chưa hết thèm.

Đáng tiếc vệ thành chỉ lớn như vậy, Dương Chính Sơn chỉ quy hoạch bấy nhiêu nhà và cửa tiệm, bọn họ muốn mua hoặc thuê thêm cũng không được.

Chuyện nhà và cửa tiệm kết thúc, Dương Chính Sơn vui vẻ cùng mọi người nâng chén giao bôi.

...

Mấy ngày sau, các nhà đều mang bạc đến Đăng Long Vệ mua nhà và thuê cửa tiệm.

Nhà trong vệ thành có thể mua, nhưng cửa tiệm chỉ có thể thuê.

Thực ra giá nhà mà Dương Chính Sơn đưa ra cũng không đắt, nhà ba gian lớn chỉ có hai ngàn lượng bạc, nhà ba gian nhỏ chỉ có tám trăm lượng, mà tiểu viện độc lập chỉ có hai trăm lượng, giá này còn rẻ hơn rất nhiều so với một số huyện thành.

Nhưng cho dù là như vậy, vệ sở nha môn cũng phát tài một khoản lớn.

Mười căn nhà ba gian lớn là hai vạn lượng bạc, ba mươi căn nhà ba gian nhỏ là hai vạn bốn ngàn lượng, một trăm căn tiểu viện độc lập cũng bán được hai vạn lượng.

Tổng thu nhập là sáu vạn bốn ngàn lượng.

Mà chi phí của vệ sở nha môn bỏ ra chỉ là tiền công của đội thi công trong mấy tháng, gạch và gỗ đều được lấy tại chỗ, chế tạo hoặc đốt tại chỗ, tổng chi phí không đến một vạn lượng.

Về việc này, Dương Chính Sơn cũng phải cảm thán một câu, phát triển bất động sản thật sự rất kiếm tiền.

Đáng tiếc, Đăng Long Vệ chỉ có một lần này là kiếm được tiền từ nhà cửa.

So với nhà ở, lợi nhuận từ cửa tiệm của Đăng Long Vệ lại ít hơn rất nhiều, tổng cộng có bốn mươi tám cửa tiệm, Dương Chính Sơn giữ lại mười cửa, còn lại ba mươi sáu cửa, tiền thuê mỗi năm từ một trăm lượng đến năm trăm lượng.

Trả trước tiền thuê ba năm, tổng lợi nhuận chỉ hơn một vạn lượng bạc mà thôi.

Nhưng việc này đối với nha môn cũng tính là một khoản thu không nhỏ, hơn nữa sau này cửa tiệm vẫn có thể tiếp tục thu tiền thuê, tiếp tục kiếm tiền, còn nhà ở thì chỉ có thể kiếm tiền một lần.

Về mười cửa tiệm mà Dương Chính Sơn giữ lại, nha môn chỉ cần hai cửa, một cửa là tiệm rèn, một cửa là tiệm mộc, còn lại tám cửa thì cho quan viên trong nha môn thuê.

Như Tạ Uyên, Tống Đại Sơn, Ô Trọng Triết, Dư Thông Hải, Lạc Phi Vũ, Dương Minh Trấn, Tiết Bình, mỗi người một cửa.

Việc này coi như là phúc lợi nội bộ của nha môn, coi như là quan tâm đến người của mình.

Dương gia sẽ mua sản nghiệp, những người này cũng sẽ mua sản nghiệp.

Như Tống Đại Sơn, Lạc Phi Vũ, Dương Minh Trấn, bọn họ xuất thân từ tầng lớp thấp, không có nhiều của cải, sản nghiệp mua được tương đối ít.

Nhưng Tạ Uyên và Ô Trọng Triết lại không giống như vậy, Tạ Uyên vốn là thiên hộ phòng thủ quan, vẫn có chút của cải, còn Ô Trọng Triết thì không cần phải nói, điểm xuất phát của Ô thị nhất tộc cao hơn Dương thị nhất tộc rất nhiều.

Trước đây thế nào tạm thời không nói, nhưng hiện giờ bọn họ đều có chức quan không thấp, mua một ít sản nghiệp cho gia đình cũng là nên làm.

Về việc này, Dương Chính Sơn vẫn luôn là có thể quan tâm thì quan tâm, tham ô nhận hối lộ thì không được, nhưng thuận tiện mưu cầu một chút lợi ích cá nhân, cùng nha môn hợp tác đôi bên cùng có lợi, Dương Chính Sơn vẫn luôn làm như vậy, đương nhiên cũng cho phép người dưới quyền làm như vậy.

Thuê cửa tiệm trong vệ thành cho ai cũng là thuê, có ba mươi sáu cửa tiệm thu hút những thế lực khác đã đủ rồi, cho Tạ Uyên, Tống Đại Sơn bọn họ cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Chương 702: Ngũ Quân Doanh, Thân Binh Doanh (1)

Sau khi các tiểu viện và cửa hàng ở Vệ thành được bán hoặc cho thuê, nơi đây nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Các gia tộc đều phái người đến trang trí lại tiểu viện và cửa hàng.

Trong thời gian ngắn, xe ngựa ra vào cổng thành xếp thành hàng dài. Không còn cách nào khác, rất nhiều thứ ở Đằng Long Vệ vẫn chưa đầy đủ. Chẳng hạn như khi muốn sắm sửa đồ nội thất cho tiểu viện, trong Đằng Long Vệ cũng không tìm được thứ thích hợp.

Hơn nữa, nếu muốn mở cửa hàng, họ tất nhiên phải vận chuyển hàng hóa đến, sắp xếp chương quầy và tiểu nhị đến làm việc.

Đồng thời, chợ trong thành cũng mở cửa. Nhiều quân hộ ở các vệ sở xung quanh Đằng Long Vệ nhận được tin tức, chạy đến Vệ thành tham gia chợ phiên.

Có quân hộ chỉ đơn giản là muốn mua một vài thứ, cũng có quân hộ lại muốn bán một vài thứ.

Đằng Long Vệ thực ra không có đặc sản gì. Đất đai trong khu vực hầu như đều là ruộng đồng bằng phẳng, không có rừng núi cũng chẳng có sông lớn, ưu điểm duy nhất có lẽ là gần biển.

Tuy nhiên, trong tay quân hộ vẫn có một vài thứ cần bán, chẳng hạn như đồ khô như táo tàu, hạt dẻ, đậu phộng, hạt dẻ, nấm hương, mộc nhĩ vân vân.

Cũng có người đến bán trứng gà, gà vịt, lợn cừu và các loại gia cầm gia súc khác.

Từ đầu xuân năm nay, Vệ Ty nha môn đã mua không ít gà con và lợn con, chia cho một vài quân hộ nuôi dưỡng.

Tất nhiên, những thứ này đều phải trả tiền, nhưng có thể mua chịu. Lúc đó, phần lớn quân hộ đều tương đối nghèo, vì vậy đều mua chịu của nha môn. Tuy nhiên, sau vụ thu hoạch mùa thu, quân hộ đều trả hết tiền nợ cho nha môn, những gia cầm và gia súc này cũng trở thành tài sản của quân hộ.

Ngoài gia cầm và gia súc, một vài quân hộ bắt được hai con thỏ cũng chạy đến nha môn bán. Thuê một gian hàng ở chợ chỉ mất một văn tiền, cho dù chỉ bán được hai con thỏ cũng không lỗ vốn.

Chợ phiên khai trương đã gây ra một chấn động không nhỏ ở Đằng Long Vệ. Nhiều quân hộ chẳng làm gì cả, chỉ chạy đến xem náo nhiệt, trong thời gian ngắn khiến Vệ thành chật như nêm, náo nhiệt đến mức quá đáng.

Tuy nhiên, nói về cửa hàng kiếm được nhiều tiền nhất, đó chính là tiệm vải của nhà La.

Nhà La lấy được cửa hàng tương đối sớm. Khi các gia tộc khác lấy được cửa hàng, tiệm vải của nhà La đã mở cửa kinh doanh.

Hiện tại đang là tháng chạp mùa đông, chính là thời điểm vải bông bán chạy nhất. Vì vậy, tiệm vải của nhà La vừa khai trương đã bị các quân hộ của Đằng Long Vệ mua sạch.

Nói Đằng Long Vệ có nhiều quân hộ giàu có, cũng không hẳn.

Nhiều quân hộ mới vừa chuyển đến không có tiền, nhưng trong tay những quân hộ cũ lại có không ít bạc.

Một năm nay, Dương Chính Sơn đã phát ra hàng chục ngàn lượng bạc thông qua hình thức cứu tế bằng lao động, vì vậy trong tay các quân hộ đều có tiền bạc.

Trước đó, hoạt động thương mại ở Đằng Long Vệ rất ảm đạm, quân hộ muốn tiêu tiền mua một vài thứ cũng không mua được, chỉ có thể giữ tiền trong tay.

Hiện tại, tiệm vải nhà La khai trương, hàng hóa bày bán lại là vải vóc mà mọi người đều cần, đương nhiên đã kích thích cơn sốt mua sắm của các quân hộ.

“Đừng tranh giành, các vị khách quan đừng tranh giành, phía sau vẫn còn hàng, các vị khách quan cứ từ từ!”

Trong tiệm vải nhà La, chuông quây và tiểu nhị mới đến Đằng Long Vệ được mấy ngày bận rộn đến mức mồ hôi đầm đìa, họ cũng không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nhìn thấy trước cửa hàng người chen chúc, đen kịt một mảng khách hàng, trong lòng họ vừa kinh hãi vừa rối loạn.

Đừng nói là họ, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không ngờ lại xuất hiện tình huống này.

Dương Chính Sơn biết trong tay một vài quân hộ có tiền, nhưng hắn không ngờ quân hộ lại ưa chuộng vải bông đến vậy.

Tuy nhiên, nghĩ lại cũng đúng. Mặc dù năm ngoái nha môn đã phát miễn phí cho quân hộ một đợt vải bông, nhưng trên thực tế, quần áo và chăn đệm của quân hộ vẫn rất mỏng manh.

Đứng trước nha môn, nhìn dòng người đen kịt trên đường phố, Dương Chính Sơn hơi nhúu mày, nhưng hàng lông mày của hắn nhanh chóng giãn ra.

Bởi vì có hai đội binh lính chịu trách nhiệm phòng thủ và trị an trong thành đến duy trì trật tự.

“Đừng chen lấn, xếp hàng, xếp hàng!”

“Nói người đấy, chen lấn cái gì? Còn chen lấn sẽ đánh quân côn người đấy!”

Các binh lính quát mắng.

“Vương Nhị Lang, người còn muốn đánh quân côn tam thúc của người sao!” Trong đám đông, có người trêu chọc binh lính đang quát lớn.

Các binh lính chịu trách nhiệm phòng thủ và trị an trong thành đều là doanh binh được tuyển chọn từ các quân hộ, mà những quân hộ đang chen chúc mua vải bông ở đây đều là quân hộ của các vệ sở và thôn bảo xung quanh, trong số họ đương nhiên có không ít người quen biết.

Về mặt của binh lính tên là Vương Nhị Lang nghiêm nghị, “Có biết đối diện là nơi nào không? Đó là Vệ Ty nha môn, tướng quân và các đại nhân đều đang làm việc trong nha môn, còn ồn ào, đừng nói là tam thúc của ta, cho dù là cha ruột ta ở đây, cũng phải đánh quân côn!”

Mọi người nghe thấy vậy lập tức im lặng. Phần lớn bọn họ đều là lần đầu tiên đến Vệ thành, không biết nha môn ở đâu, cũng không biết tình hình trong nha môn, vì vậy mới dám đùa giỡn.

Hiện tại biết đối diện chính là Vệ Ty nha môn, nào dám tiếp tục ồn ào, từng người một ngoan ngoãn xếp hàng.

Lúc này, La Chân cũng dẫn theo bảy tám tiểu nhị đến giúp đỡ.

“Mọi người đừng chen lấn, cửa hàng chúng tôi vừa vận chuyển hai ngàn thước vải bông về cách đây hai ngày, đủ cho mọi người mua, cho dù là không đủ, hai ba ngày sau, chúng tôi sẽ vận chuyển thêm một lô vải bông nữa về!”

La Chân vừa an ủi các quân hộ, vừa để tiểu nhị giúp cắt vải và vận chuyển vải.

Nhìn thấy vậy, các cửa hàng xung quanh đều không khỏi đẩy nhanh tốc độ trang trí.

Chương 703: Ngũ Quân Doanh, Thân Binh Doanh (2)

Phải biết rằng hiện tại ở Vệ thành không chỉ có mỗi nhà La kinh doanh tiệm vải, như nhà Vương, nhà Trương, nhà Lâm ở Tĩnh An phủ đều kinh doanh tiệm vải.

Nhìn thấy các quân hộ của Đằng Long Vệ nhiệt tình với vải bông như vậy, họ đều nóng lòng muốn khai trương.

Đáng tiếc, hàng hóa của họ vẫn chưa được vận chuyển đến, nhanh nhất cũng phải hai ba ngày sau mới có thể khai trương.

Tuy nhiên, điều này cũng chứng minh Đằng Long Vệ vẫn có tiềm năng thương mại nhất định, ít nhất là mở một cửa hàng ở đây sẽ không lỗ vốn.

Trên thực tế, tiềm năng thương mại của Đằng Long Vệ không chỉ có như vậy. Phải biết rằng những người đến Vệ thành mua đồ đều là người ở các vệ sở và thôn bảo xung quanh Vệ thành, những vệ sở và thôn bảo cách Vệ thành ba bốn mươi dặm, căn bản sẽ không chạy đến Vệ thành mua đồ.

Nếu có thể khai thác hết tiềm năng thương mại của Đằng Long Vệ, trên thực tế không thua kém một huyện thành.

Đối với những vệ sở và thôn bảo cách Vệ thành tương đối xa, Dương Chính Sơn cũng đã có sắp xếp, thiết lập chợ ở các thiên hộ sở lớn là được.

Thiên hộ sở không cần thiết phải xây dựng khu phố thương mại, chỉ cần khoanh một khu đất để thiết lập chợ là được.

Một chợ phiên đủ để bao phủ các bách hộ sở và thôn bảo trong vòng sáu bảy dặm, mà Đăng Long Vệ có hai mươi thiên hộ sở, đủ để bao phủ toàn bộ Đăng Long Vệ.

Những chợ phiên này đủ để thỏa mãn nhu cầu mua sắm của các quân hộ.

Tất nhiên, nếu các quân hộ muốn xây một cửa hàng hoặc dựng một cái lều ở chợ phiên cũng có thể, đến lúc đó chỉ cần trả một chút tiền thuê đất là được.

Những chuyện này Dương Chính Sơn quyết định để thị trường tự do phát triển, Vệ Ty nha môn không cần thiết phải lo liệu quá nhiều chi tiết.

Sự náo nhiệt của Vệ thành vẫn tiếp tục, cho dù là gần cuối năm có một trận tuyết lớn, vẫn không ngăn cản được sự nhiệt tình của các quân hộ.

Theo từng cửa hàng khai trương, theo càng ngày càng nhiều hàng hóa được vận chuyển đến Vệ thành, Vệ thành rất cuộc cũng bày ra một cảnh tượng phồn hoa.

Tất nhiên, trong lúc phồn hoa cũng khó tránh khỏi xuất hiện nhiều mâu thuẫn, ở chợ phiên đang trả giá đột nhiên cãi nhau, trên đường phố chen lấn xô đẩy là điều khó tránh khỏi.

Dám động thủ thì không có mấy người, nhưng cãi nhau thì không ít.

Vì vậy, Vệ Ty nha môn còn đặc biệt tăng cường binh lính tuần tra trong thành.

Trong sự phồn hoa âm ỉ như vậy, Đăng Long Vệ đã đón chào một năm mới.

Thành Bình năm thứ ba mươi mốt!

Đây là năm thứ chín Dương Chính Sơn đến thế giới này, cũng là năm thứ hai Dương Chính Sơn đến Đăng Long Vệ.

Nếu nói năm đầu tiên Dương Chính Sơn đến Đằng Long Vệ là xây dựng nền tảng, thì năm thứ hai chính là giai đoạn phát triển với tốc độ cao.

Vừa qua năm mới, Vệ Ty nha môn đã bận rộn.

Được bổ sung một lượng lớn văn lại, các khoa các phòng của Vệ Ty nha môn đều dần dần đầy đủ, trong trường hợp đủ nhân lực, tiến độ công việc cũng trở nên hiệu quả hơn.

Chưa ra tháng Giêng, Vệ Ty nha môn đã lần lượt ban hành sáu bảy văn thư cho các thiên hộ sở bên dưới, bao gồm các phương diện như xây dựng trường học, thiết lập chợ phiên, xây dựng đường xá vân vân.

Tất nhiên, cũng bao gồm huấn luyện binh đinh và tuyển chọn doanh binh.

Đầu tháng Hai, một nhóm binh đinh mới tiến vào doanh trại để tiếp nhận huấn luyện cơ bản, đây cũng là nhóm binh đinh cuối cùng cần huấn luyện cơ bản.

Đội nhóm binh đinh này hoàn thành huấn luyện cơ bản, cũng có nghĩa là hai vạn hai ngàn binh đinh của Đằng Long Vệ đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, có được năng lực cơ bản của một binh sĩ.

Có lẽ lực chiến của bọn họ vẫn cần kiểm nghiệm, nhưng bọn họ đã được coi là một binh đinh hợp cách.

Đừng quá kỳ vọng vào binh đinh của vệ sở, cho dù là Dương Chính Sơn cũng không thể yêu cầu tất cả binh đinh đều là tinh nhuệ.

Đến giữa tháng Ba, binh đinh đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, doanh binh của Đằng Long Vệ cũng đã được tuyển chọn xong.

Mười hai người là một đội, bốn đội là một tiểu ban, bốn tiểu ban là một đại ban, đặt tổng lãnh tiểu ban, bốn đại ban là một tổng, do bốn tổng lãnh đạo.

Thiết lập năm bả tổng, tổng số doanh binh là bốn ngàn người.

Năm bả tổng lần lượt lãnh đạo năm doanh tiền quân, hậu quân, tả quân, hữu quân, trung quân, gọi chung là Ngũ Quân Doanh.

Đằng Long Tiền Vệ đặc biệt thiết lập Thủy Sư Doanh, cần khoảng hơn ba ngàn thủy tốt.

Hiện tại Thủy Sư Doanh vẫn đang huấn luyện, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể hoàn thành chỉnh biên.

Cũng giống như vậy, biên chế của Ngũ Quân Doanh cũng chỉ là tạm thời, sau này Dương Chính Sơn còn dự định mở rộng biên chế.

Thủy Sư Doanh do Dư Thông Hải chịu trách nhiệm thống lĩnh, Ô Trọng Triết và Tiết Bình phụ trách hỗ trợ.

Ngũ Quân Doanh, Tạ Uyên kiêm nhiệm bả tổng của Hậu Quân Doanh, Tống Đại Sơn kiêm nhiệm bả tổng của Trung Quân Doanh, Dương Minh Chí kiêm nhiệm bả tổng của Tiền Quân Doanh, Lạc Phi Vũ và Dương Minh Trấn lần lượt kiêm nhiệm bả tổng của Tả Quân Doanh và Hữu Quân Doanh.

Ngoài ra còn thiết lập Thân Binh Doanh, điều các binh lính vốn làm văn lại trong nha môn ra ngoài, thành lập Thân Binh Doanh, do Dương Minh Hạo đảm nhiệm bả tổng của Thân Binh Doanh.

Hàn Phi thăng chức làm trấn phủ của Trấn Phủ Ty thuộc Vệ Ty nha môn, Chu Nhân thăng chức làm kinh lịch của Kinh Lịch Ty, Lục Văn Hoa thăng chức làm tổng tri sự của Tri Sự

Ty, chọn thêm sáu văn lại khác để thăng chức làm tri sự, mỗi người phụ trách hai đến ba phòng khoa.

Chức vụ của Vệ Ty nha môn đã được điều chỉnh một chút, cơ cấu tương đối cũng xuất hiện một vài thay đổi.

Sở dĩ phải làm như vậy, thứ nhất là vì Đẳng Long Tiền Vệ đã độc lập ra ngoài, Vệ Ty nha môn chắc chắn phải có một vài điều chỉnh, thứ hai là vì sự cân bằng giữa vệ sở và Ngũ Quân Doanh, Dương Chính Sơn không hy vọng sự phân chia giữa Ngũ Quân Doanh và vệ sở quá rõ ràng, nếu không có thể sẽ khiến cấp dưới cảm thấy bất mãn.

Cũng như Tạ Uyên, trước đó hẳn chủ yếu phụ trách các thôn bảo và xây dựng của vệ sở, hầu như không can thiệp vào chuyện binh dinh và tuyển chọn doanh binh.

Nếu sau này Ngũ Quân Doanh cần ra chiến trường, vậy Tạ Uyên có phải là không cần đi không?

Không ra chiến trường thì làm sao lập công?

Không lập công thì làm sao thăng chức?

Trước đó ở An Nguyên thành, vì Tạ Uyên không ra chiến trường nên không được thăng chức, hiện tại ở Đẳng Long Vệ lại muốn lập lại lần nữa sao?

Đến lúc đó trong lòng Tạ Uyên chẳng lẽ không có oán giận?

Tạ Uyên là như vậy, những người khác cũng như vậy.

Vì vậy Dương Chính Sơn mới để Tạ Uyên và những người khác kiêm nhiệm cả tổng của Ngũ Quân Doanh.

Về phần Thân Binh Doanh, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Trước đó các văn lại trong nha môn đều là binh lính của Thủ Bị Doanh ở An Nguyên thành, những binh lính này từ lâu

đã không muốn ở trong nha môn làm công việc văn thư nữa, hiện tại vẫn lại trong nha môn đã được bổ sung, vừa lúc có thể điều bọn họ ra ngoài.

Dương Chính Sơn vẫn duy trì quy mô hai mươi người thân vệ bên cạnh, mà nhiệm vụ tạm thời của Thân Binh Doanh chính là chịu trách nhiệm bảo vệ nha môn.

Những binh lính này thà đi gác, cũng không muốn ở trong phòng làm công việc văn thư, Dương Chính Sơn cũng không còn cách nào khác.

Chương 704: Ra Khơi (1)

Thời gian bước vào tháng ba, nhiệt độ bắt đầu ấm dần, xuân canh cũng vào giai đoạn chuẩn bị.

Đồng thời, thương thuyền của Đằng Long Vệ cũng sắp ra khơi đến Giang Nam.

Hôm nay, Dương Chính Sơn lại đến bến tàu.

Trên bến, một lượng lớn hàng hóa đã được chất lên thuyền, tất cả đều do các hộ thương gia cung cấp.

Chẳng hạn như hàng khô, do Lư gia, Dương thị nhất tộc và Thiên Thanh Kiếm phái cung cấp.

Còn như dược liệu, do Hoành Dao môn, Thiên Thanh Kiếm phái, Tĩnh An Thượng gia cung cấp.

Còn về da lông, nguồn gốc khá tạp nham, các nhà đều cung cấp một ít.

Còn về ngọc xà vắn, do Trương gia Liêu An cung cấp.

Những hàng hóa này đều được mua dưới danh nghĩa của nha môn, sau khi vận chuyển đến Giang Nam bán lấy tiền cũng thuộc về nha môn.

Nhìn bến tàu bận rộn, Dương Chính Sơn hỏi Dư Thông Hải: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ, mọi thứ đã sẵn sàng, sáng sớm mai có thể lên đường!” Dư Thông Hải nói.

Lần ra khơi này, Đằng Long Vệ cử mười bảy chiếc chiến thuyền và tám chiếc thương thuyền.

Chiến thuyền gồm một chiếc đại Phúc thuyền, hai chiếc Hải Thương thuyền, bốn chiếc Tiêu thuyền và mười chiếc Ứng thuyền.

Chiến thuyền cũng sẽ chở một số hàng hóa, cộng với tám chiếc thương thuyền, tổng giá trị hàng hóa vận chuyển khoảng tám vạn lượng, nếu bán hết, có thể kiếm được khoảng hai vạn lượng bạc.

Lợi nhuận không cao, điều này cũng bình thường, dù sao cũng là vận chuyển đến Giang Nam, lợi nhuận thực chất chỉ là chi phí vận chuyển tiết kiệm được so với vận chuyển đường bộ mà thôi.

Điểm sinh lợi nhất của thương mại đường biển tự nhiên là ngoại thương, trong nội bộ Đại Vinh đi lại, cũng chỉ là kiếm chút tiền tiện lợi, không có lợi nhuận lớn.

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Đằng Long Vệ ra khơi, chủ yếu vẫn là tích lũy kinh nghiệm, kiếm tiền lại là thứ yếu.

Lần ra khơi này, Dư Thông Hải làm tổng chỉ huy, Tôn Trình làm quản sự, hỗ trợ Dư Thông Hải quản lý đội thuyền, xử lý các công việc liên quan đến vận chuyển và giao dịch hàng hóa.

Dư Thông Hải giỏi hải chiến, nhưng đối với hải thương, hẳn không hiểu sâu, cần Tôn Trình hỗ trợ.

Tôn Trình đã chạy biển cả đời, hiểu về biển hơn cả Dư Thông Hải.

Thành thật mà nói, Tôn Trình mới là người mà Dương Chính Sơn coi trọng nhất.

Đừng nhìn tuổi hẳn khá lớn, lại chỉ là người bình thường, nhưng hẳn quen thuộc mọi tuyến đường biển quanh Đại Vinh, có hiểu biết sâu sắc về các thế lực ở vùng biển đông bắc và

đông nam Đại Vinh, có thể nói là kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú.

Ngoài Dư Thông Hải và Tôn Trình, Dương Chính Sơn và Ô Trọng Triết cũng sẽ theo thuyền học hỏi.

Không sai, lần này Dương Chính Sơn cũng muốn theo đội thuyền đến Giang Nam, hẳn mang thái độ học hỏi theo thuyền, mặc dù thời gian này đã học được rất nhiều kiến thức về hàng hải, nhưng hắn vẫn là một con vịt cạn, chưa từng thực sự ra khơi.

Lần này là lần đầu tiên thủy sư Đằng Long Vệ ra khơi, cũng là lần đầu tiên Dương Chính Sơn ra khơi.

Từ Đằng Long Vệ đến Giang Nam, tuyến đường biển khoảng hơn ba ngàn dặm, mà tốc độ của thuyền biển ở thế giới này khoảng sáu mươi dặm mỗi giờ, thuận gió có thể đạt tám mươi dặm, ngược gió có thể khoảng bốn mươi dặm.

Tính trung bình, khoảng sáu mươi dặm mỗi giờ, một ngày có thể đi được khoảng một ngàn bốn trăm dặm, một chuyến đi về, cộng với thời gian bốc dỡ hàng hóa, cần khoảng tám đến mười ngày.

Tất nhiên, đó là trong trường hợp thuận lợi, nếu không thuận lợi, có thể sẽ trôi dạt trên biển không trở về được.

Dương Chính Sơn lại kiểm tra ở bến tàu một lúc, rồi trở về Đằng Long Vệ, sắp xếp công việc trong nha môn.

Thực ra cũng không có gì để sắp xếp, hiện tại mọi thứ trong vệ ti nha môn đều đã đi vào quỹ đạo, hắn có rời đi một tháng, cũng không có ảnh hưởng gì.

Một đêm không có gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đã thức dậy, Úc Thanh Y khoác cho Dương Chính Sơn chiếc áo choàng da cáo dày.

“Trở về sớm nhé, nếu không Minh Chiêu sẽ nhớ người đấy!” Úc Thanh Y nhẹ nhàng nói.

Dương Chính Sơn cười ha ha: “Phu nhân có nhớ ta không?”

Úc Thanh Y liếc hẩn một cái.

Dương Chính Sơn đưa tay ôm eo nàng, hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt trắng nõn của nàng.

“Ta sẽ nhớ phu nhân!”

“Ha ha ~~”

“Đừng đùa nữa, Thanh Hà và mấy người họ còn ở ngoài cửa đấy!” Úc Thanh Y then thùng nói.

Dương Chính Sơn thu lại vẻ đùa cợt, kéo kéo ống tay áo: “Cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên lên đường rồi, việc nhà giao cho nàng đấy!”

“Ừ!”

Úc Thanh Y gật đầu.

Hai người không nói thêm gì, lần lượt bước ra khỏi phòng ngủ.

Úc Thanh Y vốn là nữ nhi giang hồ, không có nhiều vẻ yếu đuối khó chia xa như tiểu nữ nhi. Mặc dù trong lòng mong Dương Chính Sơn trở về sớm, nhưng ngoài mặt nàng sẽ không nói ra.

“Thỉnh an lão gia!”

Bước ra khỏi phòng ngủ, Thanh Hà, Hồng Vân, Tống mụ mụ và các tỷ nữ bà tử khác đồng loạt thỉnh an, Dương Chính

Sơn khẽ gật đầu: “Các người ở nhà chăm sóc phu nhân cho tốt!”

“Vâng!” Các tỳ nữ bà tử đáp.

Dương Chính Sơn lại gật đầu với Úc Thanh Y, rồi sải bước ra khỏi cửa.

Ngoài cửa, hai mươi tùy tùng và Dương Minh Thành dẫn theo một nhóm hộ vệ đã chờ sẵn.

Hai mươi tùy tùng sẽ theo hấn ra khơi, Dương Minh Thành và nhóm hộ vệ chỉ đưa họ đến bến tàu, sau khi họ lên thuyền, sẽ dắt ngựa về.

“Đi thôi!”

Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa, đoàn người rầm rộ lao về phía bến tàu.

Tháng ba, Liêu Đông vẫn rất lạnh, đặc biệt là buổi sáng, trăng sáng sao thưa, gió lạnh dữ dội, dù Dương Chính Sơn khoác áo choàng, vẫn không chịu nổi cái lạnh.

Khi họ đến bến tàu, các chiến thuyền và thương thuyền ở đây đã sẵn sàng, chỉ chờ họ lên đường.

Chương 705: Ra Khơi (2)

Nói ngắn gọn, Dương Chính Sơn nói vài câu đơn giản với Dương Minh Thành, rồi được Dư Thông Hải và Tôn Trình hộ tống lên chiếc đại Phúc thuyền.

Sau đó, một loạt tiếng hò hét vang lên, các thủy thủ kéo buồm, điều chỉnh hướng đi, từng chiếc thuyền từ từ rời khỏi bến.

Tốc độ khởi hành hơi chậm, mất gần nửa canh giờ, chiếc đại Phúc thuyền mà Dương Chính Sơn đang ở mới rời bến, nhưng rất nhanh tốc độ thuyền đã tăng lên, Dương Chính Sơn đứng ở mũi thuyền cảm nhận, tốc độ khoảng hơn ba mươi km/h.

Hiện tại vẫn là tháng ba, vùng biển đông bắc Đại Vinh chủ yếu là gió tây bắc, tức là họ sẽ có một hành trình thuận gió.

Hơn hai mươi chiếc thuyền lớn phân bố xung quanh, trôi dạt trên biển rộng, khiến trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi dâng lên một cảm giác hào hùng, trong đầu hiện lên nhiều câu thơ của kiếp trước.

“Gió thổi sóng trắng cuộn khói nhẹ, biển rộng mênh mông mặc sức buồm căng.”

“Muôn vạn sóng gió rung chuyển bầu trời, mênh mông bát ngát làm sạch lòng người.”

...

Được rồi, thực ra cũng không nhiều lắm, Dương Chính Sơn miễn cưỡng nhớ được hai câu này.

“Đại nhân, bên ngoài lạnh, đại nhân có thể vào trong nghỉ ngơi một chút!” Sau khi xác định tất cả các thuyền đều đã theo kịp, Tôn Trình đến sau lưng Dương Chính Sơn nói.

Dương Chính Sơn quay đầu cười nói: “Cũng được, Tôn lão cùng ta trò chuyện một lát!”

“Ha ha, mời đại nhân!” Tôn Trình vẫn giữ thái độ rất khiêm nhường.

Đại Phúc thuyền, thuyền lớn như lâu, là chiến hạm chủ lực của thủy sư, chiếc đại Phúc thuyền này không chỉ được trang bị đầy đủ các thiết bị mà còn được trang trí rất sang trọng.

Trên thuyền có ba tầng lầu, tầng trên cùng là sân thượng, có thể dùng để quan sát, tầng ba là phòng thuyền trưởng, tầng hai là không gian nghỉ ngơi, tầng dưới cùng là lối vào khoang thuyền.

Khoang thuyền cũng có ba tầng, tầng dưới cùng chứa đá dần, tầng hai là nơi cất giữ các vật tư như nước ngọt, thực phẩm, tầng hai là khu vực sinh hoạt của binh lính và thủy thủ.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến Dư Thông Hải đang chỉ huy đội thuyền ở tầng ba, mà dẫn Tôn Trình đến phòng nghỉ ở tầng hai.

Phòng nghỉ này khá lớn, không chỉ có bốn, năm phòng ngủ mà còn có một phòng trà, một thư phòng.

Là chiến hạm chủ lực, nơi này vốn dĩ là chỗ nghỉ ngơi của các tướng lĩnh, Dương Chính Sơn đã ở trên thuyền, tất nhiên cũng chiếm dụng phòng nghỉ này.

Dương Chính Sơn vào phòng nghỉ, tùy tùng đã pha trà sẵn.

“Nào, ngồi xuống nói chuyện!”

“Tạ ơn đại nhân!”

Hai người ngồi xuống, Dương Chính Sơn cười nói: “Có thể nói cho ta nghe về các thế lực trên biển không?”

“Đại nhân muốn biết về phương diện nào?” Tôn Trình nói.

Trên biển có rất nhiều thế lực, thành phần cũng rất phức tạp.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Trước tiên hãy nói về các thế lực trong Liêu Hải của chúng ta đi!”

Liêu Hải, chính là vùng biển phía đông khu vực Liêu Đông.

“Trong Liêu Hải không có quá nhiều thế lực, Liêu Hải phía tây dựa vào Đại Vinh của chúng ta, phía bắc dựa vào Lý Thịnh vương triều, phía đông giáp với Đức Thịnh vương triều, trong phạm vi này, nơi duy nhất đặc biệt chính là vùng biển xung quanh đảo Hắc Sơn!” Tôn Trình nói.

“Đảo Hắc Sơn?” Ánh mắt Dương Chính Sơn khẽ động.

“Ừ!” Tôn Trình đứng dậy, lấy từ trong tủ một tấm hải đồ mở ra: “Đại nhân xem, đây chính là đảo Hắc Sơn.”

Tấm hải đồ này rất đơn giản, nhưng có thể thấy được rất nhiều hòn đảo trong khu vực Liêu Hải.

Đảo Hắc Sơn nằm ở phía nam của Lý Thịnh vương triều, cách khá xa khu vực Liêu Đông, gần với Đức Thịnh vương triều.

“Đảo Hắc Sơn có gì đặc biệt?” Dương Chính Sơn hỏi.

Tôn Trình nói: “Trước đây đảo Hắc Sơn không có gì đặc biệt, khoảng mười mấy năm trước, trên đảo Hắc Sơn đột nhiên xuất hiện một nhóm hải tặc, nhóm hải tặc này rất tàn ác, chúng không chỉ cướp thuyền mà còn giết người, hơn nữa thực lực cực kỳ mạnh mẽ.”

“Hiện nay ở vùng biển Liêu Hải, các thương thuyền đều có chung một nhận thức, đó là gặp phải hải tặc đảo Hắc Sơn, thì trực tiếp bỏ thuyền, bỏ thuyền còn có một tia sống sót, ở lại trên thuyền chỉ có đường chết!”

Dương Chính Sơn nhíu mày: “Người nói hải tặc trên đảo Hắc Sơn xuất hiện từ mười mấy năm trước?”

“Cũng không hoàn toàn đúng, khu vực này có hơn ba mươi hòn đảo lớn nhỏ, trước đây đã có hải tặc chiếm đóng, nhưng thực lực của những hải tặc này tương đối yếu, hành sự còn có chút đạo nghĩa, thường chỉ cướp thuyền, không giết người!”

“Khoảng mười mấy năm trước, không biết vì lý do gì, phong cách hành sự của chúng thay đổi, hầu như không có thương thuyền nào thoát khỏi khi gặp chúng, nhưng dường như chúng rất ít khi ra tay, một năm chỉ ra tay hai, ba lần!”

“Mà những năm gần đây, tuyến đường từ Lý Thịnh vương triều đến Đức Thịnh vương triều đã thay đổi, mọi người đều cố ý đi vòng qua đảo Hắc Sơn, số thương thuyền bị chúng cướp giết cũng ít hơn!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên, trong lòng suy nghĩ vẩn vơ, hẳn cảm thấy đảo Hắc Sơn này có chút kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu lại không nói ra được.

“Khoảng ba năm trước, Lý Thịnh vương triều còn phái thủy sư tấn công đảo Hắc Sơn, nhưng cuối cùng thất bại thảm hại! Từ đó trở đi, đảo Hắc Sơn càng nổi tiếng.” Tôn Trình tiếp tục nói.

“Chúng thậm chí có thể đánh bại thủy sư của Lý Thịnh vương triều?” Dương Chính Sơn càng kinh ngạc.

Lý Thịnh vương triều mặc dù chỉ là một tiểu vương triều, so với Đại Vinh, hoàn toàn có thể dùng từ nhỏ yếu để hình

dung, nhưng dù nó có nhỏ yếu đến đâu, thì đó cũng là một vương triều.

Chương 706: Thế Lực Hải Vực (1)

“Ừm, nghe nói vương triều Lý Thịnh phái hơn một vạn thủy sư, hơn một trăm chiến hạm, cuối cùng chỉ có hơn mười chiếc thuyền nhỏ quay về!”

“Cũng chính vì thất bại lần này mà nội bộ vương triều Lý Thịnh xuất hiện hỗn loạn. Từ ba năm trước, trong vương triều Lý Thịnh đã xuất hiện rất nhiều phản quân, vương tộc họ Lý liên tục bại trận, gần như đã mất một nửa giang sơn. Còn tình hình hiện tại thế nào, ta cũng không rõ!”

Tôn Trình nói.

Gần nửa năm nay hắn ở trong Đẳng Long Vệ, biết rất ít về tình hình bên ngoài, tất nhiên cũng không biết vương triều Lý Thịnh nửa năm nay ra sao.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Quả nhiên, thế giới bên ngoài rất đặc sắc, hải tặc, vương triều, phản quân, ha ha, thật sự rất náo nhiệt!”

Tôn Trình cười ha hả nói: “Nói đến náo nhiệt, Đông Nam hải vực mới là náo nhiệt nhất!”

Vừa nói hắn vừa mở phần dưới của hải đồ ra, để lộ Đông Nam hải vực của Đại Vinh.

Dương Chính Sơn đã xem hải đồ xung quanh Đại Vinh, có ấn tượng rất sâu về Đông Nam hải vực của Đại Vinh, ấn tượng sâu sắc nhất chính là nhiều đảo.

Đông Bắc hải vực của Đại Vinh chủ yếu là vương triều Lý Thịnh và vương triều Đức Thịnh, cũng có rất nhiều đảo nhưng phần lớn là đảo gần bờ biển.

Nhưng Đông Nam hải vực của Đại Vinh thì không giống, các đảo lớn nhỏ nối liền thành dải, như những vì sao trên bầu trời đêm, nhiều không kể xiết.

“Đại nhân, đây là vương triều Lữ Thịnh, đây là vương triều An Nam, đây là vương triều Kim Long!”

Vương triều Lữ Thịnh và vương triều Kim Long đều ở Đông Nam hải vực của Đại Vinh, lãnh thổ của hai vương triều này nằm cạnh Đại Vinh như hai hạt đậu.

Còn vương triều An Nam không phải là vương triều trên đảo mà là vương triều trên đất liền, nằm ở phía nam Đại Vinh, có đường bờ biển khá dài, cũng được coi là một vương triều ở Đông Nam hải vực của Đại Vinh.

“Đông Nam hải vực ngoài ba vương triều này còn có các đảo lớn như Tinh Nguyệt đảo, Thần Mộc đảo, Địa Hỏa đảo, Cửu Tinh đảo... Trên những đảo lớn này đều có các thế lực riêng, bọn họ không phải là hải tặc, tự xưng là tông môn, nhưng ngầm có liên hệ với rất nhiều hải tặc, thậm chí nhiều hải tặc là do bọn họ đứng sau chống lưng!”

“Tinh Nguyệt đảo, cũng chính là Tinh Nguyệt môn, bọn họ có nhiều liên hệ với vương triều Lữ Thịnh, nghe đồn Tinh Nguyệt môn vẫn luôn muốn thay thế vương triều Lữ Thịnh, thành lập vương triều của riêng mình!”

Dương Chính Sơn há hốc miệng, hắn tất nhiên biết Tinh Nguyệt môn, dù sao trước đây hắn còn từng giao thiệp với Ngọc Hành Tinh đường của Tinh Nguyệt môn.

Hắn không ngờ dã tâm của Tinh Nguyệt môn lại lớn như vậy, lại muốn thành lập vương triều của riêng mình.

“Ngoài những thế lực tông môn này, còn lại là thế lực hải tặc và hải thương, quan hệ giữa hải tặc và hải thương vô cùng phức tạp, rất khó làm rõ.”

“Trên những hòn đảo dày đặc này, có hàng trăm nhóm hải tặc đóng quân, nhóm mạnh có hàng vạn người, vừa làm thương vừa làm tặc, nhóm yếu có thể chỉ có vài trăm người, vô cùng tàn nhẫn!”

Tôn Trình từ từ nói.

Dương Chính Sơn nghe xong không khỏi cảm thán nói: “Thảo nào triều đình vẫn không thể tiêu diệt được hải tặc, thế này thì tiêu diệt kiểu gì?”

Tôn Trình lộ vẻ chua xót: “Tiêu diệt hải tặc, khó biết bao?”

“Có lẽ đại nhân không biết, một số hải tặc đứng sau có thể là những vương triều này ủng hộ. Trăm năm trước, cũng chính là vào thời Đức Tông, mỗi năm ven biển Đông Nam Đại Vinh đều có hơn mười lần hải tặc đồ bộ quấy nhiễu!”

“Năm đó, để dẹp loạn hải tặc, Đức Tông hoàng đế đã xây sáu mươi bảy tòa thành ven biển, lập thêm gần trăm vệ sở và tuần kiểm ti, thành lập đại quân mười vạn thủy sư! Mất mười năm mới dẹp được loạn hải tặc!”

“Thế nhưng cũng chính vì dẹp loạn hải tặc mà thực lực của Đại Vinh bị tổn hại nặng nề, mười vạn thủy sư vì mất đi sự ủng hộ của triều đình, rất nhanh đã suy tàn, đến tận bây giờ thủy sư của Đại Vinh cũng chỉ có thể quần quanh ở gần bờ, sớm đã không còn khả năng viễn chinh!”

Tôn Trình tiếc nuối lắc đầu.

Đại Vinh truyền thừa hơn ba trăm năm, thực lực thăng trầm, cũng đã trải qua rất nhiều lần nguy cấp.

Đến nay, nội bộ Đại Vinh mục nát thối rữa rất nhiều, Thừa Bình Đế giống như một người thợ dán giấy, vá chỗ này đắp chỗ kia, mới không để con thuyền lớn này chìm ngấm.

Thực ra càng hiểu lịch sử của Đại Vinh, Dương Chính Sơn càng cảm thấy Thừa Bình Đế không dễ dàng.

Khi Thừa Bình Đế đăng cơ, Đại Vinh là tình trạng thế nào?

Trên triều đình, vì Thừa Bình Đế không chính thống, sóng gió nổi lên, nguy cơ trùng trùng, vì vậy Thừa Bình Đế đã mất vài năm mới không chế được triều đình.

Biên giới phía bắc, Hồ tộc hồ nhìn chăm chăm, Đông Hải Hồ tộc, Ngột Lương Hồ tộc liên tục xâm phạm, mãi đến trận Hắc Vân sơn, Đông Hải Hồ tộc bị tổn thất nặng nề, biên giới phía bắc mới yên ổn trở lại.

Thổ ti Tây Nam Đại Vinh tạo phản, mất mười năm mới bình định được.

Đông Nam hải vực, hải tặc hoành hành, thường xuyên tập kích quấy nhiễu khu vực ven biển.

Những năm gần đây trong Đại Vinh lại thường xuyên xảy ra thiên tai, Trọng Sơn trấn hạn hán, Hoành Sơn phủ hạn hán, Quy Châu phủ ngập lụt...

Từng việc từng việc một như vậy, nếu đổi thành một hoàng đế khác, có khi bây giờ Đại Vinh đã loạn rồi, cũng chỉ có Thừa Bình Đế mới có thể ổn định triều cục, vá chỗ này đắp chỗ kia cho Đại Vinh triều.

...

Hai ngày tiếp theo, Dương Chính Sơn vẫn luôn ở trên thuyền, lúc thì hỏi Tôn Trình về vấn đề phân bố thế lực trên biển, lúc thì quan sát Dư Thông Hải huấn luyện thủy sư.

Lần này thủy sư ra biển không chỉ đơn thuần là vận chuyển hàng hóa hoặc hộ tống thương thuyền, cũng là để huấn luyện.

Vì vậy trong quá trình di chuyển, các tướng sĩ thủy sư không hề nhàn rỗi, vẫn luôn thay đổi trận hình theo sự chỉ huy của Đur Thông Hải, liên tục phối hợp đan xen.

Chương 707: Thế Lực Hải Vực (2)

Chiến hạm chính dùng cờ hiệu, tiếng trống, tiếng kèn phát lệnh, các chiến hạm xung quanh sẽ thay đổi hướng đi theo mệnh lệnh, thay đổi trận hình, phối hợp đan xen với nhau.

Đây là một thử thách đối với thuyền trưởng của mỗi chiếc thuyền, bởi vì trên biển, việc truyền tin tương đối phức tạp hơn một chút, đôi khi tin được truyền đi không chính xác lắm, rất nhiều lúc thuyền trưởng cần phải dựa vào suy nghĩ của mình để hiểu mệnh lệnh của chiến hạm chính.

Đồng thời còn phải quan sát những chiếc thuyền xung quanh, xác định sẽ không xảy ra va chạm và có thể phối hợp tốt.

Đối với những việc này, thuyền trưởng của Đằng Long Vệ gần như đều là người mới, mặc dù đã học một thời gian và huấn luyện ở gần bờ, nhưng sau khi vào vùng biển sâu, bọn họ vẫn cần từ từ luyện tập mới được.

Dương Chính Sơn đứng sau lưng Dư Thông Hải, nhìn các chiến hạm thay đổi trận hình khác nhau, có thể thấy thao tác của các tướng sĩ có chút vụng về và hoảng loạn.

Quan trọng nhất là rất nhiều chiến hạm ở phía sau đều không nhận được mệnh lệnh.

“Nếu khi sóng to gió lớn, các chiến hạm ở phía sau không nhận được mệnh lệnh thì phải làm sao?” Dương Chính Sơn đột nhiên hỏi.

Dư Thông Hải lộ vẻ bất lực nói: “Vậy thì chỉ có thể để thuyền trưởng làm chủ, tự do hành động!”

Dù là cờ hiệu, tiếng trống hay tiếng kèn, việc truyền tin đều không được chính xác lắm.

Nếu ở trên đất liền thì có thể phái lính truyền lệnh đi, nhưng trên biển, không thể phái người bơi qua được, còn phái một chiếc thuyền nhỏ qua, thì cũng không được, vì vấn đề thời gian.

Một khi bước vào trạng thái chiến đấu, cục diện chiến trường thay đổi từng giây từng phút, đợi thuyền nhỏ đưa mệnh lệnh đến nơi, cũng không biết tình hình chiến đấu đã thay đổi thành thế nào rồi.

Dương Chính Sơn cau mày ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh.

Ngày ra khơi là do hấn định, tất nhiên là ngày thời tiết tốt nhất, nhưng cảm ứng thời tiết của hấn cũng có phạm vi hạn chế, Dương Chính Sơn chưa từng kiểm chứng phạm vi cảm ứng thời tiết, nhưng hấn biết phạm vi này chắc chắn không nhỏ, chắc là khoảng vài trăm dặm.

Lúc này trời quang đãng, các chiến hạm phía sau đều không nhìn thấy mệnh lệnh của chiến hạm chính, nếu khi gió to sóng lớn thì sao?

Truyền đạt mệnh lệnh theo cấp bậc?

Cũng không được!

Bởi vì một thủy sư không phải là chế độ cấp bậc, ngoài chiến hạm chính, những chiến hạm khác gần như đều là cùng cấp.

Nguyên nhân rất đơn giản, tác dụng của các chiến hạm khác nhau, khi tác chiến bọn họ cần thực hiện nhiệm vụ khác

nhau.

Ví dụ như tàu tuần tra đều ở phía trước trinh sát, tàu Hải Thương đều ở xung quanh chiến hạm chính đóng vai trò hộ vệ, còn tàu Ưng thì phân bố rộng hơn, có chiếc cần cảnh giới ở vòng ngoài, có chiếc cần hộ vệ xung quanh chiến hạm chính.

Truyền đạt theo cấp bậc là không được.

Dương Chính Sơn cau mày tiếp tục quan sát, đột nhiên hắn thấy Dư Thông Hải giơ tay che mắt để tránh ánh nắng, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Các người không có ống nhòm sao?”

“Ống nhòm? Là cái gì?” Dư Thông Hải khó hiểu hỏi.

Dương Chính Sơn đỡ trán, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, luôn cảm thấy Dư Thông Hải thiếu thứ gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra, vừa rồi Dư Thông Hải dùng tay che nắng, hắn mới nghĩ ra.

Không có ống nhòm!

“Chính là thứ có thể giúp người ta nhìn xa hơn!” Dương Chính Sơn nói.

Dư Thông Hải mờ mịt lắc đầu: “Đó là cái gì?”

Dương Chính Sơn nghĩ một lát, cũng bất lực nói: “Thôi, đợi sau này hãy nói!”

Nguyên lý chế tạo ống nhòm rất đơn giản, nhưng chế tạo kính thủy tinh hơi phức tạp.

Hắn biết nguyên liệu chính để chế tạo thủy tinh là cát thạch anh, ngoài ra còn có rất nhiều nguyên liệu phụ trợ như xút, soda, vôi...

Chế tạo ra thủy tinh chắc không khó, nhưng muốn chế tạo ra thủy tinh có độ trong suốt cao thì hơi khó.

Dương Chính Sơn cảm thấy sau khi trở về có thể tìm người thử xem, việc này cần từ từ thử nghiệm, không thể vội vàng.

...

Đi được ba ngày hai đêm, mãi đến chiều tối ngày thứ ba, đội thuyền mới đến vùng biển gần Tùng Hà phủ.

Trên đường đi không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, Dương Chính Sơn còn muốn xem thử hải tặc ở thế giới này, kết quả khiến hắn thất vọng, bọn họ căn bản không gặp hải tặc.

Giang Nam của Đại Vinh chỉ các phủ Tô Châu phủ, Hàng Châu phủ, Tang Châu phủ, Hải Châu phủ, Tùng Hà phủ...

Trong đó Tùng Hà phủ nằm ở phía nam nhất, được coi là một phủ không mấy nổi bật ở Giang Nam.

Nhưng mục đích hành trình lần này của bọn họ chính là Tùng Hà phủ.

Sau khi tiến vào vùng biển gần Tùng Hà phủ, Tôn Trình đã mang theo hơn mười hộ vệ ngồi thuyền nhỏ lên bờ.

Khoảng nửa đêm, Tôn Trình lại ngồi thuyền nhỏ quay về, nhưng cùng quay về với hắn còn có La Thường.

“Bái kiến đại nhân!” Sau khi La Thường lên thuyền Đại Phúc, nhìn thấy Dương Chính Sơn, lập tức lộ ra nụ cười vui mừng.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Bao giờ chúng ta cập bến?”

“Đêm nay có thể!” La Thường chỉ về phía tây nam nói: “Bến tàu ta mua ở bên đó, cách đây không xa!”

Mặc dù những chiến hạm và thương thuyền này đều thuộc về Đẳng Long Vệ, nhưng Dương Chính Sơn cũng không thể

quang minh chính đại dẫn những chiếc thuyền này đến những cảng lớn đó.

Không phải vì hấn không thể tự ý mang binh ra ngoài, thủy sư khác với quân đội trên đất liền, thủy sư huấn luyện trên biển là chuyện bình thường, mà Đại Vinh cũng không có giới tuyến rõ ràng ở hải vực, cho nên có đi xa một chút cũng không sao, nhưng nếu xảy ra tổn thất nghiêm trọng thì lại là vấn đề khác rồi.

Dương Chính Sơn chủ yếu là không muốn giao thiệp với ty thị bác, đến những cảng lớn đó chắc chắn không tránh được ty thị bác thâm vấn, vì vậy thà không đi, tránh rước thêm phiền phức.

Dưới sự dẫn dắt của La Thường, bọn họ rất nhanh đã đến một vịnh nhỏ.

Vịnh này không lớn, xung quanh đều là đồi núi, cái gọi là bến tàu cũng rất nhỏ, thương thuyền có thể cập bến, nhưng thuyền Đại Phúc chắc chắn không thể cập bến.

Tuy nhiên nơi này khá kín đáo, mặc dù thuyền Đại Phúc không thể cập bến nhưng có thể tiến vào trong vịnh, một khi tiến vào trong vịnh, xung quanh rất khó phát hiện.

Chương 708: Mật Ong và Rượu Trái Cây (1)

Dương Chính Sơn mượn ánh trăng quan sát xung quanh, “Người đã mua nơi này?”

“Sao có thể?” La Thường cười ha hả: “Ta chỉ mua khu rừng và trang viên bên kia thôi.”

“Vậy còn bến tàu này?”

“Vừa mới cho người xây dựng!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, “Không tệ, sau này nơi đây có thể làm trạm trung chuyển cho chúng ta!”

“Ta cũng nghĩ vậy! Ta đã xây dựng không ít kho hàng trong trang viên bên kia, cũng sắp xếp không ít người ở đó canh giữ!”

La Thường làm việc luôn cẩn thận, đã mời Dương Chính Sơn đến, đương nhiên đã chuẩn bị mọi thứ.

Hơn nữa, La Thường hiện tại cũng không phải tiểu thương, dù là ở Giang Nam dưới tay hắn cũng có không ít người, trong đó không thiếu võ giả giang hồ, đương nhiên cũng có một số lão binh.

“Đại nhân, chúng ta có thể đến trang viên nghỉ ngơi trước!” La Thường chỉ vào một con đường dưới bóng núi, nói.

Trang viên hắn nói ở bên kia núi, vòng qua ngọn đồi trước mặt là tới, khoảng cách chừng ba, bốn dặm.

Thuyền lớn không thể cập bến, Dương Chính Sơn chỉ có thể ngồi thuyền nhỏ vào bờ, đợi hắn lên bờ, bến tàu đã bắt đầu

dỡ hàng.

Bến tàu không lớn, đang đậu hai chiếc thuyền buôn, trăm ngọn đuốc chiếu sáng, hàng hóa được các tướng sĩ và thuyền công trên thuyền chuyển xuống, người của La Thường sắp xếp lại chuyển lên xe ngựa, chờ thẳng đến trang viên.

“Thật ra đợi trời sáng rồi dỡ hàng cũng được!” Dương Chính Sơn nói.

La Thường nói: “Vừa rồi ta đã bàn bạc với quản sự Tôn, mọi người luân phiên dỡ hàng, sẽ không quá mệt.”

“Bến tàu của chúng ta còn quá nhỏ, một lần chỉ có thể đậu hai chiếc thuyền, cũng không cần quá nhiều người, hơn nữa thuyền lớn không thể cập bến, còn phải chuyển thuyền, ước chừng phải tốn không ít thời gian mới dỡ xong!”

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, những chuyện này đều do Tôn Trình và La Thường sắp xếp, hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Sau đó, bọn họ đến trang viên La Thường nói.

Trang viên này có khoảng hơn ba mươi hộ gia đình, bao gồm cả rừng núi và ruộng đất xung quanh, hơn một ngàn mẫu, trong đó phần lớn là rừng núi, ruộng đất chỉ có hơn ba trăm mẫu.

Trang viên như vậy ở Giang Nam đều rất rẻ, vì ruộng đất ở đây đều là ruộng cấy, La Thường chỉ tốn hơn ba ngàn lượng đã mua được trang viên này.

Còn dân chúng trong trang viên đều trở thành tá điền của La Thường.

Ở chân núi sau trang viên, có một ngôi nhà mới xây, chính là nơi La Thường sắp xếp cho Dương Chính Sơn ở.

Trong bóng tối mịt mờ, Dương Chính Sơn cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, đi theo La Thường đến căn phòng sắp xếp cho hắn, rồi nghỉ ngơi.

Thật ra hắn không ngủ, tuy hiện tại đã qua giờ Sửu, nhưng hắn không có buồn ngủ.

Với trạng thái cơ thể của hắn, cho dù mấy ngày mấy đêm không ngủ, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Hắn nghe theo sự sắp xếp của La Thường đến nghỉ ngơi, chính là cảm thấy nếu bản thân không nghỉ ngơi, những người khác cũng không dám đi nghỉ.

Dương Chính Sơn không buồn ngủ, dứt khoát đi vào không gian Linh Tuyền.

Hiện tại không gian Linh Tuyền đã rất lớn, đường kính gần bảy mươi mét, khoảng năm, sáu mẫu đất.

Ở giữa thạch đàm đã biến thành một con suối, nước suối không ngừng phun lên.

Dương Chính Sơn đào mấy con mương, dẫn nước thạch đàm ra bốn phía, tưới tiêu ruộng đất xung quanh.

Ruộng đất, vòng tròn gần thạch đàm là ruộng thuốc, khoảng hơn một mẫu, một nửa trồng bảo dược Dương Chính Sơn sưu tầm được, một nửa trồng dược thảo bình thường.

Bên cạnh ruộng thuốc, Dương Chính Sơn còn vây một mảnh đất xây một căn nhà tranh, đào hai hầm chứa.

Bên ngoài ruộng thuốc là các loại cây ăn quả và cây trà, đều phát triển rất tươi tốt.

Cây trà, Dương Chính Sơn còn cẩn thận chăm sóc, còn cây ăn quả, Dương Chính Sơn chỉ đơn giản cắt tỉa một chút, càng ra bên ngoài, mức độ chăm sóc càng thấp.

Đến vòng ngoài cùng, Dương Chính Sơn thậm chí trực tiếp gieo một số hạt giống lung tung, mặc cho chúng tự do sinh trưởng.

Không còn cách nào khác, không gian càng ngày càng lớn, Dương Chính Sơn đã không chăm sóc xuê, hẩn ở trong không gian phần lớn thời gian đều dùng để nấu rượu và rang trà, căn bản không có thời gian dư thừa để chăm sóc nhiều ruộng đất như vậy.

Tuy nhiên, cho dù không có hẩn chăm sóc, thực vật trong không gian cũng phát triển rất tươi tốt.

Không gian không chịu ảnh hưởng của mùa và thời tiết, dường như mỗi thời khắc đều là mùa xuân ấm áp, mỗi thời khắc đều là thời điểm thích hợp nhất cho thực vật sinh trưởng.

Hơn nữa, dường như không gian Linh Tuyền có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của thực vật đối với môi trường và địa chất, thực vật sinh trưởng đều có yêu cầu đối với môi trường và địa chất, có thực vật sợ úng không sợ hạn, có thực vật chịu lạnh, có thực vật ưa bóng râm, v.v. Nhưng những thực vật này đặt trong không gian đều có thể phát triển tươi tốt, hơn nữa tốc độ sinh trưởng vượt xa bên ngoài.

Sau khi Dương Chính Sơn tiến vào không gian, trước tiên đi xem những bảo dược kia, bảo dược sinh trưởng chậm, trừ nhân sâm, những thứ khác đã sinh trưởng vài năm gần như không có biến hóa quá lớn.

Về phần nhân sâm, Dương Chính Sơn hiện tại thực sự không thiếu, nhân sâm trong ruộng thuốc đã không còn nhiều, nhưng trong vườn cây ăn quả bên ngoài, Dương Chính Sơn đã gieo rất nhiều hạt giống nhân sâm.

Xem xong bảo dược, Dương Chính Sơn lại đi xem dược liệu bình thường, rất nhiều dược liệu đã có thể thu hoạch,

nhưng Dương Chính Sơn không có thời gian, cho nên chỉ có thể mặc chúng tự do sinh trưởng.

Hái một giỏ dược liệu cần thiết để nấu rượu, Dương Chính Sơn lại chạy đến vườn cây ăn quả dạo quanh, hái một quả cam chín, bóc vỏ đặt vào miệng, lập tức nước chua ngọt tràn ngập khoang miệng.

Chương 709: Mật Ong và Rượu Trái Cây (2)

Nhìn những quả chín treo đầy cành, Dương Chính Sơn cảm thấy hơi đau đầu.

Nhiều quả như vậy hẳn không biết nên xử lý như thế nào, trước đây rất nhiều quả đã rơi xuống đất, mặt đất đều mọc đầy cây con.

Điều phiền phức nhất chính là ở đây, Dương Chính Sơn chắc chắn không thể mặc cho những cây con này sinh trưởng, chỉ có thể nhổ bỏ chúng.

Ngay khi Dương Chính Sơn nhổ bỏ một số cây con dư thừa, âm thanh vo ve vang lên xung quanh hắn.

Trong không gian chỉ có một loại động vật, đó chính là ong mật.

Là Dương Chính Sơn cố ý thả vào không gian để thụ phấn cho thực vật.

Vì vậy, Dương Chính Sơn đã cố ý đặt hơn mười thùng ong trong không gian.

Dường như ong mật rất bất mãn với sự xuất hiện của Dương Chính Sơn, thấy hắn xuất hiện liền bay đến vây quanh hắn, muốn đuổi hắn đi.

Đáng tiếc, ở đây Dương Chính Sơn chính là tồn tại vô địch.

Đây cũng là điều Dương Chính Sơn phát hiện sau khi nuôi ong.

Hắn phát hiện trong không gian, cơ thể của hắn và bên ngoài không giống nhau, thể chất và sức mạnh thậm chí tu vi đều giống nhau, nhưng dường như hai bên có sự khác biệt về bản chất.

Dường như trong không gian cơ thể của hắn là một luồng năng lượng, căn bản không phải cơ thể bằng xương bằng thịt.

Cụ thể là tình huống gì, Dương Chính Sơn cũng không nói rõ được, dù sao chính là trong không gian, cơ thể của hắn sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nhìn thấy ong mật, Dương Chính Sơn nhớ tới thùng ong.

Hắn xuyên qua vườn cây ăn quả rậm rạp, tìm thấy nơi đặt thùng ong.

Tùy ý rút ra một câu ong, nhìn mật ong, hai mắt sáng lên.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn lấy mật ong của những con ong nhỏ này!

Cào một ít đặt vào miệng nếm thử, mật ong mịn màng, vào miệng tan ngay, trôi qua đầu lưỡi, ngọt ngào, đồng thời hương hoa tràn ngập mũi.

Sau khi mật ong vào bụng, còn có một luồng khí tức ấm áp khuếch tán ở bụng!

“Đây là?”

Đôi mắt Dương Chính Sơn lập tức sáng lên.

Cảm giác này hơi giống với lần đầu tiên hắn uống nước Linh Tuyền.

Lúc đó cơ thể hắn suy yếu lợi hại, một bát nước Linh Tuyền vào bụng, liền có cảm giác toàn thân thoải mái.

Tuy nhiên hiện tại thể chất của hắn quá mạnh, uống nước Linh Tuyền đã không có bất kỳ cảm giác nào.

Mà mật ong này vậy mà có thể mang đến cho hần một dòng nước ấm nhu hòa, điều này cho thấy mật ong cũng có công hiệu của nước Linh Tuyền, thậm chí còn lớn hơn công hiệu của nước Linh Tuyền.

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng, thực vật trong không gian đều sinh trưởng dưới sự nuôi dưỡng của nước Linh Tuyền, mà mật hoa ong mật thu thập được nên xem như là tinh hoa của thực vật, có công hiệu của nước Linh Tuyền cũng là đương nhiên.

Về phần công hiệu của mật ong tốt hơn nước Linh Tuyền, điều này có thể quy công lao cho sự chăm chỉ của ong mật.

Lại ném thử vài ngum, Dương Chính Sơn dứt khoát trực tiếp ôm hai cái bình đến, không để ý sự ngăn cản của ong mật, đổ đầy hai bình mật ong.

Quay lại nhà tranh, Dương Chính Sơn lại lấy một bình rượu, đây không phải Bách Thảo Nhưỡng, mà là rượu trái cây.

Trước đây hần đã nấu không ít rượu trái cây, nhưng không lấy ra ngoài.

Bách Thảo Nhưỡng có rất nhiều công hiệu, còn có thể quy công lao cho được liệu, còn rượu trái cây dựa vào cái gì mà có công hiệu như vậy, thực sự không thể giải thích được.

Vì vậy rượu trái cây Dương Chính Sơn nấu đều tự mình uống, ngay cả Úc Thanh Y cũng chưa từng ném thử.

Thêm mật ong vào rượu trái cây, rượu trái cây chua ngọt cộng thêm mật ong ngọt ngào, mùi vị càng tuyệt vời.

Dương Chính Sơn nhìn hai bình mật ong trước mặt, nghĩ ngợi, trực tiếp ôm một bình chạy vào hầm rượu, tìm thấy vại rượu trái cây, trực tiếp đổ hết một bình mật ong vào.

Khuấy đều, hắt lại chia ra đổ thành mười mấy bình rượu trái cây.

“Ừ, mật ong nguyên chất có một số công hiệu đặc biệt hẳn là có thể giải thích!”

“Vậy rượu trái cây thêm mật ong nguyên chất có công hiệu đặc biệt hẳn cũng có thể giải thích!”

Dương Chính Sơn nói như vậy.

Giải thích chính là che giấu, một số che giấu có nhiều sơ hở, nhưng chỉ cần không tuyên truyền rộng rãi, rất ít người sẽ truy hỏi đến cùng.

Dù sao thế giới này vốn tồn tại rất nhiều thứ thần kỳ, chỉ cần có một lời giải thích nghe có vẻ đáng tin là đủ rồi.

Về phần bình mật ong còn lại, Dương Chính Sơn dự định sau khi trở về, sẽ cho Úc Thanh Y và Tiểu Minh Chiêu ăn.

Con dâu và con trai ruột, đương nhiên phải cho thứ tốt nhất.

Dương Chính Sơn bận rộn cả đêm trong không gian, đợi hắt ra khỏi không gian, trời đã sáng.

Thay một bộ quần áo mỏng, Dương Chính Sơn từ phòng ngủ đi ra ngoài.

Tháng ba, nhiệt độ ở Giang Nam đã rất ấm áp, ở Liêu Đông phải mặc áo lông, ở Giang Nam chỉ cần mặc một bộ quần áo mỏng là được.

Bên cạnh Dương Chính Sơn có thân vệ, nhưng những hán tử to lớn này chăm sóc người có chút thô lỗ, may mà La Thường còn sắp xếp cho hắn mấy tiểu tỳ.

La Thường hiểu rõ thói quen của hắn, cho nên bữa sáng cũng không phong phú, chỉ là một bát cháo loãng, mấy đĩa

thức ăn nhỏ.

Dương Chính Sơn vừa ăn sáng xong, La Thường đã đến.

“Đại nhân!”

“Ừ! Ăn chưa?” Dương Chính Sơn tùy ý hỏi.

“Đã ăn rồi!” La Thường cười cười, nói.

“Có chuyện gì?” Dương Chính Sơn ăn xong, nhận khăn lụa tiểu tỳ đưa tới, lau khô miệng.

“Hôm nay ta phải đi liên hệ người mua hàng, không có thời gian tiếp đón đại nhân, mong đại nhân lượng thứ!” La Thường cười nói.

Dương Chính Sơn cười ha hả, “Người tiểu tử này sao lại khách sáo với ta rồi! Có chuyện gì thì cứ đi làm đi, không cần để ý đến ta, lát nữa ta sẽ ra ngoài dạo chơi!”

Khó khăn lắm mới đến được Giang Nam, Dương Chính Sơn đương nhiên muốn ra ngoài dạo chơi.

Đội thuyền ước chừng sẽ dừng ở đây hai, ba ngày, chuyện buôn bán hàng hóa đều do Tôn Trình và La Thường phụ trách, cũng không cần hấn đích thân lo lắng, cho nên hấn có thời gian đi dạo chơi một chút.

Chương 710: Thành phủ Tùng Hà (1)

“Vậy để ta sắp xếp cho đại nhân một người dẫn đường!” La Thương nói.

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Rất nhanh, La Thương đã tìm một thanh niên hơn hai mươi tuổi đến, “Đại nhân, đây là La Sâm.”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu đánh giá, La Sâm là một võ giả, tu vi không tệ, chắc khoảng tầng ba, tầng bốn Hậu Thiên.

“Tại hạ La Sâm bái kiến tướng quân!” La Sâm chắp tay thi lễ.

“Là tộc nhân của ngươi?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

La thị Ký Châu là một đại tộc, nhưng La thị chủ yếu kinh doanh, dường như không có thành tựu gì về Võ Đạo.

La Sâm trước mắt mới hơn hai mươi tuổi đã có tu vi tầng ba, tầng bốn Hậu Thiên, trong đồng lứa đã được coi là nhân tài xuất chúng, La thị Ký Châu hẳn là không bồi dưỡng được nhân tài như vậy.

“Không phải, La Sâm là tử đệ của La thị Cảnh Châu, ba năm trước ta đến Giang Nam tình cờ giúp hắn một việc nhỏ, hắn biết ơn ta, mấy năm nay vẫn giúp ta quản lý việc kinh doanh ở Giang Nam!” La Thương cười nói.

La Sâm nghiêm nghị nói: “Đông gia nói đùa, đó không phải việc nhỏ, đó là cứu mạng cả nhà ba người của ta!”

“Ha ha, đó đều là chuyện nhỏ!” La Thương cười sáng khoái, vỗ vai hắn, nói: “Hai ngày tới người đi theo ta bồi đại nhân.”

Thực ra, việc La Thương và La Sâm quen biết nhau cũng không phức tạp, mặc dù La Sâm xuất thân từ La thị Cảnh Châu, nhưng hắn chỉ là một chi nhánh của La thị Cảnh Châu, người chi nhánh như hắn cơ bản đã thoát ly gia tộc, tự mình sống cuộc sống của mình, căn bản không được gia tộc chăm sóc.

Tuy nhiên, hắn dù sao cũng là chi nhánh của La thị Cảnh Châu, cho dù đã thoát ly gia tộc, bản thân cũng có một chút nền tảng.

Độc sách luyện võ, đều có truyền thừa của mình.

Sau khi thành thân, La Sâm vẫn luôn làm việc ở một tiêu cục tại phủ Tùng Hà, ba năm trước vợ con hắn đến phủ Tùng Hà thăm hắn, không ngờ giữa đường gặp phải cường nhân, sau đó gặp được La Thương.

Cơ duyên trùng hợp, La Thương đã trở thành ân nhân cứu mạng vợ con hắn, sau đó La Thương đã lôi kéo La Sâm về dưới trướng mình.

Mặc dù hiện tại La Sâm không phải là võ giả mạnh nhất dưới trướng La Thương, nhưng lại là trợ thủ đắc lực nhất của La Thương ở Giang Nam.

Sau khi La Thương giới thiệu La Sâm cho Dương Chính Sơn, liền đi bận việc của mình.

Còn Dương Chính Sơn thu dọn đơn giản một chút, cũng theo La Sâm ra ngoài.

Nguyệt Nha Loan, chính là vịnh biển đội thuyền dừng lại, vị trí của Nguyệt Nha Loan tương đối hẻo lánh, cách huyện

thành gần nhất hơn bốn mươi dặm, mà cách thành phủ Tùng Hà càng xa hơn tám mươi dặm.

Dương Chính Sơn không có hứng thú đi dạo huyện thành, vì vậy sau khi bọn họ ra ngoài liền đi thẳng đến thành phủ Tùng Hà, hẳn cũng không mang theo quá nhiều người, bên cạnh chỉ mang theo hai người thân tín và La Sâm.

Phong cảnh Giang Nam rất đẹp, gió nhẹ thổi qua, hương cỏ thơm phảng phất bay đến, giữa tiếng oanh bay cỏ mọc, cầu nhỏ, nước chảy, nhà cửa toát lên vẻ đẹp tự nhiên và nhân văn.

Cưỡi ngựa bước lên cầu đá, nhìn dòng nước trong xanh và những ngôi nhà cổ kính hai bên bờ, Dương Chính Sơn đột nhiên có cảm giác không chân thực.

So với Liêu Đông, kiến trúc Giang Nam không nghi ngờ gì là tinh tế hơn gấp trăm lần, dường như ngay cả cây cỏ cũng trở nên tinh tế hơn rất nhiều, từng phân từng tác như thể đã được thiết kế cẩn thận, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

Mà thành phủ Tùng Hà cũng không giống như thành trì ở Liêu Đông thô lỗ, rõ ràng là tường thành rất cao lớn nhưng lại không có khí thế hùng vĩ, có lẽ là vì sau cơn mưa xuân, rêu xanh mọc ở chân tường khiến tường thành trông có vẻ dịu dàng hơn.

Đi qua cổng thành, bước qua cầu đá, dạo bước trên con đường nhộn nhịp, nhìn những người qua lại ăn mặc đẹp đẽ, Dương Chính Sơn có chút hoa mắt.

Liêu Đông cũng được, Trùng Sơn trấn cũng được, đều giống như một đại hán hùng vĩ thô lỗ, mà Giang Nam này lại là một nữ nhân xinh đẹp dịu dàng.

Không sai, đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Dương Chính Sơn.

Khí hậu và phong cảnh dịu dàng chỉ là một mặt, nguyên nhân thực sự khiến Dương Chính Sơn có suy nghĩ như vậy là do trang phục và thần thái của người đi đường.

Về trang phục, trên đường phố ở Liêu Đông rất ít khi thấy những màu sắc rực rỡ như đỏ tươi, tím thắm, xanh nhạt, xanh nước, trắng ngà, vàng nhạt,... không phải là Liêu Đông không có những bộ quần áo màu sắc này, chỉ là những người mặc quần áo màu sắc này tương đối ít.

Dường như những màu sắc này ở Giang Nam trở nên rực rỡ hơn rất nhiều.

“Đại nhân, phía trước có một quán trà, có muốn vào thưởng thức một chút không?” La Sâm cũng không biết sở thích của Dương Chính Sơn, nhưng La Thương trước đó đã nói Dương Chính Sơn thích uống trà, vì vậy liền nghĩ đến việc đưa Dương Chính Sơn đi thưởng thức trà của phủ Tùng Hà.

Dương Chính Sơn cũng không có mục đích gì, hẳn chỉ muốn đi dạo, ngắm phong cảnh Giang Nam mà thôi.

“Được, vào nếm thử xem sao!”

Quán trà có rất nhiều loại, có quán trà thanh, quán trà dã, quán trà thư, quán trà cờ và quán trà rượu,...

Quán trà thư là có người kể chuyện, quán trà cờ là có thể đánh cờ, quán trà rượu là vừa bán trà vừa bán rượu.

Quán trà dã thì ở giữa đồng quê chỉ cung cấp trà nước, là nơi cho người qua đường nghỉ chân.

Còn quán trà thanh thì đơn thuần chỉ bán trà, là nơi thưởng trà.

“Trà Xá Bách Vận!”

Dương Chính Sơn nhìn biển hiệu của quán trà này, nhẹ giọng đọc.

“Đại nhân, Trà Xá Bách Vận này là quán trà có nhiều loại trà nhất ở phủ Tùng Hà, ở đây gần như có thể tìm thấy trà của cả Giang Nam!” La Sâm nói.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vào trà xá, một tiểu nhị đi đến, nhiệt tình hỏi: “Khách quan muốn ngồi ở phòng riêng hay đại sảnh!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn đại sảnh, lúc này đã gần trưa, trong đại sảnh có không ít khách đang uống trà.

Chương 711: Thành phủ Tùng Hà (2)

Nói là uống trà, thực ra là tán gẫu.

Tại sao nhiều người trong giang hồ thích coi quán trà là trung tâm thu thập tình báo, chính là vì quán trà luôn tụ tập một nhóm người nhàn rỗi nói chuyện phiếm.

“Cho một phòng riêng yên tĩnh đi!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Hắn chỉ là một người qua đường, không hứng thú với chuyện phiếm của Giang Nam.

“Được, khách quan mời!”

Tiểu nhị đưa bốn người lên một phòng riêng ở tầng ba.

Phòng riêng không lớn, nhưng bố trí rất tao nhã, hơn nữa lại gần cửa sổ, ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn xuống mấy con phố phía trước.

Sau khi Dương Chính Sơn vào phòng riêng, hai tùy tùng rất tự giác đứng gác ở bên ngoài, Dương Chính Sơn ngồi xuống, La Sâm thì đứng ở bên cạnh.

Tiểu nhị thấy tình hình này, biết ngay ai là chủ, vội vàng hỏi: “Khách quan muốn uống trà gì?”

“Ừ, ở đây có những loại trà nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Khách quan, nói hơi tự mãn một chút, phạm là trà ở Giang Nam, Trà Xá Bách Vận của chúng ta đều có!” Tiểu nhị nói với vẻ mặt tự hào.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, sau đó mỉm cười nhìn tiểu nhị nói: “Vậy cho một ấm Long Tĩnh Sư Phong!”

Về mặt tự hào của tiểu nhị cứng đờ, ngượng ngùng nói: “Khách quan đừng đùa tiểu nhân nữa!”

Long Tĩnh Sư Phong là chỉ trà Long Tĩnh ở núi Sư Phong, đây là trà ngon có tiếng của Đại Vinh, nhưng Long Tĩnh Sư Phong không phải người bình thường có thể uống được, vì nó là ngự trà.

Cả núi Sư Phong đều là của hoàng gia, trừ phi là hoàng đế ban thưởng, nếu không căn bản không thể uống được Long Tĩnh Sư Phong.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn cười lớn, “Vậy cho một ấm Vân Tịch Long Tĩnh đi!”

Hắn chỉ cảm thấy Trà Xá Bách Vận này quá tự mãn, muốn vả mặt bọn họ một chút, chứ không thực sự muốn uống Long Tĩnh Sư Phong.

Mà Vân Tịch Long Tĩnh cũng là trà ngon có tiếng ở Giang Nam, thực ra núi Vân Tịch ở ngay bên cạnh núi Sư Phong, Vân Tịch Long Tĩnh cũng không kém Sư Phong, chỉ là vì Sư Phong là ngự trà, nên có tiếng tăm hơn một chút.

“Được, khách quan chờ một lát, tiểu nhân sẽ đi lấy trà cho khách quan!”

Tiểu nhị vui mừng, cúi người thi lễ, lui ra khỏi phòng riêng.

Một lát sau, hắn bung trà và mấy đĩa hoa quả khô, điểm tâm lên.

Hương trà nhàn nhạt quanh quần trong phòng, Dương Chính Sơn nhấp một ngụm, từ từ thưởng thức vị ngọt và hương trà tràn ngập trong miệng, khẽ gật đầu: “Không tệ!”

Mặc dù không có sự trong trẻo và ngọt ngào của Động Linh Xuân, nhưng hương trà của Vân Tịch Long Tỉnh đậm hơn, vị ngọt cũng khá dài.

“Ngồi đi!” Dương Chính Sơn ra hiệu cho La Sâm đang đứng bên cạnh ngồi xuống.

“Tạ ơn đại nhân!” La Sâm cũng không câu nệ, chấp tay thi lễ, ngồi xuống bên cạnh Dương Chính Sơn.

“Ngươi là tộc nhân của La thị Cảnh Châu?” Dương Chính Sơn vừa uống trà, vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tùy ý hỏi.

“Tại hạ chỉ là chi nhánh của La thị Cảnh Châu!” La Sâm trả lời.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Vậy ngươi có biết La Cẩm không?”

“La Cẩm!” La Sâm cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

La thị Cảnh Châu là một đại tộc, đừng nói là chi nhánh, cho dù là trực hệ cũng có rất nhiều người, chi nhánh như hán rất ít khi tiếp xúc với trực hệ, nếu là người lớn tuổi của trực hệ, có lẽ hán còn nghe nói qua, nếu là thế hệ trẻ tuổi, cơ bản hán đều không biết.

“Ừ, La Cẩm cũng là người của La thị Cảnh Châu, hán hán là ở chi nhánh của huyện Lam Hà, hiện tại hán đang làm tri huyện ở huyện An Ninh!” Dương Chính Sơn nghĩ đến lai lịch của La Cẩm, nói.

Mặc dù hán chỉ gặp La Cẩm một lần, nhưng hán vẫn hiểu rõ về lai lịch của La Cẩm, bởi vì thê tử của Dương Thừa Trạch là con gái thứ hai của La Cẩm.

Lúc Dương Thừa Trạch thành thân, Dương Chính Tường còn cố ý đi hỏi ý kiến của hắn.

Mà hiện tại Dương Thừa Trạch và La thị cũng phu thê hòa thuận, hai người đã có một trai một gái.

Cảnh Châu ở phía tây nam phủ Tùng Hà, La thị là gia tộc lớn nhất ở Cảnh Châu, mà chi nhánh của La thị Cảnh Châu phân bố khắp mấy phủ ở Giang Tây.

La thị huyện Lam Hà được coi là một chi nhánh lớn của La thị Cảnh Châu, cụ thể có gần với trục hệ hay không, Dương Chính Sơn cũng không rõ lắm.

Như loại đại tộc này, nội bộ đều rất phức tạp, ngoài trục hệ, ngay cả chính bản thân bọn họ cũng không rõ.

Dương Chính Sơn cũng chỉ là nghe thấy La Sâm xuất thân từ La thị Cảnh Châu nên nghĩ đến La Cẩm, thuận miệng nói một câu mà thôi.

La Sâm do dự một chút, nói: “Nếu đại nhân muốn tìm hiểu về La thị Lam Hà, tại hạ có thể tìm người hỏi thăm một chút!”

Dương Chính Sơn xua tay, cười nói: “Không cần, vị La tri huyện này giao tình với ta không nhiều, nhưng lại kết thành thông gia với một tộc nhân của ta, ta chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi!”

“Thì ra là vậy!” La Sâm hơi yên tâm lại.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, trên con phố bên ngoài quán trà xuất hiện một trận náo động, sau đó một tiếng chiêng đồng vang lên.

Dương Chính Sơn nhìn theo âm thanh, chỉ thấy một đội nghi trượng cờ hiệu không nhỏ đang đi dọc theo con phố.

“Đô Sát Viện khiêm đô ngự sử!”

Dương Chính Sơn nhìn cờ hiệu trong đội nghi trượng, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khiêm đô ngự sử, chính tứ phẩm, cùng với hữu đô ngự sử, hữu phó đô ngự sử đều là chức quan hệ hệ đốc phủ, cái gọi là hệ đốc phủ chính là chỉ tổng đốc và tuần phủ.

Trong tình huống bình thường, triều đình bổ nhiệm tổng đốc hoặc tuần phủ của một tỉnh, đều sẽ thêm chức quan của Đô Sát Viện, để tăng cường quyền lực cho tổng đốc và tuần phủ.

Đương nhiên, không phải nói khiêm đô ngự sử đều là đốc phủ, đốc phủ đều được thêm chức quan, nhưng khiêm đô ngự sử cũng không nhất định là đốc phủ.

Ví dụ như đội nghi trượng trước mắt này, chỉ có cờ hiệu của khiêm đô ngự sử, điều đó chứng tỏ đối phương chỉ là khiêm đô ngự sử.

Dương Chính Sơn kinh ngạc không phải vì gặp phải một khiêm đô ngự sử, mà là vị khiêm đô ngự sử này lại phô trương như vậy.

Cờ hiệu nghi trượng của quan viên thực ra rất ít khi sử dụng, thường chỉ có khi đi ra ngoài mới dùng.

Đi ra ngoài ở đây không phải là ra khỏi nhà, mà là ra khỏi thành hoặc đi nơi khác làm việc, mới mang nghi trượng theo.

Dương Chính Sơn cũng có nghi trượng, nhưng nghi trượng của hắn vẫn luôn ở trong kho bụi bặm, chưa bao giờ dùng đến.

Bởi vì hắn cảm thấy thứ này có chút làm phiền dân chúng.

Bách tính nhìn thấy thứ này phải tránh đi, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng vị trước mắt này lại bày nghi trượng trong thành, phô trương như vậy.

Chương 712: Hảo Kịch Liên Miên (1)

“Vị quan này là ai?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

“Lỗ Chính Tổ, một đại tham quan!” La Sâm lộ ra vẻ căm hận.

“Tham quan sao?” Dương Chính Sơn ngỡ ngàng, nhưng ngay sau đó chỉ cười, không hỏi thêm.

Tham quan ư? Đó chẳng phải là chuyện bình thường sao? Vô thương bất gian, vô quan bất tham, đó mới là lẽ thường.

Một trăm quan viên bị lôi ra, chín mươi tên đáng chém đầu, còn lại tám tên nên bị tịch thu gia sản và lưu đày. Một tên có lẽ vừa mới nhậm chức, tên cuối cùng có thể là người ẩn mình sâu hoặc kẻ cầu danh, đương nhiên cũng có thể là thanh quan thật sự.

Dù sao trong số quan viên mà Dương Chính Sơn từng tiếp xúc, người duy nhất có thể gọi là thanh quan chỉ có mỗi Hứa Tiến.

Hứa Tiến cổ hủ vô cùng, làm việc cẩn thận, nghiêm túc, đúng là một kẻ kỳ quặc.

Còn những người khác, bề ngoài có vẻ không tham lam, nhưng thực ra vẫn mưu cầu lợi ích cá nhân, chẳng hạn như Chu Lan. Nàng ta đương nhiên sẽ không làm những việc như tham ô lương bổng, nhưng lợi ích của phủ Ninh Quốc Công thì vẫn phải bảo vệ. Mà chỉ cần nàng bảo vệ lợi ích của phủ Ninh Quốc Công, đó chính là mưu cầu lợi ích cá nhân.

Dương Chính Sơn không bận tâm đến tham quan, chính hắn cũng được xem là một tham quan, chỉ là hắn có giới hạn riêng, sẽ không ức hiếp dân chúng và quân hộ dưới trướng.

Thu hồi ánh mắt, Dương Chính Sơn nhắc chén trà lên nhấp một ngụm. Nhưng ngay khi hắn đang uống trà, dưới đường phố đột nhiên vang lên tiếng hô giết chấn động.

“Giết tham quan, báo thù huyết hận!”

Tiếp theo đó là một nhóm người bịt mặt cầm vũ khí xông vào đội nghi trượng, tiếng kêu thảm thiết vang lên, dân chúng xung quanh lập tức bỏ chạy tán loạn.

Dương Chính Sơn sững sờ nhìn cảnh tượng này.

Giang Nam này cũng không dịu dàng như vẻ bề ngoài đâu!

Nó cũng có đao có máu!

Bên cạnh Lỗ Chính Tổ có không ít hộ vệ, nhưng người bịt mặt lại nhiều hơn, chừng bốn năm mươi người, hơn nữa thực lực có vẻ không yếu.

“Đại nhân!”

Nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài, hai tên tùy tùng ngoài cửa chạy vào.

“Không sao!” Dương Chính Sơn xua tay, bụng trà uống tiếp, thích thú nhìn trận chiến dưới đường phố.

“Đại nhân, đó có thể là người của Minh gia!” La Sâm nói.

“Minh gia?” Dương Chính Sơn nghi hoặc.

“Vâng, Minh gia vốn là một võ đạo thể gia ở Hải Châu phủ. Hai năm trước, Minh gia tìm được một gốc Vạn Niên Thường Thanh Đăng, sau đó chỉ trong một đêm, Minh gia bị gán cho tội danh mưu nghịch vì tội danh cất giấu quân giới!” La Sâm giải thích.

Dương Chính Sơn vuốt râu, khẽ gật đầu.

Tri huyện phá gia, tri phủ diệt tộc.

Dù là võ đạo thế gia, đối mặt với quan viên cũng chỉ là kẻ yếu bị chà đạp.

Một tội danh bịa đặt cũng đủ khiến một võ đạo thế gia diệt vong.

Nếu chuyện này do Lỗ Chính Tổ trước mắt làm, thì hẳn hẳn đã đòi Minh gia dâng lên Vạn Niên Thường Thanh Đăng. Đáng tiếc, Minh gia có vẻ không biết điều, không trực tiếp dâng Vạn Niên Thường Thanh Đăng lên.

Nhưng nghĩ lại cũng hiểu, Vạn Niên Thường Thanh Đăng là một loại bảo dược, công hiệu lớn nhất của nó chính là giúp võ giả Hậu Thiên ngưng tụ chân khí Tiên Thiên.

Tuy tỷ lệ rất thấp, nhưng Vạn Niên Thường Thanh Đăng xác thực có công hiệu này.

Ngưng tụ chân khí Tiên Thiên, sức hấp dẫn này đối với võ giả Hậu Thiên không cần nói cũng biết, mà đối với một võ đạo gia tộc, đây chính là chí bảo.

Minh gia rất may mắn, có được một gốc bảo dược như vậy, nhưng Minh gia lại không khôn ngoan, thực lực không đủ thì đừng mơ tưởng chiếm lấy bảo dược như vậy.

Dâng lên đổi lấy lợi ích lớn nhất mới là lựa chọn tốt nhất của Minh gia.

Vì vậy, Minh gia chỉ có thể diệt vong!

Thế đạo chính là tàn khốc như vậy, chuyện mang ngọc mà bị tội có quá nhiều rồi.

Những chuyện còn lại La Sâm không nói chi tiết, nhưng Dương Chính Sơn cũng có thể đoán được.

“Đáng tiếc, bọn họ không giết được Lỗ Chính Tổ!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

“Tại sao?” La Sâm nghi hoặc hỏi.

“Người có thấy người đứng trước kiệu không? Nếu ta không nhìn lầm, hẳn hẳn có tu vi Hậu Thiên tầng tám!”

La Sâm hiểu ra, gật đầu, sắc mặt không tốt lắm, hiển nhiên hẳn cũng muốn Lỗ Chính Tổ chết.

“Người có thù với Lỗ Chính Tổ này sao?”

La Sâm lắc đầu, “Không có, chỉ là không ưa thôi!”

Dương Chính Sơn cười khẽ, không ngờ La Sâm này lại có một trái tim chính nghĩa!

Tuy nhiên hẳn rất tò mò vì sao bên cạnh Lỗ Chính Tổ lại có cao thủ Hậu Thiên tầng tám, võ giả Hậu Thiên tầng tám dù trong quân đội hay giang hồ đều được coi là cao thủ.

Như ở Trọng Sơn trấn, tu vi của tham tướng phần lớn chỉ là Hậu Thiên tầng sáu, bảy mà thôi, mặc dù võ lực không phải là tiêu chuẩn duy nhất để làm võ tướng, nhưng trong việc thăng chức và bổ nhiệm võ quan, tu vi và thực lực cũng là một trong những yếu tố quan trọng.

Một quân đội chủ soái có thể không cần xét đến sức mạnh, vì nhiệm vụ chính của chủ soái là chỉ huy, chứ không phải ra trận giết địch.

Nhưng một quân đội chủ tướng thì cần xét đến thực lực, vì chủ tướng cần dẫn binh tác chiến, đôi khi còn phải xông lên phía trước.

Võ giả Hậu Thiên tầng tám, chỉ cần nhập ngũ ít nhất cũng được phong chức quan chỉ huy vệ hoặc phó chỉ huy vệ, chắc chắn không thể làm chủ quan, nhưng làm phó quan thì hoàn toàn có thể.

Nếu năng lực của người đó xuất chúng, rất nhanh có thể thăng làm du kích tướng quân, tham tướng, thậm chí phó tổng binh.

Như Dương Chính Sơn, nếu không phải trước đó hoàng đế hạ chỉ điều hấn đến Đằng Long Vệ, thì ít nhất hấn cũng được phong làm tham tướng, hơn nữa tham tướng chỉ là giai đoạn quá độ, rất nhanh hấn có thể trở thành phó tổng binh.

Nhưng Lỗ Chính Tổ chỉ là một quan viên tứ phẩm, bên cạnh lại có một hộ vệ Hậu Thiên tòng tám, điều này rõ ràng không hợp lý.

Chương 713: Hảo Kịch Liên Miên (2)

Tuy nhiên Dương Chính Sơn nhanh chóng nghĩ đến Vạn Niên Thường Thanh Đăng, Lỗ Chính Tổ là văn quan, chắc chắn không dùng được Vạn Niên Thường Thanh Đăng, vậy tại sao hắn lại hao tâm tổn trí cướp đoạt Vạn Niên Thường Thanh Đăng?

Hắn đưa Vạn Niên Thường Thanh Đăng cho ai?

“Người có biết người kia không?” Dương Chính Sơn chỉ vào người đàn ông trước kiệu hỏi.

La Sâm lắc đầu, “Không biết, người này không phải là người của Tùng Hà phủ!”

Võ giả Hậu Thiên tầng tám rất hiếm, như Tùng Hà phủ cũng chỉ có sáu người mà thôi, người này rõ ràng không phải là người của Tùng Hà phủ, nếu không hắn chắc chắn có thể đoán ra.

“Không phải Tùng Hà phủ, vậy là đến từ thế lực khác, Lỗ Chính Tổ hẳn là không đưa Vạn Niên Thường Thanh Đăng cho hắn, nếu không hắn sẽ không làm hộ vệ cho Lỗ Chính Tổ!”

“Điều đó có nghĩa là sau lưng hắn còn có một thế lực không nhỏ, thế lực này rất có thể sở hữu võ giả Hậu Thiên tầng chín, có lẽ hiện tại đã là cao thủ bán bộ Tiên Thiên, dù sao Vạn Niên Thường Thanh Đăng cũng là chuyện của hai năm trước rồi!”

Dương Chính Sơn chậm rãi phân tích.

Công hiệu của Vạn Niên Thường Thanh Đẳng là ngưng tụ chân khí Tiên Thiên, mà ngưng tụ ra chân khí Tiên Thiên chính là bán bộ Tiên Thiên.

“Người cảm thấy Giang Nam có những thể lực nào sở hữu thực lực như vậy?”

La Sâm nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cũng không ít!”

“Không ít?” Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc.

Thể lực có võ giả Hậu Thiên tầng chín mà lại không ít sao?

Thực lực võ đạo của Giang Nam lại mạnh mẽ như vậy sao?

“Vâng, có lẽ đại nhân không biết, rất nhiều thể lực ở Giang Nam có liên quan rộng rãi, nói là tàng long ngọa hổ cũng không quá.”

“Cả Giang Nam, những cao thủ Hậu Thiên tầng chín mà ta biết có tới tám người, còn những người âm thầm có liên quan đến các thể lực ở Giang Nam thì nhiều vô kể.”

“Hơn nữa, rất nhiều thể lực ở Giang Nam có quan hệ với các thể lực hải ngoại, mỗi quan hệ này càng thêm phức tạp!”

La Sâm giải thích.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh gật đầu, điều này cũng đúng.

Giang Nam không phải Liêu Đông, Giang Nam là vùng đất giàu có của Đại Vinh, có thể nói là một trong những khu vực giàu có nhất của Đại Vinh.

Có tiền nghĩa là có tài nguyên, mà có tài nguyên thì có thể thu hút một lượng lớn võ giả, cộng thêm sự liên quan về lợi ích, càng khiến Giang Nam hội tụ một lượng lớn cao thủ võ đạo.

Ngay khi hai người nói chuyện, trận chiến trên đường phố đã bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

Đúng như Dương Chính Sơn dự đoán, lúc đầu hộ vệ bên cạnh Lỗ Chính Tổ bị giết liên tục, thương vong nặng nề, nhưng khi người đàn ông trước kiệu ra tay, nhóm người bị mặt liền chịu tổn thất lớn, gần như không ai đỡ nổi một chiêu của người đàn ông này.

Cùng lúc đó, đầu kia của con phố xuất hiện một nhóm nha dịch, khiến tình cảnh của những người bị mặt càng thêm nguy hiểm.

Tên cầm đầu nhóm người bị mặt nhìn thấy nha dịch, lại nhìn người đàn ông không thể ngăn cản kia, trừng mắt gào lên: “Rút lui!”

Sau đó, hơn mười người bị mặt còn lại chia nhau bỏ chạy.

“Đại nhân, người đó đang chạy về phía chúng ta!” La Sâm nhìn tên cầm đầu nhóm người bị mặt nói.

Dương Chính Sơn liếc mắt nhìn, “Không cần để ý, không liên quan đến chúng ta!”

Hắn vốn không phải là người thích lo chuyện bao đồng, là chính hay là tà, liên quan gì đến hắn, hưởng hồ hắc ở Giang Nam chỉ là khách qua đường, ở hai ngày sẽ về Liêu Đông, cũng không có thời gian rảnh mà lo chuyện bao đồng.

Xem nào nhiệt thì được, quản cái gì mà loạn.

Tuy nhiên, hắn không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng đôi khi chuyện lại chủ động tìm đến hắn.

Tên cầm đầu nhóm người bị mặt trực tiếp xông vào Bách Vận trà quán, sau đó biến mất không thấy đâu nữa. Dương Chính Sơn không để ý đến chuyện này, nhưng rất nhanh một nhóm nha dịch xông vào Bách Vận trà quán.

Tiếp theo là một trận hỗn loạn trong Bách Vận trà quán, tiếng chửi mắng, quát tháo vang lên liên tục, từ đại sảnh tầng một lan đến tầng hai, tầng ba.

Àm một tiếng, cửa phòng bao nơi Dương Chính Sơn đang ngồi bị người đá văng ra, bốn năm nha dịch xông vào.

“Các người là ai, sao lại ở đây?” Tên cầm đầu nha dịch không khách khí chút nào, chất vấn.

Dương Chính Sơn khẽ nhíu mày, La Sâm tiến lên một bước, “Tại hạ là La Sâm của La thị Cảnh Châu!”

“La thị Cảnh Châu!” Tên nha dịch kia đánh giá La Sâm từ trên xuống dưới.

Danh tiếng của La thị Cảnh Châu vẫn rất có uy lực, nếu là bình thường, những nha dịch này chắc chắn sẽ không chủ động gây sự với người của La thị Cảnh Châu, nhưng hiện tại Lỗ Chính Tổ bị ám sát, bọn họ phải điều tra nghiêm ngặt.

“Các người đều là người của La thị Cảnh Châu sao?” Nha dịch lộ ra vẻ hung ác, “Bao che thích khách, chính là đồng tội!”

Dương Chính Sơn khẽ thở dài, đây chính là tai bay vạ gió!

Hắn chỉ vô tình xem náo nhiệt, kết quả lại có phiền phức tìm đến cửa.

Danh tiếng của La thị Cảnh Châu không dùng được!

Còn như La Thường, ha ha, La Thường chỉ là một phú thương mà thôi, ở đây cũng không dùng được.

Còn chính hắn, thân phận của hắn dường như cũng không tiện bộc lộ.

Đây thật sự là một rắc rối!

“Cút ra ngoài!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

Nha dịch nghe vậy, sắc mặt khế biến, thậm chí còn rút đao ra.

Dương Chính Sơn càng bất đắc dĩ hơn, ra hiệu bằng mắt với hai tùy tùng bên cạnh, hai tên tùy tùng không nói một lời, tiến lên mỗi người một cước, trực tiếp đá năm tên nha dịch ra ngoài!

Bịch bịch~~

Nha dịch bay ra ngoài, cũng không biết đụng vỡ bao nhiêu thứ.

“Hừ, hứng thú đang tốt lại bị đám hỗn đản này quấy rầy, thật là mất hứng vô cùng!”

Dương Chính Sơn chậm rãi đứng dậy, bước ra khỏi phòng bao.

Mà ngoài phòng bao, càng nhiều nha dịch đã chen chúc đầy tầng ba, từng người cầm đao dài, cảnh giác nhìn Dương Chính Sơn.

Ừm, không chỉ là Dương Chính Sơn, ba người ở phòng bao không xa cũng bước ra, vẻ mặt khinh thường nhìn đám hộ vệ này.

Bách Vận trà quán cũng không phải nơi mà ai cũng có thể đến, những người có thể đến đây uống trà, ít nhất trong nhà cũng phải có chút dư dả.

Đặc biệt là tầng ba, một ấm trà phải mấy lượng bạc, dân thường chắc chắn không uống nổi, thương nhân bình thường chắc cũng không nỡ uống.

“Một đám ngu ngốc, có biết bản công tử là ai không! Dám quấy rầy bản công tử uống trà?”

“Đúng vậy, dám làm mất hứng của Tam công tử, đáng đánh!”

Sau khi bước ra khỏi phòng bao, Dương Chính Sơn còn chưa làm gì, ba vị công tử ở không xa đã nổi giận trước rồi.

Vừa xem xong một màn kịch hay là hào hiệp giang hồ ám sát tham quan, giờ lại diễn thêm một màn công tử ăn chơi dạy dỗ nha dịch.

Chương 714: Đây là Giang Nam!

“Haha, Giang Nam này thật thú vị!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Tam công tử, là tiểu nhân sai, tam công tử đừng đánh nữa!”

Mấy nha dịch cầu xin, nhưng những công tử kia chẳng có ý định dừng tay, còn lớn tiếng: “Hắn, Lỗ Chính Tổ, là cái thá gì? Có thích khách muốn giết hắn, đó là đáng đời, dám quấy rầy bọn ta, hỏi xem hắn có mặt mũi để xin lỗi không?”

Dương Chính Sơn nghe vậy, càng thêm kinh ngạc. Khẩu khí này lớn quá!

Dù sao Lỗ Chính Tổ cũng là quan tứ phẩm, Tri phủ Tùng Hà cũng chỉ là tứ phẩm, huống hồ Lỗ Chính Tổ là Ngự sử, Tri phủ trước mặt hắn cũng không đáng gì.

Phó Đô Ngự sử thường giám sát mấy phủ, tuy không có danh Tuần phủ nhưng có thực quyền như Tuần phủ, nên còn được gọi là Tiểu Tuần phủ.

Vị công tử này dám nói lời ngông cuồng như vậy, thân phận chắc chắn không đơn giản.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn sang, thấy một công tử môi đỏ răng trắng đang đâm đá một nha dịch.

“Đại nhân, đó là tam công tử của tân Giang Quận Vương phủ!” La Sâm nhắc nhở.

Tân Giang Quận Vương phủ! Thảo nào!

Trước đây Dương Chính Sơn không biết Tùng Hà phủ có tân Giang Quận Vương, giờ thì biết rồi.

Dính đến hoàng tộc, tốt nhất là tránh xa!

Dương Chính Sơn không nghĩ ngợi, đi xuống lầu từ hướng khác.

Hoàng tộc chính là rắc rối, hắn chẳng muốn dây dưa.

Ở Liêu Đông có Khánh Vương, đã khiến hắn thấp thỏm lo âu, sợ Khánh Vương gây chuyện.

Nhưng Khánh Vương không gây chuyện, hắn cũng không yên tâm.

Nghĩ đến Khánh Vương, Dương Chính Sơn lại thấy bức bối.

Đến giờ, Đinh Thu vẫn giám sát Khánh Hoa phủ, nhưng Khánh Vương phủ lại bình yên vô sự, Đinh Thu hầu như không thu được gì.

Điều này không có nghĩa là Khánh Vương phủ không có vấn đề, chỉ là họ che giấu quá sâu.

Dương Chính Sơn rời đi, khuôn mặt âm trầm, khí thế bức người, các nha dịch phía trước đều lùi lại.

Khi hắn xuống đến đại sảnh tầng một, đám nha dịch đã vây quanh hắn.

Dương Chính Sơn có chút cạn lời, các người không đi bắt thích khách, vậy ta làm gì?

Vô có gặp họa!

“Chưởng quầy, tiền trà của các người!”

Dương Chính Sơn lấy một thỏi bạc, ném lên quầy, chẳng thèm để ý đến đám nha dịch, bước ra khỏi trà quán.

Lúc này, trên đường vẫn hỗn loạn, nhiều nha dịch đang bắt người, kiệu của Lỗ Chính Tổ vẫn ở đó, một hán tử đứng trước kiệu.

Dương Chính Sơn liếc nhìn, bước tới.

“Đứng lại!” Hán tử lạnh giọng quát.

Dương Chính Sơn dừng lại, đá một thanh đao dưới đất.

Vút một tiếng, trường đao như cầu vòng bắn về phía hán tử, đồng tử hán tử co rút, rút đao ở eo ra, nhưng khi đao của hán tử vừa chắn trước người, trường đao đã sượt qua, bắn vào trong kiệu.

Kiệu bị xuyên thủng, trường đao bay ra ngoài mây chục trượng mới rơi xuống đất.

“Lão phu muốn giết người, các ngươi không cản được! Tránh ra!”

Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn kiệu.

Trong kiệu, trán Lỗ Chính Tổ đầm mồ hôi lạnh.

Tri huyện diệt gia, Phủ doãn diệt môn, gia tộc võ đạo cũng không cản nổi, khi tu vi và thực lực đạt đến trình độ nhất định, quan viên cũng phải tránh xa.

“Tránh, tránh ra!” Lỗ Chính Tổ run rẩy nói.

Lưỡi đao vừa rồi sượt qua tai hán tử, không bị dọa tè ra quần đã là tốt lắm rồi.

Hán tử nhìn Dương Chính Sơn, chấp tay nói: “Tiền bối mời!”

Dương Chính Sơn chẳng thêm để ý, sai bước rời đi.

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến hán tử, nếu không phải đám nha dịch hỏi han, hán tử cũng chẳng xen vào.

Gặp phải chuyện này, Dương Chính Sơn chẳng còn tâm trí nào mà dạo chơi nữa.

Lỗ Chính Tổ bị ám sát, Tùng Hà phủ chắc chắn sẽ rối tung lên, hấn ở lại chỉ thêm phiền phức, vì không thể lộ thân phận.

Khi Dương Chính Sơn rời khỏi Tùng Hà phủ, La Thường đang bận rộn bán hàng hóa của đội tàu.

Đằng Long Vệ mang theo rất nhiều hàng hóa, đủ loại, không phải một hai thương gia có thể mua hết.

Trước đó, hấn đã liên hệ với vài thương gia, thỏa thuận giá cả và số lượng.

Hàng hóa đến Nguyệt Nha Loan, hấn liên hệ lại với các thương gia, thực hiện giao kèo.

Phần lớn các thương gia đều sẵn lòng hợp tác, vì giá La Thường đưa ra rất thấp, thấp hơn giá thị trường khoảng 10%.

La Thường đã giao dịch thành công với bốn thương gia.

Nhưng khi đến nhà họ Lưu, thương gia ngọc lớn nhất Tùng Hà phủ, hấn gặp rắc rối.

Nhà họ Lưu không chỉ là thương gia ngọc lớn nhất, mà còn là một trong những thương gia muối lớn nhất Tùng Hà phủ, sau lưng họ là Bộ chính sứ Giang Nam Cao Hoài.

La Thường đã thỏa thuận với Lưu Phúc Chương, gia chủ nhà họ Lưu, sẽ bán hết ngọc xà vân vận từ Liêu Đông cho họ.

Nhưng khi hấn đến, Lưu Phúc Chương lại lật lọng, phủ nhận giá cả đã thống nhất.

Trong sảnh nhà họ Lưu, La Thường nhìn Lưu Phúc Chương, sắc mặt không tốt.

Lưu Phúc Chương khoảng hơn bốn mươi tuổi, dung mạo đoan chính, khí chất nho nhã, từng cử chỉ đều toát lên vẻ ung

dung, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng khó đoán.

“Luu huynh, muốn giá thế nào?” La Thường kiểm chế hỏi.

Tài sản của La gia ở Liêu Đông không nhỏ, nhưng ở Giang Nam chỉ là nhỏ lẻ.

Dù mấy năm nay, La Thường đã mua nhiều cửa hàng, ruộng đất, trà trang ở Giang Nam, nhưng chỉ để cung cấp hàng hóa cho Liêu Đông, ở Giang Nam không đáng kể.

Điều này cũng bình thường, Dương Chính Sơn ở Liêu Đông, căn cơ ở Liêu Đông, còn ở Giang Nam hẳn không có chỗ dựa, cùng lắm là dùng tiền kết giao với một số quan viên.

So với nhà họ Lưu, La gia chỉ là khách lạ ở Giang Nam!

Dựa trên nguyên tắc hòa khí sinh tài, La Thường mới bán ngọc xà vắn cho nhà họ Lưu.

Không ngờ nhà họ Lưu lại không giữ chữ tín, ép giá vào lúc này.

“Giảm thêm 30%!” Lưu Phúc Chương khễ quạt, cười nói: “Giảm thêm 30% so với giá đã thỏa thuận!”

“Không thể!” La Thường lập tức từ chối.

Giảm thêm 30%? Đùa gì vậy?

Giá hắn đưa ra đã thấp hơn thị trường 10%, hơn nữa ngọc xà vắn vận đến đây hầu hết là loại lớn, rất hiếm ở Giang Nam.

“Đây là giá cao nhất tôi có thể đưa ra!” Lưu Phúc Chương không để ý đến sự từ chối của La Thường, nói: “Tôi biết giá ngọc xà vắn ở Liêu Đông, với giá này các người vẫn có lời!”

La Thường càng thêm khó coi.

Đúng vậy, dù giảm thêm 30%, Đằng Long Vệ cũng không lỗ.

Ngọc xà vắn vận từ Liêu Đông đến Giang Nam bằng đường bộ, giá sẽ tăng 1,3 đến 1,5 lần, lợi nhuận khoảng 30-40%.

Không có lợi nhuận 30-40%, ai lại tốn công vận chuyển đồng đá nặng nề này đến Giang Nam.

Còn vận chuyển bằng đường biển, chi phí giảm đi rất nhiều, chỉ riêng chi phí nhân công đã tiết kiệm được nhiều.

Theo giá đã thỏa thuận, lợi nhuận khoảng 30%.

Nếu giảm thêm 30%, thì họ sẽ lỗ vốn.

Lưu Phúc Chương tiếp tục nói: “Không chỉ lần này, sau này mỗi tháng các người phải cung cấp cho chúng tôi không dưới ba vạn cân ngọc xà vắn, chất lượng không được giảm!”

La Thường nheo mắt, đây không còn là mua bán nữa, mà là đe dọa trắng trợn.

Không chỉ lần này lỗ vốn, sau này còn phải tiếp tục lỗ vốn cung cấp ngọc cho nhà họ Lưu, dựa vào cái gì?

Dựa vào nhà họ Lưu thế lớn ở Giang Nam, có chỗ dựa ở Giang Nam!

Còn La gia ở Giang Nam chỉ là khách!

Nhà họ Lưu đã ăn chắc La Thường!

La Thường nhanh chóng hiểu ra.

Hắn nhìn Lưu Phúc Chương, nói: “Lưu huynh nên hiểu, đây không phải là việc kinh doanh của tôi!”

“Thì sao? Đây là Giang Nam!” Lưu Phúc Chương chậm rãi nói, không để ý đến lời nhắc nhở của La Thường.

Hắn nghĩ cũng đúng, đây là Giang Nam, quan ở Liêu Đông có thể quản được Giang Nam sao?

Quyền lực của quan viên có giới hạn địa lý.

Đừng nói quan địa phương, ngay cả quan kinh thành đôi khi ở địa phương cũng không có tác dụng.

La Thường hít sâu một hơi, đè nén cơn giận, đứng dậy chấp tay: “Nếu vậy, tôi xin cáo từ!”

“Được, các người chỉ có ba ngày, hy vọng các người đưa ra lựa chọn sáng suốt!”

“Phúc Quý, tiễn khách!”

Lưu Phúc Chương nhấp một ngụm trà.

Dương Chính Sơn trở về Nguyệt Nha Loan, đã là hoàng hôn.

Lần đi Tùng Hà phủ này, có thể nói là đi trong hứng khởi, về trong thất vọng, mất hơn ba tiếng đồng hồ đi lại, mà ở trong thành chỉ được một tiếng, thật là chán nản.

Dương Chính Sơn không vui trở về viện của mình, đây không phải địa bàn của mình, muốn chơi cũng không được thoải mái.

Nếu ở Liêu Đông, không dám nói có thể đi ngang, nhưng ít nhất không ai dám cản đường.

Danh tiếng của Dương Chính Sơn ở Liêu Đông không cần bàn cãi, dẫn binh vào Liêu An phủ, niêm phong Ti Thống Vận, mà không bị triều đình trừng phạt, chỉ riêng việc này đã khiến hấn nổi tiếng ở Liêu Đông.

Còn ở Giang Nam?

Hắn thậm chí không thể lộ thân phận, nói gì đến chuyện khác.

Chương 715: Để ta tạo chút hứng thú cho ngươi! (1)

Dương Chính Sơn vừa trở về sân, đã thấy La Thường đứng đó với vẻ mặt khó coi.

“Có chuyện gì?” Dương Chính Sơn nhíu mày hỏi.

La Thường cười khỏ: “Đại nhân, gặp chút rắc rối!”

“Rắc rối gì?” Dương Chính Sơn bước vào phòng khách, đặt roi ngựa xuống, hỏi.

“La gia muốn ép giá ~~”

La Thường kể lại chuyện hôm nay thương lượng với La gia, Dương Chính Sơn nghe xong, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Quá đáng thật! Đây là muốn chèn ép ta sao?”

“Một tên thương nhân lại muốn chèn ép ta, thật sự coi ta là bùn đất sao!”

“Chú có thể nhịn, thím không thể nhịn được!”

Trong lòng Dương Chính Sơn lửa giận bùng lên. Mặc dù từ trước đến nay, hắn đối xử với thương nhân bình đẳng, không coi thường họ, nhưng ở thế giới này, sĩ nông công thương, giai cấp rõ ràng, thương nhân dù giàu có, phần lớn cũng chỉ là công cụ của quan lại.

“Sang thế giới này bao nhiêu năm, ta cũng dần chấp nhận quan niệm như vậy.”

“Ta sẽ không coi thường thương nhân, nhưng cũng không cho phép họ cười lên đầu mình.”

“Nói đơn giản là, người ngoan ngoãn hợp tác, ta sẽ đối xử bình đẳng, còn người muốn cưỡi lên đầu ta, thì người chính là hạng thấp kém.”

“Đúng vậy, ta chính là tiêu chuẩn kép như thế.”

“Chết tiệt, cái quái gì thế này!” Dương Chính Sơn không nhịn được chửi thề.

“Đại nhân!” La Thường có chút lo lắng, muốn khuyên vài câu.

Dương Chính Sơn xua tay, sắc mặt càng trầm xuống.

“Con giận này nhất định phải xả, ta không phải loại người nhân nhượng!”

“Ta chưa bao giờ phải chịu áp lực như thế này!”

“Cũng không trách hẳn tức giận như vậy, chuyện ở phủ thành đã làm hẳn không vui, giờ đây một La gia cũng muốn chèn ép hẳn, sao hẳn có thể không tức giận?”

“Hơn nữa, lần ra khơi này liên quan đến sự phát triển hải thương của Đằng Long Vệ, nếu không giải quyết được La gia, kế hoạch của ta sẽ bị đảo lộn.”

“Hiện tại tiền lương của Đằng Long Vệ không còn nhiều, mà sắp tới cần nhiều hơn nữa.”

“Ta muốn có một đội kỵ binh tinh nhuệ, đó là dùng bạc mà tạo ra.”

“Lính tráng, chiến mã, giáp sắt, vũ khí... thứ nào cũng cần bạc.”

“Hàng chục vạn lượng nghe có vẻ nhiều, nhưng thực sự tiêu vào chẳng thấm vào đâu.”

“Nói đơn giản, một con chiến mã đủ tiêu chuẩn đã cần mấy chục lượng bạc, một ngàn con là một vạn lượng, năm ngàn con

là năm vạn lượng. Mấu chốt là mua ngựa về còn phải nuôi dưỡng, cũng tốn rất nhiều bạc.”

“Nói thẳng ra, chi phí nuôi một con chiến mã gấp ba đến năm lần chi phí nuôi một binh lính.”

“Nghe có vẻ khó tin, nhưng sự thật là như vậy.”

“Nếu Đằng Long Vệ không có nguồn tài chính ổn định, ta căn bản không thể nuôi nổi năm ngàn kỵ binh.”

“Hải thương chính là nguồn tài chính ta tìm cho Đằng Long Vệ. Nhưng hiện tại La gia lại muốn chèn ép nguồn tài chính này.”

“Sao ta có thể dung thứ?”

“Người nói sau lưng La gia là Bồ Chánh Sứ Giang Nam Cao Hoài?” Dương Chính Sơn lạnh giọng hỏi.

“Ừ, đúng vậy!” La Thường nói.

Ánh mắt Dương Chính Sơn lộ ra vẻ hung ác: “Lấy bút tới!”

La Thường không biết Dương Chính Sơn muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời chuẩn bị bút mực.

“Ta đọc ngươi viết!”

“Hả!” La Thường sững sờ.

“Mau viết!” Dương Chính Sơn thúc giục.

La Thường không có cách nào, đành cầm bút chuẩn bị viết.

“Quản chặt con chó của ngươi, nếu không ta sẽ đâm hai lỗ trên người ngươi!” Dương Chính Sơn nói.

La Thường choáng váng, Dương Chính Sơn lại thúc giục, hắn mới viết câu này.

“Đại nhân, gửi cho ai?”

“Còn ai nữa, tất nhiên là Cao Hoài!”

“Như vậy không ổn chứ?” La Thường không chắc chắn nói.

“Có gì không ổn? Chó cắn ta một cái, ta không thể đi cắn lại chó, nhưng ta có thể đánh chủ của chó, đây gọi là phòng vệ chính đáng!”

Dương Chính Sơn thân nhiên nói: “Người tự mình mang thư đến!”

“Cái này ~” La Thường méo mặt, “Đại nhân, ta sợ Cao đại nhân giết ta!”

“Hắn dám!” Dương Chính Sơn trợn mắt.

Khóe miệng La Thường co giật, sau đó nói: “Vậy có cần ký tên không?”

“Người ngu à, ký tên chẳng phải là để người ta nắm thóp sao?” Dương Chính Sơn tức giận nói.

“Chuyện này sao có thể để lại tên? Nếu Cao Hoài gửi thư lên trên, chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức.”

“Không ký tên, tức là giả, chỉ cần ta không thừa nhận, thì không liên quan đến ta!”

“Còn về La Thường!”

“Khụ khụ, tên này mượn danh tướng quân làm loạn bên ngoài, có liên quan gì đến tướng quân!”

“Người xem bút tích cũng không phải của tướng quân, rõ ràng là tên này giả mạo.”

“Hơn nữa tướng quân luôn ở Liêu Đông, sao có thể xuất hiện ở Giang Nam?”

“Nói chung nếu chuyện này âm ỉ lên, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ chối bay chối biến.”

“Còn về La Thường, hắn cũng là người biết điều, chắc chắn sẽ cứu hắn.”

“Tuy nhiên Dương Chính Sơn không cho rằng Cao Hoài dám báo cáo.”

“Vì hắn là văn quan, Dương Chính Sơn là võ tướng.”

“Võ tướng mà, làm việc thô lỗ một chút cũng là bình thường.”

“Vậy ta thật sự đi?” La Thường lo lắng nói.

Hắn cảm thấy chuyện này có chút không đáng tin, nhưng lại cảm thấy Dương Chính Sơn sẽ không hại hắn.

“Ừ, đi đi!” Dương Chính Sơn gật đầu.

La Thường nhìn hắn, lại nhìn lá thư trong tay, “Đại nhân, ta thật sự đi đây!”

“Ừ!”

“Đại nhân, nếu ta không trở về, người hãy chăm sóc La gia chúng ta!” La Thường vẫn lo lắng.

Dương Chính Sơn im lặng nhìn hắn, làm La Thường sợ hãi.

La Thường cười gượng, chạy ra khỏi phòng khách, mặc dù mấy năm nay hắn có hơi béo, nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Sau khi La Thường rời đi, Dương Chính Sơn ngồi trong phòng khách uống một ấm trà.

“Chết tiệt, trong lòng vẫn không thoải mái!”

“Mặc dù đã để La Thường đi nói lý với chủ của chó, nhưng trong lòng ta vẫn muốn đánh chó một trận.”

“La Sâm!”

“Đại nhân!”

“La gia ở đâu?”

“Ở huyện Thanh Phố!”

Chương 716: Để ta tạo chút hứng thú cho người! (2)

“Đi, đi đánh chó!”

...

Trăng lưỡi liềm thuộc huyện Thanh Phố, nên thành huyện Thanh Phố là thành gần Trăng lưỡi liềm nhất, chỉ cách hơn bốn mươi dặm.

Đêm đó, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đến ngoài thành Thanh Phố.

Lúc này cổng thành đã đóng, nhưng tường thành của một huyện nhỏ không ngăn được Dương Chính Sơn, hắn để La Sâm và tùy tùng chờ ở ngoài thành, một mình nhảy vào trong thành.

Thanh Phố là một huyện lớn, dân cư trong thành không ít, nhưng La gia là phú thương lớn ở Thanh Phố, nên tìm thấy phủ đệ của La gia cũng dễ dàng.

Dương Chính Sơn nhanh chóng xâm nhập vào phủ đệ của La gia.

Là một phú thương, hộ vệ của La gia cũng khá mạnh, nhưng đối với Dương Chính Sơn, những hộ vệ này vẫn quá yếu.

Mặc dù hiện tại thuật khinh thân vẫn không phải sở trường của hắn, nhưng với thính lực và thị lực nhạy bén, cộng thêm thuật khinh thân không yếu, vòng qua hộ vệ của La gia, lặng lẽ xâm nhập vào La gia cũng rất dễ dàng.

Đêm tối, bóng dáng Dương Chính Sơn di chuyển qua lại trong phủ đệ La gia.

Hắn giống như ma quỷ, lúc ẩn mình ở góc tường, lúc nhảy lên ngọn cây, lúc dừng lại trên mái nhà.

Hắn đến để đánh chó, nhưng đánh chó cũng phải có phương pháp.

Không phải cứ đánh chó một trận là xong, mà phải đánh cho chó đau.

Đau đớn về thể xác không bằng tổn thương về tinh thần.

Phủ đệ của La gia rất lớn, Dương Chính Sơn mất nửa canh giờ mới đi hết một vòng, đồng thời cũng tìm được phòng ngủ của La Phúc Chương.

Ngoài phòng ngủ, Dương Chính Sơn đá ba tên tùy tùng đã ngất xỉu, khóe miệng nở nụ cười gian xảo.

Sau đó, hắn bước vào phòng ngủ.

“Chắc chắc ~~”

“La Phúc Chương này chơi cũng ghê thật, trên giường rộng lớn có tận bốn tiểu mỹ nhân.”

“Lão đệ à! Người chơi thế này hơi quá rồi đấy!”

Dương Chính Sơn thò đầu vào màn giường, nhìn thấy cảnh hỗn loạn, trong lòng không khỏi chấn động.

“Đáng tiếc ta đến hơi muộn, nếu không có thể thưởng thức một màn kịch tình yêu.”

“Để ta tạo chút hứng thú cho người!”

Dương Chính Sơn nhìn giá nến bên cạnh, trong lòng có chút hưng phấn như đang nghịch ngợm.

Bàn tay ác quỷ của hắn thò vào trong giường, bịt chặt miệng La Phúc Chương.

“U u ~~”

La Phúc Chương giật mình tỉnh dậy, hoảng sợ nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc.

Dương Chính Sơn nhe răng cười, nhưng lúc này hắn đang che mặt, La Phúc Chương không nhìn thấy được dung mạo của hắn.

Sau đó là trói chặt, tất nhiên, những tiểu mỹ nhân trên giường cũng bị hắn gõ cho ngất xỉu.

“Không được nhìn, không được sờ!”

Dương Chính Sơn thề với trời, hắn tuyệt đối không sàm sỡ, tuyệt đối không làm gì có lỗi với phu nhân.

“Thành thật một chút, nếu không ta sẽ móc hạt đậu tằm này của ngươi ra!”

Hạt đậu tằm bị hoảng sợ, biến thành hạt lạc.

“U u u ~~” La Phúc Chương muốn nói gì đó, nhưng đáng tiếc Dương Chính Sơn căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Sau khi trói chặt, Dương Chính Sơn lấy vài ngọn nến, dùng dây treo ở giữa giường.

Nến cháy, từng giọt sáp đỏ nhỏ xuống, rơi vào ngực và bụng La Phúc Chương, Dương Chính Sơn cũng khá nhân từ, không để sáp nhỏ vào hạ bộ của La Phúc Chương.

“Chủ yếu là quá nhỏ, không dễ điều chỉnh.”

“Thế nào? Sướng không?”

“Ngươi từ từ hưởng thụ, ta đi trước đây!”

Dương Chính Sơn cười hì hì, mở cửa sổ, leo ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, ngoài ánh đèn nhảy múa, chỉ còn lại tiếng “u u” trầm đục.

Nửa đêm, hộ vệ ngoài cửa và người hầu ở phòng ngoài đã bị Dương Chính Sơn gõ cho ngất xỉu, nhất thời không ai phát hiện ra tình trạng bất thường của La Phúc Chương.

Sau khi Dương Chính Sơn rời khỏi phòng ngủ của La Phúc Chương, hắn không rời khỏi La phủ, mà tiến về phía kho của La gia.

“Trộm không đi tay không!”

“Ta không phải trộm, nhưng không ngại làm trộm một lần.”

“Đã đến rồi, tất nhiên là càng nhiều càng tốt!”

Trong phủ, kho tàng tất nhiên là trọng điểm canh gác, mà thực lực của La gia cũng không yếu, chỉ riêng hộ vệ canh giữ kho tàng đã có bảy tám võ giả hậu thiên, trong đó có một võ giả hậu thiên tầng năm.

Nhưng đối với Dương Chính Sơn, những người này như không tồn tại, vài cái chém tay hạ xuống, từng người một đều ngất xỉu.

“Kho bạc!”

Dương Chính Sơn bước vào kho bạc, trong lòng thoải mái vô cùng.

“Lần này ta phát tài rồi!”

“Thế giới này không có ngân hàng, chỉ có ngân trang, bạc gửi ở ngân trang không những không có lãi, mà còn mất phí, nên phần lớn mọi người đều cất bạc ở nhà.”

“Một số phú thương thích nhất là nấu chảy bạc thành những vật lớn, chẳng hạn như quả bí bạc.”

“Vì như vậy có thể phòng ngừa trộm cắp, một quả bí bạc nặng mấy trăm cân, muốn trộm đi tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.”

“Tất nhiên, đó là đối với người khác, còn với Dương Chính Sơn, bất kể lớn hay nặng thế nào, hẳn đều có thể dễ dàng lấy đi.”

“Trong kho bạc, từng quả bí bạc được Dương Chính Sơn thu vào không gian linh tuyến, còn có rất nhiều vàng bạc thỏi, Dương Chính Sơn không khách khí, tất cả đều thu vào không gian.”

Chương 717: Đại nhân nhà ta tính khí không tốt lắm! (1)

Chỉ trong chốc lát, một nhà kho lớn cùng với vàng bạc trong hầm đều bị Dương Chính Sơn cướp sạch.

Dương Chính Sơn đường hoàng bước ra khỏi nhà kho, sau đó nhảy lên ngọn của một cây đại thụ bên cạnh.

Vàng trắng khuyết treo trên bầu trời đêm, chiếu rọi bóng dáng của Dương Chính Sơn thấp thoáng ẩn hiện.

Hắn đảo mắt nhìn toàn bộ phủ đệ của Lưu gia.

Thực ra trong phủ đệ này vẫn còn rất nhiều thứ giá trị. Đối với thương nhân giàu có, vàng bạc không phải là tài sản quan trọng nhất, nhà cửa, ruộng đất, hàng hóa mới là thứ đáng giá nhất.

Ngoài ra, còn có các loại đồ cổ tranh chữ, vải lụa, ngọc bích phi thủy, trang sức vàng bạc và các vật phẩm quý giá khác.

Chẳng hạn như Dương gia, nơi đáng giá nhất không phải là kho bạc mà là nhà kho của Dương Chính Sơn.

Cho dù Dương Chính Sơn đã cất hầu hết những thứ tốt vào trong không gian Linh Tuyền, nhưng nhà kho của hắn vẫn là nơi đáng giá nhất Dương gia, tùy tiện lấy ra một món đồ, trị giá mấy chục đến hàng trăm lượng bạc.

Lưu gia, một thương nhân giàu có như vậy, chắc chắn cũng có rất nhiều kho hàng như vậy.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại chìm vào màn đêm, lục soát từng căn phòng một.

Phạm là thứ trông có vẻ đáng giá, đều được thu vào không gian Linh Tuyền.

Nhà tranh trong không gian không còn chỗ chứa, thì tùy ý ném vào trong vườn cây ăn quả.

Thời gian từng phút trôi qua, mãi đến khi trong viện chính của Lưu gia vang lên một tiếng hét chói tai, Dương Chính Sơn mới dừng tay.

Tiếng hét vang lên từ trên giường của Lưu Phúc Chương, Dương Chính Sơn vẫn còn thương hoa tiếc ngọc với mấy tiểu kiều nương đó, ra tay tương đối nhẹ nhàng.

Rất nhanh, từ hướng viện chính vang lên một trận hỗn loạn, Dương Chính Sơn bước ra khỏi một nhà kho, thân hình lóe lên, liền hóa thành một bóng mờ biến mất không còn dấu vết.

“Đáng ghét! Là ai!”

Một lát sau, trong viện chính vang lên tiếng gầm thét của Lưu Phúc Chương.

Chỉ là trong tiếng gầm thét của hắn lại mang theo một tia run rẩy.

Hu hu, đau quá!

Suốt hai khắc đồng hồ, hắn trơ mắt nhìn từng giọt sáp nhỏ xuống người mình, mỗi lần nhỏ xuống, hắn lại đau đến run lên.

Quá đáng ghét, quá tà ác, quá tàn bạo!

Nếu không phải cuối cùng ngọn nến sắp cháy hết, đốt đứt sợi dây bên trên rơi xuống, vừa vắn rơi trúng người tiểu kiều

nuơng bên cạnh hắ, khiến nàng đau tĩnh, thì hắ còn không biết sẽ bị hành hạ đến khi nào.

“Đám phê vật vô dụng này!”

Lưu Phúc Chương lúc này nào còn nửa điểmh nhỏ nhẽ, hắ khoác một chiếc áo, chân trần, đối với đám hộ vệ tới cứu hắ chính là một trận đá mạnh.

“Người đã mò lên giường của ta rồi, các người lại không phát hiện ra!”

“Có phải lão tử bị người ta giết rồi, các người cũng không nhìn thấy!”

“Phê vật, phê vật!”

Lưu Phúc Chương gắh thét.

Một đám người đứng trong sân run lẩy bẩy, không dám thở mạnh.

Sĩ nông công thương, võ tương đương với sĩ.

Nhưng khi tài lực đạt đến một trình độ nhất định, thương nhân có thể dính dáng rất nhiều đến quan lại, thân phận và địa vị sẽ vượt lên trên võ và sĩ.

Đám hộ vệ của Lưu gia ai nấy đều là võ giả, nhưng trước mặt Lưu Phúc Chương lại không dám thở mạnh.

“Lão, lão gia~~”

Lúc này, quản gia của Lưu gia run rẩy lên tiếng nói.

“Sao?” Lưu Phúc Chương trừng mắt nhìn hắ.

Quản gia khóc lóc nói: “Lão gia, kho bạc bị trộm rồi!”

“Cái gì!” Toàn thân Lưu Phúc Chương cứng đờ, cảm thấy dưới háng mình lạnh buốt.

Sau đó, hắn cũng không để ý đến việc dạy bảo đám phé vật trước mắt này, vội vã chạy về phía kho bạc.

Mà khi hắn nhìn thấy nhà kho trống rỗng, trước mắt tối sầm, ngã thẳng xuống.

Lưu gia là phú thương, kho bạc trong phủ đệ của Lưu gia có bao nhiêu bạc, nói thật, ngay cả chính Lưu Phúc Chương cũng không có con số chính xác.

Nhưng chắc chắn không dưới năm trăm ngàn lượng!

Thực ra Dương Chính Sơn cũng không biết hắn đã lấy bao nhiêu đồ, hắn chỉ một mực bỏ đồ vào trong không gian Linh Tuyền, căn bản không tính toán xem mình đã lấy bao nhiêu.

Nhưng hắn biết lần thu hoạch này còn lớn hơn cả lần thu hoạch trong không gian ngầm của nha môn tri châu An Nguyên thành trước đây.

Dương Chính Sơn cảm thấy có không gian Linh Tuyền, hắn chính là thần trộm đệ nhất thiên hạ.

Tên trộm khác có thể trộm đi mấy trăm cân dưa hấu bạc sao?

Không thể!

Cho dù là võ giả Hậu Thiên tầng chín, cũng không thể vác mấy trăm cân dưa hấu bạc đi lại tự nhiên trong thành.

Nhưng hắn có thể!

Tuy nhiên trộm cắp dù sao cũng không phải việc đàng hoàng, thỉnh thoảng làm một lần thì được, nếu làm nhiều lần, khó tránh khỏi sẽ gây ra rắc rối lớn.

Một Lưu gia, hắn không để vào mắt.

Nhưng nếu là mười tám Lưu gia, hắn sẽ phải thận trọng đôi đời.

Dù sao những phú thương này đều có chỗ dựa.

Bất kể thế nào, lúc này tâm trạng của Dương Chính Sơn rất tốt!

“Đi, về thôi!”

Sau khi ra khỏi thành, Dương Chính Sơn tìm được La Sâm và hai thân vệ, cười nói.

“Đại nhân đã làm gì?” La Sâm có chút tò mò hỏi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn, “Đừng nói lung tung, lão phu chẳng làm gì cả, ừm, đêm nay chúng ta vẫn luôn ở trang viên Nguyệt Nha Loan, chưa ra ngoài!”

“O!” La Sâm âm ỨC sờ mũi.

Lời này nói, chẳng lẽ chúng ta đều đang mộng du?

Dương Chính Sơn cũng không để ý tới hắn, cười ngựa tiến vào màn đêm xám xịt.

...

Ngày hôm sau.

La Thượng đến bố chính sứ ti Giang Nam.

Tuy nhiên La Thượng muốn gặp Cao Hoài cũng không dễ dàng, La Thượng chỉ là một thương nhân, Cao Hoài là bố chính sứ một tỉnh, đâu phải hắn muốn gặp là có thể gặp?

Đến trước cửa sân sau của bố chính sứ ti, cũng chính là trước cửa Cao phủ, La Thượng tìm được người gác cổng.

“Phiền hai vị huynh đệ, giúp chuyển bức thư này cho Cao đại nhân! Ừm, đây là thư do đại nhân nhà ta tự tay viết!” La Thượng có chút căng thẳng đưa thư cho người gác cổng, đồng thời thuận tay đưa hai thỏi bạc tới.

Chương 718: Đại nhân nhà ta tính khí không tốt lắm! (2)

Người gác cổng nghe vậy, nhìn bức thư, lại nhìn La Thượng, “Đợi chút!”

Cũng không biết hấn nể mặt bạc, hay vì đại nhân nhà La Thượng trong miệng hấn, dù sao cũng chỉ là chuyển một bức thư mà thôi.

Người gác cổng để lại một câu, La Thượng đứng ngoài cửa đợi, khoảng nửa canh giờ sau, người gác cổng mới vội vã chạy ra, đồng thời còn có bảy tám bóng người đi theo.

“Chính là hấn!” Người gác cổng chỉ vào La Thượng nói.

Tim La Thượng khẽ run lên, nhưng trên mặt không có bất kỳ dao động nào, bình tĩnh nhìn mọi chuyện.

“Bức thư vừa rồi là do người đưa đến!” Một người bước lên hỏi.

“Không sai, chính là tại hạ!” La Thượng bình tĩnh nói.

“Đại nhân có lời mời, đi theo chúng ta!”

La Thượng khẽ gật đầu, không chút sợ hãi bước vào cửa Cao phủ.

Dưới sự vây quanh của đám người này, có lẽ là áp giải, La Thượng rất nhanh đã đến chính đường của Cao phủ.

Vừa vào trong đường, La Thượng đã nhìn thấy Cao Hoài ngồi ở vị trí chủ tọa.

Cao Hoài khoảng năm mươi tuổi, gò má gầy gò, để hai chòm râu chữ bát, hai mắt hơi trũng sâu, mặc dù sắc mặt của hắn trông rất tốt, nhưng lại cho người ta cảm giác âm trầm.

“Đây là do người đưa đến?”

Giọng của Cao Hoài có chút khàn khàn.

“Thảo dân La Thượng bá kiến đại nhân, thư chính là do thảo dân đưa đến!” La Thượng chấp tay cúi đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Hắn cũng là người từng trải, không đến mức nhìn thấy một bố chính sứ đã sợ đến mức không nói nên lời.

“Rất tốt, bây giờ có thể nói cho lão phu biết chủ tử của người là ai rồi chứ!” Cao Hoài không có nửa điểm cảm xúc dao động nói.

La Thượng cúi đầu, giơ tay chấp về phía bắc, nói: “Thảo dân được Đằng Long Vệ chỉ huy sứ Dương tướng quân coi trọng, giúp Dương tướng quân xử lý một số việc kinh doanh!”

“Đằng Long Vệ!” Đôi mắt của Cao Hoài hơi nheo lại, cúi đầu nhìn bức thư trong tay.

Nói là thư, thực ra chỉ là một tờ giấy viết một dòng chữ.

“Dương Chính Sơn!” Cao Hoài nhẹ giọng lầm bầm.

Thần sắc của La Thượng hơi khựng lại, im lặng không lên tiếng.

Hắn không ngờ Cao Hoài lại biết Dương Chính Sơn, vốn dĩ hắn còn định giới thiệu một chút! Bây giờ xem ra dường như không cần nữa.

“Đồ tể sát thần Trọng Sơn trần! Ha ha~~ thực sự là bá đạo!” Cao Hoài như chế giễu như châm biếm nói.

“Đại nhân nhà ta tính khí không tốt lắm!” La Thượng cúi đầu, lén liếc nhìn thần sắc của Cao Hoài.

Cao Hoài trầm mặc, một lát sau mới lên tiếng nói: “Vì sao lại như vậy?”

La Thượng nghe vậy, trong lòng hơi động, vội vàng nói: “Gia chủ Lưu gia Lưu Phúc Chương vi phạm hợp đồng~~”

Hắn đơn giản kể lại chuyện của Lưu Phúc Chương.

“Đã là chuyện của Lưu gia, sao không tìm Lưu gia, ngược lại đến tìm lão phu?”

“Đại nhân nhà ta nói chó cắn ta một cái, ta không thể cắn lại chó, ta phải đánh chủ của chó!” La Thượng rất thành thật nói.

Cao Hoài nghe vậy, lại trầm mặc, một lát sau mới hỏi: “Hắn không sợ lão phu dăng sớ hặc tội hắn sao?”

“Thư là do thảo dân viết, không có bất kỳ quan hệ gì với đại nhân nhà ta!” La Thượng cúi đầu, nhẹ giọng nói.

“Ha ha~~” Cao Hoài bị chọc cười.

“Một Dương Chính Sơn, lại dám giở thủ đoạn này với bản quan!”

Hắn thực sự đã nghe qua cái tên Dương Chính Sơn, bởi vì hắn và Lục Sùng Đức là đồng hương, mặc dù tình đồng hương này không quá thân thiết, nhưng hai người thỉnh thoảng cũng có thư từ qua lại.

Mà trước đây khi Trọng Sơn trấn chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, hắn còn đặc biệt chú ý đến tình hình của Trọng Sơn trấn, tự nhiên cũng đã nghe qua tên tuổi của Dương Chính Sơn.

Đồ tể sát thần!

Đây chính là ấn tượng của hắn về Dương Chính Sơn.

Một sát thân đã đồ sát hơn mười vạn Hồ tộc!

Nói thật, trong lòng hấn thực ra rất coi thường một đồ tể như Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng đến việc hấn kiêng kỵ Dương Chính Sơn.

Trong lòng rất nhiều văn quan, võ tướng đều là những kẻ lỗ mãng không nói lý, mà bức thư của Dương Chính Sơn cũng thể hiện rất lỗ mãng không nói lý.

Cao Hoài lại nhìn bức thư trong tay, không để lộ cảm xúc nào xé thư đi, “Lão phu biết rồi, lão phu sẽ giải thích chuyện này với Lưu gia!”

La Thượng nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Vậy mà lại đồng ý?

Cao Hoài không để ý đến sự kinh ngạc của hấn, chỉ bung trà lên nhấp một ngụm, người hầu bên cạnh lập tức bước lên tiền khách, “Mời!”

“Thảo dân cáo lui!” La Thượng hoàn hồn, vội vàng chấp tay lui ra khỏi chính đường.

Đợi hấn rời đi, mưu sĩ đứng bên cạnh Cao Hoài nói: “Đông chủ không tức giận?”

“Sao có thể không tức giận?” Cao Hoài đứng dậy, khoanh tay đứng, nhìn bầu trời âm u.

“Vậy đông chủ cứ để hấn rời đi như vậy?” Mưu sĩ có chút khó hiểu.

Hấn hiểu rõ tính khí của Cao Hoài, Cao Hoài tuyệt đối không phải người biết nhẫn nhịn.

Cao Hoài thở dài một hơi, “Nếu là người khác, lão phu tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, làm sao cũng phải

“khiến hấn khó coi một chút?”

“Nhưng Dương Chính Sơn thì không giống!”

“Không giống?” Mưu sĩ càng thêm nghi hoặc, hấn chưa từng nghe nói về Dương Chính Sơn, “Chẳng lẽ Dương tướng quân này có bối cảnh gì sao?”

“Bối cảnh thì không tính, nhưng theo lão phu được biết, quan hệ của hấn với Lưu nguyên phủ rất thân thiết!” Cao Hoài nói.

Cao Hoài không hiểu rõ Dương Chính Sơn, cho nên hấn sẽ kiêng kỵ sự lỗ mãng không nói lý của Dương Chính Sơn, vạn nhất Dương Chính Sơn thực sự chạy đến đây đâm cho hấn hai nhát, thì hấn thực sự toi đời.

Gọi là liều mạng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ không cần mạng, Cao Hoài không liều mạng cũng không lỗ mãng, nhưng hấn cảm thấy Dương Chính Sơn có thể vừa lỗ mãng vừa không cần mạng.

Cho nên trong lòng hấn vẫn có chút sợ hãi đối với cái tên sát thần của Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên hấn chắc chắn không thể nói với người bên cạnh rằng mình sợ Dương Chính Sơn, cho nên liền lấy Lưu nguyên phủ ra làm lá chắn.

Mưu sĩ nghe hấn nhắc đến Lưu nguyên phủ, cũng không nói gì thêm.

Chương 719: Chỉ cần hấn không lộ thân phận, làm gì cũng được!

“Người đi nói với Lưu Phúc Chương, nếu hấn còn dám làm vậy, thì để Lưu gia đổi gia chủ!” Cao Hoài nói rất tùy ý.

“Vâng!” Mưu sĩ đáp.

Nhưng vừa dứt lời, bên ngoài đã có một người quản sự chạy vào, “Đại nhân, Lưu gia xảy ra chuyện rồi!”

“Chuyện gì?” Cao Hoài hơi nhíu mày.

Quản sự thấp giọng nói: “Đêm qua có trộm vào Lưu gia, không chỉ trộm Lưu Phúc Chương mà còn cướp đi rất nhiều tài sản! Riêng ngân lượng đã mấy chục vạn lượng!”

Đôi mắt lồi sâu của Cao Hoài nheo lại, nhìn mưu sĩ bên cạnh.

“Đông chủ, chuyện này~~” Mưu sĩ có chút do dự nói.

Cao Hoài im lặng một lúc, rồi nói: “Đi cảnh cáo Lưu Phúc Chương, có những người không phải hấn có thể đụng vào!”

Chuyện này chỉ có thể trách Lưu Phúc Chương không có mắt, lại đi chọc vào Dương Chính Sơn, một sát thần như thế.

Ngay cả hấn còn kiêng dè Dương Chính Sơn ba phần, vậy mà Lưu Phúc Chương dám chọc vào, chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Còn về tài sản bị cướp, đó là của Lưu gia, không phải của hấn. Phần thuộc về hấn, dù có bị cướp, Lưu gia cũng phải bù

lại.

Nên hấn không quan tâm Lưu gia mất bao nhiêu, chỉ muốn kết thúc chuyện này nhanh chóng, tránh để Dương Chính Sơn đến gây rắc rối.

Rất nhanh, mưu sĩ đã truyền đạt ý của Cao Hoài đến Lưu Phúc Chương.

Trong Lưu phủ, Lưu Phúc Chương ngồi giữa sảnh, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Ngô tiên sinh, chẳng lẽ cứ bỏ qua chuyện này sao!”

Hấn đầy oán hận, nói với mưu sĩ.

Mưu sĩ khẽ lắc đầu, “Không bỏ qua, người còn muốn thế nào?”

“Nhưng đây là Giang Nam, không phải Liêu Đông. Ở Liêu Đông hấn là tướng quân, nhưng ở Giang Nam hấn là cái gì chứ?” Giọng Lưu Phúc Chương có chút sắc bén.

Nghĩ đến nỗi nhục đêm qua, hấn hận không thể băm vằm Dương Chính Sơn ra thành trăm mảnh. Nghĩ đến số tiền bị mất, hấn càng muốn nghiền nát Dương Chính Sơn thành tro bụi.

Mưu sĩ nhìn hấn sâu sắc, nói: “Hấn đã thăm sát mười vạn người Hồ ở Trọng Sơn trấn, dưới trướng hấn có hàng trăm sát thần không sợ chết!”

“Người nên mừng vì hấn chưa động sát tâm, nếu không đêm qua Lưu gia các người đã bị diệt môn rồi!”

“Người cũng nói đây là Giang Nam, không phải Liêu Đông. Chỉ cần hấn không lộ thân phận, thì làm gì cũng được!”

Địa vị có thể bị giới hạn bởi vùng đất, nhưng sức mạnh của võ giả thì không.

Đặc biệt là khi Dương Chính Sơn đang ở Giang Nam.

Chỉ cần Dương Chính Sơn không lộ thân phận, hẳn có thể dùng bất kỳ danh nghĩa nào, như thương nhân hay hải tặc.

Lấy danh nghĩa hải tặc mà hành động, dù ai cũng biết là hẳn làm, thì sao chứ?

Đàn hặc?

Đừng đùa, đàn hặc cần có chứng cứ, không phải cứ nói bừa.

Ngự sử có thể nghe phong thanh mà tấu trình, nhưng vấn đề là ngự sử ở Giang Nam cách xa ba ngàn dặm lại đàn hặc tướng quân ở Liêu Đông, đây không phải tấu trình, mà là trò cười.

Trừ khi có chứng cứ xác thực hoặc bắt được điểm yếu của Dương Chính Sơn, nếu không thì không thể đàn hặc hẳn được.

Hơn nữa, Cao Hoài còn phải cân nhắc một việc.

Vì Lưu gia mà đối đầu với Dương Chính Sơn, liệu có đáng không?

Rõ ràng là không đáng.

Lưu gia với Cao Hoài chỉ là công cụ kiếm tiền, mất Lưu gia, hẳn có thể nâng đỡ một thương gia giàu có khác bất cứ lúc nào.

Lưu Phúc Chương há miệng, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến chuyện đêm qua, sắc mặt trở nên xám xịt.

Đúng vậy, hẳn nên mừng vì Dương Chính Sơn chưa động sát tâm, nếu không đêm qua hẳn đã chết mà không biết tại sao.

Còn Lưu gia mất nhiều tài sản như vậy, đến giờ vẫn không biết mất bằng cách nào.

Số tài sản đó, ít nhất cũng cần vài chục chiếc xe ngựa mới chở hết, vậy mà lại bị mang đi trong im lặng.

Sức mạnh to lớn, thủ đoạn thần bí khó lường, trong lòng Lưu Phúc Chương run rẩy, nỗi sợ hãi lan tỏa.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ làm theo lời đại nhân dặn!”

Mưu sĩ khẽ gật đầu, “Ngươi hiểu là tốt!”

...

Có Cao Hoài can thiệp, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn. Khi La Thường đến Lưu gia lần nữa, Lưu Phúc Chương cung kính hết mức.

La Thường không nhân cơ hội này để chế giễu hay sỉ nhục Lưu Phúc Chương, hắn vẫn thực hiện giao dịch với Lưu gia như đã thỏa thuận trước đó.

Hắn là thương nhân, coi trọng hòa khí sinh tài, có những việc Dương Chính Sơn có thể làm, nhưng hắn thì không.

Sau một hồi trao đổi thân thiện, Lưu Phúc Chương cũng yên tâm hơn, liên tục bày tỏ sẽ hết lòng hợp tác với La Thường trong tương lai.

Lưu gia chủ động hợp tác, đối với Dương Chính Sơn, đây là một tin tốt.

Dù sao La Thường ở Giang Nam chỉ là khách, quan hệ không mạnh, lần này gặp phải Lưu gia, lần sau có thể gặp rắc rối khác.

Không thể lần nào có rắc rối, Dương Chính Sơn cũng phải đích thân giải quyết.

Có Lưu gia chủ động hợp tác, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Lưu gia có sản nghiệp lớn ở Giang Nam, quan hệ sâu rộng, không chỉ có lợi cho việc buôn bán của Đằng Long Vệ, mà còn giúp tránh được nhiều rắc rối không cần thiết.

Sau khi La Thường và Lưu Phúc Chương thỏa thuận, số ngọc thô mà đội tàu mang đến nhanh chóng được bán cho Lưu gia. Sau đó, La Thường lấy tiền mua hàng đã đặt trước và vận chuyển về Nguyệt Nha Loan.

Chỉ trong ba bốn ngày, hàng hóa đã được chất lên tàu, đội tàu có thể quay về.

Bến tàu Nguyệt Nha Loan, Dương Chính Sơn chuẩn bị lên tàu rời đi.

Lần đến Giang Nam này, dù có chút mất hứng vì không được thưởng thức phong cảnh Giang Nam, nhưng thu hoạch của hắn khá lớn.

Con đường buôn bán đã được khai thông, từ nay Đằng Long Vệ có thể liên tục qua lại giữa Liêu Đông và Giang Nam, coi như đã tìm được nguồn tài chính ổn định cho Đằng Long Vệ.

Ngoài ra, hắn còn kiếm được một khoản lớn từ Lưu gia.

Khoản lớn này!

Dù Dương gia không thiếu tiền, nhưng Dương Chính Sơn cũng không chê nhiều.

“Dư đại nhân, để lại một đội lính đi, sau này Nguyệt Nha Loan là địa bàn của chúng ta, phải có người trấn giữ!”

Bến tàu, Dương Chính Sơn dặn Dư Thông Hải.

Một đội, tức là bốn tiểu đội, tính cả hai tiểu đội trưởng, vừa đủ năm mươi người.

“Mỗi tháng luân phiên một lần?” Dư Thông Hải hỏi.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Sau này mỗi tháng chúng ta sẽ đến Giang Nam ít nhất hai lần, luân phiên mỗi tháng một lần là được!”

Đường đi đã thông, từ nay Đằng Long Vệ có thể cố định mỗi tháng một lần đến Giang Nam, lính và công nhân sẽ thay phiên nhau ra khơi, vừa buôn bán vừa huấn luyện.

“Bên người còn việc gì không?” Dương Chính Sơn hỏi La Thường.

La Thường nghĩ ngợi rồi nói: “Ta sẽ ở lại Giang Nam một tháng nữa, sắp xếp ổn thỏa rồi mới về!”

“Sao lại giao cho ai phụ trách?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trước đây hẳn không quan tâm đến việc buôn bán của La gia, nhưng giờ khác rồi, việc buôn bán của Đằng Long Vệ ở Giang Nam đã gắn chặt với việc làm ăn của La gia, hẳn phải hỏi đến.

“La Sâm đi, hẳn quen thuộc với tình hình Giang Nam, năng lực cũng rất mạnh!” La Thường nhìn La Sâm đứng bên cạnh nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Cũng được, nhưng để La Sâm đến Đằng Long Vệ một tháng trước đã, tu vi của hắn còn yếu, đến thân vệ doanh huấn luyện một tháng đi!”

“Thân vệ doanh?” La Thường không biết thân vệ doanh.

La Sâm càng không biết.

Cả hai đều nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt nghi hoặc.

Dương Chính Sơn cười, “Các huynh đệ thân vệ doanh đều là người của An Nguyên thành thủ bị doanh!”

Thân vệ doanh chỉ có hai trăm người, nhưng là át chủ bài trong tay Dương Chính Sơn.

Mỗi binh lính trong thân vệ doanh đều có tu vi Hậu Thiên tầng hai trở lên, và là đối tượng được Dương Chính Sơn bồi dưỡng trọng điểm.

Dù đãi ngộ hay tài nguyên, thân vệ doanh đều cao hơn ngũ quân doanh một bậc.

La Sâm có tu vi Hậu Thiên tầng ba, với tuổi của hắn mà có tu vi như vậy đã là khá rồi, nhưng trong thân vệ doanh, hắn chỉ được coi là bình thường.

Dương Chính Sơn để hắn đến thân vệ doanh huấn luyện một tháng, một là để tăng cường hiểu biết và tin tưởng lẫn nhau, hai là để nâng cao tiềm năng của hắn.

Dù sao tài nguyên của thân vệ doanh cũng là dùng thoải mái.

La Sâm không hiểu ý của Dương Chính Sơn, nhưng La Thường thì hiểu.

“Thì ra là vậy, còn không mau tạ ơn đại nhân!” La Thường kéo La Sâm một cái.

La Sâm ngẩn ra, nhưng vẫn chấp tay nói: “Cảm ơn đại nhân bồi dưỡng!”

“Sao này cố gắng tu luyện!”

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn.

Chương 720: Trở Về, Kế Hoạch Luyện Binh Năm Mới (1)

Một chiếc thuyền lại một chiếc thuyền rời khỏi Vịnh Trăng Khuyết, căng buồm hướng về phía bắc.

Lúc đến bọn họ không gặp phải thuyền nào, nhưng khi trở về thì gặp không ít thuyền.

Đại đa số đều là thuyền buôn đến từ Giang Nam, lộ tuyến của những thuyền buôn này gần như giống với bọn họ.

Thông thường mà nói, thuyền buôn ra khơi đều có lộ tuyến cố định, ví dụ như thuyền buôn Giang Nam nếu đi về phía bắc thì đại khái có ba điểm đến, Liêu Đông, Lý Thịnh Vương Triều và Đức Thịnh Vương Triều.

Thuyền buôn đến Liêu Đông có lẽ tương đối ít, bởi vì bán hàng hóa đến Liêu Đông thì lợi nhuận có được không bằng bán đến Lý Thịnh Vương Triều và Đức Thịnh Vương Triều.

Tuy nhiên đi đến ba địa điểm này, có một đoạn lộ tuyến rất lớn là trùng nhau.

Cho nên gặp phải thuyền buôn khác cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Mà lúc này đang giữa tháng ba, gió mùa đông nam ở biển Đông Đại Vinh có thể cung cấp động lực lớn hơn cho thuyền, vì vậy giữa tháng ba hàng năm, đều là thuyền buôn Giang Nam bắt đầu đi về phía bắc.

Đương nhiên, cũng là lúc hải tặc bắt đầu hoạt động.

Nhưng Dương Chính Sơn không lo lắng hải tặc.

Bọn họ có gần hai mươi chiếc chiến thuyền hộ tống, hải tặc không ngốc, sao có thể tự tìm đường chết.

Đừng nói là hải tặc, ngay cả đội thuyền khác nhìn thấy đội thuyền của Dương Chính Sơn, cũng đều tránh xa, sợ gặp phải phiền phức.

Đi hai ngày, đội thuyền trở về bến tàu Đằng Long Vệ.

Khi từng xe hàng hóa từ bến tàu vận chuyển đến vệ thành, toàn bộ vệ thành lập tức trở nên sôi trào.

Hàng hóa đến từ Giang Nam ở Liêu Đông rất được yêu thích, đồ sứ tinh xảo, lụa là hoa lệ, dược liệu và trà lá khan hiếm vân vân, mỗi một loại hàng hóa đều đại biểu cho lợi nhuận khổng lồ.

Các thương hộ ở vệ thành đã sớm mong ngóng đội thuyền, bây giờ đội thuyền trở về, nhìn từng xe hàng hóa, các thương hộ phấn khởi không thôi.

Trước đây bọn họ cũng sẽ mua hàng hóa từ Giang Nam, nhưng vận chuyển đường bộ không những tốn công tốn sức, còn phải thông qua tầng tầng trạm kiểm soát, thậm chí còn phải nộp phí qua đường cho thổ phỉ dọc đường, chi phí này không phải bình thường cao, mà bây giờ hàng hóa do đội thuyền vận chuyển đến, trên giá cả không có ý nào là rẻ hơn rất nhiều.

Không cần Dương Chính Sơn sắp xếp, hàng hóa vừa mới vận chuyển trở về vệ thành, một nhóm thương hộ đã vây ở trước cửa nha môn xin danh sách hàng hóa, hỏi giá hàng hóa.

Dương Chính Sơn nhìn thấy cảnh tượng này, dặn dò Chu Nhân: “Theo kế hoạch, bán hết những hàng hóa này đi, sau đó nhanh chóng chuẩn bị lô hàng tiếp theo, sau này chúng ta phải bảo đảm mỗi tháng đi Giang Nam hai lần!”

“Đại nhân yên tâm, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, lô hàng tiếp theo đã được cất giữ trong nhà kho, đội thuyền có thể lên thuyền xuất phát bất cứ lúc nào!” Chu Nhân cười hì hì nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, “Ừ, các người đi bàn bạc với Dư đại nhân và Tôn Trình, xem lần sau khi nào xuất hành!”

“Rõ!” Chu Nhân cũng rất vui vẻ, bởi vì lần này nha môn có thể thu được không ít bạc.

Mặc dù trước đó vệ ty nha môn đã khai thác được một mỏ muối, nhưng tài chính của nha môn vẫn ở trong trạng thái thu không đủ chi, nếu không phải nhà Lan gia đủ dày, nha môn chỉ sợ đã không có bạc chi trả rồi.

Bây giờ tốt rồi, con đường biển đến Giang Nam được khai thông, ý nghĩa là nha môn lại có thêm một nguồn tài chính, mặc dù vẫn không thể bảo đảm thu chi cân đối, nhưng ít nhất có thể bảo đảm trong thời gian ngắn nha môn sẽ không thiếu bạc.

Chu Nhân đi lo chuyện bán hàng, Dương Chính Sơn đi vào nha môn đến thư phòng.

“Đại nhân, đây là lương thực và bạc chúng ta đã chi trong khoảng thời gian này!” Lục Văn Hoa đặt một đồng sổ sách trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cầm sổ sách lật xem một lần, “Hiện tại chúng ta có bao nhiêu chiến mã?”

“Nếu là chiến mã, có hai nghìn mấy trăm con rồi!” Lục Văn Hoa nói.

Trường ngựa của Đẳng Long Vệ đã xây dựng xong, nhưng trong trường ngựa vẫn còn rất nhiều ngựa mẹ và ngựa con, những con này đương nhiên không thể tính vào chiến mã.

“Vậy không phải còn thiếu hai nghìn con sao?”

“Ừm, không sai, chủ yếu là thiếu cỏ ngựa, chúng ta hiện tại không có đủ cỏ ngựa để nuôi nhiều ngựa như vậy!” Lục Văn Hoa nói.

“Ừ, vậy thì đợi đến tháng tư rồi mua ngựa!” Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó ký tên của mình lên từng quyển sổ sách.

Sổ sách rõ ràng là yêu cầu của Dương Chính Sơn đối với nha môn, mỗi một khoản chi tiêu, đều phải có ghi chép chính xác và rõ ràng, tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ từ ngữ mơ hồ nào.

Những sổ sách này không chỉ cho Dương Chính Sơn xem, còn là sau này để cho triều đình xem, đương nhiên không thể qua loa đại khái.

Sau đó Dương Chính Sơn ở trong nha môn đơn giản hiểu rõ tình hình trong nha môn những ngày này, không phát hiện ra vấn đề lớn sau, hắn mới trở về Dương gia.

Dương gia, Úc Thanh Y, Dương Minh Thành và những người khác đã sớm đợi hắn rồi, nhìn thấy hắn trở về, đều tiến lên đón.

“Cha!”

“Lão gia!”

Dương Chính Sơn nhìn Úc Thanh Y một cái, lại nhìn Tiểu Minh Chiêu nàng đang dắt theo.

“Cha ôm!” Tiểu Minh Chiêu dường như rất nhớ hắn, vậy mà dang tay xin ôm.

Dương Chính Sơn ha ha cười một tiếng, ôm nhóc con vào trong ngực, “Nhóc con người ở nhà có nghịch ngợm không?”

“Minh Chiêu ngoan nhất!” Tiểu Minh Chiêu kêu lên.

Dương Chính Sơn nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn của nhóc con, không khỏi cười to lên.

“Ở nhà không có chuyện gì chứ!” Dương Chính Sơn hỏi Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y cười rất dịu dàng, “Có một chuyện vui, lão gia còn không biết!”

“Chuyện vui gì?” Dương Chính Sơn nghi hoặc hỏi.

“Vợ lão tam lại có thai rồi, hai ngày trước mới vừa chuẩn ra!” Úc Thanh Y cười như mộng.

Chương 721: Trở Về, Kế Hoạch Luyện Binh Năm Mới (2)

Dương Chính Sơn hơi kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Lương thị ở sau đám người, mặt Lương thị đỏ bừng gọi một tiếng, “Cha!”

“Ha ha, rất tốt ~~” Dương Chính Sơn cười nói.

Thật ra thì nhé, bây giờ hẳn đối với chuyện mang thai sinh đẻ trong nhà đã có chút quen rồi, cháu trai cháu gái cháu ngoại của hẳn sắp có thể lập thành một đội bóng rồi, cho dù nhiều thêm mấy đứa cũng không tính là gì.

Nói là bất ngờ, thật sự không tính là, đương nhiên ngoài mặt hẳn vẫn phải biểu hiện rất vui vẻ mới được, nếu không sẽ khiến con dâu cảm thấy bất an.

Hiện tại hẳn hơi đề ý đại khái cũng chỉ có Dương Vân Tuyết, dù sao Dương Vân Tuyết không ở bên cạnh, trong lòng khó tránh khỏi sẽ lo lắng nhiều một chút.

“Dưỡng thai cho tốt, lại thêm một tiểu thư cho Dương gia chúng ta, Minh Hạo cũng xem như có đủ cả trai lẫn gái rồi!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Cha, vậy nếu vẫn là con trai thì sao?” Lương thị xấu hổ hỏi.

Dương Chính Sơn không khỏi mỉm cười, “Vậy thì đợi đứa tiếp theo!”

Lương thị nhẹ nhàng gạt đầu, nàng vẫn muốn một con trai, để nối dõi tông đường cho lão Dương gia, về phần con gái, ừm, trong lòng nàng thật sự không có ghét bỏ.

Đơn giản nói chuyện với người nhà mấy câu, Dương Chính Sơn quay sang nói với Ngô Hải: “Ta mang về một ít rượu trái cây, lát nữa người đưa đến cho mỗi phòng hai vò, còn lại trước tiên để trong hầm rượu!”

Rượu trái cây, chính là loại rượu pha mật ong hắc làm trong không gian, khi trở về, hắc đã sớm đặt ở trong khoang thuyền rồi.

“Vâng, lão gia!” Ngô Hải đáp một tiếng, liền dẫn người mang xe ngựa ở bên ngoài đến hậu viện.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y trở về viện chính, ngồi ở trên giường mềm, ôm Tiểu Minh Chiêu trong ngực, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y trò chuyện.

Chuyện nhà linh tinh lặt vặt rất nhiều, ví dụ như ai muốn thành thân, muốn đưa một phần quà mừng đến.

Ừm, chuyện hỉ chuyện tang thật sự không ít. Đặc biệt là hai năm trước, không ít con cháu của Dương thị một tộc đều thành thân, Dương Chính Sơn là trụ cột của Dương thị một tộc, đương nhiên đều phải quan tâm đến, hắc không thể tự mình đi, nhưng chắc chắn phải phái người đưa một phần quà mừng đến.

Còn có chúc thọ, sinh đẻ, thăng chức vân vân, các loại giao thiệp đều cần Úc Thanh Y đến lo liệu.

Cho nên Úc Thanh Y cũng rất bận rộn.

Bữa tối, Dương gia tổ chức một bữa tiệc gia đình, mọi người tụ tập cùng nhau náo nhiệt một phen.

Thật ra thì Dương gia không có nhiều quy củ như vậy, cái gì mà sáng tối thịnh an, con dâu hầu hạ cha mẹ chồng gì đó

đều không có, cho nên làm con dâu của Dương gia vẫn rất tự tại.

Về phần tiệc gia đình, mỗi tháng sẽ có một hai lần, bình thường mỗi phòng đều ăn cơm ở trong viện của mình.

Đây cũng là không có cách nào khác, trẻ con quá nhiều, tụ tập cùng nhau thì quá ồn ào, nếu như ngày nào Dương Chính Sơn cũng đối mặt với những nhóc con này, chỉ sợ đầu cũng đau.

Tiệc gia đình kết thúc, Tiểu Minh Chiêu được Thanh Hà dẫn đi ngủ rồi, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y xa cách không bằng tân hôn, dò xét lẫn nhau đến nửa đêm.

Tiếng oanh chuyển trượt dưới hoa, suối chảy róc rách khó dưới băng.

Cái gọi là ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, Úc Thanh Y hiện tại chính là độ tuổi như sói như hổ, thêm vào thể chất của nàng, ừm, tổng kết một câu, chính là rất có sức mạnh.

Có lẽ là bởi vì quan hệ của Dương Chính Sơn, Úc Thanh Y mặc dù hiện tại vẫn rất bảo thủ, rất dễ thẹn thùng, nhưng khi đêm khuya thanh vắng, nàng đã buông thả hơn không ít, đều nguyện ý cùng Dương Chính Sơn nghiên cứu đủ loại tư thế.

.....

Thời gian bất tri bất giác tiến vào tháng tư, vụ xuân lại bắt đầu.

Ở Liêu Đông, tháng tư mới là giữa xuân, chính là khởi đầu của một năm.

Mà sau khi bước vào tháng tư, Đằng Long Vệ cũng bộc phát ra nhiệt tình chưa từng có, tất cả mọi người đều ôm lấy sự hướng tới tương lai tươi đẹp mà lao vào công việc.

Vụ xuân chỉ là một trong số đó, ruộng muối bắt đầu phơi muối lại, đội công trình chuẩn bị xây dựng đường xá, xưởng binh giáp trong nha môn lại bắt đầu làm việc, huấn luyện trong quân doanh tiến vào một giai đoạn mới.

“Đại nhân, đây là kế hoạch huấn luyện của năm nay!”

Trong thư phòng nha môn, Tổng Đại Sơn đưa một quyển sổ tay đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đặt công văn trong tay xuống, cầm quyển sổ lên lật xem.

Hiện tại toàn bộ binh đinh của Đằng Long Vệ đều đã hoàn thành huấn luyện cơ sở, nhưng không có nghĩa là quân doanh ở ngoài thành sẽ bỏ không.

Huấn luyện của ngũ quân doanh sẽ không dừng lại, trừ nhiệm vụ trú phòng ra, chuyện quan trọng nhất của bọn họ hiện tại chính là huấn luyện.

Mà nhiệm vụ trú phòng của ngũ quân doanh hiện tại cũng không nhiều, trong vệ thành cần bốn tiểu đội tướng sĩ tuần tra, ruộng muối cần hai tiểu đội tướng sĩ trú phòng, bến tàu bên kia có bốn tiểu đội tướng sĩ trú phòng.

Tổng cộng cần mười tiểu đội tướng sĩ đồng thời chấp hành nhiệm vụ trú phòng, cũng chính là năm trăm tướng sĩ, mà toàn bộ ngũ quân doanh hiện tại có bốn nghìn tướng sĩ, thời gian trú phòng mỗi lần là một tháng, tướng sĩ của ngũ quân doanh thay phiên nhau trú phòng, cho nên bọn họ có rất nhiều thời gian để huấn luyện.

Ngoài ngũ quân doanh ra, còn có thân vệ doanh, thân vệ doanh không cần chấp hành nhiệm vụ trú phòng, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là huấn luyện tu luyện.

Ngoài chuyện đó ra, thân vệ doanh còn là một doanh huấn luyện, chủ yếu huấn luyện tướng sĩ trẻ tuổi có thiên phú, có

tiềm lực.

Trong tương lai thân vệ doanh sẽ không mở rộng biên chế, nhưng sẽ không ngừng huấn luyện tướng sĩ tinh nhuệ.

Con cháu Dương thị mà năm trước Dương Chính Tường đưa đến, con cháu của một vài quan viên trong nội bộ Đảng Long Vệ, cùng với những tinh nhuệ được tuyển chọn từ nơi khác, như La Sâm, Ninh Ba vân vân, tất cả đều bị Dương Chính Sơn ném vào thân vệ doanh tiếp nhận huấn luyện.

Thân vệ doanh, ngũ quân doanh đều tính là tinh nhuệ, huấn luyện của bọn họ không thể dừng lại, ngoài ra binh đình bình thường mặc dù không cần giống như bọn họ vẫn luôn duy trì trạng thái huấn luyện, nhưng Dương Chính Sơn cũng yêu cầu bọn họ mỗi năm nhất định phải đến quân doanh huấn luyện hai lần, mỗi lần huấn luyện số người là một nghìn, thời gian huấn luyện nửa tháng.

Hiện tại binh đình bình thường của Đảng Long Vệ đại khái có hơn một vạn người, trừ hai tháng vụ xuân và vụ thu, mười tháng còn lại vừa vặn có thể để cho tất cả binh đình đến quân doanh huấn luyện hai lần.

Trừ tướng sĩ của Đảng Long Tiền Vệ ra, bọn họ có doanh địa huấn luyện của mình, hơn nữa nội dung huấn luyện của bọn họ có chút khác với binh đình bình thường, cho nên huấn luyện của bọn họ hoàn thành riêng.

Kế hoạch huấn luyện mà Tống Đại Sơn đưa tới chính là kế hoạch huấn luyện của binh đình bình thường trong năm nay.

Dương Chính Sơn lật xem một chút, như có điều suy nghĩ nói: “Chúng ta có cần thành lập một doanh huấn luyện nữ tử hay không?”

“Doanh huấn luyện nữ tử?” Tống Đại Sơn sững sờ một chút, “Đại nhân, chuyện này thích hợp sao?”

Trong quân đội Đại Vinh là có một vài nữ tướng, nhưng lại không có quân đội nữ.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở trong xã hội phong kiến này, nữ tử chịu quá nhiều ràng buộc, muốn ra mặt làm việc không phải là chuyện dễ dàng.

Nữ tướng trong quân đội phần lớn là đến từ giang hồ, hoặc xuất thân bối cảnh bất phàm, như Chu Lan, nàng xuất thân từ phủ Ninh Quốc Công, cho nên mới có thể đạt được thành tựu trong quân đội.

Về phần quân đội nữ, để nữ nhân nhập ngũ làm binh sĩ bình thường, hiển nhiên không phù hợp với tập tục của thế giới này.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn cảm thấy có cần thiết thành lập một doanh huấn luyện nữ tử, bởi vì thiên tài là không phân biệt nam nữ.

Thiên tài võ giả nữ ít, không phải là bởi vì trong nữ nhân không có thiên tài, mà là bởi vì nữ nhân không có cơ hội trở thành thiên tài.

Dương Chính Sơn vẫn luôn cảm thấy bỏ qua nữ tử chính là đang lãng phí nhân tài.

“Có cái gì mà không thích hợp?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Chuyện này, để nữ nhân huấn luyện cùng với nam nhân, chỉ sợ sẽ bị người ta chỉ trích!” Tống Đại Sơn có chút do dự nói.

Dương Chính Sơn liếc hắt một cái, nói: “Ai nói muốn để nữ nhân huấn luyện cùng với nam nhân! Doanh huấn luyện nữ tử thành lập riêng là được!”

“Thôi, chuyện này ngươi đừng quản nữa! Ta để Vân Kiều quản!”

Tổng Đại Sơn cái ngốc này chắc chắn không thích hợp quản doanh huấn luyện nữ tử, mà hiện tại người thích hợp nhất dưới tay Dương Chính Sơn không nghi ngờ gì chính là Dương Vân Kiều.

“Đại nhân, Vân Kiều là con dâu của ta!” Tổng Đại Sơn kháng nghị nói.

“Nàng là đồ đệ của ta!” Dương Chính Sơn nói.

“Nhưng mà ~~ nàng là một tiểu cô nương làm sao hiểu được chuyện binh gia!” Tổng Đại Sơn nói.

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Tiểu cô nương, ha ha, ta dám nói nàng hiểu nhiều hơn người!”

“.....” Tổng Đại Sơn hoàn toàn không nói gì được nữa.

Dương Vân Kiều là ai, đó là đồ đệ mà Dương Chính Sơn dốc lòng bồi dưỡng, mặc dù trước đây bình thường nhìn có vẻ như Dương Chính Sơn rất ít chỉ điểm Dương Vân Kiều, nhưng điều này không có nghĩa là Dương Vân Kiều cái gì cũng không hiểu.

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Dương Vân Kiều lớn lên ở Dương gia, mà Dương gia là nhà binh võ, nàng sao có thể không hiểu chuyện binh gia?

Không nói cái khác, chỉ nói 《 Tam Thập Lục Kế 》 và 《 Luyện Binh Ký Thực 》, Dương Vân Kiều thuộc lòng.

Khuyết điểm duy nhất của Dương Vân Kiều đại khái chính là chưa từng thực sự thao tác qua.

So sánh ra, Tổng Đại Sơn cái ngốc này ngay cả Tam Thập Lục Kế cũng không nhớ hết, đối với luyện binh cũng chỉ là quen tay hay việc mà thôi.

Luận học thức, luận tâm tư, Dương Vân Kiều tuyệt đối là người đứng đầu ở Tổng gia.

Tiểu cô nương thành thân rồi, trưởng thành rồi, đã không còn là tiểu nha đầu tự ti và hoảng sợ kia nữa.

“Được rồi, chuyện này ngươi đi làm đi! Chuyện của doanh huấn luyện nữ tử ngươi đừng quản nữa!”

Chương 722: Nữ Tử Huấn Luyện Doanh Và Chế Tạo Thủy Tinh (1)

Dương Chính Sơn sai Tổng Đại Sơn rời đi, sau đó phái người mời Vương Vân Xảo đến.

“Đệ tử bái kiến sư phụ!” Vương Vân Xảo đến nha môn, cảm thấy rất mới lạ. Sau khi gặp Dương Chính Sơn, nàng không hề câu nệ, dứt khoát chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn vuốt râu nhìn nàng, khẽ gật đầu, “Tốt lắm!”

Tiểu cô nương sau khi thành thân trông chừng chắc hơn nhiều, búi tóc phụ nhân, bớt đi vài phần non nớt của thiếu nữ, thêm vài phần anh khí.

Wang Yun Xiao cười dịu dàng, tiến lên rót trà cho Dương Chính Sơn, “Sư phụ tìm ta có việc gì sao?”

“Ừ, vì sư định thành lập một nữ tử huấn luyện doanh, người có muốn lãnh đạo doanh này không?” Dương Chính Sơn nhận trà, nhấp một ngụm.

“Nữ tử huấn luyện doanh! Ta lãnh đạo? Ta có thể sao?” Vương Vân Xảo có chút ngạc nhiên, lại có chút vui mừng.

“Có gì không thể?” Dương Chính Sơn hỏi.

Wang Yun Xiao nghĩ ngợi, “Cha chồng ta có ý kiến không?”

“Người nghĩ hấn dám sao?” Dương Chính Sơn cười nói.

Nếu là người khác, Dương Chính Sơn thật sự không tiện can thiệp, dù sao đây cũng là chuyện gia đình.

Nhưng Tổng Đại Sơn thì khác, hắn không chỉ là thuộc hạ mà còn là thông gia của Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, với tính cách của Tổng Đại Sơn, cũng sẽ không có gì bất mãn, nhiều nhất là tự lẩm bầm vài câu.

Thật ra Dương Chính Sơn còn để ý ý kiến của Lý thị, vợ của Tổng Đại Sơn, vì Tổng gia luôn do Lý thị làm chủ, nhưng Lý thị là người thông minh, Dương Chính Sơn tin rằng bà sẽ ủng hộ Vương Vân Xảo.

“Người có thể về bàn với mẹ chồng, chỉ cần bà ấy không có ý kiến là được!”

“Nữ tử huấn luyện doanh sẽ được thành lập riêng, đến lúc đó người chọn vài người trong số các tỳ nữ ở nhà hỗ trợ, ừ, vì sư cũng sẽ để Ngọc Lộ và Hồng Vân giúp người.”

Dương Chính Sơn đơn giản nói ra một số ý tưởng của mình.

Ngọc Lộ sắp thành thân với Ngô Triền rồi, nhưng Ngọc Lộ và Ngô Triền không kiêng kỵ nhiều như vậy, Ngô Triền là võ giả giang hồ, quan niệm của hắn cởi mở hơn, chắc chắn sẽ không để ý Ngọc Lộ gia nhập nữ tử huấn luyện doanh.

Còn về Hồng Vân, Hồng Vân không hiểu chuyện quân sự, nhưng nàng có thể xử lý một số việc vặt, làm tỳ nữ thân cận của Úc Thanh Y, Thanh Hà và Hồng Vân đều là nhân tài hiếm có.

Hơn nữa, tỳ nữ của Dương gia hầu như đều là võ giả, vì Dương gia có quy tắc, tất cả mọi người đều phải học võ.

Lấy Vương Vân Xảo làm chủ, Ngọc Lộ và Hồng Vân làm phụ, thêm mười mấy tỳ nữ, thành lập một đội nữ binh cũng

không thành vấn đề.

Vương Vân Xảo chần chừ một chút, nói: “Sur phụ, nữ tử chung quy vẫn phải xuất giá, huấn luyện doanh này!”

Nàng đang lo lắng sau khi vào huấn luyện doanh, sau này xuất giá phải làm sao.

Thành thân, sinh con, đều sẽ hạn chế nữ tử ra ngoài.

Dương Chính Sơn xua tay, “Nữ tử huấn luyện doanh sẽ không cấm kết hôn, ta đã nghĩ rồi, mười ba, mười bốn tuổi vào doanh huấn luyện, mười sáu tuổi thành thân, sau khi thành thân nếu muốn ở lại trong doanh thì tiếp tục ở lại, nếu không muốn thì về nhà làm vợ dạy con!”

Chắc chắn không thể cưỡng chế, nếu không sẽ là làm lỡ dở cả đời người ta.

Hắn cũng không phải nhất định muốn kéo một đám nữ nhân ra chiến trường, hắn chỉ muốn cho nữ tử một cơ hội vươn lên mà thôi.

Chỉ cần huấn luyện, những nữ tử này dù tương lai chỉ có thể làm một phụ nhân bình thường, thì cũng có nền tảng tu luyện, biết đâu lại có thể trở thành võ giả.

Hơn nữa, sau khi huấn luyện, thể chất tăng cường, cũng có lợi cho việc sinh con.

Có thể nói đây là việc trăm lợi mà không có hại.

“Thế này đi, ta sẽ ban hành một mệnh lệnh, sau này nữ tử của Đẳng Long Vệ phải mười sáu tuổi trở lên mới được xuất giá!” Dương Chính Sơn cân nhắc một chút, nói.

Mới mười ba, mười bốn tuổi đã thành thân, mười lăm, mười sáu tuổi đã sinh con, cái này thật sự quá hại người.

Những nơi khác Dương Chính Sơn không quản được, nhưng ở Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn vẫn có thể làm chủ.

“Đệ tử hiểu rồi, đệ tử sẽ cố gắng hết sức làm tốt việc này!” Vương Vân Xảo cung kính nhận việc này.

“Đừng vội, người về bàn bạc với mẹ chồng trước đã!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Vâng!” Vương Vân Xảo đáp.

Đúng như Dương Chính Sơn dự liệu, Tống Lý thị không hề ngăn cản Vương Vân Xảo, ngược lại còn ủng hộ nàng, đích thân dẫn Vương Vân Xảo đến Dương gia chuyển đạt ý kiến với Úc Thanh Y, thậm chí còn muốn cho con gái út của mình tham gia nữ tử huấn luyện doanh.

Tống Lý thị rất thông minh, từ trước đến nay bà luôn là chỗ dựa của Tống Đại Sơn, khi xưa Tống Đại Sơn từ Nghênh Hà Bảo theo Dương Chính Sơn đến An Nguyên thành, cũng là bà đưa ra chủ ý cho Tống Đại Sơn.

Còn việc để con gái út tham gia nữ tử huấn luyện doanh, cũng là thể hiện sự thông minh của bà.

Bà không phải muốn con gái út của mình trở thành võ giả, hoặc là có thành tựu gì lớn, bà chỉ muốn con gái út đi theo Vương Vân Xảo, hưởng chút hào quang của Dương gia.

Nhìn xem nữ nhân của Dương gia, từ Úc Thanh Y, đến một tiểu nha đầu bình thường, người nào cũng khỏe mạnh, tràn đầy sức sống, quan trọng hơn là nữ nhân của Dương gia đều rất mắn đẻ.

Những điều này đương nhiên đều nhờ công của linh tuyến, bà không biết sự tồn tại của linh tuyến, vì vậy bà cảm thấy Dương gia có thể dưỡng người, nên muốn con gái út của mình cũng được hưởng chút hào quang của Dương gia.

Suy nghĩ này của bà cũng không sai, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ cho thêm linh tuyến vào nữ tử huấn luyện doanh, không dám nói gì khác, nhưng vào nữ tử huấn luyện doanh, dưỡng cơ thể khỏe mạnh, tuyệt đối không thành vấn đề.

Cứ như vậy, nữ tử huấn luyện doanh bắt đầu được thành lập.

Trước tiên dựng một thao trường ở ngoài thành, sau đó Vương Vân Xảo dẫn Hồng Vân và Ngọc Lộ đến các bách hộ sở và đồn bảo tuyển người.

Chương 723: Nữ Tử Huấn Luyện Doanh Và Chế Tạo Thủy Tinh (2)

Đồng thời, Dương Chính Sơn cũng đề nghị môn Vệ Ty ban hành quy định nữ tử mười sáu tuổi trở lên mới được thành thân.

Những động thái này gây ra không ít bàn tán trong số quân hộ, nhiều người cảm thấy quy định này và nữ tử huấn luyện doanh có gì đó không tốt, nhưng hiện nay Dương Chính Sơn có uy vọng rất cao ở Đẳng Long Vệ, cho dù trong lòng có người có ý kiến, cũng không dám đứng ra phản đối.

Lựa thiếu nữ đầu tiên tham gia nữ tử huấn luyện doanh chỉ có hai trăm người, số lượng không nhiều, thao tác tương đối đơn giản, Vương Vân Xảo nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa.

Dương Chính Sơn không tiện đến nữ tử huấn luyện doanh, nữ tử huấn luyện doanh cấm nam tử bước vào, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến việc Dương Chính Sơn cung cấp linh tuyền cho nữ tử huấn luyện doanh, dù sao cơm canh và dược liệu của nữ tử huấn luyện doanh đều do nha môn Vệ Ty cung cấp, Dương Chính Sơn không thể trực tiếp cung cấp linh tuyền, thì cung cấp một số dược liệu không gian sản xuất.

Sau khi chuyện của nữ tử huấn luyện doanh được xác định, Dương Chính Sơn lại dồn sức vào một việc khác, đó là chế tạo thủy tinh.

Trước đây Dương Chính Sơn cũng từng nghĩ đến việc chế tạo thủy tinh, nhưng hắn luôn cảm thấy việc này hơi khó, tuy nhiên bây giờ hắn rất muốn thử nghiệm.

Chủ yếu là hiện tại dưới tay hắn có đủ nhân lực, hơn nữa cần có thủy tinh để chế tạo kính viễn vọng.

Có nhân lực, có nhu cầu, đương nhiên Dương Chính Sơn sẽ ghi nhớ việc chế tạo thủy tinh.

Dương Chính Sơn để La Chân tìm mười mấy học đồ thợ kim ngân đến thử nghiệm chế tạo thủy tinh.

Tại sao lại tìm học đồ thợ kim ngân?

Nguyên nhân rất đơn giản, thợ kim ngân chế tạo trang sức vàng bạc sẽ liên quan đến việc luyện kim, cái này cũng được coi là có một số điểm tương đồng với việc chế tạo thủy tinh.

Cũng không cần dùng đến những thợ kim ngân, chỉ cần học đồ là đủ, dù sao thứ này không ai từng chế tạo, đều phải bắt đầu thử nghiệm từ con số không.

Thật ra chế tạo thủy tinh không khó, dựng một cái lò, ném một nắm cát vào là có thể chế tạo ra thủy tinh.

Nhưng muốn chế tạo ra thủy tinh có độ trong suốt cao, hơn nữa chế tạo ra hình dạng mong muốn, thì rất khó.

Dương Chính Sơn chỉ nhớ là magie oxit có thể nâng cao độ trong suốt của thủy tinh, nhưng magie oxit lấy ở đâu ra?

Vì vậy Dương Chính Sơn chỉ ở lại xưởng thủy tinh ba ngày, để những học đồ này biết thủy tinh là gì, làm thế nào để chế tạo ra thủy tinh, lại giao hết hiểu biết nông cạn của mình về việc chế tạo thủy tinh cho các học đồ, sau đó mặc kệ.

Những việc còn lại cần các học đồ từ từ nghiên cứu, lấy đủ loại nguyên liệu mà bọn họ có thể tìm thấy để thử nghiệm, đây là một quá trình rất dài và nhàm chán, Dương Chính Sơn cũng

không giúp được, chỉ có thể giao cho các học đồ tự nghiên cứu.

Những học đồ này lúc đầu còn rất mơ hồ, bọn họ hoàn toàn không hiểu phương pháp thử nghiệm, nhưng sau khi được Dương Chính Sơn chỉ điểm vài lần, bọn họ đã học được cách tự mình thử nghiệm, Dương Chính Sơn cũng hoàn toàn mặc kệ.

.....

Thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, sau khi vụ xuân kết thúc, nha môn Vệ Ty thúc đẩy toàn bộ Đằng Long Vệ vận hành, sửa đường, xây trường học, xưởng muối khởi công, quân doanh huấn luyện vân vân, tất cả đều diễn ra có trật tự.

Trong không khí náo nhiệt và bận rộn như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua tháng sáu.

Tháng sáu, tuyến đường hàng hải giữa Đằng Long Vệ và Giang Nam đã được xác định, một đội thủy sư mới cũng được đưa vào huấn luyện thực chiến, điều này có nghĩa là Đằng Long Vệ có thể khai thông đường biển với Đại Thịnh vương triều.

Sáng sớm mừng ba tháng sáu, Dương Chính Sơn đến bến tàu tiền Dư Thông Hải và Tôn Trình ra khơi đến Đại Thịnh vương triều.

Lần này hắn không tự đi, vì bây giờ chính là lúc Đằng Long Vệ bận rộn nhất, hắn thật sự không thể phân thân.

Mà người đứng đầu lần ra khơi này là Tôn Trình, Tôn Trình rất quen thuộc với Đại Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều, trước đây hắn làm việc cho Trương gia ở Liêu An, tuyến đường chính là Đại Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều.

Có hẳn ở đây, việc buôn bán đến hai vương triều này hoàn toàn không có vấn đề.

Hơn nữa, khoảng cách giữa Đại Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều với Liêu Đông không được coi là xa, từ bến tàu Đằng Long Vệ đến Đại Thịnh vương triều chỉ có hơn một nghìn dặm, nếu nhanh, hai ngày là có thể đi về.

Đức Thịnh vương triều xa hơn một chút, đại khái cần hành trình khoảng hai nghìn dặm, tương tự như Giang Nam.

“Trên đường cẩn thận, nếu gặp phiền phức gì, bảo toàn tính mạng là quan trọng, có thể vứt hàng hóa cũng không sao!”

Trên bến tàu, Dương Chính Sơn nói với Tôn Trình.

Tôn Trình đầy cảm kích nói: “Đại nhân yên tâm, lão hán có không ít bạn bè ở Đại Thịnh vương triều, sẽ không có sai sót gì đâu!”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn gật đầu, lại nói với Dư Thông Hải: “Nếu gặp phải kẻ không có mắt, đừng quản là ai, trực tiếp giết, có hậu quả gì, ta sẽ gánh cho ngươi!”

Lần này là đến Đại Thịnh vương triều, mà Đại Thịnh vương triều là nước phụ thuộc của Đại Vinh, vua của Đại Thịnh vương triều đều do hoàng đế sắc phong.

Nếu gặp hải tặc, thì không có gì để nói, trực tiếp đánh nhau, nhưng nếu gặp thủy sư của Đại Thịnh vương triều, Dương Chính Sơn sợ Dư Thông Hải sẽ do dự, không dám hành động.

“Thuộc quan hiểu rồi!” Dư Thông Hải hiểu ý của Dương Chính Sơn, nhưng việc này phải xem tình huống thực tế mới được, nên hẳn không đảm bảo.

“Ừm, được rồi, các người xuất phát đi!”

Dương Chính Sơn tiễn bọn họ lên thuyền, nhìn từng chiếc chiến thuyền căng buồm ra khơi, cho đến khi chiến thuyền biến mất trên biển mênh mông, Dương Chính Sơn mới trở về vệ thành.

Chỉ vài ngày công phu thôi, Dương Chính Sơn cũng không quá lo lắng, tuy nhiên lần này Dư Thông Hải và Tôn Trình ra khơi, lại mất hơn nửa tháng mới trở về, làm Dương Chính Sơn nghi ngờ bọn họ có gặp phải phiền phức gì lớn không.

Nếu là phiền phức nhỏ, thì sẽ không mất thời gian lâu như vậy, cho dù gặp phải thủy sư của Đại Thịnh vương triều, thủy sư của Đẳng Long Tiên Vệ cũng không đến mức toàn quân bị diệt, trừ phi gặp phải gió lớn sóng dữ.

Nhưng Dương Chính Sơn đã cảm ứng, thời gian này chắc sẽ không có gió lớn sóng dữ gì mới đúng.

Trên thực tế, Dư Thông Hải và Tôn Trình quả thực gặp phải phiền phức, nhưng phiền phức này không phải là những điều Dương Chính Sơn nghĩ, mà đến từ cục diện biến hóa của Đại Thịnh vương triều.

Chương 724: Cục diện triều đình Lý Thịnh (1)

Ngày 18 tháng 6, Dư Thông Hải và Tôn Trình Tài mang theo hạm đội trở về bến tàu Đằng Long Vệ.

Bọn họ còn chưa cập bến, Dương Chính Sơn đã nhận được tin tức, lập tức tới bến tàu.

“Đại nhân!” Dư Thông Hải và Tôn Trình nhìn thấy Dương Chính Sơn, vội vàng ôm quyền thi lễ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Dư Thông Hải liếc nhìn chiếc thuyền phía sau, nói: “Đại nhân, chúng ta trở về doanh trại rồi nói sau!”

Dương Chính Sơn cũng chú ý tới trong hạm đội có thêm một chiếc thuyền lạ, đó là một chiếc thuyền Hải Thương, tuy rằng rất giống với thuyền Hải Thương của Đằng Long Vệ nhưng vẫn có nhiều điểm khác biệt trong chi tiết, Dương Chính Sơn liếc mắt đã nhận ra đó không phải thuyền của bọn họ.

“Được!” Dương Chính Sơn gật đầu, cùng Dư Thông Hải và Tôn Trình trở về doanh trại của thủy sư.

Doanh trại này chính là nơi huấn luyện của thủy sư, cũng là nơi đặt nha môn của Đằng Long Tiền Vệ, chỉ là vì Dương Chính Sơn vẫn luôn ở trong vệ thành nên nha môn của Đằng Long Tiền Vệ lại vô cùng đơn giản.

Trong chính đường, Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, đợi trà nước dâng lên, mới hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì?”

Dư Thông Hải và Tôn Trình liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ nói:
“Lý Thịnh vương triều đã diệt vong!”

“Cái gì?” Dương Chính Sơn sững sờ.

Lý Thịnh vương triều đã diệt vong!

“Bị phản quân tiêu diệt?”

Dương Chính Sơn nhớ lại trước đó Tôn Trình đã từng nhắc tới nội bộ Lý Thịnh vương triều có người đang tạo phản.

“Hồi đại nhân, đúng vậy, vương tộc Lý thị ban đầu đã bị đuổi khỏi vương đô, hiện tại vương đô Lý Thịnh đã bị phản quân chiếm đóng, nghe nói vương tộc Lý thị đã chạy trốn tới vùng Tuyết Nguyên phía bắc.” Tôn Trình nói.

Tuyết Nguyên chi địa, chính là phía bắc của Phục Châu, cũng chính là khu vực phía bắc lãnh địa của Đông Hải Hồ tộc.

Nếu Lý Thịnh vương triều đi đường bộ tới Đại Vinh, phải đi vòng qua Tuyết Nguyên chi địa.

Tuyết Nguyên chi địa, đó không phải một nơi tốt, quanh năm lạnh lẽo không nói, mấu chốt là còn có rất nhiều dã thú và Hồ tộc.

Hồ tộc là cách gọi chung của Đại Vinh đối với dị tộc phương bắc, thật ra bọn họ cũng chia làm nhiều tộc khác nhau.

Hồ tộc trong Tuyết Nguyên và Đông Hải Hồ tộc hoặc là Ngột Lương Hồ tộc không có quan hệ gì, hoàn toàn là những tộc khác nhau.

Hồ tộc trong Tuyết Nguyên càng man rợ, càng tàn bạo, hơn nữa thực lực của bọn họ cũng không yếu.

Môi trường ác liệt khiến sinh tồn càng thêm gian nan, nhưng cũng khiến bọn họ chịu đựng nhiều tôi luyện hơn, tạo ra

không ít cường giả Võ Đạo.

Không sai, bọn họ tuy rằng man rợ tàn bạo, nhưng cũng không phải những người man rợ không có văn minh.

Thật ra Tuyệt Nguyên chi địa rất lớn, cũng tồn tại rất nhiều thế lực cường đại.

Dương Chính Sơn nhíu mày, ông không quan tâm Lý Thịnh vương triều hiện tại có cục diện gì, ông quan tâm là lần giao dịch này có thành công hay không.

“Sao nữa? Chính quyền thay đổi, bọn họ cự tuyệt giao dịch của chúng ta?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có, bọn họ không những không cự tuyệt, còn muốn mở rộng giao dịch với chúng ta!” Tôn Trình lắc đầu nói.

“Mở rộng giao dịch!” Đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, “Cho nên chiếc thuyền theo các người trở về là muốn hợp tác với chúng ta?”

“Ừm, bọn họ muốn nhiều hàng hóa hơn!” Tôn Trình nói.

Dương Chính Sơn chìm vào trầm tư, nếu chỉ là muốn mở rộng giao dịch, đây cũng không phải chuyện xấu.

Giao dịch với ai cũng là giao dịch, chỉ cần kiếm được tiền là được.

Về phần những chuyện khác~

Trong chuyện này có liên quan tới vương tộc Lý thị, các đời quốc vương của Lý Thịnh vương triều đều được hoàng đế Đại Vinh sắc phong, từ sau khi Đại Vinh khai quốc, Lý Thịnh vương triều đã trở thành nước phụ thuộc của Đại Vinh.

“Thê Thiên mục dân, Vĩnh Xương hậu duệ.”

Đây là sắc phong của Đại Vinh Thái Tổ đối với vương tộc Lý thị.

Hơn ba trăm năm qua, Lý Thịnh vương triều luôn coi Đại Vinh là tông chủ quốc, mỗi năm triều cống ba lần, gần như chưa từng gián đoạn.

Thậm chí trừ ba lần triều cống định kỳ, Lý Thịnh vương triều còn lấy danh nghĩa sứ tạ ân, sứ tâu thỉnh, sứ tiến hương trần úy, sứ tiến hạ, sứ tiến hiến, sứ áp tống tiến vào Đại Vinh triều cống.

Có thể nói Lý Thịnh vương triều là vương triều phụ thuộc có quan hệ chặt chẽ nhất với Đại Vinh, đồng dạng Đại Vinh cũng luôn coi Lý Thịnh vương triều là tiểu đệ của mình, từng nhiều lần giúp đỡ Lý Thịnh vương triều ngăn cản ngoại địch xâm lấn.

Mà hiện tại vương tộc Lý thị lại bị phản quân đoạt mất vương đô, cũng không biết triều đình Đại Vinh có thái độ gì.

Là giúp vương tộc Lý thị đoạt lại vương vị, hay là sắc phong một quốc vương mới?

Dương Chính Sơn vuốt râu trầm tư hồi lâu, vấn đề này liên quan rất nhiều, lợi ích của đại quốc, thái độ của hoàng đế lão nhi, tư tưởng và quan niệm của các đại thần trong triều, muốn đưa ra quyết định ước chừng phải tranh luận rất lâu mới được.

Hiện tại vấn đề đặt ra trước mặt ông là có nên hợp tác với phản quân của Lý Thịnh vương triều hay không?

Nếu đứng trên góc độ kiếm tiền mà nói, vậy đương nhiên là hợp tác, một vương triều vừa mới hoàn thành việc thay đổi vương quyền, nhất định đang ở vào giai đoạn trăm phé đợi hưng, trong đó chắc chắn có rất nhiều cơ hội kinh doanh, lợi ích có thể kiếm được cũng không thể ước lượng.

Nhưng nếu đứng trên góc độ lợi ích triều đình mà nhìn nhận vấn đề này, có lẽ cần phải suy tính nhiều hơn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát, nói với Dư Thông Hải và Tôn Trình: “Các người trở về đem những gì đã thấy ở Lý Thịnh vương triều lần này và tình hình của Lý Thịnh vương triều chính lý thành một quyển tư liệu, ta gặp mặt sứ giả đến từ Lý Thịnh vương triều kia rồi nói sau!”

Chương 725: Cục diện triều đình Lý Thịnh (2)

“Rõ!” Dur Thông Hải và Tôn Trình đáp một tiếng, lui ra.

Sau đó, Dương Chính Sơn phái người mời sứ giả đến từ phản quân Lý Thịnh vương triều kia tới.

Một nam tử chừng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo không có gì đặc biệt, nhưng thần thái lại ung dung bình tĩnh.

“Tả tham tán của nghị chính phủ triều đình Lý Thịnh, Thôi Hồng Hạo bá kiến tướng quân!” Thôi Hồng Hạo ôm quyền thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Cơ cấu cao nhất của triều đình Lý Thịnh là nghị chính phủ, rất giống với nội các của Đại Vinh, nghị chính phủ bao gồm tả, hữu nghị chính, phẩm cấp chính nhất phẩm. Tả, hữu tán thành, phẩm cấp tòng nhất phẩm, tiếp theo là tả, hữu tham tán phẩm cấp chính nhị phẩm và các chức quan như xá nhân.

Dưới nghị chính phủ là sáu bộ, thừa chính viện và các nha môn khác.

Thôi Hồng Hạo là tả tham tán chính nhị phẩm, luận phẩm cấp còn cao hơn Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ là định quốc tướng quân tòng nhị phẩm, hơn nữa vẫn là chức vụ hư danh, mà chức vụ thực tế của ông là chỉ huy sứ Đăng Long Vệ chính tam phẩm.

Cộng thêm phẩm cấp của võ quan Đại Vinh hư cao, bất luận là định quốc tướng quân tòng nhị phẩm, hay là chỉ huy sứ của vệ sở chính tam phẩm, ở trên triều đình đều không xếp hàng.

So ra, Thôi Hồng Hạo, tả tham tán chính nhị phẩm này coi như là chức vị khá quan trọng trong triều đình Lý Thịnh.

Nhưng Lý Thịnh vương triều là nước phụ thuộc của Đại Vinh, tuy rằng quan hệ hai nước thân thiết, đồng thời thừa nhận công danh và chức quan của đối phương, nhưng nước phụ thuộc chính là nước phụ thuộc, quan viên của Lý Thịnh vương triều ở Đại Vinh tự nhiên không thể căn cứ theo phẩm cấp của Lý Thịnh vương triều.

Quan trọng hơn là Thôi Hồng Hạo cũng không phải quan viên của Lý Thịnh vương triều, ông ta là quan viên của phản quân, tuy rằng phản quân đã chiếm cứ Lý Thịnh vương triều, nhưng chỉ cần Đại Vinh một ngày không thừa nhận tính hợp pháp của bọn họ, bọn họ chỉ là phản quân, không thể thay thế vương tộc Lý thị.

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, vẻ mặt bình thản đánh giá Thôi Hồng Hạo.

Dám một mình tới gặp ông, chứng minh Thôi Hồng Hạo này có gan có dạ.

Mà nhìn dáng vẻ ung dung bình tĩnh của ông ta, cũng chứng minh ông ta không phải người đơn giản.

“Chủ tử của ngươi là ai?” Dương Chính Sơn hỏi.

Chủ tử!

Xung hô này thật ra không thích hợp.

Quân thần không phải chủ tớ, bất luận là Đại Vinh hay Lý Thịnh vương triều, quan hệ giữa quân và thần đều thuộc về một loại quan hệ hợp tác, tuy rằng quân chủ cũng có ý nghĩa là chủ nhân, nhưng càng nhiều hơn là quan hệ phụ thuộc, chứ không phải quan hệ chủ tớ.

Thôi Hồng Hạo không chỉ ra sai lầm trong lời nói của Dương Chính Sơn, mà thanh âm trong trẻo nói: “Chủ thượng của hạ quan là Kim Thượng Tuấn Túc.”

Họ Kim là đại tộc của Lý Thịnh vương triều, mà Tân La Kim thị là thế gia môn phiệt của Lý Thịnh vương triều, nếu Tân La Kim thị lật đổ vương tộc Lý thị, cũng không phải không có khả năng.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, “Các người muốn đạt thành giao dịch gì với chúng ta?”

“Chúng ta cần rất nhiều hàng hóa, bao gồm lượng lớn vải bông, lương thực, dược liệu, da lông, đồ sứ vân vân! Mà để báo đáp, chúng ta nguyện ý dùng quặng sắt để giao dịch!” Thôi Hồng Hạo đứng tại chỗ, lớn tiếng nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn lóe lên.

Quặng sắt?

Người xác định đây không phải đào hố cho ta nhảy?

Ta là chỉ huy sứ của vệ sở, người muốn ta nhập một lượng lớn quặng sắt, đây không phải muốn hại chết ta sao?

Tuy rằng các cấp bậc nha môn của vệ sở có thể tự mình chế tạo binh giáp, nhưng lại không thể tự mình khai thác hoặc mua bán quặng sắt, nguyên nhân rất đơn giản, vệ sở dù sao cũng là cơ cấu quân sự, khẳng định cần binh giáp, mà binh giáp do triều đình chế tạo thường đều cấp cho cấm quân hoặc biên quân, rất ít khi cấp cho các vệ sở khắp nơi, cho nên nếu vệ sở muốn có được binh giáp, vậy chỉ có thể tự mình chế tạo.

Vệ sở có thể chế tạo binh giáp, nhưng cần nha môn cấp trên phân phối quặng sắt.

Quặng sắt chính là thủ đoạn triều đình dùng để khống chế số lượng binh giáp của vệ sở.

Dương Chính Sơn có thể làm bất cứ sinh ý gì, nhưng tuyệt đối không thể mua bán quặng sắt. Cho dù hiện tại Đẳng Long Vệ cần rất nhiều quặng sắt, nhưng ông vẫn không thể mua quặng sắt từ nơi khác.

Đây là chuyện phạm kỵ húy, còn phạm kỵ húy hơn so với buôn bán muối.

Tham dự buôn bán muối, có lẽ chỉ là muốn gom góp của cải, nhưng tham dự buôn bán quặng sắt, có lẽ chính là có mưu đồ bất chính, ý đồ tạo phản.

Nếu vẫn quan tham dự buôn bán quặng sắt, vậy vẫn không phải vấn đề gì lớn, nhưng võ quan là tuyệt đối không thể tham dự.

Dương Chính Sơn không để lộ cảm xúc gì, nói: “Trừ quặng sắt, các ngươi còn có thể dùng cái gì để giao dịch?”

Thôi Hồng Hạo trầm mặc một lát, nói: “Quặng kim ngân!”

“.....”

Dương Chính Sơn có chút câm nín.

Cho nên bọn họ chỉ có thể dùng quặng để giao dịch!

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Lý Thịnh vương triều thật sự không có thứ gì đặc biệt là Đại Vinh đặc biệt cần thiết.

Lý Thịnh vương triều có, Liêu Đông cơ bản cũng có, chỉ xét riêng về giao dịch mà nói, nhu cầu giao dịch của Lý Thịnh vương triều đối với Đại Vinh lớn hơn nhu cầu giao dịch của Đại Vinh đối với Lý Thịnh vương triều rất nhiều.

“Ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi, chuyện này ta sẽ cẩn thận suy nghĩ!”

“Tướng quân, hạ quan có thể thay mặt chủ thượng hứa hẹn, chỉ cần tướng quân nguyện ý giao dịch với chúng ta, chúng ta

nhất định sẽ hậu tạ tướng quân!” Thôi Hồng Hạo cam đoan nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, bưng trà tiễn khách.

Đợi Thôi Hồng Hạo đi ra khỏi phòng khách, Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bóng lưng của ông ta một cái.

Xem ra phản quân Kim thị cấp thiết cần hàng hóa đến từ Đại Vinh, nếu không đối phương cũng sẽ không đưa ra cam đoan như vậy, càng không lấy quặng kim ngân ra để giao dịch.

Đồng thời cũng chứng minh tình huống của Lý Thịnh vương triều không quá tốt, đối phương cấp thiết cần những vật tư cần thiết cho sinh tồn như vải bông, lương thực, hiển nhiên đây là vì cục diện hỗn loạn khiến cho toàn bộ Lý Thịnh vương triều rơi vào tình trạng thiếu thốn vật tư.

Tân La Kim thị không chế Lý Thịnh vương triều, khẳng định trước tiên phải khôi phục dân sinh, ổn định cục diện, quét sạch ảnh hưởng của vương tộc Lý thị, sau đó mới triệt để không chế cả vương triều, kiến lập một chính quyền mới.

Bất quá Dương Chính Sơn rất tò mò tình huống hiện tại của vương tộc Lý thị, bọn họ thật sự chạy trốn tới Tuyết Nguyên chi địa sao, có thể từ Tuyết Nguyên chi địa tới Đại Vinh cầu cứu hay không.

Chương 726: Mua Thuyền Mới (1)

Chờ sau khi Thôi Hồng Thao rời đi, Dương Chính Sơn tiến vào thư phòng của Dư Thông Hải.

Trong thư phòng, Dư Thông Hải đang cùng Tôn Trình ghi chép lại những điều mắt thấy tai nghe ở Lý Thịnh vương triều. Thực ra bọn hắn cũng không có đi sâu vào bên trong Lý Thịnh vương triều, chỉ có dừng chân tại quận thành Quần Sơn ở phía nam nhất của Lý Thịnh vương triều, còn những tin tức bọn hắn nghe ngóng được cũng là từ trong quận thành Quần Sơn thu thập được.

Dương Chính Sơn lật xem những điều hai người đã ghi chép lại, có chút trầm tư.

Từ những điều hai người nghe thấy có thể nhìn ra được dân sinh của Lý Thịnh vương triều cũng không tốt, dân chúng trong quận thành Quần Sơn, bất kể là trạng thái tinh thần hay là trạng thái cơ thể đều không tốt, hẳn là kết quả của việc bị đói trong thời gian dài.

Điều này cũng bình thường, theo như Tôn Trình nói trước đó, Lý Thịnh vương triều có quân phản loạn bùng nổ từ bốn năm trước, cũng có nghĩa là cuộc nội chiến này đã kéo dài được bốn năm rồi.

Cuộc chiến kéo dài bốn năm đủ để cho toàn bộ Lý Thịnh vương triều rơi vào trong đói khát và bần cùng.

Dù sao thì lãnh thổ của Lý Thịnh vương triều cũng không lớn, hầu như tương đương với một tỉnh của Đại Vinh, còn

không bằng khu vực Liêu Đông.

Khu vực Liêu Đông là chỉ một nửa khu vực của Liêu Viễn tỉnh, Bình Nguyên tỉnh và Sơn Hà tỉnh, chỉ riêng khu vực Liêu Đông đã lớn hơn Lý Thịnh vương triều gấp hai lần.

Một cuộc nội chiến lại kéo dài bốn năm ở một nơi chỉ tương đương với một tỉnh, kết quả có thể nghĩ mà biết được.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cũng ngồi xuống bên cạnh, lấy một phần giấy trắng, bắt đầu viết.

Hắn muốn tâu chuyện này cho lão hoàng đế, liên quan đến việc chính quyền của Lý Thịnh vương triều thay đổi, chuyện này tuyệt đối không phải hắn có thể làm chủ được.

Đồng thời, nếu hắn muốn tiếp tục giao dịch với Lý Thịnh vương triều, cũng cần phải có được sự đồng ý của lão hoàng đế mới được.

Về phần lão hoàng đế có đồng ý hay không, trong lòng Dương Chính Sơn cũng không đoán được.

Rất nhanh, ba người đã sắp xếp ra được một phần tâu chương và một phần hồ sơ, Dương Chính Sơn mang về Vệ thành, để cho người đưa đến trạm dịch của Tĩnh An phủ, từ trạm dịch đưa đến kinh thành.

Về phần buôn bán với Lý Thịnh vương triều, chỉ có thể tạm thời dừng lại, trước khi có được sự đồng ý của lão hoàng đế, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên không buôn bán với Lý Thịnh vương triều thì tốt hơn.

Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Dư Thông Hải và Tôn Trình có thể nhàn hạ.

Tuyến đường hàng hải với bên Giang Nam, Dư Thông Hải đã giao cho Tiết Bình và Ninh Ba phụ trách, chờ một thời gian nữa bọn hắn sẽ bồi dưỡng những người phụ tá khác đến thay

thể Tiết Bình và Ninh Ba, ra khơi không chỉ đơn giản là vì buôn bán, còn là để bồi dưỡng nhân tài.

Vì sao Dương Chính Sơn lại đợi ba tháng sau mới để cho thuyền đội đi tới Lý Thịnh vương triều, một là bởi vì thủy sư cần phải huấn luyện, hai là bởi vì nhân tài hàng hải không đủ.

Thời gian ba tháng không đủ để cho một binh sĩ bình thường trở thành một binh sĩ thủy quân tinh nhuệ, cũng không đủ để cho một người hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với hàng hải có được kinh nghiệm hàng hải phong phú.

Tuy nhiên lại có thể để cho bọn hãn thích ứng với việc đi lại trên biển rộng, để cho bọn hãn khắc ghi những kiến thức cơ bản về hàng hải trong lòng.

Sau đó lấy cũ dẫn mới, từ từ tích lũy kinh nghiệm.

Như vậy mới có thể bồi dưỡng ra một chi thủy sư cường đại, một đám võ quan am hiểu hàng hải và hải chiến.

Hiện tại không thể buôn bán với Lý Thịnh vương triều, điều này hiển nhiên đã ảnh hưởng đến kế hoạch của Dương Chính Sơn, tuy nhiên đây cũng không phải vấn đề lớn, không thể đi tới Lý Thịnh vương triều thì đi tới Đức Thịnh vương triều.

Năm ngày sau khi Dư Thông Hải và Tôn Trình nghỉ ngơi, lại mang theo hơn hai mươi chiếc thuyền chiến và thuyền buôn ra khơi, đi tới Đức Thịnh vương triều.

Ngay vào ngày thứ hai sau khi Dư Thông Hải và Tôn Trình xuất phát, La Thường đến Đằng Long Vệ.

La Thường vừa mới từ Giang Nam trở về, vốn là hãn muốn chờ sau khi La Sâm trở lại Giang Nam, hãn sẽ quay về Liêu Đông, kết quả Dương Chính Sơn lại giao cho bọn hãn một chuyện khác, hãn ở lại Giang Nam thêm hai tháng nữa.

Trong phòng làm việc của Vệ Ty, La Thường tiến vào thư phòng của Dương Chính Sơn.

“Vất vả cho ngươi rồi!” Dương Chính Sơn nhìn La Thường đã gầy đi không ít, ân cần nói.

La Thường cười ha hả, nói: “Đại nhân nói đùa, tại hạ không vất vả!”

Dương Chính Sơn cười, sau khi rót cho hắn một bát nước trà thì hỏi: “Thuyền đội không gặp ngoài ý muốn chứ?”

Đương nhiên La Thường không phải một mình trở về, hắn trở về cùng với thuyền đội của Đằng Long Vệ.

“Không, trên đường rất thuận lợi, chuyện đại nhân giao phó cũng đã làm xong!” La Thường nói.

“Ồ! Mua được mấy chiếc thuyền?” Dương Chính Sơn nổi lên hứng thú, hỏi.

Chuyện hắn giao cho La Thường chính là mua thuyền.

Hiện tại Đằng Long Vệ có hơn một trăm chiếc thuyền chiến, trong đó có hai chiếc đại Phúc thuyền, tám chiếc Hải Thương thuyền, mười sáu chiếc tiểu Mai thuyền, hai mươi bốn chiếc Tử Mẫu thuyền, tám mươi chiếc Ưng thuyền, đây là tiêu chuẩn phối trí của một vệ thủy sư.

Ngoài thuyền chiến, Đằng Long Vệ còn có tám chiếc thuyền buôn, chính là tám chiếc thuyền buôn Dương Chính Sơn mua từ Trương gia ở Liêu An.

Mặc dù đại Phúc thuyền và Hải Thương thuyền cũng có thể vận hàng, nhưng chúng chung quy lại cũng không phải là thuyền chở hàng, hàng hóa vận chuyển được cũng không bằng thuyền chở hàng.

Nếu tuyến đường hàng hải giữa Giang Nam, Lý Thịnh vương triều, Đức Thịnh vương triều được thông suốt, thuyền

buôn trước mắt chắc chắn không đủ dùng, cho nên Dương Chính Sơn đề cho La Thường mua thêm một chút thuyền buôn ở Giang Nam.

Chương 727: Mua Thuyền Mới (2)

“Hi hi, mười tám chiếc! Bốn chiếc Phúc thuyền, mười bốn chiếc Khoái thuyền.” La Thường nói.

Lông mày Dương Chính Sơn khẽ nhướng lên, “Nhiều như vậy!”

“Không chỉ những thứ này, ta còn đặt hai chiếc Phúc thuyền và mười chiếc Khoái thuyền ở một xưởng đóng thuyền ở Giang Nam!”

La Thường nhìn Dương Chính Sơn, lại nói: “Tuy nhiên đại nhân, những chiếc thuyền này ngài cũng phải chia cho ta một chút, ta cần hai chiếc Phúc thuyền, sáu chiếc Khoái thuyền.”

Dương Chính Sơn không nói gì, tên này đã không chờ đợi được muốn thành lập thuyền đội rồi.

Tuy nhiên điều này cũng bình thường, chỉ trong vòng ba tháng, Đằng Long Vệ đã kiếm được gần mười vạn lượng bạc từ tuyến đường hàng hải giữa Liêu Đông và Giang Nam, hầu như mỗi lần đều có lợi nhuận hơn một vạn lượng.

Lợi nhuận lớn như vậy, La Thường đương nhiên sẽ thêm muốn, muốn thành lập thuyền đội của mình cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Mười tám chiếc thuyền buôn đều đã trở về rồi sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ừ, hiện tại đang neo đậu ở trên bến cảng!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Chất lượng như thế nào?”

“Mặc dù là thuyền cũ, nhưng bảo dưỡng rất tốt, dùng thêm mười năm nữa cũng không có vấn đề!” La Thường nói.

“Ừ, những chiếc thuyền này đều là của Đằng Long Vệ, người chờ đợi những chiếc thuyền ở trong xưởng đóng thuyền đó đi!” Dương Chính Sơn rất dứt khoát nói.

“Ặc! Đại nhân, có thể trước tiên chia cho ta mấy chiếc được không, ta bồi dưỡng thuyền công trước!” La Thường có chút không tình nguyện nói.

Hiện tại trong tay hắn không có người cũng không có thuyền, muốn chế tạo ra một thuyền đội còn cần phải tốn rất nhiều thời gian mới được. Theo như suy nghĩ của hắn, tiếp theo hắn sẽ đi mời chào một nhóm thuyền công có kinh nghiệm phong phú, sau đó mời chào một nhóm thuyền công mới, huấn luyện hai ba tháng, đến tháng chín tháng mười là có thể ra khơi.

Về phân thuyền lão đại, hắn đã mời xong rồi, còn mời hai người.

“Thuyền công?” Dương Chính Sơn cười nói: “Người ném thuyền công vào trong doanh địa của thủy sư huấn luyện hai tháng là được, chờ thuyền mới đến thì trực tiếp ra khơi!”

Thuyền công của thuyền buôn dễ bồi dưỡng hơn thuyền công của thuyền chiến, chỉ cần biết điều khiển thuyền là được.

“Cũng đúng!” La Thường suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy cũng được.

“Vậy được rồi, ta sẽ chờ những chiếc thuyền mới đó!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Mời chào thêm một chút thuyền công, Đằng Long Vệ cũng thiếu thuyền công!”

Mười tám chiếc thuyền buôn cần rất nhiều thuyền công, ít nhất cũng cần bốn năm trăm người mới được, tướng sĩ thủy sư có thể tạm thời làm thuyền công trên thuyền buôn, nhưng sớm muộn gì cũng cần người tiếp nhận bọn hắc mới được.

Ừ, cũng có thể mời chào từ bên trong Đằng Long Vệ, cũng coi như tăng thêm vị trí công tác cho quân hộ của Đằng Long Vệ.

“Ặc!” La Thường không ngờ Dương Chính Sơn lại nhanh chóng giao cho hắc một nhiệm vụ khác, “Đại nhân, chuyện này để cho nha môn làm thích hợp hơn!”

“Ừ, ta sẽ sắp xếp hai người trong nha môn phối hợp với ngươi!” Dương Chính Sơn nói.

Những văn lại trong nha môn đều rất bận rộn, có thể điều động hai người đã rất không dễ dàng, cho nên Dương Chính Sơn chỉ có thể bắt La Thường đến phụ trách chuyện này.

“Được rồi!”

La Thường suy nghĩ một chút, cũng không cự tuyệt, dù sao hắc cũng muốn mời chào thuyền công, mời chào thêm một chút cũng không tính là phiền toái.

Huống chi lấy danh nghĩa của nha môn mời chào chắc chắn sẽ dễ dàng hơn là hắc tự mình mời chào.

.....

La Thường làm việc rất nhanh nhẹn, ngày thứ hai sau khi đến Vệ thành đã mang theo hai văn lại ra ngoài thành mời chào thuyền công.

Hành động của hắc đương nhiên không giấu diếm được những thương nhân khác trong Vệ thành, rất nhanh đã có không ít thương nhân tìm hắc hỏi thăm hắc mời chào thuyền

công làm gì, hấn cũng không giấu diếm, trực tiếp nói rõ là mình muốn thành lập thuyền đội.

Những thương nhân khác nghe thấy chuyện này, cũng không khỏi động tâm, đều chạy đến nha môn Vệ Ty cầu kiến Dương Chính Sơn, muốn hỏi xem hiện tại bọn hấn có thể thành lập thuyền đội hay không.

Khi đó Dương Chính Sơn đã nói, sau khi tuyến đường hàng hải được thông suốt, sẽ cho phép bọn hấn thành lập thuyền đội.

Mặc dù hiện tại chỉ có tuyến đường hàng hải với Giang Nam được thông suốt, nhưng bọn hấn đã có chút không chờ đợi được.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không cự tuyệt bọn hấn, đây là chuyện tốt, hấn còn mong những người này tất cả đều thành lập thuyền đội, đến lúc đó nha môn Vệ Ty chỉ cần ngồi ở trên bến cảng thu bạc là được.

Hơn nữa thành lập thuyền đội cũng không phải chuyện một sớm một chiều là có thể hoàn thành, ít nhất cũng cần ba đến năm tháng mới được, nếu như không có nền tảng, tốn một hai năm cũng không phải không có khả năng.

Cho nên Dương Chính Sơn rất dứt khoát đồng ý thỉnh cầu thành lập thuyền đội của bọn hấn, hơn nữa còn đồng ý cho bọn hấn để thuyền công ở trong doanh địa của thủy sư tiến hành huấn luyện.

Được sự đồng ý của Dương Chính Sơn, những thương nhân này rất nhanh đã hành động.

Trong đó hành động nhanh nhất chính là Hoành Dao Môn ở Ký Châu, Hoành Dao Môn vốn là có thuyền đội của mình, vốn là đã có liên quan đến hải mậu.

Chỉ là ở Ký Châu ra khơi buôn bán, sẽ bị ty bạc tư đánh thuế, cho nên bọn hãn đã sớm muốn cập bến ở bên cảng của Đằng Long Vệ.

Tuy nhiên Hoành Dao Môn cũng không có kéo toàn bộ thuyền đội tới Đằng Long Vệ, mà là chuẩn bị thành lập một thuyền đội mới ở Đằng Long Vệ.

Bọn hãn làm như vậy cũng là hợp tình hợp lý, đầu tiên là quan hệ giữa Hoành Dao Môn và ty bạc tư của Ký Châu còn tính là thân mật, không thể chỉ vì lợi ích mà đắc tội ty bạc tư.

Thứ hai là Đằng Long Vệ cách Ký Châu khá xa, từ Đằng Long Vệ vận chuyển hàng hóa đến Ký Châu, chi phí chưa chắc đã thấp hơn so với để cho ty bạc tư đánh thuế.

Bọn hãn dự định thiết lập một trạm trung chuyển hàng hóa ở Đằng Long Vệ, chủ yếu là cung cấp hàng hóa cho những cửa hàng buôn bán ở phía bắc Ký Châu.

Như vậy, không những giảm bớt được thuế của ty bạc tư, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí vận chuyển, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn đương nhiên không có ý kiến gì, thậm chí hãn còn đặc biệt khoan một mảnh đất ở gần bên cảng để cho Hoành Dao Môn xây dựng kho hàng.

Đất ở gần bên cảng đều là đất mặn, có thể nói là không đáng một đồng, miễn phí đưa cũng không sao.

Tuy nhiên nếu Hoành Dao Môn thiết lập một căn cứ lưu trữ ở đó, sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho Đằng Long Vệ.

Không nói đến cái khác, một căn cứ lưu trữ chắc chắn cần không ít công nhân bốc vác, ít nhất có thể cung cấp hơn một trăm vị trí công tác cho Đằng Long Vệ.

Được rồi, hiện tại Dương Chính Sơn đã bắt đầu suy nghĩ cho vấn đề việc làm của quân hộ.

Mặc dù đối với vệ sở mà nói, đồn điền là căn bản, nhưng mỗi một vị trí công tác tăng thêm đại biểu cho một nhà quân hộ tăng thêm một phần thu nhập.

Quân hộ đồn điền rất thảm, nói như vậy đi, quân hộ thực ra còn thảm hơn cả tá điền, tá điền ở Liêu Đông chỉ cần giao cho địa chủ bốn phần thu hoạch, mà quân hộ cần phải nộp lên năm phần lương thực.

Mặc dù binh đinh còn có lương bổng, nhưng lương bổng cũng là xuất phát từ chính bọn hãn.

Thu lương thực của bọn hãn rồi lại phát lương thực cho bọn hãn, có phải nói nhảm không.

Nếu như mưa thuận gió hòa, bọn hãn có thể ấm no, nhưng nếu như gặp phải thiên tai nhân họa, vậy thì chỉ có thể chịu đói.

Thiên tai không thường có, nhưng nhân họa lại liên tiếp không ngừng, quan viên xâm chiếm đồn điền, nô dịch binh đinh, khấu trừ lương thực, kết quả có thể nghĩ mà biết được.

Vì sao vệ sở của Đại Vinh lại mục nát không chịu nổi, vì sao quân hộ lại không ngừng bỏ trốn, đó là bởi vì bọn hãn thật sự không sống nổi nữa.

Chuyện đồn điền, Dương Chính Sơn không thể thay đổi, đây là vấn đề chế độ của Đại Vinh, không phải hãn có thể thay đổi được.

Cho nên hãn chỉ có thể hết sức cung cấp nhiều vị trí công tác hơn cho quân hộ, hết sức bảo đảm lương bổng đầy đủ.

Không cần biết là ai, chỉ cần nguyện ý đầu tư vào trong Đảng Long Vệ, Dương Chính Sơn sẽ nguyện ý cung cấp tiện

lợi.

Hoành Dao Môn chỉ là bắt đầu, hẳn sẽ hết sức dẫn dắt những thương nhân khác đầu tư sản nghiệp vào trong Đẳng Long Vệ, tăng thêm đầu tư.

Chương 728: Thừa Bình năm thứ 34 (1)

Cuối tháng sáu, tấu chương của Dương Chính Sơn đã nhận được hồi âm.

Hồi âm của lão hoàng đế rất đơn giản, chỉ có tám chữ: “Đã biết, có thể giao thương.”

Xem ra lão hoàng đế đã biết rõ tình hình của vương triều Lý Thịnh từ lâu, nếu không hồi âm đã chẳng bình thản như vậy.

Nhận được hồi âm của lão hoàng đế, Dương Chính Sơn cũng yên tâm giao thương với vương triều Lý Thịnh.

Hắn lại tiếp kiến Thôi Hồng Thao, thông báo kết quả rồi đuổi đi.

Thôi Hồng Thao muốn trò chuyện thêm, nhưng Dương Chính Sơn căn bản không muốn giao lưu nhiều.

Mặc dù Kim thị Tân La đã nắm quyền vương triều Lý Thịnh, nhưng chưa được lão hoàng đế sắc phong, Kim Thượng Tuấn vẫn chưa phải quốc vương, còn Thôi Hồng Thao cũng chẳng phải Tả Tham Tán gì.

Ba ngày sau khi Thôi Hồng Thao lên thuyền rời đi, Dư Thông Hải và Tôn Trình đã trở về. Chuyến đi của họ đến vương triều Đức Thịnh khá suôn sẻ, không gặp trở ngại nào. Tôn Trình dựa vào mạng lưới quan hệ cũ, liên lạc với vài hào tộc của vương triều Đức Thịnh và đạt được ý định hợp tác.

Thực ra, nguyên nhân khiến chuyến đi suôn sẻ chính là hai mươi chiếc chiến hạm đi cùng không phải để trưng bày, ít nhất cũng đủ để phô trương sức mạnh, khiến các thế lực của vương triều Đức Thịnh không nảy sinh ý định cướp bóc.

Khi cả ba tuyến đường hàng hải được thông suốt, hải thương của Đằng Long Vệ bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Cuối tháng bảy, Đằng Long Vệ thành lập đội tàu thứ ba, ba đội tàu lần lượt đến Giang Nam, vương triều Lý Thịnh và vương triều Đức Thịnh.

Đầu tháng tám, đội tàu của Hoàn Đào Môn lần đầu tiên đến cảng Đằng Long Vệ.

Cuối tháng chín, đội tàu của La gia được thành lập và lần đầu tiên đến Giang Nam.

Trong những tháng tiếp theo, số lượng đội tàu cập cảng Đằng Long Vệ ngày càng nhiều. Dương Chính Sơn buộc phải mở rộng cảng lần nữa, đồng thời xây dựng thêm nhiều nhà kho và doanh trại gần cảng.

Mùa đông lạnh giá không ngăn được nhiệt huyết của các thương nhân đối với hải thương. Hàng loạt tàu buôn cập cảng, vận chuyển khối lượng lớn hàng hóa từ Đằng Long Vệ đến khắp Liêu Đông, thậm chí đến cả Trọng Sơn trấn.

Sự phồn hoa của cảng Đằng Long Vệ cũng thu hút thêm nhiều thương nhân và đội tàu khác, khiến nơi đây có xu hướng trở thành cảng lớn nhất Liêu Đông.

Với sự xuất hiện ngày càng nhiều của các thương nhân và đội tàu, vùng bờ biển hoang vu ngày nào dần trở thành một trấn nhỏ sầm uất.

Ngày 20 tháng 4 năm Thừa Bình thứ 34.

Ba năm trôi qua, Đằng Long Vệ đã trở nên phồn thịnh.

Trong tiểu vệ thành, tiếng người huyên náo, cảnh tượng nhộn nhịp vô cùng náo nhiệt. Bên ngoài thành, xe cộ tấp nập, từng đoàn dài nối đuôi nhau, gần như không thấy điểm dừng.

Dương Chính Sơn cười ngửa đi qua, nhiều người đánh xe nhìn hấn với ánh mắt tôn kính.

“Bái kiến tướng quân!”

“Bái kiến tướng quân!”

Nhiều người chấp tay hành lễ, Dương Chính Sơn mỉm cười thân thiện, khẽ gật đầu đáp lễ.

Ánh mắt dân chúng rất sáng suốt, bất kể là quân hộ của Đằng Long Vệ hay những người đến đây mưu sinh, đều hiểu rõ ai là người mang lại sự thịnh vượng cho Đằng Long Vệ.

Dương Chính Sơn đi qua con đường dài, đến cổng tây của vệ thành, rồi băng qua con phố náo nhiệt để đến nha môn.

Quay về nha môn, Dương Chính Sơn thở phào nhẹ nhõm.

“Tiếp tục thế này không ổn, chúng ta phải mở rộng vệ thành thôi!”

Hắn vừa bước vào chính đường vừa nói với Tạ Uyên bên cạnh.

“Đúng vậy, hiện tại trong thành quá chật chội, đặc biệt mỗi khi thủy sư trở về, gần như không có chỗ nào để nghỉ chân!”
Tạ Uyên nói với vẻ bất lực.

Sự phát triển quá nhanh của Đằng Long Vệ khiến nhiều kế hoạch của vệ ti nha môn không theo kịp.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng không ngờ Đằng Long Vệ lại phồn thịnh đến mức này, hắn đã đánh giá thấp lợi ích và sự thịnh vượng mà hải thương mang lại.

Vệ thành vốn không lớn, khi Dương Chính Sơn xây dựng vệ thành, hắn không nghĩ có ngày nơi này lại trở nên chật chội như vậy. Khi đó, hắn còn hạn chế số lượng nhà ở trong thành, nhưng giờ mới phát hiện lẽ ra nên mở rộng vệ thành từ đầu.

Vào chính đường, một tùy tùng lập tức dâng trà cho hai người. Dương Chính Sơn cầm trà uống rồi nói: “Bảo công trình khoa lập kế hoạch, mở rộng thành về phía nam, nối liền với doanh trại ở phía nam.”

Doanh trại của ngũ quân doanh nằm ở phía nam, cách vệ thành không xa, chỉ khoảng hai dặm.

Trong ba năm qua, doanh trại đã được sửa chữa nhiều lần, gần như trở thành một đồn trú, nối liền với vệ thành có thể đưa toàn bộ doanh trại vào trong thành.

Tạ Uyên khẽ gật đầu: “Được!”

Dương Chính Sơn quay người bước vào thư phòng. Thư phòng của hắn được chia thành hai phần: Nội thất là nơi làm việc của hắn, còn ngoại thất là nơi Lục Văn Hoa và Chu Nhân làm việc.

Hắn vừa ngồi xuống, Lục Văn Hoa đã bung một chiếc hộp gỗ tiến vào: “Đại nhân, đây là một lô kính viễn vọng vừa được xưởng thủy tinh chế tạo!”

Mở hộp gỗ ra, Lục Văn Hoa đưa một chiếc kính viễn vọng bằng đồng thau cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn hứng thú cầm lên xem.

Xưởng thủy tinh đã được thành lập ba năm rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa sản xuất được chiếc kính viễn vọng nào khiến hắn hài lòng.

Không phải các thợ thủ công của xưởng không nỗ lực, mà thực sự thứ này quá khó làm.

Khó nhất là loại thủy tinh có độ trong suốt cao, các thợ thủ công đã thử nghiệm không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không đạt yêu cầu của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cầm kính viễn vọng, bước đến cửa sổ và nhìn về phía xa. Độ trong suốt của thủy tinh đã khá tốt, không còn cảm giác mờ ảo như trước, và cũng không có bọt khí trong ống kính.

Độ phóng đại khoảng sáu lần, kỹ thuật chế tạo chưa tinh xảo nhưng đã có giá trị sử dụng.

Chương 729: Thừa Bình năm thứ 34 (2)

Dương Chính Sơn càng xem càng hài lòng: “Rất tốt, chi phí chế tạo là bao nhiêu?”

“Khoảng ba mươi lượng bạc một chiếc!” Lục Văn Hoa hơi khó xử nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, không thấy đất.

Trong hơn ba năm, hắn đã đầu tư vào xưởng thủy tinh hơn mười ngàn lượng bạc. Số thợ trong xưởng đã tăng từ hơn mười người lên hơn hai trăm người, chi phí nhân công và nguyên liệu hàng ngày không hề nhỏ.

Nguyên nhân khiến chi phí của mỗi chiếc kính viễn vọng lên đến ba mươi lượng bạc là do tỷ lệ kính đạt tiêu chuẩn quá thấp.

Với trình độ kỹ thuật hiện tại, việc nung ra những tấm kính có độ trong suốt cao và không có bọt khí hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn.

Thực ra, xưởng thủy tinh không phải không thể sinh lời. Các sản phẩm thủy tinh chắc chắn sẽ được ưa chuộng ở Đại Vinh, chỉ cần chế tạo một số đồ trang trí, chén trà, ly rượu bằng thủy tinh đem bán ra ngoài là có thể sinh lời.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn chưa để lộ sự tồn tại của thủy tinh ra ngoài, vì hắn sợ lợi ích mà thủy tinh mang lại quá lớn.

Đúng vậy, chính là sợ lợi ích mà thủy tinh mang lại quá lớn.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Hiện tại, Đằng Long Vệ có ruộng muối, có cảng, có hải thương, đằng sau sự phồn vinh là rất nhiều lợi ích, mà những lợi ích này phần lớn đều bị cướp từ nơi khác.

Ruộng muối của Đằng Long Vệ là cướp miếng ăn từ tay Diêm Vận Ti của Liêu Đông, cảng của Đằng Long Vệ là đào gốc rễ của Thị Bạc Ty ở Kế Châu, đồng thời cũng tranh giành lợi ích với Thị Bạc Ty ở Giang Nam.

Chỉ riêng hai việc này, mấy năm nay trên triều đình, Dương Chính Sơn đã bị đàn hặc không ít.

Không chỉ hấn, Trịnh Hiểu cũng bị liên lụy vì ruộng muối của Đằng Long Vệ, không ít quan cao cấp của Trung Quân Đô Đốc Phủ cũng bị đàn hặc nhiều lần vì cảng của Đằng Long Vệ.

Mặc dù cả hai bên đều có Trịnh Hiểu và Ninh Quốc công chống đỡ, nhưng trên thực tế, Diêm Vận Ti của Liêu Đông và Trung Quân Đô Đốc Phủ đều có ý kiến rất lớn đối với Đằng Long Vệ.

Lợi ích khiến lòng người lay động!

Nhìn Đằng Long Vệ dựa vào ruộng muối và cảng mà kiếm được bội tiền, ai lại không muốn nhúng tay vào.

Cũng may lão hoàng đế vẫn ủng hộ Dương Chính Sơn, nếu không có khi hấn đã bị điều khỏi Đằng Long Vệ từ lâu.

Tranh đấu quan trường không phải đánh giết, cũng không cần thiết phải đánh giết, người ngoài muốn cướp lấy vị trí chỉ huy sứ của Đằng Long Vệ có rất nhiều cách, trong đó cách đơn giản nhất là điều Dương Chính Sơn đi nơi khác, sau đó để người của mình đến đây hưởng lợi.

Vì vậy, hai năm gần đây đã xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, Dương Chính Sơn vừa bị nhiều quan viên đàn hặc, vừa có người tìm mọi cách để thăng chức cho hắn, nhằm điều hắn rời khỏi Đằng Long Vệ.

Trong tình thế này, Dương Chính Sơn nào dám đem thủy tinh ra ngoài bán.

“Người nói với xưởng thủy tinh bên đó, bảo họ nhanh chóng chế tạo một lô, trước tiên đưa cho thủy sư sử dụng!”

Dương Chính Sơn nói.

Kính viễn vọng có tác dụng lớn nhất đối với thủy sư, không chỉ giúp thủy sư quan sát tình hình địch, mà còn có lợi cho việc truyền lệnh trong nội bộ.

“Vâng!” Lục Văn Hoa đáp rồi đi đến xưởng thủy tinh.

Hắn vừa đi, Vương Vân Xảo đã bước vào ngay sau đó.

“Su phụ!” Vương Vân Xảo mặc một bộ giáp bông màu đen, tóc búi tròn đơn giản, dáng người không còn nhỏ nhắn như trước, mà trở nên thon dài thẳng tắp, dung mạo thêm vài phần chín chắn của phụ nữ, nhưng khí chất lại toát lên vẻ anh dũng hiên ngang.

Hiện tại Vương Vân Xảo đã là mẹ của hai đứa trẻ, bốn năm sinh hai đứa, tốc độ này chỉ có thể coi là đạt yêu cầu.

Tuy nhiên, nàng vẫn là thống lĩnh của doanh trại nữ tử.

Ừm, chức thống lĩnh này do Dương Chính Sơn phong, thực ra Vương Vân Xảo không có bất kỳ chức quan nào.

“Có việc gì?” Dương Chính Sơn tùy ý hỏi.

“Su phụ, cấp cho doanh trại của ta thêm hai trăm con chiến mã đi!” Vương Vân Xảo khẽ vén tóc mai, dịu dàng nói.

“Năm ngoái không phải đã cấp cho các người hai trăm con rồi sao?” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

Doanh trại nữ tử không nằm trong biên chế của Đẳng Long Vệ, vốn dĩ chỉ được Dương Chính Sơn thành lập riêng để các nữ tử của Đẳng Long Vệ có cơ hội vươn lên.

Hắn cũng không có ý định huấn luyện một đội quân nữ, chỉ hy vọng có thể nâng cao thể chất và năng lực của nữ tử mà thôi.

Trên thực tế, hai năm nay doanh trại nữ tử phát triển không nhanh, mặc dù luôn duy trì quy mô huấn luyện một ngàn người, nhưng chỉ có hai trăm người thực sự gia nhập doanh trại nữ tử.

Tham gia huấn luyện và gia nhập doanh trại là hai khái niệm khác nhau, giống như các binh lính bình thường đều phải tham gia huấn luyện cơ bản, khóa huấn luyện đầu tiên của doanh trại nữ tử kéo dài hai tháng, sau khi kết thúc huấn luyện, phần lớn nữ tử sẽ về nhà, chỉ có một số ít lựa chọn ở lại doanh trại, trở thành thành viên chính thức.

Trong số những người ở lại doanh trại, phần lớn đều là con gái của các quan viên Đẳng Long Vệ như Tổng Đại Sơn, Tạ Uyên, Ô Trọng Triết, Dư Thông Hải,... Họ đều đưa con gái đến tuổi trưởng thành vào doanh trại huấn luyện, thậm chí Dương thị tộc cũng đưa đến hơn mười thiếu nữ.

Như vậy mới gom đủ hai trăm nữ binh thường trú trong doanh trại.

Hai trăm người, có hai trăm con chiến mã đã đủ rồi, những người khác chỉ cần tham gia huấn luyện cơ bản, không cần thiết phải luyện tập cưỡi ngựa.

Chương 730: Lâm Triển Trở Về (1)

“Sư phụ, hiện tại doanh huấn luyện của chúng ta đã có hơn ba trăm người rồi!” Vương Vân Kiều nói đầy oán giận.

Nàng cảm thấy sư phụ luôn xem nhẹ doanh huấn luyện nữ của bọn họ, mặc dù doanh huấn luyện nữ của bọn họ không bằng Ngũ Quân Doanh, nhưng các tỷ muội của bọn họ cũng rất lợi hại, lợi hại hơn đám binh sĩ bình thường kia rất nhiều.

“Ba trăm người rồi? Sao lại tăng lên nhiều như vậy?” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

“Ừm, không ít tỷ muội sau khi thành thân sinh con xong muốn quay lại doanh huấn luyện, ta không nhận hết, chỉ chọn một số người có tư chất tốt thôi!” Vương Vân Kiều lộ ra vẻ đắc ý.

Sau khi thành thân sinh con lại muốn quay lại doanh huấn luyện!

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ bưng bình.

Sau khi thành thân sinh con tức là đã hoàn thành chuyện đại sự của đời người, cũng có nghĩa là bọn họ đã có chỗ dựa, muốn quay lại doanh huấn luyện cũng không phải là không thể hiểu được.

Xem ra quân đội nữ cũng có thể thành lập, có điều nữ tử làm lính sẽ phiền phức hơn nam tử làm lính rất nhiều, cũng chỉ có ở Đăng Long Vệ, lời đồn đãi về mặt này mới ít đi một chút.

“Thế này đi, doanh huấn luyện nữ có thể chiêu mộ thêm người, nhưng không được vượt quá năm trăm người, còn chiến mã, lát nữa người đến tìm Chu Nhân, để hắn phân phối cho người ba trăm con chiến mã!” Dương Chính Sơn cảm thấy có một doanh huấn luyện nữ cũng tốt, nói không chừng sau này trong đó có thể xuất hiện không ít nữ võ giả cường đại.

Còn về chiến mã, Đằng Long Vệ hiện tại không thiếu chiến mã, ba trăm con chiến mã chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“Tạ ơn sư phụ, ta biết sư phụ là người hiểu lý lẽ nhất!” Vương Vân Kiều thấy hắn đồng ý thì lập tức vui vẻ ra mặt.

“Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, mau đi đi, nếu không lát nữa vi sư sẽ đổi ý đấy.” Dương Chính Sơn nói không tốt.

Có lẽ vì đã lớn rồi, Vương Vân Kiều càng ngày càng không câu nệ trước mặt Dương Chính Sơn, thậm chí còn dám đùa giỡn với Dương Chính Sơn.

“Đệ tử tuân lệnh! Đệ tử cáo lui!”

Vương Vân Kiều cười khúc khích một tiếng, cúi người lui ra khỏi thư phòng.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng nàng, khẽ lắc đầu, “Không chịu già cũng không được, đám hài tử này đều đã lớn cả rồi!”

Hiện tại thân thể này của hắn đã năm mươi tuổi rồi, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn không thừa nhận cũng không được.

Đặc biệt là đám hài tử bên cạnh đều đã lớn, càng khiến hắn cảm thấy mình không còn trẻ nữa.

Được rồi, tuổi trẻ đã không còn liên quan đến hắn từ lâu rồi, chỉ là trong lòng hắn vẫn luôn có một phần trẻ con thuần khiết và sự không chịu già.

Sau đó hắn lại xử lý một chút công vụ của nha môn, cảm thấy thời gian cũng gần rồi, liền đứng dậy về nhà.

Hôm nay Dương gia có vẻ đặc biệt náo nhiệt, đám gia nhân đi đi lại lại bận rộn, trong viện chính tụ tập hơn mười người già trẻ lớn bé.

Khi Dương Chính Sơn đến viện chính, mọi người đang nói cười vui vẻ.

“Đang nói gì vậy? Cách xa như vậy mà ta đã nghe thấy tiếng cười của các ngươi rồi!”

Dương Chính Sơn bước vào trong phòng khách, nhìn đầy một phòng người, cười nói.

Ánh mắt hắn di chuyển, cuối cùng dừng lại trên một bóng người cao ráo.

“Sur phụ!”

Lâm Triển tiến lên, quỳ trước mặt Dương Chính Sơn rồi dập đầu ba cái, “Đệ tử đã trở về!”

Dương Chính Sơn đưa tay đỡ hắn dậy, đánh giá hắn một lượt.

Bốn năm rồi, Lâm Triển theo Lưu Triết ra ngoài du lịch đã bốn năm, hôm nay vừa mới trở về Đằng Long Vệ.

“Không tệ, thân hình vạm vỡ rồi, ừ, người cũng trưởng thành rồi!” Dương Chính Sơn cười tươi nói.

“Thế nào? Mấy năm nay ở bên ngoài ra sao?”

Dương Chính Sơn ngồi bên cạnh Úc Thanh Y, Úc Thanh Y đưa cho hắn một chén trà.

Lâm Triển đứng bên cạnh, nói: “Cũng được, tiên sinh đưa ta đi rất nhiều nơi, trên đường cũng coi như thuận lợi!”

Suốt bốn năm trời, Lâm Triễn gần như đã theo Lưu Triết đi khắp Đại Vinh, bọn họ đã đến vùng Tây Bắc hoang vu, đến vùng Giang Nam phồn hoa gấm vóc, đến vùng Tây Nam núi non hiểm trở, cuối cùng bọn họ trở về kinh đô, ở kinh đô nửa năm.

Nói là thuận lợi, thực ra cũng không tính là thuận lợi, bọn họ cũng đã trải qua không ít gian khổ, thậm chí là có một lần Lưu Triết thậm chí còn bị gãy một chân, phải dưỡng thương gần một năm ở một thôn nhỏ.

Thực ra mấy năm nay hắn vẫn viết thư về nhà, chỉ là hài tử ra ngoài đều chỉ báo tin vui không báo tin buồn, Dương Chính Sơn có thể nhìn ra tâm trạng của hài tử trong thư, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có điều lúc này Dương Chính Sơn nhìn thấy Lâm Triễn trưởng thành, cũng hiểu lần du lịch này, Lâm Triễn có lẽ đã chịu không ít khổ cực.

Về chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không đau lòng hay không đành lòng.

Chim ưng con cuối cùng cũng phải lớn lên, cuối cùng cũng phải tung cánh bay cao, tìm kiếm bầu trời thuộc về mình.

Muốn trưởng thành, sao có thể không trả giá một chút chứ?

Dương Chính Sơn không hỏi kỹ về những chuyện mà Lâm Triễn đã trải qua mấy năm nay, thực ra trước khi Lâm Triễn trở về, Lưu Triết đã gửi cho hắn một bức thư, mặc dù trong thư cũng không nói rõ rốt cuộc Lâm Triễn đã trải qua chuyện gì, nhưng lời khen ngợi và khoe khoang của Lưu Triết dành cho Lâm Triễn cũng đủ để Dương Chính Sơn yên tâm rồi.

“Vừa rồi các ngươi đang nói gì vậy?” Dương Chính Sơn quay đầu nhìn Úc Thanh Y.

Úc Thanh Y cười nói: “Chúng ta đang nói chuyện hôn sự của Lâm Triền!”

“Hôn sự!” Dương Chính Sơn gật đầu, “Quả thực nên thành thân rồi!”

Hắn lại nhìn về phía Lâm Triền, “Người có cô nương nào vừa ý không?”

Lâm Triền lập tức đỏ mặt, “Su phụ, không có.”

Tên tiểu tử này mặc dù trưởng thành hơn không ít, nhưng thực ra vẫn chỉ là một thiếu niên đơn thuần.

Chương 731: Lâm Triễn Trở Về (2)

Dương Chính Sơn chớp chớp mắt, “Tiên sinh của người không đưa người đến kỹ viện ở Giang Nam sao!”

“Không có, không có!” Lâm Triễn càng xấu hổ, liên tục xua tay.

“Lão không biết xấu hổ, người đang nói bậy bạ gì vậy!” Úc Thanh Y bắt mắt vỗ Dương Chính Sơn một cái.

Dương Chính Sơn khẽ ho một tiếng, “Không phải văn nhân đều thích tìm thú vui sao? Ta còn tưởng Lưu Triết sẽ đưa hần đi trải nghiệm một chút!”

Nếu Lưu Triết ở đây, nhất định sẽ chỉ trích Dương Chính Sơn.

Lão tử là chính nhân quân tử, sao có thể làm hồng đệ tử được!

Lâm Triễn vừa xấu hổ vừa lúng túng.

Thực ra không phải Lưu Triết chưa từng đưa hần đi, văn nhân thích tìm thú vui là thật, nhưng có một số văn nhân chỉ thích tìm thanh quan để bàn luận về thơ ca, hoặc là nghe khúc nhạc, thưởng thức vũ điệu, đây là nhã sự, nếu thật sự lên giường thì lại có vẻ dung tục.

Lưu Triết đưa Lâm Triễn đi, nhưng lại không cho phép Lâm Triễn lưu luyến chốn hoa cỏ, nói là để rèn luyện ý chí.

Lần nào đi, Lâm Triễn cũng đầy bụng oán giận.

Hắn là một thanh niên trai tráng, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thật sự là nghẹn đến khó chịu.

“Cha, kỹ viện là chỗ nào? Con có thể đi không?”

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt vang lên, khiến bầu không khí vui vẻ ngưng lại. Sắc mặt Dương Chính Sơn cứng đờ.

Úc Thanh Y trừng Dương Chính Sơn một cái, sau đó lại vỗ lên vai Dương Chính Sơn một cái.

“Minh Chiêu ngoan, chỗ đó không phải chỗ tốt, chúng ta không đi!” Úc Thanh Y kéo Tiểu Minh Chiêu qua, nói.

Dương Chính Sơn hít vào một hơi khí lạnh, phu nhân đã ra tay ác rồi, đánh hắn đau thật đấy.

“Khụ khụ, chỗ đó quả thực không tốt, tiểu hài tử không thể đi!”

“Lớn rồi cũng không thể đi!” Úc Thanh Y nói.

“Ồ, lớn rồi cũng không đi!” Dương Chính Sơn liên tục gật đầu đồng ý nói, không thể làm hư hài tử được.

Tiểu Minh Chiêu cũng không quá hứng thú với kỹ viện, nó chỉ nghe thấy kỹ viện, cảm thấy có chút kỳ lạ, thấy cha mẹ nói như vậy, nó cũng không tò mò nữa, lại nhìn về phía Lâm Triền.

“Lâm sư huynh, cha nói để người khai trí cho ta, khi nào thì người khai trí cho ta đây!”

“Hiện tại ta đã biết rất nhiều chữ rồi.”

Tiểu Minh Chiêu có chút mong chờ nói.

Tiểu gia hỏa năm nay năm tuổi, chính là giai đoạn tò mò về mọi thứ, cũng là lúc thích học nhất.

Gia phong của Dương gia rất chính trực, trong nhà không có chuyện linh tinh gì, ngược lại có hai trường học, một trường học nam, một trường học nữ, bình thường Tiểu Minh Chiêu không có chuyện gì làm thì lại chạy đến đó chơi.

Đúng vậy, chính là chơi, nó cũng không biết dạy cái gì, chỉ đơn thuần cảm thấy nơi đó vui.

Mà Dương Chính Sơn cũng không vội vã dạy nó tập võ đọc sách, hắn cảm thấy hài tử vẫn nên có một tuổi thơ trọn vẹn thì tốt hơn.

Thực ra hài tử của Dương gia gần như đều sáu tuổi bắt đầu khai trí, tám tuổi bắt đầu tập võ, có điều người trong nhà đều tập võ, có lúc hài tử nhìn thấy cũng sẽ làm theo, vì vậy thời gian cũng không quá nghiêm ngặt.

Chưa vào trường học thì muốn học thì học, muốn chơi thì chơi, sau khi vào trường học rồi thì giao cho tiên sinh dạy dỗ.

“Vậy ngày mai sư huynh bắt đầu khai trí cho người có được không?” Lâm Triền cảm giác xấu hổ và lúng túng trong lòng biến mất, xoa đầu Tiểu Minh Chiêu nói.

“Được, cha, ngày mai ta muốn đi khai trí với sư huynh!” Tiểu Minh Chiêu vui vẻ nói.

Dương Chính Sơn lại hỏi: “Có ảnh hưởng đến việc học của người không?”

Lâm Triền năm nay trở về là để tham gia hương thí sang năm, sau hương thí còn có hội thí, hắn nhất định phải chú tâm học hành mới được.

“Sư phụ, không sao đâu, chỉ là khai trí thôi, hơn nữa ta vẫn luôn muốn khai trí cho sư đệ!” Lâm Triền nói.

Khi hắn rời đi, Dương Chính Sơn đã nói để hắn khai trí cho Tiểu Minh Chiêu, lúc đó Dương Chính Sơn chỉ tiện miệng nói

thôi, nhưng hắn lại luôn ghi nhớ trong lòng.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lát, nói: “Cũng được, người nguyện ý dạy nó thì dạy nó, nếu nó ảnh hưởng đến người thì để nó đến trường học là được!”

Trường học của Dương gia chính là trường học tốt nhất Đằng Long Vệ, con cháu quan lại của Đằng Long Vệ cơ bản đều học ở trường học của Dương gia.

Nói là trường học của Dương gia, thực ra giống như trường học cơ quan do Dương gia mở ra hơn.

“Được, sư phụ!” Lâm Triền vô cùng cung kính đáp.

Dương Chính Sơn vuốt râu cười cười, lại nói: “Vậy người có ý kiến gì về chuyện hôn sự của người không?”

Lâm Triền cũng quả thực đến tuổi nên thành thân rồi, Vương Vân Kiều bằng tuổi hắn, hiện tại đã có hai hài tử rồi, còn Lâm Triền thì vẫn chưa thành thân.

Lâm Triền cúi đầu nói: “Tất cả đều nhờ sư phụ và sư nương làm chủ!”

Một ngày làm thầy cả đời làm cha.

Hắn đã sớm coi Dương Chính Sơn như cha của mình, cũng coi Dương gia như nhà của mình.

Chuyện hôn nhân, chú ý cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, Dương Chính Sơn làm chủ cho hắn là thích hợp nhất.

Dương Chính Sơn nhìn Úc Thanh Y bên cạnh, hỏi: “Người cảm thấy cô nương nhà ai thích hợp?”

“Lâm Triền là người đọc sách, ta cảm thấy tìm cho hắn một tiểu thư nhà quan tương đối thích hợp, tiểu thư nhà quan ở Đằng Long Vệ của chúng ta không phải đã đính thân rồi thì chính là tuổi còn nhỏ.”

“Ta nghe nói đại tiểu thư nhà Trịnh đại nhân có phẩm hạnh hiền lành, chỉ là không biết nàng ấy đã đính thân chưa!”

Úc Thanh Y có ý ám chỉ nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu chìm vào suy tư.

Chuyện hôn nhân phải cân nhắc rất nhiều, đặc biệt là sau này Lâm Triền muốn tham gia khoa cử, nhất định phải đi lên con đường quan văn, vậy thì phải tìm cho hắn một nhà vợ tốt mới được.

Tốt nhất có thể cung cấp một chút trợ giúp cho con đường làm quan của hắn sau này.

Đây không phải là Úc Thanh Y quá coi trọng thế lực, mà là quan lại nhà nào cũng sẽ cân nhắc về mặt này.

Trịnh đại nhân trong miệng Úc Thanh Y chính là Trịnh Hiểu, Trịnh Hiểu có thể nói là tiền đồ vô lượng, hiện tại hắn mới hơn ba mươi tuổi, đã là Giám Sát Ngự Sử tuần muối Liêu Đông, đợi hắn hết nhiệm kỳ, chắc chắn sẽ được thăng chức, đến lúc đó mưu cầu một vị trí Thiêm Đô Ngự Sử vẫn rất dễ dàng.

Nếu Lâm Triền có một người nhạc phụ như vậy, sau này trên quan trường có thể tránh được rất nhiều đường vòng.

Quan trọng nhất là Trịnh Hiểu có thể chỉ điểm cho Lâm Triền một số quy tắc ngầm trên quan trường, về mặt này bất kể là Dương Chính Sơn hay là Lưu Triết thực ra cũng không bằng Trịnh Hiểu.

Không cần nói đến Dương Chính Sơn, hắn là võ quan, hơn nữa con đường hắn đi có chút thuận buồm xuôi gió, cũng không hiểu nhiều về một số mưu kế trên quan trường.

Hắn luôn thích động đao, chứ không phải hao tâm tổn trí để làm mấy âm mưu quỷ kế gì đó với một đám người.

Với tính cách của hắn, đương nhiên trong quân đội sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng đặt trong đám quan văn, thủ đoạn của hắn lại có vẻ hơi tàn nhẫn, không thích hợp dùng với quan văn.

Còn Lưu Triết cũng không hiểu nhiều về những thứ này, tính cách của Lưu Triết quá thuần lương, Lưu Nguyên phủ chính là nhìn rõ điểm này, mới vẫn luôn không muốn để hắn ra làm quan.

Lâm Triễn rất thông minh, hơn nữa từ nhỏ hắn đã trầm ổn, có suy nghĩ của riêng mình, làm việc rất có chừng mực, có thể nói hắn rất thích hợp với quan trường, nhưng dù sao hắn cũng là người mới vào nghề, cần một người thầy dẫn dắt hắn làm quen với quy tắc trên quan trường.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lúc, “Thế này đi, ta sẽ để người đi hỏi thăm tình hình của đại tiểu thư Trịnh gia!”

Chuyện này chắc chắn không thể trực tiếp hỏi Trịnh Hiểu, phải tìm hiểu tình hình của người ta trước mới được.

Có đính hôn hay chưa, phẩm hạnh có giống như lời đồn hay không, dung mạo ra sao, tình trạng cơ thể.

Tất cả đều phải tìm hiểu rõ ràng trước mới được, nếu trực tiếp hỏi Trịnh Hiểu, thích hợp thì thôi, vạn nhất không thích hợp, sẽ ảnh hưởng đến tình hữu nghị của hai bên.

“Cũng được, cứ để Thanh Hà đi Liêu An phủ một chuyến đi!” Úc Thanh Y đồng ý gật đầu.

“Ừ! Vậy cứ quyết định như vậy đã, còn về những chuyện khác, đợi có tin tức rồi hẵng nói!” Dương Chính Sơn cười nói.

Chuyện đã định, mọi người lại nói chuyện phiếm, Tiểu Minh Chiêu ngồi bên cạnh Lâm Triễn hỏi không ngừng, tên tiểu tử này hiện tại tràn đầy tò mò về mọi thứ, trước đây nó thường nghe Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y nhắc đến Lâm

Triển, nhưng lại chưa từng gặp, khi Lâm Triển rời đi, nó còn quá nhỏ, vẫn chưa biết gì, vì vậy nói đây là lần đầu tiên nó gặp Lâm Triển cũng không tính sai.

Chương 732: Hoàng đế bệnh nặng, Thái tử giám quốc (1)

Vài ngày sau, Thanh Hà từ Liêu An phủ trở về, mang theo tin tức về tiểu thư của Trịnh gia.

Đại nữ nhi của Trịnh Hiểu tên là Trịnh Tâm Niệm, năm nay mười lăm tuổi, tính cách dịu dàng, thuộc kiểu tiểu thư khuê các hiếm khi ra ngoài, dung mạo thanh tú, quan trọng nhất là chưa đính hôn.

Có được những tin tức chính xác này, Dương Chính Sơn cũng không chần chừ nữa, đích thân viết một bức thư gửi cho Trịnh Hiểu.

Trịnh Hiểu đã gặp Lâm Triễn, Lâm Triễn là học trò của Lưu Triết, khi Trịnh Hiểu đến Dương gia đã gặp Lâm Triễn, hơn nữa khi Lưu Triết rời Liêu Đông, cũng đã đưa Lâm Triễn đến Liêu An phủ báo phỏng Trịnh Hiểu.

Tuy nhiên, đó đều là chuyện bốn năm trước, vì vậy sau khi nhận được thư của Dương Chính Sơn, Trịnh Hiểu đã yêu cầu gặp Lâm Triễn.

Nhạc phụ muốn khảo sát con rể tương lai, điều này không có gì sai.

Dương Chính Sơn đương nhiên không thể từ chối, bèn đề Lâm Triễn đến Liêu An phủ một chuyến.

Sau khi Lâm Triễn đến Liêu An phủ, trước tiên bị Trịnh Hiểu khảo sát một phen, sau đó được sắp xếp gặp mặt Trịnh Tâm Niệm.

Tình hình cụ thể của buổi gặp mặt, Dương Chính Sơn không biết, dù sao khi Lâm Triền trở về, Trịnh Hiểu đã đồng ý hôn sự này rồi.

Tiếp theo, hai nhà bắt đầu bàn chuyện cưới xin.

Trong khi Dương gia và Trịnh gia bàn chuyện cưới xin, thì tại Dưỡng Tâm điện trong hoàng thành ở kinh đô.

Trời vừa tảng sáng, ánh sáng mờ ảo chưa thể xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, ngọn nến đang cháy sáng rực cả căn phòng.

Thừa Bình để nằm trên giường, sắc mặt tiều tụy, hơi thở yếu ớt.

Công công Trần và một đám nội thị đang hầu hạ trước giường.

“Bệ hạ, bệ hạ~~” Công công Trần khẽ gọi.

Thừa Bình để cố gắng mở mắt, ngậy người nhìn công công Trần, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, “Truyền chỉ, từ hôm nay, Thái tử giám quốc, Cung vương và Thành vương vào triều quan chính!”

“Lão nô hiểu rồi, lão nô sẽ đi soạn chỉ ngay!” Công công Trần đáp.

“Trần công công, thái y viện sứ đại nhân đã đến!” Một tiểu thái giám đứng ngoài cửa khẽ nói.

Công công Trần nhìn Thừa Bình để lại chìm vào giấc ngủ, từ từ đứng dậy, đi ra ngoài cửa, khẽ gật đầu với thái y viện sứ Tôn Vạn Chân, nói: “Nhờ viện sứ đại nhân!”

“Không dám!” Tôn Vạn Chân liếc nhìn chiếc giường trong tầm mắt, khẽ cúi người đáp.

“Lão nô đi truyền chỉ trước, nơi này giao cho viện sứ đại nhân!”

Nói xong, công công Trần chậm rãi rời khỏi Dưỡng Tâm điện, đi về phía Thái Cực điện, càng đến gần Thái Cực điện, bước chân của ông ta càng nhanh, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Khi ông ta bước vào Thái Cực điện, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Lúc này, văn võ bá quan đã tụ tập trong Thái Cực điện, đang đợi Thừa Bình đế đến triều.

Thời gian đã qua giờ lên triều, văn võ bá quan đều cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Cho đến khi công công Trần bưng thánh chỉ đến truyền chỉ, các đại thần mới biết Thừa Bình đế bị bệnh, không thể lên triều.

Nếu Thừa Bình đế chỉ bị bệnh không thể lên triều, các đại thần sẽ không quá lo lắng, mấy năm nay sức khỏe của Thừa Bình đế ngày càng sa sút, thỉnh thoảng lại bị cảm lạnh hoặc mắc bệnh nhẹ, thường xuyên ngừng triều, các đại thần đã quen rồi.

Nhưng hiện tại Thừa Bình đế lại để Thái tử giám quốc, điều này có phải ám chỉ rằng sức khỏe của ông ấy đã đến mức cạn kiệt rồi không?

“Trần công công, chúng thần có thể yết kiến bệ hạ ngay bây giờ không?”

Sau khi công công Trần truyền chỉ xong, thủ phụ nội các Lý Tư Viễn bước ra hỏi.

Công công Trần liếc nhìn mấy vị các thần, giọng hơi khàn khàn nói: “Thái y viện sứ Tôn đại nhân đang chữa trị cho bệ

hạ, các vị các thần có thể chờ ở Văn Hoa điện, nếu bộ hạ có triệu, lão nô sẽ truyền các vị các thần vào yết kiến!”

Các đại thần nhìn nhau, một thời gian không ai nói gì, công công Trần cũng không nói thêm, ôm thánh chỉ rời khỏi Thái Cực điện, tiếp theo còn phải truyền chỉ cho Thái tử, Cung vương và Thành vương.

Trong điện, Lưu Nguyên Phủ nhìn bóng lưng công công Trần rời đi, trầm ngâm suy nghĩ.

Ninh Quốc công Chu Mậu cũng liếc nhìn một cái.

Các đại thần lại bắt đầu bàn tán xôn xao, có người lo lắng, có người ôm mưu đồ, cũng có người im lặng quan sát mọi thứ xung quanh.

Tả đô ngự sử của Đô Sát viện Quan Văn Thạc chạm vào Lưu Nguyên Phủ, hạ giọng hỏi: “Lão đại nhân, có phải bộ hạ bệnh rất nặng không?”

Lưu Nguyên Phủ liếc nhìn ông ta, lão thần vẫn còn đó nói: “Cẩn thận lời nói!”

Đô Sát viện tả hữu đô ngự sử tuy cùng cấp, nhưng các bộ quan chức của Đại Vinh từ trước đến nay đều lấy tả làm trên. Như Đô Sát viện đều do tả đô ngự sử chương viện sự, còn hữu đô ngự sử phần lớn đều là ra ngoài nhậm chức tổng đốc hoặc tuần phủ kiêm chức.

Lưu Nguyên Phủ ở Đô Sát viện là một trường hợp đặc biệt, trước đây ông ta cũng từng bị điều ra ngoài làm tổng đốc, nhưng sau đó bị cách chức về quê, sau đó nữa Thừa Bình để lại triệu ông ta về, phục chức hữu đô ngự sử, nhưng không dám điều ông ta ra ngoài nữa, nguyên nhân rất đơn giản, lão già này quá giỏi gây chuyện.

Thừa Bình để tưởng rằng để ông ta ở Đô Sát viện, ông ta sẽ ngoan ngoãn hơn, không ngờ lão già này lại dám đối đầu với

ông ta ngay trên triều đình.

Thừa Bình đế tức giận trực tiếp đày ông ta đến Trọng Sơn trấn, cũng chính là Nghênh Hà bảo.

Sau đó Đô Sát viện xảy ra một chút chuyện, tả đô ngự sử đương nhiệm bị Thừa Bình đế cách chức, Đô Sát viện cần có người gánh vác, Thừa Bình đế mới lại triệu Lưu Nguyên Phủ về.

Sau khi Lưu Nguyên Phủ trở lại kinh đô, có lẽ vì tuổi già, tính tình không còn nóng nảy như trước nữa.

Vì vậy mấy năm nay Thừa Bình đế nhìn ông ta cũng thuận mắt hơn, nhưng vì trước đây ông ta từng mạo phạm, Thừa Bình đế chắc chắn sẽ không thăng chức cho ông ta nữa, vì vậy ông ta vẫn ở vị trí hữu đô ngự sử.

Chương 733: Hoàng đế bệnh nặng, Thái tử giám quốc (2)

Trong Đô Sát viện, Quan Văn Thạc tuy ở trên Lưu Nguyên Phủ, nhưng thực tế Quan Văn Thạc chưa đến năm mươi tuổi, được coi là hậu bối của Lưu Nguyên Phủ. Vì vậy trong nhiều việc, Quan Văn Thạc đều rất tôn trọng ý kiến của Lưu Nguyên Phủ.

Nghे được lời nhắc nhở của Lưu Nguyên Phủ, Quan Văn Thạc vội vàng đứng thẳng người, im lặng không nói gì.

Còn các phụ thần nội các đứng ở hàng đầu cũng đều im lặng, như thể đã ngủ say.

Khoảng một canh giờ sau, Thái tử, Thành vương và Cung vương cùng nhau đến.

Thái tử bước vào điện, trên mặt đầy vẻ nghiêm trọng và lo lắng, Thành vương và Cung vương cũng đầy vẻ lo lắng, nhưng mọi người đều hiểu rằng trong lòng mấy vị này chắc chắn có không ít toan tính.

Thực tế mấy năm nay Thừa Bình đế luôn đề Thái tử và hai vị thân vương quan chính, tuy không để họ can thiệp vào công việc cụ thể, nhưng luôn bồi dưỡng họ hiểu biết và cách xử lý chính sự. Ba người đến, buổi triều sớm diễn ra như thường lệ, chỉ là tâm trí của mọi người không đặt vào chính sự, nên buổi triều sớm kết thúc nhanh chóng.

Sau khi buổi triều sớm kết thúc, tin tức Thừa Bình đế bệnh nặng hôn mê lan truyền khắp kinh đô, trong thời gian ngắn, khắp kinh đô lan truyền đủ loại tin đồn.

Ngay sau đó, tin tức lan ra khỏi kinh đô, lan rộng khắp các nơi của Đại Vinh.

Khu nam thành kinh đô, trong một căn nhà dân bình thường.

Vũ Tranh cũng nhận được tin tức Thừa Bình đế bệnh nặng, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi thuộc hạ trước mặt: “Đã xác nhận tin tức chưa?”

“Đã xác nhận rồi, tin tức là thật!”

Vũ Tranh hít sâu một hơi, “Lập tức truyền tin này về, lão gia chắc chắn cần tin tức này!”

“Để ta tự mình trở về một chuyến?”

Thuộc hạ đứng trước mặt Vũ Tranh cũng xuất thân từ Thiên Thanh Kiếm phái, được coi là sư đệ của Vũ Tranh, những năm qua bọn họ luôn ở lại kinh đô để thu thập tin tức, mặc dù phần lớn tin tức đều vô dụng đối với Dương Chính Sơn, nhưng Dương Chính Sơn vẫn để bọn họ ở lại kinh đô.

Không chỉ vậy, Dương Chính Sơn còn tăng cường đầu tư cho bọn họ, trước sau đã phái hai trăm người đến kinh đô, đầu tư hàng vạn lượng bạc.

Sau nhiều năm hoạt động, Vũ Tranh và những người khác không chỉ có thể thu thập những tin tức công khai, mà còn có thể thu thập được những tin tức khá bí mật, đặc biệt là những biến động trên triều đình, họ gần như có thể nắm bắt được ngay lập tức.

“Không được, người không thể trở về, có thể sắp có chuyện lớn xảy ra, chúng ta phải ở lại kinh đô để theo dõi!”

Vũ Tranh trầm giọng nói: “Người sắp xếp hai người truyền tin về đi.”

...

Đằng Long Vệ.

Lô kính viễn vọng đơn đầu tiên đã được giao cho thủy sư, trên thuyền Phúc lớn, Dư Thông Hải và Tiết Bình cầm kính viễn vọng nhìn ra xung quanh, quan sát các chiến hạm và thương thuyền.

“Thật sự có thể nhìn xa như vậy sao?”

“Cách xa ngàn trượng, đều có thể nhìn rõ ràng!”

Tiết Bình ngạc nhiên nói.

Dư Thông Hải cũng đầy vẻ kinh ngạc, “Có kính viễn vọng này, chúng ta không chỉ có thể nắm bắt được tình hình địch trước, mà còn có thể để các chiến hạm phía sau tuân theo lệnh của soái hạm!”

“Đây tuyệt đối là vũ khí lợi hại trong hải chiến!”

Ông ta suy nghĩ sâu xa hơn Tiết Bình, Tiết Bình chỉ ngạc nhiên về chức năng của kính viễn vọng, còn ông ta đã nghĩ đến ứng dụng của kính viễn vọng trong hải chiến.

Hơn ba năm qua, thủy sư Đằng Long Vệ ngày càng tinh nhuệ, đến nay thủy sư Đằng Long Vệ đã đủ quân số, năm nghìn sáu trăm tướng sĩ đều là những tinh binh dám liều mạng chiến đấu.

Trên thực tế, trong ba năm qua, họ đã trải qua không ít trận chiến, hiện tại Đằng Long Vệ có rất nhiều thương thuyền ra khơi, thủy sư không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối, bảo đảm rằng mỗi chiếc thương thuyền đều không gặp phải hải tặc.

Khoảng hai năm trước, những thương thuyền xuất phát từ Đằng Long Vệ thỉnh thoảng bị hải tặc cướp bóc, vì vậy thủy sư Đằng Long Vệ liên tiếp xuất kích, tiêu diệt hơn mười nhóm hải tặc.

Đến hiện tại, thủy sư Đằng Long Vệ đã tạo được không ít danh tiếng ở hải vực Liêu Hải và Đông Hải của Đại Vinh, rất ít hải tặc dám chủ động gây sự với thủy sư Đằng Long Vệ.

Đương nhiên, điều này cũng vì ở hải vực Liêu Hải và Đông Hải của Đại Vinh có ít hải tặc, nếu ở hải vực Đông Nam, Đằng Long Vệ chưa chắc đã chống lại được những cuộc tấn công của hải tặc.

Dù sao ở hải vực Đông Nam có quá nhiều hải tặc, hơn nữa trong số đó có rất nhiều hải tặc có thực lực mạnh mẽ.

Tuy nhiên, dù sao đi nữa, hiện tại thủy sư Đằng Long Vệ đã được coi là thủy sư tinh nhuệ.

“Đại nhân gửi đến bao nhiêu chiếc?” Dư Thông Hải hỏi người tùy tùng phía sau.

“Tổng cộng hai mươi tám chiếc!” Người tùy tùng trả lời.

Dư Thông Hải nhíu mày, “Không đủ, quá ít, thứ tốt như thế này cần phải trang bị nhiều hơn, thuyền ưng và thuyền tử mẫu có thể không cần trang bị, nhưng các chiến hạm khác phải được trang bị, hơn nữa mỗi chiếc thuyền tối thiểu phải được trang bị bốn chiếc!”

Theo ý kiến của ông ta, Đằng Long Vệ tối thiểu phải trang bị một trăm chiếc kính viễn vọng, như vậy mới có thể phát huy tối đa chức năng của kính viễn vọng.

“Nghe nói mỗi chiếc kính viễn vọng này giá ba mươi lượng bạc! Hơn nữa mỗi ngày tối đa chỉ có thể chế tạo ba chiếc!” Người tùy tùng có chút khó xử nói.

Sắc mặt không hài lòng của Dư Thông Hải cứng đờ, “Một chiếc giá ba mươi lượng bạc?”

“Đúng vậy! Người của xưởng chế khí nói như vậy!” Người tùy tùng khẳng định nói.

Dư Thông Hải im lặng.

Hiện tại thủy sư Đằng Long Vệ được trang bị rất tinh xảo, vũ khí trang bị cần thiết đều có đủ, hơn nữa chiến hạm còn được bảo dưỡng hàng năm, thậm chí để bảo đảm sức chiến đấu của chiến hạm, Dương Chính Sơn còn đặc biệt xây dựng một xưởng đóng tàu cho thủy sư, chuyên dùng để bảo dưỡng chiến hạm.

Hiện tại xưởng đóng tàu của Đằng Long Vệ có thể chế tạo một số chiến hạm cỡ nhỏ, như thuyền ưng, thuyền tử mẫu đều có thể chế tạo, nhưng chỉ có thể bảo dưỡng chiến hạm cỡ trung và cỡ lớn, không thể chế tạo chiến hạm cỡ trung và cỡ lớn.

Nhưng dù sao đi nữa, Dương Chính Sơn cũng đã đầu tư không ít bạc.

Hiện tại Đằng Long Vệ có thể nói là rất giàu có, nhưng đối mặt với hai con quái vật nuốt tiền là thủy sư và ngũ quân doanh, Dương Chính Sơn cũng phải tiết kiệm chi tiêu.

Ba mươi lượng bạc một chiếc, một trăm chiếc là ba ngàn lượng bạc.

Ba ngàn lượng bạc nhìn có vẻ không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Dư Thông Hải im lặng một lúc, mới lên tiếng nói: “Ngân sách năm nay của chúng ta vẫn còn nhiều, trước tiên đặt một trăm chiếc rồi nói sau!”

Ông ta vẫn cảm thấy số bạc này nhất định phải chi, vì kính viễn vọng quá quan trọng đối với thủy sư.

“Vâng!”

Người tùy tùng đáp một tiếng, rời khỏi thuyền Phúc lớn, chuẩn bị đến nha môn của vệ ti tư.

Chương 734: Cục Thế Quý Bí (1)

Tại thư phòng của Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn cùng Tạ Uyên đang bàn bạc về việc mở rộng Vệ thành.

Việc mở rộng Vệ thành đã rất cấp bách, nếu không mở rộng, e rằng trong thành sẽ chật chội không chịu nổi.

Khoa Công Trình đã lập xong bản quy hoạch, Dương Chính Sơn xem qua một lượt mà không có ý kiến gì.

Hiện tại, Khoa Công Trình của Vệ Ty cũng rất chuyên nghiệp, các văn lại trong khoa đều có trình độ khá về việc làm đường, xây cầu và xây dựng thành phố.

Mỗi ngành nghề đều có chuyên môn riêng, mặc dù trước đây những văn lại này chỉ là những người đọc sách, nhưng sau vài năm, họ đã học được khá nhiều kiến thức chuyên môn về công trình.

Đặc biệt là bản vẽ quy hoạch và bản vẽ kiến trúc, họ vẽ rất bài bản.

Tất nhiên, tất cả những điều này đều nhờ công lao của Dương Chính Sơn, chuyên ngành kiếp trước của hắn là dự toán công trình, nên hắn cũng có hiểu biết về quy hoạch và kiến trúc.

“Cứ xây dựng theo bản quy hoạch này đi, dự toán là bao nhiêu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đại khái cần năm vạn lượng bạc! Chủ yếu là chi phí nguyên liệu đá hơi cao!” Tạ Uyên nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, rừng núi quanh Đẳng Long Vệ khá ít, muốn khai thác đá, chỉ có thể khai thác từ một số ngọn đồi nhỏ ở phía nam.

Những ngọn đồi nhỏ đó nằm ở phía nam của Đẳng Long Vệ, thuộc vùng giáp ranh với Liêu An phủ, cách Vệ thành khoảng hơn ba mươi dặm.

Việc khai thác và vận chuyển đá đều tốn rất nhiều nhân công, vì vậy chi phí sẽ rất cao.

“Còn thời gian thi công thì sao?”

“Nếu chỉ xây tường thành, thì khoảng sáu tháng, trước Tết có thể hoàn thành, nếu bao gồm cả việc xây dựng trong thành, thì khoảng sang năm sẽ hoàn thành!” Tạ Uyên nói.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tuyển thêm một nhóm công nhân nữa đi, ừm, công nhân thời vụ, không vào biên chế, nhưng lương tháng bằng với công nhân chính thức!”

Hiện tại đội công trình đã có hai nghìn người, hai nghìn người này không phải chỉ đơn thuần là công nhân xây dựng, Dương Chính Sơn còn đào tạo họ thành công binh.

Hai nghìn công binh không chỉ biết làm đường xây cầu, mà còn có thể chế tạo các loại khí giới chiến tranh cỡ lớn như nỏ tọa, thang mây, xe công thành...

Hai nghìn công binh đã là không ít, hơn nữa sau này các công trình xây dựng của Đẳng Long Vệ cũng không nhiều, nên không cần thiết phải mở rộng thêm.

“Được!” Tạ Uyên đáp.

Đúng lúc này, Ngô Triển vội vàng chạy vào thư phòng.

“Lão gia!”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn hấn một cái, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ngô Triền liếc nhìn Tạ Uyên, Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu: “Tạ đại nhân không phải người ngoài, có gì cứ nói thẳng.”

Ngô Triền là hộ vệ của Dương gia, từ khi Đinh Thu đi đến Khánh Hoa phủ, Vũ Trung ở lại kinh đô, Ngô Triền chính là thủ lĩnh hộ vệ của Dương gia.

Người Dương gia rất ít khi đến Vệ Ty, bên cạnh Dương Chính Sơn đã có thân vệ, cũng không cần hộ vệ Dương gia đi theo.

Bây giờ Ngô Triền đã đến, chắc chắn là có chuyện rồi.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không cảm thấy Dương gia có chuyện gì cần phải giấu người ngoài, hơn nữa Tạ Uyên cũng không tính là người ngoài, Tạ Uyên, Ô Trọng Triết, Chu Nhân... đều là những thuộc hạ trung thành nhất của hấn, Dương Chính Sơn vẫn rất tin tưởng họ.

Ngô Triền trầm giọng nói: “Lão gia, kinh đô gửi tin đến, bệ hạ lâm bệnh nặng, đã rơi vào hôn mê, hiện tại triều đình do thái tử giám quốc, thành vương và cung vương lâm triều quan chính.”

Nghe vậy, đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Tạ Uyên cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

“Người đưa tin đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tôi đã cho họ đi nghỉ rồi, hiện tại họ chỉ biết những điều này, không có thêm tin tức nào khác!” Ngô Triền nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, rồi chìm vào suy nghĩ.

Nếu lão hoàng đế băng hà thì có ảnh hưởng gì đến hần không?

Vấn đề này không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là có.

Hiện tại tất cả những gì hần có ở Đẳng Long Vệ đều nhờ vào sự ủng hộ của lão hoàng đế.

Nếu lão hoàng đế băng hà, hần còn có thể yên tâm ở lại Đẳng Long Vệ không?

Hần và thái tử không có bất kỳ quan hệ nào, ngược lại còn có một chút ân oán.

Trước đây thái tử có ý muốn Thanh An Bá phủ và Thường Bình Hầu phủ kết thân, kết quả là Dương Chính Sơn lại kết thân với Thường Bình Hầu phủ.

Còn có Tĩnh Viễn Hầu, Tĩnh Viễn Hầu luôn là người của thái tử, mặc dù Tĩnh Viễn Hầu đã mất chức thống đốc Phấn Võ Doanh, nhưng những năm gần đây Tĩnh Viễn Hầu vẫn luôn làm việc cho thái tử.

Mối ân oán giữa Dương gia và Tĩnh Viễn Hầu phủ rất sâu, Dương Chính Sơn đã giết chết con trai thứ hai của Tĩnh Viễn Hầu Tô Càn là Tô Thiện Vũ, mà bốn năm trước Tô Càn cũng từng phái người đến Tân Bình trấn chặn giết Dương Minh Thành.

Một đời vua một đời thần.

Nếu thái tử đăng cơ, Tĩnh Viễn Hầu chắc chắn sẽ được thăng tiến, đến lúc đó sẽ không tránh khỏi việc gây rắc rối cho Dương gia.

Hơn nữa, sau khi thái tử đăng cơ, liệu hần có ủng hộ Dương Chính Sơn như lão hoàng đế không?

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn cảm thấy hơi đau đầu.

Hắn dường như không muốn thái tử đăng cơ, nhưng thái tử là người kế vị, sớm muộn gì cũng sẽ đăng cơ, hắn hoàn toàn không thể ngăn cản thái tử.

Còn về việc có thể lấy được thiện cảm của thái tử, nhận được sự ủng hộ của thái tử hay không?

Dương Chính Sơn không chắc chắn.

Hắn có hiểu biết đôi chút về thái tử, tính cách của thái tử khác xa lão hoàng đế, có lẽ vì đã ngồi ở Đông Cung quá lâu, tính cách của thái tử có phần nóng nảy và bạo ngược.

Những năm gần đây triều đình không hề yên ả, cuộc tranh đấu giữa thái tử, thành vương và cung vương chưa bao giờ dừng lại, thậm chí vì sức khỏe của lão hoàng đế ngày càng kém, cuộc tranh đấu của họ càng trở nên quyết liệt.

Chương 735: Cục Thế Quý Bí (2)

Triều đình đã xuất hiện phe thái tử, phe thành vương và phe cung vương, cuộc tranh đấu gần như đã lộ rõ ra ngoài.

Nghĩ đến việc sau khi lão hoàng đế băng hà, triều đình sẽ như thế nào, Dương Chính Sơn lại cảm thấy đau đầu.

Tuy nhiên, đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Ngô Triền: “Vừa rồi người nói thành vương và cung vương lâm triều quan chính?”

“Đúng vậy! Bệ hạ chỉ cho thái tử giám quốc, hai vị vương gia lâm triều quan chính.” Ngô Triền đáp.

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi hắn chỉ mãi nghĩ đến việc lão hoàng đế lâm bệnh nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể băng hà, nên đã bỏ qua thông tin này.

Tại sao lại để thành vương và cung vương lâm triều quan chính?

Nếu chỉ có thái tử giám quốc thì không có vấn đề gì, hoàng đế lâm bệnh nặng, tất nhiên là thái tử chủ trì triều chính, nhưng để thành vương và cung vương lâm triều quan chính chẳng phải là tạo cơ hội cho thành vương và cung vương sao?

Lão hoàng đế không phải là người hồ đồ, ông ta luôn chuẩn bị cho việc truyền ngôi, theo lý mà nói lúc này ông ta nên kiên quyết ủng hộ thái tử, để đảm bảo sau khi mình băng hà, quyền

lực có thể được chuyển giao một cách ổn định sang tay tân hoàng.

Để thành vương và cung vương đi phiên vương mới là con đường đúng đắn, tại sao lại để họ lâm triều quan chính?

Đây chẳng phải là ép thái tử ra tay với họ sao? Ép họ tranh quyền với thái tử sao?

Dương Chính Sơn cảm thấy có gì đó không ổn, chẳng lẽ là lão hoàng đế đã lâm cảm rồi?

Cũng có khả năng này.

“Người có ý kiến gì không?” Dương Chính Sơn nhìn Tạ Uyên.

Tạ Uyên lắc đầu: “Hạ quan không có ý kiến gì!” Ông ta thực sự không có ý kiến gì, mặc dù ông ta cũng cảm thấy việc lão hoàng đế băng hà có thể gây bất lợi cho Đằng Long Vệ, nhưng trong lòng ông ta cảm thấy chuyện triều đình cách mình rất xa.

Ông ta hầu như rất ít khi quan tâm đến chuyện triều đình, càng không giống như Dương Chính Sơn, sắp xếp người ở lại kinh đô để thu thập tin tức về triều đình.

Dương Chính Sơn cũng biết Tạ Uyên không hiểu về chuyện triều đình, nên không hỏi thêm, chỉ dặn dò Ngô Triền: “Người sắp xếp một nhóm người đến kinh đô, bảo Vũ Trung thu thập thêm tin tức về triều đình, nếu có biến cố gì khác, hãy nhanh chóng gửi tin về!”

“Đúng rồi, lát nữa người dẫn người đi tìm Tiết Bình, bảo hắn sắp xếp thuyền đưa người đến Tân Hải trấn, sau này nếu gửi tin, có thể đi thuyền từ Tân Hải trấn về!”

Tiết Bình là con trai của Hải Xương Bá, mà Hải Xương Bá lại là chỉ huy sứ của Tân Hải Vệ, những năm gần đây Hải

Xương Bá phủ cũng lợi dụng mối quan hệ của Tiết Bình để tham gia vào hoạt động thương mại hàng hải của Đằng Long Vệ.

Tuy nhiên, Hải Xương Bá phủ không thành lập đội tàu để buôn bán với Lý Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều, mà là mua hàng hóa từ Đằng Long Vệ rồi vận chuyển đến kinh đô để bán.

Mặc dù làm như vậy lợi nhuận không cao, nhưng lại ổn định.

...

Khi Dương Chính Sơn nhận được tin tức từ kinh đô, trong phủ của Khánh vương ở Khánh Hoa phủ thành, Khánh vương cũng nhận được tin tức từ kinh đô.

Trong thư phòng của vương phủ, ông ta đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Thừa Bình Đế lâm bệnh nặng, đối với ông ta, đây chắc chắn là một tin tốt lành.

Ông ta đã chờ đợi tin này từ rất lâu rồi.

Từ năm ông ta bảy tuổi, Thừa Bình Đế lên ngôi, ông ta đã luôn chờ đợi.

Chờ đợi Thừa Bình Đế già đi, chờ đợi Thừa Bình Đế băng hà, chờ đợi đến ngày mình không phải sống dưới bóng của Thừa Bình Đế.

Hiện tại dường như ông ta đã chờ đợi được rồi, nhưng trong lòng ông ta lại tràn ngập những cảm xúc phức tạp, có vui mừng, có kích động, có nhẹ nhõm, và cũng có một chút hoang mang, lo lắng.

“Ba mươi tư năm rồi!”

“Haha, ta giống như một tù nhân, đã ở đây suốt ba mươi tư năm rồi!”

Ông ta vẫn nhớ như in ngày mình đến Khánh Hoa phủ thành, tuyết rơi dày đặc che phủ cả bầu trời, cũng chôn vùi mọi thứ trên mặt đất, dường như cả ông ta cũng bị chôn vùi một nửa.

Đó là lần đầu tiên ông ta chứng kiến tuyết lớn ở Liêu Đông, rõ ràng chỉ là một trận tuyết lớn, nhưng lại khiến ông ta cảm thấy sợ hãi.

“Vương gia, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Trong thư phòng, ngoài Khánh vương, còn có ba người khác, người lên tiếng là Từ Mậu Tài, người này khoảng hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, thân hình mảnh khảnh, ông ta là mưu sĩ được Khánh vương tin tưởng nhất, cũng là thầy của Khánh vương.

Người thứ hai là một lão già tóc hoa râm nhưng khuôn mặt hồng hào, béo mập, trên khuôn mặt không có một sợi râu nào, Trương Vũ, thái giám già bên cạnh Khánh vương, cũng là người thân cận nhất của Khánh vương.

Có thể nói Khánh vương lớn lên dưới sự chăm sóc của Trương Vũ.

Người cuối cùng là một hán tử cường tráng tên là Đoạn Hằng, là tướng lĩnh đặc lực của Khánh vương, cũng là chỉ huy sứ đội hộ vệ của Khánh vương.

“Thầy, ý thầy thế nào?” Khánh vương quay người lại hỏi.

Đôi mắt của Từ Mậu Tài lóe lên tia sáng, nhìn thẳng vào Khánh vương, nói: “Thời cơ đã đến, vương gia nên quyết đoán ra tay!”

Khánh vương nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Trong lòng ông ta đang sợ hãi, bởi vì ông ta biết một khi mình đã quyết định, thì sẽ không còn đường lui nữa!

Nhưng ông ta đã chờ đợi ba mươi tư năm rồi!

Lúc này trái tim ông ta đã trở nên xao động.

“Vậy cứ hành động theo kế hoạch đi!”

Ông ta đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, giải phóng tham vọng đã bị đè nén suốt ba mươi năm.

“Vương gia anh minh!” Từ Mậu Tài lên tiếng khen ngợi.

Cảm xúc của ông ta còn kích động hơn cả Khánh vương, bởi vì ông ta cũng đã chờ đợi ngày này từ lâu.

Từ khi ông ta đến vương phủ làm chức Kỷ Thiện, ông ta không ngừng mơ ước có một ngày mình có thể được làm quan cao nhất triều đình.

Từ Mậu Tài là một người có tài năng, nhưng vận may của ông ta không tốt lắm, ông ta đỗ cử nhân, lần đầu tiên được bổ nhiệm làm quan chính là chức Kỷ Thiện ở vương phủ.

Kỷ Thiện là quan thuộc của vương phủ, có nhiệm vụ giảng dạy, là chức quan chính bát phẩm.

Quan thuộc của vương phủ cũng là quan viên triều đình, nhưng khác với quan viên triều đình, quan thuộc của vương phủ hầu như không có tiền đồ.

Chỉ cần đã vào vương phủ, thì cả đời chỉ có thể làm việc trong vương phủ, cao nhất cũng chỉ là chức Trưởng Sử của vương phủ.

Từ Mậu Tài tự cho mình là người tài giỏi, tất nhiên không cam lòng chỉ làm một quan thuộc của vương phủ, tiếc rằng ông ta chỉ có học vị cử nhân, có thể tìm được một chức quan trong vương phủ đã là kết quả của việc tiêu tốn hết gia sản rồi.

Dù không cam lòng nhưng cũng không thể thay đổi được hiện thực lúc bấy giờ, cuối cùng ông ta vẫn chấp nhận hiện thực.

Tuy nhiên, chấp nhận hiện thực không có nghĩa là ông ta cam chịu, sau khi hiểu rõ thân phận của Khánh vương, trong lòng ông ta luôn ấp ủ một tham vọng.

Phù trợ Khánh vương lên ngôi, mượn công lao theo rông, để được làm quan cao nhất triều đình.

Đây là con đường duy nhất mà ông ta có thể nhìn thấy, cũng là cơ hội mà ông ta đã chờ đợi suốt cả đời.

Mà Khánh vương cũng không làm ông ta thất vọng, trong lòng ông ta, Khánh vương là một minh chủ, chính vì vậy, ông ta càng khao khát thời cơ đến.

Hiện tại cuối cùng ông ta đã chờ đợi được thời cơ, làm sao ông ta có thể không kích động?

“Vương gia, chúng ta có nên cẩn thận một chút không.”

Lúc này Trương Vũ lên tiếng.

Tuổi của ông ta lớn hơn Từ Mậu Tài mười tuổi, nhưng khuôn mặt hồng hào, thân hình béo mập của ông ta lại khiến người ta cảm thấy dường như ông ta nhỏ hơn Từ Mậu Tài mười tuổi.

“Trương công công đang lo lắng điều gì?” Từ Mậu Tài không hài lòng nói.

“Lão nô chỉ cảm thấy nên xác định lại xem tin tức này có chính xác hay không thôi!” Trương Vũ cười nói.

“Chẳng phải tin tức là do người của ông gửi về sao? Chẳng lẽ còn giả được à?” Từ Mậu Tài nhìn thẳng vào ông ta.

Trương Vũ cười cười, không nói gì, chỉ nhìn về phía Khánh vương.

Khánh vương cũng nhìn ông ta, chậm rãi nói: “Hoàng thúc của ta đã rơi vào hôn mê rồi sao?”

“Đúng vậy!” Trương Vũ đáp.

“Có thể xác định được không?”

“Có thể, rất nhiều thái y của Thái Y Viện đã đến xem! Cơ thể của ông ta thực sự đã đến mức dầu cạn đèn tắt rồi.” Trương Vũ nói.

Khánh vương khẽ gật đầu: “Vậy thì không có gì phải do dự nữa, cứ hành động theo kế hoạch đi!”

Vua cũ lâm bệnh, vua mới chưa lên ngôi, lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Nếu đợi đến khi Thừa Bình Đế băng hà, vua mới lên ngôi, thì ngược lại sẽ bất lợi hơn cho họ.

Trương Vũ thấy thái độ của Khánh vương kiên quyết, cũng không khuyên nữa, ông ta chỉ cẩn thận mà thôi, chứ không phải sợ hãi.

Có lẽ trong số những người ở đây, ông ta là người không sợ hãi nhất.

Chương 736: Tấu Chương Khẩn Cấp (1)

Dương Chính Sơn cảm thấy triều đình có chút gì đó không ổn, nhưng hắn lại không đoán ra được là không ổn ở chỗ nào, chỉ có thể để Võ Chinh theo dõi những biến động trên triều.

Nửa tháng sau đó, Thừa Bình Đế vẫn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thỉnh thoảng cũng tỉnh lại một chút, dù vẫn nằm liệt giường nhưng dường như không có dấu hiệu băng hà.

Thái tử giám quốc, mọi thứ dường như bình yên, từ thái tử đến Thành vương và Cung vương đều giữ bản phận, không hề có hành động vượt quá giới hạn.

Tưởng như mọi thứ đều bình thường, nhưng lại có gì đó rất bất thường, khiến Dương Chính Sơn cũng có chút mơ hồ.

Lúc này, chẳng phải thái tử và hai vị vương gia kia nên tranh đấu sống còn sao? Vì sao từng người một lại yên ổn như vậy?

Hay đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão?

Dương Chính Sơn không hiểu nổi, cuối cùng chỉ có thể tạm gác những chuyện phiền lòng này sang một bên, tập trung trở lại vào việc phát triển Đàng Long Vệ.

Bất kể kinh đô có biến động gì tiếp theo, thực ra hiện tại hắn cũng không làm được gì nhiều.

Thay vì tự tìm phiền não, chi bằng tĩnh tâm chờ đợi xem sao.

Chỉ là Dương Chính Sơn vạn lần không ngờ được con bão táp đầu tiên lại không bùng nổ ở kinh đô, mà là ở Trọng Sơn Trấn.

Ngày 10 tháng 5 năm Thừa Bình thứ 34.

Tại tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn, một chùm khói sỏi trắng tấp bốc lên từ đồn lũy, trông vô cùng đáng sợ.

Lờ mờ trong đồn lũy còn vang ra tiếng công chiêng và tiếng gõ mõ.

Khói sỏi lan từ phía Bắc tuyến đường phía Tây đến phía Nam và phía Đông, một chùm khói nối tiếp nhau, chỉ trong chớp mắt đã truyền đến Đại Ninh Thành, nơi đóng quân của phủ tham tướng tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn.

Khói sỏi truyền đến, Đại Ninh Thành đã đóng chặt cổng, các binh sĩ trên tường thành đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tuy nhiên, kẻ địch trong tưởng tượng không đến dưới chân thành Đại Ninh, mà trực tiếp vòng qua Đại Ninh Thành tiến sâu vào trong Đại Vinh.

Ngày 13 tháng 5.

Ba vạn kỵ binh Hồ xuất hiện bên ngoài huyện Thuận Dương, chưa đầy một ngày, huyện Thuận Dương đã bị phá, hơn một vạn dân thường trở thành tù binh của tộc Hồ.

Những tộc Hồ này không phải Đông Hải Hồ tộc, hoặc có thể nói trước đây bọn họ cũng thuộc Đông Hải Hồ tộc.

Không sai, bọn họ chính là Ô Lạp thị, bộ tộc từng dựa vào tộc Ô Lương.

Năm đó, khi chiến đấu ở Bắc Địa, tám đại bộ tộc của Đông Hải Hồ tộc bị tiêu diệt, chỉ có Ô Lạp thị là còn sống sót. Thấy tình thế không ổn, Ô Lạp thị liền tiến về phía Tây, di chuyển đến địa bàn của tộc Ô Lương và dựa vào tộc Ô Lương.

Tính ra, chuyện này đã xảy ra hơn năm năm trước.

Tuy nhiên, ngoài kỵ binh của Ô Lạp thị, còn có một đội kỵ binh giáp sắt khoảng một ngàn người. Đội kỵ binh giáp sắt này đến từ hoàng tộc Ô Lương.

Tộc Ô Lương khác với Đông Hải Hồ tộc, mặc dù Đông Hải Hồ tộc cũng thành lập triều đại, nhưng thực chất nội bộ lỏng lẻo, tám đại bộ tộc mỗi tộc tự trị, trong khi tộc Ô Lương đã là một vương triều từ gần hai trăm năm nay, và Đại Vinh đã sớm công nhận sự tồn tại của vương triều Ô Lương.

So sánh mà nói, tộc Ô Lương mạnh mẽ hơn và có tiềm năng lớn hơn, vì vậy tộc Ô Lương mới là kẻ thù lớn nhất của Đại Vinh ở biên cương phía Bắc.

Bắc Nguyên Trấn đối diện với tộc Ô Lương cũng là một trong những trấn biên cương mạnh nhất của Đại Vinh.

Trận chiến giữa Bắc Nguyên Trấn và tộc Ô Lương chưa bao giờ ngừng lại, chỉ là cuộc chiến giữa hai bên luôn ở quy mô nhỏ, không hình thành nên cuộc chiến lớn giữa hai quốc gia.

Hiện tại Ô Lạp thị xâm nhập vào Trọng Sơn Trấn, rõ ràng không phải Ô Lạp thị tự ý hành động, mà là cả tộc Ô Lương đã chuẩn bị xâm lược Đại Vinh.

Huyện Thuận Dương thuộc phủ Hóa Đức, tỉnh Liêu Tây, ranh giới giữa Liêu Tây và Liêu Đông là dãy núi Trường Thanh, Liêu Đông có ba tỉnh Liêu Viễn, Bình Viễn, Sơn Hà, còn Liêu Tây là một tỉnh riêng biệt, phía Bắc giáp tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn, phía Tây giáp tuyến đường phía Đông Bắc Nguyên Trấn.

Sau khi đại quân Ô Lạp thị chiếm được huyện Thuận Dương, không dừng lại mà tiến thẳng đến thành phủ Hóa Đức.

Đồng thời, một lần nữa ba vạn đại quân Ô Lương từ tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn cũng tiến vào Liêu Tây.

...

Ngày 15 tháng 5, trên quan đạo bên ngoài cửa Bắc kinh đô.

“Tránh ra, tám trăm dặm khẩn cấp!”

“Tám trăm dặm khẩn cấp!”

Một trạm dịch vừa phi ngựa vừa gào thét.

Tiếng gào của hấn khản khản và gấp gáp, những người đi đường trên quan đạo thấy vậy đều vội vàng tránh sang một bên.

Rất nhanh, trạm dịch đã đến trước cổng thành, “Tránh ra, tám trăm dặm khẩn cấp!”

Nghe vậy, mặt mũi của lính gác cổng thành tái mét, vội vàng dọn dẹp chướng ngại vật, nhường đường cho trạm dịch phi vào thành, đợi đến khi trạm dịch vào trong thành rồi, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng gào gấp gáp truyền thẳng đến trước cửa Thừa Thiên của hoàng thành.

“Tám trăm dặm khẩn cấp từ phủ Hóa Đức, Liêu Tây!”

Trạm dịch đến trước cửa, còn chưa đợi con ngựa dưới thân dừng lại, đã ngã nhào xuống khỏi lưng ngựa.

Cấm quân trực ban thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ trạm dịch dậy.

“Tám trăm dặm khẩn cấp!”

Trạm dịch nắm chặt ống tre sau lưng, giọng yếu ớt nói.

Tám trăm dặm khẩn cấp tuy là mỗi lần đến trạm dịch sẽ đổi người đổi ngựa, nhưng không có nghĩa là trạm dịch sẽ nhàn

hạ, đây thực sự là phải liều mạng chạy, ngựa phải liều mạng, người cũng phải liều mạng.

Nói là đi tám trăm dặm một ngày, thì tuyệt đối không được chậm một khắc nào.

Nếu làm chậm trễ việc khẩn cấp, sẽ bị chém đầu, trạm dịch sao có thể không liều mạng?

Đương nhiên, tám trăm dặm khẩn cấp cũng không phải thường xuyên sử dụng, đại đa số trạm dịch cả đời cũng không gặp phải một lần tám trăm dặm khẩn cấp nào.

Chương 737: Tẩu Chương Khẩn Cấp (2)

“Khẩn cấp!” Giọng của trạm dịch càng ngày càng khàn khàn, nhưng vẫn thúc giục.

Cấm quân trực ban vội vàng tháo ống tre xuống, chạy nhanh vào trong Thái Cực Điện.

Rất nhanh, tám trăm dặm khẩn cấp đã được đưa vào Ngự Thư Phòng, trình lên trước mặt thái tử. Thái tử nhìn nội dung khẩn cấp, cả người đều choáng váng.

Tộc Ô Lương xâm lược, hàng vạn kỵ binh Hồ đã tiến vào Liêu Tây!

Nội dung trong khẩn cấp như một chiếc búa tạ đập mạnh vào đầu thái tử, khiến thái tử sững sờ hồi lâu mới tỉnh lại.

“Mau, mau, triệu tập các các vị đại thần trong nội các!”

“Mau lên!”

Thái tử vừa gấp vừa hoảng hét lên, thái giám bên cạnh phản ứng chậm một chút cũng bị hấn đá một cái.

Tuy nhiên còn chưa đợi thái giám ra ngoài, nội các thủ phụ Lý Tư Viễn đã dẫn theo bốn vị đại thần trong nội các khác đến.

“Điện hạ, có tám trăm dặm khẩn cấp sao?” Lý Tư Viễn nhìn khẩn cấp trong tay thái tử, nói.

Thái tử nhìn Lý Tư Viễn như nhìn thấy chỗ dựa, vội vàng đưa khẩn cấp cho Lý Tư Viễn như ném phải củ khoai nóng.

“Đại nhân, tộc Ô Lương xâm lược, hàng vạn kỵ binh Hồ đã tiến vào Liêu Tây!”

Sắc mặt của Lý Tư Viễn khựng lại, bốn vị đại thần khác trong nội các cũng biến sắc.

Lý Tư Viễn mở khăn cấp ra xem, sắc mặt càng ngày càng nặng nề.

Khăn cấp đến từ tri phủ Hóa Đức, nội dung rất tản mạn, từ ngữ cũng rất mơ hồ, thông tin biểu đạt không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là có rất nhiều kỵ binh Hồ đã tiến vào trong địa phận phủ Hóa Đức.

Tri phủ Hóa Đức không thể cung cấp thông tin chính xác cũng có thể hiểu được, dù sao sự việc xảy ra quá đột ngột, đột ngột đến mức bọn họ không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cũng không hề có dự đoán gì.

“Sao kỵ binh Ô Lương lại xuất hiện ở phủ Hóa Đức?” Thứ phụ Chu Nhược Vân bày tỏ nghi ngờ của mình.

Tộc Ô Lương tấn công tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn, đây không phải là bất ngờ gì, dù sao khu vực phía Bắc tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn cũng không bị Đại Vinh khống chế.

Sau khi tiêu diệt Đông Hải Hồ tộc, Trọng Sơn Trấn đã thành lập phủ Phục Châu ở Phục Sơn Thành, do tuyến đường phía Bắc Trọng Sơn Trấn trấn giữ, cơ bản khống chế khu vực phía Đông Hắc Vân Sơn, nhưng lại không có thực tế khống chế khu vực phía Tây Hắc Vân Sơn.

Những năm gần đây, phía Tây Hắc Vân Sơn, đặc biệt là khu vực gần tộc Ô Lương, cơ bản đều là phạm vi hoạt động của Ô Lạp thị.

Nói bọn họ quấy rối tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn thì không ai cảm thấy bất ngờ, nhưng làm sao đại quân của tộc

Ô Lương lại tiến vào Liêu Tây?

“Từ tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn tiến vào!” Lý Tư Viễn nói.

“Không thể nào, cho dù tộc Ô Lương xâm lược tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn, cũng không thể nhanh như vậy đã tiến vào Liêu Tây!” Chu Nhược Vân có chút không muốn tin.

Lý Tư Viễn hít sâu một hơi, “Không có gì là không thể!”

“Điện hạ, hãy triệu tập Lục bộ, Ngũ quân Đô đốc phủ đến đi, việc cấp bách là chúng ta phải bàn bạc ra đối sách ứng phó!”

Lý Tư Viễn rất bình tĩnh, ông ta không nghi ngờ khẩn cấp của tri phủ Hóa Đức là giả, đương nhiên ông ta cũng không rõ rốt cuộc đây là chuyện gì, hiện tại không phải lúc để tính toán những chuyện này, việc quan trọng nhất bây giờ là triệu tập quân đội chuẩn bị nghênh chiến với đại quân của tộc Ô Lương.

Phía Nam tỉnh Liêu Tây là tỉnh Sơn Hà, phía Nam tỉnh Sơn Hà là phủ Thuận Thiên, Đại Vinh nhất định phải ngăn chặn đại quân của tộc Ô Lương ở tỉnh Liêu Tây, tuyệt đối không thể để đại quân của tộc Ô Lương tiến vào tỉnh Sơn Hà, nếu không kinh đô sẽ gặp nguy hiểm.

Phía tỉnh Liêu Tây còn có núi non trùng điệp, một vài cửa ải và thành trì, nhưng tỉnh Sơn Hà lại là đồng bằng rộng lớn, một khi đại quân của tộc Ô Lương tiến vào tỉnh Sơn Hà, có lẽ chỉ cần hai ba ngày là có thể đến dưới chân thành kinh đô.

“Đúng đúng, các người còn không mau đi triệu tập các vị đại thần và đô đốc.” Sự hoảng loạn trong lòng thái tử vẫn chưa tan đi, nóng nảy quát đám thái giám bên cạnh.

Một đám tiểu thái giám nào dám chần chừ, vội vàng hoảng hốt chạy ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lý Tư Viễn thấy vậy, trong lòng âm thầm thở dài.

“Hoàng thượng nói không sai, thái tử không gánh vác được trọng trách này!”

Lý Tư Viễn năm nay đã bảy mươi ba tuổi, ông ta tuyệt đối là lão thần trên triều đình, khi Thừa Bình Đế còn chưa đăng cơ, ông ta đã là học sĩ ở Hàn Lâm Viện, đến nay ông ta làm quan đã bốn mươi năm, vào nội các hơn hai mươi năm, đảm nhiệm thủ phụ cũng hơn mười năm.

Có thể làm thủ phụ dưới triều Thừa Bình Đế hơn mười năm, có thể thấy được Thừa Bình Đế rất tin tưởng ông ta, cũng chứng minh ông ta thực sự là một thần tử có năng lực.

Rất nhanh, Lục bộ thượng thư, Ngũ quân đô đốc đã tụ tập tại Thái Cực Điện, bàn bạc về việc tộc Ô Lương đại quy mô xâm lược.

...

Khi khẩn cấp được truyền đến kinh đô, tin tức về việc đại quân của tộc Ô Lương tiến vào cũng lan truyền khắp Trọng Sơn Trấn, và từ Trọng Sơn Trấn truyền đến Liêu Đông.

Ngày 16 tháng 5, Dương Chính Sơn nhận được tin tức trong Đăng Long Vệ.

Tin tức của hắn đến từ Dương Gia Thôn, còn tin tức của Dương Gia Thôn đến từ Trọng Sơn Trấn.

Hiện tại vẫn còn không ít đệ tử Dương thị đang làm việc ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn không có quá nhiều liên lạc với những đệ tử Dương thị này, nhưng Dương Chính Tường, tộc trưởng chắc chắn sẽ có thư từ qua lại với bọn họ.

Tộc Ô Lương xâm lược, đệ tử Dương thị ở Trọng Sơn Trấn đương nhiên sẽ gửi tin về trong tộc, dù sao phủ Hóa Đức và phủ Tĩnh An chỉ cách nhau một dãy núi, mặc dù dãy núi này là

Trường Thanh Sơn, nhưng khoảng cách cũng chỉ hơn trăm dặm mà thôi.

Trong thư phòng ở sân trước Dương Gia, Dương Chính Sơn nhìn bức thư được gửi từ Dương Gia Thôn lên, lông mày nhíu chặt lại.

“Tổ phụ người còn có dặn dò gì khác không?”

Hắn xem xong thư, ngẩng đầu hỏi người đến đưa thư.

Người đưa thư là Dương Thừa Hà, cháu trai thứ ba của Dương Chính Tường, cũng chính là tam đệ của Dương Thừa Trạch.

“Không còn gì nữa, gia gia chỉ bảo ta giao thư cho tướng quân!” Dương Thừa Hà có chút rụt rè nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Ừ, người đi nghỉ ngơi trước đi!”

“Vâng! Tiểu tử cáo lui!” Dương Thừa Hà lui ra khỏi thư phòng.

Dương Chính Sơn lại lấy bức thư ra xem lại lần nữa.

Thông tin trong thư chi tiết hơn nhiều so với khẩn cấp gửi đến kinh đô, dù sao đây là từ Trọng Sơn Trấn gửi đến, hơn nữa còn vừa mới được gửi đến hôm nay.

Trong thư nói rõ tộc Ô Lương đã có hai đạo đại quân lần lượt xuyên qua phòng tuyến của tuyến đường phía Tây Trọng Sơn Trấn, tiến vào Liêu Tây, quân số khoảng từ bốn đến năm vạn người.

(Hết chương)

Chương 738: Trọng Sơn trấn Tây Lộ, Kế Phi Ngũ (1)

“Trọng Sơn trấn Tây Lộ?”

“Vì sao lại là Trọng Sơn trấn Tây Lộ?”

Trọng Sơn trấn tuy rằng so với năm năm trước có phần suy yếu, nhưng nền tảng vẫn còn. Các doanh trại dưới trướng sáu lộ tham tướng đều là binh lính có thể chiến đấu, các vệ sở, thôn bảo cũng có không ít dũng sĩ.

Thế nhưng, tộc Ngột Lương Hộc lại dễ dàng phá vỡ phòng tuyến Trọng Sơn trấn Tây Lộ như vậy, rõ ràng là không hợp lẽ thường!

Năm đó, Đông Hải Hồ tộc xâm lấn cướp bóc, cũng phải mất hơn một tháng mới xuất hiện ở An Ninh huyện.

Tộc Ngột Lương Hộc mạnh hơn Đông Hải Hồ tộc, nhưng Trọng Sơn trấn hiện tại cũng mạnh hơn Trọng Sơn trấn năm đó gấp nhiều lần.

“Trọng Sơn trấn Tây Lộ, Kế Phi Ngũ!”

Dương Chính Sơn nghĩ đến một khả năng khó có thể chấp nhận được.

Tộc Ngột Lương Hộc dễ dàng đột phá phòng tuyến Trọng Sơn trấn Tây Lộ như vậy, chỉ có một khả năng, chính là có người cố ý thả bọn chúng vào!

Mà người này rất có thể chính là Kế Phi Ngũ.

Kế Phi Ngũ, tổng binh Trọng Sơn trấn hiện tại, năm đó là phó tổng binh Trọng Sơn trấn, trước khi hấn thăng chức tổng

binh, Trọng Sơn trấn Tây Lộ đều do hắn chấp chương.

Có thể nói, Trọng Sơn trấn Tây Lộ chính là căn cơ của Kế Phi Ngũ.

Hơn nữa, lúc đầu Ô Lạp thị đầu hàng tộc Ngột Lương Hộc cũng có thể là do Kế Phi Ngũ cố ý.

Phải biết rằng, khi đó dưới trướng Kế Phi Ngũ có năm vạn viện binh, nhưng hắn lại luôn đuổi theo Ô Lạp thị, không tiêu diệt được Ô Lạp thị, thậm chí không gây ra tổn thất nặng nề cho Ô Lạp thị.

Lúc đó không ai cảm thấy có gì kỳ lạ, dù sao thực lực của Ô Lạp thị cũng không yếu, Kế Phi Ngũ không muốn quyết chiến với Ô Lạp thị cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy chuyện này có rất nhiều điểm kỳ lạ.

Vì sao Ô Lạp thị có thể toàn thân trở ra?

Vì sao tộc Ngột Lương Hộc lại chấp nhận Ô Lạp thị?

Phải biết rằng, quan hệ giữa tộc Ngột Lương Hộc và Đông Hải Hồ tộc cũng không thân thiết, hai bên còn có không ít thù hận.

Có thể khiến tộc Ngột Lương Hộc chấp nhận Ô Lạp thị, nhất định là có ngoại lực liên hệ giữa hai bên.

Mà người này rất có thể chính là Kế Phi Ngũ.

“Nhưng Kế Phi Ngũ vì sao phải làm như vậy?”

Dương Chính Sơn tâm trạng rối bời, nghĩ đến đủ loại khả năng.

Đột nhiên hắn cười, có chút mệt mỏi.

“Khánh vương!”

Ngoại trừ Khánh vương, hẳn thật sự không tìm thấy bất kỳ lý do nào khiến Kế Phi Ngũ làm như vậy.

Án thông địch của An Nguyên thành!

Mật Vũ Vệ nghi ngờ vụ án này có liên quan đến Khánh vương, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào.

Sau khi vụ án này bại lộ, Khánh vương cũng không làm bất cứ chuyện gì, giống như ngay từ đầu đã vứt bỏ tất cả những người và tài vật có liên quan đến vụ án này.

Bây giờ nghĩ lại, đây có thể chính là quân cờ mà Khánh vương vứt ra, mục đích là để che giấu cho Kế Phi Ngũ.

Hắn chính là đang đùa giỡn Mật Vũ Vệ!

Những năm này Mật Vũ Vệ vì sao vẫn không có động tĩnh gì, bọn họ từ bỏ việc theo dõi Khánh vương sao?

Không thể nào!

Mật Vũ Vệ nhất định vẫn luôn theo dõi Khánh vương, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên Khánh vương đã sớm nắm rõ nhất cử nhất động của Mật Vũ Vệ.

Thậm chí Khánh vương đã sớm dẫn dắt Mật Vũ Vệ đi sai hướng!

“Hạm đội, hải mậu! Tất cả những thứ này đều là trò che mắt của Khánh vương!”

Dương Chính Sơn càng thêm nặng nề.

Hắn vẫn còn nhớ rõ Khánh vương có một hạm đội, nhưng những năm này hắn vẫn không tìm thấy tin tức gì về hạm đội này.

Mà Đinh Thu cũng luôn ở Khánh Hoa phủ, nhưng Đinh Thu cũng không thu hoạch được gì.

Dương Chính Sơn dựa vào lưng ghế, hai mắt hơi khép lại, tâm trí nhanh chóng chuyển động.

Nếu suy đoán của hắn là đúng.

Lão hoàng đế bệnh nặng, Khánh vương thừa cơ nhảy ra làm loạn, Kế Phi Ngữ là át chủ bài ẩn giấu của Khánh vương, hơn nữa Khánh vương còn câu kết với tộc Ngột Lương Hộc.

Hiện tại tộc Ngột Lương Hộc đã vượt qua phòng tuyến Trọng Sơn trấn Tây Lộ, tiến vào Liêu Tây, tiếp theo Khánh vương và Kế Phi Ngữ sẽ làm gì?

Nói về Kế Phi Ngữ trước, hắn tuyệt đối sẽ nắm giữ toàn bộ Trọng Sơn trấn.

Trọng Sơn trấn có ba vạn trấn tiêu doanh và sáu lộ tham tướng viện binh, binh lực khoảng tám vạn, nhưng Trọng Sơn trấn còn có rất nhiều thủ bị doanh và binh lính bình thường, nếu tập hợp toàn bộ lực lượng của Trọng Sơn trấn, gom góp được hai mươi vạn đại quân cũng rất dễ dàng.

Tuy nhiên, Kế Phi Ngữ muốn nắm giữ Trọng Sơn trấn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trước đây hắn ở Trọng Sơn trấn Tây Lộ hoạt động nhiều năm, cho nên Trọng Sơn trấn Tây Lộ hắn là căn cơ của hắn.

Hơn nữa hắn thăng chức tổng binh Trọng Sơn trấn đã được năm năm, hiện tại hắn hẳn là đã nắm giữ được ba vạn trấn tiêu doanh.

Cũng chính là hiện tại lực lượng hắn nắm giữ thực tế chỉ có trấn tiêu doanh và Trọng Sơn trấn Tây Lộ.

Về phần các tham tướng khác, viện binh cũng như thủ bị doanh của các thành, hắn có thể nắm giữ được bao nhiêu, còn

cần xác định.

Tham tướng Kim Châu vệ trung lộ Đường Phi Hồ, vốn là thân tín của Định Viễn hầu Trương Thủ Vọng, thống lĩnh trấn tiêu doanh cánh phải, sau khi Lương Trữ nhậm chức tổng binh, hắn cũng luôn đảm nhiệm thống lĩnh trấn tiêu doanh cánh phải, sau khi Đông Hải Hồ tộc bị tiêu diệt, được thăng chức tham tướng Kim Châu vệ trung lộ.

Dương Chính Sơn rất hiểu rõ Đường Phi Hồ, bởi vì Chu Lan và Đường Phi Hồ có quan hệ không tồi, người này gan dạ cẩn thận, năng lực xuất chúng, nếu không cũng sẽ không liên tiếp được hai đời tổng binh Trương Thủ Vọng và Lương Trữ coi trọng.

Đường Phi Hồ chắc chắn sẽ không cấu kết với Kế Phi Ngữ, làm chuyện mưu nghịch.

Tham tướng Kiến Ninh vệ trung lộ Ngưu Trang, vốn là thiên tử trấn tiêu doanh cánh trái, chỉ huy sứ Kiến Ninh vệ, thủ bị Ninh Châu thành, trước khi Chu Lan hồi kinh, đề cử Ngưu Trang làm tham tướng Kiến Ninh vệ.

Chương 739: Trọng Sơn trấn Tây Lộ, Kế Phi Ngũ (2)

Có thể nói Ngưu Trang là do một tay Chu Lan đề bạt, nếu nói Dương Chính Sơn trước đây là thân tín của Chu Lan, vậy thì Ngưu Trang chính là trung thành tuyệt đối với Chu Lan, bởi vì Ngưu Trang là do Chu Lan mang đến Trọng Sơn trấn, người ta đến từ phủ Ninh Quốc công. Cho nên Ngưu Trang cũng không thể cầu kết với Kế Phi Ngũ.

Tham tướng Định Liêu vệ Nam Lộ Trọng Sơn trấn Kỷ Hạ, người này là người của Lương Trữ, cũng không thể cầu kết với Kế Phi Ngũ.

Tham tướng Phục Châu vệ Bắc Lộ Trọng Sơn trấn Hào Diêu, vốn là thống lĩnh trấn tiêu doanh tiền doanh, du kích tướng quân.

Tham tướng Tùng Châu vệ Đông Lộ Lưu Trạch Thanh, vốn là thống lĩnh trấn tiêu doanh hậu doanh, du kích tướng quân.

Hai người này đều từng làm việc dưới trướng Lương Trữ, nhưng bọn họ không phải là thân tín của Lương Trữ, chỉ có thể coi là người có thể dùng được mà Lương Trữ chọn ra ở Trọng Sơn trấn.

Cho nên lập trường của hai người này còn cần xác định.

Về phần tham tướng Đại Ninh vệ Tây Lộ Thôi Lương, không cần nghĩ, người này chắc chắn là người của Kế Phi Ngũ.

Tính toán như vậy, trên thực tế binh lực mà Kế Phi Ngũ có thể không chế ở Trọng Sơn trấn cũng không nhiều, ngoại trừ trấn tiêu ngũ doanh và Tây Lộ, nhiều nhất có thể thêm vào Bắc Lộ và Đông Lộ.

Mà ở Đông Lộ còn có Hàn Thừa!

“Người đâu!”

Nghĩ đến Hàn Thừa, Dương Chính Sơn hô về phía ngoài cửa.

“Đại nhân!” Thân vệ canh giữ ngoài cửa lập tức tiến vào.

“Đợi chút!”

Dương Chính Sơn nói một tiếng, viết một phong thư, “Sắp xếp người lập tức đưa phong thư này đến An Nguyên thành, giao cho Hàn Thừa!”

“Ừ, để thân vệ doanh phái một đội người đi đưa, lát nữa ta còn mấy phong thư cũng phải đưa đi!”

Thân vệ đáp một tiếng, nhận thư rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng rất nhanh đã quay lại.

Chuyện đưa thư đương nhiên không cần thân vệ bên cạnh Dương Chính Sơn tự mình đi, để cho thân vệ doanh đưa đi là được.

Dương Chính Sơn lại viết một phong thư, “Phong thư này đưa cho tham tướng Kim Châu vệ Đường Phi Hồ Đường tướng quân!”

“Phong thư này đưa cho tham tướng Kiến Ninh vệ Ngưu Trang Ngưu tướng quân!”

“Phong thư này đưa cho tham tướng Định Liêu vệ Kỷ Hạ Kỷ tướng quân!”

Hắn không biết hiện tại Trọng Sơn trấn là tình huống gì, nhưng hắn nhất định phải đem suy đoán của mình thông báo cho mấy người này, bất kể là nhắc nhở hay cảnh báo, ít nhất để bọn họ có phòng bị đối với Kế Phi Ngữ.

“Phong thư này đưa đến Ninh Châu thành, cho Dương Thừa Chương!”

“Phong thư này đưa đến Nghênh Hà bảo, cho Dương Cần Dũng!”

Dương Thừa Chương và Dương Cần Dũng đều là đệ tử Dương thị, sau khi Dương Thừa Trạch đi theo Chu Lan đến kinh thành, Dương Thừa Chương tiếp nhận chức vụ quan phòng thủ của Nghênh Hà bảo, năm ngoái Dương Thừa Chương được thăng chức thủ bị Ninh Châu thành, Dương Cần Dũng lại tiếp nhận chức quan phòng thủ của Nghênh Hà bảo.

Hiện tại Dương thị nhất tộc ở Trọng Sơn trấn có khoảng hơn hai mươi người, trong đó quan chức cao nhất chính là Dương Thừa Chương, những người khác phần lớn đều là quan chức bách hộ thiên hộ.

Dương Chính Sơn không thể thông báo cho từng đệ tử Dương thị, chỉ có thể thông báo cho Dương Thừa Chương và Dương Cần Dũng, hy vọng bọn họ có thể thông báo cho những đệ tử Dương thị khác, chuẩn bị trước một chút.

Về phần những chuyện khác, lúc này Dương Chính Sơn cũng không quan tâm được nữa.

Sau khi tất cả thư tín được đưa đi, Dương Chính Sơn lập tức triệu tập một đám quan viên của Đằng Long Vệ.

Chuyện của Liêu Tây và Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn tạm thời không quản được, bởi vì trước mặt hắn còn có một rắc rối lớn.

Khánh Hoa phủ Khánh vương!

Vị này có thể ở ngay bên cạnh hần!

Rất nhanh, một đám quan viên của Đàng Long Vệ đã tập trung ở chính đường của vệ ti nha môn.

Tạ Uyên, Tống Đại Sơn, Thông Hải, Ô Trọng Triết, Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo, Dương Minh Trấn, Lạc Phi Vũ, Tiết Bình, Hàn Phi cũng như Lục Văn Hoa và Chu Nhân, toàn bộ đều có mặt.

Dương Chính Sơn mặc một bộ áo dài màu xám, sải bước đi vào đại sảnh, ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Bái kiến đại nhân!”

Mọi người chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn xua tay, nói: “Miễn đi, ngồi cả đi!”

Đại sảnh của vệ ti nha môn chính là nơi mở cuộc họp, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Dương Chính Sơn triệu tập mọi người mở cuộc họp lớn, trước đây hần đều mở cuộc họp nhỏ, chuyện cần thương lượng có liên quan đến ai thì mở cuộc họp với người đó.

Mọi người tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy tình cảnh như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy có một bầu không khí nặng nề.

Đợi mọi người ngồi xuống, Dương Chính Sơn trầm giọng nói: “Vừa rồi ta nhận được tin tức, đại quân Ngột Lương đã đột phá phòng tuyến Trọng Sơn trấn Tây Lộ, tiến vào trong lãnh thổ Liêu Tây!”

“Theo tin tức ta nhận được, hiện tại đã có năm vạn đại quân của tộc Ngột Lương Hộc nhập cảnh!”

Lời này vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người trong sảnh đều thay đổi.

Đại quân Ngột Lương nhập cảnh, bọn họ đều rất rõ ràng sự nghiêm trọng của chuyện này.

Dương Chính Sơn giơ tay ngăn cản Tạ Uyên muốn mở miệng, tiếp tục nói: “Dựa theo suy đoán của ta, đại quân Ngột Lương là do Trọng Sơn trấn Tây Lộ cố ý thả vào, chuyện này có thể liên quan đến Khánh vương và Kế Phi Ngũ...”

Hắn đem suy đoán của mình kể lại một cách đơn giản, mọi người nghe xong đều nhìn nhau, những người khác còn đỡ, Dư Thông Hải và Tiết Bình hoàn toàn choáng váng.

Những người khác đều đến từ Trọng Sơn trấn, bọn họ đều rất hiểu rõ về Trọng Sơn trấn, cho nên Dương Chính Sơn chỉ cần nhắc nhở một chút, bọn họ có thể liên tưởng đến Kế Phi Ngũ.

Mà Dư Thông Hải và Tiết Bình căn bản không hiểu rõ Trọng Sơn trấn, bọn họ thậm chí còn chưa từng đến Trọng Sơn trấn.

Dương Chính Sơn vẻ mặt nghiêm trọng tiếp tục nói: “Nếu thật sự như ta suy đoán, như vậy tiếp theo chúng ta phải đối mặt chính là Khánh vương!”

“Không giấu diếm chư vị, lúc trước bệ hạ điều ta đến Đằng Long Vệ, chính là để cho ta chế ngự Khánh vương!”

“Hiện tại bệ hạ bệnh nặng, nếu Khánh vương có ý đồ mưu nghịch, như vậy nhất định sẽ giải quyết Đằng Long Vệ trước!”

Chương 740: Tiền Lương Binh Mã (1)

Dương Chính Sơn lại hỏi Chu Nhân: “Hiện tại chúng ta có bao nhiêu lương thực?”

“Bẩm đại nhân, hiện tại mười sáu kho lương của nha môn đều đầy, lương dự trữ là mười sáu vạn thạch, ngoài ra trong kho của khoa Tiền Lương còn có tám ngàn thạch lương dự trữ, ba vạn thạch cỏ khô.” Chu Nhân đáp.

Là một cơ quan quân sự, dự trữ lương thực là điều cần thiết. Những năm gần đây, bạc có bao nhiêu xài bấy nhiêu, nhưng lương thực thì lại tích trữ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Chính vì vậy, trong tay có lương, trong lòng không lo.

“Bạc vụn đâu?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Bạc vụn!” Chu Nhân nghĩ ngợi rồi nói: “Trong kho bạc có năm vạn lượng bạc vụn, khoa Tiền Lương có hơn ba vạn lượng bạc vụn, ngoài ra hai ngày trước vừa cấp cho khoa Công Trình ba vạn lượng bạc vụn!”

“Còn bên bến tàu chắc hẳn có mười vạn lượng bạc vụn!”

Việc quản lý tiền bạc của Đẳng Long Vệ tương đối phức tạp, bởi vì có rất nhiều nơi cần dùng bạc, mỗi phòng khoa đều có một kho bạc nhỏ của riêng mình.

Tuy nhiên, trong đó kho bạc lớn nhất không phải là kho bạc trong nha môn, mà là kho bạc của thủy sư.

Bởi vì kho bạc của thủy sư bao gồm tiền hàng của thương thuyền và thuế thu từ các đội tàu khác.

Tính cả những thứ lặt vặt, hiện tại Đàng Long Vệ có thể điều động hơn hai mươi vạn lượng bạc.

Con số này nghe có vẻ không nhỏ, nhưng thực tế lại không nhiều.

Đừng quên, một lần tàu buôn của Đàng Long Vệ ra khơi, tiền hàng đã lên đến bảy tám vạn lượng bạc, bên bến tàu chỉ dự trữ mười vạn lượng bạc, thực sự không nhiều.

Hơn nữa, những năm gần đây, tài chính của Đàng Long Vệ cũng rất cao, năm ngoái tổng thu nhập tài chính của Đàng Long Vệ lên tới bảy mươi tám vạn lượng bạc trắng, sau đó chi tiêu lại là bảy mươi sáu vạn lượng bạc trắng, miễn cưỡng dư được hai vạn lượng.

Thu nhập cao, chi tiêu cũng cao.

Không nói đâu xa, chỉ riêng tiền lương của các tướng sĩ thôi cũng không phải là một con số nhỏ.

Doanh thân vệ, ngũ quân doanh và thủy sư đều được coi là doanh binh, được trả lương đầy đủ.

Một binh sĩ bình thường, tiền lương hàng năm là hai mươi bốn lượng, tức là hai lượng mỗi tháng.

Doanh thân vệ có hai trăm người, ngũ quân doanh mở rộng đến sáu ngàn người, thủy sư có năm ngàn sáu trăm tướng sĩ, tổng cộng là một vạn một ngàn tám trăm người, tiền lương hàng năm khoảng hai mươi tám vạn lượng.

Ngoài ra, binh đình huấn luyện trong doanh trại cũng được trả lương, doanh huấn luyện nữ tử cũng có lương, binh công trong đội công trình cũng có lương, công nhân ở mỏ muối, công nhân trên tàu buôn... đều có lương tháng.

Còn có các quan lại trong nha môn, cũng phải trả lương.

Tính toán kỹ lưỡng, Đăng Long Vệ mỗi năm chỉ riêng tiền lương đã cần gần bốn mươi lăm vạn lượng bạc.

Hơn nữa, điều này còn chưa tính đến lương thực của binh đinh bình thường, cần biết rằng binh đinh bình thường cho dù không huấn luyện, không làm nhiệm vụ, cũng phải cấp một nửa lương thực.

Lương thực được cấp bằng lương thực, nên không tính vào tiền bạc.

Dương Chính Sơn đã tính toán sơ qua, Đăng Long Vệ mỗi năm chi tiêu khoảng tám mươi vạn lượng.

Đổi lại người khác căn bản không thể gánh vác được chi phí lớn như vậy.

Đương nhiên, đổi lại vệ sở khác cũng sẽ không có chi phí lớn như vậy.

Đừng nói là vệ sở, ước chừng một tỉnh đô ti cũng không có chi phí lớn như Đăng Long Vệ.

Đô ti nha môn sẽ không nuôi dưỡng doanh binh, cũng sẽ không coi thủy sư là doanh binh.

Ừm, coi thủy sư là doanh binh, đây được coi là trường hợp đặc biệt của Đăng Long Vệ, nói chung các vệ sở thủy sư khác sẽ không phát lương cho thủy binh theo chế độ doanh binh, họ sẽ phát lương thực cho thủy binh theo chế độ đồn binh, ra khơi thì được cấp đầy đủ lương thực, không ra khơi thì được cấp một nửa lương thực.

Tuy nhiên, bất kể chi tiêu của Đăng Long Vệ có cao hay không, hiện tại tình hình tài chính của Đăng Long Vệ vẫn rất tốt.

Có tiền có lương, binh giáp đầy đủ, còn có một lượng lớn vật tư, đủ để đánh một trận chiến lớn.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Tạ Uyên, “Kế hoạch mở rộng vệ thành tạm thời dừng lại, toàn bộ tiền bạc thu hồi vào kho bạc của nha môn, tiếp theo chúng ta có khả năng rất lâu sẽ không có thu nhập, phải tiết kiệm mới được!”

Chiến sự bắt đầu, trăm nghề suy tàn.

Trước đây Đằng Long Vệ tiêu tiền có hơi hào phóng, giờ phải học cách thắt lưng buộc bụng để sống qua ngày.

“Hạ quan hiệu!” Tạ Uyên không có ý kiến gì.

Dương Chính Sơn đứng dậy, thần sắc trở nên nghiêm nghị, “Từ giờ phút này, Đằng Long Vệ bước vào trạng thái chiến đấu, doanh thân vệ, ngũ quân doanh sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào!”

“Các thiên hộ sở rút toàn bộ binh đình, thiên hộ suất lĩnh binh lính đến vệ thành hội hợp, phó thiên hộ tổ chức dư đình phòng thủ vệ sở!”

Lúc này đây mới thể hiện được lợi ích của việc Đằng Long Vệ huấn luyện binh lính.

Đằng Long Vệ không chỉ huấn luyện chính đình, mà còn huấn luyện dư đình.

Lúc này đây, cho dù Đằng Long Vệ rút toàn bộ chính đình đi, các bách hộ sở và thôn bảo vẫn còn dư đình đã được huấn luyện, không đến mức không có bất kỳ lực lượng phòng thủ nào.

Mà sau khi rút toàn bộ binh đình đi, lực lượng dưới trướng Dương Chính Sơn có thể lập tức tăng lên đến một vạn sáu ngàn, đây là còn chưa tính đến thủy sư.

“Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn, cỗ máy chiến tranh Đẳng Long Vệ rốt cuộc cũng vận hành.

Đẳng Long Vệ là một cơ quan quân sự, là cỗ máy chiến tranh mà Dương Chính Sơn đã mất năm năm để xây dựng.

Tất cả những gì Dương Chính Sơn làm đều có thể nói là phục vụ cho chiến tranh.

Rốt cuộc Đẳng Long Vệ đáng sợ đến mức nào, lúc này đây không ai có một khái niệm rõ ràng.

Chương 741: Tiền Lương Binh Mã (2)

Tuy nhiên, nghĩ đến Đằng Long Vệ đã tiêu tốn bao nhiêu bạc trong năm năm qua, thì nên hiểu được Đằng Long Vệ đáng sợ đến mức nào.

Không dám nói nhiều, nhưng chắc chắn là có ba trăm vạn lượng bạc.

Mà ngoài bạc ra, Đằng Long Vệ còn có linh tuyến thủy do Dương Chính Sơn cung cấp.

...

Nam Lĩnh Thôn.

Hai con ngựa phóng nhanh vào trong thôn trang.

“Tổng kỳ quan Trương Hồ ở đâu?”

Một người lớn tiếng hỏi.

Trong phòng làm việc ở trung tâm thôn trang, Trương Hồ nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy ra, nhìn thấy người đến, hơi sửng sốt, sau đó cười nói: “Sao hai huynh đệ người lại chạy đến chỗ ta?”

Bọn họ đều là người của một bách hộ, mặc dù lần lượt sống ở bách hộ sở và Nam Lĩnh Thôn hai nơi khác nhau, nhưng cách nhau cũng chỉ có ba dặm, vì vậy mọi người đều rất quen thuộc.

Tuy nhiên, lúc này hai người quen thuộc không nói đùa với Trương Hồ, mà lấy ra một văn thư, nói: “Quân lệnh, lệnh cho

tổng kỳ quan Trương Hồ triệu tập tất cả binh đình, mang theo binh khí, trong vòng một canh giờ đến bách hộ sở!”

Trương Hồ mặt đầy ngạc nhiên nhận lấy quân lệnh, nhìn con dấu đỏ và nội dung bên trên, có chút khó hiểu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu tập tất cả binh đình!

Đây vẫn là lần đầu tiên, trước đây cho dù đến doanh trại của vệ thành để huấn luyện cũng là đi theo từng đợt, sẽ không điều động tất cả binh đình cùng đi huấn luyện.

Nhưng hiện tại lại phải triệu tập tất cả binh đình!

“Không rõ, không phải là lệnh của bách hộ đại nhân, là lệnh của thiên hộ đại nhân! Chúng ta phải trong vòng hai canh giờ đến thiên hộ sở, người mau tranh thủ thời gian!”

Trương Hồ cảm thấy có chuyện lớn xảy ra, cũng không dám hỏi nhiều, nói: “Được!”

Sau đó, trong Nam Lĩnh Thôn vang lên tiếng chiêng đồng leng keng, hai binh đình cưỡi ngựa, cầm chiêng đồng nhanh chóng gõ gõ ở cánh đồng ngoại ô xung quanh thôn trang.

Không ít binh đình đang làm ruộng trong cánh đồng nghe thấy tiếng chiêng, lúc đầu sững sờ, sau đó phản ứng lại, vứt nông cụ, nói với người nhà một tiếng, rồi nhanh chân chạy về phía thôn trang.

“Nhanh lên, nhanh lên...”

Trương Hồ đứng trước cửa kho binh giáp của phòng làm việc, thúc giục binh đình mặc binh giáp.

Binh đình bình thường không có giáp sắt, chỉ có giáp bông, được trang bị trường thương, đao dài, khiên, cung tên và các binh khí khác.

Ngày thường binh giáp đều được cất trong kho, trừ những binh đinh cần trực thì không phát binh giáp.

“Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một tiểu kỳ quan hỏi nhỏ.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, mau dẫn người của người xếp hàng!” Trương Hồ trừng mắt quát lớn.

Chết tiệt, đã xảy ra chuyện lớn rồi!

Thiên hộ đại nhân triệu tập tất cả binh đinh!

Rất có thể đây không phải là lệnh của thiên hộ đại nhân, mà là lệnh của vệ ti.

Vệ ti triệu tập tất cả binh đinh!

Chuyện này chắc chắn không phải là chuyện lớn bình thường!

Trương Hồ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra, rất có thể là bọn họ cần xuất chinh!

Dù sao bất kể thế nào, quân lệnh đã ban, hắn nhất định phải chấp hành mệnh lệnh.

Quân pháp của Đẳng Long Vệ không phải chuyện đùa!

Khoảng nửa canh giờ, Nam Lĩnh Thôn có năm tiểu kỳ, tổng cộng ba mươi tám binh đinh đã tập hợp đầy đủ.

Còn vì sao không phải là năm mươi sáu, bởi vì có mười tám binh đinh đã được chọn vào ngũ quân doanh.

Không có bất kỳ sự trì hoãn nào, sau khi xác định số người đã tập hợp đầy đủ, Trương Hồ lập tức dẫn theo binh đinh đến bách hộ sở.

Mà sau khi bọn họ đến bách hộ sở, chỉ dừng lại một khắc, rồi lại chạy đến thiên hộ sở.

Nếu lúc này đứng trên cao nhìn xuống Đẳng Long Vệ, sẽ thấy trên một con đường, một đội quân đang liên tục tập hợp, liên tục di chuyển.

Rất nhanh, một đội quân dài xuất hiện trên quan đạo, khiến cho các đoàn thương nhân và người đi đường đang chạy trên đường đều ngạc nhiên.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có nhiều lính đi đường như vậy?”

“Chắc là đến doanh trại huấn luyện!”

“Không thể nào, đến doanh trại huấn luyện sẽ không có nhiều người như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là vài chục người đến một trăm người!”

“Đây là có mấy trăm người, chắc chắn, sớm đã nghe nói quan sai của Đẳng Long Vệ lợi hại, không ngờ lại uy phong như vậy!”

“Đúng vậy, quan sai của Đẳng Long Vệ thường xuyên huấn luyện mà!”

...

Không ít người qua đường chỉ trở, bàn tán xôn xao về binh đình đang đi đường.

Việc binh đình của Đẳng Long Vệ huấn luyện không phải là bí mật, bất kỳ thương nhân nào kinh doanh ở Đẳng Long Vệ cũng đều biết, trước đây khi bọn họ đi đường cũng thường xuyên gặp binh đình đến doanh trại huấn luyện.

Mới đầu bọn họ còn tránh xa, sợ những binh đình này gây rắc rối cho mình, sau khi biết chuyện rồi, bọn họ cũng không còn sợ những binh đình này nữa, thậm chí còn có người tò mò tiến lên hỏi thăm.

Tuy nhiên quy định của doanh trại rất nhiều, binh đình sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của bọn họ về doanh trại, nếu là nói chuyện phiếm, binh đình không ngại vừa đi vừa nói chuyện phiếm với bọn họ.

Tuy nhiên chỉ trong một ngày, phía nam vệ thành đã tập hợp được một lượng lớn binh đình.

Doanh trại chắc chắn không chứa được nhiều binh đình như vậy, nên những binh đình này chỉ có thể dựng trại ở bãi đất trống.

Các quan văn trong nha môn của vệ ti cũng đang bận rộn, một lượng lớn lều trại, lương thực, chăn đệm được chuyển từ kho ra ngoài, vận chuyển đến ngoại thành.

Mà bốn cổng thành của vệ thành đã bị kiểm soát, đối với thương nhân, chỉ cho ra không cho vào.

Nói đơn giản là, Dương Chính Sơn đã xua đuổi tất cả các thương nhân trong thành.

Không còn cách nào khác, mặc dù vệ thành nhỏ, nhưng thương nhân tập trung ở vệ thành lại không ít, dù sao cũng rất phức tạp.

Ngày thường, Dương Chính Sơn không để ý đến những chuyện này, bởi vì không ai dám làm càn trong vệ thành, nhưng một khi bước vào trạng thái chiến tranh, bất kỳ người nào có lai lịch không rõ ràng đều không thể ở lại trong thành.

Mặc dù như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của Đằng Long Vệ, nhưng đây cũng là việc không thể làm khác được.

Đằng Long Vệ đã chuyển thành cổ máy chiến tranh, thì chuyện kinh doanh cũng nên dừng lại, trừ đội tàu của nha môn hoặc thương nhân đáng tin cậy, Đằng Long Vệ không thể tiếp đãi bất kỳ thương nhân nào khác.

Đối với việc này, rất nhiều thương nhân đều không hài lòng, nhưng sự bất mãn của bọn họ không kéo dài quá lâu, bởi vì tin tức về việc đại quân Ngột Lương nhập cảnh đã lan truyền ra ngoài.

Chương 742: Thư Tín

Truyền Tứ Phương (1)

Ngay khi Dương Chính Sơn điều động binh mã, phủ Khánh Vương tại Khánh Hoa phủ cũng tất bật chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Trong tay Khánh Vương không phải là không có quân đội. Đội hộ vệ của Khánh Vương có đến năm nghìn sáu trăm binh lính. Ngoài ra, hẳn còn nắm trong tay Khánh Hoa Vệ, tức là hai đội quân dưới quyền.

Tuy nhiên, đây chỉ là trên danh nghĩa. Thực ra, ngay cả trên danh nghĩa, hẳn cũng không thể điều động một binh một tốt nào. Khánh Hoa Vệ thuộc quyền quản lý của Liêu Viễn đô ti, còn đội hộ vệ của Khánh Vương thì do cả Liêu Viễn đô ti và Khánh Vương lãnh đạo. Nói một cách nghiêm ngặt, Khánh Vương không thể điều động quân đội, và nhiệm vụ của đội hộ vệ chỉ là bảo vệ an ninh cho phủ vương.

Nhưng Khánh Vương đã âm thầm thao túng cả Ty Hộ Vệ và Khánh Hoa Vệ sau ba mươi năm gây dựng ở Khánh Hoa phủ. Mặc dù việc hẳn can thiệp vào Khánh Hoa Vệ không thể giấu diếm được người ngoài, nhưng đó đã trở thành một bí mật ai cũng biết.

Ngoài hai đội quân này, Khánh Vương còn âm thầm bồi dưỡng nhiều lực lượng khác, chẳng hạn như thủy quân. Sự tồn tại của đội thuyền của Khánh Vương cũng không phải là bí mật, chỉ là mọi người đều nghĩ đó là thuyền buôn.

Lúc này, trong phủ vương, Khánh Vương ngồi trong thư phòng, đang xem một bức thư.

Đoạn Hằng bước vào thư phòng, chấp tay nói: “Vương gia, Đẳng Long Vệ đang điều động binh mã, chúng ta có nên chuẩn bị không?”

Khánh Vương ngẩng đầu lên, đặt bức thư xuống, hỏi: “Họ điều động bao nhiêu binh mã?”

“Hiện tại chưa rõ, nhưng ít nhất cũng phải có một vạn đại quân!” Đoạn Hằng trả lời.

Những năm qua, Dương Chính Sơn theo dõi họ, và họ cũng theo dõi Đẳng Long Vệ.

“Một vạn đại quân!” Khánh Vương lộ vẻ nghiêm trọng.

Hắn chưa bao giờ coi thường Dương Chính Sơn.

Ở Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn có thể nói là nổi danh hung ác, chiến tích cũng rất hiển hách. Hơn nữa, sự phát triển của Đẳng Long Vệ trong những năm qua, hắn cũng đã chứng kiến.

Hắn đã nhiều lần muốn trừ khử Dương Chính Sơn, nhưng thời cơ chưa chín muồi, khiến hắn không dám hành động hấp tấp.

Hiện tại, Dương Chính Sơn và Đẳng Long Vệ đã trở thành chướng ngại trước mặt hắn, điều này hắn đã dự liệu từ lâu, nhưng cũng là điều hắn không muốn thấy nhất.

“Hiện tại chúng ta có bao nhiêu binh mã có thể sử dụng?” Khánh Vương hỏi.

“Hộ vệ và Khánh Hoa Vệ, tổng cộng một vạn một ngàn binh lính, ngoài ra còn có ba ngàn Hiêu Kỳ Doanh.”

Đoạn Hằng ngẫm nghĩ một lúc, lại nói: “Nếu thủy sư kịp trở về, chúng ta còn có thêm tám ngàn thủy sư!”

“Thủy sư không được, Đằng Long Vệ cũng có thủy sư!” Khánh Vương lắc đầu.

“Vậy thì chỉ có một vạn bốn ngàn binh mã!” Đoạn Hằng nói.

“Nếu chúng ta chủ động tấn công, có thể đánh bại Dương Chính Sơn không?” Khánh Vương nhìn Đoạn Hằng, có chút mong đợi.

Đoạn Hằng im lặng, hắn rất muốn nói là có thể, nhưng không thốt ra được. Cuối cùng, hắn chỉ có thể nói: “Rất khó, Dương Chính Sơn giỏi luyện binh, năm năm qua ở Đằng Long Vệ, hắn luôn chấn chỉnh quân đội, Đằng Long Vệ hiện tại đã trở thành tinh nhuệ, nếu chúng ta đối đầu trực diện với họ, rất khó đoán được thắng bại!”

Hắn không nói là chắc chắn thua, vì hắn cảm thấy mình có cơ hội chiến thắng.

Khánh Vương gật đầu, nhìn bức thư trong tay, trầm ngâm suy nghĩ.

“Kế Phi Ngũ sẽ hội quân với chúng ta trong vòng một tháng, chúng ta cần kiên trì một tháng!”

“Một tháng? Cần lâu như vậy sao?” Đoạn Hằng hỏi.

“Ừ, hắn muốn hoàn toàn kiểm soát Trọng Sơn trấn cũng không dễ dàng!” Khánh Vương đáp.

Đoạn Hằng thấy Khánh Vương có vẻ lo lắng, bèn an ủi: “Vương gia yên tâm, nếu nói về giao chiến trực diện, thần không dám chắc, nhưng nếu chỉ là phòng thủ, thần tuyệt đối có thể giữ vững được một tháng!”

Nghe vậy, sắc mặt Khánh Vương quả nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Vậy thì chúng ta sẽ cố thủ một tháng, đợi Kế Phi Ngữ đến, chúng ta nhất định sẽ tiêu diệt được Dương Chính Sơn!”

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, tự tin nói.

Dương Chính Sơn có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn chống lại được mười vạn đại quân sao?

...

Trọng Sơn trấn, An Nguyên thành.

Hàn Thừa nhận được bức thư do Dương Chính Sơn phái người gửi đến.

“Đáng chết, Lưu Trạch Thanh không thể tin được!”

Trong phòng làm việc của quan thủ bị, Hàn Thừa xem xong thư của Dương Chính Sơn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Dương Chính Sơn không nói Lưu Trạch Thanh là người của Kế Phi Ngữ, vì hắn không thể xác định, nhưng Hàn Thừa có thể xác định, vì hắn hiểu Lưu Trạch Thanh hơn Dương Chính Sơn.

Những năm qua, Lưu Trạch Thanh đã làm không ít chuyện, thanh trừng dị kỷ, đàn áp đồng liêu, cài cắm người của mình khắp nơi. Với tư cách là tham tướng, thực ra làm những việc này cũng có thể hiểu được, nhưng Lưu Trạch Thanh làm quá đáng.

Nếu không phải An Nguyên thành có nền tảng do Dương Chính Sơn để lại, Hàn Thừa chắc chắn không chịu nổi sự đàn áp của Lưu Trạch Thanh.

Trước đây, Hàn Thừa chỉ cảm thấy Lưu Trạch Thanh làm quá đáng, nhưng giờ nghĩ lại, rõ ràng Lưu Trạch Thanh đang

chuẩn bị cho ngày hôm nay.

“Đại nhân, chúng ta có nên đến Tùng Châu Vệ không!”

Lúc này, một tùy tùng ngoài cửa nhắc nhở Hàn Thừa.

Nghe vậy, Hàn Thừa giật mình tỉnh lại.

Đi cái gì!

Nếu đi chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

“Không đi nữa!”

“Đi, chúng ta đến doanh trại thủ bị!”

Hàn Thừa nhanh chóng bước ra khỏi phòng, vội vã đi đến doanh trại thủ bị.

Nửa canh giờ sau, Hàn Thừa dẫn theo năm trăm kỵ binh của doanh trại thủ bị ra khỏi thành.

Hắn luôn coi doanh trại thủ bị là nghịch lân, không cho phép bất kỳ ai đụng vào, Lưu Trạch Thanh nhiều lần muốn cài người vào doanh trại thủ bị, đều bị hắn ngăn cản.

Cũng may như vậy, hiện tại hắn vẫn có thể hoàn toàn kiểm soát được doanh trại thủ bị.

Chương 743: Thư Tín Truyền Tứ Phương (2)

Nhưng đồn trại ngoài thành thì không giống như vậy, quan lớn một cấp đề chết người, Hàn Thừa dù không sợ Lưu Trạch Thanh, cũng không dám công khai đối đầu với Lưu Trạch Thanh, nên ở nhiều nơi hắn đã phải thỏa hiệp.

Hiện tại, quan quản đồn thuộc quyền quản lý của quan thủ bị An Nguyên thành chính là người của Lưu Trạch Thanh.

Vì vậy, hắn phải bắt người này trước!

Ngoài ra, còn có một quan phòng thủ và ba quan đồn trại cũng là người của Lưu Trạch Thanh, cũng phải bắt hết.

Không do dự, Hàn Thừa trực tiếp sử dụng thủ đoạn sấm sét để bắt hết người của Lưu Trạch Thanh, sau đó triệu tập binh mã vào thành, chuẩn bị cố thủ An Nguyên thành.

...

Nghênh Hà bảo.

Dương Cần Dũng cũng nhận được thư của Dương Chính Sơn.

Xem xong thư, hắn rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Dương Cần Dũng là hậu bối của Dương thị nhất tộc, nếu tính về bối phận, hắn là cháu của Dương Chính Sơn, thấp hơn Dương Thừa Trạch một bậc.

Người từng theo Dương Chính Sơn là Dương Cần Vũ cùng thế hệ với hắn.

Hiện tại, Dương Cần Dũng mới hai mươi ba tuổi, mặc dù đã từng ra chiến trường và làm quan phòng thủ được một năm, nhưng tâm tính vẫn còn non nớt.

Tuy nhiên, sau một lúc ngơ ngác, hắn cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. “Tổng binh đại nhân cầu kết với Ngột Lương Hồ tộc? Ngột Lương Hồ tộc tiến vào Liêu Tây là do tổng binh đại nhân cố ý?”

“Tổng binh đại nhân có thể đã đầu quân cho Khánh Vương, muốn làm loạn?”

“Đây~~”

Hắn nhìn bức thư trong tay, lẩm bẩm.

Đột nhiên, hắn giật mình, thầm kêu “Không ổn!”

Sau đó, hắn chạy thẳng đến chuồng ngựa, cưỡi một con ngựa phi ra khỏi Nghênh Hà bảo, chạy về hướng đông hai khắc.

Đến khi nhìn thấy một đội kỵ binh phía trước, hắn mới hét lên: “Tướng quân, tướng quân!”

Kỵ binh phía trước nghe thấy tiếng hét của hắn, cảnh giác dừng lại.

Ngưu Trang nhìn Dương Cần Dũng đang lao tới, nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tướng quân, không thể đến Trọng Sơn Quan!” Dương Cần Dũng nói.

Hắn gấp gấp như vậy là vì Ngưu Trang vừa rời khỏi Nghênh Hà bảo để đến Trọng Sơn Quan.

“Sao vậy?”

“Đây là thư của Dương tướng quân gửi đến!” Dương Cần Dũng không giải thích được, chỉ có thể đưa thư của Dương

Chính Sơn cho Ngưu Trang.

“Dương tướng quân!”

Ngưu Trang xem thư, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn nhìn về hướng Trọng Sơn Quan, lúc này họ đã ở gần Lâm Quan bảo, thành quan hùng vĩ hiện ra trước mắt hắn.

“Xem ra không chỉ có ta nghi ngờ như vậy!”

Hắn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vài phần thất vọng.

Ngưu Trang cũng không phải kẻ ngốc, Dương Chính Sơn có thể đoán được đại quân Ngột Lương là do Kế Phi Ngữ cố ý thả vào, hắn sao có thể không nghi ngờ?

Chỉ là hắn không muốn tin mà thôi.

“Tướng quân, suy đoán của Dương tướng quân có đúng không?” Dương Cần Dũng thấp giọng hỏi.

“Chưa thể xác định được!”

Ngưu Trang nhảy lên ngựa, quay đầu lại, “Nhưng tám chín phần là đúng!”

“Cần Vũ, quay về chuẩn bị chiến đấu! Cẩn thận hướng Trọng Sơn Quan, nếu có dị động, lập tức báo tin cho ta!”

Nói xong, Ngưu Trang thúc ngựa quay về Kiến Ninh Vệ.

...

Kim Châu Vệ.

“Tướng quân, có người gửi thư đến, người đưa tin tự xưng là thân vệ của Dương tướng quân, chỉ huy sứ của Đằng Long Vệ.”

Trong đại sảnh của phủ tham tướng, Đường Phi Hổ đang bàn việc với các quan viên, đột nhiên nghe thấy có người bên

ngoài hô lên.

“Đem thư vào đây!”

Đường Phi Hồ không do dự, trực tiếp nói.

Lính canh bên ngoài lập tức đưa thư cho hắn, hắn mở ra xem, khi thấy hai chữ Khánh Vương trong thư, đồng tử co lại.

Hắn cũng nghi ngờ việc đại quân Ngột Lương xâm nhập có liên quan đến Kế Phi Ngữ, nên sau khi nhận được lệnh của Kế Phi Ngữ, hắn không lập tức đến Trọng Sơn Quan, mà định sắp xếp ổn thỏa Kim Châu Vệ trước, rồi mới xem xét tình hình có nên đến Trọng Sơn Quan hay không.

Trước đây, hắn luôn không hiểu tại sao Kế Phi Ngữ lại làm như vậy, nhưng giờ xem thư của Dương Chính Sơn, hắn cũng hiểu được phần nào.

“Được rồi, không cần bàn nữa, lập tức truyền lệnh, các thành trì chuẩn bị phòng thủ, các quan phòng thủ của các đồn trại dẫn binh đến Kim Châu Vệ hội quân!”

...

Trong Trọng Sơn Quan.

Kỳ Hà tướng của Định Liêu Vệ, Nam Lộ Định Liêu Vệ, bị trói chặt và kéo vào một nhà lao.

Lúc này, Kỳ Hà rất thảm, xương đòn hai bên vai bị xuyên thủng bởi đinh sắt, hai sợi xích sắt khóa chặt tay chân hắn.

Vài tên lính thô bạo ném hắn vào nhà lao rồi rời đi.

Kỳ Hà xám xịt mặt mày, từ dưới đất bò dậy, khoe miệng còn dính máu tươi, rõ ràng vết thương trên người hắn không chỉ do đinh sắt gây ra.

“Kỳ Hà!”

Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn vang lên từ nhà giam bên cạnh.

Kỳ Hà ngẩng đầu nhìn sang, thấy một lão giả mặc áo trắng đang ngồi trong nhà giam bên cạnh.

“Tuần phủ đại nhân!”

Không sai, lão giả trong nhà giam bên cạnh chính là tuần phủ của Trọng Sơn trấn, Lục Sùng Đức.

“Ừ, chỉ có mình ngươi?” Lục Sùng Đức hỏi.

Kỳ Hà sửng sốt, “Ngoài hạ quan còn có người khác sao?”

Hắn nhìn quanh các nhà giam khác, toàn là người quen, đều là quan viên của các cơ quan trong Trọng Sơn Quan.

“Các tham tướng khác đâu rồi?” Lục Sùng Đức nhắc nhở.

Kỳ Hà lại sửng sốt, sau đó kinh hô: “Họ đều phản bội rồi sao?”

Khóe miệng Lục Sùng Đức hơi co giật, “Ngươi không gặp họ sao?”

“Không có!” Kỳ Hà lắc đầu, “Nếu họ không phản bội, vừa rồi chúng ta cùng nhau có lẽ còn có thể giết ra ngoài!”

“Họ không phản bội!” Lục Sùng Đức nói.

“Vậy tại sao họ không đến?” Kỳ Hà hỏi.

“Có lẽ vì họ thông minh hơn!” Lục Sùng Đức nói xong, nhắm mắt lại.

Cũng may tình hình chưa đến mức tồi tệ nhất.

Kỳ Hà âm thầm suy nghĩ, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn quanh các nhà giam, quả nhiên chỉ có mình hắn trong số sáu tham tướng của Trọng Sơn trấn bị

giam ở đây.

Năm người kia không thể đều phản bội!

Nghĩa là họ căn bản không nghe lệnh của Kế Phi Ngũ đến Trọng Sơn Quan.

Họ thông minh hơn, nên ta~~

“Tuần phủ đại nhân đang nói hạ quan ngu ngốc sao?” Kỳ Hà đây vẻ uất ức nhìn Lục Sùng Đức.

“Không thì sao!” Lục Sùng Đức không mở mắt, giọng điệu bình thản.

Kỳ Hà im lặng không nói nên lời.

(Chương này kết thúc)

Chương 744: Cố Hữu, Tài Lộ Của Khánh Vương (1)

Ngày 17 tháng 5.

Đại quân Ngột Lương xâm nhập Liêu Tây, triều đình ra lệnh cho các đạo quân của Trọng Sơn Trấn, Bắc Nguyên Trấn, cùng với Liêu Tây và Liêu Đông khẩn cấp dẫn binh tiếp viện.

Ngày 18 tháng 5.

Thượng thư bộ Binh Trần Đồng Huy được gia phong phó đô ngự sử, tổng đốc chiến sự Liêu Tây.

Ngày 19 tháng 5.

Sáu ngàn Đăng Long Vệ và một vạn binh lính bình thường tập trung bên ngoài Vệ thành, sẵn sàng xuất chinh với đầy đủ binh giáp và lương thảo.

Trong thư phòng của Vệ ti nha môn, Dương Chính Sơn nhìn bản đồ treo trên tường, trầm ngâm về cuộc chiến sắp tới.

Hiện tại, Khánh Hoa phủ thành đã phong tỏa, toàn bộ bên trong đã rơi vào tay Khánh vương. Khánh vương cũng điều động hộ vệ phủ vương và Khánh Hoa Vệ vào thành, tổng cộng hơn mười một ngàn binh lính.

Trọng Sơn Trấn cũng gửi về nhiều tin tức, xác nhận rằng Hầu Diệu, tham tướng của Phục Châu Vệ ở tuyến bắc, và Lưu Trạch Thanh, tham tướng của Tùng Châu Vệ ở tuyến đông, đã đầu hàng Kế Phi Ngữ. Tuần phủ Trọng Sơn Trấn Lục Sùng Đức và tham tướng Định Liêu Vệ ở tuyến nam Kỳ Hạ đã trở thành tù nhân.

Điều duy nhất khiến Dương Chính Sơn cảm thấy may mắn là hắn đã nhận được hồi âm từ Ngưu Trang và Đường Phi Hồ. Hai người này không bị Kế Phi Ngữ bắt giữ và đã chuẩn bị quân đội sẵn sàng chiến đấu.

Tình hình trước mắt Dương Chính Sơn chia thành hai phần: Một là đại quân Ngột Lương ở Liêu Tây. Liêu Tây và Liêu Đông bị ngăn cách bởi Trường Thanh Sơn, nên đại quân Ngột Lương trong thời gian ngắn sẽ không tiến vào địa phận Liêu Đông.

Phần thứ hai là Trọng Sơn Trấn và Khánh Hoa phủ, nơi quân phản loạn của Khánh vương và quân triều đình đan xen lẫn nhau.

Tổng binh Trọng Sơn Trấn Kế Phi Ngữ cùng với tham tướng tuyển bắc Hầu Diệu, tham tướng tuyển đông Lưu Trạch Thanh và tham tướng tuyển tây Thôi Lượng có thể tập hợp từ năm đến tám vạn đại quân.

Trong khi đó, Ngưu Trang và Đường Phi Hồ ước tính có thể tập hợp hai vạn đại quân, chênh lệch rất lớn về binh lực. Tuy nhiên, các thành phòng thủ của Trọng Sơn Trấn và các quan viên của các vệ sở chưa chắc đã hoàn toàn đầu hàng Kế Phi Ngữ. Mặc dù lực lượng của các quan viên phòng thủ và vệ sở tương đối yếu, nhưng số lượng binh lính họ nắm giữ cũng không hề nhỏ.

Chỉ là hiện tại Trọng Sơn Trấn đã rối loạn, các quan viên phòng thủ và vệ sở lúc này như một mớ hỗn độn.

Dương Chính Sơn đánh dấu từng điểm trên bản đồ, cau mày suy nghĩ: “Không biết triều đình đã nhận được tin tức về Khánh vương và Kế Phi Ngữ mưu phản chưa!”

“Vấn đề hiện tại là Trọng Sơn Trấn như một mớ hỗn độn, cần một nhân vật mạnh mẽ để thống lĩnh, tập hợp sức mạnh

lại!”

Rắc rối nằm ở chỗ này, Kế Phi Ngũ mưu phản, tuần phủ Lục Sùng Đức bị giam cầm, nha môn tuần phủ và nha môn đô ti đều rơi vào tay địch, khiến Trọng Sơn Trấn không có ai có thể nắm giữ toàn cục.

Ngưu Trang và Đường Phi Hồ chắc chắn không được, họ là tham tướng, chỉ có thể điều động ở địa bàn của mình, ra ngoài trung lộ, họ rất khó điều động các vệ sở và lực lượng phòng thủ.

Dương Chính Sơn lại càng không được, hắn là chỉ huy sứ của Đăng Long Vệ, không có bất kỳ quan hệ nào với Trọng Sơn Trấn.

Không có quan hệ thống thuộc, hắn không thể điều động các vệ sở và lực lượng phòng thủ của Trọng Sơn Trấn.

“Hy vọng triều đình phản ứng nhanh một chút!”

Dương Chính Sơn chỉ có thể đặt hy vọng vào tốc độ phản ứng của triều đình.

Trong lúc Dương Chính Sơn đang suy nghĩ về tình hình của Trọng Sơn Trấn, một tùy tùng bên ngoài bước nhanh vào, “Đại nhân, có người cầu kiến, người này họ Vệ, nói là cố hữu của đại nhân!”

“Cố hữu!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn lóe lên, nói: “Mời người đó vào!”

Cố hữu họ Vệ dường như chỉ có một người.

Quả nhiên, như dự đoán của Dương Chính Sơn, tùy tùng nhanh chóng dẫn Vệ Sâm vào thư phòng.

“Ra mắt tướng quân!” Vệ Sâm vẫn như cũ, vẻ mặt nghiêm nghị, không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

Dương Chính Sơn lại khẽ nhếch khóe miệng, “Không ngờ ngươi vẫn còn ở Liêu Đông!”

“Ta luôn ở Liêu Đông!” Vệ Sâm đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, không có gì ngạc nhiên.

Hắn luôn biết Mật Vũ Vệ đang theo dõi Khánh vương, chỉ là không biết người lãnh đạo Mật Vũ Vệ ở Liêu Đông là ai.

“Ngồi đi! Dâng trà!” Dương Chính Sơn bình tĩnh nói.

Trà được dâng lên, Dương Chính Sơn nhìn Vệ Sâm, nói thật thì họ đã bảy tám năm không gặp, lần này gặp lại, Dương Chính Sơn có chút cảm thấy xa lạ.

“Ngươi đến đây có việc gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Khánh vương!” Vệ Sâm ngắn gọn đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Nói nghe xem, ta hiện tại có chút mù mờ!”

Mọi phán đoán của hắn lúc này chỉ dựa trên suy đoán, cũng không biết suy đoán của hắn là đúng hay sai.

Vệ Sâm ngồi đối diện hắn, từ từ nói: “Những năm qua chúng ta luôn điều tra Khánh vương, nhưng hiện tại chúng ta phát hiện hướng điều tra của chúng ta đã sai...”

Hắn kể lại quá trình điều tra Khánh vương trong những năm qua cho Dương Chính Sơn nghe.

Khả năng của Mật Vũ Vệ là không thể phủ nhận, nhưng mức độ xảo quyệt của Khánh vương cũng khiến Dương Chính Sơn mở rộng tầm mắt.

Theo lời kể của Vệ Sâm, điểm chú ý của Mật Vũ Vệ thực ra giống như Dương Chính Sơn, ngay từ đầu đã bị thu hút bởi

đội thuyền của Khánh vương. Tuy nhiên, Mật Vũ Vệ nắm được tình hình nhiều hơn Dương Chính Sơn rất nhiều.

Khánh vương thực sự có một đội thuyền, hơn nữa quy mô của đội thuyền này không nhỏ, nhưng đội thuyền này không ở Khánh Hoa phủ, thậm chí không ở Đại Vinh, mà ở Hắc Sơn đảo.

Đúng vậy, hải tặc trên Hắc Sơn đảo chính là đội thuyền của Khánh vương.

Hải tặc trên Hắc Sơn đảo rất ít khi chủ động cướp bóc tàu buôn, trừ khi tàu buôn đến gần Hắc Sơn đảo, bởi vì họ không phải là hải tặc thực sự.

Chương 745: Cố Hữu, Tài Lộ Của Khánh Vương (2)

Từ trước đến nay, thủy sư của Khánh vương luôn ẩn náu trên Hắc Sơn đảo, nhưng họ không chỉ ở trên Hắc Sơn đảo.

Trước đây, hải tặc trên Hắc Sơn đảo đã đánh bại đại quân thủy sư của Lý Thịnh vương triều, sau đó Tân La Kim thị bắt đầu nổi loạn.

“Vậy Tân La Kim thị là người của Khánh vương?” Nghe đến đây, Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Nếu Tân La Kim thị là người của Khánh vương, thì tình hình sẽ rất rắc rối.

Mặc dù thực lực của Lý Thịnh vương triều không ra gì, nhưng dù sao đó cũng là một vương triều.

“Không phải, Tân La Kim thị và Khánh vương là quan hệ hợp tác, mặc dù giai đoạn đầu Tân La Kim thị nhận được sự hỗ trợ của Khánh vương, nhưng hiện tại Tân La Kim thị đã xưng vương, họ không bị Khánh vương kiểm soát.” Vệ Sâm nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, điều này cũng hợp lý.

Dù là vương tộc Lý thị hay Tân La Kim thị, thực ra trong thâm tâm họ đều kính sợ Đại Vinh.

Mặc dù hiện tại Tân La Kim thị đã chiếm giữ Lý Thịnh vương triều, không đúng, hiện tại đã không còn Lý Thịnh vương triều, hai năm trước Tân La Kim thị đã đổi quốc hiệu

thành Kim Vinh vương triều, nhưng họ vẫn chưa được hoàng đế lão nhi sắc phong.

Trong kinh đô vẫn còn một vài người thuộc vương tộc Lý thị, mặc dù Lý Thịnh vương triều đã diệt vong, nhưng vương tộc Lý thị vẫn còn huyết mạch.

Những năm gần đây Tân La Kim thị luôn mưu cầu được hoàng đế lão nhi sắc phong, thái độ của triều đình cũng chia thành hai phe, có người muốn giúp Lý thị vương triều giành lại ngôi vị, có người thì cho rằng có thể sắc phong cho Tân La Kim thị.

“Vậy Tân La Kim thị cũng có khả năng hợp tác với Khánh vương, chỉ cần họ giúp Khánh vương lên ngôi, Khánh vương nhất định sẽ công nhận Kim Vinh vương triều!” Dương Chính Sơn nói.

Vệ Sâm gật đầu, “Không loại trừ khả năng này!”

Để được Đại Vinh sắc phong, giúp Khánh vương lên ngôi, đây cũng không phải là điều không thể.

Chỉ là xem Tân La Kim thị có dám đặt cược vào Khánh vương hay không.

“Còn gì khác không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có, chúng ta phát hiện đội thuyền của Khánh vương luôn cung cấp vật tư cho Tân La Kim thị, vật tư của họ đến từ Giang Nam!” Vệ Sâm nói.

Nói cách khác, ở Giang Nam cũng có người phục vụ Khánh vương!

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bản đồ bên cạnh, cau mày suy nghĩ.

Nuôi dưỡng một đội quân cần rất nhiều tiền, dựa trên thông tin tình báo hiện tại, Khánh vương nắm giữ hai vệ quân và một

đội thủy sư, quân phản loạn của Trọng Sơn Trấn có thể mượn sức mạnh của triều đình để huấn luyện, nhưng lực lượng trong tay hắn chỉ có thể tự mình cung cấp.

Cung cấp cho hai vệ quân và một đội thủy sư không nhỏ, số tiền và lương thực tiêu hao tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Điều này cho thấy Khánh vương còn có những nguồn tài chính khác, nếu không hắn tuyệt đối không thể nuôi nổi nhiều quân đội như vậy. Giang Nam, Lý Thịnh vương triều, đây có thể coi là một nguồn tài chính.

Trước đây buôn lậu ở An Nguyên thành cũng có thể coi là một nguồn tài chính.

Nhưng vẫn chưa đủ, còn thiếu một nguồn nữa.

Kế Phi Ngữ và tộc Ngột Lương Hồ!

“Các người không phát hiện được chút nào về mối quan hệ giữa Khánh vương và Kế Phi Ngữ sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không có!” Vệ Sâm nở một nụ cười cay đắng.

Lần này Mật Vũ Vệ Trấn Bắc Ty của họ coi như là thất bại nghiêm trọng, điều tra nhiều năm như vậy, kết quả là không phát hiện được chút nào về mối quan hệ giữa Khánh vương và Kế Phi Ngữ, có thể nói là mất hết mặt mũi của Mật Vũ Vệ.

“Vậy Kế Phi Ngữ và tộc Ngột Lương Hồ đã cấu kết với nhau như thế nào?” Dương Chính Sơn đưa ra nghi vấn trong lòng mình.

Rõ ràng, Kế Phi Ngữ và tộc Ngột Lương Hồ cấu kết không phải chỉ một hai ngày, khi Kế Phi Ngữ còn giữ chức phó tổng binh ở tuyến tây Trọng Sơn Trấn, đã có mối quan hệ với tộc Ngột Lương Hồ.

Vậy hai bên đã đạt được hợp tác như thế nào? Nền tảng của sự tin tưởng lẫn nhau là gì?

Không thể nào Kế Phi Ngũ phái một người qua nói vài câu, tộc Ngột Lương Hồ đã sẵn sàng hợp tác với họ chứ?

Điều này chắc chắn là không thể!

Kế Phi Ngũ và tộc Ngột Lương Hồ chắc chắn có lợi ích liên quan!

Mà lợi ích liên quan giữa họ chắc chắn là buôn lậu.

Nói đơn giản, Kế Phi Ngũ rất có thể đã cung cấp các loại tài nguyên cho tộc Ngột Lương Hồ từ lâu.

Hai bên giao dịch, trao đổi những gì mình có, cùng nhau thu lợi.

Tộc Ngột Lương Hồ cần vật tư mà Kế Phi Ngũ cung cấp, còn Kế Phi Ngũ, hoặc nói là Khánh vương có thể nhân cơ hội này để kiếm tiền và lương thực.

Trước đây việc buôn lậu giữa An Nguyên thành và Đông Hải Hồ tộc bị bại lộ, ngược lại trở thành vỏ bọc tốt nhất của Kế Phi Ngũ.

Tuy nhiên trong đó vẫn còn một vấn đề, đó là vật tư được vận chuyển đến tuyến tây Trọng Sơn Trấn như thế nào.

Chắc chắn không phải từ Khánh Hoa phủ vận chuyển qua, nếu không thì đường dây này đã bị lộ từ lâu!

Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm vào bản đồ, đôi mắt nheo lại.

“Giang Nam, Kế Châu, Liêu Tây, tuyến tây Trọng Sơn Trấn!”

“Giang Nam, Kế Châu, Lý Thịnh vương triều!”

“Vệ lão đệ, có vẻ như cuộc điều tra của các người về Khánh vương chỉ mới hé lộ một góc của tảng băng chìm!”

“Các người đã sai hướng, Khánh Hoa phủ hay Lý Thịnh vương triều đều không phải là mấu chốt, mấu chốt là ở Kế Châu!”

Vệ Sâm cũng nhìn vào bản đồ, nhưng không nói được lời nào.

Điều này không thể không nói lên rằng bố cục của Khánh vương quá hoàn hảo.

Giang Nam, Kế Châu, Liêu Tây, tuyến tây Trọng Sơn Trấn, tuyến đường này hoàn toàn không liên quan gì đến Khánh Hoa phủ, không cần thông qua Khánh Hoa phủ cũng có thể hình thành một tuyến đường buôn bán hoàn chỉnh.

Không ai nghi ngờ rằng đoàn thương buôn từ Liêu Tây vào tuyến tây Trọng Sơn Trấn có liên quan gì đến Khánh vương.

Chương 746: Cố Hữu, Tài Lộ Của Khánh Vương (3)

Còn tuyến đường buôn bán giữa Giang Nam và Lý Thịnh vương triều ở trên biển, cho dù là đi trên biển cần có tuyến đường cố định, nhưng muốn bắt được dấu vết của họ cũng rất khó.

Điều duy nhất có nguy cơ bị lộ chính là số tiền họ thu được chắc chắn sẽ phải vận chuyển một phần đến Khánh Hoa phủ, vì vậy thông tin Khánh vương có một đội thuyền trong tay là không thể che giấu.

Nhưng muốn làm rõ tình hình và hướng đi của đội thuyền này lại rất khó, vì rất khó trà trộn lên thuyền, cũng rất khó theo dõi trên biển.

Giọng điệu của Dương Chính Sơn thay đổi, hỏi: “Vậy tiếp theo các ngươi cần làm gì? Cần ta làm gì?”

Vệ Sâm lắc đầu, “Không phải chúng ta cần người làm gì, mà là người cần chúng ta làm gì?”

“Phụng lệnh của đề đốc, tiếp theo ta sẽ cung cấp mọi thông tin tình báo cho tướng quân, chỉ cần tướng quân cần, mọi thông tin mà ta nắm giữ đều có thể cung cấp cho tướng quân, cũng như tướng quân có thể cho ta biết cần thông tin gì, ta có thể sắp xếp người đi điều tra!” Vệ Sâm nói.

“Đề đốc, Lữ công công hiện đang ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đề đốc đại nhân đã đến Liêu Tây!”

“Vậy người có bao nhiêu người dưới quyền?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Vệ Sâm đáp: “Hiện tại ta đã là thiên hộ của Trần Bắc Ty, dưới quyền có một trăm tám mươi gián điệp, ba trăm ti kỵ, ngoài ra ta có thể kích hoạt tất cả các gián điệp ở khu vực Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn!”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn Vệ Sâm.

Đã là thiên hộ rồi sao?

Gián điệp cũng chính là những người phụ trách điều tra án và thu thập tình báo.

Ti kỵ là lực lượng vũ trang của Mật Vũ Vệ.

Gián điệp là chỉ những nhân viên tình báo ẩn nấp và ẩn mình trong bóng tối.

Lực lượng mà thiên hộ của Mật Vũ Vệ có thể điều động cũng không ít.

Dương Chính Sơn cân nhắc một lúc, nói: “Ta cần người cung cấp cho ta tất cả tình báo về Trọng Sơn Trấn, mỗi thành phố, mỗi đồn trú, càng chi tiết càng tốt!”

“Không thành vấn đề!” Vệ Sâm không chút do dự đáp ứng.

“Còn nữa, giám sát chặt chẽ Kim Vinh vương triều, nếu họ có ý định xuất binh, phải thông báo cho ta trước!” Dương Chính Sơn nói.

Nếu Kim Vinh vương triều sẵn sàng xuất binh giúp Khánh vương, thì tình hình sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

Bốn năm nay Đằng Long Vệ cũng có hợp tác với Kim Vinh vương triều, hai bên giao dịch thương mại trên biển rất thường xuyên, nói đến thì Đằng Long Vệ cũng có nghi ngờ tiếp tay

cho địch, nhưng đây là được hoàng đế lão nhi cho phép, Dương Chính Sơn không quá lo lắng.

“Được!”

Dương Chính Sơn lại nghĩ một lúc, hỏi: “Các người còn người ở Trọng Sơn Quan không?”

“Có, nhưng số lượng không nhiều, chỉ khoảng hơn ba mươi người! Ừm, đều là võ giả!” Vệ Sâm đáp.

“Vẫn có thể liên lạc với họ không?”

“Có thể!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, “Thử xem có thể cứu Lục Sùng Đức ra ngoài không.”

Vệ Sâm lắc đầu, “Chúng ta đã thử rồi, không cứu được!”

“.....”

Dương Chính Sơn có chút cạn lời.

Lục Sùng Đức, tuần phủ Trọng Sơn Trấn, hiện tại cũng chỉ có ông ta có thể tổng lãnh toàn cục Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn còn muốn cứu ông ta ra ngoài, hiện tại xem ra là không có cơ hội rồi.

“Vậy thì bỏ đi!” Dương Chính Sơn chỉ có thể nói như vậy.

Vệ Sâm không để ý đến sự thất vọng của Dương Chính Sơn, bởi vì hắn đến tìm Dương Chính Sơn đã đại diện cho việc hiện tại người duy nhất có thể thay đổi tình hình ở Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn chỉ có một mình Dương Chính Sơn.

Lữ Hoa chính là hiểu rõ điều này, mới để Vệ Sâm đến giúp Dương Chính Sơn.

Tất nhiên, họ cũng có sắp xếp người đi tìm Ngưu Trang và Đường Phi Hổ, nhưng lực lượng chính của họ vẫn tập trung vào Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đứng dậy, nhìn bản đồ một lần nữa, nói: “Tiếp theo ta dự định bao vây Khánh Hoa phủ thành, ta cần các người giám sát chặt chẽ Trọng Sơn Quan và Tùng Châu Vệ, một khi họ điều binh đến Khánh Hoa phủ, ta muốn biết ngay lập tức.”

Không nghi ngờ gì nữa, trận chiến này mấu chốt chính là Khánh vương, mà chỉ cần bắt được Khánh vương, vấn đề lớn nhất cũng sẽ được giải quyết.

Vì vậy, trận chiến Khánh Hoa phủ thành cũng trở thành trận chiến quan trọng nhất.

“Hạ quan tuân lệnh!” Vệ Sâm đứng dậy chấp tay đáp.

Chương 747: Triều Đình Tranh Luận (1)

Sáng ngày 20 tháng 5, Dương Chính Sơn dẫn quân xuất chinh, từ Đẳng Long Vệ tiến thẳng vào Thanh Hoa phủ, kiểm chỉ Thanh Hoa phủ thành.

Thanh Vương nhận được tin tức ngay lập tức, hấn cũng không hề hoảng sợ, dù sao đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của bọn hấn.

Ngày 21 tháng 5, đại quân Đẳng Long Vệ đã áp sát dưới thành Thanh Hoa phủ.

Đồng thời, tin tức Thanh Vương và Kế Phi Ngũ cầu kết mưu nghịch cũng đã truyền đến kinh đô.

Tin tức là do Mật Vũ Vệ báo cáo, Dương Chính Sơn cũng có tấu chương, bất quá hấn không thể dùng tám trăm dặm cấp báo, cho nên tấu chương của hấn chậm hơn Mật Vũ Vệ một bước.

Buổi chiều, bên trong Thái Cực điện hoàng thành, thái tử, Thành vương, Cung vương cùng với các trọng thần triều đình tụ họp.

Thái tử, Thành vương, Cung vương ba người ngồi dưới ngai vàng, các triều thần đứng trong điện.

Lúc này trên mặt thái tử lộ ra vẻ mệt mỏi không thể che giấu được, hấn không ngờ cục diện lại trở nên như thế này.

Mình vừa mới giám quốc, kết quả là đại quân Ngột Lương đã xâm nhập Liêu Tây, Thanh Vương lại cầu kết với Kế Phi

Ngũ mưu nghịch, lúc này hẳn cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Hắn luôn khao khát có được ngai vàng, mà hiện tại chính là lúc hắn cách ngai vàng gần nhất, đồng thời cũng cảm nhận được áp lực to lớn đến từ ngai vàng.

“Các vị đại nhân có đề nghị gì đối với cục diện của Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn không?” Thái tử trầm giọng hỏi.

Thành vương và Cung vương ngồi hai bên, nhìn các triều thần trong điện.

Hai người này đều không phải nhân vật đơn giản, có thể cùng thái tử tranh đấu trong triều đình suốt mười năm qua, đủ để chứng minh năng lực và thực lực của bọn họ.

Thật ra không chỉ có thái tử, mà cả Thành vương và Cung vương, tuổi của bọn họ cũng không còn nhỏ.

Hoàng đế lão nhi năm nay đã sáu mươi lăm tuổi, mà thái tử đã gần năm mươi, Thành vương và Cung vương đều ở khoảng bốn mươi tuổi.

Không trách thái tử cảm thấy bức bối, làm thái tử gần ba mươi năm, hẳn có thể không bức bối sao?

Mấu chốt là trên đầu hắn lại có một vị đế vương mạnh mẽ như Thừa Bình Đế, khiến hắn ba mươi năm qua sống trong lo lắng, run sợ dưới cái bóng của Thừa Bình Đế.

Ba mươi năm làm thái tử a, nếu như Thừa Bình Đế không chết, phỏng chừng thái tử sẽ đi trước Thừa Bình Đế!

“Điện hạ, lão thần cho rằng việc cấp bách hiện tại là tuyển chọn tuần phủ và tổng binh mới cho Trọng Sơn Trấn, nắm giữ đại cục của Trọng Sơn Trấn, tiêu diệt Thanh Vương phản nghịch!”

Lý Tư Viễn đứng ra nói.

“Thần phụng nghị!”

“Thần phụng nghị!”

Mọi người nhao nhao phụ họa tán thành.

Thái tử nghe vậy, thần sắc hơi động, hỏi: “Vậy các lão cảm thấy ai có thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng này?”

Tuyển chọn tuần phủ và tổng binh mới, đây là chuyện lớn, liên quan đến binh quyền của toàn bộ Trọng Sơn Trấn.

Mặc dù hiện tại tình thế của Trọng Sơn Trấn rất xấu, nhưng điều này không ngăn cản thái tử muốn nắm giữ Trọng Sơn Trấn trong tay mình.

Cùng với hắn còn có Thành vương và Cung vương cũng ôm suy nghĩ tương tự.

Lý Tư Viễn cúi người nói: “Lão thần cho rằng Liêu Viễn bố chính sứ Bằng Đường có thể đảm nhiệm chức tuần phủ Trọng Sơn Trấn, Đằng Long Vệ Dương Chính Sơn có thể đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn!”

Thái tử nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, nói: “Cô nhớ là Bằng Đường chưa từng nắm giữ qua quân chính!”

Mặc dù bố chính sứ cũng được xem là trọng thần ở địa phương, nhưng lại không được xem là quan lớn trấn giữ một phương.

Nắm giữ chính sự của một tỉnh, cũng được xem là địa vị cao quyền trọng.

Nhưng bố chính sứ không nắm giữ quân chính.

Bằng Đường từng đảm nhiệm tri huyện, tri châu, tri phủ, tham chính các chức vụ khác, quả thực chưa từng nắm giữ qua quân chính.

Lý Tư Viễn lại nói: “Người này Bàng Đường giỏi về chính vụ, làm việc lão thành cẩn trọng, mặc dù không giỏi về quân sự, nhưng có thể ổn định Liêu Đông!”

Ý tứ trong lời nói của Lý Tư Viễn rất hàm súc, đó chính là Bàng Đường chỉ cần ổn định Liêu Đông là được, không cần nhúng tay vào quân sự.

Tại sao biên trấn lại phải thiết lập tuần phủ, không phải là để kiểm chế tổng binh sao?

Nếu như thời kỳ hòa bình, tuần phủ nắm giữ quân chính, ở trên tổng binh, nhưng nếu như thời chiến, vậy thì tuần phủ phải phối hợp với tổng binh.

Trước đó Lục Sùng Đức và Lương Trữ của Trọng Sơn Trấn đã xử lý rất tốt chuyện này.

Tuần phủ là văn thần, tổng binh là võ tướng, luận chỉ huy tác chiến văn thần làm sao có thể sánh bằng võ tướng?

Cho nên tuần phủ của Trọng Sơn Trấn được chọn ra lúc này không cần có tài năng quân sự, chỉ cần lão thành cẩn trọng, bảo đảm hậu cần cho quân đội tác chiến ở tiền tuyến là được.

Mà Bàng Đường lại là bố chính sứ của Liêu Viễn, hẳn là người hiểu rõ tình huống của Liêu Đông nhất, có thể điều động tài nguyên của Liêu Đông để bảo đảm hậu cần cho quân đội tiền tuyến.

Hiện tại Bàng Đường chắc chắn không thể đến Trọng Sơn Trấn nhậm chức, Trọng Sơn Quan đã rơi vào tay Kế Phi Ngữ, Trọng Sơn Trấn ngay cả nha môn tuần phủ cũng không có, Bàng Đường muốn xử lý công việc của Trọng Sơn Trấn ở Liêu An phủ sẽ thích hợp hơn.

Vì vậy, người thích hợp nhất để đảm nhiệm chức tuần phủ Trọng Sơn Trấn hiện tại chính là Bàng Đường.

Thái tử liếc nhìn Lý Tư Viễn một cái, tâm trạng có chút phức tạp.

Hắn muốn tranh đoạt chức vụ tuần phủ này, bất quá nể mặt Lý Tư Viễn, cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp.

Về phần Thành vương và Cung vương, cũng không đặt tâm tư vào chức tuần phủ, bởi vì lời của Lý Tư Viễn đã rất rõ ràng, tiếp theo binh quyền của Trọng Sơn Trấn sẽ nắm giữ trong tay tổng binh, chứ không phải là tuần phủ.

“Mặc dù người này Dương Chính Sơn có tài, nhưng hắn chỉ là một vệ ti chỉ huy sứ, có khi nào sẽ không thể phục chúng hay không?”

Chương 748: Triều Đình Tranh Luận (2)

“Cô cảm thấy Tĩnh Viễn hầu thích hợp hơn để đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn!”

Lần này thái tử không cho Lý Tư Viễn cơ hội nói chuyện, trực tiếp nói ra người thích hợp trong lòng mình.

Lý do của hắn cũng không sai, Dương Chính Sơn chỉ là chỉ huy sứ của Đàng Long Vệ, Trọng Sơn Trấn có không ít người có chức quan phẩm cấp cao hơn hắn, để hắn đảm nhiệm chức tổng binh, rất có thể sẽ có người không phục.

Như Đường Phi Hồ, Ngưu Trang đều là lấy chức quan đô chỉ huy đồng tri của Trọng Sơn Trấn đảm nhiệm chức tham tướng, phẩm cấp đều cao hơn Dương Chính Sơn.

Mà nếu như Dương Chính Sơn đảm nhiệm chức tổng binh, vậy thì ít nhất chức quan của hắn cũng phải thăng lên làm đô đốc kiêm sự của đô đốc phủ trung quân.

“Bản vương cảm thấy không thỏa đáng, Tĩnh Viễn hầu không có kinh nghiệm làm việc ở biên trấn, cũng không hiểu rõ công việc của Trọng Sơn Trấn, làm sao có thể đảm nhiệm trọng trách này vào lúc này?”

Lý Tư Viễn còn chưa nói chuyện, Thành vương đã nhảy ra phản đối trước.

Ai mà không biết Tĩnh Viễn hầu là người của thái tử, bọn họ không thể để cho người của thái tử nắm giữ Trọng Sơn Trấn.

“Đúng vậy, bản vương cảm thấy Nam Dương hầu Lục Bách Thư thích hợp hơn, tu vi của Nam Dương hầu cao cường, lại nhiều lần đến Liêu Đông xử lý công việc, có nhiều hiểu biết về Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn, có thể đảm nhiệm trọng trách này!”

“Không thỏa đáng, Nam Dương hầu là ti đốc của Hiến Võ Doanh, làm sao có thể dễ dàng điều động?”

“Vậy thì đề thế tử của Xương Quốc công đi, thế tử của Xương Quốc công đức tài vẹn toàn, dũng mãnh thiện chiến!”

“Dũng mãnh thiện chiến! Hoàng huynh, nếu bản vương không nhớ nhầm, Tôn Kế Tông hình như chưa từng ra chiến trường thì phải!” Thành vương cười khinh thường nói.....

Trong lúc nhất thời, thái tử, Thành vương, Cung vương ba người tranh luận không ngừng, đều muốn cử người của mình đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn.

Sắc mặt của thái tử càng ngày càng khó coi, Thành vương và Cung vương rõ ràng là liên hợp nhằm vào hắn, người nào hắn đề cử, hai người đều sẽ nhảy ra phản đối.

Mà các triều thần trong điện thấy vậy đều im lặng, từng người một giống như biến thành câm điếc.

Ánh mắt của thái tử đảo qua đám triều thần này, trong lòng hận không thôi.

Đừng nhìn bọn hắn tranh đấu kịch liệt, nhưng trên thực tế triều đình vẫn nằm trong sự khống chế của Thừa Bình Đế.

Từ nội các đến lục bộ, lại đến ngũ quân đô đốc phủ, phạm là triều thần nắm giữ quyền lực lớn trong triều đình, bọn họ đều không thể lôi kéo được.

Năm vị các thần của nội các, một đám thượng thư của lục bộ, cùng với đô đốc trái phải của ngũ quân đô đốc phủ, từ

trước đến nay đều không có ý định đứng về phía nào.

Đây chính là năng lực khống chế triều đình của Thừa Bình Đế, cho dù hiện tại Thừa Bình Đế rơi vào hôn mê, những trọng thần này vẫn không đứng về phía hắn là thái tử.

Thái tử hiểu rất rõ, chỉ cần Thừa Bình Đế vẫn chưa chết, hắn là thái tử thì vẫn chỉ là thái tử.

Nghe hai vị hoàng đế phản bác, ánh mắt của thái tử rơi vào trên người Ninh Quốc công Chu Mậu, đột nhiên mở miệng nói: “Cô cảm thấy Chu Lan Chu tướng quân thích hợp hơn, Ninh Quốc công, người cảm thấy như thế nào?”

Lão đông tây, đừng giả chết nữa, nhanh chóng nói chuyện giúp cô đi!

Sau khi giọng nói của thái tử vang lên, trong điện yên tĩnh hẳn đi.

Muốn hỏi hiện tại ai thích hợp làm tổng binh Trọng Sơn Trấn, không còn nghi ngờ gì nữa, Chu Lan là thích hợp nhất.

Lương Trữ không được, bởi vì hắn là thống soái của cấm quân, lúc này ai cũng có thể điều động, nhưng Lương Trữ thì không thể.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lương Trữ là do hoàng đế lão nhi bổ nhiệm, nếu như ai điều động Lương Trữ, vậy thì người đó chính là có ý đồ bất chính, sự quan trọng của cấm quân mười hai doanh không cần nói nhiều.

Lúc này thay đổi thống soái của cấm quân mười hai doanh, điều đó không khác gì đặt đao lên cổ của Thừa Bình Đế.

Cho nên trừ Lương Trữ, Chu Lan trở thành người thích hợp nhất.

Trong lòng Chu Mậu hơi thở dài một tiếng, bất đắc dĩ chỉ có thể đứng ra nói: “Điện hạ, lão thần cảm thấy không thỏa

đáng, mặc dù Chu Lan quen thuộc tình huống của Trọng Sơn Trấn, nhưng từ kinh đô đến Liêu Đông, ít nhất cũng phải mười ngày, thời gian mười ngày đủ để cục diện của Trọng Sơn Trấn xấu đến mức không thể vãn hồi được!”

“Lão thần cảm thấy đề nghị của Lý các lão thích hợp hơn, chỉ huy sứ của Đãng Long Vệ Dương Chính Sơn có thể đảm nhiệm chức vụ này!”

Hắn lại kéo đề tài trở về trên người Dương Chính Sơn.

Để Chu Lan đi Trọng Sơn Trấn?

Đừng nói đùa nữa!

Hiện tại phủ Ninh Quốc công của bọn họ không thể mạo hiểm, phủ Ninh Quốc công đã rất chói mắt rồi, tuyệt đối không thể để Chu Lan tiến thêm một bước.

Chỉ cần một ngày hắn không lui xuống, Chu Lan không thể tiến thêm một bước, nếu không phủ Ninh Quốc công nhất định sẽ trở thành cái gai trong mắt cái dằm trong thịt của hoàng đế.

Bất luận là hoàng đế lão nhi hiện tại, hay là hoàng đế tương lai sau này đăng cơ, đều không thể dung nạp được một phủ Ninh Quốc công quyền thế ngập trời.

Thật ra Chu Mậu cũng không muốn để Dương Chính Sơn đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn, bởi vì Dương Chính Sơn cũng được xem là người thuộc phe của phủ Ninh Quốc công, bất quá để Dương Chính Sơn đảm nhiệm chức tổng binh vẫn tốt hơn để Chu Lan đảm nhiệm một chút.

Về phần Lý Tư Viễn, hắn cũng không để ý đến vấn đề của phủ Ninh Quốc công, hắn chỉ cảm thấy Dương Chính Sơn thích hợp nhất.

Mặc dù Chu Lan cũng thích hợp, nhưng Chu Lan ở kinh đô, hơn nữa đã rời khỏi Trọng Sơn Trấn nhiều năm, chắc chắn

hiếu biết của hắn về Trọng Sơn Trấn không bằng Dương Chính Sơn.

Thái tử nghe Chu Mậu nói, tâm trạng càng thêm không tốt.

Ý định của hắn là lấy lòng Chu Mậu, dù sao người mình đề cử đều có người phản đối, vậy thì không bằng lấy lòng phủ Ninh Quốc công một chút, chỉ cần không để Thành vương và Cung vương chiếm được lợi ích, vậy thì chuyện này cũng không phải là tệ nhất.

Chỉ là hắn không ngờ Chu Mậu căn bản không nể tình hắn.

Lý Tư Viễn lại mở miệng nói: “Lão thần cho rằng chỉ huy sứ của Đàng Long Vệ Dương Chính Sơn có thể đảm nhiệm chức vụ này, mong điện hạ lấy đại cục làm trọng!”

Lời này của hắn nói ra có chút không khách khí.

Mong điện hạ lấy đại cục làm trọng!

Đó không phải là đang nói trước đó thái tử không lấy đại cục làm trọng sao?

“Thần phụng nghị!”

“Lão thần phụng nghị!”

Vài vị đại thần đứng ra phụ họa, ngay cả Lưu Nguyên Phủ vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần cũng đứng ra phụ họa một chút.

Lưu Nguyên Phủ đã đứng ra, Quan Văn Thạc tự nhiên cũng đi theo phụ họa.

Lý Tư Viễn đại diện cho ý kiến của nội các, Chu Mậu đại diện cho trung quân đô đốc phủ và huân quý, mà Lưu Nguyên Phủ và Quan Văn Thạc đại diện cho đô sát viện.

Cộng thêm lễ bộ thượng thư Ngô Lương Tê và công bộ thượng thư Tường Uy đứng ra phụ họa, ý kiến của các triều

thần cơ bản đã thống nhất.

Binh bộ thượng thư Vương Lộ liếc nhìn Lưu Nguyên Phủ bên cạnh, cũng đứng ra nói: “Thần phụng nghị!”

Lưu Nguyên Phủ tán thành đề Dương Chính Sơn đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn, không phải bởi vì hắn có giao tình với Dương Chính Sơn, mà là hắn cảm thấy Dương Chính Sơn thích hợp.

Mặc dù luận chức quan, Dương Chính Sơn hơi thấp một chút, nhưng luận năng lực, không ai nghi ngờ năng lực của Dương Chính Sơn.

Thành tích trước đó của Dương Chính Sơn chính là bằng chứng lớn nhất, tên tuổi sát thần đồ phụ đủ để trấn nhiếp vô số người.

Ngược lại binh bộ thượng thư Vương Lộ là nể mặt Lý Tư Viễn và Lưu Nguyên Phủ mới tán thành.

Vương Lộ không hiểu rõ về Dương Chính Sơn, chỉ biết Dương Chính Sơn là một nhân vật lợi hại, nhưng cụ thể lợi hại đến mức nào, bản thân hắn cũng không có một khái niệm rõ ràng.

Thái tử, Thành vương và Cung vương thấy vậy, cũng không tranh luận nữa.

Còn có thể tranh luận như thế nào?

Tranh luận tiếp chính là không đề ý đến đại cục!

Đối với kết quả như vậy, Thành vương và Cung vương cũng không có cảm giác gì, dù sao mục đích của bọn họ chính là không để người của thái tử nắm giữ Trọng Sơn Trấn, hiện tại mục đích của bọn họ cũng được xem là đã đạt được một nửa, về phần một nửa còn lại chính là người của bọn họ cũng mất đi cơ hội nắm giữ Trọng Sơn Trấn.

Người khó chịu nhất chính là thái tử, cái gì cũng không chiếm được không nói, còn suýt nữa bị Lý Tư Viễn gán cho cái mũ không để ý đến đại cục, muốn lấy lòng Chu Mậu một chút, kết quả Chu Mậu lại không nể tình.

Hiện tại hắn có cảm giác giống như đã mất cả chì lẫn chài.

“Vậy thì như vậy đi, Liêu Viễn bổ chính sứ Bàng Đường thăng làm tuần phủ Trọng Sơn Trấn, thêm hàm hữu khiêm đô ngự sử, chỉ huy sứ của Đẳng Long Vệ thăng làm đô đốc kiêm sự của đô đốc phủ trung quân, chính thức đảm nhiệm chức tổng binh Trọng Sơn Trấn!”

Thái tử trầm giọng nói.

“Điện hạ anh minh!”

Các triều thần đồng thanh hô to anh minh.

Chương 749: Đánh vào chỗ tất cứu, điều hổ ly sơn! (1)

Thanh Hoa phủ thành, đại quân Đằng Long Vệ hùng dũng tiến đến.

Giáp sắt lạnh lẽo, mũi giáo băng hàn, tràn ngập sự nghiêm trang, tạo nên một uy thế khiến người ta không rét mà run.

Đại quân chưa đến dưới thành, vài toán kỵ binh giáp sắt đã tản ra trước, tuần tra quanh toàn bộ phủ thành.

Sau đó, đại quân dàn trận dưới thành, hàng vạn tướng sĩ lần lượt vào trận, chỉ trong hai khắc, một quân trận khổng lồ đã bày ra dưới chân thành.

Phía sau quân trận, không ít tướng sĩ và công binh đang dựng trại, từ trên cao nhìn xuống, cảm giác đầu tiên là trật tự, mọi thứ đều có vẻ phối hợp nhịp nhàng.

Đợi các tướng sĩ phía trước dàn trận xong, Dương Chính Sơn cười ngửa dẫn theo hai trăm thân vệ đến trước trận, nhìn phủ thành cao lớn, hấn vuốt râu.

Thanh Hoa phủ thành là một tòa đại thành, trong thành không chỉ có hàng vạn bách tính sinh sống, mà còn có một tòa Thanh vương phủ.

Thanh vương phủ không phải là một phủ đệ, mà là một tòa vương thành, đã là vương thành, thì tự nhiên không nhỏ.

Tường thành Thanh Hoa phủ cao chừng hai trượng, bốn mặt có tám cổng thành, mỗi cổng thành đều có lầu cổng cao cao, so với nó, vệ thành của Đằng Long Vệ có vẻ rất nhỏ.

Một lát sau, Dương Minh Chí dẫn theo hơn trăm kỵ binh đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“Sao rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tường thành hoàn chỉnh, không có khe hở, trên tường thành đều có phản quân canh giữ!” Dương Minh Chí nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu.

Giao chiến trong Đại Vinh khác với việc chinh phạt Đông Hải Hồ tộc, mặc dù đại tộc của Hồ tộc cũng có địa bàn cố định, nhưng địa bàn của bọn họ không có tường thành, nhiều nhất chỉ có một vòng hàng rào gỗ.

Năm đó, tại sao Dương Chính Sơn có thể tung hoành ở Bắc Địa, trong tám ngày liên tiếp phá hủy bảy bộ tộc của Hồ tộc, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là không có tường thành ngăn cản, bọn họ có thể dễ dàng xông vào trong bộ tộc của Hồ tộc.

Mà hiện tại, bọn họ đối mặt là một tòa thành trì, tường thành hai trượng đủ để ngăn cản tuyệt đại đa số tướng sĩ.

Trong tình huống không có bất kỳ công cụ nào, muốn vượt qua tường thành cao hai trượng, võ giả Đoán Thẻ cảnh đều rất khó làm được, càng đừng nói đến người bình thường không có tu vi.

Hiện tại, tướng sĩ của Đằng Long Vệ ngũ quân doanh cơ bản đều là võ giả, nhưng binh lính bình thường phần lớn vẫn chưa trở thành võ giả.

Muốn công thành, bọn họ nhất định phải có đủ công cụ công thành mới được.

“Người đi xung quanh xem thử, xem có cây cối nào có thể chặt được không!” Dương Chính Sơn nói.

“Rõ!” Dương Minh Chí đáp một tiếng.

Cũng ngay lúc Dương Chính Sơn đang quan sát tình hình Thanh Hoa phủ thành, trên tường thành, ba người Thanh vương, Từ Mậu Tài, Đoạn Hằng cũng đang quan sát tình hình đại quân Đằng Long Vệ.

Nhìn trận hình chỉnh tề, tướng sĩ im lặng như đá, cảm nhận khí thế nặng nề và sát phạt kia, ba người đều có cảm giác không thở nổi.

“Trước đây thường nghe nói Dương Chính Sơn giỏi luyện binh, giỏi trị quân, hôm nay vừa thấy, lời đồn quả nhiên không sai!” Thanh vương trầm mặt nói.

Từ Mậu Tài nhú chặt mày, “Dương Chính Sơn không chỉ giỏi luyện binh trị quân, còn tinh thông mưu lược, cuốn “Tam Thập Lục Kế” hắn viết đã truyền khắp Đại Vinh, hơn nữa nghe nói trận chiến Phục Sơn thành, Lương Trữ chính là dựa vào kế sách của hắn để giành chiến thắng!”

Thanh vương gật gật đầu, “Tình hình hiện tại xem ra rất bất lợi cho chúng ta!”

“Ừ, nhưng vương gia không cần lo lắng, tình thế trước mắt mặc dù bất lợi cho chúng ta, nhưng chỉ cần Kế Phi Ngữ dẫn đại quân đến, cục diện sẽ lập tức đảo ngược!”

“Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần làm lớn thanh thế, Liêu Đông tất nhiên sẽ có vô số người có chí hướng đến đầu quân cho vương gia!”

Từ Mậu Tài vuốt chòm râu dê hơi thừa thớt, tự tin nói.

Đoạn Hằng liếc nhìn Từ Mậu Tài một cái, nói: “Việc cấp bách là chúng ta phải vượt qua cửa ải trước mắt này, ngăn cản cuộc tấn công của Đằng Long Vệ, chứ không phải nghĩ đến toàn bộ Liêu Đông.”

Hắn không hứng thú với lời nói khoác của Từ Mậu Tài, hắn tương đối thực tế, lúc này trong đầu hắn toàn là làm sao để

phòng thủ, làm sao có thể ngăn cản Đằng Long Vệ ở ngoài thành, làm sao có thể kiên trì một tháng, đợi đến khi Kế Phi Ngũ đến.

Từ Mậu Tài không để ý đến sự xúc phạm của hắn, ngược lại tự tin cười nói: “Trong lòng lão phu đã có kế sách, Đoàn tướng quân không cần lo lắng!”

“Kế sách gì?” Đoàn Hằng nghiêm nghị nhìn hắn.

Từ Mậu Tài nhìn đại quân Đằng Long Vệ ngoài thành khí thế bàng bạc, vuốt râu, nhàn nhạt cười nói: “Đánh vào chỗ tất cứu, điều hổ ly sơn!”

Đoàn Hằng nhíu chặt mày, “Ý gì?”

“Đoàn tướng quân, người nói nếu dùng ba ngàn tinh kỵ tấn công Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn sẽ thế nào?” Từ Mậu Tài cười hỏi.

Hai mắt Đoàn Hằng lóe lên, “Dương Chính Sơn sẽ quay về tiếp viện!”

“Không sai! Theo tình báo chúng ta nhận được, lần này Đằng Long Vệ xuất binh khoảng một vạn năm ngàn người, mà vệ thành chỉ có một ngàn binh lính phòng thủ!”

“Ba ngàn tinh kỵ chắc chắn có thể chiếm được vệ thành, mà trong vệ thành có cả gia quyến của Dương Chính Sơn!”

“Hắn nhất định sẽ dẫn quân quay về tiếp viện, nhưng lão phu cho rằng hắn sẽ không dẫn toàn quân quay về, chỉ dẫn theo kỵ binh quay về, cũng chính là ngũ quân doanh của Đằng Long Vệ!”

Từ Mậu Tài ánh mắt tinh mang, tiếp tục nói: “Mà chỉ cần hắn dám dẫn quân quay về, thì chúng ta sẽ có cơ hội đánh tan Đằng Long Vệ!”

“Chuyện này~~” Đoàn Hằng có chút do dự.

Dựa vào thành kiên cố phòng thủ, hấn có lòng tin có thể kiên trì một tháng, nhưng nếu ra ngoài thành nghênh chiến, trong lòng hấn ít nhiều có chút không chắc chắn.

“Sao vậy, Đoạn tướng quân không dám ra ngoài thành nghênh chiến sao?” Từ Mậu Tài cười mỉm nhìn Đoạn Hằng.

Chương 750: Đánh vào chỗ tất cứu, điều hổ ly sơn! (2)

Thanh vương cũng nhìn về phía Đoạn Hằng, mặt già của Đoạn Hằng đỏ lên, trước mặt Thanh vương, sao hắn có thể nói là không dám?

“Sao có thể? Mặt tướng chỉ lo lắng Dương Chính Sơn sẽ không quay về tiếp viện!”

Từ Mậu Tài cười nói: “Chắc chắn sẽ, người như Dương Chính Sơn cực kỳ coi trọng tình thân, hắn đối với thê tử tình sâu ý nặng, đối với con cháu từ ái hết mực, cho nên nhược điểm lớn nhất của hắn chính là quá coi trọng tình thân!”

Hắn chính là đã nghiên cứu kỹ về Dương Chính Sơn, đối với tính cách của Dương Chính Sơn hiểu biết rất sâu.

Đừng nhìn Dương Chính Sơn trên chiến trường là sát thần đồ phụ, nhưng ở nhà hắn lại là một tướng công tốt, một người cha tốt, một người ông tốt!

Ừ, nếu Dương Chính Sơn biết được đánh giá của Từ Mậu Tài về hắn, nhất định sẽ cảm ơn hắn.

“Bất kể hắn mang theo bao nhiêu người quay về, thì đó đều là thời cơ tốt nhất để chúng ta xuất kích!” Từ Mậu Tài cười nói.

Thanh vương hơi gật đầu, “Mặc dù như vậy có hơi mạo hiểm, nhưng quả thật là lựa chọn tốt nhất của chúng ta hiện nay.”

Giữa việc phòng thủ một tháng và đánh tan Đẳng Long Vệ, Thanh vương tự nhiên sẽ chọn đánh tan Đẳng Long Vệ, bởi vì hấn cần một chiến thắng để chứng minh bản thân, để làm lớn thanh thế của mình, để nhiều người hơn đến đầu quân cho hấn.

Mưu nghịch tạo phản không chỉ là đánh đánh giết giết, mà còn phải chú ý đến chiến lược và cục diện.

Hiện tại hấn có Kế Phi Ngũ trợ giúp, đã có nền tảng để khởi binh tạo phản, nhưng lực lượng hấn nắm giữ so với toàn bộ Đại Vinh, vẫn còn quá yếu.

Hấn cần nhiều người hơn thấy được thực lực của hấn, công nhận năng lực của hấn, đến đầu quân cho hấn.

Nếu không phải biết được Dương Chính Sơn sẽ không đầu quân cho hấn, kỳ thật hấn càng muốn lôi kéo Dương Chính Sơn.

“Vậy khi nào chúng ta xuất kích?” Đoạn Hằng hỏi.

“Đừng vội, đợi bọn họ chế tạo ra công cụ công thành rồi xuất kích cũng không muộn!” Từ Mậu Tài nói.

Đoạn Hằng hơi yên tâm một chút.

Hiện tại bọn họ có hai lựa chọn, một là phòng thủ, một là kế hoạch chủ động xuất kích của Từ Mậu Tài. Từ Mậu Tài không vội vàng thực hiện kế hoạch của mình, là để tránh một thất bại thảm hại.

Kéo dài thời gian, kỳ thật là có lợi cho bọn họ.

.....

Đêm xuống, đại quân doanh trại đã dựng xong.

Trong doanh trại chủ tướng, Dương Chính Sơn triệu tập một đám tướng quân đến bàn bạc chuyện công thành.

“Nhìn từ phản ứng của địch quân, bọn họ định dựa vào thành phòng thủ, đợi Kế Phi Ngũ dẫn đại quân đến tiếp viện!”

“Ta ước chừng Kế Phi Ngũ đại khái cần khoảng hai mươi ngày đến một tháng mới có thể xử lý xong tình hình ở Trọng Sơn trấn, cũng chính là nói chúng ta chỉ có hai mươi ngày!”

“Trong vòng hai mươi ngày, chúng ta nhất định phải phá thành, nếu không đợi đến khi Kế Phi Ngũ đến, tình cảnh của chúng ta sẽ rất phiền toái!”

Dương Chính Sơn thần sắc ngưng trọng nói.

Trọng Sơn trấn, Đường Phi Hồ và Ngưu Trang tuyệt đối không thể ngăn cản Kế Phi Ngũ, binh lực dưới trướng hai người bọn họ còn không đến hai vạn, cho dù tạm thời tập hợp binh lính của các vệ sở và các doanh trại thủ bị ở các thành lại, nhiều nhất cũng không vượt quá năm vạn.

Mà binh lực dưới trướng Kế Phi Ngũ ít nhất là gấp bốn lần bọn họ.

Chênh lệch binh lực lớn như vậy, Đường Phi Hồ và Ngưu Trang có thể giữ được địa bàn của mình đã là rất tốt, căn bản không có sức ngăn cản Kế Phi Ngũ nam hạ Thanh Hoa phủ.

Đương nhiên điều này không phải nói Đường Phi Hồ và Ngưu Trang không có tác dụng, bọn họ ít nhất cũng có thể kiềm chế một phần binh lực của Kế Phi Ngũ, khiến Kế Phi Ngũ không thể dốc toàn lực nam hạ.

“Các người có kế sách gì không?” Dương Chính Sơn nhìn thuộc hạ hỏi.

Tạ Uyên và Dương Minh Chí nhìn nhau, mà Tống Đại Sơn thì trừng to mắt, nói: “Đại nhân, chuyện này có kế sách gì chứ, chúng ta trực tiếp tấn công là được, chẳng lẽ bọn họ có thể ngăn cản chúng ta!”

Dương Chính Sơn trợn mắt, “Câm miệng.”

Tên ngốc này!

Thật là đau đầu.

Kỳ thật Tổng Đại Sơn nói không sai, tấn công là biện pháp đơn giản trực tiếp nhất.

Mặc dù Tổng Đại Sơn ngốc, nhưng cũng không ngu, sự tự tin của hắn đến từ sự cường đại của ngũ quân doanh.

Là giáo đầu của ngũ quân doanh, hắn hiểu rõ nhất về ngũ quân doanh.

Hiện tại tướng sĩ của ngũ quân doanh không kém gì tướng sĩ của thủ bị doanh năm năm trước, thậm chí nói về thực lực cá nhân, hiện tại ngũ quân doanh còn mạnh hơn vài phần.

Lấy ngũ quân doanh làm tiên phong, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn đánh hạ Thanh Hoa phủ thành.

Nhưng đây là trong trường hợp không tính đến thương vong!

Dương Chính Sơn không muốn tấn công, bởi vì hiện tại Đằng Long Vệ không thể chịu đựng được thương vong quá lớn.

Đừng quên, sau đó bọn họ còn phải đối mặt với đại quân của Kế Phi Ngũ.

Nếu lúc này thương vong quá lớn, hắn lấy gì để ứng phó với đại quân của Kế Phi Ngũ?

“Nếu bọn họ có thể ra ngoài thành nghênh chiến thì tốt rồi!” Tạ Uyên có chút bất đắc dĩ nói.

“Dẫn răn ra khỏi hang?” Dương Chính Sơn như có điều suy nghĩ, “Vệ thiên hộ, trước đó người nói trong tay Thanh vương có khả năng còn một chi kỵ binh!”

Vệ Sâm gật gật đầu, nói: “Ừ, căn cứ theo điều tra của chúng ta phát hiện, những năm gần đây Thanh vương phủ đã mua hơn năm ngàn con ngựa chiến, mà hộ vệ của Thanh vương chỉ có một ngàn kỵ binh, Thanh Hoa Vệ càng không có kỵ binh.”

“Cho nên chúng ta suy đoán trong tay Thanh vương còn có một chi kỵ binh khoảng bốn ngàn người!”

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, “Vậy kỵ binh của bọn họ sẽ ẩn nấp ở đâu?”

Bốn ngàn kỵ binh, muốn ẩn nấp cũng không phải chuyện dễ dàng.

Người ăn ngựa nhai, lương thảo cần mỗi tháng cũng không phải là con số nhỏ.

Hơn nữa còn cần một khu đất rất lớn làm nơi đóng quân cho chi kỵ binh này.

“Chắc chắn không ở trong Thanh Hoa phủ!” Vệ Sâm nói.

Dương Chính Sơn thần sắc khẽ động, “Không ở trong Thanh Hoa phủ, vậy sẽ ở đâu?”

“Trọng Sơn trấn? Không thể nào, Trọng Sơn trấn khắp nơi đều là vệ sở và thôn bảo, căn bản không thể ẩn giấu một chi kỵ binh có số lượng lên đến bốn ngàn người.”

“Nếu là ở Trọng Sơn trấn Tây Lộ, thì còn có khả năng, nhưng như vậy thì không cần Thanh vương đi mua ngựa chiến rồi!”

Hai mắt Tạ Uyên lóe lên, nói: “Cho nên kỵ binh của bọn họ chắc chắn ẩn nấp ở trong Trường Thanh sơn!”

Dương Chính Sơn cười gật đầu, “Không sai, xung quanh ba trăm dặm, chỉ có Đại Thanh sơn mới có thể ẩn giấu được mấy ngàn kỵ binh!”

Tạ Uyên lại nhíu mày, “Vậy làm sao để dẫn rấn ra khỏi hang? Kỵ binh của bọn họ ở ngoài, ngược lại chúng ta phải phòng bị kỵ binh tập kích!”

Dương Chính Sơn ngón tay nhẹ gõ lên án thư trước mặt, “Người nói không sai, chúng ta phải phòng bị kỵ binh tập kích!”

“Về phần dẫn rấn ra khỏi hang~”

Hắn nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Từ Mậu Tài người này trước giờ luôn tự cho mình là cao siêu, rất là tự phụ!”

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Từ Mậu Tài đều biết tìm hiểu tính tình của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn lại sao có thể không tìm hiểu năng lực và thực lực của người bên cạnh Thanh vương?

Huống chi bên cạnh Dương Chính Sơn còn có Vệ Sâm cung cấp các loại tin tức tình báo.

“Ý của đại nhân là?” Tạ Uyên nói.

“Có lẽ chính bọn họ sẽ tự ra khỏi hang!”

Dương Chính Sơn không thể liệu sự như thần, hắn không thể đoán trước được kế hoạch của Từ Mậu Tài, nhưng điều này không cản trở hắn suy đoán ý đồ của Từ Mậu Tài.

“Chính bọn họ ra khỏi thành!” Tạ Uyên nghĩ nghĩ, hơi gật đầu, “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Dương Chính Sơn hơi lắc đầu, “Đừng vội, trước tiên chế tạo công cụ công thành đi!”

Công thành là một công việc kỹ thuật, không phải nói khiêng thang là có thể đi công thành.

Mà công cụ công thành có rất nhiều, ngoại trừ thang đơn giản nhất, còn có thang mây, cầu hào, lâm xung và các loại xe

chiến vân vân.

Chỉ khiêng thang xông lên, đó chính là nói nhảm.

Không đợi người xông đến chân tường thành, ước chừng đã bị bắn thành cái sàng rồi.

Cứ như vậy, Dương Chính Sơn định trước tiên chế tạo công cụ công thành, Từ Mậu Tài cũng định để cho Đặng Long Vệ chế tạo xong công cụ công thành rồi mới tiến hành kế hoạch của mình.

Chương 751: Tuần Phủ và Tổng Binh Trọng Sơn trấn (1)

Hai bên cách thành đối diện, liên tiếp mấy ngày đều không có động tĩnh.

Lúc này chính là thời điểm Đằng Long vệ công trình đội phát ra thần uy, Đằng Long vệ công trình đội nhưng là Dương Chính Sơn chuyên môn bồi dưỡng công binh, bọn hắn không chỉ am hiểu tu kiến cầu xây nhà ở, còn am hiểu chế tạo các loại máy móc.

Nhỏ thì dao thái rau kéo, lớn thì các loại chiến xa, cùng với tương đối phức tạp tọa nỗ vân vân, bọn hắn đều có thể chế tạo.

Đương nhiên, bọn hắn cùng Vệ Ty nha môn binh giáp tác phòng công tượng vẫn là có khác biệt, binh giáp tác phòng công tượng càng am hiểu chế tạo binh khí cùng với chiến giáp, trình độ công nghệ cùng kỹ thuật sẽ càng thêm cao cấp, càng thêm tinh tế.

Mà công trình đội công binh kỹ thuật cùng công nghệ tương đối muốn thô ráp một ít, dù sao chế tạo công thành khí giới đều thuộc về nhiệm vụ khẩn cấp, muốn tại thời gian ngắn nhất hoàn thành nhiệm vụ, không cần chậm trễ.

Cho nên công binh chế tạo công thành khí giới là phi thường nhanh, bất quá năm ngày thời gian, đại quân trong doanh địa liền dựng lên một toà toà công thành khí giới.

Hai mươi chỗ cao hai trượng lâm xung cùng thang mây, mười mấy chỗ đầy nắp gỗ phi ôn xa cùng xung đột xe, cùng với ba mươi cỗ tọa nỗ, thậm chí công trình đội còn chế tạo tám cỗ xe bắn đá.

Nhìn những thứ này công thành khí giới, Dương Chính Sơn khoe miệng hơi hơi vênh lên.

Những năm này Dương Chính Sơn cũng ở nghiên cứu công thành tác chiến, như thế nào nhanh chóng chế tạo càng nhiều công thành khí giới chính là hấn chủ yếu nghiên cứu phương hướng.

Cần biết Đằng Long vệ công trình đội không phải là hậu cần bộ đội, bọn hấn không cần áp tải lương thảo, nhưng là bọn hấn cần áp tải chế tạo công thành vật liệu.

Công thành khí giới đều là rất lớn, rất khó vận chuyển cự ly xa, bình thường chỉ có thể gần gũi lấy nguyên liệu chế tạo.

Cho nên Dương Chính Sơn liền tưởng một cái phương pháp lười biếng, cái kia chính là linh kiện tiêu chuẩn hóa.

Như đại hình tọa nỗ, thứ này vì sao chỉ có thể đặt ở trên tường thành hoặc là trên chiến thuyền, chính là bởi vì nó vận chuyển lên tới tương đối phiền toái, không thích hợp theo quân đội hành quân.

Nhưng là Dương Chính Sơn để công binh đem các loại linh kiện chuẩn bị tốt trước, đợi cho đến chiến trường, chỉ cần đem linh kiện tổ hợp lên tới là được.

Lại như xe bắn đá, thân thể cấu trúc bởi vì quá lớn không thể vận chuyển, nhưng là một ít tiểu hình phụ kiện lại có thể, cho nên tại chỗ lấy nguyên liệu thời điểm, chỉ cần chế tạo thân thể cấu trúc, những cái khác phụ kiện có thể trực tiếp sử dụng, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Nếu ở trong quá trình sử dụng, có phụ kiện hư, bởi vì linh kiện tiêu chuẩn đều là giống nhau, cho nên có thể trực tiếp thay đổi sử dụng.

Bởi vậy, Đằng Long vệ công trình đội mới có được nhanh chóng chế tạo công thành khí giới năng lực.

Kỳ thật cái phương pháp này cũng không tính khó, ở Đại Vinh cũng không phải không có người nghĩ tới, nhưng là vì cái gì rất ít có người sử dụng, nguyên nhân rất đơn giản, điều kiện không cho phép.

Liên lấy Vệ Sở tới nói, bọn hắn ngay cả rèn đúc binh giáp công tượng đều thừa thót, càng không cần phải nói chế tạo khí giới công tượng, nếu là cần thiết công thành tác chiến, bọn hắn chỉ có mấy cái hoặc là mấy chục cái công tượng phụ trách chế tạo kỹ thuật cùng công nghệ, sau đó sử dụng dân phu hỗ trợ chế tạo.

Dân phu làm một ít thô việc còn được, để bọn hắn chế tạo công thành khí giới, bọn hắn chỉ có thể đánh hạ thủ.

Tương tự, doanh binh công tượng có thể sẽ nhiều một ít, nhưng là số lượng cũng cực kỳ có hạn, rất ít người sẽ giống Dương Chính Sơn như vậy nuôi hai ngàn tên công binh.

Không thể nói rất ít, hẳn là không có.

“Dựa theo cái này tốc độ, lại qua hai ngày chúng ta liền có thể thử xem công thành!” Dương Chính Sơn đối bên người Tạ Uyên nói ra.

Tạ Uyên gật gật đầu, “Tướng sĩ môn sĩ khí rất cao, thậm chí có thể nói có chút chờ không kịp!”

“Ha ha ~” Dương Chính Sơn sáng lẫm cười to lên.

Đằng Long vệ tướng sĩ nhưng không có sợ chiến chi tâm, từng cái đều phi thường hiếu chiến.

Chiến tranh là muốn chết người, tuyệt đại đa số người đều sẽ sợ hãi chiến tranh.

Nhưng là đối với những cái đó cả ngày luyện võ cùng huấn luyện tướng sĩ tới nói, bọn hắn càng nghĩ ở trên chiến trường xung phong liều chết.

Đằng Long vệ tướng sĩ đã huấn luyện bốn năm, nhất là ngũ quân doanh tướng sĩ, bọn hắn đại bộ phận thời gian đều dùng ở huấn luyện thượng, cho tới bây giờ đều không có chân chính thực chiến qua.

Ngày ngày huấn luyện lại không có một lần thi triển tài nghệ cơ hội, tựa như một người cả ngày xem bóng, lại một mực nín nhịn không cùng người thảo luận giống nhau.

Cái nào đội bóng lợi hại, cái nào cầu thủ trâu bò, không thường xuyên tìm người tranh luận một phen, cái kia nhìn những thứ đó thi đấu chẳng phải là lãng phí thời gian?

Liên tại Dương Chính Sơn cùng Tạ Uyên kiểm tra công thành khí giới thời điểm, một cái tiểu kỳ quan nhanh chóng chạy tới, bẩm báo nói: “Khởi bẩm tướng quân, phía nam có một chi kỵ đội đang tiếp cận doanh địa, đại khái có trăm dư kỵ!”

“Phía nam!” Dương Chính Sơn hơi hơi cảm thấy kinh ngạc, “Từ Đằng Long vệ đi ra tới!”

“Là chúng ta người?”

“Hiện tại còn chưa xác định, chúng ta cũng không có cùng nó tiếp xúc!” Tiểu kỳ quan đáp.

Bọn hắn là trinh sát, bắt quá hiện tại trinh sát nhiệm vụ chủ yếu là vây quanh Khánh Hoa Khánh Hoa phủ thành, phía sau chỉ phóng hai cái tiểu kỳ.

“Đi, đi xem!” Dương Chính Sơn rất là kỳ quái là ai đến, nếu là người mình, hẳn là sẽ không tới trăm dư kỵ, nhiều nhất tới cái mười mấy kỵ là đủ rồi.

Chương 752: Tuần Phủ và Tổng Binh Trọng Sơn trấn (2)

Về phần địch nhân, như vậy càng sẽ không chỉ có tới trăm dư kỵ, trăm dư kỵ binh có thể làm cái gì?

Đi đến đại doanh phía sau cửa doanh trước, Dương Chính Sơn rất nhanh liền thấy được một chi kỵ đội phi nhanh mà đến.

Kỵ đội đi vào gần, Dương Chính Sơn phát hiện trong đó vậy mà còn có một cái người quen.

Liêu Viễn Bố Chính Sử Bàng Đường!

Hắn cùng Bàng Đường đã gặp mặt, trước đó Liêu Đông diêm vận ty tham ô án, hắn lĩnh binh tiến vào Liêu An phủ thành thời điểm, Bàng Đường liền cùng hắn đánh qua mặt, sau đó hắn ở Liêu An phủ trong thành lại cùng Bàng Đường gặp mặt qua một lần, chủ yếu là Bàng Đường sợ hắn ở Liêu An phủ trong thành làm sự tình, cho nên liền đi Trịnh Hiểu phủ đệ cùng hắn uống một bình trà.

Lại sau đó Bàng Đường phát hiện Đằng Long vệ tướng sĩ ở Liêu An phủ trong thành kỷ luật nghiêm minh, quy quy củ củ, cũng liền không lại quản Dương Chính Sơn.

Về sau diêm vận ty tham ô án kết thúc, Liêu Viễn Bố Chính Ty, Đô Ty nha môn, Án Sát Sử Ty cái này ba cái nha môn quan viên gần như là nhận được triều đình trách phạt,

Bàng Đường cũng bởi vậy bị hoàng đế lão nhi quở trách một phen.

Bất quá những cái này liền cùng Dương Chính Sơn không có quan hệ, khi đó Dương Chính Sơn sớm đã trở về Đằng Long vệ.

Gặp là Bàng Đường, Dương Chính Sơn vội vàng tiến lên, kinh ngạc hỏi: “Bàng đại nhân như thế nào đến?”

Vài năm không thấy, Bàng Đường một chút già nua một ít, hai bên tóc mai đều nhuộm lên sương trắng.

“Dương tướng quân, vị này là Binh Bộ Vũ Tuyền Ty Thôi Lang Trung Thôi đại nhân!” Bàng Đường không có trả lời Dương Chính Sơn vấn đề, mà là giới thiệu lên thân bên cạnh trung niên nam tử.

“Nguyên lai là Thôi đại nhân!” Dương Chính Sơn ôm quyền chấp tay.

“Thuộc hạ gặp qua Dương tướng quân!” Thôi Lang Trung rất là khách khí nói ra.

“Dương tướng quân, chúng ta có thể vào doanh nói chuyện hay không? Nói thật, lão phu có chút khát nước!” Bàng Đường thần sắc rất là bất đắc dĩ nói ra.

Hắn tuổi đã không nhỏ, hơn nữa hắn vẫn là một cái văn nhân, một đường này cưỡi ngựa mà đến, là vừa mệt lại khát.

“Đương nhiên, Bàng đại nhân, Thôi đại nhân, mời!”

Dương Chính Sơn cười híp mắt đem hai người này nghênh tiền vào trong doanh địa.

Xuyên qua tầng tầng doanh trướng, rất nhanh bọn hắn đi đến Dương Chính Sơn doanh trướng.

Một đường đi tới, Bàn Đường cùng Thôi Lang Trung đều ở quan sát trong doanh địa tình huống, thấy hết thấy đều có vẻ có trật tự, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu.

Tiến vào đại trường, Dương Chính Sơn bên người thân theo đã chuẩn bị trà nước.

Bàn Đường liên tiếp rót ba chén mới bỏ xuống trong tay chén trà.

“Ai, người già, không dùng được, chỉ là đuổi một ngày đường, liền có chút mệt mỏi không chịu nổi!”

Hắn rất là bất đắc dĩ nói ra.

“Nếu là Bàn đại nhân vất vả, có thể trước đi nghỉ ngơi một phen, trong doanh địa còn có mấy cái nhàn rồi lều trại!” Dương Chính Sơn nói ra.

Bàn Đường khoát khoát tay, nói ra: “Trước nói chính sự, đem chính sự nói lão phu lại đi nghỉ ngơi!”

“Chính sự?” Dương Chính Sơn nhìn về phía Thôi Lang Trung.

Binh Bộ Vũ Tuyên Ty chương khảo võ quan phẩm cấp, tuyển thụ, thăng điều, công thưởng chi sự.

Có một câu nói chuyện nhậm chức chi sự, văn quy Lại Bộ, vũ quy Binh Bộ.

Nói đơn giản một chút, võ quan thăng chức điều chỉnh đều về Binh Bộ quản lý, bất quá nói trở về, chức trách tuy rằng là như thế phân chia, nhưng là trên thực tế thao tác lại là không giống nhau.

Dưới tình huống bình thường, bách hộ dưới nhân sự an bài, Vệ Ty nha môn liền tính toán, thiên hộ dưới nhân sự an bài, Đô Ty nha môn liền tính toán, mà Vệ Ty nha môn nhân sự an bài, Ngũ Quân Đô Đốc phủ có rất lớn đề nghị quyền.

Đương nhiên, tất cả võ quan thăng chức điều chỉnh đều muốn hướng Binh Bộ ghi lại, Binh Bộ chân chính chấp chương kỳ thật là cao tăng võ quan tuyển thụ.

Tỷ như Vệ chỉ huy sứ, Đô chỉ huy sứ, chỉ huy khiêm sự, chỉ huy đồng tri vân vân, Ngũ Quân Đô Đốc phủ có thể đề cử, nhưng là lại muốn trải qua Binh Bộ đồng ý mới có thể nhậm mệnh.

Lại như biên trấn tổng binh, tham tướng, du kích tướng quân vân vân chủ yếu là chức quan, đều là Binh Bộ tới bổ nhiệm.

Bất quá đối với biên trấn tổng binh, tham tướng những cái này trọng yếu chức quan bổ nhiệm, kỳ thật cũng không có quyền quyết định, còn cần nội các tới phán định, thậm chí còn muốn bởi vì hoàng đế lão nhi phê chuẩn mới được.

Binh Bộ Vũ Tuyên Ty lang trung thời điểm này tới, Dương Chính Sơn trong lòng là có chút cảnh giác.

Không sai, chính là cảnh giác.

Lúc này triều đình bởi vì thái tử chấp chính, nếu là thái tử xem hấn không thuận mắt, thời điểm này miễn đi của hấn chức quan!

Tuy rằng hấn cảm thấy cái này có thể không lớn, nhưng là hấn vẫn là có chút lo lắng.

Bàng Đường nhìn về phía Thôi Lang Trung, Thôi Lang Trung từ trong ngực lấy ra một phần văn thư, đưa cho Dương Chính Sơn nói: “Dương tướng quân, đây là Binh Bộ ký phát điều chức văn thư, thăng Dương tướng quân vì trung quân đô đốc phủ đô đốc khiêm sự, thực thụ Trọng Sơn trấn tổng binh chi chức!”

“Sự cấp tòng quyền, thuộc hạ chỉ mang đến nhậm mệnh công văn cùng với Trọng Sơn trấn tổng binh quan ấn cùng với

kỳ bài!”

Nói, hấn đối ngoài trướng tùy tùng hô một tiếng, tùy tùng lập tức bung hai cái hộp gỗ đi đến Dương Chính Sơn trước người.

Dương Chính Sơn tiếp nhận cái tráp mở ra.

Đầu tiên cái tráp bên trong có hai khối chất bạc quan ấn, đô đốc khiêm sự là chính nhị phẩm, có chất bạc quan ấn hai khối.

Thứ hai cái tráp bên trong có bốn lá cờ màu lam cùng với bốn khối hình tròn lệnh bài, sở vị kỳ bài, cũng có thể xưng là vương mệnh kỳ bài, bình thường là tổng đốc, tuần phủ, tổng binh tiêu dưới trung quân quan sở nắm giữ. Nó sở đại biểu chính là triều đình ban cho đặc thù quyền lực.

Địa phương đại viên, một khi có được kỳ bài, cũng có thể tiết chế dưới trướng tiêu binh, cũng có thể đối với sở thuộc quan quân quyền biến làm việc.

Nói đơn giản một chút, biên trấn tổng đốc, tuần phủ cùng tổng binh đều có kỳ bài.

Có kỳ bài, Dương Chính Sơn mới là Trọng Sơn trấn tổng binh, không có kỳ bài, Dương Chính Sơn chỉ là trung quân đô đốc phủ đô đốc khiêm sự.

“Do ta đảm nhiệm Trọng Sơn trấn tổng binh!” Dương Chính Sơn nhìn xem quan ấn cùng kỳ bài mảy mỉu chặt.

“Không sai, người vì tổng binh, ta vì tuần phủ!” Bàng Đường nói ra.

Lần này triều đình hiệu suất vẫn là rất nhanh, triều nghị kết thúc sau, Lại Bộ cùng Binh Bộ chuẩn bị quan ấn cùng kỳ bài, phái người ngựa không dừng lại đưa tới Liêu Đông, bọn hấn chỉ dùng năm ngày liền đi tới Liêu Đông, có thể thấy được thật sự là một đường cưỡi ngựa gấp rút mà đến, dù sao tám trăm

dậm cấp tốc từ Liêu Đông gửi đến kinh đô cũng muốn gần ba ngày thời gian.

Mà Lại Bộ cùng Binh Bộ quan viên lại chỉ tốn năm ngày liền đi tới Liêu Đông.

Mà Bàng Đường tại nhận được bổ nhiệm sau, cũng không có bất kỳ do dự, mang theo Thôi Lang Trung liền tới Đằng Long vệ, kết quả phát hiện Dương Chính Sơn đã lĩnh binh xuất chinh, cho nên bọn hắn lại một đường tìm tới.

Chương 753: Phu nhân, kiếm của người! (1)

“Cái gì~” Dương Chính Sơn có chút ngẩn ngơ.

Hắn không ngờ triều đình lại để hắn làm Tổng binh của Trùng Sơn trấn. Hắn cứ nghĩ triều đình sẽ chọn một Tổng binh mới từ nơi khác, chứ không phải trực tiếp bổ nhiệm hắn làm Tổng binh. Dù sao trước đây hắn chỉ là một vị chỉ huy sứ, còn Tổng binh của biên trấn thường là do Đô đốc đồng tri đảm nhiệm.

Hắn đảm nhiệm chức vụ này với cấp bậc Đô đốc tiêm sự thực sự có chút thấp!

Tuy nhiên, khi nghĩ lại thì cũng hiểu, việc đề bạt hắn lên Đô đốc tiêm sự đã là thăng liền hai cấp rồi. Nếu đề bạt lên Đô đốc đồng tri, thì đó là thăng liền ba cấp.

Quá mức rồi!

Dương Chính Sơn trầm tư một chút, lại cảm thấy chính mình làm Tổng binh này cũng không tệ.

Nếu là người khác đến làm, hắn còn phải đề ý đến ý kiến của Tổng binh mới, nhưng bây giờ hắn là Tổng binh, thì tất cả Trùng Sơn trấn đều phải lấy hắn làm chủ!

Không đúng, nơi này còn có một vị Tuần phủ nữa!

“Không biết Bàng đại nhân có mệnh lệnh gì đối với tình hình hiện tại của Trùng Sơn trấn?” Dương Chính Sơn nhìn về phía Bàng Đường.

Lão tiêu tử, lúc này đừng có mà chỉ huy lung tung, nếu không ta cũng mặc kệ ngươi có phải là Tuần phủ hay không.

Hiện tại không phải là lúc đùa giỡn, mặc dù hẳn cảm thấy Bàng Đường này cũng không tệ, nhưng hẳn không tin Bàng Đường có tài năng quân sự gì. Để Bàng Đường chỉ huy lung tung, còn không bằng để hẳn tự mình chỉ huy.

Bàng Đường nhìn Dương Chính Sơn cười hì hì, khoe miệng hơi co giật, “Ta không có mệnh lệnh gì. Ta đã ra lệnh cho các phủ các châu trực thuộc Liêu Viễn bố chính ty chuẩn bị lương thảo. Khoảng ba đến năm ngày, lô lương thảo đầu tiên có thể đến Đăng Long vệ!”

Dương Chính Sơn cười ha ha, nói: “Tuần phủ đại nhân đúng là cơn mưa đúng lúc! Mạt tướng mấy ngày nay đang lo lắng về lương thảo đây!”

Được rồi, đây chính là hẳn mở mắt nói dối.

Lương thảo mà Liêu Viễn bố chính ty có thể điều động ước chừng còn không bằng lương thảo dự trữ của Đăng Long vệ.

Hơn nữa, Đăng Long vệ còn có một lượng lớn thuyền buôn, chỉ cần Dương Chính Sơn cần, thuyền buôn của Đăng Long vệ có thể lập tức xuống Giang Nam, trong vòng mười ngày là có thể mang về hơn mười thuyền lương thảo.

Vì vậy, hiện tại thứ mà Dương Chính Sơn không lo lắng nhất chính là lương thảo.

“Đúng rồi, Thôi đại nhân, chức vị chỉ huy sứ của Đăng Long vệ thì sao?”

Thôi lang trung hơi lắc đầu, “Triều đình tạm thời không bổ nhiệm, Dương tướng quân có thể kiêm nhiệm trước, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của Trùng Sơn trấn, rồi hãy tính tiếp cũng không muộn!”

Dương Chính Sơn gật đầu, đây cũng có thể hiểu được. Nếu hiện tại bãi bỏ chức vụ chỉ huy sứ của Đằng Long vệ của hắn, thì dưới trướng của hắn sẽ không còn một binh một tốt nào!

“Nhưng mà, giám quân mới Lý công công đã đang trên đường tới rồi, đến lúc đó có thể cần Dương tướng quân tiếp đãi một chút!” Thôi lang trung lại nói.

“Lý công công?” Long mày Dương Chính Sơn hơi nhú lại.

Thôi lang trung nhìn thoáng qua Bàn Đường, “Là người bên cạnh Thái tử!”

Dương Chính Sơn và Bàn Đường nhìn nhau, đây, chính là một cái phiền toái lớn!

Dùng nội giám giám sát bên ngoài cũng được coi là đặc sắc của Đại Vinh. Lão hoàng đế thích dùng thái giám để giám sát quân sự và chính sự.

Biên trấn có trấn thủ thái giám, phân thủ thái giám, thủ bị thái giám.

Một số nha môn cũng có thái giám đề đốc, chẳng hạn như thái giám thị bạc, thái giám thương trường, thuế sử, khoáng giám vân vân.

Hơn nữa, tình huống dùng nội giám giám sát bên ngoài này còn không chịu sự quản chế của triều đình, có thiết lập giám quân thái giám hay không, giám quân thái giám có quyền hạn lớn bao nhiêu, hoàn toàn do lão hoàng đế quyết định.

Điều này đã tạo ra một tình huống rất đặc biệt, đó là có một số giám quân như có như không, chẳng hạn như trấn thủ thái giám Lữ Hoa của Trùng Sơn trấn trước đây. Hắn thậm chí còn không thường trú ở Trùng Sơn quan, tự nhiên cũng không có ý muốn can thiệp vào chuyện của Trùng Sơn quan.

Nhưng quyền lực của một số giám quân lại có thể sánh ngang với Tuần phủ và Tổng binh, thậm chí còn có thể chỉ huy một bộ phận quân đội.

Điều này đã gây ra một vấn đề rất lớn, vốn dĩ trên đầu Tổng binh đã có một Tuần phủ, lại thêm một giám quân nữa, vậy Tổng binh còn có thể nắm giữ bao nhiêu binh quyền?

Nếu gặp phải chiến sự, tướng sĩ nên nghe lệnh của ai?

Vì vậy, các tướng lĩnh biên trấn ghét nhất chính là giám quân.

Tương tự, Dương Chính Sơn cũng không thích giám quân.

Hơn nữa, giám quân này còn là người do Thái tử phái tới!

Tuy nhiên, hắn cũng không thể ngăn cản giám quân đến, chỉ có thể chờ giám quân đến rồi hãy tính tiếp.

Nói xong chuyện chính, Bàng Đường và Thôi lang trung liền đi nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, hai người liền rời khỏi doanh địa, trở về Đằng Long vệ.

Tiếp theo, Bàng Đường phải đốc thúc chuyện lương thảo, còn phải điều động dân phu để bảo đảm hậu cần cho Dương Chính Sơn, hắn không có thời gian ở lại trong doanh địa.

Tuy nhiên, hắn dự định trước tiên tìm hiểu một chút về tình hình của Đằng Long vệ, xem Đằng Long vệ hiện tại cần gì, vì vậy hắn chuẩn bị ở lại Đằng Long vệ hai ngày.

Về phần Thôi lang trung, chạy vất vả một đường, mệt mỏi không chịu nổi, doanh địa cũng không thích hợp để nghỉ ngơi, hắn cũng đi theo trở về Đằng Long vệ để nghỉ ngơi.

Mà Dương Chính Sơn cầm quan ấn và cờ lệnh, ngay lập tức phát ra hơn mười mệnh lệnh.

Đầu tiên là ra lệnh cho Đường Phi Hổ và Ngưu Trang dẫn theo viện binh doanh đến hội hợp với hãn, tiếp theo là ra lệnh cho các thành thủ bị và các vệ sở cố thủ thành trì.

Lực lượng của thủ bị và vệ sở quá mức phân tán, trong thời gian ngắn rất khó tập hợp lại, Dương Chính Sơn chỉ có thể bỏ qua bọn họ.

Chương 754: Phu nhân, kiếm của người! (2)

So sánh mà nói, viện binh doanh dưới trướng của Đường Phi Hồ và Ngưu Trang có cơ cấu hoàn chỉnh, chỉ cần bọn họ đến, lực lượng dưới trướng của Dương Chính Sơn sẽ lập tức tăng gấp đôi.

Đằng Long vệ.

Bàng Đường và Thôi lang trung đi rồi lại trở về, Hàn Phi phụ trách tiếp đãi bọn họ, sắp xếp cho bọn họ ở trong viện tốt nhất trong nha môn, sắp xếp đầu bếp giỏi nhất, còn sắp xếp mười mấy người hầu hạ.

Bàng Đường không cần nói nhiều, sau này hẳn chính là cấp trên của Dương Chính Sơn, tự nhiên phải hầu hạ cho tốt.

Thôi lang trung mặc dù chức quan không cao, nhưng hẳn là lang trung của Vũ tuyển ty thuộc Binh bộ, toàn bộ Đằng Long vệ không có ai dám chậm trễ hẳn.

Lúc này, Dương Chính Sơn cầm binh ở bên ngoài, tất cả công việc trong nha môn đều do ba người Hàn Phi, Chu Nhân và Lục Văn Hoa xử lý.

Mà ngay khi Bàng Đường và Thôi lang trung trở lại vệ thành không lâu, một chi kỵ binh dọc theo quan đạo từ phía tây chạy như bay đến. Chi kỵ binh này có hơn ba ngàn người, trong đó ngàn người phía trước là thiết giáp kỵ binh, hai ngàn người phía sau là kỵ binh nhẹ mặc giáp da.

Ba ngàn kỵ binh không có bất kỳ cờ hiệu nào, chỉ một mực lên đường.

Dọc đường có không ít quân hộ nhìn thấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng bọn họ cũng không nghi ngờ gì, chỉ cho rằng những kỵ binh này là được điều đến từ nơi khác.

Tuy nhiên, quân hộ bình thường không nghi ngờ không có nghĩa là người khác không nghi ngờ. Kỵ binh đi qua sau đó, mấy quan viên của thiên hộ sở nghe được tin tức này đều nhú mày.

Không có cờ hiệu?

Điều này rõ ràng là không bình thường!

Cho dù là kỵ binh đến từ nơi khác, cũng nên có cờ hiệu mới đúng!

Hơn nữa, khu vực Liêu Đông ngoại trừ Đằng Long vệ, thì còn có nơi nào có nhiều kỵ binh như vậy?

Chẳng lẽ là đến từ kinh đô!

Phó thiên hộ của lưu thủ thiên hộ sở trong lòng có chút nghi ngờ, liền phái người đi tới vệ thành dò xét một phen.

Nếu không có chuyện gì, thì tự nhiên mọi chuyện đều tốt, nếu có chuyện, bọn họ cũng có thể kịp thời tới cứu viện.

Tuy nhiên, không đợi người bọn họ phái đi đuổi theo chỉ kỵ binh kia, chỉ kỵ binh kia đã đến vệ thành rồi.

Sau khi ba ngàn kỵ binh đến gần vệ thành, tốc độ càng ngày càng nhanh, tiếng vó ngựa ù ù như tiếng sấm trầm thấp, bụi đất cuộn cuộn như một đám mây đen khổng lồ đang cuộn trào.

Tây thành môn, binh lính phụ trách trấn giữ cổng thành thấy vậy sắc mặt đại biến.

“Mau, mau, đóng cổng thành lại!”

Quan chỉ huy trấn giữ cổng thành không có chút do dự nào, lập tức dẫn theo binh lính đóng cổng thành lại.

Kỳ binh khí thế hùng hổ như vậy, rõ ràng không phải là quân đồng minh!

Nếu là quân đồng minh đến, căn bản sẽ không phi nước đại mà đến, bởi vì như vậy chạy đến rất dễ gây ra hiểu lầm.

Cổng thành đóng lại, trên tường thành vang lên tiếng chiêng trống trận trện, nhưng trong chốc lát, tiếng chiêng trống đã truyền khắp toàn bộ vệ thành, khiến vệ thành vốn yên tĩnh trở nên ồn ào.

Một lượng lớn binh lính đi lên tường thành, nha môn vệ ty rất nhanh đã nhận được báo cáo.

Hàn Phi nhận được báo cáo, thần sắc ngưng trọng, lập tức phân phó binh lính bên cạnh: “Ta đi lên tường thành xem trước, người lập tức đi mời đại gia tới!”

Đại gia trong miệng hẳn chính là Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành mặc dù không có chức quan, nhưng hẳn là trưởng tử của Dương gia, hiện tại Dương Chính Sơn, Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo ba người đều không ở trong thành, Hàn Phi chỉ có thể tìm Dương Minh Thành làm chủ.

Hơn nữa, quan trọng nhất là hiện tại lực lượng mạnh nhất của vệ thành không phải là một ngàn binh lính lưu thủ, mà là Dương gia.

Hàn Phi phân phó một câu, liền vội vàng chạy về phía tây thành môn.

Mà binh lính kia cũng vội vàng chạy đến Dương gia.

Tuy nhiên, không đợi hẳn tiến vào Dương gia, Dương Minh Thành đã từ cửa lớn của Dương gia đi ra.

“Tiểu tử bái kiến đại gia, đại gia, Hàn đại nhân mời đại gia đi đến tây thành môn!” Binh lính vội vàng bẩm báo.

Dương Minh Thành mặt không đổi sắc gật đầu, nói: “Chờ ta một lát!”

Nói xong, hắn xoay người lại tiến vào trong phủ, nếu Hàn Phi phái người tới mời hắn, thì có nghĩa là có thể có địch nhân tập kích. Nếu chỉ là chuyện của nha môn, Hàn Phi sẽ không mời hắn qua.

Trở lại trong phủ, Dương Minh Thành lập tức triệu tập một đám hộ vệ, mang theo binh khí, chuẩn bị đi lên tường thành xem tình hình.

“Minh Thành, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, Úc Thanh Y đi đến tiền viện, nhìn Dương Minh Thành hỏi.

Dương Minh Thành nói: “Mẫu thân, có thể là địch nhân tập kích, ta đi xem trước!”

Úc Thanh Y lại nói: “Vậy vừa hay, ta cùng đi xem!”

“Tổng mục mục, người ở lại chăm sóc Minh Chiêu đi! Hồng Vân đi theo ta xem là được!”

Tổng mục mục gật đầu, đưa thanh kiếm trong tay cho Úc Thanh Y, “Phu nhân, kiếm của người!”

“Ừm!”

Úc Thanh Y nhận lấy trường kiếm, lập tức dẫn theo Dương Minh Thành và một đám hộ vệ rời khỏi phủ.

Đội bọn họ đến tây thành môn, thì kỵ binh bên ngoài thành đã dừng lại, không ít kỵ binh đang vây quanh vệ thành để trình sát.

“Hạ quan bách kiến phu nhân, bách kiến đại gia!” Hàn Phi thấy Úc Thanh Y và Dương Minh Thành đến, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Úc Thanh Y nhìn kỵ binh ngoài thành, hỏi: “Những kỵ binh này từ đâu đến?”

“Từ phía tây đến, bọn họ cũng không đến giao thiệp với chúng ta, nghĩ đến hẳn là địch nhân!” Hàn Phi nói.

Úc Thanh Y mặt không đổi sắc nhìn những kỵ binh kia, tiếp tục hỏi: “Có bao nhiêu kỵ binh?”

“Hẳn là khoảng ba ngàn!” Hàn Phi nói.

“Ba ngàn!” Úc Thanh Y quay đầu nói với Dương Minh Thành: “Minh Thành, ngươi trở về phân phát binh khí cho gia đình và nha hoàn trong nhà, để bọn họ chuẩn bị chiến đấu!”

Dương gia có một quy củ, tất cả gia đình và nha hoàn đều phải tập võ, cho dù tuổi tác tương đối lớn, cũng phải theo học, cho dù không thể trở thành võ giả, cũng có thể cường thân kiện thể.

Mà hiện tại gia đình nha hoàn trong phủ Dương gia đã vượt quá ba trăm người, trong đó có một nửa đều là võ giả, hơn nữa trong đó không thiếu hậu thiên võ giả.

Không sai, hạ nhân của Dương gia có không ít hậu thiên võ giả, Dương gia chính là xa xỉ như vậy.

Gần nước được hưởng lợi trước, linh tuyến mà hạ nhân Dương gia uống được không ít hơn Ngũ quân doanh.

Dương Chính Sơn thành lập Ngũ quân doanh chưa được năm năm, nhưng lại có không ít hạ nhân của Dương gia đã ở Dương gia mười mấy năm rồi.

Ở Dương gia mười mấy năm, nếu tu vi không đạt đến hậu thiên tầng ba, thì chỉ có thể nói thiên phú bình thường.

Chương 755: Mẫu thân ra trận giết địch, con dâu sao có thể trốn ở nhà? (1)

“Vâng, ta sẽ đi sắp xếp ngay!”

Dương Minh Thành không chút do dự, đáp một tiếng rồi vội vã đi xuống thành.

Trên đường về Dương phủ, Bàn Đường và Thôi Lang Trung cũng nhận được tin tức, gấp gáp chạy đến.

“Thuộc quan bá kiến Bàn đại nhân, Thôi đại nhân!” Hàn Phi thấy hai người, chấp tay cúi đầu nói.

Bàn Đường nhìn thấy Úc Thanh Y, hơi sững sốt, hỏi: “Vị này là?”

“Đây là Dương phu nhân!” Hàn Phi nói.

Chữ “phu nhân” này không phải nói bừa, mà chỉ Úc Thanh Y là nhị phẩm cáo mệnh phu nhân.

“Nô gia bá kiến Bàn đại nhân!” Úc Thanh Y cúi người hành lễ.

Nàng biết Bàn Đường, nhưng chưa từng gặp ông ta.

Bàn Đường nhíu mày hỏi: “Ngoài thành là địch?”

“Hắn là vậy! Đối phương lai lịch không rõ, lại không giao thiệp với chúng ta, chắc là địch!” Hàn Phi đáp.

“Nếu đã là địch thì chuẩn bị nghênh chiến đi, Dương phu nhân vẫn nên hồi phủ trước!” Bàn Đường nói.

Lúc này một phụ nhân đến đây chẳng phải thêm phiền sao?

Được rồi, Bàn Đường không biết Úc Thanh Y có tu vi, dù sao hiểu biết của ông ta về Dương Chính Sơn cũng không sâu.

“Bàn đại nhân không cần lo lắng cho nô gia, nô gia có võ nghệ, ở đây có lẽ có thể giúp được chút việc!” Úc Thanh Y không để ý đến sự khinh thường của Bàn Đường, chỉ thản nhiên nói.

Bàn Đường sững sờ, kinh ngạc nhìn Hàn Phi.

Hàn Phi cười gượng nói: “Tu vi của phu nhân còn trên cả Tổng đại nhân!”

“Tổng đại nhân? Vị Tổng đại nhân nào?” Bàn Đường hỏi.

“Là Tổng Đại Sơn, chỉ huy đồng tri của Đảng Long Vệ chúng ta!” Hàn Phi nói.

Bàn Đường lặng thinh.

Tổng Đại Sơn, ông ta cũng không biết, nhưng có thể làm đồng tri dưới trướng Dương Chính Sơn, nghĩ rằng thực lực cũng không yếu.

Mà tu vi của Úc Thanh Y còn trên cả ông ta, thực lực này!

Được rồi!

So với Dương phu nhân, ta mới là người vô dụng nhất!

“Vậy tiếp theo các ngươi định làm gì?” Bàn Đường cảm thấy có chút xấu hổ, chuyển đề tài hỏi.

Tuy nhiên Hàn Phi lại nhìn về phía Úc Thanh Y, Úc Thanh Y lên tiếng: “Chủ động xuất kích, tiêu diệt đám kỵ binh này!”

“Trong thành không phải chỉ có một ngàn binh lính sao?” Trước khi đến đây, Bàn Đường đã hỏi quan văn trong nha môn về tình hình trong thành.

“Ừ, trong thành chỉ có một ngàn binh lính!” Úc Thanh Y đáp.

“Vậy làm sao có thể tiêu diệt được đám kỵ binh này! Lão phu thấy vẫn nên chờ Dương tổng binh quay về tiếp viện thì hơn! Đúng rồi, các người đã phái người đi báo tin cho Dương tổng binh chưa?” Bàng Đường hỏi.

“Đối phương đến quá bất ngờ, chúng ta còn chưa kịp, nhưng theo hướng Bàng đại nhân nói, chúng ta đã bố trí người ở các thôn trang xung quanh vệ thành, bọn họ sẽ báo tin cho Dương đại nhân!” Hàn Phi giải thích.

Bàng Đường khẽ gật đầu, nhưng Úc Thanh Y lại lên tiếng: “Bàng đại nhân, chỉ ba ngàn kỵ binh, phu quân sẽ không quay về tiếp viện đâu!”

“Sao lại thế?” Bàng Đường hỏi với vẻ nghiêm trọng.

“Vì trước khi phu quân xuất chinh đã nói, chỉ cần địch đến không quá một vạn, ông ấy sẽ không quay về tiếp viện!” Úc Thanh Y nói.

Hiện tại Liêu Đông, Liêu Tây, Trọng Sơn Trấn đều đang trong chiến tranh, Dương Chính Sơn sao có thể không chuẩn bị gì mà mang theo tất cả tướng sĩ rời khỏi Đằng Long Vệ?

Bề ngoài nhìn có vẻ Đằng Long Vệ đang trống rỗng, nhưng thực tế Đằng Long Vệ vẫn còn rất mạnh.

Đằng Long Vệ bao gồm cả Đằng Long Tiền Vệ, có hơn hai vạn hai ngàn binh lính trong sổ sách, tức là năm quân doanh, thủy sư và binh lính bình thường.

Ngoài binh lính trong sổ sách, còn có hơn một vạn ba ngàn người đã được huấn luyện cơ bản.

Nói đơn giản, lúc này Đằng Long Vệ vẫn có thể tập hợp một đội quân một vạn người, hơn nữa chất lượng binh lính của

đội quân này còn cao hơn xa so với vệ sở binh, thậm chí không kém gì quân doanh của Trọng Sơn Trấn.

Hơn nữa đừng quên thủy sư của Đằng Long Tiền Vệ vẫn đóng quân ở bến cảng, bọn họ hiện tại không ra khơi, tất cả đều ở doanh trại và bến cảng để sẵn sàng chiến đấu.

Vì vậy trước khi đi, Dương Chính Sơn đã nói với Úc Thanh Y, Dương Minh Thành và Hàn Phi rằng chỉ cần địch không quá một vạn, ông sẽ không dẫn quân quay về tiếp viện.

Thực ra Dương Chính Sơn chủ yếu là để phòng ngừa hồ kị, mặc dù hiện tại hồ kị đang ở Liêu Tây, nhưng Liêu Đông và Liêu Tây chỉ cách nhau Trường Thanh Sơn, nếu hồ kị cố ý tiến về phía đông, chỉ vài ngày là có thể chạy đến Đằng Long Vệ.

“Chuyện này~~” Bàn Đường có chút lo lắng.

Úc Thanh Y thản nhiên cười nói: “Bàn đại nhân yên tâm, chỉ ba ngàn kị binh, chưa chắc đã là đối thủ của chúng ta!”

Bàn Đường nửa tin nửa ngờ lời của nàng, nhưng lúc này ông ta phát hiện ở Đằng Long Vệ, dường như mình không xen vào được.

Bởi vì dù ông ta là Bộ Chính Sứ của Liêu Viễn hay Tuần Phủ của Trọng Sơn Trấn, cũng đều không quản được Đằng Long Vệ.

Bàn Đường nhìn về phía Thôi Lang Trung, Thôi Lang Trung nhún vai nói: “Bàn đại nhân, thuộc quan chỉ phụ trách việc giấy tờ, hiểu biết rất ít về quân sự!”

Bàn Đường thấy ông ta nói vậy, dứt khoát không xen vào nữa, nói: “Vậy trận chiến tiếp theo giao cho Dương phu nhân và Hàn đại nhân!”

“Bàng đại nhân yên tâm, nô gia nhất định sẽ dốc toàn lực!”
Úc Thanh Y mỉm cười thản nhiên, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này suy nghĩ của nàng giống với suy nghĩ trước đây của Dương Chính Sơn, sợ Bàng Đường ở đây chỉ huy lung tung.

Mặc dù Bàng Đường không có quyền tiếp quản Đằng Long Vệ, nhưng phẩm cấp của ông ta ở đây, Úc Thanh Y cũng không muốn đắc tội ông ta.

“Vậy chúng ta quay về chờ tin tốt của Dương phu nhân!”
Bàng Đường bắt lực, chỉ có thể cùng Thôi Lang Trung rời khỏi thành.

Trên đường đi, Thôi Lang Trung cười nói: “Bàng đại nhân không cần lo lắng, Dương phu nhân không phải nữ tử tầm thường!”

Chương 756: Mẫu thân ra trận giết địch, con dâu sao có thể trốn ở nhà? (2)

“Ồ, Thôi đại nhân biết Dương phu nhân?” Bàn Đường tò mò hỏi.

Thôi Lang Trung khẽ gật đầu, “Dương phu nhân có cáo mệnh, bộ Binh có ghi chép!”

“Vậy vị Dương phu nhân này là?”

“Dương phu nhân vốn là nữ tử giang hồ, trước đây còn là chưởng môn của Thiên Thanh Kiếm Phái. Tu vi của nàng hẳn không thấp hơn Hậu Thiên tầng bảy!” Thôi Lang Trung nói.

Ghi chép của bộ Binh về Úc Thanh Y vẫn dừng ở năm năm trước, tức là trước khi Dương Chính Sơn đến Đằng Long Vệ, khi đó Úc Thanh Y đã có tu vi Hậu Thiên tầng bảy.

Bàn Đường bừng tỉnh, “Thảo nào Dương tổng binh lại yên tâm như vậy, hóa ra Dương phu nhân là hào kiệt trong nữ giới!” Hai người vừa đi vừa nói, khi sắp đến nha môn của vệ ti, Dương Minh Thành lại dẫn theo gia nhân và nha hoàn của Dương gia chạy về phía cửa tây.

Hơn một trăm gia nhân và nha hoàn đều mặc trang phục màu đen, xếp thành hàng ngăn nắp, trông có vẻ khá khí thế.

“Đó là?” Bàn Đường lộ vẻ kinh ngạc.

“Trông không giống binh lính!” Thôi Lang Trung nói.

“Hai vị đại nhân, đó là đại gia của Dương gia và người hầu của Dương gia!” Một quan văn nhìn bóng dáng đội ngũ đó, giải thích.

“Người hầu của Dương gia!”

Bàng Đường nghĩ ngợi, khẽ gật đầu.

Quan lại nuôi dưỡng gia nhân thành võ giả, chuyện này cũng không có gì đặc biệt.

Nhà ông ta cũng nuôi dưỡng không ít võ giả, chỉ là số lượng và thực lực không bằng Dương gia mà thôi.

“Hy vọng bọn họ có thể ngăn cản được địch nhân ngoài thành!”

Bàng Đường vẫn có chút lo lắng nói.

...

Trên thành, Úc Thanh Y và những người khác đã đến tường thành phía nam của vệ thành, vì kỵ binh ngoài thành đã đi đến doanh trại.

Lúc này bên ngoài doanh trại không có nhiều binh lính, doanh trại rộng lớn chỉ có chưa đến hai trăm người, ngược lại doanh trại huấn luyện nữ binh bên cạnh doanh trại lại có hơn một ngàn người.

Úc Thanh Y cầm ống nhòm, nhìn về phía doanh trại.

Những kỵ binh này hẳn là muốn chiếm đóng doanh trại.

“Bọn họ dường như không vội tấn công thành!” Úc Thanh Y khẽ nhíu mày nói.

Đằng Long Vệ Thành khác với thành Khánh Hoa Phủ, vệ thành chỉ là một tòa thành nhỏ, thành cao không đến một trượng, cửa thành cũng không quá dày, muốn tấn công thành gần như không cần dụng cụ công thành gì.

Địch bất ngờ đến tập kích, kết quả lại không vội tấn công thành, điều này hiển nhiên có chút bất thường.

Dương Minh Thành cũng đang quan sát doanh trại ngoài thành, hắn thấy những binh lính canh gác trong doanh trại đều chạy đến doanh trại huấn luyện nữ binh, còn doanh trại huấn luyện nữ binh thì cho binh lính vào trong, sau đó đóng cửa, sẵn sàng phòng thủ.

Cả doanh trại và doanh trại huấn luyện nữ binh đều có tường bao quanh, nhưng tường khá thấp, chỉ khoảng hai mét.

“Bọn họ xông về phía doanh trại huấn luyện nữ binh rồi!”

Dương Minh Thành có chút lo lắng nói.

Úc Thanh Y nghiêm mặt nói: “Chuẩn bị ra ngoài nghênh chiến!”

“Phu nhân, viện quân của các Thiên Hộ Sở khác vẫn chưa đến!” Hàn Phi nói.

“Không thể đợi được nữa, các tiểu bối ở doanh trại huấn luyện nữ binh mới được huấn luyện không lâu, bọn chúng không ngăn cản được!” Úc Thanh Y kiên quyết nói.

Hiện tại doanh trại huấn luyện nữ binh có khoảng ba trăm người, ngoài nữ binh ra, những người còn lại đều là thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi.

Ba trăm nữ binh còn có chút sức chiến đấu, nhưng những thiếu nữ đó căn bản không có chút sức chiến đấu nào.

Hàn Phi nhìn về phía Dương Minh Thành, Dương Minh Thành khẽ lắc đầu, cầm trường thương, đi theo Úc Thanh Y xuống thành.

Trên đường phố, gia nhân của Dương gia và mấy trăm binh lính đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Úc Thanh Y xoay người lên ngựa, Dương Minh Thành tiến lên nói: “Mẫu thân, vẫn để một mình con đi thôi!”

Úc Thanh Y nhìn hấn với ánh mắt dịu dàng, “Ha ha, con đừng lo cho ta nữa, tu vi của ta cũng không kém cha con là bao!”

Dương Minh Thành có chút do dự, cuối cùng gật đầu, cũng xoay người lên ngựa.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa vang lên phía sau.

Úc Thanh Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương thị, Lý thị, Lương thị dẫn theo nha hoàn bên cạnh đi tới.

“Các người đến làm gì?”

Úc Thanh Y hỏi.

“Mẫu thân ra trận giết địch, con dâu sao có thể trốn ở nhà?” Vương thị mập mạp cười một con ngựa đỏ sẫm, trông có vẻ, ừm, hơi buồn cười.

Dù mỗi ngày đều chăm chỉ luyện võ, nhưng thân hình của Vương thị vẫn rất béo!

Tròn vo!

“Mẫu thân yên tâm, đã sắp xếp ổn thỏa cho đám trẻ rồi!” Lý thị bình tĩnh nói.

“Mẫu thân, chúng con đã chuẩn bị xong rồi!” Giọng của Lương thị dịu dàng nhất.

Úc Thanh Y nhìn bọn họ, khẽ gật đầu, “Cẩn thận, đi theo sau ta, đừng xông lên quá nhanh!”

“Vâng!”

Ba người nở nụ cười tươi tắn.

Dương Minh Thành đứng bên cạnh gấp đến mức gãi đầu gãi tai, mẩu thân ra chiến trường cũng thôi đi, các người những nữ nhân này đi theo làm gì!

Hắn muốn khuyên bảo, nhưng thấy Úc Thanh Y đã đồng ý, chỉ có thể nuốt lời khuyên xuống bụng.

Tiếng chiêng đồng vang lên, những binh lính trên thành đều tập hợp dưới đường.

“Phu nhân, một ngàn binh lính đã tập hợp xong!” Hàn Phi cười ngựa đến bên cạnh Úc Thanh Y, bẩm báo.

“Mở cửa, xuất quân, nghênh chiến!”

Úc Thanh Y lạnh lùng nói.

“Vâng!”

“Mở cửa!”

Theo lệnh của Hàn Phi, cửa thành từ từ mở ra.

Úc Thanh Y dẫn đầu xông ra khỏi cửa thành.

Chương 757: Ý Dân (1)

Bên ngoài thành, ba ngàn kỵ binh địch chia thành hai hướng, một phần đang tấn công trại huấn luyện nữ, phần còn lại bao vây Đàng Long Vệ.

Thấy Úc Thanh Y dẫn theo gia nhân và binh lính xông ra, chúng cũng đồng loạt phát động tấn công.

Chiến mã phi nước đại, khí thế ngút trời ập tới.

“Đừng sợ, theo sát ta!”

Úc Thanh Y trầm giọng quát.

Sau lưng nàng chỉ có trăm kỵ, đều là gia nhân của Dương gia. Trong thành không có kỵ binh, đám sai dịch trong nha môn tuy có chiến mã nhưng đã ra ngoài tổ chức cứu viện ở các thiên hộ sở.

Vương thị mím môi, cúi thấp người, hai tay nắm chặt trường thương, mồ hôi toát ra trên khuôn mặt mẫm mĩm.

Lý thị và Lương thị cũng không khá hơn.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi đối mặt, trong lòng các nàng vẫn vô cùng căng thẳng.

Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, chỉ chớp mắt là chạm vào nhau.

Ngay khoảnh khắc trước khi va chạm, thân hình Úc Thanh Y bất ngờ vút lên cao, từ trên lưng ngựa nhảy lên, cơ thể nhanh nhẹn như một con cá chạch, lao vào giữa hàng ngũ kỵ binh địch.

Kiếm quang trắng như tuyết lóe lên, lưỡi kiếm sắc bén tựa dải lụa trắng bay qua.

Máu bắn tung tóe, những giọt máu trong veo rơi xuống, dưới ánh mặt trời rực rỡ tỏa ra quầng sáng mờ ảo.

Ầm ầm ầm~~

Từng tên kỵ binh địch rơi khỏi lưng ngựa, đội hình vốn đang lao tới lập tức rối loạn.

“Giết!”

Vương thị đột nhiên hét lên, không biết là để cổ vũ bản thân hay giải phóng nỗi sợ hãi trong lòng, chỉ biết nàng gào rất to, khiến Lý thị và Lương thị bên cạnh giật mình.

Nhưng hai người nhanh chóng hoàn hồn, vùng trường thương lao vào trận địch.

Thương pháp Dương gia nhanh, chuẩn, hiểm!

Khi chứng kiến cảnh máu tươi bắn tung tóe, trong đầu ba người chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất, đó là đâm chết kẻ địch trước mặt!

Ba người đánh không theo bất kỳ quy tắc nào, hoàn toàn dựa vào tu vi để liều mạng, nhưng Dương Minh Thành luôn bảo vệ xung quanh nên cũng không loạn trận.

Còn Úc Thanh Y, trước đó nàng dặn dò Vương thị đừng lao lên quá, nhưng chính nàng lại xông vào giữa trận địch.

Nàng bỏ qua chiến mã, thân hình liên tục nhảy lên nhảy xuống trên người từng kỵ binh địch.

Thôi được rồi, cách chiến đấu của nàng hoàn toàn khác với Dương Chính Sơn, cũng không phù hợp với lối đánh trong quân đội.

Dù sao trước đây nàng cũng chỉ là võ giả giang hồ, chưa từng trải qua huấn luyện trong quân ngũ, chẳng có chút ý thức nào về việc phối hợp đồng đội.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là nàng giết địch ít, trái lại, với những bước di chuyển linh hoạt và nhanh chóng, không ai có thể cản được thanh trường kiếm trong tay nàng.

Mỗi lần kiếm quang lướt qua đều mang theo một sinh mạng, và lần nào cũng là một đòn chí mạng, đánh thẳng vào yếu điểm.

Chỉ trong chốc lát, phía sau nàng đã có hàng trăm xác chết.

“Kết trận!”

“Đại gia, đừng lao lên nữa!”

Hàn Phi dẫn theo một nhóm binh lính tới, thấy Dương Minh Thành và Vương thị đã lao vào trận địch, lập tức sốt ruột.

Mẹ nó, không thể lao lên như thế được!

Một trăm kỵ binh mà lao vào giữa ba ngàn quân địch, quá sức tưởng tượng rồi!

Úc Thanh Y dù sao cũng không phải Dương Chính Sơn, không biết cách dẫn dắt kỵ binh xung phong, Dương Minh Thành tuy đọc nhiều binh thư nhưng chưa từng tham gia chiến trận thực sự, còn Vương thị cùng gia nhân Dương gia thì càng khỏi nói, chỉ dựa vào nhiệt huyết mà lao lên.

Nói thật, Úc Thanh Y phải chịu trách nhiệm chính trong chuyện này.

May mà Dương Minh Thành, Vương thị và gia nhân Dương gia đều có tu vi không thấp, dù tình hình có hơi hỗn loạn nhưng cũng không gây ra thương vong quá lớn.

Về tu vi, gia nhân Dương gia đều là võ giả, thậm chí không thiếu hậu thiên võ giả, còn tu vi của Vương thị hiện nay cũng đạt tới hậu thiên tầng năm trở lên, thêm vào đó là Dương Minh Thành đã có tu vi hậu thiên tầng bảy.

Còn kẻ địch bên kia tuy được coi là tinh nhuệ, nhưng trong số ba ngàn kỵ binh, ước chừng chưa đến ba phần là võ giả.

“Dừng lại!”

Dương Minh Thành quét một thương trúng tên địch trước mặt, quay sang quát Vương thị đang đỏ mắt giết chóc.

Vương thị ngẩn ra, trường thương trong tay chậm lại, một thanh đao chém xéo về phía nàng, Dương Minh Thành mất nhanh tay lẹ, một thương đâm chết chủ nhân của thanh đao.

“Ngươi quát ta!” Vương thị tức giận trừng mắt nhìn Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành cạ lời!

Nương tử, lúc này đừng tính toán những chuyện nhỏ nhặt như thế nữa!

“Dừng lại, đừng lao lên nữa!”

Dương Minh Thành nói.

Vương thị lúc này cũng không có tâm trạng cãi nhau với hắn, hỏi: “Mẫu thân đâu rồi!”

“.....”

Dương Minh Thành càng thêm cạ lời.

Bóng dáng Úc Thanh Y đã biến mất trong trận địch, còn phía trước kỵ binh chen chúc, hắn hoàn toàn không nhìn thấy Úc Thanh Y ở đâu.

Dương Minh Thành nghĩ mình đã rất không đáng tin rồi, không ngờ đám nữ nhân trong nhà còn không đáng tin hơn.

Toàn một lũ, chẳng có đứa nào khiến người khác yên tâm được.

“Đại gia!”

Lúc này, Hàn Phi cuối cùng cũng dẫn binh lính lao tới!

Chiến trường hỗn loạn càng thêm thảm khốc, thương vong của cả hai bên không ngừng gia tăng.

“Các người theo sát ta, đừng lao lên!” Hàn Phi quát.

Lúc này chỉ có mình hắn có kinh nghiệm cầm quân, hơn nữa hắn đã theo bên cạnh Dương Chính Sơn nhiều năm, cùng Dương Chính Sơn chinh chiến ở Bắc địa.

“Được!” Dương Minh Thành vừa đánh vừa ổn định đội hình, không xông lên nữa mà tập hợp cùng binh lính.

Cũng vào lúc Dương Minh Thành và Hàn Phi hội hợp, Vương Vân Kiều dẫn theo ba trăm kỵ binh từ trong trại huấn luyện nữ lao ra.

So với gia nhân Dương gia, trại huấn luyện nữ được coi là quân doanh chuyên nghiệp.

Các nàng không chỉ được huấn luyện hơn ba năm, mà còn có giáp trụ và chiến mã, là kỵ binh thực sự chứ không phải bộ binh cưỡi ngựa.

Chương 758: Ý Dân (2)

Úc Thanh Y thiên về đánh đơn lẻ, còn Vương Vân Kiều lại giỏi dẫn quân xung phong.

Vương Vân Kiều là đệ tử của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn từng nói nàng đọc binh thư nhiều hơn Tổng Đại Sơn, tài năng quân sự của nàng còn hơn cả Tổng Đại Sơn.

Đây không phải lời khen ngợi, mà là sự thật.

Dù thực lực của trại huấn luyện nữ không bằng Ngũ Quân doanh, nhưng với tư cách là một đội kỵ binh hoàn chỉnh, dưới sự dẫn dắt của một người chỉ huy xuất sắc, trại huấn luyện nữ vẫn thể hiện được sức chiến đấu không tồi. Ngay khi ra khỏi doanh trại, các nàng đã phá tan vòng vây của kẻ địch, sau đó Vương Vân Kiều dẫn theo ba trăm nữ binh như dòng nước lũ lao dọc theo rìa trận địch.

Nàng không lao vào trung tâm trận địch, mà tấn công vào nơi yếu nhất của đội hình địch.

“Chặn chúng lại!”

Một tên đại hán mặc giáp sắt đen nhìn đội nữ binh đang lao tới, giận dữ quát lớn.

Nhưng vừa dứt lời, một đạo kiếm quang sáng như tuyết đã xuyên thủng cổ họng hắn.

Vương Vân Kiều nhìn bóng dáng nhanh nhẹn kia, đôi mắt lạnh lùng hằn lên.

“Quyết tâm xông trận, không chết không thôi!”

Câu này là do Dương Chính Sơn hô vang, những người từng theo Dương Chính Sơn đều biết, đến nay câu nói này đã trở thành trạng thái chiến đấu của các tướng sĩ dưới trướng Dương Chính Sơn.

Đó chính là quyết chiến đến cùng!

“Quyết tâm xông trận, không chết không thôi!”

Tiếng hô trong trẻo sáng ngời hòa thành ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Ba trăm nữ binh như một lưỡi đao sắc bén, chém vào đội hình địch một vết sâu.

Trên tường thành, Bàng Đường và Thôi lang trung nhìn trận chiến bên ngoài, trái tim đập thình thịch.

Ban đầu họ đã trở về vệ ti tư nha môn, nhưng nghe nói Úc Thanh Y muốn ra ngoài nghênh chiến, lại vội vàng chạy tới.

Nhìn trận chiến ác liệt bên ngoài, Bàng Đường chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

Chiến tranh vốn luôn đẫm máu.

Mà trận chiến bên ngoài lúc này càng đầy rẫy sự hỗn loạn và tàn khốc.

Là một văn quan, làm quan hai mươi năm, hắn chưa từng tham gia chiến tranh.

Trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ.

“Đó là?”

Nhìn đội nữ binh như măng xà xé toạc một miếng thịt từ cơ thể kẻ địch, giọng hắn hơi run run hỏi.

“Trại huấn luyện nữ! Là do sư phụ và sư muội ta thành lập!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Bàng Đường quay đầu nhìn theo tiếng nói, thấy một thiếu niên tuấn tú đứng cách đó không xa.

“Người là!”

“Học sinh Lâm Triễn, gia sư Dương Chính Sơn!”

Lâm Triễn chấp tay thi lễ, sau đó lại quay ra nhìn trận chiến bên ngoài.

Hắn không tham chiến vì nhiệm vụ của hắn là bảo vệ đám trẻ trong nhà.

Lúc này tất cả cháu chắt của Dương gia đều tập trung ở viện chính, trong nhà chỉ còn lại một số lão bộc, Lâm Triễn vốn ở lại trong nhà, nhưng vì không yên tâm nên vẫn chạy tới đây.

Bàng Đường khẽ gật đầu, “Lão phu biết người, người đính hôn với trưởng nữ của Trịnh gia chính là người đúng không!”

“Chính là học sinh!” Lâm Triễn đáp.

Bàng Đường không hỏi thêm về thân phận của Lâm Triễn, mà tiếp tục nhìn ra trận chiến bên ngoài.

“Lão phu còn không bằng một đám phụ nhân!”

“Sur phụ thường nói phụ nữ cũng có thể gánh vác nửa bầu trời!” Lâm Triễn nói.

Bàng Đường sùng sốt, sau đó gật đầu, nói: “Hôm nay bầu trời của Đằng Long Vệ chính là đám phụ nữ này gánh vác!”

Đúng lúc này, phía đông chiến trường xuất hiện hơn hai trăm bóng người.

“Đó là?” Bàng Đường hỏi.

“Từ phía đông tới, chắc là phó thiên hộ Lý đại nhân của Bộc Hà thiên hộ sở đến tiếp viện!” Lâm Triển nói.

Dương Chính Sơn đã mang theo tất cả các thiên hộ, chỉ còn lại phó thiên hộ trấn thủ.

Thiên hộ sở gần nhất với Đằng Long Vệ chỉ cách bốn mươi dặm, thậm chí có nơi chỉ cách mười mấy dặm.

Khoảng cách mười mấy dặm, chưa tới hai khắc đã có thể chạy tới.

Đây là đội cứu viện đầu tiên, ngay sau đó xung quanh Đằng Long Vệ liên tiếp xuất hiện rất nhiều viện binh.

Có đội chỉ hơn mười người, có đội hai ba trăm người, từng đội từng đội, từ các thiên hộ sở, bách hộ sở, thôn bảo xung quanh ồ ạt kéo đến.

Ban đầu còn lẻ tẻ, nhưng rất nhanh đã tập hợp ở phía nam Đằng Long Vệ.

Ba ngàn kỵ binh địch như sa vào đầm lầy, bị quân tiếp viện không ngừng kéo đến bao vây.

Rất nhiều kỵ binh địch đã phát hiện có gì đó không ổn, muốn bỏ chạy, nhưng chúng có chạy được không?

Bốn phương tám hướng, đều là binh lính tới cứu viện.

Bàng Đường đứng trên tường thành, nhìn viện binh không ngừng tập hợp, nhìn những bóng người từ bốn phương tám hướng đổ về, há hốc mồm, tràn đầy kinh ngạc.

Thôi lang trung cũng không giấu nổi vẻ sửng sốt.

“Chắc phải có năm sáu ngàn người!” Thôi lang trung khó tin nói.

Lâm Triển nhìn một đội quân tiếp viện đang tiến lại gần tường thành, thấy một lão hán vác theo cuốc xẻng, nói:

“Không chỉ năm sáu ngàn người!”

“Sao lại có nhiều người như vậy?” Thôi lang trung kinh ngạc hỏi.

“Đằng Long Vệ có hai vạn hai ngàn bốn trăm hộ quân hộ, tổng dân số hơn mười hai vạn ba ngàn, số đình đình hơn ba vạn tám ngàn!” Lâm Triển khẽ nói.

Thực ra tỷ lệ dân số của Đằng Long Vệ không hợp lý, tỷ lệ người già rất thấp, còn trẻ dưới bốn tuổi lại hơi cao.

Nguyên nhân là vì trước đây Đằng Long Vệ quá nghèo, tuổi thọ trung bình của quân hộ thấp, thứ hai là vì đám dân chạy nạn mới chuyển tới gần như không có người già, chủ yếu là thanh niên trai tráng và thiếu niên.

Nguyên nhân thứ ba là những năm gần đây mức sống của quân hộ được nâng cao, tỷ lệ sinh nở tăng, số trẻ sơ sinh tử vong giảm, dẫn đến hiện tại hầu như nhà nào cũng có từ một đến ba đứa trẻ dưới bốn tuổi.

Ánh mắt Bàn Đường lóe lên, hắn cũng nhìn thấy lão hán vác cuốc xẻng, còn thấy cả thiếu niên cầm đao thương, thậm chí có cả phụ nữ!

Sau khi kinh ngạc, hắn đã hiểu được nguyên nhân dẫn đến tình cảnh này.

Ý dân!

Chương 759: Vương gia yên tâm, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của lão thần! (1)

Bên ngoài Khánh Hoa phủ thành, trong đại trường của Đẳng Long Vệ.

Hai binh sĩ của Đẳng Long Vệ đang bẩm báo với Dương Chính Sơn về việc có kỵ binh địch xuất hiện xung quanh Vệ thành.

Biết được kỵ binh địch không lập tức xông vào Vệ thành, Dương Chính Sơn đã yên tâm phần nào.

Chỉ cần địch không đột kích vào Vệ thành, thì vấn đề cũng không quá lớn.

“Ba ngàn kỵ binh, đây chắc là kỵ binh của Khánh vương!”

Dương Chính Sơn nói với các thuộc hạ trong trường.

Tạ Uyên cười nói: “Khánh vương chắc muốn chúng ta quay về cứu viện, nhưng có vẻ như hắn đánh giá thấp Đẳng Long Vệ của chúng ta rồi!”

Lời vừa dứt, trong lòng Dương Chính Sơn chợt dâng lên một ý nghĩ.

“Chờ đã, người vừa nói Khánh vương muốn chúng ta quay về cứu viện?” Dương Chính Sơn ánh mắt sáng rực hỏi.

“Ồ, chẳng phải vậy sao? Nếu không, tại sao hắn lại cho kỵ binh đột kích Vệ thành?” Tạ Uyên nghi hoặc đáp.

Dương Chính Sơn cười lớn: “Không, chính là họ muốn chúng ta quay về!”

Tạ Uyên và vài người khác nhìn nhau, không hiểu ý là gì.

“Truyền lệnh, lập tức tập hợp ngũ quân doanh, chúng ta quay về cứu viện!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dù chỉ là phỏng đoán, nhưng hắn sẵn sàng thử một lần, dù có sai cũng chẳng mất mát gì.

Ngược lại, nếu đoán đúng, có khi lại dễ dàng chiếm được Khánh Hoa phủ thành.

“Quay về cứu viện!” Tạ Uyên vẫn chưa hiểu ra, còn Tống Đại Sơn đã đi truyền lệnh.

Dương Chính Sơn nói với Tạ Uyên: “Ta dẫn ngũ quân doanh đi, các người đóng cửa trại, cố thủ là được!”

Tạ Uyên suy nghĩ nhanh chóng, đột nhiên như hiểu ra, nói: “Đại nhân muốn nói, bọn họ sẽ đến tập kích doanh trại!”

“Ừm, rất có thể. Họ muốn chúng ta quay về, vậy chúng ta sẽ tương kế tựu kế, xem họ định làm gì!”

“Có khi chẳng cần chúng ta dụ rấn ra khỏi hang, tự họ sẽ lộ diện!”

Dương Chính Sơn vuốt râu cười nói.

Một lát sau, Dương Chính Sơn mặc giáp son văn son son thiếp vàng, cưỡi Hồng Vân, dẫn sáu ngàn kỵ binh ngũ quân doanh rời khỏi doanh trại.

Sáu ngàn kỵ binh rầm rộ xuất trại, tất nhiên không qua mắt được Khánh vương và những người khác trong Khánh Hoa phủ thành.

“Tốt, ha ha, kế hoạch của chúng ta thành công rồi!”

Trong đại sảnh vương phủ, Hứa Mậu Tài mặt đầy kích động nói.

Khánh vương cũng lộ vẻ vui mừng, sáu ngàn kỵ binh rời đi, lúc này trong doanh trại của Đằng Long Vệ bên ngoài thành chỉ còn không đến tám ngàn binh lính.

Còn dưới trướng hãn có mười một ngàn binh lính, quân số vượt trội, nếu có thể đánh úp bất ngờ, cơ hội tiêu diệt Đằng Long Vệ rất lớn.

Không cần hoàn toàn đánh bại Đằng Long Vệ, chỉ cần một trận thắng giòn giã, để chứng minh năng lực và thực lực của hãn.

Tuy nhiên, rõ ràng là họ vui mừng quá sớm!

Ngày 27 tháng 5, trời tối.

Đêm đen như mực, tựa như mực đặc nặng nề phủ lên bầu trời, sương đêm kéo đến che khuất trăng lưỡi liềm mờ ảo, ánh sáng yếu ớt của những vì sao cũng lần lượt ẩn mình.

Trong đại doanh Đằng Long Vệ, ngoài những đồng lửa trại và chậu lửa đang cháy, không còn ánh sáng nào khác.

Các binh sĩ gác đêm cũng không khỏi buồn ngủ trong đêm yên tĩnh và bình lặng như vậy.

Trong trướng, Tạ Uyên và Tống Đại Sơn ngồi cùng nhau, có chút lười biếng uống trà.

“Haizz, rốt cuộc bọn họ có đến không?”

“Hôm qua đã không đến, hôm nay chẳng lẽ cũng không đến?”

“Nếu bọn họ không đến thì làm sao?”

Tống Đại Sơn có chút sốt ruột nói.

Tính tình hãn vốn thẳng thắn, không thích chờ đợi nhất.

Họ đã đợi một ngày một đêm rồi, Tống Đại Sơn có chút không chịu nổi.

Tạ Uyên có chút bất lực nhìn Tống Đại Sơn, “Lão Tống, ngươi không thể yên lặng một chút sao.”

Tống Đại Sơn nhìn hắn, bĩu môi nói: “Ta sợ yên lặng sẽ ngủ mất!”

“.....”

Tạ Uyên không nói nên lời, được rồi, Tống Đại Sơn ngủ thật sự rất giỏi, bất kể ở đâu, ồn ào thế nào, chỉ cần muốn ngủ, vừa chạm gối là ngủ ngay.

Tạ Uyên cũng có chút ghen tị với Tống Đại Sơn, ăn được ngủ được, đúng là có phúc!

“Nếu chán quá thì ở đây luyện quyền đi!”

“Tôi luyện quyền gì chứ, ngươi nói xem tại sao đại nhân không dẫn ta theo?”

“Ngươi đi rồi, bên này làm sao?”

“Bên này không phải còn ngươi sao?”

“Tu vi của ta không bằng ngươi!” Tạ Uyên nói.

“Đúng là vậy thật, nhưng lão Tạ, những năm này tu vi của ngươi tăng chậm quá! Năm năm rồi mà tu vi chỉ tăng hai tầng! Trước đây tu vi của ta không bằng ngươi, giờ ta đã cao hơn ngươi một tầng rồi!” Tống Đại Sơn cảm thấy Tạ Uyên những năm này có chút chênh lệch, tu vi tăng chậm quá.

Tạ Uyên đầy vạch đen trên trán, hắn thật sự muốn đánh cho tên gốc trước mặt này một trận.

Năm năm tăng hai tầng, chậm sao?

Trước đây hắn tu luyện hai mươi năm cũng chỉ đạt tới Hậu Thiên tứ tầng, trước khi vào Đẳng Long Vệ, hắn mới đột phá

Hậu Thiên ngũ tầng chưa lâu, mà ở Đẳng Long Vệ gần năm năm, hắn liên tiếp đột phá hai tầng, đạt tới Hậu Thiên thất tầng.

Trước đây hắn chưa từng nghĩ tu vi của mình có ngày đạt tới Hậu Thiên thất tầng.

Hiện tại hắn đã bốn mươi tám tuổi, ở tuổi này mà tu vi còn có thể tăng, bản thân hắn cũng thấy khó tin.

Vì vậy hắn vẫn rất hài lòng với tu vi của mình.

Tuy nhiên nghĩ đến Tổng Đại Sơn, hắn lại cảm thấy tu vi của mình có chút thấp thụt.

Tổng Đại Sơn năm nay mới ba mươi lăm tuổi, tu vi đã đạt tới Hậu Thiên bát tầng.

Không chỉ Tổng Đại Sơn, tu vi của không ít người trong Đẳng Long Vệ cũng không kém hắn, như Dương Minh Chí, Dương Minh Trấn, Dương Minh Hạo, Lạc Phi Vũ, Ô Trọng Triết, tu vi của họ đều không kém hắn là bao.

Từ năm ngoái, tu vi của Dương Minh Chí, Dương Minh Trấn và một số người trẻ tuổi khác đã lần lượt đột phá đến Hậu Thiên thất tầng.

Hiện nay trong Đẳng Long Vệ, người duy nhất hắn có thể so sánh có lẽ chỉ là Ô Trọng Triết, Ô Trọng Triết có tuổi tác tương đương hắn, tu vi cũng không chênh lệch nhiều.

Chương 760: Vương gia yên tâm, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của lão thần! (2)

Còn những người khác, bao gồm cả Tổng Đại Sơn, thực ra đều có thể coi là kém hẳn một thế hệ.

So với những người trẻ tuổi này, hắn đều cảm thấy mình đã già, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn cũng nghĩ thoáng ra, hắn già rồi, nhưng con trai hắn đang tuổi thanh niên.

Mấy năm nay con trai hắn đều huấn luyện trong thân vệ doanh, từng đưa đều trưởng thành hơn nhiều, điều này đã khiến hắn rất hài lòng rồi.

“Được rồi, lão Tổng, ngồi xuống uống trà đi, nếu bọn họ thật sự muốn điều hổ ly sơn như đại nhân dự đoán, thì đêm nay nhất định sẽ đến!” Tạ Uyên cười nói.

“Tại sao?”

“Chúng ta cách Đăng Long Vệ không xa, dù có chạy đi chạy lại rồi giao chiến một trận, hai ba ngày cũng đủ rồi! Nếu tối nay bọn họ không đến, ngày mai đại nhân sẽ quay về!” Tạ Uyên nói.

Tổng Đại Sơn nghĩ nghĩ, thấy hắn nói có lý, cũng đè nén sự sốt ruột trong lòng, ngồi xuống uống trà.

Đúng như Tạ Uyên nghĩ, Khánh vương đã chuẩn bị đêm nay tập kích đại doanh của Đăng Long Vệ.

Dưới màn đêm âm u, hai cổng thành phía nam của Khánh Hoa phủ thành từ từ mở ra, từng bóng người mờ ảo từ trong thành ủa ra.

Hơn một vạn binh sĩ mò mẫm ra khỏi thành mà không gây ra tiếng động, có thể thấy được binh lính hộ vệ của Khánh vương và Khánh Hoa vệ cũng được huấn luyện bài bản.

Tuy nhiên, họ vẫn không thể thoát khỏi những đôi mắt ẩn nấp trong bóng tối, ngay khi họ ra khỏi thành, mấy bóng người ẩn nấp không xa cổng thành đã như ma quỷ ẩn mình vào trong màn sương đêm mờ ảo.

Cách thành hai mươi dặm về phía đông, bên cạnh một ngôi làng, các binh sĩ ngũ quân doanh đang chuẩn bị sẵn sàng.

Ngôi làng bên cạnh không lớn, khoảng hai trăm hộ dân, ban ngày họ ẩn mình trong làng, buổi tối nhốt dân làng trong nhà, tập trung bên ngoài làng.

“Cha! Đùi gà mới nướng!” Dương Minh Chí đưa một chiếc đùi gà nướng vàng ươm đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhận lấy, hỏi: “Đã trả tiền chưa?”

“Trả rồi, mỗi nhà ba tiền bạc, gà và dê cũng đã trả tiền, cao hơn giá thị trường ba phần!” Dương Minh Chí nói.

“Ừ!”

Dương Chính Sơn gật đầu, cầm đùi gà gặm.

Ba tiền bạc không nhiều, nhưng họ cũng chỉ ở chưa đến hai ngày, mặc dù luôn nhốt dân làng trong nhà, nhưng cũng không làm gì tổn hại đến họ.

Còn về gà và dê, được rồi, gà và dê trong làng đều bị Dương Chính Sơn bao hết, mỗi binh sĩ được chia một bát canh.

Dương Chính Sơn coi như hưởng đặc quyền, gặm thêm một chiếc đùi gà!

“Báo, khởi bầm tướng quân, địch đã xuất thành!”

Nghे tiếng bầm báo, Dương Chính Sơn nuốt một miếng thịt gà, tiện tay ném xương xuống đất.

“Truyền lệnh, xuất phát!”

Hắn xoay người nhảy lên lưng ngựa, đôi mắt như sao sáng lấp lánh.

Cuối cùng cũng ra rồi!

Nếu không ra, ngày mai hắn chỉ có thể quay về doanh trại.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn dẫn sáu ngàn binh sĩ tiến về phía đại doanh Đằng Long Vệ, trời quá tối họ không thể đi quá nhanh, nhưng cũng không cần vội, bên kia đại doanh vẫn chưa thấy lửa cháy, điều này có nghĩa là đối phương vẫn chưa phát động tấn công.

.....

Trên tường thành, Khánh vương đứng trước lầu công thành, nhìn về phía đại doanh Đằng Long Vệ.

“Thưa thầy, có xảy ra bất ngờ gì không?”

Trong lòng hắn vẫn không thể bình tĩnh được, vừa kích động vừa lo lắng.

Kích động vì họ sắp đánh bại đại quân Đằng Long Vệ, còn lo lắng vì sợ có bất ngờ xảy ra.

“Vương gia yên tâm, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của lão thần!”

“Dương Chính Sơn đã quay về Đằng Long Vệ, đêm nay chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta đánh hạ đại doanh Đằng Long Vệ!”

Hứa Mậu Tài vượt chòm râu hoa râm, tự tin nói.

Lời vừa dứt, trong đại doanh Đằng Long Vệ vang lên tiếng hò hét, ngay sau đó, ngọn lửa bùng lên xé tan màn sương đêm mờ mịt.

Đoạn Hằng dẫn theo binh lính đâm sầm vào cổng doanh trại, sau đó ồ ạt xông vào trong.

Cổng doanh trại làm bằng gỗ, chỉ cao hai trượng, không quá chắc chắn, võ giả từ Hậu Thiên ngũ tạng trở lên có thể dễ dàng đâm sầm vào.

Sau khi vào trong doanh trại, Đoạn Hằng nhìn những chiếc lều nối liền thành dãy với vẻ mặt dữ tợn, gào lên: “Giết!”

“Giết!”

Tiếng hò hét phá tan màn đêm đen kịt, không ít binh lính lật đổ chậu lửa, đốt cháy lều trại, trong nháy mắt lửa cháy ngút trời.

Nhưng rất nhanh đã có người phát hiện ra điều bất thường, trong lều không có ai!

Không chỉ trong lều, mà cả trong doanh trại cũng không có ai, thậm chí không có cả người gác đêm.

“Đại nhân, không có ai!”

Một bách hộ lớn tiếng hô.

Đoạn Hằng đang vung đao dài ra hiệu cho binh lính xông vào doanh trại, bỗng nhiên động tác khựng lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía bách hộ vừa hô lớn.

“Không có ai!”

“Đại nhân, một người cũng không có!” Bách hộ đó lại hô lớn.

Đoạn Hằng bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Không ổn, là cái bẫy!”

Chỉ là hấn tỉnh ngộ hơi muộn.

“Giết!”

Lại một tiếng hô vang lên.

Ngay sau đó, vô số binh sĩ Đằng Long Vệ từ sâu trong doanh trại lao ra.

Dưới ánh lửa, cuộc chiến đẫm máu diễn ra.

“Ha ha ha, chờ các người lâu rồi, cuối cùng các người cũng đến!”

Tổng Đại Sơn cười lớn, sau đó như hổ dữ xuống núi, lao vào bầy cừu.

Đoạn Hằng nhìn thấy Tổng Đại Sơn hung hãn, nhưng lúc này hấn hoàn toàn không có tâm trạng chiến đấu, gào lên: “Rút lui, mau rút lui!”

Chỉ là bây giờ hấn muốn rút lui cũng không dễ dàng, đã có mấy ngàn binh lính chen chúc vào trong doanh trại, còn tiếng hò hét hỗn loạn và tiếng kêu thảm thiết khiến mệnh lệnh của hấn không thể truyền ra ngoài doanh trại.

Binh lính trong doanh trại muốn rút lui, binh lính ngoài doanh trại vẫn đang chen chúc xông vào.

“Chết tiệt!”

Đoạn Hằng nhìn thấy tình hình hỗn loạn, cũng không kịp tiến lên giết địch, nhảy lên, đạp lên người binh lính bay ra khỏi doanh trại.

“Rút lui! Mau rút lui!”

Lúc này binh lính bên ngoài doanh trại mới nghe thấy mệnh lệnh.

Tiếng chuông đình đình vang lên, binh lính bên ngoài doanh trại cuối cùng cũng bắt đầu rút lui.

Nhưng sắc mặt của Đoạn Hằng lại trắng bệch, vì hắn nhìn thấy ở phía đông có một đoàn quân cầm đuốc đang lao tới.

“Minh Chí, Minh Trần, các người đi đoạt cổng! Những người khác theo ta giết địch!”

Dương Chính Sơn ra lệnh một tiếng, ngũ quân doanh chia thành hai nhóm, Dương Minh Chí và Dương Minh Trần dẫn hai ngàn kỵ binh lao thẳng về phía cổng thành đang mở rộng, còn Dương Chính Sơn dẫn theo bốn ngàn kỵ binh xông về phía đại doanh.

Chương 761: Tên tướng giặc kia, chớ chạy! (1)

Dưới màn đêm sâu thẳm, ánh lửa cháy rực nửa bầu trời.

“Dàn trận! Đón địch!” Đoạn Hằng lại gầm lên.

Lúc này, quân lính dưới trướng hấn đã hoàn toàn rối loạn.

Lính tráng bên ngoài doanh trại chưa kịp rút lui, còn lính tráng bên trong vẫn điên cuồng chen ra ngoài.

Tạ Uyên nắm bắt thời cơ rất tốt, phát động tấn công khi gần một phần ba quân địch đã tràn vào trong doanh trại, cánh cửa doanh trại rộng rãi như một chiếc gong kìm chặt bảy tấc của quân địch, khiến chúng tiến thoái lưỡng nan.

Âm âm âm~~

Tiếng vó ngựa cuồn cuộn ập đến, Dương Chính Sơn dẫn đầu, thương xuất như rồng.

So với kiểu đánh đơn độc của Úc Thanh Y, lúc này Dương Chính Sơn cũng một mình xông trận, kỵ binh phía sau không theo kịp, nhưng hấn xông lên không chỉ để tàn sát, mà còn để mở đường, chỉ hướng cho kỵ binh phía sau.

Một tấc dài một tấc mạnh, nơi nào Dương Chính Sơn đi qua, nơi đó xuất hiện một con đường máu rộng chừng trượng.

Trong nháy mắt, Dương Chính Sơn đã xông vào trận địch hơn mười trượng, kỵ binh phía sau mới bắt đầu va chạm với quân địch.

Hí hí hí~~

Hồng Vân nhấc hai chân trước, hí vang một tiếng, khi móng ngựa hạ xuống, hai tên lính bị nó đá bay ra ngoài.

“Ha ha ha, lão phu Dương Chính Sơn, có kẻ nào dám cùng lão phu quyết chiến!”

Dương Chính Sơn cười lớn, gầm lên!

Tiếng gầm vang dội như sấm rền, át cả tiếng hò hét và tiếng kêu thảm thiết, truyền khắp chiến trường.

Một tiếng gầm vang, sĩ khí của Đẳng Long Vệ dâng cao, còn sĩ khí của đội hộ vệ Khánh vương và Khánh Hoa Vệ lập tức rơi xuống đáy vực.

“Dương Chính Sơn!”

Đoạn Hằng nghiêng răng nghiêng lợi gào lên.

Một cơn giận dữ và ám ức tràn ngập trong lòng Đoạn Hằng.

Hắn không phải không biết Dương Chính Sơn lợi hại, dù sao Dương Chính Sơn cũng là đồ tể sát thần khét tiếng.

Nhưng hắn không cho rằng mình kém Dương Chính Sơn bao nhiêu!

Vì vậy hắn đã đồng ý với kế hoạch của Từ Mậu Tài.

Trước khi xuất quân, hắn đã ôm một bụng tức, tưởng tượng đến cảnh đêm nay sẽ chém giết tứ phương, tưởng tượng mình có thể dựa vào trận chiến này để chứng tỏ thực lực.

Khánh vương muốn chứng tỏ bản thân, để quan viên Liêu Đông công nhận.

Đoạn Hằng cũng muốn chứng tỏ bản thân, để Khánh vương coi trọng và dựa dẫm vào mình.

Bọn hắn vừa khởi binh, chính là lúc cần tạo thanh thế, nhưng lúc này Dương Chính Sơn đã giáng cho bọn hắn một

đòn phủ đầu, phá tan mọi ảo tưởng.

Cảm giác ám ức và giận dữ tràn ngập trong lòng Đoạn Hằng, khiến hắn không cam lòng nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nghe thấy tiếng hắn, liền quay lại nhìn.

Đoạn Hằng!

Dương Chính Sơn chưa từng gặp qua, nhưng nhìn vào áo giáp của Đoạn Hằng, hắn biết thân phận của người này không thấp.

Sau đó, hắn rút từ sau lưng ra một cây đoản thương, vung tay ném đi.

Đoản thương bay nhanh như tia chớp, Đoạn Hằng chưa kịp phản ứng, đoản thương đã rơi trúng trước ngực hắn.

Rắc, tấm kính bảo hộ trước ngực vỡ vụn, đoản thương đâm sâu vào ngực Đoạn Hằng hơn một tấc, tuy không xuyên qua cơ thể hắn, nhưng cũng khiến hắn bị đập mạnh xuống đất.

Đoạn Hằng chỉ cảm thấy ngực đau nhói, ngay sau đó một luồng tanh ngọt trào lên cổ họng, tràn đầy khoang miệng, rồi phun ra ngoài.

“Khụ khụ khụ~~”

Hắn ho dữ dội, đám thân vệ bên cạnh luống cuống đỡ lấy hắn.

Dương Chính Sơn hoàn toàn không để ý đến hắn nữa, vung trường thương điên cuồng gặt hái mạng sống.

Trên tường thành.

Khánh vương và Từ Mậu Tài nhìn trận chiến dưới mặt đất, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

“Lão sư, chẳng phải người nói mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát sao?”

“Sao bọn hấn lại quay về?”

Khánh vương túm lấy cổ áo của Từ Mậu Tài, tức giận quát hỏi.

“Ta, lão phu, cũng không biết!” Từ Mậu Tài ngơ ngác, trong đầu đầy những câu hỏi.

Tại sao bọn hấn lại quay về?

Tại sao bọn hấn lại xuất hiện ở đây?

“Chết tiệt!”

Khánh vương tức giận, đẩy mạnh Từ Mậu Tài ngã xuống đất.

“Vương gia, chúng ta vẫn còn cơ hội, chúng ta vẫn còn cơ hội, cho dù bọn hấn đã quay về, cũng chưa chắc đã đánh bại được Đoạn tướng quân!” Từ Mậu Tài bò dậy khỏi mặt đất, vội vàng kêu lên.

Lúc này hấn đã hoàn toàn rối loạn, sự tự tin trước đó biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận.

Hấn đặt hy vọng cuối cùng vào Đoạn Hằng.

“Không còn cơ hội nữa!” Khánh vương tức giận gào lên.

“Ngươi xem đi, xem đi, Đoạn Hằng bọn hấn đã thua rồi!”

Hấn chỉ vào chiến trường bên ngoài thành, nhảy dựng lên gào thét.

Từ Mậu Tài nhìn về phía chiến trường, bọn hấn cách chiến trường rất xa, nhưng trong ánh lửa ngút trời, bọn hấn miễn cưỡng có thể nhìn thấy kỵ binh của Ngũ Quân Doanh đang đâm xuyên qua chiến trường.

“Sao lại thế này? Sao lại thế này!” Từ Mậu Tài lâm bầm, trong mắt đầy vẻ ngơ ngác.

Đúng lúc này, một tràng tiếng vó ngựa trầm đục vang lên, dưới màn đêm mờ mịt, một toán kỵ binh lờ mờ lao về phía bọn hắn.

Từ Mậu Tài nhìn bóng đen đó, không chắc chắn lắm nên đưa tay dụi mắt.

Khánh vương cũng chú ý đến, sắc mặt đại biến.

“Không ổn! Mau, đóng cổng thành lại!”

Hắn hét lên.

“Không kịp đâu, vương gia!”

Trương Vũ thái giám vẫn đứng sau lưng Khánh vương nhìn rõ hơn, “Vương gia, mau chạy đi!”

“Chạy! Đi đâu?” Khánh vương sững sốt.

“Rời khỏi Khánh Hoa phủ!” Trương Vũ nói.

“Không, bổn vương không đi, bổn vương chưa thua, bổn vương vẫn còn có Đoạn Hằng!” Khánh vương có chút hoảng loạn nói.

“Vương gia, đi thôi, chúng ta đi tìm Kế tướng quân!”

Trương Vũ biết rõ tối nay bọn hắn đã thua tan tác, cũng không còn để ý đến lễ nghi tôn ti, nắm lấy cánh tay của Khánh vương kéo điên cuồng chạy trốn vào trong thành!

“Đợi lão phu với!”

Từ Mậu Tài tỉnh táo lại, thấy Khánh vương đã xuống khỏi tường thành, liền vừa lăn vừa bò đuổi theo.

Chương 762: Tên tướng giặc kia, chớ chạy! (2)

Nhưng hắn chỉ là một lão già tuổi cao sức yếu, mà Trương Vũ tuy lớn tuổi hơn hắn nhưng tu vi của Trương Vũ rất cao, hắn căn bản không thể đuổi kịp.

“Không!”

Nhìn thấy bóng dáng của Trương Vũ và Khánh vương hoàn toàn biến mất, Từ Mậu Tài như rơi vào bóng tối tuyệt vọng.

.....

Dưới màn đêm đen kịt, máu và lửa đan xen, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, sát khí khủng khiếp liên tục lan tỏa.

Hai trăm thân vệ doanh như tử thần, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, trong mắt chỉ có sự thờ ơ với mạng sống, binh khí trong tay chính là lưỡi hái của tử thần, giết chóc là tín niệm duy nhất của bọn họ.

So với thân vệ doanh, Ngũ Quân Doanh có vẻ non nớt hơn một chút, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thực sự tham gia chiến đấu, cũng là lần đầu tiên thực sự giết chóc.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn thể hiện được sức chiến đấu mạnh mẽ, cộng thêm khí thế khi xung phong, dù trong lòng có người sợ hãi việc giết chóc, lúc này cũng bỏ qua, trong đầu chỉ còn lại ý nghĩ tiến lên, xông lên, giết chết tất cả kẻ địch trước mặt.

Không biết từ lúc nào, Dương Chính Sơn đã xuyên qua chiến trường, trước mắt không có một bóng địch, hai trăm thân

vệ doanh lặng lẽ đi theo sau hấn, toàn thân nhuốm máu, nhưng không có bất kỳ biểu cảm thừa thãi nào.

Các tướng sĩ Ngũ Quân Doanh từng người một mặt mày dữ tợn, có người còn run rẩy, không biết vì sợ hãi hay quá kích động.

Sau khi ra khỏi chiến trường, Dương Chính Sơn dẫn theo kỵ binh vòng một vòng, lại quay về hướng chiến trường.

Tuy nhiên lúc này chiến trường đã có sự thay đổi lớn, các tướng sĩ trong doanh trại đã xông ra ngoài, Tống Đại Sơn và Tạ Uyên đang dẫn theo các tướng sĩ điên cuồng tàn phá.

Còn binh lính dưới trướng Đoạn Hằng, sĩ khí đã mất, không còn ý chí chiến đấu, chạy trốn tứ phía.

“Đầu hàng sẽ không giết!”

Dương Chính Sơn hét lên.

“Đầu hàng sẽ không giết!”

Kỵ binh phía sau cũng hô theo.

Dương Chính Sơn lại xông vào chiến trường, vừa xông vừa hét.

Tiếng hô càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, không ít đội hộ vệ Khánh vương và Khánh Hoa Vệ vứt bỏ vũ khí, nằm rạp xuống đất.

Đoạn Hằng thấy vậy, tức giận gào lên, “Đứng dậy cho ta, chặn chúng lại!”

Mặt hấn đỏ bừng, giọng khàn đặc.

Tuy nhiên tiếng gào thét của hấn không có tác dụng gì, ngược lại lại khiến Dương Chính Sơn chú ý.

“Đoạn Hằng!”

Dương Chính Sơn có chút nghi ngờ hét lên.

Vừa rồi hắn không biết đây là Đoạn Hằng, nên chỉ ném một cây đoản thương, nhưng giờ hắn cảm thấy đây có thể chính là Đoạn Hằng.

“Dương Chính Sơn!” Đoạn Hằng nhìn Dương Chính Sơn, sắc mặt đại biến.

Nếu như trước đây hắn còn muốn so tài với Dương Chính Sơn, thì bây giờ hắn lại có chút sợ hãi Dương Chính Sơn, một cây đoản thương suýt nữa đã lấy mạng hắn, chẳng lẽ hắn không biết được khoảng cách giữa mình và Dương Chính Sơn sao?

Nghe thấy tiếng Đoạn Hằng hét lên, Dương Chính Sơn có thể chắc chắn đây chính là Đoạn Hằng!

Không chút do dự, Dương Chính Sơn giật dây cương, Hồng Vân lập tức hiểu ý, lao về phía Đoạn Hằng.

Đồng tử trong mắt Đoạn Hằng co rút mạnh, “Chặn hắn lại!”

Vừa hét, hắn vừa lùi lại.

Nỗi sợ hãi lập tức lan tỏa từ đáy lòng hắn.

Danh tiếng như cờ bay trước gió, chưa nói đến việc Dương Chính Sơn khét tiếng như thế nào, chỉ riêng khí thế và sát khí đáng sợ trên người Dương Chính Sơn lúc này đã khiến hắn lạnh sống lưng.

Nhưng hắn quên mất, ngay cả hắn cũng sợ hãi, thì những binh lính khác làm sao không sợ!

Nhìn thấy Dương Chính Sơn khí thế hùng hục lao tới, đám lính vốn đã sĩ khí sa sút sợ hãi bỏ chạy, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Đoạn Hằng không còn đề ý được gì nữa, quay người bỏ chạy.

Tuy lúc này hắn bị trọng thương, nhưng tốc độ chạy trốn vẫn không chậm.

Hí hí hí~~

Hồng Vân thấy tên này còn dám chạy, tức giận hí lên một tiếng, bốn vó tung bay, tốc độ tăng vọt trong nháy mắt.

Tốc độ của nó nhanh đến mức khiến Dương Chính Sơn cũng choáng váng.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn nhanh chóng nắm chặt dây cương, cười sảng khoái, “Ha ha ha~~ Tên tướng giặc kia, chớ chạy!”

Nhanh như chớp, lúc này Hồng Vân chính là như vậy!

Cho dù chở theo Dương Chính Sơn mặc giáp trụ, cầm thương huyền thiết, cho dù khoác trên mình bộ giáp nặng hơn hai trăm cân, tốc độ của Hồng Vân vẫn nhanh đến mức đáng sợ.

Hiện tại Hồng Vân không thể coi là ngựa nữa, nói nó là yêu thú cũng không quá.

Sức mạnh cực kỳ đáng sợ cùng với trí tuệ như đứa trẻ bảy tám tuổi, gần như là yêu!

Trong nháy mắt, một người một ngựa đã đến sau lưng Đoạn Hằng, trường thương giơ lên, đôi mắt Dương Chính Sơn sáng quắc, lạnh lùng nhìn Đoạn Hằng chật vật không chịu nổi.

Đoạn Hằng quay đầu nhìn ánh thương giơ cao, đồng tử trong mắt đột nhiên giãn ra, trên mặt đầy vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Phập!

Trường thương xuyên qua lồng ngực hắn.

“A~~”

Hắn phát ra tiếng gào thét đau đớn, ngay sau đó hắn cảm thấy cả người mình bay lên.

“Tướng giặc đã chết, các ngươi còn không đầu hàng!”

Dương Chính Sơn cầm trường thương, hát Đoạn Hăng lên như hát một con gà con vịt, phi ngựa trên chiến trường.

“Tướng giặc đã chết, các ngươi còn không đầu hàng!”

“Tướng giặc đã chết, các ngươi còn không đầu hàng!”

Các tướng sĩ đồng loạt hô vang.

Thấy vậy, binh lính của hai vệ hoàn toàn mất hết ý chí.

Chương 763: Vương Thành, Ngân Khố (1)

Khi ánh bình minh lại một lần nữa chiếu rọi, Dương Chính Sơn đã đứng trong đại điện của Khánh vương thành.

Đại điện của mỗi tòa vương thành đều là Thừa Vận điện, cũng chính là nơi thân vương tổ chức yến tiệc và thực thi quyền lực. Thông thường, nó có kiến trúc kiểu Khỏa Cung Toàn Đỉnh, chính giữa vẽ hình rồng uốn lượn, trang trí viền vàng, vẽ hoa bát cát tường. Ghế trong điện dùng sơn đỏ vẽ rồng uốn lượn, rèm treo dùng màu đỏ vẽ rồng uốn lượn, bức tường phía sau ghế thì vẽ rồng uốn lượn và mây màu.

Tuy nhiên, Thừa Vận điện của Khánh vương lại có vẻ hơi nhỏ hẹp, không hề có chút nào là vàng son lộng lẫy, ngược lại còn mang đến cho người ta cảm giác âm u.

Lý do là vì chuyện này phải truy ngược về thời điểm hơn 30 năm trước khi Khánh vương đến phiên ban.

Khánh vương là con trai của thái tử trước đây, Thừa Bình đế chưa bao giờ yêu thích hắn, thậm chí còn phòng bị hắn, tất nhiên sẽ không chuẩn bị cho hắn một cung điện hoa lệ.

Khi Khánh vương đến phiên ban, Khánh Hoa phủ không có vương thành, lúc Khánh vương đến Khánh Hoa phủ, vương thành mới bắt đầu được xây dựng, Khánh vương chờ đợi trong thành ba năm, vương thành mới được xây xong.

Khi đó, tất cả mọi người đều biết Thừa Bình đế không thích Khánh vương, vì vậy các quan viên giám sát xây dựng vương thành cũng không để ý đến Khánh vương, không chỉ ăn

bớt vật liệu mà triều đình cũng tiết kiệm hết mức có thể, cuối cùng chỉ xây dựng được một vương thành tồi tệ nhất Đại Vinh.

Thừa Vận điện vốn nên đường hoàng trang nhã lại trở thành một cung điện trông có vẻ thô sơ và lạm dụng.

Dương Chính Sơn đứng trong Thừa Vận điện, nhìn trang trí trong điện, khẽ lắc đầu.

“Thật thảm!”

Hắn cảm thấy Khánh vương rất thảm.

Vốn dĩ là mệnh đế vương, kết quả lại thành mệnh vương gia, trở thành vương gia thì cũng thôi đi, còn bị Thừa Bình đế áp chế và giám sát.

Khó khăn lắm mới chờ Thừa Bình đế chết đi, cuối cùng cũng thấy được cơ hội, kết quả lại đụng phải mình.

Dương Chính Sơn cảm thấy có chút trêu ngươi.

“Đại nhân! Đã tra được rồi, Khánh vương tối hôm qua đã chạy ra khỏi thành! Ra khỏi thành từ cửa Tây!” Dương Minh Chí đi tới bẩm báo.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi đại điện, nhìn mây khói đầy trời, hỏi: “Con cái của Khánh vương đâu?”

“Hình như là rời đi cùng nhau, có dân chúng nhìn thấy tối hôm qua có một đội ngũ hơn trăm người, mang theo hai, ba chiếc xe ngựa ra khỏi thành.” Dương Minh Chí nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, chỉ hơn trăm người, xem ra Khánh vương đi rất vội vàng.

“Chắc chắn bọn họ đi tìm Kế Phi Ngữ!”

“Không sao, cho dù bọn họ tìm được Kế Phi Ngữ thì sao chứ, bọn họ đã không còn cơ hội rồi!”

Cục diện đã thay đổi!

Trận chiến Khánh Hoa phủ, Khánh vương thảm bại, điều này khiến cho quân phản loạn vốn dĩ không có danh chính ngôn thuận gì triệt để mất đi chỗ dựa.

Nếu Khánh vương có thể đánh bại Đằng Long vệ, bọn họ có thể đứng vững ở Liêu Đông, đợi sau khi Kế Phi Ngũ dọn dẹp xong tàn cuộc ở Trọng Sơn trấn, bọn họ có thể trong thời gian ngắn quét sạch toàn bộ Liêu Đông, nuốt chửng Liêu Đông.

Sau đó một bên ổn định Liêu Đông, một bên dàn quân ở Ký Châu, ngăn cản đại quân triều đình ở ngoài Ký Châu, như vậy có lẽ Khánh vương thật sự có cơ hội mưu đồ thiên hạ Đại Vinh.

Nhưng hiện tại bọn họ không những không đánh bại được Đằng Long vệ, còn mất đi Khánh Hoa phủ, quan trọng hơn là bọn họ thua quá nhanh, khiến cho Kế Phi Ngũ không kịp dọn dẹp tàn cuộc ở Trọng Sơn trấn.

Một bước sai, cả bàn thua.

“Quan viên trong thành đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Đều ở trong nhà giam!” Dương Minh Chí nói.

“Ừ, mời bọn họ ra, giao chuyện trong thành cho bọn họ xử lý, ngoài ra phái người đi thông báo cho đại nhân Bàng Đường, để ông ấy đến thu dọn tàn cuộc!”

“Chúng ta nghỉ ngơi một ngày rồi rời khỏi Khánh Hoa phủ!”

Dương Chính Sơn nói.

Dương Minh Chí gật đầu, lại hỏi: “Vậy mấy cái máy công thành bên ngoài thành xử lý thế nào?”

“.....”

Dương Chính Sơn có chút cạn lời.

Công binh lần này coi như uổng phí công sức rồi, vất vả mấy ngày, kết quả lại không được dùng đến.

Chuyện này có thể trách ai, chỉ có thể trách kẻ địch quá vô dụng!

“Trước tiên tháo ra, đừng vứt đi, tìm một chỗ cất giữ, đợi sau khi đại nhân Bằng Đường tổ chức dân phu, để bọn họ đưa tới Trọng Sơn quan! Nói không chừng đến lúc đó chúng ta còn có thể dùng đến.”

Trận chiến này chắc chắn là ở Trọng Sơn quan, Khánh vương đã bại, Kế Phi Ngữ chắc chắn sẽ không ra khỏi quan, đoán chừng sẽ tử thủ Trọng Sơn quan.

Muốn tiến công Trọng Sơn quan, chắc chắn cần nhiều máy công thành hơn.

Nếu để Đằng Long vận chuyển mấy cái máy công thành này, chắc chắn không được, nhưng nếu đợi Bằng Đường tổ chức dân phu vận chuyển, thì không sao.

“Được, vậy mấy tên tù binh kia thì sao?”

“Có bao nhiêu?”

“Gần sáu ngàn tên!”

Hai vệ binh đình tổng cộng một vạn một ngàn hai trăm người, cũng chính là chết trận gần một nửa.

Dương Chính Sơn nhíu mày, mấy tên tù binh này không dễ xử lý, giết chắc chắn là không thể giết, dù sao những người này đều là con dân của Đại Vinh, nhưng mà giữ lại, Đằng Long vệ hiện tại cũng không có nhân thủ trông coi bọn họ!

Còn về phần giao cho phủ nha tri phủ Khánh Hoa phủ, càng không được, hiện tại phủ nha tri phủ Khánh Hoa phủ như

không tồn tại, tri phủ bị Khánh vương giam cầm, văn lại và sai dịch đều bị Khánh vương giải tán, tri phủ hiện tại đã trở thành quan chức không có thực quyền, ông ta có thể ổn định tình hình trong phủ thành hay không còn chưa xác định được, càng không cần nói đến chuyện khác.

“Để người hồi Đằng Long vệ, điều một nhóm binh đình tới đây!”

Hết cách rồi, Dương Chính Sơn chỉ có thể lại điều động binh đình của Đằng Long vệ, không phải binh đình, đều là dư đình, để bọn họ trông coi mấy tên tù binh này.

Chương 764: Vương Thành, Ngân Khố (2)

“Ngoài ra truyền tin cho Liêu Viễn đô ty, để bọn họ nhanh chóng tổ chức nhân mã tới tiếp nhận!”

“Mấy tên tù binh này đều là binh đinh của bọn họ, trở thành phản nghịch đều là trách nhiệm của bọn họ, hạn cho bọn họ trong vòng năm ngày phái người tới tiếp nhận, nếu không lão phu sẽ dâng sớ buộc tội bọn họ!”

Dương Chính Sơn có chút bất mãn nói.

Hắn thật sự rất bất mãn với Liêu Viễn đô ty, đã bao nhiêu ngày rồi, Liêu Viễn đô ty đến bây giờ vẫn không có chút phản ứng nào, theo lý mà nói người nên ra tay trước nhất là Liêu Viễn đô ty, kết quả là, Đằng Long vệ đã chiếm được Khánh Hoa phủ, Liêu Viễn đô ty vẫn không có động tĩnh gì.

“Vâng!” Dương Minh Chí cười hì hì rồi đi làm việc.

Hắn vừa đi, Đinh Thu đã đi tới.

“Lão nô bái kiến lão gia!” Đinh Thu có chút xấu hổ bái chào.

Hắn ẩn nấp ở Khánh Hoa phủ năm năm, kết quả dường như chẳng làm được gì.

Để hắn dò la tin tức, hắn gần như không dò la được tin tức gì có ích, Khánh vương tạo phản, hắn cũng không kịp thời bẩm báo, đại chiến bên ngoài thành, hắn cũng không giúp được gì.

Từ đầu đến cuối, hắn giống như một người xem cuộc chẳng có chút tác dụng gì.

“Vất vả cho người rồi!” Dương Chính Sơn lại không trách tội hắn, vỗ vai hắn cười nói.

“Lão nô vô dụng, phụ lòng tin tưởng của lão gia!” Đinh Thu áy náy nói. Dương Chính Sơn cười cười, “Ngay cả Mật Vũ vệ cũng không làm được chuyện này, các người không làm được cũng là chuyện bình thường.”

Nói đùa gì vậy, Mật Vũ vệ cũng bị Khánh vương đùa giỡn, Đinh Thu lại có thể làm được gì?

Mặc dù dưới tay Đinh Thu có hơn mười người có tu vi không tệ giúp đỡ, nhưng so với Mật Vũ vệ thì kém hơn rất nhiều.

Thực ra Đinh Thu bọn họ có thể ẩn nấp ở Khánh Hoa phủ nhiều năm như vậy, không bị Khánh vương phát hiện, đã chứng minh bọn họ làm rất tốt rồi.

Còn về phần dò la tin tức, Đinh Thu bọn họ cũng không phải là không dò la được gì.

“Lão gia, chúng ta biết ngân khố của Khánh vương ở đâu!” Đinh Thu hạ giọng nói.

Hai mắt Dương Chính Sơn sáng lên, hỏi: “Ở đâu?”

“Ở Tú Xuân quán!”

Đinh Thu dẫn Dương Chính Sơn đến Tú Xuân quán.

Tú Xuân quán, không phải Tú phường, là một kỹ viện, kỹ viện tốt nhất trong phủ thành.

Dương Chính Sơn nhìn kỹ viện trang trí tao nhã này, lại nhìn vương thành bên cạnh.

Tú Xuân quán này ở ngay bên ngoài vương thành, cách vương thành không đến mười trượng.

“Lão gia, ngân khố ở trong hàm của Tú Xuân quán!” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn ra hiệu bằng mắt cho Dương Minh Hạo phía sau, Dương Minh Hạo lập tức dẫn theo thân vệ tiến vào Tú Xuân quán.

“Các vị đại nhân, các vị binh gia, nô gia, nô gia có tội, cầu xin các vị đại nhân đừng giết nô gia!”

Thân vệ vừa xông vào Tú Xuân quán, trong Tú Xuân quán đã truyền đến một trận tiếng cầu xin của các cô gái.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co giật.

Kỹ viện!

Nói ra thì hấn lớn như vậy vẫn chưa từng đến kỹ viện!

Bước vào trong lâu, hấn liền nhìn thấy một đám ca cơ vũ cơ trang điểm lộng lẫy đang quỳ trên mặt đất, cảnh tượng thực sự quá gợi cảm, Dương Chính Sơn có chút tâm viên ý mã.

Nam nhân đến chết là thiếu niên, nam nhân đến chết đều không đổi sắc tâm!

Tuy nhiên một đám nữ tử chốn phong trần vẫn chưa đủ khiến Dương Chính Sơn mất bình tĩnh, huống hồ ở đây còn có thuộc hạ của hấn, ừm, còn có cả con trai hấn.

“Câm miệng, ai còn dám lên tiếng, lôi ra ngoài chém ngay!” Dương Chính Sơn lạnh giọng quát.

Lập tức trong lâu yên tĩnh như tờ.

“Tìm!”

Dương Chính Sơn lười nhìn đám nữ tử kỹ viện này.

Rất nhanh, Đinh Thu đã dẫn theo thân vệ tìm được lối vào hầm.

Dương Minh Hạo và Đinh Thu đi vào xem một chút, đợi bọn họ đi lên, trong mắt đều là những ngôi sao nhỏ.

“Cha, nhiều bạc quá!” Ánh mắt Dương Minh Hạo lóe sáng.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Các người canh chừng bọn họ, ta xuống xem trước!”

Nói xong, hắn liền nhảy vào hầm.

Đợi đến khi hắn nhìn rõ tình hình trong hầm, đầu óc cũng có chút mơ hồ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được ý của Dương Minh Hạo khi nói là nhiều bạc.

Đây đâu phải là nhiều, đây hoàn toàn là một ngọn núi bạc!

Nói thật, Dương Chính Sơn không thiếu bạc, bạc của Đăng Long vệ là của Đăng Long vệ, còn Dương gia những năm này cũng không kiếm được ít, không dám nói nhiều, nhưng lấy mười mấy vạn lượng bạc, Dương gia vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhưng đây chỉ là bạc của Dương gia, trong không gian Linh Tuyền còn có năm mươi vạn lượng bạc, khi đó Dương Chính Sơn ở Giang Nam cướp ngân khố của Lưu gia, cho đến bây giờ số bạc đó vẫn còn nằm trong không gian Linh Tuyền.

Hết cách rồi, Dương Chính Sơn căn bản không có chỗ nào dùng đến bạc.

Tùng cái từng cái rương đặt trong hầm, mỗi cái đều là bạc thỏi năm mươi lượng.

Tuy nhiên ở đây chỉ có bạc thỏi, không có thứ khác, rõ ràng ngân khố của Khánh vương không chỉ có một chỗ này.

Thỏ khôn có ba hang, Khánh vương chắc chắn sẽ không để tất cả của cải ở Khánh Hoa phủ.

Hắn còn không để ngân khố ở trong vương thành, ngược lại để ở kỹ viện bên ngoài, có thể thấy được tên này là người thích giấu bạc.

Ngân khố trước mắt không nhỏ, gần giống với không gian dưới đất mà Dương Chính Sơn phát hiện ở nha môn tri châu An Nguyên thành, hơn nữa lối ra vào thiết kế rất đơn giản, bên ngoài chỉ có một hầm ngầm che giấu, dọn dẹp đồ tạp nham trong hầm là có thể nhìn thấy ngân khố này.

Dương Chính Sơn đếm số rương, đại khái có một ngàn cái, cũng chính là một trăm vạn lượng bạc trắng!

Nhìn những cái rương này, Dương Chính Sơn vuốt râu nghĩ ngợi.

Mặc dù hắn không thiếu bạc, nhưng nhìn nhiều bạc như vậy, không lấy một chút luôn cảm thấy có gì đó không thoải mái.

Do dự một chút, Dương Chính Sơn thu một phần ba số rương vào trong không gian Linh Tuyền.

“Phong tỏa nơi này lại, đợi đại nhân Bàng tới, giao cho ông ấy xử lý!”

Quay lại mặt đất, Dương Chính Sơn dặn dò Dương Minh Hạo.

“Vậy mấy nữ nhân này thì sao?” Dương Minh Hạo nhìn về phía những nữ tử kỹ viện kia.

Dương Chính Sơn liếc nhìn mục tử bà kia, nói: “Giết tú bà, những người khác tạm thời giữ lại!”

Không cần nghĩ cũng biết Tú Xuân quán này chắc chắn có liên quan đến Khánh vương, những nữ tử khác có thể là vô tội,

hoặc là bị ép buộc, tú bà kia chắc chắn không phải là vô tội.

Hơn nữa mục tú bà này có thể biết được số bạc trong ngân khố, cho nên giết đi sẽ đỡ phiền phức hơn.

Thực ra Dương Chính Sơn không quá để ý có người biết hắn đã động vào bạc trong ngân khố hay không, một là vì không có ai có thể tìm được chứng cứ, dùng không gian Linh Tuyền để mang bạc đi, không ai có thể tra được chứng cứ. Hai là quy tắc ngầm trong việc phân chia chiến lợi phẩm.

Đã là chiến lợi phẩm, tất nhiên là đội ngũ tiên phong ăn thịt trước, khi đó Bắc Địa chi chiến, Dương Chính Sơn và các tướng sĩ của doanh trại phòng thủ An Nguyên thành chính là người hưởng ứng đầu tiên, sau khi chiến tranh kết thúc, Vương Bân vẫn phân chia không ít chiến lợi phẩm cho bọn họ.

Chuyện này không giấu được người khác, thậm chí ngay cả lão hoàng đế cũng biết rõ, nhưng không ai truy cứu.

Nguyên nhân rất đơn giản, tướng sĩ liều mạng ở phía trước, người còn không chịu cho tướng sĩ chút thịt ăn, điều này thực sự không thể chấp nhận được.

Cho nên cho dù có người biết Dương Chính Sơn lấy bạc, cũng sẽ không có ai truy cứu.

Thực ra Dương Chính Sơn để lại hai phần ba số bạc, đã rất có đạo rồi.

(Chương này hết.)

Chương 765: Tam Quân Hội Sư (1)

Sau khi Đằng Long Vệ tiến vào, tình hình trong thành nhanh chóng ổn định trở lại.

Ngay hôm đó, Bàng Đường đã nhận được tin tức về việc Đằng Long Vệ chiếm được thành Quảng Hoa phủ.

Bàng Đường vẫn chưa dám tin, hỏi tên binh lính đến đưa tin: “Tướng quân Dương đã chiếm được thành Quảng Hoa phủ? Nhanh vậy sao?”

“Vâng, đại nhân. Đêm qua chúng ta đã vào thành rồi, hiện đang duy trì trật tự trong thành. Tướng quân hy vọng đại nhân có thể nhanh chóng đến Quảng Hoa phủ để ổn định tình hình.”

“Tướng quân còn nói rằng sáng mai, đại quân sẽ xuất phát tiến đến Tùng Châu Vệ!”

Tên lính nói.

Bàng Đường hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tâm trạng có phần kích động.

“Được, ta sẽ sắp xếp nhân thủ, lát nữa sẽ lên đường đến Quảng Hoa phủ!”

Mặc dù cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn chấp nhận sự thật này.

Sau đó, hắn vừa phái người đến bố chính ty Liêu An phủ để truyền tin, vừa dẫn theo tùy tùng đến Quảng Hoa phủ.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn giao lại Quảng Hoa phủ cho Bàng Đường, đồng thời giao cả đám tù binh cho những

binh lính đã từ Đằng Long Vệ đến suốt đêm.

Không dừng lại quá lâu, gần trưa, Dương Chính Sơn đã dẫn đại quân xuất phát.

...

Bên ngoài An Nguyên thành.

Hơn chục kỵ binh phi nước đại đến dưới thành.

“An Nguyên thành thủ bị Hàn Thừa đâu?”

Kỵ binh dưới thành đến gần cổng thành, hô lớn với các binh sĩ trên cổng thành.

Lúc này, cổng thành An Nguyên đóng chặt, trên tường thành đầy những binh lính cảnh giác.

“Các người là ai?”

Một tướng lĩnh mặc giáp sắt hỏi lớn.

“Đằng Long Vệ thân vệ doanh Vương Tạ!”

“Haha, Tam Cầu Tử, sao vậy, đến cả ta cũng không nhận ra sao!”

Vương Tạ tháo mũ giáp xuống, để lộ một khuôn mặt tươi cười.

Tên tướng lĩnh mặc giáp sắt trên tường thành nhìn rõ mặt hắn, ban đầu sửng sốt, sau đó mừng rỡ như điên.

“Vương Nhị Ca!”

Tam Cầu Tử, ừm, bây giờ người ta gọi là Lưu Tam Dao, là đội trưởng của thủ bị doanh An Nguyên thành.

Lưu Tam Dao và Vương Tạ đều xuất thân từ cùng một thôn trang, khi còn nhỏ Lưu Tam Dao thường chơi đùa sau lưng Vương Tạ, nhưng hắn nhỏ hơn Vương Tạ mấy tuổi, khi

Dương Chính Sơn huấn luyện thủ bị doanh ở An Nguyên thành, hắn mới tròn mười sáu tuổi.

Sau khi cuộc chiến Bắc Địa kết thúc, Dương Chính Sơn rời khỏi An Nguyên thành, Hàn Thừa tái lập thủ bị doanh, Lưu Tam Dao gia nhập thủ bị doanh.

“Nhanh, mở cổng!”

Nhìn thấy Vương Tạ, Lưu Tam Dao không cần nghĩ ngợi đã muốn mở cổng thành, nhưng may mắn là hắn vẫn nhớ lệnh của Hàn Thừa, vội vàng dừng lại, nói: “Vương Nhị Ca, chờ một chút, ta đi bẩm báo với thủ bị đại nhân!”

Nói xong, hắn biến mất như một làn khói trên tường thành.

Vương Tạ cũng không để ý, ngẩng đầu nhìn các binh sĩ trên tường thành.

Lúc này, các binh sĩ trên tường thành cũng không còn cảnh giác nữa, bầu không khí trở nên hòa hoãn hơn nhiều, không ít người hô lớn với Vương Tạ và những người đi cùng hắn.

Vương Tạ và những người đi cùng đều xuất thân từ các thôn trang xung quanh An Nguyên thành, mà những binh sĩ này cũng vậy, nên giữa họ tự nhiên có rất nhiều người quen.

Chẳng bao lâu sau, hai bên đã trò chuyện qua lại.

Cánh cổng thành kêu “két” một tiếng rồi mở ra, Hàn Thừa cười ngựa đi ra.

“Thuộc hạ Vương Tạ bái kiến Hàn đại nhân!” Vương Tạ vội vàng tiến lên, chấp tay hành lễ.

“Haha, đúng là người rồi, haha~~” Hàn Thừa nhảy xuống ngựa, cười lớn vui vẻ.

“Tướng quân đâu rồi!” Hàn Thừa hỏi.

“Tướng quân ở phía sau, dự kiến ba ngày nữa sẽ đến An Nguyên thành!” Vương Tạ trả lời.

“Các người đã chiếm được Quảng Hoa phủ rồi sao?” Hàn Thừa vội vàng hỏi.

“Vâng, hai ngày trước đã chiếm được rồi.”

Vương Tạ kể lại sơ qua về trận chiến ở Quảng Hoa phủ, Hàn Thừa nghe xong vui mừng khôn xiết, một tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Những ngày này hấn sống trong lo âu thấp thỏm.

Tham tướng Tùng Châu Vệ Lưu Trạch Thanh vẫn đang tập hợp lực lượng dưới trướng, nhiều lần gửi thư yêu cầu hấn quy phục, trong đó không thiếu ý đe dọa.

Hàn Thừa thực sự rất lo lắng Lưu Trạch Thanh sẽ dẫn đại quân đến tấn công, ban đầu hấn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến sinh tử, không ngờ Dương Chính Sơn lại đến nhanh hơn cả Lưu Trạch Thanh.

Sau một hồi khách sáo, Hàn Thừa đưa Vương Tạ vào trong thành, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho sự xuất hiện của đại quân Đằng Long Vệ.

Thực ra hấn cũng không chuẩn bị được nhiều, Đằng Long Vệ có một vạn năm nghìn quân, doanh trại, lương thảo đều không phải thứ hấn có thể chuẩn bị, hơn nữa bây giờ hấn cũng không dám mở cổng thành, sợ Lưu Trạch Thanh nhân cơ hội này đến tập kích.

Vì vậy hấn chỉ có thể chuẩn bị một ít thịt tươi, đợi đại quân Đằng Long Vệ đến thì khao thưởng một chút.

Tuy nhiên, đại quân Đằng Long Vệ chưa đến, tham tướng Kim Châu Vệ trung lộ Đường Phi Hổ đã dẫn theo một vạn quân đến An Nguyên thành trước.

Ban đầu Dương Chính Sơn định để Đường Phi Hồ và Ngưu Trang đến Quảng Hoa phủ hội quân, sau khi chiếm được thành Quảng Hoa phủ, Dương Chính Sơn lại phái người truyền lệnh cho hai người đến An Nguyên thành hội quân.

Dù là Đường Phi Hồ hay Ngưu Trang, khoảng cách từ họ đến An Nguyên thành đều gần hơn khoảng cách từ Dương Chính Sơn đến An Nguyên thành.

Ngày hôm sau khi Đường Phi Hồ đến An Nguyên thành, Ngưu Trang cũng đến nơi.

Tuy nhiên, họ không được đối đãi tốt như Vương Tạ, Hàn Thừa không mở cổng thành cho họ vào, ngay cả Đường Phi Hồ và Ngưu Trang cũng chỉ có thể đóng quân ở ngoài thành.

Ngày mùng 5 tháng 6.

Dương Chính Sơn dẫn theo đại quân Đằng Long Vệ đến An Nguyên thành.

Ầm ầm ầm~~

Đại quân chưa đến An Nguyên thành, Dương Chính Sơn đã dẫn theo thân vệ doanh đến bên ngoài cổng nam An Nguyên thành.

Chương 766: Tam Quân Hội Sư (2)

Lúc này, bên ngoài cổng thành, Ngưu Trang và Đường Phi Hổ cùng một loạt tướng lĩnh dưới trướng đã chờ sẵn để nghênh đón.

“Bái kiến tổng binh đại nhân!”

“Haha, các vị lâu ngày không gặp!”

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, cười lớn nói. Trong số họ có không ít người quen của hắn.

Ngưu Trang không cần phải nói, các tướng sĩ dưới trướng hắn đều là người của Kiến Ninh Vệ, trong đó không ít người là cựu binh, thậm chí có không ít người đã từng giao thiệp với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cũng quen mặt không ít võ quan dưới trướng Đường Phi Hổ, có thể chưa từng giao thiệp nhưng chắc chắn đã từng gặp mặt.

“Tổng binh đại nhân vất vả rồi!” Ngưu Trang cười nói.

Thực ra Dương Chính Sơn và Ngưu Trang rất quen thuộc, năm đó khi Châu Lan bị kỵ binh Hồ truy đuổi ở Dương Gia thôn, Ngưu Trang đã đi theo bên cạnh Châu Lan, sau đó Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn trấn, Ngưu Trang cũng là cánh tay trái của Châu Lan.

Tuy nhiên người giao thiệp nhiều với Dương Chính Sơn hơn là Triệu Viễn, mặc dù Ngưu Trang luôn đi theo bên cạnh

Châu Lan, nhưng không có giao thiệp công vụ gì với Dương Chính Sơn.

“Haha, các người cũng vất vả rồi!” Dương Chính Sơn vỗ vai Ngưu Trang, cười nói.

Lúc này, cổng thành An Nguyên mới mở ra, Hàn Thừa dẫn theo các quan viên của thủ bị quan thính nhanh chóng đi ra.

“Bái kiến đại nhân!”

Hàn Thừa có chút kích động, hành lễ nói.

“Ừm!” Dương Chính Sơn đưa tay đỡ hấn dậy.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào thành rồi nói!”

Hấn cũng không khách sáo, làm chủ thay Hàn Thừa nói.

Hấn trở về An Nguyên thành giống như trở về nhà vậy.

Sau khi vào thành, Dương Chính Sơn lại gặp tri châu Lâm Thủ Đức và binh bị đạo Diệp Phúc Hải.

Tính thời gian thì Lâm Thủ Đức đã làm tri châu ở An Nguyên thành được tám năm rồi, ba năm một nhiệm kỳ, liên tiếp ba nhiệm kỳ, có thể thấy Lâm Thủ Đức thăng quan thực sự rất khó.

Còn về phần Hứa Tiến, hai năm trước đã từ quan về quê, ông ta đã ngoài sáu mươi tuổi, cũng đến tuổi nghỉ hưu, hơn nữa cũng không có cơ hội thăng chức, nhiều nhất chỉ là điều chuyển ngang, vì vậy ông ta cũng lười không muốn bận tâm nữa, dứt khoát từ quan về quê dưỡng lão.

Lâm Thủ Đức vẫn còn trẻ, năm nay mới bốn mươi bảy tuổi, làm thêm mười năm nữa cũng không thành vấn đề.

Còn về Diệp Phúc Hải, trước đây cũng là quan viên của án sát ti Trọng Sơn trấn, hiện tại là chánh ngũ phẩm khiêm sự

tuần tra binh bị đông lộ.

Diệp Phúc Hải vẫn còn trẻ, năm nay mới ba mươi lăm tuổi, có tiền đồ hơn Lâm Thủ Đức nhiều.

Mọi người gặp mặt không tránh khỏi khách sáo một hồi, Hàn Thừa còn bày một bàn tiệc rượu để chiêu đãi mọi người.

Vào lúc Dương Chính Sơn đến An Nguyên thành, nhóm người Khánh vương cũng đến Trọng Sơn quan.

Trước cổng Trọng Sơn quan, Kế Phi Ngũ mặt mày trầm ngâm nhìn đoàn người đang dần tiến lại gần.

Quảng Hoa phủ thất bại, đối với hắn mà nói chẳng khác nào một tiếng sét giữa trời quang, mười ngày trước Khánh vương còn gửi thư bảo hắn dọn dẹp xong tàn cuộc ở Trọng Sơn trấn thì đến Quảng Hoa phủ hội quân, kết quả hôm qua hắn đã nhận được tin Quảng Hoa phủ thất bại, Khánh vương buộc phải chạy đến Trọng Sơn quan.

Kết quả này hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn, cũng khiến hắn rơi vào tình thế vô cùng bị động.

Vốn dĩ tàn cuộc ở Trọng Sơn trấn đã khó thu dọn, dù sao cũng không ai là kẻ ngốc, tùy tiện đi theo bọn họ tạo phản, nếu Khánh vương có thể giành chiến thắng ở Quảng Hoa phủ, để mọi người thấy được một chút hy vọng, thì có lẽ mọi người còn sẵn sàng liều mạng để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Nhưng bây giờ Quảng Hoa phủ thất bại, Khánh vương chạy đến Trọng Sơn quan, chỉ cần tin tức này lan truyền ra ngoài, những người vốn có ý định theo về với bọn họ chắc chắn sẽ thay đổi ý định, thậm chí cả những binh lính dưới trướng hắn cũng sẽ dao động.

Nghĩ đến tình huống sắp phải đối mặt, trái tim của Kế Phi Ngũ không khỏi treo lơ lửng.

Kế Phi Ngũ năm nay bốn mươi tám tuổi, thân hình vạm vỡ, dung mạo đoan chính, đường nét sâu sắc, đôi mắt sáng ngời, mang lại cho người khác cảm giác không giận mà uy.

Đoàn người đến gần, Khánh vương có chút sa sút nhảy xuống ngựa.

“Thần Kế Phi Ngũ bái kiến vương gia!”

Kế Phi Ngũ tiến lên, cung kính cúi người hành lễ.

Khánh vương nhìn hấn, đưa tay đỡ hấn dậy, giọng khàn khàn nói: “Kế tướng quân, Quảng Hoa phủ thất bại là lỗi của ta! Là ta đã phụ lòng tin của Kế tướng quân!”

“Không, vương gia không sai, chắc chắn là lão tặc Từ Mậu Tài đó đã làm hỏng đại nghiệp của vương gia!” Kế Phi Ngũ ngẩng đầu lên, chân thành nói.

Khánh vương là chủ, hấn là thần.

Là thần tử, sao có thể trách tội chủ tử?

Cho dù chủ tử có sai, thì đó cũng là lỗi của những người bên cạnh chủ tử!

Kế Phi Ngũ rất thành khẩn, cũng không có chút ý trách móc nào, vẻ mặt bình thản và chân thành nhìn Khánh vương.

Thấy vậy, tâm trạng của Khánh vương không khỏi nhẹ nhõm đi phần nào.

Hấn rất tin tưởng Kế Phi Ngũ, nhưng điều đó không có nghĩa là hấn không có chút lo lắng nào về Kế Phi Ngũ.

Tình thế hiện tại đã đảo ngược, nếu Kế Phi Ngũ có ý đồ xấu thì hấn chỉ có thể lưu vong mà thôi.

May mắn là Kế Phi Ngũ vẫn trung thành tuyệt đối với hấn!

“Vương gia! Chúng ta vào thành trước đi!”

Kế Phi Ngũ đưa Khánh vương vào trong thành.

Chỉ là so với sự náo nhiệt của An Nguyên thành, Trọng Sơn quan bên này có vẻ nặng nề và tĩnh lặng hơn nhiều.

Thành quan vốn phồn hoa náo nhiệt lúc này trở nên tiêu điều xơ xác, trên đường phố ngoài trừ những đội quân tuần tra thì không có một bóng dáng dân chúng nào. Tất cả các cửa hàng đều đóng cửa ngừng kinh doanh, không ít cửa hàng thậm chí còn bị niêm phong.

Ví dụ như cửa hàng gấm vóc của nhà La.

Trọng Sơn quan có ai không biết quan hệ giữa nhà La và Dương Chính Sơn?

Ngay khi Kế Phi Ngũ khởi sự, nhà La đã bị tổng binh phủ niêm phong, gần như tất cả người già trẻ nhỏ của nhà La đều bị giam vào ngục.

Cả nhà La ngoại trừ La Thường vẫn còn ở Giang Nam, La Chân và vợ con còn ở Đằng Long Vệ, thì hơn chục người còn lại đều không thoát khỏi.

Đương nhiên, Kế Phi Ngũ cũng không quan tâm đến nhà La, mặc dù nhà La có quan hệ thân thiết với Dương Chính Sơn, nhưng nhà La chỉ là một thương nhân giàu có, căn bản không ảnh hưởng đến đại cục.

Chẳng lẽ Dương Chính Sơn vì nhà La mà không tấn công Trọng Sơn quan sao?

Rõ ràng là không thể.

Lúc này, không ai quan tâm đến một nhà La, nhiều nhất chỉ là giam gia quyến của nhà La vào ngục, sau đó niêm phong tài sản của nhà La.

Còn về những chuyện khác, Kế Phi Ngũ không có tâm trí đâu mà nhằm vào một nhà La.

Thực ra không chỉ có nhà La, gia quyến của tuần phủ ty, đô ty ty, án sát ti và nhiều quan lại khác, cũng như những thương hộ thân cận với họ, tất cả đều bị tổng binh phủ bắt vào ngục, gia sản đều bị tịch thu, làm quân tư cho cuộc khởi nghĩa của Kế Phi Ngũ.

Mà Trọng Sơn quan vốn là một thành quan lấy kinh tế quân sự làm nền tảng, phần lớn những người sống trong thành đều là thương nhân, căn bản không có nhiều dân chúng.

Vì vậy sau khi tổng binh phủ niêm phong rất nhiều nhà quan và thương hộ, Trọng Sơn quan lập tức trở nên vô cùng tiêu điều.

Ngày hôm sau khi Khánh vương đến Trọng Sơn quan, Kế Phi Ngũ đã nhận được tin tức Dương Chính Sơn, Ngưu Trang, Đường Phi Hồ ba quân hội sư ở An Nguyên thành.

Chương 767: Binh Lâm Tùng Châu Thành (1)

Trong thư phòng của Tổng binh phủ, Kế Phi Ngữ và Khánh vương đang bàn bạc đối sách.

“Vương gia, Dương Chính Sơn định đánh chiếm Tùng Châu Vệ trước!”

Kế Phi Ngữ chỉ vào vị trí của Tùng Châu Vệ trên bản đồ, nói: “Hiện tại dưới trướng Lưu Trạch Thanh có sáu ngàn quân viện binh và tám ngàn vệ sở, nhưng bất kể là viện binh hay vệ sở, hấn đều không thể tuyệt đối kiểm soát. Nếu Dương Chính Sơn dẫn đại quân áp sát, e rằng Lưu Trạch Thanh sẽ bị~~”

Hấn không nói tiếp, nhưng Khánh vương đã hiểu.

Sẽ ra sao?

Sẽ bị thuộc hạ trói lại và dâng cho Dương Chính Sơn để chuộc tội.

Điều này không khó đoán, Tùng Châu Vệ khác những nơi khác, không ít tướng sĩ ở đó từng chiến đấu bên cạnh Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, danh vọng của Dương Chính Sơn ở Tùng Châu Vệ cũng là cao nhất, thậm chí còn cao hơn cả Vương Bân khi xưa.

Đối mặt với Lưu Trạch Thanh cường thế, có lẽ những tướng sĩ này phải thỏa hiệp, nhưng một khi Dương Chính Sơn xuất hiện, họ sẽ nhanh chóng phản bội.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Khánh vương khiêm tốn hỏi.

“Chỉ có thể bỏ Tùng Châu Vệ thôi!”

“Nhưng Trạch Thanh hẳn!” Khánh vương có chút không đành lòng.

Kế Phi Ngữ khẽ lắc đầu, “Mạng của ba huynh đệ chúng ta đều do vương gia cứu, địa vị hiện tại của chúng ta cũng là vương gia ban cho, bây giờ chính là lúc chúng ta báo ân vương gia!”

“Chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Vương gia không cần bận tâm vì chuyện này!”

Giọng hắn trầm lắng, nhưng trong ngữ điệu lại mang theo ý không thể nghi ngờ.

Hiến thân cho Khánh vương, là tín niệm lớn nhất trong đời của ba huynh đệ bọn họ.

Kế Phi Ngữ, Lưu Trạch Thanh, Hầu Diệu ba người, quan hệ với Khánh vương còn thân thiết hơn nhiều so với tướng tượng của người ngoài.

Bề ngoài nhìn có vẻ bốn người không có bất kỳ liên hệ nào, nhưng thực tế từ ba mươi năm trước, họ đã có giao tình.

Khi đó Khánh vương mới mười tuổi, Kế Phi Ngữ, Lưu Trạch Thanh, Hầu Diệu ba người cũng chỉ mười mấy tuổi.

Khánh vương khi đó chỉ là một tiểu vương gia không ai để mắt tới ở Khánh Hoa phủ.

Còn Kế Phi Ngữ, Lưu Trạch Thanh và Hầu Diệu khi đó chỉ là những kẻ ăn mày lang thang trên phố.

Một lần bố thí nhân từ, đã tạo nên mối liên hệ giữa bốn người.

Cũng chính lần bố thí đó đã thành tựu cho Kế Phi Ngữ ba người.

Thực ra lúc đó Khánh vương không có quá nhiều suy nghĩ, hần chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, căn bản không có tâm tư gì sâu xa, hần chỉ vì quá cô đơn, muốn giúp đỡ ba đứa trẻ ăn mày.

Người bày ra kế hoạch khi đó không phải Khánh vương, mà là Trương Vũ lão thái giám này.

Kế Phi Ngũ ba người dưới sự chăm sóc của Khánh vương đã sống yên ổn hai năm, cũng chính trong hai năm này, Kế Phi Ngũ có cơ hội tu luyện, mặc dù không trở thành võ giả, nhưng họ cuối cùng cũng sống như một con người.

Sau đó họ bị Trương Vũ sắp xếp đến Trọng Sơn Trấn.

Lúc đó không chỉ có ba người họ, còn có mười mấy thiếu niên khác, chỉ có điều họ là những người may mắn nhất, cũng là những người nỗ lực nhất.

Họ gia nhập Trọng Sơn Trấn đúng vào thời điểm vài năm sau khi trận chiến Hắc Vân Sơn kết thúc.

Khi đó Trọng Sơn Trấn đang suy tàn và mục nát, không còn mối đe dọa từ Đông Hải Hồ tộc, triều đình nới lỏng việc giám sát Trọng Sơn Trấn, các quan võ ở Trọng Sơn Trấn đều lao vào việc vợ vét tài sản.

Chính trong môi trường như vậy, địa vị của Kế Phi Ngũ ba người nhanh chóng nâng cao, vì Khánh vương đứng sau cung cấp tiền bạc cho họ.

Chỉ cần có tiền, họ có thể thăng quan nhanh chóng.

Khánh vương không chỉ cho họ tiền, còn giúp họ mở rộng đường tài chính.

Thủy sư cũng được thành lập vào thời điểm đó, còn tuyến thương đạo từ Giang Nam, Kế Châu, Liêu Tây đến Trọng Sơn Trấn Tây Lộ cũng được khai thông từ khi đó.

Có tiền của, họ có thể hối lộ cấp trên, có đường tài chính họ có thể lôi kéo được nhiều người hơn.

Cứ như vậy, địa vị của Kế Phi Ngũ ngày càng cao, cho đến khi leo lên vị trí Phó tổng binh của Trọng Sơn Trấn.

Còn Lưu Trạch Thanh và Hầu Diệu mặc dù không bằng Kế Phi Ngũ, nhưng họ cũng có tiền đồ riêng.

Quan trọng nhất là họ đều nỗ lực tu luyện, có tiền, có đường tài chính, cộng thêm thực lực và năng lực của bản thân đều không tồi.

Ngay cả khi Lương Trữ đến, cũng coi họ là nhân tài và trọng dụng.

Điều này cũng dẫn đến sau khi trận chiến Bắc Địa kết thúc, ba người họ gần như nắm giữ một nửa Trọng Sơn Trấn.

“Ta đã truyền tin cho Hầu Diệu nhanh chóng đến Trọng Sơn Quan! Chúng ta sẽ quyết chiến với Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn Quan!”

“Chỉ có đánh bại Dương Chính Sơn, chúng ta mới có thể kiểm soát Trọng Sơn Trấn, mới có cơ hội nuốt trọn cả Liêu Đông!”

Kế Phi Ngũ vạch trên bản đồ.

Lúc này tình thế họ đang đối mặt rất rõ ràng, Dương Chính Sơn chính là kẻ thù lớn nhất của họ.

Chỉ cần họ có thể đánh bại Dương Chính Sơn, ít nhất họ có thể có được hai đến ba tháng để chuẩn bị, khoảng thời gian này đủ để họ hoàn toàn kiểm soát Trọng Sơn Trấn.

“Ngoài ra ta đã liên lạc với tiểu vương tử Ô Thác, bước tiếp theo họ sẽ tiếp tục điều động kỵ binh Hồ tộc tiến vào Liêu Tây!”

Trong mắt Kế Phi Ngũ lóe lên một tia tàn nhẫn, nói: “Ta đã đồng ý với hấn, chỉ cần họ có khả năng đánh hạ Bắc Nguyên Trấn, Bắc Nguyên Trấn sẽ thuộc về họ!”

Khánh vương đột ngột ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hấn.

“Bắc Nguyên Trấn!”

“Đúng vậy! Vì đại nghiệp, Bắc Nguyên Trấn có thể bỏ qua!” Kế Phi Ngũ nói.

“Nhưng đó là lãnh thổ của Đại Vinh!” Sắc mặt Khánh vương có chút khó coi.

Hấn muốn tranh ngôi, nhưng cũng muốn Đại Vinh trở nên thịnh vượng hơn, chứ không phải để Đại Vinh đi đến diệt vong.

“Tương lai chúng ta có thể đoạt lại!” Kế Phi Ngũ thấp giọng nói.

Đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, họ muốn ngăn cản đại quân triều đình, thì phải mượn sức mạnh của Ô Lương Hồ tộc, hơn nữa không thể để Ô Lương Hồ tộc cướp một lần rồi rời đi, họ phải khiến Ô Lương Hồ tộc dốc toàn lực.

Chương 768: Binh Lâm Tùng Châu Thành (2)

Bắc Nguyên Trấn chỉ là một miếng mồi nhử mà thôi, miếng mồi này là do Kế Phi Ngữ thả ra, nhưng Ô Lương Hồ tộc cũng không phải kẻ ngốc, mục đích của họ cũng không chỉ là miếng mồi nhử Bắc Nguyên Trấn.

Kế Phi Ngữ muốn mượn sức mạnh của Ô Lương Hồ tộc, Ô Lương Hồ tộc cũng muốn lợi dụng cơ hội Khánh vương mưu phản?

Hai bên chỉ là câu kết với nhau, cùng nhau sử dụng mà thôi!

Khánh vương không phản bác nữa, chỉ im lặng không nói.

Kế Phi Ngữ cũng im lặng một lúc, mới nói tiếp: “Vương gia, ngày mai ta sẽ sắp xếp người đưa ba vị hoàng tử đi trước!”

“Đưa đi, đưa đi đâu?” Khánh vương hỏi.

“Xuất hải từ Phục Châu Thành!” Kế Phi Ngữ nói.

Khánh vương ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm hẳn, “Ngươi không có tự tin?”

Kế Phi Ngữ hít sâu một hơi, gật đầu, “Dương Chính Sơn không phải kẻ dễ đối phó, người này không chỉ dũng mãnh thiện chiến, mà còn mưu trí hơn người, kế sách đa dạng.”

“Vương gia, thần chỉ có thể dốc sức liều một phen, nhưng không có chắc chắn thắng!”

Hắn hiểu về Dương Chính Sơn còn nhiều hơn cả Từ Mậu Tài.

Thành tích chiến đấu của Dương Chính Sơn ra sao, hẳn biết rõ hơn ai hết.

Hơn mười vạn linh hồn của Đông Hải Hồ tộc đã tạo nên danh tiếng lẫy lừng của Dương Chính Sơn.

Liên tiếp chiến thắng, tung hoành Bắc Địa ngàn dặm như chôn không người.

Hơn nữa trận chiến Phục Sơn Thành cũng là nhờ mưu kế của Dương Chính Sơn mà giành chiến thắng, nếu không có kế hoạch của Dương Chính Sơn, Lương Trữ có thể phải mất vài tháng mới có thể đánh hạ Phục Sơn Thành.

Nghĩ đến thành tích chiến đấu của Dương Chính Sơn, Kế Phi Ngữ nào dám có chút khinh thường nào?

Khánh vương gật đầu, “VẬY HÃY ĐƯA HỌ ĐI ĐI! NHỮNG NGƯỜI CÓ THỂ RỜI ĐI THÌ HÃY RỜI ĐI TRƯỚC!”

Hắn có ba con trai, hai con gái, mặc dù hắn không coi trọng tình thân, nhưng cũng không muốn đặt cược tất cả.

Đưa đi cũng tốt, dù có thua, cũng có thể để lại huyết mạch của mình trên đời này.

.....

Đằng Long Vệ, Kiến Ninh Vệ, Kim Châu Vệ ba quân hội hợp, lực lượng dưới trướng Dương Chính Sơn đã đạt đến ba mươi bảy ngàn.

Trong đó Kiến Ninh Vệ có sáu ngàn kỵ binh, năm ngàn bộ binh, Kim Châu Vệ có ba ngàn kỵ binh, chín ngàn bộ binh, cộng thêm sáu ngàn kỵ binh và tám ngàn bộ binh của Đằng Long Vệ, tổng cộng một vạn năm ngàn kỵ binh, hai vạn hai ngàn bộ binh.

Kiến Ninh Vệ sở dĩ có sáu ngàn kỵ binh, còn phải cảm ơn nền tảng mà Chu Lan để lại, sau khi trận chiến Bắc Địa kết

thúc, Kiến Ninh Vệ chỉ còn lại bốn ngàn kỵ binh, nhưng bốn ngàn kỵ binh này đều là tinh nhuệ dày dạn kinh nghiệm. Sau khi Ngưu Trang nắm giữ Kiến Ninh Vệ, đã mất năm năm, lại chiêu mộ được hai ngàn kỵ binh.

So sánh thì Kim Châu Vệ có vẻ nghèo nàn hơn, chỉ có ba ngàn kỵ binh.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, khi Đường Phi Hồ tiếp nhận Kim Châu Vệ, kỵ binh của Kim Châu Vệ chỉ còn chưa đến một ngàn, hiện tại có thể gom đủ ba ngàn kỵ binh đã không dễ dàng rồi.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là thái độ của triều đình đối với Trọng Sơn Trấn, sau khi Đông Hải Hồ tộc bị tiêu diệt, Trọng Sơn Trấn gần như không có mối đe dọa từ bên ngoài, vì vậy những năm gần đây triều đình đã cắt giảm sự đầu tư và hỗ trợ cho Trọng Sơn Trấn.

Không có sự ủng hộ của triều đình, Ngưu Trang và Đường Phi Hồ cũng không thể xoay sở được, căn bản không có khả năng mở rộng lực lượng dưới trướng.

Ban đầu triều đình làm như vậy cũng không có gì sai, nhưng không ai ngờ được Khánh vương lại cùng Kế Phi Ngữ hợp tác làm ra chuyện này, càng không ngờ được họ lại cấu kết với Ô Lương Hồ tộc.

Dương Chính Sơn và những người khác ở An Nguyên Thành nghỉ ngơi hai ngày, đợi nhận được thư của Bàn Đường, mới tiếp tục xuất phát.

Sở dĩ phải đợi thư của Bàn Đường, là vì hiện tại Dương Chính Sơn cần sự hỗ trợ hậu cần của Bàn Đường.

Đảng Long Vệ có đủ lương thảo, lương thảo mà các tướng sĩ mang theo khi xuất chinh đủ để duy trì một tháng, nhưng

hiện tại họ đã hội hợp với Kiến Ninh Vệ và Kim Châu Vệ, lương thảo có chút không đủ.

Dù sao Kiến Ninh Vệ và Kim Châu Vệ cũng không giàu có như Đằng Long Vệ.

Vì vậy tiếp theo họ cần sự tiếp tế hậu cần từ phía sau.

Theo lời Bàn Đường, ông ta đã ra lệnh cho bộ máy hành chính của Liêu Viễn tổ chức một lượng lớn dân phu, đồng thời cũng chuẩn bị một số lương thực, đang trên đường vận chuyển đến An Nguyên Thành.

Ngoài ra, cơ quan chỉ huy của Liêu Viễn cũng điều động tám ngàn binh lính, sắp đến Khánh Hoa phủ thành.

Có Bàn Đường ở Khánh Hoa phủ tọa trấn, Dương Chính Sơn cũng không còn lo lắng nữa.

Ngày 8 tháng 6.

Đại quân xuất phát, tiến về Tùng Châu Vệ.

Gần bốn vạn đại quân hùng hổ kéo đến dưới Tùng Châu Thành.

Đại quân áp sát, bầu không khí sát phạt bao trùm trên bầu trời Tùng Châu Thành, khiến các tướng sĩ trong thành vô cùng hoảng sợ.

Trong phủ Tham tướng, Lưu Trạch Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa trong đại sảnh, sắc mặt âm trầm, các quan võ trong sảnh cúi đầu, im lặng không nói.

Bầu không khí ngưng trọng đè nặng lên tâm trí mỗi người, khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

Lúc này họ đang bàn bạc kế sách đối địch, nhưng bất kể Lưu Trạch Thanh nói gì, một đám quan võ dưới trướng đều áp a ứng không nói ra được đề xuất nào hữu ích.

Dù là cố thủ trong thành hay chủ động ra ngoài nghênh chiến, chung quy lại cũng phải có một đề xuất chứ.

“Chư vị, các người đã không còn đường lui nữa! Từ khi các người theo bản tướng quân giương cờ, các người đã là phản tặc rồi!”

“Bản tướng quân khuyên các người, đừng ôm lấy những ý nghĩ không thực tế.”

“Tốt nhất các người nên cầu nguyện chúng ta có thể đánh bại Dương Chính Sơn, nếu không các người chỉ có một kết cục, đó là tru di cửu tộc!”

Sắc mặt Lưu Trạch Thanh âm trầm như thể có thể nhỏ ra nước.

Hắn nào không biết suy nghĩ của những người này, chẳng qua là thấy sự việc không thể thành, muốn phản bội vào phút cuối!

Nhưng hắn tuyệt đối không cho họ cơ hội!

Chương 769: Đảo Ngược Tình Thế (1)

“Đại tướng quân, không phải chúng thuộc hạ không muốn chia sẻ gánh nặng, mà thực sự chúng ta cũng không có cách nào!”

“Tên Dương Chính Sơn đó là ai? Năm xưa, hắn phá hủy bảy căn cứ của tộc Hồ chỉ trong tám ngày, tàn sát hàng chục ngàn người tại trận chiến ở tộc Khoa Nhĩ Sát. Đáng sợ hơn, hắn còn một mình giết chết Mạnh Đặc Mỗ!”

“Làm sao chúng ta có thể đối đầu với hắn?”

Trương Nguyên Vũ nói, vẻ mặt đầy bất lực.

Nghe vậy, đôi mắt trũng sâu của Lưu Trạch Thanh bỗng trở nên sắc bén. Hắn đứng bật dậy, nhìn Trương Nguyên Chí với vẻ mặt dữ tợn, “Trương Nguyên Vũ, người nghĩ bản tướng quân không dám giết người sao!”

“Đại tướng quân oai phong, sao lại không dám giết ta? Nhưng thuộc hạ thực sự không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn!” Trương Nguyên Vũ cúi đầu, giọng điệu bình tĩnh nói.

Trương Nguyên Vũ vốn là quan phòng thủ của Tề Hà thành. Sau trận chiến ở phương Bắc, hắn được thăng chức làm chỉ huy phó của Tùng Châu Vệ, đảm nhận vai trò chỉ huy quân tiếp viện. Hắn không phải người của Lưu Trạch Thanh, mà đại diện cho phe bản địa của Tùng Châu Vệ, tức là những võ quan dưới trướng của Vương Bản ngày trước.

Kể từ khi Lưu Trạch Thanh nhậm chức tham tướng tuyến Đông, hắn đã cố gắng lôi kéo các quan viên của phe bản địa, đồng thời cài cắm người của mình vào.

Tuy nhiên, những người như Trương Nguyên Vũ không dễ dàng bị lôi kéo, hoặc nói cách khác là không dễ dàng đổi phò.

Vì họ đều có chiến công, được thăng tiến nhờ chiến công, nên Lưu Trạch Thanh muốn trừ khử họ phải có lý do hợp lý.

Giống như Hàn Thừa ở An Nguyên thành, Hàn Thừa dựa vào đâu mà dám phản bác Lưu Trạch Thanh? Thứ nhất là vì sau lưng hắn có Dương Chính Sơn ủng hộ, thứ hai là vì hắn có chiến công thực sự.

Lưu Trạch Thanh không thể làm quá, đành phải giằng co với họ.

Cuộc giằng co kéo dài suốt nhiều năm, đến nay Lưu Trạch Thanh đã gần như nắm giữ phần lớn quyền lực dưới trướng, nhưng vẫn không thể trừ khử được nhóm bản địa của Trương Nguyên Vũ!

Tuy nhiên, bây giờ hắn không cần phải lo ngại nữa. Nếu Trương Nguyên Vũ không biết điều, hắn sẵn sàng giết chết tên đó.

“Người đâu!”

Lưu Trạch Thanh hét lên, vẻ mặt âm trầm. Ngay sau đó, hàng chục binh lính mặc giáp, cầm vũ khí ủa vào từ bên ngoài.

“Nếu các ngươi không biết điều, thì đừng trách bản tướng quân không khách sáo!”

“Bắt chúng lại!”

Lưu Trạch Thanh đã mất kiên nhẫn. Ban đầu, hắn còn muốn lôi kéo thêm một số quan viên của phe bản địa, vì họ có

tiếng nói không nhỏ trong Tùng Châu Vệ, sự ủng hộ của họ sẽ giúp hấn kiểm soát Tùng Châu Vệ dễ dàng hơn.

Nhưng hiện tại, hấn không còn thời gian và tâm trí để dây dưa với họ nữa.

Trương Nguyên Vũ vẫn im lặng, những người khác cũng không nói gì.

Đám binh lính tiến lên định bắt họ lại.

Ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng náo loạn, tiếp theo là tiếng hò hét và tiếng vũ khí va chạm.

“Báo cáo, trong thành có binh lính nổi loạn, họ đang chiếm giữ cổng thành phía Nam!” Một binh lính chạy vào báo cáo, giọng đầy lo lắng.

“Cái gì?”

Lưu Trạch Thanh kinh hãi.

Khóe miệng Trương Nguyên Vũ khẽ nhếch lên.

“Các ngươi!”

Lưu Trạch Thanh nhìn Trương Nguyên Vũ và những người khác, Trương Nguyên Vũ khẽ lắc đầu, nói: “Đại tướng quân, chuyện này không liên quan đến chúng ta!”

“Đáng ghét!” Lưu Trạch Thanh tức giận.

Không liên quan đến các ngươi?

Các ngươi đang lừa ai?

Nếu không có người đứng ra tổ chức, làm sao trong thành lại có binh lính nổi loạn?

“Giết chúng!” Lưu Trạch Thanh đã không còn bận tâm đến điều gì khác, quyết định ra tay trước.

Bất kể thế nào, hắn cũng phải ổn định tình hình trong thành trước, đó mới là con đường sống duy nhất của hắn.

Lúc này, hắn vẫn chưa biết Kế Phi Ngữ đã bỏ rơi mình, nếu biết được, không biết hắn sẽ cảm thấy ra sao.

Tuy nhiên, khi lời hắn vừa dứt, tiếng náo loạn bên ngoài càng trở nên dữ dội hơn.

Tiếng hò hét và tiếng vũ khí va chạm vang lên liên tục, như thể chỉ cách đó không xa.

Không sai, chính là ở gần đây, tiếng hò hét không phải từ cổng thành phía Nam truyền đến, mà là ngay trong phủ tham tướng.

“Giết, bắt Lưu Trạch Thanh, lập công chuộc tội!”

“Giết!”

Tiếng hò hét vang dội, sắc mặt của Lưu Trạch Thanh trở nên đen tối và tím tái như chiếc lá cà bị sương giá đánh trúng.

Trương Nguyên Vũ và các võ quan khác nghe thấy tiếng hò hét, thở phào nhẹ nhõm, đẩy đám binh lính ra rồi rút khỏi đại sảnh.

Lưu Trạch Thanh không ngăn cản họ, vì ngăn cản cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sức mạnh của những võ quan này không hề yếu, mặc dù hiện tại hắn đang chiếm ưu thế, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng bắt được Trương Nguyên Vũ và những người khác.

Sau khi Trương Nguyên Vũ và những người khác rời khỏi đại sảnh, họ không rời đi mà đứng chờ đợi một cách yên lặng trước cửa đại sảnh.

Lưu Trạch Thanh cũng bước ra khỏi đại sảnh, đứng dưới mái hiên nhìn chăm chăm vào họ.

Tiếng hò hét càng lúc càng gần, chẳng bao lâu sau, một bóng người toàn thân đầm máu xuất hiện bên ngoài cổng vòm.

“Là người! Người chưa chết!” Lưu Trạch Thanh nhìn rõ người đến, trong mắt tràn đầy vẻ âm độc.

Người đến là một hán tử cao lớn, trên mặt có một vết sẹo dài từ lông mày trái, qua sống mũi kéo dài đến tận cằm.

Máu tươi chảy ròng ròng cùng với vết sẹo kinh khủng khiến hắn trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

“Ha ha, Lưu Trạch Thanh, người không ngờ chứ, ta vẫn còn sống!” Trương Thừa Chí nghiêng răng nghiêng lợi gào lên.

Trương Thừa Chí, nguyên là chỉ huy phó của quân tiếp viện Tùng Châu Vệ, sau trận chiến ở phương Bắc được thăng chức làm chỉ huy sứ của Tùng Châu Vệ.

Khi Dương Chính Sơn sử dụng trận hỏa ngư tấn công căn cứ của tộc Khoa Nhĩ Sát, chính Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ là hai người chịu trách nhiệm điều khiển đàn trâu.

Chương 770: Đảo Ngược Tình Thế (2)

Trước khi Lưu Trạch Thanh giương cờ tạo phản, Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ là hai người lãnh đạo phe bản địa chống lại hắn, nhưng thái độ của Trương Thừa Chí quyết liệt hơn nhiều so với Trương Nguyên Vũ.

Vì vậy, khi Lưu Trạch Thanh hưởng ứng Kế Phi Ngữ giương cờ, hắn đã ra tay giết chết Trương Thừa Chí.

Trương Thừa Chí rất may mắn, đã thoát khỏi một kiếp nạn, chính Trương Nguyên Vũ và những người khác đã cứu hắn, giấu hắn đi.

Lưu Trạch Thanh từng nghi ngờ Trương Nguyên Vũ và những người khác, thậm chí còn phái người đến phủ của họ để tìm kiếm, nhưng không tìm thấy Trương Thừa Chí.

Lúc đó, hắn vẫn muốn lôi kéo Trương Nguyên Vũ, nên không ép quá chặt.

Tuy nhiên, hắn không ngờ rằng Trương Nguyên Vũ không hề giấu Trương Thừa Chí ở nơi khác, mà Trương Thừa Chí luôn ở trong doanh trại của Tùng Châu Vệ.

Hơn một trăm binh lính đều biết sự tồn tại của hắn, nhưng không một ai tố giác.

Đó mới gọi là phe bản địa!

Ăn sâu bén rễ mới là phe bản địa!

Lưu Trạch Thanh có thể kiểm soát các quan viên cấp cao của Tùng Châu Vệ, nhưng hắn không thể kiểm soát được từng

binh lính một.

“Giết! Không để sót một tên nào!” Lưu Trạch Thanh gào lên giận dữ.

Ngay sau đó, hắn rút đao ra, lao về phía Trương Thừa Chí.

“Giết!”

Trương Nguyên Vũ và những người khác cũng không nói thêm lời nào, trong chớp mắt đã lao vào giao chiến với Trương Thừa Chí.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ phủ tham tướng đã trở thành chiến trường, khắp nơi đều là binh lính đang giao tranh.

Lưu Trạch Thanh dù sao cũng là tham tướng của Tùng Châu Vệ, dưới trướng hắn vẫn có một nhóm thuộc hạ trung thành.

Mặc dù Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ đã triệu tập được không ít binh lính, nhưng muốn bắt được Lưu Trạch Thanh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Họ đã chịu đựng đến tận bây giờ mới ra tay, chính là vì lực lượng trong tay không đủ, chưa có chắc chắn để bắt được Lưu Trạch Thanh.

Sự xuất hiện của Dương Chính Sơn mới là lý do khiến họ dám hành động, nếu không họ chỉ có thể tiếp tục giả vờ hòa thuận với Lưu Trạch Thanh.

Lúc này, Dương Chính Sơn vừa mới đến Tùng Châu thành không lâu, các binh lính đang dựng trại.

“Báo cáo, đại tướng quân, trong thành xảy ra hỗn loạn, không rõ vì sao công thành phía Nam đã bị mở!”

Đại bản doanh vừa mới dựng lên, Dương Chính Sơn đang chuẩn bị bữa trưa thì nhận được báo cáo của trinh sát.

“Cổng thành phía Nam đã mở!”

Dương Chính Sơn sừng sốt, sau đó đứng bật dậy, “Truyền lệnh, ngũ quân doanh theo ta xuất kích!”

Mặc dù không rõ tình hình trong thành, nhưng cổng thành phía Nam đã mở, hẳn không thể bỏ lỡ cơ hội này, cho dù đó là cái bẫy, hẳn cũng phải xông vào xem xét.

Chẳng bao lâu sau, Dương Chính Sơn đã dẫn theo ngũ quân doanh lao về phía cổng thành phía Nam.

Lúc này, cổng thành phía Nam đang trong tình trạng hỗn chiến, hơn một trăm binh lính cố gắng bảo vệ cổng thành đang mở, xung quanh là hàng loạt binh lính đang bao vây tấn công họ, hơn nữa còn có không ít binh lính lại tấn công những người đang bao vây cổng thành.

Có những binh lính trung thành với Lưu Trạch Thanh, có những binh lính theo Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ đảo ngược tình thế, cũng có rất nhiều binh lính không hiểu rõ tình hình, chỉ có thể bị động tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Trong chốc lát, tình hình vô cùng hỗn loạn, như thể trại lính bị nổ tung, không phân biệt được ai là kẻ thù, ai là đồng đội.

“Mở cổng thành, đón quân triều đình! Tiêu diệt phản tặc, lập công mới!”

“Mẹ kiếp, lão tử là Nhan Chính Khanh, những ai biết lão tử mau đến đây ngăn chặn những tên phản tặc này!”

Nhan Chính Khanh, phó chỉ huy của Tùng Châu Vệ, cười ngựa vung đao đứng sau cổng thành, mặt mày dữ tợn gào thét.

“Mở cổng thành, đón quân triều đình! Giết!”

“Giết!”

Tiếng gào thét vang vọng khắp nửa thành Tùng Châu, sự hỗn loạn từ cổng thành phía Nam lan rộng ra xung quanh.

Lưu Trạch Thanh đã cài cắm rất nhiều tay chân vào Tùng Châu Vệ và quân tiếp viện, nhưng cho dù hắn có cài cắm nhiều đến đâu cũng không thể kiểm soát được các bách hộ, kỳ quan và binh lính bình thường.

Vì vậy, trong thành Tùng Châu xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, một nhóm bách hộ, kỳ quan dẫn theo thuộc hạ của mình bao vây tấn công cấp trên.

Trong chốc lát, khắp nơi đều là cảnh dưới phạm thượng.

Tuy nhiên, Lưu Trạch Thanh cũng không phải không có lực lượng trung thành, mặc dù có rất nhiều binh lính đã đảo ngược tình thế, nhưng lực lượng trung thành của Lưu Trạch Thanh mới là tinh nhuệ thực sự.

Một đội kỵ binh nhanh chóng lao đến gần cổng thành phía Nam, như một mũi kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào cổng thành.

Nhan Chính Khanh vừa đánh vừa lui, trông chừng không chịu nổi nữa.

“Tránh ra, tránh ra, Dương tướng quân đến rồi! Quân triều đình đến rồi!”

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng hô, Nhan Chính Khanh bị kẻ địch đánh lui, nhân cơ hội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thuộc hạ mà hắn vừa phái đi cầu cứu đang phi ngựa trở về, còn phía sau thuộc hạ là hàng ngàn con ngựa đang lao tới như vũ bão.

“Đại nhân cẩn thận!” Thuộc hạ trở về đột nhiên hét lên cảnh báo.

Nhan Chính Khanh giật mình tỉnh táo lại, chỉ thấy một vệt đao sáng loáng quét về phía mình.

“Chết tiệt, ta chết chắc rồi!”

Nhát đao này đến rất nhanh, hơn nữa lại trong lúc hấn mất cảnh giác, hấn hoàn toàn không thể chống đỡ.

Mắt thấy lưỡi đao sắp chém vào ngực mình, đột nhiên một âm thanh sắc bén vang lên, một cây đoản thương bay sượt qua da đầu hấn, xuyên thủng kẻ địch trước mặt hấn.

“Tránh ra!”

Ngay sau đó, hấn cảm thấy một lực mạnh mẽ từ bên hông ập đến, toàn bộ cơ thể hấn lập tức bay lên không trung.

Lực mạnh này không làm hấn bị thương, chỉ đơn giản là ném hấn ra xa.

Khi cơ thể vẫn còn lơ lửng trên không, hấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn như tia chớp lướt qua bên cạnh hấn.

“Dương tướng quân!”

Lúc này, Dương Chính Sơn không bận tâm đến điều gì khác, hấn cũng không quen biết Nhan Chính Khanh, chỉ biết rằng Nhan Chính Khanh là người đã mở cổng thành, nên đã cứu hấn một mạng.

Dương Chính Sơn lao vào cổng thành, như một tia sét đánh thẳng vào đội kỵ binh đối diện.

Chương 771: Không Lượng Sức (1)

“Dương tướng quân đến rồi!”

Nhan Chính Khanh rơi xuống đất, lăn hai vòng, nhưng khi đứng dậy, trên mặt lại đầy vẻ cuồng hỉ.

“Dương tướng quân đến rồi, giết chết những nghịch tặc này!”

Hắn vừa gào thét, vừa vung đao xông lên phía trước.

“Dương tướng quân đến rồi!”

“Dương tướng quân đến rồi!”

Không ít binh lính cũng hô vang, sĩ khí vốn có chút ảm đạm lập tức bùng nổ, những binh lính còn đang mơ hồ cũng tỉnh táo lại.

Dương Chính Sơn là ai?

Là sát thần đồ phụ có tiếng tăm lừng lẫy ở Trùng Sơn trấn!

Nếu là kẻ địch, thì danh tiếng hung ác này có sức uy hiếp vô cùng lớn.

Nếu là đồng đội, thì danh tiếng hung ác này có thể nâng cao sĩ khí rất nhiều.

Danh tiếng hung ác của Dương Chính Sơn ở Tùng Châu vệ tuyệt đối là không ai không biết.

Cổng nam vừa mở ra như đê vỡ, một lượng lớn Đẳng Long vệ tràn vào.

Đám kỵ binh trung thành với Lưu Trạch Thanh lập tức bị Dương Chính Sơn dẫn theo Ngũ Quân doanh và Thân Vệ doanh đánh tan.

Trận chiến vốn hỗn loạn trong chớp mắt đã biến thành trận chiến một chiều.

Mà lúc này, trận chiến trong phủ tham tướng vẫn vô cùng thảm khốc.

Thực lực của Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ tuy không yếu, nhưng phủ tham tướng này dù sao cũng là địa bàn của Lưu Trạch Thanh, địch đông ta ít, địch mạnh ta yếu.

Đặc biệt là Lưu Trạch Thanh còn có tu vi Hậu Thiên tầng bảy, mà Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ chỉ là Hậu Thiên tầng sáu, hai người bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Lưu Trạch Thanh.

Vừa đánh vừa lui, lúc này bọn họ đã bị ép ra khỏi cửa lớn của phủ tham tướng, bên cạnh chỉ còn ba bốn chục người gắng gượng chống đỡ.

Tuy nhiên trong lòng Lưu Trạch Thanh cũng không có chút vui mừng nào, bởi vì hắn đã nghe thấy tiếng hô từ hướng cổng nam.

Ầm ầm ầm~~

Chiến mã chạy như bay trên đường, Dương Chính Sơn cười Hồng Vân, mặc giáp văn sơn sơn vàng, tay cầm trường thương huyền thiết, dẫn theo hai trăm thân vệ lao tới.

Người chưa tới, khí thế khủng bố đã bao trùm trên bầu trời phủ tham tướng.

Lưu Trạch Thanh dừng lại, nhìn Dương Chính Sơn đang nhanh chóng tiến đến.

Đám binh lính xung quanh bị khí thế khủng bố dọa sợ, đều dừng tay tụ lại bên cạnh Lưu Trạch Thanh.

Trương Thừa Chí, Trương Nguyên Vũ và một đám võ quan khác đều đầy vết thương, nhưng trên mặt lại lộ vẻ cuồng hỉ.

“Dừng lại!”

Dương Chính Sơn siết chặt dây cương, Thân Vệ doanh đang lao nhanh lập tức dừng lại, trong nháy mắt không còn chút âm thanh nào.

Phía sau, tiếng hò hét vẫn vang vọng, ngày càng dữ dội.

Trước mặt, hai bên đối đầu, yên tĩnh không một tiếng động, bầu không khí nặng nề và khí thế khủng bố đè nặng lên tâm trí mỗi người.

“Lưu Trạch Thanh!”

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm Lưu Trạch Thanh.

Hắn cũng đã gặp Lưu Trạch Thanh, nhưng không quen thuộc.

“Dương Chính Sơn!” Sắc mặt Lưu Trạch Thanh âm trầm.

Ánh mắt Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn hắn, sau đó khẽ lắc dây cương, Hồng Vân lập tức hiểu ý, từ từ tiến lên phía trước.

Hồng Vân cao lớn như một con quái thú, lúc này vai của Hồng Vân cao hơn tám thước, chiều dài cơ thể hơn một trượng, mặc giáp sắt, đội mũ sắt, máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa cơ thể, trông như một con quái thú hung dữ.

Nhìn Dương Chính Sơn ngày càng đến gần, trái tim Lưu Trạch Thanh đập loạn xạ.

Nổi sợ hãi, kinh hoàng tràn ngập, nhưng đồng thời ý nghĩ tàn nhẫn, điên cuồng cũng dâng trào.

“Giết!” Lưu Trạch Thanh gầm lên, giờ cao trường đao trong tay lao về phía Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn hắn, nhìn lưỡi đao hắn giờ lên.

Lưỡi đao quần quanh một luồng thanh quang nhàn nhạt, mang theo một luồng sắc bén, khí mạnh mẽ tuôn trào khiến lưỡi đao càng thêm chói mắt.

Đáng tiếc tất cả những thứ này trước mặt Dương Chính Sơn đều trở nên không đáng kể.

Hậu Thiên tầng tám!

Hừ hừ~~

Trường thương huyền thiết khẽ nâng lên, sau đó đâm ra như rắn độc phun tín hiệu.

Phập~~

Mũi thương xuyên thủng lồng ngực Lưu Trạch Thanh, trông như Lưu Trạch Thanh chủ động đâm vào mũi thương của Dương Chính Sơn.

Không có bất kỳ hồi hộp nào, Dương Chính Sơn cầm thương trong tay, nâng Lưu Trạch Thanh lên.

Lưu Trạch Thanh đau đớn gào thét, máu tươi chảy dọc theo trường thương.

“Không lượng sức!”

Dương Chính Sơn vung trường thương, ném Lưu Trạch Thanh xuống đất.

Không phải Dương Chính Sơn ngạo mạn, mà là Lưu Trạch Thanh thực sự quá không biết lượng sức.

Năm năm trước, Dương Chính Sơn đã có thể chém giết Mạnh Đặc Mục Hậu Thiên tầng chín, giết Hậu Thiên tầng tám

như giết gà.

Hiện tại tu vi của Dương Chính Sơn đã đạt đến bán bộ Tiên Thiên thực sự.

Bán bộ Tiên Thiên thực sự là gì.

Hai điều kiện, thứ nhất tu vi đạt đến Hậu Thiên đỉnh phong, tức là Hậu Thiên tầng chín đỉnh phong, thứ hai là có thể ngưng tụ tiên thiên chân khí.

Hiện tại Dương Chính Sơn chính là bán bộ Tiên Thiên thực sự, một chân của hắn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, chân còn lại bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Với tu vi hiện tại của hắn, đừng nói là Hậu Thiên tầng tám, cho dù là Hậu Thiên tầng chín bình thường cũng không thể uy hiếp được hắn.

Lưu Trạch Thanh căn bản không biết khoảng cách giữa hắn và Dương Chính Sơn lớn đến mức nào!

Ầm một tiếng, Lưu Trạch Thanh nặng nề rơi xuống đất.

Dương Chính Sơn thậm chí không thèm nhìn hắn một cái, mà ngẩng đầu nhìn về phía đám phản nghịch tụ tập trước cổng phủ tham tướng.

Những người này đều là tâm phúc của Lưu Trạch Thanh!

“Các ngươi còn muốn đánh không?”

Một đám phản nghịch đều lộ ra vẻ kinh hãi, cơ thể không khỏi co lại.

Người có danh, cây có bóng.

Chưa thấy Dương Chính Sơn, có lẽ vẫn còn người kêu gào.

Nhưng khi thấy Dương Chính Sơn, nhìn thấy Dương Chính Sơn một chiêu giết chết Lưu Trạch Thanh, những người này

còn dám kêu gào nữa câu!

Chương 772: Không Lượng Sức (2)

“Hừ, một đám phế vật nhát gan!”

Dương Chính Sơn lười nói nhảm với bọn chúng, phất tay: “Bắt lấy, nếu có chống cự, giết không tha!”

Loảng xoảng!

Thân vệ phía sau xuống ngựa tiến lên.

Loảng xoảng!

Có người ném vũ khí xuống, đương nhiên cũng có người muốn liều mạng, chỉ là bọn chúng không phải đối thủ của Thân Vệ doanh.

Chỉ trong chốc lát, mấy trăm tên phản nghịch đã bị Thân Vệ doanh bắt giữ.

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hòa: “Hai vị Trương đại nhân, đã lâu không gặp!”

Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ nhìn Dương Chính Sơn, có chút ngây ngẩn, bọn họ cũng bị khí thế của Dương Chính Sơn làm cho khiếp sợ.

“Hạ quan bái kiến Dương tướng quân!”

“Bái kiến Dương tướng quân!”

Một đám quan viên đều chấp tay bái kiến.

Dương Chính Sơn đưa tay đỡ Trương Thừa Chí đứng dậy, nhìn vết sẹo trên mặt hắn, nhìn vết thương đầy máu trên người

hắn.

“Trương đại nhân trung dũng có công, lão phu nhất định sẽ thỉnh công cho Trương đại nhân trước triều đình!” Dương Chính Sơn nói.

Nói thật, lúc này Trương Thừa Chí thực sự rất thâm, không nói đến vết sẹo trên mặt, trên người còn có hơn mười vết thương lớn nhỏ, hiển nhiên bọn họ chống lại Lưu Trạch Thanh đã liều mạng rồi.

“Hạ quan hổ thẹn!” Trương Thừa Chí nói, sắc mặt có chút tái nhợt.

Dương Chính Sơn phát tay: “Lão phu biết, Trương đại nhân không cần nói nhiều!”

“Người đâu, đưa các vị đại nhân đi nghỉ ngơi! Sắp xếp đại phu chữa trị vết thương cho các vị đại nhân.”

“Cảm ơn tướng quân!”

Công phá Tùng Châu thành nhẹ nhàng hơn nhiều so với dự kiến của Dương Chính Sơn, vốn hắn nghĩ rằng còn phải mất vài ngày mới có thể hạ được Tùng Châu thành, không ngờ đại quân vừa đến, Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ đã đầu hàng trước rồi.

Tuy nhiên điều này cũng bình thường, vốn dĩ Lưu Trạch Thanh muốn không chế Tùng Châu vệ đã không dễ dàng, huống hồ Dương Chính Sơn còn dẫn theo đại quân đến, lúc này các quan viên cấp dưới chắc chắn sẽ dao động.

Cộng thêm Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ đã có chuẩn bị từ trước, mặc dù hành động của bọn họ có chút mạo hiểm, nhưng lại nắm bắt được thời cơ tốt nhất.

Đại quân vừa đến, Lưu Trạch Thanh cũng không ngờ bọn họ lại hành động gấp gáp như vậy, nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt

nhất để dọn dẹp bọn họ.

Nếu Trương Thừa Chí và Trương Nguyên Vũ chân chừ thêm vài ngày, có lẽ Lưu Trạch Thanh đã ra tay dọn dẹp bọn họ trước rồi.

Trận chiến còn lại đã không còn gì hồi hộp nữa!

Với sự tham gia của Kiến Ninh vệ và Kim Châu vệ, Tùng Châu vệ bị ép trở lại doanh trại.

Bất kể là thuộc hạ của Lưu Trạch Thanh hay là binh lính đã đầu hàng, tất cả đều bị canh giữ trong doanh trại.

Ngày hôm sau, Tùng Châu thành đã hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Dương Chính Sơn.

Trong đại sảnh của phủ tham tướng.

Một đám quan viên tụ tập.

Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, trong lòng âm thầm tính toán.

Sau khi chiếm được Tùng Châu thành, bước tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt với Trùng Sơn quan.

Tuy nhiên trước khi đến Trùng Sơn quan, hắn phải sắp xếp ổn thỏa chuyện của Tùng Châu thành mới được.

Về việc sắp xếp Tùng Châu thành như thế nào, trong lòng Dương Chính Sơn đã có dự định.

Lúc này, một đám võ quan của Tùng Châu thành đi vào đại sảnh.

Vết thương của Trương Thừa Chí không nhẹ, là Trương Nguyên Vũ đỡ hắn vào.

“Bái kiến tướng quân!”

“Bái kiến Ngưu tướng quân!”

“Bái kiến Đường tướng quân!”

Sau khi mọi người hành lễ.

Dương Chính Sơn cười nói: “Đều ngồi xuống nói chuyện đi, cơ thể của Trương đại nhân không tiện!”

“Đã làm phiên tướng quân rồi!” Trương Thừa Chí có chút ngại ngùng nói.

“Không sao, lão phu họp hành vốn không thích để mọi người đứng!” Dương Chính Sơn không để ý nói.

Điểm này chính là sự khác biệt của Dương Chính Sơn với những người khác.

Những chủ quan khác triệu tập thuộc hạ họp, thường là mình ngồi ở vị trí chủ tọa, thuộc hạ đều đứng ở phía dưới.

Còn Dương Chính Sơn thường sẽ sắp xếp bàn ghế cho thuộc hạ, để mọi người ngồi họp.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Dương Chính Sơn mới nói: “Lão phu vừa nhận được tin tức, tham tướng của Phục Châu vệ là Hầu Diệu đã dẫn quân tiến vào Trùng Sơn quan, hiện tại trong Trùng Sơn quan có khoảng sáu vạn đại quân!”

Tham tướng phủ của tuyến đường phía đông luôn ở Tùng Châu vệ, từ Vương Bân đến Lưu Trạch Thanh.

Mà tham tướng phủ của tuyến đường phía bắc vốn ở Quảng Ninh vệ, sau khi tiêu diệt Đông Hải Hồ tộc, tham tướng phủ của tuyến đường phía bắc dời khỏi Quảng Ninh vệ, đến Phục Châu thành thành lập Phục Châu vệ.

Có thể nói gần như tuyến đường phía bắc của Trùng Sơn trấn hiện tại là do một tay Hầu Diệu thành lập.

Điều này không nghi ngờ gì là có lợi cho Hầu Diệu kiểm soát tuyến đường phía bắc của Trùng Sơn trấn.

Còn đối phó với Hầu Diệu, muốn dựa vào đám võ quan và binh lính cấp thấp đầu hàng gần như là không thể.

Còn về Trần Tiêu doanh trong Trùng Sơn quan, mặc dù Kế Phi Ngữ cũng dựa vào nền tảng ban đầu để thành lập, nhưng quyền lực của tổng binh lớn hơn tham tướng nhiều.

Tổng binh muốn cài người vào Trần Tiêu doanh, căn bản không cần đề ý đến ý kiến của người khác.

Vì vậy, hiện tại Trùng Sơn quan đã bị Kế Phi Ngữ nắm chặt trong tay.

Chiến lược phản bội, nội ứng ngoại hợp không thể thực hiện được ở Trùng Sơn quan.

Còn về việc tấn công mạnh mẽ!

Đó chính là Trùng Sơn quan!

Một tòa hùng quan thực sự!

Tấn công mạnh mẽ Trùng Sơn quan thực sự không dễ dàng!

“Lão phu dự định nghỉ ngơi ba ngày, sau đó xuất phát đến Trùng Sơn quan!”

Bất kể có thể hạ được Trùng Sơn quan hay không, cứ đến Trùng Sơn quan trước rồi tính sau.

Đại quân áp sát, trước tiên gây áp lực cho Trùng Sơn quan, còn về những chuyện khác, có thể từ từ tính sau.

Mọi người nghiêm nghị nhìn Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Tùng Châu vệ bên này, sẽ do Trương Thừa Chí Trương đại nhân tạm thời thay thế tham tướng, chấp chương tất cả sự vụ của tham tướng phủ.”

“Nhiệm vụ hàng đầu của các người là trấn an đám binh lính, không để xảy ra hỗn loạn khác, để Tùng Châu vệ nhanh

chống khôi phục yên bình!”

“Vớì lại chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh bất cứ lúc nào!”

Tổn thất của Tùng Châu vệ thực ra không lớn, mặc dù vì nguyên nhân của Lưu Trạch Thanh, hiện tại Viện Binh doanh đã tổn thất mấy ngàn binh lính, nhưng nền tảng của tuyến đường phía đông của Trùng Sơn trấn vẫn còn.

Mất một hai tháng thời gian, trấn an đám binh lính phía dưới, sau đó triệu tập vài ngàn đại quân, vẫn không có vấn đề gì.

Mà trận chiến trước mắt này vẫn còn chưa kết thúc.

Trước mắt là Trùng Sơn quan, nhưng kẻ địch cuối cùng mà bọn họ phải đối mặt lại là Ngột Lương Hồ tộc.

Chương 773: Tên hoạn quan không có trứng, người tướng lão phu sợ người sao! (1)

Trương Thừa Chí đứng dậy, chấp tay nói: “Hạ quan nhất định không phụ sự kỳ vọng của tướng quân!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, lại nhìn Trương Nguyên Vũ và những người khác, “Các người hãy hết sức phò tá Trương đại nhân, đợi trận chiến này kết thúc, lão phu nhất định sẽ thỉnh công cho các người!”

“Vâng!”

Trương Nguyên Vũ và những người khác vui mừng ra mặt, chấp tay đáp.

Điều họ sợ nhất là triều đình trừng phạt họ, dù sao trước đây họ đã theo về dưới trướng Lưu Trạch Thanh, cho dù chỉ là nhân nhục chịu đựng hay giả vờ hợp tác, nhưng thực sự họ đã không phản kháng Lưu Trạch Thanh ngay từ đầu.

Giờ đây Dương Chính Sơn nói sẽ thỉnh công cho họ, tức là coi như chuyện này đã được định tội. Họ không những không có tội mà còn có công, điều này khiến họ hoàn toàn yên tâm.

Sau khi trấn an được các quan viên của Tùng Châu Vệ, Dương Chính Sơn bắt đầu sắp xếp các công việc khác.

Dẫn theo hàng vạn đại quân chinh chiến không phải là chuyện dễ dàng.

Trước đây ông chỉ dẫn dắt vài trăm đến vài nghìn binh lính, không cần phải lo nghĩ quá nhiều, nhưng giờ đây dưới trướng

ông có bốn vạn đại quân, ăn uống vệ sinh của từng ấy người đều phải do ông đích thân hỏi han.

Đợi đến khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Dương Chính Sơn viết một bản chiến báo, cho người gửi đến Phương Đường.

Trong phủ Khánh Hoa.

Phương Đường nhận được chiến báo của Dương Chính Sơn, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Ông biết Dương Chính Sơn vừa mới đến Tùng Châu thành không lâu, không ngờ Dương Chính Sơn lại nhanh chóng chiếm được Tùng Châu thành như vậy.

Xem xong chiến báo, Phương Đường cũng không còn ngạc nhiên nữa.

Sự lựa chọn của Trương Thừa Chí, Trương Nguyên Vũ và một loạt các võ quan khác đều nằm trong dự liệu, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Phương đại nhân, đây là chiến báo của Dương tướng quân phải không, cho gia xem với được không!”

Trong thư phòng, Phương Đường vừa xem xong chiến báo, bên cạnh có người lên tiếng.

Người này khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, đôi mắt hẹp dài, sâu thẳm âm u, vừa nhìn thấy hắn, người ta đã có cảm giác người này không dễ đối phó.

Hắn chính là thái giám Trần Thủ của Trọng Sơn Trấn, Trần Tổ Xương, từ kinh đô đến.

Phương Đường đưa chiến báo trong tay cho hắn, nói: “Mời Trần công công xem!”

Trần Tổ Xương mở chiến báo ra xem, thư phòng chìm vào yên lặng, Phương Đường cầm chén trà nhâm nhi thưởng thức.

Một lát sau, Trần Tổ Xương ngẩng đầu lên, “Phương đại nhân, bản chiến báo này có chút không ổn!”

“Có gì không ổn?” Phương Đường vẫn đang thưởng trà.

“Tùng Châu thành rõ ràng là do Phương đại nhân bày mưu tính kế mới có thể công phá, vậy mà Dương tướng quân lại không nói một lời nào về Phương đại nhân trong chiến báo!” Trần Tổ Xương nheo mắt, nhìn Phương Đường như cười như không.

Phương Đường đặt chén trà xuống, đưa tay lấy lại chiến báo, cũng dùng ánh mắt như cười như không nhìn Trần Tổ Xương.

“Lão phu bày mưu tính kế?”

“Sao vậy? Phương đại nhân đức cao vọng trọng, tất nhiên có thể bày mưu tính kế, quyết thắng ngàn dặm!” Trần Tổ Xương cười nói.

Phương Đường sao có thể không hiểu được lời này của hắn.

Đức cao vọng trọng gì chứ, bày mưu tính kế gì chứ, mục đích của hắn chính là xúi giục Phương Đường cướp công.

Trên thực tế Phương Đường căn bản không giúp được gì, dân phu và lương thảo ông điều động đến giờ vẫn chưa được vận chuyển đến An Nguyên thành, càng không cần nói đến việc tham gia vào trận chiến ở Tùng Châu thành.

Tuy nhiên Phương Đường dù sao cũng là Tuần phủ của Trọng Sơn Trấn, nếu ông không biết xấu hổ một chút, tự mình ca ngợi bản thân trong chiến báo cũng không sao.

Nhưng Phương Đường không muốn làm như vậy!

Nhìn Trần Tổ Xương, vẻ mặt Phương Đường đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Trần công công đã hầu hạ thái tử được bao lâu rồi?”

“Gia đã hầu hạ thái tử được hai mươi năm rồi!” Trần Tổ Xương cười nói, đây là điều khiến hắn tự hào nhất.

“Hai mươi năm rồi sao!” Phương Đường cảm thán.

Điều này có nghĩa là Trần Tổ Xương là người thân cận bên cạnh thái tử, cũng là tâm phúc của thái tử.

Ở đây hắn chính là đại diện cho thái tử!

Đắc tội với hắn tức là đắc tội với thái tử.

“Tôi nghe nói hôm qua Trần công công đã cho người chuyển mười vạn lượng bạc từ ngân khố đi!” Phương Đường đổi giọng nói.

Trần Tổ Xương mới đến phủ Khánh Hoa hôm kia, nhưng hôm qua hắn đã cho người chuyển mười vạn lượng bạc từ ngân khố đi.

“Ừm! Có gì không được sao?” Trần Tổ Xương không hề có ý che giấu.

“Trần công công chuyển số bạc đó đi để làm gì?”

Phương Đường tiếp tục hỏi.

“Ha ha, Phương đại nhân, có những lời không cần gia nói, ông cũng nên hiểu!”

“Lão phu không hiểu!”

“Phương đại nhân có ý gì đây?”

“Có ý gì ư!”

Phương Đường nhìn chăm chăm vào hắn, đôi mắt đục ngầu không hề có chút cảm xúc.

Ánh mắt của ông khiến Trần Tổ Xương cảm thấy sợ hãi, cười gượng nói: “Nếu Phương đại nhân cho rằng gia lấy nhiều quá, gia có thể trả lại một ít!”

Phương Đường nổi giận đùng đùng, cầm chén trà trên bàn ném về phía Trần Tổ Xương, “Tên hoạn quan khốn kiếp nhà ngươi lại dám tham ô quân lương ngay dưới mí mắt lão phu!”

“Đồ chó chết không có trứng, còn muốn ly gián lão phu với Dương tướng quân, còn muốn lôi kéo lão phu cùng một giuộc với ngươi!”

“Đáng giận vô cùng!”

“Lão phu làm quan hai mươi năm, luôn thanh liêm chính trực, sao có thể để tên hoạn quan nhà ngươi làm ô uế thanh danh của lão phu!”

Trần Tổ Xương không ngờ Phương Đường lại đột nhiên phát tác, nhìn chén trà ném tới cũng không né tránh, trực tiếp bị chén trà đập vào trán.

Trán vỡ, máu chảy xuống, còn chưa kịp lau đi dòng máu chảy ra, Phương Đường đã cầm nghiên mực ném về phía hắn.

Chương 774: Tên hoạn quan không có trứng, người tưởng lão phu sợ người sao! (2)

“Phương đại nhân, ông điên rồi sao!” Trần Tổ Xương hét lên chói tai.

Đám thị vệ bên ngoài nghe thấy, lập tức xông vào thư phòng.

Xoảng~~

Một tên thị vệ thậm chí còn rút kiếm ra.

“Đồ không biết tôn ti trật tự, lại dám rút kiếm trước mặt lão phu, ai cho ngươi gan chó đó!”

“Cho dù thái tử muốn giết lão phu, cũng phải hỏi xem các đại thần triều đình có đồng ý không! Cũng phải hỏi xem sĩ lâm thiên hạ có đồng ý không!”

Phương Đường đang tức giận trực tiếp ném nghiên mực vào người tên thị vệ kia.

“Đến đây, đầu của lão phu ở đây, ngươi dám chém không!”

Ông đưa cổ đến trước mặt đám thị vệ.

Đám thị vệ nhìn nhau, liên tục lùi lại.

Phương Đường là ai, là Tuần phủ của Trùng Sơn Trấn, là Bố Chính Sứ của Liêu Viễn, là Hữu Thiêm Đô Ngự Sử của Đô Sát Viện.

Mặc dù trong triều ông không phải là nhân vật tầm cỡ, nhưng ông cũng được coi là quan lớn trấn giữ một phương,

cũng được coi là trọng thần.

Cả triều đình ai dám tùy tiện bắt giữ một quan lớn trấn giữ một phương.

Trừ khi hoàng đế đích thân hạ chỉ, nếu không triều đình muốn bắt giữ một quan lớn trấn giữ một phương cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Còn về phần đám thị vệ trước mặt, bọn chúng dám động vào một ngón tay của Phương Đường sao!

Đừng nói là đám thị vệ này, ngay cả Trần Tổ Xương cũng không dám làm gì Phương Đường!

“Ngươi ngươi ngươi~~”

Trần Tổ Xương hoàn hồn, tức giận chỉ vào Phương Đường.

Phương Đường trừng mắt, “Hoạn quan, trước mặt lão phu, không đến lượt ngươi nói chuyện, cút đi!”

“Người đâu, lôi tên hoạn quan này ra ngoài cho lão phu, sau này hắn còn dám bước vào nha môn một bước, đánh gãy chân hắn cho lão phu!”

“Phương Đường, gia nhất định sẽ cho ông đẹp mặt!”

“Hoạn quan, ngươi dám tham ô quân lương, lão phu nhất định sẽ dâng sớ lên thái tử buộc tội ngươi!”

“Ngươi, ngươi~~” Trần Tổ Xương có chút hoảng hốt, “Không thể nói lý được!”

Nói xong, hắn vung tay áo, bỏ chạy.

“Khịt, tên hoạn quan không có trứng, ngươi tưởng lão phu sợ ngươi sao!” Phương Đường cảm thấy vẫn chưa đã, liền chửi theo bóng lưng của Trần Tổ Xương.

“Đại nhân, đại nhân, bớt giận, bớt giận!”

Lúc này các mưu sĩ của ông bước tới vỗ lưng cho ông hạ hỏa.

Phương Đường trừng mắt nhìn mưu sĩ một cái, nói: “Vừa rồi sao các người không ra tay?”

“Đại nhân, chẳng phải ngài nói chỉ cần làm ra vẻ là được rồi sao?” Mưu sĩ có chút âm ức.

Phương Đường hừ lạnh một tiếng, “Tên hoạn quan này thật không ra gì!”

Được rồi, ban đầu ông thực sự chỉ muốn làm ra vẻ, ai ngờ cơn giận bốc lên, nhất thời không kiềm chế được, chửi cho đã miệng.

Và lý do ông làm như vậy là muốn đuổi tên tai họa này đi.

Nếu Trần Tổ Xương là người biết lý lẽ, hiểu rõ nặng nhẹ, ông tất nhiên sẽ không làm như vậy.

Nhưng Trần Tổ Xương mới đến được một ngày, ông đã biết tên hoạn quan này là một tai họa.

Ngày đầu tiên đến không làm gì, đã nhắm vào số bạc trong ngân khố, chuyện này mà không phải tai họa thì là gì.

Hơn nữa vừa rồi Trần Tổ Xương còn xúi giục ông tranh công với Dương Chính Sơn.

Nếu tiếp tục giữ tên này lại, còn không biết sẽ gây ra rắc rối gì.

Điều quan trọng là Trọng Sơn Trần hiện nay đang trong tình trạng hỗn loạn, rất cần ông và Dương Chính Sơn đồng tâm hiệp lực trừ khử phản tặc, tiêu diệt hồ ky.

Lúc này có Trần Tổ Xương ở Trọng Sơn Trần gây rối, ông sao có thể chịu đựng được?

Cho dù có phải đắc tội với thái tử, ông cũng phải đuổi tên hoạn quan này đi!

Nếu lúc này Trọng Sơn Trần đang yên ổn, ông có thể từ từ đối phó với Trần Tổ Xương, nhưng tình hình hiện nay không cho phép ông lãng phí thời gian và sức lực vào Trần Tổ Xương.

Vì vậy ông chỉ có thể dùng hạ sách này, gây náo loạn một phen.

“Tấu chương buộc tội đã chuẩn bị xong chưa?” Phương Đường hỏi mưu sĩ.

“Chuẩn bị xong rồi!” Mưu sĩ đáp.

“Được, gửi chiến báo này cùng đến kinh đô!”

Phương Đường để lại tên của mình trên chiến báo, đóng quan ấn lên.

“Vâng!”

Mưu sĩ nhận chiến báo, liền cho người gửi chiến báo và tấu chương đến kinh đô.

.....

Đại quân nghỉ ngơi ở Tùng Châu thành ba ngày, sau khi xác định Trương Thừa Chí có thể ổn định tình hình ở Tùng Châu thành, Dương Chính Sơn mới ra lệnh cho đại quân xuất phát lần nữa.

Ngày 13 tháng 6.

Đại quân đến dưới chân Trọng Sơn Quan.

Nhìn Trọng Sơn Quan hùng vĩ, tâm trạng của Dương Chính Sơn có chút phức tạp.

Ông đã đến cửa ải này vô số lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ dẫn theo đại quân đến đây.

Trước đây luôn cảm thấy có một cửa ải như vậy là phúc của Trọng Sơn Trấn, nhưng giờ đây ông lại cảm thấy cửa ải này thực sự có chút chướng mắt.

Khi ở, cửa ải này mang lại cảm giác an toàn mãnh liệt, nhưng khi đứng ở bên ngoài, Dương Chính Sơn lại có cảm giác phát điên.

Thành lũy của Trọng Sơn Quan cao bốn trượng, nằm giữa hai đỉnh núi, nối liền với Thiên Trùng Sơn, tựa như một con quái thú khổng lồ đáng sợ nằm giữa những ngọn núi.

Làm thế nào để hạ được cửa ải hùng vĩ như vậy trở thành khó khăn lớn nhất của Dương Chính Sơn!

“Tướng quân, doanh trại của Trấn Tiêu Tả Doanh và Trấn Tiêu Hữu Doanh đều trống rỗng, bên trong không có vấn đề gì!” Ngưu Trang đến gần Dương Chính Sơn bẩm báo.

Doanh trại của Trấn Tiêu Tả Hữu Lương Doanh ở bên ngoài thành, vốn dĩ là thế ỷ giốc với Trọng Sơn Quan, nhưng hiện tại Kế Phi Ngữ đã điều toàn bộ quân đội vào trong thành, hai doanh trại cũng trống không.

“Kiểm tra kỹ lại lần nữa, nếu không có vấn đề gì, chúng ta sẽ đóng quân xung quanh doanh trại của Trấn Tiêu Tả Doanh!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!” Ngưu Trang đáp.

Dương Chính Sơn tiếp tục nhìn về phía Trọng Sơn Quan, lông mày càng nhíu chặt.

Làm sao để hạ được Trọng Sơn Quan?

Chế tạo công cụ công thành?

Phải chế tạo bao nhiêu mới đủ?

Không nói đến thứ khác, chỉ riêng thang mây, cũng phải cao bốn trượng rồi!

Không phải là không thể chế tạo, mà là tốn thời gian tốn công sức.

“Hãy, chỉ có thể từ từ mà làm thôi!” Dương Chính Sơn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể dùng cách ngu ngốc nhất.

Chương 775: Chiến Báo Về Kinh Đô (1)

“Bẩm! Dưới quan trấn thủ Ứng Hà bảo, Dương Cần Dũng cầu kiến!”

Một trinh sát bước tới bẩm báo.

“Cần Dũng à, cho hắn vào đi!”

Dương Chính Sơn khẽ mỉm cười.

Rất nhanh sau đó, trinh sát đã dẫn Dương Cần Dũng đến.

“Hạ quan bái kiến tướng quân!” Dương Cần Dũng có chút kích động cúi đầu bái lạy.

Hắn là một người trong Dương gia, đã từng gặp Dương Chính Sơn vài lần, nhưng chỉ là vài lần thoáng qua mà thôi.

Dương Chính Sơn đánh giá hắn một lượt, mỉm cười nói: “Không tệ, trông cường tráng hơn trước nhiều rồi!”

Dương Cần Dũng thực chất là nhân vật đại diện trong số các đệ tử của Dương gia, đại diện cho những người chưa từng phục vụ dưới trướng của Dương Chính Sơn.

Từ khi Dương Chính Sơn thành lập đội thanh niên tráng kiện ở Dương gia thôn cho đến Đăng Long Vệ hiện tại, có hơn hai trăm người trong Dương gia đã từng được hưởng lợi từ linh tuyến thủy dưới trướng của Dương Chính Sơn, nhưng cũng có một số người chưa từng phục vụ dưới trướng của ông.

Dương Cần Dũng chính là đại diện cho số đó.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Dương Cần Dũng chưa từng uống linh tuyến thủy, chỉ là những người như hắn uống được rất ít.

Như Dương Thừa Trạch, Dương Minh Vũ, Dương Minh Trần và những người khác, người ít thì ở dưới trưởng Dương Chính Sơn hai ba tháng, người nhiều thì bảy tám năm.

Những người ở bảy tám năm chính là nhóm của Dương Minh Trần.

So với họ, Dương Cần Dũng rõ ràng uống được linh tuyến thủy ít hơn rất nhiều.

Có thể nói rằng, thành tựu hiện tại của Dương Cần Dũng chủ yếu dựa vào thiên phú và sự nỗ lực của bản thân hắn.

“Hi hi, đề tướng quân chê cười rồi!” Dương Cần Dũng gãi đầu cười nói.

Dương Chính Sơn vỗ nhẹ vào vai hắn, cười hiền hòa: “Đi thôi, kể cho ta nghe về Ứng Hà bảo! Ta nghe nói người quản lý Ứng Hà bảo rất tốt!”

“Không phải đâu, đó đều là công lao của thúc Thừa Trạch và thất thúc, tiểu tử này chỉ hưởng ké ánh hào quang của họ thôi!” Dương Cần Dũng khiêm tốn nói.

Sau khi Dương Chính Sơn rời khỏi Ứng Hà bảo, Dương Thừa Trạch kế nhiệm, sau khi Dương Thừa Trạch rời khỏi Ứng Hà bảo, lại đến lượt Dương Thừa Chương kế nhiệm.

Nói Ứng Hà bảo là địa bàn của Dương gia cũng không có gì quá đáng.

Cũng chính vì Ứng Hà bảo luôn do người Dương gia đảm nhận chức quan trấn thủ, nên những chính sách mà Dương Chính Sơn để lại mới được tiếp tục thực hiện.

Hiện tại, Ứng Hà bảo vẫn là tòa đồn bảo giàu có nhất trong phạm vi quản lý của Kiến Ninh vệ.

“Haha, ta biết khả năng của ngươi, cả tộc trưởng và Thừa Chương đều khen ngợi ngươi làm việc ổn định, xử lý tình huống khéo léo!” Dương Chính Sơn khen ngợi.

Dương Cần Dũng bị khen đến mức có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Trong mắt hắn, được Dương Chính Sơn công nhận chính là vinh dự lớn nhất.

“Tuy nhiên, có những thứ có thể thay đổi được, cần phải tùy cơ ứng biến, tùy thời ứng biến. Nhiều chính sách mà ta để lại ở Ứng Hà bảo đều dựa trên tình hình của Ứng Hà bảo khi đó, còn Ứng Hà bảo hiện tại đã khác rất nhiều so với trước đây!”

“Lúc đó Ứng Hà bảo rất nghèo, quân hộ ăn không đủ no, còn bây giờ quân hộ không chỉ ăn no mà còn trở nên giàu có! Vì vậy, có những thứ có thể thay đổi được!”

“Đừng mãi bám vào những chính sách ta để lại mà không dám đổi mới, đôi khi ngươi cũng có thể thay đổi Ứng Hà bảo theo ý mình!”

“Chỉ cần ngươi thực lòng muốn tốt cho quân hộ, họ sẽ ủng hộ ngươi!”

Dương Chính Sơn ân cần dạy bảo.

Thực ra, Ứng Hà bảo hiện tại không phải là không có vấn đề, chẳng hạn như xưởng may mà Dương Chính Sơn thành lập trước đây, khi đó để quân hộ may giày vải là nhằm mục đích kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng giờ đây quân hộ đã khá giả, không cần thiết phải để họ tiếp tục may giày vải nữa.

Tuy nhiên, cả Dương Thừa Chương và Dương Cần Dũng vẫn đề quân hộ may giày vải.

Điều này rõ ràng là không còn phù hợp nữa.

Lý do họ không muốn thay đổi cũng rất đơn giản, vì đây đều là những chính sách mà Dương Chính Sơn để lại.

Dương Chính Sơn đại diện cho quyền uy, họ không dám chất vấn ông từ tận đáy lòng.

“Ta nghe nói các người đã mở rộng quy mô trang trại ngựa, điều này rất tốt, lợi nhuận từ trang trại ngựa vẫn rất cao, nếu có thể, các người có thể chăn nuôi quy mô lớn!”

“Không chỉ nuôi ngựa, cả bò và cừu cũng có thể chăn nuôi được!”

Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Trang trại ngựa đó vốn do Dương Chính Sơn xây dựng, nhưng sau đó ông đã tặng lại cho Ứng Hà bảo, coi như tài sản của quan trấn thủ Ứng Hà bảo.

Hai người một trước một sau đi dọc theo con suối nhỏ vô danh, đứng ở đây có thể nhìn thấy Lâm Quan bảo trên sườn núi.

Dương Cần Dũng hỏi Dương Chính Sơn rất nhiều vấn đề, ông đều không ngần ngại giải đáp.

Từ tu luyện võ đạo, quản lý đồn bảo đến hành quân đánh trận, Dương Chính Sơn đều có đủ tư cách để chỉ dạy Dương Cần Dũng.

Dương Cần Dũng năm nay hai mươi ba tuổi, có tu vi Hậu Thiên tầng hai, tu vi như vậy trong mắt Dương Chính Sơn là hơi thấp.

Con trai của Tống Đại Sơn là Tống Hạo năm nay mới hai mươi một tuổi, nhưng tu vi đã đạt đến Hậu Thiên tầng ba.

Còn Lâm Triển và Vương Vân Kiều năm nay mới hai mươi tuổi, tu vi của hai người họ thậm chí đã đột phá đến Hậu Thiên tầng bốn.

So với họ, Dương Cần Dũng kém xa chứ không chỉ một chút.

Sau khi trò chuyện hơn một canh giờ, Dương Chính Sơn lại nói: “Người về sắp xếp ổn thỏa chuyện ở Ứng Hà bảo trước đã, thời gian này cứ ở bên cạnh ta làm một thư lại nhé!”

Dương Cần Dũng nghe vậy mừng rỡ, “Vâng, tiểu tử sẽ đi sắp xếp ngay!”

“Ừ! Đừng để xảy ra sai sót gì!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dương Cần Dũng liên tục gật đầu, đáp: “Tướng quân yên tâm, tiểu tử sẽ sắp xếp mọi chuyện ở Ứng Hà bảo ổn thỏa!”

Chương 776: Chiến Báo Về Kinh Đô (2)

Với cơ hội hiếm có như vậy, tất nhiên hắn phải nắm bắt.

Còn về Ứng Hà bảo, mặc dù tình hình ở Trọng Sơn trấn hiện tại rất hỗn loạn, nhưng Ứng Hà bảo lại vô cùng yên bình.

Trước đó, hắn đã chuyển toàn bộ quân hộ của Lâm Quan bảo vào trong Ứng Hà bảo, cho dù có xảy ra đại chiến ở Trọng Sơn quan, cũng không ảnh hưởng đến Ứng Hà bảo.

Còn Dương Chính Sơn cũng cảm thấy tiêu tử này không tệ, tâm tính ổn định, làm việc chu đáo, mặc dù tu vi hơi kém một chút, nhưng cũng coi như nhân tài hiếm có.

Nếu được theo ông rèn luyện một thời gian, lại được linh tuyến thủy bồi dưỡng trong một thời gian, chắc chắn có thể trở thành nhân tài lớn đảm đương được một phía.

Trong khi Dương Chính Sơn và Dương Cần Dũng đang trò chuyện, trên tường thành Trọng Sơn quan, Khánh vương và Kế Phi Ngữ đang nhìn về phía đại quân đang đóng trại tại doanh trại Tiêu chuẩn Tả doanh.

Nhìn các tướng sĩ trật tự đâu ra đây, sắc mặt Kế Phi Ngữ trở nên nghiêm trọng.

“Sự lợi hại của Dương Chính Sơn không nằm ở chỗ hắn hung mãnh đến đâu, cũng không nằm ở chỗ hắn tinh thông mưu lược, mà nằm ở chỗ hắn giỏi luyện binh!”

“Dường như bất kỳ đội quân nào rơi vào tay hắn cũng có thể trở thành tinh binh hùng mạnh!”

“Năm đó, hấn ở Lâm Quan bảo, huấn luyện hơn trăm hộ dân tị nạn thành tinh binh, đối mặt với hàng trăm kỵ binh Hồ cũng có thể chiến thắng!”

“Sau đó, hấn ở Ứng Hà bảo, dưới trướng chỉ có ba trăm kỵ binh, nhưng lại tiêu diệt gần một ngàn kỵ binh Hồ!”

“Còn ở An Nguyên thành, hấn càng lợi hại hơn, An Nguyên thành Thủ Bị doanh chỉ là một doanh trại phòng thủ rất bình thường, nhưng rơi vào tay hấn ba năm, hơn một ngàn quân Thủ Bị doanh đã tàn sát hơn mười vạn người Hồ!”

“Hiện tại, hấn ở Đằng Long Vệ, dưới trướng có sáu ngàn tinh kỵ, gần một vạn bộ binh!”

Kế Phi Ngữ hít sâu một hơi, “Đối mặt với kẻ địch như vậy, trong lòng thần không có chút tự tin nào!”

Trước đây Khánh vương biết Dương Chính Sơn rất lợi hại, nhưng cụ thể hấn lợi hại đến mức nào thì ông không có khái niệm rõ ràng.

Lúc này nghe Kế Phi Ngữ nói, ông mới hiểu được sự đáng sợ của Dương Chính Sơn.

Dưới trướng chỉ có hơn một ngàn quân Thủ Bị doanh mà có thể tàn sát hơn mười vạn người Hồ, vậy thì hiện tại dưới trướng Dương Chính Sơn có sáu ngàn tinh kỵ, còn ai có thể địch nổi?

“Chẳng lẽ chúng ta không có chút cơ hội nào sao?” Khánh vương hỏi.

Kế Phi Ngữ khẽ lắc đầu, “Có, cơ hội này nằm ở Trọng Sơn quan, Trọng Sơn quan có tường cao dễ thủ, mà Dương Chính Sơn lại giỏi nhất là chiến đấu bằng kỵ binh, nếu hấn lựa chọn tấn công mạnh mẽ, có lẽ chúng ta có thể đánh bại được hấn!”

Mặc dù hiện tại binh lực dưới trướng ông vượt xa Dương Chính Sơn, nhưng ông vẫn không dám ra khỏi thành giao chiến với Dương Chính Sơn.

Người Hồ Đông Hải đã dùng máu tươi để chứng minh rằng giao chiến với Dương Chính Sơn bên ngoài thành chính là tìm đến cái chết.

Chỗ dựa duy nhất của ông chính là bức tường thành cao lớn của Trọng Sơn quan.

Nhưng liệu Dương Chính Sơn có tấn công mạnh mẽ Trọng Sơn quan hay không, ông không dám chắc!

Dương Chính Sơn có tấn công mạnh mẽ Trọng Sơn quan không?

Tất nhiên là có!

Kế Phi Ngữ đã quyết định không giao chiến với hãn bên ngoài thành, cố thủ Trọng Sơn quan, hãn chỉ có thể lựa chọn tấn công mạnh mẽ!

Tuy nhiên, sự kiên nhẫn của Dương Chính Sơn đã vượt xa dự liệu của Kế Phi Ngữ.

Sau khi đại quân đến Trọng Sơn quan, liên tiếp mấy ngày Dương Chính Sơn đều không phát động tấn công, mà chỉ giám sát công binh chế tạo khí giới công thành.

Ngày 18 tháng 6, nhóm dân phu đầu tiên do Bàn Đường tổ chức đã đến Trọng Sơn quan, mang theo một ngàn thạch lương thảo và các bộ phận của khí giới công thành mà họ đã chế tạo ở Khánh Hoa phủ.

Nhóm dân phu đầu tiên có tới hơn tám ngàn người, Dương Chính Sơn trực tiếp trưng dụng nhóm dân phu này, hỗ trợ công binh khai thác gỗ và đá, chế tạo khí giới công thành.

Ngày 20 tháng 6, chiến báo của Dương Chính Sơn và tấu chương của Bàng Đường đã đến kinh đô.

Trong Thái Cực điện của hoàng thành, một nhóm đại thần lần lượt truyền tay nhau đọc chiến báo của Dương Chính Sơn.

Lý Tư Viễn xem xong chiến báo, khẽ gật đầu, “Dương tướng quân đã chiếm được Tùng Châu thành, chắc không lâu nữa sẽ chiếm được Trọng Sơn quan thôi!”

“Chưa chắc đâu, Trọng Sơn quan tường cao thành sâu, nếu Kế Phi Ngữ cố thủ không ra, muốn chiếm được Trọng Sơn quan sẽ vô cùng gian nan!” Ninh Quốc công Chu Mậu cảm thấy Lý Tư Viễn quá lạc quan, liền lên tiếng nói.

Thái tử nhìn hai người họ, lên tiếng nói: “Các lão, Ninh Quốc công, tình hình chiến sự ở Liêu Tây ngày càng khó khăn, chúng ta cần Dương tướng quân nhanh chóng hỗ trợ Liêu Tây!”

“Không được! Trước khi chiếm được Trọng Sơn quan, tuyệt đối không thể điều Dương tướng quân vào Liêu Tây!” Chu Mậu không cần nghĩ ngợi đã nói.

Ông biết ý của thái tử, thái tử chỉ muốn điều Dương Chính Sơn đến Liêu Tây để ngăn chặn đại quân của Ngột Lương.

Lúc này, đại quân của Ngột Lương đã chiếm đóng phần lớn địa giới của Triết, triều đình mặc dù đã điều không ít quân đội vào Liêu Tây, nhưng vẫn khó có thể ngăn chặn được sự tấn công của đại quân Ngột Lương.

Điều phiền phức nhất là quân đội của Ngột Lương Hồ còn đóng quân ở biên giới của Bắc Nguyên trấn với hơn hai mươi vạn binh lính, khiến Bắc Nguyên trấn không thể điều quân hỗ trợ Liêu Tây.

Thái tử nhíu mày, “Đại quân của Ngột Lương đã đến Đông Thịnh phủ, nếu Đông Thịnh phủ thất thủ, đại quân của Ngột

Lương sẽ tiến vào địa giới Ký Châu!”

“Điện hạ không cần lo lắng, bộ binh đã điều động ba mươi vạn đại quân, không lâu nữa sẽ đến được Đông Thịnh phủ!”
Thượng thư bộ binh Vương Lộ bước lên một bước nói.

Thời gian này, bộ binh vẫn luôn điều binh khiển tướng, mặc dù hệ thống vệ sở của Đại Vinh hiện tại đã mục nát, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

Điều động thêm một số vệ sở, vẫn có thể tập hợp được ba mươi vạn đại quân.

Còn về sức chiến đấu như thế nào, đó lại là chuyện khác.

Dù sao thì hiện tại bộ binh cũng đang cố gắng điều động binh lực xung quanh Ký Châu.

Thái tử thấy Vương Lộ đã lên tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Nếu nói tiếp, chẳng khác nào phủ nhận công việc của bộ binh.

Chương 777: Thỉnh tru diệt Trần Tổ Xương (1)

“Điện hạ, lão thần cho rằng việc đầu tiên cần xử lý chính là tên thái giám Trần Tổ Xương, kẻ đang trấn giữ Trọng Sơn trấn!”

Lưu Nguyên phủ bước ra, khom người nói.

Nhắc đến Trần Tổ Xương, sắc mặt Thái tử lập tức tối sầm lại.

Trong khi đó, Thành Vương và Cung Vương bên cạnh lại lộ vẻ chế giễu.

Trần Tổ Xương là người của Thái tử, vậy mà vừa đến Liêu Đông không lâu đã bị Bàng Thường hạch tội!

Thật quá mất mặt!

Thái tử lúc này chỉ muốn giết người.

Hắn không chỉ muốn giết Trần Tổ Xương, mà còn muốn giết cả Bàng Thường.

Những người khác chỉ thấy tấu chương của Bàng Thường, nhưng hắn còn nhận được mật tấu của Trần Tổ Xương.

Bàng Thường hạch tội công khai, còn Trần Tổ Xương thì lén lút mách lẻo.

Trần Tổ Xương chắc chắn thêm mắm dặm muối khi kể lại những lời Bàng Thường chửi mình, rồi còn nói rằng Bàng Thường bất kính với Thái tử.

Mặc dù Thái tử không hoàn toàn tin lời Trần Tổ Xương, nhưng trong lòng vẫn vô cùng phần nộ.

Dù sao Trần Tổ Xương cũng là người của hần, đánh chó phải ngó mặt chủ, vậy mà Bàng Thường chẳng nể nang gì, còn chửi Trần Tổ Xương là thái giám chó, đã thế còn dăng sớ hạch tội, chẳng phải muốn hần khó xử sao?

“Cô sẽ xử lý Trần Tổ Xương, các vị đại nhân không cần lo lắng!” Thái tử có chút bất lực nói.

Trần Tổ Xương tham ô quân lương, chắc chắn phải xử lý, hần có muốn cũng không được, văn võ bá quan đều đang nhìn hần, hần không thể bao che cho Trần Tổ Xương.

“Dám hỏi điện hạ sẽ xử lý Trần Tổ Xương thế nào?”

Thái tử muốn chuyện lắng xuống, nhưng Lưu Nguyên phủ lại không muốn.

Xử lý Trần Tổ Xương ra sao?

Trần Tổ Xương là gia nô của Thái tử, xử lý thế nào đương nhiên do Thái tử quyết định!

Nhưng Lưu Nguyên phủ không hy vọng Thái tử làm lớn hóa nhỏ, hần hy vọng Thái tử trừng phạt Trần Tổ Xương nặng, tốt nhất là chém đầu Trần Tổ Xương.

Thái tử chắc chắn không muốn giết Trần Tổ Xương, dù Trần Tổ Xương có sai, nhưng vẫn là người thân cận của hần, nếu giết Trần Tổ Xương, những người xung quanh hần sẽ bất hòa.

“Cô sẽ cách chức trấn thủ của hần, rồi bổ nhiệm một người khác làm trấn thủ!” Thái tử trầm giọng nói.

Nghe vậy, Lưu Nguyên phủ lộ vẻ thất vọng.

Thái tử hành sự vẫn không đủ quyết đoán, cũng không đủ tàn nhẫn.

Vì một tên nô tài mà không màng đến đại cục của Trọng Sơn trấn.

“Thần cho rằng Trọng Sơn trấn tạm thời không cần trấn thủ!” Lưu Nguyên phủ chuyển hướng nói.

Hắn không muốn tranh luận với Thái tử về việc xử lý Trần Tổ Xương nữa, hắn chỉ hy vọng Thái tử không cử thái giám trấn thủ đến Trọng Sơn trấn nữa.

Thái tử nhìn Lưu Nguyên phủ, trong mắt đầy vẻ âm trầm.

“Lưu đại nhân cho rằng người của cô không xứng làm trấn thủ?”

“Lão thần không có ý đó!”

“Vậy ý người là gì? Cô biết người có giao tình không ít với Dương Chính Sơn, người cho rằng Dương Chính Sơn không cần trấn thủ giám sát sao?” Giọng Thái tử trở nên vô cùng âm trầm.

Lời này vừa dứt, quần thần trong triều đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chu Mậu nhíu mày ngẩng đầu nhìn Thái tử một cái, nhưng rất nhanh lại cúi đầu.

Lý Tư Viễn cũng nhíu mày, lời này của Thái tử có chút quá đáng.

Đây là nói Lưu Nguyên phủ bao che cho Dương Chính Sơn, nói lớn hơn một chút chính là Lưu Nguyên phủ và Dương Chính Sơn kết bè kết cánh!

Văn thân và võ tướng kết bè kết cánh!

Đây là chuyện đại kỵ!

“Lão thần tuyệt đối không có ý đó!” Lưu Nguyên phủ ngẩng đầu nhìn thẳng Thái tử.

“Không có! Vậy tại sao Trọng Sơn trấn không cần trấn thủ?” Thái tử càng tức giận hơn.

Lưu Nguyên phủ là ai?

Ngay cả Thừa Bình Đế cũng dám chỉ vào mũi mà mắng!

Nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Lưu Nguyên phủ hơi rung động, “Điện hạ nhất định muốn lão thần nói?”

“Nói!” Thái tử quát lớn.

Lưu Nguyên phủ chấp tay, cao giọng nói: “Điện hạ quản lý không nghiêm, mới sinh ra tên nô tài càn rỡ này. Nô tài càn rỡ tham ô quân lương, không màng đại cục, tội đáng chém, thần xin điện hạ tru diệt Trần Tổ Xương!”

Lưu Nguyên phủ quỳ xuống dập đầu, “Xin điện hạ tru diệt Trần Tổ Xương!”

Trọng Sơn trấn có cần thái giám trấn thủ không?

Điều này có quan trọng không?

Không hề quan trọng!

Lưu Nguyên phủ chỉ không muốn Thái tử cử thái giám trấn thủ đến Trọng Sơn trấn gây rối.

Nhưng Thái tử cứ bám lấy không buông, vậy hẳn chỉ có thể ép Thái tử một lần!

“Ngươi!” Thái tử tức giận vô cùng!

“Trần Tổ Xương tội không thể tha, lão thần xin điện hạ tru diệt Trần Tổ Xương!” Lưu Nguyên phủ lại dập đầu.

Tham ô quân lương, chuyện này có thể làm lớn cũng có thể làm nhỏ!

Xử lý nhẹ, bắt Trần Tổ Xương nộp ra quân lương, sau đó để Thái tử trừng phạt một chút là xong.

Nếu xử lý nặng, giết Trần Tổ Xương cũng hợp lý hợp pháp.

Thái tử nhìn Lưu Nguyên phủ đang quỳ dưới đất, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nhưng điều khiến hắn đau đầu hơn vẫn còn ở phía sau.

“Thần xin Thái tử tru diệt Trần Tổ Xương!”

“Thần xin Thái tử tru diệt Trần Tổ Xương!”

Những kẻ thừa nước đục thả câu đã đến, Thành Vương và Cung Vương bước ra cúi người nói.

Thái tử âm trầm nhìn hai người, lúc này hắn càng muốn giết người hơn.

“Được, rất tốt, nếu hai vị hoàng đệ muốn giết một tên nô tài, vậy cô sẽ tru diệt hắn!”

Nói xong, Thái tử vung tay áo, tức giận rời khỏi đại điện.

Lưu Nguyên phủ ngẩng đầu nhìn bóng lưng Thái tử rời đi, khẽ thở dài một tiếng.

“Lưu đại nhân, cần gì phải làm vậy!” Lý Tư Viễn bước tới đưa tay đỡ hắn.

“Chiến sự nơi biên ải, sao có thể đùa giỡn? Lão hủ cũng hết cách rồi!” Lưu Nguyên phủ lắc đầu, u ám nói.

Vấn đề của Trọng Sơn trấn không được giải quyết, vấn đề của Ngột Lương Hốt tộc sẽ không được giải quyết.

Chỉ cần Tây Lộ của Trọng Sơn trấn vẫn nằm trong tay Kế Phi Ngữ, thì Ngột Lương Hốt tộc tiến vào Liêu Tây chẳng khác nào chốn không người.

Chương 778: Thỉnh tru diệt Trần Tổ Xương (2)

Hiện tại quan trọng nhất là công phá Trọng Sơn quan, giành lại quyền kiểm soát Tây Lộ của Trọng Sơn trấn, nếu không chiến sự ở Liêu Tây sẽ không thể kết thúc.

Tuy nhiên vào thời điểm quan trọng này, Thái tử không những không màng đến đại cục, mà còn muốn cài người vào Trọng Sơn trấn, điều này khiến Lưu Nguyên phủ vô cùng thất vọng.

“Chỉ là như vậy, Thái tử sẽ chán ghét người!” Lý Tư Viễn thấp giọng nói.

“Chán ghét thì chán ghét đi, lão hủ đã chuẩn bị cáo lão về quê rồi!” Lưu Nguyên phủ ngẩng đầu nhìn ngai vàng cao cao tại thượng, lắc đầu từng bước rời khỏi đại điện.

Lý Tư Viễn nhìn bóng lưng hắt, trong lòng thở dài một tiếng.

Cuộc chiến trên triều đình còn gay gắt hơn tưởng tượng, cuộc chiến giữa Thái tử và Thành Vương, Cung Vương gần như đã công khai.

Phàm là việc Thái tử muốn làm, hai vị vương gia đều sẽ phản đối, còn những việc có thể khiến Thái tử khó xử, hai vị vương gia sẽ không ngần ngại mà bám lấy không buông.

Ngày hôm sau, Lưu Nguyên phủ dâng sớ xin cáo lão.

Hắn thực sự muốn từ quan.

Một là tuổi của hắn đã bảy mươi, mặc dù sức khỏe vẫn tốt, nhưng tuổi tác đã cao, thể lực và tinh thần đều giảm sút.

Hai là vì tình hình triều đình hiện nay vô cùng phức tạp, cuộc chiến giữa Thái tử và hai vị vương gia ngày càng gay gắt, triều chính bất ổn là điều khó tránh khỏi.

Mà hắn đã không còn tham vọng như thời trẻ, cũng không còn dũng khí như trước đây.

Người càng già càng nhát gan.

Hôm qua Lưu Nguyên phủ đã đắc tội Thái tử hoàn toàn, nếu tiếp tục ở lại triều đình, tương lai Lưu phủ có thể sẽ bị diệt môn.

Lưu Nguyên phủ tự thấy cả đời này mình không then với bộ hạ, không then với Đại Vinh, mà bây giờ hắn đã già, cũng nên nghĩ cho con cháu.

Vì vậy hắn quyết định từ quan về quê dưỡng lão, tránh xa vòng xoáy lớn của triều đình.

Tấu chương xin cáo lão của Lưu Nguyên phủ không ngoài dự đoán bị bác bỏ.

Hai ngày sau, Lưu Nguyên phủ mỗi ngày đều dâng sớ xin cáo lão, liên tiếp ba lần, Thái tử phê chuẩn.

Thái tử mong muốn đuổi lão già này ra khỏi kinh thành càng sớm càng tốt, nhưng Lưu Nguyên phủ dù sao cũng là trọng thần trong triều, lại có uy tín rất cao trong giới sĩ lâm, nên hắn chỉ có thể bác bỏ tấu chương của Lưu Nguyên phủ ba lần liên tiếp.

Nhưng Lưu Nguyên phủ đã quyết ý từ quan, hắn cũng biết ý định của Thái tử, nên liên tiếp ba ngày đều dâng sớ xin từ chức.

Ngày hôm sau khi được phê chuẩn, Lưu Nguyên phủ đã đưa cả gia đình rời khỏi kinh thành, hấn đi không chút chần chừ, thậm chí còn có phần vội vã.

Tuy nhiên trước khi rời kinh thành, Lưu Nguyên phủ vẫn viết một bức thư cho Dương Chính Sơn.

Ngày mùng một tháng bảy.

Bên ngoài Trọng Sơn quan, trong doanh trại của Đổng Long Vệ.

Dương Chính Sơn nhận được thư của Lưu Nguyên phủ.

Nhìn nội dung trong thư, hàng lông mày của Dương Chính Sơn nhíu chặt lại.

Lưu Nguyên phủ trong thư đã nói rõ lý do hấn từ chức, cuộc chiến giữa Thái tử và hai vị vương gia ngày càng gay gắt, còn lão hoàng đế vẫn nằm liệt giường, nếu tiếp tục như vậy, triều đình chắc chắn sẽ đại loạn, Lưu Nguyên phủ không muốn liên lụy đến con cháu, chỉ có thể tránh dữ tìm lành, tránh xa triều đình.

Đồng thời Lưu Nguyên phủ còn nhắc trong thư rằng Thái tử có thể rất bất mãn với Dương Chính Sơn, bảo Dương Chính Sơn cẩn thận ứng phó.

Sau khi đọc xong bức thư, Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, chìm vào suy nghĩ.

Hấn ở Trọng Sơn trấn cách xa triều đình, theo lý thì cuộc chiến trên triều đình không liên quan gì đến hấn.

Nhưng hiện tại hấn là tổng binh của Trọng Sơn trấn, mà Trọng Sơn trấn và Liêu Tây lại đang được chú ý, cuộc chiến trên triều đình e rằng sẽ xoay quanh Trọng Sơn trấn và Liêu Tây.

Còn về Thái tử, nói ra thì hắn chưa từng có giao thiệp gì với Thái tử, nhưng trong nhiều việc hắn lại dường như trở thành chứng ngại vật của Thái tử.

Còn việc Lưu Nguyên phủ xin tru diệt Trần Tổ Xương, Thái tử lại nói Lưu Nguyên phủ và hắn cấu kết, đây đúng là tai bay vạ gió!

Trần Tổ Xương là do Bàng Thường đuổi đi, hắn còn chưa từng gặp Trần Tổ Xương.

Nhưng bây giờ Thái tử có lẽ cũng ghi hận cả hắn!

Dương Chính Sơn càng nghĩ càng đau đầu.

So với chiến sự trước mắt, cuộc chiến trên triều đình càng khiến người ta đau đầu hơn.

“Thái tử có muốn giết ta không?”

Dương Chính Sơn lắc đầu, hắn cảm thấy mình có chút hoang tưởng.

Thái tử có thể bất mãn với hắn, nhưng chắc sẽ không muốn trừ khử hắn.

Vẫn chưa đến mức đó.

Hơn nữa hiện tại triều đình vẫn cần hắn để giải quyết Kế Phi Ngữ, chỉ cần Thái tử có chút tầm nhìn, thì lúc này sẽ không động đến hắn.

Còn về sau này, hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích, vì không có ý nghĩa gì.

Dương Chính Sơn nghĩ đến Thành Vương và Cung Vương, cùng với lão hoàng đế đang nằm liệt giường.

“Không biết bao giờ lão hoàng đế mới khỏi!”

Dương Chính Sơn thấp giọng lầm bầm một câu, sau đó đặt bức thư trong tay xuống, đứng dậy bước ra khỏi trướng.

Bên ngoài trướng, Ngưu Trang, Đường Phi Hổ và Tạ Uyên đang trò chuyện, thấy hấn đi ra, vội vàng bước tới chấp tay hành lễ.

“Đi thôi, chúng ta lại đi xem Trọng Sơn quan!”

Dương Chính Sơn nói một câu, xoay người lên ngựa, dẫn theo mọi người rầm rộ rời khỏi doanh trại, chạy về phía Trọng Sơn quan.

Họ đã đến Trọng Sơn quan gần hai mươi ngày rồi.

Hai mươi ngày này họ vẫn chưa tấn công, thậm chí chưa có cuộc tấn công thử nào.

Mà Kế Phi Ngũ trong thành cũng không ra ngoài nghênh chiến, dường như đã quyết tâm cố thủ Trọng Sơn quan.

Hai bên cứ giằng co như vậy.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn biết không thể kéo dài hơn nữa, nếu tiếp tục như vậy, Liêu Tây có thể sẽ không chịu nổi, mà triều đình cũng có thể sẽ có ý kiến về hấn.

Chương 779: Gió lớn nổi lên, mây bay cao, trống trận vang dội, ngựa hí vang! (1)

Một nhóm người dừng lại cách tường thành trăm trượng, nhìn về Trùng Sơn Quan hùng vĩ, Dương Chính Sơn như đang suy nghĩ điều gì.

“Vẫn chưa biết trên tường thành có bao nhiêu máy nỏ sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

Ngưu Trang lắc đầu, “Không tra được, mặt tướng đã hỏi rất nhiều người, nhưng không ai biết trên tường thành có bao nhiêu máy nỏ!”

Máy nỏ là vũ khí mạnh nhất để phòng thủ thành, mà Trùng Sơn Quan là cửa ải quan trọng nhất của Trùng Sơn Trấn, trên tường thành bố trí không ít máy nỏ.

Nếu là Trùng Sơn Quan năm năm trước, bất kể là Dương Chính Sơn, hay Ngưu Trang và Đường Phi Hổ, đều rõ trên tường thành có bao nhiêu máy nỏ.

Nhưng Trùng Sơn Quan hiện tại, bọn họ không biết nhiều.

Kế Phi Ngữ hành sự luôn bí mật, hơn nữa hắn vẫn luôn cố ý che giấu, những năm này Ngưu Trang và Đường Phi Hổ biết rất ít về bố trí quân sự trong Trùng Sơn Quan.

“Trùng Sơn Quan có hai lớp tường thành, mặc dù tường thành cao như nhau, nhưng hai lớp tường thành vẫn có khác biệt.

“Tường thành ở phía nam là xây sau, tường thành chỉ rộng một trượng, nhưng tường thành bên trong là xây dựng sớm nhất, tường thành rộng một trượng tám thước!”

Đường Phi Hổ nói.

Bố cục của Trùng Sơn Quan giống như chữ ‘nhật’.

Trùng Sơn Quan ban đầu chỉ là một cửa ải, nhưng sau này các thương nhân dần dần chuyển đến, triều đình lại xây dựng một tòa thành mới sau cửa ải.

Mà Trùng Sơn Quan nối liền với núi rừng ở hai phía đông tây, không thích hợp để công thành, chỉ có hai phía nam bắc là có thể tiến hành chiến tranh quy mô lớn.

Phía bắc là tường thành xây dựng để chống lại tộc Hồ, tường thành bên đó không những dày, mà còn bố trí rất nhiều cơ quan, máy nổ bố trí cũng nhiều nhất, thậm chí còn có máy bắn đá, lỗ châu mai các loại.

Tường thành phía nam tương đối đơn giản hơn một chút, nhưng nếu công thành từ phía nam, sau khi phá vỡ tường thành phía nam, còn phải công hạ tường thành ở giữa mới được.

Lực phòng ngự của tường thành ở giữa chắc chắn không bằng tường thành phía bắc, nhưng độ khó khi công hạ hai lớp tường thành e rằng cũng không nhỏ hơn độ khó khi công hạ tường thành phía bắc.

“Dụng binh chi đạo, công tâm vi thượng, công thành vi hạ.”

Dương Chính Sơn vuốt râu, nhẹ giọng nói.

Công thành là hạ sách, mặc dù hai mươi ngày nay bọn họ vẫn luôn chuẩn bị công thành, nhưng Dương Chính Sơn vẫn muốn công tâm.

“Nhưng hiện tại chúng ta căn bản không thể liên lạc với bất kỳ ai trong thành!” Ngưu Trang nói.

Trong ba mươi sáu kế có không ít kế công tâm, như mỹ nhân kế, phản gián kế, không thành kế vân vân, đều thuộc về đầu trí trên tâm lý.

Ngưu Trang và Đường Phi Hổ đã nghĩ rất nhiều kế sách, nhưng vẫn không nghĩ ra một biện pháp hay.

Dương Chính Sơn lắc đầu, nói: “Không, chúng ta có thể liên lạc với người trong thành, hoặc là chúng ta có thể truyền lời cho người trong thành!”

“Truyền lời thế nào?” Ngưu Trang và Đường Phi Hổ nghi hoặc nhìn hắn.

Dương Chính Sơn không trả lời, hắn nhìn Trùng Sơn Quan, lại nhìn bầu trời trong xanh, nói một câu kỳ lạ.

“Hai ngày sau có gió đông nam, gió cũng không nhỏ!”

“Tướng quân có ý gì?” Ngưu Trang càng thêm nghi hoặc.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Đi thôi, lão phu đã có ý tưởng rồi!”

Công tâm không nhất định phải nhằm vào chủ tướng của đối phương, cũng có thể nhằm vào binh sĩ bình thường của địch.

Đánh bại sĩ khí của địch, cũng tính là công tâm.

Về phần thao tác như thế nào, vẫn có không ít phương pháp.

Trong lòng Dương Chính Sơn đã có tính toán.

...

Ngày mùng ba tháng bảy.

Thời tiết nhiều mây chuyển âm u, gió đông nam thảng bầy gào thét.

Gió lớn nổi lên, mây bay cao, trống trận vang dội, ngựa hí vang!

Trống trận vang lên, còi hiệu hú vang.

Mây vạn đại quân xuất doanh, xếp trận dưới thành.

Phong vân cuộn trào, quân uy hùng dũng, khí thế và sát khí kinh khủng tràn ngập, bị gió lốc cuốn về phía Trùng Sơn Quan, đè ép trên không trung của Trùng Sơn Quan.

Ở trung tâm quân trận, một lá cờ soái thêu chữ ‘Dương’ dựng lên, ngay sau đó là cờ lệnh triều đình được dựng lên.

Dương Chính Sơn cười ngựa đứng dưới cờ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Trùng Sơn Quan.

Hiện tại đã khác xưa, giờ đây hắn đã là tổng binh của Trùng Sơn Trấn, không những có cờ lệnh triều đình, còn có cả cờ soái của mình.

Dưới gió lốc, cờ xí bay phấp phật, hòa cùng tiếng trống trận dồn dập và tiếng còi hiệu trầm thấp, tựa như một khúc nhạc hào hùng vang dội.

Trên tường thành đối diện, ba người Khánh Vương, Kế Phi Ngũ và Hầu Diệu đứng trước lầu cổng thành, nhìn quân trận như có khí thế nuốt chửng cả núi sông.

“Dương Chính Sơn cuối cùng cũng không nhịn được rồi!”
Đôi mắt của Kế Phi Ngũ lóe lên tinh quang.

Hắn không sợ Dương Chính Sơn công thành, ngược lại hắn còn cảm thấy lo lắng bất an vì Dương Chính Sơn mãi không có động tĩnh gì.

Hắn tự tin có thể ngăn cản được cuộc tấn công của đại quân bên ngoài, nhưng hắn sợ kéo dài mãi sẽ có biến cố khác.

Hiện tại Dương Chính Sơn cuối cùng cũng phát động tấn công, trong lòng hắn lại thở phào nhẹ nhõm.

Hầu Diệu khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân hình không cao, thấp hơn Kế Phi Ngữ nửa cái đầu, nhưng cơ thể rất cường tráng.

“Đại ca, chúng ta có nên tìm cơ hội ra ngoài thành xung kích một phen không!” Tính cách của Hầu Diệu tương đối nóng nảy, không trầm ổn như Kế Phi Ngữ.

Còn chưa đợi Kế Phi Ngữ nói chuyện, Khánh Vương đã lên tiếng trước: “Không được, một khi chúng ta ra khỏi thành sẽ lộ ra sơ hở, rất có thể sẽ trở thành cơ hội phá thành của Dương Chính Sơn.”

So với khi ở Khánh Hoa phủ, lúc này Khánh Vương đã trầm ổn hơn rất nhiều.

Hoặc là nói hắn đã có hiểu biết về chiến sự.

Thực ra Khánh Vương là một người rất thông minh, nếu không hắn cũng không thể qua mặt được Mật Vô Ti mà bố trí một ván cờ lớn như vậy.

Chương 780: Gió lớn nổi lên, mây bay cao, trống trận vang đội, ngựa hí vang! (2)

Nhưng khuyết điểm của hắn cũng rất rõ ràng, hắn đã sống ở Khánh Hoa phủ thành hơn ba mươi năm, hơn ba mươi năm này hắn chưa từng rời khỏi Khánh Hoa phủ thành, hắn học rộng tài cao, đọc đủ mọi loại sách, nhưng hắn lại chưa từng trải qua sóng gió.

Đối với chiến tranh, hiểu biết của hắn chỉ giới hạn trong binh pháp.

Hắn rất rõ khuyết điểm của mình, cho nên hắn giao cho Từ Mậu Tài và Đoạn Hằng sự tín nhiệm lớn nhất.

Dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng.

Đáng tiếc Từ Mậu Tài và Đoạn Hằng đã phụ sự tín nhiệm của hắn.

Ăn một quả khế thì trả một cục vàng, sau thất bại ở Khánh Hoa phủ, Khánh Vương trở nên càng thêm cẩn thận và trầm ổn.

Chỉ có điều sự cẩn thận đối với Dương Chính Sơn này lại xen lẫn vài phần sợ hãi.

Không sai, chính là sợ hãi Dương Chính Sơn.

“Vương gia nói không sai, hiện tại chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, việc chúng ta cần làm bây giờ là lấy

tĩnh chế động, chờ Dương Chính Sơn lộ ra sơ hở!” Kế Phi Ngũ tán thành nói.

Trong lòng Hầu Diệu có chút bức bối, “Nhưng chúng ta cứ bị động phòng thủ như vậy, nhờ triều đình điều động đại quân tới chi viện thì sao?”

Nỗi lo lắng của hắn cũng không phải không có lý.

So với toàn bộ Đại Vinh, binh lực dưới trướng bọn họ căn bản không đáng kể.

Đừng nói là cả Đại Vinh, cho dù triều đình điều động một phần quân đội từ Tây Bắc tới đây, bọn họ cũng rất khó ứng phó.

Trần biên giới mạnh nhất trong Đại Vinh chính là Bắc Nguyên Trấn, nhưng quân đội tinh nhuệ nhất lại là Túc Châu Trấn ở Tây Bắc.

Quy mô của Túc Châu Trấn tương đương với Trùng Sơn Trấn, nhưng kỵ binh của Túc Châu Trấn lại đứng đầu trong toàn bộ Đại Vinh.

Vân Long Vệ của Lương Thự thực ra cũng coi như một phần của Túc Châu Trấn, lúc đầu Lương Thự huấn luyện Vân Long Vệ ở Tây Bắc, chính là mượn lực lượng của Túc Châu Trấn.

Ngột Lương tộc Hồ có thể kiềm chế Bắc Nguyên Trấn, nhưng lại không thể kiềm chế Túc Châu Trấn, nếu triều đình điều binh từ Túc Châu tới, thì bọn họ sẽ gặp rắc rối lớn.

“Sẽ không đâu, cho dù triều đình điều binh từ Túc Châu tới, cũng sẽ dùng để chống lại đại quân Ngột Lương ở Liêu Tây trước tiên!” Khánh Vương nói.

“Thật vậy sao?” Hầu Diệu nhìn về phía Kế Phi Ngũ.

Hắn và Kế Phi Ngữ có suy nghĩ khác nhau, Kế Phi Ngữ trung thành tuyệt đối với Khánh Vương, mà hắn lại trung thành tuyệt đối với Kế Phi Ngữ.

Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù ba huynh đệ của hắn lúc đầu được Khánh Vương chiếu cố và bồi dưỡng, nhưng trong lòng Hầu Diệu, Kế Phi Ngữ mới là đại ca của hắn, là Kế Phi Ngữ đã nuôi dưỡng hắn từ nhỏ.

Kế Phi Ngữ nhíu mày, nói: “Đúng vậy, đối với triều đình, Ngột Lương tộc Hồ mới là ngoại địch! Hơn nữa Ngột Lương tộc Hồ lại có uy hiếp lớn hơn, cho nên triều đình sẽ ưu tiên giải quyết mối uy hiếp của Ngột Lương tộc Hồ!”

Hầu Diệu gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn chỉ cảm thấy bị động chịu đòn có chút bức bối, không bằng ra ngoài xung kích một phen cho sáng khoái, nhưng nếu Kế Phi Ngữ đã nói như vậy, thì hắn cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi sự sắp xếp của Kế Phi Ngữ.

Đại quân Đằng Long Vệ bên ngoài rất nhanh đã xếp trận xong.

Dương Chính Sơn nhìn đại quân khí thế hùng vĩ, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Năm đó hắn ở Dương Gia Thôn tổ chức một đội ngũ trăm người cũng cảm thấy rất vất vả, hiện tại dưới trướng hắn lại có mấy vạn đại quân, nghĩ như vậy trong lòng hắn vẫn khá tự hào.

“Bắt đầu đi!”

Hắn nghiêng đầu nói với Dương Minh Hạo bên cạnh.

Dương Minh Hạo lập tức hiểu ý, lấy ra một lá cờ lệnh vung vẩy vài cái, sau đó phía sau hắn vang lên một tiếng còi hiệu trầm thấp.

Tiếng còi hiệu ù ù dưới gió lốc càng lộ ra vẻ thô lương.

Theo tiếng còi hiệu vang lên, một cái máy nổ lại được đẩy ra từ trong trận tiền, bên cạnh mỗi cái máy nổ đều có một tiểu đội binh sĩ bảo vệ hoặc đẩy đi.

Một lát sau, có tới hơn ba trăm cái máy nổ được đặt ở ngoài tường thành một trăm ba mươi trượng.

Sở dĩ là ngoài một trăm ba mươi trượng, là vì máy nổ của Trùng Sơn Quan có tầm bắn tối đa là một trăm ba mươi trượng.

Mà tầm bắn của máy nổ do Đằng Long Vệ chế tạo lại là một trăm sáu mươi trượng!

Điều này không có nghĩa là máy nổ do Đằng Long Vệ chế tạo tốt hơn máy nổ của Trùng Sơn Quan, mà là vì máy nổ do Đằng Long Vệ chế tạo là máy nổ trên chiến hạm.

Máy nổ trên chiến hạm yêu cầu tầm bắn xa, uy lực lớn, độ chính xác cao.

Mà máy nổ trên tường thành thì yêu cầu tốc độ bắn nhanh, uy lực không cần quá lớn, chỉ cần có thể xuyên thủng thiết giáp là được, độ chính xác cũng không cần quá cao, chỉ cần có thể bắn nhanh là được.

Bởi vì mục tiêu của máy nổ trên chiến hạm là chiến hạm, mà mục tiêu của máy nổ trên tường thành là địch nhân, cho nên hai loại máy nổ có khác biệt.

Đằng Long Vệ không có máy nổ phòng thành, chỉ có thể mô phỏng máy nổ trên chiến hạm.

Nhìn dãy máy nổ kia, đôi mắt của Kế Phi Ngữ hơi nheo lại, “Bọn họ có ý gì? Chẳng lẽ bọn họ muốn dựa vào máy nổ để công thành?”

Tác dụng của máy nổ trong chiến tranh công thành không bằng máy bắn đá.

Bởi vì tường thành có thể ngăn cản nổ tiến, điều này khiến cho uy lực của máy nổ bị giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là máy nổ không có tác dụng, chỉ là máy nổ chỉ có thể làm trợ giúp, không thể làm vũ khí chủ công.

“Vương gia, chúng ta vẫn nên xuống tránh đi thì hơn!” Kê Phi Ngữ lo lắng cho sự an toàn của Khánh Vương.

“Được!” Khánh Vương hiểu rõ đạo lý quân tử không đứng dưới tường nguy.

Ngay khi bọn họ đi xuống tường thành, máy nổ của Đằng Long Vệ cũng đã chuẩn bị xong.

Nhưng lần này nổ tiến mà máy nổ sử dụng khác với nổ tiến bình thường, dường như trên mỗi mũi nổ tiến đều quán rất nhiều giấy.

“Khởi bẩm tướng quân, máy nổ đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn tên!”

Tạ Uyên ở trận tiền cười ngựa chạy tới bẩm báo.

“Vậy thì bắn tên đi!” Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, “Công tâm vi thượng, công thành vi hạ, không biết chiêu công tâm này có dùng được không?”

“Rõ!”

Tạ Uyên đáp một tiếng, lại cười ngựa trở về trận tiền.

“Bắn tên!”

Theo một tiếng hô của hắn, dây cung của hơn ba trăm cái máy nổ rung động, phát ra tiếng ong ong.

Ngay sau đó là tiếng xé gió, từng mũi nỏ tiễn theo cơn gió lao nhanh về phía Trùng Sơn Quan.

Loạt xoạt, tựa như có vô số con chim đang vỗ cánh vậy.

Cánh?

Nỏ tiễn đương nhiên là không có cánh!

Nhưng trên nỏ tiễn lại quấn một tầng giấy.

Giấy bị gió cuốn phát ra tiếng lách tách, theo nỏ tiễn bay càng ngày càng xa, giấy lần lượt bay xuống.

Đột nhiên, trên không trung của Trùng Sơn Quan bay lượn vô số giấy, như tuyết lớn rơi la tả vậy.

Chương 781: Kế sách công tâm (1)

Dương Chính Sơn cầm ống nhòm nhìn những mũi tên nổ, khẽ cười: “Thời gian vẫn quá gấp gáp, thiết kế chưa hợp lý lắm!”

Những mảnh giấy buộc trên tên nổ đều là theo yêu cầu của hắn.

Chỉ cần dán đơn giản, không cần quá chắc chắn, thậm chí để giấy có thể rơi ra khi đang bay, lúc dán chỉ dán một bên.

Do chế tạo khá sơ sài, những mũi tên nổ này gặp nhiều vấn đề, chẳng hạn như khi chưa bắn tới bầu trời trên Trọng Sơn Quan, giấy đã bay tán loạn, hoặc có những mũi khi rơi vào trong Trọng Sơn Quan, giấy vẫn dính chặt trên thân tên.

Mặc dù có không ít mũi tên nổ không đạt yêu cầu, nhưng cũng có nhiều mũi hoàn thành nhiệm vụ, làm rơi một lượng lớn giấy giữa không trung.

Giấy bay đầy trời, theo gió lớn, rơi xuống khắp các góc của Trọng Sơn Quan.

Dù tầm bắn của nổ không thể bao phủ toàn bộ Trọng Sơn Quan, nhưng nhờ gió lớn, giấy vẫn bay khắp nơi.

Liên tiếp bảy đợt bắn, giấy đã có mặt khắp Trọng Sơn Quan.

Dưới tường thành, Khánh Vương, Kế Phi Ngữ và Hầu Diệu ngơ ngác nhìn những mảnh giấy bay xuống.

“Đây là gì?” Hầu Diệu lâm bầm.

Kế Phi Ngũ đưa tay bắt một tờ giấy, trên đó có một đoạn viết.

Một đoạn rất đơn giản.

“Lão phu Dương Chính Sơn, Tổng binh quan Trọng Sơn Trấn mới nhậm chức. Các người là nghịch tặc, làm điều sai trái, giúp kẻ ác, tội lỗi chồng chất. Lão phu đáng lẽ khi phá thành sẽ giết sạch các người để rửa hận, nhưng nghĩ các người cũng là con dân Đại Vinh, lão phu cho các người một cơ hội. Ba ngày sau lão phu công thành, nếu thực lòng hối cải, có thể bỏ vũ khí đầu hàng tại chỗ, lão phu hứa sẽ không truy cứu. Còn nếu ngoan cố chống cự, sẽ giết không tha, liên lụy cả thân tộc.”

Ừm, một đoạn rất thẳng thắn và dễ hiểu.

Kế Phi Ngũ đọc mà lòng run sợ.

“Đây là!” Sắc mặt Khánh Vương hơi thay đổi.

Kế Phi Ngũ tỉnh lại, “Mau, mau ra lệnh, bảo người đốt hết những thứ này!”

Thế nào là công tâm?

Công tâm là từ tình thân hoặc tâm lý làm cho địch tan rã.

Tuy nhiên, hầu hết các kế sách công tâm trong binh pháp đều nhắm vào các tướng lĩnh trung cao cấp, như mỹ nhân kế, kế thành trống, phản gián kế... tất cả đều được coi là trò chơi tâm lý.

Còn tại sao chỉ nhắm vào các tướng lĩnh trung cao cấp, lý do rất đơn giản, vì chỉ cần lôi kéo được một tướng lĩnh là tương đương với việc lôi kéo được cả một đội quân, có thể là hàng trăm, hàng nghìn, thậm chí hàng vạn người.

So với điều đó, muốn trực tiếp lôi kéo hàng trăm hoặc hàng nghìn người sẽ khó hơn nhiều, không thể đi mua chuộc hoặc

thuyết phục từng binh sĩ được.

Dương Chính Sơn cũng muốn lôi kéo hoặc chiêu hàng các tướng lĩnh dưới trướng Kế Phi Ngũ, nhưng họ đã phái người vào trong thành, nên không thể lôi kéo hoặc chiêu hàng được.

Vì vậy, Dương Chính Sơn đã nghĩ ra chiêu này.

Không thể lôi kéo được tướng lĩnh hoặc võ quan, ta sẽ lôi kéo từng binh sĩ.

Các tướng sĩ trong thành sẽ phản ứng thế nào khi thấy đoạn viết này?

Hoảng sợ, lo lắng, hối hận, hay bất an?

Tóm lại sẽ không thể không có chút dao động nào.

Dù sao triều đình chính nghĩa đứng về phía Dương Chính Sơn, và Dương Chính Sơn lại có tiếng tăm đáng sợ!

Chỉ riêng tiếng tăm của Dương Chính Sơn cũng đủ làm người ta sợ hãi.

Các tướng sĩ trong thành đều là trung thành tuyệt đối với Kế Phi Ngũ sao?

Điều này tất nhiên là không thể!

Có lẽ trong đó không thiếu người trung thành với Kế Phi Ngũ, nhưng đại đa số tướng sĩ thực ra đều bị cuốn vào.

Các tướng sĩ cấp trung và thấp căn bản không có quyền lựa chọn, họ chỉ có thể làm theo lệnh của cấp trên.

Trước đây họ không có quyền lựa chọn, nhưng giờ đây Dương Chính Sơn đã cho họ một cơ hội để lựa chọn.

Đến khi công thành, họ có thể chọn đầu hàng.

Mặc dù hiện tại chưa thể xác định hiệu quả của chiêu này, nhưng Dương Chính Sơn cũng không đặt tất cả hy vọng vào

đó.

Hắn nghĩ rằng làm như vậy ít nhất cũng có thể đánh vào sĩ khí của địch, ngay cả khi chỉ khiến một phần mười tướng sĩ sinh ra tâm lý sợ hãi, cũng đáng để thực hiện.

Kế Phi Ngũ chỉ cần nhìn nội dung trên giấy là hiểu được kế sách của Dương Chính Sơn.

Hắn muốn người đốt những tờ giấy này, nhưng có kịp không?

“Không kịp rồi!” Khánh Vương nhìn những tờ giấy bay đầy trời, sắc mặt tái nhợt.

Muốn thu thập hết từng này giấy căn bản là không thể, hơn nữa giờ đã có không ít giấy rơi vào tay các tướng sĩ.

Các tướng sĩ vốn đang tránh mưa tên, khi thấy nội dung trên giấy, sắc mặt đều trở nên kỳ lạ.

Đại đa số tướng sĩ của Trần Tiêu Doanh đều biết chữ, mặc dù học thức của họ rất kém, nhưng để hiểu được những lời trên giấy thì không có vấn đề gì.

Ừm, việc các tướng sĩ của Trần Tiêu Doanh biết chữ vẫn là nhờ “Ký sự huấn luyện binh lính” do Dương Chính Sơn biên soạn.

Kế Phi Ngũ rất tôn sùng “Tam thập lục kế” và “Ký sự huấn luyện binh lính” do Dương Chính Sơn biên soạn, đặc biệt là hắn biết Dương Chính Sơn giỏi huấn luyện binh lính, nên đã làm theo phương pháp trong “Ký sự huấn luyện binh lính” để huấn luyện binh lính.

Hơn nữa, trong “Ký sự huấn luyện binh lính”, Dương Chính Sơn đã đặc biệt trình bày về lợi ích của việc binh lính bình thường biết chữ.

Vì vậy, đại đa số tướng sĩ của Trần Tiêu Doanh đều biết chữ.

Lúc này Kế Phi Ngữ vô cùng hối hận, hăn hối hận vì đã cho tướng sĩ học chữ, trước đây chỉ có một số ít tướng sĩ của Trần Tiêu Doanh biết chữ.

Sắc mặt Kế Phi Ngữ vô cùng trầm lặng, hăn nhìn những tờ giấy bay đầy trời mà im lặng không nói.

Hầu Diệu thì tức giận nói: “Tên Dương Chính Sơn này đúng là tiểu nhân xảo quyệt vô cùng, lại đi dùng cái trò hiểm ác này!”

Kế Phi Ngữ cúi mắt xuống, “Truyền lệnh, bảo các tướng lĩnh của các đơn vị kiểm chế binh lính dưới trướng, thu hồi tất cả giấy lại đốt đi!”

Chương 782: Kế sách công tâm (2)

“Lệnh Tổng binh phủ phát ba tháng lương, nâng cao sĩ khí của tướng sĩ!”

Dương Chính Sơn rải giấy, hắn chỉ có thể dùng tiền vàng.

Phát tiền mua chuộc lòng người, có lẽ là việc duy nhất hắn có thể làm lúc này.

Cách làm của hắn không có vấn đề, nhưng hiệu quả đến đâu thì còn phải xem.

...

Trong đại quân ngoài thành, Tạ Uyên lại đến trước mặt Dương Chính Sơn, bẩm báo: “Bẩm tướng quân, tên nỏ đặc chế đã bắn hết rồi!”

Dương Chính Sơn cầm ống nhòm nhìn tường thành đối diện, tiếc là lúc này các tướng sĩ trong thành đều trốn sau tường, hắn không quan sát được tình hình gì hữu ích.

“Thu quân về trại đi!” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

“Rõ!” Dương Minh Hạo bên cạnh đáp một tiếng, lại vung cờ lệnh lên.

Theo những mệnh lệnh được truyền xuống, đại quân bắt đầu rút lui có trật tự về trại, còn Dương Chính Sơn thì quan sát các tướng sĩ ở hai cánh.

Lúc này dưới trướng hắn có cả tướng sĩ của Ngưu Trang và Đường Phi Hổ, Dương Chính Sơn không hiểu rõ lắm về tình hình của những tướng sĩ này.

Nếu đều là tướng sĩ của Đẳng Long Vệ, hẳn tất nhiên có tự tin, nhưng trạng thái của tướng sĩ dưới trướng Ngưu Trang và Đường Phi Hồ như thế nào, hẳn vẫn phải quan sát kỹ.

Sau những ngày quan sát này, hẳn phát hiện ra tướng sĩ của Kiến Ninh Vệ và Tùng Châu Vệ thực ra cũng khá tốt.

Mặc dù không bằng tướng sĩ của Đẳng Long Vệ, nhưng có thể thấy họ cũng là những tướng sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt.

Tuy nhiên nghĩ lại cũng đúng, Kiến Ninh Vệ có nền tảng do Chu Lan để lại, chỉ cần Ngưu Trang có chút năng lực, Kiến Ninh Vệ sẽ không bị bỏ bê, hơn nữa thực tế là cả Ngưu Trang và Đường Phi Hồ đều là những tướng lĩnh khá, năng lực của họ đều đã được kiểm chứng.

Phần lớn tướng sĩ do hai người lãnh đạo có thể được coi là tinh nhuệ, tất nhiên cũng có một phần có lẽ là vệ sở binh được triệu tập tạm thời, trông có vẻ hơi lỏng lẻo.

Nhìn chung, quân đội do hai người lãnh đạo có thể được sử dụng tốt.

Quá trình tướng sĩ trở về trại không có bất kỳ sự cố nào, bên trong Trọng Sơn Quan vẫn yên tĩnh.

Tuy nhiên, sau khi đêm xuống, các tướng sĩ trong Trọng Sơn Quan lại bắt đầu dao động.

Không ít tướng sĩ tụ tập thành từng nhóm ba, năm người, bàn tán về những tờ giấy nhật được ban ngày, mặc dù giấy đã bị cấp trên thu hồi, nhưng không ít tướng sĩ đã xem qua nội dung trên giấy.

“Ôi, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?”

“Người nói xem, sao chúng ta lại trở thành nghịch tặc chứ!”

“Ồ ngoài thành là Dương tướng quân, chúng ta đối địch với ông ấy, e rằng sẽ chết rất thảm!”

“Dương tướng quân lợi hại lắm sao?” Có người chưa từng nghe nói về tiếng tăm của Dương Chính Sơn, không nhận được hỏi.

“Tất nhiên rồi, năm năm trước Dương tướng quân chinh phạt Hồ tộc ở Đông Hải, nghe nói Dương tướng quân chỉ dẫn theo một nghìn kỵ binh mà đã giết hơn mười vạn kỵ binh Hồ, hơn nữa còn giết vô số người Hồ, bất kể già trẻ, không chừa một ai!”

“Đúng vậy, ta còn nghe nói những tên dưới trướng Dương tướng quân như quỷ quái vậy, ăn thịt người, uống máu người, thích nhất là ăn não trẻ con!”

“Đáng sợ vậy sao!” Có người nghe thấy không nhận được rùng mình.

“Ngươi nghĩ sao! Dương tướng quân đó còn đáng sợ hơn, nghe nói ngay cả ngựa của Dương tướng quân cũng ăn thịt người!”

...

Thế nào gọi là truyền miệng?

Truyền càng xa càng sai lệch thì gọi là truyền miệng.

Những lời đồn về Dương Chính Sơn được lan truyền rộng rãi ở Trọng Sơn Trấn, đặc biệt là trong số các quân hộ cấp thấp, đã được truyền thành vô số phiên bản.

Nào là Dương Chính Sơn có ba đầu sáu tay, cao ba trượng, giọng như chuông lớn, mặt như ác quỷ đỏ, v.v.!

Còn có người nói Dương Chính Sơn là Thất Sát trên trời giáng thế.

Ngay cả Hồng Vân cũng bị đồn là hung thú ăn thịt người.

Tóm lại không có gì là lỗi bịch nhất, chỉ có lỗi bịch hơn.

Những người đã gặp Dương Chính Sơn tất nhiên sẽ không tin những lời đồn này, nhưng những binh lính cấp thấp chưa từng gặp Dương Chính Sơn lại bán tín bán nghi.

Trong những lời đồn đáng sợ này, cộng thêm nội dung trên giấy, không ít tướng sĩ đêm nay đều không ngủ được.

Họ sợ hãi, hoảng loạn, bất an, đủ loại cảm xúc bất ổn tràn ngập trong lòng.

Chẳng mấy chốc bầu không khí trong toàn bộ Trọng Sơn Quan trở nên căng thẳng.

Trước đây những tướng sĩ kính sợ cấp trên, giờ đây ánh mắt họ nhìn cấp trên đã khác đi, có người oán trách, có người căm ghét, thậm chí có người thù hận.

Những tướng sĩ bình thường không có quá nhiều tham vọng, có lẽ họ sẵn sàng liều mạng trên chiến trường, nhưng họ tuyệt đối không muốn trở thành bia đỡ đạn cho quyền lực.

Khi không ai nhắc đến, có lẽ họ sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi có người khơi gợi, tâm lý của họ đã thay đổi một cách vô thức.

Tất nhiên, sự kính sợ do thân phận và địa vị mang lại khiến những tướng sĩ bình thường chỉ có thể chôn chặt những oán hận và thù hận trong lòng, họ vẫn cần một cơ hội bùng phát và một lối thoát để trút bỏ.

Thời gian từng ngày trôi qua, bầu không khí trong Trọng Sơn Quan càng ngày càng nặng nề.

Ngày 6 tháng 7, trời âm u, những đám mây xám trắng đè nặng bầu trời, che khuất mặt trời vừa mọc, nặng nề như muốn rơi xuống, khiến cả đất trời đều yên tĩnh như tờ.

Tiếng trống trận dồn dập lại vang lên, tiếng tù và trầm lắng vang vọng giữa những đám mây.

Từng đội tượng sĩ mang theo khí thế sát phạt từ trong doanh trại tràn ra, tiến đến dưới chân thành Trọng Sơn Quan.

Dương Chính Sơn nói ba ngày sau sẽ công thành, tức là ba ngày sau sẽ công thành.

Hôm nay gió nhỏ hơn ba ngày trước một chút, nhưng vẫn thổi vù vù.

Chương 783: Công Thành Chiến (1)

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đứng dưới cờ, ngược nhìn bầu trời âm u, vẻ mặt nghiêm nghị.

Trời âm u dữ dội, nhưng hôm nay sẽ không mưa.

Ánh mắt hướng về tường thành phía trước, Dương Chính Sơn giong ống nhòm quan sát cẩn thận.

Hôm nay chính là ngày quyết chiến.

Hắn đã mắc kẹt ở Trọng Sơn Quan này hơn hai mươi ngày rồi, sắp một tháng, không thể chần chừ thêm nữa.

Những kế sách có thể nghĩ ra đều đã nghĩ rồi, những gì có thể bố trí cũng đã bố trí xong.

Hiện tại, điều duy nhất có thể làm là thực chiến một trận.

Hôm nay không có tấn công thăm dò, chỉ có đánh liên một mạch.

“Báo, khởi bẩm tướng quân, bộ phận của Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn đã vào vị trí, có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào!” Một lính truyền lệnh cưỡi ngựa đến bẩm báo.

“Ra lệnh cho bọn họ chờ lệnh tại chỗ!” Dương Chính Sơn nghiêm giọng nói.

“Rõ!” Lính truyền lệnh đáp một tiếng, lại cưỡi ngựa lao đi.

“Báo, khởi bẩm tướng quân, Kim Châu Vệ đã chuẩn bị xong, có thể tấn công bất cứ lúc nào!”

“Báo, khởi bạ̉m tướng quân, Kiến Ninh Vệ đã chuẩn bị xong, có thể tấn công bất cứ lúc nào!”

“Báo, quân tiên phong đã lắp tên xong!”

“Báo, kỵ binh hai cánh đông tây đã bố trí xong!”

Từng tiếng bạ̉m báo vang lên bên tai Dương Chính Sơn, hặ́n nhìn Trọng Sơn Quan đối diện mà không nói lời nào.

Những gì cần bố trí đã được sắp xếp từ hai ngày trước.

Lần công thành này, bộ binh của Đặ́ng Long Vệ là chủ lực, do Tống Đại Sơn dẫn đầu, tấn công thẳng vào cổng thành.

Trọng Sơn Quan có úy thành, tấn công cổng thành là nhiệm vụ gian khổ nhất, bởi vì bọn họ không chỉ phải phá vỡ cổng thành, mà còn phải xông vào úy thành để phá vỡ cổng thành thứ hai, chỉ cần hơi bất cẩn, sẽ trở thành cá trong chậu.

Bộ binh của Kiến Ninh Vệ và Kim Châu Vệ hỗ trợ chủ lực tấn công, Ngưu Trang và Đường Phi Hổ mỗi người dẫn đầu bộ phận của mình, tả hữu yểm trợ Tống Đại Sơn tấn công cổng thành.

Kỵ binh của hai vệ được bố trí ở hai cánh trung quân, đề phòng kỵ binh trong Trọng Sơn Quan tấn công trung quân.

Ngoài ra, Dương Chính Sơn còn bố trí cho Dương Minh Chí và Dương Minh Trặ́n mỗi người dẫn đầu một ngàn quân tinh nhuệ từ rừng núi hai bên đông tây của Trọng Sơn Quan phát động tấn công.

Địa thế trên núi hiểm trở, cỏ cây rậm rạp, không thể tiến hành công thành quy mô lớn, nhưng có thể tiến hành công thành quy mô nhỏ, không thể vận chuyển thang mây lên, thì dùng dây thừng treo lên tường thành, vì vậy Dương Minh Chí và Dương Minh Trặ́n đều dẫn theo tinh nhuệ của Ngũ Quân Doanh.

Đại chiến sắp diễn ra, phong vân cuộn trào.

Sát khí tràn ngập đè nặng trong lòng mỗi người, áp lực khủng khiếp khiến người ta không thở nổi.

Trên tường thành, Khánh Vương, Kế Phi Ngữ và Hầu Diệu mặt mày trầm ngâm nhìn quân trận sát khí đằng đằng bên ngoài thành.

Bọn họ đều hiểu, trận chiến hôm nay chính là trận sinh tử.

Sự việc đã đến nước này, chỉ còn cách liều chết một trận.

Trên tường thành, lời mộc thạch bản đã được chuẩn bị sẵn sàng, kim chấp cũng đã được đun sôi, cung nỏ lên dây, mũi tên nỏ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này, binh sĩ trên tường thành đều là tinh nhuệ dưới trướng của Kế Phi Ngữ và Hầu Diệu, không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn chỉ dùng một tờ giấy khiến lòng người trong Trọng Sơn Quan dao động, lúc này bọn họ căn bản không dám để những binh sĩ bình thường đó lên tường thành, chỉ có thể dồn lực lượng tinh nhuệ nhất của mình lên.

“Vương gia, thần đã chuẩn bị ngựa ở cổng bắc, nếu tình thế không thể cứu vãn, vương gia có thể đi trước một bước!” Kế Phi Ngữ trầm giọng nói.

Sắc mặt Khánh Vương khẽ biến, Trương Vũ phía sau hắn thì lặng lẽ cúi mắt xuống.

“Không cần thiết, nếu Trọng Sơn Quan thất thủ, bản vương cũng không có chỗ dung thân, thay vì làm chó nhà có tang, còn hơn để bản vương chết trận trên tường thành này!”

Khánh Vương nén giọng nói.

“Vương gia, cho dù ở Đại Vinh không có chỗ dung thân, nhưng trời đất bao la, luôn có nơi để vương gia thể hiện hoài bão!”

“Vương gia, người còn có thủy sư! Có thể đến hải vực đông nam, ở đó vương gia có thể thoải mái làm bất cứ điều gì mình muốn!”

Kế Phi Ngữ khuyên nhủ.

Khánh Vương lắc đầu, lộ ra nụ cười chua xót: “Chẳng lẽ người muốn bản vương đi làm hải tặc?”

Sắc mặt Kế Phi Ngữ khựng lại: “Cho dù làm hải tặc, thần cũng tin rằng vương gia có thể đông sơn tái khởi!”

Khánh Vương không nói gì nữa, đôi mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài thành.

Nhấn nhẹn ba mươi năm, điều hấn cầu mong chẳng qua là một trận oanh oanh liệt liệt!

Hắn hy vọng mình có thể đứng trước mặt Thừa Bình Đế, để bản thân có cơ hội nói chuyện với Thừa Bình Đế.

Nghĩ đến Thừa Bình Đế, trong đầu hấn hiện lên một bóng dáng cao lớn vạm vỡ, uy thế vô song.

Đó là ấn tượng mà Thừa Bình Đế để lại cho hấn!

Còn về phụ thân của hấn, trong ký ức của hấn đã rất mờ hồ rồi.

Hắn chỉ nhớ trong cung sâu, bóng dáng nằm trên giường với khuôn mặt hốc hác.

Hồi đó có người nói với hấn, phụ thân của hấn nhất định sẽ trở thành một đời minh quân!

Nhưng kết quả thì sao!

Người trở thành một đời minh quân không phải là phụ thân của hấn.

...

Đùng ùng ùng~~

Tiếng trống trận vang lên, tiếng hò hét giết chóc chấn động trời đất.

Hàng vạn binh sĩ như thủy triều lao về phía Trống Sơn Quan.

Bọn họ hoặc đẩy hoặc khiêng thang mây, hoặc trốn trong xe công thành, hoặc đẩy xe công thành.

Tiếng trống trận ngày càng dồn dập, làn sóng tấn công cuộn trào.

“Bắn!”

Dây cung rung động, tên nỏ đan chéo dưới mây đen, hoặc rơi trên tường thành, hoặc rơi vào làn sóng dưới thành.

Không ít binh sĩ tránh không kịp, trực tiếp bị tên nỏ ghim chặt xuống đất.

Sắc mặt Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn cảnh tượng này.

Chương 784: Công Thành Chiến (2)

Công thành chiến là trận chiến thử thách tính kỷ luật của quân đội nhất, binh sĩ phải lao lên với quyết tâm chết, mỗi bước đi đều dẫm lên máu tươi.

Tiên đăng tử sĩ, tuyệt đối không phải trò đùa!

Công binh của Đẳng Long Vệ tổng cộng chế tạo được hơn một trăm chiếc thang mây, lúc này binh sĩ đang đẩy thang mây lao về phía tường thành.

Khi chiếc thang mây đầu tiên dựng lên tường thành, trên tường lập tức đổ xuống một nồi kim chấp.

Kim chấp chính là nước tiểu và phân nấu sôi, thường dùng để phòng thủ thành, không chỉ có thể làm bỏng kẻ địch, mà phân bắn, vết thương thường thối rữa, lở loét, khó chữa trị.

Các binh sĩ công thành sợ nhất là kim chấp, bởi vì thứ này vừa hôi vừa nóng, một khi bị đổ lên người, không chết cũng bị lột một lớp da.

Vài binh sĩ tránh không kịp, bị một nồi kim chấp đổ đầy người, lập tức nằm xuống đất lăn lộn rên rỉ.

Những binh sĩ khác thấy vậy, căn bản không thèm để ý đến bọn họ, vẻ mặt dữ tợn trèo lên thang mây, cũng không quan tâm trên thang mây đầy kim chấp hôi hám.

Một võ quan có tu vi Hậu Thiên đạp lên thang mây mượn lực, vài cái đã leo lên tường thành, nhưng vừa thò đầu lên, một lưỡi dao sắc bén đã ập đến.

Giơ đao lên đỡ, hấn chặn được lưỡi đao đang lao tới, nhưng không thể giữ được thăng bằng, cả người rơi xuống từ bức tường thành cao bốn trượng.

Ngày càng nhiều thang mây dựng lên tường thành, binh sĩ liều mạng trèo lên, lại liên tiếp bị lôi thạch thạch bản đập xuống, hoặc bị kim chấp đồ đầy đầu đầy người.

Đùng ùng ùng~~

Tiếng trống trận vang vọng trời mây, không ngừng nghỉ, như đang thúc giục binh sĩ lao lên vậy.

“Tránh ra, đề ta!”

Trương Hồ, tổng kỳ quan của Nam Lĩnh Đôn, nhìn từng huynh đệ ngã xuống, hốt mắt như muốn nứt ra.

Hấn nghiêng răng, nhảy lên thang mây, vài cái đã leo lên đỉnh.

Chờ đợi hấn là từng ngọn trường thương, nhưng hấn cố gắng nhảy lên, tránh được trường thương, đồng thời một tay tóm lấy mép tường bên cạnh, dùng sức bò lên tường thành.

“Giết!”

Trương Hồ gào lên một tiếng, vung đao chém ngã hai kẻ địch ở gần đó.

Nhưng ngay sau đó, nhiều mũi trường thương đâm về phía hấn hơn.

Đôi mắt Trương Hồ co lại, không nghĩ ngợi gì, lùi lại một bước, trực tiếp ngã xuống tường thành.

Không còn cách nào khác, lúc này hấn chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị trường thương đâm thành cái sàng, hoặc là nhảy xuống tường thành.

Bị đâm thành cái sàng chắc chắn là phải chết, nhảy xuống tường thành ngược lại có thể bảo toàn được mạng sống.

Bức tường cao bốn trượng rất cao, nhưng chỉ cần Trương Hổ có thể điều chỉnh tư thế rơi xuống thì vẫn có cơ hội không bị thương.

Tuy nhiên, lúc này mặt đất dưới tường thành đầy thạch bản và lõi mộc, muốn tiếp đất ổn định cũng không dễ dàng.

Vận may của Trương Hổ khá tốt, hấn rơi xuống thì thể của một huynh đệ, đệm cho hấn một chút, khiến hấn không bị thương.

Chỉ là huynh đệ của hấn hơi thâm, chết rồi còn bị hấn giẫm một cái, đáng tiếc Trương Hổ lúc này căn bản không quan tâm đến huynh đệ đồng đội, sau khi ổn định thân hình, hấn vội ngẩng đầu lên.

Vừa rồi thao tác của hấn cũng không phải không có hiệu quả, trong lúc hấn hấp dẫn kẻ địch, đã có hai huynh đệ trèo lên tường thành.

Chỉ là hai huynh đệ này rất nhanh không còn tiếng động nữa.

Không cần nghĩ cũng biết bọn họ đã chết rồi.

Trương Hổ nghiêng rặng, lại lao lên thang mây.

Sự tàn khốc của công thành chiến được thể hiện rõ ràng nhất vào lúc này, tình huống như của Trương Hổ diễn ra ở khắp mọi nơi.

Còn ở trước cổng thành, Tổng Đại Sơn đang dùng sức đẩy xe công thành.

“Đâm sập cho ta!”

Trên đầu bọn họ có một lớp bảo vệ bằng ván gỗ và da trâu, có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ khi đâm vào cổng thành.

Nhưng cổng thành của Trọng Sơn Quan không dễ bị đâm sập, mấy chục binh sĩ đẩy xe công thành đâm hơn chục lần, cổng thành chỉ rung lắc vài cái, hoàn toàn không có dấu hiệu sụp đổ.

“Đâm cho ta!” Gân xanh trên trán Tống Đại Sơn nổi lên, dùng hết sức lực đẩy xe công thành.

Mà xung quanh bọn họ còn có rất nhiều binh sĩ muốn mượn thang mây để leo lên thành.

Tiếng gào thét vang dội, tiếng chém giết liên tiếp, tiếng kêu thảm không ngừng.

Dương Chính Sơn cười trên lưng Hồng Vân, giơ ống nhòm quan sát tất cả những điều này.

Hiện tại hắn không còn là thủ bị chỉ có hơn ngàn binh sĩ dưới trướng nữa, bây giờ hắn là tổng binh của Trọng Sơn Trấn, có thể nói là chủ soái của một quân đội.

Với tư cách là chủ soái, nhiệm vụ hàng đầu của hắn không phải là xung phong, mà là chỉ huy tác chiến.

Binh lính của Đẳng Long Vệ đều là những người dũng cảm không sợ chết, hắn có thể thấy từng binh sĩ đang liều mạng xông lên tường thành.

Binh sĩ của Kiến Ninh Vệ và Kim Châu Vệ cũng không có ai sợ chiến đấu, mặc dù bọn họ thể hiện không bằng binh sĩ của Đẳng Long Vệ, nhưng bọn họ cũng đã rất liều mạng rồi.

Chỉ là Trọng Sơn Quan quá hùng vĩ, muốn đánh chiếm một tòa hùng quan như vậy rất khó khăn.

Huống hồ kẻ địch phòng thủ cũng không yếu, tất cả đều là tinh nhuệ dưới trướng của Kế Phi Ngự và Hầu Diệu, là tinh

nhuệ mà hai người bọn họ bỏ ra năm năm để bồi dưỡng.

Nhìn những cảnh tượng thảm khốc đó, tâm trạng của Dương Chính Sơn không hề dao động.

Hắn đã quen với sự khốc liệt của chiến tranh, cho dù năm nay hắn sống khá yên ổn, nhưng đừng quên lúc đầu hắn cũng là người bước ra từ núi thây biển máu.

“Truyền lệnh, ra lệnh cho Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn phát động tấn công!”

Dương Chính Sơn nhận thấy việc phòng thủ ở hai bên Trọng Sơn Quan đã trở nên trống trải hơn rất nhiều, lập tức ra lệnh.

Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn là kỳ binh do hắn bố trí, phát động tấn công từ nơi không thể bị tấn công nhất, coi như bất ngờ.

Nhưng hai đội kỳ binh này có phát huy hiệu quả hay không còn phải xem kết quả.

Chương 785: Quân triều đã đến, giết nghịch tặc, lập công mới! (1)

Trong rừng phía đông Trọng Sơn quan.

Dương Minh Chí dẫn theo các tướng sĩ ẩn mình trong rừng, họ đã vào đây từ đêm qua, bóng tối âm u và khu rừng rậm rạp trở thành nơi ẩn nấp tốt nhất.

“Đại nhân, tướng quân có lệnh, bảo các người lập tức phát động tấn công!”

Lính truyền lệnh vội vàng chạy tới, Dương Minh Chí nghe vậy liền hít sâu một hơi, “Ta biết rồi!”

Nói xong, hắn vẫy tay ra hiệu cho các tướng sĩ bên cạnh chuẩn bị hành động.

Sau đó, bọn họ lặng lẽ mò mẫm đến chân tường thành.

Lúc này, bọn họ vẫn cách tường thành một khoảng, muốn đến gần tường thành, còn phải leo lên sườn núi dốc mới có thể đi vòng qua.

Tất nhiên, bọn họ cũng có thể chọn cách đi dọc theo chân tường thành, con đường ở đó rất dễ đi, nhưng như vậy sẽ bị lộ ngay.

Trận chiến ác liệt ở tường thành phía nam vẫn tiếp tục, còn bên tường thành phía đông lại yên ắng, ngoài tiếng gió thổi qua cành lá thì không có âm thanh nào khác.

Rất nhanh, bọn họ đã đến dưới chân tường thành, may mắn là không có ai trên tường thành chú ý đến bọn họ.

Lấy dây thừng ném lên tường thành, Dương Minh Chí là người đầu tiên leo lên.

Hắn cẩn thận thò đầu ra khỏi tường thành, khi nhìn thấy cảnh tượng trên tường thành, hắn sửng sò.

Trên tường thành không phải không có lính canh, ngược lại, có một hàng tướng sĩ đang ngồi xỏm sau tường chắn.

Một binh sĩ đang ngồi xỏm đối diện với Dương Minh Chí, khi Dương Minh Chí thò đầu ra thì vừa vặn đối mặt với người đó.

Cả hai đều sửng sò, đúng lúc Dương Minh Chí định nhảy lên tường thành để đại khai sát giới, thì người đó lại kinh ngạc hét lên: “Quân triều đến rồi!”

“Quân triều! Ở đâu!”

Tức khắc, trên tường thành yên tĩnh vang lên một trận xô xao.

Dương Minh Chí có chút ngờ ngác, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, bất kể tình huống gì, cứ lên tường thành trước rồi tính sau.

Hắn xoay người nhảy lên tường thành, lấy ra hai khẩu súng ngắn đeo sau lưng.

Sự xuất hiện của hắn lại khiến đám binh sĩ trên tường thành xô xao, nhưng những binh sĩ này không tấn công hắn, ngược lại còn lùi lại.

Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều tướng sĩ trèo lên tường thành, bọn họ đều có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dương Minh Chí nhíu mày nhìn đám binh sĩ này, cũng có chút không hiểu ra sao.

“Vị đại nhân này là ai?”

Lúc này, một người trông có vẻ là võ quan đứng ra hỏi.

“Đằng Long Vệ chỉ huy khiêm sự Dương Minh Chí!”
Dương Minh Chí lạnh giọng nói.

“Đằng Long Vệ, họ Dương?”

“Có phải con trai của Dương tướng quân không!”

“Hình như đúng, ta nghe nói Dương tướng quân có một đứa con trai từng làm việc ở Kiến Ninh Vệ, nhưng không biết tên là gì!”

Một đám binh sĩ vậy mà lại bàn tán về thân phận của Dương Minh Chí.

Dương Minh Chí nhìn bọn họ, nhíu mày, “Ý các ngươi là gì?”

“Hạ quan Trấn Tiêu hậu doanh bả tổng Lâm An Quốc, Dương đại nhân, chúng ta không phải phản tặc, chúng ta chỉ bị tên nghịch tặc Kế Phi Ngữ ép buộc, không còn cách nào mới phải thủ thành!”

“Dương đại nhân, chúng ta muốn quy phục Dương tướng quân, không biết Dương đại nhân có thể giúp chúng ta nói một tiếng không!”

Lâm An Quốc có chút thấp thỏm nhìn Dương Minh Chí.

Hắn là một bả tổng, dưới trướng có hơn ba trăm tướng sĩ, ở Trấn Tiêu hậu doanh cũng được coi là võ quan trung cấp!

Võ quan trung cấp như hắn đương nhiên sẽ không phải là tâm phúc của Kế Phi Ngữ.

Dương Minh Chí xoay chuyển suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

Trong lòng hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ vừa mới lên thành đã có người quy phục, đây cũng được coi là vận may rồi.

“Được, bản quan có thể làm chủ, tiếp theo các người phối hợp với chúng ta đoạt thành, không những không có tội mà còn có công!”

Dương Minh Chí không cần nghĩ ngợi liền nói.

Đã quy phục thì đương nhiên không có lý do gì để từ chối. Ba trăm tướng sĩ cũng là một trợ lực không nhỏ.

Lâm An Quốc nghe vậy mừng rỡ, “Vâng, từ giờ hạ quan sẽ nghe lệnh của đại nhân!”

Trong lúc hai người nói chuyện, đã có hàng trăm tướng sĩ Ngũ Quân Doanh trèo lên tường thành.

Cũng ngay lúc này, một nhóm người từ phía nam lao tới.

“Các người đang làm gì!”

“Đừng tụ tập lại, đều cẩn thận cho ta!”

Một võ quan mặc giáp sắt quát mắng đám tướng sĩ tụ tập lại.

“Là thiên tử của chúng ta, hắn là tâm phúc của Kế Phi Ngũ!” Lâm An Quốc vội vàng giải thích với Dương Minh Chí.

Trong mắt Dương Minh Chí lóe lên tia lạnh lẽo, “Còn chờ gì nữa, giết qua đó!”

Lâm An Quốc nghe vậy, không chút do dự, rút đao dài của mình ra, hét lên: “Quân triều đã đến, huynh đệ theo ta giết nghịch tặc, lập công mới!”

Còn chưa đợi Dương Minh Chí xông lên, Lâm An Quốc đã dẫn theo tướng sĩ dưới trướng lao lên trước.

Tường thành chỉ rộng hơn một trượng, còn đoạn tường mà Lâm An Quốc phụ trách chỉ dài hơn trăm trượng.

Theo tiếng hét của Lâm An Quốc, tường thành phía đông lập tức rơi vào hỗn loạn.

Tên thiên tử vừa mới chạy tới còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy binh sĩ phía trước đè ngã.

“Quân triều đã đến, giết nghịch tặc, lập công mới!”

“Quân triều đã đến, giết nghịch tặc, lập công mới!”

“Quân triều đã đến, giết nghịch tặc, lập công mới!”

Tiếng hô vang lên, truyền đi càng ngày càng xa, chỉ trong chốc lát đã truyền khắp tường thành phía đông.

Sau đó là một trận hỗn chiến.

Những tướng sĩ đã dao động trong lòng nghe thấy tiếng hô, nhìn thấy đồng đội phía trước đang hỗn chiến, không chút do dự liền tham gia chiến đấu.

Dương Minh Chí nhìn thấy cảnh tượng này, thực sự là kinh ngạc không thôi!

“Kế sách của cha đã có hiệu quả rồi!”

Mặc dù mọi người đều biết kế sách của Dương Chính Sơn, nhưng nói thật, không ai đặt hy vọng vào những tờ giấy đó.

Chương 786: Quân triều đã đến, giết nghịch tặc, lập công mới! (2)

Ngay cả Dương Minh Chí trước đây cũng chỉ cảm thấy những tờ giấy này có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng tác dụng không lớn.

“Đại nhân, chúng ta căn bản không thể chen vào được!”

Một bả tổng Ngũ Quân Doanh đi đến trước mặt Dương Minh Chí, vẻ mặt có chút kỳ quái nói.

Vốn dĩ bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến lớn, nhưng bây giờ lại không thể chen vào được.

Tường thành chật hẹp căn bản không thể để tất cả tướng sĩ triển khai, hơn nữa bây giờ đã có rất nhiều tướng sĩ Trần Tiêu hậu doanh quay giáo, hai bên hỗn chiến với nhau, bọn họ thậm chí không thể phân biệt được địch ta.

Dương Minh Chí ngẩng đầu nhìn về phía nam, để tránh bị phát hiện, bọn họ trèo lên từ vị trí giữa tường thành phía đông, lúc này khoảng cách đến tường thành phía nam cũng phải hơn ba trăm trượng.

Muốn đi qua khoảng cách xa như vậy cũng không dễ dàng.

Dương Minh Chí xoay chuyển ý nghĩ, “Lâm An Quốc!”

“Đại nhân!”

“Nơi này giao cho người, các người tập hợp nhân lực tiến về phía nam, chúng ta đi đoạt cổng thành!” Dương Minh Chí

hét lên.

“Đại nhân, chúng ta sẽ đi theo người!” Lâm An Quốc vội vàng chạy về phía trước nói.

Dương Minh Chí biết hắn đang lo lắng điều gì, vỗ vai hắn nói: “Yên tâm, sau khi chiến đấu kết thúc, bản quan nhất định sẽ thỉnh công cho người!”

“Bây giờ người sẽ chỉ huy các huynh đệ Trấn Tiêu hậu doanh! Hiểu chưa?”

Lâm An Quốc sợ nhất chính là bị tính sổ sau khi việc đã rồi và qua cầu rút ván.

Hắn cảm thấy mình đi theo Dương Minh Chí, cố gắng hết sức, như vậy có thể tránh được việc bị Dương Minh Chí tính sổ sau này.

Nhưng Dương Minh Chí lại cảm thấy để hắn ở lại đây thì tốt hơn, đừng nhìn bây giờ đã có không ít tướng sĩ Trấn Tiêu hậu doanh quay giáo, nhưng hiện tại không có hệ thống chỉ huy hoàn chỉnh, chỉ là một đám rời rạc.

Để Lâm An Quốc ở lại, có lẽ Lâm An Quốc không thể trấn áp được tất cả mọi người, nhưng có thể làm người dẫn đầu.

Lâm An Quốc lập tức hiểu được ý của Dương Minh Chí, liền nói: “Hạ quan tuân lệnh!”

Dương Minh Chí gật đầu, không nói gì thêm, lập tức dẫn người chạy xuống tường thành, lao về phía cổng thành phía nam.

So với bên này, bên Dương Minh Trấn lại không thuận lợi lắm, vận may của Dương Minh Trấn không tốt, vừa mới trèo lên tường thành, đã đụng phải một tên thiên tử tâm phúc của Kế Phi Ngữ, thế là hai bên bùng nổ một trận chiến trên thành.

Nhưng đóng giữ tường thành phía tây chính là Trần Tiêu tả doanh, tình hình của Trần Tiêu tả doanh cũng giống như Trần Tiêu hậu doanh.

Trận chiến kéo dài chưa đến một khắc, sau khi Dương Minh Trấn giết chết tên thiên tử kia, các tướng sĩ Trần Tiêu tả doanh cũng lần lượt quay giáo.

“Báo, có rất nhiều tướng sĩ ở tường thành phía đông quay giáo, Phí Trì tướng quân đang trấn áp!”

Trên lầu cổng thành phía nam, Kế Phi Ngữ nhận được báo cáo từ tường thành phía đông, đôi mắt hơi nhắm lại, sắc mặt như thường.

Phí Trì là tâm phúc của hắn, đã đi theo hắn hơn mười năm, rất được hắn tin tưởng, hiện tại Phí Trì là thống lĩnh của Trần Tiêu hậu doanh, là du kích tướng quân, đối với Phí Trì, hắn tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng đối với những tướng sĩ dưới trướng Phí Trì, hắn lại không thể tin tưởng, bởi vì Trần Tiêu hậu doanh và Trần Tiêu tả hữu lưỡng doanh đều là người cũ trước đây.

Nói đơn giản, phần lớn tướng sĩ trong ba doanh này đều là tướng sĩ Trần Tiêu Doanh khi Lương Trữ làm tổng binh.

Còn Trần Tiêu tiền doanh và trung doanh là do hắn điều từ Trọng Sơn trấn tây lộ đến.

Có người quay giáo, Kế Phi Ngữ đã sớm dự liệu được.

“Hầu Diệu, người đi~~”

Kế Phi Ngữ vừa định để Hầu Diệu đi giúp Phí Trì trấn áp những tướng sĩ quay giáo, lại có một binh sĩ chạy tới bẩm báo: “Báo, có địch nhân tràn lên tường thành phía tây!”

Kế Phi Ngữ nghe vậy, chuyển sang ra lệnh cho Hầu Diệu: “Đưa doanh viện binh của ngươi lên đi!”

“Ừm!” Hầu Diệu gật đầu đáp một tiếng.

.....

Trong ngục giam của tổng binh phủ trong thành.

Lục Sùng Đức với khuôn mặt tiêu tụy đột nhiên ngẩng đầu lên, “Bên ngoài có phải có tiếng hò hét không!”

“Có không?” Kỷ Hạ ở bên cạnh ngơ ngác nói.

Kỷ Hạ lắng tai nghe, mơ hồ quả thực có thể nghe thấy tiếng hò hét.

“Hình như là có!”

Hắn có chút không chắc chắn nói.

Đôi mắt của Lục Sùng Đức sáng lên, “Quân triều đến rồi!”

Kỷ Hạ lại nghe thêm một lúc, “Thực sự có tiếng hò hét!”

Hắn mừng rỡ vô cùng.

“Người nói là ai đến?” Lục Sùng Đức hỏi.

Kỷ Hạ sửng sốt, nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể là Ngưu tướng quân và Đường tướng quân, bọn họ không ở đây!”

Lục Sùng Đức lắc đầu, “Cho dù bọn họ không bị Kế Phi Ngũ bắt, thì cũng không đủ sức tấn công Trọng Sơn quan!”

“Vậy sẽ là ai?” Kỷ Hạ hỏi.

Lục Sùng Đức nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể là Dương Chính Sơn! Trọng Sơn trấn không có ai có thể tấn công Trọng Sơn quan, còn Liêu Đông chỉ có Dương Chính Sơn là có khả năng này!”

Lục Sùng Đức không phải người vô dụng, ngược lại năng lực của hắn vẫn rất mạnh.

Chẳng qua hắn căn bản không ngờ Kế Phi Ngũ là người của Khánh vương, càng không ngờ hắn sẽ tạo phản, trong tình

huống không có bất cứ đề phòng nào, hấn trực tiếp bị Kế Phi Ngũ giam giữ.

Kết quả như vậy không thể trách hấn được.

So sánh thì đầu óc của Kỷ Hạ đơn giản hơn một chút, nguoi để hấn cầm binh đánh giặc thì có thể được, nhưng nguoi để hấn phân tích tình hình thì chính là làm khó hấn.

“Đằng Long Vệ sao? Trước đây ta nghe nói Dương tướng quân quản lý Đằng Long Vệ rất tốt, cũng không biết thực lực của Đằng Long Vệ bây giờ thế nào!” Kỷ Hạ nghĩ đến chuyện về Đằng Long Vệ, nói.

Lục Sùng Đức dựa vào tường nghe tiếng hò hét truyền từ bên ngoài vào, hấn cũng không biết thực lực của Đằng Long Vệ thế nào, nhưng điều này không cản trở hấn hy vọng Dương Chính Sơn có thể đánh hạ Trọng Sơn quan.

Nhưng Trọng Sơn quan có dễ dàng đánh hạ như vậy không?

Nghĩ đến Trọng Sơn quan với tường cao thành sâu, trong lòng Lục Sùng Đức khẽ thở dài một tiếng.

Muốn đánh hạ Trọng Sơn quan thực sự quá khó khăn!

Chương 787: Gần Xong Rồi! Đưa Súng Cho Ta! (1)

Ngay khi Lục Sùng Đức đang lo lắng cho trận chiến bên ngoài, một âm thanh hỗn loạn đột nhiên vang lên bên ngoài nhà giam.

Tiếng hét thảm thiết vang lên, kèm theo đó là âm thanh binh khí va chạm vào nhau.

“Tuần phủ đại nhân, tuần phủ đại nhân!”

Một lát sau, một nhóm binh lính xông vào nhà tù, tất cả cai ngục đều bị chém ngã xuống đất.

Lục Sùng Đức đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào những binh lính bên ngoài phòng giam.

“Các người là ai?”

Hắn còn chưa kịp lên tiếng, Cơ Hạ bên cạnh đã cất giọng hỏi trước.

Tên lính cầm đầu nhìn về phía Cơ Hạ, thoáng sửng sốt rồi hét lên: “Cơ tướng quân, thuộc hạ trấn tiêu hữu doanh bả tổng Tả Vạn bá kiến Cơ tướng quân!”

“Tả Vạn!” Cơ Hạ ngơ ngác nhìn Tả Vạn một cái.

Tả Vạn vung đao chém đứt ổ khóa của phòng giam, “Mau cởi xiềng xích cho Cơ tướng quân!”

Ngay sau đó, một nhóm binh lính tràn vào trong phòng giam, mở khóa xiềng xích cho Cơ Hạ.

Lúc này xương đòn gánh của Cơ Hạ vẫn bị đóng đinh xuyên qua, vết thương sâu đã thối rữa chảy mủ, cũng nhờ thân thể cứng cỏi của Cơ Hạ mới chịu đựng được niềm trùng ban đầu, nhưng cho dù hiện tại hấn không sao, e rằng tu vi của hấn cũng đã bị phế bỏ.

Xương đòn gánh bị xuyên thủng hơn một tháng, đôi vai của hấn đã biến dạng, hai cánh tay đã mất đi cảm giác từ lâu.

“Tuần phủ đại nhân ở bên kia!” Cơ Hạ vẫn không quên Lục Sùng Đức ở bên cạnh.

Nghe vậy, Tả Vạn vội vàng nhìn về phía phòng giam bên cạnh. Lúc này, Lục Sùng Đức trông cũng cực kỳ thâm trầm, mặt mày hốc hác, gầy gò đến mức biến dạng, dù là người quen biết cũng khó lòng nhận ra đây là Lục Sùng Đức.

“Mau lên!”

Tả Vạn không chần chừ, lập tức tiến lên mở cửa phòng giam và cởi xiềng xích.

Thực ra tình trạng của Lục Sùng Đức tốt hơn Cơ Hạ rất nhiều, Lục Sùng Đức chỉ là cơ thể suy nhược mà thôi, không bị thương.

“Sao các người lại đến đây?” Lục Sùng Đức hỏi.

Tả Vạn nói: “Tuần phủ đại nhân, Dương Chính Sơn Dương tướng quân đang tấn công thành...”

Hấn đơn giản kể lại tình hình hiện tại của Trọng Sơn Quan.

Các binh lính của trấn tiêu hậu doanh và trấn tiêu tả doanh trên tường thành phía đông và phía tây đều đã phản bội, còn các binh lính trấn tiêu hữu doanh chịu trách nhiệm đóng quân ở bức tường phía bắc.

Sau khi phát hiện hai doanh binh lính phản bội, các binh lính của hữu doanh cũng không chịu được nữa, lần lượt phản

bội theo.

Quân tiếp viện của Hầu Diệu đang đàn áp những binh lính phản bội, trong khi những binh lính phản bội thì đang phản kích, hai bên đã giao chiến ác liệt trong thành.

Tả Vạn là một người thông minh, khi phát hiện tình hình hỗn loạn, hắn đã nghĩ đến Lục Sùng Đức trong nhà giam đầu tiên.

Cứu được Lục Sùng Đức, đây chính là một công lao lớn, nếu có thể dưới sự lãnh đạo của Lục Sùng Đức đoạt được tổng binh phủ trong quan ải, không những không bị trách phạt mà còn được ban thưởng.

Mở khóa xiềng xích, Lục Sùng Đức loạng choạng suýt ngã.

“Tuần phủ đại nhân!” Tả Vạn vội vàng đỡ lấy hắn.

“Không sao!” Lục Sùng Đức vội vàng xua tay, nói: “Tìm cho ta một con ngựa, chúng ta phải đi giúp Dương tướng quân!”

“Không đến tổng binh phủ sao?” Tả Vạn nghi ngờ nói.

Ý của hắn là đoạt được tổng binh phủ, đây chính là miếng mồi béo bở ngay trước mắt.

“Đến tổng binh phủ có ích gì! Chỉ có giúp Dương tướng quân đoạt được công thành, nghênh đón đại quân triều đình vào thành, chúng ta mới có thể sống sót, nếu không một khi Dương tướng quân rút lui, Kế Phi Ngữ nhất định sẽ trấn áp tất cả mọi người trong thành!” Lục Sùng Đức có tầm nhìn xa hơn Tả Vạn.

Tả Vạn chỉ muốn lập công, chuộc tội rồi lại lập công mới, nhận được phong thưởng.

Còn Lục Sùng Đức thì muốn để Dương Chính Sơn vào thành, như vậy mới có thể giành chiến thắng, mới có thể

chiếm được Trọng Sơn Quan.

Mặc dù Tả Vạn có hơi chần chừ, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tuân theo mệnh lệnh của Lục Sùng Đức, đỡ Lục Sùng Đức ra khỏi nhà giam, sau đó tìm một con ngựa cho Lục Sùng Đức và đỡ hắn lên ngựa.

“Đến tuần phủ nha môn trước, tìm lệnh bài vương mệnh của lão phu ra!” Lục Sùng Đức yếu ớt nói.

Lệnh bài vương mệnh là biểu tượng cho thân phận và quyền lực của hắn, chỉ khi có lệnh bài vương mệnh trong tay, hắn mới có thể điều binh khiển tướng.

Về phần Kế Phi Ngữ có cất lệnh bài vương mệnh hay không, chắc chắn là không, trước hết lệnh bài vương mệnh của tuần phủ giống như tổng binh, đều có bốn cái, hơn nữa lệnh bài vương mệnh chỉ là biểu tượng, Kế Phi Ngữ tự mình có lệnh bài vương mệnh, hắn lấy lệnh bài vương mệnh của Lục Sùng Đức cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, Lục Sùng Đức đã trở thành tù nhân rồi, Kế Phi Ngữ còn muốn lệnh bài vương mệnh của hắn làm gì?

Vì vậy Lục Sùng Đức tin rằng Kế Phi Ngữ chắc chắn không lấy lệnh bài vương mệnh của hắn.

Rất nhanh, bọn họ đã đến tuần phủ nha môn, tuần phủ nha môn chỉ bị niêm phong, không bị phá hủy, tất cả quan lại trong nha môn đều bị giết hoặc giải tán, nhưng mọi thứ trong nha môn không có quá nhiều thay đổi.

Lục Sùng Đức không chỉ tìm được lệnh bài vương mệnh của mình mà còn tìm thấy quan ấn của mình.

“Tuần phủ đại nhân, có không ít kẻ địch đang tiến đến đây!” Tả Vạn có chút lo lắng nói.

Lục Sùng Đức đưa lệnh bài vương mệnh cho hắn, nói:
“Dừng cò lên, xông ra ngoài!”

Lúc này, trên con đường bên ngoài tuần phủ nha môn đang diễn ra một trận chiến ác liệt.

Tả Vạn dẫn người xông vào nhà giam, lại đến tuần phủ nha môn, quân tiếp viện của Hầu Diệu cũng dẫn người đuổi theo, hai bên liều mạng chiến đấu trên đường phố, máu tươi nhuộm đỏ con đường lát đá xanh.

Nhận được lệnh bài vương mệnh, Tả Vạn không nói hai lời, tìm một cây tre để treo lệnh bài lên.

“Phụng mệnh tuần phủ đại nhân, thanh trừ phản tặc!”

Chương 788: Gần Xong Rồi!

Đưa Súng Cho Ta! (2)

“Các huynh đệ, giết!”

Thế nào gọi là danh chính ngôn thuận?

Tay cầm lệnh bài vương mệnh, mang theo mệnh lệnh của tuần phủ, đây chính là danh chính ngôn thuận!

Nếu chỉ có một mình Tả Vạn, thì hẳn chỉ được coi là quân loạn, quân tặc cũng được, phản quân cũng thế, hẳn đều không có lệnh của triều đình, nhiều nhất chỉ được coi là quân loạn.

Nhưng có Lục Sùng Đức thì không giống, Lục Sùng Đức là tuần phủ của Trọng Sơn Trấn, vốn là quan viên cao nhất trong Trọng Sơn Quan, mệnh lệnh của hắn còn cao hơn cả Kế Phi Ngũ.

Lúc này Tả Vạn có lệnh của tuần phủ, đó chính là danh chính ngôn thuận, chính là đại nghĩa.

“Các người, bảo vệ tuần phủ đại nhân!”

Tả Vạn căn dặn mấy huynh đệ bên cạnh một câu, giờ lệnh bài vương mệnh xông ra khỏi tuần phủ nha môn.

“Phụng mệnh tuần phủ đại nhân, thanh trừ phản tặc!”

“Phụng mệnh tuần phủ đại nhân, thanh trừ phản tặc!”

“Giết!”

Trên đường phố, cuộc chiến vẫn diễn ra ác liệt, nhưng khi Tả Vạn giờ lệnh bài vương mệnh xông ra, các binh lính đang chiến đấu lập tức tinh thần chấn động, sĩ khí tăng cao.

Đồng thời, không ít binh lính phản bội xung quanh nhìn thấy lệnh bài vương mệnh cũng lập tức tụ tập lại.

“Đến nghi giá khô lấy nghi trượng của lão phu ra!”

Lục Sùng Đức lại căn dặn binh lính bên cạnh.

Chỉ có lệnh bài vương mệnh là chưa đủ, lệnh bài vương mệnh quá nhỏ, không đủ phô trương, không đủ bắt mắt.

“Người đi đến phòng bên xem có quan phục của lão phu không!”

Nghi trượng, quan phục, đều là biểu tượng cho thân phận của hắn, lúc này càng bắt mắt càng tốt, chỉ có như vậy mới có thể tập hợp được nhiều binh lính phản bội hơn.

Một lát sau, Lục Sùng Đức mặc quan phục, mấy binh lính hoặc cầm thẻ quan của hắn, hoặc cầm dùi trống đồng gõ lên.

Hai tấm thẻ quan, một tấm ghi “Đô sát viện hữu thiêm đô ngự sử”, một tấm ghi “Trọng Sơn Trấn tuần phủ”.

Trống đồng mở đường, binh lính hô lớn: “Phụng mệnh tuần phủ đại nhân, thanh trừ phản tặc!”

Một nhóm người bước ra khỏi tuần phủ nha môn, Lục Sùng Đức được binh lính dìu đỡ lên ngựa.

Cưỡi trên lưng ngựa, Lục Sùng Đức cố gắng giữ cho cơ thể mình thẳng tắp.

“Hô lên!” Lục Sùng Đức ra lệnh.

Các binh lính bên cạnh lập tức tuân lệnh, tiếp tục hô lớn: “Phụng mệnh tuần phủ đại nhân, thanh trừ phản tặc!”

Tiếng hô ngày càng lớn, các binh lính xung quanh tụ tập ngày càng đông.

Tiếng chém giết cũng ngày càng lớn.

Trận chiến trong thành ngày càng ác liệt, quân tiếp viện đến trấn áp mặc dù vẫn chiếm ưu thế, nhưng khi số lượng binh lính bên cạnh Lục Sùng Đức ngày càng nhiều, ưu thế của bọn chúng đang dần giảm đi.

Lúc này, Dương Minh Chí đã dẫn các binh lính đến cổng thành, nhưng sự ngăn cản ở cổng thành càng mạnh mẽ hơn, bọn họ bị chặn lại trên con đường dẫn đến cổng thành.

Bên ngoài thành, trận chiến công thành thảm khốc vẫn tiếp tục, ba vệ quân lính liên tiếp trèo lên tường thành, lại bị quân địch trên tường thành giết chết hoặc đánh rơi xuống.

Tuy nhiên, khi Ngưu Trang và Đường Phi Hổ ra tay, cuối cùng bọn họ cũng đứng vững trên tường thành.

Dương Chính Sơn quan sát trận chiến trên tường thành, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Gần xong rồi! Đưa súng cho ta!”

Đánh đến bây giờ, những trợ lực nên xuất hiện đã xuất hiện hết, những lực lượng có thể sử dụng cũng đã sử dụng hết, còn lại chỉ có liều chết chiến đấu.

Lúc này Dương Chính Sơn không thể nhìn thấy tình hình trong thành, nhưng hắn có thể nhìn thấy sự hỗn loạn trên tường thành ở hai bên.

Dương Minh Chí đưa khẩu súng sắt cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn giơ khẩu súng sắt lên, vẻ mặt lạnh lùng hét lên: “Thân vệ doanh theo ta công thành, ngũ quân doanh xông vào cổng thành!”

Một mệnh lệnh được ban ra, hắn dẫn theo thân vệ doanh và ngũ quân doanh lao về phía Trọng Sơn Quan.

Tiếng vó ngựa vang vọng, trong chớp mắt đã lao ra ngoài trăm trượng.

Trên lầu cổng thành, Kế Phi Ngữ nhìn thân vệ doanh và ngũ quân doanh hùng mạnh, trong mắt co lại, “Vương gia, nếu không thể cứu vãn được tình hình, vương gia nên lập tức rút lui!”

Cảnh Vương cũng nhìn đại quân dưới thành, hắn biết trận chiến cuối cùng sắp bắt đầu, thắng bại chỉ trong khoảnh khắc này!

“Bản vương biết rồi!”

Hắn không từ chối ý tốt của Kế Phi Ngữ.

Kế Phi Ngữ gật đầu, cầm một cây đinh ba tiến lên, đứng trên đầu thành, nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn đang cười ngựa lao tới.

Dương Chính Sơn cũng nhìn thấy hắn, thực ra Dương Chính Sơn đã nhìn thấy Kế Phi Ngữ và Cảnh Vương từ lâu.

Hai người vẫn luôn đứng trước lầu cổng thành, hắn muốn không nhìn thấy cũng khó.

Người chưa đến, hai khẩu súng ngắn đã bay ra.

Vèo vèo~~

Súng ngắn như sấm sét, bắn thẳng về phía Kế Phi Ngữ.

Trong mắt Kế Phi Ngữ lóe lên ánh sáng, gươm đinh ba lên chính xác đánh vào khẩu súng ngắn.

Chỉ là hắn dường như đã đánh giá thấp sức mạnh của khẩu súng ngắn, cơ thể không khỏi lùi lại vài bước.

Sắc mặt của Kế Phi Ngữ có chút khó coi!

Còn khoe miệng của Dương Chính Sơn thì hơi nhếch lên.

Nhìn thấy tường thành ở ngay trước mắt, Dương Chính Sơn nhảy lên, đứng trên lưng ngựa, “Hồng Vân!”

“Hí hí ~~”

Hồng Vân kêu lên một tiếng, thân hình to lớn nhảy vọt lên, Dương Chính Sơn mượn lực trong không trung, đập mạnh một chân lên lưng Hồng Vân, thân hình đột nhiên vút cao, nhảy lên tường thành.

Hí hí ~~

Hồng Vân rơi xuống đất lại kêu lên một tiếng nữa, sau đó quay đầu chạy về phía sau.

Đồng thời, thân vệ doanh phía sau lần lượt nhảy xuống ngựa.

Ngựa của bọn họ không lợi hại như Hồng Vân, có thể nhảy vọt lên hai trượng, bọn họ cũng không có thực lực như Dương Chính Sơn, cũng không thể trực tiếp nhảy lên tường thành, nên bọn họ vẫn phải mượn thang mây.

Tuy nhiên, các binh lính của thân vệ doanh đều có tu vi từ tầng năm hậu thiên trở lên, chỉ cần mượn lực trên thang mây là có thể nhảy lên tường thành cao mười trượng.

Còn về ngũ quân doanh phía sau, được rồi, tu vi của bọn họ thấp hơn rất nhiều, phần lớn chỉ là võ giả bình thường, nên khi còn cách tường thành rất xa, bọn họ đã bỏ ngựa, chạy về phía cổng thành.

Hàng nghìn con ngựa chiến dưới sự dẫn dắt của Hồng Vân đã rời xa chiến trường.

Chương 789: Lão Thái Giám Khó Bắt (1)

Dương Chính Sơn đứng trên tường thành, trường thương chỉ thẳng vào Cảnh Vương.

“Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn, bái kiến Cảnh Vương!”

Cảnh Vương nhìn hắn, ánh mắt sắc bén, nói: “Dương tướng quân, mưu kế và thân thủ đều tốt!”

“Tạ Cảnh Vương khen ngợi!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, nói: “Kế tiếp có lẽ phải ủy khuất Cảnh Vương rồi!”

“Người muốn bắt lấy bản vương? Hừ, cũng phải xem người có bản lĩnh đó không!” Cảnh Vương cười lạnh.

Dương Chính Sơn liếc mắt nhìn xung quanh, lúc này các tướng sĩ của Đằng Long Vệ đã có không ít người leo lên tường thành, với thực lực của Đằng Long Vệ, ngay cả tinh nhuệ bên cạnh Cảnh Vương và Kế Phi Ngũ cũng khó có thể chống đỡ.

Không nói thêm lời nào, Dương Chính Sơn nhảy lên, trường thương đâm thẳng tới.

“Vương gia, ngài đi trước!” Kế Phi Ngũ chắn trước mặt Cảnh Vương, cây đinh ba va chạm với trường thương của Dương Chính Sơn.

Nhưng hắn vẫn có chút đánh giá thấp tu vi của Dương Chính Sơn. Vừa rồi hắn chặn được đoản thương mà Dương Chính Sơn bắn tới, đã cảm thấy thực lực của Dương Chính

Sơn cao hơn hẳn, nhưng hẳn vẫn đánh giá thấp sức mạnh của Dương Chính Sơn.

Sức mạnh của Dương Chính Sơn không chỉ cao hơn hẳn, mà còn vượt xa hẳn.

Trọng thương huyền thiết vung lên đè nặng lên đỉnh ba, chỉ nghe “choang” một tiếng, Kế Phi Ngữ không cầm chắc được, đỉnh ba liền tuột khỏi tay.

Đồng tử trong mắt Kế Phi Ngữ co rút mạnh, còn chưa kịp phản ứng, Dương Chính Sơn đã dùng cán thương quét vào ngực hẳn.

“Bốp” một tiếng, lực lượng kinh khủng ập đến, Kế Phi Ngữ chỉ cảm thấy ngực đau nhói, ngay sau đó một luồng tanh ngọt trào ra khỏi cổ họng, phun ra ngoài.

Tu vi của Kế Phi Ngữ cũng không yếu, hẳn có tu vi Hậu Thiên tầng chín, mặc dù hẳn vừa mới đột phá đến Hậu Thiên tầng chín, nhưng trong số các Tổng binh của Trọng Sơn Trấn, hẳn được coi là người có tu vi cao nhất.

Dù là Tổng binh tiền nhiệm Lương Trữ hay Tổng binh đời trước Trương Thủ Vọng, cũng chỉ có tu vi Hậu Thiên tầng tám mà thôi.

Quan trọng hơn là hẳn mới hơn bốn mươi tuổi, thân thể vẫn chưa suy yếu, đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất.

So sánh mà nói, Dương Chính Sơn đã năm mươi tuổi, theo lý thuyết thì cơ thể của Dương Chính Sơn đã bắt đầu lão hóa, nhưng trên thực tế cơ thể của Dương Chính Sơn vẫn tràn đầy sức sống, không có chút dấu hiệu nào của tuổi già.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn đã là Bán Bộ Tiên Thiên, khoảng cách giữa hai người như một trời một vực.

Chỉ một chiêu, Kế Phi Ngữ đã trọng thương ngã xuống.

“Đưa vương gia rời khỏi đây!”

Thấy Kế Phi Ngữ không địch lại Dương Chính Sơn, Trương Vũ lập tức thúc giục đám hộ vệ bên cạnh đưa Cảnh Vương rời đi, đồng thời hắt bay người lên, lao về phía Dương Chính Sơn.

Một thanh nhuyễn kiếm dài hẹp bật ra từ ống tay áo của hắn, lưỡi kiếm sắc bén quần lấy huyền thiết thương theo một cách vô cùng quỷ dị, đâm về phía Dương Chính Sơn.

Ánh mắt của Dương Chính Sơn hơi lóe lên, thân hình đột nhiên lùi lại, kéo giãn khoảng cách với Trương Vũ, đứng trên tường thành.

Trương Vũ không đuổi theo, chỉ cầm nhuyễn kiếm, đứng tại chỗ cảnh giác nhìn Dương Chính Sơn.

Còn Dương Chính Sơn cũng nhìn chằm chằm vào hắn.

Một lão thái giám, vậy mà lại có tu vi Bán Bộ Tiên Thiên!

Điều này có chút ngoài dự liệu của hắn.

Hắn biết người này, Mật Vũ Vệ đã cung cấp cho hắn hồ sơ về Trương Vũ, trong hồ sơ quả thực có nói Trương Vũ có tu vi không tầm thường, nhưng cụ thể tu vi cao đến đâu thì trong hồ sơ không ghi chép chính xác.

Điều này cũng bình thường, Trương Vũ luôn đi theo bên cạnh Cảnh Vương, người như hắn rất ít khi có cơ hội ra tay, người ngoài rất khó biết được tu vi và thực lực cụ thể của hắn.

Bán Bộ Tiên Thiên!

Hơn nữa còn là cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên sử dụng nhuyễn kiếm loại binh khí quỷ dị này.

Dương Chính Sơn cảm thấy hơi đau đầu!

Nhuyễn kiếm không phải là binh khí thông thường, nên được coi là kỳ binh dị khí, mà kỳ binh dị khí như thế này rất phiền phức, bởi vì chiêu thức của nó không những biến hóa khôn lường, mà còn rất khó đoán.

Gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đối mặt với một đối thủ có chiêu thức không thể đoán trước được, độ khó để giành chiến thắng tự nhiên sẽ lớn hơn rất nhiều.

“Không ngờ bên cạnh Cảnh Vương còn có một cao thủ như ngươi!”

Dương Chính Sơn trầm giọng nói.

“Ta cũng không ngờ Dương tướng quân lại có tu vi Bán Bộ Tiên Thiên!” Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Trương Vũ lộ ra vẻ ngung trọng.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy hẫng khó đối phó, nhưng Trương Vũ lại biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trương Vũ đã hơn sáu mươi tuổi, chức năng cơ thể đã bắt đầu suy giảm, sức mạnh cũng giảm đi.

Võ giả Hậu Thiên không thể ngăn cản cơ thể lão hóa, dù là Bán Bộ Tiên Thiên cũng vậy, tất nhiên vì thể chất của mỗi người khác nhau, trạng thái cơ thể khác nhau, nên quá trình lão hóa của cơ thể cũng sẽ khác nhau.

Ví dụ như một võ giả có cơ thể bị nội thương hành hạ, cơ thể lão hóa có thể sẽ sớm hơn, có thể còn chưa đến bốn mươi tuổi, sức mạnh đã bắt đầu suy giảm.

Còn nếu là người có cơ thể không bị nội thương, thậm chí cả đời này chưa từng bị trọng thương, thì đến khi năm mươi tuổi, sức mạnh mới bắt đầu suy giảm.

Tu vi đạt đến Bán Bộ Tiên Thiên, sẽ kéo dài thời gian suy giảm cơ thể, nhưng thời gian kéo dài sẽ không lâu, thường chỉ khoảng mười năm.

Vì vậy mặc dù sức mạnh của Trương Vũ đã bắt đầu suy giảm, nhưng mức độ suy giảm không lớn lắm, tất nhiên hẳn không thể so sánh được với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn không những có tu vi Bán Bộ Tiên Thiên, mà cơ thể của hắn còn được linh tuyến thủy bồi dưỡng trong thời gian dài, chức năng cơ thể vẫn duy trì sự trẻ trung và khỏe mạnh.

Chương 790: Lão Thái Giám Khó Bắt (2)

Do đó sức mạnh của Dương Chính Sơn không những không bị suy giảm, mà còn vì được linh tuyến thủy bồi dưỡng, sức mạnh của hắn còn mạnh hơn vài phần.

Muốn ngăn chặn sự lão hóa của cơ thể, chỉ có tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Tiên Thiên Chân Khí trong cơ thể Tiên Thiên võ giả sẽ trở về căn nguyên, khiến cơ thể thoát thai hoán cốt, hồi sinh sức sống mới.

Do đó tuổi thọ của Tiên Thiên võ giả sẽ cao hơn người bình thường rất nhiều, thậm chí có người cao tuổi có thể sống đến ba trăm tuổi.

Đồng thời sức mạnh của Tiên Thiên võ giả đến từ tích lũy và đặc tính của Tiên Thiên Chân Khí, điều này dẫn đến một tình huống, đó là càng già càng mạnh.

Không phải nói Tiên Thiên võ giả lớn tuổi nhất định sẽ mạnh hơn Tiên Thiên võ giả nhỏ tuổi, mà là sức mạnh của một Tiên Thiên võ giả sẽ tăng lên theo độ tuổi, chính xác hơn là sức mạnh sẽ tăng lên theo thời gian tích lũy.

Nhưng hiện tại Dương Chính Sơn và Trương Vũ đều không phải là Tiên Thiên võ giả, bọn họ chỉ là Bán Bộ Tiên Thiên, khoảng cách giữa bọn họ và Tiên Thiên đều có một đoạn nhìn thì rất gần nhưng thực tế lại rất xa.

Hai người đối đầu, trận chiến xung quanh lại càng thêm thảm khốc.

Theo Đàng Long Vệ leo lên tường thành, trận chiến bước vào giai đoạn ác liệt nhất.

Dưới thành, Tống Đại Sơn cuối cùng cũng phá được cổng thành. Tuy nhiên, bọn họ chỉ mới vào được trong thành ngoài, còn phải phá được cổng thành thứ hai mới có thể vào trong thành.

“Các huynh đệ, theo ta xông lên!” Tống Đại Sơn không quản không nghĩ, lao vào trong thành ngoài, trong thành ngoài vẫn còn kẻ địch, hai bên triển khai một trận chiến ác liệt trong thành ngoài.

Trong thành, Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn đã hội hợp với nhau, bọn họ đang tiến về phía cổng thành, hy vọng mở được cổng thành, nhưng kẻ địch mà bọn họ phải đối mặt cũng không ít.

Mặc dù lúc này trong thành đã có không ít tướng sĩ quay giáo, nhưng binh lực dưới trướng của Kế Phi Ngữ vốn dĩ đã nhiều hơn binh lực dưới trướng của Dương Chính Sơn, cộng thêm lúc này phần lớn tướng sĩ còn đang leo lên thành, trên thực tế số lượng quân địch trong thành còn nhiều hơn số lượng tướng sĩ đã quay giáo.

Tuy nhiên, cổng thành của bức tường giữa trong Trống Sơn Quan đã mở ra, Lục Sùng Đức đang dẫn theo mấy ngàn tướng sĩ đã quay giáo từ thành bắc ủa ra, tiến về phía cổng thành ở thành nam.

Tiếng hò hét vang vọng khắp Trống Sơn Quan, trên đường phố, trên tường thành, khắp nơi đều là những trận chiến ác liệt.

Nghe những tiếng hò hét hỗn loạn đó, nhìn bóng dáng của Cảnh Vương biến mất trên tường thành, Dương Chính Sơn vùng trường thương lao về phía Trương Vũ.

Một tắc dài một tắc mạnh!

Dương Chính Sơn vung trường thương khiến Trương Vũ liên tục lùi lại, mặc cho nhuyễn kiếm của hắn biến hóa khôn lường, cũng không có cơ hội thực chiến.

Dùng nhuyễn kiếm để chống đỡ trường thương của Dương Chính Sơn, đó chỉ là nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy nhiên Trương Vũ thực sự khó đối phó, Dương Chính Sơn đã giao chiến với hắn hơn ba mươi hiệp, vậy mà hắn vẫn tránh được.

Đường lối võ đạo của Trương Vũ giống như võ giả giang hồ, am hiểu thuật nhẹ nhàng và thân pháp, chiêu thức quỷ dị đa dạng, thích hợp đánh đơn lẻ. Mặc dù Dương Chính Sơn đã bù đắp được khuyết điểm về thuật nhẹ nhàng và thân pháp, nhưng so với Trương Vũ, thuật nhẹ nhàng và thân pháp của hắn vẫn kém hơn rất nhiều.

Điều này dẫn đến cục diện trước mắt, Dương Chính Sơn đuổi đánh Trương Vũ, Trương Vũ bị hắn đánh đến mức chỉ có thể tránh né mà không thể phản kích, nhưng Dương Chính Sơn cũng rất khó hạ gục được Trương Vũ trong thời gian ngắn.

Bóng dáng của hai người từ dưới lầu cổng thành đánh lên trên lầu cổng thành, rồi lại từ trên lầu cổng thành đánh vào trong thành.

Trương Vũ như chó nhà có tang chạy trốn khắp nơi, nhưng Dương Chính Sơn vẫn không bắt được hắn, khiến Dương Chính Sơn có chút sốt ruột.

Lão thái giám này thực sự trơn trượt, khiến người ta phiền lòng.

Trong lúc nóng vội, Dương Chính Sơn ném ra một nắm tiền đồng.

Hàng chục đồng tiền bay ra, nhưng vẫn bị lão thái giám Trương Vũ này tránh được.

Thiên Cơ Thủ vốn luôn có thể tạo ra kỳ tích, nhưng khi đối mặt với Trương Vũ lại mất hiệu lực.

“Con mẹ nó, lão thái giám này thực sự khó đối phó!”

Dương Chính Sơn thực sự không còn cách nào, chỉ có thể so kè sức bền với Trương Vũ.

Trên thực tế, cuộc chiến như thế này tiêu hao thể lực rất lớn, đặc biệt là đối với Trương Vũ, thể lực của hắn vốn không bằng Dương Chính Sơn, mà tránh né lại tốn thể lực hơn tấn công, nên sự tiêu hao của hắn còn nhiều hơn cả Dương Chính Sơn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Trương Vũ đã có chút kiệt sức!

Trong lúc Dương Chính Sơn đang giao chiến với Trương Vũ, Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn cũng gặp rắc rối, bọn họ đụng phải Hầu Diệu.

Tu vi của Hầu Diệu tương đương với Lưu Trạch Thanh, đều có tu vi Hậu Thiên tầng tám, còn Dương Minh Chí và Dương Minh Trấn đều có tu vi Hậu Thiên tầng bảy.

Tuy nhiên hai người bọn họ cũng được linh tuyến thủy bồi dưỡng trong thời gian dài, thể chất của bọn họ mặc dù không cường đại như Dương Chính Sơn, nhưng cũng vượt xa những người cùng cấp.

Hai người liên thủ đối kháng với Hầu Diệu, đánh đến mức ngang tài ngang sức.

Nhưng một khi đã như vậy, bọn họ cũng không còn sức lực để tấn công công thành, chỉ có thể rơi vào khổ chiến.

Ngoài thành, Tổng Đại Sơn đã giải quyết được kẻ địch trước mặt, bọn họ đã đẩy xe công thành đến, bắt đầu đâm vào công thành thứ hai.

Trong thành, mấy ngàn tướng sĩ quay giáo mà Lục Sùng Đức tập hợp cũng rơi vào khổ chiến, hần tập hợp càng nhiều tướng sĩ, thì kẻ địch kéo đến càng nhiều.

Còn đột phá khẩu của trận chiến này rơi vào tay Ngưu Trang và Đường Phi Hổ.

Khi các nơi đều rơi vào khổ chiến, Ngưu Trang và Đường Phi Hổ một đông một tây chiếm giữ một mảng lớn tường thành, đang cố gắng mở rộng chiến quả, ngày càng có nhiều tướng sĩ leo lên tường thành, ngày càng có nhiều tướng sĩ từ tường thành lao vào trong thành.

Theo số lượng tướng sĩ lao vào trong thành ngày càng nhiều, cán cân chiến thắng đã bắt đầu nghiêng về phía Dương Chính Sơn.

Chương 791: Thả hổ về rừng

(1)

Ở một bên khác, Khánh vương đang đỡ lấy Kế Phi Ngữ, dưới sự bảo vệ của một đám hộ vệ, chạy trốn về phía Bắc thành.

Kế Phi Ngữ bị một phát súng của Dương Chính Sơn bắn trọng thương, Khánh vương cũng xem như có nghĩa khí, không bỏ rơi hắn.

“Vương gia, ngài tự đi đi, hiện tại ta chỉ là gánh nặng!”

“Không được, đi thì cùng đi!” Khánh vương dùng bả vai gánh lấy cánh tay hắn, vừa hoảng vừa gấp, nhưng vẫn không chịu bỏ rơi hắn.

“Vương gia!”

“Trương công công đã không trở lại được, bọn vương cũng không muốn người chết ở đây!” Khánh vương thở hổn hển nói.

Hắn biết Trương Vũ không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn, khi Trương Vũ ở lại cản đường, hắn đã hiểu rằng mình đã mất đi người thân đã bầu bạn với mình hơn nửa đời người này.

Không sai, trong lòng hắn, Trương Vũ chính là người thân của hắn.

Là Trương Vũ chăm sóc hắn từ nhỏ, là Trương Vũ cùng hắn vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất, là Trương Vũ giúp hắn bày ra ván cờ lớn này.

Người có thể được hấn tin nhiệm không nhiều, Trương Vũ là người quan trọng nhất, mà Kế Phi Ngũ cũng được xem là một người.

Hắn đã mất đi Trương Vũ, không muốn lại mất đi Kế Phi Ngũ.

Rất nhanh, bọn họ đã đến cửa thành giữa, trước đó Lục Sùng Đức đã dẫn người chiếm được cửa thành này, nhưng hiện tại cửa thành này không có ai canh giữ, Lục Sùng Đức không bố trí người canh giữ cửa thành này, lúc này hắn đang dẫn theo binh lính phản chiến xông về phía Nam.

Như vậy, ngược lại lại tiện lợi cho Khánh vương và Kế Phi Ngũ, hai người dưới sự bảo vệ của mấy chục hộ vệ, rất thuận lợi thông qua cửa thành giữa.

Ngay khi bọn họ tiến vào Bắc thành, Nguo Trang cuối cùng cũng đã đến cửa thành Nam.

“Hầu Diệu, nộp mạng đi!”

Toàn thân đầm máu, Nguo Trang trực tiếp lao về phía Hầu Diệu.

Kỳ thật tu vi của Nguo Trang cũng không bằng Hầu Diệu, hắn cũng chỉ là Hậu Thiên tầng bảy mà thôi, nhưng có hắn trợ giúp, Dương Minh Chí và Dương Minh Trán lập tức chiếm được thế thượng phong, ép cho Hầu Diệu không ngẩng đầu lên được.

Cũng đúng lúc này, một tiếng nổ âm vang lên, cửa thành bị đâm vỡ!

“Ha ha ha ~~”

“Các huynh đệ, giết vào!”

Tổng Đại Sơn có chút điên cuồng gào thét.

Mẹ nó, quá ức chế rồi!

Đâm cửa thành vốn không phải là việc của con người, tồn lâu như vậy mới đâm vỡ được hai cánh cửa thành, trong lòng Tống Đại Sơn ức chế muốn chết.

Không ai biết hắn muốn xông vào trong thành giết chóc đến mức nào, nhưng hai cánh cửa thành thật sự quá kiên cố.

Hiện tại cuối cùng cũng đã đâm vỡ được hai cánh cửa thành, tâm trạng ức chế của Tống Đại Sơn lập tức được giải tỏa.

Sau khi gào thét, hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hầu Diệu.

“Tránh ra cho ta!”

Hắn vung đao chém về phía kẻ địch trước mặt, cả người như một con bò điên lao về phía Hầu Diệu.

Hầu Diệu vốn đã bị ba người Dương Minh Chí áp chế, căn bản không kịp phản ứng, đầu đã bị hắn chém xuống.

“Tống Đại Sơn!”

Dương Minh Chí, Dương Minh Trấn và Ngưu Trang tức giận nhìn Tống Đại Sơn.

Tên này cướp nhân đầu!

Tuy nhiên, Tống Đại Sơn căn bản không để ý đến sự tức giận của bọn họ, nhe răng cười, “Các huynh đệ, xông lên!”

Sau đó, hắn tiếp tục vung đao dài giết về phía kẻ địch xung quanh.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?” Lạc Phi Vũ theo sau Tống Đại Sơn xông vào cửa thành, thấy ba người Dương Minh Chí đứng ngây ra đó, vội vàng hét lên.

Hắn vừa hét vừa vung hai cây búa tám cạnh, phàm là kẻ địch xung quanh hắn, chỉ cần bị búa chạm vào, nhất định da tróc thịt bong, xương cốt vỡ nát.

“Giết!”

Rất nhiều binh lính Đằng Long Vệ từ cửa thành tràn vào trong thành, cán cân chiến thắng hoàn toàn nghiêng về một bên.

Ở một bên khác, sau một thời gian giao đấu, Trương Vũ cuối cùng cũng kiệt sức, Dương Chính Sơn đâm một nhát xuyên qua vai hắn.

Nhìn Trương Vũ quỵ trên mặt đất, ánh mắt Dương Chính Sơn khẽ động.

“Đáng tiếc!”

“Đáng tiếc cái gì?”

Trương Vũ hai tay nắm chặt cán súng, ngẩng đầu nhìn thân hình vạm vỡ của Dương Chính Sơn.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, không còn chút hồng hào nào như trước, ngay cả nếp nhăn cũng như sâu hơn vài phần.

“Nếu ngươi không chết, có lẽ vẫn còn cơ hội trở thành Võ giả Tiên Thiên!” Dương Chính Sơn có chút tiếc nuối nói.

Cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên thật sự rất hiếm, cho dù là cả Đại Vinh cũng không tìm được bao nhiêu.

Mỗi một Võ giả Bán Bộ Tiên Thiên ở Đại Vinh đều là cường giả chấn nhiếp một phương.

Về phần Võ giả Tiên Thiên, phần lớn Võ giả Tiên Thiên đều đã thoát ly khỏi trần tục, rất ít có Võ giả Tiên Thiên xuất hiện trước mặt người đời.

Nguyên nhân rất đơn giản, một là bởi vì tu vi đã đến cảnh giới Tiên Thiên, trần tục đã không còn thứ gì mà bọn họ cần, trừ một số người thích tiền tài quyền lực sắc đẹp, phần lớn Võ giả Tiên Thiên đều sẽ xa rời trần tục, tìm một nơi nào đó thanh tu.

Thứ hai là bởi vì hoàng quyền và triều đình, hoàng quyền áp chế Võ giả, mà Võ giả Tiên Thiên có thực lực cường đại, hoàng quyền tự nhiên không thể dung thứ cho Võ giả Tiên Thiên hoành hành ở trần tục, cho nên đã ép Võ giả Tiên Thiên phải đưa ra lựa chọn.

Hoặc là rời khỏi Đại Vinh, hoặc là quy thuận triều đình, hoặc là ẩn cư ở trong núi rừng sống cuộc sống nhàn nhã tự tại.

Về phần Võ giả Tiên Thiên có khiêu chiến hoàng quyền hay không, cũng không phải là không có, trong lịch sử đã từng có không ít Võ giả Tiên Thiên đã tâm bưng bưng muốn khiêu chiến hoàng quyền, nhưng phần lớn đều thất bại.

Bởi vì người được lòng dân sẽ được thiên hạ.

Lòng dân này bao gồm muôn dân thiên hạ, bao gồm quan lại quyền quý, gia tộc Võ đạo và các môn phái giang hồ, vân vân.

Muốn dùng sức mạnh của một người để khiêu chiến cả thiên hạ, tự nhiên là không thể thành công.

Chương 792: Thả hổ về rừng

(2)

Trương Vũ tuy đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng tương lai hẳn không phải là không có cơ hội đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, cho dù thân thể hắn đã bắt đầu suy yếu, nhưng hắn vẫn có cơ hội.

Bán Bộ Tiên Thiên đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, cần phải tích lũy Tiên Thiên chân khí và khống chế Tiên Thiên chân khí.

Trước cần thời gian để tích lũy, Trương Vũ đã tích lũy đủ rồi.

Cái sau cần lĩnh ngộ và cơ duyên, nói chung đại bộ phận Võ giả Tiên Thiên đều bị cái sau ngăn cản ở bên ngoài ngưỡng cửa của cảnh giới Tiên Thiên.

Trương Vũ cách cảnh giới Tiên Thiên chỉ thiếu một chút lĩnh ngộ và một cơ duyên mà thôi.

“Đúng vậy, ta cũng đã không còn cơ hội nữa rồi!” Trương Vũ cúi mắt xuống, vẻ mặt bình thản nói.

Dương Chính Sơn rút súng ra, sau đó đưa tay ấn lên vai hắn, “Cho nên ta cũng chỉ cảm khái một chút thôi!”

Rắc!

Hắn bóp nát xương bả vai của Trương Vũ!

Mặc dù cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng Dương Chính Sơn cũng không có ý định nương tay.

Lão thái giám này thật sự rất khó đối phó, hắn rất vất vả mới bắt được, tự nhiên không thể lại cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Bóp nát xương bả vai của Trương Vũ, Dương Chính Sơn giống như xách một con gà con, xách hắn lên, sau đó đi về phía Bắc thành.

Khi hắn đến được tường thành Bắc của Trọng Sơn Quan, vừa vặn nhìn thấy một đám người Khánh vương cười ngửa rời đi.

Khoảng cách không tính là xa, chỉ có hai ba dặm, nếu đuổi theo vào lúc này, hắn là vẫn có thể đuổi kịp bọn họ.

Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của bọn họ, hơi chần chờ một chút, nhưng lại từ bỏ việc đuổi theo.

Thả hổ về rừng!

Cũng xem như vậy đi!

Tuy nhiên con hổ này Dương Chính Sơn không phải thả cho mình, mà là thả cho Đại Vinh.

Thừa Bình Đế bệnh nặng, Thái tử giám quốc, triều đình nội đấu không ngừng, không ai có thể dự đoán được cục diện tiếp theo sẽ là gì.

Điều này khiến Dương Chính Sơn cảm thấy có chút bất an.

Nếu như cục diện phát triển theo hướng bất lợi nhất đối với hắn, vậy hắn nhất định phải chuẩn bị trước một chút.

Thả Khánh vương rời đi tự nhiên không tính là sự chuẩn bị của hắn, chỉ có thể xem như hắn lưu lại một ván cờ dang dở, ván cờ này có lẽ sẽ gây bất lợi cho hắn, nhưng cũng có thể trong tương lai sẽ trở thành trợ lực cho hắn.

Thả hổ về rừng cũng có thể hiểu là dưỡng giặc để tự bảo vệ mình.

.....

Trận chiến trong Trọng Sơn Quan kéo dài đến tận hoàng hôn mới kết thúc.

Mặc dù Khánh vương và Kế Phi Ngữ đều đã chạy trốn, nhưng Trung Tiêu Tiền Doanh, Trung Tiêu Trung Doanh cùng với viện binh Trung Sơn Trần Bắc Lộ đến vẫn rất kịch liệt, binh lính của ba doanh này hầu như đều là những kẻ trung thành tuyệt đối của Kế Phi Ngữ và Hầu Diệu, hơn nữa bọn họ thậm chí đầu hàng cũng là đường chết, cho nên chỉ có thể chống cự đến cùng.

Gần đến hoàng hôn, trận chiến trong thành dần dần lắng xuống, khắp thành đều là máu tươi và thi thể, toàn bộ Trọng Sơn Quan giống như địa ngục, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Một tướng công thành vạn cốt khô.

Hiện tại trong thành sao chỉ có vạn cốt khô?

Số người tham chiến của cả hai bên vượt quá mười vạn, số người chết và bị thương sợ rằng đã vượt quá một nửa, ngay cả binh lính Đằng Long Vệ cũng chết và bị thương rất nhiều.

Trời tối dần, sau khi những binh lính mệt mỏi được nghỉ ngơi đơn giản, bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Từng xe từng xe thi thể được vận chuyển đến bên ngoài thành, bất kể là thi thể của kẻ địch hay là thi thể của đồng đội, tất cả đều được vận chuyển ra bên ngoài thành.

Mùi máu tanh hấp dẫn rất nhiều dã thú và chim chóc, những con thú và chim chóc này đứng từ xa nhìn chăm chăm

vào những đồng thi thể đó, giống như đang nhìn chăm chăm vào một bàn mỹ vị vậy.

Bất kể binh lính có xua đuổi như thế nào cũng không thể xua đuổi được những con thú và chim chóc này.

Đêm khuya, Dương Chính Sơn đến Tổng binh phủ, dưới ánh nến mờ mờ, hấn ngồi trong đại sảnh, xoa xoa lệnh bài trong tay.

“Đại tướng quân!” Dương Minh Hạo từ bên ngoài đi vào, “Các vị đại nhân trong nhà lao đã được an bài ổn thỏa, phần lớn mọi người đều không có vấn đề gì lớn, chỉ có mấy vị tướng quân như Kỷ Hạ là sợ rằng đã phế rồi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Người của La gia thì sao?”

“Ta đã đi xem rồi, những người khác đều không sao, nhưng nương tử của La Nhân đã sảy thai trong nhà lao, hơn nữa bởi vì bị lạnh lâu ngày, thân thể rất suy yếu!” Giọng nói của Dương Minh Hạo có chút trầm thấp.

La Nhân là con trai thứ của La Thường, năm nay hai mươi bảy tuổi, đã có hai trai một gái.

“Một lát nữa người bảo người đưa hai vò rượu thuốc qua đó đi!” Dương Chính Sơn nói.

Dương gia và La gia thân cận nhất, lần này La gia xem như đã bị liên lụy bởi Dương gia, nếu không thì Tổng binh phủ cũng sẽ không tịch thu sản nghiệp của La gia, bắt tất cả người của La gia vào trong nhà lao.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải bởi vì có Dương gia chống đỡ, La gia hiện tại có lẽ vẫn chỉ là một thương hộ nhỏ mà thôi.

“Vâng!” Dương Minh Hạo đáp.

Rượu thuốc mà Dương Chính Sơn nói không phải là Bách Thảo Nhuỡng, chỉ là rượu bình thường có pha Linh Tuyền Thủy mà thôi.

Những rượu thuốc này là do Dương Chính Sơn cố ý chuẩn bị, chuyên dùng để chữa trị vết thương cho binh lính.

Về công hiệu, rượu thuốc như vậy tự nhiên không bằng Bách Thảo Nhuỡng, nhưng số lượng Bách Thảo Nhuỡng có hạn, không thể cung cấp cho mỗi một binh lính, Dương Chính Sơn chỉ có thể lùi lại mà cầu cái khác, trộn Linh Tuyền Thủy vào rượu bình thường cho binh lính sử dụng.

Mà loại rượu thuốc này, Dương Chính Sơn muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chương 793: Lữ Hoa bất ngờ (1)

Dương Minh Hạo rời đi, Tạ Uyên lại đến.

“Tướng quân, tất cả tù binh đã bị áp giải vào ngục, Ngưu tướng quân đang sắp xếp binh lính canh gác, Đường tướng quân đã đóng quân bên ngoài!” Tạ Uyên bẩm báo.

Dương Chính Sơn xoa xoa lệnh bài trong tay, khẽ gật đầu nói: “Ừm, cứ như vậy trước đã, để các binh sĩ nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì ngày mai hãy nói!”

“Rõ!”

Các binh sĩ vừa trải qua một trận đại chiến, đang là lúc mệt mỏi nhất, mặc dù trong thành vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nhưng cũng không vội được.

Một đêm không có gì để nói, sáng hôm sau, sau khi Dương Chính Sơn dùng xong bữa sáng, liền bận rộn.

Trước tiên hắn viết một bản báo cáo gửi cho Bàng Đường, sau đó bắt đầu xử lý công việc bên trong Trọng Sơn quan.

Sau trận chiến này, Trọng Sơn quan về cơ bản đã bị phá hủy.

Ngoại trừ bức tường thành hùng vĩ, mọi thứ bên trong quan thành gần như đã bị bỏ hoang.

Tổng binh phủ, tuần phủ nha môn, đô ty nha môn, án sát sử ty đều bị tê liệt.

Các cửa hàng và dân chúng trong thành cũng bị vạ lây, không ít người bị liên lụy, chết bị thương vô số, nhà cửa trong

thành cũng bị phá hủy không ít.

Ba vạn Trần Tiêu doanh chỉ còn lại chưa đến một vạn binh lính, những binh lính này đều là những người đã đầu hàng giữa trận chiến.

Còn về tù binh, thì còn hơn một vạn.

Nói cách khác, sáu vạn quân dưới trướng Kế Phi Ngũ, chết bị thương hơn bốn vạn.

Còn binh lính dưới trướng Dương Chính Sơn cũng chết bị thương không ít, những người chủ yếu chịu trách nhiệm công thành là bộ binh, trước đó Dương Chính Sơn có tổng cộng ba vạn bảy ngàn binh lính, bao gồm cả binh lính dưới trướng Ngưu Trang và Đường Phi Hồ.

Trong ba vạn bảy ngàn binh lính này, có một vạn bốn ngàn kỵ binh, hai vạn ba ngàn bộ binh.

Những người chịu trách nhiệm công thành chính là hai vạn ba ngàn bộ binh này, còn một phần kỵ binh chịu trách nhiệm cảnh giới xung quanh, một phần là tham gia trận chiến sau cùng.

Hai vạn ba ngàn bộ binh, thương vong và trọng thương đã có một vạn ba ngàn người, không thể nói là không thảm trọng.

Có vẻ như thương vong dưới trướng của Dương Chính Sơn thấp hơn nhiều so với binh lính dưới trướng Kế Phi Ngũ, nhưng đừng quên rằng khi chiến đấu còn có rất nhiều binh lính đã đầu hàng, bây giờ còn lại một vạn binh lính không có nghĩa là khi đó chỉ có một vạn binh lính đầu hàng.

Trên thực tế, thương vong của cả hai bên đều gần như nhau.

Một trận đại chiến, binh lính tử trận đã có hơn năm vạn người, chỉ riêng việc xử lý thi thể của những binh lính này đã

mất năm ngày.

Tất cả thi thể đều được chôn ở sườn núi phía đông thành.

Những binh lính có tên tuổi còn có thể có một tấm bia mộ bằng gỗ, những binh lính không biết tên trực tiếp bị lấp vào hố chôn tập thể và chôn cất cùng nhau.

Không còn cách nào khác, quá nhiều thi thể, căn bản không thể xử lý cẩn thận, Dương Chính Sơn chỉ có thể đảm bảo rằng binh lính của Đảng Long vệ có một tấm bia mộ bằng gỗ, còn những người khác thì không thể mong đợi được.

Ngày 13 tháng 7.

Bàng Đường dẫn theo một đội dân phu áp tải lương thực đến Trọng Sơn quan.

Nhìn Trọng Sơn quan hùng vĩ, Bàng Đường thở ra một hơi thật mạnh.

Đi đến trước cổng thành, Dương Chính Sơn đã dẫn theo Ngưu Trang và Đường Phi Hồ đợi sẵn từ lâu.

“Bái kiến tuần phủ đại nhân!”

“Chính Sơn, người vất vả rồi!” Bàng Đường từ trên xe ngựa bước xuống, nhìn Dương Chính Sơn nói.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Mặt tướng cũng không có gì vất vả, tất cả đều là các binh sĩ liều mạng mới có thể hạ được Trọng Sơn quan!”

“Thương vong thế nào?” Mặc dù Bàng Đường đã xem báo cáo, nhưng khi Dương Chính Sơn viết báo cáo thì thương vong vẫn chưa được thống kê, nên hắn chỉ viết tình hình chung.

“Thương vong rất lớn!” Dương Chính Sơn có chút trầm mặc nói.

Trận chiến này có thể nói là thảm thắng.

Là trận chiến thảm khốc nhất mà hắn từng đánh.

Trước đó trong trận chiến Bắc Địa, hắn đã giết vô số người Hồ, nhưng binh lính dưới trướng của hắn lại không chết bị thương nhiều.

Khi chiến tranh Bắc Địa kết thúc, lúc hắn trở về An Nguyên thành, một ngàn binh lính của Thủ Bị doanh vẫn còn hơn năm trăm người, binh lính tử trận chẳng qua chỉ hơn năm trăm người mà thôi.

Còn trận chiến này chỉ riêng binh lính của Đằng Long vệ chết bị thương đã có hơn ba ngàn người.

Bàng Đường khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ đau buồn.

Mặc dù hắn không giỏi về quân sự, nhưng cũng biết được sự khó khăn khi hạ được Trọng Sơn quan.

“Lữ công công cũng đến rồi!”

Hắn không hỏi tình hình thương vong nữa, mà chuyển sang nói.

“Lữ công công!” Dương Chính Sơn nghi hoặc nhìn hắn.

Ngay lúc này, phía sau đoàn xe dài có hơn trăm kỵ sĩ phi tới, người dẫn đầu là Lữ Hoa mặc một bộ trường sam màu trắng.

Đây có lẽ là lần thứ hai Dương Chính Sơn gặp Lữ Hoa, lần đầu tiên là mười năm trước trong phủ tham tướng của Chu Lan.

Chỉ là lần chạm mặt ngắn ngủi, Lữ Hoa đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Dương Chính Sơn.

Tóc dài như mực, lông mày mắt như tranh vẽ, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao, mười năm không gặp, Lữ Hoa vẫn

là đáng vẻ ung dung quý phái như một công tử nho nhã ngày nào.

Hắn không giống một thái giám, mà giống một công tử quyền quý hơn.

Năm tháng dường như không để lại dấu vết gì trên người hắn, bây giờ hắn gần như giống hệt mười năm trước, không có chút nào già đi.

“Mặt tướng Dương Chính Sơn ra mắt Lữ công công!”
Dương Chính Sơn chấp tay cúi chào.

Lữ Hoa không phải là thái giám bình thường, hắn là đề đốc của Ti Mật Vũ vệ Trấn Bắc, Mật Vũ vệ cũng có cấp bậc, quan chức cao nhất của Mật Vũ vệ là đô đốc, chính nhất phẩm, cùng cấp với đô đốc của phủ Đô Đốc quân đội, đề đốc của ti Trấn Phục bốn phương là chính nhị phẩm.

Chương 794: Lữ Hoa bất ngờ (2)

Nói cách khác, đô đốc kiểm sự của trung quân phủ của Dương Chính Sơn và Lữ Hoa là cùng cấp, nhưng Lữ Hoa lại là nội thần hoạn quan, là nô tài của lão hoàng đế, Dương Chính Sơn cảm thấy mình vẫn kém hơn một bậc.

Lữ Hoa xuống ngựa, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, chấp tay đáp lễ với Dương Chính Sơn, “Dương tướng quân, người và ta cũng coi như thân giao cách cảm đã lâu!”

Không phải sao?

Nói cho cùng trước đây hai người đã từng giao tiếp không ít, chỉ là hai người chưa từng chính thức gặp mặt mà thôi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Bàn Đường một cái, trong lòng đoán xem Lữ công công này đến Trọng Sơn quan để làm gì.

Mặc dù trước đó Lữ Hoa vẫn luôn đảm nhiệm chức vụ thái giám trấn thủ Trọng Sơn quan, nhưng ngoại trừ lần đầu tiên xuất hiện ở Trọng Sơn quan, những năm nay Lữ Hoa vẫn chưa từng đến Trọng Sơn quan.

Nếu không thì trước đó thái tử cũng sẽ không sắp xếp cho Trọng Sơn quan một thái giám trấn thủ mới.

Bây giờ Lữ Hoa đến, chẳng lẽ hắn còn muốn tiếp tục đảm nhiệm chức vụ thái giám trấn thủ của Trọng Sơn quan?

Dương Chính Sơn có chút không đoán được ý định của Lữ Hoa, chỉ có thể khách sáo một chút, sau đó đón Lữ Hoa và

Bàng Đường vào trong thành.

Một lát sau, mọi người đến đại sảnh của tổng binh phủ.

Trong đại sảnh còn có Lục Sùng Đức và Kỷ Hạ.

Thân thể của Lục Sùng Đức sau mấy ngày nghỉ ngơi đã hồi phục không ít, nhưng vẫn còn hơi yếu.

Còn về Kỷ Hạ, hai cánh tay của hắn đã bị cắt cụt, miễn cưỡng giữ được một mạng.

Nhưng dưới sự bồi bổ của linh tuyền, trạng thái của hắn lại tốt hơn Lục Sùng Đức một chút.

Dù sao Kỷ Hạ cũng còn trẻ, hơn nữa vốn là một võ giả, thể chất mạnh hơn Lục Sùng Đức rất nhiều.

Mọi người gặp mặt, không thể tránh khỏi khách sáo một hồi.

Đợi khách sáo xong, mọi người mới ngồi xuống.

Mặc dù đây là tổng binh phủ, nhưng Dương Chính Sơn không ngồi ở vị trí chủ tọa mà ngồi cùng những người khác ở phía dưới.

“Lữ công công có chỉ thị gì không?” Dương Chính Sơn trước tiên nhìn Lữ Hoa hỏi.

Lữ Hoa khẽ lắc đầu, “Lần này ta đến đây trên danh nghĩa là giám quân, thực chất là để hỗ trợ Dương tướng quân ngăn chặn đại quân Ngột Lương! Còn về công việc của Trọng Sơn trấn, ba vị đại nhân tự thương lượng là được, không cần hỏi ta!”

Hắn vẫn đảm nhiệm chức vụ thái giám trấn thủ Trọng Sơn trấn, nhưng hắn chỉ muốn có một danh nghĩa mà thôi, chứ không muốn can thiệp vào công việc của Trọng Sơn trấn.

Còn về thái tử có đồng ý hay không, hấn căn bản không cần đề ý.

Thái tử muốn quản đến đầu của Mật Vũ vệ, thì cũng phải đợi sau khi hấn đăng cơ.

Dương Chính Sơn khẽ gạt đầu, ánh mắt chuyển sang Bàn Đường và Lục Sùng Đức.

Lục Sùng Đức là tuần phủ, Bàn Đường cũng là tuần phủ.

Triều đình bổ nhiệm Bàn Đường làm tuần phủ, nhưng lại không miễn chức quan của Lục Sùng Đức, đây là một sai sót, đoán chừng khi đó triều đình cũng không nghĩ rằng Lục Sùng Đức vẫn còn sống.

Thực ra trước khi vào thành Dương Chính Sơn cũng không nghĩ rằng Lục Sùng Đức vẫn còn sống.

Lục Sùng Đức nhìn ra ý nghĩa trong mắt của Dương Chính Sơn, mở miệng nói: “Triều đình đã để Bàn đại nhân làm tuần phủ của Trọng Sơn trấn, thì đương nhiên mọi chuyện đều do Bàn đại nhân chủ trì!”

Bàn Đường nghĩ ngợi một chút, nói: “Tình thế trước mắt nguy cấp, hạ quan sẽ không nhường nhịn Lục đại nhân nữa!”

“Không sao, lão hủ trước đó đã trở thành tù nhân của nghịch tặc, tự phải hướng bệ hạ, hướng triều đình xin tội!” Lục Sùng Đức phát tay nói.

Mặc dù hấn không làm sai chuyện gì, nhưng hấn đã trở thành tù nhân của Kế Phi Ngữ, đây chính là vết nhơ mà hấn không thể che giấu.

Không sai nhưng có tội!

Ít nhất là một tội thất trách không thể tránh khỏi.

Bàng Đường cười cười, nói: “Nhưng hạ quan biết rất ít về Trọng Sơn trấn, tiếp theo còn rất nhiều chuyện cần hỏi Lục đại nhân, mong rằng Lục đại nhân không ngại chỉ giáo!”

Thái độ của hắn rất khiêm tốn, mở miệng một tiếng hạ quan, một tiếng Lục đại nhân, không vì gặp phải chuyện của Lục Sùng Đức mà coi thường hắn.

Điều này cũng bình thường, luận về kinh nghiệm và danh vọng hắn đều không bằng Lục Sùng Đức.

Khi Lục Sùng Đức làm tuần phủ, hắn còn chưa được thăng chức làm bố chánh sứ của Liêu Viễn.

“Đương nhiên là được, Bàng đại nhân cần lão hủ giúp đỡ việc gì thì có thể tìm lão hủ bất cứ lúc nào!” Lục Sùng Đức cũng nở nụ cười.

Dương Chính Sơn thấy hai người bọn họ hòa thuận vui vẻ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự sợ hai vị này tranh giành nhau, may mắn là Lục Sùng Đức biết đại thể, không tranh giành quyền lực với Bàng Đường.

Chương 795: Lão phu không muốn khám phá bí mật của Dương tướng quân! (1)

Nói xong chuyện phiếm, Bàn Đường nhìn về phía Dương Chính Sơn, bắt đầu nói chuyện chính sự.

“Dương tướng quân, tiếp theo có sắp xếp gì?”

Dương Chính Sơn cũng không khách sáo, trực tiếp nói: “Hiện tại mặc dù chúng ta đã chiếm được Trọng Sơn Quan, nhưng mọi thứ bên trong đều đang bị bỏ hoang, cần Bàn đại nhân đến chỉnh đốn lại mọi chuyện ở Trọng Sơn Quan!”

“Không có vấn đề gì, chuyện của Trọng Sơn Quan giao cho bản quan là được, bản quan sẽ nhanh chóng thành lập lại tuần phủ nha môn.” Bàn Đường nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, lại nhìn về phía Kỷ Hạ đang ngồi ở vị trí cuối cùng, nói: “Kỷ tướng quân, bên phía Định Liêu Vệ đường Nam vẫn cần người đến chủ trì đại cục, không biết Kỷ tướng quân có thể làm được không?”

Mặc dù tình cảnh của Kỷ Hạ hiện giờ có chút thê thảm, nhưng dù sao hấn cũng là tham tướng của Định Liêu Vệ đường Nam.

Hiện tại bên Định Liêu Vệ không có ai chủ trì sự vụ, tướng sĩ Định Liêu Vệ chỉ có thể co cụm trong thành mà không có bất cứ hành động gì. Nhưng cũng bởi vì vậy mà tướng sĩ Định Liêu Vệ đã tránh được một kiếp, hiện tại sáu đường Trọng Sơn

Trần, ngoại trừ đường Tây, thì chỉ có doanh quân tiếp viện của Định Liêu Vệ đường Nam là còn nguyên vẹn.

“Cuối cùng mặt tướng vẫn có thể góp chút sức lực!” Kỷ Hạ có chút suy sụp nói.

Mặc dù hắn đã chấp nhận thực tại, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

“Người hãy chọn một người có thể gánh vác trọng trách trong doanh quân tiếp viện, để người đó dẫn theo doanh quân tiếp viện đến Trọng Sơn Quan!” Dương Chính Sơn nói.

Hiện tại binh lực dưới trướng hắn đang thiếu hụt nghiêm trọng, mà doanh quân tiếp viện của Định Liêu Vệ vẫn còn nguyên vẹn, hắn đương nhiên sẽ không làm ngơ.

“Rõ!” Kỷ Hạ đáp.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, lại nhìn về phía Bàn Đường, nói: “Bên Phục Châu Thành đường Bắc có thể tạm thời giao cho Trương Nguyên Vũ, người của doanh quân tiếp viện đường Đông đến xử lý!”

Chuyện của Trọng Sơn Trần đường Tây và đại quân Ô Lương tạm thời không bàn đến, những đường khác của Trọng Sơn Trần nhất định phải nhanh chóng ổn định lại.

Kim Châu Vệ và Kiến Ninh Vệ không có vấn đề gì lớn, mặc dù Đường Phi Hổ và Ngưu Trang đã rút phần lớn binh lực, nhưng hiện tại hai vệ vẫn coi như ổn định, không bị ảnh hưởng quá lớn.

Đường Nam Định Liêu Vệ có Kỷ Hạ trở về, vấn đề cũng sẽ không quá lớn.

Đường Đông Tùng Châu Vệ có Trương Thừa Chí ở đó, lại vừa mới trải qua một trận đại chiến, cũng sẽ không có biến cố gì nữa.

Hiện tại chỉ còn lại Phục Châu Vệ đường Bắc.

Hầu Diệu đã rút toàn bộ binh lực của Phục Châu Vệ đi, hiện tại Phục Châu Vệ chắc hẳn đang hỗn loạn, cần gấp người đến chủ trì đại cục.

Mà hiện tại Dương Chính Sơn có thể điều động không có nhiều, người dưới trướng hẳn chắc chắn không thể điều động được, cho nên chỉ có thể điều động Trương Nguyên Vũ, vừa hay Trương Nguyên Vũ có thể mang theo doanh quân tiếp viện của Tùng Châu Vệ đến đó.

“Chuyện này người sắp xếp là được!” Bàn Đường rất thẳng thắn để Dương Chính Sơn quyết định.

Dương Chính Sơn lại gật đầu, tiếp tục nói: “Về phần đường Tây và đại quân Ô Lương, đợi doanh quân tiếp viện của Định Liêu Vệ đến, ta sẽ dẫn theo đại quân tiến về đường Tây!”

“Vấn đề tiền lương có lẽ cần Bàn đại nhân phải hao tâm tổn trí!”

Hắn nói hao tâm tổn trí không phải là để Bàn Đường đi điều động tiền lương, mà là để Bàn Đường quản lý tiền lương của Trọng Sơn Quan.

Hiện tại thứ mà Trọng Sơn Quan không thiếu nhất chính là tiền lương, Kế Phi Ngữ đã tích trữ không ít tiền lương, dù sao hẳn muốn tạo phản, không có tiền lương thì không được.

Nếu Lữ Hoa không có ở đây, Dương Chính Sơn tùy ý một chút cũng không sao, nhưng Lữ Hoa đang ở đây, thì tất cả phải làm theo trình tự.

Giao tiền lương cho Bàn Đường phụ trách, để hắn cung cấp hậu cần cho đại quân.

Xem ra giám quân vẫn có chút tác dụng, ít nhất cũng có uy hiếp nhất định đối với võ quan.

“Ừm!” Bàng Đường như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hắn đang cân nhắc về vấn đề phân chia chiến lợi phẩm, theo lý mà nói thì tiền lương của Trọng Sơn Quan coi như là chiến lợi phẩm, mà hắn đã nghe nói tướng sĩ biên trấn có một quy tắc ngầm về việc phân chia chiến lợi phẩm.

Nhưng hắn biết rất ít về chuyện của biên trấn, cũng không hiểu rõ về quy tắc ngầm này.

Chuyện như thế này chắc chắn không thể nói thẳng ra được, cho nên hắn dự định lát nữa sẽ hỏi Lục Sùng Đức.

Sau đó mọi người lại thương lượng một số chi tiết rồi mới giải tán, ai làm việc nấy.

Mà sau khi mọi người giải tán, Dương Chính Sơn lại cùng Lữ Hoa đến trà thất, đi cùng còn có Vệ Sâm.

Khỏi trà lượn lờ, Dương Chính Sơn và Lữ Hoa ngồi đối diện nhau, Vệ Sâm đứng sau lưng Lữ Hoa.

Dương Chính Sơn cầm chén trà nhấp một ngụm, từ từ thưởng thức vị ngọt mà trà mang lại.

Lữ Hoa dùng ánh mắt dò xét liếc nhìn Dương Chính Sơn một cái, cũng cầm chén trà lên thưởng thức.

“Chỉ hơn mười năm, Dương tướng quân từ một thôn phu đã trở thành tổng binh một trấn, ha ha, Dương tướng quân thật sự là một mình một cõi!”

Ngữ khí của hắn bình thản, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm lại lộ ra một cảm xúc khác lạ.

Nói thật lòng, hắn cũng cảm thấy rất ngạc nhiên về thành tựu hiện tại của Dương Chính Sơn.

Lúc đầu hắn điều Dương Chính Sơn đến An Nguyên Thành cũng chỉ là muốn để Dương Chính Sơn làm kẻ phá đám, khi

đó Dương Chính Sơn quả thực đã thể hiện ra năng lực bất phàm, nhưng vẫn chưa đến mức khiến hấn phải coi trọng.

Mãi về sau Dương Chính Sơn giúp phá án vụ thông đồng buôn lậu, hấn mới coi trọng Dương Chính Sơn đôi chút.

Nhưng khi đó hấn cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày Dương Chính Sơn trở thành tổng binh của Trọng Sơn Trấn.

Hiện tại hấn rất tò mò về Dương Chính Sơn, tò mò về năng lực mà Dương Chính Sơn thể hiện ra, tò mò về tu vi và thực lực của Dương Chính Sơn.

Chương 796: Lão phu không muốn khám phá bí mật của Dương tướng quân! (2)

Dương Chính Sơn đặt chén trà xuống, ngẩng đầu lên nhìn Lữ Hoa, nói: “Lữ công công có lời gì thì cứ nói thẳng đi, lão phu trước mặt Lữ công công chắc hẳn là không có bí mật gì!”

Lữ Hoa là người thế nào?

Là đề đốc của Mật Vũ Vệ Trấn Bắc Ty.

Mà những năm này Dương Chính Sơn vẫn luôn ở Liêu Đông, nói Trấn Bắc Ty không giám sát hắn, Dương Chính Sơn có chết cũng không tin.

Lữ Hoa sâu sắc nhìn Dương Chính Sơn một cái, lại lắc đầu, nói: “Ta không muốn khám phá bí mật của Dương tướng quân!”

“Nhưng chắc chắn người cũng sẽ biết được một số chuyện!” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

Bí mật lớn nhất của hắn là gì?

Đương nhiên chính là không gian linh tuyến!

Những năm này hắn vẫn luôn sử dụng linh tuyến thủy, còn lấy rất nhiều thứ từ trong không gian linh tuyến ra, ví dụ như xuân động linh, bách thảo nhược, mật ong chúa cùng với đủ loại dược liệu vân vân.

Mặc dù mỗi lần hắn đều sẽ tìm một lý do có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế những lý do của hắn đều có rất nhiều sơ hở.

Người có tâm chỉ cần bỏ chút công sức điều tra là có thể phát hiện ra một số dấu vết.

Lữ Hoa chắc chắn cũng đã phát hiện ra rất nhiều dấu vết, nhưng hẳn tuyệt đối không thể phát hiện ra sự tồn tại của không gian linh tuyến.

Lữ Hoa ung dung cầm ấm trà rót trà cho Dương Chính Sơn, nói: “Không, ta biết không nhiều, ta chỉ muốn nhắc nhở Dương tướng quân một chút, trước kia ta đã giúp Dương tướng quân rất nhiều lần!”

Dương Chính Sơn sững sờ!

Lời này có ý gì?

Nói Lữ Hoa đã giúp Dương Chính Sơn cái gì, thật ra cũng không ít.

Lúc đầu Dương Chính Sơn được thăng chức đến An Nguyên Thành làm thủ bị, chính là do một tay Lữ Hoa sắp xếp, mặc dù mục đích của hắn không phải là giúp Dương Chính Sơn, nhưng ân tình này Dương Chính Sơn phải nhận.

Còn khi vụ án thông đồng buôn lậu ở An Nguyên Thành kết thúc, Lữ Hoa đã đưa cho Dương Chính Sơn một lệnh ân xá, khiến Lương gia gia không bị Lương gia liên lụy. Đây coi như là thù lao cho việc Dương Chính Sơn giúp Mật Vũ Vệ phá án, nhưng cũng coi như Lữ Hoa có ý muốn làm thân với Dương Chính Sơn.

Dù là thù lao hay muốn làm thân, Lữ Hoa đối với Dương Chính Sơn vẫn rất đủ nghĩa khí.

Không có chuyện qua cầu rút ván, cũng không có chuyện làm ngơ.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, hơi gật đầu: “VẬY coi như lão phu nợ Lữ công công một ân tình!”

Lữ Hoa nở nụ cười rạng rỡ, nói: “Ta sẽ nhớ kỹ câu nói này của Dương tướng quân!”

“Lữ công công còn sợ lão phu không thừa nhận sao?” Dương Chính Sơn cười nói.

“Sợ! Dương tướng quân tiên đồ vô lượng, ngược lại ta chỉ là một cọng cỏ trôi nổi không rễ, tương lai không chừng một ngày nào đó sẽ cần Dương tướng quân cứu mạng!” Lữ Hoa rất nghiêm túc nói.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nghi ngờ liếc nhìn hắn một cái.

Lữ Hoa cần hắn cứu mạng sao?

Chắc chắn đây không phải chuyện nhỏ!

Với thân phận và địa vị của Lữ Hoa trong Mật Vũ Vệ, ngoại trừ lão hoàng đế ra, chắc hẳn không có mấy người có thể động đến hắn.

Nếu Lữ Hoa cần nhờ người cứu mạng, thì chắc chắn đây không phải chuyện nhỏ.

Đáng tiếc Lữ Hoa không tiếp tục chủ đề này, mà chuyển sang chuyện khác, nói: “Năm ngày trước, trận chiến ở Đông Thịnh Phủ đã thất bại, hai mươi vạn đại quân đối mặt với sáu vạn kỵ binh Hồ, vừa chạm đã tan!”

“Hiện tại Trần Đồng Huy chỉ có thể co cụm trong thành Đông Thịnh Phủ, trong thời gian ngắn đã không thể phản công được nữa!”

Trần Đồng Huy, Lại bộ tả thị lang, kiêm chức hữu phó đô ngự sử, tổng đốc chiến sự ở Liêu Tây.

Dương Chính Sơn nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị.

Tin tức này hắn vẫn chưa nhận được.

Hắn biết khoảng thời gian này triều đình vẫn luôn điều binh khiển tướng, nghe nói đã điều động ba mươi vạn đại quân đến Đông Thịnh Phủ, chuẩn bị ngăn cản đại quân Ô Lương ở Đông Thịnh Phủ.

Mà hiện tại đại quân Ô Lương đã tăng lên đến tám vạn.

“Sao lại thất bại nhanh như vậy?” Dương Chính Sơn hỏi.

Lữ Hoa lạnh mặt nói: “Chỉ là một đám ô hợp mà thôi, bọn chúng thất bại vốn là chuyện nằm trong dự liệu!”

Ô hợp!

Dương Chính Sơn im lặng, chẳng phải là một đám ô hợp sao?

Hai mươi vạn, ba mươi vạn, nghe thì có vẻ rất nhiều binh lực, nhưng cũng phải xem đại quân này có chất lượng ra sao.

Đối với những vệ sở binh được điều từ các vệ sở khác đến, Dương Chính Sơn không cần nghĩ cũng biết đây là một đội quân như thế nào.

Đại vinh có ba loại quân đội, thứ nhất là quân biên giới, thứ hai là quân vệ sở ở nội địa, thứ ba là cấm quân xung quanh kinh đô, thân quân của hoàng đế.

Quân biên giới không cần phải nói nhiều, mặc dù trong quân biên giới cũng có một số chỗ thôi nát, nhưng lực chiến đấu vẫn rất mạnh.

Về phần cấm quân và thân quân của hoàng đế, thì đương nhiên là tinh nhuệ.

Còn quân vệ sở!

Ha ha!

Những vệ sở binh đó không khác gì nông phu, thậm chí còn không bằng nông phu, nông phu còn có lúc được ăn no,

binh đình của vệ sở muốn ăn no cũng khó, còn trông mong gì vào lực chiến đấu của bọn họ.

Dương Chính Sơn biết bọn họ không thể cản được đại quân Ô Lương, nhưng không ngờ rằng bọn họ lại thất bại nhanh như vậy.

“Tiếp theo triều đình có thể sẽ bàn bạc về việc điều động cấm quân, nhưng một khi điều động cấm quân, thì cục diện ở kinh đô có thể sẽ xuất hiện biến hóa khó lường!” Lữ Hoa nghiêm mặt nói.

Dương Chính Sơn cúi đầu, nhìn một sợi lá trà ở đáy chén.

Cấm quân mười hai doanh, vẫn luôn là cấm vật của lão hoàng đế, điểm này có thể nhìn ra được từ việc hấn bỏ nhiệm người thống lĩnh cấm quân.

Người thống lĩnh cấm quân nhiệm kỳ trước là Ninh Quốc Công Chu Mậu, sau khi thế lực của phủ Ninh Quốc Công ngày càng lớn mạnh, lão hoàng đế lập tức tước bỏ chức vị người thống lĩnh cấm quân của hắn, chuyển sang bỏ nhiệm Lương Trữ làm người thống lĩnh cấm quân.

Trước đó lão hoàng đế tin tưởng Chu Mậu, cho nên để Chu Mậu thống lĩnh cấm quân.

Phủ Ninh Quốc Công trời dậy, lão hoàng đế cảm thấy bị đe dọa, lại để Lương Trữ thống lĩnh cấm quân.

Điều này cũng cho thấy lão hoàng đế coi trọng cấm quân mười hai doanh đến mức nào.

Mà hiện tại lão hoàng đế nằm liệt giường, các quan viên trên triều đình đều hiểu rằng lúc này ai dám động đến cấm quân thì người đó có ý đồ xấu.

Thái tử, Thành vương, Cung vương bọn họ không muốn lôi kéo tướng lĩnh của cấm quân sao?

Không, chắc chắn là bọn họ muốn!

Chỉ là vì kiêng kỵ việc lão hoàng đế coi trọng cấm quân, nên không dám thò tay vào cấm quân lúc này mà thôi.

Nhưng hiện tại bọn họ lại có một lý do hợp lý để nhúng tay vào cấm quân.

Đông Thịnh Phủ đại bại, đại quân Ô Lương đã uy hiếp đến Ký Châu, hiện tại lý do để điều động cấm quân là rất hợp lý.

Chương 797: Thiên Trùng Sơn, Ngân Hà (1)

Dương Chính Sơn trầm ngâm nói: “Bệ hạ thật sự bệnh nặng sao?”

Lữ Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Dương tướng quân, sao lại nói vậy?”

Dương Chính Sơn nhìn y, thấy vẻ ngạc nhiên không phải giả, khẽ lắc đầu, “Không có gì, ta chỉ đoán bừa thôi!”

Hắn luôn cảm thấy bệnh tình của lão hoàng đế có gì đó kỳ lạ!

Nếu lão hoàng đế thật sự bệnh nặng, thì không nên để Thành Vương và Cung Vương lâm triều quan chính mới đúng.

Chính vì lý do này, hắn luôn nghi ngờ liệu có phải lão hoàng đế đang giả bệnh hay không.

Nhưng nhìn cuộc đấu đá trên triều đình, lão hoàng đế dường như không phải đang giả bệnh.

Các văn võ đại thần trên triều đều gần gũi với lão hoàng đế hơn Dương Chính Sơn, nếu lão hoàng đế giả bệnh, không thể giấu được tất cả mọi người.

Hơn nữa, hiện tại, đại quân Ngột Lương sắp đánh đến Ký Châu, lão hoàng đế chẳng lẽ thật sự không sợ đại quân Ngột Lương đánh vào kinh đô sao?

Phản ứng của Lữ Hoa dường như cũng chứng minh rằng lão hoàng đế không phải đang giả bệnh.

Cũng có khả năng lão hoàng đế thậm chí giấu cả Mật Vũ Vệ.

“Vậy tiếp theo lão phu cần làm gì?” Dương Chính Sơn chuyển chủ đề hỏi.

Lữ Hoa lạnh nhạt nói: “Đây là vấn đề mà Dương tướng quân nên suy nghĩ, ta chỉ phụ trách cung cấp tình báo cho Dương tướng quân thôi!”

Lữ Hoa vẫn rất tự biết mình, y không giỏi về quân sự, nên sẽ không chỉ huy bừa bãi, sẵn sàng để Dương Chính Sơn tự quyết định mọi việc.

Dương Chính Sơn gật đầu, không cảm thấy bất ngờ, vì trước đây Vệ Sâm cũng có thái độ như vậy.

“Lão phu sẽ nhanh chóng xuất chinh!”

Hắn không nói rõ những việc khác, chỉ nói sẽ nhanh chóng xuất chinh, vì hiện tại hắn cũng chưa nghĩ ra cách nào để đối phó với đại quân Ngột Lương.

Giao chiến với đại quân Ngột Lương hoàn toàn khác với giao chiến với Khánh Vương và Kế Phi Ngữ.

Quân lính dưới trướng Khánh Vương và Kế Phi Ngữ đều là quân lính của Đại Vinh, Dương Chính Sơn có thể dùng cách thuyết phục hoặc tấn công tâm lý để khiến họ quay giáo.

Nhưng đại quân Ngột Lương thì khác, mưu kế mà Dương Chính Sơn dùng với Khánh Vương và Kế Phi Ngữ hoàn toàn không có tác dụng với đại quân Ngột Lương.

Làm thế nào để đối phó với đại quân Ngột Lương, hắn cần phải suy nghĩ cẩn thận!

...

Ngày 18 tháng 7.

Ngày thứ năm Dương Chính Sơn tiến vào Trùng Sơn Quan, hần nhận được lệnh điều động từ Binh Bộ.

Binh Bộ yêu cầu hần nhanh chóng dẫn đại quân Trùng Sơn Trấn tiến vào Liêu Tây để ngăn chặn đại quân Ngột Lương.

Lệnh điều động này chắc chắn không phải xuất phát từ Binh Bộ, mà là từ triều đình.

Dương Chính Sơn không rõ vì sao triều đình lại đưa ra lệnh điều động như vậy, nhưng có thể thấy rằng triều đình thật sự đã lo lắng.

...

Ngày 19 tháng 7.

Định Liêu Vệ bốn ngàn kỵ binh, tám ngàn bộ binh đến Trùng Sơn Quan.

Mặc dù Kỷ Hạ đã bị phế, nhưng lão vẫn là tham tướng của Định Liêu Vệ, vẫn có thể điều động quân lính của Định Liêu Vệ.

Thêm vào đó, Dương Chính Sơn đã chiếm được Trùng Sơn Trấn, nên Kỷ Hạ trở về điều động quân lính của Định Liêu Vệ rất thuận lợi.

Người dẫn đầu Định Liêu Vệ lần này là chỉ huy khiêm sự của Định Liêu Vệ, tọa doanh quan của trung doanh viện binh Nam Lộ, Tần Hạc.

Tần Hạc khoảng hơn ba mươi tuổi, cao gầy, mặt mày đoan chính, có tu vi Hậu Thiên tầng sáu.

Kỷ Hạ để Tần Hạc dẫn Định Liêu Vệ đến Trùng Sơn Trấn, chứng tỏ Tần Hạc là người có năng lực, cũng chứng tỏ Tần Hạc là tâm phúc của Kỷ Hạ.

Kỷ Hạ đã bị phế, sau khi cuộc chiến này kết thúc, quan lộ của lão cũng sẽ chấm dứt.

Để ai thống lĩnh viện binh đến Trùng Sơn Quan là chút vinh quang cuối cùng của lão trên quan trường.

Lão dành chút vinh quang này cho Tần Hạc, có lẽ cũng là muốn bán cho Tần Hạc một ân tình.

Về việc này, Dương Chính Sơn không để ý, thực ra hẳn không có ác cảm với Kỷ Hạ.

Mặc dù Kỷ Hạ đã trúng kế của Kế Phi Ngữ, nhưng suốt thời gian dài như vậy Kỷ Hạ vẫn không đầu hàng Kế Phi Ngữ, chứng tỏ Kỷ Hạ là người có giới hạn.

Vì vậy hẳn sẵn sàng cho Kỷ Hạ cơ hội này.

Sau khi viện binh của Định Liêu Vệ đến Trùng Sơn Quan, Dương Chính Sơn cho họ một ngày để nghỉ ngơi.

Ngày thứ ba, tức là ngày 21 tháng 7, Dương Chính Sơn dẫn đại quân tiến về Trùng Sơn Trấn Tây Lộ.

Lúc này, dưới trướng Dương Chính Sơn có hơn mười bảy ngàn kỵ binh, hơn mười tám ngàn bộ binh, tổng cộng ba mươi lăm ngàn quân.

Còn đại quân Ngột Lương ở Liêu Tây có đến tám mươi ngàn quân!

Tám mươi ngàn kỵ binh tinh nhuệ!

Chênh lệch giữa hai bên không thể nói là không lớn!

Ngoài ra, Tham tướng của Đại Ninh Vệ ở Trùng Sơn Trấn Tây Lộ, Thôi Lương, vẫn là người của Kế Phi Ngữ, Kế Phi Ngữ đã bại chạy, không biết Thôi Lương sẽ lựa chọn thế nào?

Chắc chắn Thôi Lương sẽ không đầu hàng, y là tâm phúc của Kế Phi Ngữ, nếu không Kế Phi Ngữ cũng sẽ không giao

Trùng Sơn Trấn Tây Lộ cho y.

Hơn nữa, chính y là người đã đề đại quân Ngột Lương tiến vào Liêu Tây, cho dù y muốn đầu hàng, triều đình cũng sẽ không tha cho y.

Trước mặt Thôi Lương chỉ có hai con đường, một là trốn khỏi Đại Ninh Vệ để tìm Kế Phi Ngữ, con đường còn lại là đầu hàng tộc Ngột Lương.

Nếu Thôi Lương lựa chọn trốn khỏi Đại Ninh Vệ, thì đó là kết quả có lợi nhất đối với Dương Chính Sơn, như vậy có thể giúp Dương Chính Sơn tránh được nhiều rắc rối.

Nhưng nếu Thôi Lương lựa chọn đầu hàng tộc Ngột Lương, thì đó là điều bất lợi đối với Dương Chính Sơn.

Kế Phi Ngữ đã hoạt động ở Trùng Sơn Trấn Tây Lộ hơn mười năm, sau khi tiếp nhận cơ sở do Kế Phi Ngữ để lại, Thôi Lương cũng đã hoạt động hơn năm năm.

Có thể nói Trùng Sơn Trấn Tây Lộ hoàn toàn nằm trong tay Thôi Lương.

Dựa vào Trùng Sơn Trấn Tây Lộ, Thôi Lương có thể dễ dàng triệu tập hàng chục ngàn quân.

Chương 798: Thiên Trùng Sơn, Ngân Hà (2)

Nếu Thôi Lương mang theo hàng chục ngàn quân này đầu hàng tộc Ngột Lương, chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn cho tộc Ngột Lương.

Sự thật cũng đúng như dự đoán của Dương Chính Sơn, Thôi Lương cuối cùng đã lựa chọn đầu hàng tộc Ngột Lương.

Vì lúc này Thôi Lương không thể tìm thấy Kế Phi Ngữ, cũng không thể tìm thấy Khánh Vương, hơn nữa y cũng không muốn từ bỏ quyền lực trong tay.

Kể từ khi Kế Phi Ngữ được thăng chức tổng binh, Thôi Lương đã trở thành hoàng đế của Trùng Sơn Trấn Tây Lộ, dưới sự ủng hộ của Kế Phi Ngữ, Trùng Sơn Trấn Tây Lộ gần như trở thành nơi y độc tài.

Bây giờ bảo y từ bỏ quyền lực ở Trùng Sơn Trấn Tây Lộ, căn bản là không thể, cho dù Kế Phi Ngữ đích thân đến khuyên, y cũng sẽ không nghe.

Đại Ninh Vệ, phủ tham tướng.

Thôi Lương đang ngồi trong thư phòng đọc thư của tiểu vương tử Ngột Thác gửi đến.

Thực ra ngay khi biết tin Khánh Vương và Kế Phi Ngữ bại chạy, y đã lựa chọn đầu hàng tiểu vương tử Ngột Thác, và bây giờ y đã nhận được hồi âm của tiểu vương tử Ngột Thác.

Tiểu vương tử Ngột Thác là con trai út của Ngột Lương Vương, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, nhưng đã thể hiện

năng lực không tầm thường.

Ngột Lương Vương giao cho tiểu vương tử Ngột Thác phụ trách việc xâm lược Liêu Tây của Đại Vinh, cũng thể hiện sự coi trọng của Ngột Lương Vương đối với y.

Tiểu vương tử Ngột Thác tất nhiên sẽ không từ chối sự đầu hàng của Thôi Lương, y thậm chí còn hứa hẹn sẽ ban cho Thôi Lương danh hiệu phiên vương.

Tộc Ngột Lương cũng chính là vương triều Ngột Lương, chế độ của họ khác với triều đại Đại Vinh.

Do vương triều Ngột Lương được thành lập bởi nhiều bộ tộc du mục, nên vương triều Ngột Lương thực hiện chế độ phiên vương, mỗi bộ tộc có một vị vua, còn Ngột Lương Vương là đại vương thống trị các vua.

Cái gọi là chế độ phiên vương thực ra cũng giống như chế độ phong kiến, phiên vương nắm giữ quân sự, dân sự và chính trị của bộ tộc mình, có triều đình nhỏ và quân đội riêng.

Điểm này thực ra cũng giống như Đông Hải Hồ Tộc trước đây, nhưng Mạnh Đặc Mỗ của Đông Hải Hồ Tộc mới xưng vương chưa lâu, không thể kiểm soát tất cả các bộ tộc, nên vương triều Đại Lăng có chút giống như một vở kịch chấp vá.

Còn vương triều Ngột Lương đã truyền thừa hơn mười thế hệ, sự thống trị của đại vương Ngột Lương đã ăn sâu vào lòng người, hơn nữa vương triều Ngột Lương luôn hướng tới chế độ tập quyền.

Triều đình Ngột Lương kiểm soát các bộ tộc rất chặt chẽ, nên vương triều Ngột Lương mới là một vương triều hoàn chỉnh.

Nếu Thôi Lương trở thành phiên vương của vương triều Ngột Lương, điều này không những không xấu mà còn tốt cho y.

Tuy nhiên, Thôi Lương cũng hiểu rằng liệu y có thể trở thành phiên vương của vương triều Ngột Lương hay không còn phụ thuộc vào biểu hiện của y trong thời gian tới.

Nếu biểu hiện tốt, thì lời hứa của tiểu vương tử Ngột Thác sẽ có hiệu lực.

Nếu biểu hiện không tốt, thì dù tiểu vương tử Ngột Thác có ban cho y vị trí phiên vương, y cũng không có phúc để hưởng.

Vì muốn trở thành phiên vương của vương triều Ngột Lương, y phải ngăn chặn được cuộc tấn công của Dương Chính Sơn.

Nếu không ngăn chặn được thì tất cả chỉ là hư ảo, nếu ngăn chặn được thì y mới có tương lai.

Đọc xong thư của tiểu vương tử Ngột Thác, Thôi Lương mặt mày nghiêm trọng đi đi lại lại trong thư phòng.

Ngăn chặn Dương Chính Sơn?

Điều này dường như là một nhiệm vụ bất khả thi!

Ngay cả Khánh Vương và Kế Phi Ngữ cũng bại dưới tay Dương Chính Sơn, y dựa vào đâu để đánh bại Dương Chính Sơn?

May mắn là tiểu vương tử Ngột Thác cũng không yêu cầu y đánh bại Dương Chính Sơn, chỉ cần y ngăn chặn được Dương Chính Sơn, không cho Dương Chính Sơn tiến vào Trùng Sơn Trấn Tây Lộ là được.

“Phòng thủ? Trùng Sơn Trấn Tây Lộ không có Trùng Sơn Quan! Hơn nữa Dương Chính Sơn đã phá được Trùng Sơn Quan, mấy tòa thành ở Trùng Sơn Trấn Tây Lộ căn bản không thể ngăn cản được hắn!”

“Lấy công làm thủ? Lúc này quân của Dương Chính Sơn nhiều hơn ta, ta căn bản không có cơ hội chiến thắng!”

“Khó, khó, khó quá!”

Lông mày của Thôi Lương nhíu chặt lại.

Y chưa từng gặp Dương Chính Sơn, nhưng y đã nghe nhiều về những truyền thuyết về Dương Chính Sơn, hơn nữa thời gian gần đây Dương Chính Sơn liên tiếp phá vỡ Thanh Hoa Phủ Thành, Tùng Châu Thành, và cuối cùng là Trùng Sơn Quan, điều này đủ để chứng minh sức mạnh của Dương Chính Sơn.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, Thôi Lương căn bản không thấy được hy vọng chiến thắng.

“Hơn nữa, cho dù ta có thể đánh bại Dương Chính Sơn, thì bản thân ta cũng tổn thất nặng nề, được không bù mất!”

Thôi Lương cẩn thận suy nghĩ.

Muốn có quyền lực và địa vị trong vương triều Ngột Lương, y phải có lực lượng của riêng mình.

Quyền kiểm soát quân đội là điều quan trọng nhất.

Nếu dưới trướng y không có một binh lính nào, thì y chỉ có thể làm một tướng lĩnh dưới trướng tiểu vương tử Ngột Thác, vị trí phiên vương căn bản chỉ là nói suông.

Vì vậy, y không chỉ phải ngăn chặn Dương Chính Sơn, mà còn phải bảo toàn lực lượng của mình.

Điều này quả thật là khó như lên trời.

Thôi Lương bước đến trước bản đồ, cẩn thận nhìn bản đồ, hy vọng có thể tìm ra cách để ngăn chặn Dương Chính Sơn.

Đang lúc y suy nghĩ, ánh mắt y đột nhiên dừng lại ở Ngân Hà.

Ngân Hà là một con sông lớn chảy qua Trùng Sơn Trấn, bắt nguồn từ giữa những dãy núi ở phía tây Trùng Sơn Trấn, giữa

đường hội tụ với nhiều con sông nhỏ, chảy qua Ngân Hà Bảo, phía bắc Trùng Sơn Quan, phía bắc An Nguyên Thành, cuối cùng chảy ra biển từ Trùng Sơn Trấn Đông Lộ.

Trùng Sơn Trấn được đặt tên theo dãy núi Thiên Trùng, dãy núi Thiên Trùng chạy theo hướng đông tây, địa hình phía tây cao hơn phía đông, càng về phía tây núi non càng nhiều, núi càng cao.

Ngân Hà và Thiên Trùng Sơn giao nhau nhiều lần, giống như Ngân Hà được khảm vào dãy núi Thiên Trùng.

Địa hình như vậy tồn tại rất nhiều cơ hội bất ngờ.

Thôi Lương dường như đã phát hiện ra một cơ hội rất tinh tế từ đó.

Quy Ninh Thành, phía tây là núi non trùng điệp, phía nam là Ngân Hà.

Thôi Lương nhớ rằng phía tây Quy Ninh Thành có một hẻm núi lớn, Ngân Hà chảy qua hẻm núi này.

Còn muốn tiến vào Trùng Sơn Trấn Tây Lộ, đi qua Quy Ninh Thành chắc chắn là con đường tốt nhất.

Chương 799: Tiểu Vương tử Ô Thác muốn chạy trốn! (1)

Suy nghĩ của Thôi Lương rất đơn giản, đó là lợi dụng địa hình của đại hạp cốc ở phía tây Quy Ninh thành để tạo ra một trận “nước lũ” bất ngờ cho Dương Chính Sơn.

Việc này không khó thực hiện. Dòng nước ở thượng nguồn Ngênh Hà không quá xiết, muốn chặn nó lại cũng không phải việc khó. Hơn nữa, cửa ra của đại hạp cốc Quy Ninh thành lại chính là lòng sông Ngênh Hà, cửa hạp cốc chỉ rộng chừng mười trượng, chỉ cần phong tỏa cửa ra này, hạp cốc sẽ lập tức biến thành một hồ nước khổng lồ.

Đến khi cần thiết, chỉ việc mở cửa ra, nước đã tích trữ đầy trong hạp cốc sẽ ngay lập tức tràn ra, biến khu vực xung quanh Quy Ninh thành thành một biển nước mênh mông.

Hơn nữa, việc này cũng không khó thực hiện, chỉ cần vài ngàn binh lính là có thể hoàn thành.

Nghĩ ra cách này, chính Thôi Lương cũng không khỏi có chút hưng phấn.

Hắn cảm thấy ý tưởng này quá tuyệt diệu!

Nếu không thể đánh bại Dương Chính Sơn trực diện, thì hãy mượn địa thế để đánh bại hắn.

Cho dù Dương Chính Sơn có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ hắn còn có thể ngăn cản được dòng lũ dữ dội sao?

Sau khi quyết định, Thôi Lương lập tức hành động, điều động hai ngàn binh lính tiến về hạp cốc.

Ở một bên khác, Dương Chính Sơn đang dẫn đại quân tiến về phía tây.

Đúng như Thôi Lương đã nghĩ, Dương Chính Sơn dự định tiến vào Tây Lộ Trọng Sơn trấn từ Quy Ninh thành.

Đây cũng là việc bất đắc dĩ, bởi vì quan đạo chạy theo hướng đông tây của Trọng Sơn trấn đi qua Quy Ninh thành, nếu muốn nhanh chóng tiến vào Tây Lộ Trọng Sơn trấn, nhất định phải đi qua Quy Ninh thành.

Đại quân tiến về phía tây vài ngày, chỉ còn cách Quy Ninh thành hơn trăm dặm. Với tốc độ này, chỉ cần hai ngày nữa là họ có thể đến Quy Ninh thành.

Hành quân suốt một ngày, khi hoàng hôn buông xuống, đại quân bắt đầu dựng trại bên bờ Ngênh Hà.

Dương Chính Sơn cười Hồng Vân, dẫn theo hai mươi tùy tùng dọc theo bờ sông tuần tra các binh lính đang nấu nướng.

Đột nhiên, hắn nhìn dòng sông và cảm thấy có gì đó không ổn.

Nguồn gốc của Ngênh Hà bắt nguồn từ dãy Thiên Trùng Sơn ở phía tây, phần lớn nguồn nước là tuyết tan chảy từ trên núi, chỉ có một phần nhỏ là nước suối trong núi.

Vì vậy, Ngênh Hà có một đặc điểm rất đặc biệt, đó là lưu lượng nước lớn vào hai mùa hạ thu, và lưu lượng nước nhỏ vào hai mùa đông xuân.

Hiện tại là cuối tháng bảy, theo lý mà nói, đây phải là thời điểm lưu lượng nước của Ngênh Hà lớn nhất, nhưng dòng nước trước mắt lại rất nhỏ!

Điều này tự nhiên là do Thôi Lương đã chặn dòng ở thượng nguồn, nhưng hiện tại Dương Chính Sơn chưa nghĩ đến điều này, hắn chỉ cảm thấy dòng nước có gì đó không ổn.

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đến tìm Dương Minh Chí, hỏi: “Dòng nước của con sông này có phải càng ngày càng ít không?”

Dương Minh Chí nghi hoặc nhìn dòng sông, nói: “Quả thật là nhỏ hơn nhiều, nhưng càng lên thượng nguồn, lưu lượng nước của Ngênh Hà càng nhỏ mà!”

“Nhìn vào chiều rộng của lòng sông!” Dương Chính Sơn xuống ngựa, đi vào giữa lòng sông, chỉ vào một vũng bùn lầy nói: “Có gì đó không ổn, rõ ràng dòng nước này mới nhỏ đi không lâu, người xem bùn lầy kia vẫn còn ướt, nếu lưu lượng nước vẫn nhỏ như vậy, bùn lầy phải khô từ lâu rồi.”

Dương Minh Chí trực tiếp dùng tay đào một nắm bùn, nước sông lập tức tràn ra dưới lớp bùn, rõ ràng là dưới lớp bùn này đầy nước sông.

“Quả thật có gì đó kỳ lạ, theo lý mà nói, mặt sông ở đây phải rất rộng mới đúng, tại sao lại trở nên hẹp như vậy?”

Hắn cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Đôi mắt của Dương Chính Sơn hơi nheo lại, lúc này hắn đã nghĩ đến kẻ sách “nước lũ bất ngờ”.

“Thú vị thật, đây là kẻ sách của ai!”

“Cha, có chuyện gì vậy?” Dương Minh Chí nghi hoặc hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía thượng nguồn Ngênh Hà, nói: “Có người muốn dùng nước Ngênh Hà để nhấn chìm chúng ta!”

“Cái gì!” Dương Minh Chí sửng sốt.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Người dẫn người lên thượng nguồn xem sao, chú ý đừng để bị phát hiện!”

“Được!” Dương Minh Chí đáp một tiếng, rồi dẫn theo hơn ba mươi trinh sát rời đi.

Dương Chính Sơn lại ở bên bờ sông đi đi lại lại rất lâu, nhiều dấu vết trên bờ sông đều cho thấy nước sông Ngênh Hà vừa mới rút đi không lâu, điều này càng chứng minh rằng có người đã chặn dòng ở thượng nguồn.

Khoảng hai canh giờ sau, Dương Minh Chí phái người quay lại báo cáo, họ đã đi dọc theo Ngênh Hà lên hơn ba mươi dặm, càng lên thượng nguồn, lưu lượng nước càng nhỏ.

Đến sáng ngày hôm sau, Dương Minh Chí và những người khác đã thăm dò đến gần Quy Ninh thành, dòng Ngênh Hà gần Quy Ninh thành thậm chí đã cạn khô!

Mặc dù vẫn chưa tìm thấy vị trí chính xác nơi Ngênh Hà bị chặn, nhưng Dương Chính Sơn đã chắc chắn rằng có người đã chặn dòng Ngênh Hà ở thượng nguồn.

Đối mặt với tình huống này, Dương Chính Sơn tất nhiên sẽ không để đại quân tiếp tục tiến lên.

Đại quân đóng quân tại chỗ, cho đến chiều ngày hôm sau, sau khi Dương Minh Chí lại phái người trở về báo cáo đã tìm thấy vị trí chặn dòng, Dương Chính Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ cọc ở phía tây Quy Ninh thành vẫn cách họ hơn một trăm dặm.

Cho dù bây giờ thượng nguồn có xả lũ, cũng sẽ không ngập đến chỗ họ.

Trong đại trường của chủ tướng.

Dương Chính Sơn triệu tập một nhóm tướng lĩnh đến bàn bạc.

Ngưu Trang, Đường Phi Hổ, Tần Hạc, Tạ Uyên và những người khác tụ tập trong trường.

Dương Chính Sơn đơn giản kể lại tình hình ở thượng nguồn Ngênh Hà, mọi người lập tức xôn xao bàn tán.

“Đây là kế sách của ai, đúng là dùng tâm hiểm ác!” Ngưu Trang có chút khó chịu nói.

“Đúng vậy, một khi thượng nguồn xả lũ, người đầu tiên gặp nạn chính là Quy Ninh thành!” Tạ Uyên cảm thấy kế sách này quá tàn nhẫn.

Chương 800: Tiểu Vương tử Ô Thác muốn chạy trốn! (2)

Mặc dù Quy Ninh thành không phải là một đại thành, nhưng cũng có vài ngàn dân chúng, hơn nữa xung quanh Quy Ninh thành còn có rất nhiều quân hộ.

Nếu kẻ sách này thành công, thì không chỉ có họ gặp nạn, mà còn có hàng vạn dân chúng và quân hộ cũng sẽ gặp nạn theo.

Đường Phi Hồ có chút suy tư, nói: “Nếu đoán không sai, đây có thể là do Thôi Lương làm!”

“Người hiểu rõ về Thôi Lương?” Dương Chính Sơn nhìn Đường Phi Hồ hỏi.

Đường Phi Hồ khẽ lắc đầu, nói: “Cũng không phải là hiểu rõ, nhưng ta biết người này dã tâm rất lớn, hơn nữa hành sự luôn tùy tiện!”

Mặc dù hãn và Thôi Lương đều là tham tướng của Trọng Sơn trấn, nhưng thực tế họ không có nhiều giao tiếp, ngoại trừ khi đến Trọng Sơn quan mới có thể gặp nhau, bình thường căn bản sẽ không có giao tiếp.

Hơn nữa, Thôi Lương lại là tâm phúc của Kế Phi Ngữ, những năm gần đây Thôi Lương có chút kiêu ngạo, căn bản không coi những đồng nghiệp như họ ra gì, vì vậy giữa họ càng ít khi trao đổi.

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Xem ra Thôi Lương đã đầu hàng tộc Ô Lương rồi!”

Nếu Thôi Lương không đầu hàng tộc Ô Lương, thì bây giờ hẳn nên nghĩ cách tìm kiếm Kế Phi Ngũ, chứ không phải nghĩ cách đánh bại Dương Chính Sơn.

“Chúng ta đã phát hiện Thôi Lương có liên lạc với tiểu vương tử Ô Thác, nhưng nội dung liên lạc chưa được xác nhận!” Lúc này, Lữ Hoa lên tiếng nói.

“Vậy bên tiểu vương tử Ô Thác có động tĩnh gì không?” Dương Chính Sơn quay sang hỏi.

Đã xác định Thôi Lương đầu hàng tộc Ô Lương, thì không thể dùng thái độ trước đây để đối phó với Thôi Lương nữa.

Trước đây, họ coi Thôi Lương và đại quân Ô Lương là hai kẻ địch khác nhau, nhưng giờ đã xác định Thôi Lương đầu hàng tộc Ô Lương, thì phải coi họ là một thể thống nhất.

“Không có động tĩnh gì, hiện tại đại doanh của tiểu vương tử Ô Thác vẫn ở Lâm Thanh phủ.” Lữ Hoa nói.

Lâm Thanh phủ là một trong bảy phủ của Liêu Tây, nằm ở phía bắc Đông Thịnh phủ, lúc này ngoài Đông Thịnh phủ, sáu phủ còn lại của Liêu Tây đều đã rơi vào tay đại quân Ô Lương.

Dương Chính Sơn nhìn vào bản đồ trên bình phong, chìm vào suy nghĩ.

Tiểu vương tử Ô Thác lúc này lại không tiếp tục tấn công, mà luôn đóng quân ở Lâm Thanh phủ không có động tĩnh gì?

Triều đình triệu tập hai mươi vạn đại quân đã tan rã, số quân còn lại hoặc là cố thủ trong thành Đông Thịnh phủ, hoặc là rút về trong cảnh nội Ký Châu.

Theo lý mà nói, lúc này đại quân Ô Lương hoặc là tiếp tục tấn công thành Đông Thịnh phủ, hoặc là tiến về phía Ký Châu.

Nhưng đã hơn mười ngày, đại quân Ô Lương vẫn không có động tĩnh gì, điều này có chút bất thường!

“Tiểu vương tử Ô Thác muốn chạy trốn!” Đôi mắt của Dương Chính Sơn nheo lại, nói.

“Chạy trốn?” Lữ Hoa nhìn hấn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy, bọn họ đã không muốn tiếp tục đánh nữa, mà là muốn rút khỏi Liêu Tây!”

Nghe vậy, mọi người đều chìm vào suy nghĩ.

Với thực lực của tộc Ô Lương, có thể đánh bại Đại Vinh sao?

Rõ ràng là không thể.

Đừng nhìn hiện tại Đại Vinh ở Liêu Tây liên tiếp thất bại, đại quân Ô Lương dường như không thể ngăn cản.

Thực ra, đây là tộc Ô Lương lợi dụng cơ hội tập kích bất ngờ.

Khánh vương và Kế Phi Ngữ khiến Trọng Sơn trấn hỗn loạn, tộc Ô Lương lại kiểm chế được lực lượng của Bắc Nguyên trấn, nên họ mới có cơ hội tiến vào Liêu Tây.

Bởi vì họ tập kích quá đột ngột, triều đình phản ứng có chút chậm chạp, nên mới xuất hiện tình trạng đại quân Ô Lương không thể ngăn cản.

Một khi triều đình điều động cấm quân, hoặc là điều động các quân đội biên giới khác đến hỗ trợ Liêu Tây, thì đại quân Ô Lương chỉ có thể bị đuổi ra khỏi Liêu Tây.

Tộc Ô Lương căn bản không có ý định chiếm cứ Liêu Tây, càng không có ý định chiếm cứ Bắc Nguyên trấn, họ hợp tác với Kế Phi Ngữ cũng chỉ là muốn lợi dụng cơ hội mà thôi.

Mục đích của họ không phải là lãnh thổ của Đại Vinh, mà là tài phú của Đại Vinh.

Chỉ riêng tài phú của Liêu Tây đã đủ để họ tiêu hóa một thời gian rồi.

Lúc này dừng lại mới là lựa chọn tốt nhất của họ.

Thực ra Dương Chính Sơn đã sớm nghĩ đến việc đại quân Ô Lương sẽ rút lui, nhưng hắn không hiểu rõ về tiểu vương tử Ô Thác, nếu tiểu vương tử Ô Thác là một kẻ tham lam, thì hắn rất có thể sẽ vì lòng tham mà tiếp tục tiến công Ký Châu.

Ký Châu là vùng đất giàu có của Liêu Đông, một mình Ký Châu sở hữu tài phú không kém gì Liêu Tây.

Nếu tiểu vương tử Ô Thác là một kẻ tham lam, thì hắn rất có thể sẽ vì tài phú mà tiến công Ký Châu.

Nhưng hiện tại xem ra, tiểu vương tử Ô Thác là một người có ý chí kiên định, không vì cám dỗ trước mắt mà mất bình tĩnh.

Những người trong trướng cũng nhanh chóng hiểu ra điều này, đều nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Chương 801: Cẩm Quân Xuất Kinh (1)

“Đại tướng quân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Ngưu Trang hỏi.

Dương Chính Sơn tiếp tục nhìn chăm chăm vào bản đồ, chìm vào im lặng.

Mọi người nhìn nhau, không ai dám quấy rầy hắn.

Thực ra, Dương Chính Sơn không xem trọng Thôi Lương. Dù dưới trướng Thôi Lương hiện có hàng vạn binh mã, nhưng trong mắt Dương Chính Sơn, đội quân đó chỉ là gà đất chó kiếng, không đáng để tâm.

Đánh bại Thôi Lương không phải chuyện khó.

Thử thách thực sự chính là tám vạn đại quân của tộc Ô Lương Hồ.

Đó là tám vạn kỵ binh Hồ!

Giống như tộc Đông Hải Hồ, tộc Ô Lương Hồ cũng là một dân tộc mà mọi người đều lớn lên trên lưng ngựa.

Hơn nữa, tộc Ô Lương Hồ đã ổn định hơn trăm năm, quân đội của họ đều là những binh lính được huấn luyện bài bản, điểm này vượt xa tộc Đông Hải Hồ rất nhiều.

Có thể nói, kỵ binh Ô Lương Hồ không bằng được Đãng Long Vệ, nhưng chắc chắn mạnh hơn kỵ binh của Trọng Sơn Trấn.

Đối đầu trực diện với tộc Ô Lương Hồ rõ ràng không phải lựa chọn khôn ngoan.

“Chúng ta sẽ đi đường vòng tới đây!” Dương Chính Sơn chỉ vào một thung lũng ở hướng tây bắc.

Mọi người nhìn theo, đều cảm thấy khó hiểu.

Dương Chính Sơn giải thích: “Đây là con đường bắt buộc khi chúng rời khỏi Trọng Sơn Trấn!”

Tuyến đường phía tây Trọng Sơn Trấn có địa hình rất hiểm trở, khác biệt hoàn toàn với các khu vực khác.

Mặc dù phần trung và đông của Trọng Sơn Trấn cũng là những dãy núi liên tiếp, nhưng vì núi không quá cao và địa hình tương đối bằng phẳng, nên việc vượt qua không quá khó khăn.

Tuy nhiên, tuyến đường phía tây thì khác, với những dãy núi trùng điệp và địa hình hiểm trở, những con đường chạy xuyên qua rất ít.

Trước đây, tộc Ô Lương Hồ đã dùng con đường này để tiến vào Liêu Tây, và giờ đây, họ cũng chỉ có thể rút lui theo lối đó.

Vị trí mà Dương Chính Sơn chỉ chính là điểm cuối của con đường này ở phía bắc. Chỉ cần vượt qua thung lũng này, trước mắt sẽ là thảo nguyên mênh mông.

Và thung lũng này chính là nơi hãn chọn làm chiến trường quyết định!

Hãn muốn dồn địch vào thế không thể thoát, nhưng liệu có thành công hay không còn phụ thuộc vào thực lực của hãn.

“Minh Hạo, người lập tức cử người quay về Trọng Sơn Quan thông báo cho Nguyên soái Bàng, chúng ta cần một lượng lớn dầu hỏa, nhờ ông ấy chuẩn bị càng nhiều càng tốt cho chúng ta!”

“Ngưu tướng quân, Đường tướng quân, các người sẽ dẫn đại quân tiến tới đây, ta yêu cầu trong nửa tháng phải đến nơi!”

“Nếu không đến kịp, sẽ xử theo quân pháp!”

Ánh mắt sắc bén của Dương Chính Sơn quét qua Nguu Trang và Đường Phi Hổ.

Đại quân xuất phát mà không đến kịp mục tiêu, dù có chém đầu họ, hấn cũng không ngại.

Nhưng lời nói này không nhằm vào hai người họ, mà là nhắm đến các võ quan cấp trung và thấp.

Trong số hàng vạn binh lính, khó tránh khỏi có những kẻ bất tài, đặc biệt là đội quân tiếp viện vừa mới gia nhập từ tuyến phía nam. Không phải Dương Chính Sơn coi thường họ, nhưng thực sự họ kém xa Đằng Long Vệ.

Để tránh những kẻ bất tài này làm chậm trễ kế hoạch, hấn mới ra lệnh nghiêm khắc như vậy.

“Mặt tướng tuân lệnh!” Nguu Trang và Đường Phi Hổ vội vàng đứng dậy, chấp tay đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, nói tiếp: “Ngày mai ta sẽ dẫn theo thân vệ doanh đi trước để trinh sát, đại quân tạm thời giao cho Nguu tướng quân và Đường tướng quân chỉ huy, các người phải nghe lệnh hai vị tướng quân, rõ chưa?”

“Rõ!” Mọi người đứng dậy đáp.

Một đêm yên bình trôi qua.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn theo thân binh và thân vệ rời khỏi đại doanh, tiến về phía bắc rồi rẽ sang phía tây, đến thung lũng mà hấn đã chọn.

Còn Thôi Lương đang chặn dòng sông Nghênh? Cứ để hấn tiếp tục đợi ở đó.

Dương Chính Sơn rất tò mò, khi Thôi Lương phát hiện ra họ không đến Quy Ninh Thành, hấn sẽ có phản ứng gì và xử lý

dòng nước bị chặn như thế nào.

Ngày 28 tháng 7.

Dương Chính Sơn đến một thung lũng vô danh.

Trên bản đồ, thung lũng này chỉ có một đường viền sơ lược, không có chi tiết, nhưng trước đây Dương Chính Sơn đã có vài dự tính về nó.

Thung lũng, đơn giản là vùng đất thấp giữa hai ngọn núi.

Thung lũng trước mắt rất lớn, dài hơn mười dặm từ bắc xuống nam, rộng khoảng bốn đến năm dặm từ đông sang tây, có hình dạng như một chiếc loa hướng về phía nam. Xung quanh thung lũng là những ngọn núi cao, và lối ra phía bắc không quá hẹp, với hai bên là hai sườn núi tương đối bằng phẳng.

Nếu xây một cửa ải ở đây, có thể dễ dàng kiểm soát con đường này.

Nhưng nếu chỉ bố trí đại quân để chặn địch, địa hình ở đây lại không mang lại quá nhiều lợi thế.

Nói đơn giản, nơi này không có điều kiện để tạo ra một trận địa mà một người có thể chặn được cả ngàn quân địch.

Tuy nhiên, chính điều này lại phù hợp với ý đồ của Dương Chính Sơn.

Hắn cần một địa hình như thế này.

Đứng trên sườn núi, nhìn xuống thung lũng dài và hẹp, Dương Chính Sơn vuốt râu, đôi mắt sáng lên.

“Thôi Lương, ha ha, ngươi thực sự đã mang đến cho lão phu một bất ngờ!”

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ngươi đã có địa lợi, thì lão phu sẽ chiếm hết thiên thời, địa lợi và nhân hòa. Với bảo địa

này và thiên thời như vậy, lão phu muốn thua cũng khó!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Hắn chọn nơi này chính là nhờ gợi ý từ việc Thôi Lương chặn dòng sông Nghênh.

Thành thật mà nói, những ngày qua hắn luôn suy nghĩ về cách đối phó với đại quân Ô Lương.

Tám vạn quân Ô Lương thực sự gây áp lực lớn cho hắn.

Hắn đã vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra cách nào để đánh bại họ.

Tuy nhiên, sau khi biết Thôi Lương chặn dòng sông Nghênh, trong đầu hắn nảy ra một ý tưởng.

Đó là tận dụng lợi thế của địa hình.

Chương 802: Cấm Quân Xuất Kinh (2)

Bây giờ, khi đứng trước thung lũng này, hắn tin rằng kế hoạch trong lòng mình có thể được thực hiện một cách hoàn hảo.

Ngày 3 tháng 8.

Triều đình cuối cùng cũng ra lệnh điều động sáu doanh cấm quân trong số mười hai doanh Phấn Vũ, Diệu Vũ, Luyện Vũ, Hiến Vũ, Cấm Dũng, Quả Dũng tiến về phía bắc để chặn đứng đại quân Ô Lương tại Kế Châu.

Tuy nhiên, chỉ ba ngày sau khi sáu doanh cấm quân xuất phát, tiểu vương tử Ô Thác đã bắt đầu rút lui.

Khi sáu doanh cấm quân đến Kế Châu, tiểu vương tử Ô Thác đã rút về Hóa Đức Phủ.

Tám vạn kỵ binh Hồ mang theo vô số của cải cướp được, tập trung tại Hóa Đức Phủ.

Đó là những tài sản mà họ đã cướp bóc được, bao gồm vàng bạc châu báu, lương thực, gia súc, thảo dược, vải vóc, da thú và nhiều loại vật tư khác.

Có thể nói, lần này kỵ binh Hồ đã phát tài lớn, với giá trị tối thiểu lên đến hàng triệu lượng bạc trắng.

Trong khi đó, Liêu Tây bị họ tàn phá trở thành một vùng đất nghèo nàn, phần lớn dân chúng đều bị họ cướp bóc.

Cùng lúc đó, Thôi Lương, người đã đợi hơn mười ngày tại hẻm núi phía tây Quy Ninh Thành, cuối cùng cũng phát hiện

ra rằng đại quân Trọng Sơn Trần đã rời đi.

Thực ra, hấn đã cảm thấy có điều gì đó không ổn từ lâu, theo lý thuyết thì đại quân Trọng Sơn Trần đã phải đến Quy Ninh Thành, nhưng vì không dám phái trinh sát ra ngoài nên chỉ có thể lo lắng chờ đợi. Đến khi không thể chịu đựng được nữa, hấn mới cử trinh sát đi điều tra.

Kết quả là, trinh sát phát hiện ra rằng đại quân Trọng Sơn Trần không đến Quy Ninh Thành mà đã chuyển hướng về phía bắc.

Nhìn hẻm núi đã biến thành một vùng nước mênh mông, sắc mặt của Thôi Lương vô cùng khó coi.

Kế sách mà hấn vất vả nghĩ ra lại không phát huy được bất kỳ tác dụng nào.

Không chỉ vậy, giờ đây đứng trước vùng nước mênh mông này, hấn cũng không biết phải xử lý ra sao.

Đào mở lối ra của hẻm núi?

Quy Ninh Thành ở phía dưới sẽ ngay lập tức biến thành một vùng đầm lầy, hàng vạn dân chúng và quân hộ sẽ hy sinh vô nghĩa.

Thôi được, hấn không quan tâm đến những dân chúng và quân hộ đó, cũng không quan tâm đến Quy Ninh Thành, hấn chỉ tức giận vì kế sách của mình không có đất dụng võ.

Vì vậy, cuối cùng hấn quyết định rời đi, dẫn theo hai ngàn binh lính rời khỏi, bỏ lại hẻm núi đã trở thành một vùng nước mênh mông.

Tuy nhiên, hấn không chỉ bỏ lại hẻm núi mà còn bỏ lại hàng vạn dân chúng và quân hộ ở phía đông hẻm núi.

Chỉ ba ngày sau khi họ rời đi, lối ra của hẻm núi bị dòng nước mạnh mẽ cuốn trôi.

Nước lũ kinh hoàng tràn ra, cuốn theo vô số đá và bùn đất, ập đến như vũ bão, không gì có thể ngăn cản được, nuốt chửng cả trăm dặm.

Chỉ trong vòng một ngày, khu vực xung quanh Quy Ninh Thành trong phạm vi trăm dặm đã biến thành một vùng nước mênh mông.

Hàng vạn dân chúng trở thành những linh hồn dưới nước.

Khi Dương Chính Sơn nhận được tin này, hấn ngồi trong trường doanh im lặng hơn nửa canh giờ.

Thực ra, hấn có thể ngăn chặn được việc này.

Nhưng hấn đã không làm!

Bởi vì hấn cần nhanh chóng chiếm lấy thung lũng trước mắt này, nếu tiết lộ hướng đi của đại quân quá sớm, Thôi Lương có thể sẽ chiếm lấy thung lũng này trước họ.

Đến lúc đó, kế hoạch của hấn cũng sẽ thất bại.

Ngoài lý do này, còn một lý do khác, đó là hấn muốn dân chúng và quân hộ ở tuyến phía tây Trọng Sơn Trấn nhận rõ bộ mặt thật của Thôi Lương.

Hy sinh hàng vạn dân chúng và quân hộ để nhiều người hơn nữa nhận ra bộ mặt thật của Thôi Lương!

Kế Phi Ngữ và Thôi Lương đã hoạt động gần hai mươi năm ở tuyến phía tây Trọng Sơn Trấn, khiến dân chúng và quân hộ ở đây chỉ biết đến tham tướng mà không biết đến triều đình.

Nếu không để họ nhận ra bộ mặt thật của Thôi Lương, họ có thể sẽ đi theo hấn đến cùng.

“Lữ công công, tiếp theo phải dựa vào Mật Vũ Vệ của các người rồi!” Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, ngẩng đầu nhìn

Lữ Hoa, người đang ngồi bên cạnh ung dung thưởng trà.

Đối mặt với cái chết của hàng vạn dân chúng và quân hộ, Dương Chính Sơn ít nhiều cảm thấy áy náy và tự trách, nhưng Lữ Hoa lại tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, không hề có chút dao động nào.

Như thể những dân chúng và quân hộ đó chỉ là cỏ rác không liên quan gì đến hắn.

Chu Lan từng nói Lữ Hoa là người tàn nhẫn, vô tình vô nghĩa.

Giờ xem ra Chu Lan nói không sai.

“Dương tướng quân yên tâm, ta đã cử người lan truyền tin tức Thôi Lương dùng nước lũ nhấn chìm Quy Ninh Thành rồi!” Lữ Hoa nói nhẹ nhàng.

Dương Chính Sơn cũng không thêm chấp nhận, chỉ gật đầu nhẹ.

Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Hơn nữa, dù hắn có muốn chấp nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chương 803: Vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió Tây Bắc!

Phủ thành Hóa Đức, trong đại sảnh của tri phủ cũ.

Tiểu vương tử Ô Thác mặc một chiếc áo dài màu xanh lam, ngồi ở vị trí chủ tọa, cầm tách trà nhấp nhẹ.

Ô Thác năm nay hơn ba mươi tuổi, dung mạo của hắn không giống người Hồ bình thường với vẻ thô kệch, ngũ quan rõ nét, gò má như được đao gọt, lạnh lùng mà anh tuấn. Tính tình của hắn cũng không giống người Hồ thô tục, hắn rất đam mê văn hóa Nho gia của Đại Vinh, thích đọc sách Nho, hành vi cử chỉ đều tuân theo lễ nghi Nho gia.

Hắn thích sự phồn hoa của Đại Vinh, thích sự thịnh vượng của Đại Vinh, thích tất cả mọi thứ của Đại Vinh, cho nên hắn khao khát có được tất cả những gì thuộc về Đại Vinh.

Uống hết một chén trà, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Thôi Lương đang đứng trong đại sảnh.

“Người nói Dương Chính Sơn đã dẫn đại quân chiếm lĩnh Quan Sơn Khẩu?” Hắn bình thản hỏi.

Quan Sơn Khẩu chính là lối ra của sơn cốc Vô Danh, sơn cốc không có tên, nhưng cửa ra của sơn cốc lại có tên là Quan Sơn Khẩu.

“Bẩm vương tử, thuộc hạ đã phái người đi xác nhận, đại quân Trọng Sơn trấn đã đóng quân ở ngoài Quan Sơn Khẩu.” Thôi Lương cung kính đáp.

“Ồ!”

Khỏe miệng Ô Thác mỉm cười, ánh mắt lóe lên, “Nếu ta không nhớ nhầm, Quan Sơn Khẩu hẳn là rất rộng rãi nhỉ!”

“Đúng vậy, Quan Sơn Khẩu rộng chừng hai dặm, hơn nữa sườn núi hai bên khá bằng phẳng, có thể cưỡi ngựa chạy trên đó!” Thôi Lương đáp.

Ô Thác đứng dậy, cầm quạt xếp gõ vào lòng bàn tay, nói: “Thú vị thật, hẳn muốn cùng chúng ta quyết chiến ở Quan Sơn Khẩu!”

“Chẳng lẽ hẳn cho rằng với binh lực dưới trướng hẳn có thể chống lại tám vạn dũng sĩ của Ô Lương ta sao?”

Thôi Lương hơi chần chừ, nhưng vẫn nói: “Vương tử, người này tên Dương Chính Sơn, tâm kế hơn người, không thể không đề phòng!”

Ô Thác lắc quạt xếp, “Ta không có ý coi thường hẳn, ta chỉ cảm thấy hẳn chọn Quan Sơn Khẩu không sáng suốt!”

Ô Thác không phải là người nông cuồng tự đại, hơn nữa cho dù hẳn có nông cuồng tự đại cũng sẽ không coi thường Dương Chính Sơn.

Trong mắt hẳn, Quan Sơn Khẩu không phải là nơi có lợi đối với Dương Chính Sơn.

Mặc dù nơi đó là lối ra của sơn cốc Vô Danh, nhưng không có hiểm trở để phòng thủ.

“Nhưng Dương Chính Sơn là một người thông minh.” Thôi Lương nói.

Ô Thác gật đầu đồng ý, còn nhìn Thôi Lương đầy tán thưởng, “Người nói không sai, hẳn là một người thông minh, sẽ không làm chuyện gì không sáng suốt!”

“Nếu hẳn chọn Quan Sơn Khẩu, vậy chứng tỏ hẳn có nắm chắc có thể cản được chúng ta ở Quan Sơn Khẩu!”

“Nhưng chúng ta cũng không thể bị hấn dọa sợ!”

Ô Thác nghĩ ngợi, nói tiếp: “Thế này đi, ngươi quay về dẫn binh vào sơn cốc trước, mười ngày sau, dũng sĩ dưới trướng ta sẽ lần lượt đến sơn cốc!”

Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được Dương Chính Sơn sẽ không đánh trận không có nắm chắc, vì để tránh Dương Chính Sơn bày bẫy rập trong sơn cốc, hắn quyết định để Thôi Lương đi thăm dò trước.

Thôi Lương cũng không ngốc, rất nhanh đã hiểu được ý của hắn, mặc dù trong lòng có chút không muốn, nhưng tình thế mạnh hơn người, bây giờ gã chỉ có thể đi theo Ô Thác đến cùng, hơn nữa sau này gã còn phải dựa vào Ô Thác, cho nên gã chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của Ô Thác.

Sau khi từ phủ Hóa Đức trở về đại doanh Ninh thành, Thôi Lương lập tức phái năm nghìn binh lính đến sơn cốc phía nam Quan Sơn Khẩu.

Mà ngay khi Thôi Lương hành động, ám vệ và bóng tối của Mật Võ Vệ cũng bắt đầu lan truyền tin tức ở các thành lớn thuộc đường Tây của Trọng Sơn trấn.

Với năng lực của Mật Võ Vệ, truyền tin tức loại nhiệm vụ này thực sự quá đơn giản, chỉ trong ba đến năm ngày, tin tức ở Quy Ninh thành đã lan ra khắp các thành lớn thuộc đường Tây của Trọng Sơn trấn, các vệ sở và thôn bảo lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí ở đường Tây của Trọng Sơn trấn trở nên kỳ lạ, các tướng sĩ trong quân đều bàn tán xôn xao về chuyện ở Quy Ninh thành.

Thực ra trước đây bất kể là Kế Phi Ngữ hay là Thôi Lương, ở đường Tây của Trọng Sơn trấn đều rất được lòng người.

Mặc dù cuộc sống của bách tính ở đường Tây của Trọng Sơn trấn không giàu có, nhưng những năm gần đây coi như

cũng yên ổn, cộng thêm vài lần đại chiến trước đó, đường Tây của Trọng Sơn trấn cũng không bị tổn thất quá lớn, cho nên trong lòng bách tính và quân hộ đều rất cảm kích Kế Phi Ngữ và Thôi Lương.

Nhưng ác quả mà Thôi Lương gieo xuống ở Quy Ninh thành thực sự khiến người ta lạnh lòng.

Hàng vạn bách tính và quân hộ cứ thế hi sinh một cách vô nghĩa, khiến bách tính và quân hộ ở đường Tây của Trọng Sơn trấn nghĩ thế nào?

Bọn họ sẽ sợ có một ngày Thôi Lương cũng khiến bọn họ hi sinh một cách vô nghĩa.

Bách tính sợ, quân hộ sợ, tướng sĩ cũng sợ.

Tin tức càng truyền càng rộng, đường Tây của Trọng Sơn trấn nhanh chóng trở nên rối loạn.

Mà khi Thôi Lương biết được những chuyện này, trong lòng vừa phẫn nộ lại vừa bất lực.

Bởi vì chuyện này quả thực là gã làm, gã muốn thoái thác cũng không thể thoái thác.

Lúc này gã không nghĩ đến việc thu phục lòng người, mà là nghĩ mau chóng rời khỏi Trọng Sơn trấn theo Ô Thác.

Vì mau chóng rời khỏi Trọng Sơn trấn, Thôi Lương cũng không so đo chuyện Ô Thác để gã làm pháo hôi nữa, trái lại vô cùng tích cực điều binh khiến tướng đến Quan Sơn Khẩu.

Đồng thời, đại quân Ô Lương cũng nhanh chóng thu thập của cải cướp được, bắt đầu chuyển hướng về phía Quan Sơn Khẩu.

Mà sáu doanh cấm quân ở Ký Châu dưới sự dẫn dắt của Lương Trữ cũng triển khai phản kích đối với đại quân Ô Lương.

Ngày 18 tháng 8.

Quân tiên phong của cấm quân đại chiến với quân đoạn hậu của đại quân Ô Lương ở phía bắc phủ Lâm Thanh, tám nghìn kỵ binh cấm quân lấy cái giá thảm thiết đánh bại một vạn kỵ binh Ô Lương.

Ngày 20 tháng 8.

Tiểu vương tử Ô Thác rút khỏi phủ Hóa Đức, mấy vạn đại quân kỵ binh cũng mang theo lượng lớn vật tư chuyển đến đường Tây của Trọng Sơn trấn.

Hơn mười ngày sau đó, cấm quân nhiều lần giao chiến với quân đoạn hậu của đại quân Ô Lương, hai bên mỗi bên thắng một trận, mỗi bên đều có thương vong.

Mà tình hình ở Quan Sơn Khẩu cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi xác định trong sơn cốc không có bẫy, Thôi Lương điều tất cả tướng sĩ dưới trướng vào trong sơn cốc, sau đó nhiều lần phát động tiến công thăm dò đối với Quan Sơn Khẩu.

Mặc dù lần nào cũng bị Dương Chính Sơn đánh lui, nhưng theo Ô Lương Hồ kỵ lần lượt đến nơi, tướng sĩ đại quân Trọng Sơn trấn cũng cảm nhận được áp lực rất lớn.

Địch mạnh ta yếu, địch đông ta ít.

Đối mặt với tình hình chiến đấu như vậy, nói trong lòng tướng sĩ không lo lắng, tuyệt đối là không thể.

Nhưng đối với chuyện này, Dương Chính Sơn lại thể hiện vô cùng bình tĩnh.

Trong lều lớn của đại doanh.

Dương Chính Sơn ngồi sau bàn, vẻ mặt thoải mái nhìn Tạ Uyên.

“Dầu hỏa đã vận chuyển tới bao nhiêu rồi?”

“Đã vận chuyển tới ba vạn cân rồi!” Tạ Uyên nghiêm nghị đáp.

Ba vạn cân dầu hỏa không phải là con số nhỏ, phải biết rằng những dầu hỏa này đều là dầu thực vật và dầu động vật, thường dùng làm dầu đèn hoặc làm nến.

Chỉ trong chưa đầy một tháng, thu thập được ba vạn cân dầu hỏa cũng làm khó Bàng Thang rồi.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Còn lồng cỏ thì sao?”

“Theo yêu cầu của tướng quân, đội công trình đã đan chế mười vạn chiếc lồng cỏ lớn nhỏ khác nhau!” Tạ Uyên đáp.

Cái gọi là lồng cỏ thực ra là lồng tròn đan bằng cành cây và cỏ, rất đơn giản, rất thô sơ, rất tùy ý.

“Gần đủ rồi, bây giờ vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông! Không, là chỉ thiếu gió Tây Bắc!” Dương Chính Sơn mỉm cười.

“Gió Tây Bắc!” Tạ Uyên sửng sốt, đến bây giờ bọn họ vẫn không biết kế hoạch của Dương Chính Sơn, chỉ dựa vào sự tin tưởng mù quáng đối với Dương Chính Sơn.

“Không sai, chính là gió Tây Bắc!”

Dương Chính Sơn đứng dậy, đi ra ngoài lều, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u.

“Mười ngày nữa là thời điểm có gió Tây Bắc lớn nhất!”

Ở Trọng Sơn trấn, mùa hạ và mùa thu chủ yếu là gió biển từ phía đông nam, còn gần đến mùa đông sẽ có gió Tây Bắc từ nơi băng tuyết thổi đến.

Dương Chính Sơn chờ đợi chính là gió Tây Bắc từ nơi băng tuyết thổi đến.

“Nhưng trước đó, chúng ta còn một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, đó chính là ngăn cản địch nhân tiến công, tuyệt đối không thể để địch nhân chiếm lĩnh Quan Sơn Khẩu!”

Chương 804: Các Đạo Quân Cùng Đến (1)

Ngày 25 tháng 8.

Trong thung lũng, hai vạn đại quân dưới trướng Thôi Lương và bốn vạn kỵ binh của tiểu vương tử Ô Thác đã tập hợp, số kỵ binh còn lại vẫn đang tiếp tục đến.

Đồng thời, cấm quân cũng đang bám sát phía sau, đã tiến vào địa phận Hóa Đức phủ.

Ngoại thành Hóa Đức phủ, trong doanh trại cấm quân.

Lương Trữ đứng trước bản đồ chăm chú quan sát, sau lưng hắn là sáu vị đề đốc của cấm quân.

Đề đốc Phấn Võ doanh Chu Lan, đề đốc Diêu Võ doanh Quảng Bình hầu Tạ Âu, đề đốc Luyện Võ doanh Kiến Lương hầu Lữ Thích Chi, đề đốc Hiền Võ doanh Nam Dương hầu Lục Bách Thư, đề đốc Cẩm Dũng doanh Vũ Tín hầu Tào Xán, và đề đốc Quả Dũng doanh Tuyên Bình hầu Trương Ngao.

Sáu vị hầu gia, cùng với đại tiểu thư của một phủ quốc công, đội hình như vậy tuyệt đối có thể xem là xa hoa.

Lương Trữ nhìn con đường xuyên qua Trọng Sơn trấn Tây Lộ, sắc mặt ngưng trọng.

“Dương tướng quân vẫn chưa hồi âm sao?” Lương Trữ quay đầu nhìn Chu Lan.

Chu Lan khẽ lắc đầu, “Vẫn chưa!”

Bọn họ đều là người quen của Dương Chính Sơn, thực ra từ khi họ tiến vào Liêu Tây đã gửi tin cho Dương Chính Sơn,

hai bên cũng đã trao đổi tin tức vài lần.

Lương Trữ hy vọng Dương Chính Sơn có thể phối hợp với họ cùng bao vây đội kỵ binh Ô Lương, tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn luôn ở lại Quan Sơn Khẩu, thậm chí còn bảo họ không nên truy đuổi quá gấp.

Đối với yêu cầu của Dương Chính Sơn, Lương Trữ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn tin tưởng Dương Chính Sơn, cứ chậm rãi theo sau đại quân Ô Lương, thỉnh thoảng lại giao chiến một trận.

Nếu không, với việc đại quân Ô Lương mang theo nhiều vật tư như vậy, đáng lẽ họ đã sớm đuổi kịp.

Trong lúc Lương Trữ đang đoán xem Dương Chính Sơn có ý đồ gì, bên ngoài doanh trại đột nhiên có người hô, “Bẩm hầu gia, Dương tướng quân gửi tin!”

“Mang vào!” Lương Trữ không cần nghĩ ngợi liền hô.

Một binh sĩ bên ngoài doanh trại lập tức tiến vào, dâng một phong thư cho Lương Trữ.

Sau khi xem xong thư, Lương Trữ lại nhìn về phía bản đồ.

“Phía bắc Tây Lăng thành!”

Hắn tìm thấy vị trí của Tây Lăng thành trên bản đồ.

Tây Lăng thành cũng giống như Quy Ninh thành, đều là một tiểu thành trên Trấn Tây Lộ, nhưng Tây Lăng thành nằm ở giữa tuyến đường thông suốt Trấn Tây Lộ, tức là ở phía nam của Quan Sơn Khẩu.

“Hầu gia, Dương tướng quân có kế sách gì không!” Chu Lan tò mò hỏi.

Đối với Dương Chính Sơn, Chu Lan tự nhiên rất quen thuộc.

Dương Chính Sơn với nàng vừa là thầy vừa là bạn, mặc dù họ đã vài năm không gặp, nhưng tình cảm giữa hai người không những không giảm mà còn tăng lên.

Ừm, chỉ đơn thuần là tình thầy trò và bạn bè thôi, đừng nghĩ lệch lạc.

Những năm qua nàng vẫn luôn trao đổi thư từ với Dương Chính Sơn, khi ở kinh đô gặp rắc rối hay vấn đề gì, nàng đều thỉnh giáo Dương Chính Sơn. Nói thật, Dương Chính Sơn thực sự đã dạy cho nàng rất nhiều thứ.

“Dương tướng quân bảo chúng ta trong bốn ngày phải đến phía bắc Tây Lăng thành!” Lương Trữ nói.

Mọi người đều nhìn về vị trí của Tây Lăng thành trên bản đồ.

“Chẳng lẽ Dương tướng quân muốn cùng chúng ta hợp lực giáp kích đại quân Ô Lương?” Tuyên Bình hầu Trương Ngao suy đoán.

Tây Lăng thành và Quan Sơn Khẩu vừa vặn nằm ở hai đầu nam bắc của thung lũng, nếu hai bên cùng lúc phát động tấn công, thì có thể tạo thành thế gọng kìm.

Tuy nhiên, vấn đề lớn ở đây là liệu Dương Chính Sơn có thể chặn đứng được cuộc tấn công của kỵ binh Hồ ở Quan Sơn Khẩu hay không.

Nếu không chặn được, thì thế giáp kích này cũng chỉ là vô ích, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Một khi để đại quân Ô Lương thoát ra khỏi Quan Sơn Khẩu, thì việc họ muốn chặn đứng đại quân Ô Lương gần như là không thể.

Bên ngoài Quan Sơn Khẩu là một thảo nguyên mênh mông bát ngát, muốn ngăn chặn kỵ binh Ô Lương trên thảo nguyên

chẳng khác nào nói mơ giữa ban ngày.

Lương Trữ trầm tư một lát, khẽ lắc đầu, nói: “Chắc chắn không đơn giản như vậy, Dương tướng quân hẳn là có kế hoạch khác!”

“Vậy chúng ta có nên phối hợp với Dương tướng quân không?” Vũ Tín hầu Tào Xán nhìn về phía Lương Trữ.

Theo lý mà nói, họ không cần phải phối hợp với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn chỉ là tổng binh của Trọng Sơn trấn, còn bọn họ đều là hầu tước siêu phẩm.

Về cấp bậc và thân phận, họ đều cao hơn Dương Chính Sơn, việc họ phải phối hợp với Dương Chính Sơn vốn dĩ là không hợp quy tắc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Chính Sơn không chỉ là tổng binh của Trọng Sơn trấn, hẳn còn là thông gia của Thường Bình hầu phủ, với mối quan hệ này, cho dù trong lòng họ có bất mãn gì với Dương Chính Sơn, cũng không thể nói ra trước mặt Lương Trữ.

Lương Trữ ngẩng đầu nhìn Tào Xán, nói: “Đương nhiên là phải phối hợp!”

Đừng tưởng hẳn là thống lĩnh của cấm quân, những vị hầu gia này sẽ ngoan ngoãn nghe lời hẳn.

Mọi người đều là hầu gia, không ai cao hơn ai, cũng không ai lợi hại hơn ai.

Lợi thế duy nhất của Lương Trữ là hẳn đang giữ chức thống lĩnh cấm quân, mặc dù tước vị tương đương, nhưng chức quan của hẳn cao hơn mấy vị hầu gia này một bậc, hơn nữa hẳn còn là thống lĩnh cấm quân do Thừa Bình đế đích thân phong, nên hẳn mới có thể chế ngự được mấy vị hầu gia này.

Nếu không có chức vụ thống lĩnh cấm quân, mấy vị hầu gia này sẽ không thèm để ý đến hấn, một Thường Bình hầu.

Lương Trữ biết rõ những gì Tào Xán đang nghĩ.

Nhưng hiện tại không phải là lúc để tính toán những chuyện này, hấn trực tiếp ra lệnh: “Ngày mai đại quân xuất phát, trong vòng bốn ngày phải đến được phía bắc Tây Lăng thành!”

“Rõ!”

Mọi người đồng thanh nhận lệnh.

...

Trong đại doanh của Ô Lương Hồ tộc, tại một thung lũng vô danh.

Ô Thác nhìn đám tướng lĩnh dưới trướng, thần sắc có chút khó coi.

Chương 805: Các Đạo Quân Cùng Đến (2)

Những ngày gần đây, họ đã nhiều lần phát động tấn công vào Quan Sơn Khẩu, nhưng không những không chiếm được Quan Sơn Khẩu, mà còn tổn thất không ít binh lính.

Hết lần này đến lần khác, liên tiếp ba lần đều thất bại, khiến Ô Thác rất bất mãn.

Ô Thác cũng là một người kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của hắn đến từ năng lực bản thân và sức mạnh của các chiến binh dưới trướng.

Tuy nhiên, hiện tại các chiến binh của hắn liên tục thất bại dưới tay đại quân Trọng Sơn trấn, khiến hắn có cảm giác mất mặt.

“Các người đều là những kẻ bất tài sao? Ngay cả một cửa ải cũng không công phá được?”

Hắn không hài lòng quở trách đám tướng lĩnh dưới trướng.

Thôi Lương đứng sau một đám tướng lĩnh của Ô Lương, cúi đầu, sắc mặt bình thản.

Ừm, sắc mặt bình thản, nhưng trong lòng lại cười lạnh liên tục.

Hừ hừ, trước đây đám người Hồ thô lỗ này còn coi thường ta, giờ thì đến lượt các người rồi, các người mau đi chiếm Quan Sơn Khẩu đi!

Trước khi đại quân Ô Lương đến, hắn cũng đã thử tấn công Quan Sơn Khẩu, kết quả không cần nói, hắn thua rất thảm.

Sau khi đại quân Ô Lương đến, các tướng lĩnh của Ô Lương biết chuyện này đều cười nhạo Thôi Lương, nào là bất tài, nhất gan, vô dụng, những lời sỉ nhục đủ loại không thể kể hết.

Thậm chí những tên này còn nói thẳng trước mặt Thôi Lương, ý khinh thường và coi rẻ không hề che giấu.

Đối mặt với những quý tộc của Ô Lương Hồ tộc này, Thôi Lương, người vừa mới đầu hàng tiểu vương tử Ô Thác, tự nhiên không dám đắc tội, nên hắn chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Hiện tại thấy Ô Thác quở trách những người này, trong lòng hắn vô cùng hả hê.

Tuy nhiên, Ô Thác chỉ quở trách vài câu rồi thôi, dù sao những người này đều là thuộc hạ được hắn tin tưởng, chỉ cần quở trách vài câu là đủ, không cần thiết phải trị tội họ.

Sau khi quở trách xong, Ô Thác chuyển sang nói: “Cắm quân Đại Vinh đã sắp đến Tây Lăng thành, chúng ta phải nhanh chóng đột phá Quan Sơn Khẩu!”

Dương Chính Sơn dẫn đầu đại quân Trọng Sơn trấn ở phía trước, Lương Trữ dẫn theo mấy vạn cấm quân ở phía sau, hiện tại họ đang rơi vào tình thế trước có sói sau có hổ.

Tuy nhiên, Ô Thác không cho rằng đây là đường cùng, nên hắn chỉ cảm thấy áp lực, chứ không hề cảm thấy lo lắng.

Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần họ thoát ra khỏi Quan Sơn Khẩu, thì mọi vấn đề sẽ không còn nữa.

Và thực tế cũng là như vậy, chỉ cần ra khỏi Quan Sơn Khẩu, thì đó chính là địa bàn của họ, chiến đấu trên thảo nguyên, họ có lợi thế bẩm sinh.

Còn về vật tư cướp được, chỉ cần mang đi được một phần ba, thì chuyến đi này của họ cũng không coi là lỗ vốn.

“Truyền lệnh xuống, hai ngày sau, phát động tấn công, trận này tất thắng!”

Ô Thác đã quyết định phát động tổng tấn công, và hai ngày sau chính là ngày mùng 1 tháng 9.

...

Phía bắc Tây Lăng thành.

“Báo, bẩm hầu gia, Đổng Long Vệ chỉ huy thêm sự Dương Minh Chí cầu kiến!”

Lương Trữ vừa dẫn cấm quân đến phía bắc Tây Lăng thành, Dương Minh Chí đã tìm đến.

Doanh trại còn chưa dựng xong, Lương Trữ đang phái người tìm kiếm địa điểm thích hợp để đóng quân, thì nghe thấy trinh sát báo cáo.

“Mau mời vào!” Lương Trữ nghe thấy là Dương Minh Chí, lập tức nói.

Một lát sau, Dương Minh Chí dẫn theo mấy chục tùy tùng đến trước mặt Lương Trữ.

“Hạ quan bái kiến hầu gia!”

“Ha ha, Minh Chí mau miễn lễ!” Lương Trữ xuống ngựa đỡ Dương Minh Chí dậy.

Hai nhà họ thực sự là thông gia, Lương Trữ thấy Dương Minh Chí cũng rất vui mừng.

Dương Minh Chí đứng thẳng người, cười nói: “Hầu gia là trưởng bối, văn bối hành lễ với hầu gia là nên làm.”

Theo bối phận, Dương Minh Chí nên gọi Lương Trữ là gia gia, dù sao Dương Vân Tuyết cũng là cháu dâu của Lương

Trữ.

Được rồi, Lương Trữ còn cao hơn Dương Chính Sơn một bậc.

“Ha ha, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!” Lương Trữ không khách sáo, mời Dương Minh Chí cùng đi tuần tra.

“Phụ thân ngươi có kế hoạch gì không?” Hấn hỏi.

Dương Minh Chí gật đầu, nói: “Gia phụ quả thực có kế hoạch, nhưng cụ thể kế hoạch thế nào, văn bối cũng không rõ!”

“Ồ! Ngay cả ngươi cũng không biết?” Lương Trữ cảm thấy kinh ngạc.

Dương Minh Chí cười nói: “Cách đây ba ngày, văn bối đã ở đây đợi hầu gia rồi.”

Quả thực hấn cũng không biết Dương Chính Sơn đang giờ trò gì!

Không chỉ hấn, hiện tại không ai hiểu Dương Chính Sơn đang làm gì.

Dương Chính Sơn không giải thích với bất kỳ ai, chủ yếu là vì chuyện này liên quan đến những thứ không thể giải thích được.

Ví dụ như khi nào gió tây bắc thổi đến?

Khi thời gian này chính xác đến từng giờ từng phút, thì Dương Chính Sơn phải giải thích như thế nào?

Chẳng lẽ lại nói rằng bản thân có thể cảm ứng được thời tiết!

Ước chừng cho dù hấn có giải thích thì cũng không ai tin.

Nên hấn dứt khoát không giải thích nữa.

“Vậy chúng ta cần làm gì?” Lương Trữ hỏi.

Dương Minh Chí đưa một bức thư tay cho Lương Trữ, Lương Trữ mở ra xem.

Bên trên chỉ có một dòng chữ đơn giản.

Ngày mùng 1 tháng 9, giờ Sửu khắc thứ ba, phát động tấn công.

Bên dưới có chữ ký và ấn quan của Dương Chính Sơn.

Điều này cho thấy đây là một công văn, chứ không phải thư riêng của Dương Chính Sơn.

Cũng có nghĩa là nếu Lương Trữ hành động theo yêu cầu trong thư mà xảy ra sai sót, thì Dương Chính Sơn sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Còn vì sao lại phải trang trọng như vậy.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Trọng Sơn trấn và cầm quân không có mối quan hệ trực thuộc, không ai có trách nhiệm phải phối hợp với ai, cũng không ai có quyền điều động ai.

Nếu ý kiến của hai bên thống nhất, thì sẽ phối hợp lẫn nhau.

Nếu ý kiến không thống nhất, thì cũng có thể phá rối lẫn nhau.

Việc đưa cho Lương Trữ một công văn như vậy, cũng coi như để Lương Trữ có lời giải thích với cấp trên và cấp dưới, tránh khó xử.

Lương Trữ cất thư tay đi, gật đầu nói: “Bản hầu đã hiểu, bản hầu sẽ xuất kích đúng thời gian!”

“Tạ ơn hầu gia!” Dương Minh Chí chấp tay cười nói.

Lương Trữ tùy ý phát tay, cười nói: “Bản hầu tin tưởng vào năng lực của phụ thân ngài!”

Sau đó, hai người vừa đi vừa trò chuyện, chủ đề từ công việc chuyển sang chuyện riêng.

Chủ yếu là Lương Trữ nói về chuyện của chất trai Lương Khánh Bình.

Lương Khánh Bình chính là con trai đầu tiên của Dương Vân Tuyết, năm nay đã hơn bốn tuổi.

Có lẽ vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, Lương Trữ rất hài lòng với cháu dâu Dương Vân Tuyết, nên cũng rất yêu quý chất trai Lương Khánh Bình.

Mà Lương Khánh Bình cũng rất thông minh lanh lợi, còn nhỏ tuổi đã biết lấy lòng trưởng bối, mỗi lần gặp Lương Trữ và hầu phu nhân Lâm thị, cái miệng nhỏ nói chuyện ngọt như mía lùi, thường xuyên khiến hai ông bà cười tít mắt.

Hiện tại trong Thường Bình hầu phủ, Lương Khánh Bình tuyệt đối là tiểu bối được cưng chiều nhất.

Dương Minh Chí cũng đã gặp Lương Khánh Bình vài lần, cũng rất thích tiểu ngoại sanh (cháu trai bên ngoại) này, nên hai người nói chuyện về tiểu gia hỏa này lại có chút chủ đề chung.

Chương 806: Tướng quân, nếu không có gió thì phải làm sao? (1)

Ngay lúc Dương Minh Chí trao bức thư tận tay Lương Trữ, các tướng sĩ ở Quan Sơn Khẩu cũng bắt đầu bận rộn.

Dương Chính Sơn liên tiếp ban ra hơn mười mệnh lệnh, điều động toàn bộ tướng sĩ dưới trướng, không chỉ có tướng sĩ, ngay cả công binh và hơn vạn dân phu cũng nhận được lệnh.

Tướng sĩ cùng dân phu bắt đầu vận chuyển thùng cỏ và dầu hỏa đã chuẩn bị sẵn lên sườn núi.

Mặt sau của sườn núi hai bên Quan Sơn Khẩu gần như được trải kín bằng những thùng cỏ lớn nhỏ.

Động tĩnh lớn như vậy tất nhiên không thể giấu được đại quân Ô Lương trong thung lũng.

Ô Thác nhìn đám tướng sĩ đang bận rộn trên sườn núi, cau mày hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Mặt tướng không rõ, hình như là đang xây dựng công trình gì đó!” Một vị tướng lĩnh Ô Lương đáp.

Mặc dù đứng trong thung lũng có thể nhìn thấy sườn núi hai bên Quan Sơn Khẩu, nhưng lại không thể nhìn thấy mặt sau của sườn núi, tất nhiên cũng không thấy được những thùng cỏ ở đó.

“Chẳng lẽ bọn họ biết ngày mai chúng ta sẽ phát động tổng công kích?” Ô Thác nghi ngờ nói.

Theo suy nghĩ của hắn, ngày mai chính là thời điểm tốt nhất để phát động tổng công kích.

Lương Trữ dẫn theo cấm quân vừa mới đến Tây Lăng thành, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không phát động tấn công.

Chỉ cần bọn họ tấn công trước cấm quân, thì sẽ không rơi vào tình cảnh bị đánh giáp công.

Vì vậy Ô Thác mới định thời gian tổng công kích vào ngày mai, còn tại sao không tấn công sớm hơn, bởi vì hắn cũng cần thời gian chuẩn bị.

Hiện tại dưới trướng hắn vẫn còn gần bảy vạn hồ kỵ cùng hai vạn đại quân của Thôi Lương, hơn nữa bọn họ còn mang theo hàng ngàn xe vật tư.

Muốn phát động tổng công kích, toàn bộ rút khỏi thung lũng, chỉ riêng việc chuẩn bị cũng cần mấy ngày.

Thật ra tấn công vào ngày mai đã rất vội vàng rồi, nếu có thể, Ô Thác còn muốn dừng lại thêm vài ngày nữa rồi mới phát động tổng công kích.

Hiện tại nói những thứ này cũng vô ích, Ô Thác nhìn sườn núi đối diện, nhất thời có chút do dự.

Có nên phát động tổng công kích ngay bây giờ không?

Quá vội vàng!

Mệnh lệnh đã được truyền xuống, đột nhiên thay đổi mệnh lệnh, có thể sẽ khiến cục diện trở nên hỗn loạn.

Chờ thêm một đêm chắc là không sao đâu?

Ô Thác rơi vào tình trạng do dự.

Mà hắn không biết, lúc này trên sườn núi đối diện, Dương Chính Sơn đang cầm kính viễn vọng quan sát hắn.

Khoảng cách giữa hai bên không xa, chỉ hơn ba dặm.

Nếu chỉ dựa vào mắt thường thì chắc chắn không nhìn rõ, nhưng sau khi sử dụng kính viễn vọng, Dương Chính Sơn có thể nhìn rõ hình dáng của Ô Thác.

Thật ra lúc này Dương Chính Sơn cũng đang đánh cược, hấn cược vào sự cẩn thận của Ô Thác.

Dựa trên những hành động và việc làm trước đây của Ô Thác, hấn cảm thấy Ô Thác là một người rất cẩn thận.

Cấm quân vừa rời kinh thành, Ô Thác đã quyết định rút lui.

Cấm quân tiến vào Ký Châu, Ô Thác rút về Hóa Đức phủ.

Mà sau khi hấn chiếm giữ Quan Sơn Khẩu, Ô Thác để Thôi Lương đến thăm dò trước, sau đó lại nhiều lần phát động tấn công thăm dò Quan Sơn Khẩu.

Những điều này đều cho thấy Ô Thác là một người cẩn thận.

Đối với một tướng soái mà nói, cẩn thận không có gì sai.

Nhưng nếu cứ mãi giữ thái độ cẩn thận, thì đó sẽ trở thành điểm yếu chí mạng.

Dương Chính Sơn không chắc Ô Thác có tiếp tục giữ thái độ cẩn thận hay không, nên hấn mới đánh cược, cược rằng hôm nay Ô Thác sẽ không dốc toàn lực tấn công Quan Sơn Khẩu.

Kết quả là hấn đã cược đúng, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, Ô Thác vẫn không ra lệnh tấn công, ngược lại còn cho đại quân dưới trướng thu hẹp phòng thủ, chuẩn bị sẵn sàng đề phòng bị tập kích.

Đêm càng lúc càng sâu, trăng non mới mọc, một vầng trăng khuyết trong treo treo lơ lửng trên bầu trời đêm đầy sao.

Ánh trăng yếu ớt không thể xua tan bóng tối dưới mặt đất, khiến cả thung lũng như chìm vào một vực sâu vô tận, đen kịt một mảnh.

Trong đêm tối tĩnh mịch và đen kịt, một lượng lớn bộ binh và dân phu lạng lẽ trải khắp mặt sau của sườn núi.

Sau đó, từng thùng cỏ được tưới dầu hỏa bị ném xuống phía nam của sườn núi.

Thùng cỏ lăn theo sườn núi, chưa lăn được bao xa đã bị đá núi hoặc cây cỏ cản lại, nhưng cũng có một số thùng cỏ khá may mắn lăn xuống dưới chân núi.

Đồng thời, khoảng trống ở cửa ra của thung lũng cũng được đặt đầy thùng cỏ.

Dương Chính Sơn cười trên lưng Hồng Vân, yên lặng đứng bên ngoài cửa ra của thung lũng, nhìn vào thung lũng tối đen như mực.

Ngưu Trang và Đường Phi Hổ nhìn những thùng cỏ kia, sau đó lại nhìn lá cờ bất động trên đỉnh đầu, đưa mắt nhìn nhau.

“Tướng quân, chúng ta đang đợi gió tây bắc sao?” Ngưu Trang không nhịn được hỏi.

Mặc dù cho đến bây giờ Dương Chính Sơn vẫn chưa giải thích kế hoạch tiếp theo cho bọn họ, nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, bọn họ đã đoán được Dương Chính Sơn muốn làm gì.

Dương Chính Sơn vuốt chòm râu dài, cười nói: “Đúng vậy!”

“Nhưng đêm nay có gió tây bắc không?” Ngưu Trang cảm thấy hơi không đáng tin.

Mọi người đều biết sau khi Trọng Sơn trấn bước vào cuối thu đầu đông sẽ có gió tây bắc, nhưng cơn gió tây bắc này sẽ đến khi nào, gió lớn bao nhiêu, thì ai có thể đoán trước được.

Dương Chính Sơn cười mà không nói, người khác không đoán được, nhưng hắn lại đoán được.

Không biết là do linh tuyến mở rộng, hay là do tu vi tăng lên, mà cảm giác của hắn đối với thời tiết ngày càng rõ ràng và chính xác.

Một tháng trước hắn đã biết gió tây bắc đến từ vùng đất Tuyết Nguyên sẽ đến vào mấy ngày này, mười ngày trước hắn đã cảm nhận được hôm nay sẽ có gió tây bắc, ba ngày trước hắn đã xác định được thời gian gió tây bắc đến chính xác là vào lúc giờ Sửu, hiện tại hắn biết chỉ còn một khắc nữa là gió sẽ thổi.

Chương 807: Tướng quân, nếu không có gió thì phải làm sao? (2)

“Tướng quân, nếu không có gió thì phải làm sao?” Đường Phi Hồ cũng không nhịn được hỏi.

Dương Chính Sơn nhìn vào doanh trại tối tăm trong thung lũng, thản nhiên nói: “Nếu không có gió, thì chúng ta sẽ rút lui!”

“Chuyện này~” Đường Phi Hồ có chút nghi ngờ.

Rút lui không phải là chuyện khó, nhưng sau khi rút lui thì phải giải thích với triều đình như thế nào?

Nếu trận chiến này bọn họ không có chút thành tựu nào, để cho đại quân Ô Lương rời đi một cách đường đường chính chính, thì triều đình chắc chắn sẽ bất mãn với bọn họ, thậm chí sẽ có người nhảy ra chỉ trích bọn họ sợ chiến.

“Các người cứ yên tâm, bản tướng quân đã có tính toán.” Dương Chính Sơn cũng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể nói bừa như vậy.

...

Phía bắc Tây Lăng thành.

Hơn mấy vạn cấm quân đã chuẩn bị sẵn sàng xuất doanh chiến đấu, chỉ cần Lương Trữ ra lệnh, mấy vạn cấm quân sẽ lập tức xông vào thung lũng, triển khai tập kích ban đêm đối với đại quân Ô Lương.

Lúc này trước doanh trại của đại quân, Lương Trữ cũng đang chờ đợi.

Bọn họ chờ đợi thời gian, giờ Sửu ba khắc!

Chu Lan, Tiết Âu, Lữ Thích Chi và những người khác không có quá nhiều nghi ngờ, bọn họ cho rằng Dương Chính Sơn muốn bọn họ phối hợp cùng nhau phát động tập kích ban đêm.

Mặc dù không biết kế hoạch của Dương Chính Sơn là gì, nhưng phối hợp hành động cũng không phải là chuyện không thể hiểu được.

Tuy rằng bọn họ không có quá nhiều nghi ngờ, nhưng trong lòng mấy người ít nhiều có chút bất mãn với Dương Chính Sơn.

Bọn họ là cấm quân, bọn họ là hầu tước của Đại Vinh.

Dương Chính Sơn đề bọn họ phối hợp hành động, chuyện này ít nhiều có chút không nể mặt những vị hầu gia như bọn họ.

Trong mắt bọn họ, cho dù là phối hợp, thì cũng nên để Dương Chính Sơn phối hợp với bọn họ mới đúng.

Nếu không phải bị áp lực trước uy thế của Lương Trữ, bọn họ căn bản sẽ không thêm để ý đến yêu cầu của Dương Chính Sơn.

“Đại nhân thống lĩnh, tại sao Dương tướng quân vẫn chưa hành động, chẳng lẽ bọn họ đang chờ ta hành động trước sao?” Tào Xán vẫn không nhịn được mở miệng hỏi.

Phối hợp cùng nhau phát động tập kích ban đêm, chuyện ai hành động trước chính là một vấn đề lớn.

Người phát động tập kích trước chắc chắn sẽ chịu sự ngăn cản lớn hơn, nếu Dương Chính Sơn đề bọn họ phát động tập

kích trước, thì cũng có ý xem bọn họ như pháo hôi.

Lương Trữ quay đầu liếc nhìn Tào Xán một cái, “Sao? Võ Tín hầu sợ rồi?”

“Không có, bản hầu sao có thể sợ hãi?” Tào Xán có chút vội vàng phản bác.

“Không sợ thì hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Lương Trữ thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía thung lũng.

“Bản hầu chỉ sợ Dương tướng quân sẽ có những suy nghĩ không nên có thôi!” Tào Xán trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, đều nhìn Tào Xán với ánh mắt khác lạ.

Chu Lan càng cau mày, lạnh giọng nói: “Võ Tín hầu đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Dương tướng quân là người như thế nào, ta và đại nhân thống lĩnh còn rõ hơn người!”

Tào Xán nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, nói hằn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, chẳng phải là nói hằn là tiểu nhân sao?

Nhưng hắn lại không tranh luận với Chu Lan, chủ yếu là hắn có chút sợ Chu Lan.

Mặc dù Chu Lan là nữ tử, trên người không có tước vị, nhưng Chu Lan là đại tiểu thư của Ninh Quốc Công phủ, hơn nữa địa vị của Chu Lan trong Ninh Quốc Công phủ cũng không tầm thường.

Sau khi Hoài Giang Bá Thôi Dịch An qua đời, Ninh Quốc Công phủ đã không còn ý định gả Chu Lan ra ngoài.

Mà chỉ cần Chu Lan không xuất giá, thì nàng chính là nhân vật quan trọng của Ninh Quốc Công phủ.

Trên thực tế, hiện tại Ninh Quốc Công phủ đã xem Chu Lan như người phát ngôn mới, nàng có thể đại diện cho thái độ của Ninh Quốc Công phủ.

Mà Ninh Quốc Công phủ lại khác với Thường Bình hầu phủ, Thường Bình hầu phủ luôn có chút độc lập với vòng tròn huân quý, không có giao thiệp gì với đại đa số huân quý, cho nên Tào Xán và những người khác không quá kiêng kỵ Lương Trữ.

Nhưng Ninh Quốc Công phủ lại là người dẫn đầu của đám huân quý, Chu Mậu có uy vọng rất cao trong giới huân quý.

Vì vậy Tào Xán rất kiêng kỵ Ninh Quốc Công phủ sau lưng Chu Lan.

Đối mặt với sự trách mắng của Chu Lan, cho dù trong lòng hắn có bất mãn, cũng không dám biểu đạt ra ngoài.

“Ha ha, bản hầu cũng tin tưởng nhân phẩm của Dương tướng quân.” Lục Bách Thư đột nhiên cười nói.

“Oh! Nam Dương hầu rất quen thuộc với Dương tướng quân sao?” Lữ Thích Chi tò mò hỏi.

“Không quen, chỉ có duyên gặp mặt một lần mà thôi!” Lục Bách Thư giải thích: “Năm đó khi xử lý vụ án tham nhũng của Ty Vận Muối Liêu Đông, ta đã gặp Dương tướng quân một lần.”

“Thì ra là vậy, vậy Nam Dương hầu cảm thấy Dương tướng quân là người như thế nào?” Tuyên Bình hầu cũng chen miệng nói.

Cứ như vậy, bầu không khí vốn có chút nặng nề đã trở nên hòa hoãn, mấy người bắt đầu thảo luận về Dương Chính Sơn.

Chương 808: Lửa mượn gió, càng lúc càng mạnh

Trong quân doanh của Ô Lương.

Ô Thác chấp tay sau lưng, liên tục đi đi lại lại trong trướng.

Không hiểu vì sao, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt!

Cảm giác bất an này càng lúc càng mạnh theo thời gian, khiến hắn không tài nào chợp mắt được.

“Rốt cuộc là có vấn đề gì?”

“Chẳng lẽ Dương Chính Sơn sẽ tập kích ban đêm?”

“Nhưng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nếu hắn đến tập kích lại rơi vào bẫy ta giăng sẵn!”

Ô Thác đã chuẩn bị kỹ càng, thậm chí để phòng Dương Chính Sơn tập kích, hắn còn đặc biệt bố trí vạn binh sĩ ở cửa Bắc doanh trại và đặt không ít bẫy rập.

Nếu Dương Chính Sơn dám tập kích, ngược lại sẽ thành toàn cho hắn.

Theo lý mà nói, lúc này hắn phải yên tâm mới đúng, nhưng cảm giác bất an trong lòng cứ khiến hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngay lúc này, bên ngoài trướng đột nhiên vang lên một âm thanh hỗn loạn.

Ô Thác như chim sợ cành cong, vội hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bấm điện hạ, chỉ là gió nổi lên thôi ạ!” Thị vệ bên ngoài trưởng đáp.

“Ồ!” Ô Thác đáp một tiếng, nhưng cảm giác bất an của hắn lại đạt đến đỉnh điểm.

Gió nổi lên!

Ô Thác rùng mình một cái, vẻ mặt lo lắng bước ra khỏi trưởng.

“Gió gì?”

“Gió Tây Bắc!”

Ô Thác nhìn ngọn lửa đang cháy trong lò trước trưởng, đồng tử trong mắt đột nhiên co lại.

“Gió Tây Bắc!”

Tiếng gió vù vù vang lên bên tai, hắn như nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại không hiểu được là gì.

Gió càng lúc càng lớn, thổi cho cờ xí phàn phật, cỏ cây phát ra âm thanh xào xạc.

Ngọn lửa trong lò nghiêng về phía Nam, như một dải lụa bị kéo dài.

Nghe tiếng gió, nhìn ngọn lửa bị kéo dài, Ô Thác đột nhiên rùng mình.

“Không ổn!”

Cuối cùng hắn cũng biết cảm giác bất an của mình đến từ đâu.

Gió và lửa!

Đáng tiếc là hắn tỉnh ngộ quá muộn.

Lúc này, những bó cỏ trên sườn núi đã bị gió cuốn vào thung lũng, từng đồng cỏ khô lăn tròn, nhảy nhót, lao thẳng về

phía doanh trại của Ô Lương đại quân.

Khi đồng cỏ khô đầu tiên tiến vào doanh trại, một đội binh lính Ô Lương nhìn thấy đồng cỏ khô, cảm thấy có gì đó khó hiểu.

“Đây là cái gì?”

“Ai đan cái lồng cỏ này vậy? Nhưng mà đan xấu quá!”

“Hình như trên đó có mùi gì đó!”

“Mùi gì cơ! Dầu hỏa!”

Vài binh lính Ô Lương còn đang nghiên cứu đồng cỏ khô, nhưng càng lúc càng nhiều cỏ khô lẫn vào doanh trại.

Ngay sau đó.

Một đồng lửa đột nhiên bùng lên từ cửa núi phía Bắc.

Những đồng cỏ khô bốc cháy, dưới cơn gió Tây Bắc thổi mạnh, lao về phía doanh trại của Ô Lương đại quân như những con ngựa hoang thoát cương.

Lửa mượn gió, càng lúc càng mạnh.

Chỉ trong chốc lát, cửa núi và hai bên sườn núi đã biến thành một biển lửa.

Biển lửa hóa thành dòng chảy xiết, dưới sự trợ lực của gió, hình thành những cơn sóng lửa điên cuồng, như muốn xé toạc màn đêm đen kịt.

Ô Thác nhìn biển lửa cuộn cuộn ập đến, cả người chìm trong mờ mịt.

Sau mờ mịt là cơn giận dữ vô tận.

“Đáng ghét! Chết tiệt!”

Khuôn mặt hằn đỏ bừng vì giận dữ, trở nên vô cùng dữ tợn.

Lúc này, đại doanh Ô Lương đã loạn thành một đoàn.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, những đồng cỏ khô lăn tròn không thể nào ngăn cản nổi, đáng sợ hơn là cơn gió đêm nay, tiếng gió gào thét như mang theo hơi thở của thần chết, nuốt chửng từng căn lều trại, từng tên người Ô Lương.

“Điện hạ!”

Một nhóm thị vệ bảo vệ xung quanh Ô Thác.

“Mau, mau, hạ lệnh rút lui về phía Nam!” Ô Thác cuối cùng cũng phản ứng lại.

Thực ra không cần hẳn hạ lệnh, binh lính Ô Lương đã bỏ chạy về phía Nam rồi.

Chỉ là đối mặt với biển lửa mênh mông, rất nhiều người căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Không chỉ có người, mà cả chiến mã cũng vậy.

Chiến mã sợ hãi hí vang, vùng vẫy, có con bị buộc chặt chỉ có thể bị thiêu chết trong tiếng gào thét đau đớn. Còn những con không bị buộc chặt thì như rơi vào cơn hoảng loạn, chạy tán loạn khắp nơi.

Bảy vạn kỵ binh, bảy vạn chiến mã, một lượng lớn chiến mã chạy tán loạn, khiến cho cảnh tượng vốn đã hỗn loạn càng trở nên ồn ào và hỗn loạn hơn.

“Điện hạ, mau đi thôi!”

Những vệ sĩ bên cạnh Ô Thác đã không còn bận tâm đến gì khác, kéo Ô Thác lên chiến mã, bỏ chạy về phía Nam.

Dưới sự trợ lực của gió, ngọn lửa càng lúc càng lớn, trong chớp mắt đã lan ra hơn nửa doanh trại, sắp cháy đến trướng của Ô Thác rồi.

“Mau đi thôi!”

“Đừng có loạn!”

Ô Thác sau cơn giận dữ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vừa bỏ chạy vừa không quên triệu tập thuộc hạ đang chạy tán loạn khắp nơi.

“Điện hạ, điện hạ!”

Lúc này, Thôi Lương chạy đến.

Hắn khá may mắn, vì không phải người Hồ, doanh trại của hắn không xây chung với đại doanh Ô Lương, mà xây ở phía sau đại doanh Ô Lương.

Mặc dù bây giờ ngọn lửa cũng đã cháy đến doanh trại của bọn họ, nhưng thời gian để bọn họ phản ứng lại nhiều hơn một chút.

Tuy nhiên lúc này Thôi Lương cũng không thể triệu tập binh lính dưới trướng, chỉ có thể mang theo người thân cận đi tìm Ô Thác.

“Thôi tướng quân!” Ô Thác có chút chật vật nhìn về phía Thôi Lương.

“Điện hạ, đi lối này!” Thôi Lương dẫn Ô Thác lao thẳng vào rừng núi phía Tây thung lũng.

Trong rừng không có đường, bọn họ chỉ có thể bỏ ngựa, sau khi vào rừng, Ô Thác đột nhiên hỏi: “Tại sao lại đi lối này?”

“Điện hạ, phía Nam còn có cấm quân!” Thôi Lương nói.

“Nhưng mà các binh sĩ đều!” Mặt Ô Thác xanh mét.

Thôi Lương khẽ lắc đầu: “Điện hạ, bây giờ không thể bận tâm đến nhiều như vậy được.”

Dưới ngọn lửa lớn, tuyệt đại đa số binh lính Ô Lương đều bỏ chạy về phía Nam, chỉ có một số ít chạy vào rừng núi hai bên.

Tuy nhiên cho dù chạy vào rừng núi, cũng không nhất định có thể thoát khỏi biển lửa.

Biển lửa mênh mông từ lâu đã thiêu cháy rừng núi hai bên, mà núi hai bên thung lũng tương đối hiểm trở, muốn vượt qua không dễ dàng gì.

Nếu quen thuộc địa hình, tìm được nơi có địa thế tương đối bằng phẳng thì còn có thể vượt qua, nếu không quen thuộc địa hình, cho dù chạy vào rừng núi cũng chỉ có đường chết.

Phía Nam thung lũng.

Lương Trữ và những người khác nhìn biển lửa mênh mông đang cháy bùng bùng, tất cả đều sửng sờ.

Thung lũng dài hơn mười dặm, biển lửa cách bọn họ một khoảng không gần, nhưng nhìn biển lửa dữ dội kia, trong lòng bọn họ vẫn đầy kinh hãi và sợ hãi.

Ngọn lửa dữ dội chiếu sáng cả thung lũng, thậm chí cả trên mặt của Lương Trữ và những người khác cũng phản chiếu ánh sáng.

Tiết Âu không nhìn được nuốt nước bọt, nói: “Dương tướng quân thật lợi hại! Trận lửa này e rằng có thể thiêu rụi mấy vạn đại quân Ô Lương thành tro!”

“Kẻ sách thật tàn nhẫn!” Lục Bách Thư gật đầu, đồng ý nói.

“Không chỉ tàn nhẫn, mà là độc ác!” Tào Xán nói.

Chu Lan lườm Tào Xán một cái, sau đó nói với Lương Trữ: “Thống lĩnh đại nhân, chúng ta có nên xuất kích không?”

Lương Trữ hoàn hồn, nặng nề thở ra một hơi.

“Mau đi chuẩn bị đi!”

“Rõ!”

Lần này không ai nghi ngờ Dương Chính Sơn nữa, một trận lửa thiêu rụi đại doanh Ô Lương, đủ để bọn họ tâm phục khẩu phục.

Tiếng trống trận vang dội trong màn đêm tối tăm, ánh mắt nóng bỏng của mấy vạn binh sĩ cắm quân lao vào thung lũng, sau đó là những tiếng hò hét vang lên.

Chương 809: Ngủ một giấc ngon lành

Ngoại quan Sơn Khẩu.

Dương Chính Sơn vuốt râu ngắm nhìn kiệt tác của mình.

Đây quả thật là một kiệt tác, một kiệt tác hội tụ đủ thiên thời, địa lợi và nhân hòa.

Thiên thời chính là gió Tây Bắc vào lúc giao mùa thu đông.

Địa lợi chính là Quan Sơn Khẩu và sơn cốc vô danh này. Cả Quan Sơn Khẩu lẫn sơn cốc vô danh đều không được xem là hiểm trở, trong tình huống bình thường rất khó mà tìm được lợi thế địa hình ở đây.

Thế nhưng gió Tây Bắc phối hợp với sơn cốc dài hẹp này lại dung hợp thiên thời và địa lợi hoàn mỹ vào nhau.

Trong tình huống này, chỉ cần một trận lửa lớn là có thể biến cả sơn cốc thành biển lửa.

Về nhân hòa, tướng sĩ Trọng Sơn trấn nguyện ý tuân theo mệnh lệnh của hãn chính là nhân hòa tốt nhất.

Cho dù trong tình huống không hiểu, Nguru Trang, Đường Phi Hổ và những người khác cũng không nghi ngờ mệnh lệnh của hãn, tích cực chấp hành mệnh lệnh.

Cũng chính nhờ có ba điều kiện cần thiết này mới có thể thành tựu trận lửa lớn đêm nay.

Ngọn lửa hùng hục cuộn trào dâng lên, chiếu sáng cả trời đất.

Trên sườn núi, ở cửa núi, các tướng sĩ nhìn ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt, đều lộ ra vẻ mặt chấn động và đập mạnh.

Gió gào thét, lửa bốc cháy, ầm ầm còn có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Khung cảnh như địa ngục này làm không ít người cảm thấy kinh hãi.

Nhưng sau khi kinh hãi, ánh mắt của nhiều người hơn rơi vào trên người Dương Chính Sơn, trong ánh mắt kia mang theo sự sùng bái và kính sợ mãnh liệt.

Ngay cả Ngưu Trang và Đường Phi Hổ cũng không ngoại lệ.

Bọn họ cũng dùng ánh mắt tôn kính nhìn Dương Chính Sơn.

Năm đó, khi Dương Chính Sơn mới đến Trọng Sơn trấn, Đường Phi Hổ đã là du kích tướng quân của trấn tiêu doanh, mười năm qua đi, Đường Phi Hổ chỉ thăng từ du kích tướng quân lên tham tướng, mà Dương Chính Sơn lại từ một tiểu thủ bách hộ trở thành tổng binh.

Đường Phi Hổ công nhận năng lực của Dương Chính Sơn, dù sao trước đây Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn liên tiếp chiến thắng, nhưng nói hẳn tôn kính Dương Chính Sơn bao nhiêu thì rõ ràng là không có bao nhiêu.

Nhưng bây giờ, trong lòng hắn lại có thêm vài phần kính sợ đối với Dương Chính Sơn.

Thế lửa càng ngày càng mạnh, Dương Chính Sơn mở miệng nói: “Gần đủ rồi, bảo tướng sĩ trở về doanh nghỉ ngơi đi.”

“Cái này, không cần trông chừng ở đây sao?” Đường Phi Hổ hỏi.

Dương Chính Sơn cười nói: “Có tướng sĩ gác đêm là đủ rồi!”

Trong ngoài doanh đều có tướng sĩ gác đêm, xung quanh còn có trinh sát đi bốn phía xem xét, không cần thiết phải đặc biệt bố trí người trông chừng ở đây.

Về phần lửa lớn trong sơn cốc, ước chừng phải một ngày một đêm mới được.

Phải biết trong đại doanh Ô Lương không chỉ có mấy vạn kỵ binh người Hồ của Ô Lương, còn có cả vật tư mà đại quân Ô Lương cướp bóc từ Liêu Tây.

Những vật tư kia có hơn ngàn xe, trong đó không ít là lương thảo, nhiều lương thảo như vậy đốt lên, không biết khi nào mới có thể dập tắt.

Dương Chính Sơn căn dặn hai câu rồi trở về doanh ngủ.

Mấy ngày nay hấn gần như không ngủ, vì để bảo đảm kế hoạch thuận lợi thi hành, vì tránh cho đại quân Ô Lương phá tan Quan Sơn Khẩu, hấn gần như luôn canh giữ ở Quan Sơn Khẩu.

Hiện tại kế hoạch của hấn đã thành công, cũng nên ngủ một giấc ngon lành rồi.

Về phần đại quân Ô Lương, phía nam còn có cấm quân ngăn cản, phía bắc có lửa lớn ngăn trở, bọn họ muốn truy kích cũng không thể truy kích.

Cho nên đêm nay đã không còn việc gì của bọn họ, bọn họ chỉ cần ngủ ngon là được.

Dương Chính Sơn ngủ rất yên ổn, một giấc ngủ thẳng đến trời sáng.

Đợi khi hấn đi ra khỏi lều trại, biển lửa trong sơn cốc đã dập tắt không ít, các tướng sĩ đã thử tiến vào sơn cốc tìm kiếm.

“Bái kiến tướng quân!” Tạ Uyên thấy Dương Chính Sơn đi ra, vội vàng chạy lên trước ôm quyền bái.

“Ừ, tình huống thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Tạ Uyên cười nói: “Đại quân Ô Lương đã bại vong, chúng ta đại thắng!”

Dương Chính Sơn đi về phía cửa núi, vừa đi vừa hỏi: “Có phái người đi liên lạc với cấm quân không?”

“Đã phái đi rồi, nhưng hiện tại đi phía bắc Tây Lăng thành phải đi đường vòng trăm dặm, trong chốc lát chắc chắn không nhận được hồi âm!” Tạ Uyên nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

“Tướng quân, chúng ta có cần tiến vào rừng núi tìm kiếm tàn quân của Ô Lương không?” Tạ Uyên hỏi.

Mặc dù còn chưa rõ trận lửa lớn này đã thiêu chết bao nhiêu kỵ binh người Hồ, cũng không biết cấm quân phía nam đã chặn giết bao nhiêu kỵ binh người Hồ, nhưng khẳng định sẽ có không ít kỵ binh người Hồ Ô Lương chạy trốn vào rừng núi hai bên sơn cốc.

Dương Chính Sơn đi tới Quan Sơn Khẩu, nhìn rừng núi hai bên sơn cốc, lắc đầu: “Không cần thiết!”

“Trong rừng núi, địa hình phức tạp, chúng ta tiến vào đó không chiếm bất cứ ưu thế gì, không cần thiết vì mấy trăm mấy ngàn kỵ binh người Hồ mà lấy mạng của tướng sĩ đi mạo hiểm!”

“Nhưng thuộc hạ cảm thấy tiểu vương tử Ô Thác có thể đã chạy trốn vào rừng núi!” Tạ Uyên nói.

Dương Chính Sơn cười cười, “Hiện tại muốn tìm được Ô Thác chẳng khác nào mò kim đáy biển, vẫn là thôi đi!”

Ô Thác chạy thoát thì chạy thoát, hấn không hứng thú gì với Ô Thác.

Có thể lưu lại mấy vạn đại quân Ô Lương, trận này đã xem như công đức viên mãn, không cần thiết phải đuổi theo Ô Thác không buông.

“Vâng, thuộc hạ đã hiểu!” Tạ Uyên nói.

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, nói: “Người đi chuẩn bị một chút, điều năm ngàn người từ binh đình của Đằng Long về, đợi lửa lớn trong sơn cốc dập tắt, người lập tức mang theo năm ngàn binh đình này đi Đại Ninh thành.”

“Đại Ninh thành!” Tạ Uyên sửng sốt.

“Ừ, tình hình của Tây lộ có chút phức tạp, muốn sắp xếp rõ ràng cũng không phải chuyện dễ dàng gì, sau khi chiếm cứ Đại Ninh thành, người cũng đừng quá nóng vội, trước tiên ổn định cục diện!”

“Đợi mấy lộ khác của Trọng Sơn trấn ổn định, ta sẽ giúp người chinh đồn lại Trọng Sơn trấn Tây lộ!”

Dương Chính Sơn nói.

Hai mắt Tạ Uyên sáng ngời, vội vàng ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái tạ tướng quân cất nhắc.”

Ý tứ lời này của Dương Chính Sơn rất rõ ràng, chính là muốn bổ nhiệm hấn làm tham tướng của Đại Ninh vệ Tây lộ Trọng Sơn trấn.

“Ha ha, người đi chuẩn bị đi!” Dương Chính Sơn cười nói.

Đại quân Ô Lương đã bị diệt, kế tiếp nên tiến vào giai đoạn kết thúc.

Hấn là tổng binh của Trọng Sơn trấn, đương nhiên phải suy tính cho tương lai của Trọng Sơn trấn.

Vấn đề của mấy lộ khác không lớn, chỉ có Trọng Sơn trấn Tây lộ là một phiên phức lớn.

Kê Phi Ngũ và Thôi Lương đã kinh doanh ở Trọng Sơn trấn Tây lộ nhiều năm, ảnh hưởng của bọn họ đối với Trọng Sơn trấn Tây lộ rất sâu.

Hơn nữa lần này Trọng Sơn trấn Tây lộ lại càng chết thương nghiêm trọng, mấy vạn bách tính và quân hộ của Quy Ninh thành cùng hai vạn tướng sĩ dưới trướng Thôi Lương, tổn thất lớn như vậy, ảnh hưởng đối với Trọng Sơn trấn Tây lộ cũng rất lớn.

Muốn chinh đồn lại Trọng Sơn trấn Tây lộ, khẳng định phải tốn hao thời gian và tinh lực rất lớn mới được.

Nhưng những thứ này đều là chuyện sau này, hiện tại trước tiên để Tạ Uyên đi Đại Ninh thành ổn định cục diện, chỉ cần ổn định được Đại Ninh thành, vậy thì có thể từ từ điều chỉnh lại những thứ còn lại.

Gần đến giờ Ngọ, Dương Chính Sơn nhận được hồi âm của cầm quân.

Sau một đêm giao chiến, Lương Trữ suất lĩnh cầm quân giết địch hơn ba vạn tám ngàn, bắt sống hơn một vạn tám ngàn.

Trong đó phần lớn tù binh đều là tướng sĩ của doanh viện quân Trọng Sơn trấn Tây lộ, cũng chính là dưới trướng của Thôi Lương.

Trận này cầm quân có thể xem là đại thắng.

Đối mặt với một đám kỵ binh người Hồ hoảng sợ, cầm quân trang bị tinh lương thể hiện ra lực chiến đấu cực mạnh, cường ép chặn lại tất cả kẻ địch chạy trốn về phía nam.

Mặc dù trận này cấm quân chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng cũng chứng minh sự cường đại của cấm quân.

Chương 810: Thu dọn tàn cuộc

Trong thung lũng, ngọn lửa lớn mãi đến ngày thứ ba mới tắt hẳn.

Dương Chính Sơn dẫn theo thân vệ doanh tiến vào thung lũng.

Mặt đất đầy tro tàn, khắp nơi một màu xám đen, tựa như cả mặt đất đã hóa thành màu đen xám, chỉ còn điểm xuyết một chút xanh biếc trên những ngọn núi hai bên.

Đi qua thung lũng, Dương Chính Sơn đến doanh trại của cấm quân.

“Ha ha, Chính Sơn, ngươi đến rồi!”

Lương Trữ thấy Dương Chính Sơn, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Dương Chính Sơn chấp tay hành lễ nói: “Mặt tướng bái kiến hầu gia!”

“Haiz, ngươi với ta cần gì mấy lễ tục này, đi đi, vào trong trướng nói chuyện!” Lương Trữ cũng không nhiều lời, trực tiếp kéo Dương Chính Sơn vào trong đại trướng của mình.

Hai nhà là thông gia, quan hệ tự nhiên khác thường.

Hai người vừa ngồi trong trướng, trà còn chưa mang lên thì Chu Lan đã tới.

“Dương tướng quân!”

“Chu tướng quân!”

Dương Chính Sơn nhìn Chu Lan, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiện.

Còn Chu Lan nhìn Dương Chính Sơn, trong lòng tràn đầy vui sướng.

“Được rồi, đừng đứng nữa, ngồi xuống đi!” Lương Trữ mời hai người ngồi xuống.

Ba người ngồi vào chỗ, bắt đầu trò chuyện phiếm.

Mặc dù bình thường giữa bọn họ cũng có thư từ qua lại, nhưng nhiều chuyện trong thư không thể nói rõ được.

Chủ đề trò chuyện của ba người cũng rất rộng, từ việc nhà đến triều chính, từ con trẻ đến thái tử điện hạ.

“Hầu gia, triều đình hiện tại ra sao, cấm quân rời kinh, có vấn đề gì không?”

Trò chuyện được nửa canh giờ, Dương Chính Sơn mới chuyển chủ đề sang việc cấm quân rời kinh.

Việc này không phải chuyện nhỏ, có liên quan đến tranh chấp hoàng quyền.

Thân quân của hoàng đế và cấm quân kinh đô xưa nay vẫn là hai binh quyền quan trọng nhất trong tay Thừa Bình Đế.

Có hai binh quyền này, có thể bảo đảm hoàng thành và kinh đô vô lo.

Nhưng hiện tại cấm quân có sáu doanh rời kinh, sáu doanh còn lại không biết ra sao!

Nếu cấm quân ở kinh đô trở nên vô dụng, vấn đề sẽ rất lớn.

Nhắc đến việc này, sắc mặt của Lương Trữ trở nên nghiêm trọng.

“Điều động cấm quân là do thái tử điện hạ và các các lão cùng quyết định, Ninh Quốc công cũng đồng ý!”

“Nhưng~~”

Lương Trữ trầm ngâm một lúc mới nói tiếp: “Nhưng việc này là do thái tử điện hạ hết sức thúc đẩy!”

“Thái tử điện hạ đã có thể chi phối nội các rồi sao?” Dương Chính Sơn cau mày hỏi.

Lương Trữ khẽ lắc đầu, “Không biết, nhưng gần đây tình hình triều đình đã có nhiều thay đổi.”

“Bệ hạ đã nằm liệt giường mấy tháng!”

Dương Chính Sơn bưng tỉnh.

Lão hoàng đế đã nằm liệt giường mấy tháng, xem ra có vẻ như không thể hồi phục, bất cứ lúc nào cũng có thể băng hà.

Lúc này các đại thần trong triều tự nhiên sẽ ngả về phía thái tử.

Dù thái tử có tể thế nào, thì cũng là trữ quân chính danh.

Một triều thiên tử một triều thần.

Các đại thần muốn giữ được mũ quan của mình, tự nhiên phải thể hiện trước, nếu không đợi đến khi thái tử lên ngôi, bọn họ sẽ không còn cơ hội thể hiện.

Lúc này thái tử muốn làm gì, cũng không cần hấn tự ra tay, sẽ có nhiều đại thần chủ động trợ giúp.

Thái tử muốn cấm quân rời kinh, thì cấm quân tự nhiên phải rời kinh, e rằng ngay cả nội các cũng phải nhường bước.

“Nói như vậy, chẳng phải triều đình hiện tại là thái tử một tay che trời sao?” Dương Chính Sơn nói.

“Cũng chưa đến mức đó. Thái tử còn chưa đăng cơ, làm sao có thể một tay che trời?” Lương Trữ thân nhiên nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, chỉ cần Thừa Bình Đế còn chưa băng hà, thái tử vẫn chỉ là thái tử, muốn một tay che trời là không thể.

Thực ra cho dù thái tử đã đăng cơ, cũng không thể một tay che trời.

Triều Đại Vinh là thiên tử và sĩ đại phu cùng trị vì thiên hạ, nếu thiên tử mạnh mẽ, triều đình tự nhiên là hoàng quyền tối cao, nếu thiên tử tầm thường, triều đình sẽ trở thành thiên hạ của văn võ đại thần.

Trò chuyện một lúc về tình hình triều đình, ba người mới chuyển chủ đề sang chính sự.

Một trận chiến trong thung lũng, bảy vạn đại quân Ngột Lương gần như bị tiêu diệt toàn bộ, từ đó về sau, Ngột Lương ở Liêu Tây và Trọng Sơn trấn Tây Lộ bị nhốt tận gốc, trận chiến này khả năng lớn sẽ dừng lại ở đây.

Lần này Ngột Lương Hồ tộc cũng coi như bị tổn thương nặng nề, tám vạn hồ kỵ không phải con số nhỏ, cho dù Ngột Lương Hồ tộc thực lực mạnh mẽ, cũng không chịu nổi tổn thất như vậy.

Trong thời gian ngắn, Ngột Lương Hồ tộc chắc chắn sẽ không tấn công Đại Vinh lần nữa.

Còn về phía Đại Vinh, cục diện triều đình có chút hỗn loạn, chắc chắn cũng sẽ không phản công Ngột Lương Hồ tộc.

Vì vậy cuộc chiến loạn bắt đầu từ Khánh Vương này khả năng lớn sẽ kết thúc ở đây.

Sau khi gặp mặt Lương Trữ, Dương Chính Sơn đề các tướng sĩ dọn dẹp tro tàn trong thung lũng.

Tất nhiên, hấn để các tướng sĩ dọn dẹp tro tàn không phải vì vệ sinh, mà vì trong đồng tro tàn này còn ẩn giấu nhiều thứ

có giá trị.

Ví dụ như binh giáp bị cháy hỏng, chắc chắn giáp da và giáp vải đều không dùng được nữa, nhưng thiết giáp và binh khí có thể nung chảy lại, chế tạo lại.

Lại ví dụ như vàng bạc bị hồ kỵ cướp đoạt, đại quân Ngột Lương đã cướp bóc cả tỉnh Liêu Tây, vàng bạc chúng cướp được lên tới hàng triệu lượng.

Lửa lớn có thể thiêu cháy vàng bạc, nhưng sẽ không khiến vàng bạc hóa thành tro tàn.

Nhiều vàng bạc như vậy, Dương Chính Sơn tự nhiên muốn thu thập hết.

Vài ngày sau, các tướng sĩ của Trọng Sơn trấn lột tung đồng tro tàn trong thung lũng, Dương Chính Sơn chia một phần ba số vàng bạc tìm được cho cấm quân.

Số vàng bạc này vốn thuộc về dân chúng Liêu Tây, nhưng hiện tại chúng thuộc về chiến lợi phẩm của Trọng Sơn trấn và cấm quân.

Đã là chiến lợi phẩm thì phải làm theo quy tắc.

Một phần ba cho cấm quân, một phần ba cho các tướng sĩ dưới trướng hãn, một phần ba còn lại thì giao nộp làm chiến lợi phẩm.

Chuyện như thế này ở biên trấn đều có quy tắc, mặc dù đôi khi tỷ lệ sẽ được điều chỉnh tùy theo tình huống cụ thể, nhưng quy tắc chính là chiến lợi phẩm phải được chia cho các tướng sĩ xông pha phía trước một phần.

Mùng tám tháng chín.

Cấm quân bàn giao hơn một vạn tám nghìn tù binh cho Trọng Sơn trấn.

Chiến sự đã kết thúc, bọn họ là cấm quân không tiện ở lại Trọng Sơn trấn lâu.

Vì vậy sau khi bàn giao tù binh, Lương Trữ ra lệnh quay về kinh.

Còn Dương Chính Sơn sau khi tiếp nhận tù binh thì bận rộn hẳn lên.

Nhiều tù binh như vậy cần phải xử lý, giết hết chắc chắn không được, thậm chí trừng phạt nặng cũng không được.

Bởi vì phần lớn những tù binh này đều đến từ quân hộ của Trọng Sơn trấn Tây Lộ, nếu trừng phạt nặng bọn họ sẽ gây ra sự bất mãn trong quân hộ.

Để xoa dịu lòng người, cũng để nhanh chóng ổn định tình hình của Trọng Sơn trấn Tây Lộ, Dương Chính Sơn chỉ xử lý một vài võ quan có chức vị, còn về binh lính bình thường, sau khi tái cơ cấu, bọn họ vẫn là tướng sĩ của viện binh doanh ở Trọng Sơn trấn Tây Lộ.

Cũng vào lúc Dương Chính Sơn bận rộn tái cơ cấu viện binh doanh Tây Lộ, tin thắng trận về trận chiến ở thung lũng vô danh cũng được gửi đến kinh đô.

Tiêu diệt bảy vạn đại quân Ngột Lương chỉ trong một trận, đây là một trận đại thắng.

Ý nghĩa của nó không kém gì khi công phá được Phục Sơn thành.

Ngột Lương Hồ tộc luôn là kẻ thù mạnh mẽ ở phía bắc của Đại Vinh, mấy chục năm nay, cuộc chiến giữa Đại Vinh và Ngột Lương Hồ tộc chưa bao giờ ngừng lại.

Bắc Nguyên trấn và Ngột Lương Hồ tộc gần như mỗi năm đều nổ ra vài trận chiến nhỏ, có khi còn xuất hiện những trận

chiến có số người tham gia lên tới hàng vạn, nhưng quy mô đạt tới hơn mười vạn thì rất hiếm.

Giống như lần này, một trận tiêu diệt bảy vạn Ngột Lương hồ kỵ càng là chưa từng có.

Tin thắng trận truyền đến kinh đô tự nhiên gây ra một trận xôn xao.

Đại quân Ngột Lương bị tiêu diệt, toàn bộ văn võ triều đình cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian này, bọn họ đối mặt với đại quân Ngột Lương khí thế hùng hổ vẫn rất căng thẳng, lo sợ tình hình ngày càng xấu đi.

Hiện tại tình hình đảo ngược, mọi người cũng có thể thả lỏng.

Nhưng việc phong thưởng tiếp theo lại trở thành điểm tranh luận mới trong triều đình.

Chương 811: Ba tầng mục đích của Thái tử

Hoàng thành, Thái Cực điện.

Buổi sáng, khi những tia nắng đầu tiên chiếu rọi bầu trời hoàng thành, bá quan văn võ đã vào điện bắt đầu buổi chiều sớm.

Thừa Bình Đế vẫn đang trọng bệnh, triều đình vẫn là Thái tử giám quốc, Thành Vương và Cung Vương quan chính.

Hai hàng đại thần vào vị trí, thái giám trước điện cất giọng the thé hô: “Có việc thì tâu, không việc thì bãi triều!”

Thái tử ngồi dưới ngai vàng, đôi mắt sáng quắc nhìn các đại thần trong điện.

Thành Vương và Cung Vương vẻ mặt bình tĩnh, mắt hơi sụp xuống, như nửa tỉnh nửa mê.

Tuy nhiên, không khí buổi chiều hôm nay rõ ràng khác với hai ngày trước, khi đó mọi người còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng ở thung lũng Vô Danh, không khí chủ yếu là nhẹ nhàng và vui vẻ.

Nhưng không khí buổi chiều hôm nay lại có chút căng thẳng.

Nguyên nhân là do việc phong thưởng cho các tướng sĩ tiền tuyến.

Đại thắng thì tất nhiên phải đại thưởng.

Không nói đâu xa, chỉ riêng Dương Chính Sơn, người đã dẫn dắt Đằng Long Vệ, lần lượt công hạ thành Khánh Hoa,

thành Tùng Châu, Trọng Sơn Quan, bình định loạn Khánh Vương, sau đó lại chặn đánh đại quân Ngột Lương ở Quan Sơn Khẩu, phối hợp với cấm quân tiêu diệt tám vạn kỵ binh Ngột Lương và hai vạn quân phản loạn của Khánh Vương tiến vào Đại Vinh, hoàn toàn bình định chiến loạn ở Trọng Sơn Trấn, Liêu Tây.

Với công lao to lớn như vậy, phong thưởng là điều tất yếu, nhưng phong thưởng như thế nào lại cần triều đình đưa ra một kế hoạch.

Những người khác thì dễ nói, triều đình cũng không phải không muốn phong thưởng, lập công lớn đến đâu, ban thưởng thế nào, triều đình thực ra đều có quy trình.

Nên thưởng tiền thì thưởng tiền, nên thăng chức thì thăng chức, nếu không có vị trí thích hợp để thăng tiến thì ban cho vài chức vụ hư danh.

Tóm lại, triều đình sẽ không để công lao không được ban thưởng.

Vốn dĩ chuyện này cũng không phức tạp.

Thưởng bạc và thăng chức theo công lao là được, như Dương Chính Sơn, vì Khánh Vương tạo phản mà được phá cách thăng làm Đô đốc khiến sự phẫn Trung quân Đô đốc, Tổng binh Trọng Sơn Trấn, mặc dù hiện tại hắn đã lập công lớn, nhưng chắc chắn không thể thăng chức thực quyền nữa, vậy thì thăng chức hư danh cho hắn.

Đô đốc khiến sự thăng làm Đô đốc đồng tri, thêm chức Long Hồ tướng quân, Thượng hộ quân. Nếu cảm thấy vẫn chưa đủ, thì truy phong mẫu thân hắn làm cáo mệnh nhất phẩm, ban cho mấy tôn nhi của bà vào làm Bách hộ trong cấm quân của Hoàng đế.

Tóm lại, triều đình muốn phong thưởng cho Dương Chính Sơn cũng không khó.

Nhưng vấn đề lại ở chỗ này, Thái tử không biết vì lý do gì, lại muốn phong tước cho Dương Chính Sơn!

Phong tước!

Từ khi Thừa Bình Đế lên ngôi, Đại Vinh ngoài hoàng thân quốc thích thì không còn phong tước nữa.

Ngay cả mấy người từng ủng hộ Thừa Bình Đế lên ngôi cũng không được phong tước.

Vậy mà giờ đây Thái tử lại muốn phong tước cho Dương Chính Sơn.

Từ trưa hôm qua khi tin tức này truyền ra từ trong hoàng thành đến buổi chiều sáng nay, phàm là những ai nghe nói về chuyện này đều đang suy đoán mục đích của Thái tử.

Nói về mối quan hệ giữa Thái tử và Dương Chính Sơn, thì hầu như không có gì để nói.

Địa vị của hai bên chênh lệch quá lớn, chưa từng giao thiệp, mặc dù Dương gia kết thân với Thường Bình Hầu phủ đã phá hỏng kế hoạch của Thái tử, nhưng chuyện nhỏ này căn bản không đáng để nói ra.

Ngược lại, trước đây vì chuyện của phủ Lưu Nguyên mà Thái tử đã có ác cảm không nhỏ với Dương Chính Sơn.

Ngoài ra, còn có ân oán giữa phủ Tĩnh Viễn Hầu và Dương gia, Tĩnh Viễn Hầu là một trong những quan lại đầu tiên ủng hộ Thái tử, hiện nay Tô Kiên càng là người đứng đầu trong số các quan lại dưới trướng Thái tử.

Thái tử ghét Dương Chính Sơn, Tô Kiên và Dương Chính Sơn là kẻ thù không đội trời chung.

Theo lý mà nói, bọn họ nên áp chế Dương Chính Sơn mới đúng, tại sao lại muốn phong tước cho Dương Chính Sơn?

Trên triều có không ít người có thể đoán ra tầng mục đích đầu tiên của Thái tử, cũng có người có thể đoán ra tầng thứ hai, còn đoán được tầng thứ ba thì không có mấy người.

Tầng thứ nhất chính là Thái tử có thể muốn lôi kéo Dương Chính Sơn, dù sao thì một tướng lĩnh biên trấn có năng lực và thực lực như Dương Chính Sơn cũng rất đáng để lôi kéo.

Tầng thứ hai là Thái tử có thể muốn lôi kéo các tướng lĩnh biên trấn, lấy Dương Chính Sơn làm điển hình, mở ra con đường phong tước, dùng phong tước để lôi kéo các tướng lĩnh biên trấn.

Hầu hết mọi người trên triều đều có thể nhìn ra tầng thứ hai này.

Tướng lĩnh biên trấn, ai mà không muốn trở thành quan lại có tước vị, nhưng Thừa Bình Đế vẫn luôn nắm chặt con đường phong tước, khiến cho tất cả mọi người đều không dám mơ tưởng.

Nhưng nếu Thái tử nguyện ý phong tước thì sao?

Không cần nói nhiều, các tướng lĩnh biên trấn chắc chắn sẽ đổ xô về phía Thái tử!

Còn về tầng mục đích thứ ba của Thái tử!

Thái tử không để lộ cảm xúc, liếc nhìn hai vị hoàng đệ bên cạnh.

Tướng ở trong ý ngoài!

Đối với Thái tử, mối đe dọa chính là hai người này, và mọi toan tính của Thái tử cũng sẽ nhắm vào hai người này.

Buổi chiều sáng đã bắt đầu, nhưng trong đại điện vẫn yên lặng, văn võ bá quan không có ai đứng ra dâng tấu.

Thái tử thấy vậy cũng không tức giận, mà ra hiệu cho Chu Cần Văn trong hàng ngũ văn thần.

Chu Cần Văn lập tức hiểu ý, bước ra cao giọng nói: “Thần có việc muốn tấu!”

“Chuẩn!” Thái tử điềm nhiên nói.

Chu Cần Văn lấy từ trong tay áo ra một bản tấu chương, cao giọng đọc: “Đô đốc khiển sự phủ Trung quân Đô đốc, Tổng binh Trọng Sơn Trấn, Trấn Quốc tướng quân Dương Chính Sơn giỏi luyện binh, dụng binh như thần, tinh thông cả văn lẫn võ, mưu trí và dũng cảm đều có... Từ khi kết tóc đã ra trận, trăm trận gian nan, bình định Trọng Sơn, công lao ở Đông Bắc.”

Tốt quá rồi, vị Chu thị lang này vừa mở miệng đã khen ngợi Dương Chính Sơn hết lời, nếu Dương Chính Sơn có mặt ở đây nghe được những lời khen ngợi này, chắc chắn sẽ xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Không còn cách nào khác, khen ngợi quá mức, đến cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy ngại.

Mà triều đình văn võ trong điện nghe Chu Cần Văn khen ngợi Dương Chính Sơn như vậy, cũng cảm thấy buồn cười.

Tuy nhiên, rất nhanh họ không còn thấy buồn cười nữa, vì Chu Cần Văn bắt đầu liệt kê chiến công của Dương Chính Sơn.

Trong mười hai năm, Dương Chính Sơn từ một Thí bách hộ thăng lên làm Tổng binh Trọng Sơn Trấn, mặc dù trong đó có yếu tố may mắn, cũng có nguyên nhân được quý nhân giúp đỡ, nhưng mỗi lần thăng chức hẳn đều dựa vào chiến công để thăng tiến.

Ngay cả Thí bách hộ ban đầu, cũng có thể giải thích là do Dương Chính Sơn lập chiến công trong trận đánh chặn kỵ binh ở thôn Dương Gia mà có được.

Chu Cần Văn đã muốn khen ngợi Dương Chính Sơn, tất nhiên sẽ làm giảm sự tồn tại của những người khác, như Chu Lan, Lữ Hoa, Lương Trữ và những người khác đã từng giúp đỡ hắn, đều có thể tạm thời bỏ qua, chỉ nói về chiến công của Dương Chính Sơn.

Nghe Chu Cần Văn liệt kê chiến công của Dương Chính Sơn, văn võ bá quan trong triều chợt nhận ra lời khen ngợi trước đó của Chu Cần Văn dành cho Dương Chính Sơn không hề phóng đại.

Trong chốc lát, cả triều đình xôn xao bàn tán.

Nhiều người không ngờ Dương Chính Sơn lại lợi hại như vậy.

Nói về danh tiếng, thực ra Dương Chính Sơn cũng không nhỏ, danh hiệu Sát Thần Đồ Phu năm đó cũng lan truyền khắp Liêu Đông, nhưng dù sao hắn cũng chỉ hoạt động ở Liêu Đông, chưa từng đến kinh đô, nên các quan văn võ trong triều vẫn khá xa lạ với hắn.

Có lẽ họ đã nghe nói về những lời đồn đại về Dương Chính Sơn, nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn, họ nghe rồi cũng không để tâm.

Nhưng bây giờ Chu Cần Văn đem những chuyện này ra nói trước triều đình, thì không còn là lời đồn nữa, mà là sự thật.

Vì vậy, nhiều người tỏ ra rất ngạc nhiên.

“Dương Chính Sơn trong trận chiến ở Quan Sơn Khẩu, dùng diệu kế, chờ gió đổi chiều, dùng hỏa công, thiêu rụi mười vạn quân địch! Chiến công hiển hách như vậy, có thể sánh

ngang với trận chiến Tùý Châu ba trăm năm trước!” Chu Càn Văn lại tung ra một quả bom.

Quả bom này chính là có thể sánh ngang với trận chiến Tùý Châu.

Ba trăm năm trước, Đại Vinh vừa mới thành lập, Thái Tổ Hoàng Đế vẫn đang chinh chiến khắp nơi, mà Tùý Châu chính là hòn đá cản đường Thái Tổ Hoàng Đế tiến về phía Tây.

Nói một cách đơn giản, chiến thắng trong trận Tùý Châu đã đặt nền móng cho Thái Tổ Hoàng Đế thống nhất thiên hạ, nếu lúc đó Tùý Châu thất bại, thì Thái Tổ Hoàng Đế chỉ có thể xưng vương, không thể xưng đế.

Mà người giành được chiến thắng trong trận Tùý Châu chính là Định Quốc công đời đầu của Đại Vinh.

So sánh trận chiến ở Quan Sơn Khẩu với trận Tùý Châu ba trăm năm trước, so sánh Dương Chính Sơn với Định Quốc công đời đầu của Đại Vinh, nói thật, điều này thực sự đã nâng Dương Chính Sơn lên quá cao.

Tuy nhiên, nếu nói về chiến công thì hai trận chiến vẫn có thể so sánh được.

Bởi vì trận Tùý Châu năm đó, Định Quốc công đời đầu của Đại Vinh đã giành chiến thắng nhờ vào kế sách, lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh, hai trận chiến vẫn có điểm chung, nhưng ý nghĩa thì khác xa nhau.

Chương 812: Tranh Phong Tước Vị

Nghe được lời này, quần thần trong triều lập tức bàn tán xôn xao về việc Dương Chính Sơn có thể so sánh với Định Quốc Công đời thứ nhất hay không.

Tại Đại Vinh, Định Quốc Công đời thứ nhất được xem như thần quân, là thánh tổ của binh gia, được vô số tướng lĩnh tôn thờ.

Thân phận và địa vị của Dương Chính Sơn đương nhiên không thể so sánh với người, nhưng năng lực mà Dương Chính Sơn thể hiện lại có vài phần tương tự.

Định Quốc Công đời thứ nhất cũng có đạo luyện binh, dùng binh như thần, hơn nữa còn lưu lại binh thư truyền thừa.

Dương Chính Sơn cũng viết “Tam Thập Lục Kế” và “Luyện Binh Ký Sự”, hiện tại hai cuốn sách này lưu truyền rất rộng rãi.

Mọi người càng thảo luận càng kịch liệt.

Bởi vì bọn họ phát hiện, theo thảo luận, có khi Dương Chính Sơn thực sự có thể so sánh với Định Quốc Công đời thứ nhất.

Khi còn sống đương nhiên không được, nhưng trăm năm sau, hoặc vài trăm năm sau, có khi Dương Chính Sơn cũng sẽ trở thành thánh tổ binh gia được vô số người tôn thờ.

Chính vì Dương Chính Sơn có “Tam Thập Lục Kế” và “Luyện Binh Ký Sự”, chỉ cần hai cuốn sách này lưu truyền,

tương lai Dương Chính Sơn sẽ có cơ hội rất lớn xưng tống lập tổ.

Sau đó, triều đình bắt đầu lạc đề.

Mọi người không còn quan tâm Trúc Cầm Văn muốn làm gì, đều đặt tâm tư vào việc Dương Chính Sơn có thể lưu danh sử sách hay không.

Mẹ nó!

Lưu danh sử sách!

Sức hấp dẫn này còn lớn hơn tước vị nhiều!

Trúc Cầm Văn nghe tiếng bàn tán của mọi người, khoe miệng hơi co rút.

“Sao trước đây ta không nghĩ đến điều này?”

“Bất quá dường như hiện tại nghĩ đến cũng không muộn?”

“Biết đâu ta còn có thể nhân cơ hội này lưu lại một nét bút trong sử xanh!”

“Mặc dù là mượn danh Dương Chính Sơn, nhưng có một nét bút vẫn hơn là không có gì!”

Nghĩ đến đây, Trúc Cầm Văn không khỏi có chút hưng phấn, đột nhiên cao giọng hô: “Cựu thần xin phong quốc tước cho Dương Chính Sơn!”

Một tiếng hô này làm đại điện rung lên ba lần, đồng thời cũng áp chế tiếng bàn tán của quần thần.

Sau khi hô xong, trong lòng Trúc Cầm Văn vẫn vui vẻ.

Hôm nay ta xin phong cho Dương tướng quân, nếu Dương tướng quân thực sự được phong, sau này trong sử xanh nhất định sẽ lưu lại một nét bút đậm.

Lúc này mọi người đều tỉnh táo lại, tâm tư cũng quay trở lại hiện thực.

Mặc dù lưu danh sử sách đáng để vô số văn thần võ tướng phấn đấu cả đời, nhưng đó dù sao cũng là danh tiếng sau khi chết, so với thân phận hiện tại thì quan trọng hơn.

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

Sau đó có không ít đại thần đứng ra hưởng ứng.

Không cần nhìn cũng biết những đại thần này đều là người của Thái tử.

Rõ ràng màn này là Thái tử đã dàn xếp từ lâu.

Phía trên, Cung Vương và Thành Vương liếc nhìn nhau, sau đó đều ra hiệu cho quần thần bên dưới.

“Thần phản đối!”

“Thần phản đối!”

Ngay sau đó lại có vài đại thần đứng ra phản đối.

Thái tử mỉm cười liếc nhìn Cung Vương và Thành Vương, hỏi: “Vì sao phản đối?”

“Thần cho rằng việc này không thỏa đáng, mặc dù Dương tướng quân chiến công hiển hách, nhưng công tích của hắn vẫn chưa đủ để phong tước!” Lễ bộ Tả Thị lang Trịnh Sĩ Tăng nói.

“Dương tướng quân bình định phản tặc, diệt trừ Hồ ky, đối với quốc gia và bách tính đều là đại công, nếu hắn vẫn chưa đủ để phong tước, vậy thì người nào có thể được phong tước?” Thái tử nhàn nhạt hỏi.

Trịnh Sĩ Tăng rất muốn liệt kê một người có chiến công lớn hơn Dương Chính Sơn nhưng không được phong tước.

Thậm chí hắn đã nghĩ ra một người thích hợp, nhưng hắn không dám nói ra.

Người này chính là Trình Bắc Đại tướng quân Giang Trấn, người đã thắng trận Hắc Vân Sơn ba mươi năm trước!

Mặc dù trận Hắc Vân Sơn đánh là Hồ tộc Đông Hải, mặc dù trận chiến này không tiêu diệt được Hồ tộc Đông Hải, mặc dù trận chiến này khiến Trùng Sơn Trấn lúc bấy giờ tổn thất nặng nề, nhưng trận Hắc Vân Sơn tuyệt đối là trận chiến quan trọng nhất sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ.

Bởi vì trận Hắc Vân Sơn, Thừa Bình Đế mới ngồi vững trên ngai vàng, nắm được binh quyền.

Bởi vì trận Hắc Vân Sơn, Trùng Sơn Trấn và Liêu Đông mới có thể yên ổn hai mươi năm.

Cũng bởi vì trận Hắc Vân Sơn, Đại Vinh khi đó suy yếu mới có thể một lần nữa bộc lộ ra lực uy hiếp cường đại.

Có thể nói, trận Hắc Vân Sơn đã xoay chuyển sự suy bại của Đại Vinh khi đó, là khởi điểm của Đại Vinh trung hưng.

Ý nghĩa tuyệt đối phi phàm.

So sánh với đó, mặc dù Dương Chính Sơn lập được đại công, nhưng về ý nghĩa thì không tính là gì.

Ngột Lương Hồ tộc vẫn chưa đến mức uy hiếp căn cơ của Đại Vinh, tám vạn Hồ kỵ ở Liêu Tây cũng không làm lung lay căn cơ của Đại Vinh.

Luận về ý nghĩa của chiến công, Dương Chính Sơn không bằng Trình Bắc Đại tướng quân Giang Trấn khi đó.

Ngay cả Giang Trấn cũng không được phong tước, vậy thì đừng nói đến Dương Chính Sơn.

Trịnh Sĩ Tăng muốn dùng Giang Trấn để phản bác Thái tử, nhưng hắn không dám nhắc tới Giang Trấn.

Bởi vì Giang Trấn bị Thừa Bình Đế giết!

Về phần vì sao Thừa Bình Đế muốn giết Giang Trấn, vị công thần này.

Đây là chuyện cũ nhiều năm, nói ra rất dài dòng.

Trước đây vì sao Thừa Bình Đế muốn để Trùng Sơn Trấn suy tàn, nguyên nhân chính là ở Giang Trấn.

Giang Trấn là công thần, nhưng lại bị Thừa Bình Đế giết, đây coi như là vết nhơ của Thừa Bình Đế, cho nên trên triều đình, Giang Trấn đã trở thành chủ đề cấm kỵ, không được nhắc tới.

Cuối cùng Trịnh Sĩ Tăng vẫn không dám nhắc tới Giang Trấn, chỉ nói: “Nhưng bộ hạ đã ba mươi năm không phong tước!”

“Đó là vì không có ai có chiến công có thể phong tước!” Thái tử khẽ cười nói: “Người sẽ không cho rằng là bộ hạ thưởng phạt không rõ ràng chứ!”

Đây là cái cớ mà hắn đã nghĩ ra từ lâu.

Thừa Bình Đế chính là không muốn phong tước, nhưng điều này không thể nói rõ. Nói rõ ra thì quá đã kích thích cực của các tướng sĩ.

“Không, không, thần không dám!” Trịnh Sĩ Tăng vội vàng chấp tay phủ nhận.

Nói bộ hạ thưởng phạt không rõ, đây không phải là cầm đèn đi vào nhà xí — tìm chết sao?

“Không có thì tốt, cô đã quyết định phong Dương Chính Sơn làm Tĩnh An Hầu, nếu phụ hoàng trách tội, cô nguyện một

mình gánh chịu, tuyệt không liên lụy đến chư vị đại nhân!”

Thái tử đã quyết ý phong hầu cho Dương Chính Sơn, cũng không muốn lãng phí lời nói với quần thần nữa.

Quần thần nghe vậy, nhìn nhau.

Lời đã nói đến mức này, bọn họ còn có thể nói gì?

Không thể nói là Thái tử người không gánh vác được chứ!

Mà sắc mặt của Cung Vương và Thành Vương vô cùng khó coi, mặc dù trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được không ngăn cản nữa.

Bởi vì bọn họ biết không thể ngăn cản được.

Thái tử kiên quyết muốn phong hầu cho Dương Chính Sơn, nội các không đứng ra phản đối, huân quý không đứng ra phản đối, bọn họ muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được.

Nhưng vì sao nội các không ngăn cản?

Huân quý không phản đối còn có thể lý giải, dù sao Dương Chính Sơn vẫn luôn đi lại rất gần với vòng tròn huân quý, cộng thêm huân quý cũng muốn có thể lực mới gia nhập để mở rộng ảnh hưởng của bọn họ đối với triều đình, cho nên bọn họ vẫn luôn không phản đối chuyện phong tước, thậm chí còn ủng hộ đặc biệt.

Về phần nội các.

Cung Vương và Thành Vương đều nhìn về phía Lý Tư Viễn.

Tuy nhiên Lý Tư Viễn giống như đã ngủ, từ đầu đến cuối đều duy trì một tư thế, cúi đầu, căn bản không nhìn thấy được dung mạo của hắn.

Con cáo già này rốt cuộc đang đánh chủ ý gì?

Triều sớm kết thúc, chuyện phong tước của Dương Chính Sơn cứ như vậy được xác định.

Mặc dù trên triều đình vẫn còn không ít người phản đối, nhưng dưới sự “cố chấp” của Thái tử, chuyện phong hầu cho Dương Chính Sơn đã đi vào quá trình chuẩn bị.

Quần thần rời khỏi Thái Cực điện, Cung Vương và Thành Vương cũng sóng vai đi ra khỏi hoàng thành.

Cũng không biết từ khi nào, hai người vốn là nước lửa không dung trở nên thân thiết, vừa đi vừa thì thầm, không có ai cảm thấy bọn họ như vậy có gì không ổn.

“Chúng ta không thể kéo dài nữa!” Cung Vương quay đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía cửa Phụng Thiên hùng vĩ.

Thành Vương dứt hai tay vào trong tay áo, ánh mắt sâu xa nói: “Tam ca, chúng ta chỉ có một cơ hội lựa chọn!”

Cung Vương thu hồi ánh mắt, xoay người đi theo đường phố, “Ngũ đệ, chúng ta đã không còn cơ hội lựa chọn! Người sẽ không cho rằng sau khi Thái tử đăng cơ, chúng ta còn có cơ hội sống chứ!”

Chương 813: Vào Ở Phủ Tổng Binh

Thành vương cười nhẹ: “Ta có ngây thơ như vậy không?”

“Ý ta là cơ hội thành công, chúng ta chỉ có một lần!”

Cung vương mặt trầm như nước: “Cứ thế này, chúng ta còn chẳng có cơ hội để lựa chọn!”

Thành vương suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Đúng, người nói cũng đúng, thời gian càng kéo dài, càng bất lợi cho chúng ta! Thái tử vẫn là thái tử, luôn dẫn trước chúng ta một bước!”

“Bước này chúng ta càng chần chừ, càng thua thảm!”

“Vậy thì sao? Người đã chuẩn bị xong chưa?” Cung vương hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, nhưng tam ca định hành động thế nào?” Thành vương hỏi.

Cung vương nở một nụ cười lạnh: “Trước tiên là giết Dương Chính Sơn!”

Thành vương sững sờ, rồi cười lớn: “Hahaha, thú vị, thú vị, chỉ tiếc cho lục đệ thôi!”

“Đừng nhắc đến tên ngu ngốc đó được không!” Cung vương khinh bỉ nói.

Thành vương cười mỉa: “Tam ca vẫn là thông minh nhất, lại nghĩ đến việc giết Dương Chính Sơn trước!”

Cung vương thoáng ngưng thần. Hắn ghét nhất ba việc.

Sự khảo sát của phụ hoàng.

Sự quan tâm của thái tử.

Lời khen của Thành vương.

Hai điều đầu rất dễ hiểu, sự khảo sát của phụ hoàng khiến hắn sợ hãi, sự quan tâm của thái tử khiến hắn cảm thấy giả tạo, còn lời khen của Thành vương khiến hắn cảm thấy bị chế nhạo.

Thành vương rõ ràng khen hắn thông minh, nhưng hắn lại cảm thấy Thành vương đang nói hắn ngu ngốc.

“Không phải thái tử muốn chúng ta giết Dương Chính Sơn sao?” Cung vương mặt trầm nói.

“Đúng, thái tử muốn chúng ta giết Dương Chính Sơn, để ngăn hắn lợi dụng việc phong tước thu phục các tướng lĩnh biên trấn! Haha, có lẽ bây giờ hắn đang chờ chúng ta đi giết Dương Chính Sơn, rồi sẽ trị tội chúng ta!” Thành vương cười rạng rỡ như hoa đào.

Về vẻ đẹp, Thành vương đủ để được gọi là mỹ nam.

Mặc dù hắn đã ngoài bốn mươi, nhưng dung nhan vẫn tuần tú đến khó tin.

Đặc biệt là khi hắn cười, luôn mang lại cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục.

Đó chính là nụ cười bất cần đời.

“Thái tử muốn, chúng ta cho hắn thì có sao!” Cung vương giọng trầm nói.

Thành vương cười hờ hững: “Đúng vậy, chúng ta cứ thuận theo ý hắn mà làm!”

Hai người nhìn nhau, đều nở một nụ cười khó đoán.

...

Trọng Sơn trấn, Trọng Sơn quan.

Lúc này, Dương Chính Sơn không biết chuyện đang xảy ra ở kinh đô, cũng không ngờ mình sẽ được phong hầu.

Sau khi cấm quân giao tù binh cho Trọng Sơn trấn, hắn đã rời Quan Sơn Khẩu đến Trọng Sơn quan.

Lúc này, Trọng Sơn quan đã khôi phục được vài phần nhộn nhịp, mặc dù không bằng trước đây, nhưng các cửa hàng trên đường phố đã mở cửa, có không ít quân hộ từ xung quanh vào thành mua hàng.

Dương Chính Sơn dẫn theo thân vệ doanh cưỡi ngựa vào trong quan thành, ánh mắt của dân chúng trên đường nhìn hắn đều lộ vẻ tôn kính.

Việc hắn là tổng binh mới của Trọng Sơn trấn đã sớm lan truyền khắp Trọng Sơn trấn, và những trận thắng liên tiếp của hắn trong thời gian này cũng đã lan truyền, ngay cả trận Quan Sơn Khẩu cũng đã truyền ra, khiến danh tiếng của hắn trong thời gian ngắn đạt đến đỉnh cao.

Dương Chính Sơn nhìn dân chúng và quân hộ hai bên đường, không lộ ra quá nhiều biểu cảm, cũng không có gì tỏ vẻ, chỉ khi nhìn thấy một bóng dáng, hắn mới khẽ gật đầu.

Người hắn nhìn thấy không phải ai khác, chính là La Thường.

La Thường đã trở về từ Giang Nam!

Cũng đúng.

Trọng Sơn trấn xảy ra chuyện lớn như vậy, cả gia đình La gia suýt nữa bị diệt môn, La Thường nhận được tin không trở về mới là lạ.

Lúc này, La Thường nhìn Dương Chính Sơn, trong lòng dâng trào cảm xúc, đặc biệt muốn đứng trên đường hét lên: “Còn ai không?”

Dương Chính Sơn chấp chương Trọng Sơn trấn, địa vị của La gia đương nhiên cũng tăng theo.

Trước đây khi Kế Phi Ngũ cầm quyền, La gia bị hạn chế không ít, buộc La Thường chỉ có thể mở rộng bản đồ kinh doanh bên ngoài Trọng Sơn trấn.

Còn bây giờ, Trọng Sơn trấn đến lượt Dương Chính Sơn cầm quyền, từ hôm nay trở đi, La gia chính là thương nhân giàu có nhất Trọng Sơn trấn.

Nghĩ đến địa vị của La gia ở Trọng Sơn trấn sau này, trái tim La Thường kích động không ngừng.

Dương Chính Sơn không biết sự kích động trong lòng La Thường, hắn nhanh chóng đi qua quan thành, tiến vào cửa thành thứ hai trong quan thành.

Trước đây đã nói rồi, bố cục tổng thể của Trọng Sơn quan là hình chữ “nhật”, thành bắc là cửa ải ban đầu, nha môn tuần phủ, phủ tổng binh, nha môn đô ti, án sát sứ ty, v.v. đều ở thành bắc, và các binh lính chịu trách nhiệm đóng giữ cũng chủ yếu ở thành bắc.

Thành nam là sau này mở rộng, cũng được gọi là quan thành, là khu sinh hoạt và thương mại của dân chúng, đồng thời cũng có một số quan viên của nha môn sống ở thành nam.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn không cần ở thành nam, vì hắn có thể ở hậu viện của phủ tổng binh, chính là phủ Thường Bình hầu trước đây.

Khi Dương Chính Sơn đến phủ tổng binh, Chu Nhân và Lục Văn Hoa đã đứng chờ ở ngoài cửa.

Trước khi Dương Chính Sơn dẫn quân rời khỏi Trọng Sơn quan, đã viết thư cho Chu Nhân và Lục Văn Hoa đến Trọng Sơn quan tái tổ chức phủ tổng binh.

Không còn cách nào khác, sau khi Kế Phi Ngũ bại chạy, tổng binh phủ của Trọng Sơn trấn chỉ còn là một cái vỏ rỗng, dù còn lại một số văn lại, Dương Chính Sơn cũng không dám dùng, nên hẳn chỉ có thể điều người từ Đăng Long về.

May mắn là bây giờ Đăng Long về không thiếu văn lại, dù điều hai ba trăm văn lại cũng hoàn toàn không có vấn đề, thậm chí chỉ cần Dương Chính Sơn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyển dụng hàng ngàn văn lại ở Đăng Long về.

Nguyên nhân rất đơn giản, những năm gần đây Đăng Long về đã đào tạo được một lượng lớn người đọc sách, mặc dù những người này tham gia khoa cử chắc chắn không được, nhưng xử lý một số công việc hành chính trong nha môn vẫn rất dễ dàng.

“Bái kiến tướng quân!” Chu Nhân và Lục Văn Hoa chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn cửa lớn của phủ tổng binh, tùy ý hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Bẩm tướng quân, nhân lực của tám khoa mười hai phòng trong phủ tổng binh đã được bố trí đầy đủ, mọi người đang làm quen với công việc của mình!” Chu Nhân đáp.

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Phủ tổng binh có tám khoa, gồm tiền lương, mã chính, binh giáp, xa giá, võ tuyển, thưởng công, quân tịch, biên phòng.

Còn mười hai phòng, gồm sổ sách, cáo thân, nghi trượng, phù khám, võ học, v.v.

Tám khoa là cơ quan chức quyền của phủ tổng binh, mỗi khoa có một tả hữu đô sự, đều là chính thất phẩm.

Còn mười hai phòng là trợ lý của phủ tổng binh, nói đơn giản là mười hai phòng chuyên phục vụ tổng binh, chuyên xử

lý các công việc hành chính hàng ngày cho tổng binh.

Ví dụ như phòng sổ sách, sổ sách này chỉ sổ sách nội bộ của phủ tổng binh, còn sổ hộ tịch cũng chỉ quan lại nội bộ của phủ tổng binh.

Còn sổ sách của toàn bộ Trọng Sơn trấn thì do khoa tiền lương quản lý, quân tịch của quân doanh thì do khoa quân tịch quản lý, hộ tịch của quân hộ thì do nha môn đô ti quản lý, không thuộc phủ tổng binh quản lý.

Đương nhiên, nha môn đô ti phải chịu sự quản lý của phủ tổng binh.

Về chức quyền, tổng binh chính là quan chức cao nhất của Trọng Sơn trấn, có thể can thiệp vào tất cả các công việc quân chính của Trọng Sơn trấn.

Phụ trách luyện binh, thống lĩnh, điều động binh lính, có thể nói là nắm cả quyền lãnh binh và điều binh, có ý nghĩa là quyền hành tập trung vào một mối.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc tổng binh có khả năng thống trị một phương, nắm giữ binh quyền, vì vậy triều đình lại thiết lập tuần phủ.

Chức quyền của tuần phủ và tổng binh có sự trùng lặp rất lớn, tuần phủ cũng có quyền can thiệp vào tất cả các công việc quân chính, cũng có thể luyện binh, thống lĩnh, điều động binh lính, thậm chí tính hợp pháp của việc tuần phủ điều động binh lính còn cao hơn tổng binh, vì tuần phủ phần lớn kiêm nhiệm chức vụ ở đô sát viện và binh bộ.

Nhưng tuần phủ là quan văn, về quân sự chắc chắn không bằng tổng binh.

Tuần phủ và tổng binh, thực chất là tồn tại để phối hợp và kiểm chế lẫn nhau.

Trong đó còn có một vai trò, đó là thái giám trấn thủ, cũng có thể gọi là thái giám giám quân.

Sự tồn tại của thái giám trấn thủ lại tiếp tục hạn chế khả năng tuần phủ và tổng binh cùng nhau làm bậy, hiệu quả hơn trong việc ngăn chặn các tướng lĩnh biên trấn nắm giữ binh quyền, khó kiểm soát.

Đương nhiên, nhược điểm là rất dễ hình thành cục diện ba bên tranh giành quyền lực.

Tuy nhiên, Trọng Sơn trấn hiện tại chắc chắn không có vấn đề như vậy, Bàng Đường đã chuẩn bị sẵn sàng làm hậu cần, sau khi vào Trọng Sơn quan, đã tập trung vào chính quyền dân sự của Trọng Sơn trấn.

Trên thực tế, chính quyền dân sự của Trọng Sơn trấn vẫn còn rất nhiều việc phải làm, dù sao trong Trọng Sơn trấn cũng không chỉ có quân hộ, mà còn có hơn mười vạn hộ nông hộ cũng như thương hộ, thợ thủ công, v.v.

Ngoài ra, bên Phục Châu vẫn luôn di dân khai hoang.

Kẻ Phi Ngũ phản loạn đã gây ra tổn thất rất lớn cho Trọng Sơn trấn, muốn bù đắp những tổn thất này, Bàng Đường phải tốn rất nhiều công sức.

Tương tự, Dương Chính Sơn cũng phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Chương 814: Đề Cử (1)

Hiện tại hấn đã là Tổng binh của Trùng Sơn trấn, như vậy hấn chắc chắn không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vị Chỉ huy sứ của Đăng Long Vệ, vậy tương lai Đăng Long Vệ sẽ sắp xếp thế nào đây?

Trần tiêu doanh của Trùng Sơn trấn cơ bản đã bị huỷ, hấn cần phải nhanh chóng thành lập một đội Trần tiêu doanh mới.

Ngoài ra, sáu Tham tướng của Trùng Sơn trấn giờ chỉ còn ba, trong đó có một người là phế nhân Kỷ Hạ, nói cách khác hấn cần phải chọn ra bốn Tham tướng mới.

Việc bổ nhiệm Tham tướng tự nhiên hấn không thể làm chủ, cần phải có Binh bộ bổ nhiệm, nhưng điều này không ngăn cản hấn đề cử người của mình.

Sau khi Dương Chính Sơn vào ở trong phủ Tổng binh, liền vào thư phòng ngồi viết.

Đầu tiên là vấn đề của Đăng Long Vệ, hấn viết một tấu chương đề nghị tách Đăng Long Vệ thành Đăng Long tiền, hậu, tả, hữu tứ vệ, đề cử Hàn Thừa, Trương Nguyên Vũ, Ô Trọng Triết và Dư Thông Hải làm Chỉ huy sứ của bốn vệ.

Đề cử Hàn Thừa, Ô Trọng Triết và Dư Thông Hải cũng không khó hiểu.

Quan hệ giữa Hàn Thừa và Dương Chính Sơn không cần nói nhiều, để hấn đến Đăng Long Vệ làm Chỉ huy sứ, cũng coi như là thăng quan một bậc.

Hơn nữa tuổi của hấn cũng không nhỏ, có lẽ cả đời này cũng chỉ đến đây, ở Đăng Long Vệ dưỡng lão cũng là một lựa

chọn không tồi.

Thủy sư của Đằng Long Vệ chắc chắn phải giao cho Du Thông Hải, người khác cũng không có khả năng này.

Còn về Ô Trọng Triết, thực ra Dương Chính Sơn cũng có chút do dự, bởi vì tuổi của Ô Trọng Triết nhỏ hơn Hàn Thừa rất nhiều, năm nay hắn mới bốn mươi lăm tuổi, bây giờ dường như có hơi sớm.

Tuy nhiên suy nghĩ một lúc, Dương Chính Sơn vẫn quyết định để Ô Trọng Triết ở lại Đằng Long Vệ.

Ô Trọng Triết quen thuộc Đằng Long Vệ, hiểu rõ mọi thứ về Đằng Long Vệ, có thể giúp Dương Chính Sơn giám sát Đằng Long Vệ, tránh sau này Đằng Long Vệ đi vào con đường sai trái.

Còn việc đề cử Trương Nguyên Vũ đến Đằng Long Vệ, nguyên nhân chính là Dương Chính Sơn cảm thấy Trương Nguyên Vũ không thích hợp làm Tham tướng của Trùng Sơn trấn bắc lộ.

Trương Thừa Chí có thể làm Tham tướng của Trùng Sơn trấn đông lộ, nhưng Trương Nguyên Vũ không thể làm Tham tướng của Trùng Sơn trấn bắc lộ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Chính Sơn rất coi trọng tương lai của Trùng Sơn trấn bắc lộ, hắn cần phải hoàn toàn nắm giữ Trùng Sơn trấn bắc lộ.

Có lẽ Trương Nguyên Vũ cũng sẽ tuân theo mệnh lệnh của hắn, nhưng chắc chắn không thuận ý như người của mình.

Vì vậy chỉ có thể điều Trương Nguyên Vũ đến Đằng Long Vệ.

Thực ra điều này cũng không tính là thiệt thòi cho Trương Nguyên Vũ, trước đây Trương Nguyên Vũ cũng chỉ là Chỉ huy

đồng tri của Tùng Châu Vệ, tọa doanh quan của viện binh doanh mà thôi, điều đến Đằng Long Vệ, đảm nhiệm chức vụ Chỉ huy sứ của một vệ, cũng coi là thăng quan một bậc.

Viết xong tấu chương về Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn lại viết một tấu chương khác về việc đề cử Tham tướng của các lộ Trùng Sơn trấn.

Tạ Uyên làm Tham tướng của Đại Ninh Vệ Trùng Sơn trấn tây lộ, Dương Minh Chí làm Tham tướng của Phục Châu Vệ Trùng Sơn trấn bắc lộ, Trương Thừa Chí làm Tham tướng của Tùng Châu Vệ Trùng Sơn trấn đông lộ, Tần Hạc làm Tham tướng của Định Liêu Vệ Trùng Sơn trấn nam lộ.

Ngoài ra đề cử Tổng Đại Sơn, Dương Minh Chí, Dương Minh Trấn, Lạc Phi Vũ, Hàn Phi năm người làm Du kích tướng quân, tọa doanh quan của năm doanh Trấn tiêu doanh.

Trấn tiêu doanh là đội quân trực thuộc của Tổng binh, Dương Chính Sơn tự nhiên muốn nắm chặt trong tay, năm người này đều là người bên cạnh hắn.

Trong đó Tổng Đại Sơn là ảm ức nhất, dù sao chức quan của hắn trước đây ở Đằng Long Vệ cũng cao hơn Dương Minh Chí.

Nhưng hắn không thể làm Tham tướng, với tính cách ngốc nghếch của hắn căn bản không thể nắm giữ một đường quân chính.

Vì vậy Dương Chính Sơn đã đề cử Dương Minh Chí.

Đúng như câu nói cử hiền không tránh thân thích!

Dương Chính Sơn không hề kiêng kỵ việc đề cử con trai mình.

Thực ra trong lòng hắn Dương Minh Hạo, Dương Minh Trấn và Lạc Phi Vũ thích hợp làm Tham tướng hơn Trương

Thừa Chí và Tần Hạc.

Ba người này đều là những người trẻ tuổi do chính tay hấn bồi dưỡng, bất kể là thực lực hay năng lực đều không kém Dương Minh Chí bao nhiêu, đều mạnh hơn Trương Thừa Chí và Tần Hạc.

Nhưng Dương Chính Sơn không thể biến Trùng Sơn trấn thành Dương gia, vì vậy chỉ có thể đề cử Trương Thừa Chí và Tần Hạc.

Trương Thừa Chí có chiến công, Tần Hạc là người được Kỷ Hạ đề cử.

Dương Chính Sơn cũng vui vẻ làm cái nhân tình này.

Sau khi hai bản tấu chương được gửi đi, trong lòng Dương Chính Sơn đang suy nghĩ triều đình có đồng ý với yêu cầu của hấn không.

Nếu là Hoàng đế lão nhi chủ trì triều chính, hấn chắc chắn sẽ không có lo lắng này.

Nhưng bây giờ Thái tử giám quốc, trong lòng hấn có chút không chắc chắn.

Vạn nhất Thái tử nhân cơ hội này làm loạn, cài người của mình vào Trùng Sơn trấn, vậy phải làm sao đây?

“Haizz~~ cũng không biết gần đây triều đình có động tĩnh gì!”

Dương Chính Sơn thở dài một tiếng.

Thời đại này liên lạc quá bất tiện, tin tức từ kinh đô truyền đến Trùng Sơn trấn, ít nhất cũng phải mất bốn năm ngày, thông tin quá chậm trễ.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn cũng chỉ cảm thán một tiếng, trời muốn mưa, mẹ muốn đi lấy chồng, có những việc cũng

không phải do hấn quyết định.

Nếu Thái tử thực sự cài người vào Trùng Sơn trấn, vậy Dương Chính Sơn cũng không có cách nào, chỉ có thể chịu đựng.

Mấy ngày sau Dương Chính Sơn vẫn bận rộn với công việc của Trùng Sơn trấn.

Mà mọi người Dương gia vẫn còn ở Đằng Long Vệ, Ngụ Thanh Y đã nhận được thư nhà của Dương Chính Sơn, biết Dương Chính Sơn sẽ không trở lại Đằng Long Vệ, vì vậy nàng cũng dự định một thời gian nữa sẽ đưa Dương gia chuyển đến Trùng Sơn trấn.

Chương 815: Đề Cử (2)

Lý do phải đợi một thời gian là vì trước khi chuyển đến Trùng Sơn trấn, nàng muốn định xong chuyện hôn nhân của Lâm Triền.

Khi Dương Chính Sơn chinh chiến ở Trùng Sơn trấn tây lộ, Ngụ Thanh Y lại ở nhà lo lắng cho chuyện hôn nhân của Lâm Triền, nàng lại không lo lắng về sự an nguy của Dương Chính Sơn, bởi vì nàng là người hiểu rõ thực lực của Dương Chính Sơn nhất.

Trong lòng nàng, Dương Chính Sơn có thể thua trận, nhưng tuyệt đối sẽ không chiến bại, trừ khi có võ giả Tiên thiên ra tay.

Với thực lực của Dương Chính Sơn, cho dù thua trận, cũng có thể chạy thoát.

Vì vậy nàng cũng không lo lắng lắm về sự an nguy của Dương Chính Sơn.

Còn về hôn sự của Lâm Triền, thực ra cũng đã gần xong, chỉ cần định ngày cưới là được.

Ngụ Thanh Y đích thân đến phủ thành Liêu An, cùng An thị, phu nhân của Trịnh Hiểu bàn bạc ngày cưới.

Cuối cùng ngày cưới được định vào ngày mười tám tháng mười hai năm nay.

Ngày cưới này thực ra có hơi gấp, nhưng tuổi của Lâm Triền cũng không nhỏ, hơn nữa năm sau hắn còn tham gia kỳ thi mùa xuân, nếu năm nay không thành thân, vậy thì phải đợi đến mùa thu năm sau.

Trong phòng khách ở hậu viện của Trịnh gia, Ngụ Thanh Y trò chuyện vui vẻ với An thị.

“Ta đã gặp Lâm Triền rồi, haizz, hắn có sư phụ sư mẫu như các người cũng là phúc khí của hắn.” An thị nắm tay Ngụ Thanh Y, dịu dàng nói.

Ngụ Thanh Y cười nói: “Chỉ cần An phu nhân không chê hắn xuất thân mồ côi là được!”

“Có gì mà chê, Trịnh gia ta chọn là con rể hiền, coi trọng là phẩm đức, còn về gia thế, chỉ cần sau này con gái sống thuận ý, gia thế kém một chút thì sao?” An thị nói.

“Nhưng ta nghe nói Dương gia có gia quy, vậy đồ đệ có phải tuân thủ gia quy không?” An thị đổi giọng hỏi.

Nữ nhân sau khi gả đi có sống thuận ý hay không, còn phải xem hậu viện của nhà chồng có yên ổn hay không.

Mặc dù Lâm Triền xuất thân mồ côi, nhưng xuất thân mồ côi cũng có lợi ích của xuất thân mồ côi, ít nhất con gái gả đi không phải hầu hạ cha mẹ chồng, cũng không cần tranh cãi với chị em dâu.

Vì vậy hậu viện tương lai của Lâm Triền có yên ổn hay không, còn phải xem Lâm Triền có tam thê tứ thiếp hay không.

“Đương nhiên, sư phụ hắn coi trọng nhất là điểm này, nếu hắn dám không tuân thủ, sư phụ hắn nhất định sẽ đuổi hắn ra khỏi sư môn!” Ngụ Thanh Y cười nói.

Với xuất thân của Lâm Triền, có thể cưới được con gái của Trịnh gia, tuyệt đối là trèo cao.

Vì vậy lần này Ngụ Thanh Y đến, cũng coi như có ý cầu hôn, tự nhiên phải tặng bốc An thị.

Hơn nữa nàng cũng không nói dối, Lâm Triền cũng là một phần tử của Dương gia, chắc chắn phải tuân thủ gia quy của Dương gia.

Trừ khi có một ngày hấn rời khỏi Dương gia, vậy cũng tương tự như bị trục xuất khỏi sư môn.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt An thị càng tăng thêm vài phần, nàng rất coi trọng điều này, bởi vì nàng hiểu rõ nỗi khổ khi phu quân có thể thiếp thành đàn.

Trịnh Hiểu không phải là người thanh tâm quả dục, hấn luôn coi phong lưu là nhã thú, trong nhà cũng có vài phòng thiếp thất.

Ngày thường, An thị không ít lần phải chịu đựng những tiểu yêu tinh kia, vì vậy đặc biệt không muốn con gái mình cũng phải chịu đựng như vậy.

Sau đó hai người lại trò chuyện một lúc, Ngụ Thanh Y liền cáo từ.

Chuyện chính của chuyến đi này đã bàn xong, những chuyện sau đó chỉ là chuyện phiếm mà thôi.

Thực ra cho dù tương lai Lâm Triền sẽ nạp thiếp, An thị cũng sẽ không ngăn cản con gái gả cho Lâm Triền.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Lâm Triền là một nhân tài văn võ toàn diện.

Cho dù tương lai Lâm Triền không thi đỗ tiến sĩ, cũng có thể nhập ngũ làm võ quan, có Dương gia giúp đỡ, tương lai trong quân đội chắc chắn cũng là tiền đồ rộng mở.

Nói một cách đơn giản, tương lai của Lâm Triền tươi sáng.

An thị tự nhiên không có lý do gì để không muốn.

Sau khi ngày cưới được định, Ngụ Thanh Y trở về Đẳng Long Vệ cũng bắt đầu chuẩn bị việc chuyển nhà.

Mặc dù bây giờ Dương Chính Sơn vẫn kiêm chức Chỉ huy sứ của Đẳng Long Vệ, nhưng tương lai Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ lấy chức Tổng binh của Trùng Sơn trấn làm chính, chắc chắn sẽ ở lại Trùng Sơn quan, vì vậy Dương gia chắc chắn sẽ chuyển đến Trùng Sơn quan.

Vòng vo một hồi, lại trở về Trùng Sơn quan.

Mọi người Dương gia vẫn rất vui mừng.

Chương 816: Hung hiểm và cơ hội (1)

Ngay khi Dương gia bận rộn dọn nhà, Dương Chính Sơn cũng nhận được tin từ kinh đô.

Phong hầu!

Nhìn bức thư Vũ Tranh mang đến, Dương Chính Sơn có chút ngỡ ngàng.

“Sao đột nhiên lại phong hầu cho ta? Thái tử còn là người chủ trương việc này!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn nhíu mày chặt.

“Thái tử muốn hại ta!”

Rất nhanh, hắn đã hiểu ra vấn đề.

Phong hầu!

Điều này trực tiếp đẩy Dương Chính Sơn lên đầu sóng ngọn gió.

Bề ngoài, thái tử như muốn lôi kéo hắn và nhân cơ hội phong hầu để lấy lòng các tướng lĩnh biên trấn, nhưng thực chất đây là mồi nhử thái tử đặt ra cho Thành vương và Cung vương.

Thành vương và Cung vương chắc chắn sẽ không để thái tử toại nguyện!

Vậy Thành vương và Cung vương sẽ phá vỡ cục diện này như thế nào?

Cách đơn giản nhất chính là giết Dương Chính Sơn!

Chỉ cần giết hấn, kế hoạch lấy lòng các tướng lĩnh biên trấn của thái tử sẽ thất bại!

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn dù sao cũng là tổng binh một trấn, nếu hấn chết bất thường, triều đình chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng. Đến lúc đó, thái tử có thể nhân cơ hội này tấn công Thành vương và Cung vương.

Dù thái tử không có bằng chứng chứng minh Thành vương và Cung vương làm việc này, nhưng cũng có thể khiến họ bị nghi ngờ.

Đến lúc đó, các tướng lĩnh biên trấn chắc chắn sẽ bất mãn với Thành vương và Cung vương!

Các quan lại huân quý cũng sẽ bất mãn với họ!

Thậm chí, cả triều đình văn võ đều sẽ bất mãn với Thành vương và Cung vương.

“Thái tử đi nước cờ này thật cao tay!”

“Lão phu chết, hấn có thể nhân cơ hội này tấn công Thành vương và Cung vương; lão phu không chết, thành công nhận phong, hấn có thể nhận được sự ủng hộ của các tướng lĩnh biên trấn!”

“Không chỉ các tướng lĩnh biên trấn, tất cả võ tướng đều muốn được phong tước. Chỉ cần thái tử mở đường, tất cả võ tướng sẽ hướng về hấn!”

Dương Chính Sơn lại nhìn bức thư trong tay, “Không biết là cao nhân nào đã bày kế cho thái tử, nước cờ này thật cao! Nhưng không thân thiện với ta cho lắm!”

Với sự hiểu biết của hấn về thái tử, thái tử chắc chắn không thể nghĩ ra được kế sách hay như vậy.

Tâm tư của thái tử thực ra không sâu, nhìn vào những việc hấn đã làm trước đây là hiểu.

Tất nhiên, cũng không thể nói thái tử kém cỏi, dù sao hắn đã làm thái tử ba mươi năm, cho dù trước đây là một người đơn thuần, giờ cũng đã có chút mưu lược.

Chỉ có thể nói thái tử là người bình thường, không sánh được với Thành Bình Đế về độ thâm sâu.

Sau khi hiểu ra vấn đề, Dương Chính Sơn ngồi lại trước bàn, đặt bức thư xuống.

“Phong tước phải vào kinh, người triều đình phải đến truyền tin chắc cũng sắp đến rồi!”

“Chuyến đi này chắc chắn vô cùng nguy hiểm, lão phu cần cẩn thận!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ.

Thái tử đi nước cờ này quá cao tay, Dương Chính Sơn biết rõ sự nguy hiểm trong đó, nhưng vẫn phải vào kinh nhận phong.

Hắn không thể từ chối, cũng không có lý do để từ chối.

Đây vừa là nguy hiểm, vừa là cơ hội.

Vượt qua được, từ nay Dương gia sẽ là huân quý.

Cơ hội được phong hầu khó khăn thế nào không cần nói thêm, Dương Chính Sơn không có lý do gì để bỏ qua cơ hội này.

...

Công việc ở Trùng Sơn trấn rất nhiều, nhưng Dương Chính Sơn đã quen thuộc với nơi này, nên nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa.

Tuy nhiên, một số vấn đề vẫn cần triều đình giải quyết, hắn không thể toàn quyền quyết định, cần thời gian chờ đợi triều đình phản hồi.

Chẳng hạn như người hấn đề cử, hoặc việc hấn muốn sáp nhập năm quân doanh của Đằng Long Vệ vào Trùng Sơn trấn tiêu binh doanh, đều cần được trung quân đô đốc phủ và binh bộ chấp thuận.

Vì vậy, hiện tại Dương Chính Sơn cũng không có nhiều việc để làm.

Hấn phái Dương Minh Chí đến Phục Châu thành tạm thời giữ chức tham tướng, để Tần Hạc quay về Định Liêu Vệ tạm thời giữ chức tham tướng, sau đó để Ngưu Trang và Đường Phi Hổ dẫn quân trở về Kiến Ninh Vệ và Kim Châu Vệ.

Còn về đô ti nha môn, hiện tại còn thê thảm hơn cả tổng binh phủ, vì Kế Phi Ngũ gần như đã giết hết quan viên của đô ti nha môn.

Ngay khi Kế Phi Ngũ phản loạn, đô ti nha môn đã phản ứng.

Đáng tiếc, thực lực của đô ti nha môn sao có thể so sánh với tổng binh phủ, kết quả không cần nói cũng biết.

Từ đô chỉ huy sứ trở xuống, đến cả sai dịch bình thường, gần như đều bị Kế Phi Ngũ giết sạch.

Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy văn lại không có sức chống cự.

Không còn cách nào khác, Dương Chính Sơn đành phải tự mình chống đỡ đô ti nha môn, nhiều việc ở Trùng Sơn trấn cần có sự phối hợp của đô ti nha môn, tất cả các việc liên quan đến quản lý quân hộ đều không thể thiếu đô ti nha môn.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang bận rộn với công việc quân sự của Trùng Sơn trấn, quan viên triều đình phái đến đã đến Trùng Sơn quan.

Quan viên triều đình phái đến chia làm hai phần, một phần là để kiểm tra chiến công, bao gồm lang trung và chủ sự của binh bộ, ngự sử của đô sát viện, và thái giám trong cung. Phần còn lại là để lo việc phong hầu của Dương Chính Sơn, chủ yếu là quan viên của lễ bộ.

Phong hầu không phải chuyện nhỏ, không phải chỉ cần một thánh chỉ là xong.

Cần phải thực hiện lễ phong hầu ở triều đình mới có thể nhận được ấn tín hầu tước, sau khi phong hầu còn được ban nhà, ban ruộng.

Lễ phong hầu do lễ bộ tổ chức, Dương Chính Sơn phải nghe theo sự sắp xếp của lễ bộ.

Các quan viên của binh bộ và đô sát viện do Bàng Đường tiếp đón, tất nhiên Dương Chính Sơn cũng ra ngoài nghênh đón, nhưng lần kiểm tra chiến công này do Bàng Đường chủ trì, Dương Chính Sơn lại không cần lo lắng nhiều.

Còn về việc có ai đó cố ý xóa bỏ chiến công của họ hay không, cũng không cần lo lắng, triều đình không cho phép có người làm như vậy, các tướng lĩnh biên trấn cũng sẽ không để yên cho hành vi này, ai dám làm như vậy, người đó chính là kẻ thù của tất cả các tướng sĩ biên trấn.

Chương 817: Hung hiểm và cơ hội (2)

Tất nhiên, việc kiểm tra chiến công cũng cần sự phối hợp của các tướng sĩ dưới trướng Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn để Tổng Đại Sơn và Dương Minh Trán nghe lệnh Bàng Đường, phối hợp với các quan viên của binh bộ và đô sát viện kiểm tra chiến công.

Còn về các quan viên lễ bộ, tất nhiên Dương Chính Sơn phải tự mình tiếp đón.

Quan viên lễ bộ lần này đến là Dẫn Khánh Tân, viên ngoại lang của ty nghi chế thanh lại ti. Ty nghi chế thanh lại ti chịu trách nhiệm về chế độ điển chương và lễ nghi của triều đình, từ lễ đăng quang của hoàng đế đến trang phục của quan viên đều thuộc phạm vi quản lý của họ.

Những việc như phong hầu cũng cần họ tổ chức.

Dẫn Khánh Tân rất khách sáo với Dương Chính Sơn, trong đại sảnh tổng binh phủ, sau khi hai người ngồi xuống, Dẫn Khánh Tân trực tiếp nói: “Dương tướng quân, việc phong hầu đã được xác định, thái tử điện hạ và nội các đều đã đồng ý, lễ bộ đã chọn ngày 20 tháng 10 tổ chức lễ phong hầu cho Dương tướng quân tại Phụng Thiên điện!”

“Quy trình cụ thể phải đợi Dương tướng quân đến kinh đô mới có thể bàn chi tiết, hạ quan đến đây chủ yếu vì hai việc, một là xác định nghi trượng, triều phục và quan đai cho Dương tướng quân. Việc thứ hai là cần Dương tướng quân đến kinh đô trước ngày 15 tháng 10!”

Nghi trượng và triều phục mà ông ta nói chính là nghi trượng và triều phục của hầu tước sau này.

Nói ra thì, triều đình hiện tại còn nợ Dương Chính Sơn một bộ triều phục, hẳn vẫn chưa có triều phục của tổng binh Trùng Sơn trấn.

Trang phục của quan viên Đại Vinh có rất nhiều loại, triều phục, tế phục, công phục, thường phục, ban phục, v.v.

Triều phục được mặc vào các dịp đại lễ, tế lễ, ngày đầu năm mới, ngày đông chí, sinh nhật vua, ban chiếu, đọc chiếu, dâng biểu, truyền chỉ.

Tế phục được mặc khi hoàng đế đích thân tế lễ ở triều miếu, xã tắc, và các quan văn võ cùng tế lễ.

Công phục được mặc vào các buổi châu sáng tối, tạ ơn, từ biệt.

Thường phục được mặc vào các buổi châu bình thường.

Áo quan thường ngày chính là chỉ công phục và thường phục, còn triều phục và tế phục thực ra rất ít khi được mặc, chỉ mặc vào những dịp trang trọng.

Trong đó, triều phục là hoa lệ nhất, cũng là trang trọng nhất, nên việc chế tạo tương đối phức tạp, thường là sau khi quan viên nhậm chức một thời gian, cục chế y của công bộ mới làm xong triều phục và gửi đến cho quan viên.

Nghi trượng, triều phục và quan đai mà Dẫn Khánh Tân nói, thực ra là chỉ lễ chế của hầu tước huân quý, quy cách, kích thước, chất lượng của trang phục, mũ nón, nhà cửa, ngựa xe đều có sự khác biệt về cấp bậc.

Cấu trúc, trang trí, màu sắc, diện tích, số lượng phòng của phủ đệ đều có yêu cầu lễ chế rõ ràng.

Nói đơn giản, Dẫn Khánh Tân đến để giảng quy củ cho Dương gia, tránh sau này Dương gia có điều gì vượt quá quy củ.

Đây là quy trình phong tước bình thường, chủ yếu là triều đình Đại Vinh đã ba mươi năm không phong tước, nhiều quy tắc ngoài quan viên lễ bộ, những người khác chỉ biết một phần.

Lần này Dương Chính Sơn được phong hầu, lễ bộ cẩn thận phái Dẫn Khánh Tân đến giảng giải các quy tắc lễ chế cho Dương gia.

Việc này thực ra không cần Dương Chính Sơn lo lắng, đến lúc đó giao cho Ngô Hải là được.

Điều Dương Chính Sơn thực sự quan tâm là phải đến kinh đô trước ngày 10 tháng 10.

Tính thời gian thì hẳn chỉ có hai mươi ngày, việc này đúng là nên lên kế hoạch sớm.

Tối hôm đó, Bàng Đường tổ chức tiệc chiêu đãi các quan viên từ kinh đô đến tại tuần phủ nha môn, Dương Chính Sơn tất nhiên cũng phải có mặt.

Không chỉ Dương Chính Sơn, ngay cả Lục Sùng Đức cũng tham dự tiệc rượu.

Mặc dù hiện tại thân phận của Lục Sùng Đức ở Trùng Sơn trấn có chút lúng túng, nhưng không ai coi thường ông ta.

Đừng nhìn lần này Lục Sùng Đức gặp thất bại lớn với Kế Phi Ngữ, nhưng ông ta dù sao cũng là trọng thần triều đình, ở triều đình cũng có danh vọng không nhỏ.

Với kinh nghiệm của ông ta, cho dù rời khỏi Trùng Sơn trấn, khả năng cao cũng sẽ tiến thêm một bước nữa.

Bầu không khí trong tiệc rượu rất hòa hợp, mọi người nâng ly chúc mừng, trò chuyện vui vẻ.

(Chương này kết thúc)

Chương 818: Sơn Hà Lâu, Ngọc Lộ Linh Đào

Dương Chính Sơn cũng cùng những quan viên này uống không ít rượu, nhưng sau khi tiệc rượu kết thúc, hắn lại đi đến một viện lạc hoa lệ trong Quan thành.

“Lữ công công!”

Lữ Hoa ngồi dưới một cây tùng trong sân, giờ rượu mời trắng, ung dung uống.

“Dương tướng quân, mời ngồi!” Lữ Hoa phong thái nhẹ nhàng làm một động tác mời.

Dương Chính Sơn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế đá bên cạnh, tự rót cho mình một ly rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Ừm, rượu trăm cỏ thượng đẳng!

Được rồi, đây là rượu hắn tặng cho Lữ Hoa.

Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi, ngẩng đầu nhìn trăng sáng treo trên bầu trời đêm, uống từng ly một.

Gió thu mát mẻ thổi tới, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng sảng khoái.

Hương tùng nhàn nhạt quanh quần, càng khiến người ta có cảm giác thoải mái thư thái.

“Lữ công công tìm lão phu tới là có chỉ giáo gì sao?” Dương Chính Sơn lên tiếng hỏi trước.

Đêm nay là Lữ Hoa đột nhiên bảo hắn tới.

Khỏe miệng Lữ Hoa hơi nhếch lên, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Dương Chính Sơn, nói: “Dương tướng quân, người đã gặp phải một rắc rối lớn!”

“Ồ! Rắc rối lớn gì?” Dương Chính Sơn vuốt râu hỏi.

Mặc dù bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn đã trở nên nghiêm trọng.

Ngay cả Lữ Hoa cũng nói là rắc rối lớn, vậy thì rắc rối này chắc chắn không nhỏ.

Lữ Hoa lấy từ trong tay áo ra một lệnh bài màu vàng đưa cho Dương Chính Sơn: “Đây chính là rắc rối lớn của người!”

Dương Chính Sơn nhận lấy lệnh bài, ngơ ngàng nhìn lệnh bài.

Mặt sau của lệnh bài có viết một bài thơ: “Tuyệt ngâm trời cao sơn hà tận, đêm lạnh bờ sông thử trời cao.”

“Khẩu khí thật lớn!”

Dương Chính Sơn nhìn bài thơ này, hai mắt hơi nheo lại.

Lật sang mặt trước, trên đó có viết ba chữ lớn: “Sơn Hà Lệnh”.

“Đây là cái gì?” Dương Chính Sơn có chút khó hiểu hỏi.

Lệnh bài này trông có vẻ không nghiêm túc.

Không giống lệnh bài của triều đình, triều đình không có lệnh bài trung nhị như vậy.

“Sơn Hà Lệnh của Sơn Hà Lâu!” Lữ Hoa nói.

Trong lòng Dương Chính Sơn khẽ động, lập tức nhớ ra Sơn Hà Lâu là một thế lực giang hồ.

“Lão phu nếu như không nhớ nhầm, Sơn Hà Lâu này hẳn là một thế lực sát thủ!”

Sơn Hà Lôu ở trong giang hồ Đại Vinh cũng là một thế lực nổi danh.

Nhưng nó không phải là một tông môn giang hồ, mà là một tổ chức sát thủ.

“Không sai, chính là Sơn Hà Lôu này!” Lữ Hoa gật gật đầu, nhìn Dương Chính Sơn đầy hứng thú, tiếp tục nói: “Dương tướng quân, người đã lên bảng vàng của Sơn Hà Lôu, tiền thưởng để giết người là một quả Ngọc Lộ Linh Đào!”

“Ngọc Lộ Linh Đào?” Đồng tử trong mắt Dương Chính Sơn hơi co lại.

Bảo dược có rất nhiều loại, trong đó bao gồm linh quả.

Mà linh quả luôn là một tồn tại tương đối hiếm, truyền thuyết nói rằng Đại Vinh chỉ có một cây linh quả, đó chính là cây linh quả mà năm đó Thái Tổ Hoàng đế gặp được.

Hiện nay cây linh quả này nằm trong tay hoàng tộc, về phần cây linh quả này ở đâu, là giống loài gì, linh quả có tác dụng gì, bên ngoài hoàn toàn không biết.

“Ngọc Lộ Linh Đào mọc ở đảo Đào Hoa ngoài Nam Hải, mười năm mới kết quả một lần, mỗi lần chỉ kết ba mươi sáu quả linh đào, mỗi quả linh đào đều có thể ngưng tụ một tia tiên thiên chân khí, có thể trợ giúp võ giả hậu thiên tu luyện tiên thiên chân khí!” Lữ Hoa giải thích.

Sau khi Dương Chính Sơn nghe xong, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Đảo Đào Hoa?

Đảo chủ có phải là Hoàng Dược Sư không?

Đương nhiên, hẳn biết điều này là không thể, cho nên hẳn cũng không hỏi ra.

“Vậy thì sao?”

“Cho nên sẽ có rất nhiều người vì Ngọc Lộ Linh Đào mà tới giết ngươi!” Lữ Hoa nói.

Dương Chính Sơn cầm ly rượu ngẩng đầu uống cạn.

Sơn Hà Lôu có sát thủ của mình, cũng có thể phát nhiệm vụ ra bên ngoài, chỉ cần có người có thể hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ sẽ đưa phần thưởng ra, bất kể người hoàn thành nhiệm vụ có lai lịch gì, có thân phận gì.

Tóm lại, chỉ cần người có thể hoàn thành nhiệm vụ, là có thể lấy được phần thưởng trên bảng vàng của Sơn Hà Lôu.

Danh tiếng của Sơn Hà Lôu trong giang hồ là tốt nhất, không ai nghi ngờ Sơn Hà Lôu sẽ nuốt phần thưởng.

“Ai muốn giết lão phu?” Dương Chính Sơn hỏi.

Sơn Hà Lôu không phải là mấu chốt, mấu chốt là người muốn giết hắn là ai?

Nguyện ý dùng bảo vật như Ngọc Lộ Linh Đào để treo thưởng tính mạng của hắn, điều này thực sự khiến hắn có chút được sung ái mà lo sợ.

“Không biết!” Lữ Hoa nói.

“Ngay cả các ngươi Bí Vũ Vệ cũng không biết chuyện này?” Dương Chính Sơn nói.

“Bí Vũ Vệ chúng ta không biết chuyện có rất nhiều, mà ta không biết chuyện càng nhiều hơn!” Lữ Hoa nói.

Mặc dù Bí Vũ Vệ lợi hại, nhưng cũng không thể biết hết chuyện thiên hạ.

Mà Lữ Hoa chỉ là Đề đốc của Trấn Bắc Ti Bí Vũ Vệ, ngay cả chuyện nội bộ Bí Vũ Vệ cũng không biết hết, càng không nói tới chuyện thiên hạ.

“Nhưng người muốn giết người hãn là không nhiều!” Lữ Hoa nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, người muốn giết hãn không nhiều, nhưng cũng không ít.

Vừa mới bại dưới tay hãn là Khánh Vương và tiểu vương tử Ô Thác, phỏng chừng đều muốn lấy tính mạng của hãn.

Về phần những người khác, trong kinh đô hãn cũng có người muốn lấy tính mạng của hãn.

Nghĩ đến kinh đô, mí mắt Dương Chính Sơn hơi sụp xuống.

“Xem ra đường đến kinh đô của lão phu sẽ không yên ổn rồi!”

Lữ Hoa cầm rượu lên: “Vậy ta chúc Dương tướng quân lên đường thuận lợi!”

“.....”

Chẳng có chút thành ý nào!

Dương Chính Sơn ngẩng đầu uống một ly rượu.

.....

Ngày 22 tháng 9, ý thu càng sâu, mùa đông lạnh giá sắp tới.

Dương Chính Sơn không đợi Dương gia mọi người tới Trọng Sơn Quan, đã khởi hành rời khỏi Trọng Sơn Quan.

Hãn muốn mau chóng tới kinh đô, tìm hiểu tình hình triều đình, chỉ dựa vào nghe ngóng, sự hiểu biết của hãn về triều đình thực sự quá mơ hồ.

Về phần Dương gia dọn đến Trọng Sơn Quan, chuyện này tự nhiên không cần Dương Chính Sơn đi lo liệu, có Úc Thanh Y là đủ rồi.

Nhưng Dương Chính Sơn lại có chút nhớ Úc Thanh Y, xa cách lại càng thêm thân thiết, bọn họ đã mấy tháng không gặp, Dương Chính Sơn tự nhiên là nhớ thê tử rồi.

Chỉ là chuyện phong hầu liên lụy quá nhiều, khiến hần không thể không cẩn thận ứng phó.

Hơn nữa chuyện của Sơn Hà Lâu còn đè nặng trong lòng hần, hần phải rời khỏi Trọng Sơn Quan, hấp dẫn một chút sự chú ý, tránh cho có người đánh chủ ý lên người Dương gia mọi người.

Lần này đến kinh đô, hần không mang theo quá nhiều người, chỉ mang theo hai mươi thân tín bên cạnh.

Sau khi giao phó xong chuyện của Tổng binh phủ, một nhóm hai mươi một người cưỡi ngựa rời khỏi Trọng Sơn Quan mà không có bất kỳ che giấu nào.

Theo hần rời khỏi Trọng Sơn Quan, tin tức về việc hần muốn đến kinh đô cũng bị thổi đến khắp nơi ở Đại Vinh.

Ký Châu thành, Hoàn Đào Môn.

Trong một căn phòng trang trí cổ kính, một lão giả mặc đạo bào rộng thùng thình ngồi yên trước bàn cờ, gõ quân cờ.

Kỷ Hải đẩy cửa vào phòng, ôm quyền hành lễ với lão giả: “Su phụ! Vừa mới nhận được tin tức, Dương tướng quân đã rời khỏi Trọng Sơn Quan rồi!”

Lão giả trước bàn cờ chính là Kỷ Chân được xưng là võ giả đệ nhất Liêu Đông.

Là một cao thủ võ đạo từng oai danh một phương, Kỷ Chân tuyệt đối không phải là người tầm thường, mà Hoàn Đào Môn hiện nay ở Ký Châu, ở Liêu Đông đều là thế lực giang hồ hàng đầu.

“Hần mang theo bao nhiêu người?”

“Hai mươi người?”

“Chỉ có hai mươi người?” Kỷ Chân đặt quân cờ xuống, ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt hồng hào.

Kỷ Chân hiện nay đã bảy mươi lăm tuổi, nhưng dung mạo của hắn nhìn không già, mà có chút ý tứ hạc phát đồng nhan.

“Ừm, chỉ có hai mươi người!” Kỷ Hải cúi đầu nói.

Kỷ Chân vượt chòm râu trắng như tuyết: “Người đi nhắc nhở Dương tướng quân một chút!”

Lông mày Kỷ Hải nhíu lại: “Su phụ!”

Kỷ Chân xua tay, cắt đứt lời hắn muốn nói: “Vi sư hiểu ý của ngươi, đáng tiếc một quả Ngọc Lộ Linh Đào đối với vi sư là không đủ!”

“Huống chi những năm gần đây Hoành Dao Môn chúng ta có qua lại khá sâu với Dương tướng quân, nếu như lúc này chúng ta ra tay, chẳng phải là đi ngược lại với đạo nghĩa giang hồ sao?”

“Những suy nghĩ này của ngươi là không nên có!”

Thần sắc của Kỷ Hải ngưng lại, xấu hổ nói: “Là đệ tử tham lam rồi!”

“Ha ha, vi sư còn không biết ý của ngươi!” Kỷ Chân đứng lên, đưa tay vỗ vỗ bả vai Kỷ Hải: “Ngươi cũng là vì vi sư!”

Sức hấp dẫn của Ngọc Lộ Linh Đào quá lớn.

Ngay cả Kỷ Hải cũng động tâm rồi.

Nhưng Kỷ Chân lại không động tâm, đúng như hắn nói, một quả Ngọc Lộ Linh Đào đối với hắn là không đủ.

Có một quả Ngọc Lộ Linh Đào này, hắn không thể tiến vào tiên thiên chi cảnh.

Không có một quả Ngọc Lộ Linh Đào này, hắn cũng không phải không có cơ hội tiến vào tiên thiên chi cảnh.

Có hay không có Ngọc Lộ Linh Đào, đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một phần vạn và hai phần vạn mà thôi, chênh lệch thật sự không lớn.

“Đi đi, vì sư có dự cảm, lần này giúp đỡ khi cần thiết nhất nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều!” Kỷ Chân nói.

“Đệ tử tuân mệnh!” Kỷ Hải trầm giọng đáp.

Chương 819: Trở Về Thôn Dương Gia

Trong Thanh Sơn, Ngọc Hành Tinh Đường.

La Kiện Tùng đang nhú mào nhìn lá thư trong tay.

Lý Thành Quốc và Tiền Trung Hạ thì ngồi bên cạnh lặng lẽ chờ đợi.

Đợi La Kiện Tùng xem xong thư, Lý Thành Quốc mới vuốt chòm râu dê dài hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tổng đường bảo chúng ta giết Dương Chính Sơn!” La Kiện Tùng khóa chặt chân mào, giọng trầm thấp nói.

“Giết Dương Chính Sơn?” Sắc mặt của Lý Thành Quốc cũng trở nên nghiêm trọng.

“Ừ, Sơn Hà Lô treo thưởng trên Kim bảng, tiền thưởng là một quả Ngọc Lộ Linh Đào!” La Kiện Tùng nói.

Tiền Trung Hạ nghe vậy, trong lòng chấn động, “Ngọc Lộ Linh Đào? Ai có thể ra tay lớn như vậy?”

“Không biết, nhưng có thể chắc chắn rằng chuyện này không đơn giản!” La Kiện Tùng nói.

Dương Chính Sơn là ai?

Tổng binh Trọng Sơn Trấn, Định Quốc Tướng Quân, Chỉ Huy Sứ Đẳng Long Vệ, chính là trọng thần triều đình.

Quan trọng hơn là Dương Chính Sơn vừa bình định Trọng Sơn Trấn phản loạn, đánh bại tám vạn đại quân Ngột Lương, sắp được phong hầu vì chiến công.

Giờ phút này giết Dương Chính Sơn, chỉ có hai khả năng, một là ngoại địch, hai là tranh đấu triều đình.

Nhưng bất kể là khả năng nào, Ngọc Hành Tinh Đường cũng không nên tham gia vào.

Lý Thành Quốc vuốt râu trầm ngâm một lúc, nói: “Có phải tông đường muốn bỏ rơi chúng ta không?”

Lời này vừa dứt, sắc mặt của La Kiện Tùng và Tiền Trung Hạ đều biến đổi.

“Tiền bối nói vậy là sao?” La Kiện Tùng hỏi.

Lý Thành Quốc thở dài một tiếng, “Nếu Dương Chính Sơn chết trong tay chúng ta, người nghĩ Ngọc Hành Tinh Đường còn tồn tại được không?”

Đây là một chuyện rất đơn giản.

Với thân phận và địa vị hiện nay của Dương Chính Sơn, nếu hắn ta chết bất đắc kỳ tử, triều đình nhất định sẽ báo thù cho hắn ta, ít nhất cũng phải tìm một con dê tể thần để đập tắt cơn giận của Trọng Sơn Trấn và các tướng sĩ Đẳng Long Vệ.

Nếu Ngọc Hành Tinh Đường thực sự có thể giết chết Dương Chính Sơn, triều đình nhất định sẽ diệt trừ Ngọc Hành Tinh Đường, Ngọc Hành Tinh Đường chính là con dê tể thần tốt nhất.

La Kiện Tùng hiểu ra những điều này, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Đáng ghét! Bọn họ lại muốn bỏ rơi chúng ta?”

Hắn có cảm giác như bị phản bội.

Lý Thành Quốc lại lắc đầu, “Điều này rất bình thường, đối với tông đường mà nói, giá trị của chúng ta không bằng một quả Ngọc Lộ Linh Đào.”

“Nhưng mỗi năm chúng ta đều cung cấp cho tổng đường mười vạn lượng bạc!” Tiền Trung Hạ không phục nói.

“Bạc nhiều đến đâu, có thể sánh bằng một võ giả bán bộ Tiên Thiên sao?” Lý Thành Quốc nói.

Dùng bạc để đánh giá một võ giả bán bộ Tiên Thiên chính là sự sỉ nhục.

Một võ giả bán bộ Tiên Thiên trị giá bao nhiêu bạc?

Thật sự không có một con số chính xác.

Bồi dưỡng một võ giả bán bộ Tiên Thiên không phải chỉ cần có bạc là làm được.

Mà một quả Ngọc Lộ Linh Đào chắc chắn có thể thúc đẩy một võ giả bán bộ Tiên Thiên.

Công hiệu của Ngọc Lộ Linh Đào chính là ngưng tụ một tia chân khí Tiên Thiên, mà điều kiện cần thiết để trở thành bán bộ Tiên Thiên chính là có thể ngưng tụ chân khí Tiên Thiên.

Vì vậy, một quả Ngọc Lộ Linh Đào tương đương với một võ giả bán bộ Tiên Thiên.

Trong lòng La Kiện Tùng suy nghĩ vẫn vơ.

Bên trong Tinh Nguyệt Môn cũng không phải là một khối sắt, mâu thuẫn giữa tổng đường và Thất Tinh Đường có thể nói là chồng chất.

Mặc dù Thất Tinh Đường buộc phải tuân theo mệnh lệnh của tổng đường, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả mọi người trong Thất Tinh Đường đều sẵn sàng bị tổng đường sai khiến.

Trên thực tế, từ trước đến nay Thất Tinh Đường đều cố gắng tách khỏi Tinh Nguyệt Môn, chỉ là tất cả những người

từng cố gắng tách khỏi Tinh Nguyệt Môn đều đã chết.

Hiện tại, trước mặt La Kiện Tùng chỉ có hai con đường, một là tuân theo mệnh lệnh của tông đường, sẵn sàng chết vì tông đường. Con đường thứ hai là chọn tách khỏi Tinh Nguyệt Môn.

Cả hai con đường đều không dễ đi, đều có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

La Kiện Tùng ngẩng đầu nhìn Lý Thành Quốc, Lý Thành Quốc cũng đang nhìn hắn.

“Tiền bối có gì muốn nói không?” La Kiện Tùng hỏi.

Lý Thành Quốc khẽ lắc đầu, “Lão phu đã già rồi, cũng không có gì đáng để lưu luyến! Mọi chuyện cứ theo ý của Tinh chủ!”

La Kiện Tùng gật đầu, lại nhìn về phía Tiền Trung Hạ, Tiền Trung Hạ hít sâu một hơi, “Ta nguyện ý tuân theo quyết định của Tinh chủ!”

“Được rồi, tập hợp nhân thủ, ngày mai chúng ta ra khỏi núi!” Trong mắt La Kiện Tùng lóe lên một tia sáng, trong lòng đã đưa ra quyết định.

...

Tin tức Dương Chính Sơn rời khỏi Trọng Sơn Quan lan truyền, nhiều võ giả giang hồ đổ về Ký Châu, vì Ký Châu là đường tắt yếu từ Liêu Đông vào kinh.

Trong số đó, có người là vì Ngọc Lộ Linh Đào, nhưng phần lớn chỉ là muốn xem náo nhiệt.

Ngọc Lộ Linh Đào vừa xuất hiện, hơn nửa giang hồ đều chấn động.

Dương Chính Sơn nhất thời trở thành cái tên mà ai cũng biết trên giang hồ.

Những chiến tích của Dương Chính Sơn cũng lan truyền với tốc độ cực nhanh trong giang hồ, khiến Dương Chính Sơn trở nên nổi tiếng khắp thiên hạ.

Mà lúc này Dương Chính Sơn vẫn không biết đến sự náo nhiệt trong giang hồ, hắn không vội không chậm lên đường.

Thậm chí hắn còn tiện đường về thăm thôn Dương Gia một chuyến.

Từ Trọng Sơn Quan vào kinh tuy không nhất thiết phải đi qua thôn Dương Gia, nhưng có thể tiện đường về thăm thôn Dương Gia.

Tính cả thời gian, hắn đã mười một năm chưa về thôn Dương Gia.

Thiếu niên rời nhà, tuổi già mới về, giọng quê không đổi, tóc mai đã bạc. Trẻ con gặp mặt không quen biết, cười hỏi khách ở nơi nào đến.

Thôi được, Dương Chính Sơn không phải là thiếu niên rời nhà, khi hắn khỏi thôn Dương Gia thì đã gần bốn mươi tuổi.

Lúc hắn bước vào thôn Dương Gia cũng không có trẻ con hỏi hắn từ đâu đến, vì hắn vào thôn Dương Gia vào buổi sáng, trẻ con trong thôn Dương Gia đều đang học ở tộc học.

Đương nhiên, khi Dương Chính Sơn cười ngửa vào thôn Dương Gia, không ít thôn dân thôn Dương Gia đều kinh ngạc nhìn hắn.

Một thôn dân nhìn Dương Chính Sơn, đầu tiên là sững sờ, sau đó dụi mắt, vẻ mặt không dám tin.

“Chính Sơn thúc!”

Dương Chính Sơn ghì cương Hồng Vân, nhìn người nói chuyện.

“Người là Minh Quang?”

Hắn có chút không chắc chắn nói.

Hai mắt của Dương Minh Quang mở to, “Thật sự là Chính Sơn thúc, Chính Sơn thúc đã trở về!”

Sau đó, Dương Minh Quang vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy đi, đúng vậy, chính là chạy đi, vừa chạy vừa hét: “Chính Sơn thúc đã trở về! Chính Sơn thúc đã trở về!”

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng của hắn, khóe miệng hơi co rút.

Tên này hình như đã hơn bốn mươi tuổi rồi, sao lại làm việc hấp tấp như vậy!

Ấn tượng của hắn về Dương Minh Quang không sâu, chỉ nhớ rằng trước đây Dương Minh Quang sống ở nhà bên cạnh nhà hắn.

Theo tiếng hét của Dương Minh Quang, rất nhanh cả thôn Dương Gia đã chìm trong náo nhiệt.

“Chính Sơn thúc đã trở về?”

“Chính Sơn thúc ở đâu?”

Rất nhiều thôn dân chạy ra ngoài hỏi han khắp nơi, không ít người đã nhìn thấy Dương Chính Sơn, đều tiến lên chào hỏi Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vui vẻ đáp lại mọi người.

Lần này hắn trở về cũng là ngẫu hứng.

Người ta thường nói giàu sang không về quê, như mặc gấm đi đêm.

Đã tiện đường, hắn cũng muốn trải nghiệm cảm giác giàu sang về quê.

Các tộc nhân thôn Dương Gia đương nhiên rất nhiệt tình với hắn.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã bị bao vây bởi ba lớp trong ba lớp ngoài.

Mọi người tranh nhau chào hỏi Dương Chính Sơn, ồn ào đến mức Dương Chính Sơn có chút choáng váng, chỉ có thể liên tục nói tốt, ừ ừ, không tệ không tệ, đủ loại lời nói vô thưởng vô phạt.

May mắn là cứu tinh đến rất nhanh.

“Tránh ra! Tất cả tránh ra, các người đều rảnh rồi lắm sao?” Dương Chính Tường ở ngoài đám đông quát mắng.

Mọi người mới yên tĩnh lại, nhường đường cho Dương Chính Tường.

Dương Chính Tường nhìn thấy Dương Chính Sơn, khuôn mặt già nua nở nụ cười rạng rỡ, “Chính Sơn!”

“Tộc trưởng!” Dương Chính Sơn có chút bất lực.

Mọi người thực sự quá nhiệt tình, khiến hắn có chút không đỡ nổi.

“Ha ha, trở về là tốt, trở về là tốt!” Dương Chính Tường cười lớn nói.

Lão thực sự rất muốn Dương Chính Sơn trở về thăm, nhưng lão cũng biết thân phận của Dương Chính Sơn hiện nay khác biệt, rất khó có thời gian trở về.

Hôm nay Dương Chính Sơn đột nhiên trở về thôn Dương Gia, mang lại cho lão một bất ngờ lớn.

Chương 820: Ân Tình (1)

“Chúng ta về nhà trước rồi nói chuyện!” Dương Chính Tường kéo tay áo Dương Chính Sơn đi về phía nhà mình.

“Được rồi, được rồi, mọi người giải tán đi, tối nay mở tiệc trước từ đường đón gió tẩy trần cho Chính Sơn, mọi người đều đến!”

Nói xong, Dương Chính Tường dẫn Dương Chính Sơn về nhà.

Cả thôn Dương gia chìm trong không khí vui mừng vì sự trở về của Dương Chính Sơn.

“Chính Sơn thúc!”

Vừa bước vào cửa nhà Dương Chính Tường, họ đã chạm mặt Dương Minh Huy.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, cười nói: “Mấy huynh đệ đi theo ta xin nhờ Minh Huy chiếu cố một chút!”

“Không phiền, không phiền!” Dương Minh Huy vui vẻ vẫy tay nói.

“Được rồi, về nhà rồi chẳng lẽ còn có người để mấy tiểu huynh đệ của ngươi chịu thiệt sao!” Dương Chính Tường cười nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, theo Dương Chính Tường vào nhà chính.

Còn đám thân binh đi theo hắn thì có Dương Minh Huy chiêu đãi.

“Sao đột nhiên ngươi lại trở về?”

Vừa ngồi xuống, Dương Chính Tường đã không nhịn được hỏi.

Dương Chính Sơn nói: “Lần này ta đi kinh đô, tiện đường về thăm.”

“Đi kinh đô? Không phải ngươi đã được thăng làm Tổng binh Trùng Sơn trấn rồi sao? Sao còn phải đi kinh đô?” Dương Chính Tường hỏi.

Rõ ràng, Dương Chính Tường vẫn chưa biết chuyện Dương Chính Sơn sắp được phong hầu.

Cũng phải thôi, dù hiện tại Dương thị nhất tộc cũng là một gia tộc có tiếng, nhưng vẫn là ở nơi xa xôi, tin tức không được nhanh nhạy cho lắm.

Dương Chính Sơn nói: “Triều đình muốn phong hầu cho ta!”

“Phong hầu!” Đôi mắt đục ngầu của Dương Chính Tường bỗng nhiên mở to, sau đó kích động nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên!”

“Tốt, tốt, tốt, hahahaha~~” Dương Chính Tường kích động quá mức, cười lớn xong không nhịn được ho khan.

Dương Chính Sơn vội vàng vỗ lưng cho lão, nói: “Ngươi cũng không còn trẻ nữa, cẩn thận một chút đi!”

“Không sao, không sao, ta chỉ là vui quá thôi!” Dương Chính Tường liên tục xua tay.

Vui mừng quá đổi, những nếp nhăn trên mặt Dương Chính Tường cũng giảm đi không ít.

Hai người tiếp tục trò chuyện về chuyện phong hầu, Dương Chính Sơn đương nhiên không nói tình hình thực tế cho lão

biết, chỉ bảo là nhờ có công lao trong trận chiến lần này nên triều đình mới muốn phong hầu cho lão.

Mặc dù những năm này Dương Chính Tường cũng được coi là người có hiểu biết, nhưng lão dù sao cũng chỉ là một người ở quê, hiểu biết về kinh đô và triều đình vẫn rất hạn chế.

Vì vậy lão không nghĩ đến những nguy hiểm tiềm ẩn trong đó, chỉ vui mừng cho Dương Chính Sơn và Dương thị nhất tộc.

Hai huynh đệ già lâu ngày gặp lại, đương nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói.

Nhưng rất nhanh hai người đã không thể nói chuyện được nữa, vì rất nhiều tộc lão nghe tin cũng đến.

Những tộc lão này cũng được coi là người quen cũ của Dương Chính Sơn, cho dù không phải là những tộc lão ngày xưa thì cũng là lực lượng nòng cốt của thôn Dương gia khi xưa.

Trở lại thôn Dương gia, Dương Chính Sơn không cảm thấy xa lạ, hoặc có thể nói là hần cảm thấy xa lạ với thôn Dương gia khi xưa, cũng cảm thấy xa lạ với thôn Dương gia bây giờ, vì vậy cũng không có cảm giác vật đổi sao dời.

Tiệc rượu buổi tối rất náo nhiệt, không ít tộc nhân dẫn theo hậu bối đến dập đầu trước mặt Dương Chính Sơn, khiến Dương Chính Sơn chẳng khác nào bài vị trong từ đường, cả buổi tối đều có người đến dập đầu.

Nhưng nhìn thấy một đám tiểu hài tử lanh lợi, Dương Chính Sơn vẫn rất vui vẻ.

Đã đến thế giới này hơn mười năm, thực ra hần đã có cảm giác thuộc về rất sâu sắc với Dương thị nhất tộc.

Hơn nữa bên cạnh hắn còn có không ít đệ tử Dương thị, vì vậy thực ra hắn đã hoàn toàn hòa nhập vào Dương thị nhất tộc, thật sự coi mình là trưởng bối của Dương thị nhất tộc.

Một đêm ồn ào qua đi, ngày hôm sau Dương Chính Sơn đến sau núi thôn Dương gia, bái tế cha mẹ và thê tử đã mất của thân thể này.

Những năm này đều là Dương Minh Thành trở về bái tế, còn bản thân hắn thì ngoài lần đầu tiên đến thế giới này có bái tế một lần, đây mới là lần thứ hai.

Sau khi bái tế xong, Dương Chính Sơn từ biệt tộc nhân, rời khỏi thôn Dương gia.

Hắn chỉ là tiện đường về thăm, hơn nữa hắn còn phải đến kinh đô, đương nhiên không thể ở lâu trong thôn Dương gia.

Rời khỏi thôn Dương gia, Dương Chính Sơn lại đến nhà họ Lục ở Thanh Hà trấn.

Sau khi Lục Văn Uyên trúng tiến sĩ, Lục gia cũng trở thành quan lại ở Thanh Hà trấn.

Lục Văn Uyên làm biên tu ở Hàn Lâm viện ba năm, sau đó vào Lại bộ làm một viên ngoại lang.

Chỉ trong ba năm, Lục Văn Uyên đã từ biên tu thất phẩm được thăng lên viên ngoại lang ngũ phẩm, hơn nữa còn là viên ngoại lang ở Lại bộ, tốc độ thăng quan còn nhanh hơn cả Dương Chính Sơn khi xưa.

Mặc dù Lục Văn Uyên sống rất tốt ở kinh đô, nhưng Lục gia vẫn ở Thanh Hà trấn, không chuyển đến kinh đô hay chuyển đến nơi khác.

Lục Tùng Hạc, Lục Chiêu Kỳ và những người khác vẫn sống ở Thanh Hà trấn.

Dương Chính Sơn đến đây chủ yếu là thăm Lục Tùng Hạc, tiện thể thấp cho Tề thị nén hương.

Lục Tùng Hạc đã hơn bảy mươi tuổi từ lâu, nhưng sức khỏe của lão vẫn khá tốt, lưng vẫn thẳng tắp.

Còn Lục gia những năm này phát triển cũng không tệ, mặc dù vẫn không bằng Dương thị nhất tộc, nhưng ở An Ninh huyện cũng được coi là một đại tộc, chỉ là tộc nhân Lục gia khá ít, vì vậy Lục gia rất khó trở thành vọng tộc như Lư gia, cũng rất khó trở thành hào tộc như Dương thị nhất tộc.

Ít nhất trong vòng ba đời, Lục gia sẽ không trở thành vọng tộc.

Sự phát triển của một gia tộc tuyệt đối không phải là chuyện của một hai đời, mà cần phải có sự nỗ lực của nhiều đời mới có thể hoàn thành.

Mặc dù Dương Chính Sơn là thế hệ đầu tiên khiến Dương thị nhất tộc quật khởi, nhưng thực ra Dương thị nhất tộc vốn đã có không ít tộc nhân, vì vậy mới có thể trở thành một hào tộc trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi.

Nếu Dương thị nhất tộc chỉ có mỗi một chi của Dương Chính Sơn, vậy thì cũng không có Dương thị nhất tộc gì cả, chỉ có một Dương gia mà thôi.

Dương Chính Sơn chỉ ở lại Thanh Hà trấn một đêm, cùng Lục Tùng Hạc và hai huynh đệ Lục Chiêu Kỳ, Lục Chiêu Nhiên ôn lại chuyện cũ.

Thực ra mấy năm nay quan hệ giữa Dương gia và Lục gia lại càng trở nên thân thiết hơn.

Khi xưa Dương Chính Sơn cưới Úc Thanh Y, Dương gia và Lục gia không thể tránh khỏi có chút xa cách, nhưng sau những năm này giúp đỡ lẫn nhau, hai nhà lại hòa hảo như xưa.

Ngay cả Lục Tùng Hạc cũng không còn tỏ thái độ với Dương Chính Sơn, nói chuyện cũng hòa nhã dễ chịu.

Dù sao những năm này Dương gia thực sự đã giúp đỡ Lục gia rất nhiều.

Ở thôn Dương gia và Thanh Hà trấn mất ba ngày, Dương Chính Sơn tiếp tục đi về phía nam, sau đó hắn không dừng lại nữa mà đi thẳng đến Ký Châu.

Hắn mất ba ngày này, một mặt là để về thăm thôn Dương gia và Lục gia, mặt khác cũng là để cho những thế lực giang hồ kia có thời gian phản ứng.

Đúng vậy, Dương Chính Sơn căn bản không có ý định tránh né, uy hiếp mà bằng vàng của Sơn Hà Lâu và Ngọc Lộ Linh Đào mang đến còn chưa đủ để khiến hắn cảm thấy sợ hãi, cũng không đáng để hắn phải tránh xa.

Hắn chính là muốn xem có bao nhiêu võ giả giang hồ vì Ngọc Lộ Linh Đào mà đến ám sát hắn.

Sau khi vào cảnh nội Bình Viễn tỉnh, Dương Chính Sơn rõ ràng cảm nhận được có nhiều người theo dõi mình hơn, hiển nhiên đã có không ít thế lực giang hồ bắt đầu hành động.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn chỉ có một thái độ, không trốn không tránh, cứ quang minh chính đại lên đường.

Khi Dương Chính Sơn sắp đến địa giới Ký Châu, Kỳ Hải của Hoành Dao Môn tìm đến.

“Văn bối Kỳ Hải bái kiến Dương tướng quân!”

Trên quan đạo giữa vùng núi hoang, Kỳ Hải dẫn theo hai đệ tử đón đầu Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ghìm cương Hồng Vân, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Thì ra là Kỳ đại hiệp, không biết Kỳ đại hiệp chờ lão phu ở đây có chuyện gì?”

“Vãn bối có một chuyện muốn nhắc nhở Dương tướng quân!”

“Chuyện gì?”

“Chuyện bảng vàng của Sơn Hà Lâu!” Kỷ Hải nói.

Thần sắc Dương Chính Sơn khẽ động, hỏi: “Chỉ vì chuyện này thôi sao?”

“Chỉ vì chuyện này thôi!” Kỷ Hải nhìn Dương Chính Sơn, ánh mắt trong trẻo.

Dương Chính Sơn chăm chú nhìn hắn, khẽ gật đầu, “Kỷ lão tiên bối thật cao thượng!”

Ban đầu hắn còn nghi ngờ Kỷ Chân sẽ ra tay với hắn vì Ngọc Lộ Linh Đào, nhưng bây giờ xem ra Kỷ Chân căn bản không có ý định này, ngược lại còn để Kỷ Hải đến nhắc nhở hắn.

“Sur phụ có nói, chỉ một quả Ngọc Lộ Linh Đào còn chưa đủ để ông ấy trở thành tiên thiên võ giả!” Kỷ Hải không giấu giếm, nói thẳng.

Dương Chính Sơn gật đầu, cũng hiểu được lý do Kỷ Chân không ra tay.

Võ giả giang hồ cũng không phải đều là những kẻ mờ mắt vì lợi ích, cũng có những người vì nước vì dân, là đại hiệp chân chính.

Danh tiếng của Kỷ Chân ở Liêu Đông rất tốt, danh vọng của Hoành Dao Môn ở Liêu Đông cũng rất cao.

Nói Hoành Dao Môn từ bỏ tranh đoạt Ngọc Lộ Linh Đào, cũng không phải là không thể hiểu được.

Thực ra một quả Ngọc Lộ Linh Đào không đủ để Kỷ Chân trở thành tiên thiên võ giả, nhưng điều này không có nghĩa là

Hoành Dao Môn không cần Ngọc Lộ Linh Đào.

Ngọc Lộ Linh Đào đối với Kỷ Chân không có tác dụng, nhưng đối với Hoành Dao Môn lại là một tài nguyên khó có được, một quả Ngọc Lộ Linh Đào có thể giúp Hoành Dao Môn tăng thêm một cao thủ bán bộ tiên thiên.

Chỉ riêng điều này, thực ra đã đáng để Kỷ Chân ra tay.

Kỷ Chân đã lựa chọn không ra tay, đó chính là nể mặt Dương Chính Sơn, bán cho Dương Chính Sơn một ân tình.

“Lão phu sẽ ghi nhớ ân tình này trong lòng!” Dương Chính Sơn nói.

Kỷ Hải im lặng một lúc, lại nói: “Dương tướng quân cần thận trên đường!”

Rõ ràng hắn ta đã nhìn ra được Dương Chính Sơn biết chuyện băng vàng của Sơn Hà Lâu, căn bản không cần hắn ta nhắc nhở.

Nhưng một khi Dương Chính Sơn đã nói như vậy, hắn ta đương nhiên sẽ không từ chối ân tình của Dương Chính Sơn.

Chương 821: Người không định tránh một chút? (1)

Dương Chính Sơn cũng không nói nhiều với Kỷ Hải, hai người chỉ đơn giản nói vài câu rồi tách ra.

Dương Chính Sơn tiếp tục đi xuống phía nam, hắn chỉ dừng lại một đêm ở Ký Châu thành, ngày hôm sau đã rời đi.

Tuy nhiên, khi hắn đến Tân Bình trấn thì lại gặp một người quen.

Vệ Sâm!

Tân Phúc khách sạn, trong phòng khách.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn Vệ Sâm đột nhiên xuất hiện.

Đêm qua hắn vừa mới đến Tân Bình trấn, sáng nay Vệ Sâm đã tìm đến, rõ ràng Mật Vũ Vệ vẫn luôn theo dõi hắn.

“Sao ngươi lại đến?” Dương Chính Sơn kinh ngạc hỏi.

Vệ Sâm bình tĩnh nói: “Đến đưa cho ngươi một thứ.”

“Thứ gì?” Dương Chính Sơn có chút tò mò.

Vệ Sâm lấy từ trong ngực ra một cuốn sổ đưa cho hắn, nói: “Một danh sách muốn ám sát ngươi.”

Dương Chính Sơn nhận lấy cuốn sổ mở ra, nhìn nội dung.

Tông chủ Nam Sơn tông - Đại Bi Dao - Phó Sơn Hồng.

Đạo chủ Cửu Hoa đảo - Yên Ba Kiếm Khách - Diệp Thường Khai.

Túc Châu - Thôi Tâm Chương - Hường Kiều Hạc

Đường chủ Ngọc Hành Tinh - La Kiện Tùng

Tinh Nguyệt Môn - Cháp Kiếm Hộ Pháp - Tôn Xuân Sinh

Huyền Băng Kiếm - Lục Kha

Son Hà Lôu - Ảnh Phúc, Chích Chì, Độc Phong.

Dương Chính Sơn nhìn từng trang một, khoe miệng cười càng thêm thú vị, “Không ngờ Ngọc Lộ Linh Đào lại có sức hấp dẫn như vậy, chắc chắn, chín cao thủ!”

Đại Bi Dao Phó Sơn Hồng, Yên Ba Kiếm Khách Diệp Thường Khai và Thôi Tâm Chương Hường Kiều Hạc đều là những nhân vật lừng lẫy trong Đại Vinh giang hồ, không hề kém cạnh Hoành Dao Kỷ Trinh.

Còn đường chủ Ngọc Hành Tinh La Kiện Tùng, cũng coi như một nhân vật, mặc dù hắn còn trẻ, nhưng hiện tại hắn cũng là võ giả Hậu Thiên tầng chín.

Mà chấp kiếm hộ pháp Tôn Xuân Sinh của Tinh Nguyệt Môn, Dương Chính Sơn rất xa lạ với người này, nhưng hắn không xa lạ với Tinh Nguyệt Môn.

Ngọc Hành Tinh Đường chính là một trong bảy tinh đường của Tinh Nguyệt Môn, chấp kiếm hộ pháp hắn là cao thủ của tổng đường Tinh Nguyệt Môn.

Huyền Băng Kiếm Lục Kha, người này là nhân vật mới nổi trong giang hồ Đại Vinh những năm gần đây, nghe đồn Huyền Băng Kiếm của hắn cực kỳ lợi hại, võ giả Hậu Thiên tầng chín bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Ảnh Phúc, Chích Chì, Độc Phong đều là những sát thủ nổi tiếng của Sơn Hà Lôu, sát thủ mà, xưa nay đều ẩn mình.

Dương Chính Sơn không biết nhiều về Sơn Hà Lôu, nhưng đã bọn hắn dám nhận nhiệm vụ trên kim bảng, thì chứng tỏ bọn hắn có tự tin về thực lực của mình.

Chín người này ít nhất đều là võ giả Hậu Thiên tầng chín, trong đó thậm chí không thiếu cao thủ bán bộ Tiên Thiên.

“Sai, không phải chín người, mà là hiện tại chúng ta chỉ phát hiện ra chín người này!” Vệ Sâm nói.

Dương Chính Sơn hiểu ý gật đầu, Mật Vũ Vệ cũng không phải là tồn tại biết hết mọi thứ, bọn hắn có thể điều tra ra chín người này đã rất khó khăn rồi, còn về những người mà bọn hắn không phát hiện ra, chắc chắn là vẫn còn.

“Có tiên thiên võ giả không?” Dương Chính Sơn hứng thú hỏi.

Vệ Sâm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Chính Sơn, “Không có, người hắn là vẫn chưa đủ tư cách để tiên thiên võ giả ra tay!”

“...”

Dương Chính Sơn có chút câm nín.

Điều này có chút đả kích người rồi.

Cái gì gọi là ta vẫn chưa đủ tư cách để tiên thiên võ giả ra tay, rõ ràng là Ngọc Lộ Linh Đào vẫn chưa đáng để tiên thiên võ giả ra tay.

Nếu hỏi còn có hậu thiên tầng chín và bán bộ tiên thiên nào khác ra tay không, Vệ Sâm không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn, nhưng nếu hỏi có tiên thiên võ giả nào ra tay không, Vệ Sâm lại có thể đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Nguyên nhân rất đơn giản, mỗi một tiên thiên võ giả đều là đối tượng quan tâm trọng điểm của Mật Vũ Vệ, nhất cử nhất

động của tiên thiên võ giả đều nằm trong sự giám sát của Mật Vũ Vệ.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Mật Vũ Vệ có thể giám sát tiên thiên võ giả, mà là sự ăn ý giữa triều đình và tiên thiên võ giả.

Ta ngoan ngoãn tìm một nơi ở, người không có việc gì đừng đến quấy rầy ta.

Đây chính là sự ăn ý giữa triều đình và tiên thiên võ giả tại đây.

Nếu không thì một đám tiên thiên võ giả thần xuất quỷ mật, hoàng đế lão nhi ở trong hoàng thành ước chừng rất khó ngủ yên.

“Bọn hã đều ở đâu?” Dương Chính Sơn lại xem cuốn sổ trong tay một lần nữa.

Vệ Sâm trả lời: “Gần như đều ở trên con đường phía trước của người!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đặt cuốn sổ trong tay xuống.

“Người không định tránh một chút?” Vệ Sâm kỳ quái nhìn hã.

“Trốn? Vì sao phải trốn?” Dương Chính Sơn nói.

“Bọn hã muốn giết người!”

“Bọn hã có thể giết được ta sao?” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

“Hã là có thể!” Vệ Sâm có chút không chắc chắn nói.

Nếu hỏi thực lực của Dương Chính Sơn mạnh đến đâu, Vệ Sâm cũng không có một khái niệm chính xác.

Dương Chính Sơn trước đây từng ra tay ở Trọng Sơn quan, đối thủ là lão thái giám Trương Vũ bên cạnh Khánh vương, thực lực mà hắn thể hiện ra hắn là bán bộ tiên thiên.

Nhưng đây có phải là thực lực thật sự của Dương Chính Sơn hay không, Vệ Sâm không thể chắc chắn.

Dương Chính Sơn như cười như không nhìn Vệ Sâm, “Hy vọng bọn hắn sẽ không để cho lão phu quá thất vọng!”

Vệ Sâm sửng sốt.

Dương Chính Sơn không nói thêm gì nữa, mà đứng dậy bước ra khỏi phòng.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên lên đường thôi!”

“Đúng rồi, nói với các huynh đệ một tiếng, nếu gặp rắc rối, các người không cần ra tay, chỉ cần đứng bên cạnh quan chiến là được!”

Dương Chính Sơn nói với thân binh bên cạnh.

Thân binh bên cạnh hắn đều là những binh sĩ đã trải qua trăm trận chiến, hiện tại mỗi người đều có tu vi Hậu Thiên tầng sáu, thực lực của bọn hắn mạnh mẽ xa không phải là binh sĩ bình thường có thể sánh bằng.

Chương 822: Người không định tránh một chút? (2)

Nhưng trước mặt cao thủ Hậu Thiên tầng chín, những thân binh này lại có vẻ hơi kém cỏi.

“Đại tướng quân!” Thân binh muốn nói gì đó.

Dương Chính Sơn phát tay ngắt lời: “Được rồi, đây là mệnh lệnh, lão phu cũng sẽ không đánh trận mà không có sự chuẩn bị!”

Thấy hắn kiên quyết, một đám thân binh cũng không nói thêm gì nữa.

Bọn hắn thường xuyên đi theo bên cạnh Dương Chính Sơn, tất nhiên là hiểu rõ tính tình của Dương Chính Sơn, biết Dương Chính Sơn là người nói một là một.

Tất nhiên, nếu Dương Chính Sơn gặp nguy hiểm, bọn hắn vẫn sẽ không chút do dự lao lên bảo vệ Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi Tân Phúc khách sạn, cười ngửa đi ra ngoài Tân Bình trấn.

Cũng ngay khi hắn rời khỏi Tân Bình trấn, rất nhiều võ giả giang hồ đi theo sau hắn.

Những võ giả giang hồ này phần lớn đều là đến xem náo nhiệt.

Tất nhiên, nếu có thể, bọn hắn cũng không ngại đi theo nhặt một chút rác rưởi.

Còn về những người thực sự muốn giết Dương Chính Sơn, lúc này đang theo dõi nhất cử nhất động của Dương Chính

Son.

Ký Châu thuộc về tỉnh Sơn Hà, là một châu phía bắc nhất của tỉnh Sơn Hà, mà ra khỏi địa giới Tân Bình trấn cũng có nghĩa là rời khỏi địa giới Ký Châu.

Tiếp tục đi về phía nam theo quan đạo, chính là Yên Hồi sơn mạch.

Yên Hồi sơn mạch chính là núi trong tỉnh Sơn Hà, còn sông trong tỉnh Sơn Hà chính là Nhu Hà.

Lúc này bên bờ Nhu Hà có một lão giả đội nón lá đang ung dung câu cá.

Cần câu trúc dài gỗ trên mặt sông, một sợi dây mảnh buông xuống dòng nước.

Gió thu xào xạc, nước sông cuộn cuộn, lão giả như một hòn đá tảng không nhúc nhích.

“Hương huynh, đã đến rồi thì không cần phải trốn trốn tránh tránh!” Lão giả đột nhiên mở miệng nói.

Theo lời hấn vừa dứt, một thân ảnh gầy gò từ trong đám lau sậy không xa đi ra.

“Không ngờ Diệp huynh vẫn còn nhàn nhã ở đây câu cá!”

Người đến không phải ai khác, chính là Thôi Tâm Chương Hương Kiều Hạc.

Hương Kiều Hạc trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, mặc một bộ trường sam màu đỏ thẫm, khuôn mặt chữ điền, trông khá phong sương, ánh mắt nhìn quanh, cực kỳ uy nghiêm.

Hương Kiều Hạc không phải là người của tông môn, cơ duyên cả đời của hấn vô cùng truyền kỳ.

Hấn xuất thân bình thường, thời niên thiếu được một tán tu giang hồ coi trọng, được truyền thụ công pháp cơ sở để trở

thành võ giả, tuy nhiên thực lực của võ giả giang hồ đó không cao, chỉ là một võ giả Hoán Lực cảnh, hơn nữa chỉ dạy Hường Kiều Hạc ba năm đã vì bị thương mà qua đời.

Khi khoảng hơn hai mươi tuổi, Hường Kiều Hạc đã trở thành một kẻ lang thang trong giang hồ, đi khắp nơi, kết giao bằng hữu khắp nơi.

Mãi đến năm ba mươi tuổi hắn mới đột phá đến Hậu Thiên cảnh, theo quỹ tích cuộc đời của hắn, tu vi cao nhất của hắn trong đời này cũng sẽ không vượt quá Hậu Thiên tầng bốn.

Tuy nhiên cơ duyên của cuộc đời đôi khi không thể đoán trước được.

Khoảng năm hắn ba mươi lăm tuổi, vì đắc tội một tông môn mà hắn chạy trốn đến Túc Châu trấn ở tây bắc Đại Vinh, đợi đến khi hắn xuất hiện trở lại trong giang hồ, thì tu vi của hắn đã là Hậu Thiên tầng tám, hơn nữa vừa mới xuất hiện đã diệt cả nhà tông môn năm đó truy sát hắn.

Từ đó về sau Thôi Tâm Chương Hường Kiều Hạc bắt đầu nổi danh trong giang hồ, trở thành một cường giả trong giang hồ.

“Nóng vội cũng vô ích, người sớm muộn gì cũng sẽ đến.” Lão giả nhàn nhạt nói.

“Diệp huynh không sợ có người nhanh chân đến trước sao?” Hường Kiều Hạc nói.

“Haha, vậy cũng phải có người có thực lực này mới được!” Lão giả cười nói.

Hường Kiều Hạc nhìn chằm chằm lão giả, “Xem ra Diệp huynh là nhất định phải có được rồi!”

“Không còn cách nào, lão hủ đã không còn lựa chọn nào khác rồi!” Lão giả thất vọng nhìn cần câu trong tay, chậm rãi

đứng dậy, dưới vành nón hiện ra một khuôn mặt như dao khắc.

“Không còn lựa chọn nào khác!” Hương Kiều Hạc trầm ngâm một chút, “Đúng vậy, ngươi và ta đều không còn lựa chọn nào khác!”

Lão giả trước mắt chính là đảo chủ Cửu Hoa đảo Yên Ba Kiếm Khách Diệp Thường Khai.

Khác với Hương Kiều Hạc, Diệp Thường Khai là một cao thủ võ đạo điển hình được thể lực tông môn bồi dưỡng ra, Cửu Hoa đảo là một tông môn giang hồ truyền thừa lâu đời, truyền đến đời Diệp Thường Khai, đã được mười ba đời.

Nhưng bất kể là tán tu giang hồ hay là võ giả tông môn, muốn trở thành tiên thiên võ giả đều không phải là chuyện dễ dàng.

Thiên phú, cơ duyên, tài nguyên, tích lũy, lĩnh ngộ vân vân, đủ các mặt đều không thể thiếu một thứ nào.

Quá trình đột phá đến Tiên Thiên cảnh chính là một quá trình tích lũy dần dần rồi bộc phát, có đột phá được hay không tuyệt đối không phải là thứ mà con người có thể quyết định được, hoàn toàn phải xem ý trời và cơ duyên của mỗi người.

Một quả Ngọc Lộ Linh Đào đối với bọn hắn không có trợ giúp quá lớn, nhưng chỉ cần có thể tăng thêm một chút cơ hội, thì đáng để bọn hắn liều mạng tranh đoạt.

Không phải ai cũng có thể nhìn thoáng ra như Kỷ Trinh.

Cũng không phải ai cũng kiên cường vô cùng.

Bất kể là Hương Kiều Hạc, hay là Diệp Thường Khai, đều muốn tranh đoạt một quả Ngọc Lộ Linh Đào đột nhiên xuất hiện này.

Mục tiêu của bọn hắn không nghi ngờ gì chính là cái đầu của Dương Chính Sơn.

(Chương này hoàn)

Chương 823: Các người không ra tay, lão phu sẽ qua sông! (1)

Hương Kiều Hạc ngồi xuống bên cạnh Diệp Thường Khai, “Nếu Diệp huynh có nhã hứng như vậy, lão phu sẽ cùng bầu bạn.”

“Ồ!” Diệp Thường Khai ngạc nhiên nhìn hắn, “Hương huynh không sợ kẻ khác nhanh chân sao?”

“Người không sợ, ta sợ gì?” Hương Kiều Hạc đáp.

“Ha ha ha~~ Thú vị thật~” Diệp Thường Khai cười lớn.

Nhanh chân thì sao chứ?

Muốn có được Ngọc Lộ Linh Đào, không phải ai giết được Dương Chính Sơn sẽ có, mà là ai mang được đầu của Dương Chính Sơn về cho Sơn Hà Lô, người đó mới nhận được tiền thưởng.

Vì vậy, nhanh chân chẳng có ý nghĩa gì, làm chim sẻ đứng sau mới là điều quan trọng.

...

Trong phủ hưng Long, tại một căn nhà dân bình thường.

La Kiện Tùng và Tôn Xuân Sinh ngồi đối diện nhau, vẻ mặt lạnh lùng.

Cả hai đều là người của Tinh Nguyệt Môn, nhưng thực tế lại không quen biết nhau.

La Kiện Tùng là đường chủ của Ngọc Hành Tinh Đường, một trong Thất Tinh Đường, còn Tôn Xuân Sinh là hộ pháp Chấp Kiếm của tổng đường.

Hộ pháp Chấp Kiếm ở tổng đường có địa vị tương tự như khách khanh, dù có thân phận cao nhưng không có thực quyền.

Vì vậy, La Kiện Tùng cũng không quá kiêng dè Tôn Xuân Sinh.

Giữa hai người không có quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không có sự chênh lệch về địa vị.

Tuy nhiên, Tôn Xuân Sinh dù sao cũng đến từ tổng đường và mang theo lệnh của tổng đường, La Kiện Tùng vẫn phải tuân theo.

“Dương Chính Sơn người này thực lực bất phàm, hơn nữa hắn còn là tổng binh của Trùng Sơn Trấn. Các người muốn giết hắn, có nghĩ đến hậu quả không?” La Kiện Tùng hỏi.

“Đã nghĩ rồi, nhưng quả Ngọc Lộ Linh Đào này rất quan trọng với tổng đường!” Tôn Xuân Sinh bình thản đáp.

“Quan trọng đến mức nào?” La Kiện Tùng hỏi.

“Còn quan trọng hơn cả Ngọc Hành Tinh Đường!” Tôn Xuân Sinh đáp.

Sắc mặt La Kiện Tùng trầm xuống.

Quan trọng hơn cả Ngọc Hành Tinh Đường, chẳng phải là tổng đường có thể hy sinh Ngọc Hành Tinh Đường để đổi lấy Ngọc Lộ Linh Đào sao?

Dù trước đây hắn đã đoán như vậy, nhưng khi nghe Tôn Xuân Sinh nói, trong lòng hắn vẫn không khỏi dấy lên cơn giận dữ.

Tuy nhiên, hắn không tranh luận với Tôn Xuân Sinh, vì điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Tôn Xuân Sinh chỉ là hộ pháp Chấp Kiếm của tổng đường, cũng chỉ là người tuân theo lệnh của tổng đường, không thể thay đổi được mệnh lệnh đó.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ giúp ngươi lấy được Ngọc Lộ Linh Đào!” La Kiện Tùng lạnh lùng nói.

Sau đó đứng dậy rời đi.

Hắn đã hoàn toàn thất vọng với tổng đường. Từ năm năm trước, hắn đã liên tục thất vọng về tổng đường.

Thất Tinh Đường chẳng qua chỉ là cánh tay thu thập tiền tài cho tổng đường, tổng đường căn bản không quan tâm đến sống chết của Thất Tinh Đường.

Bao nhiêu năm nay, bọn họ luôn lao tâm khổ tứ để đáp ứng nhu cầu của tổng đường, kết quả nhận lại chỉ là một cái kết có thể bị hy sinh bất cứ lúc nào.

Tổng đường mất đi Ngọc Hành Tinh Đường, bất cứ lúc nào cũng có thể lập nên một Ngọc Hành Tinh Đường mới.

Nhưng nếu hắn mất đi Ngọc Hành Tinh Đường, chẳng phải cũng có thể lập lại sao?

Mất đi Ngọc Hành Tinh Đường, hắn có thể sống sót hay không còn là chuyện khác.

...

Bờ Nhu Hà.

Tiếng vó ngựa vang dội phá tan ánh hoàng hôn rực rỡ.

Trên bến đò, không ít võ giả với trang phục khác nhau nhìn về phía đội kỵ binh đang lao tới.

Khoảng cách càng gần, đám võ giả trên bến càng trở nên ồn ào.

“Đó là Dương Chính Sơn?”

“Có lẽ vậy, nghe nói Dương Chính Sơn cao lớn vạm vỡ, khí độ bất phàm, hôm nay tận mắt chứng kiến, quả nhiên không sai!”

“Ha ha, ta nghe nói vị Dương tướng quân này rất tàn nhẫn. Năm năm trước, trong trận chiến ở Bắc Địa, vị Dương tướng quân này chỉ dẫn theo hơn một ngàn kỵ binh, đã tàn sát hơn mười vạn quân Hồ. Vài tháng trước, vị Dương tướng quân này còn phóng một mũi lửa thiêu chết hàng vạn kỵ binh Ô Lương Hồ ở Quan Sơn Khẩu!”

“Trong số các tướng lĩnh biên trấn, vị Dương tướng quân này tuyệt đối được coi là một tướng tài trí dũng song toàn!”

Không ít võ giả nhìn Dương Chính Sơn đang phi ngựa tới và bàn tán xôn xao.

Theo bảng vàng của Sơn Hà Lâu lan truyền, cái tên Dương Chính Sơn cũng được biết đến rộng rãi trong giang hồ, chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, Dương Chính Sơn đã trở nên nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Cũng không biết Dương tướng quân có thể vượt qua kiếp nạn này không! Ta nghe nói có không ít người đang nhắm vào tiền thưởng của Dương tướng quân!”

“Trên đời này luôn có những kẻ không màng đại nghĩa triều đình, chỉ biết chạy theo lợi ích!”

Trong giang hồ cũng có hào kiệt.

Không phải tất cả các võ giả giang hồ đều là những kẻ vì tu vi của mình mà không nói đến đạo nghĩa.

Cũng có rất nhiều võ giả giang hồ nói đến đại nghĩa gia quốc, vì nước vì dân.

Và những tướng lĩnh như Dương Chính Sơn, người bảo vệ biên cương vì triều đình, vì bách tính, cũng được rất nhiều võ giả giang hồ kính ngưỡng.

Tuy nhiên, lúc này Dương Chính Sơn không biết được suy nghĩ của những võ giả giang hồ xung quanh, hắn vẫn ung dung cười ngạo, tiến đến bến đò Nhu Hà.

Bến đò này nằm ở phía bắc phủ Hưng Long, cách địa phận Thuận Thiên phủ chưa đến ba trăm dặm.

Hiện tại, Dương Chính Sơn chuẩn bị qua đò để tiến vào phủ Hưng Long.

Tuy nhiên, ngay khi Dương Chính Sơn chuẩn bị vào bến, tim hắn đột nhiên đập mạnh, ngay sau đó một mũi tên sắc bén lao tới.

“Cẩn thận, tướng quân!”

Tên thân binh luôn cảnh giác nghe thấy tiếng xé gió vội vàng nhắc nhở.

Đồng tử trong mắt Dương Chính Sơn co lại, hắn đột ngột vươn tay nắm lấy trước ngực.

Ngay sau đó, một mũi tên màu đen huyền xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn mũi tên, đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Nhưng cũng đã đến lúc nên ra tay, nếu không ra tay, hắn sẽ tiến vào Thuận Thiên phủ.

Chương 824: Các người không ra tay, lão phu sẽ qua sông! (2)

Nếu vào địa phận Thuận Thiên phủ, mà hấn vẫn bị võ giả giang hồ tập kích, thì chẳng phải coi triều đình không ra gì sao.

“Các người lùi lại đi!” Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía trước, bình thân nói.

“Tướng quân!” Đám thân binh căng thẳng nói.

Dương Chính Sơn giơ cao mũi tên trong tay, “Lùi lại!”

“Rõ!”

Hai mươi tên thân binh không còn cách nào khác, chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, giục ngựa rời xa hấn.

Còn Dương Chính Sơn thì nhìn về phía những võ giả và dân phu trên bến đò.

Bến đò trước mắt không nhỏ, dù sao đây cũng là quan đạo dẫn vào phủ Hưng Long, bến đò này chính là con đường quan trọng nối liền hai bờ Nhu Hà.

Mặc dù sau khi vào tỉnh Sơn Hà, đường vào kinh thành không chỉ có một, nhưng con đường này có lẽ là con đường có nhiều người qua lại nhất, vì vậy bến đò này cũng rất nhộn nhịp.

Lúc này trên bến có không ít người chèo thuyền và khuôn vác hàng hóa, còn có không ít võ giả giang hồ đứng hoặc ngồi trên thuyền, bên bờ sông nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Cách đó không xa phía sau Dương Chính Sơn, còn có không ít võ giả giang hồ đi theo.

Những võ giả giang hồ này đã đi theo từ Trùng Sơn Trấn đến tận đây.

Dương Chính Sơn tùy ý liếc mắt một cái, phát hiện xung quanh có không dưới một ngàn võ giả giang hồ, trong đó không thiếu những võ giả có khí độ bất phàm.

Còn người bắn tên!

Dương Chính Sơn nhìn về phía một chiếc thuyền lâu trên bến, trên cột buồm của chiếc thuyền lâu đó có một bóng người hơi gầy đang đứng.

“Đã ra tay rồi thì đừng lén lút nữa, ra hết đi!”

“Ha ha ha, các người không ra tay, lão phu sẽ qua sông đây!”

Dương Chính Sơn ném mũi tên trong tay sang một bên, cười lớn nói.

Tiếng cười của hắn vang vọng giữa đất trời, mang đến một khí thế hào hùng, khiến những võ giả giang hồ đến xem náo nhiệt xung quanh trở nên phấn khích.

“Không hổ danh là tướng quân có thể xông pha nơi chiến trường, quả nhiên là hào khí ngút trời!” Có người tán thưởng.

“Dương tướng quân oai phong!” Có người còn hô vang cổ vũ cho Dương Chính Sơn.

Võ giả giang hồ mà!

Chỉ cần có chuyện lớn là sẽ xem!

Có người muốn giết Dương Chính Sơn, cũng có người kính ngưỡng Dương Chính Sơn, nhưng nhiều người hơn chỉ là muốn xem náo nhiệt.

Nói đến võ giả giang hồ thích gì nhất?

Đó chính là xem cao thủ giao đấu!

Ngày thường, chỉ cần có cao thủ quyết đấu, chắc chắn sẽ thu hút vô số võ giả giang hồ đến xem.

Lần này, Dương Chính Sơn đã lên bảng vàng của Sơn Hà Lâu, hơn nữa tiền thưởng còn là một quả Ngọc Lộ Linh Đào, đương nhiên sẽ thu hút rất nhiều cao thủ đến chặn giết Dương Chính Sơn, vì vậy cũng thu hút một lượng lớn võ giả giang hồ đến xem.

“Đó là Bách Bộ Xuyên Liễu Thôi Cửu Tín!” Có võ giả giang hồ hô lên tên của người bắn tên.

Thôi Cửu Tín là một cao thủ vừa mới nổi trong giang hồ, thuật bắn cung của hắn mạnh mẽ nhất nhì trong giang hồ Đại Vinh, hắn bắn một mũi tên có thể xuyên qua lá liễu cách xa trăm bước, vì vậy được gọi là Bách Bộ Xuyên Liễu.

Tuy nhiên, Thôi Cửu Tín người này luôn thần bí, ngay cả Mật Vũ Vệ cũng không thể tra ra hành tung của hắn, vì vậy không ai ngờ rằng người đầu tiên ra tay với Dương Chính Sơn lại là hắn.

Thôi Cửu Tín nhìn mũi tên bị Dương Chính Sơn ném đi, ánh mắt đột nhiên lóe lên.

Mũi tên chắc chắn trúng đích của hắn lại bị Dương Chính Sơn dễ dàng bắt được, điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tuy nhiên, hắn không từ bỏ ý định ám sát Dương Chính Sơn vì điều đó, thân hình khẽ động, cả người như một con

chim bằng lớn bay xuống khỏi cột buồm, người đang ở giữa không trung, một cú lộn nhào, tiếng xé gió vang lên, mũi tên sắc bén bắn thẳng về phía Dương Chính Sơn.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được một đối thủ ra hồn.

Nhưng đáng tiếc chỉ là một cao thủ dùng cung, điều này khiến hắn có chút thất vọng.

Dương Chính Sơn bật nhảy khỏi lưng ngựa, ngay sau đó, một tay cầm trường thương, một tay khác cầm lấy một cây đoản thương từ dưới yên ngựa, cổ tay vung lên, đoản thương bắn ra như tia chớp.

Mũi tên bay tới, Dương Chính Sơn đang ở giữa không trung, trường thương vung lên, đánh bay mũi tên.

Trên chiến trường, thứ thường thấy nhất chính là tên.

Từ trước đến nay, Dương Chính Sơn đều không sợ tên, nguyên nhân rất đơn giản, uy lực của tên có hạn, căn bản không đủ để đe dọa hắn.

Uy lực của tên không phụ thuộc vào thực lực của người bắn, mà phụ thuộc vào sức mạnh của cung nỏ.

Cung càng nặng, tên bắn ra càng mạnh.

Tuy nhiên, hầu hết các cung trên chiến trường đều là cung một thạch, cung hai thạch, cung trên ba thạch chỉ là số ít.

Còn những cung nặng hơn, lại càng hiếm thấy.

Cung của Thôi Cửu Tín có lẽ trên ba thạch, nhưng dù sao đi nữa, vẫn không thể gây ra mối đe dọa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn có thể dễ dàng né tránh hoặc đánh bật mũi tên bắn tới.

So với đó, đoản thương mà Dương Chính Sơn ném ra lại có uy lực vô song.

Chương 825: Dương tướng quân thật biết đùa. (1)

Ngọn đoản thương dài bốn thước như sấm sét bay vút lên không, Tống Cửu Tín còn chưa kịp phản ứng thì đoản thương đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Trong chớp mắt, đoản thương đã đâm sâu vào ngực hắn.

Phụt một tiếng, một chuỗi máu đỏ tươi văng ra, hòa vào ánh chiều tà đỏ rực.

Tống Cửu Tín chỉ kịp phát ra một tiếng rên rỉ, rồi cả người như một tảng đá nặng nề rơi xuống dòng sông lấp loáng ánh nước.

Rào!

Nước bắn tung tóe, cả bến tàu chìm trong im lặng.

Thân hình Dương Chính Sơn đáp xuống lưng ngựa, một tay cầm thương, tay kia vuốt chòm râu dài, nét mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt hướng về phía bến tàu.

Đám võ giả giang hồ đang đứng xem trên bến lặng đi một lúc, rồi mới bùng lên những tiếng bàn tán xôn xao.

“Chuyện này...”

“Tống Cửu Tín thua rồi sao?”

“Tống Cửu Tín là cao thủ Hậu Thiên tầng chín, sao lại thua nhanh như vậy chứ!”

Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Thực sự là Tống Cửu Tín thua quá nhanh, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Quá trình giao đấu chỉ diễn ra trong chớp mắt, Dương Chính Sơn chỉ ném một ngọn đoản thương, còn Tống Cửu Tín chỉ bắn được vài mũi tên.

Thế là Tống Cửu Tín đã rơi xuống sông, sống chết chưa rõ!

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía Dương Chính Sơn, lần này trong ánh mắt họ có thêm vài phần kinh ngạc và kính sợ.

Phải nói rằng, giữa tướng lĩnh trong quân và võ giả giang hồ có sự khác biệt khá lớn.

Tướng lĩnh trong quân có thể xông pha trận mạc, nhưng nếu đơn đả độc đấu, với cùng cấp bậc tu vi, tướng lĩnh trong quân thường không phải là đối thủ của võ giả giang hồ.

Đúng như người ta thường nói, mỗi người một nghề, tướng lĩnh trong quân cả ngày nghiên cứu cách xông pha trận mạc, chú trọng đến sự phối hợp và chiến thuật giữa các binh sĩ.

Ngược lại, võ giả giang hồ cả ngày mày mò cách giết chết đối thủ trong những trận chiến đơn lẻ.

Mặc dù cả hai đều là võ giả, nhưng hướng nghiên cứu của họ có sự khác biệt không nhỏ.

Điều này cũng khiến cho tướng lĩnh trong quân khi đối mặt với võ giả giang hồ thường có cảm giác bó tay bó chân, không thể phát huy hết thực lực của mình.

Dương Chính Sơn cũng thuộc dạng tướng lĩnh trong quân, nhưng điểm khác biệt của hắn so với các tướng lĩnh khác chính là thực lực của hắn vượt xa những người cùng cấp.

Một kích giết chết Tống Cửu Tín vừa bất ngờ xuất hiện, Dương Chính Sơn nhìn đám võ giả trên bến tàu, chờ đợi đối

thủ tiếp theo.

Nhưng có vẻ như những đối thủ này đã bị dọa sợ, trong chốc lát không có ai dám ra tay.

“Nếu không có ai ra tay, lão phu sẽ qua sông đây?” Dương Chính Sơn lại nhắc nhở.

Nhưng vẫn không có ai ra tay.

Dương Chính Sơn cảm thấy khó hiểu!

Chẳng phải có rất nhiều người muốn giết hắn sao?

Tại sao những người này vẫn chưa ra tay?

Chẳng lẽ bọn chúng thật sự muốn đợi đến lúc cuối cùng mới ra tay?

Không ai đáp lời, Dương Chính Sơn cũng đành chịu, hắn vỗ nhẹ lên lưng con ngựa Hồng Vân, Hồng Vân liền hướng về phía bên tàu mà đi tới.

Đám võ giả trên bến thấy hắn đi tới, vội vàng tránh sang hai bên nhường đường.

Dương Chính Sơn còn có nhã hứng gật đầu chào đám võ giả đang đứng xem.

“Dương tướng quân, chiêu vừa rồi là Thiên Cơ Thủ phải không?” Có một võ giả hỏi.

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn thản nhiên đáp.

“Không ngờ Dương tướng quân còn am hiểu cả những chiêu thức như vậy!” Võ giả kia có vẻ ngoài thanh tú, trông chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, dường như hắn không hề sợ hãi Dương Chính Sơn, ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú trò chuyện với Dương Chính Sơn.

Nhưng khi Dương Chính Sơn đi ngang qua hắn, từ trong ống tay áo của hắn đột nhiên lóe lên một tia hàn quang.

Hàn quang vừa hiện, đâm thẳng vào ngực Dương Chính Sơn.

Hí hí~~

Hồng Vân cảnh giác phát hiện ra tia hàn quang lóe lên, lập tức hí lên một tiếng cảnh báo.

Dương Chính Sơn hơi cụp mí mắt, nhìn thấy tia hàn quang sắp đâm vào ngực mình, đồng thời nhìn thấy cả gương mặt dữ tợn của tên võ giả có vẻ ngoài thanh tú kia.

Hắn nâng ngọn trường thương trong tay phải lên chắn trước ngực, tay trái vung ra một chưởng thẳng vào đầu tên võ giả kia.

Một tắc ngăn một tắc hiểm.

Tia hàn quang dừng lại cách ngực Dương Chính Sơn một tắc, không thể tiến thêm dù chỉ một ly.

Tên võ giả kia thấy vậy, sắc mặt khế biến, không chút do dự lùi lại.

Dương Chính Sơn định vung thương đâm thẳng tới, lấy mạng hắn, nhưng đúng lúc này, một bóng người như hình với bóng xuất hiện sau lưng hắn, buộc hắn phải vung trường thương quét về phía sau.

Đồng thời, lại có một bóng người khác tung mình lên không, lao thẳng về phía Dương Chính Sơn.

Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt, ba tên thích khách ẩn mình trong đám võ giả trên bến tàu đã đồng loạt ra tay tấn công Dương Chính Sơn.

Tình huống nguy hiểm đến mức khiến người ta không kịp phòng bị.

Phản ứng của Dương Chính Sơn đã rất nhanh, nhưng vẫn chậm hơn một chút.

Trường thương đẩy lùi bóng người phía sau, nhưng tên thích khách lao tới từ một bên đã ở rất gần.

Mặc dù tình huống vô cùng nguy hiểm, nhưng Dương Chính Sơn không hề hoảng loạn, hấn ngựa mặt xuống dưới, gần như nằm hẳn trên lưng ngựa Hồng Vân.

Phản ứng của Hồng Vân cũng cực kỳ nhanh nhạy, ngay khi tên thích khách xuất hiện, nó đã tung bốn vó chạy như bay, chở theo Dương Chính Sơn lao thẳng về phía trước, tránh được đòn tấn công của tên thích khách.

Đám võ giả xung quanh thấy vậy, ai nấy đều biến sắc, như chim muông thú dữ vội vàng chạy xa khỏi Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn sau khi tránh được đòn tấn công của ba tên thích khách, thân hình lại bật lên từ lưng ngựa, đáp xuống ngọn cột cờ bên cạnh.

Trên cột cờ to bằng miệng bát treo biển hiệu của quán trà, Dương Chính Sơn đứng trên đó, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm ba tên thích khách.

Chương 826: Dương tướng quân thật biết đùa. (2)

Chỉ trong chớp mắt vừa rồi, ba tên thích khách này suýt nữa đã lấy mạng hắn.

Nếu không nhờ Hồng Vân phản ứng kịp thời, có lẽ hắn đã bị trọng thương.

Mức độ nguy hiểm của tình huống này còn vượt xa những lần hắn xông pha trận mạc.

“Thích khách của Sơn Hà Lô!”

“Ảnh Phúc, Chích Ô, Độc Phong!”

Dương Chính Sơn nhìn về phía tên võ giả có vẻ ngoài thanh tú vừa trò chuyện với hắn.

Tên này chắc hẳn là Độc Phong!

Còn tên mặc đồ đen, gương mặt bình thường vừa rồi đứng sau lưng hắn chắc hẳn là Ảnh Phúc.

Còn Chích Ô lại là một nữ nhân, ừm, một nữ nhân rất xấu.

Ba tên thích khách tấn công không trúng mục tiêu, sắc mặt ngưng trọng nhìn Dương Chính Sơn.

Chúng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dương Chính Sơn, trong đôi mắt tràn đầy sát khí không hề che giấu.

“Dương tướng quân quả nhiên là thân thủ bất phàm, ngay cả đòn tấn công của ba thích khách hàng đầu Sơn Hà Lô cũng có thể tránh được!”

Một giọng nói vang lên từ chiếc thuyền không xa, ngay sau đó, một hán tử cao lớn mặc trường sam màu xanh, tay cầm một thanh đao lớn lưng vàng bước ra khỏi khoang thuyền.

Dương Chính Sơn nhìn theo hướng giọng nói vang lên, “Đại Bi Đao Phó Sơn Hồng của Nam Sơn Tông!”

“Chính là tại hạ!” Phó Sơn Hồng vẻ mặt kiên nghị, nhìn Dương Chính Sơn như cười như không.

Đám võ giả xung quanh vội vàng lùi lại, trong chớp mắt, bến tàu vốn còn rất náo nhiệt đã trở nên trống trải, chỉ còn lại vài bóng người lác đác.

Dương Chính Sơn lại nhìn vào bên trong quán trà dưới chân mình, một nam tử lạnh lùng mặc trường sam trắng như tuyết.

Nam tử nháp một ngụm trà, trên chiếc bàn trà trước mặt có đặt một thanh trường kiếm.

“Huyền Băng Kiếm Lục Kha!” Dương Chính Sơn nhìn nam tử, nghi ngờ hỏi.

Nam tử khẽ ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo như băng tuyết khiến người ta không rét mà run.

“Chính là tại hạ!”

Dương Chính Sơn cười ha hả, “Còn ai khác nữa không!”

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh.

Trên mặt sông, một chiếc thuyền nhỏ trôi đến, trên thuyền có hai bóng người đang câu cá.

“Lão hủ Diệp Thường Khai bái kiến Dương tướng quân!”

“Hương Kiều Hạc!”

Trên bến tàu, hai bóng người từ trong khoang của một chiếc thuyền lớn sang trọng bước ra.

Ừm, trong hai người này có một người Dương Chính Sơn quen biết.

Đó là La Kiện Tùng, đường chủ của Tinh Đường thuộc Ngọc Hành Tinh.

“La Kiện Tùng bái kiến Dương tướng quân!”

“Dương tướng quân, vị này là Tôn Xuân Sinh, hộ pháp chấp kiếm của tổng đàn Tinh Nguyệt Môn chúng ta!”

La Kiện Tùng còn giới thiệu Tôn Xuân Sinh bên cạnh cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu với La Kiện Tùng, rồi tiếp tục nhìn quanh.

“Chỉ có các người? Không còn ai khác sao?”

“Dương tướng quân cho rằng có chúng ta vẫn chưa đủ sao?” Phó Sơn Hồng hỏi.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, không trả lời, mà nhìn về phía con ngựa Hồng Vân đang đứng ở bên tàu.

“Đừng làm thương con ngựa của lão phu! Nếu không lão phu sẽ tức giận đấy!”

Hắn vẫy tay với Hồng Vân.

Hí hí~~

Hồng Vân hí lên một tiếng đáp lại, rồi chạy ra khỏi bến tàu.

Mọi người nhìn Hồng Vân, không ai nhắm vào một con ngựa.

“Có vẻ như những kẻ nên đến đều đã đến, những kẻ không nên đến, ừm, chắc là sẽ không đến nữa!” Dương Chính Sơn xoay ngọn thương trong tay tạo thành một đóa hoa.

“Dương tướng quân quả nhiên là hào khí ngút trời, lão hủ bội phục!” Diệp Thường Khai nói.

“Bội phục lão phu! Ha ha, vậy hôm nay các người có thể lui ba mươi dặm được không?” Dương Chính Sơn cười nói.

Diệp Thường Khai ném cần câu xuống, chậm rãi đứng dậy, lắc đầu nói: “Lão hủ cũng không còn cách nào khác, mong Dương tướng quân thứ lỗi!”

Dương Chính Sơn nhìn hẩn sâu sắc, “Một lát nữa nếu chết rồi, cũng mong người đừng trách lão phu!”

“Haha~~” Phó Sơn Hồng ngửa mặt lên trời cười lớn, “Dương tướng quân thật biết đùa.”

Đùa giỡn!

Chẳng phải là đùa giỡn sao?

Trước mặt nhiều cao thủ như vậy muốn vây công Dương Chính Sơn, hẩn chẳng những không nghĩ đến chuyện chạy trốn, còn nghĩ đến chuyện phản công, điều này khác gì đùa giỡn chứ?

“Có phải đùa giỡn hay không, lát nữa sẽ biết!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn dừng lại trên người ba tên thích khách ở gần đó.

“Đừng nói lão phu không cho các người cơ hội, hãy cùng nhau xông lên đi!”

Ba tên thích khách lạnh lùng nhìn Dương Chính Sơn.

Ngay sau đó, chúng đồng loạt lao về phía Dương Chính Sơn.

Cả ba đều là những cao thủ tinh thông thuật ám sát, tốc độ của chúng cực nhanh, đòn tấn công vô cùng kín đáo, khiến người ta không kịp phòng bị.

Chương 827: Dưới cấp Tiên Thiên (1)

Tuy nhiên, bọn chúng có vẻ đã xem nhẹ Dương Chính Sơn.

Thích khách vốn dĩ chỉ cần một kích tất sát.

Đợt ám sát vừa rồi đã thất bại, lẽ ra lúc này chúng phải rút lui thật xa, chứ không phải tiếp tục vây công Dương Chính Sơn.

Với thực lực của chúng, muốn chính diện đối chiến với Dương Chính Sơn vẫn còn kém xa lắm.

Trường thương múa lên, Dương Chính Sơn không lùi mà tiến, mạnh mẽ áp đảo, ép ba người liên tục lùi lại.

Đột nhiên, một chiêu Độc Xà Thổ Tín, mũi thương thẳng vào cổ họng của Độc Phong. Còn chưa đợi ba người phản ứng, mũi thương của Dương Chính Sơn đã xuyên thủng cổ họng của Độc Phong.

Một kích đắc thủ, Dương Chính Sơn càng được đà không tha, thân hình cao lớn như hổ xuống núi, khí thế bức người khiến Ảnh Phúc và Chích Cô liên tục lùi lại.

Thấy bọn họ giao chiến, Huyền Băng Kiếm Lục Kha ở gần đó không nhịn được nữa, leng keng một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm như tia chớp, lóe lên lao tới.

“Đến hay lắm!” Dương Chính Sơn không giận mà còn vui.

Một cây trường thương múa lên kín như bưng, nước không lọt, gió không xuyên.

Mặc cho kiếm của Lục Kha sắc bén thế nào, cũng không thể lại gần trong vòng một trượng quanh người Dương Chính Sơn.

Ở đằng xa, Diệp Thường Khai và Hường Kiều Hạc thấy vậy, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

“Quả nhiên không thể xem thường anh hùng thiên hạ! Thực lực của Dương tướng quân còn mạnh hơn lão phu dự liệu ba phần!”

Hường Kiều Hạc mắt như đuốc, nói: “Nhưng rồi sao chứ, hôm nay hắn chắc chắn phải chết!”

“Đáng tiếc quá!” Diệp Thường Khai có chút tiếc nuối thờ dài.

Sau đó, hai người nhảy vọt lên, đập nước lên bờ.

“Ha ha ha, hôm nay hiếm khi chư vị tụ họp tại đây, chúng ta liên thủ thì sao?” Phó Sơn Hồng cười lớn.

“Được, kim băng thưởng vàng tính sau!” Diệp Thường Khai cười nói.

Hường Kiều Hạc nhìn về phía Tôn Xuân Sinh ở không xa.

Tôn Xuân Sinh vung tay áo, rút trường kiếm bên hông ra, “Tính cả ta một phần!”

Tuy nhiên, lời hấn vừa dứt, một thanh đoản nhận đã xuyên từ sau lưng hấn ra trước ngực.

Phụt~~

Lưỡi đoản nhận trắng như tuyết nhuốm đầy máu, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, lóe lên quang sáng yêu dị.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều sửng sò.

Tôn Xuân Sinh đau đớn vô cùng, đột ngột vỡ một chương về phía sau, lập tức Lạc Kiện Tùng ở sau lưng hấn như một

quả đạn pháo bị đập mạnh vào trong khoang thuyền.

“Khụ khụ khụ~~Lạc Kiện Tùng, người là tên phản đồ này!” Tôn Xuân Sinh ôm lấy vết thương ở ngực.

Máu tươi phun ra qua kẽ ngón tay hấn.

“Hừ hừ~~”

Lạc Kiện Tùng từ trong khoang thuyền rách nát đi ra, trên mặt mang theo nụ cười chế giễu.

“Phản đồ! Ngọc Hành Tinh Đường của chúng ta vì hoàn thành nhiệm vụ của tổng đường mà ngày đêm bôn ba, vì giúp tổng đường gom góp tiền bạc mà hao tâm tổn trí, vì đại nghiệp của Tinh Nguyệt Môn mà không tiếc sinh tử.”

“Còn các người thì sao! Các người xem chúng ta như con cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào!”

“Phản đồ! Là các người đã phản bội lại chúng ta, phản bội lại đạo nghĩa của thất tinh đường Tinh Nguyệt Môn!”

Lạc Kiện Tùng đầy mặt phẫn nộ, giọng gầm thét.

“Hôm nay Ngọc Hành Tinh Đường của chúng ta sẽ thoát ly khỏi Tinh Nguyệt Môn, từ hôm nay trở đi, Ngọc Hành Tinh Đường của chúng ta chính là tử địch của Tinh Nguyệt Môn!”

“Bản đường chủ ở đây thề rằng, nơi nào có Ngọc Hành Tinh Đường, nơi đó sẽ không dung Tinh Nguyệt Môn!”

Đúng sai trên giang hồ tuyệt đối không thể nói rõ chỉ bằng vài câu.

Ngọc Hành Tinh Đường là một trong những thất tinh đường của Tinh Nguyệt Môn, theo lý thuyết thì nên tuân theo mệnh lệnh của tổng đường Tinh Nguyệt Môn, vì tổng đường Tinh Nguyệt Môn mà vào sinh ra tử, không tiếc bất cứ giá nào.

Thế nhưng khi tổng đường Tinh Nguyệt Môn quyết định vứt bỏ Ngọc Hành Tinh Đường, Lạc Kiện Tùng không thể nào xem Ngọc Hành Tinh Đường là một phần của Tinh Nguyệt Môn được nữa.

Hắn cảm nhận được sự phản bội, cảm nhận được cảm giác bị vứt bỏ.

Vì vậy hắn đã chọn thoát ly khỏi Tinh Nguyệt Môn.

“Ngươi!” Tôn Xuân Sinh tức giận nhìn Lạc Kiện Tùng.

Lạc Kiện Tùng xoa xoa ngực, thờ ơ nhìn hắn, “Ngươi yên tâm mà chết đi, ta sẽ không để ngươi chết uổng đâu, ta sẽ mang cái đầu của ngươi về tổng đường, coi như lời tuyên bố thoát ly tổng đường của Ngọc Hành Tinh Đường chúng ta!”

“Đáng chết!” Tôn Xuân Sinh giận dữ, thân thể trọng thương đột nhiên lao vọt tới, muốn giết chết Lạc Kiện Tùng.

Nhưng Lạc Kiện Tùng đã có phòng bị từ trước, ngay khi hắn lao tới, Lạc Kiện Tùng vung đao lên chém ngang.

Phụt một tiếng.

Một cái đầu to lớn bị chém bay lên.

Nửa thân người đâm vào khoang thuyền, cái đầu rơi xuống boong tàu.

Về tu vi, Lạc Kiện Tùng kém Tôn Xuân Sinh không chỉ một bậc.

Tôn Xuân Sinh đã là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể tiến vào cảnh giới Bán Bộ Tiên Thiên.

Còn Lạc Kiện Tùng mới đột phá đến Hậu Thiên tầng chín không lâu, năm năm trước hắn vẫn chỉ là Hậu Thiên tầng tám mà thôi.

Thế nhưng dưới tình huống bất ngờ bị tập kích, Tôn Xuân Sinh đã trở thành vong hồn dưới đao của Lạc Kiện Tùng.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sửng sốt.

Cho dù là Diệp Thường Khai và Hường Kiều Hạc, hay là Phó Sơn Hồng, thậm chí cả Lục Kha đang tham gia chiến đấu cũng đều ngây người.

Lục Kha đang quần lấy Dương Chính Sơn liếc thấy cảnh này, vội vàng rút lui.

Hắn vừa rút lui đã khiến Ảnh Phúc và Chích Cô rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Dương Chính Sơn mạnh mẽ căn bản không thèm để ý, mũi thương như rồng trực tiếp đánh bay Ảnh Phúc và Chích Cô ra ngoài.

Âm thanh như sấm rền vang vọng, ánh sáng thương sắc bén xuyên qua lồng ngực của hai người như xuyên qua râu hồ lô.

Một tắc ngắn một tắc hiểm, một tắc dài một tắc mạnh.

Chương 828: Dưới cấp Tiên Thiên (2)

Nếu là ám sát, tự nhiên vũ khí ngắn sẽ càng thêm nguy hiểm, nhưng nếu là chính diện giao chiến, thì trường thương càng chiếm ưu thế.

Có Lục Kha kiểm chế, Dương Chính Sơn còn phải cẩn thận ba phần, Lục Kha vừa rút lui, Chích Cô và Ảnh Phúc còn lại lập tức bị Dương Chính Sơn giết chết.

Ảnh Phúc, Chích Cô, Độc Phong ba người là sát thủ đỉnh cao của Sơn Hà Lâu, thực lực của bọn họ thật ra không yếu, tu vi Hậu Thiên tầng chín, thêm vào đó cả ba người đều tinh thông thuật ám sát.

Nói chung, nếu võ giả Bán Bộ Tiên Thiên không cẩn thận đối đãi, thì cũng có khả năng rất lớn trở thành vong hồn dưới tay bọn họ.

Đáng tiếc bọn họ phải đối mặt với Dương Chính Sơn biến thái này.

Tu vi Bán Bộ Tiên Thiên cũng thôi đi, lực lượng cường hãn khiến ngay cả võ giả Tiên Thiên cũng phải kiêng kị ba phần.

Ảnh Phúc và Chích Cô bị giết, cục diện trong trường đột nhiên thay đổi.

Những người muốn lấy thủ cấp của Dương Chính Sơn chỉ còn lại Phó Sơn Hồng, Diệp Thường Khai, Hướng Kiều Hạc và Lục Kha bốn người.

Nhìn Lạc Kiện Tùng trên thuyền, đầu tiên Dương Chính Sơn có chút sửng sốt, sau đó cười ha hả.

“Lạc đường chủ, người thật sự đã cho lão phu một bất ngờ quá lớn!”

Hắn cũng không ngờ Lạc Kiện Tùng lại làm ra chuyện này.

Mặc dù hắn đã gặp Lạc Kiện Tùng, hơn nữa lúc trước Lạc Kiện Tùng còn nói Ngọc Hành Tinh Đường nợ hắn một ân tình, nhưng khi nghe Vệ Sâm nói Lạc Kiện Tùng muốn ra tay với hắn, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Dương tướng quân, tại hạ không có ý muốn làm địch với Dương tướng quân, hôm nay tại hạ mặc dù có mặt ở đây, nhưng cũng là bất đắc dĩ!”

“Ân tình lần trước, tại hạ vẫn còn ghi nhớ trong lòng, nếu Dương tướng quân cần, hôm nay tại hạ có thể trả lại ân tình đó ngay!”

Lạc Kiện Tùng chấp tay hành lễ, lớn tiếng nói.

Dương Chính Sơn xua tay, “Không cần, hôm nay cứ để Lạc đường chủ xem trò vui đi, ha ha ha~~”

Hắn cũng không có ý định nhờ Lạc Kiện Tùng giúp đỡ, hơn nữa với tu vi của Lạc Kiện Tùng mà đối đầu với bốn người trước mắt thì có chút không bằng.

“Vậy tại hạ sẽ không quấy rầy Dương tướng quân nữa, hôm khác tại hạ sẽ lại tới bái phỏng Dương tướng quân!” Lạc Kiện Tùng thấy Dương Chính Sơn nói vậy, cũng không kiên trì, xoay người rời đi.

Lúc này hắn ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ làm tăng thêm phiền toái.

Dù sao hắn cũng không thể nhận được sự tín nhiệm tuyệt đối của Dương Chính Sơn, hắn ở lại đây sẽ khiến người khác

ngghi ngờ là hấn có ý đồ xấu.

Thà rời đi còn hơn là bị nghi ngờ.

Nhìn Lạc Kiện Tùng đi thuyền xa dần, ánh mắt Dương Chính Sơn rơi vào bốn người ở gần đó.

“Các vị, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng kết thúc trận chiến đi thôi!”

Diệp Thường Khai, Hương Kiều Hạc, Phó Sơn Hồng và Lục Kha bốn người nhìn nhau.

“Nếu Dương tướng quân đã nói như vậy, thì cũng đừng trách chúng ta không nói quy củ mà liên thủ nữa!” Diệp Thường Khai nói.

Dương Chính Sơn vung trường thương, cười nói: “Các ngươi cùng lên đi, nếu từng người lên một thì cũng quá nhàm chán rồi!”

Lời nói ngông cuồng này khiến bốn người nhú mày.

Mặc dù bọn họ thừa nhận thực lực của Dương Chính Sơn rất mạnh, nhưng bọn họ cũng không cho rằng Dương Chính Sơn có thể lấy một địch bốn.

Phải biết rằng thực lực của bốn người bọn họ đều là cao thủ hàng đầu trong giang hồ, mỗi người đều có tu vi Bán Bộ Tiên Thiên.

Với thực lực liên thủ của bọn họ, lẽ ra cả giang hồ này không nên có đối thủ mới đúng.

“Hừ, Dương tướng quân không hổ là sát tướng trên chiến trường, đúng là cuồng vọng đến cực điểm!” Phó Sơn Hồng giơ trường đao lên, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Chính Sơn, lạnh giọng nói.

“Ít nói nhảm đi, xem chiêu đây!”

Dương Chính Sơn đã mất hứng thú nói nhảm với bọn họ, trường thương vừa đâm tới, thân hình nhanh chóng áp sát Phó Sơn Hồng.

Phó Sơn Hồng cũng không chịu yếu thế, gươm đao nghênh chiến.

Hai người va chạm, âm thanh leng keng liên tục vang lên.

Ngay sau đó, Diệp Thường Khai, Hương Kiều Hạc và Lục Kha lần lượt tham gia chiến đấu.

Kiểm của Diệp Thường Khai biến hóa khôn lường, quỷ dị mang theo mấy phần tàn nhẫn.

Chưởng pháp của Hương Kiều Hạc đại khai đại hợp, mỗi chiêu mỗi thức đều tràn đầy khí thế không gì cản nổi.

Kiểm của Lục Kha đơn giản trực tiếp, trên mũi kiếm dường như ẩn chứa khí lạnh, mỗi lần va chạm, đều giống như bắn ra băng tinh tuyết hoa.

Đao của Phó Sơn Hồng nặng nề bá đạo, một đao nặng hơn một đao, như sóng lớn ngoài biển khơi, liên miên bất tuyệt.

Bốn người liên thủ, mặc dù phối hợp không tính là ăn ý, nhưng lại ép Dương Chính Sơn chỉ có thể liên tục phòng thủ.

Lấy một địch bốn, Dương Chính Sơn cũng khó tránh khỏi lộ ra tư thế không bằng.

Tuy nhiên may mắn là thương thuật của Dương Chính Sơn càng thêm mạnh mẽ bá đạo, mặc dù rơi vào thế bị động phòng thủ, nhưng vẫn có thể ổn định cục diện, không đến mức bị ép vào tuyệt cảnh.

Mặc dù là như vậy, nhưng các võ giả giang hồ vây xem xung quanh vẫn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Dương tướng quân lại mạnh mẽ như vậy sao?”

“Bốn người liên thủ lại không thể nhanh chóng hạ được Dương tướng quân!”

“Dưới Tiên Thiên, Dương tướng quân e là không ai địch nổi!”

.....

Một đám võ giả giang hồ nhìn trận chiến ở trong bên tàu, bàn tán xôn xao.

Bọn họ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc với thực lực mà Dương Chính Sơn thể hiện ra, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Trong giang hồ, từ trước đến nay cao thủ giao chiến đều là sự kiện hiếm có.

Ngày thường chỉ cần hai võ giả Bán Bộ Tiên Thiên giao thủ cũng có thể dẫn tới vô số người đổ xô tới xem, hôm nay bốn cao thủ giang hồ vây công Dương Chính Sơn càng khiến người ta cảm thấy hưng phấn kích động.

Chương 829: Hiện tại muốn chạy? Đã muộn! (1)

Bóng dáng năm người va chạm, giao thoa dưới ánh chiều tà. Dương Chính Sơn tập trung tinh thần, chuyên tâm ứng phó từng đợt công kích của bốn địch nhân.

Trận chiến càng lúc càng kịch liệt, tình cảnh của Dương Chính Sơn càng thêm nguy hiểm.

Thế nhưng, Dương Chính Sơn chẳng hề có ý định lùi bước, trái lại, hắn không ngừng tìm kiếm cơ hội phản kích trong phòng thủ.

Giữa ánh đao bóng kiếm, hắn tựa như một chiếc thuyền nhỏ giữa cơn bão, bị dòng nước cuốn trôi.

Những đợt tấn công hắn phải đối mặt ngày càng bá đạo, mạnh mẽ, hiểm ác và lạnh lẽo hơn, nhưng nội tâm hắn lại vô cùng bình tĩnh.

Một mũi trường thương múa lên trong tiếng sấm trầm đục, một luồng tiên thiên chân khí không ngừng cuộn trào trong cơ thể hắn.

“Còn thiếu một chút nữa thôi!”

Tóc tai Dương Chính Sơn bay loạn, đôi mắt sáng rực như tia chớp.

“Các ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao? Ngay cả tiềm lực của lão phu cũng không ép ra được?”

Hắn cất giọng chế nhạo.

“Ngông cuồng!” Phó Sơn Hồng quát lên giận dữ, đao thế càng thêm nặng nề.

Choang một tiếng, lưỡi đao chém mạnh vào trường thương huyền thiết.

“Đồ bỏ đi, nhát đao này chẳng có chút sức lực nào!”

Dương Chính Sơn vung mạnh trường thương, trực tiếp đánh bật Phó Sơn Hồng ra.

Nói về sức mạnh, không quá lời khi nói rằng ba Phó Sơn Hồng cộng lại cũng không bằng một Dương Chính Sơn.

Một thương vung ra, Phó Sơn Hồng chỉ cảm thấy một luồng lực khổng lồ truyền đến từ lưỡi đao, suýt nữa không cầm nổi chuôi đao, thân hình lão đảo lùi lại hơn chục bước mới đứng vững được.

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng kiếm quang từ dưới chân Dương Chính Sơn đâm chéo lên, xuyên qua trước ngực hắn, thẳng đến cổ họng hắn, buộc hắn phải lùi lại, hiểm hóc né tránh.

“Nhát kiếm này không tệ! Chỉ là đủ quý dị mà không đủ sức mạnh!” Dương Chính Sơn bình phẩm.

“Kiếm của ngươi quá chậm!”

“Haha, Toái Tâm Chương, quyền của lão phu có sức mạnh ngàn cân, chương pháp Toái Tâm Chương của ngươi chỉ như đang quạt gió cho lão phu thôi sao?”

Mặc dù tình cảnh của Dương Chính Sơn rất nguy hiểm, nhưng miệng lưỡi hắn lại đầy vẻ chế giễu.

Nghe những lời hắn nói, bốn người Diệp Thường Khai tức giận đến mức suýt nổ tung, chiêu thức càng thêm sắc bén, đòn tấn công càng thêm ác liệt.

Thế nhưng, trường thương của Dương Chính Sơn quá bá đạo, khiến bọn họ khó lòng tiếp cận.

Năm người giao đấu hơn chục nhịp thở, trận chiến vẫn ở thế giằng co.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn rõ ràng cảm thấy áp lực ngày càng lớn, cơ thể càng thêm dâng trào.

Trong khoảnh khắc, Dương Chính Sơn dường như cảm thấy toàn bộ cơ bắp, máu thịt của mình đều đang run rẩy.

“Đúng rồi, chính là cảm giác này!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, tâm thần cũng không khỏi trở nên kích động.

Trái tim sôi sục, máu huyết cuộn trào, cơ bắp run rẩy, mỗi tác cơ thể hẳn lúc này dường như đều tràn đầy sức sống.

Cảm giác đó giống như một cỗ máy đã ngủ yên từ lâu bỗng nhiên vận hành hết công suất.

Tại sao Dương Chính Sơn lại dường như chính chính tiến về kinh đô dù biết sẽ có hàng loạt cao thủ tập kích?

Chẳng lẽ chỉ vì hấn ngông cuồng tự đại?

Tất nhiên là không!

Hắn đâu có biến thái đến mức muốn tìm ngược!

Cũng không phải vì cầu danh mà đối mặt với hàng loạt cao thủ giang hồ!

Hắn lựa chọn đối mặt với những cao thủ giang hồ này vì hắn cần một trận chiến sáng khoái.

Từ khi tu vi hắn đạt đến bán bộ tiên thiên, hắn chưa từng trải qua một trận chiến nào thực sự sáng khoái.

Ngay cả khi ở Trọng Sơn Quan đối mặt với Trương Vũ, lão thái giám kia, hắn cũng chỉ đuổi theo Trương Vũ đánh, mà Trương Vũ căn bản không gây cho hắn chút áp lực nào.

Suốt mấy năm qua, hắn không hề cảm nhận được áp lực từ bên ngoài.

Mỗi lần chiến đấu đều có cảm giác chưa thỏa mãn.

Hiện tại, hắn đang đối mặt với ngưỡng cửa tiên thiên cảnh, hắn muốn bước vào tiên thiên cảnh, nhưng chỉ dựa vào thanh tu, hắn cảm thấy mình khó có thể đột phá.

Hắn cho rằng mình cần một số áp lực từ bên ngoài, ép bản thân phá vỡ ngưỡng cửa tiên thiên cảnh.

Áp lực càng lớn, lực phản hồi càng mạnh.

Sôi sục, hưng phấn, như cây khô gặp mùa xuân, sức sống bùng bùng, phồn thịnh phát triển, tràn đầy sức sống.

“Hahaha~~”

Cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, trải nghiệm luồng tiên thiên chân khí dồi dào ấy, Dương Chính Sơn bật cười sảng khoái.

Tiếng cười vang vọng trên bến tàu, vang vọng trên mặt sông, hòa cùng ánh hoàng hôn rực rỡ, khiến người ta dâng trào hào khí vô biên.

“Các người tấn công quá yếu!”

“Đừng để lão phu coi thường các người!”

Dương Chính Sơn lại cất tiếng chế nhạo.

“Đáng chết!” Phó Sơn Hồng tức giận quát lên.

Sắc mặt Diệp Thường Khai trầm xuống.

Đòn tấn công của bốn người càng thêm sắc bén, gấp gáp.

Áp lực mà Dương Chính Sơn cảm nhận được càng thêm nặng nề, nhưng tâm thần hắn lại tràn đầy nhiệt huyết, dường như cả người đều đang sôi sục.

Đột nhiên, thân hình Diệp Thường Khai lùi lại, rời khỏi trận chiến.

Hắn đứng ở đằng xa, sắc mặt âm trầm bất định nhìn Dương Chính Sơn.

Những người khác thấy hắn rút lui khỏi trận chiến cũng lần lượt dừng lại.

Dương Chính Sơn thì ngạc nhiên nói: “Sao lại dừng rồi, tiếp tục đi chứ!”

“Các ngươi không chịu nổi nữa sao?”

Diệp Thường Khai nhìn hắn với ánh mắt âm trầm, nói: “Ngươi đang mượn sức mạnh của chúng ta để ngưng khí!”

Ngưng khí, chính là ngưng tụ tiên thiên chân khí.

Bán bộ tiên thiên đột phá đến tiên thiên cảnh thực chất là quá trình ngưng tụ tiên thiên chân khí lưu thông khắp kinh mạch toàn thân.

Quá trình này đầy rẫy những bất định, có người chuyên tâm tu luyện mười mấy năm, từng chút một lưu thông chân khí khắp kinh mạch, có người trong cơn nguy cấp, tiềm lực bùng phát, kinh mạch lập tức thông suốt, cũng có người nửa đời chìm lắng, bỗng nhiên ngộ ra, chân khí lưu thông khắp cơ thể.

Chương 830: Hiện tại muốn chạy? Đã muộn! (2)

Không ai biết trước được khi nào mình có thể đột phá, nhưng điều đó không ngăn cản mọi người thử nghiệm bằng nhiều cách khác nhau.

Từ xưa đến nay, không ít võ giả lựa chọn cách tự đặt mình vào đường cùng để tìm kiếm cơ hội đột phá lên tiên thiên cảnh.

Nhưng phần lớn đều thất bại!

Nguyên nhân rất đơn giản.

Muốn tự đẩy mình vào đường cùng không hề dễ dàng, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng.

Trước đó, Diệp Thường Khai vẫn chưa thể xác định được Dương Chính Sơn đang toan tính điều gì, nhưng khi nghe những lời khiêu khích liên tục của Dương Chính Sơn, hẳn cuối cùng cũng hiểu ra.

Dương Chính Sơn đang mượn sức mạnh của bọn họ để tìm kiếm cơ hội đột phá lên tiên thiên cảnh.

Phó Sơn Hồng, Hương Kiều Hạc và Lục Kha nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn.

Điều này thực sự có chút sỉ nhục!

Chúng ta liên thủ giết người, kết quả là người lại mượn sức mạnh của chúng ta để mài dao!

Đây chẳng phải quá coi thường người khác sao!

Dương Chính Sơn hoạt động tay chân, cảm nhận sức mạnh dồi dào trong cơ thể.

“Haha, có muốn tiếp tục không, lão phu cảm thấy còn thiếu một chút nữa thôi!”

Sắc mặt Diệp Thường Khai trở nên vô cùng trầm trọng, hắn nhìn chăm chăm Dương Chính Sơn, nói: “Thực lực của Dương tướng quân quá mạnh, lão phu không phải đối thủ, xin cáo từ trước!”

Đùa cái gì chứ!

Trận chiến vừa rồi đã chứng minh, dù bốn người bọn họ liên thủ cũng không thể hạ gục được Dương Chính Sơn.

Tiếp tục ở lại đây chỉ khiến bọn họ bị Dương Chính Sơn sỉ nhục và lợi dụng, căn bản không có chút lợi ích nào.

Vì vậy, Diệp Thường Khai đã nảy sinh ý định rời đi.

Hắn thà từ bỏ Ngọc Lộ Linh Đào cũng không muốn giúp Dương Chính Sơn bước vào ngưỡng cửa tiên thiên cảnh.

Nghe vậy, đôi mắt Dương Chính Sơn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sát khí khủng bố trên người hắn bùng phát dữ dội.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các người coi lão phu là gì chứ?”

“Hôm nay các người chạy thoát, ngày mai lão phu sẽ diệt cả nhà các người!”

“Đừng nghi ngờ sát ý của lão phu, số người lão phu giết được các người đếm không xuể đâu!”

Sát khí khủng bố như thực chất bao trùm lên tâm trí mọi người.

Hiện tại muốn chạy!

Đã muộn rồi!

Chẳng lẽ Dương Chính Sơn không có tức giận sao?

Các người muốn giết ta thì đến, phát hiện không giết được ta thì bỏ chạy!

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Hôm nay các người chỉ có hai lựa chọn, một là cùng lão phu quyết chiến đến cùng, hai là chờ ngày sau lão phu tìm đến tận cửa, diệt sạch cả nhà các người!” Giọng nói của Dương Chính Sơn như sấm sét, ầm ầm vang vọng trong lòng mọi người.

Diệp Thường Khai và những người khác tâm thần run rẩy, sắc mặt tái nhợt nhìn Dương Chính Sơn.

Đột nhiên, bọn họ chợt nhận ra Dương tướng quân trước mắt dường như đã biến thành một con mãnh thú tàn bạo.

Từ trước đến nay, bọn họ dường như đã bỏ qua một điều.

Dương Chính Sơn không phải là kẻ để bọn họ tùy ý tàn sát, mà là một chiến tướng giết người vô số trên chiến trường.

Đã chọc giận Dương Chính Sơn, thì việc này kết thúc khi nào không thể do bọn họ quyết định.

“Dương tướng quân, hà tất phải ép người quá đáng như vậy?” Diệp Thường Khai trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn nở nụ cười lạnh, giơ cao trường thương trong tay, chỉ thẳng vào Diệp Thường Khai, “Lão già, hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết, không còn lựa chọn nào khác!”

Lời vừa dứt, thân hình hắn nhảy vọt lên, cả người như mãnh thú lao về phía Diệp Thường Khai.

Diệp Thường Khai và những người khác không còn cách nào khác, đành phải bị động ứng chiến.

Chẳng bao lâu sau, hai bên lại lao vào hỗn chiến.

Tuy nhiên, lúc này cục diện đã âm thầm thay đổi.

Dương Chính Sơn, vốn chủ yếu phòng thủ, càng đánh càng cuồng bạo, trường thương múa lên, khí kinh bắn ra tứ phía, tiếng sấm ầm ầm vang dội.

Tiếng sấm ầm ầm tựa như sấm thật vang vọng khắp trời đất.

Dường như lúc này, Quý Ngưu Kinh trong cơ thể hắn đã biến thành lôi đình thực sự.

Đột nhiên.

Một tiếng sấm nổ vang, mũi thương sắc bén như tia chớp đâm xuyên qua lồng ngực Phó Sơn Hồng.

Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ trường thương.

Phó Sơn Hồng nhìn những tia máu bắn tung tóe với ánh mắt không cam lòng, sắc mặt tái nhợt.

Phụt một tiếng, Dương Chính Sơn lạnh lùng rút trường thương ra, một cước đá bay Phó Sơn Hồng đang trọng thương hấp hối.

Lục Kha thấy vậy, đồng tử trong mắt co rút mạnh.

Hắn không kịp nghĩ ngợi, lập tức lùi lại, chạy trốn khỏi chiến trường.

“Hiện tại muốn chạy? Đã muộn rồi!”

Thanh đao lớn chuôi vàng được Dương Chính Sơn ném ra, trực tiếp cắm vào lưng Lục Kha.

Thanh đao này vốn là của Phó Sơn Hồng, nhưng hiện tại nó nằm trong tay Dương Chính Sơn, tức là của Dương Chính Sơn.

Cục diện thay đổi quá nhanh, trong chớp mắt, Phó Sơn Hồng và Lục Kha đã trọng thương, hấp hối.

Trên chiến trường chỉ còn lại Diệp Thường Khai và Hường Kiều Hạc.

Hai người nhìn nhau, hiểu rằng bọn họ không phải là đối thủ của Dương Chính Sơn, chiến ý trong lòng hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại ý định bỏ chạy đầy kinh hoàng.

Không nói lời thừa thãi, hai người quay đầu chạy trốn theo hai hướng khác nhau.

Nhưng Dương Chính Sơn sao có thể để bọn họ rời đi.

Sự việc đã đến nước này, Dương Chính Sơn đã sớm nảy sinh ý định giết sạch không chừa một ai.

Trường thương huyền thiết trong tay hắn hóa thành lôi đình bắn ra, xuyên thủng cơ thể Diệp Thường Khai.

Thân hình hắn di chuyển, Dương Chính Sơn xuất hiện sau lưng Hường Kiều Hạc, nắm đấm siết chặt mang theo luồng kinh phong dữ dội đánh ra.

Bốp~~

Hường Kiều Hạc xoay người đỡ đòn, nắm đấm va chạm với bàn tay, tiếng xương gãy giòn tan vang lên, Hường Kiều Hạc hét thảm một tiếng, bị đánh mạnh xuống đầm lầy bên bờ sông.

Dương Chính Sơn ổn định thân hình, đôi mắt như tia chớp, tóc tai bay loạn, đạp trên bùn lầy tiến đến trước mặt Hường Kiều Hạc.

“Ngươi không thể giết ta!” Hường Kiều Hạc kinh hãi hét lên.

“Đồ ngu!” Dương Chính Sơn thân nhiên nói, sau đó một chân đạp mạnh lên lồng ngực Hường Kiều Hạc.

Lực đạo cuồng bạo theo chiếc giày xám đạp mạnh vào cơ thể Hường Kiều Hạc, tiếng xương gãy răng rắc vang lên, xương sườn gãy nát, xương ức lõm xuống, máu tươi từ miệng mũi Hường Kiều Hạc trào ra.

Ngay sau đó, Hường Kiều Hạc ngất lịm đi.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn không dừng lại, lại nhấc chân đạp mạnh lên đầu Hường Kiều Hạc.

Cổ Hường Kiều Hạc gãy gập theo một góc độ kỳ dị, đầu chìm vào trong bùn lầy, bị dòng nước sông đục ngầu nhấn chìm.

Xử lý xong Hường Kiều Hạc, Dương Chính Sơn lại quay người đi đến chỗ Diệp Thường Khai bị trường thương huyền thiết xuyên thủng.

Chương 831: Tìm Một Chỗ Dựa Mạnh Hơn! (1)

Diệp Thường Khai vẫn chưa chết, hắn đang cố gắng rút thanh trường thương xuyên qua ngực mình ra.

Nếu là bình thường, hắn có thể rút thanh trường thương này ra mà không tốn chút sức nào, nhưng giờ đây thanh trường thương đang cắm vào ngực hắn, xuyên qua phổi hắn, khiến hắn cảm thấy bất lực.

Dương Chính Sơn nắm chặt cán thương, rút thanh trường thương ra.

“Ngươi~~”

Diệp Thường Khai còn muốn nói gì đó, đáng tiếc Dương Chính Sơn căn bản không có hứng thú nghe hắn nói nhảm.

Mũi thương đâm xuống, xuyên vào cổ họng hắn.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại bồi thêm một thương vào người Lục Kha và Phó Sơn Hồng. Xác định cả bốn người đã chết hẳn, hắn mới thu trường thương lại.

Đội hắn làm xong mọi việc, những võ giả xung quanh đến xem náo nhiệt mới phản ứng kịp.

Từng người một nhìn Dương Chính Sơn như thấy ma.

Dương Chính Sơn giết chết Ảnh Phúc, Trĩ Ca và Độc Phong đã khiến mọi người kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đến mức không thể chấp nhận được.

Ba người này là sát thủ của Sơn Hà Lôu, mặc dù cũng là cao thủ, nhưng thực ra bọn chúng chỉ tinh thông thuật ám sát

mà thôi, nếu nói về thực lực, bọn chúng vẫn còn một khoảng cách khá lớn so với cao thủ bán bộ Tiên Thiên.

Nhưng Diệp Thường Khai, Phó Sơn Hồng, Hướng Kiều Hạc và Lục Kha thì khác, bọn chúng đều là cao thủ bán bộ Tiên Thiên.

Thế mà Dương Chính Sơn lấy một địch bốn, giết chết cả bốn người, chuyện này quả thực không thể tin nổi.

Ánh tà dương chìm vào mặt sông, một vầng trăng khuyết treo trên cành cây.

Nước sông lấp lánh nhuộm ánh trăng lạnh lẽo, cơn gió mát thổi vào lòng mỗi người, khiến tất cả không khỏi rung mình.

Dương Chính Sơn không để ý đến sự kinh ngạc của những người này, hần vẫy tay, tiếng vó ngựa vang lên.

Hí hí~~

Hồng Vân chạy đến bên hần, ngẩng cao cái đầu to lớn, đôi mắt to như đèn pha trông vô cùng oai phong.

Dương Chính Sơn xoay người lên ngựa.

“Tướng quân!” Một đám thân binh cũng tiến lại gần.

“Ừ! Tìm một chiếc thuyền qua sông đi!” Dương Chính Sơn bình tĩnh nói.

Trận chiến này coi như đã kết thúc.

Mặc dù kết thúc có hơi không như ý, nhưng hần vẫn thu được không ít.

Sau trận chiến này, luồng chân khí Ất Mộc Trường Xuân trong cơ thể hần càng ngưng tụ, khắp các kinh mạch cũng trở nên linh hoạt hơn.

Điều này có nghĩa là hần lại tiến gần hơn đến cảnh giới Tiên Thiên.

Mặc dù vẫn chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng Dương Chính Sơn có thể cảm nhận được mình đã rất gần với cảnh giới Tiên Thiên rồi.

Hắn không cần tìm kiếm cơ hội nữa, bởi vì vừa rồi hắn đã cảm nhận được cơ hội rồi.

Tiếp theo hắn chỉ cần từ từ tích lũy, việc bước vào cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn là vấn đề thời gian.

Kết quả hắn muốn đã đạt được.

Còn như Diệp Thường Khai và những người khác, hừ, hòn đá mài dao đã mất tác dụng, tự nhiên cũng không cần giữ lại nữa.

...

Đêm đã khuya.

Trên mặt sông Nhu Hà.

Một chiếc thuyền lâu đang chậm chậm ngược dòng.

La Kiện Tùng đứng ở mũi thuyền, nhìn vàng trăng khuyết chập chờn dưới nước.

Hắn đã biết kết quả của trận chiến ở bến tàu rồi.

Dương Chính Sơn lấy một địch bốn, giết chết bốn cao thủ bán bộ Tiên Thiên.

Tin tức này như lửa cháy lan ra đồng cỏ, chưa đến nửa đêm đã truyền khắp tỉnh Sơn Hà, và đang lan ra bốn phương tám hướng với tốc độ cực nhanh.

“Đường chủ!”

Tứ đương gia của Ngọc Hành Tinh Đường, Quý Chính Phi, đi đến sau lưng La Kiện Tùng.

“Ừ!” La Kiện Tùng khẽ gật đầu.

Quý Chính Phi vẻ mặt ngưng trọng, “Đường chủ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Hôm nay bọn họ đã giết Lý Xuân Sinh, điều này đồng nghĩa với việc bọn họ hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Tinh Nguyệt Môn.

Tiếp theo bọn họ chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung với Tinh Nguyệt Môn.

Với phong cách hành sự của Tinh Nguyệt Môn, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

La Kiện Tùng lại tỏ ra nhẹ nhõm, đúng vậy, là nhẹ nhõm, chưa bao giờ nhẹ nhõm đến thế.

Thoát khỏi Tinh Nguyệt Môn, đối với hắn, giống như thoát khỏi xiềng xích trên người, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm và tự do chưa từng có.

Từ trước đến nay, Ngọc Hành Tinh Đường của bọn họ giống như nô lệ của Tinh Nguyệt Môn, chịu đựng sự áp bức của Tinh Nguyệt Môn, tuân theo mệnh lệnh của Tinh Nguyệt Môn, vắt óc suy nghĩ, dốc hết tâm trí để hoàn thành nhiệm vụ mà Tinh Nguyệt Môn giao cho bọn họ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng mười vạn lượng bạc mỗi năm, đã như một ngọn núi lớn đè bẹp bọn họ không thở nổi.

Giờ đây cuối cùng cũng được giải thoát, bọn họ như được tái sinh.

“Làm gì ư? Rất đơn giản, tìm một chỗ dựa mạnh hơn!” La Kiện Tùng cười nói.

“Một chỗ dựa mạnh hơn?” Quý Chính Phi nghi hoặc.

La Kiện Tùng quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lóe lên, “Người thấy Dương tướng quân thế nào?”

Quý Chính Phi trầm ngâm, “Dương tướng quân thực lực mạnh mẽ, hơn nữa lại là người nhân nghĩa, ở trấn Trọng Sơn và Liêu Đông đều có uy tín rất cao, nếu đầu quân cho hấn~~”

“Chỉ sợ hấn không muốn tiếp nhận chúng ta, dù sao chúng ta cũng có một rắc rối lớn!”

“Hahaha~~” La Kiện Tùng cười, “Người nói không sai.”

“Những võ giả giang hồ như chúng ta trong mắt Dương tướng quân có lẽ còn không bằng một đám quân hộ!”

“Nhưng chúng ta còn có mấy trăm đệ tử, ta nghe nói dạo gần đây trấn Trọng Sơn tổn thất nặng nề, gần đây trấn Trọng Sơn đang chiêu binh mãi mã, nếu lúc này chúng ta gia nhập trấn tiêu doanh, người nghĩ xem Dương tướng quân có tiếp nhận chúng ta không?”

Quý Chính Phi bừng tỉnh, “Vẫn là đường chủ nghĩ xa hơn.”

Nếu chỉ đơn thuần đầu quân cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chưa chắc đã muốn tiếp nhận bọn họ.

Dương Chính Sơn là trọng thần triều đình, căn bản không cần thiết phải dính dáng đến một thế lực giang hồ.

Chương 832: Tìm Một Chỗ Dựa Mạnh Hơn! (2)

Hơn nữa với thực lực của Dương gia hiện nay, cũng không cần thiết phải lôi kéo một thế lực giang hồ.

Nhưng nếu Ngọc Hành Tinh Đường nguyện ý gia nhập trấn tiêu doanh, thì lại khác.

Võ giả nhập ngũ vốn dĩ đã được ưu đãi, mà một thế lực giang hồ như Ngọc Hành Tinh Đường toàn thể nhập ngũ, quân đội đương nhiên là rất hoan nghênh.

Tất nhiên, để phòng ngừa thế lực giang hồ kết bè kết phái trong quân đội, trong tình huống bình thường, triều đình sẽ chia rẽ bọn họ, phân phối đến các quân đội khác nhau.

Hiện tại trấn Trọng Sơn đang cần người, Ngọc Hành Tinh Đường nhập ngũ vào lúc này, Dương Chính Sơn đương nhiên không có lý do gì để từ chối.

La Kiện Tùng chính là nhìn trúng điểm này.

Chỉ cần bọn họ gia nhập quân đội, Tinh Nguyệt Môn có mạnh mẽ đến đâu thì sao chứ?

Chẳng lẽ bọn chúng còn dám chạy đến trấn Trọng Sơn gây rối sao?

...

Buổi sáng.

Ký Châu, Hoành Đào Môn.

Kỷ Trân cầm khăn lau mồ hôi trên mặt, Kỷ Hải đứng bên cạnh hầu hạ.

“Tình hình đại khái là như vậy, Ảnh Phúc, Trĩ Ca và Độc Phong của Sơn Hà Lô, Tông Cửu Tín của Viễn Châu, Hương Kiều Hạc của Túc Châu, Phó Sơn Hồng của Nam Sơn Tông, Diệp Thường Khai của Cửu Hoa Đảo và Lục Kha đến từ Tuyết Nguyên, tất cả đều bị Dương tướng quân chém giết!”

Kỷ Hải thấp giọng nói.

Kỷ Trân đưa khăn cho Kỷ Hải, cười nhạt nói: “Xem ra vi sư đã nhặt được một mạng!”

“Su phụ sao lại nói vậy?” Kỷ Hải không hiểu.

“Nếu vi sư không tìm được sức hấp dẫn của Đào Linh Ngọc Lộ, thì dưới thương của Dương tướng quân cũng chỉ là thêm một vong hồn mà thôi!” Kỷ Trân nói.

Mặc dù ngay từ đầu hắn đã không có ý định tranh đoạt Đào Linh Ngọc Lộ, nhưng khi nghe được kết quả như vậy, hắn vẫn không khỏi cảm thấy may mắn.

Kỷ Hải im lặng, trước đây hắn còn muốn su phụ đi giết Dương Chính Sơn, giờ đây xem ra quyết định của su phụ mới là đúng đắn.

“Thực lực của Dương tướng quân lại mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ hắn đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên rồi?”

Kỷ Trân khẽ lắc đầu, “Dương tướng quân quả thực mạnh đến mức ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới Tiên Thiên!”

“Nếu hắn đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, thì Diệp Thường Khai và những người khác căn bản không có cơ hội ra tay!”

Nghe có vẻ bán bộ Tiên Thiên và Tiên Thiên chỉ cách nhau nửa bước, nhưng thực tế hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau.

Nói cho cùng, bán bộ Tiên Thiên vẫn còn ở cảnh giới Hậu Thiên, coi như là đỉnh cao của Hậu Thiên, căn bản không thể so sánh với cảnh giới Tiên Thiên.

“Vậy tại sao Dương tướng quân lại mạnh mẽ như vậy?” Kỷ Hải vô cùng khó hiểu.

Kỷ Trân nghĩ ngợi rồi nói: “Điều này có thể liên quan đến công pháp mà Dương tướng quân tu luyện, cũng có thể là do thể chất của Dương tướng quân tương đối mạnh mẽ!”

“Mặc dù đều là bán bộ Tiên Thiên, nhưng thực ra khoảng cách giữa những người bán bộ Tiên Thiên cũng rất lớn.”

Kỷ Trân cũng là một cao thủ bán bộ Tiên Thiên, mặc dù mấy năm gần đây hắn mới ngưng tụ ra chân khí Tiên Thiên, nhưng không thể phủ nhận, hắn đã đạt đến cảnh giới bán bộ Tiên Thiên.

Nói về thực lực, hắn tự nhận mình có lẽ không bằng Diệp Thường Khai và Hường Kiều Hạc, nhưng khoảng cách giữa hắn và hai người này cũng không lớn lắm.

Ngược lại khoảng cách giữa hắn và Dương Chính Sơn giống như không cùng một cấp bậc vậy.

Đối với điều này, Kỷ Trân cũng có chút không hiểu, chỉ có thể quy cho thể chất và công pháp của Dương Chính Sơn tương đối đặc biệt.

“Người đi chuẩn bị đi, mấy ngày nữa đến trấn Trọng Sơn, một là chúc mừng Dương tướng quân được phong hầu, hai là giúp đỡ trấn Trọng Sơn tái lập trấn tiêu doanh!”

“Đệ tử của Hoành Dao Môn chúng ta cũng không tòi, người tuyển chọn mười mấy người nguyện ý nhập ngũ, đưa đến trấn Trọng Sơn!”

Đệ tử tông môn nhập ngũ cũng không phải chuyện hiếm, nhưng trong tình huống bình thường, tông môn đều giữ thái độ không ủng hộ cũng không phản đối đối với việc đệ tử nhập ngũ.

Nói một cách đơn giản, nếu đệ tử nguyện ý nhập ngũ, bọn họ cũng không ngăn cản, nếu không nguyện ý bọn họ cũng không ép buộc.

Nguyên nhân rất đơn giản, đệ tử tông môn nhập ngũ rất ít khi được trọng dụng.

Triều đình luôn tiếp nhận nhưng cũng đề phòng thế lực giang hồ.

Sở dĩ như vậy, cũng là vì thế lực giang hồ có tiền án, trong lịch sử của Đại Vinh, không phải chưa từng xảy ra chuyện thế lực tông môn nắm giữ binh quyền, áp chế triều đình.

Đề phòng ngừa thế lực tông môn lớn mạnh trong quân đội, triều đình luôn có nhiều hạn chế đối với thế lực tông môn.

Trước đây Hoành Dao Môn cũng có đệ tử nhập ngũ, nhưng quan chức cao nhất cũng chỉ là một đô chỉ huy khiêm sự, không phải quan chủ quản, chỉ là quan phụ tá mà thôi.

Lần này Kỷ Trân ủng hộ đệ tử của Hoành Dao Môn gia nhập trấn tiêu doanh của trấn Trọng Sơn, cũng là muốn bày tỏ thiện ý với Dương Chính Sơn.

“Đệ tử hiểu rồi, đệ tử sẽ đi sắp xếp ngay!” Kỷ Hải nói.

“Ừ! Người đi đi!”

Kỷ Trân phát tay, ra hiệu cho Kỷ Hải đi làm việc.

Chương 833: Đến Kinh Đô

(1)

Kinh Đô, Thành Vương phủ.

Thành Vương đứng bên hồ, bóp một nhúm thức ăn rải xuống, khiến vô số cá chép tranh nhau.

Phía sau hắn là một nam tử mặc trang phục đen, đang thuật lại kết quả trận chiến ở bến Nhu Hà.

Nghe xong, Thành Vương nở nụ cười chế giễu.

“Thật thú vị! Vị Dương tướng quân này của chúng ta quả thực mạnh đến đáng sợ!”

“Vương gia, có cần ~” Nam tử kia làm một động tác chém giết.

Thành Vương xua tay, “Không cần, bản vương không có ý định giết Dương tướng quân. Đó là Ngọc Lộ Linh Đào của Cung Vương, chẳng liên quan gì đến bản vương!”

Ngọc Lộ Linh Đào chính là kế hoạch của hắn và Cung Vương, nhưng chủ mưu là Cung Vương, hắn chỉ góp ý mà thôi.

Dù hiện tại hắn phải liên kết với Cung Vương chống lại Thái Tử, nhưng điều này không có nghĩa là hắn và Cung Vương cùng một lòng.

Ngôi vị hoàng đế chỉ có một, giữa hắn, Thái Tử và Cung Vương, chỉ có một người có thể đạt được. Vì vậy, hắn chắc chắn sẽ không thật lòng liên kết với Cung Vương.

Vỗ tay, phũ sạch thức ăn cá, Thành Vương chấp tay sau lưng, bước đi bên hồ, vừa đi vừa suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Tình hình triều đình hiện tại rất rõ ràng, Thái Tử chiếm ưu thế tuyệt đối, mặc dù hấn và Cung Vương gây náo loạn, nhưng thực chất không thể đe dọa được vị trí của Thái Tử.

Nếu hấn muốn có được ngôi vị, chỉ có một khả năng duy nhất.

Thái Tử băng hà!

Nhưng làm sao để Thái Tử băng hà đây?

“Nguyệt Như dạo này thế nào?” Thành Vương hỏi.

“Nàng vẫn luôn ở Đông Cung!” Nam tử áo đen đáp.

Thành Vương thở dài, “Hỏi ý nàng xem, nếu nàng đồng ý, bản vương sẽ cảm tạ nàng!”

“Tuân lệnh!” Nam tử áo đen đáp.

Ngẩng đầu nhìn lá rơi trong gió, đôi mắt của Thành Vương càng thêm sâu thẳm.

Tranh đoạt hoàng quyền vốn dĩ tàn khốc.

Mọi âm mưu quỷ kế, thủ đoạn đê hèn nhất đều có thể diễn ra.

Hấn vốn không muốn trở thành người độc ác, nhưng đôi khi hấn cũng không có lựa chọn nào khác.

“Phụ hoàng, đây là kết quả mà người muốn thấy sao?”

Thành Vương thở dài nói.

...

Sau trận chiến ở bến Nhu Hà kết thúc, trong giang hồ, Dương Chính Sơn có thêm một danh hiệu mới.

Người đứng đầu dưới Tiên Thiên.

Cùng với tin tức lan truyền, danh tiếng của Dương Chính Sơn trong giang hồ càng vang dội.

Không chỉ có quá trình và kết quả của trận chiến ở bến Nhu Hà được lan truyền, mà cả những chiến tích và công lao trước đây của Dương Chính Sơn cũng được nhắc đến.

Trong chốc lát, Dương Chính Sơn trở thành đề tài bàn tán của vô số người.

Mặc dù nhiều người nghi ngờ danh hiệu “Người đứng đầu dưới Tiên Thiên” của Dương Chính Sơn, nhưng không ai dám đến trước mặt hắn để khiêu chiến.

Dù sao thì chiến tích ở bến Nhu Hà là thật, khi đó có rất nhiều võ giả giang hồ tận mắt chứng kiến, hơn nữa thi thể của Diệp Thường Khai và những người khác cũng được đặt ngay tại bến.

Dù có người nghi ngờ, cũng không ai có thể đưa ra bằng chứng để phản bác.

Đối với những điều này, Dương Chính Sơn không để tâm.

Dù trong giang hồ có bao nhiêu lời đồn, cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn không phải người trong giang hồ, cũng không muốn dấn thân vào giang hồ, nên tự nhiên sẽ không quan tâm đến danh tiếng của mình trong giang hồ ra sao.

So với điều đó, việc cấp bách trước mắt của hắn là đến Kinh Đô nhận phong.

Ngày mùng 8 tháng 10, buổi sáng.

Dương Chính Sơn cùng hai mươi một người nữa đến Kinh Đô.

Đứng dưới Kinh Đô, nhìn thành trì hùng vĩ, Dương Chính Sơn không khỏi cảm thán trước sự đồ sộ của nơi đây.

Kinh Đô chia thành nội thành và ngoại thành, tường thành nội cao năm trượng, chu vi gần ba mươi dặm, tường thành ngoại cao ba trượng, chu vi hơn trăm dặm. Dân cư thường trú trong thành hơn một triệu người.

Quân đội đóng xung quanh Kinh Đô gồm có cấm quân mười hai doanh và thân quân mười hai vệ.

Cấm quân mười hai doanh, mỗi doanh hơn một vạn binh lính, tổng binh lực khoảng mười lăm vạn, chủ yếu phụ trách phòng thủ ngoại thành.

Thân quân của hoàng đế gồm mười hai vệ, mỗi vệ năm nghìn sáu trăm người, tổng cộng gần bảy vạn binh lính, chịu trách nhiệm phòng thủ nội thành và hoàng thành.

Cấm quân độc lập với Ngũ Quân Đô Đốc Phủ, có tổng binh quan, tức là thống lĩnh cấm quân, giám sát gồm có một nội thân, thượng thư bộ binh và đô ngự sử làm đề đốc.

Cấm quân mười hai doanh do nhóm quan lại có công lao nắm giữ, trước đây là do mười hai hầu tước chia nhau quản lý, hiện tại đã thay bằng Chu Lan, người không có tước vị.

Thân quân mười hai vệ do mười hai vị chỉ huy sứ nắm giữ, thuộc Ngự Mã Giám, hoàn toàn tách khỏi triều đình, do quan viên trong hoàng thành quản lý, chỉ nghe lệnh hoàng đế, ngay cả lương bổng cũng do nội khố của hoàng đế chi trả.

Có thể nói thân quân mười hai vệ chính là quân riêng của hoàng đế, triều đình không được can thiệp vào nội bộ của thân quân, cũng vì vậy mà thân quân mười hai vệ tự thành một thể.

Dương Chính Sơn vừa đến Kinh Đô, Vũ Tranh đã tìm đến.

“Vũ Tranh báỉ kiến lão gia!” Vũ Tranh dẫn theo vài hộ vệ của Dương gia cúi đầu trước Dương Chính Sơn ở cửa thành.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, xuống ngựa cười nói: “Vất vả cho người rồi!”

Tính ra, Vũ Tranh ở Kinh Đô đã bảy tám năm rồi.

Những năm qua, Vũ Tranh luôn ở Kinh Đô giúp Dương Chính Sơn thu thập tin tức, mặc dù phần lớn thời gian họ không thu thập được tin tức quan trọng nào, nhưng không thể phủ nhận những đóng góp của Vũ Tranh cho Dương gia suốt những năm qua.

“Không vất vả, được phục vụ lão gia là vinh hạnh của Vũ Tranh!” Vũ Tranh cười nói.

Hấn vốn là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm Phái, nhưng những năm qua, các đệ tử như hấn đều phục vụ cho Dương gia, sớm đã rời khỏi Thiên Thanh Kiếm Phái.

Thực ra bọn họ đã coi mình là một phần của Dương gia, mặc dù ở Dương gia họ chỉ giống như người làm công dài hạn, nhưng họ vẫn sẵn lòng ở lại Dương gia.

Chương 834: Đến Kinh Đô

(2)

Lý do rất đơn giản, ở lại Dương gia có tiền đồ.

Không nói gì khác, hiện tại tu vi của Vũ Tranh, Ngô Triền và những người khác đều đã đạt đến Hậu Thiên tầng bảy, còn những đệ tử khác của Thiên Thanh Kiếm Phái gia nhập Dương gia cũng phần lớn có tu vi Hậu Thiên tầng năm, tầng sáu.

Nếu họ ở lại Thiên Thanh Kiếm Phái, tu vi tuyệt đối không thể đạt đến trình độ như hiện nay.

Điều quan trọng hơn là con cháu của họ cũng sẽ phục vụ cho Dương gia.

Để con cháu có tu vi cao hơn, thực lực mạnh hơn, họ cũng sẵn lòng dốc sức vì Dương gia.

Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, cười nói: “Đi thôi, chúng ta vào thành trước!”

“Mời lão gia đi theo ta!” Vũ Tranh đi trước dẫn đường.

Dương gia ở Kinh Đô cũng có nhà, hơn nữa không chỉ một chỗ.

Vũ Tranh và những người khác sống trong ba căn nhà bình thường, ngoài ra Dương gia ở Kinh Đô còn có một phủ đệ ba gian hai dãy.

Căn nhà nhỏ trước đây đã bị bán đi.

Dương gia không thiếu bạc, mà Dương Chính Sơn cũng thích mua sắm tài sản cho Dương gia.

Ngoài nhà cửa và phủ đệ, Dương gia ở Kinh Đô còn có sáu cửa hàng, ở các huyện xung quanh Kinh Đô có tám cửa hàng và ba trang trại.

Về tài sản, Dương gia tất nhiên không bằng những gia tộc quan lại lâu đời, nhưng hiện tại Dương gia cũng không phải dạng nhỏ bé, tài sản mua sắm khắp nơi cũng không phải con số nhỏ.

Nói đơn giản, hiện tại Dương Chính Sơn cũng là một đại địa chủ, Trọng Sơn Trấn, Liêu Đông, Giang Nam, Kinh Đô đều có bất động sản và điền sản của Dương gia.

Dương phủ ở Kinh Đô nằm ở phía đông nội thành, cách căn nhà nhỏ mà Lục Văn Nguyên ở khi thi hội không xa.

Đông giàu tây quý, nam nghèo bắc hèn.

Tại sao Dương gia không mua phủ đệ ở phía tây thành?

Không phải Dương Chính Sơn không muốn, mà là không mua được.

Phía tây thành ở là nơi ở của quyền quý, phủ đệ ở đó rất khan hiếm.

Muốn mua phủ đệ ở phía tây thành, không chỉ cần có bối cảnh sâu rộng mà còn cần vận may.

Tất nhiên, nếu chỉ mua một căn nhà nhỏ thì vẫn dễ dàng, Lục Văn Nguyên cũng đã mua một căn nhà nhỏ ở phía tây thành.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn muốn một phủ đệ lớn, một căn nhà nhỏ không thể đáp ứng nhu cầu của Dương gia, nên đành phải lùi một bước, mua một phủ đệ ở phía đông thành.

Dương phủ ở Kinh Đô chỉ có hai mươi mấy người hầu, ngày thường chỉ phụ trách quét dọn trong phủ.

Bình thường nếu có người Dương gia đến Kinh Đô, sẽ ở trong phủ đệ này.

Dương Chính Sơn là lần đầu tiên đến phủ đệ này.

“Lão nô bái kiến lão gia!”

Dương Chính Sơn chưa vào phủ, một nhóm người hầu đã ra đón.

Người dẫn đầu là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, tên là Lục Thọ, là một quản sự của Dương gia.

Phần lớn người hầu ở đây Dương Chính Sơn không quen, nhưng quản sự Lục Thọ thì hắn vẫn biết.

Lục Thọ không chỉ là quản sự của phủ đệ này, mà còn là quản sự của tất cả tài sản của Dương gia ở Kinh Đô.

Như thu thuê cửa hàng, quản lý trang trại đều do Lục Thọ phụ trách.

Lục Thọ cũng là người của Dương gia từ lâu, là nhóm người hầu thứ hai mà Dương gia mua, nhóm đầu tiên chính là Ngô Hải, Đinh Thu.

Ngô Hải là tổng quản của Dương gia, Đinh Thu là thống lĩnh hộ vệ của Dương gia, dưới trướng Ngô Hải còn có mấy quản sự, Lục Thọ là một trong số đó.

“Ừm, trong phủ đã sắp xếp ổn thỏa chưa?” Dương Chính Sơn vừa nói vừa bước vào trong phủ.

“Bẩm lão gia, đã sắp xếp xong xuôi, phòng khách đã dọn dẹp, thân tín bên cạnh lão gia có thể vào ở ngay, cơm nước cũng đã chuẩn bị sẵn, lão gia có thể dùng bất cứ lúc nào!”

“Chuồng ngựa cũng đã dọn dẹp, Hồng Vân có thể ở trong viện chính, những con ngựa khác có thể ở chuồng ngựa ở tiền viện!”

Lục Thọ thành thạo sắp xếp mọi thứ.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Người cứ sắp xếp đi, ngoài ra chuẩn bị nước nóng cho mọi người, đường xa mệt mỏi, để mọi người tắm rửa nghỉ ngơi một chút!”

“Tuân lệnh!” Lục Thọ vội vàng dẫn dò tiểu đồng bên cạnh: “Mau đi bảo nhà bếp chuẩn bị nước nóng!”

Nói rồi, Dương Chính Sơn đã đến viện chính.

Bố cục của phủ đệ không có gì đặc biệt, gồm có tiền viện, hậu viện và hai dãy nhà ở hai bên, cả phủ đệ thực ra không lớn lắm, dù sao đây cũng là Kinh Đô tắc đất tắc vàng.

Nếu người Dương gia chuyển đến hết, phủ đệ này có lẽ sẽ rất chật chội.

Dương Chính Sơn tắm rửa, thay một bộ quần áo rộng rãi, vừa bước ra đã có người đến tìm.

“Cha!”

Dương Vân Tuyết mặc một chiếc váy lụa màu xanh nhạt, đứng trong phòng khách, đôi mắt ngán lệ nhìn Dương Chính Sơn từ trong phòng đi ra.

Bên cạnh nàng còn có một đứa trẻ khôi ngô tuấn tú.

Ừm, còn có Lương Cẩn Ngôn đứng sau nàng.

“Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!”

“Mau gọi ngoại công!” Lương Cẩn Ngôn thúc nhẹ Lương Khánh Bình.

Lương Khánh Bình vừa tròn ba tuổi, đối với Dương Chính Sơn vừa xa lạ vừa tò mò.

“Ngoại công!” Tiểu gia hỏa cất giọng non nớt gọi.

Dương Chính Sơn nghe giọng của tiểu gia hỏa, lập tức nở nụ cười hiền từ.

“Tiểu Khánh Bình lớn thế này rồi! Lại đây, để ngoại công bế nào!”

Tiểu gia hỏa ngẩng đầu nhìn Dương Vân Tuyết, sau đó mới đi về phía Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cúi người bế nó lên, rồi ngồi xuống ghế chủ vị trong phòng khách.

“Hai đứa ngồi đi!”

Sau khi ra hiệu cho hai người ngồi xuống, Dương Chính Sơn bắt đầu trêu đùa tiểu Khánh Bình.

Hiện tại Dương gia có thể nói là con cháu đầy đàn, hiện tại Dương Chính Sơn có sáu cháu trai, năm cháu gái, ba cháu ngoại trai, một cháu ngoại gái.

Trong đó Dương Minh Thành có hai trai hai gái, Dương Minh Chí có hai trai hai gái, Dương Minh Hạo có hai trai một gái, Khương Hạ và Dương Vân Yên cũng có hai trai một gái, còn Lương Căn Ngôn và Dương Vân Tuyết hiện tại chỉ có một con trai, nhưng Dương Vân Tuyết lại đang mang thai.

Nhìn bụng dưới hơi nhô lên của Dương Vân Tuyết, Dương Chính Sơn cười nói: “Thấy con ở Hầu phủ sống tốt, cha cũng yên tâm!”

Từ khi Lương Căn Ngôn và Dương Vân Tuyết thành thân, đã hơn năm năm hẵn chưa gặp Dương Vân Tuyết.

Con gái xuất giá là như vậy, nếu gần thì ngày lễ tết còn có thể gặp, nhưng nếu gần xa thì mấy năm cũng khó gặp được một lần.

Những năm qua Dương gia luôn ở Liêu Đông, còn Dương Vân Tuyết ở Kinh Đô, cách nhau mấy ngàn dặm, muốn gặp

mặt thực sự không dễ.

Hôm nay nhìn thấy Dương Vân Tuyết với vẻ chín chắn trưởng thành, trong lòng Dương Chính Sơn không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhớ lại ngày xưa, Dương Vân Tuyết chỉ là một cô bé, mà giờ đây nàng đã làm vợ làm mẹ, thực sự thay đổi rất nhiều.

Chương 835: Đông Như Trây

Hội (1)

“Cha, nữ nhi rất nhớ cha!” Dương Vân Tuyết mắt hơi đỏ, nhìn Dương Chính Sơn đầy lưu luyến.

Dương Chính Sơn ha ha cười, “Người nha đầu này! Khánh Bình đều lớn như vậy, còn một bộ dạng tiểu nữ nhi.”

Dương Vân Tuyết cũng cảm thấy chính mình có chút quá mức, thẹn thùng đến mặt mang đào hồng.

Sau đó, hai cha con nói một chút lời thân mật, mặc dù hai người vài năm không gặp, nhưng tình thân là hòa tan vào trong máu xương, sau khi gặp lại, không có một chút cảm giác xa lạ.

Dương Vân Tuyết ở trước mặt Dương Chính Sơn có vẻ đặc biệt là khờ dại, một chút cũng không có bộ dạng làm mẹ.

Lương Căn Ngôn ngồi ở bên cạnh nàng vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, trong mắt nhìn Dương Vân Tuyết hết sức nhu tình.

Mà tiểu Khánh Bình mới đầu còn có vẻ rất xa lạ, bất quá rất nhanh đã cùng Dương Chính Sơn quen thuộc, ngồi ở trong ngực Dương Chính Sơn hỏi đủ loại vấn đề.

Tò mò của tiểu gia hỏa này tựa hồ đặc biệt nặng, luôn có hỏi không hết vấn đề.

Bất quá tiểu gia hỏa dù sao còn nhỏ, nói một hồi liền ngáp ngủ, Dương Vân Tuyết chỉ có thể mang theo hắn đi nghỉ ngơi trước, trong nhà chính chỉ còn lại Dương Chính Sơn cùng Lương Căn Ngôn hai người.

“Người ở Nam Thành Bình Mã Ti như thế nào?” Dương Chính Sơn khó có được cùng con rể trò chuyện, liền hỏi thăm công việc của Lương Căn Ngôn.

Hai năm trước, Lương Thự tại Ngũ Thành Bình Mã Ti cho Lương Căn Ngôn mưu một cái chức vị, Nam Thành Bình Mã Ti phó chỉ huy sứ, chính thất phẩm quan chức.

Ngũ Thành Bình Mã Ti là phụ trách kinh đô tuần bộ đạo tặc, chỉnh lý đường phố kênh rạch cùng tù phạm, cấm hỏa các sự tình khác nha môn.

Vẫn luôn đến nay, quan chức của Ngũ Thành Bình Mã Ti đều là do huân quý đệ tử đảm nhiệm.

Những huân quý đệ tử này mặc dù xuất thân phú quý, nhưng đại đa số kỳ thật không có tước vị kế thừa, cho nên sẽ mưu một ít chức vị không quá quan trọng đảm nhiệm.

Có năng lực thì nhập ngũ, dựa vào bản lĩnh của mình kiến lập công nghiệp.

Không có năng lực thì dựa vào trong nhà mưu một cái nhàn chức, mặc dù không có gì quyền lực, nhưng cũng coi như là có một phần công chức, không đến mức ăn không ngồi rồi.

Giống như là quan chức của Ngũ Thành Bình Mã Ti, ở trong huân quý là cực kỳ đắt hàng, quyền hạn của Ngũ Thành Bình Mã Ti mặc dù không cao, chỉ huy sứ cũng bất quá mới chính ngũ phẩm mà thôi, nhưng lại là thực quyền nha môn trong kinh đô.

Nếu không phải Lương Thự chấp chương cấm quân, lấy quyền thế của Thường Bình Hầu Phủ, còn thật không nhất định có thể tại Ngũ Thành Bình Mã Ti bên trong cho Lương Căn Ngôn mưu một cái quan chức.

Kỳ thật năng lực của Lương Căn Ngôn vẫn là rất không tồi, coi như là văn võ song toàn, ở trên Võ Đạo, hần hiện nay đã là

hậu thiên nhị tạng, chỉ dựa vào phần tu vi này, hẳn ở trong huân quý đệ tử cũng coi như là xuất chúng.

“Cũng tốt, tiểu tể bình thường còn coi như nhàn rồi, trừ bỏ tuần tra bên ngoài, cũng không có quá nhiều công vụ xử lý!” Lương Cần Ngôn nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu.

Ngũ Thành Bình Mã Ti phụ trách sự tình rất nhiều, bắt quá nha môn trong kinh đô nhiều, phòng thủ có cấm quân, trị an có Thuận Thiên Phủ nha, chức trách của Ngũ Thành Bình Mã Ti mặc dù không ít, nhưng kỳ thật thuộc về loại kia tra soát bổ khuyết nha môn, chủ yếu vẫn là phối hợp Thuận Thiên Phủ nha, cũng không có công vụ quá quan trọng.

Hai cha con tùy ý trò chuyện, gần chạng vạng, Dương Vân Tuyết đều không có ý tứ muốn trở về, ngược lại bắt đầu phân phó hạ nhân nấu ăn nấu cơm.

“Ngươi nha đầu này không có ý tứ trở về?”

“Cha, nơi đây chính là nhà của nữ nhi!” Dương Vân Tuyết nói.

“Ngươi hiện tại đã là cháu dâu của Hầu phủ!” Dương Chính Sơn có chút bất đắc dĩ.

Hắn không phải là muốn đuổi Dương Vân Tuyết đi, mà là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, nữ nhi trở về nhà mẹ đẻ cũng là muốn giảng quy củ, hơn nữa quy củ của Hầu phủ lớn, sao có thể để cho Dương Vân Tuyết tùy ý làm bậy.

“Cha, không có việc gì, gia gia cùng tổ mẫu đều đã đồng ý để cho Vân Tuyết lưu lại Dương gia ở vài ngày!” Lương Cần Ngôn giúp Dương Vân Tuyết giải vây nói.

Dương Chính Sơn nghe vậy cũng không nói thêm cái gì.

Đã Lương Thự cùng Lương Lâm thị đều đồng ý, hấn tự nhiên cũng không có lý do không đồng ý.

Có nữ nhi ở bên người hầu hạ, Dương Chính Sơn cũng sống rất đắc ý.

Một đêm không có chuyện gì, ngày hôm sau Dương phủ có thể nói là đông như trẩy hội.

Sáng sớm vừa qua, Lục Văn Uyên liền đến cửa bài phòng.

Lục Văn Uyên còn chưa đi, Triệu Viễn lại đến.

Sau đó, Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc một đám Dương thị đệ tử cũng lần lượt tới cửa.

Trong lúc nhất thời, Dương phủ vốn lạnh lẽo trở nên náo nhiệt vô cùng.

Biến hóa của Lục Văn Uyên vẫn là rất lớn, người thiếu niên non nớt kia hiện nay trên người tràn ngập uy nghiêm của người ở trên, rõ ràng còn chưa tới ba mươi tuổi, lại có vẻ đặc biệt trầm ổn dày nặng.

Về phần Dương Minh Võ những người này, kỳ thật trước đó tại Trọng Sơn Trấn Tây Lộ, Dương Chính Sơn cùng bọn họ đã gặp mặt một lần, bất quá khi đó hấn chỉ thấy qua Dương Minh Võ cùng Dương Thừa Trạch.

Dương Thừa Húc cùng những Dương thị đệ tử khác, khi đó đều có nhiệm vụ trên người, Dương Chính Sơn cũng không có nhìn thấy bọn họ.

Mà hiện tại cấm quân đã toàn bộ hồi kinh, Dương Minh Võ những người này vừa mới xuất chinh trở về, chính là thời điểm nhàn rỗi nhất, cho nên nghe nói Dương Chính Sơn đến kinh sau, liền tổ đội chạy tới.

Những năm này Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch cùng Dương Thừa Húc đảm nhiệm ở trong Phần Võ Doanh phát

triển đều không tồi, Dương Minh Võ vì một trong ba cái đô
chỉ huy của Phần Võ Doanh, chấp chương ba nghìn binh mã,
mà Dương Thừa Trạch cùng Dương Thừa Húc thì là thiên tổng
trong Phần Võ Doanh.

Chương 836: Đông Như Trỷ Hội (2)

Từ quan chức đến xem, Phấn Võ Doanh đô chỉ huy cùng thiên tổng chức vị tựa hồ không cao, nhưng là kỳ thật quan chức phẩm cấp của mười hai đoàn doanh muốn so với biên quân cao lên hai cấp.

Đô chỉ huy của Phấn Võ Doanh chính là chính tam phẩm, thiên tổng là chính tứ phẩm.

So với bọn họ, Triệu Viễn ngược lại rơi xuống, trước kia ở trong Kiến Ninh Vệ, Triệu Viễn đã là chỉ huy sứ của vệ sở, mà sau khi tiến vào Phấn Võ Doanh, hắn ngược lại trở thành trung quân quan, từ võ quan lĩnh binh biến thành hậu cần quân chính quan.

Mặc dù quan chức, Triệu Viễn cùng Dương Minh Võ giống nhau đều là chính tam phẩm, nhưng hắn lại không còn chấp chương binh quyền.

Sở dĩ sẽ như thế, một là bởi vì Triệu Viễn luôn luôn đều là am hiểu quân chính cùng hậu cần công tác, hai là bởi vì tu vi của Triệu Viễn rơi xuống.

Đến nay, Triệu Viễn cũng bắt quá mới hậu thiên tứ tầng mà thôi, lấy tu vi của hắn ở trong cấm quân căn bản không có khả năng đảm nhiệm trọng yếu quan viên lĩnh binh.

So sánh xuống, hiện nay Dương Minh Võ có tu vi hậu thiên thất tầng, Dương Thừa Trạch cùng Dương Thừa Húc đều có tu vi hậu thiên lục tầng.

Cho nên Triệu Viễn rơi xuống cũng là khó tránh khỏi.

Gặp lại Dương Chính Sơn, Triệu Viễn có vẻ câu nệ rất nhiều.

Năm xưa không giống với hiện nay.

Trước kia quan chức của Dương Chính Sơn cùng Triệu Viễn không khác lắm, hai người vẫn luôn đều là lấy huynh đệ xưng hô.

Có hiện nay Dương Chính Sơn đã là tổng binh của Trọng Sơn Trấn, hơn nữa lập tức phong hầu, thân phận cùng địa vị của hai người đã là một trời một vực, Triệu Viễn khó tránh khỏi đối với Dương Chính Sơn nhiều hơn một ít kính sợ.

Bất quá Dương Chính Sơn đối với Triệu Viễn vẫn là rất thân cận, những năm đó Triệu Viễn nhưng là giúp hắn rất nhiều bận, cũng đối với hắn cực kỳ chiếu cố.

Dương Chính Sơn vẫn luôn đều nhớ tình nghĩa của Triệu Viễn, tự nhiên sẽ không đối với Triệu Viễn bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng.

Hai người trò chuyện một hồi liền lại quen thuộc lên.

“Ha ha, chiến tích của Dương huynh ta nhưng là nghe nói, chặc chặc, trận chiến ở bến đò Nhu Hà quả thực làm chấn động thế nhân a!”

Trong nhà chính, Triệu Viễn đầy mặt hưng phấn nói.

Lục Văn Uyên, Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch những người này cũng ngồi ở trong nhà chính, cùng Dương Chính Sơn trò chuyện.

“Một đám tiểu nhân vật mà thôi, tính không được cái gì!” Dương Chính Sơn khiêm tốn nói.

Bất quá phần khiêm tốn này của hắn ít nhiều có chút ý tứ khoe khoang.

Diệp Thường Khai những người này nhưng đều là trong giang hồ thành danh đã lâu cao thủ, tự nhiên không có khả năng là tiểu nhân vật gì.

“Hiện tại mọi người đều nói Dương huynh là đệ nhất nhân dưới tiên thiên.” Triệu Viễn nói.

Dương Chính Sơn hơi lắc đầu, “Cái danh hiệu này cũng không phải là danh hiệu tốt gì, lão phu cũng không để ý những thứ này!”

“Cũng đúng, lấy tu vi cùng địa vị của Dương huynh hiện nay tự nhiên sẽ không đem những hư danh này để ở trong lòng!” Triệu Viễn tán thành nói.

Hai người nói chuyện, Dương Minh Võ đột nhiên mở miệng hỏi: “Tướng quân về sau có phải hay không sẽ ở lại Trọng Sơn Trấn?”

Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn hắn một cái, suy nghĩ một chút nói: “Mấy năm gần đây hắn là sẽ ở lại Trọng Sơn Trấn, về phần tương lai, cái đó phải xem triều đình cần!”

Trọng Sơn Trấn vừa mới trải qua một hồi rung chuyển, trong thời gian ngắn khẳng định cần hắn tới ổn định cục diện của Trọng Sơn Trấn, triều đình thời điểm này hắn là sẽ không điều động hắn.

“Vậy hạ quan có thể hay không tiếp tục truy tùy tướng quân!” Dương Minh Võ tràn đầy chờ mong nhìn Dương Chính Sơn.

Không chỉ có hắn, ngay cả Dương Thừa Trạch cùng Dương Thừa Húc cũng là tràn đầy chờ mong.

Rời đi Dương Chính Sơn sau mới biết được ở bên người Dương Chính Sơn hảo chỗ.

Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc đều là đệ tử Dương thị sớm nhất đi theo bên người Dương Chính Sơn, nhưng là theo điều động của Dương Chính Sơn, bọn họ cũng đều rời đi Dương Chính Sơn, đi theo Chu Lan.

Mà đến nay, mặc dù bọn họ ở trong cấm quân cũng có không thấp quan chức cùng địa vị, nhưng là ở trong lòng bọn họ, ở trong cấm quân xa không bằng đi theo bên người Dương Chính Sơn thoải mái, có tiền đồ.

Gia nhập cấm quân vài năm, bọn họ có thể nói là không có tiến triển gì.

Quan chức không có thăng chức cũng liền thôi, ngay cả tu vi cũng rơi vào trạng thái ngừng lại.

Lấy Dương Minh Võ đến nói, mặc dù hắn hiện tại có tu vi hậu thiên thất tầng, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm giác được khó khăn khi tu vi của mình tăng lên.

So với hắn, Dương Minh Thành, Dương Minh Chí, cùng với Dương Minh Trấn những người này, tu vi đều lấy đạt tới hậu thiên thất tầng.

Phải biết rằng tuổi của hắn nhưng là so với Dương Minh Thành còn muốn lớn hơn năm sáu tuổi, so với Dương Minh Trấn càng là lớn hơn mười tuổi.

Hiện nay Dương Minh Võ đã ba mươi có bảy, hắn tu luyện tuổi vàng cũng chỉ có sáu bảy năm thời gian mà thôi, nếu như hắn không thể lại tiến thêm một bước, như vậy cả đời này đều chỉ có thể dừng lại ở trình độ hậu thiên thất tầng.

Đối với loại kết quả này, Dương Minh Võ những người này tự nhiên không cam lòng, bọn họ còn muốn lại tiến thêm một bước, còn muốn đột phá đến cảnh giới càng cao, thậm chí bọn họ cũng từng ngưỡng mộ qua tiên thiên chi cảnh.

Bọn họ rất rõ ràng nếu chỉ dựa vào chính mình, cả đời này phần lớn cũng chính là trình độ hậu thiên thất tầng bát tầng, muốn đạt tới hậu thiên cửu tầng đều phải xem vận khí, về phần tiên thiên chi cảnh, cái đó càng là ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bởi vậy bọn họ muốn trở về bên người Dương Chính Sơn, hy vọng tiếp tục được đến Dương Chính Sơn chỉ điểm.

Được rồi, kỳ thật bọn họ là cần linh tuyến thủy tư dưỡng, chỉ là bọn họ không biết tồn tại của linh tuyến thủy mà thôi.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

Kỳ thật nói đến cùng, Võ Đạo tư chất của Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch những người này cũng không cao, bọn họ có thể có hôm nay hoàn toàn chính là dựa vào linh tuyến thủy tư dưỡng, bởi vì linh tuyến thủy tăng lên tiềm lực của bọn hắn, tăng cường tiềm chất của bọn hắn, mới để cho bọn hắn có thành tựu như ngày hôm nay.

Nếu chỉ dựa vào chính bọn họ, cả đời này bọn họ có thể hay không trở thành Võ Giả đều là chuyện khác.

Dương Chính Sơn nhìn Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch cùng Dương Thừa Húc ba người, hỏi: “Các người muốn đi Trọng Sơn Trấn?”

“Chúng ta muốn truy tùy ở bên người tướng quân!” Dương Minh Võ nói.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Chuyện này ta sẽ ghi tạc trong lòng, cụ thể có thể hay không làm thành, còn muốn hảo hảo mưu tính một chút!”

Đối với Dương Minh Võ ba người muốn đi theo ở bên người hắn, hắn cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không có ý tưởng không đồng ý.

Dương Minh Võ, Dương Thừa Trạch, Dương Thừa Húc, Dương Thừa Triết, Dương Cần Võ năm người là ban đầu sớm nhất đi theo hãn đệ tử Dương thị.

Hãn cùng những đệ tử Dương thị này, vừa là sư vừa là trưởng bối, tình nghĩa sâu đậm.

Mặc dù những năm này bọn họ phân tán ở khắp nơi, nhưng bọn họ vẫn là đối với Dương Chính Sơn bảo trì hết sức tôn kính thái độ.

Nếu có thể nói, Dương Chính Sơn tự nhiên không ngại tiếp tục nâng đỡ bọn họ.

Bất quá năm xưa không giống với hiện nay, hiện nay bọn họ đã không phải là thiếu niên năm đó, bọn họ là trung kiên lực lượng trong cấm quân, muốn đem bọn họ điều rời cấm quân cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mà muốn để cho bọn họ trở lại Trọng Sơn Trấn cũng cần phải suy xét chu toàn mới được.

Trọng Sơn Trấn là triều đình Trọng Sơn Trấn, không thể là Dương thị một tộc Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn tất yếu phải cố kỵ điểm này mới được.

Nếu như về sau đại bộ phận cao tầng của Trọng Sơn Trấn đều là đệ tử Dương thị, như vậy Dương thị một tộc phỏng chừng cũng chính là khoảng cách diệt vong không xa.

Cái này không phải là nói giỡn.

Cho nên Dương Chính Sơn tất yếu phải suy xét chu toàn mới được.

Nếu có thể tại không bị hoàng đế cùng triều đình kiêng kỵ tình huống dưới, để cho đệ tử Dương thị được đến càng nhiều phát triển cùng cường đại, cái này mới là trọng yếu nhất.

Một mục phát triển cường đại, không để ý đến thái độ của hoàng đế cùng triều đình, cái đó chính là tự tìm diệt vong.

Trừ phi có một ngày Dương Chính Sơn có thể lấy một mình chi lực bao trùm toàn bộ Đại Vinh, nếu không hẳn tất yếu phải có kiêng kỵ mới được.

Chương 837: Âm lưu mãnh liệt, triều phục mới (1)

Được Dương Chính Sơn đồng ý, ba người Dương Minh Vũ vui mừng khôn xiết, Triệu Viễn cũng lộ vẻ ngưỡng mộ.

“Haiz, lão phu cũng muốn theo bước bên cạnh Dương huynh!”

“Haha, nếu Chu tướng quân nghe thấy lời này, chắc hẳn sẽ rất buồn đấy!” Dương Chính Sơn đùa.

“Không đâu, Chu tướng quân cũng cho rằng cấm quân quá nhàm chán!” Triệu Viễn đáp.

Cấm quân là tinh nhuệ trong số những tinh nhuệ, điều này đã được chứng minh trong trận chiến giữa đường Tây Trọng Sơn và đại quân của Ngột Lương. Tuy nhiên, nhiệm vụ của cấm quân là bảo vệ kinh đô, nên ngoài việc đóng quân và huấn luyện trong kinh thành, họ hầu như không có việc gì để làm.

Trước đây, triều đình đã náo loạn không ít để điều động cấm quân hỗ trợ Liêu Tây. Chu Lan cảm thấy nhàm chán khi ở trong cấm quân cũng là điều bình thường.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không đáp lại suy nghĩ của Triệu Viễn. Triệu Viễn khác với Dương Minh Vũ và những người khác. Đối với các đệ tử Dương thị, Dương Chính Sơn có thể can thiệp vào tiền đồ và tương lai của họ, miễn là họ đồng ý. Nhưng đối với Triệu Viễn, Dương Chính Sơn không có lý do gì để can thiệp. Triệu Viễn xuất thân từ Tùy Dương Bá phủ, hẳn không chỉ đại diện cho bản thân mà còn cho lợi ích của cả gia tộc. Hơn nữa, Triệu Viễn là người của Chu Lan,

dù Dương Chính Sơn có thân thiết với Chu Lan đến đâu, cũng không thể tùy tiện can thiệp vào chuyện của nàng.

Sau một hồi trò chuyện, đến trưa, Dương Chính Sơn mời mọi người dùng bữa trong phủ, không khí náo nhiệt kéo dài đến tận chiều tối, mọi người mới lần lượt ra về.

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn liên tiếp đến bãi phỏng Ninh Quốc Công, Thường Bình Hầu, Thượng thư Bộ Binh Vương Lộ, Đô sát viện Tả đô ngự sử Quan Văn Thạc.

Việc bãi phỏng Ninh Quốc Công và Thường Bình Hầu không cần nói nhiều, từ lâu trên người hắn đã mang theo nhãn hiệu của Ninh Quốc Công phủ, hơn nữa hiện tại Ninh Quốc Công còn là cấp trên trực tiếp của hắn. Đã đến kinh đô, tất nhiên phải đến bãi kiến Ninh Quốc Công.

Còn Vương Lộ và Quan Văn Thạc, Bộ Binh quản lý việc tuyển dụng quan võ, binh chế, binh khí, quân lệnh, thân là võ tướng tất nhiên phải tạo quan hệ tốt với Bộ Binh.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn tiếp xúc với Bộ Binh, nhưng Vương Lộ vẫn rất khách khí với hắn. Sau khi nhận được thiệp mời của Dương Chính Sơn, ông ở nhà chờ Dương Chính Sơn đến bãi phỏng, khi Dương Chính Sơn đến, ông còn đích thân ra ngoài nghênh đón, dành cho Dương Chính Sơn đủ thể diện.

Còn phía Quan Văn Thạc, có tình cảm của phủ Lưu Nguyên, nên cũng đối xử với Dương Chính Sơn rất khách khí.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn chỉ đơn giản đến bãi phỏng, không bàn đến công việc hay triều chính, ngược lại trò chuyện rất nhiều về chuyện gia đình.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã đến ngày 15 tháng 10, Dương Chính Sơn cũng kết thúc lịch trình bãi phỏng, chuyển sang nghe theo sắp xếp của Lễ Bộ, chuẩn bị cho lễ phong hầu.

Lễ phong hầu sẽ được tổ chức tại Phụng Thiên điện trong hoàng thành, do Thái tử đích thân chủ trì, văn võ bá quan tham dự.

Dương Chính Sơn có rất nhiều việc phải làm, nhưng lại không cần lo lắng nhiều. Hắn chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của Lễ Bộ, những việc khác không cần hắn đích thân xử lý, hơn nữa dù có để hắn xử lý, hắn cũng không biết làm.

Lễ phong hầu của Dương Chính Sơn lần này cũng được coi là một sự kiện lớn đối với triều đình, dù sao Đại Vinh cũng đã ba mươi năm không phong hầu, từ khi Thừa Bình Đế đăng cơ, đây là lần đầu tiên phong hầu, lễ phong tất nhiên phải long trọng hơn bình thường.

Tuy nhiên, khi ngày lễ phong hầu càng đến gần, âm mưu trong triều đình cũng càng trở nên mãnh liệt hơn.

Mặc dù việc Dương Chính Sơn được phong hầu đã trở thành sự thật không thể thay đổi, nhưng trong triều đình vẫn tồn tại rất nhiều ý kiến phản đối. Những ý kiến này chủ yếu nhằm vào Thái tử.

Ngày 16 tháng 10, trong thư phòng Đông Cung.

Thái tử đứng khoanh tay trước cửa sổ, nhìn những chiếc lá khô rơi bên ngoài.

Tôn Nguyên Thụy, trưởng tôn của Xương Quốc Công phủ, đứng sau lưng Thái tử, vẻ mặt trầm ngâm.

“Điện hạ, chúng ta đã xác nhận người cầu kết với Sơn Hà Lôu chính là Cung Vương! Chính Cung Vương đã dùng Ngọc Lộ Linh Đào để treo thưởng Dương Chính Sơn!” Tôn Nguyên Thụy trầm giọng nói.

Tôn Nguyên Thụy năm nay 27 tuổi, dung mạo tuấn tú, khí chất nho nhã, đôi mắt trong veo khiến người ta có cảm giác chân thành và thẳng thắn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tuy nhiên, Tôn Nguyên Thụy không phải là người đơn giản. Từ năm Thừa Bình thứ 29, hắn đã đại diện cho Xương Quốc Công phủ đầu quân cho Thái tử, những năm qua hắn luôn theo sát Thái tử, hiến kế cho Thái tử.

Lần này, việc Dương Chính Sơn được phong hầu cũng là do hắn bày mưu.

Hắn đã lên kế hoạch sử dụng cơ hội phong hầu cho Dương Chính Sơn để lôi kéo các tướng lĩnh biên trấn, kích động Thành Vương và Cung Vương nhằm vào Dương Chính Sơn, từ đó tìm ra bằng chứng Thành Vương và Cung Vương mưu hại triều đình tướng lĩnh.

Hiện tại, kế hoạch của hắn đã hoàn thành được hơn một nửa, Dương Chính Sơn sắp được phong hầu, các tướng lĩnh biên trấn đã bắt đầu ngả về phía Thái tử. Mặc dù Dương Chính Sơn không chết, nhưng điều này không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Trong kế hoạch của hắn, sống chết của Dương Chính Sơn không quan trọng, quan trọng là Thành Vương và Cung Vương đã ra tay với Dương Chính Sơn. Như vậy là đủ rồi!

“Thành Vương thì sao?” Thái tử hỏi.

Tôn Nguyên Thụy lắc đầu, nói: “Thành Vương không hề can dự vào việc này, có lẽ việc này do một mình Cung Vương thực hiện!”

Thái tử quay người lại, lông mày hơi nhíu, “Vậy chẳng phải lần này chúng ta không thể giải quyết được phiền phức mang tên Thành Vương sao?”

Chương 838: Âm mưu mãnh liệt, triều phục mới (2)

Tôn Nguyên Thụy suy nghĩ một lúc rồi nói: “Điện hạ, chỉ cần giải quyết được Cung Vương, Thành Vương sẽ không còn đủ sức để đe dọa đến ngài nữa!”

Kế hoạch của hắn đã được thực hiện rất suôn sẻ, nhưng Thành Vương lại là một biến số. Có vẻ như Thành Vương đã sớm nhận ra kế hoạch của họ và cố tình tránh xa Sơn Hà Lâu.

Đến nước này, Tôn Nguyên Thụy không thể kéo Thành Vương vào cuộc được nữa. Hơn nữa, theo hắn, việc có kéo Thành Vương vào cuộc hay không cũng không quan trọng, chỉ cần loại bỏ được Cung Vương, thì việc chỉ còn lại Thành Vương cũng không thành vấn đề. Với thế lực hiện tại của Thái tử trong triều đình, Thành Vương đã không còn khả năng lật ngược tình thế.

Tuy nhiên, Thái tử lại không nghĩ vậy. Hắn căm hận Thành Vương và Cung Vương đến tận xương tủy, chỉ muốn loại bỏ cả hai. Giờ đây, nghe nói chỉ có thể loại bỏ Cung Vương mà không làm gì được Thành Vương, hắn sao có thể cam lòng?

“Không được, Thành Vương và Cung Vương đều phải chết!” Thái tử lạnh lùng nói.

Tôn Nguyên Thụy hơi nhíu mày. Hắn hiểu rõ tính cách của Thái tử, biết rằng Thái tử rất bướng bỉnh, những gì Thái tử muốn làm thì nhất định phải làm được, nếu không Thái tử sẽ ghi hận trong lòng. Nếu bây giờ không thể loại bỏ được cả Thành Vương và Cung Vương, thì sau này Thái tử sẽ càng

nóng lòng muốn loại bỏ hai người họ, đến lúc đó không biết sẽ gây ra rắc rối gì!

“Nếu điện hạ cần, chúng ta có thể coi như việc này do Thành Vương và Cung Vương cùng mưu tính!” Tôn Nguyên Thụy trầm ngâm một lúc rồi vẫn quyết định nhượng bộ.

“Có chứng cứ không?” Thái tử hỏi.

Tôn Nguyên Thụy đáp: “Không cần chứng cứ!”

Thái tử ngược nhìn Tôn Nguyên Thụy, khẽ gật đầu.

Không có chứng cứ mà vẫn khép tội đồng mưu, đó chính là vu oan. Tuy nhiên, đến nước này, vu oan cũng được, mà thật sự cũng không chừng. Hiện tại, ai cũng biết Thành Vương và Cung Vương liên kết chống lại Thái tử, nếu nói rằng việc Cung Vương làm, Thành Vương hoàn toàn không biết, chắc cũng chẳng ai tin.

“Vậy cứ theo kế hoạch của người, trong lễ phong hầu sẽ xử tội Thành Vương và Cung Vương vì đã mưu hại Tổng binh Trọng Sơn trấn Dương Chính Sơn!” Thái tử nói.

“Vâng!” Tôn Nguyên Thụy khẽ cúi người đáp.

Việc đòi lại “công đạo” cho Dương Chính Sơn trong lễ phong hầu cũng được coi là hợp tình hợp lý. Còn Dương Chính Sơn có cần “công đạo” này hay không, đó không phải là điều họ quan tâm.

...

Đêm khuya, Cung Vương phủ.

Cung Vương ngồi trên chiếc ghế bập bênh dưới mái hiên, ánh mắt sâu thẳm nhìn trắng sáng trên bầu trời đêm.

“Vương gia!”

Một thái giám già đội mũ tam sơn bước đến bên cạnh hần, cúi người hành lễ.

“Ừ, việc đã làm đến đâu rồi?” Cung Vương hỏi.

“Tất cả đã xong xuôi!” Thái giám già đáp.

Cung Vương khẽ nhắm mắt lại, “Thành Vương bắt đầu hành động rồi sao?”

“Vâng, lão nô vừa nhận được tin, Thành Vương đã quyết định sử dụng Nguyệt Như cô nương!” Thái giám già đáp.

“Haha~~”

Cung Vương cười khẽ, “Vị ngũ đệ này của ta xưa nay luôn tàn nhẫn, lại thích sử dụng những thủ đoạn hiểm độc, không biết lần này hần có thành công không!”

Thái giám già cúi thấp mắt, “Thành Vương chắc chắn sẽ thất bại!”

“Ồ! Tại sao?” Cung Vương hỏi.

“Ngay cả chúng ta cũng biết Nguyệt Như cô nương là người của Thành Vương, Thái tử không thể không biết!” Thái giám già đáp.

“Haha~ người nói không sai!”

Cung Vương cười khẽ, rồi nói: “Tuy nhiên, có những việc Thái tử vẫn chưa hiểu!”

Thái tử, Cung Vương, Thành Vương đều đã hoạt động trong triều đình nhiều năm. Mặc dù trước đây có Thừa Bình Đế áp chế, họ không dám làm quá, nhưng họ vẫn lôi kéo được không ít người trong triều, cả quan văn lẫn võ tướng, có người công khai, có người bí mật đầu quân cho họ.

Thái giám già khẽ cúi người, hỏi: “Vương gia, tiếp theo chúng ta có nên phối hợp với Thành Vương hành động

không?”

“Tất nhiên là phải phối hợp!” Cung Vương cười như không cười nói, “Không có sự phối hợp của bản vương, làm sao buổi lễ này có thể náo loạn lên được?”

“Vây~~”

“Haha, ba ngày nữa Vũ Tín Hầu sẽ trực Tuyên Bình Môn!” Cung Vương nói.

“Lão nô hiểu rồi!” Thái giám già lộ vẻ hiểu ra.

Đêm càng lúc càng sâu, kinh thành càng thêm tĩnh lặng, nhưng dưới sự tĩnh lặng này là vô số âm mưu đang cuộn chảy.

Chớp mắt đã đến ngày 19 tháng 10, ngày mai là lễ phong hầu.

Dương phủ, Dương Chính Sơn đã nhận được triều phục của công hầu bá và phò mã, tức là một bộ áo bào màu đỏ tươi thêu kỳ lân.

Hình thêu kỳ lân có đầu rồng, trên đầu có hai sừng, thân có vảy, lưng thường có hình răng cưa, chân có móng guốc tròn, thân dài nhưng ngắn hơn rồng khá nhiều.

Là hầu tước, Dương Chính Sơn có thể mặc triều phục thêu kỳ lân, đội mũ thất lương, đeo đai ngọc thanh bạch nạm vàng, đi tất trắng giày đen.

Phật đẹp nhờ trang sức, người đẹp nhờ y phục.

Khoác lên bộ triều phục, khí chất của Dương Chính Sơn lập tức trở nên khác biệt. Trước đây, Dương Chính Sơn thừa uy vũ nhưng lại thiếu phần quý phái. Hắn vốn không quá chú trọng đến ăn mặc, chỉ cần thoải mái là được, vì vậy khí thế trên người hắn đều đến từ bản thân hắn, trang phục không có gì đặc biệt, ngay cả thường phục của võ tướng hắn cũng ít khi mặc.

Nhưng giờ đây, khi khoác lên bộ triều phục thêu kỳ lân, Dương Chính Sơn lập tức toát lên vẻ tôn quý và hoa lệ, thêm vào đó là uy nghiêm càng tăng thêm vài phần.

Dương Vân Tuyết giúp Dương Chính Sơn thay đồ, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Phụ thân càng thêm uy vũ rồi!”

Lương Cẩm Ngôn đứng bên nghe vậy, không khỏi lộ vẻ ghen tị. Những ngày này, thê tử của hắn luôn nhìn nhạc phụ với ánh mắt sùng bái, khiến hắn đã ghen tị lắm rồi, giờ đây nàng còn nhìn nhạc phụ với ánh mắt lấp lánh như sao, càng khiến hắn có chút ghen tuông.

Thê tử chưa bao giờ nhìn ta với ánh mắt như vậy!

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Chương 839: Đại Diễn Phong Hầu (1)

Dương Chính Sơn vuốt lại tay áo, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Bộ triều phục này trông thì đẹp đấy, nhưng mặc vào phiền phức quá! Thỉnh thoảng mặc còn được, chứ ngày nào cũng mặc thế này thì ta chẳng làm được việc gì khác!”

Quả thực, mặc bộ triều phục này rất rườm rà, phải có người giúp đỡ mới được, chứ tự mình thì không xong.

“Phụ thân đang nghĩ gì vậy, dù phụ thân có muốn mặc hàng ngày cũng không được, triều phục chỉ được mặc vào những dịp tế lễ hoặc đại diễn thôi!” Dương Vân Tuyết cười nói.

“Cũng đúng!” Dương Chính Sơn gật đầu. Nếu bắt hần mặc hàng ngày thì phiền chết mất. Hần cảm thấy phiền, chắc hẳn các quan viên khác cũng thấy phiền. Mọi người đâu có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngày nào cũng loay hoay với bộ đồ này.

“Đúng rồi, ngày mai các người đừng ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà!” Dương Chính Sơn nói.

“Phụ thân, có chuyện gì vậy?” Dương Vân Tuyết ngạc nhiên hỏi.

Lương Cẩn Ngôn nghiêm mặt nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn lắc đầu, nói với Lương Cẩn Ngôn: “Không có gì đâu, các người cứ ở nhà là được, không cần lo lắng chuyện khác.”

Dương Vân Tuyết tuy thông minh lanh lợi, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân. Dương Chính Sơn không phải

coi thường nữ nhân, nhưng nữ nhân chỉ quen thuộc với chuyện trong hậu trạch, ít hiểu biết về tình hình triều đình.

So với nàng, dù Lương Cẩn Ngôn chỉ là phó chỉ huy của Ty Binh Mã, nhưng hấn xuất thân từ Ninh Quốc Công phủ, rất nhạy bén với chính sự, nên vừa nghe Dương Chính Sơn nói, hấn đã đoán được phần nào.

“Tiểu tể hiểu rồi, tiểu tể sẽ cùng thê tử ở trong phủ!” Lương Cẩn Ngôn nói.

Dương Chính Sơn nhìn sang Dương Vân Tuyết, an ủi: “Yên tâm đi, phụ thân là Tĩnh An Hầu dũng mãnh nhất tam quân, sẽ không có nguy hiểm gì đâu!”

Tĩnh An chính là tước hiệu của hấn, xuất phát từ Tĩnh An phủ. Nói đơn giản, Tĩnh An phủ là phong địa của hấn, nhưng ở Đại Vinh, tước vị ân tước không có phong địa, chỉ có ban thưởng ruộng đất và bổng lộc.

Tước hiệu Tĩnh An Hầu đã được định sẵn, nhưng Dương Chính Sơn vẫn chưa biết Tĩnh An Hầu của hấn thuộc cấp bậc nào. Ở Đại Vinh, tước vị chia làm ba đẳng chín cấp, tức là nhất đẳng quốc công, nhị đẳng quốc công, tam đẳng quốc công, nhất đẳng hầu... đến tam đẳng bá. Hiện tại, Dương Chính Sơn chưa biết hấn là hầu cấp nào, chỉ biết là Tĩnh An Hầu. Còn có được thế tập hay không, hấn cũng không rõ.

Lưu tước, thế tập, thế tập vĩnh viễn, tuy đều là phong hầu, nhưng khác biệt một trời một vực. Lưu tước căn bản không được coi là quý tộc, chỉ là có tước vị mà thôi, chỉ có tước vị thế tập và thế tập vĩnh viễn mới được coi là quý tộc.

Tuy nhiên, tước vị một đời thường chỉ dùng để truy phong. Dương Chính Sơn đoán rằng, khả năng cao hấn được phong Tĩnh An Hầu thế tập. Còn thế tập vĩnh viễn thì đừng nghĩ tới,

được phong hầu thế tập đã là may mắn lắm rồi, hấn không dám mơ tới thế tập vĩnh viễn.

“Phụ thân, chẳng lẽ lễ phong tước sẽ xảy ra chuyện sao?” Dương Vân Tuyết cũng không ngốc, tuy không hiểu rõ tình hình triều đình, nhưng thấy Dương Chính Sơn nói vậy, trong lòng nàng cũng đoán được phần nào.

Dương Chính Sơn lắc đầu: “Đây không phải việc con nên lo lắng, đã có phụ thân lo liệu, con cứ yên tâm ở nhà dưỡng thai đi!”

Dương Vân Tuyết đang mang thai, Dương Chính Sơn không muốn nàng lo lắng quá nhiều. Nếu không phải sợ ngày mai nàng ra ngoài xem lễ phong tước, hấn cũng không nói những lời này.

“Phu nhân!” Lương Cận Ngôn nhẹ giọng nhắc nhở.

Dương Vân Tuyết do dự một lúc, rồi gật đầu: “Vâng, phụ thân cứ yên tâm, nữ nhi sẽ ở trong phủ chờ phụ thân trở về!”

Nàng cũng biết mình không giúp được gì, ở trong phủ không gây thêm phiền phức cho Dương Chính Sơn mới là đúng đắn.

...

Một đêm yên ắng.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn đã đến trước cửa Phụng Thiên môn chờ đợi theo sự sắp xếp của quan viên Lễ bộ.

Triều sớm kết thúc, các quan viên chấp sự ở trước Phụng Thiên môn vào vị trí. Sau ba hồi trống triều uy nghiêm, cả khán đài im lặng, quan viên phụ trách nghi lễ tuyên bố lễ phong tước bắt đầu. Các quan văn võ theo sự hướng dẫn của

quan dẫn lễ đến quảng trường trước Phụng Thiên môn, vào vị trí của mình.

Nhạc nổi lên, tám quan dẫn lễ dẫn Dương Chính Sơn vào từ cửa đông của Phụng Thiên môn, đến đứng chờ dưới bậc thềm của Phụng Thiên điện. Đợi Thái Tử, Thành Vương, Cung Vương vào Phụng Thiên điện, nhạc dừng.

Các quan viên Lễ bộ cầm bảo sách đi lên từ bậc thềm phía tây của Phụng Thiên điện, cũng đến đứng chờ ở vị trí cúi lạy trước bậc thềm.

Bảo sách là tờ chiếu thư mà hoàng đế ban cho phiên thuộc, chư hầu, tông tộc, phi tần và công thần, dùng để đọc cho người được phong nghe về tước vị được ban cho. Bảo sách là bằng chứng của quý tộc, có bảo sách, bạn mới được coi là hầu tước chính thống.

Hoàng hậu, hoàng quý phi, thân vương... đều dùng sách vàng, quận vương, quận vương phi dùng sách bạc mạ vàng, còn công hầu bá thì dùng sách giấy.

Quan viên Lễ bộ đứng trước bậc thềm xưng tên, Dương Chính Sơn tiến lên quỳ lạy ba lần, mỗi lần đập đầu ba cái.

Sau đó, nhạc nổi lên, quan thừa chế quỳ trong Phụng Thiên điện nhận chiếu, rồi đi ra từ cửa chính của đại điện, đứng ở giữa trong và ngoài điện, hô lớn: “Có chiếu!”

Quan chủ lễ hô: “Quỳ!”

Dương Chính Sơn lại quỳ xuống. Sau đó, quan viên Lễ bộ bắt đầu tuyên đọc chiếu thư. Một đoạn văn dài được quan viên Lễ bộ đọc to rõ ràng, trang trọng và uy nghiêm.

Dương Chính Sơn quỳ trước cửa đại điện, trong lòng thâm oán: “Chẳng lẽ ta phải quỳ đến khi nào đây? Ta sống đến từng này tuổi rồi mà chưa bao giờ phải quỳ lâu như vậy!”

ăn

Hắn không quỳ trước Thái Tử và những người khác, mà quỳ trước ngai vàng trống rỗng.

Chương 840: Đại Diễn Phong Hầu (2)

Hoàng đế không còn nữa, lễ phong tước lần này tuy do Thái Tử chủ trì, nhưng thực ra Thái Tử không có quyền phong hầu. Thái Tử chỉ mượn danh nghĩa của Thừa Bình Đế để phong hầu mà thôi.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là lễ phong hầu lần này không hợp lễ chế pháp điển. Nội các và Lễ bộ đều đã đồng ý, văn võ bá quan đều chứng kiến, dù hoàng đế không có ở đây, lễ phong hầu lần này vẫn hợp pháp và hợp lễ.

Lễ nghi phức tạp kéo dài hơn một canh giờ. Đến khi Dương Chính Sơn nhận bảo sách, lễ nghi mới dần kết thúc.

Cuối cùng, Dương Chính Sơn cầm bảo sách, quỳ lạy ba lần, mỗi lần dập đầu ba cái, tạ ơn.

Đúng như hần dự đoán, hần được phong Tĩnh An Hầu thế tập tam đẳng.

Tĩnh An Hầu thế tập tam đẳng có nghĩa là sau khi Dương Minh Thành kế thừa tước vị, hần ta chỉ còn là nhất đẳng bá.

Tuy là tam đẳng hầu có chút thấp, nhưng Dương Chính Sơn cũng không có tư cách chê bai. Hần được phong hầu là do cơ duyên trùng hợp, kết quả của nhiều sự kiện ngẫu nhiên gộp lại.

Nếu Thừa Bình Đế không bệnh nặng, nếu Thái Tử không tranh đấu với Thành Vương và Cung Vương, nếu không có loạn Khánh Vương, tộc Ô Lương Hồ không xâm lược, nếu

tình hình triều đình không thay đổi, hấn căn bản không có cơ hội được phong hầu.

“Hầu gia, ngài có thể đứng lên rồi!” Một quan chủ sự của Lễ bộ đến bên cạnh Dương Chính Sơn nhắc nhở.

Dương Chính Sơn thở dài một hơi. Cuối cùng cũng có thể đứng lên rồi.

Hấn đứng dậy, nhìn xung quanh. Văn võ bá quan xung quanh thần thái khác nhau, có người nhìn hấn với ánh mắt thiện ý, có người đầy ngưỡng mộ, tất nhiên cũng có người ghen ghét và thù hận.

Người ghen ghét không ít, nhưng người thù hận cũng không nhiều.

Trong số các quý tộc, một ông lão tóc hoa râm nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt như có độc.

Không cần nghĩ, Dương Chính Sơn cũng biết người này là ai.

Tô Kiên, Tĩnh Viễn Hầu!

Ngoại trừ lão ta, còn ai lại căm hận Dương Chính Sơn như vậy!

Dương Chính Sơn liếc nhìn Tĩnh Viễn Hầu, không biểu lộ cảm xúc gì, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Tử, Thành Vương và Cung Vương.

Đây là lần đầu tiên hấn gặp Thái Tử, Thành Vương và Cung Vương!

Cả ba người đều là rồng phượng trong loài người, dung mạo anh tuấn, khí độ bất phàm. Tuy nhiên, thần sắc của ba người lại khác nhau.

Thái Tử nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt tán thưởng, như thể Dương Chính Sơn là người hần ta coi trọng và nâng đỡ.

Thành Vương mặt trầm ngâm, đôi mắt như dao, toát ra vẻ sắc bén.

Cung Vương thì mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy nụ cười của người này như giấu dao, rất giả tạo.

“Thần Dương Chính Sơn bái tạ Thái Tử điện hạ, bái tạ hai vị vương gia!”

Dương Chính Sơn cầm bảo sách, cúi người hành lễ.

“Tĩnh An Hầu miễn lễ. Ha ha, Tĩnh An Hầu bình loạn dẹp giặc, chiến công hiển hách, là lương tướng của Đại Vinh ta. Hôm nay được phong hầu là xứng đáng.”

“Ta vâng lệnh phụ hoàng giám quốc, nên biểu dương công lao cho Tĩnh An Hầu, thưởng công cho các tướng sĩ ở tiền tuyến.”

“Ta đã xem tấu chương của Tĩnh An Hầu, đề nghị của Tĩnh An Hầu rất hợp lý. Ta đã bàn bạc với các vị các lão và các quan viên ở Binh bộ, kế hoạch tiếp theo của Đằng Long Vệ và Trọng Sơn Trấn sẽ theo như Tĩnh An Hầu đề xuất, các tướng sĩ có công cũng sẽ được thăng chức!”

Thái Tử ôn tồn nói.

Dương Chính Sơn hơi sửng sốt, đây là kết quả ngoài dự liệu của hần.

Tấu chương mà Thái Tử nhắc tới chính là đề xuất của hần về việc sắp xếp quan chức cho Đằng Long Vệ và Trọng Sơn Trấn. Tuy đó là đề nghị của hần, nhưng hần không ngờ Thái Tử lại đồng ý toàn bộ.

Điều khiến Dương Chính Sơn ngạc nhiên hơn là thái độ của Thái Tử đối với hắn. Hắn tưởng rằng Thái Tử sẽ ghét bỏ hắn, nhưng Thái Tử lại đối xử với hắn rất ôn hòa, còn đồng ý với đề xuất trước đây của hắn. Điều này khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

“Điện hạ anh minh!” Dương Chính Sơn không biết nói gì hơn, chỉ có thể khen một câu.

Thái Tử thấy thái độ của hắn tốt, hài lòng gật đầu. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Thái Tử lạnh đi.

“Tĩnh An Hầu là công thần của Đại Vinh ta, dẹp loạn Khánh Vương, quét sạch đại quân Ô Lương, bảo vệ bờ cõi, bảo vệ bách tính, lập nên công lao to lớn cho triều đình ta. Nhưng trong triều đình, lại có kẻ âm mưu hãm hại công thần của Đại Vinh ta, cấu kết với bọn tiểu nhân giang hồ, chặn giết Tĩnh An Hầu!”

“Ta vâng lệnh phụ hoàng giám quốc, tuyệt đối không dung tha cho kẻ tiểu nhân âm mưu hãm hại công thần. Hôm nay là lễ phong hầu của Tĩnh An Hầu, ta sẽ đòi lại công bằng cho Tĩnh An Hầu!”

Nói rồi, ánh mắt sắc bén của Thái Tử quét qua quần thần.

Dương Chính Sơn trầm ngâm. Hắn biết rằng điều cần đến cuối cùng cũng đã đến.

Việc ám sát hay phong hầu, thực chất chỉ là một phần của vở kịch tranh đấu trong triều đình.

Hắn chỉ đóng vai trò là một con cờ trong vở kịch này, là con cờ do Thái Tử bày ra, một con cờ không có quyền tự chủ.

Lúc này, hắn mới hiểu tại sao trước đây Thái Tử lại đồng ý với đề xuất của hắn và đối xử với hắn ôn hòa như vậy. Đó là để hắn nghe lời, ngoan ngoãn làm một con cờ cho Thái Tử sắp đặt.

Dương Chính Sơn cúi đầu, không nói gì. Hắn hiểu rằng, dù hắn đóng vai trò là nhân vật chính trong sự việc sắp diễn ra, nhưng thực tế hắn không có cơ hội để can thiệp.

Thái Tử nói rất đàng hoàng, hắn không có lý do gì để phản bác, cũng không có đủ sức để chống lại, chỉ có thể để Thái Tử tùy ý hành động.

Văn võ bá quan cũng nín thở chờ đợi, lắng nghe.

“Cung Vương, Thành Vương, các người có biết tội không?” Thái Tử trực tiếp chất vấn hai vị vương gia.

Cung Vương và Thành Vương nhìn nhau.

Thành Vương mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Thái Tử điện hạ nói đùa rồi. Bản vương sao có thể làm hại Tĩnh An Hầu? Về công, Tĩnh An Hầu là lương tướng, vì nước lập công, về tư, bản vương và Tĩnh An Hầu không có oán thù gì, bản vương còn kính trọng Tĩnh An Hầu không kịp, sao có thể làm hại Tĩnh An Hầu!”

Nói rồi, hắn ta còn nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt thiện ý, như thể rất coi trọng Dương Chính Sơn.

Thực tế là, dù là Thái Tử, Thành Vương hay Cung Vương, họ đều không có oán thù cá nhân gì với Dương Chính Sơn. Dương Chính Sơn bị cuốn vào cuộc tranh đấu này chỉ vì thời cuộc đẩy đưa.

Trong cuộc tranh đấu triều đình, ân oán cá nhân thực ra không quan trọng, quan trọng là bạn có giá trị hay không, có thể lợi dụng được hay không, còn ý kiến của bạn thì xin lỗi, chúng tôi không quan tâm.

Chương 841: Thái tử vô đạo, loạn triều cương (1)

Cung Vương cười lạnh: “Thái tử điện hạ muốn trị tội hoàng đế thì cần gì nói những lời vô ích này? Cứ trực tiếp định tội, hoàng đế nhất định sẽ tuân theo ý chỉ của thái tử điện hạ!”

“Hừ, các ngươi nghĩ cô không có chứng cứ sao?” Thái tử hừ lạnh, “Người đâu, đưa lâu chủ Sơn Hà Lâu lên đây!”

Ngay sau đó, vài tên thị vệ kéo theo một thân ảnh đầy vết thương đến trước mặt mọi người.

Dương Chính Sơn liếc nhìn.

Lâu chủ Sơn Hà Lâu!

Ha ha~

Đây tuyệt đối là một cao thủ lưng danh trong giang hồ.

Thực lực và địa vị của hắn, xa hơn hẳn Diệp Thường Khai, Hường Kiều Hạc.

Thế nhưng bây giờ, vị này lại như một con chó chết bị kéo đến trước mặt quần thần.

Trước triều đình, võ giả giang hồ lại thấp hèn như vậy.

Đừng nói gì đến chuyện hiệp dùng vũ phạm cấm, cơn giận của kẻ tầm thường, máu văng năm bước.

Không có thực lực tiên thiên, ngươi thậm chí còn không có tư cách để máu văng năm bước.

“Còn có Ngọc Lộ Linh Đào kia nữa, ha ha, một năm trước, hoàng đế đã tốn rất nhiều tiền để cầu được từ Nam Hải. Vì treo

thường Tĩnh An Hầu, hoàng đệ lại lấy ra bảo vật như vậy, quả thực là đã chơi lớn rồi!”

Thái tử ra hiệu cho người hầu bên cạnh, người hầu mang đến một chiếc hộp ngọc, bên trong hộp ngọc là một quả đào có màu xanh pha đỏ.

Quả đào không lớn, chỉ to bằng nắm đấm người trưởng thành. Nhìn có vẻ không khác gì so với đào bình thường.

Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy trên quả đào này có một tầng hào quang rất mờ nhạt.

Sắc mặt của Cung Vương âm trầm, hẳn không ngờ thái tử không chỉ bắt được lâu chủ Sơn Hà Lâu, mà còn tìm thấy Ngọc Lộ Linh Đào, hơn nữa còn biết được một năm trước hẳn đã có được Ngọc Lộ Linh Đào từ Nam Hải.

“Cung Vương, Thành Vương, các người còn gì để nói không?” Thái tử lộ vẻ uy nghiêm, nhìn chăm chăm vào hai người.

Tâm tư của Thành Vương trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

Sắc mặt của Cung Vương âm u như thể có thể nhỏ ra nước.

Có những bằng chứng này, hẳn muốn phản bác cũng không thể phản bác được.

Còn như nhận tội!

Càng không thể.

Hai người đều không nói gì, nhất thời trong sảnh chìm vào im lặng.

Quần thần nhìn thái tử và hai vị vương gia phía trên, trong mắt lộ ra thần sắc dò xét.

Phần lớn bọn họ đều hiểu rõ, nhưng cũng có người không rõ về mấu chốt trong chuyện này.

Ngay khi tình huống rơi vào im lặng, cửa Tuyên Bình ở phía nam kinh đô mở ra, từng đội binh lính mặc giáp sắt, cầm binh khí từ ngoài thành tràn vào trong thành.

Đồng thời, trong phủ Cung Vương cũng có hàng trăm binh lính được trang bị đầy đủ tràn ra, chạy thẳng đến cửa Ngọ Môn của hoàng thành.

“Các người là ai? Hoàng thành là cấm địa, không có lệnh cấm đến gần!”

Kim Ngô Vệ trấn giữ ở Ngọ Môn nhìn thấy binh lính tiến đến, lập tức cảnh cáo.

“Thái tử vô đạo, giam lỏng bệ hạ, làm loạn triều cương, chúng ta phụng lệnh Cung Vương, thanh trừ gian thần, dẹp loạn đất nước, các người còn không tránh ra!”

Tên lính cầm đầu vừa lao về phía Ngọ Môn vừa lớn tiếng quát.

Thị vệ Kim Ngô Vệ nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Hôm nay đúng vào ngày phong hầu đại điển, cửa chính của Ngọ Môn mở rộng, dù có nhiều thị vệ canh gác, nhưng hàng trăm binh lính lao tới, nhất thời thị vệ Kim Ngô Vệ căn bản không kịp đóng cửa cung.

“Giết!”

Một tiếng gầm giận dữ kéo theo màn dạo đầu của cuộc binh biến này.

Lúc đầu, Kim Ngô Vệ và loạn quân của Cung Vương giao chiến trước Ngọ Môn, nhưng rất nhanh cấm quân từ ngoài thành đã lao đến trước Ngọ Môn.

Chẳng bao lâu, bên trong và bên ngoài Ngọ Môn đã biến thành một chiến trường đẫm máu.

Rất nhiều Kim Ngô Vệ từ trong hoàng thành chạy ra tiếp viện, rất nhiều cấm quân băng qua đường phố chạy đến trước Ngọ Môn.

Quy mô của trận chiến rất nhanh đã từ vài trăm người biến thành hàng nghìn người, hàng vạn người.

“Báo!”

Một tên thị vệ hoảng sợ chạy đến trước Phụng Thiên Điện, “Bẩm thái tử điện hạ, có loạn quân tấn công Ngọ Môn!”

Khung cảnh vốn yên tĩnh trong giây phút này trở nên ồn ào.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng Ngọ Môn.

Lúc này bọn họ cách Ngọ Môn không xa, trước Phụng Thiên Điện là Phụng Thiên Môn, bên ngoài Phụng Thiên Môn còn có Kim Thủy Kiều, bên ngoài Kim Thủy Kiều chính là Ngọ Môn.

Thái tử đột ngột đứng dậy, sắc mặt âm trầm nhìn Phụng Thiên Môn, bọn họ ở đây không nhìn thấy trận chiến ở Ngọ Môn, nhưng lúc này bọn họ đã thấp thoáng nghe thấy tiếng hò hét giết chóc ở Ngọ Môn.

“Thành Vương, Cung Vương, các ngươi muốn tạo phản sao?” Trong mắt thái tử lộ ra hung quang, giận dữ quát lớn.

Cục diện này không phù hợp với kế hoạch của thái tử.

Bình biến tạo phản, đây tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt nhất.

Thừa Bình Đế vẫn chưa băng hà, hoàng thành vẫn nằm trong tay thân quân của hoàng đế, muốn đánh hạ hoàng thành

tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa đừng quên lúc này ở đây còn có văn võ bá quan triều đình.

Văn quan thì không nói, những võ tướng huân quý kia không có ai là dạng vừa.

Chỉ riêng những võ tướng huân quý trên triều đình cũng có thể chống lại vạn quân.

Khởi binh tấn công cung cấm tuyệt đối là một lựa chọn ngu xuẩn.

Thế nhưng Thành Vương và Cung Vương lại làm như vậy!

Điều này nằm ngoài dự liệu của thái tử, khiến thái tử vô cùng phẫn nộ và kinh ngạc.

Không chỉ thái tử, văn võ bá quan triều đình cũng đầy kinh hãi và khó hiểu.

Tấn công cung cấm!

Đây là chuyện ngu xuẩn biết bao!

Dương Chính Sơn cũng không ngờ tình thế lại trở nên như vậy, hẳn từng nghĩ hôm nay sẽ trở thành đỉnh điểm của cuộc tranh đấu giữa thái tử và Thành Vương, Cung Vương, nhưng không ngờ rằng Thành Vương và Cung Vương lại dám làm trái ý trời, chọn cách tấn công cung cấm.

Cung Vương lạnh lùng ngồi ở vị trí của mình, không nói một lời nào.

Chương 842: Thái tử vô đạo, loạn triều cương (2)

Thành Vương xoa chiếc nhẫn trên ngón tay cái, cũng không lên tiếng.

Hai người đều phớt lờ tiếng quát hỏi của thái tử, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thái tử hơi nheo mắt: “Các người còn chờ gì nữa, còn không mau bắt hai kẻ phản nghịch này cho cô!”

“Ha ha, ta xem ai dám, bản vương có bảo sách do phụ hoàng ban cho, ai dám động võ trước mặt bản vương?” Cung Vương lấy từ trong tay áo ra một cuốn sách vàng, lạnh giọng nói.

Nhìn cuốn sách vàng trong tay hắn, các thị vệ xung quanh đều rơi vào do dự, văn võ bá quan triều đình cũng nhìn nhau không nói.

Dương Chính Sơn hơi động sắc mặt, ngoan ngoãn đứng giữa hàng ngũ thần tử, không hề có ý định xuất đầu lộ diện.

Đây chính là vấn đề.

Trước mắt có một thái tử, hai vương gia, văn võ bá quan triều đình, ai có tư cách động võ với ba người này?

Tấn công cung cấm là tạo phản, nhưng tình huống trước mắt lại giống như chuyện nhà của hoàng gia.

Không có ý chỉ của Thừa Bình Đế, văn võ bá quan căn bản không thể làm gì được Thành Vương và Cung Vương.

Còn như thái tử, thái tử chỉ là giám quốc, còn chưa đăng cơ, hẳn căn bản không thể điều động thân quân trong hoàng thành.

Trong lúc nhất thời, tình hình rơi vào bế tắc.

Tiếng hò hét giết chóc bên ngoài Phụng Thiên Môn ngày càng lớn, sắc mặt của thái tử càng lúc càng khó coi.

“Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công, Xương Quốc Công, An Quốc Công, các người định để mặc cho đám loạn quân này quấy nhiễu bệ hạ sao?” Thái tử nhìn về phía mấy vị quốc công đang đứng ở hàng đầu của các võ tướng huân quý.

Đại Vinh có sáu vị quốc công, lần lượt là Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công, Xương Quốc Công, An Quốc Công, Hưng Quốc Công và Thọ Quốc Công.

Trong đó Ninh Quốc Công và Vinh Quốc Công là nhất đẳng quốc công cha truyền con nối, Xương Quốc Công, An Quốc Công và Hưng Quốc Công là tam đẳng quốc công cha truyền con nối.

Thọ Quốc Công là ngoại tổ phụ của Thừa Bình Đế, là quốc công tam đẳng không thể cha truyền con nối!

Hôm nay là lễ phong hầu, sáu vị quốc công có bốn vị đến, trong đó Hưng Quốc Công phủ đầu đòi trấn thủ Nam Cương, rất ít khi đến kinh đô, tự nhiên không thể tham gia lễ phong hầu hôm nay.

Mà Thọ Quốc Công tuổi đã cao, già yếu vô lực, sớm đã không hỏi đến triều chính.

Ngoại trừ bốn vị quốc công, ở đây còn có tám vị hầu gia, hai mươi vị bá tước, ngoại trừ những người có chức trách và những người nhàn rỗi ở nhà, những huân quý còn lại cơ bản đều có mặt.

Lúc này có loạn quân tấn công cung cấm, các huân quý tự nhiên phải đứng ra bảo vệ hậu cung.

Còn như thân quân của hoàng đế và lực lượng trong cung, thật ra ngay khi trận chiến ở Ngọ Môn bắt đầu, thân quân đã phong tỏa hậu cung và tầm điện của hoàng đế.

Lúc này trước cửa tầm điện, các thái giám đứng với thần thái khác nhau, Công công Trần công công buông hai cánh tay ở trước người, lặng lẽ đứng ngoài cửa tầm điện, ba thái giám tóc bạc trắng khác hoặc đứng hoặc ngồi bên cạnh Trần công công.

Bên trong và bên ngoài tầm cung, tầng tầng lớp lớp, tất cả đều là binh lính Kim Ngô Vệ.

Thân quân của hoàng đế có mười hai vệ, hôm nay là binh lính của bốn vệ Kim Ngô Vệ canh giữ hoàng thành.

Ngoại trừ binh lính Kim Ngô Vệ, trên các đình đài điện các, tháp thoáng có không ít bóng người.

“Đánh đến đâu rồi?”

Đột nhiên, trong tầm điện truyền ra một giọng nói khàn khàn.

“Bẩm bệ hạ, loạn quân đã tấn công Phụng Thiên Môn!” Trần công công hơi nghiêng người, cúi người đáp.

“Còn chưa đánh đến Phụng Thiên Điện à!”

“Chắc là sắp rồi!”

“Vậy đợi bọn chúng đánh đến Phụng Thiên Điện rồi hãy nói!”

Giọng nói khàn khàn biến mất, trước cửa tầm điện lại chìm vào tĩnh lặng.

Trần công công khôi phục lại tư thế ban đầu, đứng bất động tại chỗ.

Ba thái giám tóc bạc trắng đứng bên cạnh ông ta đều nhắm mắt dưỡng thần.

Đại Vinh chỉ có một đế hoàng, hoàng thành chỉ có một chủ nhân, điều này chưa từng thay đổi.

Trước Phụng Thiên Điện, cuối cùng Kim Ngô Vệ cũng không ngăn được loạn quân, để loạn quân phá vỡ Phụng Thiên Môn.

Hàng ngàn hàng trăm loạn quân toàn thân đầm máu đến quảng trường trước Phụng Thiên Điện.

Văn võ bá quan triều đình thờ ơ nhìn đám loạn quân này.

“Hây~~” Chu Mậu, Ninh Quốc Công khẽ thở dài một tiếng.

Lý Tư Viễn đứng ở hàng đầu của văn thần, vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu cup mắt, dường như đã ngủ say, thậm chí còn lười nhìn một cái.

Vinh Quốc Công nhú chặt mày, nhìn thái tử, lại nhìn Cung Vương và Thành Vương.

Xương Quốc Công thì luôn chú ý đến Ninh Quốc Công và Vinh Quốc Công bên cạnh.

An Quốc Công là người trẻ tuổi nhất, cũng là người có tư lịch thấp nhất trong bốn vị quốc công, lúc này cũng không đến lượt hắn ra mặt.

Rất nhiều loạn quân tràn vào Phụng Thiên Môn, rất nhanh đã bao vây phía trước Phụng Thiên Điện.

Thái tử âm trầm nhìn đám loạn quân này, khi hắn nhìn thấy Vũ Tín Hầu Tào Tán, ánh mắt như một thanh kiếm sắc, đâm

thẳng vào tim Tào Tán.

Tào Tán run lên, nhưng cuối cùng vẫn bước nhanh đến trước điện.

“Thái tử vô đạo, giam lỏng bệ hạ, làm loạn triều cương, thần phụng lệnh Cung Vương, đến thanh trừ gian thần, trừ khử gian ác!”

Hắn ôm quyền hành lễ với Cung Vương.

Không sai, đám loạn quân trước mắt này chính là binh lính của Doãn Dũng Doanh trong mười hai doanh của cấm quân.

Dương Chính Sơn nghe vậy, nhìn về phía Lương Trữ đứng cách đó không xa.

Lương Trữ hơi nhắm mắt, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Cấm quân tấn công cung cấm, cho dù Lương Trữ hoàn toàn không biết chuyện này, hắn là tổng binh của cấm quân cũng phải chịu trách nhiệm chính.

Thế nhưng bây giờ Lương Trữ lại không hề có động tĩnh gì!

Dương Chính Sơn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Kỳ lạ không chỉ có Lương Trữ, mà còn có rất nhiều người khác.

Dương Chính Sơn hơi ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công, Lý Tư Viễn và những trọng thần khác.

“Thái tử điện hạ chịu ủy khuất ở đây chờ một lát, bản vương muốn đi gặp phụ hoàng!” Lúc này Cung Vương cuối cùng cũng lên tiếng.

“Người muốn gặp phụ hoàng!” Thái tử âm trầm nhìn Cung Vương.

Cung Vương không để ý đến hắn, chuyển ánh mắt nhìn về phía văn võ bá quan bên dưới, “Các vị đại nhân, bản vương có thể gặp phụ hoàng không?”

Quần thần im lặng.

“Hừ, từ khi phụ hoàng lâm bệnh nặng, bản vương chưa từng gặp lại phụ hoàng! Hôm nay bản vương muốn gặp phụ hoàng! Các người nếu dám ngăn cản, đều có thể coi là gian thần!” Cung Vương lạnh giọng nói.

Tạo phản?

Đó là không thể!

Tấn công cung cấm đã rất ngu xuẩn rồi, tạo phản thì càng ngu xuẩn hơn!

Cung Vương tự nhiên hiểu rằng không thể cướp ngôi bằng vũ lực, vì vậy hắn muốn làm không phải là tạo phản, mà là thanh trừ gian thần, trừ khử gian ác.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể giành chiến thắng.

Chỉ cần Thừa Bình Đế vẫn luôn hôn mê, thì thái tử chính là gian thần giam lỏng phụ hoàng.

Mà chỉ cần có thể định tội cho thái tử, cho dù chỉ là tội danh bịa đặt, thì hắn cũng có thể kéo thái tử xuống.

Vì vậy đối với hắn mà nói, mấu chốt không phải là thái tử ra sao, cũng không phải là thái độ của văn võ bá quan, mà là Thừa Bình Đế có chìm trong hôn mê hay không, còn có ý thức hay không.

Cung Vương đang đánh cược, cược rằng Thừa Bình Đế đã bệnh nặng đến mức không thể tự chủ, chỉ có như vậy hắn mới

có một tia hy vọng chiến thắng.

Thật ra Cung Vương cũng rất hiểu, cơ hội chiến thắng của hắh rất mong manh, nhưng hắh vẫn phải mạo hiểm thử một lần.

Nếu không thử một lần, hắh chỉ có thể bị thái tử giết chết, nếu hôm nay hắh không tấn công cung cấm, thì hôm nay hắh sẽ trở thành tù nhân của thái tử.

Nói đơn giản, hắh chính là bị thái tử ép buộc.

Chương 843: Thừa Bình Đế Lộ Điện (1)

“Phụ hoàng bệnh nặng, cần tĩnh dưỡng, người muốn kinh động đến phụ hoàng sao!” Thái tử không chút yếu thế, trừng mắt nhìn Cung Vương.

Sắc mặt Cung Vương như phủ sương lạnh, đôi mắt đầy âm độc. Đột nhiên, hắn rút thanh đao từ thắt lưng của thị vệ bên cạnh, chĩa thẳng vào ngực Thái tử.

“Thái tử điện hạ, hôm nay người kinh động đến phụ hoàng không phải ta, mà là người!”

“Đây chẳng phải là kết quả người mong muốn sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Thái tử lúc xanh lúc trắng, lồng ngực phập phồng không yên.

Đây là kết quả hắn muốn sao?

Có, mà cũng không!

Hắn muốn trừ khử Cung Vương và Thành Vương, cũng hy vọng bọn họ làm ra chuyện quá đáng, nhưng tuyệt đối không muốn bọn họ khởi binh làm loạn.

Tuy nhiên, lúc này hắn cũng không quá hoảng sợ. Đừng nhìn Cung Vương và Thành Vương làm loạn, nhưng bọn họ không thể lật đổ được.

Hắn chỉ cảm thấy phần nộ vì Cung Vương dám rút đao với mình.

“Người to gan! Cung Vương, người muốn mưu hại ta sao?” Thái tử chất vấn.

Cung Vương nắm chặt chuôi đao, ánh mắt đầy sát khí. Nếu có thể, hắn chỉ muốn đâm chết tên khốn này ngay lập tức.

Đáng tiếc, hắn không thể. Mọi chuyện vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn, hắn vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế. Chưa đến phút cuối, hắn tuyệt đối không bỏ cuộc.

“Thôi nào, chúng ta vào gặp phụ hoàng thôi!” Thành Vương từ từ đứng dậy, bình tĩnh nói.

Cung Vương nhìn Thành Vương sâu sắc, rồi thu đao lại.

Thành Vương bước chậm đến trước mặt Thái tử, chỉnh lại vạt áo cho hắn, “Hoàng huynh, chuyện này không thể trách chúng ta, chỉ có thể trách phụ hoàng!”

Đôi mắt Thái tử nheo lại, nhìn chằm chằm Thành Vương.

Thành Vương nở một nụ cười bất cần đời, “Phụ hoàng muốn chúng ta làm đá mài cho hoàng huynh, nhưng hoàng huynh cũng là đá mài cho chúng ta!”

“Hoàng huynh nên hiểu điều đó!”

Đồng tử Thái tử co rút mạnh, toàn thân cứng đờ.

Đá mài?

Đó là điều hắn không hiểu!

Thành Vương thấy vẻ mặt cứng ngắc của hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên, vỗ nhẹ vai hắn.

“Hoàng huynh vẫn chưa nhìn thấu!”

Các quần thần bên dưới nghe vậy, vẻ mặt mỗi người một khác. Lý Tư Viễn ngẩng đầu, liếc nhìn Thành Vương một cái, rồi nhanh chóng cúi xuống.

Ninh Quốc Công Chu Mậu nhíu mày, sau đó lộ ra vẻ hiểu ra.

Các đại thần khác thì lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

Dương Chính Sơn đứng trong hàng ngũ quan lại, bình thản như một bức tượng gỗ.

Đá mài!

Ha ha~~

Lúc này, hẳn cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân của vở kịch lớn này.

Cũng không biết lão hoàng đế có hài lòng với kết quả này không!

Đúng lúc này, từ trong Phụng Thiên điện, một bóng dáng còng cọc chậm rãi bước ra.

“Hoàng thượng lâm triều, mời quần thần vào điện!”

Giọng nói the thé vang lên, bầu không khí căng thẳng ban đầu lập tức trở nên trang nghiêm.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bóng dáng còng cọc kia, vẻ mặt khẽ động.

Thái tử cũng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó, toàn thân khẽ run lên.

Cung Vương và Thành Vương nghiêm mặt, hít sâu một hơi.

Lý Tư Viễn lúc này cũng không giả vờ ngủ nữa, chỉnh lại vạt áo, ưỡn ngực thẳng lưng.

Sau đó, quần thần lần lượt vào điện.

Phụng Thiên điện không phải là nơi thường ngày thiết triều, nhưng là nơi tổ chức các đại lễ trong hoàng cung, nên bên trong rất rộng lớn, thậm chí còn rộng hơn cả Thái Cực điện.

Dương Chính Sơn vừa được phong làm Tĩnh An Hầu, tự nhiên đứng trong hàng ngũ quan lại vào điện, xếp sau mấy vị hầu gia, trước một đám bá tước.

Vào điện, Dương Chính Sơn khẽ ngẩng đầu nhìn bóng dáng ngồi trên long ỷ.

Cảm giác đầu tiên là lão hoàng đế rất gầy!

Cảm giác thứ hai là già nua!

Dương Chính Sơn thu hồi ánh mắt, trong lòng hiểu rõ.

Bệnh của lão hoàng đế này chắc không phải giả vờ, nhưng cũng không nặng như lời đồn.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Quần thần quỳ lạy, đồng thanh hô vang ba lần.

“Các khanh bình thân!”

Giọng nói già nua vang vọng trong đại điện.

Quần thần đứng dậy, trong đại điện chìm vào im lặng.

Ngay sau đó, bên ngoài điện vang lên tiếng ồn ào, một lượng lớn Kim Ngô Vệ từ bốn phương tám hướng tràn vào quảng trường trước Phụng Thiên điện, cấm quân của Cẩm Dũng Doanh bao vây chặt chẽ.

Vũ Tín Hầu Tào Tán thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi, vội vàng ném thanh đao trong tay, quỳ xuống đất.

Sau đó, Kim Ngô Vệ tiếp quản Ngọ Môn và Phụng Thiên Môn, từng đội Tỳ Kỵ áp giải các quan viên và tướng lĩnh đến trước cửa Phụng Thiên điện.

Chẳng mấy chốc, xung quanh Tào Tán đã có hơn mười văn võ quan thần mặt mày tái nhợt quỳ dưới đất.

Trong điện, ba thái giám tóc trắng xóa đứng dưới bậc thềm, đôi mắt đục ngầu quét nhìn quần thần trong điện.

Dương Chính Sơn dùng khước mắt lén lút quan sát ba thái giám này, trong lòng chấn động mạnh.

Tiên thiên vô giả!

Nín thở tập trung, xương tai của Dương Chính Sơn khẽ rung động, mọi âm thanh xung quanh đều truyền vào tai hắn.

Ngay lập tức, trái tim hắn chìm hẳn xuống.

Trong và ngoài điện có rất nhiều người, nhưng trong số đó có không ít cao thủ ẩn mình, hơi thở của họ chậm rãi và yếu ớt. Nếu không phải thính lực của hắn đã đạt đến mức tinh vi, thậm chí còn không phát hiện ra được những hơi thở yếu ớt đó.

Có lẽ xung quanh còn có những cao thủ mà hắn không phát giác được.

Tiên thiên vô giả!

Không chỉ có ba thái giám này, bên ngoài điện cũng có, và không chỉ một người!

Đây mới là lực lượng vũ trang đỉnh cao của Đại Vinh!

Trước tình cảnh đáng sợ như vậy, với nhiều cường giả mạnh mẽ đến mức không thể lường trước được, ngay cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Thôi, hôm nay lão phu cứ ngoan ngoãn làm bức tượng đi!

Ở đây, người được coi là đệ nhất dưới tiên thiên như hắn cũng chẳng là gì!

Chương 844: Thừa Bình Đế Lộ Diện (2)

Bởi vì ở đây, tiên thiên võ giả ít nhất cũng có đến một bàn tay.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn muốn khiêm tốn, nhưng có người lại không muốn để hấn khiêm tốn.

“Tĩnh An Hầu có ở đây không?”

Đột nhiên, giọng nói già nua từ trên cao truyền xuống.

Dương Chính Sơn giật mình, vội vàng bước ra, ôm quyền cúi đầu bái lạy: “Thần có ở đây!”

Thừa Bình Đế nghiêng người dựa vào tay vịn của long ỷ, đôi mắt đục ngầu nhìn xuống Dương Chính Sơn.

“Tốt lắm, trăm không nhìn nhầm ngươi, ngươi làm rất tốt!”

“Lát nữa đừng vội đi, trăm còn có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Thừa Bình Đế tán thưởng nói.

Dương Chính Sơn nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May quá, lão hoàng đế không có ác ý gì với hấn!

“Thần tuân chỉ!”

Thực ra, Dương Chính Sơn không biết rằng Thừa Bình Đế luôn có ấn tượng rất tốt về hấn.

Từ khi Dương Chính Sơn được bổ nhiệm làm Đẳng Long Vệ Chỉ Huy Sứ, Thừa Bình Đế đã rất coi trọng hấn.

Lần này, hấn đầu tiên là bình định cuộc nổi loạn của Khánh Vương, sau đó lại tiêu diệt hoàn toàn đại quân của Ngột Lương ở Quan Sơn Khẩu. Với chiến công hiển hách như vậy, Thừa Bình Đế không có lý do gì để chán ghét Dương Chính Sơn.

Đối với những thần tử có năng lực và thực lực, Thừa Bình Đế luôn rất coi trọng.

Còn về việc Dương Chính Sơn có lòng quyền hay không, có trở thành mối đe dọa cho triều đình hay không, thì Dương Chính Sơn đã làm rất tốt ở điểm này. Mặc dù hấn ở Đằng Long Vệ vừa thu phục lòng người, vừa dùng người theo ý mình, nhưng mọi việc hấn làm đều quang minh chính đại.

Dù là thu phục lòng người, dùng người theo ý mình hay bồi dưỡng thân tín, những việc này đều rất dễ phạm vào điều kiêng kỵ.

Nhưng Dương Chính Sơn việc gì cũng tâu trình, việc gì cũng xin chỉ thị, khiến Thừa Bình Đế cảm thấy rất hài lòng.

Ngay cả việc Dương Chính Sơn bố trí Trọng Sơn Trấn và Đằng Long Vệ lần này, hấn cũng không giấu giếm, trình bày rõ ràng ý định của mình, thể hiện sự thẳng thắn và trung thực.

Dương Chính Sơn làm như vậy là vì hấn hiểu rõ điều mà các vị đế vương ghét nhất là gì.

Đế vương có ghét quan tham không?

Không!

Đế vương chỉ ghét những quan tham không thể kiểm soát được.

Đế vương có ghét tướng lĩnh lộng quyền không?

Không!

Đế vương chỉ ghét những tướng lĩnh lộng quyền không thể kiểm soát được.

Tại sao Thừa Bình Đế lại kiêng dè Khánh Vương như vậy?

Chỉ vì Khánh Vương là con cháu của thái tử tiền nhiệm sao?

Tất nhiên là không!

Thừa Bình Đế kiêng dè Khánh Vương vì Khánh Vương ngấm ngấm gây sóng gió. Nếu Khánh Vương ngoan ngoãn, Thừa Bình Đế căn bản sẽ không để ý đến hắn.

Vì vậy, khi giao tiếp với đế vương, tuyệt đối không được lén lút làm việc, mà phải quang minh chính đại, thẳng thắn trung thực.

Tất nhiên, nếu muốn tạo phản thì lại là chuyện khác.

Dương Chính Sơn không có ý định tạo phản, nên hắn có thể thẳng thắn với Thừa Bình Đế, không hề ngại ngùng khi đề lộ mọi việc mình làm trước mắt Thừa Bình Đế.

Cũng chính vì lý do này, Thừa Bình Đế luôn có ấn tượng rất tốt về hắn.

Vừa rồi Thừa Bình Đế gọi Dương Chính Sơn là Tĩnh An Hầu, cũng có nghĩa là ngài đã công nhận tước vị của hắn.

Dương Chính Sơn lui về hàng ngũ, các quan thần xung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự công nhận của Thừa Bình Đế có nghĩa là Dương Chính Sơn sẽ trở thành vị võ tướng đầu tiên được phong hầu trong hơn ba mươi năm qua của Đại Vinh, và cũng có thể là người duy nhất được phong hầu trong thời gian Thừa Bình Đế tại vị.

Vinh dự này đáng để nhiều văn võ quan thần ngưỡng mộ.

Sau khi Dương Chính Sơn lui về hàng, ánh mắt của Thừa Bình Đế cuối cùng cũng dừng lại trên người Thái tử, Thành Vương và Cung Vương.

Tuy nhiên, ngài chỉ liếc nhìn ba người Thái tử một cái, sau đó nói: “Các khanh đều lui ra đi!”

“Thần tuân chỉ!”

Quần thần nhận lệnh lui ra khỏi đại điện.

Lúc này, quảng trường bên ngoài điện đã được dọn dẹp, các binh lính của Cẩm Dũng Doanh đã biến mất, chỉ còn lại các binh lính của Kim Ngô Vệ và đám người Vũ Tín Hầu quỳ trước cửa điện.

Các quan thần không dừng lại lâu, nhanh chóng tản đi. Dương Chính Sơn thì đứng ở trước Phụng Thiên điện, chờ Thừa Bình Đế triệu kiến.

Hắn đứng ngay bên cạnh Vũ Tín Hầu Tào Tấn và những người khác, nhìn bọn họ.

“Haiz, đám người này xong đời rồi!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ.

Vỡ kịch hay này đến đây là kết thúc, kết cục của ba người Thái tử, Thành Vương và Cung Vương vẫn chưa thể xác định, nhưng những người tham gia vào việc tấn công cung cấm này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Cuộc đấu tranh giành quyền lực hoàng gia tàn khốc biết bao?

Dám tham gia vào đó, thì phải chuẩn bị sẵn sàng đánh cược bằng tính mạng của cả gia tộc!

Dương Chính Sơn nhìn Vũ Tín Hầu với ánh mắt có chút thương hại, người này mới thực sự là kẻ ngu ngốc.

Nhìn xem mấy vị quốc công tước gia khác, người nào người nấy đều tinh ranh như khỉ, từ đầu đến cuối đều không tham gia vào, dù có tham gia thì cũng không tự mình ra mặt, mà để hậu bối hoặc thuộc hạ tham gia.

Dường như chỉ có tên ngốc Vũ Tín Hầu này là hấp tấp tham gia, hơn nữa còn dẫn quân xông vào hoàng cung!

Chết tiệt, lão hoàng đế có thể dung tha cho tên ngu ngốc như vậy mới là chuyện lạ.

Lúc này, Vũ Tín Hầu Tào Tán cũng hiểu rằng mình đã đi vào ngõ cụt, hấn quỳ trên mặt đất, mồ hôi toát ra như hạt đậu trên trán, nhưng không dám lau.

Toàn thân nằm rạp trên mặt đất, cơ thể run rẩy như chiếc sàng.

Dương Chính Sơn chờ ở bên ngoài điện hơn một canh giờ, mãi đến khi mặt trời treo lơ lửng trên đỉnh đầu, ba người Thái tử, Thành Vương và Cung Vương mới từ trong điện bước ra.

Sắc mặt của ba người đều không tốt, nhưng tâm trạng của họ thì không giống nhau.

Sắc mặt Thái tử tái nhợt, bước chân loạng choạng, thần trí không tỉnh táo, trong mắt đầy vẻ cô đơn.

Cung Vương thì vẻ mặt u ám, nhìn Thành Vương với ánh mắt đầy bất cam và lạnh lẽo.

Thành Vương thì nghiêm mặt, vẻ bất cần đời thường ngày biến mất không dấu vết, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng.

Ba người bước ra khỏi đại điện, Thành Vương nhìn thấy Dương Chính Sơn tiến lên một bước, đột nhiên chấp tay cúi đầu trước Dương Chính Sơn.

“Tiểu vương có lỗi, không nên để Tĩnh An Hầu rơi vào nguy hiểm, mong Tĩnh An Hầu rộng lượng bỏ qua cho tiểu

vương!” Thành Vương chân thành nói.

Dương Chính Sơn sững sốt, vội vàng đáp lễ, “Thần không dám!”

Lỗi mà Thành Vương nói chắc là chuyện Sơn Hà Lâu treo thưởng Dương Chính Sơn.

Mặc dù chuyện này là do Cung Vương đứng sau sắp xếp, nhưng lại là do Thành Vương xúi giục Cung Vương làm.

Tuy nhiên, người ta là vương gia, dù có tội cũng không đến lượt Dương Chính Sơn xử lý.

“Hôm khác tiểu vương sẽ đến tận cửa xin lỗi, mong Tĩnh An Hầu đừng đóng cửa không tiếp!” Thành Vương tỏ ra rất chân thành, như thể thực sự muốn nhận lỗi.

Dương Chính Sơn còn biết nói gì nữa, chỉ có thể đáp: “Vương gia đến chơi, là vinh hạnh của thần!”

“Giả tạo, đồ đạo đức giả, hừ!” Cung Vương đột nhiên xen vào.

Thành Vương cười nhẹ, lại cúi đầu chào Dương Chính Sơn lần nữa, rồi mới rời đi.

Còn Thái tử từ đầu đến cuối không nhìn Dương Chính Sơn lấy một cái, có vẻ như mắt hờn mắt vía rời đi.

Cung Vương thì chỉ liếc nhìn Dương Chính Sơn một cái.

Tuy nhiên, khi Cung Vương rời đi, Tào Tán liền bám lấy hắn.

Tào Tán bò đến trước mặt hắn, ôm chân hắn cầu xin.

“Vương gia cứu ta, vương gia cứu ta!”

Cung Vương nhìn hắn, khẽ nhắm mắt lại, sau đó đẩy Tào Tán ra, “Xin lỗi, bản vương thân còn khó giữ, không cứu được ngươi!”

Tào Tán nghe vậy, lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Dương Chính Sơn thấy vậy, tiếp tục cúi đầu làm tượng.

Cược thua thì chấp nhận hình phạt, chẳng có gì phải phàn nàn.

Tào Tán đã chọn đứng về phe Cung Vương, nếu Cung Vương lên ngôi, thì tương lai của hắn chắc chắn sẽ sáng lạn.

Bây giờ Cung Vương thất bại, thì hắn tự nhiên phải trả giá cho những gì mình đã làm trước đây.

Nhìn tình hình vừa rồi, Dương Chính Sơn đoán rằng người thua trong cuộc tranh đấu này có lẽ là Thái tử và Cung Vương, còn người thắng là Thành Vương.

Chỉ là không biết tại sao người thắng lại là Thành Vương!

Dương Chính Sơn cảm thấy bất ngờ về kết quả này, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy đây cũng là kết quả hợp lý.

Đang lúc Dương Chính Sơn trầm tư, Trần công công từ trong Phụng Thiên điện bước ra.

“Hầu gia, hoàng thượng triệu kiến, mời hầu gia đi theo lão nô.” Trần công công hiền từ nói.

Dương Chính Sơn chấn động tinh thần, vội vàng cúi đầu nói: “Lão phu ra mắt Trần công công!”

Mặc dù hắn chưa từng gặp Trần công công, nhưng hắn biết Trần công công là thái giám được Thừa Bình Đế tin dùng nhất.

“Ha ha ha, hầu gia đừng làm lão nô mất mặt nữa, mời hầu gia!” Trần công công cười nói.

Chương 845: Sĩ vì tri kỷ giả tử (1)

Sau đó, Dương Chính Sơn theo sau công công Trần đến Ngự Thư Phòng của Thái Cực điện.

Trong thư phòng, Thừa Bình Đế đã thay một bộ y phục rộng rãi, đang dựa nghiêng trên ghế mềm xem một tấu chương.

“Thần Dương Chính Sơn bái kiến bệ hạ!” Dương Chính Sơn ôm quyền bái lạy.

“Miễn lễ! Ngồi xuống nói chuyện.” Thừa Bình Đế tùy ý phát tay.

Công công Trần mang đến một chiếc ghế đầu nhỏ, Dương Chính Sơn cảm tạ rồi mới ngồi xuống.

Thừa Bình Đế đặt tấu chương xuống, nhìn Dương Chính Sơn hỏi: “Tại sao khanh lại muốn để Dương Thừa Chí làm tham tướng ở Trọng Sơn trấn Bắc lộ?”

Dương Chính Sơn trong lòng chấn động, định đứng dậy trả lời, nhưng Thừa Bình Đế lại giơ tay ngăn lại: “Ngồi nói cũng được!”

“Kế tiếp thần dự định khai phá Phục Châu, dùng người khác thần không yên tâm!” Dương Chính Sơn ngồi xuống đáp.

“Ồ! Khai phá Phục Châu như thế nào?” Thừa Bình Đế hứng thú hỏi.

Dương Chính Sơn thành thật đáp: “Phục Châu có đồng bằng rộng lớn, mặc dù những năm gần đây đã di cư không ít

quân hộ và dân chúng đến đó, nhưng diện tích đất khai khẩn vẫn chưa nhiều!”

“Từ Hắc Vân Sơn đến bờ biển, nguồn nước ở đó dồi dào, đất đai màu mỡ, nếu có thể khai khẩn hết, có thể nuôi sống hàng triệu dân!”

Đây là kế hoạch hãn đã ấp ủ từ lâu.

Đất đai xung quanh Phục Châu thành đều là đất đen màu mỡ, trước đây tộc Đông Hải Hồ không giỏi canh tác, dù chiếm được vùng đất màu mỡ này cũng không biết khai khẩn trồng trọt.

Hiện tại Dương Chính Sơn nắm giữ Trọng Sơn trấn, đương nhiên phải tận dụng vùng đất đen màu mỡ này.

Kỳ thực, vùng đất phía bắc Trọng Sơn trấn có rất nhiều tài nguyên, như đất đen xung quanh Phục Châu thành, thảo dược và lông thú trong Hắc Vân Sơn, đồng cỏ hai bên sông Tùng Nguyên.

So sánh với vùng đất phía bắc, Trọng Sơn trấn nguyên bản lại kém màu mỡ hơn rất nhiều.

Nếu Dương Chính Sơn muốn phát triển Trọng Sơn trấn, phải tận dụng tài nguyên của vùng đất phía bắc.

Khai hoang, chăn nuôi, trồng thảo dược và săn bắn lông thú,... những ngành này đều có thể trở thành trụ cột của Trọng Sơn trấn.

“Dương Minh Chí là nhi tử của khanh!”

“Thần cử hiền không tránh thân, Minh Chí là người có năng lực nhất trong ba nhi tử của thần!” Dương Chính Sơn thẳng thắn nói.

Ở đây hãn không tính Minh Chiêu, dù sao Minh Chiêu mới chỉ năm tuổi.

Thừa Bình Đế gật đầu, trên gương mặt già nua lộ ra một nụ cười.

“Vậy tại sao khanh lại đề cử Hàn Thừa, Trương Nguyên Vũ, Ô Trọng Triệt và Dư Thông Hải làm chỉ huy sứ của Đẳng Long Tứ Vệ?” Thừa Bình Đế hỏi tiếp.

Dương Chính Sơn giải thích: “Đẳng Long Vệ thủy sư chỉ có Dư Thông Hải có thể thống lĩnh, luận về huấn luyện và chỉ huy thủy sư, thần còn xa mới bằng được Dư đại nhân Dư Thông Hải!”

“Ô Trọng Triệt quen thuộc với công việc của Đẳng Long Vệ, có thể quản lý mỏ muối và hải thương của Đẳng Long Vệ, thần đề hấn ở lại Đẳng Long Vệ, chính là không muốn Đẳng Long Vệ suy tàn!”

“Hàn Thừa là người cẩn trọng, xử lý công việc chu đáo, mặc dù không hiểu biết nhiều về Đẳng Long Vệ, nhưng hấn và Ô Trọng Triệt đã từng làm việc chung nhiều năm, hai người có thể phối hợp lẫn nhau, không sinh ra mâu thuẫn!”

“Trương Nguyên Vũ có công trong trận Tùng Châu thành, vốn nên được thăng chức, thần thấy năng lực của hấn cũng không tệ, nên mới định đề hấn đến Đẳng Long Vệ!”

Thừa Bình Đế vừa nghe vừa gật đầu.

Lão không hiểu nhiều về mấy người này, cũng chỉ hiểu đôi chút về Dư Thông Hải, dù sao Dư Thông Hải cũng là người lão sắp xếp vào Đẳng Long Vệ lúc trước.

Hiện tại nghe Dương Chính Sơn giải thích, lão cũng hiểu được ý định của Dương Chính Sơn khi sắp xếp như vậy.

Nói cho cùng, Dương Chính Sơn chỉ muốn đảm bảo Đẳng Long Vệ có thể tiếp tục hưng thịnh, chứ không phải suy tàn sau khi hấn rời đi.

Đây là xuất phát từ công tâm của Dương Chính Sơn, không phải vì tư lợi.

Sau đó, Thừa Bình Đế lại hỏi rất nhiều vấn đề khác, Dương Chính Sơn đều lần lượt giải thích.

Càng nghe Dương Chính Sơn giải thích, thái độ của Thừa Bình Đế càng trở nên ôn hòa.

“Khanh suy nghĩ rất chu đáo, giao Trọng Sơn trấn cho khanh, trăm cũng yên tâm!”

“Đây là việc trong bốn phận của thần, thần không dám nhận công lao!” Dương Chính Sơn nói.

Thừa Bình Đế nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt tán thưởng: “Thái tử vẫn chưa sắp xếp hầu phủ cho khanh sao?”

“Ồ, chưa có!” Dương Chính Sơn sững sốt, không ngờ Thừa Bình Đế lại đột nhiên chuyển chủ đề.

“Vậy thì ban cho khanh hầu phủ của Vũ Tín Hầu, ở bên ngoài kinh thành Vũ Tín Hầu còn có tám nghìn mẫu đất phong, cũng ban cho khanh luôn!” Thừa Bình Đế nói.

Dương Chính Sơn đứng dậy bái tạ: “Thần tạ ơn bệ hạ ban thưởng!”

Vũ Tín Hầu xong rồi!

Hầu phủ và đất phong đều bị tước đoạt, tước vị chắc chắn cũng không giữ được, có lẽ còn liên lụy đến người nhà.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Dương Chính Sơn, hắn được ban cho một hầu phủ và tám nghìn mẫu đất phong, khoản thu nhập này không nhỏ.

Phải biết rằng tổ tiên của Vũ Tín Hầu cũng là quốc công, chỉ vì truyền thừa qua nhiều đời, hiện tại đã trở thành nhị đẳng

hầu, mặc dù tước vị đã giảm xuống, nhưng hầu phủ của Vũ Tín Hầu vẫn theo tiêu chuẩn của quốc công phủ.

Chỉ riêng một tòa hầu phủ, đã trị giá vạn lượng vàng.

Thừa Bình Đế thật sự coi trọng Dương Chính Sơn, nếu không tuyệt đối sẽ không ban tòa phủ đệ này cho hắn.

Hai người trò chuyện khoảng nửa canh giờ, tinh thần của Thừa Bình Đế có chút mệt mỏi, liền để Dương Chính Sơn lui xuống.

Khi Dương Chính Sơn rời khỏi hoàng thành, trong mắt lại có thêm một tia cảm xúc phức tạp.

Thừa Bình Đế thật sự vừa tán thưởng vừa tin tưởng hắn.

Điều này khiến Dương Chính Sơn, người vốn không có thiện cảm với lão hoàng đế, cũng có chút cảm động.

Chương 846: Sĩ vì tri kỷ giả tử (2)

Theo quan niệm của Dương Chính Sơn, lão hoàng đế cũng chỉ là người, từ trước đến nay hắn không có tư tưởng trung quân gì với lão hoàng đế, nhưng hôm nay gặp Thừa Bình Đế, hắn đột nhiên cảm thấy Thừa Bình Đế là một người có sức hút lớn, khiến hắn vô thức sinh ra vài phần tôn kính.

Trên con đường này, có không ít người đã giúp đỡ hắn.

Chu Lan, Triệu Viễn, Lưu Nguyên Phủ, Vương Bân, Lương Trữ,...

Dương Chính Sơn là người biết ơn, vì vậy hắn chưa bao giờ quên những người đã giúp đỡ mình.

Hiện tại, Thừa Bình Đế tin tưởng và tán thưởng hắn như vậy, cũng khiến hắn có chút cảm kích đối với Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế không tức bỏ tức vị hầu tước của hắn, còn ban cho hắn phủ đệ và ruộng tốt, hơn nữa còn chấp thuận đề nghị mà hắn đã dâng lên trước đó.

Điều này khác với việc thái tử phong hầu cho hắn, thái tử chỉ lợi dụng hắn, coi hắn như quân cờ để sử dụng.

Còn Thừa Bình Đế lại xuất phát từ lợi ích quốc gia, công nhận năng lực của hắn, ủng hộ đề nghị của hắn.

“Cổ nhân có câu, sĩ vì tri kỷ giả tử! Lão phu hôm nay cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng này!”

Dương Chính Sơn trầm nghĩ trong lòng.

...

Chờ Dương Chính Sơn rời khỏi hoàng thành, cũng có nghĩa là cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trên triều đình đã khép lại.

Tuy nhiên, sáng hôm sau, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng chứng kiến kết cục của vở kịch này.

Với tư cách là Tĩnh An Hầu mới được phong, Dương Chính Sơn cũng có tư cách tham gia triều hội.

Trong triều hội, Thừa Bình Đế liên tiếp ban ba thánh chỉ.

Thánh chỉ đầu tiên, phế bỏ thái tử, sắc phong làm An Vương, đến phiên vương tại Lộ An phủ Nam Vân, và rời kinh ngay lập tức để đến phiên vương.

Thánh chỉ này vừa ban ra, cũng có nghĩa là thái tử hoàn toàn mất đi tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đến phiên vương tại Lộ An phủ Nam Vân cũng đại diện cho việc hấn mất đi tất cả cơ hội lật ngược tình thế.

Tĩnh Nam Vân là vùng biên cương phía nam của Đại Vinh, mà Lộ An phủ càng là vùng biên ải phía nam của Đại Vinh.

Đến phiên vương tại Lộ An phủ Nam Vân, không khác gì bị đẩy ra biên cương.

Thánh chỉ thứ hai là Cung Vương đến phiên vương, khác với thái tử, không, hiện tại là An Vương, Thừa Bình Đế không trừng phạt Cung Vương nặng, chỉ là để hấn đến phiên vương, không có ý trừng phạt.

Từ điểm này có thể thấy được Thừa Bình Đế không kiêng kỵ sự tranh đấu giữa các hoàng tử, lão không ghét bỏ việc các hoàng tử sử dụng đủ loại thủ đoạn để tranh đoạt ngôi vị, nhưng lão ghét những kẻ bất tài.

Thái tử bị giáng chức vì bất tài, Cung Vương mất đi cơ hội kế thừa ngôi vị vì quá liêu lĩnh.

Thánh chỉ cuối cùng là sắc phong Thành Vương làm thái tử, không che giấu cũng không kiêng kỵ, Thừa Bình Đế trực tiếp sắc phong Thành Vương làm thái tử ngay tại triều đình.

Khi thánh chỉ thứ ba được tuyên đọc xong, Thành Vương lập tức bước ra phía trước tạ ơn.

Nhìn Thành Vương thần thái sáng láng, dung mạo trang nghiêm, Dương Chính Sơn không khỏi kinh ngạc.

Cũng là đôi kháng thái tử, Cung Vương lại rơi vào kết cục phải đến phiên vương, còn Thành Vương lại giành được vị trí thái tử, trong đó chắc chắn có những chuyện mà mọi người không biết.

Không chỉ Dương Chính Sơn, văn võ bá quan đều cảm thấy kinh ngạc.

Kỳ thực việc Thành Vương chiến thắng cũng có dấu vết dễ lần theo.

Trước tiên, từ đầu đến cuối Thừa Bình Đế đã không hài lòng với thái tử, nếu không lão cũng sẽ không để thái tử giám quốc, lại để Cung Vương và Thành Vương lâm triều quan chính.

Nếu lão thực sự hài lòng với thái tử, đương nhiên không cần phải làm những chuyện này.

Thừa Bình Đế lần này giả bệnh dưỡng sức, kỳ thực là để khảo nghiệm thái tử, đáng tiếc thái tử không vượt qua được thử thách.

Thời kỳ đầu giám quốc, thái tử liên tiếp đưa ra những quyết định sai lầm, không quan tâm đến quốc sự, một lòng chỉ muốn tranh giành với Cung Vương và Thành Vương, điều này rõ ràng không phải là tấm lòng mà một người làm vua nên có.

Sau đó, thái tử lại ép Cung Vương và Thành Vương phải liêu lĩnh xông vào cung cấm, thái tử không ổn định được tình hình triều đình, ngược lại để tình hình triều đình ngày càng xấu đi.

Như vậy, Thừa Bình Đế đương nhiên càng không hài lòng với thái tử.

Thứ hai, Thành Vương trong cuộc tranh đấu này luôn tỏ ra rất có chừng mực, điều hấn làm nhiều nhất chính là đẩy thuyền, lợi dụng Cung Vương.

Cung Vương treo thưởng Dương Chính Sơn ở Sơn Hà Lâu, là do hấn bày mưu.

Cung Vương muốn xông vào cung cấm, hấn liền cho người mở cửa Tuyên Bình môn ở ngoại thành kinh đô.

Vì vậy hấn là đồng phạm của Cung Vương, nhưng chưa bao giờ trực tiếp ra mặt.

Tất cả đều do Cung Vương làm, còn hấn có thể đứng ngoài cuộc.

Bề ngoài chơi bời lêu lổng, nhưng thực chất lại đầy mưu mô.

Nhưng Thừa Bình Đế lại thích một Thành Vương như vậy.

Cuối cùng là hấn không để Nguyệt Như cô nương ra tay.

Kỳ thực Nguyệt Như cô nương không phải một người, mà là một mật danh.

Cung Vương cho rằng Nguyệt Như cô nương là thị nữ thân cận của thái tử, thái tử cũng biết thị nữ bên cạnh mình là người của Thành Vương.

Tuy nhiên bọn họ không biết rằng Nguyệt Như cô nương là mật danh của bốn người, bao gồm một thị nữ, một thái giám,

hai thị vệ, tất cả đều là người bên cạnh thái tử.

Thị nữ kia chỉ là con dao trên mặt, con át chủ bài thực sự chính là thái giám kia.

Con át chủ bài này, Thành Vương đã sắp xếp từ mười năm trước.

Nếu hắn muốn ám sát thái tử, thái tử căn bản không thể thoát được.

Nhưng cuối cùng hắn lại chọn từ bỏ.

Không phải vì tình huynh đệ, mà là vì Thừa Bình Đế không muốn thấy bọn họ huynh đệ tương tàn.

Thành Vương rất hiểu tính cách của Thừa Bình Đế, Thừa Bình Đế có thể dung thứ cho bọn họ tranh đấu trên triều đình, nhưng tuyệt đối không dung thứ cho việc huynh đệ tương tàn.

Chính vì nhìn rõ điểm này, hắn mới chọn từ bỏ.

Tuy nhiên trong đó còn có một điểm quan trọng nhất, cũng là chìa khóa để Thành Vương chiến thắng.

Đó là ngày hôm qua, Thành Vương đã dâng lên Thừa Bình Đế kế hoạch của thái tử và Cung Vương.

Đương nhiên hắn không gặp được Thừa Bình Đế, nhưng điều này không ngăn cản được hắn trình tấu chương lên Thừa Bình Đế.

Thái tử muốn trong lễ phong hầu, mượn chuyện treo thưởng Dương Chính Sơn, để trị tội Cung Vương và Thành Vương.

Cung Vương muốn nhân cơ hội lễ phong hầu để kéo quân xông vào cung cấm.

Những chuyện này Thành Vương đã biết rõ, hơn nữa còn báo cáo trước cho Thừa Bình Đế.

Mà Thừa Bình Đế thích nhất là người ngoan ngoãn, chuyện này coi như đã đánh trúng điểm yếu của Thừa Bình Đế, khiến lão càng hài lòng với Thành Vương.

Vì vậy Thành Vương trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Ba thánh chỉ được tuyên bố, văn võ bá quan đều hiểu cuộc tranh đấu của các hoàng tử đã hoàn toàn kết thúc, nhưng điều này không có nghĩa là sự việc đã chấm dứt.

Mấy ngày sau đó, trên triều đình có rất nhiều quan viên bị giáng chức và xử phạt.

Vũ Tín Hầu bị luận tội xử trảm, tước bỏ tước vị và tịch thu tài sản.

Xương Quốc Công bị giáng xuống quốc công nhị đẳng, thế tử Tôn Kế Tông vì không biết dạy con, bị tước bỏ tư cách thế tử, đích thứ tử Tôn Kế Nghiệp của Xương Quốc Công phủ được phong làm thế tử.

Tuyên Bình Hầu Trương Ngao vì dung túng cho các tướng sĩ của Cẩm Dũng Doanh vào thành từ Tuyên Bình môn, bị cách chức đề đốc Quả Dũng Doanh.

Tuy nhiên Trương Ngao là người của Thành Vương, hiện tại mặc dù bị cách chức, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng tiền đồ của Trương Ngao vô cùng sáng lạn.

Một loạt quan võ của Cẩm Dũng Doanh hoặc bị cách chức hoặc bị giáng chức.

Ngoài ra, trên triều đình còn có hơn hai mươi quan văn và quan võ bị liên lụy, bị giáng chức và đuổi ra khỏi kinh thành.

Tuy nhiên những chuyện này không liên quan đến Dương Chính Sơn, điều duy nhất hấn quan tâm chính là hình phạt dành cho Tĩnh Viễn Hầu Tô Kiên.

Đáng tiếc lần này Tĩnh Viễn Hầu Tô Kiên không liên quan sâu, hình phạt dành cho hắn chỉ là phạt bổng lộc.

Đương nhiên, hiện tại Tô Kiên cũng chỉ là một hầu gia nhàn tản, sự suy tàn của Tĩnh Viễn Hầu phủ đã không thể thay đổi.

So sánh với Tĩnh Viễn Hầu phủ, Dương Chính Sơn - Tĩnh An Hầu lại trở thành người quyền quý mới của kinh đô.

Chương 847: Hỷ Sự Liên Miên (1)

Liên tiếp mấy ngày, Dương phủ khách khứa tấp nập, không ít huân quý và võ tướng đến chúc mừng, dù không thể đích thân đến cũng sai gia nhân mang lễ vật tới.

Dương Chính Sơn đành phải dồn hết tâm trí vào việc tiếp đón những vị khách này.

Đây cũng là chuyện tốt, nghĩa là Dương gia đã hòa nhập vào giới huân quý và võ tướng, không còn như trước chỉ có thể ở một góc xa tận Liêu Đông.

Hiện tại, tuy rằng nền tảng của Dương gia vẫn ở Liêu Đông và Trọng Sơn trấn, nhưng ở kinh đô cũng xem như một gia tộc huân quý có tiếng.

Chỉ là Dương gia không có ai làm quan ở kinh đô, đây cũng xem như khuyết điểm, mà Dương Chính Sơn cũng không thể ở lại đây lâu, cho nên cảnh tượng tấp nập này chỉ là tạm thời.

Dương gia tương lai có thể đứng vững ở kinh đô hay không, còn phải xem bước phát triển tiếp theo của Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn như thế nào.

Tình trạng khách khứa tấp nập kéo dài bảy tám ngày, mãi đến khi phủ đệ và ruộng đất được Thừa Bình Đế ban cho Dương Chính Sơn tiếp nhận mới dần lắng xuống.

Vũ Tín Hầu phủ đã bị tịch thu, Hộ bộ không trì hoãn, lập tức giao địa khế và điền khế của Vũ Tín Hầu phủ cho Dương Chính Sơn.

Đồng thời, biển hiệu của Hầu phủ cũng được Công bộ đổi thành Tỉnh An Hầu phủ.

Trong tình hình triều đình sóng gió hiện nay, hiệu suất làm việc của các bộ nha tăng lên rất nhiều, cộng thêm việc này do Thừa Bình Đế căn dặn, cho nên bất kể là Hộ bộ hay Công bộ đều vô cùng tích cực.

Tỉnh An Hầu phủ chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn thực sự là đại điển lập trử, sách lập Hoàng thái tử, cần tế trời đất, Thái miếu, xã tắc, cùng mẫu hậu của Thái tử, là đại sự quốc gia.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không có cơ hội tham gia đại điển lập trử, hấn đến kinh đô, chuyện nên làm cũng đã làm xong, mà bên Trọng Sơn trấn còn rất nhiều việc đang chờ hấn, cần phải nhanh chóng trở về.

Sau khi tiếp nhận Hầu phủ và ruộng đất, Dương Chính Sơn liền thu dọn hành lý chuẩn bị trở về Trọng Sơn trấn.

Về phần quản lý Hầu phủ và ruộng đất, đương nhiên do Lục Thọ - người quản lý Dương gia ở kinh đô phụ trách, những chuyện vặt vãnh này căn bản không cần Dương Chính Sơn phải bận tâm.

Trước khi rời kinh, Dương Chính Sơn lại gặp Chu Lan một lần, chủ yếu là vì chuyện của Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch và Dương Thừa Húc.

Ba người Dương Minh Vũ muốn theo hấn về Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn đã đồng ý, nhưng chuyện này còn phải được Chu Lan đồng ý mới được, dù sao Chu Lan mới là cấp trên trực tiếp của bọn họ.

Ngoài Chu Lan, còn phải có lệnh điều động của Binh bộ.

Lệnh điều động của Binh bộ hấn là không có vấn đề gì, Dương Chính Sơn hiện giờ là tân quý, Binh bộ ít nhiều cũng phải nể mặt, nếu có thêm sự giúp đỡ của Chu Lan và Lương

Trữ, điều ba người Dương Minh Vũ trở lại Trọng Sơn trấn hẳn là không khó.

Về phần Chu Lan có đồng ý hay không, đương nhiên là không có gì phải nghi ngờ.

“Là ta đã làm lỡ dở bọn họ!”

Trong Ninh Quốc Công phủ, Chu Lan có chút buồn bã nói.

“Ha ha, Chu tướng quân sao lại nói vậy, bọn họ vào cấm quân một chuyến, cũng xem như một loại rèn luyện!” Dương Chính Sơn cười nói.

Lúc đầu Chu Lan đưa ba người Dương Minh Vũ đến kinh đô, cũng là xem trọng năng lực của bọn họ.

Ba người Dương Minh Vũ làm việc trong cấm quân cũng không phải không có lợi ích, ít nhất có thể mở mang tầm mắt, tăng cường hiểu biết về triều cục và thời cuộc.

Chu Lan nói làm lỡ dở bọn họ, là vì trong cấm quân rất khó thăng tiến, nếu ba người Dương Minh Vũ vẫn ở Trọng Sơn trấn, hiện tại có lẽ đã có thể làm Tham tướng.

Hiện tại, bọn họ đã ở trong cấm quân sáu năm, dù được điều về Trọng Sơn trấn, cũng chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ Du kích tướng quân.

Có được tât có mất, đây cũng là chuyện không thể làm gì được.

“Chỉ cần bọn họ muốn, ta có thể giúp điều bọn họ về Trọng Sơn trấn!”

Chu Lan mỉm cười, nhìn Dương Chính Sơn, ánh mắt trong veo lưu chuyển, “Lúc trước ta thật không ngờ ngươi lại có ngày hôm nay!”

“Chuyện này phải cảm ơn Chu tướng quân nâng đỡ!”
Dương Chính Sơn chấp tay thi lễ.

Chu Lan phát tay nói: “Ta cũng không giúp được người bao nhiêu, thôi vậy, còn chưa chúc mừng người đâu! Hôm nay ở lại trong phủ dùng cơm đi, chúc mừng người được phong hầu!”

Mấy ngày trước, Ninh Quốc Công phủ đã chúc mừng Dương Chính Sơn, người đến Dương phủ chúc mừng là thế tử Chu Tự, còn Chu Lan không đích thân đến.

“Cũng được, lão phu đã lâu không uống rượu với Chu tướng quân rồi, ha ha ha ~” Dương Chính Sơn cười sáng khoái nói.

“Uống rượu! Tĩnh An Hầu muốn uống rượu, tại hạ phải đích thân tiếp rượu mới được!”

Lúc này, Chu Tự từ bên ngoài đi vào, vui vẻ nói với Dương Chính Sơn.

“Thế tử có nhã hứng này, lão phu đương nhiên phải bồi tiếp đến cùng!”

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không khách sáo với Chu Tự.

Sau đó, hắn cùng hai huynh muội Chu Lan uống rượu một phen.

Món ăn do đầu bếp của Ninh Quốc Công phủ nấu, đầy đủ màu sắc, hương vị, rượu là rượu ngon ở kinh đô, tuy không có nhiều công hiệu như Bách Thảo tửu, nhưng lại thắng ở chỗ thơm ngon trong trẻo, là mỹ tửu hiếm có.

Ba người uống đến hoàng hôn, Dương Chính Sơn mới mãn nguyện về phủ.

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn lên đường rời khỏi kinh đô.

Thị phi ở kinh đô không liên quan nhiều đến hần, chuyên đi kinh đô lần này hần chỉ là người xem, đương nhiên cũng thu được không ít lợi ích.

Tĩnh An Hầu tam đẳng đời đời!

Gặp mặt Thừa Bình Đế!

Được ban một tòa phủ đệ và tám ngàn mẫu ruộng.

Có thể nói thu hoạch dồi dào.

Về điều này, Dương Chính Sơn rất hài lòng, tâm trạng khi trở về cũng rất tốt.

Khi hần trở lại Trọng Sơn quan, đã bước vào tháng mười một.

Thời tiết ở Trọng Sơn trấn đã rất lạnh, gió lạnh đến từ Tuyết Nguyên như lưỡi dao cắt vào mọi thứ, những đám mây dày nặng mang theo tuyết lớn bay bay rơi xuống.

Chương 848: Hỷ Sự Liên Miên (2)

Dương Chính Sơn khá may mắn, hấn đến Trọng Sơn quan, tuyệt mới bắt đầu rơi lớn.

Hậu viện Tổng binh phủ, cũng chính là phủ đệ của Dương gia ở Trọng Sơn quan, hiện tại đã là Tĩnh An Hầu phủ.

Phủ đệ ở kinh đô là Tĩnh An Hầu phủ, phủ đệ tạm thời ở Trọng Sơn trấn cũng là Tĩnh An Hầu phủ, giống như lúc trước Lương Trữ ở Trọng Sơn quan.

Lần này trở về, Dương Chính Sơn không sắp xếp người trở về báo tin trước, cho nên sau khi hấn vào cửa phủ, người nhà mới biết hấn đã trở về.

“Hầu gia trở về rồi, Hầu gia trở về rồi!” Đám hạ nhân thấy Dương Chính Sơn, từng người một kinh ngạc truyền tin.

Rất nhanh, Úc Thanh Y, Dương Minh Thành, Vương thị, Lý thị... lần lượt ra đón.

“Lão gia!” Úc Thanh Y thấy Dương Chính Sơn, ánh mắt trong trẻo, đầy tình cảm dịu dàng say đắm.

“Ha ha ha ~” Dương Chính Sơn cười lớn, đưa tay ôm eo nàng, “Phu nhân ở nhà có khỏe không?”

“Mọi thứ ở nhà đều tốt, thiếp thân cũng rất tốt!” Úc Thanh Y dịu dàng nói.

Nói đến đây, bọn họ đã nửa năm chưa gặp mặt, từ cuối tháng năm Dương Chính Sơn dẫn binh rời khỏi Đằng Long Vệ, đến bây giờ bọn họ mới đoàn tụ.

Ngoài niềm vui đoàn tụ, Úc Thanh Y còn vui mừng vì Dương Chính Sơn được phong hầu.

Dương Chính Sơn là Tĩnh An Hầu, vậy nàng chính là phu nhân Tĩnh An Hầu.

Ở Đại Vinh, công hầu cha truyền con nối là tước vị siêu phẩm, công hầu thế tập là chính nhất phẩm và tông nhất phẩm.

Nói cách khác, Dương Chính Sơn là Tĩnh An Hầu tông nhất phẩm, Úc Thanh Y là phu nhân Tĩnh An Hầu cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

Từ một nữ tử giang hồ trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đối với Úc Thanh Y mà nói quả thực giống như mơ.

Trước đây nhị phẩm cáo mệnh đã khiến nàng cảm thấy không chân thực, hiện tại là phu nhân Hầu tước càng khiến nàng có chút bối rối.

Từ khi biết Dương Chính Sơn được phong hầu, tâm trạng của Úc Thanh Y luôn ở trong trạng thái hỗn loạn.

Đặc biệt là trong tình huống Dương Chính Sơn không có ở bên, nàng càng như không có chỗ dựa.

Hiện tại thấy Dương Chính Sơn trở về, trái tim hỗn loạn của nàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại được một chút.

“Cha, cha ~~” Tiểu Minh Chiêu hò reo chạy tới.

Dương Chính Sơn bế nó lên, cười hỏi: “Có nhớ cha không?”

“Có ạ!” Minh Chiêu vui vẻ nói.

Trong những lời hỏi han vui vẻ ấm áp, Dương Chính Sơn đến chủ viện.

Phủ đệ phía sau Tổng binh phủ vẫn rất rộng rãi, cả nhà Dương gia ở trong phủ cũng không có vẻ chật chội.

Sau khi đến phòng khách của chủ viện, Dương Chính Sơn lại hỏi thăm tình hình trong nhà.

Thời gian này trong nhà xảy ra không ít chuyện, đầu tiên là chuyển nhà, từ Đằng Long Vệ chuyển đến trong Trọng Sơn quan, tiếp theo là Lâm Triễn thành thân, không sai, Lâm Triễn đã thành thân.

Nửa tháng trước, dưới sự sắp xếp của Dương gia, Lâm Triễn cưới Trịnh Tâm Niệm, trưởng nữ của Trịnh Hiểu.

Dương Chính Sơn đã bỏ lỡ hôn lễ của hai người, đây cũng là chuyện không thể làm gì được, ngày cưới đã định rồi, lúc đó Dương Chính Sơn cảm thấy tháng mười hẳn là có thể đánh xong quân đội Ô Lương, cho nên định ngày cưới của hai người vào ngày mười tám tháng mười.

Chỉ là hẳn không ngờ chiến tranh kết thúc, Thái tử lại phong hầu cho hẳn.

Lâm Triễn thành thân ngày mười tám tháng mười, Dương Chính Sơn cử hành lễ phong hầu ngày hai mươi tháng mười, cho nên Dương Chính Sơn chỉ có thể bỏ lỡ hôn lễ của hai người.

Trong phòng khách, Lâm Triễn dẫn theo Trịnh thị đến trước mặt Dương Chính Sơn, dập đầu dâng trà.

“Su phụ mời dùng trà!”

Dương Chính Sơn nhìn Trịnh Tâm Niệm, ừ, một tiểu cô nương rất thanh tú.

Trịnh Tâm Niệm hẳn là tiểu thư khuê các, nàng là trưởng nữ của Trịnh Hiểu, cũng là đại tiểu thư của Trịnh gia, mà Trịnh gia cũng xem như một gia tộc quan lại, tuy rằng nội tình hơi cạn một chút, nhưng truyền thừa cũng có trăm năm.

“Được!” Dương Chính Sơn cười ha hả nhận trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Sau đó nói với Ngô Hải bên cạnh: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi!” Ngô Hải vội vàng nói, sau đó để hai tiểu tư mang hai cái hộp gỗ đến.

“Sur phụ cũng không có thứ gì tốt tặng cho các con, hai miếng ngọc bội này không tồi, tặng cho các con!”

Dương Chính Sơn lấy ngọc bội từ trong hộp gỗ ra, đặt vào tay đôi vợ chồng trẻ.

Hai miếng ngọc bội là một đôi uyên ương, gồm có uyên ương, hoa sen, lá sen, biểu thị ý nghĩa vợ chồng hòa thuận, yêu thương nhau, sống đến đầu bạc.

Đương nhiên chất liệu là mỹ ngọc thượng đẳng, giá trị cũng không rẻ.

Đây là Dương Chính Sơn đặc biệt mua cho Lâm Triễn và Trịnh Tâm Niệm ở cửa hàng ngọc khí tại kinh đô.

“Cảm ơn sur phụ!” Hai vợ chồng Lâm Triễn dập đầu tạ ơn.

Dương Chính Sơn cười nói: “Đứng lên đi!”

Đợi hai người đứng dậy, Dương Chính Sơn đánh giá Lâm Triễn, tiểu hài tử lúc trước hiện tại đã trở thành công tử nho nhã, còn thành thân cưới vợ rồi.

“Sau này đừng phụ lòng vợ con!” Dương Chính Sơn dặn dò nói.

Hắn biết Lâm Triễn từ nhỏ đã là một hài tử có chủ kiến, hiện tại Lâm Triễn đã trưởng thành, tâm tư cũng nặng nề hơn nhiều.

Lâm Triển không phải là người an phận, tham vọng của hắn rất lớn, điều này có liên quan đến trải nghiệm của hắn.

Từ nhỏ nhà tan cửa nát, tuy rằng Dương gia thu dưỡng hắn, nhưng dù sao đây cũng là nương nhờ người khác.

Cho dù Dương gia đối xử với hắn rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là nhà của chính hắn.

Cộng thêm di nguyện của phụ thân hắn. Điều này khiến hắn từ nhỏ đã hiếu thắng.

Luyện võ học văn, đều khắc khổ nỗ lực, phấn đấu vươn lên.

Tính cách như vậy nói đơn giản chính là tham vọng lớn, nhưng may mắn là dưới sự che chở của Dương gia, Lâm Triển không đi lệch đường, tuy rằng tham vọng lớn một chút, nhưng không phải là người vô tình vô nghĩa.

Dương Chính Sơn chỉ lo lắng hắn vì công danh mà bỏ bê vợ con thôi.

“Đệ tử xin ghi nhớ lời dạy của sư phụ!” Lâm Triển nghiêm túc nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Sang năm ngươi phải tham gia kỳ thi mùa xuân, thời gian này ngươi hãy chuẩn bị cho tốt đi.”

“Đệ tử hiểu rồi!” Lâm Triển nói.

Dương Chính Sơn lại nhìn Trịnh thị, “Ta và phụ thân ngươi là bạn, ta với Lâm Triển vừa là sư vừa là cha, ngươi ở trong nhà cũng đừng quá câu nệ, cứ xem như nhà của mình, nếu bị ám ức, có thể tìm sư mẫu ngươi.”

Nương nhờ người khác chắc chắn không dễ chịu, Lâm Triển có lẽ đã quen rồi, nhưng Trịnh thị vừa mới gả đến, khó tránh khỏi không thích ứng.

“Thiếp thân không bị ảm ức, còn xin sư phụ yên tâm!” Giọng nói của Trịnh Tâm Niệm nhẹ nhàng uyển chuyển, giữa cử chỉ và hành động đều toát lên phong thái của tiểu thư khuê các.

“Vậy thì tốt! Chúng ta một nhà lớn như vậy không có nhiều quy củ, ha ha, cứ tùy ý một chút!” Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Nói chuyện với đôi vợ chồng trẻ một lúc, mọi người lần lượt tản đi chuẩn bị tiệc tối.

Lâm Triền thành thân, Dương Chính Sơn được phong hầu, có thể nói Dương gia là hỷ sự liên miên.

Hôm nay Dương Chính Sơn vừa trở về nhà, đương nhiên phải chúc mừng một phen.

Chương 849: Cháp Chương Trọng Sơn Trấn (1)

Mọi người đều đã đi lo công việc, chỉ có Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu vẫn chưa rời khỏi. Dương Chính Sơn nhìn hai tôn tử lớn, ánh mắt đầy trù ẻo.

Dương Thừa Nghiệp năm nay đã mười lăm tuổi, hai tháng trước vừa trở thành Võ giả. Với tư cách là đích tôn của Dương gia, thân phận của hắn hiện tại đã khác xưa rất nhiều.

Dương Chính Sơn, vị Tĩnh An Hầu thế tập này, sau này chắc chắn sẽ truyền tước vị lại cho Dương Minh Thành và Dương Thừa Nghiệp. Tương lai, Dương Thừa Nghiệp tối thiểu cũng là một Tĩnh An Bá nhị đẳng. Mặc dù hiện tại nói những chuyện này vẫn còn sớm, nhưng thân phận của Dương Thừa Nghiệp đã có sự thay đổi lớn.

Còn Dương Thừa Mậu năm nay cũng mười ba tuổi, vài năm nữa cũng nên thành thân sinh con rồi.

“Lại đây, để ta xem gần đây ngươi tu luyện có lười biếng không!” Dương Chính Sơn ngoắc tay, bảo Dương Thừa Nghiệp đi tới.

Dương Thừa Nghiệp ngoan ngoãn bước tới trước mặt Dương Chính Sơn. Dương Chính Sơn vươn tay, nắn nắn trên người hắn vài cái.

Ừm!

Xương cốt rắn chắc, da thịt săn chắc, khí tức trầm ổn, tinh thần phấn chấn, đích thực là thể trạng của một Võ giả.

Lại nhìn thân hình của Dương Thừa Nghiệp, ừm, Dương Thừa Nghiệp thừa hưởng hoàn toàn vóc dáng của Dương Minh Thành và Vương thị, mới mười lăm tuổi mà chiều cao đã gần 1m8, cũng không thấp hơn Dương Chính Sơn là bao.

Quan trọng hơn là Dương Thừa Nghiệp còn rất vạm vỡ, vai rộng eo thon.

Vóc dáng của Dương Minh Thành không cần phải nói, hắn đã được coi là vạm vỡ rồi. Còn vóc dáng của Vương thị thì luôn phát triển theo chiều ngang, mặc dù vì luyện võ nên nhìn không quá béo, nhưng cũng là vai rộng eo thon.

Có một đôi phu thê như vậy, vóc dáng của Dương Thừa Nghiệp cũng có thể hiểu được.

So sánh với hắn, Dương Thừa Mậu trông có vẻ gầy gò hơn một chút, mang khí chất của một thiếu niên tuần tú.

“Không tệ, hiện tại ngươi đã là Võ giả, sau này càng phải nỗ lực hơn nữa mới được!” Dương Chính Sơn khích lệ nói.

“Tôn nhi sẽ tiếp tục cố gắng!” Dương Thừa Nghiệp cười toe toét.

Dương Chính Sơn nhìn đích tôn, trong lòng càng thêm hài lòng.

Thế hệ thứ hai và thứ ba của Dương gia có sự khác biệt rất lớn.

Dương Minh Thành ba huynh đệ đều có thành tựu không tầm thường trên con đường Võ đạo, nhưng về học thức thì chỉ có Dương Minh Chí ham học một chút, miễn cưỡng được coi là có học thức.

So với bọn họ, thế hệ thứ ba của Dương gia đều được hưởng nền giáo dục tốt, về Võ đạo có Dương Chính Sơn đích thân chỉ dạy, trong nhà còn có rất nhiều Võ giả chỉ điểm. Về

học thức, nhờ có mối quan hệ với Lâm Triền, Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu cũng đọc sách từ nhỏ.

Không dám nói bọn hắn có thể trở thành văn võ toàn tài, nhưng chắc chắn những tài nguyên mà bọn hắn được hưởng sẽ vượt xa Dương Minh Thành ba huynh đệ, thành tựu trong tương lai cũng sẽ cao hơn Dương Minh Thành ba huynh đệ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện bọn hắn uống Linh Tuyền Thủy từ nhỏ thôi, tiềm lực và tư chất đã vượt xa Dương Minh Thành ba huynh đệ rồi.

Nhìn Dương Thừa Nghiệp cao lớn, Dương Chính Sơn quay đầu nói với Úc Thanh Y: “Thừa Nghiệp cũng đến tuổi nói chuyện hôn nhân rồi, khoảng thời gian này ngươi lo liệu một chút!”

Vừa dứt lời, mặt Dương Thừa Nghiệp lập tức đỏ bừng.

Thiếu niên nhỏ bé đã biết chuyện nam nữ rồi.

Úc Thanh Y che miệng cười nói: “Lão gia, ngươi không cần phải lo lắng đâu, khoảng thời gian này ngưỡng cửa nhà chúng ta sắp bị mấy bà mối giẫm nát rồi! Chỉ riêng những bà mối đến hỏi thăm hôn sự của Thừa Nghiệp đã có hơn chục người rồi!”

Dương Chính Sơn sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Trước kia mặc dù hắn là một vị Võ tướng danh tiếng lẫy lừng, nhưng vì Dương Minh Thành không có quan chức nên hôn sự của Dương Thừa Nghiệp cũng không được chào đón cho lắm. Thêm vào đó, bọn họ sống ở Đằng Long Vệ, những bà mối có thể đến cửa tự nhiên cũng rất ít.

Nhưng hiện tại Dương Chính Sơn đã có tước vị, Dương Thừa Nghiệp lại là đích tôn, sau này tối thiểu cũng là một Tĩnh An Bá nhị đẳng, thân phận như vậy, tự nhiên sẽ được chú ý trong chuyện hôn nhân.

Chính là hiện tại Dương gia ở Trọng Sơn Quan, nếu ở kinh thành, người đến hỏi thăm hôn sự của Dương Thừa Nghiệp còn nhiều hơn nữa.

“Ừm, cũng đúng, bất quá tôn tức tương lai của Dương gia chúng ta nhất định phải là người hiền lương thực đức, nếu không cũng phải có chút bản lĩnh, quá mức nhu nhược thì không được, người cũng hỏi thăm xem có ai thích hợp không!”

Dương Chính Sơn nói xong lại nhìn về phía Dương Thừa Mậu: “Thừa Mậu vài năm nữa cũng nên thành thân rồi, hiện tại cũng có thể định hôn sự trước!”

Thế hệ thứ ba của Dương gia đã trưởng thành rồi, Thừa Nghiệp mười lăm tuổi, Thừa Mậu mười ba tuổi, Minh Triết và Uyển Thanh mười hai tuổi, Giang Ninh mười tuổi, Thừa Hiền chín tuổi, Uyển Đình tám tuổi, nhìn từng người một đều sắp đến tuổi thành thân rồi.

“Ừm, cũng nên chuẩn bị rồi, tức phụ của lão đại đang buồn rầu chuyện này!” Úc Thanh Y nói.

“Buồn rầu chuyện gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tức phụ của lão đại muốn đi kinh thành xem thử!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn chột hiệu ra.

Tâm tư của Vương thị cũng đơn giản, thân phận của Dương Thừa Nghiệp đã thay đổi, Vương thị tự nhiên sẽ không vừa ý những tiểu thư quan gia ở Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn này, chắc chắn nàng muốn tìm một tôn tức có xuất thân từ gia đình huân quý cho Dương Thừa Nghiệp.

Chuyện này cũng bình thường, chuyện nam nữ kết hôn thường coi trọng môn đăng hộ đối, đặc biệt là Dương Thừa

Nghiệp vẫn là đích tôn của Dương gia, càng phải chú ý điểm này.

Đừng nói Vương thị thực dụng, đối với gia tộc mà nói, môn đăng hộ đối vô cùng quan trọng, quan hệ thông gia đại diện cho liên minh gia tộc.

Chương 850: Cháp Chương Trọng Sơn Trấn (2)

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng phải cân nhắc những điều này.

Mặc dù hắn vẫn luôn không quan tâm đến những chuyện này, nhưng trên thực tế, chuyện hôn nhân của Dương gia trong những năm gần đây đều có cân nhắc đến yếu tố môn đăng hộ đối.

Đây là sự thay đổi ngầm, quan niệm của Dương Chính Sơn cũng dần dần thay đổi theo.

“Đi kinh thành!” Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Các người đi một chuyến cũng tốt!”

Giao tiếp giữa nữ quyền khác với đàn ông, chủ đề nói chuyện giữa đàn ông phần lớn là quốc sự công vụ, còn chủ đề nói chuyện giữa nữ quyền chính là hôn sự của con cái.

Ở kinh thành, thường xuyên có người tổ chức yến hội ngắm hoa, uống trà... mục đích chính là để các nhà xem mặt tiêu bồi đến tuổi kết hôn, bàn bạc về hôn sự.

Nói đơn giản, đây chính là những buổi xem mặt.

Dương gia là gia tộc mới nổi, nhưng luôn ở Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn, rất ít khi tham gia những buổi yến hội như vậy, nhưng sau này Dương gia muốn hòa nhập vào vòng tròn quan lại huân quý ở kinh thành, chắc chắn không thể thiếu những buổi yến hội như vậy.

Dương Chính Sơn cảm thấy đề Úc Thanh Y và Vương thị đi kinh thành xem thử cũng là chuyện tốt.

“Thích hợp không?” Úc Thanh Y có chút do dự.

“Có gì không thích hợp chứ, đừng quên Vân Tuyết vẫn còn ở kinh thành, có nàng giúp đỡ, các người sẽ nhanh chóng làm quen với tình hình ở kinh thành thôi!”

“Thế này đi, cứ định vào đầu năm sau, đúng lúc Lâm Triển cũng phải vào kinh dự thi, các người có thể đi cùng nhau!”

Dương Chính Sơn nói.

Chuyện này cứ quyết định tạm thời như vậy, Dương Chính Sơn đã hạ quyết tâm để Dương gia hòa nhập vào vòng tròn quan lại huân quý ở kinh thành, tự nhiên phải thường xuyên đến kinh thành mới được.

Buổi tối, tiệc gia đình của Dương gia tổ chức vô cùng náo nhiệt.

Trừ Dương Vân Tuyết ở kinh thành và Dương Minh Chí đã đi Phục Châu Thành, gần như tất cả mọi người trong Dương gia đều có mặt, ngay cả Vương Vân Kiều và Tống Hạo cũng đến.

Tuy nhiên, đối với Dương gia, náo nhiệt hơn vẫn còn ở phía sau.

Theo Dương Chính Sơn trở về, lớn nhỏ quan viên ở Trọng Sơn Trấn đều đến chúc mừng Dương Chính Sơn được phong hầu.

Bàng Thường, Ngưu Trang, Đường Phi Hồ, Tạ Uyên, Hàn Thừa... từng người đều chạy đến.

Dương Chính Sơn chính thức từ Dương tướng quân thăng cấp thành hầu gia.

Còn Dương gia cũng trở thành Hầu phủ, hơn nữa còn là Hầu phủ duy nhất ở Trọng Sơn Trấn.

Tuy nhiên, sự náo nhiệt này rất nhanh đã bị Dương Chính Sơn dập tắt.

Toàn là người quen, Dương Chính Sơn cũng lười khách sáo với những người này, tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi mọi người xong là kết thúc.

Sau đó, Dương Chính Sơn tập trung tinh lực vào công vụ.

Triều đình ban thưởng cho Đăng Long Vệ và các tướng sĩ ở Trọng Sơn Trấn cũng dần dần được thực hiện.

Tuân theo đề nghị của Dương Chính Sơn, Đăng Long Vệ được chia thành Đăng Long Tứ Vệ, thiết lập bốn ty chỉ huy sứ tiền, hậu, tả, hữu.

Dư Thông Hải đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ của Đăng Long Tiền Vệ, xây dựng nha môn ty chỉ huy sứ xung quanh bến tàu trước đây của Đăng Long Vệ.

Ô Trọng Triệt đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ của Đăng Long Hậu Vệ, thành vệ cũ của Đăng Long Vệ thuộc về Đăng Long Hậu Vệ, diêm trường cũng thuộc về Đăng Long Hậu Vệ.

Hàn Thừa đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ của Đăng Long Tả Vệ, Trương Nguyên Vũ đảm nhiệm chức vụ chỉ huy sứ của Đăng Long Hữu Vệ, vệ thành của hai vệ này được chọn xây dựng ở một thiên hộ sở.

Thương thuyền thuộc về Đăng Long Vệ trước đây, bị Dương Chính Sơn chia thành bốn hạm đội, mỗi vệ một hạm đội.

Mặc dù Đăng Long Vệ được chia thành bốn vệ, nhưng bốn vệ vẫn là một thể thống nhất, hạm đội ra khơi vẫn cần thủy sư hộ tống, hàng hóa giao thương thì cần ba vệ khác bảo vệ.

Hải thương chặt chẽ buộc bốn vệ lại với nhau.

Còn về việc đánh thuế thương thuyền dân gian, Dương Chính Sơn giao cho triều đình.

Triều đình sẽ thiết lập Liêu Đông Thuyền Bạc Ty tại Liêu An Phủ, sau này thương thuyền ra vào Đằng Long Vệ đều phải nộp thuế cho Liêu Đông Thuyền Bạc Ty.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, theo sự phát triển lớn mạnh của hải thương ở Đằng Long Vệ, đã ảnh hưởng đến thu nhập của Ký Châu Thuyền Bạc Ty, hơn nữa triều đình cũng sẽ không để mặc cho Đằng Long Vệ chiếm miếng mỡ béo bở này mãi, vì vậy triều đình nhúng tay vào hải thương của Đằng Long Vệ là không thể tránh khỏi.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng tranh thủ được một chút lợi ích cho Đằng Long Vệ, chính là thuế hải thương của Liêu Đông Thuyền Bạc Ty tại Đằng Long Vệ sẽ giảm một nửa, cũng chính là một nửa so với thuế của các Thuyền Bạc Ty khác.

Đây là điều mà Dương Chính Sơn tranh thủ được từ Thừa Bình Đế, là để lại một chút ưu thế cho hải thương của Đằng Long Vệ.

Bên này Trọng Sơn Trấn, binh đình của Đằng Long Vệ trước đây đều quay trở về Đằng Long Vệ, Ngũ Quân Doanh sẽ ở lại Trọng Sơn Quan làm nền tảng cho Trấn Tiêu Doanh.

Ngưu Trang với chức vụ đô chỉ huy đồng tri đảm nhiệm chức vụ tham tướng của Trung Lộ Kiến Ninh Vệ.

Đường Phi Hồ với chức vụ đô chỉ huy đồng tri đảm nhiệm chức vụ tham tướng của Trung Lộ Kim Châu Vệ.

Hai người này chỉ thăng một cấp về mặt phẩm cấp, từ đô chỉ huy sứ khiêm sự thăng lên đô chỉ huy đồng tri, chức vụ thực tế không thăng tiến.

Trương Thừa Chí, Tàn Hạc, Tạ Uyên, Dương Minh Chí bốn người với chức vụ đô chỉ huy khiêm sự lần lượt đảm nhiệm chức vụ tham tướng của Đông Lộ Tùng Châu Vệ, Nam Lộ Định Liêu Vệ, Tây Lộ Đại Ninh Vệ và Bắc Lộ Phục Châu Vệ.

Ngoài ra, Tống Đại Sơn, Lạc Phi Vũ, Dương Minh Vũ, Dương Minh Trấn, Dương Thừa Trạch lần lượt đảm nhiệm chức vụ du kích tướng quân của năm doanh tiền, hậu, tả, hữu, trung của Trấn Tiêu Doanh.

Dương Minh Hạo, Dương Thừa Húc, Hàn Phi, Dương Thừa Chương, Tả Vạn... đảm nhiệm chức vụ tọa doanh quan của năm doanh Trấn Tiêu Doanh.

Chu Nhân vào nha môn đô ti, đảm nhiệm chức vụ kinh lịch chính lục phẩm.

Lục Văn Hoa ở lại tổng binh phủ, với chức vụ tri sự chính lục phẩm làm trợ thủ của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn lại điều Lục Văn Xuân từ Nghênh Hà Bảo ra, vào nha môn đô ti đảm nhiệm chức vụ đoán sự chính lục phẩm.

Những năm gần đây, Lục Văn Xuân vẫn luôn ở Nghênh Hà Bảo đảm nhiệm chức vụ trấn phó, quan thủ bị ở Nghênh Hà Bảo đã thay đổi ba người rồi, nhưng Lục Văn Xuân vẫn đảm nhiệm chức vụ trấn phó suốt mười năm, đến nay Lục Văn Xuân đã gần bốn mươi tuổi rồi.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, mặc dù Lục Văn Xuân là trưởng tôn của Lục gia, nhưng tư chất của hắn không nổi bật, có chút văn không thành võ không xong, thêm vào đó tuổi tác cũng lớn, Dương Chính Sơn muốn đề bạt hắn, cũng không có vị trí thích hợp.

Nhưng được cái là hấn làm việc ổn định, hiện tại Dương Chính Sơn đang lúc cần người, cũng điều hấn đến nha môn đô ti.

Về phần vì sao Dương Chính Sơn lại sắp xếp Chu Nhân và Lục Văn Xuân ở nha môn đô ti, chính là vì nha môn đô ti chấp chương tất cả quân hộ ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn không thể bỏ nhiệm đô chỉ huy sứ, nên trước tiên chiếm lấy kinh lịch ty và đoán sự ty của nha môn đô ti đã.

Tránh đến lúc đó triều đình sắp xếp một đô chỉ huy sứ không nghe lời đến, ảnh hưởng đến việc bố trí của hấn ở Trọng Sơn Trấn.

So sánh với nó, Dương Chính Sơn không can thiệp quá nhiều vào bố chính sứ ty và án sát sứ ty, đó là phạm vi quyền hạn của Bàng Thường, mặc dù hiện nay Dương Chính Sơn là Tĩnh An Hầu, nhưng cũng không thể coi thường sự tồn tại của Bàng Thường.

Dưới sự bố trí như vậy, Dương Chính Sơn có thể nắm chắc Trấn Tiêu Ngũ Doanh trong tay, hơn nữa có thể nắm chắc quyền lực đối với tham tướng các lộ và nha môn đô ti.

Mặc dù không thể nắm giữ hoàn toàn Trọng Sơn Trấn trong tay, nhưng có thể đảm bảo mệnh lệnh của hấn được truyền đến từng góc ngách ở Trọng Sơn Trấn.

Theo tham tướng các lộ vào vị trí và khung sườn của Trấn Tiêu Ngũ Doanh được xây dựng lên, cục diện ở Trọng Sơn Trấn cũng dần dần ổn định lại.

Chương 851: Quan viên các nha môn đến nhậm chức (1)

Gần cuối năm, các quan viên triều đình bổ nhiệm lần lượt đến nhậm chức.

Đầu tiên là Lục Sùng Đức, cựu Tuần phủ của Trọng Sơn trấn, được điều đi làm Bố chính sứ Liêu Viễn. Đây xem như giáng chức điều đi, bởi dù cả hai chức vụ đều là tòng nhị phẩm, nhưng quyền lực của Tuần phủ Trọng Sơn trấn cao hơn một bậc.

Lục Sùng Đức đã làm Tuần phủ ở Trọng Sơn trấn mười năm. Nếu không có cuộc phản loạn của Kế Phi Ngữ, lão có lẽ đã sớm vào kinh, thăng làm Lục bộ Thượng thư, thậm chí tương lai còn có cơ hội vào Nội các.

Đáng tiếc, cuộc phản loạn ở Trọng Sơn trấn ảnh hưởng rất lớn đến lão, khiến cơ hội vào Nội các gần như mất hẳn.

Sau khi Lục Sùng Đức đi Liêu Đông, Bành Thường cũng vững vàng ngồi lên ghế Tuần phủ Trọng Sơn trấn.

Tiếp theo, các quan viên mới của Trọng Sơn trấn như Đô chỉ huy sứ, Bố chính sứ, Án sát sứ và Thái giám trấn thủ cũng lần lượt đến nhậm chức.

Ninh Thanh Hạ, Đô chỉ huy sứ mới, vốn là Đô chỉ huy đồng tri của Bắc Nguyên trấn, từng giữ chức Tham tướng ở Thạch Mã vệ, Thượng Bắc lộ, Bắc Nguyên trấn.

Từ Tham tướng điều lên Đô chỉ huy sứ, thực chất là thăng chức nhưng lại bị giáng quyền.

Mặc dù Đô chỉ huy sứ có cấp bậc cao, nhưng thực tế không có binh quyền, ở cơ quan Đô ty của biên trấn chỉ như một nha môn hành chính, tương tự Bộ chính sứ.

Tuy nhiên, Ninh Thanh Hạ không bị giáng quyền vì phạm lỗi, mà do tuổi tác đã lớn.

Ninh Thanh Hạ đã ngoài sáu mươi, sức mạnh và tinh thần đều suy giảm, không cho phép lão xông pha chiến trường nữa. Việc lão được thăng làm Đô chỉ huy sứ của Trọng Sơn trấn, gần như là lui về tuyền sau.

Tình huống này rất phổ biến ở các biên trấn Đại Vinh, một số lão tướng không thể ra trận nữa sẽ lui về tuyền sau, hoặc thăng làm Đô chỉ huy sứ, hoặc giữ một chức nhàn tản để dưỡng già.

Tổng Anh, Bộ chính sứ mới, Trương Thông, Án sát sứ mới, cả hai đều được thăng chức từ tỉnh Liêu Viễn, là những người do Bành Thường tiến cử.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến việc này, Bành Thường đã đến Trọng Sơn trấn, tự nhiên cũng muốn mang theo vài thuộc hạ thân tín, đó là chuyện bình thường, không liên quan gì đến Dương Chính Sơn.

Người thực sự ảnh hưởng đến Dương Chính Sơn nhiều hơn là Thái giám trấn thủ mới.

Lữ Hoa, Thái giám trấn thủ trước đây, đã biến mất khi Dương Chính Sơn vào kinh, người mới là Trương Minh Trung.

Khi Dương Chính Sơn biết Thái giám trấn thủ mới là Trương Minh Trung, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì lão quen biết vị Trương công công này.

Trương Minh Trung, vốn là Nội quan chánh ngũ phẩm, thuộc Đô tri giám, nghe lệnh bên cạnh hoàng đế ở Hoàng thành. Dương Chính Sơn đã từng giao tiếp một lần, khi Dương Chính Sơn được thăng làm Đăng Long vệ Chỉ huy sứ, chính vị Trương công công này đã đến An Nguyên thành truyền chỉ.

Những năm qua, Dương Chính Sơn cũng duy trì liên lạc với vị Trương công công này, mỗi dịp lễ Tết đều sắp xếp người gửi một món quà lễ đến, không nhiều nhưng cũng coi như một tấm lòng.

Ngày 18 tháng Chạp.

Trương Minh Trung đến Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn và Bành Thường đích thân ra ngoài thành nghênh đón.

Mặc dù Thái giám trấn thủ chỉ là một hoạn quan, nhưng không còn cách nào, người ta đại diện cho hoàng đế ở đây.

Nếu Thái giám trấn thủ làm loạn ở Trọng Sơn trấn, những ngày tháng sau này của Dương Chính Sơn và Bành Thường chắc chắn không yên ổn.

Trương Minh Trung không phải Trần Tổ Xương, Trần Tổ Xương là người do Thái tử bị phế sắp xếp đến, Bành Thường có thể mạo hiểm đắc tội với Thái tử bị phế để đuổi Trần Tổ Xương đi.

Còn Trương Minh Trung là do hoàng đế lão nhi sắp xếp đến, chẳng lẽ Bành Thường có thể đi đắc tội với hoàng đế lão nhi sao?

Vì vậy, đối với Trương Minh Trung, Dương Chính Sơn và Bành Thường đều tỏ ra đặc biệt cẩn thận.

Đoàn xe dài đến trước cổng thành Trọng Sơn quan, Trương Minh Trung khoác áo lông bước xuống xe ngựa.

“Ôi chao, để Dương hầu gia và Bành đại nhân ra ngoài thành nghênh đón, thật là làm rớt giá của nhà rồi!”

Vừa bước xuống xe ngựa, Trương Minh Trung đã cười nói.

Dương Chính Sơn nghe vậy, cũng nở nụ cười thân thiện, “Ha ha, Trương công công, lão phu đã chờ đợi lâu rồi, rượu ở Tổng binh phủ đã được hâm nóng, trời lạnh giá thế này, Trương công công phải cùng lão phu uống vài chén mới được!”

“Để hầu gia phải bận tâm rồi!” Trương Minh Trung rất khéo léo, thái độ vô cùng khiêm tốn, không hề có vẻ kiêu ngạo.

Sau đó, ba người vừa nói chuyện vừa cười đi vào thành, đến Tổng binh phủ.

Dương Chính Sơn không nói dối, lão thực sự đã cho người chuẩn bị rượu, không chỉ có rượu mà còn có cả những món ăn ngon.

Ba người ngồi cùng nhau nâng ly, sau vài tuần rượu, Dương Chính Sơn cũng hiểu rõ thái độ của Trương Minh Trung.

Trương Minh Trung rõ ràng là được Thừa Bình Đế đặc biệt sắp xếp đến, có lẽ là Thừa Bình Đế đã dặn dò từ trước, hoặc cũng có thể là người khác đã dặn dò, tóm lại Trương Minh Trung tỏ ra rất khiêm tốn đối với Dương Chính Sơn và Bành Thường.

Quyền lực của Thái giám trấn thủ có thể lớn có thể nhỏ, nhỏ thì chỉ là bù nhìn, lớn thì có thể can thiệp vào quân đội, thậm chí thống lĩnh quân đội.

“Hầu gia yên tâm, nhà đã đến Trọng Sơn trấn, nhất định sẽ góp sức cho quân vụ của Trọng Sơn trấn, sau này nếu hầu gia có cần, nhà nguyện nghe theo sự điều động của hầu gia!”

Nghe những lời này, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy hơi ngại.

Tuy nhiên, từ lời nói này có thể thấy, Trương Minh Trung không phải là người gây rối.

Nghĩ đến những Thái giám trấn thủ trước đây của Trọng Sơn trấn, khi Dương Chính Sơn mới đến Trọng Sơn trấn, Thái giám trấn thủ là Trương Ngọc Đức, đó là một kẻ tham lam vô độ, không chỉ tham lam mà còn đưa cả đám hậu bối trong tộc đến Trọng Sơn quan, khiến nơi đây trở nên hỗn loạn.

Chương 852: Quan viên các nha môn đến nhậm chức (2)

Sau khi Trương Ngọc Đức sụp đổ, đến lượt Lữ Hoa, Lữ Hoa như một bù nhìn, không hề quan tâm đến quân chính của Trọng Sơn trấn, toàn bộ tâm trí đều dồn vào Mật Vũ vệ.

Tiếp theo là Trần Tổ Xương, tên này chưa đến Trọng Sơn trấn đã bắt đầu vươn tay đòi tiền, nếu không phải Bành Thường đủ cứng rắn, đuổi tên này đi ngay lập tức, còn không biết hắn sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối.

Còn Trương Minh Trung hiện tại có vẻ không tồi, Dương Chính Sơn cũng không yêu cầu quá cao, chỉ cần không gây rối là được, nếu chỉ tham chút tiền, Dương Chính Sơn cũng không ngại nhắm mắt làm ngơ.

Tuy nhiên, rõ ràng sự lo lắng của Dương Chính Sơn là thừa.

Trương Minh Trung còn tận tụy và trách nhiệm hơn cả dự đoán của lão, hơn nữa hoàn toàn không có ý định vươn tay đòi tiền.

Thực ra, điều này cũng hợp lý.

Trương Minh Trung không phải là một thái giám bình thường, hắn là thái giám bên cạnh Thừa Bình Đế, ngày thường ở gần Thừa Bình Đế phục vụ, tự nhiên không giống như những thái giám khác có tầm nhìn hạn hẹp.

Vài ngày sau, Trương Minh Trung thường xuyên đến các nha môn lớn ở Trọng Sơn quan, tìm hiểu về quân chính của Trọng Sơn trấn, kiểm tra tình hình các mặt.

Mặc dù việc hấn làm như vậy khiến các nha môn có chút áp lực, nhưng hấn không làm gì quá đáng, thậm chí có người đưa tiền cho hấn, hấn cũng từ chối một cách nghiêm khắc.

Thấy Trương Minh Trung dường như thực sự có ý định làm việc, Dương Chính Sơn mới hoàn toàn yên tâm.

Tết đến gần, công việc và việc nhà bận rộn, Dương Chính Sơn cũng không còn tâm trí tiếp tục theo dõi Trương Minh Trung.

Việc trong nhà có Úc Thanh Y và Dương Minh Thành quán xuyên, Dương Chính Sơn không cần lo lắng quá nhiều, nhưng công việc thì Dương Chính Sơn thực sự phải bỏ ra một chút tâm sức mới được.

Trọng Sơn trấn không giống Đằng Long vệ, mặc dù Đằng Long vệ có hơn hai vạn hộ quân hộ, nhưng thực tế tình hình nội bộ tương đối đơn giản, chỉ cần nắm được nha môn Vệ ti, rất nhanh chóng có thể đi vào quỹ đạo.

Trọng Sơn trấn có biên thù hơn tám trăm dặm, hơn một ngàn ba trăm trạm canh lửa, gần hai trăm đồn trại, hơn hai mươi thành trì lớn nhỏ.

Quân hộ mười lăm vạn hộ, dân thường cũng có tám vạn hộ, dân số hơn một triệu, không kém gì một tỉnh.

Hiện nay, địa giới của Trọng Sơn trấn cũng rất rộng lớn, phía tây giáp Bắc Nguyên trấn, phía đông giáp Liêu Hải, phía nam giáp Liêu Đông và Liêu Tây, phía bắc kéo dài đến tận vùng Tuyết Nguyên.

Chiều dài từ đông sang tây hơn tám trăm dặm, chiều dài từ nam đến bắc gần một ngàn năm trăm dặm.

Nếu xét về diện tích, hiện tại Trọng Sơn trấn còn lớn hơn cả Liêu Đông và Liêu Tây cộng lại.

Tuy nhiên, hiện tại diện tích mà Trọng Sơn trấn thực sự kiểm soát được chỉ có Trọng Sơn trấn ban đầu và khu vực xung quanh Phục Châu thành trong phạm vi ba trăm dặm, gần một nửa diện tích vẫn đang trong tình trạng mất kiểm soát.

Từ khi trở về từ kinh đô, Dương Chính Sơn luôn lập kế hoạch cho sự phát triển tương lai của Trọng Sơn trấn.

Mặc dù trước đây lão đã nghĩ đến nhiều điều, nhưng nhiều chi tiết vẫn cần phải xem xét kỹ lưỡng.

Trị đại quốc như nấu cá nhỏ!

Thuyền nhỏ dễ quay đầu.

Trước đây, Dương Chính Sơn quản lý ít quân hộ, các chính sách ban hành thực hiện tương đối dễ dàng, cho dù chính sách có vấn đề cũng có thể điều chỉnh.

Nhưng hiện tại không giống trước, bất kỳ chính sách nào được Tổng binh phủ ban hành cũng sẽ ảnh hưởng đến hàng chục ngàn người, thậm chí ảnh hưởng đến hàng trăm ngàn người.

Vì vậy, trong việc quản lý Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn phải hết sức cẩn thận, để tránh gây ra hậu quả khó có thể khắc phục.

Tuy nhiên, về chính sách, thực ra vẫn là những việc mà Dương Chính Sơn đã làm trước đây.

Luyện binh, xóa đói giảm nghèo, phát triển kinh tế, Trọng Sơn trấn thêm một điều nữa là khai thác Bắc Địa.

Việc luyện binh là dễ thực hiện nhất, bắt đầu từ năm doanh trại của Trấn tiêu, sau đó để các doanh trại viện binh lần lượt đến Trọng Sơn trấn huấn luyện, còn binh lính bình thường thì do các vệ sở ở các nơi chịu trách nhiệm huấn luyện.

Hiện tại, Dương Chính Sơn chắc chắn không thể cung cấp linh tuyến thủy cho mỗi tướng sĩ và binh lính của Trọng Sơn trấn, lão đã quyết định tập trung huấn luyện vào năm doanh trại của Trấn tiêu, các doanh trại viện binh chỉ cần huấn luyện hai đến ba tháng là được.

Không còn cách nào khác, theo kế hoạch của lão, Trấn tiêu sẽ có ba vạn tướng sĩ, chỉ riêng việc huấn luyện Trấn tiêu đã mất hai đến ba năm, mặc dù các doanh trại viện binh có thể huấn luyện cùng lúc, nhưng chắc chắn không thể ở lại Trọng Sơn quan trong thời gian dài.

So với luyện binh, xóa đói giảm nghèo và phát triển kinh tế khó khăn hơn nhiều.

Đằng Long vệ phát triển năm năm mới có được sự giàu có như hiện nay, còn Trọng Sơn trấn muốn giải quyết vấn đề cơm ăn áo mặc cho dân số hơn một triệu người, ước chừng cũng phải mất năm năm.

Tuy nhiên, hiện tại Trọng Sơn trấn cũng không phải là không có lợi thế, trước tiên là về tiền bạc, Trọng Sơn trấn không thiếu, Dương Chính Sơn đã cướp được số tài sản mà đại quân Ngột Lương cướp bóc được.

Ngoại trừ phần chia cho cấm quân và khen thưởng tướng sĩ, vẫn còn lại hơn một trăm ba mươi vạn lượng.

Hơn một trăm ba mươi vạn lượng này hiện đang nằm trong kho bạc của Tổng binh phủ.

Tất nhiên, đây là đã nhập vào công quỹ, Dương Chính Sơn đã báo cáo với Trung quân Đô đốc phủ và Bộ Binh, thậm chí còn nói với Thừa Bình Đế.

Khi ở kinh đô, quyền sở hữu của số tiền này đã được xác định.

Trong đó, tám mươi vạn lượng được giữ lại ở Trọng Sơn trấn, dùng làm kinh phí để Trọng Sơn trấn tái thiết Trấn tiêu và viện binh, hơn năm mươi vạn lượng còn lại sẽ trả lại cho Liêu Tây.

Dù sao, số tiền này đều là do đại quân Ngột Lương cướp bóc từ Liêu Tây, hơn nữa hiện tại Liêu Tây vô cùng thâm khổ, dân chúng thương vong nhiều, các cấp quan phủ thiếu tiền thiếu lương thực.

Ước chừng phải mất năm sáu năm, Liêu Tây mới có thể phục hồi.

Việc của Liêu Tây không liên quan đến Dương Chính Sơn, lão có thể giữ lại tám mươi vạn lượng cho Trọng Sơn trấn đã là rất tốt.

Có tám mươi vạn lượng này, lão có thể làm được rất nhiều việc.

Ngoài tiền bạc, Trọng Sơn trấn còn có một kho báu lớn là Bắc Địa, nếu có thể khai thác Bắc Địa, nuôi sống ba triệu người cũng rất nhẹ nhàng.

Vì vậy, Dương Chính Sơn tập trung vào việc khai thác Bắc Địa trong kế hoạch phát triển của Trọng Sơn trấn.

Liên tiếp mấy ngày, Dương Chính Sơn cùng các quan lại của Tổng binh phủ và các quan viên của các nha môn khác thảo luận về kế hoạch phát triển tương lai của Trọng Sơn trấn.

Đặc biệt là Bành Thường, lão nhất định phải đạt được sự đồng thuận với Bành Thường, nếu không việc lão làm sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

May mắn thay, Bành Thường không phải là một quan chức ăn không ngồi rồi, hắn rất tán thành đề xuất của Dương Chính Sơn.

Chương 853: Vẽ Bánh Vẽ (1)

—

Trong thư phòng của Tuần phủ nha môn.

Dương Chính Sơn cùng Bàn Đường đang bàn bạc về kế hoạch khai phá Bắc Địa.

“Theo ý người, chúng ta phải xây dựng đến mười mấy tòa thành trấn ở Bắc Địa mới được!” Bàn Đường nhìn bản đồ Bắc Địa, đôi mày hơi nhíu lại.

Dựng thành không phải chuyện dễ dàng, cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực, hơn nữa còn chẳng phải chuyện có thể thấy được thành quả trong thời gian ngắn.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, “Không phải mười mấy tòa, mà là hơn ba mươi tòa!”

“Bàn đại nhân cũng đừng cảm thấy phiền phức, chuyện này không thể một sớm một chiều là thành, cần phải từng bước từng bước từ từ tiến hành mới được!”

“Ý của ta là sang năm chúng ta sẽ xây dựng một tòa thành dưới chân Hắc Vân Sơn, thành lập Hắc Vân Vệ, di chuyển quân hộ qua đó.”

Dương Chính Sơn chỉ vào vị trí Hắc Vân Sơn, tiếp tục nói: “Trên Hắc Vân Sơn có nguồn tài nguyên rừng núi phong phú, có thể sản xuất ra lượng lớn dược liệu, da thú, hàng hóa miền núi cùng các đặc sản khác!”

“Hơn nữa phía nam Hắc Vân Sơn còn có Tùng Nguyên Hà, có một vùng đất màu mỡ rộng lớn, có thể dùng để nuôi ngựa, chăn thả gia súc.”

“Hắc Vân Thành sau khi được xây dựng, chúng ta có thể vây quanh Hắc Vân Thành xây dựng thêm nhiều thôn trấn, những thôn trấn này đủ để chứa mười vạn nhân khẩu!”

“Chúng ta sẽ dùng ba năm để phát triển Hắc Vân Thành, sau đó từ Hắc Vân Thành tiến về phía đông, từ Phục Châu Thành tiến về phía tây, hai đầu cùng tiến, khai phá cả một khu vực rộng lớn này!”

Hắn vẽ một vòng tròn lớn giữa Hắc Vân Sơn và Phục Châu Thành.

Vòng tròn này chính là nơi màu mỡ nhất Bắc Địa, không chỉ đất đai phì nhiêu, tài nguyên dòng chảy cũng vô cùng phong phú, bất luận là khai hoang canh tác hay nuôi ngựa chăn thả gia súc đều vô cùng thích hợp.

Quan trọng nhất là khu vực này cách xa địa bàn Ô Lương Hồ tộc, sau khi Đông Hải Hồ tộc bị diệt, xung quanh không còn uy hiếp, Trọng Sơn Trấn có thể yên tâm phát triển ở đây.

Bàng Đường nhìn bản đồ, vẻ mặt nghiêm túc, “Muốn thực hiện được kế hoạch của ngươi, không có mười năm căn bản không hoàn thành nổi!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Mười năm sau, Trọng Sơn Trấn sẽ có một triệu mẫu ruộng tốt, có lượng lớn chiến mã, có vô số bò dê!”

Hắn đang vẽ bánh cho Bàng Đường, ừm, đây là một cái bánh vẽ có thể nhìn thấy được, có điều muốn làm ra được cái bánh này cũng chẳng dễ dàng gì.

Bàng Đường hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên, trong lòng có chút kích động.

Hắn bị kế hoạch to lớn này của Dương Chính Sơn làm cho chấn động.

Khai phá một vùng đất phồn hoa giàu có, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng vĩ đại.

Từ khi Đại Vinh lập quốc đến nay, nếu nói về người khai hoang mở rộng bờ cõi, tuyệt đối không thiếu, nhưng nếu hỏi ai đã cải tạo một vùng đất hoang vu thành một vùng đất màu mỡ, đó là chuyện chưa từng có.

Đừng nói là triều đại này, ngược về mấy ngàn năm trước, cũng không có ai làm qua chuyện như vậy.

Nếu kế hoạch này thật sự có thể hoàn thành, đó tuyệt đối là công lao to lớn, rạng rỡ muôn đời.

Bàng Đường động lòng rồi.

Hiện nay Bàng Đường đã năm mươi bảy tuổi, với tuổi tác của hắn, làm đến chức Tuần phủ Trọng Sơn Trấn hắn cũng là cực hạn rồi.

Muốn tiến thêm một bước nữa gần như là chuyện không thể.

Hồi tưởng lại con đường làm quan hơn ba mươi năm của mình, Bàng Đường cảm thấy bốn chữ “sống một đời vô vị” chính là hình dung tốt nhất.

Nếu sắp về hưu, có thể tạo ra một công lao to lớn lưu truyền thiên cổ ở Trọng Sơn Trấn, cũng không uổng hắn làm quan bốn mươi năm.

Ánh mắt hắn lại lần nữa rơi vào bản đồ, “Dân số thì sao? Trọng Sơn Trấn không có nhiều dân số để di dời như vậy!”

Dương Chính Sơn vượt râu, cười nói: “Chuyện này còn không đơn giản à, cầu triều đình điều người tới là được! Chỉ cần có thể đưa đến Trọng Sơn Trấn, chúng ta sẽ chia cho họ một mảnh đất hoang, cho họ nông cụ và hạt giống, cho họ một năm lương thực, miễn hai năm thuế ruộng và lao dịch cho họ.”

Địa phận Đại Vinh rất lớn, có một kinh mười ba tỉnh, cùng với chín đại biên trấn. Chiều dài từ đông sang tây vạn dặm, chiều rộng từ nam tới bắc tính cả Bắc Địa của Trọng Sơn Trấn cũng gần chín ngàn dặm.

Địa phận lớn như vậy, đương nhiên sẽ không phải tất cả các nơi đều là mưa thuận gió hòa, hạn hán, lũ lụt, động đất vân vân, đủ loại thiên tai gần như năm nào cũng có.

Trước đó những nạn dân di dời đến Đằng Long Vệ chính là vì hạn hán, hiện nay quân hộ ở Phục Châu Thành cũng phần lớn là vì gặp phải nạn đói nên mới di dời đến.

Một năm có thể chỉ di dời được mấy vạn dân chúng, nhưng ba năm năm năm, di dời mười mấy vạn dân chúng hẳn cũng không phải chuyện khó.

Bàng Đường cũng nghĩ tới những quân hộ ở Phục Châu Thành, khẽ gật đầu, “Vây chuyện này giao cho ta đi làm nhé!”

“Ha ha, vậy sau này sẽ phải làm phiền Bàng đại nhân rồi!” Dương Chính Sơn cười nói.

Bàng Đường khoát tay, “Đây là chức trách của bản quan!”

Hai người nhìn nhau cười, ý kiến coi như đã đạt được sự nhất trí.

Bàn bạc xong với Bàng Đường, Dương Chính Sơn trực tiếp từ Tuần phủ nha môn trở về phủ.

Sắp đến cuối năm, bên trong Trọng Sơn Quan cũng trở nên náo nhiệt hơn một chút, tuy rằng vẫn chưa khôi phục lại sự phồn vinh trước đây, nhưng đã có vài phần dấu hiệu phục hồi.

Trên đường có không ít quân hộ từ ngoài thành và thương nhân từ Liêu Đông đến.

Theo Trọng Sơn Trấn dần dần ổn định lại, thương đội Liêu Đông lại một lần nữa tràn vào Trọng Sơn Trấn, cho dù là gió

lạnh và bão tuyết cũng không ngăn được quyết tâm kiếm tiền của thương đội.

Nhìn con đường náo nhiệt, tâm tình của Dương Chính Sơn rất tốt.

“Lão gia, trong phủ có khách tới, Ngô quản gia đã dẫn người tới tiền sảnh rồi.”

Chương 854: Vẽ Bánh Vẽ (2)

Vừa mới trở lại hầu phủ, người gác cổng đã bẩm báo với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tùy ý hỏi: “Có biết là ai không?”

Tiền viện hầu phủ có ba gian sảnh là tiền sảnh, trung sảnh và hậu sảnh, tiếp đãi khách nhân khác nhau sẽ đi đến sảnh khác nhau.

Trung sảnh tiếp đãi khách nhân có quan hệ khá tốt hoặc khách nhân có thân phận khá cao, tương đối chính thức.

Hậu sảnh tính riêng tư tương đối tốt, thích hợp tiếp đãi khách nhân khá thân thiết. Chủ yếu dùng để người nhà uống trà, nói chuyện nhà.

Tiền sảnh là dùng để tiếp đãi khách nhân bình thường.

Ngô Hải đã dẫn người tới tiền sảnh, khách đến chắc chắn không phải nhân vật quan trọng gì.

“Hình như là một nhóm võ giả giang hồ!” Người gác cổng nói.

Thần sắc Dương Chính Sơn khựng lại, nhưng rất nhanh vẫn đi về phía tiền sảnh.

Võ giả giang hồ?

Chỗ này của hắn chính là hầu phủ, võ giả giang hồ bình thường căn bản không có tư cách tới bái phỏng.

Chờ sau khi hắn tiến vào tiền sảnh, lập tức hiểu được vì sao Ngô Hải lại ngênh đón võ giả giang hồ vào cửa.

Khách đến chính là đường chủ của Ngọc Hành Tinh Đường, La Kiện Tùng.

“Thảo dân La Kiện Tùng bái kiến hầu gia!” La Kiện Tùng thấy Dương Chính Sơn đến, vội vàng đứng dậy bái chào.

Dương Chính Sơn đi tới ghế chủ ngồi xuống, kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, “La đường chủ sao lại có nhân tâm tới phủ hầu gia của bản hầu làm khách thể này?”

“Thảo dân là đến đầu quân cho hầu gia!” La Kiện Tùng trầm giọng nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Đầu quân?”

“Xem ra Tinh Nguyệt Môn không dung được người rồi!”

Ở bến tàu Nhu Hà, La Kiện Tùng đã giết Tôn Xuân Sinh, lúc ấy Dương Chính Sơn đã biết Ngọc Hành Tinh Đường và Tinh Nguyệt Môn đã quyết liệt rồi.

Có điều hắn lại không ngờ tới La Kiện Tùng sẽ tới đầu quân cho mình.

La Kiện Tùng lộ ra một nụ cười khổ, “Thảo dân cũng không có cách nào khác, lúc trước nếu thảo dân tuân theo mệnh lệnh của tổng đường thì phải ra tay với hầu gia, làm trái mệnh lệnh của tổng đường thì sẽ trở thành phản đồ của Tinh Nguyệt Môn!”

“Thảo dân biết hầu gia nhân nghĩa, trong lòng cũng nhớ ân tình thiếu hầu gia lúc trước, cho nên chỉ có thể lựa chọn phản bội Tinh Nguyệt Môn!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, không khỏi cười nhạt, “Người nói như vậy, bản hầu còn phải cảm tạ người rồi!”

“Không dám!” La Kiện Tùng có chút căng thẳng nói.

Hắn nói những lời này chính là muốn để cho Dương Chính Sơn nể tình, về phần cảm tạ của Dương Chính Sơn, hắn là tuyệt đối không dám nhận.

Đùa cái gì vậy.

Trận chiến ở bên tàu Nhu Hà đã chứng minh thực lực của Dương Chính Sơn, lúc ấy cho dù là hắn và Tôn Xuân Sinh gia nhập, cũng chỉ là để dưới mũi thương của Dương Chính Sơn nhiều thêm hai vong hồn mà thôi, căn bản không thể uy hiếp được Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhận lấy chén trà Ngô Hải đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói: “Là chính ngươi muốn đầu quân cho bản hầu, hay là toàn bộ Ngọc Hành Tinh Đường muốn đầu quân cho bản hầu?”

“Thảo dân là đường chủ của Ngọc Hành Tinh Đường, đương nhiên là cùng tất cả huynh đệ của Ngọc Hành Tinh Đường đầu quân cho hầu gia!” La Kiện Tùng nói.

“Ừm, vậy ngươi định là nhập ngũ hay tự lập môn hộ?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Tiếp nhận sự đầu quân của Ngọc Hành Tinh Đường, tức là đã trở thành tử địch với Tinh Nguyệt Môn.

Dương Chính Sơn cũng không để ý tới sự uy hiếp của Tinh Nguyệt Môn, một môn phái giang hồ mà thôi, nhiều nhất là âm thầm ám sát, căn bản không dám quang minh chính đại đánh tới cửa.

“Thảo dân nguyện ý hiệu lực dưới trướng hầu gia, ba trăm đệ tử của Ngọc Hành Tinh Đường cũng nguyện ý nhập ngũ dưới trướng hầu gia!” La Kiện Tùng nói.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, không thể không nói lựa chọn của La Kiện Tùng rất sáng suốt.

Nếu La Kiện Tùng muốn tự lập môn hộ, Dương Chính Sơn căn bản sẽ không để ý tới hắn.

Bởi vì Dương Chính Sơn căn bản không có cần thiết phải ủng hộ một môn phái giang hồ, chuyện này không có bất kỳ lợi ích nào đối với hắn.

Nhưng La Kiện Tùng nguyên ý dẫn theo ba trăm đệ tử của Ngọc Hành Tinh Đường nhập ngũ thì không giống, vậy tức là sau này sẽ không còn Ngọc Hành Tinh Đường nữa, ba trăm đệ tử này chỉ là binh lính trong quân, không còn là võ giả giang hồ nữa.

Ba trăm võ giả, cũng coi như là một lực lượng không nhỏ.

“Nói một chút về thực lực của Ngọc Hành Tinh Đường các người đi!” Dương Chính Sơn nói.

Trong mắt La Kiện Tùng lóe lên một tia vui mừng, “Hồi bẩm hầu gia, đường của ta có một vị võ giả Hậu Thiên tầng tám, hai vị võ giả Hậu Thiên tầng bảy, từ Hậu Thiên tầng bốn đến tầng sáu có mười hai vị, dưới Hậu Thiên tầng bốn có ba mươi sáu vị! Võ giả Đoán Thẻ cảnh có hai trăm ba mươi tám vị.”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, thực lực của Ngọc Hành Tinh Đường vẫn là rất cường đại.

So với Thiên Thanh Kiếm Phái không biết cường đại hơn bao nhiêu lần, so với Hoành Dao Môn cũng không khác biệt lắm.

“Võ giả Hậu Thiên tầng tám là ai?”

“Là tiền bối Lý Thành Quốc, ông ấy hiện nay đã gần bảy mươi tuổi rồi!” La Kiện Tùng nói.

Dương Chính Sơn có chút thất vọng, gần bảy mươi tuổi, tức là ít nhất thực lực đã suy giảm năm thành, không thể xông pha chiến trường rồi.

“Hậu Thiên tăng bảy có Tiền Trung Hạ và Quý Chính Phi, hai người bọn họ đang ở độ tuổi sung sức nhất!” La Kiện Tùng thấy Dương Chính Sơn lộ ra thần sắc thất vọng, vội vàng bổ sung.

Muốn được coi trọng, phải thể hiện thực lực ra.

Cái gọi là độ tuổi sung sức nhất, chính là khoảng bốn mươi tuổi.

Dương Chính Sơn lại nhấp một ngụm trà, nghĩ nghĩ, nói: “Các người muốn nhập ngũ cũng được, bản hầu sẽ sắp xếp chức quan thích hợp cho các người, có điều bản hầu có một yêu cầu.”

“Hầu gia xin cứ nói!” La Kiện Tùng nghiêm nghị nói.

“Tiến vào trong quân, sẽ không còn đồng môn, chỉ có đồng bào!” Dương Chính Sơn nói.

Ý của hắn chính là sau này sẽ không còn Ngọc Hành Tinh Đường, ba trăm đệ tử này cũng không còn là đệ tử tông môn, chỉ là tướng sĩ của Trọng Sơn Trấn.

Đương nhiên, tiểu đoàn thể lấy La Kiện Tùng làm trung tâm vẫn sẽ tồn tại, đây là không thể nào tiêu trừ được.

Hơn nữa Trọng Sơn Trấn cũng không phải là không có tiểu đoàn thể, các tham tướng đều có thân tín của mình, ngay cả Bàn Đường cũng điều đến hai thuộc hạ được coi trọng, nhiều thêm một La Kiện Tùng cũng không sao.

“Thảo dân hiểu rõ, sau khi nhập ngũ, trên đời này sẽ không còn Ngọc Hành Tinh Đường nữa.”

Đối với chuyện này, La Kiện Tùng đã sớm có suy nghĩ.

Đã quyết định nhập ngũ, vậy cũng không cần phải cố chấp với quan hệ trước đây, sau khi nhập ngũ, mọi người mỗi người một ngả.

Chuyện này trước đó hẳn cũng đã nói với đám đệ tử của Ngọc Hành Tinh Đường rồi.

Đệ tử không nguyện ý nhập ngũ sớm đã rời đi, những người còn lại đều muốn nhập ngũ để có được tiền đồ tốt.

Thật ra rất nhiều võ giả giang hồ đều rất nguyện ý tòng quân, dù sao sau khi tòng quân có thể có được thân phận quan lại, chỉ là tông môn sẽ hạn chế đệ tử trong môn tòng quân.

Đệ tử đều chạy đi tòng quân hết rồi, vậy ai sẽ tới truyền thừa tông môn?

Bởi vậy phần lớn đệ tử của Ngọc Hành Tinh Đường đều nguyện ý đi theo La Kiện Tùng nhập ngũ.

Chương 855: Thừa Bình năm thứ 35 (1)

Dương Chính Sơn cảm thấy tiếp nhận Ngọc Hành Tinh Đường cũng không phải chuyện xấu.

Thật ra trước đó hắn đã tiếp nhận hơn hai mươi đệ tử mà Hoành Dao Môn gửi đến, các đệ tử của Hoành Dao Môn đã được phân vào Trấn Tiêu Ngũ Doanh.

Hiện tại Trấn Tiêu Ngũ Doanh, ngoài ngũ quân doanh mà hắn mang từ Đằng Long Vệ đến, còn có chưa đến một vạn tàn binh, chính là những binh lính trước đây đã đầu hàng trong trận chiến Trọng Sơn Quan.

Nói cách khác, quân số của Trấn Tiêu Ngũ Doanh vẫn còn thiếu khoảng một vạn bốn ngàn.

Ngoài Trấn Tiêu Ngũ Doanh, quân số của các doanh viện binh cũng thiếu rất nhiều.

Dương Chính Sơn đã dự định năm sau sẽ tuyển quân cho Trấn Tiêu Ngũ Doanh, nên bây giờ tiếp nhận các đệ tử của Ngọc Hành Tinh Đường cũng không phải chuyện phiền phức.

“Đã như vậy, người cứ đưa hết người đến đây đi.”

“Thảo dân đã mang đến rồi, ba trăm đệ tử đều ở trong quan thành, có thể gia nhập quân đội bất cứ lúc nào!” La Kiện Tùng nói.

Dương Chính Sơn không khỏi mỉm cười, xem ra La Kiện Tùng đã quyết tâm nhập ngũ, nếu không cũng sẽ không kiên quyết đưa tất cả mọi người đến Trọng Sơn Quan như vậy.

Hắn đưa tất cả mọi người đến Trọng Sơn Quan, cũng có nghĩa là họ đã từ bỏ trụ sở của Ngọc Hành Tinh Đường, có lẽ ngay cả gia sản cũng đã phân chia xong.

Nếu Dương Chính Sơn không tiếp nhận bọn họ, rất có thể bọn họ cũng sẽ giải tán, sau đó mỗi người một ngả.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đã như vậy, sáng mai các người đến tổng binh phủ báo danh, ngày mai bẩm hầu sẽ sắp xếp chức vụ cho các người!”

“Tạ ơn hầu gia!” La Kiện Tùng vui mừng nói.

Với tu vi của hắn, muốn có một chức quan rất dễ dàng, nhưng dù sao hắn cũng là võ giả giang hồ, cho dù có tu vi Hậu Thiên tầng chín, Dương Chính Sơn cũng sẽ không sắp xếp cho hắn một chức quan quan trọng.

Thật ra La Kiện Tùng cũng không quá quan tâm đến cấp bậc của chức quan, hắn chỉ muốn nương tựa vào Dương Chính Sơn, chứ không thực sự muốn làm quan.

Tất nhiên, làm quan cũng có lợi cho hắn, có một thân phận quan lại, Tinh Nguyệt Môn muốn đối phó hắn cũng sẽ e ngại nhiều hơn.

Sáng hôm sau, khi Dương Chính Sơn đến tổng binh phủ, La Kiện Tùng đã dẫn theo ba trăm võ giả đứng trong sân của tổng binh phủ rồi.

“Hầu gia!” Lục Văn Hoa thấy Dương Chính Sơn, lập tức chạy đến.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó đi đến trước mặt đám võ giả, ánh mắt bình tĩnh quét qua những võ giả này.

Ánh mắt của hắn rất bình thản, nhưng lại khiến đám võ giả cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ, theo ánh mắt của hắn đi

chuyển, từng võ giả cúi đầu, thu lại thái độ cầu thả trước đó, không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Một khi các ngươi đã chọn nhập ngũ, thì sau này phải tuân thủ quân quy quân pháp! Nếu vi phạm quân pháp, sẽ không ai cứu được các ngươi!”

“Hiểu không?”

Dương Chính Sơn lạnh giọng nói.

“Hiểu!” Âm thanh lác đác vang lên.

Lông mày của Dương Chính Sơn nhíu lại, khí thế toàn thân đột nhiên trở nên mạnh mẽ, như sấm sét đè nặng lên tâm trí của mỗi người.

“Âm thanh yếu ớt như vậy, đúng là một đám ô hợp, nói lớn lên cho ta!”

“Hiểu không?”

Hắn lại lạnh giọng hỏi.

“Hiểu!”

Lần này âm thanh trở nên to hơn và đồng đều hơn nhiều.

Dương Chính Sơn không vui không buồn gật đầu, ánh mắt rơi vào La Kiện Tùng đang đứng ngay ngắn phía trước.

“La Kiện Tùng!”

“Ti chức có mặt!” La Kiện Tùng uốn ngực ngẩng đầu, bước lên một bước.

“Từ hôm nay, ngươi sẽ giữ chức vệ chỉ huy đồng tri, làm tọa doanh quan của thân vệ doanh của bản hầu!” Dương Chính Sơn nói.

Thân vệ doanh là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, là đội quân mạnh nhất dưới trướng của Dương Chính Sơn, mặc dù chỉ có

hai trăm người, nhưng mỗi người đều là võ giả Hậu Thiên tăng bốn trở lên.

Tùy tiện chọn một người trong đó, cũng đủ để đảm nhiệm chức bả tổng hoặc thiên tổng trong Trấn Tiêu Ngũ Doanh.

Trước đây, Dương Minh Hạo thống lĩnh thân vệ doanh, nhưng bây giờ Dương Minh Hạo đã vào Trấn Tiêu Hậu Doanh làm tọa doanh quan, nên chức doanh quan của thân vệ doanh cũng trống ra.

Ban đầu, Dương Chính Sơn định đề bạt một người từ trong thân vệ doanh, nhưng bây giờ La Kiện Tùng đã nương tựa vào hắn, nên để hắn làm tọa doanh quan cũng phù hợp.

Đặt La Kiện Tùng vào thân vệ doanh, Dương Chính Sơn cũng có ý muốn theo dõi hắn.

Dù sao La Kiện Tùng vừa mới nương tựa vào, nói Dương Chính Sơn tin tưởng hắn nhiều thì chắc chắn là không có.

Tọa doanh quan của thân vệ doanh cũng không phải chức quan quan trọng, trong tay không có nhiều thực quyền, thậm chí việc điều động trong nội bộ thân vệ doanh cũng phải nghe theo lệnh của Dương Chính Sơn.

Vì vậy, chức tọa doanh quan của La Kiện Tùng mang ý nghĩa tượng trưng nhiều hơn.

Nói hay thì ngồi ở vị trí này là tâm phúc của Dương Chính Sơn, nói khó nghe thì đây chỉ là một vật trang trí, căn bản không có chút thực quyền nào.

Còn La Kiện Tùng có thể hòa nhập vào thân vệ doanh hay không, thì phải xem hắn có thể hòa đồng với các tướng sĩ của thân vệ doanh hay không.

Các tướng sĩ của thân vệ doanh đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, tự mang theo một loại kiêu ngạo, Dương Minh Hạo dựa

vào thân phận con trai của Dương Chính Sơn, có thể quản lý tốt thân vệ doanh, nhưng nếu La Kiện Tùng muốn hòa nhập vào thân vệ doanh, thì phải bỏ đi sự kiêu ngạo của bản thân, hoàn toàn hòa nhập với các tướng sĩ.

Tuy nhiên, đây cũng là một vị trí khá tốt đối với La Kiện Tùng.

Có thực quyền hay không không quan trọng, quan trọng là hấn nường tựa vào Dương Chính Sơn là muốn đi theo Dương Chính Sơn, tọa doanh quan của thân vệ doanh chắc chắn là chức quan gần Dương Chính Sơn nhất.

Vì vậy, La Kiện Tùng vui vẻ chấp tay nhận lệnh: “Ti chức tuân lệnh!”

Chương 856: Thừa Bình năm thứ 35 (2)

“Ừ!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ba người Lý Thành Quốc, Tiền Trung Hạ và Quý Chính Phi.

“Lý Thành Quốc, ngươi vẫn nên đến hầu phủ dưỡng lão đi, trong hầu phủ có không ít hộ vệ, ngươi sẽ làm giáo đầu của bọn họ!” Dương Chính Sơn nhẹ nhàng nói.

Tuổi tác của Lý Thành Quốc đã không cho phép hắn nhập ngũ, các tướng lĩnh trong quân đội ở tuổi của hắn đều nên lui về tuyến hai, còn hắn ở tuổi này mới muốn nhập ngũ, Dương Chính Sơn thực sự không biết sắp xếp chức quan gì cho hắn.

Để hắn đến hầu phủ dưỡng lão cũng là một lựa chọn tốt, hộ vệ của hầu phủ cũng là một lực lượng không nhỏ, hiện tại hộ vệ của hầu phủ có ba người thống lĩnh, lần lượt là Đinh Thu, Vũ Tranh và Ngô Triền, còn có một người giáo đầu, chính là Chu Thượng Hợp.

Mặc dù Lý Thành Quốc đã lớn tuổi, nhưng tu vi của hắn không thấp, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ phong phú, đủ tư cách làm giáo đầu cho những hộ vệ này trong hầu phủ.

“Lão hủ tuân lệnh, cảm ơn hầu gia đã cho lão hủ một chỗ dung thân!” Lý Thành Quốc không có ý kiến gì, đối với hắn mà nói, tiền đồ gì cũng đều là hư ảo, chỉ có một nơi dung thân mới là quan trọng nhất.

Nếu không phải lo lắng Tinh Nguyệt Môn gây rắc rối cho hắn, thậm chí hắn còn muốn tìm một nơi ẩn cư, làm một lão nông ở quê.

Sự sắp xếp của Dương Chính Sơn rất hợp ý hẳn.

“Tiền Trung Hạ, Quý Chính Phi, hai người các người cứ đến Trấn Tiêu Ngũ Doanh làm tọa doanh quan trước đi!”
Dương Chính Sơn nói.

Tọa doanh quan chính là phó quan của tọa doanh quan, các chức vụ trong Trấn Tiêu Ngũ Doanh bao gồm du kích tướng quân, tọa doanh quan, phó tọa doanh quan, thiên tổng, bả tổng, tiêu tổng, quân đội.

Du kích tướng quân là chủ quan, tọa doanh quan là phó quan, phó tọa doanh quan không thường xuyên được thiết lập, có thể làm trợ thủ của du kích tướng quân hoặc tọa doanh quan.

“Ti chức tuân lệnh!”

Tiền Trung Hạ và Quý Chính Phi tất nhiên không có ý kiến gì, một khi bọn họ đã quyết định nương tựa vào Dương Chính Sơn, thì tất nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của Dương Chính Sơn.

Hơn nữa, sự sắp xếp của Dương Chính Sơn cũng hợp lý, phù hợp với dự kiến của bọn họ.

Sau khi sắp xếp xong các nhân vật chính, những người còn lại sẽ dễ dàng sắp xếp hơn.

Dương Chính Sơn cũng không cần tự mình sắp xếp từng người, trực tiếp chia bọn họ thành bảy nhóm, phân vào Trấn Tiêu Ngũ Doanh và sáu doanh viện binh.

Số người được phân vào Trấn Tiêu Ngũ Doanh nhiều hơn, chiếm khoảng một phần ba, và đều là những người có thực lực mạnh hơn.

Còn số người được phân vào sáu doanh viện binh thì ít hơn, mỗi doanh chỉ có hơn ba mươi người, đều là võ giả bình

thường.

Sau khi sắp xếp xong, Dương Chính Sơn để Trần Tiêu Ngũ Doanh đến đưa người đi trước, còn những người được phân vào doanh viện binh có thể về trước, sau khi năm mới kết thúc sẽ đến phủ tham tướng của các doanh báo danh.

“Người nhà của các người đâu?”

Sau khi mọi người rời đi, Dương Chính Sơn bước vào đại sảnh của tổng binh phủ, hỏi La Kiện Tùng.

Ba trăm võ giả này không phải đều đơn thân độc mã, trong đó rất nhiều người có cả gia đình, võ giả có thể được sắp xếp vào Trần Tiêu Doanh và viện binh doanh, nhưng chắc chắn người nhà của bọn họ cũng cần một nơi ở.

“Hầu gia yên tâm, người nhà của bọn họ sẽ cùng bọn họ đến các doanh đóng quân!” La Kiện Tùng nói.

“Bọn họ phải tự mua nhà?”

“Ừ, trong tay bọn họ có bạc, ti chức đã chia hết tiền tài của Ngọc Hành Tinh Đường rồi.” La Kiện Tùng nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, “Người đúng là một người có nghĩa khí!”

Trước đây Ngọc Hành Tinh Đường có bao nhiêu bạc, Dương Chính Sơn không rõ, nhưng ước chừng cũng phải có mấy vạn lượng bạc.

Mấy vạn lượng bạc chia cho ba trăm người, mỗi người cũng có thể được chia hơn một trăm lượng.

Một trăm lượng bạc không nhiều, nhưng cũng đủ để mua một căn nhà nhỏ trong thành và ổn định cuộc sống.

Hơn nữa, chắc chắn trong nhà những võ giả này cũng có bạc, không thể nào một nghèo hai trắng, hoàn toàn dựa vào số

bạc mà La Kiện Tùng chia cho để sống.

“Ti chúc cũng hy vọng những huynh đệ này có thể sống tốt!” La Kiện Tùng cười nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, cũng không quản nhiều nữa.

“Người cứ đến thân vệ doanh làm quen trước đi, sắp đến năm mới rồi, trước tết cũng không có việc gì cần làm, mọi chuyện để sau tết hãy nói!”

“Vâng!” La Kiện Tùng nói.

Sau khi La Kiện Tùng rời đi, Dương Chính Sơn đến thư phòng xử lý công vụ.

Còn ba ngày nữa là đến tết, những việc cần xử lý đều đã được xử lý xong, những việc chưa được xử lý bây giờ cũng không xử lý được, phải đợi sau tết mới có thể xử lý.

Hắn ngồi trong thư phòng hơn nửa canh giờ, rồi trở về phủ.

...

Một năm vui buồn qua đêm nay, sáng mai tóc bạc sẽ điểm thêm sương.

Năm tháng không chờ đợi ai, thời gian trôi nhanh như dòng nước, bất tri bất giác, thời gian đã đến ngày mừng một tháng giêng năm Thừa Bình thứ ba mươi lăm.

Trong hầu phủ, những dãy nhà được trang trí lại hoàn toàn, trong sân bày những chậu hoa mai đang nở rộ, hương thơm thoang thoảng. Mọi người trong gia tộc Dương Chính mặc áo gấm, khoác áo lông dày, tụ tập trong viện chính chúc tết nhau, tiếng cười nói vui vẻ vang vọng khắp cả sân.

Từ sáng sớm, Dương Chính Sơn đã mặc một chiếc áo dài bằng gấm màu xanh đậm, cùng với Dật Thanh Y đeo đầy trang sức ngồi trong phòng khách, chờ con cháu đến chúc tết.

Ngày mừng một tháng giêng hàng năm là ngày náo nhiệt nhất của gia tộc Dương Chính, khi số lượng thành viên trong gia tộc Dương Chính ngày càng nhiều, thì không khí náo nhiệt cũng càng tăng lên.

Năm nay, gia tộc Dương Chính càng náo nhiệt hơn, dù sao bây giờ gia tộc Dương Chính đã là hầu phủ, thân phận của tất cả mọi người trong gia tộc Dương Chính đều đã thay đổi.

Trong phòng khách, từng phòng lần lượt chúc tết Dương Chính Sơn và Dật Thanh Y, đến khi mọi người chúc tết xong, đã gần đến giờ Ty.

Dương Chính Sơn gọi Dương Thừa Chí vào thư phòng.

Trước tết, Dương Thừa Chí vẫn luôn ở Phục Châu thành, mãi đến ngày ba mươi tết mới trở về, Dương Chính Sơn đến bây giờ vẫn chưa nói chuyện với Dương Thừa Chí.

Chương 857: Mặt đối mặt truyền thụ kế sách (1)

Trong thư phòng, Dương Thừa Chí rót trà cho Dương Chính Sơn, còn hai tay của Dương Chính Sơn thì đặt bên cạnh lò sưởi để sưởi ấm.

Trọng Sơn trấn năm nay đặc biệt lạnh, và tuyết cũng nhiều một cách đặc biệt.

Từ đầu đông đến giờ, Trọng Sơn quan đã có ba trận tuyết lớn, mỗi trận đều dày đến một thước.

Hôm nay thời tiết vẫn âm u, chắc khoảng một canh giờ nữa sẽ có một trận tuyết lớn kéo dài hai ngày hai đêm.

“Cha!”

Dương Thừa Chí đặt chén trà trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, hỏi: “Tình hình ở Phục Châu thành thế nào?”

“Rất tệ!” Dương Thừa Chí đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, đây là điều nằm trong dự liệu.

Kế Phi Ngũ tạo phản, Hầu Diệu dẫn theo hai vạn quân viện phía bắc đến Trọng Sơn quan, sau một trận đại chiến, hai vạn quân này tổn thất nặng nề, cho dù còn sống sót trở về thì cũng là mang tội.

Phải biết rằng hơn hai vạn quân này đều xuất thân từ gia đình quân hộ và bách tính ở Phục Châu.

Mà phần lớn quân hộ và bách tính ở Phục Châu đều là dân tị nạn mới di cư đến những năm gần đây.

Vốn dĩ nền tảng của Phục Châu đã thấp, giờ lại tồn thất nhiều binh lính như vậy, càng khiến Phục Châu trở nên nghèo nàn hơn.

Hơn nữa, không ít bách tính và quân hộ ở Phục Châu có thể sẽ vì trận chiến Trọng Sơn quan mà ôm hận với Trọng Sơn trấn hiện tại.

“Trước tiên ổn định cục diện đã, nếu có người làm loạn thì không cần kiêng dè.” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

“Hài nhi hiểu, hài nhi không lo có người làm loạn, chỉ là bách tính Phục Châu sống khổ cực, hài nhi muốn làm gì đó cho bọn họ!” Dương Thừa Chí nhìn Dương Chính Sơn, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mong đợi.

Dương Chính Sơn thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Tên nhóc này đang than thở với mình.

Mục đích chẳng qua là muốn hắn có thể cấp thêm một ít tiền lương thực cho Phục Châu thành.

Giờ đây Dương Thừa Chí đã là tham tướng, tuy vẫn dưới trướng Dương Chính Sơn, nhưng hắn không thể dựa dẫm vào Dương Chính Sơn được nữa.

Trọng Sơn trấn có sáu lộ tham tướng, tình hình của mỗi lộ đều không tốt, đều cần sự hỗ trợ của tuần phủ nha môn và tổng binh phủ.

Mà hiện tại tuần phủ nha môn không có quá nhiều tiền lương thực, ngược lại trong tổng binh phủ lại có không ít.

Dương Thừa Chí muốn có tiền lương thực thì đương nhiên phải moi từ tay cha mình.

Đáng tiếc Dương Chính Sơn không có ý định cho hẳn, tiền lương thực của tổng binh phủ là để xây dựng lại trấn tiêu ngũ doanh và xây dựng Hắc Vân thành, trong thời gian dài sắp tới, tổng binh phủ sẽ không có tiền lương thực để hỗ trợ các lộ.

“Muốn có tiền lương thực, tổng binh phủ không có đâu!” Dương Chính Sơn dập tắt hy vọng trong lòng Dương Thừa Chí không chút lưu tình.

“Ồ!” Dương Thừa Chí có chút thất vọng cúi đầu.

Dương Chính Sơn cười cười, lại nói: “Nhưng cha có thể giúp con nghĩ ra một cách!”

“Cách gì?” Dương Thừa Chí lại ngẩng đầu lên, trong mắt lại hiện lên ánh nhìn mong đợi.

“Đăng Long Vệ!”

Dương Chính Sơn bưng trà uống, nói: “Phục Châu thành cũng gần biên, cũng có thể xây dựng bến tàu, thành lập hạm đội, thủy sư chắc chắn là không được, nhưng hạm đội thì có thể!”

Thừa Bình Đế đã coi như đặc biệt ưu ái cho Trọng Sơn trấn khi cho phép thành lập thủy sư Đăng Long Vệ, nếu như Dương Chính Sơn lại thành lập một đội thủy sư ở Trọng Sơn trấn, Thừa Bình Đế chắc chắn sẽ không đồng ý.

Dù sao thì xây dựng một đội thủy sư cũng cần tốn rất nhiều nhân lực vật lực, Hộ bộ và Công bộ chắc sẽ không lấy ra nhiều nhân lực vật lực như vậy để chế tạo chiến hạm cho Trọng Sơn trấn nữa.

Nhưng điều này không ngăn được Phục Châu thành xây dựng bến tàu, lợi dụng ưu thế hải thương của Đăng Long Vệ để phát triển hải thương của mình.

Đương nhiên Phục Châu thành cũng không thể mở bến tàu cho thương nhân dân gian như Đằng Long Vệ, triều đình vừa đưa hải thương của Đằng Long Vệ vào phạm vi thu thuế, Dương Chính Sơn bên này lại để Phục Châu thành mở bến tàu cho thương nhân dân gian, chẳng phải là vấp vào mặt của Liêu Đông Thuyền Bạc Ty sao?

Cho nên bến tàu của Phục Châu thành chỉ có thể tự dùng, không thể lại dựa vào ưu thế hải thương để phát triển kinh tế.

Dương Thừa Chí lập tức hiểu được ý của Dương Chính Sơn, trong đôi mắt sáng lên.

“Vẫn là cha có nhiều ý kiến hay!”

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Ngoài hải thương ra, Phục Châu thành cũng có thể khai khẩn đất hoang, xung quanh Phục Châu thành vẫn còn một vùng đất màu mỡ chưa được khai khẩn, con có thể đốc sức vào phương diện này nhiều hơn!”

“Ngoài ra, năm nay tuần phủ nha môn chắc sẽ xin triều đình di dân, đến lúc đó Phục Châu thành cũng phải tiếp nhận một phần bách tính, con phải chuẩn bị trước mới được!”

Sau đó, Dương Chính Sơn lần lượt nói cho Dương Thừa Chí nghe về kế hoạch của mình đối với Phục Châu và Hắc Vân thành, cũng đưa ra ý kiến và suy nghĩ của mình về các phương diện của Phục Châu thành.

Tuy rằng hiện tại Dương Thừa Chí đã có năng lực đảm đương một phía, nhưng ở nhiều phương diện, suy nghĩ và ý kiến của hắn vẫn không bằng được Dương Chính Sơn.

Dù sao thì kiếp trước Dương Chính Sơn đã từng chứng kiến thời kỳ thịnh thế thực sự, hơn nữa còn có hiểu biết rất sâu về nền văn minh năm nghìn năm.

Sau một hồi truyền thụ kế sách, Dương Thừa Chí thu hoạch được rất nhiều.

Đợi đến khi hắn bước ra khỏi thư phòng, trong lòng tràn đầy ý chí, không thể chờ đợi được nữa muốn đến Phục Châu thành làm một phen.

Đối với tâm trạng như vậy của hắn, Dương Chính Sơn rất hài lòng.

Người trẻ tuổi thì phải có nhiệt huyết, phải dám làm dám chịu.

Nói chuyện xong với Dương Thừa Chí, Dương Chính Sơn lại gọi Lâm Triển đến nói chuyện rất lâu.

Nội dung mà hắn nói chuyện với Lâm Triển chính là về kỳ thi mùa xuân.

Chương 858: Mặt đối mặt truyền thụ kế sách (2)

Lâm Triễn là học trò của Lưu Triết, hơn nữa còn đi theo Lưu Triết ra ngoài du học nhiều năm, hiện tại đã có học thức rất phi phàm.

Tuy nhiên hắn vẫn còn trẻ, so với Lục Văn Nguyên ba năm trước thì vẫn kém hơn một chút.

Ba năm trước, khi Lục Văn Nguyên tham gia kỳ thi mùa xuân thì đã hai mươi sáu tuổi, còn hiện tại Lâm Triễn mới hai mươi tuổi.

“Thầy của ngươi có nói cơ hội đỗ đạt lần này của ngươi là bao nhiêu không?”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn hỏi Lâm Triễn.

Lâm Triễn nghĩ nghĩ, nói: “Thầy từng nói cơ hội đỗ đạt của đệ tử bây giờ rất lớn, nhưng cơ hội vào nhất giáp thì rất nhỏ!”

Nhất giáp, chính là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Ba năm trước Lục Văn Nguyên là thám hoa, còn hiện tại Lâm Triễn ước chừng rất khó vào hàng ngũ nhất giáp.

“Vậy ý kiến của ngươi thì sao?”

Nhất giáp và tam giáp có sự khác biệt rất lớn, xuất thân nhất giáp có thể trực tiếp vào Hàn Lâm, sau khi rèn luyện ở Hàn Lâm hai ba năm thì có thể vào Lục Bộ hành tầu.

Cái gọi là Lục Bộ hành tầu thực ra chính là làm quen với tình hình của Lục Bộ, hiện tại Lục Văn Nguyên làm viên ngoại lang ở Hộ bộ, chính là đang hành tầu ở Lục Bộ.

Tiếp theo Lục Văn Nguyên sẽ lần lượt làm quan ở Lục Bộ, nếu không có bất ngờ gì thì hẳn sẽ không ngừng thăng tiến trong Lục Bộ.

Đợi đến khi hẳn làm quan hết Lục Bộ, hẳn sẽ có cơ hội rất lớn để vào các.

Đây chính là quá trình thăng quan của tiến sĩ nhất giáp, đương nhiên cũng không phải tiến sĩ nhất giáp nào cũng có thể vào các, chỉ có thể nói là tiến sĩ nhất giáp đều có cơ hội trở thành các lão trong tương lai.

Mà tiến sĩ nhị giáp thì rất khó vào các, bởi vì sau khi tiến sĩ nhị giáp làm quan ở Lục Bộ thì sẽ bị phái ra ngoài kinh, một khi ra khỏi kinh thì muốn quay lại kinh thành sẽ trở thành một rào cản.

Còn tiến sĩ tam giáp thì xuất thân đã bị phái ra ngoài làm tri huyện, đừng nói là vào các, có thể ngồi lên vị trí tri phủ đã là tốt lắm rồi.

Cho nên sự khác biệt giữa nhất giáp, nhị giáp và tam giáp là rất lớn, có ảnh hưởng rất lớn đến con đường làm quan trong tương lai.

Hiện tại Lâm Triễn không thể vào nhất giáp, nhưng nếu khổ học ba năm thì hẳn có thể tranh giành được nhất giáp.

Trước đây Lưu Triết từng nói Lâm Triễn có tư chất trạng nguyên, hiện tại Lâm Triễn chỉ thiếu tích lũy mà thôi.

Thực ra xét về thiên phú và tiềm lực, Lâm Triễn còn cao hơn cả Lục Văn Nguyên.

Lâm Triễn trầm tư một lúc, nói: “Đệ tử vẫn muốn thử một lần, bất kể là tam giáp hay nhị giáp, đệ tử đều cam tâm tình nguyện!”

Dương Chính Sơn chăm chú nhìn hấn, “Người đã suy nghĩ kỹ chưa, điều này liên quan đến tiền đồ của người, nếu chỉ là tam giáp thì tương lai của người rất khó vào kinh làm quan.”

Lâm Triển khẽ lắc đầu, “Sư phụ, không phải đệ tử nôn nóng, điều đệ tử cầu chẳng qua chỉ là một chức quan mà thôi, nhị giáp, tam giáp đối với đệ tử mà nói đều như nhau.”

Dương Chính Sơn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hấn, rất lâu sau mới nở nụ cười.

“Người là đứa trẻ có chính kiến, chỉ cần người có thể nghĩ thông suốt, vì sư đều sẽ ủng hộ người!”

“Cảm ơn sư phụ!” Lâm Triển lộ ra nụ cười trong trẻo.

Ngoài việc giám sát hấn tu luyện ra, Dương Chính Sơn chưa bao giờ ép buộc hấn làm gì, đây là điều mà hấn cảm kích nhất ở Dương Chính Sơn.

Hiện tại hấn đã lập gia đình, tương lai có thể hấn sẽ rời khỏi Dương gia, nhưng trong lòng hấn sẽ mãi mãi cảm kích ơn dưỡng dục và truyền thụ của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đứng dậy, khoác chiếc áo lông dày, nói: “Đợi qua tháng giêng, người vào kinh cùng sư mẫu của người đi!”

“Dương gia chúng ta đã trở thành huân quý, thì không thể lại ở một góc đước nữa, hòa nhập vào kinh đô là điều tất yếu!”

“Đợi đến khi vào kinh, người cũng có thể đi báỉ phỏng Văn Nguyên, hấn chắc có thể chỉ điểm cho người!”

Dương Chính Sơn vừa nói vừa bước ra khỏi thư phòng.

Bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết lớn bay lơ lửng giữa không trung, lại phủ lên một lớp vải trắng mỏng cho những đình đài lâu các vốn đã được bao bọc trong màu trắng bạc.

Bên phía phòng khách truyền đến tiếng cười khúc khích, Úc Thanh Y đang trò chuyện với Vương thị, Lý thị, Lương thị, Trịnh thị và những người khác.

Trong sân, mấy đứa nhỏ đang âm ỉ vì tuyết rơi, một đám hạ nhân vây quanh mấy đứa nhỏ, sợ rằng những đứa nhỏ này bị ngã hoặc va chạm.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Dương Thừa Hiền ném một quả cầu tuyết vào đầu nhỏ của Dương Uyển Nghi.

“Á, tam ca huynh đánh lên muội!” Dương Uyển Nghi kinh hô một tiếng, sau đó tức giận ném cục tuyết trong tay về phía Dương Thừa Hiền, đáng tiếc Dương Thừa Hiền tay chân linh hoạt, rất nhẹ nhàng tránh được cục tuyết.

“Tam ca xấu nhất, tam muội, ta tới giúp ngươi!” Dương Uyển Đình bên cạnh không nhìn nổi nữa, tiến lên giúp Dương Uyển Nghi, hai chị em đuổi theo Dương Thừa Hiền chạy khắp sân.

Xung quanh còn có hai củ cải nhỏ là Dương Thừa Hựu và Dương Thừa Chương chạy theo âm ỉ.

Dương Thừa Trinh và Dương Uyển Doanh đang được bảo mẫu bế trong lòng nhìn anh chị đùa nghịch, cũng muốn tham gia vào, không ngừng vãn vẹo cơ thể, muốn thoát khỏi vòng tay của bảo mẫu.

Dương Chính Sơn nhìn thấy cảnh tượng này, vuốt râu, trên mặt đầy nụ cười hiền từ.

“Đợi ngươi có con, để đại ca ngươi làm sư phụ của nó!”

“Đại ca!” Trong mắt Lâm Triền có chút dao động, “Đó là phúc khí của đệ tử!”

Đại ca trong miệng hắc đương nhiên chính là Dương Minh Thành, tuy rằng sự tồn tại của Dương Minh Thành, người con cả của Dương gia ở bên ngoài rất thấp, nhưng người Dương gia đều biết Dương Minh Thành mới là người mạnh nhất trong thế hệ thứ hai của Dương gia.

Người khác có lẽ không biết rõ thực lực của Dương Minh Thành, nhưng Dương Chính Sơn thì biết rõ.

Hiện tại Dương Minh Thành đã có tu vi Hậu Thiên tầng tám, hơn nữa hắc đã bắt đầu tu luyện Át Mộc Trường Xuân công rồi, tuy rằng còn kém rất xa mới ngưng tụ được tiên thiên chân khí, nhưng không thể không nói tiến độ tu luyện võ đạo của Dương Minh Thành rất nhanh.

Dương Thừa Chí và Dương Minh Hạo đều bị hắc bỏ lại một tầng tu vi.

Phải biết rằng khoảng cách giữa Hậu Thiên tầng tám và Hậu Thiên tầng bảy là rất lớn, không phải Hậu Thiên tầng hai và Hậu Thiên tầng một có thể so sánh được.

Một tầng chênh lệch chính là công sức vài năm.

Sở dĩ có sự chênh lệch như vậy, một là vì Dương Minh Thành nhận được nhiều tài nguyên nhất, linh tuyền thủy cũng vậy, Bách Thảo Nhuộm, Động Linh Xuân và các loại rượu khác của không gian cũng vậy, người hưởng dụng nhiều nhất đều là Dương Minh Thành, ngoài Dương Chính Sơn ra.

Điều này chủ yếu vẫn là vì Dương Minh Thành luôn ở nhà, mà tài nguyên Dương Chính Sơn cho ở nhà đương nhiên là nhiều nhất.

Nguyên nhân thứ hai là vì Dương Minh Thành không có nhiều việc để làm, có rất nhiều thời gian để dùng vào việc tu luyện, sản nghiệp của Dương gia rất nhiều, nhưng không cần

Dương Minh Thành phải tự mình làm, hấn cũng chỉ là giúp đỡ Úc Thanh Y mà thôi.

Cộng thêm việc hấn không có chức quan, không cần phân tâm xử lý công vụ, thời gian và tinh lực đương nhiên cũng dồn vào việc tu luyện.

So với đó, mấy năm nay Úc Thanh Y ngược lại tốn không ít tinh lực vào tiểu Minh Chiêu, có hơi lơ là trong việc tu luyện, nếu không Úc Thanh Y sớm đã ngưng tụ ra tiên thiên chân khí, đạt tới cảnh giới bán bộ tiên thiên rồi.

Dương Chính Sơn để con của Lâm Triền trong tương lai bái Dương Minh Thành làm sư phụ, đương nhiên là không muốn sau này Lâm Triền xa lánh Dương gia.

Có hai tầng quan hệ sư đồ ở đây, sau này Lâm gia và Dương gia sẽ thân thiết hơn.

Chương 859: Muốn giàu thì phải xây đường trước (1)

Ngay khi Dương Chính Sơn và Lâm Triển đang trò chuyện, một quả cầu tuyết lớn bằng nắm tay bất ngờ lao về phía Dương Chính Sơn.

Theo phản xạ bản năng, Dương Chính Sơn định giơ tay lên chặn quả cầu tuyết, nhưng khi tay vừa nhấc lên một chút, lão lại dừng lại, để mặc cho quả cầu tuyết đập vào đầu mình.

Thấy vậy, Lâm Triển hơi sững sờ: “Sur phụ!”

Dương Chính Sơn nghiêm mặt nhìn về phía Dương Thừa Hiền. Lúc này, Dương Thừa Hiền đang bối rối nhìn Dương Chính Sơn, trong mắt đầy vẻ thấp thỏm.

“Gia gia!”

Dương Chính Sơn nhìn hắn, nói: “Tiểu hầu tử này, người càng ngày càng vô lễ rồi, để xem gia gia dạy dỗ người thế nào!”

Nói xong, Dương Chính Sơn cúi xuống nhặt một nắm tuyết dưới đất, ném về phía Dương Thừa Hiền.

Bịch!

Cầu tuyết mềm mại nổ tung trên đầu Dương Thừa Hiền. Ban đầu, Dương Thừa Hiền hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó hắn phản ứng lại, hét lên: “A, gia gia đến rồi, chạy mau!”

Theo tiếng hét của hắn, một đám tiểu hài tử cười khúc khích chạy tán loạn.

Dương Chính Sơn thỉnh thoảng ném cầu tuyết về phía bọn chúng, còn bọn chúng cũng ném tuyết về phía Dương Chính Sơn để phản kích.

Trong chốc lát, sự tham gia của Dương Chính Sơn khiến khung cảnh vốn đã náo nhiệt càng thêm sôi động.

Dương Chính Sơn tóm được Dương Thừa Hựu, cười nói: “Tiểu tử ngươi là đứa nghịch ngợm nhất!”

Nói rồi, lão trực tiếp ném Dương Thừa Hựu vào đồng tuyết bên cạnh. Dương Thừa Hựu không những không sợ hãi, mà còn vốc một nắm tuyết lên, hất đầy vào người Dương Chính Sơn.

“Rồng sinh chín con, mỗi đứa một tính.”

Thế hệ thứ ba của Dương gia có rất đông hài tử, tính cách và phẩm hạnh cũng khác nhau.

Dương Thừa Nghiệp chín chắn trầm ổn, Dương Thừa Mậu thông minh ham học, Dương Uyển Thanh ngoan ngoãn lễ phép, Dương Thừa Hiền hoạt bát hiếu động, Dương Thừa Chương nghịch ngợm nhất, Dương Thừa Hựu là đứa hay phá phách nhất, còn Dương Uyển Đình thì như một cái máy nói, lú lú cả ngày không ngừng.

Tất nhiên, cũng có những đứa ngoan ngoãn, chẳng hạn như Vương Minh Triết. Tiểu tử này từ nhỏ đã không thích vận động, chỉ thích ngủ, đến bây giờ vẫn vậy.

Còn có Khương Diệu, tiểu nha đầu này ngoan ngoãn đáng yêu, rất được Dương Chính Sơn yêu thích.

Dương gia có nhiều hài tử như vậy, ngày thường vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là khi ba đứa Dương Thừa Hiền, Dương Thừa Chương và Dương Thừa Hựu tụ lại với nhau. Chúng thường xuyên phá phách đến mức nhà cửa tanh bành, nào là

trèo lên mái nhà, leo cây bắt chim, xuống ao mò cá, khiến người hầu đầu đầu vô cùng.

Mà nguồn cơn của tất cả những chuyện này chính là Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vốn không phải người quy củ, lão cũng không thích bọn trẻ trở nên cứng nhắc, đôi khi còn cùng bọn trẻ đùa giỡn, khiến không ai có thể ngăn cản được đám tiểu hài tử này quậy phá.

Tất nhiên, khi nào đến giờ tu luyện thì bọn chúng vẫn phải tu luyện, lúc nào đến giờ học thì vẫn phải ngoan ngoãn đến trường.

Bởi vì việc tu luyện và học hành không do Dương Chính Sơn quản lý. Chuyện tu luyện do Dương Minh Thành phụ trách, mà Dương Minh Thành là người nghiêm túc nhất trong việc tu luyện, cũng nghiêm khắc nhất đối với đám con cháu này.

Trong trường học, Dương gia mời không ít thầy giáo, có cả lão phu tử dạy Nho học và các ma ma dạy lễ nghi quy củ. Dù là lão phu tử hay ma ma, đều không để cho đám tiểu hài tử này nghịch ngợm.

Tuy nhiên, hôm nay là mừng một Tết, các thầy giáo và ma ma đều được nghỉ, đám tiểu hài tử này như chim sổ lồng, đứa nào cũng quậy tung bừng.

Lâm Triền nhìn Dương Chính Sơn đang chơi đùa với đám hài tử, không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Trong nhà chính, Úc Thanh Y liếc nhìn ra ngoài sân, thấy Dương Chính Sơn đang đùa giỡn với bọn trẻ, bà vừa giận vừa bất lực lắc đầu: “Lão già này bình thường chẳng bao giờ nghiêm túc!”

“Hi hi, phụ thân luôn yêu chiều bọn trẻ, mẫu thân đừng trách lão nữa!” Vương thị mập mạp đứng sau lưng Úc Thanh Y, cười nói.

“Ta có quản được lão đâu?” Úc Thanh Y nói.

Lý thị cười nói: “Chúng ta đều biết phụ thân nghe lời mẫu thân nhất!”

“Không đúng, là mẫu thân nghe lời phụ thân nhất.” Lương thị cười duyên nói.

Nàng vừa dứt lời, mấy người còn lại không nhịn được cười khúc khích.

Trịnh thị vẫn giữ lễ nghi của nữ nhân, lấy tay che miệng cười.

“Các người ngay cả ta cũng dám chế giễu! Thật sự là không biết lễ phép!”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng Úc Thanh Y cũng cười theo.

...

Không khí vui vẻ của ngày Tết kéo dài đến sau rằm tháng Giêng. Các cơ quan ở Trọng Sơn Quan bắt đầu hoạt động trở lại, Dương Chính Sơn cũng bận rộn trở lại.

Một năm mới, một khởi đầu mới.

Trần Trọng Sơn đang trong giai đoạn khôi phục và phát triển, có vô số việc cần Tổng binh phủ giải quyết.

Trong đại sảnh của Tổng binh phủ, Dương Chính Sơn triệu tập tất cả các quan viên của các khoa.

Tám khoa của Tổng binh phủ đều có quan viên đến từ Đăng Long Vệ, họ đều là những người quen thuộc với việc xử lý công việc hành chính.

Có Đẳng Long Vệ làm nền tảng, Dương Chính Sơn sẽ không còn gặp phải tình trạng không có người sử dụng ở Trấn Trọng Sơn nữa.

Việc lớn đầu tiên trong năm mới của Tổng binh phủ là tuyển mộ binh lính cho Ngũ doanh Trấn Tiêu, việc này do Võ tuyển khoa và Quân tịch khoa phụ trách.

Việc lớn thứ hai là huấn luyện binh lính, việc này do Tiền lương khoa và Binh giáp khoa phụ trách, dưới sự chủ trì của Tổng Đại Sơn, Lạc Phi Vũ và các du kích tướng quân, tọa doanh quan của Ngũ doanh Trấn Tiêu.

Việc tuyển mộ và huấn luyện binh lính không cần Dương Chính Sơn phải lo lắng quá nhiều, các quan viên của Tổng binh phủ và Tổng Đại Sơn cùng những người khác hoàn toàn có khả năng làm tốt.

Dù sao thì những việc này họ đã từng làm ở Đẳng Long Vệ, bây giờ làm lại cũng không gặp khó khăn gì.

Chương 860: Muốn giàu thì phải xây đường trước (2)

Vì vậy, sau khi Dương Chính Sơn sắp xếp hai việc này, lão không quan tâm nữa.

Còn việc lớn thứ ba là công trình thủy lợi.

Trong chính đường, Dương Chính Sơn lại treo bản đồ của Trần Trọng Sơn lên bình phong.

“Ngân Hà phát nguyên từ Tam Phong Sơn ở phía tây Trần Trọng Sơn, thượng du ở phía tây Trần Trọng Sơn có mười hai nhánh sông, hướng chảy chủ yếu từ tây sang đông, chảy qua Đại Ninh thành, Quy Ninh thành, Kiến Châu thành, Ninh Châu thành, Trọng Sơn Quan, An Nguyên thành, Tùng Châu thành, rồi đổ ra biển ở Cận Hải Vệ. Toàn bộ chiều dài hơn một nghìn dặm, từ Kiến Châu thành trở về phía tây cơ bản đều có thể thông thuyền!”

“Trong đó có bốn đến năm nơi cần nạo vét sông, nếu có thể thông suốt toàn bộ dòng sông, thì tàu biển cỡ trung bình có thể đi vào Kiến Châu thành dọc theo Ngân Hà!”

Dương Chính Sơn chỉ vào Ngân Hà trên bản đồ, trình bày kế hoạch của mình: “Bồn hầu quyết định khai thông Ngân Hà, xây dựng bến tàu ở Kiến Châu thành, Ninh Châu thành, phía bắc Trọng Sơn Quan, phía bắc An Nguyên thành, phía nam Tùng Châu thành.”

“Nhờ vào tuyến đường sông này, chúng ta có thể trực tiếp cho tàu biển đi vào Trần Trọng Sơn, vận chuyển một lượng lớn hàng hóa từ Trần Trọng Sơn đến Đằng Long Vệ, Liêu An

thành, Ký Châu thành, thậm chí là Giang Nam. Đồng thời cũng có thể vận chuyển hàng hóa đến Trấn Trọng Sơn.”

“Ngoài tuyến đường sông, chúng ta còn có năm tuyến quan đạo cần tu bổ. Tuyến đầu tiên là quan đạo từ đông sang tây xuyên suốt Trấn Trọng Sơn, tuyến quan đạo này luôn là huyết mạch giao thông của Trấn Trọng Sơn, chúng ta phải đảm bảo cho tuyến quan đạo này thông suốt.”

“Tuyến thứ hai bắt đầu từ Phục Châu thành, đi qua Tùng Châu thành, An Nguyên thành, cho đến phủ thành Khánh Hoa.”

“Tuyến thứ ba bắt đầu từ Hắc Vân Sơn, nối liền Trọng Sơn Quan với Tĩnh An phủ.”

“Tuyến thứ tư bắt đầu từ Quan Sơn Khẩu, đi qua Tây Lăng thành, Đại Ninh thành, đến Hóa Đức phủ thành ở Liêu Tây.”

“Tuyến thứ năm là từ Hắc Vân Sơn đến Phục Châu thành.”

“Năm tuyến quan đạo, ba dọc hai ngang, cộng thêm một tuyến đường thủy, sẽ kết nối các thành ở Trấn Trọng Sơn với nhau, đồng thời thông suốt Trấn Trọng Sơn với Liêu Đông và Liêu Tây.”

“Trong đó có không ít tuyến đường đã có nền tảng từ trước, nhưng cũng có một số tuyến cần chúng ta tự quy hoạch và xây dựng.”

Theo lời Dương Chính Sơn, sắc mặt của các quan viên trong đại sảnh đều trở nên nghiêm trọng.

Nếu nói việc xây dựng Hắc Vân thành, khai thác vùng đất phía bắc là một kế hoạch vĩ đại, thì việc xây dựng đường thủy và quan đạo mà Dương Chính Sơn đề xuất chính là một công trình khổng lồ.

Tổng chiều dài của năm tuyến quan đạo vượt quá năm nghìn dặm, mặc dù phần lớn đã có nền tảng từ trước, nhưng khối lượng công việc liên quan vẫn khiến người ta tuyệt vọng.

Ở đây không có các loại máy móc xây dựng, tất cả các công trình đều phải dựa vào sức người để hoàn thành, khối lượng công việc liên quan đến năm nghìn dặm quan đạo cần đến nhân lực và vật lực vô cùng lớn, vượt xa khả năng chịu đựng của Trấn Trọng Sơn hiện tại.

Dương Chính Sơn vốn là chuyên gia về cơ sở hạ tầng, nhưng lần này kế hoạch của lão thực sự quá lớn.

So với khi ở Đằng Long Vệ, thì kế hoạch này lớn hơn rất nhiều.

Diện tích của Đằng Long Vệ thậm chí còn không bằng một phần trăm của Trấn Trọng Sơn, tổng chiều dài quan đạo mà Dương Chính Sơn xây dựng ở Đằng Long Vệ chưa đến hai trăm dặm, ngay cả khi tính cả các con đường khác, cũng không vượt quá năm trăm dặm.

Còn Trấn Trọng Sơn thì sao?

Theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, cần phải xây dựng năm nghìn dặm quan đạo và một tuyến đường thủy dài hơn một nghìn dặm.

Khối lượng công việc như vậy đừng nói là Trấn Trọng Sơn, ngay cả triều đình cũng phải coi đây là một công trình khổng lồ.

Dương Chính Sơn rất tin tưởng vào một câu nói: “Muốn giàu thì phải xây đường trước.”

Giao thông không thuận lợi, thì mọi việc đều bế tắc.

Chỉ khi nào mạng lưới giao thông của Trấn Trọng Sơn được thiết lập, thì nền kinh tế của Trấn Trọng Sơn mới có thể

phát triển vượt bậc.

Nếu không, dù Dương Chính Sơn có làm gì đi nữa, cũng không thể biến Trấn Trọng Sơn thành một vùng đất giàu có.

“Hầu gia, theo kế hoạch này, e rằng cần đến hàng chục triệu lượng bạc mới có thể thực hiện được.”

Những người khác không dám phản bác Dương Chính Sơn, cũng không dám đưa ra ý kiến khác trước mặt lão, nhưng Lục Văn Hoa thì dám. Không phải vì hắn có quan hệ thân thích với Dương Chính Sơn, mà vì hắn hiểu rõ tính cách của Dương Chính Sơn, biết rằng lão sẽ không vì thế mà trách tội hắn.

“Đúng vậy, không chỉ cần một lượng lớn bạc, mà còn cần một lượng lớn lương thực!” Dương Chính Sơn gật đầu nói.

Trong năm năm ở Đăng Long Vệ, lão đã tiêu tốn ba triệu lượng bạc.

Các ruộng muối và bến cảng đã cung cấp cho Đăng Long Vệ một lượng bạc lớn để phát triển, nhờ đó mà Đăng Long Vệ trở thành một vùng đất giàu có.

Hiện tại, Trấn Trọng Sơn không thể phát triển theo mô hình của Đăng Long Vệ, vì Trấn Trọng Sơn không thể xây dựng ruộng muối, cũng không thể tiến hành giao thương hàng hải quy mô lớn.

Trấn Trọng Sơn khác với Đăng Long Vệ ở chỗ, triều đình có thể dung thứ cho Đăng Long Vệ làm bừa, nhưng hiện tại sẽ không cho phép Dương Chính Sơn làm bừa ở Trấn Trọng Sơn.

“Nhưng hiện tại chúng ta không có đủ tiền lương, đừng nói là hàng chục triệu lượng, ngay cả một triệu lượng cũng không có!”

“Hơn nữa, chúng ta còn phải huấn luyện binh lính, xây dựng Hắc Vân thành.”

Lục Văn Hoa nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn cười cười: “Không có tiền, thì nghĩ cách kiếm tiền!”

Nói xong, lão vỗ tay, từ ngoài cửa có một nam nhân trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi bước vào.

Người này có vẻ mặt hiền lành, ăn mặc bình thường, sau khi vào đại sảnh, trông có vẻ hơi gò bó.

“Đề ta giới thiệu với các người một chút, đây là Chu Đại Hải, người phụ trách xưởng sản xuất thủy tinh.”

Không có con át chủ bài nào, thì Dương Chính Sơn sẽ không cao xa với vợ mà lập ra một kế hoạch lớn như vậy.

Mà con át chủ bài của lão không phải thứ gì khác, chính là xưởng sản xuất thủy tinh của Đằng Long Vệ.

Ngay từ khi Dương Chính Sơn có ý định chế tạo kính viễn vọng, xưởng sản xuất thủy tinh đã được thành lập, đến nay đã hơn bốn năm.

Khi ở Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn luôn không dám sản xuất thủy tinh với quy mô lớn.

Nguyên nhân chủ yếu là lão sợ lợi ích từ thủy tinh quá lớn, lão không thể chịu đựng nổi.

Nhưng hiện tại thì khác, lão là Tĩn An Hầu của Đại Vinh, là Tổng binh của Trấn Trọng Sơn, là người mới nổi trong triều đình.

Có thể lão vẫn không thể chịu nổi sự thêm muốn từ lợi ích khổng lồ mà thủy tinh mang lại, nhưng ít nhất lão cũng có một chút khả năng xoay sở, không đến mức hoàn toàn bất lực.

Một khi thủy tinh được sản xuất với quy mô lớn, lợi nhuận thu được có thể tưởng tượng được.

Thủy tinh có thể làm gì?

Bộ trà, bộ rượu, bộ đồ ăn, các loại đồ dùng, đồ trang trí, cũng như kính cửa sổ, v.v.

Tất nhiên, còn có kính viễn vọng, gương soi, v.v.

Mỗi loại sản phẩm thủy tinh đều có một thị trường khổng lồ.

Chỉ cần Dương Chính Sơn muốn, lão có thể dựa vào việc sản xuất thủy tinh để trở thành người giàu nhất Đại Vinh bất cứ lúc nào.

Điều kiện tiên quyết là lão có thể giữ được bí mật về phương pháp sản xuất thủy tinh.

Dương Chính Sơn không có bất kỳ ý định nào về việc trở thành người giàu nhất Đại Vinh, cũng không có quá nhiều tâm tư về việc kiếm tiền.

Vì vậy, lão cũng không cần phải giữ bí mật về phương pháp sản xuất thủy tinh, cũng không muốn độc chiếm lợi ích từ việc sản xuất thủy tinh.

Lão chỉ muốn Trần Trọng Sơn được hưởng lợi đầu tiên, muốn Trần Trọng Sơn trở nên giàu có nhờ cơ hội phổ biến thủy tinh.

“Tiếp theo, Tổng binh phủ sẽ thành lập một khoa mới là Công trình khoa, xưởng sản xuất thủy tinh sẽ thuộc quyền quản lý của Công trình khoa, Lý Đại Hải sẽ làm hữu đô sự của Công trình khoa, Văn Hoa, người tạm thời kiêm nhiệm vị trí tả đô sự của Công trình khoa nhé!”

Dương Chính Sơn sắp xếp như vậy.

Lục Văn Hoa đáp một tiếng, nhưng có chút do dự nói: “Hầu gia, thủy tinh có thể kiếm được hàng chục triệu lượng bạc sao?”

Sự tồn tại của xưởng sản xuất thủy tinh ở Đằng Long Vệ không phải là bí mật, nhưng mọi người không có quá nhiều khái niệm về công dụng của thủy tinh.

Lục Văn Hoa cũng không cho rằng thủy tinh là thứ gì thần kỳ.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không giải thích: “Sau này người sẽ biết, chuyện của xưởng sản xuất thủy tinh do ta đích thân phụ trách, Lý Đại Hải sẽ chủ trì công việc của xưởng, các người đừng can thiệp vào nữa!”

“Vâng!” Lục Văn Hoa còn có thể nói gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lúc này, Lý Đại Hải như chìm trong cơn sốc hạnh phúc.

Ban đầu, hắn chỉ là một học đồ thợ rèn bình thường, sau đó gia nhập xưởng sản xuất thủy tinh, Dương Chính Sơn thấy hắn làm việc nghiêm túc nên để hắn phụ trách xưởng sản xuất thủy tinh.

Xưởng sản xuất thủy tinh ban đầu chỉ có mười mấy người, mà hiện tại xưởng sản xuất thủy tinh cũng chỉ có hai ba trăm người mà thôi.

Vì vậy, Lý Đại Hải luôn nghĩ rằng mình chỉ là một thợ thủ công bình thường, chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ làm quan.

Đô sự của Tổng binh phủ là quan chức chính thất phẩm, là quan chức thực sự có thân phận và có bổng lộc.

Tất nhiên, đô sự không được coi là quan văn, các chức vụ trong Tổng binh phủ đều là chức vụ võ quan, không thể so sánh với quan văn.

Nhưng đối với Lý Đại Hải, một thợ thủ công, đây chính là vận may lớn lao.

Chương 861: Dâng bảo vật, Úc Thanh Y tiến kinh (1)

“Tiểu nhân bái tạ Hầu gia, bái tạ Hầu gia!”

Một lúc lâu sau, Lý Đại Hải mới hoàn hồn, quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu với Dương Chính Sơn.

Đám người trong sảnh cũng không lộ ra vẻ khinh bỉ hay coi thường Lý Đại Hải, vì tình cảnh của họ cũng tương tự như hắn.

Họ đều là quân hộ đến từ Đằng Long Vệ, một số là dân tị nạn khi xưa được chuyển đến Đằng Long Vệ, dù từng đi học nhưng chưa từng có công danh gì.

Nếu không phải năm xưa Đằng Long Vệ thiếu thư lại, họ cũng chẳng có cơ hội làm quan.

Luận về xuất thân, họ và Lý Đại Hải cũng tương tự nhau.

“Được rồi, còn nhiều việc phải giao cho người làm, không cần dập đầu nữa!” Dương Chính Sơn đỡ hắn dậy, nói.

“Vâng! Tiểu nhân nhất định sẽ tận lực, tuyệt đối không phụ sự coi trọng của Hầu gia!” Lý Đại Hải cười ngây ngô nói.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Ừ, tiếp theo các người phải chiêu mộ thêm nhiều học đồ, sau đó nhanh chóng chế tạo một lô kính viễn vọng!”

Mặc dù hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để trình phương pháp chế tạo kính lên trên, nhưng trước khi trình lên thì cũng không cản trở việc hắn kiếm một mẻ tiền trước.

Kính viễn vọng có tác dụng lớn đối với hàng hải và quân đội, nếu mang ra bán chắc chắn sẽ có người muốn mua.

Đợi khi thị trường kính viễn vọng mở ra, sau đó dùng kính để làm đồ trang trí, kính trong suốt lắp lánh chắc chắn sẽ được ưa chuộng.

Sau đồ trang trí là làm trà cụ, đồ uống rượu và đồ dùng ăn uống, cuối cùng mới là kính cửa sổ.

Kem đánh răng phải bóp từng chút một, các loại sản phẩm kính cũng phải từ từ đưa ra.

Còn về gương kính, cái này có chút kỹ thuật, có lẽ trong tương lai còn có thể kiếm thêm một mẻ lớn nữa.

Dương Chính Sơn không hiểu nhiều về tiếp thị, nhưng cũng biết đạo lý của hiếm là quý.

Vì vậy ban đầu hắn không định bán kính với số lượng lớn, mà dự định từ từ bán ra từng chút một.

Hơn nữa, hắn còn có một kế hoạch kiếm tiền rất hay, muốn chia sẻ với lão hoàng đế, hắn tin rằng lão hoàng đế sẽ rất sẵn lòng hợp tác với hắn.

“Còn về khoa công trình, Văn Hoa, ngươi hãy thành lập khoa công trình trước, thiếu người thì đi tuyển dụng, ừ, có thể đến Đẳng Long Vệ tuyển dụng!”

“Đợi khoa công trình thành lập xong thì đi khảo sát tình hình sông Nghênh Hà, bước đầu tiên của chúng ta là khai thông sông Nghênh Hà, để thuyền biển có thể tiến sâu vào Trọng Sơn trấn!”

Dương Chính Sơn tiếp tục phân phó.

Chắc chắn việc xây dựng quan đạo và thủy đạo không thể một sớm một chiều.

Dương Chính Sơn đã sẵn sàng chuẩn bị lâu dài để chiến đấu.

Làm cơ sở hạ tầng là không lỗ vốn, xem ra tiêu tốn rất nhiều, nhưng thực tế là dùng tiền lương cho quân hộ và bách tính của Trọng Sơn trấn, tương đương với việc xóa đói giảm nghèo.

Từ trước đến nay, Dương Chính Sơn đều dựa vào cách làm cơ sở hạ tầng để xóa đói giảm nghèo.

Từ Nghênh Hà bảo, đến An Nguyên thành, rồi đến Đăng Long Vệ, mỗi khi đến một nơi, hắn đều sẽ lập ra một kế hoạch cơ sở hạ tầng.

Hiện tại cũng không ngoại lệ, mặc dù chiêu này cũ rồi, nhưng thực sự rất hiệu quả.

“Nhiệm vụ mục tiêu của năm nay là khai thông sông Nghênh Hà, có hoàn thành được không?” Dương Chính Sơn nhìn Lục Văn Hoa.

Lục Văn Hoa tự tin mỉm cười, nói: “Hạ quan sẽ cố gắng hết sức, hoàn thành nhiệm vụ Hầu gia giao phó.”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

“Được rồi, các người cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, tiền lương, thiết bị, nhân viên các thứ, tất cả mọi mặt phải phối hợp hết sức, đừng kéo chân sau!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Theo lệnh của Dương Chính Sơn được truyền đạt xuống, tổng binh phủ đã im lìm bấy lâu cuối cùng cũng hoạt động trở lại.

Tổng binh phủ hiện tại không phải là tổng binh phủ trước đây, mà là một tổng binh phủ hoàn toàn mới đến từ Đằng Long Vệ.

Khi còn ở Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn đã sớm rèn giũa đám văn lại này, bọn họ không những có năng lực làm việc rất mạnh, mà còn rất quen thuộc với phong cách làm việc của Dương Chính Sơn.

Mặc dù đã đổi sang một nơi khác, chịu trách nhiệm về nhiều việc hơn và phức tạp hơn, nhưng những quan lại này vẫn có thể xử lý mọi việc một cách gọn gàng ngăn nắp.

Ngày mùng mười tám tháng giêng, tổng binh phủ đã dán thông báo tuyển dụng đủ loại văn lại am hiểu xây dựng đường xá và thủy lợi, tuyển dụng đủ loại thợ thủ công, cũng như tuyển dụng một số lượng lớn học đồ thủ công ở trong Trọng Sơn Quan.

Ngày hai mươi tháng giêng, trấn tiêu ngũ doanh cũng dán thông báo, trấn tiêu ngũ doanh bắt đầu chiêu mộ binh lính.

Bách tính và quân hộ của Trọng Sơn trấn nhìn hai thông báo này, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên và phấn khích.

Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Chính Sơn đã tăng lương cho binh lính của trấn tiêu ngũ doanh, đồng thời đãi ngộ của tổng binh phủ khi tuyển dụng văn lại, thợ thủ công và học đồ thủ công cũng rất cao.

Đối với phần lớn quân hộ và bách tính của Trọng Sơn trấn mà nói, bất kể là gia nhập trấn tiêu ngũ doanh hay làm học đồ thủ công, đều là công việc có mức lương cao.

Còn về văn lại và thợ thủ công, tiêu chuẩn của cái này khá cao, phần lớn quân hộ và bách tính đều không đủ điều kiện.

Còn tiêu chuẩn của binh lính trấn tiêu ngũ doanh và học đồ thủ công thì tương đối thấp, chỉ cần dưới hai mươi tuổi, có sức

khỏe tốt và xuất thân trong sạch là được.

Tiêu chuẩn chiêu mộ binh lính của trấn tiêu ngũ doanh thấp như vậy không phải vì tiêu chuẩn để gia nhập trấn tiêu ngũ doanh thấp, mà là trước khi gia nhập trấn tiêu ngũ doanh sẽ có một giai đoạn huấn luyện thử.

Thời gian huấn luyện thử là ba tháng, tức là hoàn thành huấn luyện cơ bản. Sau đó, căn cứ vào kết quả huấn luyện cơ bản để tuyển chọn binh lính.

Giai đoạn huấn luyện thử cũng có lương, lương bằng một nửa lương của binh lính bình thường trong trấn tiêu ngũ doanh.

Chương 862: Dâng bảo vật, Úc Thanh Y tiến kinh (2)

Tuy nhiên, mặc dù là như vậy, nhưng những người đến tham gia tuyển dụng trấn tiêu ngũ doanh vẫn nhiều vô kể.

Sau khi thông tin tuyển dụng của trấn tiêu ngũ doanh và tổng binh phủ lan truyền, một số lượng lớn thiếu niên đã đổ xô vào Trọng Sơn Quan, khiến Trọng Sơn Quan có chút quá tải.

Chỉ trong ba ngày, trấn tiêu doanh đã tuyển đủ đợt lính thử nghiệm đầu tiên, tổng cộng năm nghìn người, tất cả đều là thiếu niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi.

Đồng thời, xưởng kính cũng đã tuyển dụng năm trăm học đồ thủ công.

Nhìn thấy tổng binh phủ đã bắt đầu hành động, Bang Thường cũng không ngồi yên được, cả ngày lôi kéo đám quan lại của ty tuần phủ mở đại hội, hơn nữa còn bắt chấp gió lạnh đặc biệt chạy đến Hắc Vân Sơn một chuyến.

Dương Chính Sơn chịu trách nhiệm xây dựng quan đạo và khai thông thủy đạo, Bang Thường chịu trách nhiệm xây dựng Hắc Vân thành và mở cửa Bắc địa.

Hai người đã sẵn sàng phân công công việc, đều đang nỗ lực vì một kế hoạch lớn lao và vĩ đại.

Ngay trong bầu không khí bận rộn như vậy, kinh thành cũng truyền đến những tin tức khiến người ta không thể phớt lờ.

Đầu tiên là vào ngày rằm tháng giêng, kinh thành tổ chức đại điển lập trũ, Thừa Bình Đế sắc phong Thành Vương làm Thái Tử, dẫn Thái Tử tế trời đất, thái miếu, xã tắc.

Từ đó trở đi, Thành Vương chính là Thái Tử của Đại Vinh, Thái Tử bị phế hoàn toàn trở thành quá khứ.

Sau khi đại điển lập trũ kết thúc, Thái Tử lại một lần nữa giám quốc, Thừa Bình Đế lại một lần nữa ở trong thâm cung tĩnh dưỡng.

Lần này Thái Tử giám quốc có sự khác biệt rõ ràng với lần trước.

Lần trước Thái Tử giám quốc còn có Cung Vương và Thành Vương lâm triều quan chính, hơn nữa Thái Tử không có chút binh quyền nào trong tay.

Nhưng lần này Thái Tử giám quốc không có thân vương nào khác lâm triều quan chính, hơn nữa Thừa Bình Đế đã giao binh quyền của cấm quân cho Thái Tử.

Rõ ràng địa vị của Thái Tử mới rất vững chắc, Thừa Bình Đế đã sẵn sàng cho việc thay đổi ngôi vị hoàng đế.

Khi Dương Chính Sơn biết được những tin tức này, hẳn hiểu rằng Thái Tử hiện tại chính là tân hoàng của Đại Vinh trong tương lai.

Đồng thời hẳn cũng hiểu rằng có lẽ Thừa Bình Đế không còn sống được bao lâu nữa.

Nếu như cơ thể của Thừa Bình Đế còn có thể chống đỡ được, thì chắc chắn sẽ không giao binh quyền của cấm quân cho Thái Tử.

Trong thư phòng của tổng binh phủ, Dương Chính Sơn đặt lá thư được gửi từ kinh thành tới xuống, khẽ thở dài một tiếng.

Hắn lo lắng cho sức khỏe của Thừa Bình Đế.

Mặc dù hần chỉ gặp Thừa Bình Đế có một lần, nhưng hần thực sự đã bị sức hút của Thừa Bình Đế chinh phục.

Nói sĩ vì tri kỷ có hơi phóng đại, nhưng sự tin tưởng của Thừa Bình Đế đối với hần vẫn đáng để hần cảm kích trong lòng.

Nếu Thừa Bình Đế băng hà, hần thực sự sẽ cảm thấy đau buồn.

“Vậy thì tặng cho ngài ấy một chút đồ mới lạ đi, cũng không uổng công ngài ấy tin tưởng ta như vậy!”

Dương Chính Sơn nghĩ như vậy.

Sau đó hần viết một bản tấu chương, chuẩn bị mười ống kính viễn vọng và ba lọ mật ong chúa, phái người mang đến kinh thành.

Kính viễn vọng được coi là một món đồ mới lạ, cũng có không ít tác dụng với triều đình, chắc là có thể khiến Thừa Bình Đế hứng thú một chút.

Còn về mật ong chúa, thứ này ở trong không gian linh tuyến cũng không được coi là gì, nhưng ở bên ngoài cũng được coi là một loại thực phẩm bổ dưỡng không tồi, chắc là có chút tác dụng tốt đối với cơ thể của Thừa Bình Đế.

Tuy nhiên cơ thể của Thừa Bình Đế là lão hóa tự nhiên, mặc dù tuổi của ngài ấy cũng không phải là quá lớn, nhưng cơ thể của ngài ấy đã suy yếu đến cực hạn rồi.

Đừng nói là mật ong chúa, cho dù Dương Chính Sơn dùng linh tuyến thủy cho ngài ấy tắm rửa, cũng không thể nghịch thiên cải mệnh.

Bên cạnh Thừa Bình Đế không thiếu lương y, cũng không thiếu các loại linh đan diệu dược.

Linh tuyền thủy đối với ngài ấy thực ra không có tác dụng gì lớn.

Nếu là mười năm trước, Dương Chính Sơn đưa linh tuyền thủy cho ngài ấy, có lẽ còn có thể khiến ngài ấy sống thêm vài năm, bây giờ đưa linh tuyền thủy cho ngài ấy đã không còn ý nghĩa gì lớn nữa rồi.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn cũng không có ý định đưa linh tuyền thủy cho Thừa Bình Đế, tặng ba lọ mật ong chúa coi như là thể hiện một chút trung thành của thần tử.

...

Ngày mừng hai tháng hai, bên ngoài Trọng Sơn Quan.

Dương Chính Sơn đang tiễn Úc Thanh Y và Lâm Triễn lên kinh.

Lần này có không ít người của Dương gia lên kinh, Úc Thanh Y, Dương Minh Thành, Vương thị, Dương Thừa Trạch, Dương Uyển Thanh, Dương Uyển Nghi, trừ Dương Thừa Trinh tuổi còn nhỏ ra, tất cả mọi người trong phòng lớn đều phải theo Úc Thanh Y lên kinh.

Còn Lâm Triễn và Trịnh thị cũng sẽ cùng lên kinh, lần này Lâm Triễn lên kinh ngoài việc tham gia kỳ thi mùa xuân ra, còn sẽ đến thăm hỏi Trịnh gia, tổ địa của Trịnh gia ở huyện Đức An, phủ Thuận Thiên.

Trịnh gia là nhà vợ của Lâm Triễn, nếu sau này Lâm Triễn bước lên quan trường, chắc chắn sẽ không thiếu được sự giúp đỡ của Trịnh gia, vì vậy Lâm Triễn vẫn cần phải đến thăm hỏi Trịnh gia một chút.

Người đi theo còn có hơn bốn mươi gia nhân nha hoàn, cũng như hơn hai mươi hộ vệ, bọn họ sẽ vận chuyển mười chiếc xe lớn chở vật tư lên kinh.

Trước đây Dương Chính Sơn vào kinh là nhẹ nhàng đơn giản, lần này Úc Thanh Y lên kinh có chút râm rộ.

Mục đích không cần nói cũng rõ, chính là để thể hiện rằng Dương gia - gia tộc mới nổi này sắp bước vào trung tâm quyền lực của Đại Vinh.

“Sau khi vào kinh, có thể đến thăm hỏi Chu Lan tướng quân và phu nhân của Thường Bình Hầu trước! Chắc chắn bọn họ sẽ chăm sóc cho nàng, nếu nàng muốn tham gia yến hội, thì cố gắng dẫn theo Vân Tuyết, nàng ấy quen thuộc với tình hình ở kinh thành, cũng hiểu rõ những chuyện thị phi trong giới huân quý, có nàng ấy ở đó có thể giúp nàng tránh được rất nhiều rắc rối!”

Chương 863: Dâng bảo vật, Úc Thanh Y tiến kinh (3)

Dương Chính Sơn đứng trước mặt Úc Thanh Y, có chút lo lắng nói.

Kinh thành không giống những nơi khác, ở kinh thành, chuyện nịnh nọt đạp thấp là chuyện nhỏ nhất, chưa cần nói đến những âm mưu quỷ kế trên quan trường, Úc Thanh Y là nữ nhân, sau khi nàng đến kinh thành, giao thiệp chắc chắn sẽ chủ yếu là ở trong hậu viện.

Hơn nữa trong hậu viện của các gia tộc quan lại, huân quý cũng tràn ngập những thủ đoạn hiểm độc, mức độ tàn nhẫn của nó không kém gì trên quan trường, thậm chí còn hơn.

Có một câu nói rất hay, lòng dạ đàn bà là độc ác nhất, nếu đàn bà mà ác lên thì ngay cả đàn ông cũng sẽ cảm thấy kinh hãi.

Mặc dù Úc Thanh Y xuất thân giang hồ, đã quen với những cuộc chém giết trên giang hồ, nhưng nàng thực sự không chắc có thể ứng phó được với những mưu mô trong hậu viện của quan lại hay không.

Dương Chính Sơn còn có chút lo lắng Úc Thanh Y sẽ gặp chuyện gì ngoài ý muốn ở kinh thành, không phải lo lắng Úc Thanh Y làm mất mặt hắn, mà là lo lắng Úc Thanh Y bị người ta tính kế.

“Lão gia yên tâm đi, thiếp thân không phải trẻ con, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và người nhà!” Úc Thanh Y rất hưởng thụ sự quan tâm của Dương Chính Sơn.

“Tuy nhiên sau khi thiếp thân đi rồi, bên chỗ Minh Chiêu, lão gia phải để ý nhiều hơn một chút.”

“Ừ!” Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó nhìn về phía Dương Minh Thành nói: “Đừng quên đến An Châu thăm hỏi lão gia tử Lưu, thay ta gửi lời hỏi thăm lão gia tử Lưu.”

Lão gia tử Lưu chính là Lưu Nguyên Phủ, sau khi Lưu Nguyên Phủ rời kinh, Lưu gia đã trở về tổ địa An Châu, sống bằng nghề cày cấy và đọc sách.

Mặc dù năm ngoái trên triều đình có người đề nghị tái phục Lưu Nguyên Phủ, nhưng đã bị Lưu Nguyên Phủ từ chối.

Suốt cuộc đời này của Lưu Nguyên Phủ đã bốn lần lên bốn lần xuống trên quan trường, bây giờ tuổi của lão đã cao, cũng không còn ý định làm quan nữa.

Năm ngoái Lưu Nguyên Phủ còn gửi cho Dương Chính Sơn một bức thư, nói là muốn gửi một tôn tử đến Trọng Sơn trấn rèn luyện vài năm, Dương Chính Sơn đương nhiên không có lý do gì để từ chối, tính thời gian thì tôn tử của Lưu Nguyên Phủ chắc là cũng sắp đến Trọng Sơn Quan rồi.

Lần này Dương Minh Thành vào kinh là để thay Dương Chính Sơn đến thăm hỏi Lưu Nguyên Phủ.

“Hài nhi sẽ không quên đâu!” Dương Minh Thành buồn bực nói.

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Thừa Nghiệp, vỗ vai hắn: “Sau khi vào kinh phải học hỏi nhiều, phụ thân ngươi là một tên ngốc, sau này hầu phủ còn phải do ngươi quản lý mới được!”

“...” Dương Minh Thành nghe thấy những lời này, có chút buồn bực cúi đầu xuống, cũng không biết trong lòng có đang thầm oán Dương Chính Sơn hay không.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Dương Chính Sơn đã không còn hy vọng gì vào Dương Minh Thành nữa rồi, tên này bây giờ đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng tính cách vẫn giống như trước đây, vẫn thẳng thắn thật thà.

Cũng có tiền bộ, nhưng vẫn không được coi là lan lợi.

So với trưởng tử của hấn, thì tôn tử Dương Thừa Nghiệp rõ ràng thích hợp để quản lý gia đình hơn, Dương Thừa Nghiệp tính tình trầm ổn, mặc dù bây giờ chưa đầy mười sáu tuổi, nhưng trong Dương gia đã có uy phong của huynh cả.

Dương Thừa Hiền, Dương Thừa Hựu, Dương Thừa Chương - mấy con khỉ nghịch ngợm này, sợ nhất là huynh cả Dương Thừa Nghiệp.

“Gia gia, tôn nhi vẫn còn nhỏ tuổi!” Dương Thừa Nghiệp có chút ngại ngùng nói.

Dù sao Dương Chính Sơn cũng đang chê bai phụ thân hấn, hấn không thể phản bác Dương Chính Sơn, cũng không thể thuận theo lời Dương Chính Sơn mà chê bai phụ thân của mình.

“Ha ha ha, trong lòng ngươi tự biết là được!”

Dương Chính Sơn cũng không để ý, dặn dò mọi người một hồi, rồi tiễn đoàn xe lên đường.

Đoàn xe gần trăm người theo quan đạo đi về phía nam, Dương Chính Sơn nhìn Dương Thừa Nghiệp cười vạn quân, vuốt râu, mỉm cười.

Vạn Quân chính là tiểu hồng câu, là con ngựa xuất sắc nhất trong số những con đời sau của Hồng Vân, Dương Thừa Nghiệp đặt tên cho nó là Vạn Quân, có nghĩa là sấm sét vạn quân, thế không thể cản.

Hiện tại Vạn Quân đã trưởng thành, thể hình giống y hệt Hồng Vân, giống như một con mãnh thú, đầu óc cũng thông minh giống như Hồng Vân, rất linh hoạt.

Dương Thừa Nghiệp và Vạn Quân ở cùng nhau, đại diện cho thế hệ mới của Dương gia.

Đội sau khi Dương Thừa Nghiệp từ kinh thành trở về, Dương Chính Sơn dự định để hắn vào trong quân đội rèn luyện.

Chương 864: Mật Ong Chúa, Tam Hoàng Lý (1)

Ngay khi đám người Úc Thanh Y đang trên đường đến kinh đô, tại hoàng thành kinh đô, Thừa Bình Đế cũng nhận được tấu chương và lễ vật của Dương Chính Sơn.

Hiện tại, Thừa Bình Đế gần như không hỏi đến triều chính nữa. Mặc dù sức khỏe của hắn chưa đến mức dầu cạn đèn tắt, nhưng cũng chẳng còn xa.

Hầu hết thời gian mỗi ngày hắn đều chìm trong mê man, chỉ tỉnh táo được hơn một canh giờ, chân tay cũng không còn linh hoạt, thậm chí đi lại cũng không thể tự mình thực hiện.

Sinh lão bệnh tử, chuyện thường tình của con người. Cho dù ngươi có là cửu ngũ chí tôn, đứng trước sinh lão bệnh tử, cũng chỉ là một hạt cát giữa biển khơi, nhỏ bé và bất lực.

Bánh xe cuộc đời lăn bánh về phía trước, không ai có thể ngăn cản bước đi của nó, cũng không ai có thể tránh khỏi vòng luân hồi.

Lúc này, Thừa Bình Đế vừa tỉnh giấc sau giấc ngủ trưa, đây là khoảng thời gian tinh thần hắn tốt nhất trong ngày.

Công công Trần dẫn theo vài tiểu thái giám bung mấy cái hộp đến tầm điện.

“Bệ hạ!” Hắn khẽ gọi.

“Ừ!” Thừa Bình Đế nhắc người lên, dựa vào ghế mềm, nhìn chén cháo hạt sen trên bàn trước mặt, khẽ lắc đầu, giọng yếu ớt nói: “Đem đi đi, trẫm không có hứng ăn!”

Công công Trần cũng không ép buộc, liếc mắt ra hiệu cho tiểu thái giám bên cạnh, tiểu thái giám lập tức tiến lên cúi người bưng chén cháo hạt sen đi.

“Bệ hạ, Tĩnh An Hầu vừa gửi hai món đồ từ Trọng Sơn trần lên, lão nô thấy cũng không tệ, liền mang đến cho bệ hạ xem thử!” Công công Trần cười nói.

“Là thứ gì?” Thừa Bình Đế hơi có chút hứng thú.

Công công Trần lập tức nhận lấy chiếc hộp gỗ từ tay tiểu thái giám phía sau, mở ra và lấy ra một chiếc ống nhòm.

“Bệ hạ, đây là thiên lý kính, có thể nhìn thấy những vật ở rất xa!” Công công Trần như dâng bảo vật, đưa chiếc ống nhòm đến trước mặt Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế có chút tò mò nhìn chiếc ống đồng bình thường này, cầm trong tay quan sát kỹ lưỡng.

Tuy nhiên, chiếc ống nhòm này đối với hắn có chút nặng, ngay cả khi cầm bằng cả hai tay cũng hơi khó khăn.

“Bệ hạ, sử dụng như thế này!” Công công Trần đành phải tiến lên giúp hắn điều chỉnh.

Đồ vật dâng lên trước mặt hoàng đế, tất nhiên phải trải qua nhiều lần kiểm tra, công công Trần cũng đã tìm hiểu trước về cách sử dụng của chiếc ống nhòm này.

Hiện tại, chiếc ống nhòm vẫn còn rất thô sơ, chỉ là hai ống đồng lồng vào nhau, một đầu có một tấm kính.

“Bệ hạ, người nhìn xem trên cành cây kia có phải có một con chim không!”

Công công Trần chỉ vào cành cây trong hoa viên bên ngoài cửa. Khoảng cách này không xa, nếu dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy, nhưng sẽ không rõ ràng lắm.

Thừa Bình Đế càng nhìn càng thấy mới lạ, hứng thú dâng lên, tinh thần cũng có vẻ tốt hơn nhiều.

“Nhìn xem bên kia, ừ, đúng rồi, chính là cái cây đó!” Hấn chỉ huy công công Trần di chuyển ống nhòm, nhìn bên này ngó bên kia. “Ngươi nhìn xem, có phải chỗ đó đang nảy mầm không?”

Công công Trần hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, “Bệ hạ, đúng vậy, đó là hoa nghênh xuân!”

Thừa Bình Đế nhìn chăm chăm vào chồi non của hoa nghênh xuân một lúc lâu, sau đó mới bảo công công Trần cất ống nhòm đi.

“Tĩnh An Hầu còn gửi lên thứ gì tốt nữa không?”

Hứng thú của hấn đã dâng lên, cũng có chút mong đợi vào món đồ còn lại.

Công công Trần cười nói: “Là ba bình mật ong chúa!”

Nghe vậy, Thừa Bình Đế hơi thất vọng.

Ở đây của hấn, có gì là không có, những thứ có thể ăn được hấn đều đã ăn qua, đáng tiếc là bất kể ăn cái gì, hấn cũng cảm thấy như nhai sáp, cũng không có tác dụng gì đối với cơ thể của hấn.

“Lão nô vừa mới nếm thử, mật ong chúa này ngọt mà không ngấy, hương hoa thanh nhã, hơn nữa sau khi uống vào, có thể tỉnh táo tinh thần, quả thực là một món ngon hiếm có!”

Vừa nói, công công Trần vừa bung đến một bát mật ong chúa đã pha sẵn.

Hấn không nói dối, trước đó hấn thực sự đã nếm thử, chính vì đã nếm thử và cảm thấy rất ngon, nên mới dám bung đến trước mặt Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế vốn không có hứng thú ăn uống, nhưng ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoảng, hắn vẫn ném thử một ngậm.

Một ngậm mật ong ngọt ngào trôi xuống cổ họng, một luồng hơi ấm ẩm mượt chảy vào bụng, chỉ trong chốc lát, khiến hắn cảm thấy đường ruột vốn khó chịu bấy lâu nay trở nên ấm áp hơn một chút, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Sau đó, Thừa Bình Đế uống hết một bát mật ong ấm nóng, ngay cả sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

Tất nhiên, tác dụng của mật ong chúa không phải là nghịch thiên như vậy, chỉ là vì tinh thần Thừa Bình Đế phấn chấn lên, nên khí sắc cũng tốt hơn nhiều.

“Ừ, thật khó cho Tĩnh An Hầu có tấm lòng này!”

Cầm lễ thì phải lễ, nhận lễ thì phải trả lễ, ngay cả hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Uống mật ong chúa do Dương Chính Sơn gửi lên, ấn tượng của Thừa Bình Đế về Dương Chính Sơn lại tăng lên không ít.

“Đúng rồi, viên Ngọc Lộ Linh Đào đó còn không?” Thừa Bình Đế hỏi.

Công công Trần cười nói: “Bệ hạ, Thái Tử đã ban viên Ngọc Lộ Linh Đào đó cho Thường Bình Hầu rồi!”

Thừa Bình Đế suy nghĩ một lúc, Thái Tử dường như đã nói với hắn về việc này, nhưng mấy ngày nay tinh thần hắn không được tốt, nên đã quên mất chuyện này.

“Vậy người đến bảo khó lấy một viên Tam Hoàng Lý ban thưởng cho Tĩnh An Hầu đi!”

Tam Hoàng Lý, còn được gọi là Ngưng Nguyên Quả, vì có hình dạng giống quả mận, hơn nữa lá, hoa và quả đều có màu vàng, nên được gọi là Tam Hoàng Lý.

Tên Tam Hoàng Lý là do Thái Tổ Hoàng Đế của Đại Vinh đặt.

Năm xưa, Thái Tổ Hoàng Đế tình cờ gặp được cây Tam Hoàng Lý, mới có nền tảng thực lực để xưng bá thiên hạ. Nếu không có Tam Hoàng Lý, Thái Tổ Hoàng Đế cũng chỉ là một võ giả bình thường, có lẽ cả đời tu luyện cũng chỉ đạt đến hậu thiên tầng bảy, tầng tám, căn bản không thể hỏi đỉnh thiên hạ.

Chương 865: Mật Ong Chúa, Tam Hoàng Lý (2)

Xung bá thiên hạ khác với trị vì thiên hạ. Trong thế giới coi trọng võ đạo này, muốn xung bá thiên hạ, thực lực của bản thân phải đủ mạnh, nếu không sẽ không thể khiến các anh hùng hào kiệt tâm phục khẩu phục.

Sau khi lập triều, trị vì thiên hạ không cần hoàng đế phải có sức mạnh cường đại nữa, thiên hạ thái bình, lòng dân đã định, văn trị võ công song hành mới là đạo trị quốc.

Cây Tam Hoàng Lý luôn được hoàng tộc coi là bảo vật quý giá nhất, ngoại trừ hoàng tộc, bên ngoài không ai biết cây Tam Hoàng Lý mọc ở đâu.

Tuy nhiên, hoàng đế đôi khi cũng ban thưởng Tam Hoàng Lý cho thần tử, nhưng những người được ban thưởng đều là võ giả hậu thiên đỉnh phong hoặc bán bộ tiên thiên.

Vì vậy, thế nhân chỉ biết trong tay hoàng tộc có một cây linh quả, nhưng cụ thể là linh quả gì, rất ít người biết.

Hôm nay, Thừa Bình Đế có thể ban thưởng cho Dương Chính Sơn một viên Tam Hoàng Lý, đủ thấy hân hài lòng với Dương Chính Sơn đến mức nào.

Công công Trần từ trong tấm điện đi ra, thở dài một hơi, nhưng sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.

Không ai hiểu rõ tình trạng sức khỏe của Thừa Bình Đế hơn hân, hân biết Thừa Bình Đế đã không còn sống được bao lâu nữa, nhưng hôm nay tinh thần và khí sắc của Thừa Bình

Đế đều khá hơn nhiều, vẫn khiến hấn cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Nghĩ đến Dương Chính Sơn, nghĩ đến mật ong chúa, công công Trần lập tức gọi một thuộc hạ đến, ra lệnh: “Người lập tức dẫn người đến Trọng Sơn trấn, bảo Tĩnh An Hầu dâng hết tất cả mật ong chúa lên!”

“Mau đi mau về!”

Mặc dù mật ong chúa không thể thay đổi tình trạng sức khỏe của Thừa Bình Đế, nhưng chỉ cần có thể khiến Thừa Bình Đế dễ chịu hơn một chút, cũng đáng để công công Trần sắp xếp người đi một chuyến.

“Vâng!”

Tên thuộc hạ kia đáp một tiếng, quay người rời đi.

“Đội đã!”

Công công Trần ngăn hấn lại, “Người vẫn nên đi theo ta lấy Tam Hoàng Lý trước, tiện thể mang Tam Hoàng Lý đến đó, tránh cho Tĩnh An Hầu tưởng rằng chúng ta muốn cướp mật ong chúa của hấn!”

Vừa rời gấp gấp quá, suýt nữa đã quên mất viên Tam Hoàng Lý mà Thừa Bình Đế ban thưởng cho Dương Chính Sơn.

Ngay lúc công công Trần đi bảo khổ lấy Tam Hoàng Lý, trong ngự thư phòng ở Thái Cực điện, Thái Tử đang nghe một thái giám trung niên báo cáo.

Ngự thư phòng là nơi hoàng đế xử lý triều chính, mặc dù Thái Tử hiện tại đang giám quốc, nhưng không có tư cách xử lý triều chính ở đây. Thừa Bình Đế lại ban chỉ cho Thái Tử xử lý triều chính ở ngự thư phòng, có thể thấy việc Thái Tử kế thừa ngôi vị hoàng đế đã là chuyện chắc chắn.

Lúc này, thái giám trung niên trước mặt Thái Tử tên là Nam Thịnh, là thái giám theo hầu Thái Tử, từ nhỏ đã phục vụ bên cạnh Thái Tử.

Nam Thịnh rất giống công công Trần, công công Trần cũng từng là thái giám theo hầu Thừa Bình Đế, tương lai Nam Thịnh cũng có thể sẽ giống như công công Trần, nắm giữ Ty Lễ Giám, trở thành người đứng đầu trong số các thái giám trong hoàng thành.

“Phụ hoàng thế nào?” Thái Tử hỏi.

“Bệ hạ vẫn bình an vô sự, vừa rồi bệ hạ còn uống một bát mật ong, chính là mật ong chúa do Tĩnh An Hầu gửi lên.” Nam Thịnh nhẹ giọng nói.

“Ồ! Phụ hoàng đã uống rồi sao?”

“Đúng vậy, uống một bát, sau khi uống xong, khí sắc có vẻ khá hơn nhiều!”

“Vậy còn chờ gì nữa, lập tức phái người đến Trọng Sơn trấn, bảo Tĩnh An Hầu gửi thêm mật ong chúa đến đây!” Thái Tử có chút nôn nóng nói.

Thiên gia vô phụ tử.

Nói về tình cảm phụ tử, thật ra, hiện tại Thái Tử và Thừa Bình Đế không có nhiều.

Nhưng hiện tại Thừa Bình Đế đã có ý để hắc kế thừa ngôi vị hoàng đế, vậy thì hắc tất nhiên phải làm tròn đạo hiếu.

Nói là giả vờ, nhưng thực ra cũng không phải, dù sao ở đây, hắc cũng không cần giả vờ cho ai xem, chỉ là hiện tại, hắc vẫn cần sự ủng hộ của phụ hoàng, cần phụ hoàng giúp hắc thuận lợi lên ngôi, kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Công công Trần đã sắp xếp người đi Trọng Sơn trấn rồi, bệ hạ còn ban thưởng cho Tĩnh An Hầu một viên Tam Hoàng

Lý!” Nam Thịnh nhẹ giọng nói.

Mặc dù hiện tại Thừa Bình Đế vẫn chưa giao hoàn toàn hoàng thành cho Thái Tử, nhưng Thái Tử đã có thể can thiệp vào chuyện trong hoàng thành, những việc xảy ra trong tầm điện, đều không qua được tai mắt của Thái Tử.

Tất cả mọi người đều hiểu Thái Tử chính là tân hoàng đế trong tương lai, các thái giám cung nữ trong hoàng thành cũng rất rõ, nên lúc này rất nhiều người sẽ nịnh bợ Nam Thịnh, cung cấp tin tức cho Nam Thịnh.

Thái Tử thu lại vẻ mặt, khẽ gật đầu.

Hắn không có ý kiến gì về việc Thừa Bình Đế ban thưởng cho Dương Chính Sơn một viên Tam Hoàng Lý, đối với võ giả, Tam Hoàng Lý là một loại tài nguyên quý hiếm, nhưng đối với hắn, thực ra nó chỉ là một món đồ ban thưởng cho thần tử hoặc người trong tộc, giống như vàng bạc châu báu mà thôi.

“Tấu chương của Tĩnh An Hầu đâu?”

Nam Thịnh vội vàng tìm tấu chương do Dương Chính Sơn gửi lên, Thái Tử đã xem qua tấu chương này rồi, nhưng chỉ xem qua loa một lần, sau đó gửi ống nhôm và mật ong chứa đến Ty Lễ Giám.

Chủ yếu là khoảng thời gian này có không ít thần tử dâng bảo vật lên Thừa Bình Đế, đủ loại bảo vật kỳ lạ nhiều không kể xiết.

Thần tử muốn thể hiện lòng trung thành, Thái Tử cũng không thể ngăn cản, nên những tấu chương dâng bảo vật như thế này, hắn chỉ xem qua loa, rồi gửi đến Ty Lễ Giám.

Chỉ là dâng bảo vật, không liên quan đến triều chính, hắn tất nhiên sẽ không chú ý đặc biệt.

Hiện tại thấy mật ong chúa do Dương Chính Sơn gửi lên có hiệu quả, hẳn mới muốn xem kỹ tấu chương này.

Thực ra, trong tấu chương Dương Chính Sơn viết rất nhiều, đặc biệt là về thiên lý kính và mật ong chúa.

Không cần nói nhiều về mật ong chúa, tất cả đều là những lời bịa đặt của Dương Chính Sơn, chỉ nói là vô tình có được trong Thiên Trọng Sơn, cũng không giải thích gì nhiều.

Còn về thiên lý kính, Dương Chính Sơn trình bày chi tiết về công dụng của thiên lý kính.

Sau khi Thái Tử xem xong tấu chương lần nữa, lập tức có hứng thú với thiên lý kính.

“Thiên lý kính đâu?”

“Tĩnh An Hầu đã gửi lên mười chiếc, công công Trần lấy đi một chiếc, chín chiếc còn lại đều đã được gửi vào nội thương!” Nam Thịnh nói.

Nội thương chính là kho hàng trong hoàng thành, được chia thành kho sứ, kho lụa, kho đèn lồng, kho lương thực, kho sập,... thực ra chính là kho vật tư trong hoàng thành.

Nội thương không phải là tư khố của hoàng đế, tư khố của hoàng đế chứa đựng toàn là những thứ quý giá, có giá trị, ít nhất cũng là vàng bạc.

Một số vật phẩm linh tinh sẽ không được đưa vào tư khố của hoàng đế, mà sẽ được giao cho nội thương xử lý.

Rõ ràng, cả Nam Thịnh và những người khác đều không coi trọng thiên lý kính.

“Lấy một chiếc đến đây cho ta xem!” Thái Tử ra lệnh.

Một lát sau, Nam Thịnh đã dâng một chiếc thiên lý kính lên trước mặt Thái Tử.

Thái Tử cầm thiên lý kính loay hoay một lúc lâu, nhìn đông ngó tây, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, hơn nữa hẳn còn cầm tấu chương của Dương Chính Sơn xem đi xem lại mấy lần.

Khoảng nửa canh giờ sau, hẳn mới ngạc nhiên nói: “Vật này có tác dụng lớn trong chiến sự!”

Dương Chính Sơn đã trình bày chi tiết về công dụng của thiên lý kính trong tấu chương, nhưng chỉ đọc tấu chương, Thái Tử không có khái niệm chính xác, chỉ khi cầm được vật thật, đích thân sử dụng, Thái Tử mới hiểu được những công dụng mà Dương Chính Sơn đã nói đến.

Nói về công dụng của thiên lý kính, trực tiếp nhất chính là quan sát địch tình, hai quân đối đầu, sử dụng thiên lý kính có thể giúp trinh sát quan sát kỹ lưỡng tình hình của địch quân, chẳng hạn như số lượng và bố trí của địch quân.

Đồng thời cũng có thể giúp chủ tướng quan sát rõ ràng hơn hành động của địch quân, trong chiến đấu đã chiến có thể đi trước địch một bước.

Có thể nói thiên lý kính là một thiết bị hỗ trợ chiến tranh rất hữu ích.

Mặc dù không thể trực tiếp nâng cao sức mạnh của quân đội, nhưng có lợi cho việc nắm bắt và kiểm soát tình hình địch trên chiến trường.

“Đưa những chiếc thiên lý kính còn lại đến Binh Bộ và Ngũ Quân Đô Đốc Phủ, để các vị đại nhân nghiên cứu!”

Thái Tử chưa từng ra chiến trường, nhưng không có nghĩa là hẳn không có khả năng quân sự.

Ngược lại, là hoàng tử, hẳn đã được giáo dục bài bản, Nho, Thích, Đạo, Binh gia, Pháp gia,... các kinh điển hẳn đều có đọc qua, chỉ là không chuyên sâu mà thôi.

Thái Tử vẫn có thể nhìn ra được một hai công dụng của thiên lý kính, nên hắn cũng coi trọng thiên lý kính hơn, lại thêm sự tiến cử của Dương Chính Sơn - một danh tướng trên chiến trường, hắn liền tiến cử thiên lý kính cho Binh Bộ và Ngũ Quân Đô Đốc Phủ.

Chương 866: Phúc Phần của La Gia (1)

Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn không biết những chuyện này, mà cũng chẳng để tâm.

Thiên Lý Kính chỉ là thăm dò ý kiến triều đình mà thôi, có được chú ý hay không cũng không quan trọng.

Thiên Lý Kính tuy tốt nhưng thị trường không lớn, chủ yếu dùng cho chiến trường và hàng hải, còn ở các lĩnh vực khác thì không bằng các loại đồ dùng bằng thủy tinh như trà cụ, tửu cụ, bát đĩa.

Hắn gửi Thiên Lý Kính đến kinh đô, một là thăm dò, hai là để chuẩn bị trước.

Ngày hôm sau khi tiễn Úc Thanh Y, Dương Chính Sơn triệu tập La Thường vào hầu phủ.

Từ khi Dương Chính Sơn chuyển vào tổng binh phủ, La Thường ở lại Trọng Sơn trấn để chấn chỉnh sản nghiệp của La gia.

Mấy tháng trôi qua, tổn thất của La gia do cuộc nổi loạn của Kế Phi Ngũ gây ra đã gần như khôi phục.

Đến nay, sản nghiệp của La gia đã trải rộng khắp Trọng Sơn trấn, Liêu Đông, Giang Nam, thậm chí còn có cơ sở tại Lý Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều.

Các ngành nghề bao gồm vải vóc, muối, lương thực, dược liệu, quặng vàng bạc, da lông thú...

Hiện tại, La gia đã được coi là một trong những thương gia giàu có nhất ở vùng đông bắc Đại Vinh, có lẽ chỉ có tài sản của Trương gia ở Liêu An mới vượt qua được La gia.

Trong phòng trà ở hậu sảnh hầu phủ, Dương Chính Sơn và La Thường ngồi đối diện nhau, pha trà trò chuyện.

Hai bên tóc mai của La Thường đã nhuốm sương lạnh, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn.

Tính tuổi, La Thường cũng gần năm mươi rồi.

“Người trông già đi nhiều đấy!” Dương Chính Sơn vừa thưởng trà vừa quan sát La Thường, nói.

La Thường khẽ thở dài, “Tuổi tác lớn rồi, không còn như trước nữa.”

“So với hầu gia, tại hạ quả thật già nua hơn nhiều.”

Hắn có chút ngưỡng mộ nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nay đã năm mươi hai tuổi, nhưng dung nhan hồng hào, không thấy một nếp nhăn nào, râu tóc đen nhánh, không có một sợi tóc bạc.

Chỉ nhìn khuôn mặt, nói hắn hơn ba mươi tuổi cũng có người tin.

Hiện tại hắn và Úc Thanh Y đứng chung một chỗ, tuyệt đối không ai nói hắn già mà ăn cỏ non.

La Thường trông già nua như vậy, thực ra cũng liên quan đến cuộc nổi loạn của Kế Phi Ngữ.

Lúc đó hắn đang ở Giang Nam, đột nhiên nghe tin Kế Phi Ngữ nổi loạn, Trọng Sơn quan bị Kế Phi Ngữ phong tỏa, tính mạng của cả gia đình đều gặp nguy hiểm, tâm thần chấn động, suýt nữa ngất xỉu.

Sau đó hấn vội vã từ Giang Nam trở về Đằng Long vệ, trải qua nhiều gian nan trắc trở, có thể nói là thân tâm mệt mỏi, lại thêm lo lắng sợ hãi, mấy tháng liền không có giấc ngủ ngon.

Mãi đến khi Dương Chính Sơn chiếm được Trọng Sơn quan, thả người La gia ra khỏi ngục, hấn gặp lại gia đình mới yên tâm.

Nhưng vì thế mà hấn cũng ốm một trận, từ đó sức khỏe giảm sút hẳn.

“Thôi, quá cũng không tốt, bây giờ La gia giàu có như vậy là đủ rồi, nếu tiếp tục mở rộng có khi lại trở thành tai họa!” Dương Chính Sơn cầm chén trà, nhấp một ngụm, cười nói.

Làm phú thương không phải chuyện dễ dàng, đặc biệt là đại phú.

Trương gia ở Liêu An tuy truyền thừa đã lâu, nhưng không biết đã trải qua bao nhiêu lần nguy cơ sinh tử.

Hiện tại La gia giàu có như vậy là đủ, nếu tiếp tục mở rộng sẽ trở thành phú thương lớn nhất ở đông bắc Đại Vinh, nhưng như vậy lại quá gây chú ý.

Dù có Dương gia bảo vệ, La gia cũng khó giữ được tài sản không lồ như vậy.

Vì thế La gia cũng đến lúc phải giữ gìn rồi.

“Ý của hầu gia là?” La Thường cẩn thận hỏi.

Dương Chính Sơn cười nói: “Ta định nâng đỡ bốn nhà Thượng, Vương, Lâm, Trương ở Tĩnh An phủ, để bọn họ vào Trọng Sơn trấn, cạnh tranh với La gia các ngươi!”

La Thường suy nghĩ một lúc, nói: “Vương gia và Lâm gia thì được, Trương gia thì không!”

Hắn không vì Dương Chính Sơn muốn nâng đỡ người khác mà cảm thấy bất an.

Hắn quen biết Dương Chính Sơn hơn mười năm, trong hơn mười năm này, tính tình của Dương Chính Sơn hắn đã hiểu rõ.

Dương Chính Sơn là người hoài cổ, vì thế La Thường hiểu rằng, chỉ cần La gia theo sát bước chân của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn sẽ không bỏ rơi La gia.

Vì thế hắn không lo lắng có người ở bên Dương Chính Sơn thay thế được La gia.

“Tại sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Gần đây Trương gia rất thân thiết với Liêu Đông Thuyền Bạc Ty.” La Thường nói.

Dương Chính Sơn lộ vẻ ngạc nhiên, “Ồ, còn có chuyện này sao?”

“Ừm, ta còn nghe nói Trương gia mở rộng đội tàu, đặc biệt là đội tàu đến Lý Thịnh vương triều! Tàu lớn của bọn họ đã có hơn hai mươi chiếc.” La Thường nói.

Dương Chính Sơn lộ vẻ trầm ngâm.

Những năm gần đây, Thượng gia, Vương gia, Lý gia, Trương gia ở Tĩnh An phủ dựa vào Đằng Long vệ mà phát triển không ít.

Tuy không bằng La gia, nhưng đều là phú thương hàng đầu ở Tĩnh An phủ.

Trong đó Thượng gia là gia tộc võ đạo, tuy bọn họ cũng có nhiều sản nghiệp, nhưng căn cơ của bọn họ là truyền thừa võ đạo, vì thế sự phát triển của bọn họ trong lĩnh vực thương mại tương đối chậm.

Còn Vương gia, Lý gia, Trương gia thì luôn mở rộng bản đồ thương mại của mình.

Hiện tại hải thương của Đằng Long vệ đã thuộc quyền quản lý của Liêu Đông Thuyền Bạc Ty, ba nhà bọn họ thân thiết với Liêu Đông Thuyền Bạc Ty cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên vào lúc này mà mở rộng thương mại với Lý Thịnh vương triều thì không phải lựa chọn sáng suốt.

Bởi vì Lý Thịnh vương triều hiện nay không phải là Lý Thịnh vương triều thực sự, hoàng tộc họ Lý hiện đang ở kinh đô, Kim thị Tân La vẫn chưa được Thừa Bình đế sách phong.

Nói cách khác, Kim thị Tân La hiện nay vẫn chưa phải là triều đại mới hợp pháp của Lý Thịnh vương triều.

Dương Chính Sơn không hiểu vì sao Thừa Bình đế lại giữ hoàng tộc họ Lý, cũng không hiểu vì sao Thừa Bình đế không sách phong Kim thị Tân La, nhưng hẳn biết Thừa Bình đế chắc chắn có ý đồ khác.

Chương 867: Phúc Phần của La Gia (2)

Trương gia thân thiết với Liêu Đông Thuyền Bạc Ty, điều này có vẻ như bội bạc Đằng Long vệ.

Tuy rằng Đằng Long vệ và Liêu Đông Thuyền Bạc Ty không đối lập nhau, nhưng việc thành lập Liêu Đông Thuyền Bạc Ty thực sự đã ảnh hưởng đến lợi ích của Đằng Long vệ, không ít người trong Đằng Long vệ đều bất mãn với Liêu Đông Thuyền Bạc Ty.

Nếu Trương gia chỉ muốn đi đường vòng với Liêu Đông Thuyền Bạc Ty thì không sao, chỉ sợ Trương gia hoàn toàn ngả về phía Liêu Đông Thuyền Bạc Ty.

Dư Thông Hải và Ô Trọng Triệt chắc chắn sẽ không thích một Trương gia như vậy.

Tuy nhiên đây là chuyện của Dư Thông Hải và Ô Trọng Triệt, hiện tại Dương Chính Sơn sẽ không cố ý can thiệp vào chuyện của Đằng Long vệ, chỉ cần Đằng Long vệ không xảy ra đại loạn là được.

Còn về việc Dương Chính Sơn có thể can thiệp vào chuyện của Đằng Long vệ hay không, câu trả lời là có.

Bởi vì hiện tại Dương Chính Sơn vẫn là đô đốc khiển sự của Đô Đốc phủ trung quân, mà Đằng Long vệ thuộc quyền quản lý của Đô Đốc phủ trung quân, vì thế hẳn có thể hợp lý hợp lệ can thiệp vào chuyện của Đằng Long vệ.

Chỉ là hiện tại Dương Chính Sơn không có tình lực quản lý chuyện của Đằng Long vệ nữa, mọi chuyện của Đằng Long vệ

đều giao cho Dư Thông Hải, Ô Trọng Triệt, Hàn Thừa và Trương Nguyên Vũ phụ trách.

Đã Trương gia ở Tĩnh An không biết điều như vậy, Dương Chính Sơn tất nhiên sẽ không nâng đỡ bọn họ.

“Vậy thì không cần Trương gia nữa, Thượng gia, Vương gia và Lâm gia, ba nhà cũng đủ rồi!”

Thêm một nhà bớt một nhà với Dương Chính Sơn cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

“Hầu gia cần La gia chúng ta làm gì?” La Thường không quan tâm ba nhà này như thế nào, hắn chỉ quan tâm xem Dương Chính Sơn có cần La gia làm gì không.

Dương Chính Sơn lấy một cái hộp gỗ bên cạnh đưa cho La Thường, “Thiên Lý Kính! Xưởng thủy tinh đã lưu trữ không ít Thiên Lý Kính, La gia các người sẽ chịu trách nhiệm bán Thiên Lý Kính!”

Thiên Lý Kính tuy là vật mới lạ nhưng thị trường không lớn, lợi nhuận cũng không nhiều, cho La gia phụ trách bán cũng không ảnh hưởng gì lớn đến La gia.

La Thường lấy Thiên Lý Kính ra, tùy ý nhìn một cái rồi đặt xuống.

Hắn rất quen thuộc với Thiên Lý Kính, đội tàu của La gia đều được trang bị Thiên Lý Kính, Dương Chính Sơn để hắn bán Thiên Lý Kính, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Hầu gia có yêu cầu gì về giá bán của Thiên Lý Kính không?”

“Chi phí của Thiên Lý Kính khoảng ba lượng bạc, giá cho các người là mười lượng, còn các người bán bao nhiêu thì ta không quản!” Dương Chính Sơn không để ý nói.

Dù sao ống kính của Thiên Lý Kính cũng bằng đồng thau, hơn nữa việc chế tạo thấu kính cũng khó hơn các đồ dùng bằng thủy tinh khác, vì thế giá thành này cũng không thấp.

Tuy nhiên Thiên Lý Kính không phải bán cho dân chúng bình thường, người sử dụng nó không phải thương nhân hàng hải thì là tướng lĩnh trong quân đội, đừng nói là mười lượng bạc, dù là một trăm lượng bạc cũng có không ít người muốn mua.

“Vậy thì bán mười lăm lượng bạc đi!” La Thường suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ngươi đấy! Vẫn quá cẩn thận!” Dương Chính Sơn cười nói.

La Thường lắc đầu, nói: “Hầu gia đã định giá mười lượng, chắc chắn là muốn bán ra quy mô lớn, nếu giá bán quá cao thì e rằng không hợp ý hầu gia!”

La Thường không quan tâm La gia có thể kiếm được bao nhiêu tiền, mà quan tâm đến ý đồ và nhu cầu của Dương Chính Sơn.

“Thôi được, cứ làm theo ý ngươi đi!” Dương Chính Sơn biết ý hẩn, tùy ý cười nói.

Thị trường của Thiên Lý Kính rất nhỏ, Dương Chính Sơn ước chừng một năm bán được vài nghìn cái đã là tốt lắm rồi, vài nghìn cái cũng chỉ được mấy vạn lượng bạc, thực sự không cần quá đề ý.

Nói xong chính sự, Dương Chính Sơn lại nói chuyện phiếm.

“Đại tôn tử của ngươi năm nay cũng mười bốn tuổi rồi nhỉ!”

La Chân hiện tại cũng hơn ba mươi tuổi rồi, trưởng tử của La Chân chính là đại tôn tử của La Thường.

“Bác Nhi năm nay vừa tròn mười bốn tuổi!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Đợi Thừa Nghiệp từ kinh đô trở về, để nó đi theo Thừa Nghiệp huấn luyện ở thân vệ doanh hai năm trước đã!”

“Mười bốn tuổi là vừa, nếu tư chất võ đạo của nó không tệ thì sang năm hoặc năm sau nữa hẳn có thể trở thành võ giả!”

“Đợi nó trở thành võ giả rồi, cứ làm tùy tùng bên cạnh Thừa Nghiệp đi!”

La Thường nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó đại hỉ, vội vàng đứng dậy cúi người cảm tạ: “Lão hán thay Bác Nhi cảm tạ hầu gia nâng đỡ!”

Dương Chính Sơn tùy ý phát tay, nói: “Được rồi, ngươi với ta còn khách sáo làm gì!”

La Thường cười tươi như hoa, “Nếu Bác Nhi có thể đạt được thành tựu gì, lão hán đời này cũng không còn gì hối tiếc!”

Thương hộ là ti tiện, còn thấp hơn cả quân hộ.

Dù La gia là phú thương, nhưng trong mắt quan lại, La gia vẫn chỉ là tiện dân.

Dương Chính Sơn để La Bác nhập ngũ, không nghi ngờ gì là đang cho La gia một cơ hội thoát khỏi thân phận ti tiện của thương hộ.

Mà Dương Chính Sơn lại sắp xếp cho La Bác ở bên cạnh Dương Thừa Nghiệp, ý tứ của hắn không cần nói cũng hiểu.

Đây vừa là giúp Dương Thừa Nghiệp xây dựng phe cánh, cũng là thể hiện ý muốn thân thiết với La gia.

“Ngồi xuống nói chuyện, ngồi xuống nói chuyện!” Dương Chính Sơn ra hiệu cho La Thường ngồi xuống.

Hiện tại hần đã lớn tuổi, cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề truyền thừa của Dương gia.

Để hài tử của Lâm Triển bá Dương Minh Thành làm sự phụ, để La Bác đi theo Dương Thừa Nghiệp, đây đều là những kế hoạch lâu dài cho tương lai của Dương gia.

Hần suy nghĩ những điều này chủ yếu là vì Dương Thừa Nghiệp đã lớn.

Khi Dương Thừa Nghiệp còn nhỏ, hần thực sự không nghĩ đến những chuyện này, dù sao hần cũng không cảm thấy mình đã già, nhưng nhìn Dương Thừa Nghiệp ngày càng lớn, người làm ông như hần không nhìn được lại muốn sắp xếp cho Thừa Nghiệp.

Lại trò chuyện với La Thường một lúc, La Thường mới vui vẻ cáo từ.

Hần nóng lòng trở về nhà chia sẻ niềm vui này với gia đình.

Để La Bác theo Dương Thừa Nghiệp, đây tuyệt đối là phúc phận của La gia.

Chương 868: Công Nghệ Thủy Tinh (1)

Ngày hôm sau, La Thường đã dẫn người đến xưởng thủy tinh và chuyển hết toàn bộ kính viễn vọng trong kho đi.

Tổng cộng ba ngàn chiếc kính viễn vọng, La Thường đã trả trước ba vạn lượng bạc.

Ba vạn lượng bạc này coi như là khoản thu nhập đầu tiên của xưởng thủy tinh.

Có được khoản thu nhập đầu tiên, Chu Đại Hải càng có động lực làm việc hơn.

“Tướng gia, năm trăm học đồ mới đã được sắp xếp xong xuôi, chỉ cần một tháng là có thể tham gia vào quá trình chế tạo thủy tinh.”

Trong xưởng thủy tinh, Chu Đại Hải dẫn theo Dương Chính Sơn đi kiểm tra tình hình chế tạo thủy tinh.

Dương Chính Sơn đã thiết lập xưởng thủy tinh ở trong thành Bắc của Trọng Sơn Quan, bên cạnh chính là doanh trại của Đẳng Long Vệ đóng quân ở Trọng Sơn Quan và tổng binh phủ, xưởng thủy tinh có hai cửa, một cửa thông thẳng đến tổng binh phủ, một cửa lớn khác đối diện với cửa lớn của doanh trại.

Việc canh gác xưởng thủy tinh giống như tổng binh phủ, đều do các binh sĩ của Trấn Tiêu Doanh canh giữ.

Hiện tại, quy trình sản xuất của xưởng thủy tinh đã rất cao, thủy tinh phẳng, thủy tinh ép hoa, thủy tinh ép hoa, thủy tinh

pha lê đều đã có thể sản xuất.

Các sản phẩm thủy tinh có nhiều hình dạng khác nhau cũng gần như có thể chế tạo được.

Duy nhất chỉ có thủy tinh trong suốt là khó chế tạo hơn cả, mặc dù những năm gần đây xưởng thủy tinh vẫn luôn sản xuất thấu kính của kính viễn vọng, nhưng tỷ lệ thành phẩm của thấu kính vẫn chưa đến ba phần.

Ngược lại, thủy tinh pha lê với đủ loại màu sắc tươi sáng lại dễ chế tạo hơn, sau khi thêm các loại thuốc nhuộm vào, ngược lại có thể che lấp được những khuyết điểm về độ trong suốt của thủy tinh.

“Thủy tinh trang trí các người chế tạo đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tướng gia mời đi bên này!” Chu Đại Hải dẫn Dương Chính Sơn đến một nhà kho.

Trong nhà kho chất đầy tủ trưng bày, còn trên tủ trưng bày là đủ các loại đồ thủ công mỹ nghệ bằng thủy tinh.

Có ngựa chiến sống động như thật, có tượng Phật vàng óng ánh, có chim săn mồi uy phong凛冽, còn có đủ các tư thế của thú lành, khiến cho Dương Chính Sơn nhìn mà ngây người.

“Đây đều là các người làm gần đây?”

“Khụ, có một số không phải, trước đây mọi người rảnh rỗi cũng sẽ thi thoảng làm một số vật tương đối hiếm lạ, nhưng trước đây tướng gia đã có dặn dò không được truyền ra ngoài, cho nên phần lớn đồ vật đều được lưu lại trong kho.”

“Đây là những đồ tinh phẩm được chọn lọc từ trong đó, cũng có không ít là mới làm gần đây.”

“Ví dụ như bức tượng Phật này, chính là do Vương thợ mộc làm, trước đây hẳn thường điêu khắc tượng Phật bằng gỗ, cho nên mới nghĩ đến việc làm một bức tượng Phật bằng thủy tinh!”

Chu Đại Hải giải thích.

Dương Chính Sơn có chút tò mò nhìn vào màu vàng trong tượng Phật, sau đó cầm lên xem một hồi, phát hiện thứ này là đặc ruột, bên trong hình như có đặt một lớp vàng lá.

“Bên trong là vàng lá sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không phải, là thủy tinh pha màu, dùng sơn vàng.” Chu Đại Hải nói.

Dương Chính Sơn lấy làm lạ, mặc dù bức tượng Phật này do quy trình chế tạo thủy tinh còn có một số khuyết điểm, nhưng nhìn về mặt thẩm mỹ, quả thực là một món đồ thủ công mỹ nghệ không tồi.

Nếu mang ra ngoài bán, Dương Chính Sơn cảm thấy bán mấy ngàn lượng bạc cũng không thành vấn đề.

Nhưng đừng nhìn bên ngoài món đồ này trông có vẻ phức tạp, kỳ thực bức tượng Phật này chế tạo đơn giản hơn nhiều so với thấu kính của kính viễn vọng.

Trí tuệ của con người không thể coi thường, lúc đầu chính Dương Chính Sơn là người dạy cho bọn họ phương pháp chế tạo thủy tinh, nhưng hiện tại ngay cả chính Dương Chính Sơn cũng không hiểu thứ này làm ra như thế nào.

“Không tồi, không tồi.” Dương Chính Sơn tán thưởng nói.

“Mấy thứ này làm nhiều một chút, rất nhanh chúng sẽ có đất dụng võ!”

“Vâng, hạ quan đã để người chế tạo rồi, cũng để một số thợ thủ công tương đối thành thạo nghiên cứu đồ vật mới!” Chu

Đại Hải nói.

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Các thợ thủ công rất có tinh thần nghiên cứu, chỉ cần người có thể ủng hộ bọn họ, những thứ bọn họ nghiên cứu ra sẽ vượt xa sự mong đợi của người.

Điểm này Dương Chính Sơn đã sớm kiểm chứng trong đội công trình của Đằng Long Vệ.

Chế tạo nỏ lớn, máy bắn đá, thợ thủ công của đội công trình Đằng Long Vệ chính là bắt đầu nghiên cứu từ không có gì, lúc đầu bọn họ chỉ là một số thợ mộc và thợ rèn bình thường, nhưng hiện tại bọn họ không thua kém gì thợ thủ công của công bộ.

Tương tự, thợ thủ công của xưởng thủy tinh cũng là một nhóm người có khả năng nghiên cứu rất mạnh.

...

Từ xưởng thủy tinh trở về tổng binh phủ, Dương Chính Sơn đang chuẩn bị đi đến thư phòng xem công văn hôm nay, thì thấy một binh sĩ của Trần Tiêu Doanh đang canh gác vội vàng chạy tới, “Bẩm tướng gia, bên ngoài có thái giám của Ti Lễ Giám cầu kiến!”

“Thái giám của Ti Lễ Giám! Người chắc chứ?” Dương Chính Sơn có chút sững sốt.

Đây là Trọng Sơn Trần, lấy đâu ra Ti Lễ Giám?

Hơn nữa, một thái giám của Ti Lễ Giám chạy đến Trọng Sơn Trần làm gì?

“Đôi phương có tám người, người cầm đầu nói chuyện giọng the thé, nghe rất giống thái giám, bọn họ phong trần mệt mỏi, hẳn là vượt đường xa mà đến.” Mặc dù binh sĩ chưa từng thấy thái giám của Ti Lễ Giám, nhưng điều này không ngăn

cản được hấn thông qua quan sát để suy đoán lai lịch của đối phương.

“Có thẻ bài không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có, dùng là thẻ đồng, hạ chức đã kiểm tra, không giống làm giả.” Binh sĩ đáp.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, sau đó bước nhanh về phía tiền đường của tổng binh phủ.

Đợi đến khi hấn đến tiền đường, thì thấy một nam tử trung niên có thân hình thẳng tắp đang ngồi trong sảnh ung dung bình tĩnh uống trà.

Chương 869: Công Nghệ Thủy Tinh (2)

Người này dáng vẻ đường đường, lại không giống một thái giám, nhưng chỉ nhìn vẻ bề ngoài là không thể xác định đối phương có phải thái giám hay không.

Thái giám cũng không phải đều có dáng vẻ khiêm nhường ti tiện, trên thực tế phần lớn những thái giám đi ra ngoài đều có dáng vẻ đường đường, dung mạo bất phàm.

Những người xấu xí, hình tượng không tốt, hoàng thành cũng sẽ không phái ra ngoài làm việc, lão hoàng đế cũng muốn thể diện, cũng biết đẹp xấu, lão đế sẽ không để một người xấu xí hầu hạ bên cạnh, cả ngày nhìn một người xấu xí, lão cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Triều đình thi cử cũng sẽ chọn người theo dung mạo, người xấu sẽ không được chọn, thám hoa lang đều phải là người trẻ tuổi đẹp trai.

Huống chi là trong hoàng thành, thái giám cung nga có dung mạo không tốt, chỉ có thể làm một số việc vặt, căn bản sẽ không hầu hạ bên cạnh hoàng đế, càng không được hoàng đế phái ra ngoài làm việc.

Nhưng vì nguyên nhân cơ thể, hơn nữa lại khom lưng quỳ gối phục vụ chủ tử trong thời gian dài, khiến cho dung mạo của rất nhiều thái giám thiên về âm nhu.

Vị này trước mắt không chỉ có dáng vẻ đường đường, mà thân hình còn mạnh mẽ, hiển nhiên không phải loại thái giám hầu hạ người khác.

“Bản hầu Dương Chính Sơn, không biết vị công công này là?” Dương Chính Sơn bước vào tiền đường hỏi.

“Ti Lễ Giám Tùy Đường Mã Vinh bái kiến Tĩnh An Hầu!” Mã Vinh ung dung bình tĩnh ôm quyền thi lễ, giọng nói của hắn quả thực hơi the thé, nhưng điều này không khiến hắn trông âm nhu, ngược lại, giọng nói the thé không hề ảnh hưởng đến khí chất uy vũ của hắn.

“Hóa ra là Mã công công, ha ha, mau mời ngồi, mau mời ngồi!” Dương Chính Sơn cười lớn nói.

Ti Lễ Giám là giám đầu tiên trong hai mươi tư giám trong hoàng thành, biên chế của nó không lớn, chỉ có khoảng mười người, bao gồm thái giám chuồng ấn, thái giám bính bút, thái giám tùy đường.

Ở Đại Vinh, Ti Lễ Giám không có quyền phê duyệt, chức trách chính của nó chính là làm trợ thủ cho hoàng đế xử lý chính sự, chuyển trình tấu chương, truyền đạt thánh chỉ, vân vân.

Những việc như là áp chế thì Ti Lễ Giám không làm được, bởi vì Mật Vũ Vệ không thuộc quyền quản lý của Ti Lễ Giám, tấu chương của Mật Vũ Vệ có thể trực tiếp trình lên án thư của hoàng đế, không cần thông qua Ti Lễ Giám, cho nên Ti Lễ Giám căn bản không thể áp chế Mật Vũ Vệ để lừa dối hoàng đế.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là Ti Lễ Giám không có quyền lực, là giám đầu tiên trong hoàng thành, Ti Lễ Giám có thể được coi là cơ quan chỉ huy cao nhất của nội đình, bao gồm hai mươi tư giám trong nội đình và các cơ quan thái giám ngoài hoàng thành, hầu như đều thuộc quyền quản lý của Ti Lễ Giám.

Nói một cách đơn giản, chính là ngoại trừ Mật Vũ Vệ, Ti Lễ Giám có quyền can thiệp vào tất cả các cơ quan thái giám.

Như thái giám trấn thủ của Trọng Sơn Trấn, Ti Lễ Giám có quyền can thiệp.

Hiện tại Ti Lễ Giám chỉ có chín người, thái giám chương ấn Trần Trung Thuật Trần công công, tám thái giám tùy đường theo quý luân phiên hai người đảm nhiệm bính bút.

Ti Lễ Giám chỉ có từng đó người, Dương Chính Sơn đương nhiên đã tìm hiểu qua, cũng biết trong đó có một người tên là Mã Vinh thái giám tùy đường, chỉ là hắn chưa từng gặp qua mà thôi.

Hai người ngồi xuống, Mã Vinh đi thẳng vào vấn đề nói: “Lần này chúng ta đến Trọng Sơn Trấn, chính là phụng mệnh của bệ hạ, tướng gia dâng bảo vật có công, bệ hạ đặc biệt ban cho một quả Tam Hoàng Lý để tỏ lòng sùng ái!”

Hắn vừa nói xong, Dương Chính Sơn lại sững sờ.

Dâng bảo vật có công, hắn là vì kính viễn vọng và mật ong chúa.

Nhưng Tam Hoàng Lý là thứ gì?

Mã Vinh ra hiệu cho tùy tùng bên cạnh, tùy tùng đó lập tức bưng một chiếc hộp ngọc trắng đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“Còn thỉnh tướng gia kiểm tra!”

Dương Chính Sơn mở hộp ngọc ra, nhìn thấy bên trong có đặt một quả trứng gà, quả màu vàng, lớn hơn một chút so với quả mận bình thường.

“Đây là?” Hắn nghi hoặc hỏi.

Mã Vinh cười nói: “Đây là Tam Hoàng Lý, là linh quả phàm phẩm thượng đẳng, có công hiệu tĩnh tâm ngưng khí, sau khi phục dụng, trong vòng ba canh giờ, tiên thiên chân khí trong cơ thể sẽ vận chuyển nhanh chóng, có trợ giúp đối với việc khai thông kinh mạch toàn thân.”

Nghe vậy, hai mắt của Dương Chính Sơn đột nhiên sáng lên.

Tiên thiên chân khí vận chuyển nhanh chóng, có trợ giúp đối với việc khai thông kinh mạch toàn thân, đây chẳng phải là có thể khiến cho nửa bước tiên thiên đột phá đến tiên thiên cảnh sao?

Mã Vinh dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, giải thích: “Tam Hoàng Lý chỉ có thể nâng cao tốc độ vận chuyển của tiên thiên chân khí, nhưng không thể khiến cho người ta đột phá đến tiên thiên cảnh. Muốn đột phá đến tiên thiên cảnh, còn cần tích lũy và lĩnh ngộ của bản thân đủ mới được!”

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Mặc dù không thể khiến cho người ta đột phá đến tiên thiên cảnh, nhưng có thể gia tăng tốc độ vận chuyển của tiên thiên chân khí, đối với nửa bước tiên thiên đột phá cũng có công hiệu rất lớn.

Nếu như có thể phục dụng thêm một chút, nói không chừng có thể trực tiếp khiến cho nửa bước tiên thiên trực tiếp đến tiên thiên cảnh.

Giá trị của một quả Tam Hoàng Lý nho nhỏ này còn ở trên cả Ngọc Lộ Linh Đào.

“Thánh ân của bộ hạ, thần cảm kích không thôi!”

Dương Chính Sơn đứng dậy ôm quyền bái về phía kinh đô.

Lão hoàng đế hào phóng như vậy, trong lòng Dương Chính Sơn quả thực cảm kích vô cùng.

“Cũng phiền Mã công công chạy một chuyến này, lão phu thực sự cảm thấy áy náy, Mã công công chờ một lát, lão phu sẽ để người chuẩn bị rượu và thức ăn, để tiếp gió tẩy trần cho Mã công công và các vị huynh đệ!” Dương Chính Sơn nhiệt tình nói.

Mã Vinh xua tay, “Tướng gia không cần phiền phức, chúng ta còn có chuyện khác ở trên người, không thích hợp ở lại Trọng Sơn Quan lâu!”

“Còn có chuyện khác? Có cần lão phu trợ giúp không?” Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc.

Ti Lễ Giám có thể có chuyện gì ở Trọng Sơn Trấn?

Nói là phụng thánh chỉ của hoàng đế đến để ban thưởng, điều này còn có thể nói được, nhưng những chuyện khác hẳn là không cần người của Ti Lễ Giám tự mình chạy một chuyến mới đúng.

“Là mật ong chúa, Trần công công hy vọng tướng gia có thể dâng tất cả mật ong chúa cho bệ hạ!” Mã Vinh nhìn về phía Dương Chính Sơn, ánh mắt sắc bén.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh, hóa ra là vì mật ong chúa.

Xem ra mật ong chúa đối với lão hoàng đế vẫn có chút hiệu quả.

“Mật ong chúa, lão phu quả thực vẫn còn một chút, nhưng thứ này không nhiều, lão phu cũng là trong cơ duyên xảo hợp có được một ít.”

“Nếu như bệ hạ cần, thần đương nhiên sẽ không tiếc!”

“Mã công công chờ một lát, lão phu sẽ để người đi lấy mật ong chúa!”

Nghe vậy, trên mặt Mã Vinh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Trần công công nói tướng gia đối với bộ hạ trung thành và tận tâm, trước đây chúng ta còn không tin, nhưng hiện tại xem ra vẫn là Trần công công hiểu rõ tướng gia!”

“Không dám, không dám, lão phu cũng chỉ là tận một chút bổn phận của thần tử.” Dương Chính Sơn khiêm tốn nói.

Sau đó, hần phái người đến lấy mật ong chứa trước mặt Mã Vinh.

“Mật ong chứa này là lão phu ngẫu nhiên có được, lúc đầu có được mười bình, người vợ ở nhà và con trai nhỏ của lão phu đã uống một chút, hiện tại chỉ còn lại sáu bình. Trước đây đã dâng lên cho bộ hạ ba bình, hiện tại trong phủ vẫn còn ba bình!”

Dương Chính Sơn giải thích, đương nhiên đây là nói bừa.

Cùng với việc linh tuyến không gian càng ngày càng lớn, thảo mộc trong không gian càng ngày càng nhiều, tổ ong cũng không ngừng gia tăng.

Mật ong chứa này chỉ là mật ong bình thường trong không gian mà thôi, mỗi tháng Dương Chính Sơn đều có thể lấy được hơn mười bình, Dương gia chủ viện và các phòng, mỗi tháng đều có định mức là hai bình.

Nữ nhân uống có thể làm đẹp dưỡng nhan, hài tử uống có thể cường hóa gân cốt.

Đồ tốt như vậy, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ để người nhà hưởng dụng.

Nhưng trước đây hần đã giải thích mật ong chứa mà Dương gia dùng là mua từ Giang Nam, còn trong tấu chương hần giải thích là ngẫu nhiên có được từ núi Trường Thanh.

Mặc dù là cùng một thứ, nhưng hai cách giải thích lại có thể biến nó thành hai thứ.

Dương gia dùng là mật ong bình thường, dâng lên cho lão hoàng đế là mật ong chúa trân quý.

Về phần có người phát hiện ra vấn đề trong đó hay không, thực ra vấn đề không lớn, bởi vì sau này sẽ không còn mật ong chúa nữa, mật ong chúa đều dâng lên cho lão hoàng đế.

Trừ phi có người có thể lấy được mật ong chúa từ trong hoàng thành, sau đó mang đến để so sánh với mật ong của Dương gia.

Nếu không cho dù có người phát hiện ra mật ong của Dương gia có điểm đặc biệt, cũng sẽ không cho rằng đây chính là mật ong chúa được dâng lên cho lão hoàng đế.

Sau khi lấy được mật ong chúa, Mã Vinh liền đề xuất cáo từ, mặc kệ Dương Chính Sơn giữ lại như thế nào, vị đại thái giám này đều không có chút lay động nào, bất đắc dĩ, Dương Chính Sơn chỉ có thể đưa ba ngàn lượng bạc cho bọn họ, sau đó tiễn bọn họ ra khỏi thành.

Nhìn thấy Mã Vinh thúc ngựa chạy nhanh rời đi, Dương Chính Sơn lại một lần nữa chứng thực suy nghĩ của mình.

Lão hoàng đế sợ là không sống được bao lâu nữa.

Nếu như lão hoàng đế vẫn còn sống được lâu, Mã Vinh không cần phải vội vã quay về như vậy.

Chương 870: Ngạc nhiên và phiền muộn của Úc Thanh Y (1)

Sự xuất hiện của Mã Vinh chỉ là một biến cố nhỏ, tên hoàng đế già đó còn sống được bao lâu, Dương Chính Sơn cũng chẳng thể làm gì.

Sau khi Mã Vinh rời đi, Dương Chính Sơn trở lại Tổng binh phủ, lấy quả Tam Hoàng Lý ra.

Chỉ nhìn bề ngoài, đây là một quả lớn hơn quả mận bình thường một chút, dường như có một lớp huỳnh quang yếu ớt trên bề mặt, nhưng không rõ ràng lắm.

Dương Chính Sơn cầm quả Tam Hoàng Lý, do dự một chút.

Hắn không biết mình ăn quả Tam Hoàng Lý này có thể đột phá đến Tiên Thiên hay không. Với tu vi hiện tại của hắn, đột phá đến Tiên Thiên cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, cũng có thể phải đợi vài tháng thậm chí vài năm.

Hắn cần một cơ hội để phá vỡ cánh cửa Tiên Thiên, hoặc đợi khi tiên thiên chân khí trong cơ thể đủ mạnh, tự nhiên mở ra cánh cửa Tiên Thiên.

Quả Tam Hoàng Lý có thể giúp hắn đột phá, cũng có thể không có tác dụng gì lớn đối với hắn.

Trước khi ăn, tất cả đều là ẩn số.

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đợi thêm một thời gian.

Có lẽ không bao lâu nữa hắn có thể tự mình đột phá Tiên Thiên, căn bản không cần ăn quả Tam Hoàng Lý này, như vậy, hắn có thể để Úc Thanh Y ăn quả Tam Hoàng Lý này.

Hắn quyết định đợi ba tháng, nếu trong vòng ba tháng không đột phá, hắn sẽ ăn quả Tam Hoàng Lý. Nếu trong vòng ba tháng đột phá, lúc đó Úc Thanh Y cũng gần về rồi, vừa vặn để quả Tam Hoàng Lý này cho Úc Thanh Y dùng.

Sau khi quyết định, Dương Chính Sơn cất quả Tam Hoàng Lý vào trong không gian Linh Tuyền, sau đó bắt đầu xử lý công vụ của Tổng binh phủ.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn nhìn từng công văn, đau hết cả đầu.

Tất cả đều xin tiền!

Sáu lộ Tham tướng không sót một ai, ngay cả Dương Thừa Chí cũng dâng sớ xin Tổng binh phủ cấp tiền lương.

Ừm, lý do của Dương Thừa Chí rất chính đáng, mua thuyền.

Thành Phục Châu phát triển hải thương là ý kiến của Dương Chính Sơn, nhưng không có tiền mua thuyền thì làm sao phát triển hải thương?

Đây không phải là tự đào hố cho mình sao, cuối cùng vẫn phải tự mình lấp hố.

Dương Chính Sơn xem liên tiếp hơn mười công văn, mỗi cái đều xin tiền.

Sáu lộ Tham tướng cũng thôi đi, ngay cả Đô ty nha môn, Bố chính sứ ty và Án sát sứ ty cũng chạy đến xin hắn tiền.

Mẹ nó!

Thật là đủ vô sỉ.

Được rồi, mặc dù Dương Chính Sơn và Bàn Đường đã phân công, nhưng trên thực tế, Tổng binh phủ chính là cơ quan cao nhất của Trọng Sơn trấn, nắm giữ tất cả các công việc quân sự và chính trị của Trọng Sơn trấn.

Tuần phủ nha môn cũng giống như Tổng binh phủ, hai cơ quan này trên thực tế có nhiều quyền hạn chồng chéo nhau.

Nhưng Đô ty nha môn, Bố chính sứ ty và Án sát sứ ty xin Tổng binh phủ cấp tiền lương cũng là hợp lý.

Dương Chính Sơn đoán rằng chắc chắn có sự chỉ đạo của Bàn Đường trong chuyện này.

Tổng binh phủ dù sao cũng còn một chút tiền lương, Tuần phủ nha môn thật sự là một túp lều rách nát, Bàn Đường trong thời gian này cũng bị tiền lương làm cho đau đầu.

Dương Chính Sơn đặt công văn xuống, lén lút xoa xoa lông mày.

Xưởng thủy tinh chắc chắn có thể kiếm tiền, nhưng cần thời gian, phải đợi quy mô sản xuất nâng lên mới được, ít nhất cũng cần ba tháng.

Nhưng bây giờ Tổng binh phủ đã không còn tiền lương để dùng.

Tám mươi vạn lượng bạc trông có vẻ nhiều, nhưng đối với toàn bộ Trọng Sơn trấn mà nói chẳng khác nào muối bỏ biển, ngay cả tiền lương để tuyển chọn binh lính cho Trấn tiêu doanh cũng không đủ, càng không cần nói đến những thứ khác.

Vì vậy hẳn phải nhanh chóng kiếm được một khoản tiền.

Xin triều đình cấp tiền?

Vô ích.

Hiện tại triều đình sẽ không cấp tiền cho Trọng Sơn trấn, lý do rất đơn giản, Đại Vinh có nhiều nơi cần tiền hơn Trọng Sơn trấn, ví dụ như Liêu Tây, Bắc Nguyên trấn, các tỉnh Tây Nam.

Còn về các cách kiếm tiền khác, cũng không thể có kết quả trong thời gian ngắn.

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, bất lực nói: “Xem ra chỉ có thể vay thôi!”

Trước đây Dương Chính Sơn đã tổ chức một hội nghị xúc tiến đầu tư tại Đằng Long Vệ, thu hút được không ít thương gia cho Đằng Long Vệ, còn bây giờ Dương Chính Sơn muốn tổ chức một hội nghị cho vay tại Trọng Sơn trấn.

Đúng vậy, hẳn muốn vay tiền từ các thương nhân, cũng có thể nói là phát hành trái phiếu.

Hình thức này chưa từng có ở Đại Vinh, Dương Chính Sơn không biết làm như vậy có gây ra rắc rối gì không, nhưng bây giờ cũng không quan tâm được nhiều như vậy.

So với vấn đề trước mắt, những vấn đề khác có thể để sau xử lý.

Sau khi quyết định, Dương Chính Sơn lập tức gửi thiệp mời đến các thương gia ở Trọng Sơn trấn và Liêu Đông, mời họ đến Trọng Sơn Quan dự tiệc.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang chuẩn bị cho hội nghị cho vay, Úc Thanh Y, Dương Minh Thành và Lâm Triền cùng đoàn người đến kinh đô.

Ngồi trong xe ngựa, nhìn kinh đô phồn hoa, Úc Thanh Y không khỏi lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

Đừng nhìn nàng trước đây từng phiêu bạt giang hồ, nhưng nàng chưa từng đến kinh đô.

Nơi phồn hoa nhất mà nàng từng đến có lẽ là Ký Châu.

So với kinh đô, Ký Châu cũng chỉ được coi là một thị trấn nhỏ.

Khi Úc Thanh Y đến Tĩnh An Hầu phủ, càng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Đây là Hầu phủ của chúng ta sao?” Úc Thanh Y bước xuống xe ngựa, nhìn cánh cửa lớn sáu cánh rộng rãi uy nghiêm của Tĩnh An Hầu phủ.

Theo quy chế của Đại Vinh, phủ đệ của công hầu có cửa lớn ba gian, xà cột, đầu củng, góc mái đều được trang trí bằng màu sắc, cửa sổ và cột giả được sơn đen, trên cửa có vòng đồng mạ vàng hình thú.

Cửa lớn ba gian tức là sáu cánh, cửa chính cao nhất, gần một trượng, hai cửa bên thấp hơn một chút, ba gian cửa nằm liền nhau, uy nghiêm trang trọng.

Phủ đệ ở Trọng Sơn Quan mặc dù cũng treo bảng hiệu Hầu phủ, nhưng trên thực tế đó là hậu viện của quan nha, phủ đệ được xây dựng theo cấp bậc của Tổng binh, nên thấp hơn phủ đệ của công hầu một chút.

Chương 871: Ngạc nhiên và phiền muộn của Úc Thanh Y (2)

“Bẩm Hầu phu nhân, đây chính là Hầu phủ của chúng ta.”
Lục Thọ đứng bên cạnh Úc Thanh Y, cười nói.

Sau đó, Úc Thanh Y chỉnh lại váy áo, bước vào Hầu phủ.

Nói về Hầu phủ lớn cỡ nào, thật ra cũng không lớn lắm, diện tích chỉ hơn năm mươi mẫu.

Thật ra theo quy chế của Đại Vinh, nơi ở của vương gia rộng chín dặm, nơi ở của công hầu rộng ba dặm, nơi ở của bá tước rộng một hai dặm.

Dặm ở đây chỉ chu vi của phủ đệ.

Nếu chu vi của phủ đệ công hầu là ba dặm, thì diện tích lớn nhất cũng phải gần hai trăm mẫu.

Nếu ở ngoài kinh đô, xây dựng phủ đệ lớn như vậy tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng ở trong kinh đô, muốn xây dựng phủ đệ lớn như vậy là không thể.

Phần lớn phủ đệ công hầu trong kinh đô có diện tích từ ba mươi mẫu đến năm mươi mẫu, Tĩnh An Hầu phủ lớn như vậy, vẫn là nhờ vào Vũ Tín Hầu phủ.

Bởi vì Vũ Tín Hầu phủ trước đây là Tín Quốc Công phủ, được xây dựng theo quy chế của Quốc Công phủ, nên lớn hơn nhiều so với các Hầu phủ khác.

Sau khi Úc Thanh Y vào Hầu phủ, nhìn từng tòa lầu các đình đài được chạm trổ tinh xảo và những khu vườn giả sơn đẹp mắt, không khỏi có cảm giác như bà cụ Lưu vào Đại Quan Viên.

Đoàn người dạo chơi trong Hầu phủ hơn một canh giờ, mới đến phòng khách của viện chính.

“Lão gia có sắp xếp các viện cho từng phòng chưa?”

Trong phòng khách, Úc Thanh Y hỏi Lục Thọ.

Lục Thọ cười nói: “Bẩm phu nhân, trước khi rời kinh, lão gia đã sắp xếp xong rồi, đại gia ở tại Ngô Đồng viện ở Đông Khoái viện.”

Nói xong, hắn còn chấp tay hành lễ với Dương Minh Thành.

Toàn bộ bố cục của Hầu phủ có thể chia thành bốn phần, phần thứ nhất là tiền viện, sau khi vào phủ môn là nghi môn, giữa phủ môn và nghi môn, hai bên đông tây mỗi bên có một viện, có thể làm nơi làm việc cho nam đình trong nhà, phía sau viện còn có nhiều phòng ốc, có thể làm trường học, khách viện v.v...

Sau khi vào nghi môn, chính là chính đường của Hầu phủ, hai bên chính đường còn có noãn các, trà thất, thư phòng, phía sau chính đường còn có một ao sen không nhỏ.

Chính đường là phần quan trọng nhất của tiền viện, cũng là bộ mặt của Hầu phủ, nên được trang trí sang trọng nhất.

Phần thứ hai là dọc theo trục chính tiến vào nội nghi môn, tức là chủ viện, chủ viện lại chia thành ba phần trước giữa sau, phía trước là phòng khách, ở giữa là phòng ngủ, phía sau là một khu vườn lớn, có giả sơn, dòng nước, đình đài lầu các, còn có những tiểu viện.

Phòng ngủ ở giữa tự nhiên là nơi ở của Hầu gia và Hầu phu nhân, còn những tiểu viện trong vườn là nơi ở của thiếp thất của Hầu gia.

Đáng tiếc, Dương Chính Sơn không có thiếp thất nào, nên những tiểu viện này cũng không có tác dụng gì lớn.

Phần thứ ba là Đông Khoái viện và Tây Khoái viện, Đông Khoái viện và Tây Khoái viện không phải chỉ đơn thuần là hai viện, mà được chia thành hơn mười viện nhỏ, mỗi viện có kích thước và cảnh quan khác nhau.

Ngô Đồng viện mà Lục Thọ nói đến chính là một trong những viện lớn nhất và tốt nhất ở Đông Khoái viện, Dương Minh Thành là con trai trưởng, tự nhiên ở viện tốt nhất.

Phần thứ tư là hậu sơn, đúng vậy, trong Hầu phủ có núi, hơn nữa còn có hai ngọn.

Không chỉ có núi, còn có một con sông, con sông này được kéo dài từ hào nước bảo vệ thành nội của kinh đô, chảy qua hơn ba mươi phủ đệ lớn nhỏ.

Trên hậu sơn có từ đường, dựa núi gần sông, có Phật đường, tĩnh thất, còn có một ngôi miếu.

Phía sau chủ viện là từ đường, còn Đông Khoái viện và Tây Khoái viện thực tế chiếm một phần hậu sơn.

Toàn bộ Hầu phủ, núi non sông nước xen kẽ, lầu các đình đài bố trí hợp lý, toàn bộ bố cục hài hòa, hòa quyện với thiên nhiên.

Đây cũng là lý do tại sao trước đó Úc Thanh Y lại tỏ ra kinh ngạc và ngạc nhiên như vậy.

Vì Dương Chính Sơn đã phân phối các viện cho từng phòng, Úc Thanh Y cũng không hỏi thêm, chỉ bảo Dương Minh Thành bọn họ đi thu dọn trước.

“Mẫu thân, vậy chúng con đi thu dọn trước, lát nữa lại đến giúp mẫu thân xử lý việc nhà!” Vương thị vui mừng kéo Dương Minh Thành và Dương Thừa Nghiệp rời đi.

Lâm Triễn cũng có một viện riêng ở đây, Lục Thọ để một người hầu dẫn họ đến ở trước.

Đợi mọi người rời đi, Úc Thanh Y lại hỏi Lục Thọ: “Trong phủ còn bao nhiêu tiền?”

“Ách!” Lục Thọ có chút xấu hổ cúi đầu, “Bẩm phu nhân, trong phủ chỉ còn chưa đến một ngàn lượng!”

Úc Thanh Y sửng sốt: “Sao lại còn có chút như vậy? Trước khi Hầu gia rời kinh không phải để lại một vạn lượng sao?”

“Phu nhân, tiểu nhân cũng không còn cách nào, khi Hầu gia rời đi đã bảo tiểu nhân mua sắm đồ đạc, nhưng Hầu phủ lớn như vậy, đồ đạc cần mua sắm thật sự quá nhiều.” Lục Thọ mặt mày ủ rũ nói.

Trời đất chứng giám, hắn thật sự không tham một đồng nào.

Tiền lương hàng tháng của người hầu trong Dương gia luôn rất hậu hĩnh, hơn nữa chỉ cần làm việc chăm chỉ, Dương gia đối xử với người hầu cũng rất thân thiện.

Vì vậy người hầu đều trung thành với Dương gia, sợ rằng không cẩn thận làm sai việc gì, bị bán ra khỏi phủ.

Lục Thọ còn có vợ con cha mẹ ở Dương gia, cả nhà già trẻ đều là người hầu của Dương gia, hắn tự nhiên sẽ không vì một chút lợi ích nhỏ nhoi mà khiến cả nhà hơn mười người rơi vào cảnh chia ly.

Úc Thanh Y nghĩ đến quy mô của Hầu phủ, có chút chán nản lắc đầu: “Thôi, Thanh Hà, đưa cho Lục quản sự mười ngàn lượng bạc nữa.”

Thanh Hà nghe vậy, lập tức vào nội đường lấy một xấp ngân phiếu đưa cho Lục Thọ.

“Thời gian này, người đi tìm vài nhà nha hành, mua thêm người hầu cho phủ, quy củ trong phủ người cũng biết, ta không nói nhiều nữa.” Úc Thanh Y nói.

“Vâng, tiểu nhân đều biết! Phu nhân yên tâm.” Lục Thọ vội vàng đáp.

Dương gia có vài điều kiện khi mua người hầu, thứ nhất là cả gia đình, tốt nhất là có già có trẻ, thứ hai là lai lịch trong sạch, bất kể là quan lại bị tội hay hộ thương gia, nhất định phải có lai lịch trong sạch. Thứ ba là chăm chỉ cần cù, loại người lười biếng không cần, người tay chân không sạch sẽ càng trực tiếp bị bán.

Những năm này Dương gia đã mua không ít người hầu, hiện tại Dương gia có khoảng hơn tám trăm người hầu, trong đó có khoảng ba trăm người ở Hầu phủ tại Trọng Sơn Quan, còn lại phụ trách sản nghiệp bên ngoài của Dương gia.

Nhưng bây giờ xem ra, tám trăm người hầu chắc chắn không đủ, một Hầu phủ lớn như vậy, chỉ riêng việc dọn dẹp hàng ngày, ước chừng đã cần hai ba trăm người.

Nếu người Dương gia chuyển đến ở, ước chừng không có sáu bảy trăm người là không được.

Đợi Lục Thọ ra ngoài làm việc, Úc Thanh Y nhìn phòng khách hoa lệ, không nhịn được thở dài một tiếng: “Hầu phủ này tuy tốt, nhưng sau này sợ rằng tốn không ít tiền!”

Chỉ riêng mua sắm đồ đạc đã tốn hơn một vạn lượng bạc, điều này cũng trách người của Hộ bộ, tịch thu tài sản thì tịch thu tài sản, tại sao ngay cả đồ đạc cũng mang đi.

“Phu nhân sợ cái gì, chúng ta đâu phải không có tiền!” Thanh Hà cười nói.

Nàng là kế toán của Úc Thanh Y, Úc Thanh Y có bao nhiêu tiền, nàng rõ nhất.

“Tiền của chúng ta cũng không phải từ trên trời rơi xuống, phủ đệ lớn như vậy, ta ước chừng mỗi năm ít nhất cũng phải tốn hai vạn lượng bạc.” Úc Thanh Y có chút buồn bực nói.

Trước đây chi tiêu của Dương gia không ít, ăn mặc ở đi lại, tiền lương hàng tháng của người hầu v.v..., mỗi năm ước chừng phải tốn một vạn lượng bạc, bây giờ có thêm phủ đệ này, lại mua thêm một ít người hầu, ước chừng hai vạn lượng cũng không đủ.

Chi tiêu đột nhiên tăng gấp đôi, Úc Thanh Y thật sự đau lòng.

Trước đây Úc Thanh Y còn cảm thấy ngạc nhiên với Hầu phủ, bây giờ nàng chỉ còn lại đau lòng.

“Bệ hạ không phải ban cho tám ngàn mẫu ruộng sao? Có tám ngàn mẫu ruộng này cũng có thể bù đắp một chút chi tiêu hàng ngày!” Thanh Hà nói.

Úc Thanh Y gật đầu: “Cũng may có tám ngàn mẫu ruộng này, nếu không thu nhập của Dương gia sợ rằng không đủ!”

Hiện tại sản nghiệp của Dương gia không ít, nhưng Dương gia không phải thương hộ, sản nghiệp đa phần là ruộng đất và cửa hàng, thu nhập chủ yếu đến từ việc thu tiền thuê.

Ở An Nguyên thành, Dương gia còn có trại ngựa, nhưng ở Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn không coi trại ngựa là tài sản riêng của Dương gia, mà giao cho Vệ ty nhà môn.

Trại ngựa ở An Nguyên thành cũng vì Dương Chính Sơn không thể cung cấp lính tuyển nước mà thu nhập giảm mạnh.

Vì vậy thu nhập của Dương gia không nhiều lắm, mỗi năm thu vào khoảng hai vạn lượng bạc.

Nếu không có tám ngàn mẫu ruộng được ban cho, ngày tháng sau này của Dương gia ước chừng sẽ khá chật vật, cơ bản sẽ không có tiền tiết kiệm.

Đương nhiên đây là không tính đến số tiền của Dương Chính Sơn, phải biết rằng trong không gian Linh Tuyền còn cất giữ gần một trăm vạn lượng bạc, nếu lấy số tiền này ra, đủ cho Dương gia tiêu xài mấy chục năm.

Vì vậy Dương Chính Sơn vẫn luôn không cảm thấy Dương gia thiếu tiền, mà Úc Thanh Y không biết trong tay Dương Chính Sơn có nhiều tiền như vậy, nên mới cảm thấy thu nhập của Dương gia có chút ít.

Nếu để nàng biết Dương Chính Sơn còn có một kho bạc nhỏ của riêng mình, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì!

Chương 872: Nói thân gia mới hai tám, ta cũng tin! (1)

Sau khi Úc Thanh Y ở lại hầu phủ, ngày hôm sau liền gửi thiệp báo phúng đến Thường Bình hầu phủ.

Tháng trước, Dương Vân Tuyết sinh nở, mang đến cho Thường Bình hầu phủ một tiểu thiên kim.

Hiện tại Dương Vân Tuyết vẫn chưa ra khỏi cữ, cho nên Úc Thanh Y chỉ có thể đến cửa trước.

Bất quá tính thời gian, Dương Vân Tuyết cũng sắp ra khỏi cữ rồi.

Với tu vi và thể chất của Dương Vân Tuyết, ở cữ hoàn toàn dư thừa, nếu không phải Thường Bình hầu phu nhân đích thân trông chừng, Dương Vân Tuyết đã sớm chạy ra rồi.

Úc Thanh Y đến Thường Bình hầu phủ, tự nhiên nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của Thường Bình hầu phủ.

Đặc biệt là đại tước phụ của Thường Bình hầu phủ Lương Hàn thị, sau khi thấy Úc Thanh Y, cười như một đóa hoa.

“Ai nha, thân gia mau mời.”

“Vài năm không gặp, thân gia vẫn trẻ như vậy!”

“Nhìn khí sắc này, làn da này, nói thân gia mới hai tám, ta cũng tin!”

Những lời nịnh nọt hay ho cứ thế tuôn ra ào ào.

Hồi đó, khi Lương Trữ lựa chọn kết thân với Dương gia, trong lòng nàng vẫn có chút không vui, mặc dù nàng không

thể hiện ra, nhưng trong lòng nàng thực sự xem thường Dương gia.

Mặc dù Lương Căn Ngôn không phải là trưởng tử, nhưng cũng là đích tử của đại phòng Thường Bình hầu phủ.

Lúc đó Dương gia thực sự là trèo cao.

Nhưng bây giờ thì sao?

Không ai ngờ rằng mới vài năm, Dương gia đã được phong hầu.

Nàng là tức phụ trưởng còn chưa trở thành hầu phu nhân, Úc Thanh Y là thân gia đã trở thành hầu phu nhân trước rồi.

“Thân gia cũng không thay đổi, vẫn trẻ như lúc Vân Tuyết thành thân!” Úc Thanh Y cười dịu dàng nói.

“Ái chà, không bằng được người, ta đây đã già rồi!”

Nhắc đến dung mạo của mình, Lương Hàn thị càng thêm ngưỡng mộ Úc Thanh Y.

Ngưỡng mộ dung nhan bất biến của Úc Thanh Y, ngưỡng mộ Úc Thanh Y làm chủ Dương gia, ngưỡng mộ bên cạnh Úc Thanh Y không có một đồng tiểu lãng địch tử gây phiền phức.

Trước khi Dương Vân Tuyết và Lương Căn Ngôn thành thân, Lương Huy không có thiếp thất, nhưng mấy năm nay Lương Huy lại nạp hai phòng thiếp thất, còn sinh ra một đứa thứ tử, trong lòng Lương Hàn thị thoải mái mới là lạ.

Lại nhìn gia quy của Dương gia, ba mươi tuổi không có con mới được nạp thiếp.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã đủ để vô số tiểu thư quan lại đổ xô về Dương gia rồi.

Nghĩ đến gia quy của Dương gia, lại nghĩ đến trưởng tôn của Dương gia, đôi mắt của Lương Hàn thị sáng lên, “Ta nghe

nói Thừa Nghiệp cũng đến kinh thành rồi?”

“Ừ, lão gia muốn hẳn đến mở mang kiến thức.” Úc Thanh Y cười nói.

“Thừa Nghiệp cũng đến tuổi nói thân rồi, cũng chỉ là nhà các người, nếu là nhà khác, Thừa Nghiệp tuổi này đã nên định thân rồi.” Lương Hàn thị nói.

Úc Thanh Y vẫn giữ nụ cười dịu dàng, “Thật ra ta cũng luôn tìm kiếm đối tượng thích hợp cho Thừa Nghiệp, ở Liêu Đông, ta đã chọn được mấy tiểu thư quan gia không tồi rồi!”

“Liêu Đông nơi đó làm sao có thể sánh được với kinh đô!” Lương Hàn thị phát tay, nói: “Đáng tiếc ta không có nữ nhi, bằng không nhất định sẽ cùng thân gia thân càng thêm thân!”

“Đúng rồi, nhà mẹ đẻ ta có một tiểu chất nữ năm nay mười bốn tuổi, gần đây đang nói thân, thân gia, có muốn ta làm mối không?”

Cuối cùng Lương Hàn thị cũng nói ra ý định của mình.

Nhà mẹ đẻ của nàng cũng không phải gia đình bình thường, nữ nhi của gia đình bình thường cũng không thể gả vào Thường Bình hầu phủ, càng không thể trở thành đại tức phụ của Thường Bình hầu phủ.

Lương Hàn thị xuất thân từ Hàn gia ở huyện Vạn Bình, huyện Vạn Bình là một trong hai huyện trực thuộc phủ Thuận Thiên.

Do gần kinh đô, huyện Vạn Bình có không ít gia tộc quan lại, Hàn gia là một trong số đó.

Bởi vì Thường Bình hầu phủ luôn nằm ngoài vòng tròn luân quý, cho nên đối tượng kết thân mà Thường Bình hầu phủ lựa chọn thường là gia đình tướng quân ở biên trấn hoặc là gia đình quan lại ở vùng phụ cận kinh đô.

Hàn gia ở huyện Vạn Bình không tính là có nội tình thâm hậu, lực lượng trên quan trường cũng không tính là lớn, cả Hàn gia chỉ có gia chủ Hàn Vân Đình là làm quan, nhậm chức Bồ Chánh Sứ ở tỉnh Xuyên Quý.

Trong tình huống bình thường, Hàn gia và Dương gia kết thân không tính là trèo cao, dù sao Dương gia cũng chỉ là hầu tước thế tập, tước vị truyền đến Dương Thừa Nghiệp cũng chỉ là nhị đẳng bá mà thôi.

Hàn gia là gia tộc truyền thừa thi thư, mặc dù cũng có lúc thăng trầm, nhưng chỉ cần hậu bối hơi có chí tiến thủ một chút, cho dù Hàn Vân Đình qua đời, bất cứ lúc nào cũng có thể đông sơn tái khởi.

Giống như Lư gia ở An Ninh vậy, hiện tại gia chủ Lư gia đã từ quan về quê, nhưng Lư gia vẫn là hào tộc lớn nhất ở huyện An Ninh, ngay cả Dương thị nhất tộc, địa vị ở huyện An Ninh và phủ Tĩnh An cũng vẫn ở dưới Lư gia.

Lương Hàn thị nói muốn làm mối, Úc Thanh Y cũng không phản cảm, lần này nàng đến kinh thành chủ yếu là muốn tìm đối tượng cho Dương Thừa Nghiệp? Lương Hàn thị nhắc đến chuyện này, đúng với tâm ý của nàng.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không đồng ý ngay lập tức.

“Thân gia, hôn sự của Thừa Nghiệp còn phải lão gia gật đầu mới được, người cũng biết chuyện này ta không thể làm chủ được!” Úc Thanh Y cười nói.

Nàng là kẻ thất, mặc dù là chủ mẫu Dương gia, nhưng dù sao cũng không phải tổ mẫu ruột của Dương Thừa Nghiệp.

Nàng có thể lo liệu hôn sự của Dương Thừa Nghiệp, nhưng lại không thể hoàn toàn tự mình làm chủ, để tránh người khác nói lời ong tiếng ve.

Lương Hàn thị cũng biết khó xử của Úc Thanh Y, cười nói: “Chà chà, đúng là ta đường đột rồi!”

“Không đường đột, không đường đột!” Úc Thanh Y lắc đầu, liếc mắt nhìn Vương thị ở phía sau, cười nói: “Nếu thích hợp, ta chắc chắn sẽ không phản đối, như vậy đi, đợi sau khi trở về ta sẽ nói với vợ chồng Minh Thành một chút, để bọn họ tìm hiểu tình hình trước!”

Chương 873: Nói thân gia mới hai tám, ta cũng tin! (2)

Lương Hàn thị nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm nhiệt tình, “Đó là tự nhiên, nên như vậy, hay là ta đợi tin tức của thân gia, bất kể chuyện này có thành hay không, cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai nhà chúng ta!”

Nói cho cùng, chuyện này vẫn cần phải từ từ, Lương Hàn thị cũng không cảm thấy chỉ dựa vào cái miệng của mình là có thể khiến Dương gia để mắt đến nữ nhi của Hàn gia.

Hơn nữa, chuyện này nàng cũng chưa bàn bạc với nhà mẹ đẻ, chỉ là ý định tạm thời mà thôi, không thể vội được.

Hai người nói chuyện phiếm, một lát sau, một thị nữ đi vào trong phòng khách, mời Úc Thanh Y đến Hỉ Thọ đường.

Hỉ Thọ đường là nơi ở của hầu phu nhân Lâm thị, Lương Trữ hiện nay đã năm mươi tám tuổi, mà hầu phu nhân Lâm thị cũng năm mươi sáu tuổi, ở thế giới này tuyệt đối có thể coi là người già rồi.

Bất quá thân thể của Lâm thị vẫn còn cứng cáp, kéo Úc Thanh Y và Vương thị trò chuyện hơn một canh giờ, sau đó còn giữ Úc Thanh Y và Vương thị ở lại Hỉ Thọ đường dùng cơm, đến chiều mới để Úc Thanh Y và Vương thị rời đi.

Rời khỏi Hỉ Thọ đường, Úc Thanh Y và Vương thị cuối cùng cũng gặp được Dương Vân Tuyết.

“Mẫu thân, đại tâu!”

Thấy Úc Thanh Y và Vương thị, trong lòng Dương Vân Tuyết tự nhiên là vui mừng.

Đáng tiếc nàng vẫn đang ở cũ, nếu không đã chạy ra ngoài đón Úc Thanh Y và Vương thị rồi.

Úc Thanh Y đi vào phòng ở cũ của Dương Vân Tuyết, nhìn tiểu hài nhi trong tã lót bên cạnh, “Đây là Thanh Thanh đi, người xem lông mày đôi mắt này, gần như giống hệt Vân Tuyết!”

Lương Thanh Thanh, chính là nữ nhi của Dương Vân Tuyết, lông mày và đôi mắt của nàng quả thực giống như đúc với Dương Vân Tuyết.

“Thật sự, thật sự giống hệt Vân Tuyết khi còn nhỏ, chắc chắn ~~” Vương thị cũng kinh ngạc nói.

Nàng vào cửa Dương gia còn sớm hơn Úc Thanh Y, khi đó Dương Vân Tuyết mới năm sáu tuổi, lông mày và đôi mắt vẫn chưa nở nang, giống hệt tiểu hài nhi bây giờ.

Dương Vân Tuyết nhìn tiểu gia hỏa với vẻ mặt yêu thương, cười dịu dàng nói: “Bọn họ đều nói Thanh Thanh giống ta!”

Úc Thanh Y nhìn về phía Dương Vân Tuyết, hỏi: “Thế nào, thân thể của người vẫn ổn chứ!”

Lúc này sắc mặt của Dương Vân Tuyết hồng nhuận, làn da căng mịn, nhìn vẫn giống như một thiếu nữ, không hề giống đáng vẻ đã sinh hai hài tử.

“Mẫu thân yên tâm, tu vi của ta đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn!” Dương Vân Tuyết giờ nắm đấm lên, vẻ mặt tự hào nói.

Nói đến tu luyện, Dương Vân Tuyết thực sự không hề lơ là, trừ mấy tháng sinh hai hài tử, gần như ngày nào nàng cũng khổ luyện không ngừng.

Hiện nay nàng đã hai mươi ba tuổi, tu vi đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, nếu không sinh hài tử, có lẽ nàng có thể tiến thêm một bước nữa.

Bất quá cho dù là như vậy, tiến độ tu luyện của nàng vẫn khiến Lương Trữ cảm thấy kinh ngạc.

Võ giả Hậu Thiên hơn hai mươi tuổi, ở kinh đô không tính là hiếm lạ, nhưng võ giả hai mươi ba tuổi đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, tuyệt đối tính là tồn tại hàng đầu trong số những người cùng tuổi ở kinh đô.

“Vẫn là Vân Tuyết lợi hại, bây giờ ta mới tu luyện đến Hậu Thiên tầng năm, ước chừng không đến mấy năm nữa, Vân Tuyết sẽ đuổi kịp ta rồi!” Vương thị cười ha hả nói.

“Người cũng dám nói, để người tu luyện, người ngày nào cũng nghĩ đến việc lười biếng, người cứ chờ xem, mấy năm nữa, đừng nói là Vân Tuyết, ngay cả Thanh Uyển cũng sẽ vượt qua người!” Úc Thanh Y tức giận nói.

Chuyện tu luyện của nữ quyến Dương gia vẫn luôn là Úc Thanh Y đốc thúc, Dương Chính Sơn thực sự không tiện đốc thúc tức phụ tu luyện, để hấn nói hai câu còn được, nhưng không thể để hấn trông chừng tức phụ tu luyện được?

Cho nên sau khi Úc Thanh Y vào cửa, chuyện tu luyện của nữ quyến Dương gia đều do nàng phụ trách.

Những năm này, nữ quyến Dương gia đều có thành tựu nhất định trên con đường võ đạo, bất quá người xuất sắc nhất thực ra là Lương thị, Lương thị nhập môn muộn, thời gian bắt đầu tu luyện cũng muộn, nhưng tu vi hiện tại lại không kém Vương thị và Lý thị, thậm chí còn hơn một chút.

Còn Vương thị, nhìn thể hình của nàng là biết nàng lười biếng không ít.

Về phần Lý thị, tư chất của Lý thị thực sự kém, cho dù có linh tuyến thủy bồi dưỡng, cũng không tính là xuất sắc, chỉ có thể tính là bình thường, hiện tại tu vi vừa mới đột phá đến Hậu Thiên tầng năm, chậm hơn Vương thị gần một năm.

“Mẫu thân, không phải ta bận xử lý việc nhà sao!” Vương thị khoác tay Úc Thanh Y, vẻ mặt nịnh nọt nói.

Úc Thanh Y nhìn khuôn mặt béo tròn của nàng, trong nháy mắt không còn tức giận nữa.

Trong ba tức phụ, thực ra người đáng yêu nhất vẫn là Vương thị.

Vương thị có chút thông minh, nhưng đôi khi sự thông minh đó lại tỏ ra đặc biệt ngu ngốc, ngược lại sẽ không khiến người ta cảm thấy phản cảm.

Cộng thêm tính cách lạc quan này của nàng, rất ít người có ác cảm với nàng.

Thấy Vương thị nhìn Úc Thanh Y với vẻ mặt nịnh nọt, Dương Vân Tuyết không nhịn được bật cười.

“Đại tẩu vẫn không thay đổi!”

“Sao lại không thay đổi, bây giờ ta là đại tức phụ của hầu phủ.” Vương thị ngẩng cao hai cằm, vẻ mặt đắc ý nói.

“Đúng vậy, bây giờ ngươi là đại tức phụ của Tĩnh An hầu phủ, không giống như trước đây nữa! Ha ha ha ~~” Dương Vân Tuyết không nhịn được cười lớn.

Ba người cười nói trong phòng, tiếng cười không ngừng truyền ra ngoài, khiến Lương Cẩn Ngôn ở trong sân thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ nó, tâm trạng của nương tử cuối cùng cũng khá hơn rồi!

Nếu không khá hơn, ta không sống nổi nữa!

Thời gian này, cuộc sống của Lương Cẩn Ngôn rất khổ sở.

Hầu phủ có quy củ của hầu phủ, Dương Vân Tuyết có tính cách của Dương Vân Tuyết, khi hai bên không xung đột, tự nhiên là mọi chuyện êm đẹp, nhưng nếu xảy ra xung đột, người khó chịu nhất chính là Lương Cẩn Ngôn bị kẹt ở giữa.

Tự nhiên quy củ của hầu phủ là một bộ quy củ, hầu phu nhân Lâm thị và Lương Hàn thị lại lo lắng Dương Vân Tuyết có chuyện gì, cho nên yêu cầu Dương Vân Tuyết tuân theo quy củ ở cũ.

Nhưng Dương Vân Tuyết cảm thấy bản thân căn bản không cần ở cũ, sau khi sinh hài tử, nghỉ ngơi ba năm ngày là đủ rồi, căn bản không cần ở trong căn phòng khép kín này một tháng.

Dương Vân Tuyết chắc chắn sẽ không đi nói với hầu phu nhân và Lương Hàn thị, chỉ có thể nói ra vẻ u sầu của mình với Lương Cẩn Ngôn.

Khiến Lương Cẩn Ngôn vừa đau lòng vừa chua xót lại khó chịu, khổ sở không thể tả.

Ngày thứ hai sau khi báỉ phỏng Thường Bình hầu phủ, Úc Thanh Y lại dẫn theo Vương thị báỉ phỏng Ninh Quốc Công phủ, chủ yếu là báỉ phỏng Chu Lan.

Dương Chính Sơn và Chu Lan quen biết, nhưng Úc Thanh Y và Chu Lan không quen biết, hai người chỉ mới gặp nhau hai lần mà thôi.

Bất quá Chu Lan là nữ kiệt trong quân, Úc Thanh Y trước đây là nữ hiệp giang hồ, hai người đều là kiểu nữ tử không câu nệ tiểu tiết, không nịnh nọt thế tục, ngồi chung một chỗ cũng không phải không có gì để nói, ngược lại còn có chút ý tứ cùng sở thích.

Úc Thanh Y cũng từng mơ ước mình trở thành nữ tướng quân, Chu Lan cũng từng mơ ước du lịch giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.

Nữ tử như các nàng không thể trò chuyện với những tiểu thư khuê các kia.

Hai người uống rượu vui vẻ, ngược lại có một phong thái khác.

Chương 874: Trái phiếu (1)

Dương Chính Sơn thiết yến tại Trọng Sơn Quan, thết đãi nhiều thương hộ.

Từ khi Đằng Long Vệ phát triển hải mậu, không ít thương nhân đã mượn gió đông của Đằng Long Vệ để lên tàu ra biển. Hiện tại, có đến hàng trăm thương hộ đang làm ăn với Đằng Long Vệ.

Tuy nhiên, nếu nói về đại phú thương, vẫn phải kể đến Dương gia Trọng Sơn Trấn, Tĩnh An Vương gia, Lâm gia và Trương gia, những thương hộ khác dù cũng kiếm được không ít bạc ở Đằng Long Vệ, nhưng so với mấy nhà này thì vẫn kém xa.

Hôm nay, tiền viện của hầu phủ náo nhiệt vô cùng, có đến hơn tám mươi thương hộ đến dự tiệc.

Dương Chính Sơn ở trong tiệc rượu, cùng mọi người nói cười vui vẻ, thân thiện vô cùng.

Thật ra, với thân phận và địa vị của Dương Chính Sơn hiện nay, có thể mời những thương hộ này đã được xem là nể mặt bọn họ lắm rồi, chưa nói đến việc Dương Chính Sơn còn cùng bọn họ nâng ly uống rượu, điều này khiến cho các thương hộ cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

Ngày thường, bọn họ đứng trước quan lại còn không có chỗ ngồi, đừng nói gì đến chuyện uống rượu vui vẻ.

Rượu quá ba tuần, thức ăn quá năm món.

Đám hạ nhân dọn dẹp thức ăn thừa, sau đó dâng trà lên.

Lúc này Dương Chính Sơn mới ngồi ở vị trí chủ tọa, mặt mày hồng hào, ánh mắt đảo qua các thương hộ.

“Bản hầu lần này mở tiệc mời các vị, thật ra là muốn cùng các vị làm một vụ làm ăn lớn!”

Lời này vừa dứt, tinh thần của mọi người trong sảnh lập tức phấn chấn hẳn lên, rượu ý tan biến, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Làm ăn lớn?

Nếu lời này là từ miệng người khác nói ra, có lẽ bọn họ sẽ nghi ngờ vụ làm ăn này có phải là giả hay không, có phải đang lừa bọn họ hay không.

Nhưng lời này là từ miệng Dương Chính Sơn nói ra, bọn họ lại không thể không coi trọng.

Nguyên nhân rất đơn giản, sáu năm trước Dương Chính Sơn đã tổ chức một hội chiêu thương ở Đằng Long Vệ, những thương hộ tham gia hội chiêu thương năm đó, hiện tại đều kiếm được đầy bồn đầy bát.

Đến nỗi trong vòng tròn thương nghiệp ở Liêu Đông lưu truyền một câu nói: “Nhà có vạn quan, không bằng một chiếc thuyền của Đằng Long Vệ.”

Hội chiêu thương đó đã tạo nên thần thoại hải mậu của Đằng Long Vệ, khiến cho vô số thương hộ tôn sùng Dương Chính Sơn vô cùng.

Trước đây ở Đằng Long Vệ, không biết có bao nhiêu thương hộ muốn kết giao với Dương Chính Sơn, đáng tiếc lúc đó Đằng Long Vệ đã phát triển rồi, Dương Chính Sơn căn bản không cần phải tự mình đi chiêu thương.

Cho nên đối với rất nhiều thương hộ mà nói, bỏ lỡ hội chiêu thương năm đó chính là bỏ lỡ một cơ hội lớn.

Hiện tại Dương Chính Sơn lại muốn cùng các thương hộ làm ăn, những thương hộ này làm sao có thể không coi trọng cho được?

“Vụ làm ăn của hầu gia, chúng ta đương nhiên là ủng hộ rồi, hầu gia nhân nghĩa, chỉ cần hầu gia cần, Vương gia ta nhất định sẽ không giữ lại bất cứ thứ gì!” Gia chủ Vương Chấn Trạch của Tĩnh An Vương gia không chút do dự, trực tiếp lên tiếng.

Nếu hỏi những năm gần đây gia tộc nào phát triển nhanh nhất, không phải là Dương gia, cũng không phải Trương gia Liêu An, mà là Tĩnh An Vương gia.

Từ sau khi Dương Chính Sơn đòi lại số vải bông bị cướp đi cho Vương gia, Vương Chấn Trạch vẫn luôn đi theo bước chân của Đằng Long Vệ, Đằng Long Vệ phát triển hải mậu, Vương Chấn Trạch đã lấy ra tất cả tài sản của mình để mua một con thuyền.

Khi những gia tộc khác còn đang do dự, thuyền của Vương gia đã theo thủy sư của Đằng Long Vệ đến Đại Thịnh vương triều, dùng lương thực đổi lấy quặng vàng bạc rồi.

Đến hiện tại, Tĩnh An Vương gia đã là hải thương lớn nhất ở Liêu Đông, ngoại trừ Dương gia, Dương gia không phải là thương hộ của Liêu Đông, mà là thương hộ của Trọng Sơn Trấn.

“Ha ha, thật ra vụ làm ăn lớn này lợi nhuận không cao, chỉ là có chút lợi nhuận mỏng mà thôi.”

Dương Chính Sơn cười cười, tiếp tục nói: “Bản hầu muốn lấy danh nghĩa của tổng binh phủ vay các vị một khoản, kỳ hạn là ba năm, mỗi hai lượng bạc, lợi nhuận ba phân một tháng!”

Mọi người nhìn nhau.

Không phải là làm ăn, mà là mượn tiền!

Tất cả mọi người đều có chút mơ hồ.

Lấy danh nghĩa của tổng binh phủ để mượn tiền bọn họ?

Chuyện này đáng tin sao?

Quan phủ mượn tiền của thương hộ dân gian, chuyện này nghĩ thôi đã thấy có chút nhảm nhí rồi.

Vạn nhất quan phủ không trả thì phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ bọn họ có thể đi đòi nợ quan phủ sao?

Đi đòi nợ tổng binh phủ?

Mẹ nó, là đao của tổng binh phủ không đủ sắc, hay là súng của tổng binh phủ không đâm chết người?

Hơn nữa lợi nhuận một tháng chỉ có ba phân, lợi nhuận một năm là ba mươi sáu phần trăm.

Nhìn thì có vẻ rất cao, nhưng trên thực tế lại không cao.

Bởi vì ở Liêu Đông, đi mượn tiền của tiệm cầm đồ và ngân hàng đều là chín ra mười ba vào, hơn nữa còn là kỳ hạn ba tháng, không trả được sẽ cộng dồn lãi suất.

So với cái đó, lợi nhuận ba phân một tháng thật sự là rất thấp.

Trong lúc nhất thời, bên trong sảnh chìm vào yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhú mày trầm tư.

Dương Chính Sơn cũng không vội vàng, bùng chén trà lên từ từ thưởng thức.

“Hầu gia muốn mượn bao nhiêu bạc?” Vương Chân Trạch hỏi.

Lúc này La Thường không mở miệng, bởi vì tất cả mọi người đều biết La Thường là người của Dương Chính Sơn,

hắn mở miệng chẳng khác nào làm trò.

Ngược lại Vương Chấn Trạch mở miệng lại thích hợp hơn.

Vương gia và Dương Chính Sơn cũng xem như thân cận, nhưng lại không thân cận đến mức đó, không hoàn toàn là người của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn lấy ra một phần hợp đồng, thật ra cũng giống như ngân phiếu mà thôi, trên đó viết trái phiếu của tổng binh phủ Trọng Sơn Trấn, bên phải viết số hiệu, chính giữa viết số lượng một trăm lượng, bên trái viết ngày tháng đổi trả, phía dưới dùng chữ nhỏ viết điều khoản của hợp đồng này, thời gian và địa điểm đổi trả.

Chương 875: Trái phiếu (2)

Trên đó có đóng quan ấn của tổng binh phủ, hầu ấn và ấn riêng của Dương Chính Sơn, cùng với mật áp.

In ngân phiếu cũng không phải là chuyện khó, Trương gia Liêu An chính là người trong nghề ở phương diện này, mặc dù Đại Vinh không có bảo sao, nhưng ngân phiếu của ngân hàng dân gian rất phát triển.

Mà trái phiếu trong tay Dương Chính Sơn thật ra cũng giống như ngân phiếu, chỉ là ngân phiếu là thấy phiếu đổi trả ngay lập tức, còn trái phiếu thì phải đến kỳ hạn mới có thể đổi trả.

“Một tờ một trăm lượng, tổng binh phủ đã in ba vạn tờ, chính là ba trăm vạn lượng!”

“Trên đó có quan ấn của tổng binh phủ, có hầu ấn và ấn riêng của bản hầu!”

“Phía dưới có viết rõ, nếu đến kỳ hạn mà tổng binh phủ không thể đổi trả được, có thể tìm bản hầu đổi trả!”

Dương Chính Sơn chậm rãi nói.

Bất kể là ngân phiếu hay là trái phiếu như thế này, thật ra đều là vấn đề tín nhiệm.

Làm thế nào để cho mọi người tin tưởng rằng đến kỳ hạn có thể đổi trả mới là mấu chốt.

Dương Chính Sơn sợ những người này không tin tưởng vào uy tín của tổng binh phủ, cho nên đã đặt cược cả uy tín cá nhân của mình vào đó.

Ba năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Ba trăm vạn lượng nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít cũng tuyệt đối không xem là ít.

Vương Chấn Trạch suy nghĩ một chút rồi nói: “Hầu gia, Vương gia ta nguyện ý cho mượn hai trăm ngàn lượng! Nếu hầu gia có cần, Vương gia chúng ta còn có thể gom góp thêm một trăm ngàn lượng nữa!”

Đối với Dương Chính Sơn, Vương Chấn Trạch tin tưởng vô cùng, hơn nữa Vương gia có được ngày hôm nay, cũng là nhờ vào sự ủng hộ của Dương Chính Sơn.

Năm đó Vương gia tổn thất năm ngàn lượng bạc vải bông, Vương Chấn Trạch đã có cảm giác như trời sập xuống, nhưng hiện tại Vương gia bọn họ có thể nhẹ nhàng thoải mái lấy ra hai trăm ngàn lượng bạc, tất cả đều là bởi vì lúc trước Vương gia đã lên được chiếc thuyền thuận gió của Đằng Long Vệ.

Từ trước đến nay, Vương Chấn Trạch vẫn luôn cảm kích Dương Chính Sơn, hiện tại Dương Chính Sơn cần bạc, hẳn gần như không có bất kỳ do dự nào, đã muốn đem số bạc trong tay cho Dương Chính Sơn.

Biểu hiện như vậy của hắn, quả thật đã khiến cho Dương Chính Sơn cảm động.

Nếu như La Thường làm ra hành động như vậy, Dương Chính Sơn sẽ cảm thấy đó là đương nhiên, nhưng Vương Chấn Trạch lại như vậy, Dương Chính Sơn vẫn có chút kinh ngạc và cảm động.

Thật ra trước đây Dương Chính Sơn cũng không cố ý ủng hộ Vương gia, chỉ là bởi vì Vương Chấn Trạch nguyện ý đầu tư vào Đằng Long Vệ, cho nên lợi nhuận của hắn cũng là lớn nhất.

“Vậy bản hầu xin cảm ơn Vương gia chủ trước!” Dương Chính Sơn chấp tay, nhìn Vương Chấn Trạch một cái đầy tán thưởng.

Những người khác nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người.

Lúc này gia chủ Trương Thanh Tùng của Trương gia Liêu An mở miệng nói: “Trương gia chúng ta nguyện ý cho mượn ba trăm ngàn lượng bạc! Cũng mong rằng hầu gia đừng chê ít!”

Gia chủ đời trước của Trương gia Liêu An là Trương Mậu Thịnh, nhưng Trương Mậu Thịnh đã qua đời hai năm trước rồi, hiện tại Trương gia do Trương Thanh Tùng làm chủ.

Mặc dù năm năm trước bởi vì bị liên lụy đến án tham ô của ty vận muối ở Liêu Đông, Trương gia đã tổn thất không nhỏ, nhưng hiện tại Trương gia Liêu An vẫn là nhà giàu nhất ở Liêu Đông.

Ngân hàng của Trương gia trải khắp toàn bộ Liêu Đông, thậm chí ở kinh đô, Giang Nam cũng có rất nhiều chi nhánh.

Trương Thanh Tùng nguyện ý cho mượn ba trăm ngàn lượng bạc, không giống với Vương Chấn Trạch cho mượn hai trăm ngàn lượng bạc.

Vương Chấn Trạch chỉ có hai trăm ngàn lượng bạc, hắn gần như đã đem toàn bộ số bạc đó cho Dương Chính Sơn mượn, ân tình này đương nhiên khiến cho Dương Chính Sơn cảm động.

Mặc dù Trương Thanh Tùng đã cho mượn nhiều hơn mười ngàn lượng, nhưng Trương gia tuyệt đối không chỉ có nhiều đó bạc.

Dương Chính Sơn còn nhớ rõ số bạc chất đầy cả sân của Trương gia lúc trước.

Nhưng mà Trương gia có thể cho hấn mặt mũi, hấn cũng không thể không biết điều, mặc dù ân tình không đủ, nhưng hành động vẫn biểu hiện sự ủng hộ đối với hấn.

Ba trăm ngàn lượng cũng không phải là một số nhỏ.

“Bản hầu cảm ơn Trương gia chủ!” Dương Chính Sơn chấp tay cảm ơn.

“Hầu gia, Lâm gia chúng ta nguyện ý cho mượn một trăm năm mươi ngàn lượng, cái đó, Lâm mỗ không bằng Vương huynh, cũng mong rằng hầu gia đừng chê!” Gia chủ Lâm Kỳ của Lâm gia Tĩnh An phủ cười ngây ngô nói.

“Đâu có đâu có, bản hầu còn phải cảm ơn Lâm gia chủ đã ủng hộ tổng binh phủ, ủng hộ bản hầu!” Dương Chính Sơn cười cười nói.

Thực lực tài chính của Lâm gia Tĩnh An phủ kém Vương gia một chút, có thể lấy ra một trăm năm mươi ngàn lượng, cũng xem như đã tận lực rồi.

“Vậy thì Trần Viễn Chân gia nguyện ý cho mượn năm mươi ngàn lượng!”

“Tuỳ An Lý gia nguyện ý cho mượn ba mươi ngàn lượng!”

“Hoài Ninh Tề gia nguyện ý cho mượn bảy mươi ngàn lượng!”

...

Sau đó, các thương hộ trong sảnh lần lượt lên tiếng.

Mặc dù trong lòng bọn họ vẫn còn nghi ngờ đối với trái phiếu trong tay Dương Chính Sơn, nhưng mặt mũi của Dương Chính Sơn không thể không cho.

Nhiều quá thì bọn họ không nỡ, nhưng ba mươi ngàn năm mươi ngàn thì bọn họ cắn răng một cái vẫn có thể lấy ra được.

“Các vị, nếu nguyện ý cho mượn bạc, có thể đến đăng ký ở phòng bên cạnh, trong vòng một tháng vận bạc đến Trọng Sơn Quan là được!” Lục Văn Hoa thấy mọi người lần lượt lên tiếng, vội vàng thừa cơ dẫn mọi người đi đăng ký.

Sau khi đã đăng ký, mặc dù số bạc này vẫn chưa được vận đến, trái phiếu cũng chưa đưa cho bọn họ, nhưng đã ký tên điểm chỉ rồi, sau này những người này muốn hồi hận cũng không được.

Có Vương Chấn Trạch, Lâm Kỳ và Trương Thanh Tùng dẫn đầu, những người khác đều biểu hiện xem như tích cực.

Khoảng hơn nửa canh giờ trôi qua, mọi người đã đăng ký xong.

Dương Chính Sơn đứng ở trước cửa chính của hậu phủ, tiễn những thương hộ này đi, sau đó mới trở về thư phòng.

“Tổng cộng là bao nhiêu?” Hắn hỏi Lục Văn Hoa.

“Tổng cộng là một trăm tám mươi ba vạn lượng!” Lục Văn Hoa đưa sổ sách đến trước mặt Dương Chính Sơn, nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Một trăm tám mươi ba vạn lượng!

Còn cách ba trăm vạn lượng một khoảng không nhỏ.

Nhưng cũng phù hợp với dự đoán trước đó của hắn.

Hơn tám mươi người, mỗi người gần hai mươi ba ngàn lượng, ngoại trừ mấy nhà tương đối ủng hộ hắn, phần lớn người thật ra chỉ cho mượn có mười ngàn lượng bạc mà thôi.

Cũng chính là bán cho Dương Chính Sơn một cái mặt mũi.

Dương Chính Sơn mở sổ sách ra xem, nhưng khi nhìn thấy Trương gia Tĩnh An chỉ cho mượn có mười ngàn lượng bạc, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Tĩnh An Vương gia, Lâm gia, Trương gia, chính là mượn gió đông của Đằng Long Vệ mới có thể nổi lên.

Vương gia và Lâm gia đều hết lòng hết dạ với Dương Chính Sơn, chỉ có Trương gia này lại chơi trò này với hắn.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng sẽ không tính toán với Trương gia, bởi vì như vậy sẽ làm giảm giá trị.

Hắn đường đường là Tĩnh An Hầu, làm sao có thể để một thương hộ vào trong lòng được?

Đương nhiên, sau này Trương gia cũng đừng mong có thể lấy được vụ làm ăn lớn nào ở chỗ của hắn.

Lần này phát hành trái phiếu, cũng không chỉ là để tổng binh phủ chuẩn bị bạc, đồng thời Dương Chính Sơn cũng có ý định chọn đối tác hợp tác cho tổng binh phủ.

Tĩnh An Vương gia, Lâm gia, Hoài Ninh Tề gia, Trần Viễn Chân gia, còn có Trương gia Liêu An, mấy nhà này đều xem như không tệ.

Nguyện ý cho mượn bao nhiêu bạc không phải là mấu chốt, mấu chốt là thành ý có đủ hay không.

Mặc dù Hoài Ninh Tề gia và Trần Viễn Chân gia cũng xem như là phú thương, nhưng thực lực tài chính không bằng Vương gia và Lâm gia, bọn họ nguyện ý cho mượn năm mươi ngàn lượng và bảy mươi ngàn lượng, cũng xem như là tận tâm rồi.

Đối với những người thành tâm đối đãi, từ trước đến nay Dương Chính Sơn sẽ không để bọn họ chịu thiệt.

Đóng sổ sách lại, Dương Chính Sơn nói: “Ngày mai người đi đến từng nhà trong trấn một chút, xem bọn họ có nguyện ý mua trái phiếu hay không.”

“Để hầu phủ lại năm mươi ngàn lượng trái phiếu, nếu còn dư lại thì để ở trong ngân hàng Trọng Sơn bán!”

Ngân hàng Trọng Sơn, tên đầy đủ là ngân hàng phát triển Trọng Sơn Trấn, là ngân hàng do tổng binh phủ thành lập, hiện tại nghiệp vụ chủ yếu chính là bán trái phiếu của tổng binh phủ.

Về phần sau này có mở những nghiệp vụ khác hay không, còn phải xem Dương Chính Sơn có cần hay không.

Nếu như có nhu cầu ở phương diện này, Dương Chính Sơn cũng không ngại thành lập một ngân hàng, nếu như không có nhu cầu ở phương diện này, sau khi ba năm sau đổi trả trái phiếu xong, trực tiếp đóng cửa ngân hàng này là được.

Lúc này, ở trên con đường chính phía nam thành Trọng Sơn Quan, ngân hàng Trọng Sơn đã mở cửa buôn bán rồi.

Chỉ là ngân hàng Trọng Sơn khai trương cũng không làm rầm rộ, chỉ treo một dải lụa đỏ là xong việc.

Không ít người đi đường trên phố nhìn về phía cửa hàng này đều cảm thấy hiếu kỳ, nhưng cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, ngược lại không có ai đi vào hỏi thăm.

Bên trong cửa hàng chỉ có một chương quầy và hai người làm, chương quầy là văn lại của tổng binh phủ, người làm là sai dịch của tổng binh phủ.

Về phần vấn đề an toàn, căn bản không cần phải lo lắng, bởi vì đối diện chính là phòng tuần tra của trấn tiêu doanh.

Hơn nữa ngân hàng không có kho bạc, ngân hàng nhận được số bạc nào thì ngày đó sẽ vận đến kho bạc của tổng binh phủ, căn bản sẽ không để lại ở trong cửa hàng qua đêm.

Chương 876: Tâm Tư của Bàng Đường (1)

Tuần phủ nha môn, thư phòng.

Một sai dịch vội vã bước vào thư phòng, Bàng Đường đã không kịp chờ đợi hỏi: “Thế nào rồi?”

“Bẩm đại nhân, đã điều tra được, Tổng binh phủ đã vay mượn được hơn 1,8 triệu lượng!” Sai dịch có chút thở gấp nói.

Bàng Đường nghe vậy, lập tức cười tươi như hoa: “Tốt, quá tốt!”

Tổng binh phủ có tiền, tương đương với Trọng Sơn Trấn có tiền, Trọng Sơn Trấn có tiền, chẳng phải là tuần phủ nha môn có tiền sao.

Mưu sĩ đứng bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc, hẳn không ngờ Dương Chính Sơn có thể vay mượn được nhiều bạc như vậy.

Dương Chính Sơn muốn làm gì ở Tổng binh phủ, tự nhiên không thể giấu được tuần phủ nha môn.

Sau khi biết được kế hoạch của Dương Chính Sơn, hẳn và Bàng Đường thực ra đều không đánh giá cao.

Nhưng bây giờ đã chứng minh kế hoạch của Dương Chính Sơn đã thành công.

“Đại nhân, chúng ta có nên~~” Mắt mưu sĩ lóe lên, có chút động tâm nói.

Nụ cười trên mặt Bàng Đường khựng lại, sau đó liếc hẳn một cái, nói: “Ngươi cảm thấy có thể sao?”

“Lão phu dựa vào cái gì để những thương hộ đó móc bạc ra?”

“Chuyện này~~” Mưu sĩ nghĩ ngợi, cũng cảm thấy Bàn Đường làm chuyện này có chút không đáng tin.

Tại sao Dương Chính Sơn có thể làm được?

Đó là bởi vì khi Dương Chính Sơn ở Đằng Long Vệ đã mang lại đủ lợi ích cho những thương hộ này, khiến những thương hộ này tin tưởng vào năng lực và uy tín của hắn.

Nếu đổi thành người khác, những thương hộ này tuyệt đối sẽ không bỏ tiền ra.

Đương nhiên, nếu Bàn Đường nói muốn những thương hộ này bỏ ra một ít bạc, thì những thương hộ này chắc chắn sẽ bằng lòng đưa cho hắn một ít bạc, chỉ là như vậy thì thành nhận hối lộ rồi.

Lấy danh nghĩa của tuần phủ nha môn, lấy uy tín của Bàn Đường, muốn những thương hộ này bỏ tiền ra, đó gần như là chuyện không thể.

Bàn Đường rất hiểu rõ điều này, cho nên hắn căn bản không có ý định học theo Dương Chính Sơn.

“Khụ khụ, ngươi về phủ bảo phu nhân lấy một vạn lượng bạc đưa đến Trọng Sơn tiền trang.” Bàn Đường nói.

“Hả! Đại nhân cũng muốn mua trái phiếu đó!” Mưu sĩ có chút ngạc nhiên nói.

Bàn Đường cười ha hả nói: “Tuần phủ nha môn của chúng ta muốn có nhiều bạc hơn, cũng phải bỏ ra một chút vốn liếng chứ!”

“Hơn nữa, Tĩnh An Hầu chẳng phải đã nói rồi sao, nếu ba năm sau Tổng binh phủ không trả được bạc, có thể tìm ông ta trả mà?”

“Người khác không dám tìm ông ta đòi nợ, chẳng lẽ lão phu cũng không dám sao?”

Mưu sĩ nghĩ cũng đúng thật!

Đến lúc đó những thương hộ không dám tìm Tĩnh An Hầu đòi nợ, nhưng Bàng Đường có gì mà không dám?

Chẳng lẽ Tĩnh An Hầu lại không trả nợ cho Bàng Đường sao?

“VẬY học trò cũng mua một ít, ba phần lợi nhuận tuy không nhiều, nhưng cũng không ít, đến lúc đó đại nhân đòi nợ, cũng phải dẫn theo học trò đi cùng.” Mưu sĩ cũng không ngốc, có Bàng Đường chống lưng, hẳn cũng không sợ gì.

Bàng Đường nhìn mưu sĩ, hai mắt hơi nheo lại.

“Không thành vấn đề!”

“Nhưng có một việc cần giao cho người đi làm!”

“Đại nhân cứ nói!” Mưu sĩ nói.

Bàng Đường nở nụ cười hiền lành: “Người truyền chuyện này trong nha môn, ừm, cũng có thể đến bố chính sử ty và án sát sử ty truyền truyền.”

“Đến lúc đó cho dù là Tổng binh phủ không trả được, lão phu cũng có thể giúp mọi người đi tìm Tĩnh An Hầu đòi bạc!”

Mưu sĩ đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhìn Bàng Đường với vẻ kỳ quái.

“Đại nhân, ngài không phải đang hại học trò chứ!”

Bàng Đường chẳng phải là muốn mọi người đi mua trái phiếu của Tổng binh phủ sao?

Nếu số lượng ít, mưu sĩ tin rằng Dương Chính Sơn sẽ không quyt nợ Bàng Đường, nhưng nếu số lượng nhiều, thì đây không phải là vấn đề Dương Chính Sơn có quyt nợ hay

không, mà là vấn đề Dương Chính Sơn có trả được nợ hay không.

Vạn nhất đến lúc đó Dương Chính Sơn không có bạc trả, thì tiền của hắn chẳng phải là mất trắng sao.

“Người hiểu cái gì, còn không mau đi!” Bàn Đường tức giận nói.

“Vâng, học trò đi ngay đây!” Mưu sĩ không dám tranh cãi với Bàn Đường, chỉ có thể rời khỏi thư phòng, nhưng sau khi rời khỏi thư phòng, hắn lại có chút do dự.

Hại người khác hắn không có gánh nặng tâm lý, nhưng bản thân có nên nhảy vào không?

Không biết vị mưu sĩ này có nhảy vào không, nhưng theo lời của Bàn Đường truyền ra trong tuần phủ nha môn, không ít quan lại trong tuần phủ nha môn đã động tâm.

Có Dương Chính Sơn và Bàn Đường cùng bảo đảm, bọn họ còn sợ gì nữa?

Lãi suất một năm ba phần sáu!

Lãi suất như vậy cũng đủ khiến nhiều người động tâm rồi!

Làm ăn còn có lỗ có lãi, mua trái phiếu của Tổng binh phủ chính là lãi chắc không lỗ!

Nhiều quan lại nghĩ đến những điều này, không khỏi ngứa ngáy trong lòng, lũ lượt kéo đến Trọng Sơn tiền trang mua trái phiếu.

Trong chốc lát, trước cửa Trọng Sơn tiền trang đông nghịt người, khách khứa tấp nập.

Khi Dương Chính Sơn biết được tình hình, cũng có chút kinh ngạc.

“Sao lại thế này?”

Hắn nắm chắc để các thương hộ bỏ tiền ra, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc để quan lại cũng mua trái phiếu, đương nhiên có người muốn mua, hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Nhưng mới có một ngày, tại sao lại có nhiều quan lại đi mua trái phiếu như vậy?

Tài lực của quan lại chắc chắn không bằng thương hộ, văn lại bình thường có thể lấy ra một hai trăm lượng bạc đã coi như không tội, còn về quan viên, cái này thật sự không dễ nói.

Có người sẽ tham tiền, trong nhà có bạc ngàn vạn.

Có người xuất thân sĩ tộc, trong nhà có tiền có đất.

Nhưng bất kể thế nào, quan viên đều thuộc tầng lớp giàu có.

Không có quan viên nào dựa vào bổng lộc để nuôi gia đình, dù sao Đại Vinh cũng không có Hải Thụy.

Cho nên quan viên bỏ ra mấy ngàn lượng, mấy vạn lượng bạc cũng không có gì lạ.

“Chuyện này, tuần phủ đại nhân có nói nếu ba năm sau Tổng binh phủ không trả được bạc, ông ấy sẽ giúp mọi người tìm hâu gia đòi bạc!” Thân tín đến báo cáo nói.

Chương 877: Tâm Tư của Bàng Đường (2)

Dương Chính Sơn nghe vậy, không khỏi cười khỏ.

“Vị Bàng đại nhân này thật sự thú vị!”

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, “Khốn kiếp, lão già này đang nhắm vào số bạc bán trái phiếu!”

“Người ra ngoài canh gác, nếu Bàng đại nhân đến, thì nói ta đi trần tiêu doanh tuần tra rồi!”

Dương Chính Sơn có chút gấp gáp nói.

Tuy nhiên lời hắn vừa dứt, bên ngoài đã truyền đến một tràng cười sang sảng.

“Ha ha, Dương hầu gia hà tất phải trốn lão phu?”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bàng Đường nghênh ngang đi vào.

Mẹ nó, chủ nợ đến rồi!

“Đâu có đâu có, bản hầu không có trốn Bàng đại nhân!”
Dương Chính Sơn liên tục phủ nhận.

“Lão phu không điếc, đã nghe thấy rồi!” Bàng Đường cũng không khách sáo với Dương Chính Sơn, trực tiếp vào thư phòng ngồi đối diện với Dương Chính Sơn.

“Dương hầu gia định cho tuần phủ nha môn của chúng ta bao nhiêu bạc?”

“.....”

Dương Chính Sơn vô cùng cạn lời.

“Đề ủng hộ Dương hầu gia, ta đã mua một vạn lượng trái phiếu, ngài xem~~”

Bàng Đường vung một xấp trái phiếu, nói với Dương Chính Sơn.

“Nếu Bàng đại nhân không muốn trái phiếu, bản hầu có thể dùng bạc mua lại!” Dương Chính Sơn nói.

“Không được, lão phu không có ý định bán ra!” Bàng Đường cười ha hả thu trái phiếu lại, sau đó nói: “Tuần phủ nha môn của chúng ta cũng không cần nhiều, một triệu lượng thì thế nào!”

“Bàng đại nhân, đừng đùa nữa, trái phiếu này là phải trả, hơn nữa còn là trả cả gốc lẫn lãi, bây giờ tuần phủ nha môn muốn một triệu lượng, vậy ba năm sau có phải cũng phải trả cả gốc lẫn lãi cho Tổng binh phủ không?” Dương Chính Sơn tức giận nói.

Mở miệng ra là đòi một triệu lượng, mặt của lão già này thật lớn.

Bàng Đường lắc đầu: “Xây dựng Hắc Vân Thành là ngài đưa ra chủ ý, số tiền này dùng vào Hắc Vân Thành, sao có thể tính vào đầu tuần phủ nha môn?”

Hắn có thể tiêu số bạc một triệu lượng này, nhưng không có bản lĩnh kiếm lại một triệu lượng bạc. Không đúng, ba năm sau không phải một triệu lượng nữa, mà là hơn hai triệu lượng.

Dù sao hắn cũng không trả được.

Dương Chính Sơn có chút cạn lời.

Lời này của Bàng Đường nói cũng không sai, bất kể là sửa đường hay xây thành, đều là kế hoạch do hắn đưa ra, tuy hai người đã phân công, nhưng hắn cũng không thể mặc kệ Hắc Vân Thành.

“Dương hầu gia, không phải lão phu tham lam, thật sự là lão phu cũng hết cách rồi, sắp đến tháng ba rồi, đến tháng tư Hắc Vân Thành phải khởi công, nhưng tuần phủ nha môn ngay cả năm vạn lượng bạc cũng không có.”

Bàng Đường bắt đầu than nghèo kể khổ.

“Triều đình không thể cấp một ít bạc sao?” Dương Chính Sơn có chút do dự nói.

“Dương hầu gia, nếu triều đình có thể cấp bạc, lão phu còn phải chạy đến chỗ ngài bán cái mặt già này sao!” Bàng Đường đầy oán niệm nhìn Dương Chính Sơn.

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi co giật, hẳn có chút bó tay với lão già mặt dày này.

Nhìn xem lão già này, có chút nào giống người đọc nhiều sách vở không, hoàn toàn giống như một oán phụ.

Mặc dù trong lòng oán thầm, nhưng Dương Chính Sơn cũng không thể mặc kệ Bàng Đường.

Nhưng số bạc này hẳn thật sự không thể đưa cho tuần phủ nha môn.

Xây dựng Hắc Vân Thành cần tiền, nhưng khai thông Nghênh Hà cũng cần tiền.

Khoa công trình của Tổng binh phủ đã khảo sát xong sông Nghênh Hà, tháng sau có thể lập ra kế hoạch khai thông sông, chậm nhất là đầu tháng tư phải chiêu mộ thanh niên trai tráng, khai thông sông, đến lúc đó chắc chắn cần rất nhiều bạc.

Hơn nữa lục lộ tham tướng cũng cần bạc, Dương Thừa Chí còn đang đợi bạc mua thuyền ra biển, mấy lộ tham tướng khác cũng đang đợi bạc để chiêu mộ quân lính cho viện binh doanh.

Ba triệu lượng trông có vẻ nhiều, nhưng đối với toàn bộ Trọng Sơn Trấn mà nói, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được

một năm.

Không còn cách nào khác, Khánh Vương và Kế Phi Ngữ tạo phản, đã gây ra tổn thất quá lớn cho Trọng Sơn Trấn.

Tổn thất này không phải ba triệu lượng có thể bù đắp được, huống hồ Dương Chính Sơn còn muốn sửa đường xây thành.

Dương Chính Sơn nhú mày, chìm vào suy nghĩ.

Bàng Đường cũng biết hấn khó xử, chỉ là bây giờ mọi người đều rất khó khăn.

Triều đình không cấp bạc, các cấp nha môn của Trọng Sơn Trấn đều đang sống những ngày khổ sở.

Hiện tại khác với trước kia, khi Lục Sùng Đức và Lương Trữ đến Trọng Sơn Trấn, bọn họ mang theo rất nhiều tiền lương, còn có chiến mã, binh giáp và các loại vật tư khác.

Còn bây giờ thì sao.

Hấn và Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn Trấn, chỉ có tám trăm vạn lượng bạc mà Tổng binh phủ giữ lại kia.

Nghĩ đến đây, Bàng Đường cảm thấy rất khổ sở.

Dương Chính Sơn nghĩ rất lâu, lông mày mới giãn ra.

“Không được thì bán đất đi!”

Lợi nhuận của xưởng thủy tinh còn phải đợi một thời gian, hơn nữa toàn bộ tài chính của Trọng Sơn Trấn cũng không thể dựa vào xưởng thủy tinh, nhất định phải tìm thêm một vài con đường tài chính khác.

“Bán đất?” Bàng Đường không hiểu.

“Đúng vậy, bán đất, quy hoạch của Hắc Vân Thành đã xong chưa? Nhà ở và cửa hàng trong thành có thể bán, đất hoang ngoài thành cũng có thể bán!” Dương Chính Sơn nói.

“Nhưng Hắc Vân Thành còn chưa bắt đầu xây dựng?”
Bàng Đường nói.

Dương Chính Sơn chớp chớp mắt: “Cái này gọi là nhà ở kỳ hạn, không đúng, cái này gọi là thành trì kỳ hạn! Chúng ta có thể tiến hành mở bán trước, để những người muốn mua cửa hàng và nhà ở trả trước một phần tiền bạc, ký kết hợp đồng, đợi nhà ở và cửa hàng xây xong, lại tiến hành giao hàng.”

“Còn về đất hoang, chỉ cần khai khẩn, chính là ruộng tốt, ruộng tốt gần thành hẳn là có người muốn mua chứ?”

Dương Chính Sơn có chút không chắc chắn nói.

Lần này đến lượt Bàng Đường nhíu mày, hẳn đang nghĩ xem ý tưởng của Dương Chính Sơn có thể thực hiện được hay không.

Khai khẩn đất hoang, thực ra là có thể, bởi vì trước đây đã có không ít thương hộ mua rất nhiều đất hoang ở Trọng Sơn Trấn, chủ yếu là thương nhân buôn ngựa, bọn họ mua đất hoang là để quây đất nuôi ngựa.

Còn bên phía Phục Châu Thành, cũng có không ít người mua đất hoang để khai khẩn canh tác.

Nếu có Hắc Vân Thành, bán đất hoang hẳn là có thể thực hiện, nhưng vấn đề là bây giờ ngay cả bóng dáng của Hắc Vân Thành cũng không có.

“Điều này có chút khó khăn!” Bàng Đường có chút khó xử nói.

Dương Chính Sơn cũng không có lòng tin: “Thế này đi, ta sẽ cho người hai trăm ngàn lượng bạc trước, chúng ta bắt đầu xây dựng Hắc Vân Thành, để mọi người nhìn thấy quyết tâm của chúng ta, nói không chừng sẽ có người đi mua đất xung quanh Hắc Vân Thành!”

Bàng Đường nghĩ ngợi, cảm thấy như vậy cũng không tồi, vì vậy đã gật đầu đồng ý với đề nghị của Dương Chính Sơn.

Chương 878: Lời Mời Của Thái Tử Phi (1)

Sau khi Bàng Đường rời đi, Dương Chính Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng may, chỉ có hai mươi vạn lượng! Lão già này vẫn dễ bị lừa!”

Kỳ thực, cái gọi là nhà ở hình thành ý tưởng gì đó, chẳng qua là hấn nghĩ ra bất chợt mà thôi, có thực hiện được hay không, hấn cũng không chắc. Dù sao thì các thương nhân ở đây cũng không dễ bị lừa như vậy.

Vài ngày sau đó, Trọng Sơn tiền trang vẫn tiếp tục náo nhiệt. Quan lại ở tuần phủ nha môn mua xong trái phiếu, quan lại ở bố chánh sứ ty và án sát sứ ty cũng theo mua, rồi tin tức về trái phiếu càng lan rộng.

Quan lại ở đô ty nha môn và tổng binh phủ cũng theo mua. Khi tin tức lan đến Trấn Tiêu doanh, các tướng sĩ ở đó cũng mua theo.

Các tướng sĩ Trấn Tiêu doanh có bạc không? Câu trả lời là có. Những tướng sĩ vừa gia nhập Trấn Tiêu doanh có thể không có bạc, nhưng những tướng sĩ vốn thuộc Đằng Long vệ ngũ quân doanh thì trong tay không ít bạc.

Trong trận chiến Quan Sơn Khẩu, Dương Chính Sơn đã lấy một phần ba số bạc chiến lợi phẩm ra để thưởng cho các tướng sĩ, sáu ngàn tướng sĩ ngũ quân doanh được chia đến ba mươi vạn lượng, trung bình mỗi người được năm mươi lượng.

Trước đó ở Khánh Hoa phủ thành, Tùng Châu thành và Trọng Sơn quan, các tướng sĩ cũng được thưởng bạc. Hơn nữa đừng quên, những tướng sĩ này đều xuất thân từ Đăng Long vệ, trước đây đều được nhận lương đầy đủ. Có thể nói, những tướng sĩ này không ai là người nghèo. Nhiều thì không dám nói, nhưng đối với họ, lấy ra ba đến năm trăm lượng bạc cũng không phải chuyện khó.

Tích tiểu thành đại, sáu ngàn tướng sĩ, cho dù mỗi người mua một tờ trái phiếu, thì cũng là sáu mươi vạn lượng. Vì vậy, vào ngày thứ ba sau khi tin tức lan truyền, trái phiếu của Trọng Sơn tiền trang đã bán hết.

Tổng binh phủ, trong thư phòng. Tổng Đại Sơn đến trước mặt Dương Chính Sơn, cẩn thận nói: “Hầu gia, có thể in thêm một ít trái phiếu nữa không, các huynh đệ đều muốn mua nhưng đã không mua được rồi!”

“...”

Dương Chính Sơn dựa vào lưng ghế, nhìn Tổng Đại Sơn với ánh mắt dò xét, “Người đã mua bao nhiêu?”

“Ồ, không nhiều, chỉ có tám ngàn lượng, là nương tử ta mua!” Tổng Đại Sơn cười ngây ngô nói.

Hừ~~ Ngay cả nhà họ Tống đã mua nhiều như vậy, thì người dưới trướng hẳn có lẽ còn mua nhiều hơn.

Nhà họ Tống không bằng nhà họ Dương, đừng nhìn nương tử của Tổng Đại Sơn là Lý thị biết cách quản lý gia đình, nhưng nhà họ Tống không có nhiều nguồn thu nhập, nhiều nhất chỉ là tiền thuê cửa hàng và ruộng đất. Tám ngàn lượng bạc có lẽ là toàn bộ số tiền dư của nhà họ Tống.

Điều này cũng trách Dương Chính Sơn, ngay từ đầu Dương Chính Sơn nên nghĩ đến việc liệu các tướng sĩ dưới trướng có

mua trái phiếu hay không. Hấn không phản đối các tướng sĩ mua trái phiếu, vì hấn tự tin có thể trả được khoản nợ này.

“Chuyện này ta sẽ suy nghĩ, người cứ đi làm việc trước đi!” Dương Chính Sơn cũng đang do dự không biết có nên in thêm trái phiếu hay không.

“Vậy khi nào hầu gia suy nghĩ xong thì nói với ta một tiếng.” Tổng Đại Sơn nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt khẩn thiết.

“Cút đi mau!” Dương Chính Sơn tức giận nói.

Tổng Đại Sơn chạy đi, sau đó La Thường tìm đến.

La Thường gặp Dương Chính Sơn, liền nói thẳng: “Hầu gia, trái phiếu của nhà họ La chúng ta vẫn còn chứ!”

“...”

Dương Chính Sơn lại một lần nữa không nói nên lời. Hấn dường như đã quên mất trái phiếu của nhà họ La.

Trước khi tổ chức đại hội vay nợ, hấn đã nói chuyện với La Thường, lý do La Thường không lên tiếng trong đại hội vay nợ là vì Dương Chính Sơn nhờ hấn bảo lãnh cho trái phiếu.

Theo ý của Dương Chính Sơn, nếu còn dư trái phiếu, thì để hầu phủ và nhà họ La bảo lãnh, nhà họ La mua phần lớn, hầu phủ mua vài vạn lượng.

Nhưng bây giờ hầu phủ không mua, nhà họ La cũng không mua được một tờ nào.

“Thôi, vậy thì in thêm một triệu lượng, nhà họ La các người lấy ba mươi vạn lượng đi!” Dương Chính Sơn cũng không do dự nữa, nói.

“Vậy ta đi chuẩn bị bạc ngay!” La Thường vui mừng đi ra.

Dương Chính Sơn lắc đầu cười. Trước đó hẳn còn lo trái phiếu không bán được, kết quả không ngờ trái phiếu lại không đủ để bán.

Tính ra như vậy, ngược lại lại có lợi cho những thương nhân kia.

Thực ra Dương Chính Sơn đã bỏ qua một điều, đó là gửi bạc vào tiền trang không những không có lãi, mà còn phải trả phí quản lý. Ví dụ, nếu người mang bạc đến tiền trang đổi thành ngân phiếu, thì cần phải trả một khoản phí nhất định, khoảng bốn phần trăm.

Nhưng trái phiếu do Dương Chính Sơn bán không những không thu phí, mà còn có lãi. Đối với thương nhân, loại trái phiếu này là một khoản nợ, nhưng đối với những người khác, đây có thể là một khoản tiền gửi có lãi.

Có lẽ vì trái phiếu bán quá chạy ở Trọng Sơn quan, nên những thương nhân mà Dương Chính Sơn đã mời trước đó nhanh chóng mang bạc đến Trọng Sơn quan, đổi thành trái phiếu.

Chỉ trong bảy tám ngày, Dương Chính Sơn đã đổi bốn trăm vạn trái phiếu lấy bốn trăm vạn lượng bạc.

Tuy nhiên, rất nhanh số bạc này chỉ còn lại hai trăm lượng, Dương Chính Sơn không thiên vị, cấp cho mỗi lộ tham tướng mặc phủ ba mươi vạn lượng bạc, làm vốn cho việc tái thiết doanh trại viện binh.

Thời gian bước vào tháng ba, tổng binh phủ tiến hành khảo sát sông Nghênh Hà đã bước vào giai đoạn quan trọng nhất.

Để có thể khai thông sông Nghênh Hà tốt hơn, Dương Chính Sơn còn đặc biệt mời hơn mười thư lại có kinh nghiệm trị thủy từ Ký Châu thành đến.

Liêu Đông không có nha môn thủy lợi thường trực, việc trị thủy thường do quan phủ địa phương chịu trách nhiệm, nếu có việc liên quan đến thủy lợi, phủ nha hoặc huyện nha sẽ triệu tập dân phu lao dịch, nếu khó khăn lớn, sẽ mời quan viên của công bộ đến hướng dẫn, đồng thời triều đình cũng sẽ phái tuần hà ngự sử đến giám sát.

Chương 879: Lời Mời Của Thái Tử Phi (2)

Việc mời quan viên công bộ đến trấn Trọng Sơn, Dương Chính Sơn chắc chắn không làm được, nhưng việc mời một số văn lại giỏi về trị thủy thì hẳn vẫn có thể làm được. Chẳng qua là tìm mối quan hệ, tốn thêm chút bạc mà thôi.

Cũng may việc khai thông sông Nghênh Hà không phải là một công trình quá phức tạp, không cần phải làm lớn, chỉ cần chỉnh sửa lại dòng sông một chút là được. Độ khó về kỹ thuật không lớn, khó khăn ở chỗ nhân lực và vật lực.

Cũng vào lúc Dương Chính Sơn bận rộn chuẩn bị khai thông sông Nghênh Hà, kỳ thi mùa xuân năm nay đã diễn ra như dự kiến.

Dương Minh Thành quen việc để làm đưa Lâm Triễn vào trường thi. Với kinh nghiệm đưa Lục Văn Uyên vào trường thi ba năm trước, lần này Dương Minh Thành chuẩn bị rất đầy đủ.

Quá trình thi diễn ra suôn sẻ, khi Lâm Triễn thi xong môn cuối cùng và bước ra khỏi trường thi, Dương Minh Thành lập tức tiến lên hỏi: “Thi thế nào?”

Trước đó, Dương Minh Thành không hỏi câu này, sợ ảnh hưởng đến tâm lý của Lâm Triễn, nhưng giờ đã thi xong rồi, Dương Minh Thành cũng không còn lo ngại nữa.

“Đại ca, ta cảm thấy khá tốt!” Lâm Triễn bình tĩnh nói.

Đôi mắt của Dương Minh Thành sáng lên, “Vậy thì tốt, nếu nhà chúng ta cũng có một người đỗ tiến sĩ, hehe~~”

Mặc dù Lâm Triễn không mang họ Dương, nhưng người nhà họ Dương luôn coi hắn là người nhà.

“Đại ca, chúng ta về thôi, ở đây ồn quá!” Lâm Triễn nhìn xung quanh, nói.

Kỳ thi mùa xuân kết thúc, bên ngoài trường thi có thể nói là muôn hình vạn trạng. Có người khóc, có người cười, có người choáng váng, cũng có người ngất xỉu. Tiếng ồn ào, tiếng chửi mắng, tiếng quát tháo... đủ loại âm thanh hòa lẫn vào nhau, khiến người ta cảm thấy phiền lòng.

“Được, được, chúng ta về nhà!”

Dương Minh Thành kéo Lâm Triễn lên xe ngựa của hầu phủ.

Khi họ về đến hầu phủ, mọi người lại hỏi han một hồi, Lâm Triễn cũng không tiện nói chi tiết, chỉ nói rằng mình cảm thấy tốt.

“Được rồi, thi thế nào, đợi khi nào có kết quả sẽ biết, Lâm Triễn cũng mệt rồi, để hắn đi nghỉ ngơi trước đi!” Úc Thanh Y cắt đứt câu chuyện của mọi người.

“Sur mẫu, đồ nhi xin phép lui trước!” Lâm Triễn nói.

“Ừ, đi nghỉ đi!” Úc Thanh Y gật đầu, cười hiền hòa.

Đợi Lâm Triễn rời đi, bà nhìn Dương Minh Thành, hỏi: “Chuyện ta nhờ người hỏi thăm thế nào rồi?”

Dương Minh Thành vỗ trán, nói: “Hôm qua Vũ Tranh đã nói với ta rồi, ta bận rộn chuyện thi cử của Lâm Triễn nên quên mất không nói với mẫu thân!”

“Thôi, để ta đi gọi Vũ Tranh đến, hắn là người hỏi thăm được tin tức, hắn biết rõ nhất!”

Nói xong, hắn chạy đi như bay.

Úc Thanh Y cười, cũng không để ý. Thời gian này Dương Minh Thành thực sự rất bận, trước kỳ thi mùa xuân, hắn đã đi một chuyến đến An Châu, thăm hỏi nhà họ Lưu. Sau khi trở về từ An Châu, lại bận rộn chuyện thi cử của Lâm Triễn, mà trong nhà cũng có nhiều việc cần hắn giải quyết. Không còn cách nào khác, hắn là đại gia của hầu phủ, cũng là người đại diện cho nhà họ Dương ở kinh đô. Có một số việc Úc Thanh Y là phụ nữ không tiện ra mặt, chỉ có thể để Dương Minh Thành ra mặt.

Một lát sau, Dương Minh Thành đã đưa Vũ Tranh đến.

“Su ty!” Vũ Tranh thấy Úc Thanh Y, cười gọi.

“Ừ, nói về tin tức người đã hỏi thăm được đi!” Úc Thanh Y nghiêm mặt nói.

Khi đối mặt với người khác, bà thường tỏ ra thân thiện, nhưng khi đối mặt với Vũ Tranh, Lâm Triễn và các đệ tử khác xuất thân từ Thiên Thanh Kiếm phái, bà luôn tỏ ra nghiêm khắc. Đây là thói quen bà đã hình thành khi còn ở Thiên Thanh Kiếm phái, với tư cách là chương môn, chắc chắn phải có uy nghiêm. Mặc dù bây giờ họ đều đã rời khỏi Thiên Thanh Kiếm phái, nhưng Úc Thanh Y vẫn không thay đổi thói quen cũ.

Vũ Tranh cũng đã quen với sự nghiêm khắc của Úc Thanh Y, vội vàng nghiêm mặt nói: “Quả thực Hàn gia có hai tiểu thư đã đến tuổi nói chuyện hôn nhân, Hàn nhị tiểu thư và Hàn tam tiểu thư đều mười bốn tuổi! Nhưng Hàn tam tiểu thư là con thứ!”

Úc Thanh Y khẽ gật đầu, hỏi: “Vậy phẩm hạnh của Hàn nhị tiểu thư thế nào?”

Vì Hàn tam tiểu thư là con thứ, nên chắc chắn không phải là cháu gái mà Lương Hàn thị đã nhắc đến.

Vũ Tranh trầm giọng nói: “Kiêu ngạo, bướng bỉnh và tàn nhẫn!”

Úc Thanh Y nhíu mày, “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn, Hàn nhị tiểu thư có tiếng xấu không nhỏ ở huyện Vạn Bình!” Vũ Tranh khẳng định nói.

Úc Thanh Y khẽ lắc đầu, “Xem ra vị Hàn nhị tiểu thư này không có duyên với Thừa Nghiệp rồi!”

Tiếng xấu bên ngoài không nhất thiết là thật, nhưng nếu một người có tiếng xấu, thì chắc chắn có lý do, không thể vô duyên vô cớ mà có. Hoặc là do phẩm hạnh của người này thực sự không tốt, hoặc là do có người ác ý bôi nhọ người này, làm hỏng danh tiếng của người này. Dù là vì lý do gì, thì vị Hàn nhị tiểu thư này cũng không thích hợp với Dương Thừa Nghiệp.

Với tư cách là cháu đích tôn của nhà họ Dương, Dương Thừa Nghiệp nhất định phải chọn một người vợ tốt. Câu tục ngữ nói rất hay, nữ tử lấy nhầm chồng hủy một đời, nam tử cưới nhầm vợ hủy ba đời. Nhà họ Dương vất vả lắm mới phát lên được, không thể vì một nữ nhân mà hủy hoại.

Vì vậy, trong việc tìm vợ cho Dương Thừa Nghiệp, cả nhà họ Dương đều rất thận trọng, ngay cả Dương Chính Sơn cũng đặc biệt quan tâm, nếu không hẳn đã không để Úc Thanh Y đến kinh đô.

“Vậy chuyện này bỏ qua đi, hôm khác ta sẽ đi nói chuyện với thông gia!” Úc Thanh Y thất vọng nói.

“Vậy ta lui trước!” Vũ Tranh nói.

Úc Thanh Y gật đầu, Vũ Tranh chấp tay hành lễ với Dương Minh Thành, rồi rời khỏi phòng khách.

Hiện tại, Vũ Tranh và những người khác không còn ỷ mình nữa, mà ở công khai trong hầu phủ. Họ vẫn sẽ tiếp tục thu thập tin tức, nhưng không cần phải cẩn thận như trước.

Dương Chính Sơn sắp xếp vài người ở lại kinh đô để theo dõi tin tức triều đình, đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Nếu không sắp xếp, thì mới là không bình thường.

Úc Thanh Y có chút đau đầu xoa xoa thái dương. Thời gian này bà đã tham dự khá nhiều buổi tiệc của các quan lại ở kinh đô, cũng gặp gỡ nhiều tiểu thư khuê các, nhưng tiếc là không có ai khiến bà vừa ý. Bà vẫn thích những nữ tử mạnh mẽ, oai phong lẫm liệt, còn những tiểu thư khuê các yếu đuối kia thực sự không thích hợp với nhà họ Dương.

Đang lúc Úc Thanh Y đau đầu vì chuyện này, Thanh Hà cầm một tấm thiệp bước vào phòng khách.

“Phu nhân, thiệp mời từ Đông cung!”

“Đông cung!” Úc Thanh Y kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Vâng, là thái tử phi mời phu nhân đến Đại Thừa tự lễ Phật.” Thanh Hà nói.

Úc Thanh Y cầm thiệp lên xem, quả nhiên là thái tử phi mời bà đến Đại Thừa tự lễ Phật.

Đại Thừa tự là chùa của hoàng gia, nằm trên núi Phúc Hoa ở phía tây kinh đô. Các vương phi và quan lại ở kinh đô thường đến Đại Thừa tự dâng hương lễ Phật, thậm chí trước đây hoàng hậu nương nương cũng thường dẫn các phi tần trong cung đến Đại Thừa tự lễ Phật. Tuy nhiên, kể từ khi hoàng hậu nương nương qua đời, các phi tần trong cung rất ít khi có cơ hội ra ngoài, nên cũng ít đến Đại Thừa tự. Ngược lại, các quan lại trong hoàng thành vẫn thường đến Đại Thừa tự.

Điều Úc Thanh Y kinh ngạc là tại sao thái tử phi lại mời bà đi lễ Phật.

Bà nghĩ một lúc, hỏi: “Người đi chưa?”

“Chưa, người đang đợi ở tiền viện chờ phu nhân trả lời!”
Thanh Hà nói.

Điều này có nghĩa là thái tử phi không phải tùy ý gửi một tấm thiệp mời, mà là đặc biệt mời bà.

“Người đi trả lời đi, nói rằng ta sẽ đến đúng hẹn.” Úc Thanh Y nói.

Thời gian là ba ngày sau, vì là thái tử phi mời, Úc Thanh Y không có lý do gì để từ chối.

Chương 880: Gặp Thái Tử Phi (1)

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Sáng sớm, Úc Thanh Y đã ngồi xe ngựa đến Phúc Hoa Sơn ở phía tây kinh thành. Nhưng khi nàng đến nơi, dưới chân núi đã có không ít xe ngựa đỗ sẵn.

“Phu nhân! Đó đều là các quan quyền được Thái Tử Phi mời đến lễ Phật!”

Úc Thanh Y bước xuống xe ngựa, Thanh Hà khẽ nói.

Hôm nay, Úc Thanh Y đội chiếc mũ cài tóc vàng, cài trâm phượng đính ngọc, mặc áo gấm thêu hoa bó sát, bên ngoài khoác áo choàng lông cáo đỏ. Trang phục của nàng toát lên vẻ trang nhã và quý phái.

Úc Thanh Y nhìn Thanh Hà và Hồng Vân cũng ăn mặc tinh tế bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Gặp Thái Tử Phi thì phải lạnh lợi một chút!”

“Vâng!” Hai người nhẹ nhàng cúi chào.

Mặc dù xuất thân giang hồ, nhưng những năm qua họ đã học lễ nghi quy củ từ các ma ma.

Tư thái, lễ nghi, quy củ cần có, họ đều đã luyện tập.

Những ngày này, họ theo Úc Thanh Y tham gia đủ loại yến tiệc ở kinh đô, đối mặt với nhiều quan quyền mà không hề thất lễ.

Một lát sau, trên quan đạo dưới Phúc Hoa Sơn, một đôi thái giám áo đỏ cưỡi ngựa từ từ đi tới. Tiếp theo là một đội thái giám và hộ vệ lần lượt đến dưới chân núi. Cuối cùng, tám thái

giám khiêng một chiếc kiệu thêu phượng vàng kim từ từ tiến đến.

Kiệu dừng lại, thái giám và cung nữ tiến lên, đỡ một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc sang trọng bước ra.

Đây chính là Thái Tử Phi Dư thị. Hiện nay Thái Tử đã bốn mươi tuổi, và Thái Tử Phi cũng xấp xỉ tuổi Thái Tử.

Thái Tử và Thái Tử Phi thành thân vào năm Thừa Bình thứ mười bốn, khi đó Thái Tử vẫn còn là Thành Vương.

Thái Tử Phi Dư thị xuất thân không cao, phụ thân chỉ là một thiên hộ. Nhưng Đại Vinh có tổ chế: Phàm là thiên tử, thân vương, phi, cung tần, đều tuyển nữ nhà lành, tiến cử không được nhận.

Vì vậy, hoàng hậu, tần phi, vương phi của các vương gia ở Đại Vinh, phần lớn đều xuất thân từ gia đình quan văn và quan võ cấp cơ sở.

Nguyên nhân là để phòng ngừa ngoại thích can chính.

Dư thị tuy xuất thân không cao, nhưng bà đã làm Thành Vương Phi hai mươi năm, nay lại là Thái Tử Phi, khí chất cao quý đã sớm hình thành.

Dư thị hiện có hai trai hai gái, Thái Tử và bà luôn kính trọng lẫn nhau, nên địa vị của bà ở Đông Cung vô cùng vững chắc.

Thái Tử Phi bước xuống kiệu, lập tức có không ít quan quyền tiến lên chào đón.

Úc Thanh Y chỉ có thể đứng phía sau, hành lễ với Thái Tử Phi.

Không biết phía trước nói gì, một lúc sau, các phu nhân bắt đầu leo núi đến Đại Thừa Tự.

Phúc Hoa Sơn không cao, không có hiểm trở như núi cao, nhưng lại có nhiều cảnh đẹp.

Lúc này đang giữa tháng ba mùa xuân, cỏ cây đâm chồi nảy lộc, điểm xuyết những chấm xanh thành một mảng, tuy nhìn có vẻ đơn điệu nhưng cũng đáng để thưởng ngoạn.

Úc Thanh Y cứ thế đi theo mọi người, men theo bậc thang đá xanh mà đi lên.

Không phải nàng cố ý tránh Thái Tử Phi, thực sự là hôm nay Thái Tử Phi mời rất nhiều quan quyền, trong đó không thiếu các quý nữ như công chúa quận chúa, còn có vài vị phu nhân và lão phu nhân của các phủ Quốc Công. Luận thân phận, luận bồi phận, Úc Thanh Y đều không thể đi phía trước.

Tất nhiên, nàng cũng sẽ không tụt lại phía sau, sau lưng nàng vẫn còn nhiều tiểu thư quan gia.

Gần bốn mươi phu nhân và tiểu thư, cộng thêm các nha hoàn hầu hạ, hơn trăm người cùng men theo bậc thang mà đi.

Khoảng nửa giờ sau, họ cuối cùng cũng đến trước cửa Đại Thừa Tự.

Rõ ràng Đại Thừa Tự đã có chuẩn bị, các tăng nhân trong chùa đã đợi sẵn ở cửa.

Tiếp theo là một buổi lễ Phật nhàm chán. Dù sao Úc Thanh Y cũng cảm thấy rất nhàm chán, đi theo mọi người phía sau, lát thì dập đầu, lát thì thắp hương, lát lại giả vờ đọc hai câu kinh.

Được rồi, Úc Thanh Y ghét nhất là hòa thượng, vì trong giang hồ, hòa thượng và đạo sĩ là những người khó đối phó nhất.

Đạo sĩ thì đỡ hơn, phần lớn họ ẩn cư trong núi rừng, rất ít khi lang thang trong giang hồ.

Còn hòa thượng thì nhiều lắm, trong giang hồ có không ít đại hòa thượng thích lo chuyện bao đồng, không những thích lo chuyện bao đồng mà còn đặc biệt đạo đức giả, động một chút là nói buông đao đồ tể xuống, lập địa thành Phật.

Chúng ta có huyết hải thâm cừ, hôm nay vất vả lắm mới gặp nhau, chuẩn bị quyết đấu một trận sinh tử.

Kết quả là lúc này có một đại hòa thượng chạy ra, không hỏi đầu đuôi, liền nói buông đao đồ tể xuống, lập địa thành Phật, người nói xem có tức không chứ.

Dù sao Úc Thanh Y cũng chẳng có hứng thú với một đám đại hòa thượng.

Đến giờ Ngọ, lễ Phật kết thúc, các quan quyền quý nữ đều nghỉ ngơi trò chuyện trong đình đài lầu các của Đại Thừa Tự.

Nói là lễ Phật, thực ra đây chính là một buổi tụ họp.

Do Thái Tử Phi tổ chức, là buổi tụ họp của các quan quyền quý nữ tham gia.

Úc Thanh Y tìm một đình hóng mát hẻo lánh để nghỉ ngơi, thực ra nàng không cần nghỉ ngơi, nàng chỉ muốn tìm nơi yên tĩnh.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh của nàng vẫn bị người khác khuấy rầy.

“Phu nhân Tĩnh An Hầu, Thái Tử Phi mời phu nhân vào trong uống trà!” Một nữ quan đi tới, cúi chào Úc Thanh Y rồi nói.

Úc Thanh Y khẽ gật đầu, “Làm phiền vị cô cô này dẫn đường!”

Nữ quan này tuổi không còn nhỏ, trông có vẻ ngoài ba mươi.

Còn cung nữ trong cung cũng không thể tùy tiện xưng hô, trẻ hơn một chút có thể gọi là cô nương, lớn hơn một chút có thể gọi là cô cô, già hơn thì gọi là ma ma.

Nữ quan mỉm cười với Úc Thanh Y, “Phu nhân hãy đi theo nô tỳ!”

Sau đó, Úc Thanh Y dưới sự dẫn đường của nữ quan, đi đến một lầu các.

Trong lầu các, Thái Tử Phi ngồi trước bàn trà, đang ăn bánh ngọt.

“Thiếp thân Dương Úc thị thỉnh an Đông Phi nương nương, chúc Đông Phi nương nương vạn phúc!” Úc Thanh Y hành lễ.

Đông Phi tức là Thái Tử Phi, cũng có thể gọi là Trữ Phi, ý chỉ phi tần của Đông Cung.

Chương 881: Gặp Thái Tử Phi (2)

Thái Tử Phi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú, dù đã gần bốn mươi tuổi nhưng trên mặt không có quá nhiều nếp nhăn, chỉ có khóe mắt hơi có vết chân chim.

“Phu nhân Tĩnh An Hầu mau ngồi đi!” Thái Tử Phi mỉm cười, ra hiệu cho Úc Thanh Y ngồi xuống.

Úc Thanh Y cảm ơn rồi ngồi ngay ngắn đối diện Thái Tử Phi.

“Lúc này cũng không còn sớm, trong chùa có chuẩn bị cơm chay, nhưng bản cung không thích cơm chay ở đây, nên ăn trộm chút điểm tâm ở đây.”

“Nếu phu nhân Hầu gia không chê, có thể cùng bản cung ăn một chút.”

Thái Tử Phi mỉm cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng.

Úc Thanh Y cũng không phải người câu nệ, hơn nữa nàng thực sự rất hứng thú với điểm tâm trước mắt.

“Vây thiếp thân không khách sáo nữa!”

Nói xong, nàng lấy một miếng bánh đậu đỏ ăn.

Sau đó, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí rất hòa hợp.

Tính tình của Thái Tử Phi rất dịu dàng, từng cử chỉ đều mang lại cảm giác thân thiện, ngồi trước mặt bà sẽ không khiến bạn cảm thấy thấp kém, cũng không khiến bạn cảm thấy

run sợ, ngược lại có cảm giác như đang đối mặt với bạn bè thân thiết.

Úc Thanh Y cảm thấy rất thần kỳ, nàng không phải là người dễ dàng thân thiết với người lạ, khi đối mặt với người không quen biết, trong lòng nàng luôn có cảm giác xa lạ và cảnh giác.

Đây là thói quen của nàng khi xưa du ngoạn giang hồ, trong giang hồ không thể dễ dàng tin tưởng người lạ, càng không thể tùy tiện đi quá gần với một người lạ, nếu không người sẽ không biết mình chết như thế nào.

Nhưng khi đối mặt với Thái Tử Phi, nàng lại nhanh chóng buông bỏ cảnh giác và xa lạ.

Nội dung trò chuyện của hai người, phần lớn là Thái Tử Phi hỏi về tình hình của Dương gia, tất nhiên bà không phải muốn tìm hiểu chuyện gia đình của Dương gia, chỉ là hỏi về tình hình của mọi người trong Dương gia, ví dụ như Dương Minh Thành có nhiệm vụ gì không, Dương Minh Chí làm gì. Nhưng người bà nhắc đến nhiều nhất vẫn là Dương Vân Tuyết, dù sao Dương Vân Tuyết ở kinh đô, mà Thái Tử Phi cũng khá hiểu biết về phủ Thường Bình Hầu, cũng rất khen ngợi Dương Vân Tuyết.

Một ấm trà uống xong, một tiểu cô nương xinh xắn cẩn thận bước lên thay một ấm trà khác cho hai người.

Úc Thanh Y ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương này, vì rõ ràng tiểu cô nương này không phải là cung nữ bên cạnh Thái Tử Phi.

Tiểu cô nương trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt tròn trông rất non nớt, cũng rất đáng yêu, tóc buộc hai bên càng thêm phần duyên dáng.

Tuy nhiên, điều khiến Úc Thanh Y ngạc nhiên chính là đôi tay của tiểu cô nương này, đó là một đôi tay đầy vết chai, mặc dù tiểu cô nương cố gắng che giấu, nhưng Úc Thanh Y vẫn phát hiện ra.

Lòng bàn tay có vết chai, đây là kết quả của việc thường xuyên luyện kiếm.

Mặc dù tiểu cô nương nhỏ nhắn, nhưng Úc Thanh Y vẫn nhìn ra được dáng vẻ của nàng nhẹ nhàng, tay chân có lực, chắc chắn là từ nhỏ đã luyện võ.

Tiểu cô nương trước mặt rất giống Dương Vân Tuyết trước đây, nhưng Dương Vân Tuyết cao ráo hơn một chút, còn tiểu cô nương trước mặt nhỏ nhắn hơn một chút.

Thái Tử Phi nhận thấy ánh mắt của Úc Thanh Y, bưng trà lên nhấp một ngụm, sau đó mỉm cười nói: “Đây là cháu gái bên ngoại của ta, Tử Cầm. Tử Cầm, còn không mau hành lễ với phu nhân Hầu gia!”

Tiểu cô nương có vẻ hơi hoảng sợ, được Thái Tử Phi nhắc nhở, vội vàng đặt ấm trà xuống, cúi người hành lễ, nói: “Tiểu nữ tử bái kiến phu nhân Tĩnh An Hầu!”

“Ha ha, cô nương không cần đa lễ!” Úc Thanh Y mỉm cười thân thiện nói.

Thái Tử Phi nói: “Trước đây Tử Cầm luôn sống ở thiên hộ sở Đông Bình, quy củ học không tốt lắm.”

“Nương nương nói đùa rồi, thiếp thân xuất thân giang hồ, nói về quy củ, thiếp thân không đáng nhắc tới!” Úc Thanh Y nói.

Thái Tử Phi nghe vậy, không khỏi bật cười: “Sớm đã nghe nói phu nhân Tĩnh An Hầu là hào kiệt trong nữ nhi, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không sai!”

Úc Thanh Y khiêm tốn nói: “Thiếp thân đâu phải hào kiệt trong nữ nhi, thiếp thân chỉ là một nữ tử giang hồ, được Hầu gia không chê, nguyện kết thành vợ chồng với thiếp thân, đây là phúc khí của thiếp thân!”

Nghe nàng nói vậy, nụ cười của Thái Tử Phi càng thêm rạng rỡ.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y kết thành phu thê, cũng được coi là một chuyện đẹp trong giang hồ.

Đặc biệt là sau khi Dương Chính Sơn được phong hầu, không ít nữ tử trong giang hồ đều vô cùng ngưỡng mộ Úc Thanh Y.

Tuy nhiên trong số các quan quyền, có không ít người xem thường Úc Thanh Y, tất nhiên cũng có người xem thường Dương Chính Sơn, xem thường phủ Hầu gia.

Nhưng Thái Tử Phi lại cảm thấy Dương gia rất tốt, tình cảm phu thê hòa hợp, kính trọng lẫn nhau luôn đáng ngưỡng mộ, mặc dù tình cảm giữa Thái Tử và bà cũng rất tốt, nhưng Thái Tử không chỉ có một mình bà.

“Bản cung nghe nói Thừa Nghiệp cũng đến tuổi thành thân rồi!” Thái Tử Phi chuyển chủ đề, đột nhiên nhắc đến Dương Thừa Nghiệp.

Úc Thanh Y khẽ động tâm tư, nhưng sắc mặt không có bất kỳ thay đổi nào, nói: “Đúng vậy, Hầu gia đặc biệt để thiếp thân vào kinh, chính là muốn tìm cho Thừa Nghiệp một cô nương hiền lành!”

“Ừ, cũng nên xem kỹ.” Thái Tử Phi rất tùy ý nói một câu.

Nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Cháu gái của bà đang ở đây, hôm nay lại đặc biệt mời Úc Thanh Y đến, mặc dù không nói rõ, nhưng ý tứ đã bày tỏ rồi.

Úc Thanh Y cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó đứng dậy cáo lui.

Thái Tử Phi cũng không nói thêm gì, mỉm cười nhìn Úc Thanh Y rời đi.

Chương 882: Lợi và Hại Khi Kết Thân Với Ngoại Thích (1)

Đợi đến khi bước ra khỏi lầu các, Úc Thanh Y nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mặc dù vừa rồi nàng thể hiện vẻ bình thản, nhưng thực ra trong lòng luôn căng thẳng như dây đàn.

Dù sao đây cũng là Thái tử phi, là Hoàng hậu tương lai của Đại Vinh.

Nàng không thể không cẩn thận ứng phó.

Còn về cháu gái của Thái tử phi, Úc Thanh Y vừa rời khỏi lầu các, vừa suy nghĩ.

Có lẽ cô nương Tử Cầm ấy cũng không tệ!

Còn nhà mẹ đẻ của Thái tử phi, mặc dù hiện tại chỉ là một Thiên hộ, nhưng đợi Thái tử đăng cơ, họ sẽ là ngoại thích.

Thông thường, ngoại thích sống thì phong Hầu Bá, chết thì phong Quốc công.

Thái tử phi đã có hai trai hai gái, một tước Hầu cho nhà họ Du chắc chắn không thiếu.

Ngoại thích được phong, đều là tước vị cha truyền con nối, giống như Tĩnh An Hầu của Dương Chính Sơn.

Nhà họ Dương và nhà họ Du cũng được coi là môn đăng hộ đối, cô nương Tử Cầm kia trông cũng không tệ.

Điều duy nhất Úc Thanh Y lo ngại chính là nhà họ Du là ngoại thích.

Ngoại thích khác với huân quý, ngoại thích và hoàng gia dính líu quá sâu, một khi hoàng gia có biến cố gì, ngoại thích căn bản không thể thoát khỏi liên quan.

Như trước đây Thái tử bị phế, gia tộc của Thái tử gần như đều bị đuổi ra khỏi kinh thành.

Nếu tương lai nhà họ Du cũng có kiếp nạn như vậy, nhà họ Dương khó tránh khỏi bị liên lụy.

Hơn nữa ngoại thích rất dễ bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử.

Hiện tại địa vị của họ Du rất vững chắc, nhưng ai nói trước được chuyện tương lai.

Hoàng hậu của Thừa Bình Đế khi xưa cũng rất vững chắc, nhưng Hoàng hậu đã băng hà từ hơn hai mươi năm trước, mặc dù Thừa Bình Đế luôn nhớ đến Hoàng hậu, không lập hậu nữa.

Nhưng nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu luôn không được coi trọng, ngay cả Thái tử bị phế cũng vì không có Hoàng hậu bảo vệ, mặc cho Thừa Bình Đế chèn ép.

Nếu Hoàng hậu còn tại vị, Thái tử có thể bị phế sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, một khi Thái tử bị phế đăng cơ, địa vị của gia tộc bên ngoại tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Hiện tại kinh thành có một ví dụ điển hình, Thộ Quốc Công phủ.

Thộ Quốc Công vì sinh được một nữ nhi tốt, có một ngoại tôn là Hoàng đế, để nhà họ Vương hưởng vinh hoa phú quý mấy chục năm.

Đến nay, mặc dù Thọ Quốc Công đã cao tuổi, nhưng Thọ Quốc Công phủ vẫn vững như núi Thái Sơn.

Nếu nhà họ Du cũng có một ngoại tôn là Hoàng đế, kết quả lại khác.

Kết thân với ngoại thích có lợi có hại, điều này khiến Úc Thanh Y hơi do dự.

Sau khi từ Đại Thừa tự trở về phủ, Úc Thanh Y suy nghĩ một lúc rồi sắp xếp cho Vũ Tranh đi điều tra về cô nương Tử Cầm kia, sau đó lại viết một bức thư cho Dương Chính Sơn, muốn hỏi ý kiến của Dương Chính Sơn.

...

Khi Dương Chính Sơn nhận được thư của Úc Thanh Y, đã là cuối tháng ba.

Cuối tháng ba, Trọng Sơn trấn đã thoát khỏi cái lạnh, đang vào thời điểm vạn vật sắp hồi sinh, tiếp theo việc cày cấy vụ xuân cũng sẽ được đưa vào kế hoạch, vì vậy khoảng thời gian này chính là lúc Dương Chính Sơn bận rộn nhất.

Trần Tiêu doanh đã tuyển mộ hàng nghìn tướng sĩ, đang huấn luyện rầm rộ.

Xưởng thủy tinh cũng đã tuyển 500 thợ học việc, đang xây dựng lò nung thủy tinh và truyền dạy kỹ thuật nung thủy tinh.

Các văn lại của khoa công trình dẫn theo các tướng sĩ chạy ngược chạy xuôi bên bờ Nghênh Hà.

Các khoa nha môn của Tổng binh phủ đều đang bận rộn với nhiệm vụ chuẩn bị cho vụ xuân sắp tới và khai thông Nghênh Hà.

Còn Dương Chính Sơn với tư cách là Tổng binh, phải tổng quản toàn cục, gần như không có lúc nào rảnh rỗi.

Hắn vừa từ sân huấn luyện của Trấn Tiêu doanh ở ngoài thành trở về, đã bị Trọng Sơn trấn Đô Chỉ Huy Sứ Ninh Thanh Hạ chặn lại.

“Hạ quan Ninh Thanh Hạ bái kiến Hầu gia!” Ninh Thanh Hạ chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn vừa cởi áo choàng trên người, vừa cười nói: “Ninh đại nhân mau ngồi, ha ha, ta vừa từ Trấn Tiêu doanh trở về, hãy để ta rửa mặt trước đã!”

Ninh Thanh Hạ có nước da đen sạm, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mặc dù dáng người cao lớn, nhưng vì tuổi cao nên có vẻ hơi còng.

Còn đối với vị lão đại nhân này, Dương Chính Sơn vẫn rất tôn trọng.

Ninh Thanh Hạ là lão tướng xuất thân từ Bắc Nguyên trấn, tuyệt đối là lão tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường.

Mặc dù chức quan của Dương Chính Sơn cao hơn Ninh Thanh Hạ, nhưng thâm niên của Ninh Thanh Hạ lại hơn Dương Chính Sơn rất nhiều.

“Mời Hầu gia, lão phu không vội!” Ninh Thanh Hạ lạnh nhạt nói.

Hắn vốn luôn như vậy, đối với ai cũng tỏ ra lạnh lùng cao ngạo.

Dương Chính Sơn đi vào nội thất, rửa mặt, thay một bộ đồ rộng rãi, sau đó mới quay lại phòng khách.

“Ninh đại nhân tìm ta có việc gì?”

Ninh Thanh Hạ nói: “Cũng không có chuyện gì khác, chỉ là muốn nhờ Hầu gia cấp cho Đô Ti nha môn một ít tiền bạc và quặng sắt!”

Dương Chính Sơn không cảm thấy bất ngờ, Đô Ti nha môn phụ trách quản lý quân hộ, còn cày cấy vụ xuân chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của Đô Ti nha môn.

Canh tác không thể thiếu nông cụ và gia súc, mỗi khi vào vụ xuân, đều là lúc Đô Ti nha môn nghèo nhất, cần chuẩn bị đủ loại nông cụ, cố gắng mua nhiều trâu cày.

Ninh Thanh Hạ sẽ tìm đến tận cửa, Dương Chính Sơn cũng đã sớm đoán được.

“Tiền bạc thì dễ nói, Tổng binh phủ bên này đã chuẩn bị sẵn 300.000 lượng bạc cho Đô Ti nha môn, Ninh đại nhân có thể bảo người đến lấy bất cứ lúc nào!”

Dương Chính Sơn ngồi xuống, bưng trà nhấp một ngụm, nói.

Cày cấy vụ xuân là quan trọng nhất, bất kể là sửa đường hay xây thành, đều không thể ảnh hưởng đến vụ xuân.

Vì vậy Dương Chính Sơn đã sớm chuẩn bị sẵn bạc cho Đô Ti nha môn.

Ninh Thanh Hạ nghe vậy, vẻ mặt hơi hòa hoãn một chút.

“Hầu gia nhân hậu, đây là phúc phận của mười vạn quân hộ ở Trọng Sơn trấn!”

Chương 883: Lợi và Hại Khi Kết Thân Với Ngoại Thích (2)

Dương Chính Sơn xua tay, cười nói: “Tiền bạc thì dễ nói, Ninh đại nhân cũng nên biết trước đó Tổng binh phủ đã phát hành trái phiếu ra bên ngoài.”

“Nhưng quặng sắt, bản hầu lại không có dư.”

“Cái này!!” Ninh Thanh Hạ nhíu mày.

Quặng sắt chịu sự quản lý của triều đình, nếu là mua số lượng nhỏ thì không khó, mỗi năm các nha môn địa phương sẽ có một số hạn ngạch, bán cho thợ rèn, sau đó thợ rèn chế tạo nông cụ bán cho nông dân.

Nhưng Trọng Sơn trấn cần không phải là số lượng nhỏ.

Mười lăm vạn quân hộ, cho dù chỉ có một số lượng rất ít cần thay đổi nông cụ, cũng không phải là một chút ít là đủ.

Hơn nữa, Trọng Sơn trấn còn phải chế tạo binh giáp.

Dương Chính Sơn không cấp quặng sắt cho Đô Ti nha môn, chính là vì hiện tại Trọng Sơn trấn khắp nơi đều cần quặng sắt để chế tạo binh giáp.

“Ninh đại nhân cũng đừng vội, không có quặng sắt, nhưng Tổng binh phủ có không ít binh giáp cũ nát, trước đó Cung Vương tạo phản và đại quân Ô Lương nhập cảnh đều để lại cho chúng ta không ít binh giáp hư hỏng. Có thể phân một phần số binh giáp này cho Đô Ti nha môn.” Dương Chính Sơn cười nói.

“Hầu gia đang đùa giỡn lão phu!” Ninh Thanh Hạ có chút bất mãn nhìn Dương Chính Sơn.

Binh giáp hư hỏng còn tốt hơn cả quặng sắt, chỉ cần rèn lại đơn giản là có thể chế tạo thành binh khí và nông cụ, hơn nữa chất lượng đều rất tốt.

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Sao có thể chứ? Bản hầu cũng có một việc muốn nhờ Ninh đại nhân giúp đỡ!”

Ninh Thanh Hạ cũng không chấp nhặt với hắn, hỏi: “Việc gì?”

“Ta muốn nhờ Ninh đại nhân điều một nhóm thợ rèn cho Tổng binh phủ! Ninh đại nhân cũng nên biết, hiện tại Tổng binh phủ đang chế tạo một lượng lớn binh giáp, nhưng thợ rèn của Tổng binh phủ không đủ, cần gấp một nhóm thợ rèn.”

Tổng binh phủ có một số thợ rèn, phần lớn binh giáp của Trần Tiêu doanh đều do Tổng binh phủ tự chế tạo, nhưng hiện tại nhu cầu về binh giáp của Trọng Sơn trấn thực sự quá lớn.

Trần Tiêu doanh thiếu binh giáp, các doanh trại viện binh cũng thiếu binh giáp.

Chỉ dựa vào thợ rèn của Tổng binh phủ và các phủ Tham tướng, muốn chế tạo nhiều binh giáp như vậy, còn không biết đến năm nào tháng nào mới hoàn thành.

Trọng Sơn trấn ngoại trừ Tổng binh phủ, các phủ Tham tướng và các nha môn quan thủ thành sở hữu thợ khéo ra, các vệ sở ở các nơi cũng có rất nhiều thợ khéo.

Thợ rèn, thợ mộc, thợ đá, các vệ sở ở các nơi đều có một số.

Một vệ sở sở hữu không nhiều thợ khéo, nhưng mấy chục vệ sở gom lại, vẫn có thể gom được mấy trăm thợ rèn.

Ninh Thanh Hạ có chút do dự.

Vì vệ sở cũng cần thợ rèn, chế tạo nông cụ, sửa chữa binh giáp, những việc này đều không thể thiếu thợ rèn.

Dương Chính Sơn nhìn ra sự do dự của hắn, nói: “Ninh đại nhân yên tâm, Tổng binh phủ chỉ mượn dùng mà thôi, chỉ trong khoảng thời gian từ sau vụ xuân đến trước vụ thu, hơn nữa Tổng binh phủ cũng sẽ phát lương tháng cho thợ khéo, tất cả đồ ăn thức uống đều do Tổng binh phủ lo liệu!”

Lời đã nói đến mức này, Ninh Thanh Hạ cũng không còn lý do để từ chối.

“Được, lão phu sẽ điều thợ rèn đến Trọng Sơn quan sau vụ xuân!”

“Vậy làm phiền Ninh đại nhân rồi!”

Dương Chính Sơn cười ha ha tiễn Ninh Thanh Hạ ra khỏi Tổng binh phủ.

“Hầu gia, phu nhân có thư đến!”

Vừa tiễn Ninh Thanh Hạ đi, tùy tùng bên cạnh hắn đã đưa một bức thư tới.

Dương Chính Sơn mở thư, liếc mắt nhìn, sau đó nhíu mày lại.

Nhà họ Du!

Ngoại thích!

Kết thân với họ quả thực là một rắc rối.

Hai nhà một khi kết thân, sẽ tương đương với trở thành đồng minh về chính trị.

Nếu tương lai lại xuất hiện chuyện các hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, nhà họ Du chắc chắn sẽ kiên định đứng về phía các hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra.

Còn nhà họ Dương có thể cũng phải đứng về một phía.

Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng suy nghĩ một lúc, cuối cùng cầm bút viết thư trả lời Úc Thanh Y.

Chuyện này có lợi có hại, nhưng Dương Chính Sơn đã nghĩ thông suốt, nhà họ Dương không cần dựa vào nhà họ Du để thu lợi, cũng không cần sợ hãi việc có thể bị nhà họ Du liên lụy trong tương lai.

Lợi ích của việc kết thân với nhà họ Du không cần nói nhiều, ít nhất thì Hoàng hậu tương lai sẽ có thêm một phần thiện cảm với nhà họ Dương, sau này nhà họ Dương trong cung cũng có thể có một chỗ dựa.

Nhưng lợi ích như vậy đối với nhà họ Dương lại không phải là nhất thiết phải có, tất cả những gì nhà họ Dương có hiện nay, đều là Dương Chính Sơn dựa vào chiến công để có được, không cần thiết phải lấy lòng Thái tử phi.

Còn về việc có thể bị nhà họ Du liên lụy trong tương lai hay không, đó cũng là chuyện mười mấy hai mươi năm sau, đến lúc đó Dương Chính Sơn còn cần phải sợ những chuyện này sao?

Một khi Dương Chính Sơn trở thành võ giả Tiên Thiên, nhà họ Dương ở Đại Vinh sẽ vững chắc như bàn thạch.

Chỉ cần nhà họ Dương không tạo phản, Hoàng đế tuyệt đối sẽ không nhắm vào nhà họ Dương.

Đến lúc đó nhà họ Dương căn bản không cần lựa chọn, cũng không cần thiết phải đứng về phe nào.

Bất kể ai làm Hoàng đế, cũng sẽ không nhắm vào một gia tộc sở hữu võ giả Tiên Thiên.

Nguyên nhân rất đơn giản, võ giả Tiên Thiên có năng lực giết người trong nháy mắt.

Vì vậy việc có kết thân với nhà họ Du hay không đối với Dương Chính Sơn đều không quan trọng, điều Dương Chính Sơn coi trọng vẫn là phẩm hạnh của cô nương Tử Cầm kia như thế nào.

Nếu có tiềm năng trở thành hiền thê lương mẫu, Dương Chính Sơn đương nhiên bằng lòng giúp Dương Thừa Nghiệp cưới nàng về nhà, nếu không có, cho dù đắc tội với Thái tử phi cũng không sao.

Dương Chính Sơn viết ý của mình vào trong thư, sau đó bảo người gửi thư đến kinh thành.

Đến xế chiều, Dương Chính Sơn trở về Hầu phủ, trong viện chính, Minh Chiêu đứng trước cửa phòng khách trông mong nhìn Dương Chính Sơn trở về.

“Phụ thân!” Minh Chiêu gọi.

Dương Chính Sơn bế nó lên, cười nói: “Con bị làm sao vậy? Trông có vẻ hơi buồn.”

“Phụ thân, con nhớ mẫu thân!” Minh Chiêu bĩu môi nói.

Minh Chiêu lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên xa Úc Thanh Y lâu như vậy, nó nhớ Úc Thanh Y cũng là chuyện bình thường.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Khoảng một tháng nữa mẫu thân con chắc sẽ trở về!”

Hiện tại đã là cuối tháng ba, đợi đến hạ tuần tháng tư kỳ thi hội kết thúc, Úc Thanh Y cũng nên quay về rồi.

Bất kể hôn sự của Dương Thừa Nghiệp đã định hay chưa, Úc Thanh Y cũng sẽ trở về.

“Một tháng!” Minh Chiêu nghiêng đầu, nghĩ ngợi, “Vậy chẳng phải còn phải đợi ba mươi ngày sao!”

“Ừm!” Dương Chính Sơn cười bóp nhẹ mũi nó, nói: “Nam tử hán, không được khóc!”

“Con không khóc!” Minh Chiêu lắc đầu, bất mãn nhìn hắn.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn cười lớn, “Được rồi, chỉ ba mươi ngày mà thôi, sẽ nhanh qua thôi, hơn nữa mấy ngày nữa con cũng nên đến học đường khai trí, có khi đến lúc đó con sẽ không nhớ mẫu thân nữa!”

Minh Chiêu nghĩ ngợi, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Mặc dù trước đây Lâm Triền đã khai trí cho Minh Chiêu, nhưng hiện tại Lâm Triền đã vào kinh, Minh Chiêu đương nhiên phải đến học đường đọc sách.

Buổi tối, Dương Vân Yên và Khương Hách dẫn theo ba đứa nhỏ Khương Ninh, Khương Diệu và Khương Phong đến viện chính dùng cơm với Dương Chính Sơn.

Dương Minh Thành đã đến kinh thành, Dương Minh Chí ở Phục Châu thành, Dương Minh Hạo bận rộn ở Trấn Tiêu doanh, thường xuyên không về nhà, Dương Chính Sơn không thể để Lý thị và Lương thị đến bầu bạn ăn cơm với hắn, vì vậy để Dương Vân Yên và Khương Hách đến viện chính cùng ăn cơm.

“Ngoại tổ, Diệu Nhi cũng muốn có một con ngựa của riêng mình giống như ca ca!”

Sau khi ăn tối xong, Dương Diệu bĩu môi đi đến trước mặt Dương Chính Sơn, khát khao nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn về phía Khương Hách, “Diệu Nhi muốn ngựa, cho con bé một con ngựa con là được!”

Hiện tại trường ngựa An Nguyên thành vẫn là của nhà họ Dương, hơn nữa việc quản lý trường ngựa và ngựa dùng trong phủ đều do Khương Hách quản lý.

“Cha, con bé muốn con Thập Tuyệt kia!” Khương Hách có chút bất lực nói.

Nếu là ngựa con bình thường, hẳn đương nhiên có thể quyết định.

Nhưng con Thập Tuyệt kia là Dương Chính Sơn nuôi.

Thập Tuyệt chỉ loại ngựa có lông toàn thân đen nhánh, chỉ có bốn chân dài lông trắng như tuyết, loại ngựa này được gọi là Thập Tuyệt.

Thập Tuyệt cũng là hậu duệ của Hồng Vân, vừa mới sinh vào năm ngoái.

Trong chuồng ngựa của Dương Chính Sơn có không ít ngựa con, đều là ngựa hấn chọn ra, định bồi dưỡng cẩn thận.

Như ngựa của Dương Minh Thành, Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo đều là Dương Chính Sơn dày công bồi dưỡng.

Còn như Vạn Quân của Dương Thừa Nghiệp, Lôi Đình của Thừa Mậu, Xích Kỳ của Khương Ninh, đều là Dương Chính Sơn tặng cho bọn họ.

Còn về phần những cô nương như Thanh Uyển, Dương Chính Sơn lại không cố ý bồi dưỡng ngựa cho các nàng, không phải Dương Chính Sơn trọng nam khinh nữ, mà là cơ hội nữ tử cưỡi ngựa rất ít, ra ngoài đều ngồi xe ngựa, Dương Chính Sơn bồi dưỡng một con ngựa tốt cũng không dễ dàng, không cần thiết phải lãng phí cho các nàng.

Hơn nữa các nàng muốn ngựa thì cũng có thể chọn từ nơi khác.

“Con muốn con Thập Tuyệt kia!” Dương Chính Sơn nhìn Dương Diệu hỏi.

Dương Diệu liên tục gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn viết đầy hai chữ “muốn”.

Dương Chính Sơn bị dáng vẻ của nàng chọc cười.

“Được, vậy ngoại tổ sẽ tặng Tháp Tuyết cho con, nhưng Tháp Tuyết vẫn còn nhỏ, sau này con có thể đến chuồng ngựa của ngoại tổ để xem nó, đợi nó ba tuổi rồi mới có thể cưỡi!” Dương Chính Sơn nói.

“Diệu Nhi cảm ơn ngoại tổ! Diệu Nhi biết ngoại tổ chắc chắn sẽ tặng Tháp Tuyết cho Diệu Nhi.” Dương Diệu vui mừng reo lên.

Dương Chính Sơn thấy tiểu nha đầu vui vẻ, vuốt râu cười lớn.

Sau đó Khương Hách và Dương Vân Yên dẫn bọn trẻ về viện của mình, Minh Chiêu cũng theo Tống mục mục đi ngủ.

Chương 884: Tiên Thiên Chi Cảnh, Không Gian Biến Hóa (1)

Đêm khuya tĩnh lặng, trong phòng ngủ, Dương Chính Sơn nằm ngửa trên giường, cẩn thận cảm nhận tiên thiên chân khí trong cơ thể.

Tu luyện Ất Mộc Trường Xuân Công căn bản không cần ngồi xếp bằng, chỉ cần bình tĩnh, tập trung cảm nhận là được.

Tất nhiên, nếu có một tư thế cố định, sẽ giúp dễ dàng tập trung hơn.

Dương Chính Sơn không thích ngồi xếp bằng, nên bình thường khi tu luyện hắn đều nằm ngửa.

Hắn cũng không biết người khác tu luyện thế nào, dù sao hắn và Úc Thanh Y cũng tu luyện như vậy.

Theo hắn tu luyện, vị trí đan điền mơ hồ toát ra một luồng ánh sáng xanh biếc, ánh sáng rất yếu, khiến người ta không nhìn rõ.

Dương Chính Sơn vốn chỉ đang tu luyện hàng ngày, cũng không nghĩ sẽ đột phá.

Nhưng đột nhiên, toàn thân Dương Chính Sơn run lên, chỉ cảm thấy một luồng ấm áp, từ đan điền bắt đầu thẩm thấu ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, dòng ấm áp đã lan ra khắp cơ thể.

Khí huyết vốn im lìm trong cơ thể, đột nhiên dưới sự thúc đẩy của dòng âm áp, đột nhiên dâng trào lên.

Khí huyết dâng trào, Dương Chính Sơn dường như cảm thấy cơ thể mình đang phồng lên.

Ngay sau đó, còn chưa kịp phản ứng, một dòng âm áp càng nồng đậm hơn lại trào ra từ đan điền.

Dương Chính Sơn đột ngột mở mắt, trong đôi mắt tinh mang lóe lên, cơ thể phát ra từng tiếng nổ trầm trầm.

Tiếng “phù phù” như đánh rầm!

Không sai, chính là tiếng đánh rầm.

May mắn âm thanh không lớn, chắc không truyền ra ngoài phòng ngủ, bằng không uy nghiêm của hắn chỉ sợ sẽ tiêu tan.

Lúc này Dương Chính Sơn cũng không để ý âm thanh như thế nào, tâm thần hắn vẫn đắm chìm trong cơ thể.

Dòng âm áp dâng trào, tiên thiên chân khí ngày càng mạnh.

Theo tiếng “phù phù” vang lên không ngừng, cơ thể hắn như phá vỡ xiềng xích, lại như con mãnh thú ngủ say trong cơ thể hắn thức tỉnh.

Khí huyết đang dâng trào, tiên thiên chân khí đang mạnh lên, từng huyết khiếu bị đánh vỡ, từng kinh mạch được thông suốt.

Quầng sáng ngày càng rõ ràng, luồng khí nhẹ lấy Dương Chính Sơn làm trung tâm, lan tỏa ra xung quanh.

Trạng thái này kéo dài khoảng một khắc mới kết thúc, Dương Chính Sơn đột ngột ngồi dậy từ trên giường.

Giơ bàn tay lên, một luồng sáng xanh biếc từ lòng bàn tay hắn tuôn ra.

“Màu xanh lá!”

“Lão phu xanh rồi!”

Dương Chính Sơn nhìn quảng sáng trong tay với vẻ mặt ghét bỏ.

Thực ra không phải màu xanh lá, mà là màu xanh lục nhạt.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn rất ghét bỏ, nam nhân sao có thể thích trên người mang màu xanh lá?

Quảng sáng trong lòng bàn tay Dương Chính Sơn lưu chuyển, đây là chân khí ngoại phóng.

Phóng thích kinh khí là dấu hiệu của võ giả Hậu Thiên.

Còn chân khí ngoại phóng là dấu hiệu của võ giả Tiên Thiên.

Kinh khí và chân khí là hai thứ khác nhau, kinh khí là một loại lực bộc phát, là sức mạnh bộc phát từ trong cơ thể, tại thời điểm bộc phát sẽ gấp mấy lần lực của bản thân.

Tiên thiên chân khí là một loại năng lượng có đặc tính, chân khí ngoại phóng có thể coi như sự mở rộng của cơ thể.

Đặc tính của chân khí Ất Mộc Trường Xuân chính là tràn đầy sức sống, luyện đến cực hạn có thể khiến cây khô gặp xuân, xương trắng sinh thịt, vạn vật phục hồi.

Tất nhiên, cực hạn này còn xa Dương Chính Sơn mới có thể mơ tưởng tới.

Hiện tại đặc tính của chân khí Ất Mộc Trường Xuân mà Dương Chính Sơn có thể cảm nhận được chính là toàn thân tràn đầy sức sống, dường như có dùng mãi không hết sức lực.

Cảm nhận được sự thăng tiến mà tiên thiên chi cảnh mang lại, nụ cười trên mặt Dương Chính Sơn càng đậm.

“Quả nhiên không phải hậu thiên cảnh giới có thể so sánh!”

Hắn vung tay áo, quang sáng trong nháy mắt hóa thành một thanh trường thương đâm vào cái ghế trước giường.

Chân khí ngoại phóng khiến phạm vi tấn công của võ giả Tiên Thiên không còn giới hạn ở độ dài của binh khí.

Nếu tiên thiên chân khí của Dương Chính Sơn đủ hùng hậu, hắn hoàn toàn có thể lấy đầu địch ở ngoài ngàn trượng.

Tuy nhiên hiện tại tiên thiên chân khí của hắn miễn cưỡng có thể ngoại phóng ba trượng.

Nhưng ứng dụng trong thực chiến, hắn chắc chắn sẽ không để chân khí ngoại phóng ba trượng, bởi vì sau khi ngoại phóng ba trượng, uy lực của chân khí sẽ giảm rất nhiều, hơn nữa tiêu hao cực lớn.

Để chân khí bám vào thương sắt đen, tăng cường từng chiêu thức trong chiến đấu mới là cách sử dụng chân khí tốt nhất.

Tu vi đột phá tiên thiên chỉ cảnh, Dương Chính Sơn đang định ra ngoài tìm một chỗ rộng rãi để thử xem uy lực của tiên thiên chân khí, nhưng đột nhiên, một xung động khó nén hiện lên trong đầu hắn, ngay sau đó tâm thần hắn khẽ động, liền tiến vào linh tuyến không gian.

Linh tuyến không gian như một bức tranh rực rỡ đầy màu sắc. Những bông hoa kiêu diễm đua nhau nở rộ, rực rỡ như những đám mây ở chân trời, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng. Những con ong bận rộn bay tới bay lui, thu thập phấn hoa ngọt ngào. Tất cả đều tràn đầy sức sống.

Dương Chính Sơn xuất hiện trong không gian, ánh mắt quét qua xung quanh, thần sắc đột nhiên sửng sờ.

Linh tuyến không gian lại mở rộng, không đúng, phải là mở rộng rất nhiều.

Trong thời gian cực ngắn đã mở rộng ra ngoài trăm trượng!

Dương Chính Sơn sững sờ nhìn mảnh đất đen kia, còn có một ngọn đồi nhỏ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

Linh tuyền không gian mỗi ngày đều mở rộng, nhưng tốc độ mở rộng cực kỳ chậm, một năm cũng không mở rộng được một trượng, mười mấy năm qua, cũng chỉ mở rộng được hơn mười trượng.

Trước khi đột phá tiên thiên chi cảnh, linh tuyền không gian cũng chỉ cỡ mười mẫu.

Vừa rồi, linh tuyền không gian một lần đã mở rộng trăm trượng.

Dương Chính Sơn thầm tính toán, hiện tại diện tích của linh tuyền không gian khoảng sáu bảy trăm mẫu.

Chương 885: Tiên Thiên Chi Cảnh, Không Gian Biến Hóa (2)

Linh tuyền không gian biến hóa không chỉ có diện tích, còn có địa hình, vốn dĩ linh tuyền không gian chỉ là một vùng đất bằng phẳng, hiện tại lại xuất hiện một ngọn đồi.

Không chỉ vậy, Dương Chính Sơn giơ tay lên, cẩn thận cảm nhận.

Luồng khí yếu ớt lướt qua đầu ngón tay hắn, đây là gió!

Linh tuyền không gian cư nhiên có gió!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời vẫn là một mảnh trắng xóa, không có nhật nguyệt tinh thần, cũng không có mây mù bốc hơi.

Bên ngoài không gian, cũng không còn là một mảnh hắc ám hư vô, mà trở nên xám trắng.

Mặc dù nhìn vẫn rất đơn điệu, nhưng lại nhiều thêm một chút màu sắc.

Lúc này, tâm thần Dương Chính Sơn lại khẽ động, hắn bước nhanh đến bên bờ đá.

Bờ đá cũng lớn hơn!

Lúc này bờ đá đã rộng ba trượng, giống như một cái ao nhỏ.

Mà ở trung tâm ao còn có một con suối đang không ngừng phun trào.

Linh tuyến lưu lượng cũng lớn hơn.

Nhưng điều khiến Dương Chính Sơn kinh ngạc nhất không phải là suối phun trào, mà là trong ao cư nhiên xuất hiện từng mầm non xanh mướt.

Dương Chính Sơn đếm một chút, tổng cộng có mười hai mầm non phân bố xung quanh suối phun.

Hắn có thể chắc chắn những mầm non này tuyệt đối không phải do hắn gieo trồng, trước đây bờ đá chỉ có như vậy, hắn chưa từng nghĩ đến việc trồng bất cứ thứ gì trong bờ đá.

Cũng có nghĩa là mười hai mầm non này là linh tuyến không gian tự mang theo.

Nhìn dáng vẻ của những mầm non này, hắn là hoa sen, nhưng cụ thể là loại nào, có công hiệu gì, Dương Chính Sơn cũng không biết.

Tuy nhiên, hàng không gian xuất phẩm, tất nhiên bất phàm.

Hoa sen này chắc chắn là bảo vật.

Dương Chính Sơn vui mừng, cẩn thận quan sát một phen.

Đáng tiếc, mầm non quá nhỏ, hắn căn bản không nhìn ra gì.

Sau đó, hắn lại đi một vòng trong không gian, nhưng theo đó là đau đầu.

Không gian mở rộng như vậy, chẳng lẽ để trống hết sao?

Tuy nhiên để Dương Chính Sơn canh tác những đất đai này, hiển nhiên cũng không thể.

Hắn cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy để trồng trọt trong không gian.

Trước đây hắn đã để mặc cây ăn quả tự do sinh trưởng, sau này chắc chắn cũng sẽ để mặc nhiều cây cối hơn tự do sinh trưởng trong không gian.

Tuy nhiên hẳn dự định sẽ quy hoạch lại linh tuyến không gian.

Quy hoạch trước đó đã không còn phù hợp với linh tuyến không gian hiện tại, được điền quá nhỏ, vườn cây ăn quả quá loạn, trà cũng là mỗi nơi một ít, càng ngày càng không có trật tự.

Dương Chính Sơn quyết định sẽ dời tiểu viện lên sườn đồi, ngọn đồi kia hiện tại chỉ chiếm một góc không gian, khoảng hơn mười mẫu, nhưng sau này chắc chắn sẽ còn mở rộng.

Độ dốc của sườn đồi rất thoải, xây vài căn nhà hoàn toàn không có vấn đề.

Hơn nữa tưới nước trên sườn đồi không thuận tiện, dùng để xây nhà ở là thích hợp nhất.

Cây cối trồng trước đó sẽ không di chuyển, Dương Chính Sơn cũng không thể chặt được thảo và cây ăn quả vốn có, nên hẳn chỉ dự định quy hoạch lại trên mảnh đất mới.

Xung quanh sườn đồi làm được điền, chính xác là làm nơi gieo trồng những loại cây quý giá.

Tách riêng một mảnh đất làm trà viên, ngoài ra vườn cây ăn quả cũng có thể chia ra từng khu, có đào, mơ, lê, táo, vân vân, mỗi khu cố gắng chỉ có một loại cây ăn quả.

Dương Chính Sơn lấy giấy bút viết vẽ nửa ngày, mới hoàn thành quy hoạch của mình.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn còn thừa một mảnh đất trống rất lớn, hẳn nghĩ một chút, tuyệt đối sẽ gieo trồng một số hoa cỏ bình thường trên mảnh đất trống này, đến lúc đó rải một ít hạt giống là được, về phần sẽ phát triển thành cái gì, thì cứ để tự nhiên.

Không có cách nào khác, hiện tại không gian quá lớn, hần căn bản không thể chăm sóc được tất cả.

Mặc dù đã quy hoạch, nhưng trên thực tế Dương Chính Sơn cũng chỉ là làm quy hoạch đại khái, tiếp theo thao tác của hần sẽ rất tùy ý.

Tuy nhiên dù rất tùy ý, cũng cần hần tốn không ít thời gian mới được.

Vì vậy những ngày tiếp theo, mỗi đêm Dương Chính Sơn đều bận rộn trong linh tuyến không gian.

Đúng lúc thời gian này Úc Thanh Y không có ở đây, buổi tối hần đều có thời gian.

Nếu đợi Úc Thanh Y trở về, buổi tối không ôm nương tử ngủ, chạy đến không gian trông trọt, đây không phải là có bệnh sao?

Thời gian từng ngày trôi qua, Dương Chính Sơn xây dựng một tiểu viện trên sườn đồi.

Hần dựng năm căn nhà gỗ, mặc dù rất đơn sơ, nhưng nhìn cũng ra hình ra dạng.

Năm căn nhà gỗ chắc chắn không đủ, nhưng sau này có thể từ từ xây dựng thêm.

Về phân gieo trồng cây cối, trong không gian dự trữ không ít hạt giống, Dương Chính Sơn theo quy hoạch trước đó rải hạt giống, sau đó chờ chúng tự nhiên nảy mầm phát triển.

Ngược lại những bảo dược kia, Dương Chính Sơn vẫn cẩn thận chăm sóc.

Đặc biệt là Kim Thử Huyết Đăng, Kim Thử Huyết Đăng năm năm có thể thành dược, ba mươi năm có thể thành bảo, một năm chỉ có thể dài một tấc.

Kim Thử Huyết Đăng trong không gian đã gieo trồng hơn mười năm, hiện tại đã có hơn ba mươi tấc, không sai, sinh trưởng mười năm trong không gian, tương đương với sinh trưởng ba mươi năm ở bên ngoài.

Cũng có nghĩa là hiện tại Kim Thử Huyết Đăng trong không gian đã được coi là bảo được.

Còn như nhân sâm, Nguyệt Tinh Tử, Bách Sắc Hoa, vân vân, cũng có không ít đã trở thành bảo được, hoặc rất nhanh sẽ trở thành bảo được.

Dương Chính Sơn không dùng được những bảo được này, nhưng con cháu Dương gia có thể dùng được, vì vậy hắn vẫn rất cẩn thận với những bảo được này.

Khi Dương Chính Sơn ban ngày bận rộn với công vụ của Trọng Sơn Trấn, buổi tối bận rộn canh tác trong linh tuyến không gian, thời gian bất tri bất giác đã đến giữa tháng tư.

Tháng tư là thời điểm vạn vật phát triển mạnh mẽ ở Trọng Sơn Trấn, cũng là lúc tất cả mọi người ở Trọng Sơn Trấn bắt đầu bận rộn.

Xuân canh bắt đầu, quân hộ và nông hộ vì kế sinh nhai cả năm, đang vất vả làm việc trên đồng ruộng.

Các cấp nha môn của Trọng Sơn Trấn cũng đang bận rộn với kế hoạch đã lên sẵn.

Án Sát Sứ Ti phái quan lại đi tuần tra xuân canh ở các nơi. Bố Chính Sứ Ti bận rộn điều động dân phu, làm công tác chuẩn bị cuối cùng để xây dựng Hắc Vân Thành. Đô Ti Nha Môn cũng đang bận rộn điều động quân hộ, làm công tác chuẩn bị cuối cùng để khơi thông Ngân Hà.

Bàng Đường và Tuần Phủ Nha Môn đang bận rộn bán đất hoang dưới Hắc Vân Sơn và cửa hàng, nhà ở trong tương lai của Hắc Vân Thành, lúc đầu mọi người đều coi thường, nhưng

sau khi Dương Chính Sơn để Hầu phủ và La gia mua một ít đất hoang, không ít địa chủ và thương hộ trong Trọng Sơn Quan cũng không nhịn được đã ra tay.

Trong Trọng Sơn Quan, Hầu phủ và La gia chính là tiêu chuẩn, rất nhiều người đều cảm thấy đi theo Hầu phủ và La gia chắc chắn không sai.

Mặc dù đất hoang dưới Hắc Vân Sơn và cửa hàng, nhà ở trong tương lai của Hắc Vân Thành không quá hot, nhưng cũng đã giúp Bàn Đường thu thập được mười mấy vạn lượng bạc.

Cộng thêm hai mươi vạn lượng bạc trước đây Dương Chính Sơn cho hắn, tài chính xây dựng Hắc Vân Thành giai đoạn đầu đã rất đầy đủ.

Còn Dương Chính Sơn và Tổng Binh Phủ thì bận rộn khai thông Ngân Hà và huấn luyện Trấn Tiêu Doanh.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Chính Sơn và Bàn Đường, toàn bộ Trọng Sơn Quan đã bước vào trạng thái nhộn nhịp và bận rộn, dường như tất cả mọi người đều đang nỗ lực vì Trọng Sơn Quan.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là tất cả quan lại trong Trọng Sơn Quan đều tốt, trên thực tế nơi nào cũng không thiếu tham quan ô lại.

Tuy nhiên đại hoàn cảnh cũng sẽ gây ảnh hưởng đến tham quan ô lại.

Dương Chính Sơn tạo ra chính là một đại hoàn cảnh, để tất cả mọi người đều bận rộn, để tất cả mọi người đều có việc làm, để tất cả mọi người đều phải chịu trách nhiệm về việc mình làm.

Như vậy, cho dù có người muốn kiếm bạc, cũng phải làm tốt việc trước rồi mới có thể kiếm bạc.

Quan lại kiểm bạc không đáng sợ, đáng sợ là quan lại chỉ kiểm bạc không làm việc.

Chỉ cần quan lại có thể làm tốt việc, Dương Chính Sơn đối với việc kiểm bạc của bọn họ cũng mắt nhắm mắt mở.

Dù sao hắn cũng không thể yêu cầu tất cả quan lại đều là quan tốt thanh chính liêm khiết.

Tất nhiên, đôi khi bắt vài điển hình lập uy, cảnh cáo những tham quan ô lại này vẫn cần thiết.

Chương 886: Tiến Sĩ Khoa Mới, Hôn Sự Đã Định (1)

Ngày 23 tháng 4, sáng sớm.

Kinh Đô, trong Hoàng thành.

Trong tiếng lễ nhạc vang vọng, quan truyền chỉ nâng kim bảng đến Ngự đạo tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chế viết... Thừa Bình năm thứ 35, sách thí thiên hạ... Ban cho tiến sĩ cập đệ cho đệ nhất giáp, ban cho tiến sĩ xuất thân cho đệ nhị giáp, ban cho đồng tiến sĩ xuất thân cho đệ tam giáp...”

Từ trước điện đến dưới bậc thềm, các thị vệ trong cung đồng thanh truyền hát, truyền ra tận ngoài Phụng Thiên môn.

Lâm Triễn đứng giữa đám sĩ tử, lắng nghe từng tiếng truyền hát.

Nửa tháng trước, Hội thí công bố bảng, hấn đỗ bảng với thành tích thứ 28, ba ngày trước là Điện thí, hấn cùng các sĩ tử khác tham gia Điện thí tại Thái Cực điện, và hôm nay chính là ngày Điện thí công bố kim bảng.

Không ngoài dự đoán, trong đệ nhất giáp không có tên Lâm Triễn, hấn cũng không thất vọng, vì hấn hiểu rõ về thực lực của mình.

Hội thí xếp thứ 28, Điện thí cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Vị trí này có phần khó xử, nếu có thể nâng cao vài bậc thì sẽ là tiến sĩ xuất thân đệ nhị giáp, nếu tụt vài bậc thì sẽ là đồng

tiến sĩ xuất thân đệ tam giáp.

Lâm Triễn tự nhiên hy vọng có thể vào đệ nhị giáp, nhưng chuyện này hẳn không thể quyết định, còn phải xem kết quả cuối cùng.

Theo từng cái tên được xướng lên, Lâm Triễn cũng không khỏi căng thẳng.

Đại Vinh tuyển sĩ, mỗi khoa tuyển từ hai trăm đến ba trăm người không cố định, đệ nhị giáp thường có khoảng ba mươi người, đệ tam giáp thì có hơn hai trăm người.

Hiện tại, đệ nhị giáp đã xướng được hơn hai mươi người, có thể chỉ còn lại vài người cuối cùng.

Ngay khi Lâm Triễn cảm thấy mình có khả năng rơi vào đệ tam giáp, tiếng xướng truyền đến.

“Đệ nhị giáp, thứ 24, Tĩn An phủ, Lâm Triễn!”

Toàn thân Lâm Triễn run lên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Có thể vào đệ nhị giáp, đã khiến hắn mãn nguyện rồi.

Ba bản hát xong, tiến sĩ bốn lạy, Trạng nguyên Truyền lô, độc chiếm ngôi đầu.

Sau đó là cưỡi ngựa dạo phố, tiến sĩ khoa mới cưỡi ngựa dạo phố chính là sự kiện lớn ba năm một lần ở Kinh Đô, mỗi dịp như vậy, không ít dân chúng Kinh Đô sẽ tụ tập trên đường phố để chiêm ngưỡng phong thái của các tiến sĩ khoa mới.

Và sáng sớm hôm nay, Úc Thanh Y cùng Dương Minh Thành, Vương thị và những người khác đã đến một phòng bao của tử lâu ven đường.

Trong phòng bao, Úc Thanh Y ngồi trước bàn bát tiên, Vương thị và Dương Vân Tuyết ngồi bên trò chuyện cùng

nàng.

Dương Minh Thành và Dương Thừa Nghiệp thì đứng trước cửa sổ, thò đầu ra nhìn xuống đường phố.

“Mẫu thân, cô nương Tử Cầm của nhà Ngu Dư ra sao?”
Dương Vân Tuyết hỏi.

Chuyện Thái Tử phi gặp mặt Úc Thanh Y nàng đã biết từ lâu, cũng biết Vũ Chinh gần đây đến Đông Bình Thiên Hộ sở để điều tra về Ngu Tử Cầm.

Úc Thanh Y mỉm cười, nói: “Cũng không tệ! Tính tình khá giống con đấy.”

“Á!” Dương Vân Tuyết kinh ngạc nhìn nàng.

“Cô nương Tử Cầm từ nhỏ đã luyện võ, tính tình hoạt bát hiếu động, thường ra đồng bắt thỏ rừng, nghe nói thuật bắn cung của nàng ấy không tệ, gần như bách phát bách trúng!” Úc Thanh Y cười nói.

Ngu gia cũng không phải là hào môn vọng tộc gì, chủ Ngu gia, Ngu Nguyên Tán, cũng chỉ là một Thiên Hộ mà thôi, cho dù con gái ông được chọn làm Vương phi, Ngu Nguyên Tán vẫn chỉ là một Thiên Hộ.

Ngu Nguyên Tán chỉ có một trai một gái, trưởng tử Ngu Minh Châu, năm nay bốn mươi tuổi, giữ chức Phó Thiên Hộ ở Đông Bình Thiên Hộ sở, con gái chính là Thái Tử phi.

Ông còn có hai cháu trai một cháu gái, cháu trai lớn Ngu Tử Thành năm nay hai mươi tuổi, cháu trai thứ Ngu Tử Trấn mười tám tuổi, đều đã thành thân, chỉ có cháu gái Ngu Tử Cầm là chưa thành thân.

Thông gia của Ngu gia đều là gia đình võ quan cấp cơ sở, vì trước đây Thái Tử phi chỉ là Thành Vương phi, mà một Vương phi thì không giúp đỡ được nhiều cho nhà mẹ đẻ.

Thêm vào đó, tính tình của Ngu Nguyên Tán cũng không phải là người tham phú quý, nên những năm qua Ngu gia sống khá bình thường, chỉ là một gia đình Thiên Hộ.

Nhưng hiện tại thì khác, Thành Vương phi đã trở thành Thái Tử phi, lại là Hoàng hậu tương lai, thân phận và địa vị của Ngu gia cũng theo đó mà tăng lên.

Ngu gia tái hôn tự nhiên không thể chọn một gia đình võ quan bình thường nữa.

Thực ra Ngu Nguyên Tán không muốn để cháu gái kết giao với quyền quý, nhưng Thái Tử phi lại không nghĩ vậy.

Thái Tử phi tự nhiên muốn tìm một thông gia tốt cho nhà mẹ đẻ, không muốn để cháu gái mình gả vào một gia đình võ quan cấp cơ sở.

Vì vậy, nàng đã phái người đến Đông Bình Thiên Hộ sở đón Ngu Tử Cầm đến Kinh Đô.

Ngu Nguyên Tán tuy là chủ gia đình, nhưng đối mặt với người con gái tương lai sẽ là Hoàng hậu này, ông cũng không thể cứng rắn, chỉ có thể tuân theo ý kiến của Thái Tử phi, đưa cháu gái đến Kinh Đô.

Ngu Tử Cầm thực sự lớn lên ở Vệ sở, căn bản không phải là tiểu thư khuê các, ngược lại là một tiểu cô nương hoạt bát.

Hồi nhỏ nàng thường theo các ca ca ra đồng chơi đùa.

Dương Vân Tuyết nghe Úc Thanh Y kể xong, cũng nảy sinh thiện cảm với vị cháu dâu tương lai này.

Chính nàng cũng không phải là tiểu thư khuê các, tuy khi ở Dương gia cũng học được nhiều quy tắc lễ nghi, nhưng trong xương tủy nàng vẫn là nha đầu quê mùa của thôn Dương gia.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Khi Dương gia trời dậy, nàng đã mười tuổi, tâm tính đã hình thành, rất khó thay đổi.

Thêm vào đó, Dương Chính Sơn cũng không muốn biến nàng thành tiểu thư khuê các, nên tính tình nàng cũng khá hoang dã.

“Vậy chuyện này đã định rồi sao?” Dương Vân Tuyết hỏi.

Úc Thanh Y khẽ lắc đầu, “Phụ thân con không có ý kiến gì, nhưng bên Thái Tử phi không biết có biến cố gì không, dù sao chuyện này vẫn chưa công khai.”

Chương 887: Tiến Sĩ Khoa Mới, Hôn Sự Đã Định (2)

“Vài ngày nữa ta dự định đến thăm Thái Tử phi, nếu Thái Tử phi đồng ý, thì chuyện này coi như đã định.”

Dương Vân Tuyết gật đầu, chuyện này chỉ là một gợi ý ngầm của Thái Tử phi, cả hai bên đều chưa nói rõ, tự nhiên không thể tính là thật.

Muốn chuyện này được định đoạt, không chỉ cần sự đồng ý của Thái Tử phi, mà còn cần sự đồng ý của Ngu gia.

Vì vậy chuyện này còn phải từ từ, không thể nóng vội.

Hai người nói chuyện, cũng không tránh mặt Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Nghiệp đứng bên cửa sổ, vênh tai nghe.

Càng nghe mặt hắn càng đỏ, dù sao đây cũng là chuyện hôn nhân của hắn, hơn nữa nghe Úc Thanh Y nói những điều này, hắn cũng có chút tò mò về vị cô nương Tử Cẩm mà mình chưa từng gặp mặt.

“Đến rồi, đến rồi!”

Lúc này, Dương Minh Thành đột nhiên hét lớn.

“Ở đâu?” Vương thị nghe vậy, lập tức chạy đến bên cửa sổ, đẩy Dương Minh Thành sang một bên.

Nàng nhìn xuống đường phố, chỉ thấy trên đường phố có một nhóm tiến sĩ cưới ngựa cao, đầu cài hoa, đang được mọi người vây quanh đi tới.

Kim loa mở đường, cờ xí như rừng, hai bên đường chật kín người, tiếng hoan hô vang dội.

“Đến rồi, đến rồi, mẫu thân, mẫu thân, ta thấy Lâm Triễn rồi!” Vương thị vui mừng hô lên.

Úc Thanh Y đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, hơn hai trăm tiến sĩ khoa mới cùng với các quan lại và sai dịch mở đường đi theo, đội ngũ dài dằng dặc chậm rãi tiến tới, nhưng Úc Thanh Y vẫn nhìn thấy Lâm Triễn ngay lập tức.

Bởi vì khí chất của Lâm Triễn quá rõ ràng, so với các tiến sĩ khác, Lâm Triễn không chỉ trẻ tuổi, mà còn cao lớn, dung mạo tuấn tú, nhan sắc còn hơn cả Thám hoa.

Nếu không phải thành tích của hắn kém một chút, thì danh hiệu Thám hoa lang chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Đội ngũ chậm rãi đi qua trên đường phố, Úc Thanh Y nhìn Lâm Triễn vui mừng, khoe miệng nở nụ cười nhẹ.

Khi đội ngũ đến gần tửu lâu, Lâm Triễn cũng nhìn thấy Úc Thanh Y và những người khác, hắn giơ tay chấp tay về phía Úc Thanh Y và những người khác, nở nụ cười rạng rỡ.

Tuy đội ngũ đi không nhanh, nhưng chỉ hai ba phút, Úc Thanh Y đã không thấy Lâm Triễn nữa.

“Tổ mẫu, Lâm Triễn sư thúc chắc là hạng 24, là tiến sĩ đệ nhị giáp!” Dương Thừa Nghiệp nhỏ giọng nói.

Úc Thanh Y gật đầu, khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Ừ, lần này ông nội ngươi cũng nên yên tâm rồi.”

Tuy Dương Chính Sơn đã nói với nàng không cần để ý Lâm Triễn có đỗ hay không, nhưng nàng biết Dương Chính Sơn vẫn rất quan tâm đến thành tích của Lâm Triễn.

Hiện tại Lâm Triễn đỗ tiến sĩ đệ nhị giáp, nàng trở về cũng có thể giao phó với Dương Chính Sơn.

“Đi thôi, không còn sớm nữa, chúng ta về chuẩn bị một chút, ngày mai Lâm Triễn còn phải đi tham gia ân vinh yến.”

Úc Thanh Y nói.

Lâm Triễn kim băng đề danh, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể thư giãn, tiếp theo hẳn còn phải làm rất nhiều việc.

Tham gia ân vinh yến, sau đó phải dâng biểu tạ ơn, chờ đợi được bổ nhiệm, một loạt bận rộn này chắc là sẽ kéo dài đến tháng năm.

Trong hai ngày tới, Dương Minh Thành giúp Lâm Triễn chuẩn bị đủ thứ, còn Úc Thanh Y thì gửi thiệp đến Đông cung.

Gặp lại Thái Tử phi, Úc Thanh Y vẫn không dám lơ là, cẩn thận trình bày ý định của mình.

Nàng không vòng vo, nói thẳng: “Thân phận từ ngày đó gặp cô nương Tử Cầm đã rất thích, chẳng phải Thừa Nghiệp nhà ta cũng đến tuổi nói chuyện hôn nhân rồi sao, thân phận to gan, đến cầu kiến Đông phi nương nương, muốn hỏi xem cô nương Tử Cầm đã có hôn phối chưa!”

Thái Tử phi nghe vậy, nụ cười hiền hòa trên mặt càng rạng rỡ hơn vài phần.

“Tử Cầm chưa có hôn phối, có thể được Hầu phu nhân yêu thích, đây là phúc khí của Tử Cầm, nhưng chuyện này còn cần phụ thân và trưởng huynh đồng ý mới được.”

“Thế này đi, Hầu phu nhân tìm một bà mối đến Đông Bình một chuyến trước đi!”

Nàng tự nhiên sẽ không đồng ý ngay lập tức, tuy nàng muốn gả cháu gái vào Dương gia, nhưng sự kiêu sa cần có vẫn phải có.

Tất nhiên, lời nàng nói cũng chỉ là lời nói thôi, bà mối đã đến cửa, cũng có nghĩa là chuyện hôn nhân của hai nhà đã chính thức đi vào quy trình.

Chủ đề này chỉ dừng lại ở đây, sau đó hai người lại trò chuyện.

Gần trưa, Úc Thanh Y mới xin cáo từ, rời khỏi Đông cung.

Sau khi trở về Hầu phủ, Úc Thanh Y lập tức để Dương Vân Tuyết đi tìm một bà mối, đồng thời chuẩn bị để Dương Minh Thành đích thân dẫn bà mối đến Đông Bình một chuyến.

Đông Bình Thiên Hộ sở thuộc Tân Hải Vệ, cách Kinh Đô chỉ khoảng hai trăm dặm, đi về một chuyến cũng không tính là phiền phức.

Dương Minh Thành cũng rất nhanh nhẹn, ba ngày sau, ông đã trở về từ Đông Bình Thiên Hộ sở.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Ngu gia chắc là đã nhận được tin của Thái Tử phi từ sớm, nên sau khi Dương Minh Thành đến Đông Bình Thiên Hộ sở, đã được tiếp đón rất nhiệt tình.

Mà Ngu Nguyên Tán cũng rất hài lòng với Tĩnh An Hầu phủ, dù sao Dương gia cũng là gia tộc mới nổi ở Kinh Đô, hơn nữa Dương Chính Sơn cũng được phong hầu nhờ chiến công thực sự.

Ngu Nguyên Tán rất ngưỡng mộ những tướng lĩnh biên trấn như Dương Chính Sơn, thêm vào đó Thái Tử phi ở giữa nói giúp, Ngu Nguyên Tán tự nhiên không có lý do gì để làm mất mặt Dương gia.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản, hai nhà đã có ý, thì tiếp theo cứ làm theo quy trình là được.

Ngày mùng 1 tháng 5, tiến sĩ khoa mới được bổ nhiệm, Lâm Triền được bổ nhiệm làm Chủ sự chính lục phẩm tại Ty Thanh Lại thuộc Phòng Quân Vụ của Hộ bộ, Ty Thanh Lại phụ trách các công việc như bản đồ, luận công, xét lỗi, khen

thường, trừng phạt, cứu trợ và kiểm tra quân sự, đồng thời quản lý các lệnh cấm cửa khẩu và cấm biên.

Rõ ràng triều đình cũng xem xét đến năng lực của tiến sĩ khoa mới khi bổ nhiệm, Lâm Triễn học từ Dương Chính Sơn, chuyện này trên triều đình cũng không phải bí mật, để hấn vào Ty Thanh Lại của Binh bộ cũng không phải là ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, Lâm Triễn không lập tức đến Binh bộ nhậm chức, mà trước tiên chuẩn bị về quê tế tổ rồi mới trở lại Kinh Đô nhậm chức.

Lâm gia hiện tại chỉ còn mình hấn, bất kể là vì tổ tiên của Lâm gia, hay vì di nguyện của phụ thân hấn, hấn cũng phải về quê một chuyến.

Đồng thời, Úc Thanh Y cũng chuẩn bị trở về Trọng Sơn trấn.

Chuyện hôn nhân của Dương Thừa Nghiệp sẽ giao cho Dương Minh Thành và Vương thị lo liệu, làm cha mẹ, nên lo lắng thì phải lo lắng.

Còn về Dương Thừa Nghiệp, Úc Thanh Y dự định đưa hấn về quê.

Tuy đây là chuyện hôn nhân của hấn, nhưng hấn căn bản không thể xen vào, cũng không thể làm chủ.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn trước đó đã nói muốn để Dương Thừa Nghiệp vào quân ngũ rèn luyện một thời gian.

Ngày mùng 3 tháng 5, Úc Thanh Y, Lâm Triễn và những người khác rời khỏi Kinh Đô.

Chương 888: Lão phu còn từng lấy một địch năm! (1)

Ngoại Trọng Sơn Quan, trên quan đạo.

Một chiếc xe ngựa lắc lư chạy đến, xe ngựa cũ nát, rèm trước xe đều dính đầy bụi bặm.

Mà trên xe, một lão giả tóc trắng xóa, mặc áo dài màu xanh đậm không nhanh không chậm điều khiển con ngựa già gầy trơ cả xương.

Lão giả nhìn Trọng Sơn Quan hùng vĩ, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn mang theo nụ cười khô.

“Haiz, môn chủ đúng là không đáng tin cậy, vậy mà lại bảo một lão nhân như ta lặn lội vạn dặm, đến nơi khổ hàn này!”

“Đợi khi quay về, lão phu nhất định phải để môn chủ bồi thường cho ta ba trăm huyết nô, để bù đắp cho những ngày khổ cực và tổn thất ta phải chịu đựng!”

Lão giả lắc lư tiến về phía trước, trong miệng không ngừng lầm bầm.

Rất nhanh, đến lượt lão vào thành, binh sĩ trấn giữ cổng thành liếc nhìn lão một cái, sau đó đơn giản kiểm tra lộ dẫn của lão rồi để lão vào thành.

Cửa Nam Trọng Sơn Quan vào thành không khó, chỉ cần trông có vẻ không có gì uy hiếp, binh sĩ canh gác sẽ không hỏi nhiều, nhưng muốn vào Bắc Thành sẽ khó hơn nhiều.

Cơ bản ngoài quan viên và binh lính của các nha môn, người khác rất khó vào Bắc Thành.

Sau khi lão giả vào thành không lâu, đã gặp một nam tử trung niên đội đầu lạp.

“Tuần Phong Thiên Quyền Tinh Đường, Khấu Nhung bái kiến Đông Các đại nhân!” Nam tử trung niên tiến lên trước mặt lão giả, chấp quyền thi lễ.

Lão giả nheo mắt, cười túm túm nhìn hắn, “Người đã gặp lão phu?”

“Thuộc hạ trước đây đã đến tổng đường, may mắn được gặp Đông Các đại nhân một lần!” Khấu Nhung nói.

“Tốt, tốt lắm!” Lão giả cười nói: “Tìm chỗ nào dừng chân trước đã!”

“Đông Các đại nhân, mời theo ta!”

Nói xong, Khấu Nhung dẫn lão giả vào trong ngõ.

Tổng đường Tinh Nguyệt Môn lấy Sơn Chủ làm chủ, dưới đó phân thành bồi đường, quản đường, hình đường, lễ đường bốn đường, trong đó người đứng đầu hình đường cũng được gọi là Đông Các đại nhân, đường chủ lễ đường cũng được gọi là Tây Các đại nhân.

Lão giả trước mặt này chính là Cổ Vân Kiếm, đường chủ hình đường Tinh Nguyệt Môn.

Hai người tiến vào một tiểu viện, bốn năm hán tử cường tráng nhìn thấy Cổ Vân Kiếm đều vội vàng chấp quyền hành lễ.

“Nói đi, những kẻ phản bội đó hiện đang ở đâu?” Cổ Vân Kiếm tùy ý ngồi trên ghế đá trong sân hỏi.

Mục đích lão đến Trọng Sơn Quan lần này chỉ có một, đó chính là trừ bỏ phản đồ Tinh Nguyệt Môn, cũng chính là đám người La Kiện Tùng, Lý Thành Quốc.

Những đệ tử bình thường của Ngọc Hành Tinh Đường, bọn họ có thể không quan tâm, nhưng những người cấp cao của Ngọc Hành Tinh Đường như đám người La Kiện Tùng, Lý Thành Quốc, bọn họ nhất định phải trừ bỏ, nếu không Tinh Nguyệt Môn còn mặt mũi nào để đứng vững trong giang hồ Đại Vinh? Tổng đường còn có thể trấn áp những tinh đường khác như thế nào?

Lúc này cách trận chiến Nhu Hạ đã hơn nửa năm, theo lý bọn họ đã sớm nên tới rồi, nhưng tổng bộ Tinh Nguyệt Môn cách Trọng Sơn Quan tận vạn dặm, tin tức truyền về, lại phải người đến xác nhận, sau đó chuẩn bị nhân thủ điều tra, rồi sắp xếp người tới đây, giữa chừng hơi chậm trễ một chút, là đã nửa năm trôi qua.

Cộng thêm Cổ Vân Kiếm xưa nay là người lười biếng, để lão lặn lội vạn dặm, tốn hai ba tháng thời gian, đã được xem là tích cực rồi.

“Hiện tại bọn họ đều đã gia nhập quân đội!” Khấu Nhung nói.

“Ở đâu?”

“La Kiện Tùng ở trong thân vệ doanh của Dương Chính Sơn, Lý Thành Quốc ở trong hầu phủ dưỡng lão, Tiền Trung Hạ và Quý Chính Phi ở trong Trấn Tiêu Doanh!”

“Bất kể là thân vệ doanh hay là Trấn Tiêu Doanh đều là nơi thủ vệ nghiêm ngặt, muốn xông vào căn bản không thể!”

Khấu Nhung cẩn thận nói.

Cổ Vân Kiếm không thèm để ý cười cười, “Xông vào quân doanh! Thôi đi, lão phu già rồi, không chịu nổi dày vò!”

Trong quân doanh có đến hàng ngàn hàng vạn binh sĩ, nếu chỉ là mấy chục mấy trăm binh sĩ, Cổ Vân Kiếm còn không để vào mắt, nhưng thân vệ doanh và Trấn Tiêu Doanh ở Trấn Sơn

trần đều không phải quân đội yếu, lão thật sự không dám xông vào.

“Vậy đại nhân dự định làm thế nào?” Khấu Nhung nhẹ giọng hỏi.

Cổ Vân Kiếm duỗi cái thân thể có phần lười biếng, nói: “Đương nhiên là đến Tĩnh An Hầu đòi người!”

“Chuyện này, Tĩnh An Hầu chính là tướng giết người trên chiến trường! Hơn nữa còn có danh hiệu đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên!” Khấu Nhung nói.

Hắn đã sớm đến Trọng Sơn Quan, đã nắm rõ tình huống của Trọng Sơn Quan và Dương Chính Sơn, đặc biệt là về thực lực của Dương Chính Sơn, hắn càng cẩn thận dò hỏi.

Trong trận chiến Nhu Hà Mã Đầu, Dương Chính Sơn lấy sức một mình chém giết bốn gã cao thủ Bán Bộ Tiên Thiên, vì vậy mà được gọi là đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên.

Cổ Vân Kiếm cười rục rịch, “Lão phu cũng là đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên!”

Khấu Nhung sửng sốt.

Sao lại có hai người đệ nhất?

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu.

Cổ Vân Kiếm quả thật cũng từng có danh hiệu đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên, nhưng không phải ở trong giang hồ Đại Vinh, mà là ở Đông Nam Hải Vực.

Danh hiệu này cũng có phạm vi, Dương Chính Sơn được xưng là đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên, là vì được một đám cường giả võ đạo trong giang hồ Đại Vinh thừa nhận.

Mà Cổ Vân Kiếm ở Đông Nam Hải Vực cũng được một đám cao thủ võ đạo thừa nhận, cho nên ở Đông Nam Hải Vực

lão cũng có danh hiệu đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên.

Luận về thực lực võ đạo, Đông Nam Hải Vực không kém gì Đại Vinh, chỉ có điều Đông Nam Hải Vực thể lực phức tạp, không có một triều đình thống nhất, mới khiến người ta cảm thấy Đông Nam Hải Vực không bằng Đại Vinh.

“Tĩnh An Hầu từng lấy một địch bốn!” Khấu Nhung vẫn muốn nhắc nhở một chút.

“Lão phu còn từng lấy một địch năm!” Cổ Vân Kiềm vuốt râu cười nói.

“Nhưng mà nhưng mà ~~” Khấu Nhung có một câu không dám nói ra.

Chương 889: Lão phu còn từng lấy một địch năm! (2)

Cổ Vân Kiếm đưa tay vỗ vỗ bờ vai hắn, “Nhưng mà tuổi của lão phu hơi lớn, sợ rằng thực lực không còn được như xưa, có phải không!”

“Thuộc hạ chỉ lo lắng cho Đông Các đại nhân!” Khấu Nhung cúi đầu nói.

Đây quả thật là điều hắn lo lắng.

Cổ Vân Kiếm đã gần bảy mươi tuổi, một thân tu vi và thực lực còn lại bao nhiêu cũng không biết, Khấu Nhung đương nhiên sẽ lo lắng lão không phải đối thủ của Dương Chính Sơn.

“Không sao!” Cổ Vân Kiếm lại xua tay, không để ý nói: “Nếu là một năm trước, lão phu chắc chắn sẽ không lỗ mắng như vậy, nhưng bây giờ ư? Ha ha ~~ đệ nhất nhân dưới Tiên Thiên, cũng chỉ là dưới Tiên Thiên mà thôi!”

Khấu Nhung đột nhiên ngẩng đầu lên, “Đông Các đại nhân đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên rồi!”

“Không có, không có ~~~ ha ha.”

Cổ Vân Kiếm phủ nhận, nhưng lại cười lớn, khiến Khấu Nhung có chút không hiểu ra sao.

Tuy nhiên hắn thấy Cổ Vân Kiếm có vẻ đầy tự tin, lo lắng trong lòng cũng vui đi không ít.

“Chuẩn bị một chút đi, đêm nay chúng ta sẽ đến bái phỏng Tĩnh An Hầu!”

“Tĩnh An Hầu, ha ha ha, thú vị, thú vị ~~”

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Cổ Vân Kiếm tràn đầy ý cười khinh thường và chế giễu.

.....

Trong Tổng Binh Phủ.

Dương Chính Sơn vừa mới nhận được tin tức Lâm Triễn kim bảng đề danh, lúc này tâm trạng đang rất tốt.

Lâm Triễn kim bảng đề danh, Dương Chính Sơn thật sự rất vui, bởi vì hắn biết đây luôn là chấp niệm của Lâm Triễn.

Để hoàn thành di nguyện của phụ thân, Lâm Triễn thật sự đã khổ học mười năm, khổ học mười năm không tính là gì, Lâm Triễn còn khổ tu võ đạo mười năm.

Hơn mười năm hắn ở Dương gia, chưa từng có một ngày lơ là, ngày nào cũng dậy sớm ngủ muộn, không phải đọc sách thì là luyện võ.

Có đôi khi Dương Chính Sơn cũng cảm thấy đau lòng thay hắn.

Nhớ lại đứa trẻ còn chưa đầy mười tuổi khi xưa, Dương Chính Sơn thở ra một hơi thật nặng.

“Đứa trẻ này mười năm qua thật sự không dễ dàng gì!”

Hắn không khỏi cảm thán một câu.

Luận về thiên phú, Lâm Triễn bất kể là về võ đạo hay là đọc sách, đều có thiên phú không tệ.

Còn luận về nỗ lực, ngoại trừ Dương Minh Thành, không ai trong Dương gia có thể so sánh với hắn.

Lâm Triễn có được ngày hôm nay, có công lao giáo dục của Dương Chính Sơn và Lưu Triết, cũng có phúc phận được linh tuyến bồi dưỡng, nhưng không thể phủ nhận, sự nỗ lực của hắn mới là nguyên nhân quan trọng nhất.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang cảm thán, thân vệ đi vào bẩm báo: “Hầu gia, gia chủ La gia cầu kiến!”

“Mời vào đi!” Dương Chính Sơn nói.

Một lát sau, La Thường và La Chân đi vào thư phòng.

Dương Chính Sơn chỉ vào bàn trà bên cạnh nói: “Các người tự rót trà đi, tiểu tư ở chỗ ta đều chạy đến công trình khoa làm việc vất rồi!”

Hiện tại chính là lúc Tổng Binh Phủ bận rộn nhất, Dương Chính Sơn ngay cả tiểu tư và sai dịch bên cạnh cũng phái đến công trình khoa làm việc vất, ngay cả thân vệ bên cạnh hắn cũng đến đứng gác ở cửa lớn Tổng Binh Phủ rồi.

Không còn cách nào khác, mặc dù nhân viên của Tổng Binh Phủ rất nhiều, nhưng cũng có rất nhiều nơi cần dùng người.

Tổng cộng nhân viên và sai dịch của Tổng Binh Phủ có đến hơn năm trăm người, trừ một số chức vụ không thể thiếu, những người khác hiện tại đều bận rộn việc khai thông Ngân Hà.

Xây dựng doanh trại ở bên bờ Ngân Hà, chiêu mộ thanh tráng, vận chuyển lương thực và công cụ các loại, đều cần rất nhiều nhân lực.

Khai thông Ngân Hà không phải là một công trình nhỏ, cần rất nhiều nhân lực và vật lực, chỉ riêng việc điều phối những nhân lực vật lực này đã là một việc rất phiền phức rồi.

“Tạ ơn hầu gia!” La Thường cũng không khách khí, ngồi bên bàn trà bắt đầu pha trà, còn La Chân thì ngoan ngoãn đứng phía sau hắn.

Dương Chính Sơn từ sau bàn đọc sách đi ra, “Vài ngày nữa Thừa Nghiệp sẽ trở về, đến lúc đó đừng quên bảo La Bác đến

thân vệ doanh báo danh!”

“Vâng, hầu gia yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi rồi!” La Chân cười ngoác miệng nói.

Dương Chính Sơn gật gật đầu, ngồi xuống bên bàn trà, bưng chén trà La Thường rót nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Hôm nay người đến đây có chuyện gì?”

Hắn và La gia cũng không cần quá nhiều khách sáo, mặc dù La Thường vẫn luôn giữ tư thái cung kính, nhưng thật ra Dương Chính Sơn luôn coi La Thường là bằng hữu.

Thật sự là bằng hữu, bằng hữu mười mấy năm.

“Vì ống nhòm, ba ngàn chiếc ống nhòm đã bán gần hết rồi!” La Thường nói.

Dương Chính Sơn nhướng đuôi mắt, “Nhanh vậy?”

“Ừ, rất nhanh, vùng Giang Nam, có rất nhiều hải thương, ba ngàn chiếc ống nhòm căn bản không đủ, hơn nữa rất nhiều người còn muốn nhập hàng từ chỗ ta, đáng tiếc trong tay ta cũng không còn bao nhiêu.” La Thường nói.

Đối với hải thương mà nói, ống nhòm là một công cụ rất thực dụng.

Giá mười lăm lượng dường như không rẻ, nhưng hải thương sẽ không để ý chút bạc này, bọn họ chạy một chuyến thuyền có thể kiếm được mấy ngàn mấy vạn lượng bạc, sao có thể để ý mấy chục mấy trăm lượng bạc?

Dương Chính Sơn vuốt râu, nói: “Ống nhòm quả thật có một ít, khoảng thời gian này xưởng thủy tinh đã gấp rút chế tạo không ít, nhưng không thể cho người quá nhiều.”

“Tại sao?” La Thường có chút không hiểu.

Dương Chính Sơn xòe tay, “ Binh bộ muốn một ngàn chiếc, Đô Đốc Phủ trung quân cũng muốn một ngàn chiếc, đoán chừng tiếp theo những Đô Đốc Phủ khác cũng sẽ mua một đợt từ chỗ ta!”

Quan viên của binh bộ và Đô Đốc Phủ trung quân cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra sự hữu dụng của ống nhôm?

Cho nên sau khi nghiên cứu ống nhôm, binh bộ và Đô Đốc Phủ trung quân đã phái người đến Trọng Sơn Quan đặt mua một đợt ống nhôm.

Người của binh bộ và Đô Đốc Phủ trung quân vừa đi không được mấy ngày, Dương Chính Sơn không ngờ La Thường vậy mà đã bán hết ống nhôm, chuyện này có hơi nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Chuyện là như vậy!” La Thường nhú mày, nhưng rất nhanh đã giãn ra.

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, “Trước tiên cho người một ngàn chiếc đi, qua một thời gian nữa sản lượng của ống nhôm chắc là sẽ được nâng cao, đến lúc đó sẽ cho người thêm một ít.”

Bán ống nhôm là để kiếm tiền, đương nhiên là bán càng nhiều càng tốt.

Nhưng bây giờ sản lượng của xưởng thủy tinh vẫn chưa nâng cao, phải đợi một thời gian nữa mới được.

“Được!” La Thường đáp.

Dương Chính Sơn lại nói: “Một lát nữa người đến xưởng thủy tinh xem một chút, nơi đó có rất nhiều đồ trang trí bằng thủy tinh, người chọn một lô vận chuyển đến Giang Nam bán đi!”

“Đây không phải là buôn bán độc quyền, qua vài ngày nữa ta sẽ để những thương hộ khác tham gia vào.”

Đồ trang trí bằng thủy tinh bán chính là một cái mới lạ và khan hiếm, lợi nhuận của thứ này lớn hơn ổng nhóm nhiều.

Dương Chính Sơn chuẩn bị dựa vào đồ trang trí bằng thủy tinh để kiếm một khoản lớn.

La gia không thể mở rộng thêm nữa, nhưng tham gia một chút thì không sao.

Ngoài La gia, Dương Chính Sơn đã chuẩn bị để Vương gia Tĩnh An, Lâm gia, Trương gia Liêu An, Tề gia Hoài Ninh, Chân gia Bình Viễn năm nhà này tham gia vào việc bán đồ thủy tinh.

Trừ Trương gia Liêu An, những nhà khác đều là thương hộ mà Dương Chính Sơn chuẩn bị bồi dưỡng.

Tại sao lại loại trừ Trương gia Liêu An, đó là vì Trương gia Liêu An vốn đã giàu có, ăn sâu bén rễ, căn bản không cần Dương Chính Sơn bồi dưỡng.

Trương gia Liêu An vẫn luôn nể mặt hấn, cho nên hấn cũng không ngại chia sẻ một chút lợi ích cho Trương gia Liêu An.

Còn Trương gia Tĩnh An, một khi bọn họ lựa chọn nương tựa vào ty thị bạc Liêu Đông, vậy Dương Chính Sơn cũng lười dây dưa bất kỳ quan hệ gì với bọn họ.

Thật ra Dương Chính Sơn đã nhìn thấu tương lai của Trương gia Tĩnh An, tuyệt đối sẽ không kéo dài được lâu.

Nguyên nhân rất đơn giản, hành vi của Trương gia Tĩnh An đã khiến Dư Thông Hải và Ô Trọng Triệt bất mãn, trước đó không lâu Ô Trọng Triệt còn cố ý gửi thư hỏi ý kiến của Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ trả lời năm chữ, ‘các ngươi tự xử lý’.

Trương gia Tĩnh An cho rằng nương tựa vào ty thị bạc Liêu Đông là có thể vạn sự đại cát, nhưng bọn họ dường như đã quên mất ai mới là đại gia ở hải vực Liêu Hải.

Thủy sư của Đằng Long Vệ mới là đại gia, bọn họ nói thuyền của người sẽ chìm, vậy thuyền của người thật sự sẽ chìm.

Chương 890: Đại Lễ – Thích Khách (1)

Dương Chính Sơn sau khi căn dặn đã lập tức để La Thường dẫn theo La Chân đi đến xưởng chế tác thủy tinh. Khi nhìn thấy từng món đồ thủy tinh tinh xảo, La Chân suýt nữa thì không thở nổi vì kinh ngạc.

“Hầu gia lần này chắc chắn sẽ phát tài lớn!”

Của hiếm thì quý, mà của tinh xảo cũng quý!

Đồ trang trí bằng thủy tinh tinh xảo hơn lưu ly, dễ tạo hình hơn gốm sứ, lấp lánh hơn điêu khắc đá và lớn hơn ngọc. Là đồ trang trí, thủy tinh có rất nhiều ưu điểm.

Điều quan trọng nhất là ở đây không có đồ trang trí bằng thủy tinh. Chỉ cần Dương Chính Sơn muốn, hoàn toàn có thể thổi phồng giá của chúng lên đến hàng ngàn, thậm chí hàng vạn lượng bạc một món.

Tuy nhiên, điều đó sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức, hơn nữa cũng không được hay cho lắm.

Một khi xưởng chế tác thủy tinh đi vào sản xuất quy mô lớn, giá của đồ trang trí bằng thủy tinh sẽ nhanh chóng giảm xuống.

Nếu chỉ có một món thì đó là bảo vật hiếm có, nhưng nếu có hàng ngàn, hàng vạn món, thậm chí là liên tục ra đời, thì đó chỉ là đồ trang trí bình thường.

Hiện tại sản lượng không đủ, giá có thể cao hơn một chút, nhưng một khi sản lượng tăng lên, chắc chắn đồ trang trí bằng

thủy tinh sẽ giảm giá.

Dương Chính Sơn không phải thương nhân, nên hắn sẽ không tích trữ hàng hóa để bán giá cao. Hắn muốn bán số lượng lớn, chứ không phải dựa vào giá cao.

Vì vậy, giá của lô đồ trang trí bằng thủy tinh đầu tiên được định theo kích thước, loại lớn vài trăm lượng, loại nhỏ vài chục lượng.

Nhưng dù vậy, lợi nhuận cũng rất lớn.

Trước đây đã nói rồi, chi phí sản xuất đồ trang trí bằng thủy tinh còn thấp hơn cả kính mắt. Kính mắt yêu cầu độ trong suốt quá cao, tỷ lệ thành phẩm vẫn không thể tăng lên, trong khi đồ trang trí bằng thủy tinh dù có chút khiếm khuyết cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Tất nhiên, giá của sản phẩm có khiếm khuyết sẽ rẻ hơn một chút.

Hôm đó, La Thường đã để La Chân kéo đi một ngàn món đồ trang trí bằng thủy tinh, đồng thời Dương Chính Sơn cũng phái người đưa một trăm món đồ trang trí bằng thủy tinh đến kinh thành, kèm theo đó là quy trình sản xuất thủy tinh và kế hoạch kiếm tiền của hắn.

Tuy nhiên, lần này hắn tặng cho Thái Tử, chứ không phải Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế ngày càng yếu, nghe nói trước đó không lâu đã hôn mê liên tục sáu, bảy ngày.

Rõ ràng Thừa Bình Đế không thể can thiệp triều chính được nữa, còn Dương Chính Sơn cũng muốn thử lấy lòng Thái Tử.

Tân hoàng đế trong tương lai, cũng nên kết giao một chút!

Tin rằng Thái Tử sẽ thích món quà lớn này.

Quy trình sản xuất thủy tinh không phải là mấu chốt, kế hoạch kiếm tiền của Dương Chính Sơn mới là mấu chốt.

Triều đình cũng thiếu tiền, Thái Tử càng thiếu bạc, kế hoạch kiếm tiền từ thủy tinh của Dương Chính Sơn đối với Thái Tử tuyệt đối có thể coi là một món quà lớn.

Xử lý xong chuyện thủy tinh, Dương Chính Sơn lại đến bãi huấn luyện của Trần Tiêu Doanh xem xét.

Việc huấn luyện của Trần Tiêu Doanh hiện tại chia làm hai phần, một phần là các binh sĩ của Trần Tiêu Ngũ Doanh ban đầu, những binh sĩ này đều là người đã đầu hàng khi giao chiến, sức chiến đấu không kém, nhưng vẫn chưa đạt tiêu chuẩn của Dương Chính Sơn. Họ cần được huấn luyện cơ bản và thực chiến đầy đủ, do Trần Tiêu Ngũ Doanh tự huấn luyện.

Phần thứ hai là tân binh mới tuyển, những tân binh này đều là thiếu niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi, họ được huấn luyện từ đầu, cần trải qua ba tháng thử nghiệm, nếu kiểm tra đạt yêu cầu mới được phân vào Trần Tiêu Ngũ Doanh.

Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đến doanh trại ngoài thành, doanh trại này chính là doanh trại của Trần Tiêu Tả Doanh trước đây, cũng là nơi Chu Lan từng ở, rất gần Lâm Quan Bảo.

Tuy nhiên, hiện tại nó đã trở thành bãi huấn luyện của Trần Tiêu Doanh.

Vào doanh trại, nhìn từng binh sĩ đang huấn luyện, sắc mặt Dương Chính Sơn nghiêm nghị.

Lúc này, các binh sĩ đang huấn luyện vũ khí và cưỡi ngựa, bao gồm bộ binh giáo, bộ binh đao khiên, cung thủ, kỵ binh, v.v...

Các huấn luyện viên cầm gậy đi lại trong hàng ngũ, nếu ai làm không đạt yêu cầu, gậy của họ sẽ không do dự mà đánh xuống.

Đến bây giờ, việc huấn luyện dưới trướng Dương Chính Sơn đã hình thành một quy trình huấn luyện hoàn chỉnh.

Các cựu binh của Đảng Long Vệ Ngũ Quân Doanh đã quen thuộc với quy trình huấn luyện này.

“Bái kiến hầu gia!”

Dương Chính Sơn vào bãi tập không lâu, Tổng Đại Sơn đã cười ngựa chạy đến.

“Thế nào? Lô tân binh này có bao nhiêu người có thể vượt qua kiểm tra?” Dương Chính Sơn vừa hỏi vừa đi về phía doanh trại sau bãi tập.

“Mặt tướng dự định chọn ba ngàn người trong số họ!” Tổng Đại Sơn nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, năm ngàn người chọn ba ngàn người, tỷ lệ đào thải không cao lắm.

Tuy nhiên, điều này cũng bình thường, mặc dù yêu cầu chọn binh sĩ của hắn nghiêm ngặt, nhưng thực tế là sau khi binh sĩ được linh tuyển thủy bồi dưỡng mới chọn.

Vì vậy, mặc dù kiểm tra rất nghiêm ngặt, nhưng chỉ cần hoàn thành huấn luyện cơ bản, phần lớn tân binh vẫn có thể vượt qua kiểm tra.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại hỏi về tình hình huấn luyện, rồi để Tổng Đại Sơn đi làm việc.

Còn hắn thì đến bên một cái giếng trong doanh trại ngồi nghỉ một lúc.

Mỗi lần đến, hắn đều ngồi ở đây, vì vậy hắn còn cho người dựng một cái lều ở đây.

Lý do ngồi ở đây, tất nhiên là để thêm linh tuyển thủy vào giếng nước.

Hiện tại, hấn không thể thêm linh tuyến thủy vào nhà bếp nữa, hơn năm ngàn người, nhà bếp phụ trách nấu ăn có đến hơn mười cái, hấn không thể đi kiểm tra từng cái một được.

Cũng không thể thêm linh tuyến thủy vào mỗi cái giếng, trong doanh trại có nhiều giếng nước, đến mấy chục cái.

Chương 891: Đại Lễ – Thích Khách (2)

Vì vậy, hắn chỉ có thể chọn một cái giếng, sau đó đổ một lượng lớn linh tuyến thủy vào, ảnh hưởng đến nước ngầm ở khu vực xung quanh.

Đúng vậy, chính là xa xỉ và lãng phí như vậy.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, may mắn là hiện tại hắn có đủ linh tuyến thủy, cũng không sợ lãng phí.

Không chỉ doanh trại này, trong hầu phủ, các doanh trại khác, hắn cũng làm như vậy.

Thật lòng mà nói, làm như vậy có thể sẽ thay đổi chất lượng nước ngầm của toàn bộ Trọng Sơn Quan, nhưng hắn không quan tâm đến điều này.

Linh tuyến thủy chính là để người ta uống, cho binh sĩ uống cũng được, để bách tính uống cũng được, thực ra đều không sao cả, dù sao đây cũng không phải chuyện xấu.

Khoảng nửa canh giờ sau, Dương Chính Sơn lại đến doanh trại phía đông xem xét, cũng làm tương tự và ở lại nửa canh giờ, sau đó mới trở về thành.

Tuy nhiên, sau khi vào thành, hắn không về phủ ngay mà đến doanh trại trong thành, tìm một cái giếng nước để đổ linh tuyến thủy vào.

Cứ cách ba, bốn ngày, hắn lại dành hai giờ để đi một vòng như vậy, danh nghĩa là kiểm tra doanh trại và tình hình huấn

luyện, nhưng thực chất là để đổ linh tuyến thủy vào giếng nước.

Mọi người cũng đã quen với phong cách làm việc của hắn, nên không ai cảm thấy có vấn đề gì.

Khi Dương Chính Sơn về phủ, trời đã xế chiều, sắc trời đã tối, ánh hoàng hôn phía tây đang dần tan biến.

Đêm tháng năm ở Trọng Sơn Quan rất yên tĩnh, không có tiếng ồn ào của chợ, cũng không có tiếng ve kêu rả rích, làn gió ẩm áp nhẹ nhàng lướt qua những tán lá, mang theo hương thơm nhẹ nhẹ của cỏ cây, khiến đêm yên tĩnh càng thêm thoải mái và ẩm áp.

Bên ngoài hầu phủ, một lão giả tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch lão đảo bước tới, ngẩng đầu nhìn hầu phủ sang trọng, nhe răng cười lộ ra hai hàm răng vàng khè.

Ở không xa bên cạnh, Khấu Nhung trốn trong bóng tối ở góc tường, nói: “Đông Các đại nhân, ngài cẩn thận một chút, hộ vệ của hầu phủ rất cảnh giác!”

Lão giả trước mặt không phải ai khác, chính là Cổ Vân Kiếm.

Cổ Vân Kiếm hoàn toàn không để ý đến lời nhắc nhở của Khấu Nhung, thân hình nhẹ nhàng bay lên, nhảy lên nóc nhà của hầu phủ, đạp trên ngói và ngọn cây, như một con cú đêm, lướt qua bầu trời đầy sao, thẳng tiến vào sâu trong hầu phủ.

...

Trong phòng ngủ không có bóng dáng của Dương Chính Sơn, hắn đã vào không gian linh tuyến để trồng trọt.

Hơn mười ngày trôi qua, không gian linh tuyến vẫn như cũ, ở giữa hoa cỏ tươi tốt, cây cối thành rừng, xung quanh vẫn là

đất đen trọc lóc, nhưng trên sườn núi đã xuất hiện một căn nhà nhỏ kiểu nông thôn khá giống thật.

Lúc này, Dương Chính Sơn đang bận rộn nấu rượu, đúng vậy, chính là bận rộn nấu rượu.

Rượu Bách Thảo, rượu Đào Hoa, rượu Hạnh Hoa, còn có các loại rượu trái cây khác, hẩn đồ đầy cao lương, dược liệu, trái cây và hoa vào từng chiếc vại lớn, sau đó chuyển đến nhà gỗ mới dựng.

Lần này, hẩn không đào hầm, trước đây đào hầm là để tiết kiệm diện tích, bây giờ hẩn hoàn toàn không cần thiết phải đào hầm nữa, dù sao hiện tại không gian trong nội phủ lớn, không cần phải tiết kiệm như trước đây.

Mặc dù đất đai xung quanh vẫn trọc lóc, nhưng Dương Chính Sơn đã gieo đầy hạt giống, tiếp theo chỉ cần đợi hạt giống nảy mầm và phát triển, cũng không cần hẩn phải làm gì thêm.

Bận rộn một lúc, vừa khi Dương Chính Sơn định đi xem cây trà có thể hái được hay chưa, thì trong tai đột nhiên nghe thấy tiếng động nhỏ.

Mặc dù hẩn đang ở trong không gian, nhưng cảm giác của hẩn đối với bên ngoài không bị ngăn cách.

Mọi âm thanh bên ngoài, hẩn vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Dương Chính Sơn hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó nhúu mày lại.

Có người dám lên vào hậu phủ?

Không muốn sống nữa sao?

Hay là nghĩ rằng hẩn không còn cầm nổi súng nữa!

...

Trăng non như lưỡi câu, sao sáng lấp lánh, ánh nến chập chờn khó chống lại màn đêm bao phủ.

Khinh công của Cổ Vân Kiếm rất cao, hần nhẹ nhàng nhảy một cái đã hơn mười trượng, thân pháp như ma quỷ, khiến người ta khó phát hiện.

Tuy nhiên, hần vẫn coi thường hộ vệ của hầu phủ. Khi hần vượt qua tiền viện, sắp sửa vượt qua cửa Nội Nghi, đột nhiên có tiếng quát lạnh lùng vang lên.

“Ai đó!”

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trên mái nhà của cửa Nội Nghi.

Ngô Triển nheo mắt, nhìn chằm chằm lão giả lôi thôi trước mặt.

Đêm nay chính là ca trực của hần. Thật lòng mà nói, nhiều năm nay, chưa từng có ai xông vào phủ đệ của Dương gia, hộ vệ trong phủ ít nhiều cũng có chút lơ là.

Tuy nhiên, còn có một lý do khác, đó là trong số người hầu của Dương gia có không ít võ giả tai thính mắt tinh, muốn lặng lẽ vào Dương gia, gần như là không thể.

Khinh công của Cổ Vân Kiếm rất lợi hại, nhưng dù sao hần cũng không biết bay.

Chỉ cần hần không biết bay, chỉ cần hần cần điểm tựa, thì nhất định sẽ gây ra một chút tiếng động.

Một chút tiếng động này rất khó thoát khỏi tai của mọi người trong Dương gia.

Thính lực của Dương Chính Sơn vượt xa người thường, thính lực của hộ vệ và người hầu được linh tuyền thủy bồi dưỡng nhiều năm cũng vượt xa người thường.

Thính lực của Ngô Triền tất nhiên không cần phải nói, mặc dù không bằng Dương Chính Sơn hiện tại, nhưng tuyệt đối có thể sánh ngang với Dương Chính Sơn năm, sáu năm trước.

Nhìn chương ngại vật đột nhiên xuất hiện, Cổ Vân Kiếm không hề kinh ngạc, ngược lại còn nhe răng cười: “Tiểu huynh đệ, gặp chuyện đừng vội thò đầu ra, nếu không sẽ chết rất thảm đấy!”

Lời vừa dứt, một lưỡi kiếm trắng như tuyết đột nhiên lóe lên.

Đồng tử trong mắt Ngô Triền co rút mạnh, hai chân gần như theo bản năng đạp mạnh lên ngói, ngay sau đó cả người bay về phía sau.

Phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng vẫn chậm hơn một chút so với lưỡi kiếm của Cổ Vân Kiếm.

Kiếm quang lướt qua, một giọt máu tươi từ ngực hắn bắn ra.

Tuy nhiên, trên mặt Cổ Vân Kiếm lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhát kiếm này lại không thành công?

Mặc dù đã làm bị thương Ngô Triền, nhưng chỉ là rách vỡ da thịt của Ngô Triền mà thôi.

Ngô Triền nặng nề ngã xuống con đường lát đá xanh trong cửa Nội Nghi, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn Cổ Vân Kiếm.

Chỉ một chiêu đã suýt nữa giết chết hắn!

Thực lực như vậy, tuyệt đối không phải là Hậu Thiên tầng chín, ít nhất cũng là cảnh giới Bán Bộ Tiên Thiên.

Hiện tại hắn có tu vi Hậu Thiên tầng tám, mặc dù khoảng cách đến Hậu Thiên tầng chín còn rất xa, nhưng hắn tự tin có thể chiến đấu với võ giả Hậu Thiên tầng chín hàng chục hiệp.

Rõ ràng, đối mặt với Cổ Vân Kiếm, hắn không có cơ hội chiến đấu hàng chục hiệp.

Ngô Triền ngã xuống khiến các hộ vệ khác chú ý.

“Có thích khách xâm nhập!”

Alô, alô, alô...

Rất nhanh, trong hầu phủ vang lên tiếng ồn ào, một lượng lớn hộ vệ bắt đầu lao về phía cửa Nội Nghi.

Chỉ trong chốc lát, cửa Nội Nghi đã bị vây kín.

Thấy vậy, sắc mặt Cổ Vân Kiếm không khỏi có chút âm trầm.

Hắn đã dự liệu trước rằng sẽ bị hộ vệ của hầu phủ bao vây, nhưng đó là sau khi gặp được Dương Chính Sơn.

Nhưng hiện tại, hắn còn chưa vào được hậu viện của hầu phủ, đã bị hộ vệ của hầu phủ bao vây.

Nghĩ đến lời nhắc nhở của Khâu Nhung vừa rồi, Cổ Vân Kiếm chỉ cảm thấy mặt mình đau rát.

Ngô Triền từ dưới đất đứng dậy, nhìn vết máu nhuộm đỏ trước ngực.

“Ngươi không sao chứ!” Đinh Thu hỏi trầm giọng.

Đinh Thu vốn đang ngủ trong viện của mình, nghe thấy tiếng alô, vội vàng chạy đến, thấy trước ngực Ngô Triền một mảng đỏ tươi, có chút lo lắng.

“Không sao! Chỉ là vết thương nhẹ, thực lực của người này cực mạnh, có thể là cường giả Bán Bộ Tiên Thiên!” Ngô Triền nói.

Đinh Thu nghe vậy, thần sắc ngưng trọng.

Bán Bộ Tiên Thiên sao!

Toàn bộ hầu phủ, không đúng, nên nói là toàn bộ Trọng Sơn Quan chỉ có Dương Chính Sơn có thể ứng phó.

Nếu đề binh sĩ vây bắt, thương vong có thể sẽ khó lường.

Lúc này, tiếng alô trong hầu phủ đã thu hút sự chú ý của binh sĩ tuần tra trong thành, một lượng lớn binh sĩ đang hội tụ về phía hầu phủ.

Đùa kiêu gì vậy!

Hầu phủ bị thích khách tấn công, đây chính là sự vô năng của toàn bộ Trần Tiêu Doanh.

Bắc thành là trọng địa của các cơ quan chính phủ, cư trú phần lớn là quan lại và binh sĩ, còn Trần Tiêu Doanh phụ trách canh gác.

Ngoài Trần Tiêu Doanh, bên cạnh hầu phủ chính là doanh trại của thân vệ dưới trướng Dương Chính Sơn.

Alô, alô, alô...

Cửa hông của hầu phủ bị gõ vang.

“Thân vệ doanh tọa doanh quan La Kiện Tùng đến bảo vệ hầu phủ!” La Kiện Tùng đứng ngoài cửa hô lớn.

Tiếng kéo kẹt vang lên, cửa hông của hầu phủ mở ra một khe hở, hộ vệ sau cánh cửa liếc nhìn La Kiện Tùng và một đám thân vệ, sau đó mới mở toang cánh cửa gỗ dày nặng.

La Kiện Tùng mặc một bộ trang phục màu đen, tay nắm chặt chuôi đao bên hông, dẫn theo một đám thân vệ tiến vào hầu phủ.

“Thích khách ở đâu?”

“Nội Nghi Môn!” Hộ vệ của hầu phủ đáp lại.

La Kiện Tùng khẽ gật đầu, chạy nhanh về phía Nội Nghi Môn.

Cổ Vân Kiếm nhìn thấy hộ vệ và binh sĩ ngày càng tụ tập đông hơn, sắc mặt có chút khó coi, nhưng hắn không bỏ chạy, mà lạnh lùng nhìn xung quanh.

Hắn đang đợi Dương Chính Sơn.

Mục đích hắn đến đây đêm nay chính là để gặp Dương Chính Sơn.

Nếu chỉ có một mình Ngô Triền phát hiện ra hắn, hắn sẽ không do dự mà giết chết, nhưng hiện tại hắn đã bị bao vây, nên cũng không cần thiết phải che giấu tung tích nữa.

Chương 892: Đã chết rồi thì đừng nói nhảm nữa! (1)

Khi La Kiện Tùng đến trước cửa Nội Nghi Môn, nhìn thấy Cổ Vân Kiếm đứng trên mái hiên, toàn thân run lên bần bật.

“Cổ Vân Kiếm!”

Hắn kinh hô một tiếng.

Cổ Vân Kiếm nghe tiếng nhìn lại, cũng thấy hắn, trong mắt đầy vẻ chế giễu.

La Kiện Tùng cảm nhận được ánh mắt của ông ta, toàn thân như rơi vào hầm băng, run rẩy nhẹ.

Mục đích của Cổ Vân Kiếm khi đến đây, hắn không cần nghĩ cũng đoán được.

Ngoại trừ giết hắn, không có lý do gì khác có thể khiến Cổ Vân Kiếm xuất hiện ở đây.

Nghĩ đến đây, trái tim của La Kiện Tùng như treo ngược lên.

Tuy nhiên, Cổ Vân Kiếm không ra tay với hắn, chỉ đứng chấp tay sau lưng, thần sắc thản nhiên nhìn vào sâu trong hầu phủ.

Lúc này, hầu phủ sáng trưng, các ngọn nến đều đã thắp lên, mọi người trong Dương gia và các gia nhân đều bị tiếng hét và tiếng ồn bất ngờ đánh thức.

Từng ngọn đuốc được thắp sáng, che khuất cả trăng non và sao trời trong màn đêm.

Dương Chính Sơn mở cửa, nhảy một bước, đến nóc nhà trong Nội Nghi Môn.

Hậu viện của Tổng Binh phủ không chỉ đơn giản là một hậu viện, mà là một phủ đệ rất lớn.

Cửa chính của Tổng Binh phủ mở về hướng bắc, đối diện là cửa thành bắc của Trùng Sơn Quan, còn cửa chính của phủ đệ mở về hướng nam.

Vào cửa chính, trước tiên là nghi môn của tiền viện, vào nghi môn là tiền viện của phủ đệ, đi qua chính đường của tiền viện là Nội Nghi Môn, bên trong Nội Nghi Môn là chính viện, còn phòng ngủ của Dương Chính Sơn ở phía sau chính đường.

Đứng trên nóc chính đường, cách Nội Nghi Môn khoảng mười trượng, Dương Chính Sơn liếc mắt một cái đã nhìn thấy Cổ Vân Kiếm.

Một lão già lồi thoi!

“Cổ Vân Kiếm!”

Hắn vừa rồi cũng nghe thấy tiếng kinh hô của La Kiện Tùng.

“Hồi hầu gia, Cổ Vân Kiếm là đường chủ hình đường của Tinh Nguyệt Môn, được xưng là đệ nhất dưới tiên thiên ở vùng hải vực Đông Nam!” Lý Thành Quốc không biết từ lúc nào đã đến trước cửa chính đường, nghe thấy Dương Chính Sơn trên đó hỏi, đáp lại.

Lý Thành Quốc cũng như La Kiện Tùng, khi thấy Cổ Vân Kiếm đều bị dọa cho sợ một trận, nhưng Lý Thành Quốc không kinh hô thành tiếng, nên không ai chú ý đến ông ta.

“Tinh Nguyệt Môn!” Dương Chính Sơn khẽ gật đầu.

Hắn đã dám thu lưu La Kiện Tùng và những người khác, đương nhiên cũng đã dự liệu đến việc Tinh Nguyệt Môn sẽ tìm

đến.

“Lão hủ báii kiến~~”

Cổ Vân Kiếm thấy nhân vật chính đã xuất hiện, còn định tiên lễ hậu binh, lười biếng chấp tay hành lễ, rồi mới định nói chuyện với Dương Chính Sơn.

Ông ta đột nhập hầu phủ vào ban đêm không sai, nhưng ông ta không muốn làm gì Dương Chính Sơn, chỉ muốn Dương Chính Sơn giao La Kiện Tùng và những người khác ra.

Đáng tiếc, Dương Chính Sơn căn bản không có tâm trạng nói nhảm với ông ta.

“Không cần nói nhiều, đã đến rồi thì đừng đi nữa!”

Lời vừa dứt, thân hình Dương Chính Sơn đột nhiên nhảy lên, khí thế trên người bùng nổ dữ dội.

Sát ý mãnh liệt hòa lẫn với uy thế khủng khiếp, như mây đen cuộn cuộn bao phủ trên đầu mọi người.

Tiếng sấm ầm ầm, một luồng thanh quang nhạt lóe lên dưới chân Dương Chính Sơn rồi biến mất.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn như tia sét bắn về phía Cổ Vân Kiếm.

Sắc mặt Cổ Vân Kiếm thay đổi, thân hình hơi cồng đột nhiên xoay tròn, trường kiếm vung ra, nghênh đón.

Kiếm phong sắc bén, dưới ánh lửa xung quanh, như nhuộm một màu đỏ rực.

Dương Chính Sơn nhìn mũi kiếm đâm tới, trong mắt không gợn sóng, cũng không có ý định ngăn cản.

Đoản thương trong tay hắn đâm thẳng vào ngực Cổ Vân Kiếm, đồng thời mũi kiếm sắc bén cũng rơi vào ngực hắn.

Hắn ra ngoài vội vàng, không mang theo Huyền Thiết Thương, nhưng trong không gian có rất nhiều đoản thương.

Mà cách đánh không né tránh, như muốn lưỡng bại câu thương này khiến Cổ Vân Kiếm kinh hãi vô cùng.

Ta không kịp đỡ thương của ngươi, nhưng tại sao ngươi lại không đỡ kiếm của ta?

Cổ Vân Kiếm rất khó hiểu!

Nhưng rất nhanh, ông ta đã hiểu.

Khi mũi kiếm sắp rơi vào ngực, một luồng thanh quang nháy nhòa lóe lên, mũi kiếm sắc bén đột nhiên lệch đi, như thể có một lực lượng vô hình nào đó đẩy mũi kiếm ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, luồng sức mạnh vô hình đó chính là tiên thiên chân khí.

Ngự khí thành binh, ngự khí thành giáp, đều là ứng dụng của tiên thiên chân khí.

Tiên thiên chân khí là một loại năng lượng, có thể thay đổi hình dạng và chuyển đổi thực ảo theo ý chí của con người.

Thay đổi hình dạng thì không cần nói nhiều, là tròn hay dẹt đều chỉ trong một ý nghĩ.

Còn việc chuyển đổi thực ảo cũng không được coi là thần bí, giống như sự chuyển đổi giữa hơi nước, nước và băng. Khi tiên thiên chân khí loãng, nó là một loại khí, nhưng khi tiên thiên chân khí dày đặc đến một mức độ nhất định, nó sẽ như thực chất, có thể hóa thành binh giáp.

Việc sử dụng tiên thiên chân khí cũng không được coi là tuyệt chiêu, trong Át Mộc Trường Xuân Công cũng có nhiều phương pháp sử dụng tiên thiên chân khí.

Dương Chính Sơn đã nghiên cứu không ít trong những ngày này.

Hiện tại hắn vẫn chưa thể ngự khí thành giáp, vì tiên thiên chân khí của hắn chưa đủ dày đặc.

Nhưng việc tạo ra một luồng tiên thiên chân khí để đẩy lệch mũi kiếm của Cổ Vân Kiếm đối với hắn vẫn còn rất dễ dàng.

Dương Chính Sơn đã đẩy lệch được mũi kiếm của Cổ Vân Kiếm, nhưng Cổ Vân Kiếm lại không đỡ được mũi thương của Dương Chính Sơn.

Mũi thương lóe lên ánh lạnh đâm vào ngực Cổ Vân Kiếm, Cổ Vân Kiếm kinh hãi cúi đầu, nhìn máu tươi chảy ra theo mũi thương.

“Tiên thiên chân khí!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn thờ ơ, nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát hiện ra lão giả lồi thoi trước mặt này cũng là một tiên thiên võ giả.

Không sai, Cổ Vân Kiếm chính là một tiên thiên võ giả.

Chương 893: Đã chết rồi thì đừng nói nhảm nữa! (2)

Nhưng tiên thiên chân khí của Cổ Vân Kiếm lại mỏng manh hơn hẳn rất nhiều.

Luồng tiên thiên chân khí yếu ớt đó trước mặt Dương Chính Sơn, giống như một bát nước và một thùng nước vậy.

Tiêu chuẩn để đo lường thực lực của tiên thiên võ giả là gì?

Lượng, chất, đặc tính, kỹ năng sử dụng và sự linh ngộ về tiên thiên cảnh.

Lượng chính là số lượng tiên thiên chân khí, đây là tiêu chuẩn quan trọng nhất để đo lường thực lực của người mới bước vào tiên thiên cảnh.

Chất chỉ cường độ của tiên thiên chân khí, hiểu đơn giản là khi tiên thiên chân khí sâu dày đến một mức độ nhất định, sẽ xuất hiện biến hóa về chất, một chiêu một thức đều mang theo tiên thiên chân khí như thực chất.

Khi tiên thiên tu vi ổn định, tiên thiên chân khí tích lũy đến một mức độ nhất định, tiêu chuẩn để đo lường thực lực của tiên thiên võ giả sẽ trở thành cường độ của tiên thiên chân khí.

Còn về đặc tính, mỗi loại tiên thiên chân khí đều có những đặc tính khác nhau, làm thế nào để phát huy tối đa đặc tính của tiên thiên chân khí cũng trở thành một trong những tiêu chuẩn để đo lường thực lực của tiên thiên võ giả.

Kỹ năng sử dụng thì không cần nói nhiều, việc sử dụng tiên thiên chân khí là một việc cần liên tục luyện tập và đáng để

nguyên cứu sâu, luyện đến mức thuần thực chỉ là cơ bản, biến hóa tùy ý, đạt đến cảnh giới nhập vi mới là trình độ cao hơn của việc sử dụng tiên thiên chân khí.

Còn sự lĩnh ngộ về tiên thiên cảnh chính là nâng cao cảnh giới, cũng có thể hiểu là nâng cao tâm cảnh.

Sau khi tu vi đạt đến tiên thiên cảnh, phương pháp tu luyện sẽ hoàn toàn khác.

Bất kể là Đoán Thể cảnh hay Hậu Thiên cảnh, kỳ thực căn bản đều là thể chất.

Nhưng tiên thiên cảnh thì không giống, tiên thiên cảnh căn bản là sự lĩnh ngộ về võ đạo.

Do đó tiên thiên cảnh lại được chia thành năm cấp độ khác nhau: Nhập môn, ngự khí, huyền cơ, nhập vi và nhập đạo.

Nhập môn thì không cần nói nhiều, ngự khí chính là sự biến đổi từ lượng sang chất của tiên thiên chân khí, có thể ngự khí thành binh, ngự khí thành giáp.

Còn huyền cơ chỉ là ngộ tiên thiên chi huyền cơ, tức là đặc tính của tiên thiên chân khí.

Nhập vi chính là sự kiểm soát đối với tiên thiên chân khí.

Nhập đạo chính là sự lĩnh ngộ về võ đạo.

Nhập môn và ngự khí có thứ tự trước sau, nhưng ba cấp độ huyền cơ, nhập vi và nhập đạo thì không có thứ tự trước sau. Bạn có thể trước tiên luyện kỹ năng sử dụng tiên thiên chân khí đến cảnh giới nhập vi, cũng có thể trước tiên lĩnh ngộ đặc tính của tiên thiên chân khí, đương nhiên cũng có thể không quan tâm đến kỹ năng và đặc tính gì, trực tiếp lĩnh ngộ huyền bí của võ đạo, thẳng tiến đến cảnh giới võ đạo cao hơn.

Tuy nhiên, thông thường thì nhập đạo là khó nhất, lĩnh ngộ tiên thiên huyền cơ và nhập vi chi cảnh có tác dụng hỗ trợ rất

lớn đối với việc lĩnh ngộ huyền bí của võ đạo.

Đương nhiên, những điều này đối với Dương Chính Sơn hiện tại vẫn còn rất xa vời, hắn hiện tại chỉ đang ở giai đoạn nhập môn mà thôi.

Chỉ là nhập môn của hắn sâu hơn nhập môn của Cổ Vân Kiếm rất nhiều.

Cổ Vân Kiếm đã đột phá đến tiên thiên cảnh hơn một năm, đến bây giờ vẫn chưa ổn định cảnh giới, càng không nói đến việc tích lũy tiên thiên chân khí.

Còn Dương Chính Sơn vừa mới đột phá đến tiên thiên cảnh đã có thể điều khiển tiên thiên chân khí một cách thuần thục, điều này không còn nghi ngờ gì nữa, mạnh hơn Cổ Vân Kiếm rất nhiều.

Cổ Vân Kiếm ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Dương Chính Sơn.

“Muốn chạy?” Dương Chính Sơn thản nhiên nói.

Ngay sau đó!

Hắn nâng cao đoản thương trong tay, phập một tiếng, mũi thương dài bốn tấc hoàn toàn đâm vào lồng ngực của Cổ Vân Kiếm, xuyên thủng trái tim của Cổ Vân Kiếm.

“Ngươi là~~”

Cổ Vân Kiếm còn muốn nói gì đó.

“Đã chết rồi thì đừng nói nhảm nữa!” Dương Chính Sơn biết Cổ Vân Kiếm muốn nói gì, chẳng qua là muốn nói ông ta là tiên thiên võ giả.

Nhưng Dương Chính Sơn hiện tại còn không muốn bại lộ tu vi của mình, không phải hắn muốn giả heo ăn thịt hổ, mà là tiên thiên võ giả cũng có rất nhiều quy tắc và hạn chế.

Tại sao trên triều đình không có tiên thiên võ giả làm quan?
Chẳng lẽ tiên thiên võ giả đều đam bạc danh lợi sao?

Rõ ràng không phải!

Dưới hoàng quyền, tiên thiên võ giả cũng phải thu liễm mũi nhọn.

Một cường giả có vũ lực cường đại nếu lại nắm giữ quyền lực đủ lớn, thì người ngồi trên ngai vàng e rằng rất khó ngủ yên.

Do đó tiên thiên võ giả không vào triều đình cũng trở thành một sự ngầm hiểu giữa hoàng quyền và tiên thiên võ giả.

Đương nhiên điều này cũng không phải tuyệt đối, chỉ là nói phần lớn tiên thiên võ giả sau khi đột phá đến tiên thiên cảnh sẽ lựa chọn từ quan, một là không muốn để hoàng đế nghi kỵ mình, hai là vừa mới đột phá tiên thiên cảnh, cũng cần một khoảng thời gian để thanh tu ổn định tu vi.

Dương Chính Sơn vừa mới được thăng làm tổng binh, vừa mới được phong hầu, còn chưa có ý định từ quan.

Vì vậy hiện tại hắn còn không muốn bại lộ tu vi của mình.

Hắn sợ dĩ gấp gấp giết chết Cổ Vân Kiếm như vậy, cũng là không muốn dây dưa với ông ta quá lâu.

Hắn ra tay càng lâu, nguy cơ bại lộ tu vi càng lớn, một chiêu giết chết, là thích hợp nhất.

Hơn nữa trước đó Lý Thành Quốc đã nói Cổ Vân Kiếm là đệ nhất dưới tiên thiên, điều này cho thấy tin tức Cổ Vân Kiếm đột phá đến tiên thiên cảnh vẫn chưa được truyền ra ngoài, hoặc là nói vẫn chưa được truyền đến Trùng Sơn trấn bên này.

Dù sao cũng không cần biết là gì, hắn đều sẽ cố gắng tránh việc bại lộ tu vi.

Đương nhiên, nếu như bại lộ, hắn cũng không sợ, cùng lắm thì từ quan vào kinh, sau này sẽ ở lại hầu phủ trong kinh thành dưỡng lão. Khi nào có hứng thì dẫn theo Úc Thanh Y đi xem non sông tươi đẹp của Đại Vinh, khi nào không có hứng thì đi câu cá, đánh cờ, trải nghiệm cuộc sống của người già.

Chỉ cần hắn không tạo phản, bất kể là Thừa Bình Đế hay Thái Tử, đều sẽ không nhắm vào hắn.

Những điều này Dương Chính Sơn đã nghĩ kỹ từ lâu, vì vậy hắn mới quyết đoán giết Cổ Vân Kiếm như vậy.

Nhìn thi thể của Cổ Vân Kiếm rơi xuống mặt đất bằng đá xanh, Dương Chính Sơn thản nhiên nói: “Đem thi thể vứt ra bãi tha ma đi!”

Bãi tha ma chính là dưới chân ngọn núi ở phía đông Trùng Sơn Quan.

Nơi đó chôn cất rất nhiều binh sĩ của Trùng Sơn trấn, cũng có binh sĩ của Đằng Long Vệ, đương nhiên nhiều hơn cả là những cô hồn dã quỷ không tên không tuổi.

Có mộ có bia, chứng tỏ là vì Đại Vinh, vì Trùng Sơn trấn mà chết.

Những bộ xương khô không có mộ bia, đó chính là kẻ địch trước đây của Đại Vinh.

“Dạ!” Đinh Thu bước lên một bước, đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, xoay người đi về phía phòng ngủ.

“Đã khuya rồi, mọi người đi nghỉ đi, La Kiện Tùng, ngươi đi nói với các binh sĩ bên ngoài, bảo họ mọi chuyện đều ổn, không cần hoảng sợ!”

Nói xong, bóng dáng hắn đã biến mất trong màn đêm tối tăm.

La Kiện Tùng ngậy ngẩn nhìn bóng lưng của Dương Chính Sơn, cho đến khi bóng lưng biến mất, hắn mới phản ứng lại.

“Hạ quan tuân lệnh!”

Chết rồi!

Cổ Vân Kiếm cứ thế chết rồi?

La Kiện Tùng có chút không thể tin được nhìn thi thể của Cổ Vân Kiếm.

Người khác không hiểu rõ thực lực của Cổ Vân Kiếm, nhưng hắn thì hiểu rất rõ.

Đừng nhìn Cổ Vân Kiếm đã gần bảy mươi tuổi, nhưng thực lực của ông ta vẫn rất mạnh mẽ, ở tông đàn của Tinh Nguyệt Môn vẫn là cao thủ hàng đầu.

Mặc dù không ai có thể tránh khỏi tuổi già sức yếu, nhưng một số bảo dược và linh quả lại có thể bù đắp cho sự suy giảm sức mạnh do tuổi già mang lại, chỉ là cái giá phải trả rất lớn, rất ít người có thể chịu đựng được.

La Kiện Tùng không biết Cổ Vân Kiếm đã là tiên thiên võ giả, nhưng hắn hiểu rõ thực lực trước đây của Cổ Vân Kiếm.

Chính vì hiểu rõ, hắn mới cảm thấy không thể tin được.

Cổ Vân Kiếm được xưng là đệ nhất dưới tiên thiên không phải là hư danh, nhưng ông ta lại bị Dương Chính Sơn giết chết chỉ trong một chiêu!

La Kiện Tùng hít sâu một hơi.

“Hầu gia mới thực sự là đệ nhất dưới tiên thiên!”

Hắn trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này hắn không hề nghi ngờ Dương Chính Sơn đã là tiên thiên võ giả.

Hắn chỉ kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Dương Chính Sơn.

Ngay cả hắn cũng không nghi ngờ, càng không nói đến những người khác.

Thậm chí trong mắt Đinh Thu, Ngô Triền và những người khác, việc Dương Chính Sơn giết chết Cổ Vân Kiếm chỉ trong một chiêu là điều đương nhiên.

Chương 894: Ta đã trách lầm hắn, đáng tiếc hắn đã chết rồi (1)

Đêm tối sâu thẳm, Tĩnh An Hầu phủ đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Nhưng trong Trọng Sơn quan vẫn chưa yên tĩnh trở lại.

Dương Chính Sơn đã về phòng nghỉ ngơi, nhưng La Kiện Tùng và những người khác vẫn chưa đi nghỉ, Cổ Vân Kiềm chắc chắn không đến một mình, trong thành chắc chắn vẫn còn người của Tinh Nguyệt Môn.

Tháng này, người phụ trách phòng thủ Trọng Sơn quan là Trần Tiêu doanh tiền doanh. Sau khi biết Hầu phủ có thích khách xâm nhập, Trần Tiêu doanh du kích tướng quân Lạc Phi Vũ và tọa doanh quan Dương Thừa Húc lập tức dẫn theo các tướng sĩ triển khai truy bắt.

La Kiện Tùng và Lý Thành Quốc cũng tham gia truy bắt, dù sao thì người xâm nhập Hầu phủ cũng là người của Tinh Nguyệt Môn, ở đây không ai hiểu Tinh Nguyệt Môn hơn bọn họ.

Khu vực bọn họ chủ yếu truy bắt là khu thành phía bắc, vì sau khi trời tối, cổng thành giữa khu phía nam và phía bắc sẽ đóng lại, trừ khi có lệnh của tổng binh phủ, nếu không sẽ không ai được mở cổng thành. Ngay cả quan viên của tuần phủ nha môn và tổng đốc thái giám, các tướng sĩ của Trần Tiêu doanh cũng không nhận lệnh.

Còn về việc Cổ Vân Kiếm và Khấu Nhung vào khu phía bắc như thế nào, thực ra cũng không khó.

Vào ban đêm, người bình thường muốn vào khu phía bắc gần như là không thể, nhưng đối với cao thủ Võ Đạo thì lại rất dễ, vì bọn họ có thể leo qua tường thành.

Mặc dù trên tường thành có binh sĩ canh gác và tuần tra, nhưng tu vi của các binh sĩ đều tương đối thấp, bọn họ muốn lặng lẽ xâm nhập vào khu phía bắc từ xung quanh binh sĩ cũng không phải là việc khó.

Ngoài doanh trại thì trong khu thành phía bắc là các nha môn và phủ đệ của quan viên, không có dân thường, nên việc truy bắt cũng tương đối dễ dàng.

Rất nhanh, trong khu thành phía bắc đã xuất hiện một số hỗn loạn, mấy người mặc trang phục bó sát màu đen đã bị các tướng sĩ bắt giữ.

Tuy nhiên, chỉ có mấy người này, các tướng sĩ bận rộn suốt một đêm, gần như lật tung cả khu thành phía bắc, ngay cả phủ đệ của Bàng Đường và Lý Minh Trung cũng bị lục soát một lượt, nhưng cũng không có thêm bất kỳ thu hoạch nào.

...

Sáng sớm hôm sau.

Dương Chính Sơn dậy rất sớm, thực ra là hắn không ngủ cả đêm, vẫn luôn ở trong Linh Tuyền không gian chăm sóc dược thảo và trà thụ.

Nhưng cho dù cả đêm không ngủ, hắn vẫn rất tỉnh táo.

Sau khi tu vi đạt tới Tiên Thiên cảnh, hắn phát hiện tinh thần của mình luôn ở trong trạng thái cực kỳ hoạt bát, trước đây hắn cũng có thể thức ba đến năm ngày, nhưng cảm giác mệt mỏi là không thể tránh khỏi, nhưng bây giờ hắn đã nắm

ngày không ngủ, cả cơ thể lẫn tinh thần đều không có chút cảm giác mệt mỏi nào.

Điều này không có nghĩa là hắn không cần ngủ, chỉ là nói lên rằng cơ thể và tinh thần của hắn đều tràn đầy sức sống, cho dù không ngủ trong thời gian dài cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến hắn.

Đương nhiên, ngủ đối với hắn vẫn là cách nghỉ ngơi tốt nhất, nên võ giả Tiên Thiên vẫn cần ngủ.

Khi Dương Chính Sơn mặc quần áo đi ra khỏi phòng, Tống bà bà đã dẫn theo mấy tiểu nha hoàn đợi ở phòng ngoài rồi.

“Hầu gia!” Tống bà bà và mấy tiểu nha hoàn thấy Dương Chính Sơn đi ra, vội vàng hành lễ.

Dương Chính Sơn gật đầu, đi lên rửa mặt, hỏi: “Minh Chiêu vẫn đang ngủ sao?”

“Vâng, tiểu công tử ngủ rất ngon!” Tống bà bà mỉm cười đầy từ ái nói.

Dương Chính Sơn lau mặt, nói: “Một lát nữa bảo nó dậy ăn sáng, đừng để chậm trễ giờ đến học đường.”

“Hầu gia yên tâm, lão nô sẽ không để tiểu thiếu gia ngủ nướng đâu!” Tống bà bà cười nói.

Nếu hỏi ở trong nhà người chiều chuộng Minh Chiêu nhất là ai, không phải Dương Chính Sơn, cũng không phải Úc Thanh Y, mà là Tống bà bà.

Dương Chính Sơn chiều chuộng hài tử là có giới hạn, có thể chơi đùa, nhưng không thể chậm trễ việc học và tu luyện.

Còn Úc Thanh Y mặc dù thương yêu hài tử, nhưng nàng lại nghiêm khắc với Minh Chiêu hơn cả Dương Chính Sơn.

So sánh với hai người bạn họ, Tống bà bà chiều chuộng Minh Chiêu là nói gì nghe nấy, giống như coi Minh Chiêu là tiểu tử tông vậy.

May mà Tống bà bà cũng hiểu tính khí của Dương Chính Sơn, biết rằng không thể đến học đường muộn, nên bà cũng sẽ không để Minh Chiêu ngủ nướng.

Dương Chính Sơn rửa mặt xong, bèn cầm súng ra ngoài sân luyện súng pháp.

Huyền thiết thương nặng nề vung lên, phát ra từng trận âm thanh xé gió, âm thanh này có thể nghe thấy ở khắp nơi trong phủ.

Rèn luyện buổi sáng đã trở thành thói quen của Dương gia, bất kể là người Dương gia hay là hạ nhân, đều sẽ dậy sớm tu luyện một canh giờ.

Vì vậy, mỗi buổi sáng, trong phủ đều sẽ nghe thấy âm thanh xé gió vang lên ở khắp nơi.

Dương Chính Sơn luyện xong súng pháp, lại luyện một lát kiếm pháp, đao pháp và Thiên Cơ thủ, gần như tu luyện xong một canh giờ mới dừng lại.

Với cảnh giới của hắn bây giờ, thực ra không cần tốn nhiều thời gian để luyện súng, hắn đã luyện mười mấy loại súng pháp đến mức lô hỏa thuần thanh từ lâu rồi.

Hàng ngày chỉ cần làm quen một chút, để bản thân không thấy lạ tay là được.

Còn hắn luyện súng, luyện kiếm, luyện đao, thực ra là luyện khả năng điều khiển tiên thiên chân khí, chứ không phải là những công pháp tầm thường như trước đây.

Kết thúc việc tu luyện, Dương Chính Sơn lại vào trong nhà ăn sáng cùng Minh Chiêu.

“Cha, khi nào mẫu thân về?”

Minh Chiêu mong ngóng Úc Thanh Y đến mức đợi dài cả cổ, ngày nào cũng hỏi hai đến ba lần, khiến Dương Chính Sơn cảm thấy tiểu tử này hơi phiền.

“Chắc là mấy ngày nữa thôi!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

“Mấy ngày nữa là mấy ngày?” Minh Chiêu không hài lòng, bữu môi nói.

Dương Chính Sơn nhìn nó với vẻ bất lực, nói: “Cha cũng không biết!”

Hắn đoán rằng Úc Thanh Y chắc đã khởi hành từ kinh đô rồi, nhưng cụ thể đi đến đâu thì hắn không biết.

Chương 895: Ta đã trách lầm hấn, đáng tiếc hấn đã chết rồi (2)

Minh Chiêu bữu môi, cúi đầu xúc cơm ăn.

Dương Chính Sơn cũng lười nói chuyện phiếm với nó, hài tử là như vậy, hấn đã quen rồi, Minh Chiêu chắc cũng quen với người cha có phần không đáng tin này của nó rồi.

Ăn sáng xong, Dương Chính Sơn thu dọn đơn giản một chút, chuẩn bị đến nha môn.

Trên danh nghĩa hấn là Tĩn An Hầu của Đại Vinh, Đô đốc khiêm sự của Đô đốc phủ, tổng binh của Trọng Sơn trấn, nhưng trên thực tế hấn chỉ là một người làm công cho triều đình.

Hàng ngày đi làm đúng giờ, có lúc còn phải làm thêm giờ, lương thấp cũng thôi đi, lại còn không có tiền làm thêm giờ.

Một con trâu ngựa chính hiệu!

Dương Chính Sơn đi ra khỏi Nội Nghi môn, La Kiện Tùng đã đợi ở ngoài cửa rồi.

“Thuộc hạ bái kiến Hầu gia!”

“Ừm, có chuyện gì không?” Dương Chính Sơn vừa đi về phía tổng binh phủ, vừa hỏi.

“Chuyện tối qua đã điều tra rõ rồi, lần này xâm nhập vào trong thành là người của Thiên Quyền Tinh đường thuộc Tinh Nguyệt Môn, từ hai tháng trước, tuần phong Khẩu Nhung của

Thiên Quyền Tinh đường đã dẫn theo mười mấy tên đạo tặc xâm nhập vào trong thành.”

“Cổ Vân Kiếm vào thành sáng hôm qua, tối qua hắn muốn tìm Hầu gia để đòi chúng thuộc hạ!” La Kiện Tùng nói.

Tối qua sau khi bọn họ bắt được người của Thiên Quyền Tinh đường, đã lập tức tiến hành thẩm vấn.

Đây đều là kết quả thẩm vấn được.

“Vậy là hắn không phải đến để giết ta?” Dương Chính Sơn nhíu mày hỏi.

“Không phải, hắn đến để giết chúng thuộc hạ!” La Kiện Tùng trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Vậy là ta trách làm hắn rồi, đáng tiếc là hắn đã chết rồi.”

“Đã bắt được hết người của Thiên Quyền Tinh đường chưa?”

“Chưa, mới chỉ bắt được mấy tên tiểu tốt xâm nhập vào khu phía bắc, hiện vẫn chưa tìm thấy tung tích của Khấu Nhung!” La Kiện Tùng trả lời.

Khấu Nhung là tuần phong của Thiên Quyền Tinh đường, giống như trước đây Tích Chính Phi ở trong Ngọc Hành Tinh đường, được coi là người đứng thứ tư trong Tinh đường.

Tuần phong là một chức vụ tương tự như thanh tra, chủ yếu phụ trách tuần tra xem đạo khách có vi phạm môn quy đường quy hay không, có tham ô tài sản công hay không.

La Kiện Tùng có quen biết Khấu Nhung, nhưng đáng tiếc là hắn tìm cả một đêm, cũng không tìm thấy bóng dáng của Khấu Nhung.

“Hầu gia, bây giờ cổng thành vẫn chưa mở, có cần phong thành để truy bắt không?” La Kiện Tùng thấp giọng hỏi.

Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một lát, rồi nói: “Thôi đi, bắt không được thì thôi, đừng để ý đến bọn chúng nữa!”

Phong thành để truy bắt, ảnh hưởng quá lớn, đặc biệt là bây giờ đang là lúc Trọng Sơn quan bận rộn nhất, nếu phong thành, chắc chắn sẽ làm chậm trễ rất nhiều việc, không cần thiết vì mấy tên tiểu tốt mà phải làm lớn chuyện như vậy, không đáng.

“Còn bên Tinh Nguyệt Môn thì sao?” Giọng của La Kiện Tùng càng thấp hơn.

Hết cách rồi, đây là rắc rối bọn họ gây ra, trong lòng hẳn có chút lo lắng Dương Chính Sơn sẽ giao bọn họ cho Tinh Nguyệt Môn.

Dương Chính Sơn đi vào thư phòng, ngồi sau bàn làm việc, không để ý nói: “Chuyện này người không cần lo, ta sẽ báo chuyện này lên triều đình, để triều đình xử lý.”

Hiệp lấy võ phạm luật, từ trước đến nay võ giả giang hồ đều không coi ai ra gì, đặc biệt là những thế lực giang hồ như Tinh Nguyệt Môn đặt tổng đường ở bên ngoài Đại Vinh, là loại dễ mất kiểm soát nhất.

Còn triều đình luôn giám sát những tông môn như Tinh Nguyệt Môn, tuyệt đối sẽ không để Tinh Nguyệt Môn hoành hành trong phạm vi của Đại Vinh.

Cổ Vân Kiếm đột nhập Hầu phủ vào ban đêm, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Dù sao thì Dương Chính Sơn cũng không bị bất kỳ tổn thương nào, ngược lại Cổ Vân Kiếm còn bị hấn giết chết.

Vì vậy, triều đình sẽ không vì chuyện này mà đối xử tàn nhẫn với Tinh Nguyệt Môn, cùng lắm là cảnh cáo một phen đối với Thất Tinh đường của Tinh Nguyệt Môn.

Còn ai sẽ đến cảnh cáo, là Hình bộ và Đại Lý tự.

Hình bộ có Trần Võ ti, phụ trách các vụ án liên quan đến tội phạm là võ giả.

Đại Lý tự có Võ Trục xứ, phụ trách giám sát các cuộc tranh đấu của các thế lực giang hồ và truy bắt những tên tội phạm là võ giả bị quan phủ truy nã.

Ngoài ra Mật Võ Vệ cũng sẽ giám sát các thế lực giang hồ.

Ba cơ quan này chính là cơ quan giám sát chủ yếu của triều đình đối với các thế lực giang hồ và võ giả giang hồ, cũng là cơ quan quan trọng để bù đắp cho khiếm khuyết về sức mạnh của quan phủ địa phương.

Dương Chính Sơn cũng không để ý lắm đến sự đối địch của Tinh Nguyệt Môn, nhưng báo chuyện này lên triều đình, để triều đình gây phiền phức cho Tinh Nguyệt Môn, hẳn cũng rất vui khi thấy điều này xảy ra.

Sau đó, Dương Chính Sơn viết một công văn, rồi để người đưa công văn đến kinh đô.

Chuyện như thế này không cần tấu trình, chỉ cần gửi một công văn cho Hình bộ là được, Hình bộ sẽ tự xử lý theo quy trình.

...

Ngày mùng tám tháng năm.

Úc Thanh Y đã trở về Trọng Sơn quan.

Khi đến kinh đô, bọn họ đi trên đường hết nửa tháng, nhưng khi trở về, Úc Thanh Y chỉ mất sáu ngày, có thể nói là

tâm như tên bắn về nhà.

Trong Hầu phủ, Dương Chính Sơn ngồi trong phòng khách cười ha ha nhìn Lâm Triền quỳ lạy mình.

“Ha ha, lúc nhỏ không thấy người khóc, không ngờ đã có gia đình sự nghiệp rồi, người lại khóc!” Dương Chính Sơn cười lớn nói.

Lâm Triền khóc rồi, khóc rất đau lòng.

“Là đệ tử không đủ trầm ổn!” Lâm Triền có chút xấu hổ, lau nước mắt trên mặt.

“Ha ha...” Dương Chính Sơn cười cười, lại thở dài một tiếng, nói: “Haiz, bây giờ người cũng coi như đã được như mong muốn, nên về báo tin mừng cho phụ thân người rồi!”

Nỗi khổ của Lâm Triền chỉ có mình hắn biết.

Mất cha mẹ từ nhỏ, lại luôn phải sống nhờ nhà người khác.

Chương 896: Ta đã trách lầm hắn, đáng tiếc hắn đã chết rồi (3)

Mặc dù mọi người Dương gia đều đối xử với hắn rất tốt, hắn cũng đã sớm coi Dương gia là nhà của mình rồi, nhưng sống nhờ nhà người khác vẫn là sống nhờ nhà người khác.

Hắn khóc không phải vì đau lòng, mà là vì hoàn thành di nguyện của phụ thân mà cảm thấy vui mừng, cũng là vì cảm kích Dương Chính Sơn.

Khi chưa gặp Dương Chính Sơn, hắn còn có thể kìm nén, nhưng sau khi gặp Dương Chính Sơn, hắn không thể kìm nén được sự kích động trong lòng nữa.

Mấy ngày trở về Trọng Sơn quan này, điều hắn nghĩ đến nhiều nhất không phải là niềm vui khi được ghi tên trên bảng vàng, cũng không phải là mong đợi đối với tương lai, mà là Dương gia thôn mười mấy năm trước.

Ngày nào hắn cũng nhớ lại cái ngày Dương Chính Sơn đưa hắn về Dương gia.

“Đệ tử bái tạ sư phụ!” Lâm Triền lại dập đầu ba cái, Trịnh thị cũng dập đầu theo.

Dương Chính Sơn bắt lực, chỉ có thể đi lên đỡ bọn họ dậy, nói: “Thôi được rồi, mau đứng dậy đi!”

Lâm Triền chỉnh đốn lại cảm xúc kích động của mình, nói: “Sư phụ, ngày mai đệ tử sẽ về An Ninh huyện!”

Mặc dù trên đường trở về Trọng Sơn quan, bọn họ có đi qua Tĩnh An phủ, nhưng hấn vẫn lựa chọn về Trọng Sơn quan trước.

“Ừm, đi đi.” Dương Chính Sơn không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ vào vai hấn.

Sau đó, Lâm Triển cáo từ trước, hai người bọn họ vừa mới trở về, vẫn phải về tiểu viện của mình thu dọn một chút.

Đợi bọn họ đi rồi, những người khác trong Dương gia cũng lần lượt rời đi, rất nhanh căn phòng khách vốn đông đúc đã chỉ còn lại mấy người.

Những người khác đều đi hết rồi, chỉ còn lại Vương Minh Triết.

“Tiểu tử ngươi có chuyện gì sao?” Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn hấn.

Vương Minh Triết bằng tuổi Dương Uyển Thanh, năm nay đều mười ba tuổi, nhưng tính cách của tiểu tử này khiến Dương Chính Sơn hơi đau đầu.

Tiểu tử này từ nhỏ đã lười, ngoài ngủ ra thì là ăn, hình như không hứng thú với những thứ khác.

Bây giờ tiểu tử này vẫn như vậy, nhìn vóc dáng này xem, gần như sắp bằng Vương thị rồi.

Ba đồ đệ, thì tiểu tử này lười nhất.

“Ồ, sư phụ, đệ tử cũng muốn đi theo sư huynh về An Ninh huyện xem thử!” Vương Minh Triết gãi đầu, nói với vẻ ngây ngô.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, hỏi: “Sao tự nhiên lại muốn về xem thử?”

“Đệ tử muốn thắp hương cho cha mẹ.” Vương Minh Triết nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, im lặng nhìn hắn.

Tiểu tử này sao lại có suy nghĩ như vậy?

Nếu nói Lâm Triễn và Vương Vân Kiều muốn về thắp hương cho cha mẹ, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều, nhưng tiểu tử này cũng muốn về thắp hương cho cha mẹ?

Khi hắn đến Dương gia mới chỉ mấy tháng tuổi, ngay cả hình dáng của cha mẹ hắn cũng không có chút ấn tượng nào, còn về tình cảm, chắc là không có nhiều.

Đương nhiên, Vương Minh Triết muốn về thắp hương cho cha mẹ, đây cũng là việc nên làm, Dương Chính Sơn không phải muốn ngăn cản, mà chỉ cảm thấy có chút không bình thường.

Điều này không phù hợp với tính cách của Vương Minh Triết, với tính cách lười biếng của hắn, hắn nên mong muốn hàng ngày đều trốn trong tiểu viện không ra ngoài, bây giờ hắn lại muốn ra ngoài, còn muốn đến An Ninh huyện, điều này rõ ràng là không hợp lý.

Tiểu tử này chắc không phải muốn ra ngoài để lười biếng chứ!

Ở Dương gia, Vương Minh Triết muốn lười biếng cũng không dễ, mặc dù Dương Chính Sơn sẽ không để ý đến hắn, nhưng khi Dương Thừa Mậu, Khương Ninh và những người khác luyện võ, đi học, đều sẽ ở cùng hắn.

Luyện võ, Dương gia có người chuyên phụ trách dạy bọn họ, đi học, thầy giáo trong học đường cũng rất nghiêm khắc.

Hắn muốn lười biếng cũng không có cơ hội.

Nhưng nếu đi theo Lâm Triết đến An Ninh huyện...

Dương Chính Sơn coi như đã hiểu được tiểu tử này đang có ý định gì!

Hắn cho rằng rời khỏi Dương gia thì sẽ không có ai quản hắn, hắn có thể tùy tiện ngủ nướng.

Ha ha, tiểu tử, người nghĩ đẹp quá nhỉ!

“Sur phụ!” Vương Minh Triết thấy Dương Chính Sơn vẫn luôn nhìn mình mà không nói gì, trong lòng có chút sợ hãi, cẩn thận gọi.

Dương Chính Sơn cười cười, nói: “Cũng được, người cũng nên về thắp hương cho cha mẹ rồi! Thế này đi, ngày mai để tỷ tử của người dẫn người về cùng.”

“Tỷ tử!” Vương Minh Triết sững sốt.

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Tỷ tử người sau khi xuất giá, cũng đã mấy năm không về rồi, lần này về xem thử luôn.”

“Không cần đâu, tỷ tử đang bận mà?” Trên mặt mập mạp của Vương Minh Triết lộ ra vẻ kinh hoàng.

Nếu về cùng tỷ tử, vậy thì hắn còn lười biếng kiêu gì?

Vương Vân Kiều quản hắn, còn nghiêm khắc hơn cả Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ít nhất sẽ không động tay đánh đồ đệ, nhưng Vương Vân Kiều sẽ đánh đệ đệ!

Tất của Vương Vân Kiều chính là cơn ác mộng của tiểu tử này.

Dương Chính Sơn nhìn thấy vẻ kinh hoàng trên mặt hắn, trong lòng cười lạnh.

Tiểu tử, người nghĩ là người có thể đấu trí với sư phụ sao?

Ha ha...

Chương 897: Thái Tử Kích Động (1)

“Không sao, vừa khéo Hồng Vân tỷ của ngươi trở về, nàng thay tỷ tỷ ngươi vài ngày cũng không vấn đề gì.” Dương Chính Sơn cười nói.

Việc Vương Vân Xảo bận rộn tự nhiên là chuyện của Đổng Long Vệ nữ binh. Nữ binh của Đổng Long Vệ tất nhiên vẫn ở lại Đổng Long Vệ, nhưng sau khi Vương Vân Xảo trở về từ Trọng Sơn Quan, nàng đã tái lập đội nữ binh ở đó.

Cách đây không lâu, Vương Vân Xảo vừa tuyển mộ ba trăm thiếu nữ, hiện đang huấn luyện các nàng.

Còn Hồng Vân trước đây đã cùng Vương Vân Xảo quản lý đội nữ binh của Đổng Long Vệ, nàng thay thế Vương Vân Xảo vài ngày hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Điều này, điều này~~”

Wang Ming Zhi muốn khóc không ra nước mắt, ta không muốn cùng tỷ tỷ trở về, ta chỉ muốn cùng Lâm Triền sư huynh trở về, hu hu ~~

Lâm Triền cũng không phải không quản hân, chỉ là Lâm Triền luôn bận rộn với công việc của mình, nào là ra ngoài du lịch, nào là chuẩn bị thi cử, rất ít khi rảnh rỗi quản hân, vì vậy ấn tượng mà Lâm Triền để lại cho hân có lẽ khá hiền lành.

Do đó, hân không sợ khi ở bên cạnh Lâm Triền.

“Được rồi được rồi, bên sư phụ còn có việc, ngươi đi chuẩn bị một chút, ngày mai cùng tỷ tỷ và Lâm Triền sư huynh trở về

An Ninh huyện đi!” Dương Chính Sơn cảm thấy nên để Vương Vân Xảo hảo hảo thu thập tiểu tử này một chút.

Nếu không thu thập, tiểu tử này cũng sắp thành heo rồi.

Vương Minh Triết nghe vậy, chỉ có thể bước đi, nhưng khi bước ra khỏi ngưỡng cửa nhà chính, hắn vẫn không nhịn được nói: “Sur phụ, ta không muốn đi có được không?”

“Không được!” Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn hắn, “Nếu ngươi không đi, ta sẽ để tỷ tỷ ngươi đón ngươi về ở một tháng!”

Vương Minh Triết rùng mình, không nói hai lời, chạy biến mất.

Đi An Ninh huyện, đi về tối đa bảy tám ngày, điều này tốt hơn nhiều so với việc ở nhà tỷ tỷ một tháng.

Úc Thanh Y nhìn bóng dáng nhanh như chớp của Vương Minh Triết, không nhịn được cười phì một tiếng.

“Minh Triết đúng là quá lười!”

Dương Chính Sơn quay người lại, cười ha hả nói: “Có hơi lười một chút, nhưng tiểu tử này rất thông minh!”

Nếu không thông minh, làm sao có thể giở trò với hắn!

Chính vì thông minh hơi quá, tiểu tử này mới dám giở trò với hắn.

Úc Thanh Y vuốt ve cái đầu nhỏ của Minh Chiêu, nói: “Tình huống của bộ hạ dường như không tốt lắm, Vân Tuyết nói bộ hạ có thể không chống đỡ được đến cuối tháng này!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn trầm xuống, “Nàng nghe ai nói.”

“Trừ Thường Bình Hầu, còn có thể là ai!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Thân thể của Thừa Bình Đế ngày càng kém không phải là bí mật, ngay cả hắn cũng nhận được một số tin tức, hưởng hơ là các quyền quý ở kinh đô.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, hiện tại cũng không có quá nhiều cảm khái.

.....

Kinh đô, trong ngự thư phòng của hoàng thành.

Thái tử mang vẻ mặt ưu sầu nhìn tấu chương trong tay, điều khiến hắn ưu sầu không phải là nội dung trong tấu chương, mà là sức khỏe của Thừa Bình Đế.

Hắn muốn ngôi vị hoàng đế, trước đây khi không có được, hắn thậm chí sẵn sàng vì nó mà phát điên, nhưng giờ đây khi nó ở ngay trước mắt, trong lòng hắn lại đầy hoảng loạn.

Thời gian này hắn chủ trì triều chính, thực ra cũng không khác gì việc ngồi lên ngai vàng đó.

Nhưng hắn hiểu rằng sự bình yên trước mắt là sự che chở cuối cùng của phụ hoàng, một khi phụ hoàng băng hà, hắn sẽ phải một mình đối mặt với mọi thứ.

Hắn thực sự đã sẵn sàng chưa?

Ngay cả thái tử cũng không biết.

“Trước đây không cảm thấy trách nhiệm mà phụ hoàng gánh vác lớn đến mức nào, giờ đây cô nhi mới thực sự thấu hiểu!” Thái tử thở dài một tiếng.

Thái giám Nam Thịnh hầu hạ bên cạnh lại cười tủm tỉm nói: “Lão nô tin rằng điện hạ nhất định sẽ trở thành thánh chủ minh quân!”

Hắn căn bản không thể hiểu được tâm trạng phức tạp của thái tử lúc này, hắn chỉ vì thái tử sắp đăng cơ làm hoàng đế mà

cảm thấy vui mừng, thậm chí trong lòng hẳn còn mong Thừa Bình Đế có thể sớm băng hà.

Thái tử liếc nhìn hẳn một cái, sau đó hạ mí mắt xuống.

Nô tài chỉ là nô tài, cho dù thân thiết đến đâu, cũng không thể tâm sự được.

Thái tử dẹp bỏ lo lắng và hoảng sợ trong lòng, lại cầm một bản tấu chương khác lên xem.

“Đây là?” Thái tử nhìn nội dung trong tấu chương, có chút kinh ngạc.

“Điện hạ, đây là tấu chương do Tĩnh An Hầu gửi tới, cùng với tấu chương còn có mười món đồ trang trí, lão nô đã kiểm tra qua, đều là những món đồ trang trí rất tinh xảo!” Nam Thịnh vội vàng nói.

Tấu chương có nhiều loại, tấu sự chương, tấu an chương, tạ ơn chương, chúc hạ chương, vân vân, mà tấu chương của quan viên kinh thành và tấu chương của quan viên địa phương cũng có sự khác biệt.

Trong trường hợp bình thường, để bảo mật và rút ngắn thời gian trình lên, tấu sự chương của quan viên địa phương và tấu sự chương của ngự sử sẽ được trình thẳng lên trước mặt hoàng đế.

Còn tấu chương của nội các, lục bộ, ngũ quân đô đốc phủ và các cơ quan khác ở kinh thành sẽ được trình lên sau khi nội các phê duyệt và ty lễ giám kiểm tra.

Việc có cấp bách hay không, tấu sự chương thường được trình lên ưu tiên, các tấu chương khác sẽ được xem sau, thậm chí không xem, chỉ để ty lễ giám ghi lại là xong.

Như tấu an chương, tạ ơn chương, chúc hạ chương, đôi khi có rất nhiều, nếu hoàng đế bận rộn, tự nhiên không có thời

gian xem từng cái một, nên đề ty lễ giám ghi lại, sau đó hoàng đế xem ghi chép là được.

Còn tấu chương của Dương Chính Sơn thực ra là một bản tấu sự chương, nên Nam Thịnh chỉ biết Dương Chính Sơn gửi tới mười món đồ trang trí, chứ không biết nội dung trong tấu chương là gì.

Thái tử xem xong tấu chương, thần sắc hơi động, ra lệnh: “Đem những món đồ trang trí đó tới đây!”

Chương 898: Thái Tử Kích Động (2)

“Vâng!” Nam Thịnh đáp một tiếng, lập tức để một nhóm tiểu thái giám mang đồ trang trí bằng thủy tinh vào ngự thư phòng.

Mười món đồ trang trí bằng thủy tinh có lớn có nhỏ, nhưng món nào cũng là hàng thượng phẩm không có tỳ vết.

Trong đó có cả bức tượng phật màu vàng mà trước đây Dương Chính Sơn cảm thấy kinh ngạc.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào ngự thư phòng qua cửa sổ gỗ chạm khắc, vừa vắn chiếu vào bức tượng phật màu vàng, khiến bức tượng phật này trở nên lấp lánh.

Thái tử nhìn bức tượng phật, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thứ đồ trang trí nào hắn cũng đã từng thấy qua.

Đồ sứ, điêu khắc gỗ, điêu khắc đá, lưu ly, ngọc, đồng, vân vân, hắn đã thấy qua rất nhiều, hơn nữa những thứ có thể lọt vào mắt hắn đều là hàng tinh phẩm.

Nhưng hắn chưa từng thấy món đồ trang trí nào lại sáng bóng như món đồ trang trí bằng thủy tinh trước mắt này.

“Thủy tinh! Lưu ly?” Thái tử ngạc nhiên nói.

Thành phần của lưu ly phức tạp hơn, quy trình sản xuất rườm rà và tinh tế, so với lưu ly, quy trình sản xuất của thủy tinh đơn giản hơn nhiều, dễ chế tạo hơn.

Tất nhiên thủy tinh cũng có điểm không bằng lưu ly, lưu ly có nhiều màu sắc khác nhau và các cấp độ màu sắc không

đồng nhất, trong khi thủy tinh do quy trình sản xuất, màu sắc có sự phân tầng rõ rệt.

Ví dụ như bức tượng phật màu vàng kia, có thể thấy rõ bên trong có sự phân tầng.

Lưu ly cũng có thể được chế tạo nhân tạo, nhưng chi phí rất cao, nên lưu ly ở Đại Vinh là một loại đồ trang sức quý giá, đặc biệt là những món đồ lưu ly lớn và hoàn chỉnh, độ quý trọng còn trên cả ngọc.

So với lưu ly, thủy tinh chỉ có thể dùng từ rẻ tiền để hình dung, rẻ tiền đến mức thái tử cũng nghi ngờ Dương Chính Sơn có phải đang nói dối hay không.

Rõ ràng đây là lưu ly, sao có thể là thủy tinh gì đó?

Thái tử lại cầm đầu chương của Dương Chính Sơn lên xem.

Hắn xem liền hai lần, từng chữ từng câu, xem rất cẩn thận.

Sau khi xem xong, trong mắt hắn lóe lên tia sáng tinh anh.

Đây nào phải thủy tinh, đây rõ ràng là núi vàng núi bạc!

Thái tử nhìn đồ trang trí bằng thủy tinh trước mắt như nhìn thấy bảo vật quý hiếm.

Có ngoại hình giống lưu ly, nhưng chi phí sản xuất lại không bằng một phần trăm của lưu ly.

“Nếu bức tượng phật bằng lưu ly này được mang ra ngoài bán, có thể bán được bao nhiêu bạc?” Thái tử chớp chớp mắt, hỏi Nam Thịnh.

Nam Thịnh dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn bức tượng phật, nói: “Điện hạ, bức tượng phật bằng lưu ly này bề mặt trong suốt như không có gì, bên trong ánh vàng lấp lánh, đặt dưới ánh nắng, như phật tổ giáng thế, không giống vật phàm!”

Được rồi, hắn cũng coi bức tượng phật bằng thủy tinh này là bức tượng phật bằng lưu ly, hơn nữa còn coi khuyết điểm của thủy tinh là ưu điểm.

Điều này cũng bình thường, Dương Chính Sơn cảm thấy đây là khuyết điểm, đó là vì hắn có hiểu biết rõ ràng về thủy tinh.

Còn Nam Thịnh căn bản không biết thủy tinh là gì, hoàn toàn coi thủy tinh là lưu ly, tự nhiên cảm thấy bức tượng phật bằng thủy tinh này có kỹ thuật chế tạo độc đáo, vô cùng tinh xảo.

“Nếu được mang ra bán, bức tượng phật này sợ rằng có thể trị giá ngàn vàng!” Nam Thịnh khẳng định nói.

Thực ra nói bức tượng phật này không dễ chế tạo, chủ yếu là bức tượng phật này hầu như không có bất kỳ tỳ vết nào.

Nhưng cho dù có tỳ vết cũng không phải là không đáng một xu.

Có tỳ vết thì bán rẻ một chút, không có tỳ vết thì bán đắt một chút, chỉ cần tỳ vết không quá lớn, thì cũng được coi là thành phẩm, nên việc chế tạo bức tượng phật bằng thủy tinh này, tỷ lệ thành phẩm vẫn rất cao, sẽ không vì tỷ lệ thành phẩm quá thấp mà kéo cao chi phí.

Dương Chính Sơn nói chi phí của bức tượng phật là hai lượng bạc, thực ra cũng không chính xác, bởi vì hiện tại xưởng thủy tinh không sản xuất hàng loạt bức tượng phật bằng thủy tinh, nếu sản xuất hàng loạt, giá thành này còn có thể giảm hai thành.

Thái tử nhìn tấu chương, lại nhìn bức tượng phật, trong lòng âm thầm tính toán.

Nếu theo như lời Dương Chính Sơn, hắn có thể kiếm được bao nhiêu bạc!

Hàng chục vạn lượng?

Hàng trăm vạn lượng?

Còn xa hơn thế!

Sợ rằng một năm có thể kiếm được hàng trăm vạn lượng!

Thị trường của đồ trang trí bằng thủy tinh lớn hơn nhiều so với kính ngàn dặm, nhà nào trong số những gia đình giàu có mà không có vài chục món đồ trang trí.

Nếu giá của đồ trang trí bằng thủy tinh là vài ngàn lượng, thì có thể thị trường sẽ không quá lớn, dù sao những gia đình có thể xa xỉ đến mức bỏ ra vài ngàn lượng bạc để mua một món đồ trang trí cũng sẽ không nhiều.

Nhưng nếu là mấy trăm lượng, mấy chục lượng thì sao!

Tùy tiện tìm một thương gia cũng có thể mua được, thương gia hơi giàu có một chút mua vài chục món về nhà bày biện cũng không thành vấn đề.

Đây sẽ là một thị trường vô cùng lớn.

Hơn nữa không chỉ là đồ trang trí, còn có các loại dụng cụ như trà cụ, rượu cụ, đồ ăn, vân vân.

Thái tử cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Ai mà không thích bạc?

Thái tử cũng thích bạc, hoàng đế cũng thích bạc.

Triều đình có nhiều chỗ cần dùng bạc, thái tử mỗi lần nhìn thấy tâu chương xin bạc đều cảm thấy đau đầu.

Mà Đông Cung của hán cũng cần bạc, tương lai hán đăng cơ, hoàng thành rộng lớn như vậy sẽ có nhiều chỗ cần tiêu bạc hơn.

“Ngươi~~” Thái tử đã không thể chờ đợi được nữa muốn kiểm bặc theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, nhưng khi hắn nhìn thấy Nam Thịnh đang nhìn chăm chăm bức tượng phật với ánh mắt thèm thuồng, lời đã đến miệng lại dừng lại.

“Ngươi đi gọi Tiểu An Tử tới!” Thái tử ra lệnh.

“Vâng!”

Một lát sau, Nam Thịnh đã tìm được Tiểu An Tử tới.

Tiểu An Tử thực ra cũng không nhỏ, hắn tên là Vương An, hiện đã hơn ba mươi tuổi, vì hắn là người cũ của Thành Vương Phủ, khi vào Thành Vương Phủ mới chỉ hơn mười tuổi, nên thái tử quen gọi hắn là Tiểu An Tử.

“Điện hạ vạn an!” Vương An hành lễ bái lạy.

Thái tử ngồi trước bàn, cúi người viết vài câu trên tấu chương, sau đó giao cho Vương An nói: “Ngươi bây giờ lập tức mang theo tấu chương này đến Trọng Sơn Quan, sau khi đến Trọng Sơn Quan, mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của Tĩnh An Hầu, hắn bảo ngươi làm gì, ngươi làm nấy, hắn bảo ngươi khi nào mang theo những người nào trở về, ngươi sẽ làm theo lời hắn. Hiểu chưa?”

“Tiểu nhân hiểu!” Vương An nhận lấy tấu chương, nói.

Thái tử vẫn cảm thấy không yên tâm, tháo ngọc bội bên hông xuống, nói: “Ngươi đến ngự mã giám điều ba trăm thân binh đi theo ngươi, nhớ trên đường đi hãy bịt miệng ba trăm thân binh này lại cho ta, nói với bọn chúng nếu có người nào dám tiết lộ nửa điểm tin tức, tất cả đều bị xử tử!”

Vương An nghe vậy, trong lòng trầm xuống, sắc mặt nghiêm nghị, “Tiểu nhân nhất định sẽ bịt miệng bọn chúng lại!”

Nam Thịnh bên cạnh thì cúi đầu, giấu đi ánh mắt thèm thường đối với bức tượng phật bằng thủy tinh.

“Ừ!” Thái tử suy nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề gì nữa, mới nói: “Đi đi!”

Dương Chính Sơn có chút đánh giá sai về sự coi trọng của thái tử đối với thủy tinh, hoặc nên nói là đánh giá thấp sự coi trọng của thái tử đối với bạc.

Hắn nghĩ rằng thái tử nể mặt bạc chắc chắn sẽ ủng hộ kế hoạch của hắn, nhưng hắn đã bỏ qua thực tế là triều đình thiếu bạc, cũng bỏ qua thực tế là thái tử thiếu bạc.

Mỗi năm triều đình Đại Vinh thu thuế khoảng hai mươi triệu thạch lương thực và mười triệu lượng bạc, ngoài ra còn có các loại tơ lụa có thể quy đổi thành một triệu lượng bạc.

Giá gạo lúa mì thay đổi theo thị trường, cũng do vùng miền khác nhau nên giá cả có sự chênh lệch, như giá lương thực ở Liêu Đông thường duy trì ở mức khoảng hai lượng bạc một thạch, còn giá lương thực ở kinh đô là khoảng ba lượng bạc một thạch.

Nếu có thiên tai nhân họa, giá lương thực sẽ tăng vọt, gấp ba bốn lần cũng là bình thường.

Nên gạo lúa mì rất khó quy đổi thành bạc, bổng lộc của quan lại do lương thực và tiền bạc cấu thành, hơn nữa lấy lương thực làm chủ.

Nếu nhất định phải quy đổi gạo lúa mì thành bạc, thì thuế hàng năm của Đại Vinh khoảng năm mươi triệu lượng đến bảy mươi triệu lượng.

Nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng đối với một triều đại khổng lồ như vậy, số tiền này căn bản không đủ dùng.

Trước đây tại sao triều đình không cấp phát quân lương cho Trọng Sơn Trấn?

Không phải vì hộ bộ không có bạc sao?

Liêu Tây gặp phải binh tai của Ô Lương đại quân, nhưng triều đình lại lấy năm trăm ngàn lượng bạc từ trong tay Dương Chính Sơn đi Liêu Tây cứu trợ.

Triều đình có quá nhiều chỗ cần tiêu bạc, quân lương của biên trấn, bổng lộc của hoàng tộc, quan lại, các khoản chi tiêu của các bộ ban ngành, phòng chống lũ lụt, sửa chữa cung điện, lễ tế, lễ kỷ niệm, cứu trợ thiên tai, vân vân.

Mà mười mấy năm gần đây, Đại Vinh thực sự không thể coi là thái bình, thiên tai thường xuyên xảy ra, chiến sự liên miên.

Chỉ nói những năm này Dương Chính Sơn trải qua, đầu tiên là Trọng Sơn Trấn hạn hán, ngay sau đó lại nhiều lần giao chiến với tộc Hồ Đông Hải, tộc Hồ Đông Hải bị diệt, nhưng Cung Vương lại tạo phản, tộc Hồ Ô Lương xâm lược Liêu Tây.

Từng chuyện từng chuyện như vậy, đều cần triều đình tiêu tốn một lượng lớn tiền bạc.

Đây chỉ là Trọng Sơn Trấn, mà Trọng Sơn Trấn chỉ là một trong chín quân trấn biên giới của Đại Vinh.

Như Bắc Nguyên Trấn, đó mới thực sự là con quái vật nuốt vàng.

Vì vậy, triều đình thiếu bạc là điều đương nhiên, thái tử nôn nóng muốn kiếm bạc cũng là hợp tình hợp lý.

Chương 899: Tuyệt Nguyên - Hồ Tộc - Tuyệt Linh Cung (1)

Trọng Sơn trấn.

Úc Thanh Y trở về, Dương Chính Sơn bận rộn cũng tranh thủ hai ngày không đến nha môn, ở nhà cùng Úc Thanh Y hâm nóng tình cảm.

Xa cách còn hơn tân hôn, hơn hai tháng chia xa, khiến Dương Chính Sơn vô cùng nhớ nhung thê tử.

Mặc dù hai người hiện tại đã là vợ chồng lâu năm, tình cảm cũng dần trở nên bình lặng, nhưng tình cảm không nhất thiết phải nồng nhiệt, mà là sau khi chia xa, sẽ luôn nhớ đến đối phương, khiến bản thân cảm thấy không quen, lúc nào cũng cảm thấy thiếu vắng điều gì đó.

Trước đây khi Dương Chính Sơn ra trận, thì không có nhiều suy nghĩ như vậy, dù sao khi hấn ra trận, cũng chẳng có thời gian mà nghĩ đến việc nhà.

Ngược lại lần này Úc Thanh Y vào kinh, lại khiến Dương Chính Sơn cảm xúc dâng trào.

Có lẽ vì cảm giác bình yên đã quen thuộc, hoặc có lẽ vì thói quen nhiều năm nay, tóm lại Úc Thanh Y không ở nhà, Dương Chính Sơn liền cảm thấy không quen.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Dương Chính Sơn nhanh chóng dồn hết tinh thần vào công vụ bề bộn.

Mọi việc phức tạp, cần hấn từng cái giải quyết mới được.

Mà khắp nơi Đại Vinh cũng không yên ổn, không nói đâu xa, chỉ nói đến Bắc Nguyên trấn.

Từ sau khi đại quân Ngột Lương bị tiêu diệt ở Quan Sơn khẩu, Bắc Nguyên trấn và Ngột Lương Hồ Tộc xung đột ngày càng kịch liệt, thậm chí Bắc Nguyên trấn nhiều lần chủ động ra ngoài cửa ải, quét sạch hàng chục tộc nhỏ của Ngột Lương Hồ Tộc.

Điều này cũng bình thường, mặc dù đại quân Ngột Lương là Kế Phi Ngữ thả vào Liêu Tây, nhưng phạm là chuyện có liên quan đến Ngột Lương Hồ Tộc, thì Bắc Nguyên trấn không tránh khỏi liên quan.

Huống hồ đại quân Ngột Lương còn ở Liêu Tây gây náo loạn, điều này khiến văn quan võ tướng của Bắc Nguyên trấn chịu áp lực rất lớn.

Đặc biệt là Dương Chính Sơn ở Quan Sơn khẩu dùng một mối lửa tiêu diệt bảy tám vạn đại quân Ngột Lương, nếu Bắc Nguyên trấn không lấy được chiến tích ra trò, thì triều đình và Thái Tử sẽ nhìn họ như thế nào?

Vì vậy để lấy lại thể diện, cũng để có lời giải thích với triều đình, Bắc Nguyên trấn thời gian này vẫn luôn chủ động giao chiến với Ngột Lương Hồ Tộc.

Mặc dù không hình thành chiến lược thống nhất, nhưng các lộ tham tướng đều đang tìm kiếm cơ hội chiến đấu.

Những điều này đều là Vương Bân viết thư nói với Dương Chính Sơn, gần đây Vương Bân ở Bắc Nguyên trấn dường như có chút không thuận lợi.

Tình huống cụ thể, Dương Chính Sơn cũng không rõ lắm, nhưng chắc là có liên quan đến tổng binh Bắc Nguyên trấn Đoạn Kỳ Phong.

Đoạn Kỳ Phong là thế tử của Vinh Quốc Công phủ, hấn nắm giữ Bắc Nguyên trấn hai mươi năm, là một trong chín đại tổng binh của chín trọng trấn Đại Vinh lâu nhất.

Dùng một câu để hình dung Đoạn Kỳ Phong rất thích hợp, không có danh trí dũng, không có công lao hiển hách, nhưng lại để Bắc Nguyên trấn như tường đồng vách sắt ngăn cản Ngột Lương Hồ Tộc suốt hai mươi năm không tiến được một tấc.

Dưới trướng một nhân vật như vậy, Vương Bân sống không thuận lợi cũng rất bình thường, hấn dù là phó tổng binh, ở Bắc Nguyên trấn chắc chắn không nắm được quá nhiều binh quyền.

Đối với việc này, Dương Chính Sơn chỉ có thể viết thư an ủi Vương Bân, có lúc không cần quá nóng vội, an ổn bình an ngôi vững vị trí hiện tại mới là quan trọng nhất.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn viết một phong thư hồi âm cho Vương Bân, sau đó mở công văn trên bàn ra.

Tuy nhiên khi hấn nhìn thấy công văn đầu tiên, trên mặt lại lộ ra vẻ sửng sốt.

Tuyệt Nguyên Hồ Tộc!

Công văn này đến từ Phục Sơn thành, cũng chính là Dương Thừa Chí phái người đưa về.

Nội dung là cách đây không lâu có một nhóm giáo đồ tự xưng là Tuyệt Linh Cung đến Phục Sơn thành, muốn cùng Phục Sơn thành phát triển mậu dịch.

Tuyệt Linh Cung là thứ quý gì, Dương Chính Sơn không rõ, nhưng Dương Thừa Chí liệt nó vào Tuyệt Nguyên Hồ Tộc, thì chúng tỏ bọn họ đến từ Tuyệt Nguyên địa.

Tuyệt Nguyên địa là cách gọi của Đại Vinh đối với khu vực phía bắc Hà Sát Ôn Sơn Mạch, cũng bao gồm Hà Sát Ôn Sơn Mạch, tất cả đều được đưa vào phạm vi Tuyệt Nguyên địa.

Đông Hải Hồ Tộc trước đây có một số tộc nhỏ sống dưới Hà Sát Ôn Sơn Mạch, nhưng bọn họ đều ở sườn nam của Hà Sát Ôn Sơn Mạch.

Sau khi Đông Hải Hồ Tộc bị tiêu diệt, có không ít tàn binh bại tướng trốn vào Tuyệt Nguyên địa.

Hiện tại Phục Sơn thành biến thành Phục Châu thành, khu vực phía nam Hà Sát Ôn Sơn Mạch đều được coi là địa giới của Trọng Sơn trấn, nhưng phạm vi khống chế thực tế của Phục Châu thành cách Hà Sát Ôn Sơn Mạch còn bốn năm trăm dặm.

Vì vậy từ trước đến nay, Phục Châu thành và Tuyệt Nguyên địa Hồ Tộc đều không có tiếp xúc.

Tuyệt Nguyên Hồ Tộc cũng là cách gọi của Đại Vinh đối với nhân loại sinh sống ở Tuyệt Nguyên địa, tóm lại trong mắt Đại Vinh, phía bắc chính là Hồ Tộc, bất kể là thế lực nào, có văn minh tập tục gì, đều được gọi chung là Hồ Tộc.

Dương Chính Sơn biết Tuyệt Nguyên địa có rất nhiều tộc quần nhân loại, cũng có một số thế lực, nhưng hắn chỉ biết sơ sơ, hiểu biết không sâu.

“Tuyệt Linh Cung!” Dương Chính Sơn trầm ngâm.

Muốn mậu dịch!

Điều này đương nhiên không có vấn đề gì, Dương Chính Sơn không ngại làm ăn với bất kỳ ai, chỉ cần có đủ lợi ích, thậm chí hắn nguyện ý làm ăn với ma quỷ.

Đương nhiên, tiền đề là đối phương không thể uy hiếp đến mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên đề đối phương đến Trọng Sơn quan gặp mặt rồi hãy nói, nếu chỉ vì mâu dịch, thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu có âm mưu quỷ kế gì, thì đừng trách hấn tâm ngoan thủ lạt.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn phê duyệt vào công văn, rồi để người đưa đến Phục Châu thành.

Vài ngày sau, Dương Chính Sơn vẫn chưa đợi được người của Tuyết Linh Cung, lại đợi được Vương An đến từ kinh thành trước.

Chương 900: Tuyệt Nguyên - Hồ Tộc - Tuyệt Linh Cung (2)

“Bái kiến hầu gia, đây là tấu chương Thái Tử điện hạ bảo tiểu nhân mang đến!”

Vương An đối với Dương Chính Sơn thái độ gọi là cung kính lễ phép, dù sao trước khi đến, Thái Tử cũng dặn đi dặn lại sau khi đến Trọng Sơn quan, phải nghe theo sự sắp xếp của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhận tấu chương, mở trang cuối ra liếc mắt một cái.

“Bản hầu biết rồi, các người cứ ở Trọng Sơn quan ở lại trước, bản hầu cần chuẩn bị năm ngày mới được!”

Hắn tùy ý nói.

Thái Tử để Vương An đến là vì nhóm công nhân của xưởng thủy tinh.

Thị trường đồ trang trí và đồ dùng bằng thủy tinh quá lớn, vì vậy Dương Chính Sơn ngay từ đầu đã chuẩn bị cùng Thái Tử làm ăn.

Vì sao là Thái Tử, mà không phải triều đình.

Nếu là triều đình, Dương Chính Sơn sợ mình ngay cả một cọng lông cũng không giữ được.

Nếu là Thái Tử, thì hắn ít nhất cũng có thể giữ xưởng thủy tinh lại Trọng Sơn trấn.

Đương nhiên, hắn cũng phải trả giá.

Những công nhân lành nghề của xưởng thủy tinh, hắn phải chia một nửa đưa đến kinh thành cho Thái Tử, để Thái Tử ở kinh thành cũng có thể xây dựng một xưởng thủy tinh mới.

Muốn chế tạo thủy tinh cũng không phải chuyện dễ dàng, không phải nói có được kỹ thuật chế tạo thủy tinh là có thể chế tạo ra thủy tinh, không có một nhóm công nhân lành nghề, cho dù Dương Chính Sơn đưa kỹ thuật chế tạo cho Thái Tử, thì Thái Tử ít nhất cũng phải mất một năm mới có thể chế tạo ra sản phẩm thủy tinh đủ tiêu chuẩn.

Mà có công nhân lành nghề, chỉ cần xây lò cho bọn họ, chuẩn bị tốt nguyên liệu, không đến một tháng bọn họ đã có thể chế tạo ra sản phẩm thủy tinh.

Dương Chính Sơn đương nhiên không thể để Thái Tử đợi một năm, Thái Tử có thể đợi, hắn không đợi được.

Bát canh này hắn có thể một mình uống, nhưng miếng thịt đầu tiên nhất định phải để Thái Tử cùng ăn.

Vì vậy hắn phải nhanh chóng để Thái Tử nhìn thấy lợi ích mà thủy tinh mang lại, vì điều này hắn không tiếc chia một nửa công nhân trong tay cho Thái Tử.

Dương Chính Sơn một mặt để người đi sắp xếp chỗ ở cho Vương An và thân quân đi theo, một mặt để Chu Đại Hải lựa chọn công nhân.

Đợi Chu Đại Hải đưa danh sách lên, Dương Chính Sơn lại phát cho những công nhân này một khoản phí an cư, sau đó cho bọn họ nghỉ ba ngày, để bọn họ về nhà từ biệt người thân.

Sau đó Dương Chính Sơn cũng sẽ đưa người thân của bọn họ đến kinh thành, từ đó về sau bọn họ chính là người kinh thành.

Còn về việc bọn họ có bị đối xử tệ hay không, trừ phi Thái Tử không muốn kiếm tiền, nếu không tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.

Năm ngày trôi qua rất nhanh, sáng sớm Dương Chính Sơn đã đưa Vương An và ba trăm thân quân ra khỏi thành, đương nhiên cũng bao gồm hơn một trăm công nhân trong đó.

Đứng ở trước cửa thành, nhìn đội ngũ dài dằng dặc rời đi, Dương Chính Sơn nhảy lên ngựa, nói: “Phải người đưa thiệp mời đã chuẩn bị từ trước đi!”

Cửa ải của Thái Tử coi như đã qua, vậy tiếp theo Dương Chính Sơn cũng không còn cố kỵ gì nữa, có thể xuất hàng quy mô lớn.

Lạc Thường trước đó kéo đi đồ trang trí bằng thủy tinh đã vận chuyển đến Giang Nam, nhưng hiện tại vẫn chưa bắt đầu bán.

Mà những thương hộ khác, Dương Chính Sơn vẫn chưa bàn bạc với bọn họ.

Hiện tại thời cơ cuối cùng cũng chín muồi, Dương Chính Sơn cũng nên buông tay buông chân làm một trận.

...

Ngày thứ hai sau khi Vương An rời khỏi Trọng Sơn quan, người của Tuyệt Linh Cung đã đến Trọng Sơn quan.

Tổng cộng có sáu người, dẫn đầu là một già một trẻ, lão giả trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, mặc dù có vẻ già nua, nhưng làn da rất trắng trẻo, và mái tóc hoa râm được chải gọn gàng, không giống như Hồ Tộc man rợ, giống như một đại lão gia xuất thân quyền quý.

Mà đứng trước lão giả là một thiếu nữ mặc áo choàng đỏ, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hốc mắt sâu, sống mũi cao,

lông mày khiến nàng vừa có nét trong sáng của thiếu nữ, lại vừa có vài phần xinh đẹp quyến rũ khiến người ta động lòng.

Mỹ nhân, Dương Chính Sơn cũng không phải chưa từng gặp.

Úc Thanh Y thuộc kiểu mỹ nhân ưa nhìn, nữ quyến của Dương gia cũng không có ai quá xấu, Vương thị chỉ là mập, chứ không phải xấu, khi còn trẻ Vương thị cũng là hoa khôi của thôn Vương gia, chỉ là hiện tại mập rồi, nhan sắc giảm đi một bậc mà thôi.

Nhưng nếu nói đến nữ tử xinh đẹp nhất mà Dương Chính Sơn từng gặp, thì đương nhiên là Ngọc Lộ cô nương, cũng chính là hiện tại Ngô Hàn thị.

Lúc đầu Dương Chính Sơn đối mặt với điệu múa uyển chuyển đó, suýt chút nữa không kiềm chế được.

Hiện tại thiếu nữ đứng trước mặt hắn có dung nhan không thua kém Ngọc Lộ, còn về dáng người!

Dương Chính Sơn nuốt rầu, cười tủm tỉm nhìn thiếu nữ.

Ngực rất lớn nha!

Cho dù mặc váy dày, khoác áo choàng, cũng khó có thể che giấu được dáng người kiều ngạo đó.

Người này nếu có hài tử, tuyệt đối sẽ không để hài tử bị đói!

“Tiểu dân ngoại bang Tuyết Trung Tần bái kiến Đại Vinh Tĩn An Hầu gia!”

Mặc dù thiếu nữ ở phía trước, nhưng người lên tiếng lại là lão giả.

Dương Chính Sơn thấy vậy, trong mắt thoáng hiện lên một tia khác thường.

Bốn tùy tùng phía sau bọn họ đều hành lễ, duy chỉ có thiếu nữ đứng ở phía trước lại không hành lễ, ngược lại còn hứng thú đánh giá Dương Chính Sơn.

Đôi mắt to đỏ vô cùng trong trẻo, còn sạch sẽ hơn cả băng tuyết ở phương bắc.

“Miễn đi, các người không phải con dân Đại Vinh, không cần hành lễ với ta!”

“Tạ ơn hầu gia!” Tuyết Trung Tần đứng dậy.

“Ta không biết nhiều về thế lực của Tuyết Nguyên địa, các người Tuyết Linh Cung là gì?” Dương Chính Sơn trực tiếp hỏi.

Tuyết Trung Tần hơi cúi người: “Thánh Linh ban ân, Tuyết Linh Cung của ta là một trong ba cung của Linh Ân Thánh Giáo, thờ phụng băng tuyết thánh linh, hàng ngàn năm nay, Tuyết Linh Cung của ta vẫn luôn cư trú tại Tuyết Linh thánh sơn.”

“Ừm, chính là một ngọn núi cao ở phía bắc Hà Sát Ôn Sơn Mạch, từ Hàn Băng Cốc đi qua, nhìn về phía bắc, đỉnh núi cao nhất chính là Tuyết Linh thánh sơn!”

Hắn đại khái cũng biết Dương Chính Sơn không biết nhiều về phương bắc, vì vậy còn đặc biệt giải thích vị trí của Tuyết Linh thánh sơn.

Hàn Băng Cốc, Dương Chính Sơn thật sự biết, lúc đầu tiêu diệt Đông Hải Hồ Tộc, có một tộc nhỏ sống ở ngoài Hàn Băng Cốc.

Hàn Băng Cốc này thực ra là một hồ nước, do Tuyết Nguyên địa quanh năm lạnh giá, hồ nước phần lớn thời gian trong năm đều ở trạng thái đóng băng, nếu người đi vào trong, sẽ cho rằng đây là một thung lũng, chứ không phải là hồ, vì vậy được gọi là Hàn Băng Cốc.

Hàn Băng Cốc, mùa đông có thể đi lên, mùa hè có thể đi thuyền du ngoạn.

Hiện tại đang là mùa hè, đám người này chắc là đi thuyền đến.

Tuyết Trung Tẫn tiếp tục nói: “Tuyết Linh Cung của ta thống lĩnh ba mươi sáu cốc, bảy mươi hai tộc, là thế lực lớn nhất trong Hà Sát Ôn Sơn Mạch!”

“Ừm, có bao nhiêu dân cư?”

Dương Chính Sơn đối với ba mươi sáu cốc, bảy mươi hai tộc này thật sự không có một khái niệm chính xác.

Nghe có vẻ như rất lợi hại.

“Tuyết Linh Cung của ta có ba ngàn giáo đồ, tám mươi ngàn giáo chúng.” Tuyết Trung Tẫn nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, tám mươi ngàn dân cư, cũng được coi là một thế lực không nhỏ, Đông Hải Hồ Tộc trước đây cũng chỉ có ba bốn trăm ngàn dân cư, trong đó tộc lớn nhất Cát Nhĩ Tân thị cũng chỉ có hơn ba mươi ngàn dân cư.

So với đó, Tuyết Linh Cung này còn lớn mạnh hơn cả Cát Nhĩ Tân thị, thực lực có lẽ cũng không yếu.

Chỉ là không biết thực lực võ đạo ra sao?

Dương Chính Sơn liếc nhìn Tuyết Trung Tẫn, xem dáng vẻ của hắn hẳn là có tu vi không thấp.

Hậu thiên tầng chín, hay là bán bộ tiên thiên?

Tuyết Trung Tẫn tiếp tục nói: “Trước đây chúng ta có mâu dịch với Cát Nhĩ Tân thị, chúng ta sẽ dùng dược liệu và da lông đặc biệt của Tuyết Nguyên đổi lấy lương thực, trà, đồ sắt và đồ sứ của bọn họ.”

“Tuy nhiên Cát Nhĩ Tân thị đã bị tiêu diệt từ sáu năm trước, vì vậy hiện tại chúng ta cần mưu dịch với hầu gia, mong hầu gia có thể đồng ý!”

Thảo dược sinh trưởng có giới hạn về địa lý, như dược thảo sinh trưởng ở Liêu Đông, thì ở Giang Nam rất khó tìm thấy, giá cả cũng sẽ rất đắt đỏ.

Mặc dù Tuyết Nguyên địa quanh năm lạnh giá, cây cối khó sinh trưởng, nhưng cũng có rất nhiều dược thảo cực kỳ trân quý.

Như Băng Tâm Hoàng Liên, mặc dù không phải bảo dược, nhưng một cây lại trị giá hơn trăm lượng bạc.

Phụ cận Hắc Vân sơn thỉnh thoảng sẽ phát hiện Băng Tâm Hoàng Liên, từ sau khi Trọng Sơn trấn chiếm lĩnh Hắc Vân sơn, đã có không ít võ giả chạy đến Hắc Vân sơn tìm kiếm Băng Tâm Hoàng Liên.

Mà Băng Tâm Hoàng Liên sinh trưởng ở Hắc Vân sơn chắc chắn không có nhiều như ở Hà Sát Ôn Sơn Mạch.

Còn về da lông, động vật trong Tuyết Nguyên hầu như đều có bộ lông dày, hơn nữa do môi trường, đại đa số đều có màu trắng không một chút tạp sắc.

Loại da lông này ở Đại Vinh có thị trường rất tốt.

Chương 901: Đuổi hẩn ra khỏi Trọng Sơn Quan (1)

“Vậy tại sao trước đây các ngươi không tìm chúng ta giao thương?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ồ, thật ra trước đây chúng ta đã tìm đến tổng binh của Trọng Sơn Trấn, nhưng hẩn đã từ chối!” Tuyết Trung Tần có vẻ rất thật thà, không che giấu gì.

“Tại sao?”

“Không biết!” Tuyết Trung Tần nhìn Dương Chính Sơn, ánh mắt đầy vẻ chân thành.

Dương Chính Sơn nghĩ một lúc, có thể đoán được lý do.

Lúc đó Kế Phi Ngữ có lẽ đang bận thu gom binh quyền của Trọng Sơn Trấn, không có tâm trí nào để làm ăn với Tuyết Linh Cung.

Hoặc có thể hẩn không thèm để ý đến việc làm ăn của Tuyết Linh Cung, vì lúc đó hẩn đã nắm giữ con đường giao thương với tộc Ngột Lương Hô.

So với Ngột Lương Hô, việc làm ăn của Tuyết Linh Cung chẳng đáng là gì.

Kế Phi Ngữ không để ý, nhưng Dương Chính Sơn lại để ý.

Dù là muối, chân nhỏ vẫn có thịt.

Dù một năm chỉ kiếm được vài ngàn lượng bạc, đó cũng là một khoản không nhỏ.

Hàng chục vạn lượng, hàng triệu lượng, đều được tạo thành từ nhiều khoản vài ngàn lượng.

Hơn nữa việc này không cần Dương Chính Sơn đích thân làm, thậm chí không cần Dương Thừa Chí làm, chỉ cần để Dương Thừa Chí sắp xếp vài quan văn phụ trách là được.

“Ta không ngại làm ăn với các người, chỉ cần các người giữ thái độ hòa bình với Trọng Sơn Trấn, với Đại Vinh, bốn hầu sẵn sàng giao hảo và làm ăn với các người!” Dương Chính Sơn bày tỏ thái độ.

Đây chính là thái độ của hắn, nếu có thể, hắn cũng không muốn đánh giết với một đám Hồ tộc, chiến tranh là có người chết, mà những năm qua, dưới trướng hắn cũng có không ít tướng sĩ chết trên chiến trường.

“Thật sao!”

Thiếu nữ này giờ im lặng bỗng lên tiếng.

Giọng nàng trong trẻo, như tiếng chuông gió.

Dương Chính Sơn khẳng định: “Đương nhiên là thật, nhưng người có nên giới thiệu về mình không!”

Từ khi gặp nhóm người này, hắn đã rất tò mò về thân phận của thiếu nữ này.

Rất rõ ràng, thiếu nữ này ở Tuyết Linh Cung có địa vị cao hơn cả Tuyết Trung Tẫn.

“Ta là cung chủ của Tuyết Linh Cung, người có thể gọi ta là Tuyết Tiểu Nhi!” Thiếu nữ nói giòn tan.

Dương Chính Sơn lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Tuyết Trung Tẫn.

Tuyết Tiểu Nhi!

Tên này rất hay, rất thú vị.

Quả thật nàng rất xinh xắn.

Nhưng nàng lại là cung chủ của Tuyết Linh Cung, thật sự quá bất ngờ.

Tuyết Trung Tẫn nhìn thấy sự kinh ngạc của Dương Chính Sơn, nói: “Vị này quả thật là cung chủ của chúng ta, vị trí cung chủ của Tuyết Linh Cung chúng ta tuân theo quy tắc truyền thừa huyết mạch.”

“Cung chủ đại nhân là cháu của cung chủ đời trước, cũng là trưởng nữ đời thứ ba mươi tám của tộc Tuyết thị chúng ta.”

Tộc Tuyết thị luôn là người cai quản Tuyết Linh Cung, và vị trí cung chủ luôn chỉ được truyền cho nữ nhân của tộc Tuyết thị.

Theo quy tắc của Tuyết Linh Cung, sau khi cung chủ qua đời, chín trưởng lão của tộc Tuyết sẽ hỗ trợ trưởng nữ đời mới nhất kế thừa vị trí cung chủ.

Đời mới nhất, tức là đời nhỏ nhất, chứ không phải chọn từ hậu duệ của cung chủ, cũng không phải trưởng nữ của mỗi đời trong tộc Tuyết thị đều có thể kế thừa vị trí cung chủ.

Chỉ có trưởng nữ của đời nhỏ nhất khi cung chủ qua đời mới có thể kế thừa.

Dù trưởng nữ đó vẫn còn nằm trong nôi.

Có nhiều lý do cho quy tắc này, trước tiên người nắm quyền của Tuyết Linh Cung không phải là cung chủ, mà là chín trưởng lão, cung chủ thực chất chỉ là một biểu tượng tinh thần, nên tuổi tác không quan trọng.

Thứ hai, cung chủ của Tuyết Linh Cung không chỉ đại diện cho một chức vụ, mà còn là một truyền thừa huyết mạch.

Còn truyền thừa huyết mạch là gì, đó là bí mật của Tuyết Linh Cung, dù Tuyết Tiểu Nhi và Tuyết Trung Tẫn thật thà,

nhưng cũng không tiết lộ bí mật này cho Dương Chính Sơn nghe.

Dương Chính Sơn cũng không quá quan tâm đến bí mật của Tuyệt Linh Cung, hắn chỉ cần hiểu sơ qua tình hình nội bộ của Tuyệt Linh Cung là đủ.

Còn về Tuyệt Trung Tần và Tuyệt Tiểu Nhi, Dương Chính Sơn cảm thấy họ không phải là kẻ hiểm ác, nên làm ăn với họ hoàn toàn không có vấn đề gì.

Còn việc Dương Chính Sơn có bị lừa hay không, nếu hắn không có khả năng nhìn người, thì tốt nhất nên nghỉ hưu tìm nơi nào dưỡng già, tránh bị lừa mà không biết.

Sau khi trò chuyện đơn giản với Tuyệt Trung Tần và Tuyệt Tiểu Nhi, Dương Chính Sơn không giữ họ lại, mà đưa cho họ một công văn, để họ đến Phục Châu Thành tìm Dương Thừa Chí.

Đối với Dương Chính Sơn, đây chỉ là một việc nhỏ, hắn tiếp kiến Tuyệt Trung Tần, một là để kiếm bạc, hai là để quan tâm đến thế lực của Tuyệt Nguyên.

Trước đây Đại Vinh không giáp ranh với Tuyệt Nguyên, nên không cần quan tâm đến các thế lực của Tuyệt Nguyên.

Nhưng hiện tại Trọng Sơn Trấn đã giáp ranh với Tuyệt Nguyên, và với sự phát triển của Phục Châu Thành, chắc chắn sẽ có các làng xã được thành lập ở phía nam dãy núi Cáp Thát Ôn, đến lúc đó sẽ có nhiều lần tiếp xúc với các thế lực của Tuyệt Nguyên.

Chuẩn bị sớm, tìm hiểu trước về các thế lực của Tuyệt Nguyên, để tránh những biến cố trong tương lai.

.....

Vài ngày sau, một số thương nhân được Dương Chính Sơn mời lại đến Trọng Sơn Trấn.

Vương Chân Trạch của Tĩnh An Vương gia, Lâm Kỳ của Tĩnh An Lâm gia, Trương Thanh Tùng của Liêu An Trương gia, Tề Đình của Hoài An Tề gia, và quả phụ Chân Dương Thị của Bình Viễn Chân gia, lại tụ họp ở đại sảnh của tổng binh phủ.

Chân Dương Thị là một góa phụ, chồng nàng không may gặp nạn khi đi buôn tám năm trước, để lại mẹ góa con cô.

Để giữ được sản nghiệp của Chân gia, Chân Dương Thị buộc phải ra mặt, gánh vác trọng trách của Chân gia.

Cũng may nàng có một đứa con trai, nên không bị người khác chiếm đoạt.

Thực ra, Bình Viễn Chân thị là một gia tộc lớn ở tỉnh Bình Viễn, các chi nhánh của họ hầu như có mặt ở tất cả các châu phủ của tỉnh Bình Viễn, có thể nói là gia tộc lớn nhất tỉnh Bình Viễn.

Chương 902: Đuổi hẳn ra khỏi Trọng Sơn Quan (2)

Chân Dương Thị chỉ đại diện cho một chi nhánh rất nhỏ của Bình Viễn Chân thị, chính xác hơn, Chân Dương Thị đại diện cho Chân gia ở Diên Châu.

Và việc Chân Dương Thị giữ được sản nghiệp cũng nhờ vào Đằng Long Vệ, khi đó Đằng Long Vệ mới phát triển thương mại hàng hải, thu hút nhiều thương nhân, trong đó có Chân Dương Thị.

Lúc đó, chồng nàng vừa gặp nạn, nhiều người trong tộc đều nhòm ngó sản nghiệp của mẹ góa con cô nhà nàng, để thoát khỏi sự nhòm ngó của tộc nhân, nàng buộc phải dùng hơn nửa sản nghiệp cho chi chính, để bảo vệ an toàn cho con trai nhỏ ở nhà.

Dù có sự bảo vệ của chi chính, những tộc nhân đó không dám cướp đoạt trắng trợn sản nghiệp của mẹ góa con cô nhà nàng, nhưng vẫn có nhiều người muốn chiếm đoạt sản nghiệp còn lại của họ.

Có người muốn cưới nàng, có người muốn nhận con trai nàng làm con nuôi, có người muốn hủy hoại danh tiếng của nàng, tóm lại đủ loại thủ đoạn độc ác đều nhắm vào nàng, khiến nàng mệt mỏi đối phó.

Vì vậy, nàng buộc phải rời khỏi Diên Châu trước, đúng lúc Đằng Long Vệ cần nhiều thương nhân, nên nàng đã mua một căn nhà ở Đằng Long Vệ và bắt đầu kinh doanh ở đó.

Dù trên bề mặt, Đằng Long Vệ không thu nạp những thương nhân này, nhưng thực tế Đằng Long Vệ đã cung cấp cho họ nhiều sự bảo vệ và tiện lợi.

Chân Dương Thị chính nhờ sự bảo vệ của Đằng Long Vệ mà có được cuộc sống ổn định, và nàng cũng là một nữ tử kỳ lạ, kinh doanh không thua kém gì nam nhân.

Chỉ trong năm năm, Chân Dương Thị đã kiếm được hàng chục vạn lượng bạc ở Đằng Long Vệ, mua tàu biển, thành lập đội tàu, khiến Chân gia ở Diên Châu trở thành một trong những thương nhân hàng đầu ở Đằng Long Vệ.

Có bạc, có thể thuê nhiều nhân lực hơn, thuê nhiều võ giả, có thể đảm bảo an toàn cho mình.

Vì vậy, khi Dương Chính Sơn xuất chinh Khánh Hoa Phủ, Chân Dương Thị đã đưa con trai trở về Diên Châu, từ đó không ai dám nhòm ngó sản nghiệp của nàng nữa.

Vì vậy, nàng rất biết ơn Đằng Long Vệ và Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn chỉ cần đưa ra một tờ giấy, nàng đã dâng lên năm vạn lượng bạc trắng.

Dương Chính Sơn mặc một bộ trường sam màu xanh rộng thùng thình, khoanh tay bước vào đại sảnh, mấy người trong sảnh vội vàng đứng dậy hành lễ: “Ra mắt hầu gia!”

Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu, nói: “Các người đều là người quen, không cần khách sáo, ngồi xuống nói chuyện!”

“Cảm ơn hầu gia!”

Mấy người đợi Dương Chính Sơn ngồi vào ghế chủ tọa mới ngồi xuống.

Dương Chính Sơn nhấp một ngụm trà, đang định mở miệng nói chuyện thì một tùy tùng bỗng đến bên hắn, cúi đầu nói: “Hầu gia, Trương Tuế Niên ở ngoài cửa cầu kiến!”

Trương Tuế Niên chính là gia chủ của Tĩnh An Trương gia.

Dương Chính Sơn tất nhiên biết Trương Tuế Niên đến vì chuyện gì.

Có thể là chuyện gì khác ngoài việc kinh doanh của Trương gia.

Thời gian này Trương gia đã chịu đựng rất nhiều khổ sở, đội tàu ra khơi nhưng không bao giờ trở về, cửa hàng và nhà ở Đằng Long Vệ đều bị Vệ Ti Tư đường thu hồi.

Ô Trọng Triệt không hề che giấu ý định tiêu diệt Trương gia.

Vì vậy, Tĩnh An Trương gia đã chịu tổn thất nặng nề, gần như trở về điểm xuất phát.

Tất cả sản nghiệp họ kinh doanh ở Đằng Long Vệ trong nhiều năm đều mất hết, giờ chỉ còn lại sản nghiệp ở Tĩnh An Phủ.

Nhưng nếu không có sự hỗ trợ của Đằng Long Vệ, sản nghiệp của họ ở Tĩnh An Phủ cũng khó duy trì.

Đằng Long Vệ không thể can thiệp vào Tĩnh An Phủ, nhưng chỉ cần Ô Trọng Triệt nói một câu, các thương nhân ở Tĩnh An Phủ sẽ ép chết Trương gia, thậm chí Ô Trọng Triệt cũng không cần nói, chỉ cần biểu lộ thái độ là đủ.

Và bây giờ Ô Trọng Triệt đã bày tỏ thái độ, nên Trương gia đang ở trong tình trạng nguy cấp.

Còn về lý do Ô Trọng Triệt làm như vậy, thực ra không khó hiểu.

Dù Đằng Long Vệ đã chia thành bốn vệ, nhưng hiện tại vẫn là một thể, và Dương Chính Sơn đã giao vệ thành cho hắn, nên hắn phải giữ gìn sự phồn thịnh của vệ thành.

Kết quả là gì?

Hắn vừa nhậm chức, Tĩnh An Trương gia đã quay sang nương tựa vào Liêu Đông Thuyền Bác Ty, nếu hắn không quan tâm, thì các thương nhân khác ở Đằng Long Vệ có phải cũng sẽ theo Tĩnh An Trương gia nương tựa vào Liêu Đông Thuyền Bác Ty không?

Và nếu tất cả các thương nhân đều đi, thì sự phồn thịnh của Đằng Long Vệ sẽ duy trì như thế nào?

Vì vậy, để bảo vệ Đằng Long Vệ, Ô Trọng Triệt phải giết gà dọa khỉ.

Đây không chỉ là thái độ của hắn, mà còn là thái độ của Dư Thông Hải, Hàn Thừa và Trương Nguyên Vũ.

Còn về việc làm như vậy có khiến hắn bị coi là tàn nhẫn hay không!

Đừng đùa nữa.

Ô Trọng Triệt chưa bao giờ là người tốt.

Không chỉ hắn, Dư Thông Hải, Hàn Thừa, Trương Nguyên Vũ, còn có Tạ Uyên, Tống Đại Sơn, ai trong số họ không phải là sát thần trên chiến trường, nói họ tàn nhẫn đều là khen ngợi họ.

Đừng nhìn thấy họ từng người từng người đều tỏ ra cung kính, nghe lời trước mặt Dương Chính Sơn, thực tế họ đều là những người hung dữ như ác thần.

“Đuổi hắn ra khỏi Trọng Sơn Quan.” Dương Chính Sơn nhàn nhạt nói.

Trương Tuế Niên thật sự không biết điều, hắn nghĩ rằng Dương Chính Hân này là người mà ai cũng có thể gặp sao?

Huyện lệnh diệt gia, tri phủ diệt môn.

Ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn dám diệt cả nhà tri phủ và huyện lệnh.

Một thương nhân, thật sự không đáng để Dương Chính Sơn bận tâm.

Hắn luôn đối xử tốt với người khác, chưa bao giờ coi thường thương nhân, nhưng với loại thương nhân không biết điều như Trương gia, hắn cũng sẽ không dung túng.

“Vâng!” Tùy tùng đáp một tiếng, rồi rời khỏi đại sảnh.

Mấy người trong sảnh nhìn nhau, nín thở không dám hỏi nhiều.

Có thể ngồi ở đây chứng tỏ họ biết điều, người không biết điều thì đang bị người khác bịt miệng ném ra khỏi Trọng Sơn Quan.

“Các vị, hôm nay mời các vị đến đây là vì bản hầu muốn làm một vụ làm ăn với các vị!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Hầu gia muốn chiêu cổ chúng ta, là phúc của chúng ta!” Vương Chân Trạch nịnh nọt nói.

Lần trước phát hành trái phiếu, Dương Chính Sơn cũng nói muốn làm ăn với họ.

Lúc đó trong số họ cũng có người không coi trọng trái phiếu, nhưng sau đó họ phát hiện trái phiếu này thực sự là một thứ tốt, rất được quan lại và binh lính ở Trọng Sơn Quan ưa chuộng.

Thậm chí có người sẵn sàng trả thêm tiền để mua, cao nhất là thêm một phần mười.

Vì vậy, họ đã hối hận vì không mua nhiều trái phiếu hơn lúc đó.

Chỉ trong vài ngày, mua đi bán lại đã có thể kiếm được lợi nhuận một phần mười, mà không có bất kỳ chi phí nào, cũng không có rủi ro nào, họ đã bỏ lỡ một vụ làm ăn tốt như vậy, làm sao họ không hối hận được?

Bây giờ Dương Chính Sơn lại muốn làm ăn với họ, họ lập tức tập trung tinh thần chờ đợi vụ làm ăn của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười cười, hướng ra ngoài cửa nói: “Mang vào đi!”

Sau đó, mấy tùy tùng lần lượt mang từng món đồ thủy tinh vào đại sảnh.

Nhìn những món đồ thủy tinh tinh xảo, Vương Chấn Trạch và những người khác đều lộ vẻ kinh ngạc.

Dương Chính Sơn không để ý đến sự kinh ngạc của họ, tùy ý cầm một chiếc chặn giấy dài khoảng một thước.

Chiếc chặn giấy này trong suốt, gần như không có tí vết nào, bề mặt có hoa văn hoa mai và một bài thơ.

“Đây là đồ thủy tinh, chặn giấy, ống nước, ống bút, giá bút, chậu rửa bút, bình hoa, đồ trang trí v.v.!”

Dương Chính Sơn dùng chặn giấy chỉ vào từng món đồ thủy tinh, cười nói: “Cặp chặn giấy trong tay ta, chỉ cần tám mươi lượng bạc, chậu rửa bút bốn mươi lượng, bình hoa này hơi lớn, sáu mươi lượng, giá bút này khá phức tạp, một trăm hai mươi lượng không quá đáng chứ.”

“Còn những đồ trang trí này, cái lớn bảy tám trăm lượng, cái nhỏ ba năm mươi lượng!”

“Các vị, các vị thấy vụ làm ăn này có thể làm được không?”

Hắn không vòng vo, mà nói giá trực tiếp.

Hiện tại giá của đồ thủy tinh được định dựa trên độ khó khi chế tạo.

Trong đó, đồ trang trí là khó làm nhất, vì đồ trang trí thường là các tượng Phật, tượng Quan Âm, thú cát tường, nên cần phải tinh xảo hơn.

Còn như chặn giấy, bên trong không có gì phức tạp, chỉ có bề mặt có hoa văn, hơn nữa cũng không có màu sắc, hoàn toàn có thể dùng khuôn để ép.

Chương 903: Đế Băng, Thiên Hạ Thống Khốc (1)

“Được, quá được!” Vương Chấn Trạch lập tức đứng dậy, mặt mày kích động nói.

“Hầu gia, giá này có phải quá rẻ không!” Trương Thanh Tùng hỏi.

Những người khác cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Họ cũng tưởng đây là lưu ly.

Dương Chính Sơn cười nói: “Vật lấy hiếm làm quý, nhưng loại đồ vật này, tháng này ta có thể cung cấp cho các người một ngàn món, tháng sau, ta có thể đưa cho các người ba ngàn món, đến tháng chín, ta có thể đưa cho các người một vạn món!”

“Còn sang năm, có thể một tháng đã có mười vạn món!”

“Các người còn cảm thấy đắt sao?”

Mấy người đều há to miệng, đầy mặt không thể tin được nhìn Dương Chính Sơn.

Thật lâu sau, Chân Dương thị mới nói: “Hầu gia, đây không phải lưu ly!”

“Đương nhiên không phải, ta vừa rồi không phải đã nói rồi sao, đây là pha lê!” Dương Chính Sơn cười nói.

Hắn một chút cũng không phóng đại, sản lượng của xưởng thủy tinh khẳng định sẽ càng ngày càng lớn, mà mục tiêu của hắn chính là sang năm đạt đến sản lượng mười vạn món một tháng.

Bất quá đến lúc đó có thể có một ít trà cụ, rượu cụ cùng các loại đồ dùng khác.

Đây vẫn là sản lượng của hấn, mà chờ xưởng thủy tinh của Thái Tử xây dựng lên, sản lượng có thể là mấy lần của hấn.

Đừng xem xưởng thủy tinh của Thái Tử hiện tại còn chưa bắt đầu xây dựng, nhưng nhân lực vật lực Thái Tử có thể điều động xa không phải Dương Chính Sơn có thể so sánh.

Lấy thợ thủ công mà nói, trong tay Thái Tử không có thợ thủ công am hiểu chế tác thủy tinh, nhưng có số lượng lớn thợ rèn, thợ mộc, thợ vàng bạc, thợ gốm sứ, thợ điêu khắc ngọc thạch vân vân.

Hơn nữa đừng quên, trong tay Thái Tử còn có xưởng lưu ly, thợ thủ công chế tạo lưu ly có được phương pháp chế tạo thủy tinh, chỉ cần hơi thí nghiệm một chút, hoàn toàn có thể dùng để chế tạo thủy tinh.

Mà một khi xưởng thủy tinh của Thái Tử sản xuất quy mô lớn, sản lượng có thể là mấy lần của Dương Chính Sơn, thậm chí mấy chục lần.

Mấy người nhìn nhau, Dương Chính Sơn cho bọn hấn một chút thời gian phản ứng, ngồi lại chủ vị, bưng trà nhẹ nhấp.

“Hầu gia là muốn chúng ta cầm đi bán?” Lâm Kỳ nói.

Dương Chính Sơn buông chén trà gật gật đầu nói: “Không sai!”

Sau đó hấn kéo bình phong phía sau ra, trên bình phong treo một tấm bản đồ Đại Vinh, chỉ là phiên bản giản lược, trên bản đồ chỉ có ranh giới của các tỉnh và chín trấn biên giới.

“Bản hầu định cho các người làm đại lý bán hàng của sản phẩm thủy tinh, Đại Vinh có một kinh mười ba tỉnh, cùng với chín đại trấn biên giới.”

“Năm nhà các người, còn có La gia, tổng cộng sáu nhà.”

“Mỗi nhà có thể làm tổng đại lý của hai tỉnh một trấn biên giới!”

“Kinh đô nhiều quyền quý, thị trường lớn nhất, bất quá nơi đó đã có chủ, cho nên các người không cần đi kinh đô nữa.”

“Giang Nam giàu có, các người một nhà một phủ, còn dư lại một phủ cho La gia.”

“Giàu nghèo của các tỉnh có chênh lệch, vừa vặn có thể dùng ba trấn biên giới còn lại làm bổ sung!”

Dương Chính Sơn chỉ vào dấu hiệu đã làm sẵn trên bản đồ, nói: “Bản hầu đã phân phối xong, các người xem có thích hợp không?”

Kinh đô khẳng định là của Thái Tử, Dương Chính Sơn lại không điên, khẳng định sẽ không đi cùng Thái Tử giành làm ăn.

Về phần những nơi khác, vậy thì không sao cả.

Mà La gia, mặc dù trước đó Dương Chính Sơn đã nói La gia không nên tiếp tục bành trướng, nhưng hắn cũng không thể thiếu phần của La gia.

Nói nữa, không phải có Trương gia Liêu An sao?

Chỉ cần có Trương gia Liêu An, La gia cũng không phải phú thương đứng đầu Liêu Đông.

Phân phối của hắn vẫn là rất hợp lý, đầy đủ cân nhắc các loại nhân tố như chênh lệch giàu nghèo giữa các tỉnh, khoảng cách xa gần, phân bố thế lực vân vân, tận lực để khu vực sáu nhà phân đến được đều xấp xỉ.

“Các người là tổng đại lý, bất quá muốn đến các nơi làm ăn cũng không dễ, cho nên bản hầu đề nghị các người tìm một ít

đại lý cấp hai ở các nơi.”

“Mặc dù làm như vậy các người cần lấy ra một phần lợi nhuận, nhưng có thể lực bản địa ủng hộ, có thể miễn trừ cho các người rất nhiều phiền toái!”

“Về phần giá bán, bản hầu đề nghị lợi nhuận ít nhưng bán được nhiều, giá bán của tất cả sản phẩm thủy tinh không được cao hơn gấp đôi giá xuất xưởng!”

Lợi nhuận ít nhưng bán được nhiều chính là nói đùa, lợi nhuận gần gấp đôi tự nhiên không phải lợi nhuận ít.

Về phần vì sao phải hạn chế giá cao nhất, mà không phải giá thấp nhất.

Chính là vì chuẩn bị giảm giá sau này.

Có lẽ hiện tại bán ra một món sản phẩm thủy tinh, có thể bán được một vạn lượng.

Nhưng nếu sang năm sản phẩm thủy tinh như vậy giảm giá, vậy người này mua sản phẩm thủy tinh có cảm thấy mình là oan đại đầu hay không, có vì vậy oán hận Dương Chính Sơn, Trọng Sơn trần cùng sáu nhà đại lý này hay không?

Hồ mấy người, Dương Chính Sơn tự nhiên không sợ.

Nhưng nếu người bị hồ có mấy trăm mấy ngàn thậm chí mấy vạn, hơn nữa những người này không phải phú thương thì là quan lại quyền quý, Dương Chính Sơn còn có thể không sợ sao?

Dương Chính Sơn cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được mấy ngàn mấy vạn quan lại quyền quý và phú thương thù hận, thật sự chọc giận quần chúng, vậy Dương gia như thế nào chết cũng không biết.

Cho nên vì tránh đắc tội quá nhiều người, hắn cũng không tính toán đi hồ người.

Dương Chính Sơn thiết lập giá cao nhất của sản phẩm thủy tinh ở vào bảy tám trăm lượng, giá này mặc dù cũng không rẻ, nhưng sản phẩm thủy tinh có thể bán đến giá này cũng đều là hàng chất lượng tốt không có khuyết điểm, coi như sau này giảm giá, giá này cũng sẽ không quá thấp.

Hơn nữa Dương Chính Sơn coi như là muốn giảm giá, cũng là từ từ, dùng ba đến năm năm thời gian giảm giá, cho những thương hộ đã chịu thiệt thòi một thời gian tiếp thu, như vậy mới sẽ không làm cho người ta cảm thấy tức giận.

Chương 904: Đế Băng, Thiên Hạ Thống Khốc (2)

Vương Chấn Trạch mấy người nghe xong Dương Chính Sơn giảng thuật, lại nhìn khu vực đại lý của mỗi nhà trên bản đồ, từng người mắt lóe tinh quang.

“Hầu gia, cái này~~”

Hai tay Vương Chấn Trạch kích động đều đang run rẩy, những người khác cùng tâm thái của hắn không sai biệt lắm, ngay cả Trương Thanh Tùng cũng vì vậy mà động dung.

Đây là một món làm ăn lớn chân chính, của cải trong đó có thể đạt đến mấy chục triệu lượng bạc trắng.

Cho dù bọn hắn chỉ có thể từ trong đó được một phần lợi ích nhỏ, cũng đủ để thân giá của bọn hắn lật lên mấy lần, thậm chí mười mấy lần.

Dương Chính Sơn khoát tay nói: “Hiện tại các ngươi chỉ cần nói cho bản hầu, các ngươi có nguyện ý làm món làm ăn này hay không!”

“Nguyện ý!” Năm người vội vàng đáp.

“Vậy là tốt rồi, bản hầu có rất nhiều công vụ phải bận rộn, không có thời gian cùng các ngươi nhiều lời, chuyện còn lại cứ để Thương Khoa Đô Sự Tiên đại nhân nói chuyện với các ngươi đi!”

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng băng quơ nói.

Thương Khoa, chính là sau khi Tổng Binh phủ thành lập Công Trình Khoa, lại thành lập một phòng khoa mới, chuyên

môn phụ trách buôn bán của Tổng Binh phủ.

Mà cái gọi là Tiền đại nhân, kỳ thật chính là một văn lại Tiền Mãn điều từ Đằng Long Vệ tới, trước kia hắn liền phụ trách một ít hành vi thương nghiệp của Đằng Long Vệ.

Vương Chấn Trạch mấy người cùng Tiền Mãn cũng coi như là người quen, trước kia bọn hắn ở Đằng Long Vệ không ít giao tiếp.

Tiền Mãn đứng ở bên cạnh vội vàng tiến lên một bước, “Chư vị, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi bản quan, bản quan đều sẽ nhất nhất giải đáp!”

Đây đều là chuyện Dương Chính Sơn đã sớm an bài tốt, Tiền Mãn cũng đã chuẩn bị thật lâu rồi.

Dương Chính Sơn lại cùng mấy người đơn giản nói mấy câu, sau đó rời khỏi đại sảnh.

Hắn nói công vụ bận rộn không phải là thoái thác, là chân chính công vụ bận rộn.

Trong thư phòng còn có một đồng lớn công văn cần hắn tới xử lý, tình huống huấn luyện của Trần Tiêu doanh hắn cũng phải thời khắc nhìn chăm chăm, mặt khác Hắc Vân thành và nghênh Hà hà đạo đều đã khai công, mặc dù không cần hắn việc gì cũng làm, nhưng cũng cần hắn đi tuần tra.

Mà làm ăn thủy tinh, hắn nên làm chuẩn bị sớm đã làm xong, tiếp theo theo trình tự bình thường tiến hành là được, cũng không cần hắn lại quan tâm.

Đến hiện nay, kế hoạch của hắn ở Trọng Sơn trấn kỳ thật đều đã vượt thắng, chuyện còn lại chính là từ từ, đem kế hoạch hắn chế định thực hiện.

Vương Chấn Trạch năm người ở Trọng Sơn Quan chờ ba ngày, sau đó mỗi người mang theo hai trăm món đồ trang trí

bằng thủy tinh rời đi.

Nhưng chỉ qua không đến nửa tháng, bọn hắn lại mỗi người mang theo một đội ngũ thương đội khổng lồ đến Trọng Sơn Quan, bởi vậy có thể thấy được khát vọng của bọn hắn đối với sản phẩm thủy tinh.

Thời gian tiến vào tháng sáu, thời tiết Trọng Sơn trấn cũng biến thành nóng bức lên.

Lúc này chính là lúc vạn loại tranh xanh của Trọng Sơn trấn. Xanh biếc khắp núi, tầng tầng lớp lớp, xanh lục của ruộng đồng, vô biên vô hạn, xanh đến chiều người như rửa, phẳng phất ngay cả bầu trời cũng bị nhuộm thành một mảnh xanh biếc.

Mùa này cũng là lúc bách tính và quân hộ Trọng Sơn trấn bận rộn nhất, bọn hắn muốn ở thời điểm này dự trữ lương thực cho mùa đông dài đằng đẵng, kiếm tiền, mua đồ dùng cần thiết như dầu muối tương dấm, quần áo vải vóc vân vân.

Bất quá Trọng Sơn trấn năm nay so với dĩ vãng còn muốn bận rộn, số lượng lớn thanh tráng hội tụ đến bờ Nghênh Hà, cũng có rất nhiều thanh tráng bị trưng tập đến dưới chân Hắc Vân sơn, bọn hắn khiêng đất vác núi, thông hà tạo thành, vì phát triển của Trọng Sơn trấn mà đổ mồ hôi.

Nhưng bọn hắn cũng không có oán giận, bởi vì vô luận là Tổng Binh phủ hay là Tuần Phủ nha môn đều cho bọn hắn thù lao phong phú.

Kỳ thật thù lao của bọn hắn cũng không nhiều, nhưng đối với bọn hắn mà nói đã là một cửa cái không nhỏ rồi.

Có được thù lao này, bọn hắn có thể ăn no mặc ấm, xây một căn nhà mới, trải qua một mùa đông ấm áp.

Dương Chính Sơn muốn chính là cái này, vô luận là xây thành, hay là thông suốt Nghênh Hà hà đạo và sửa đường, mục

đích chính là để bách tính Trọng Sơn trấn có cơ hội kiếm được càng nhiều bạc hơn.

Tất cả chuyện này bất quá chỉ là một cái bắt đầu mà thôi.

Ngay lúc Trọng Sơn trấn tiến vào giai đoạn từ từ, kinh đô một hồi biến hóa thật lớn đang được ấp ủ.

Thừa Bình ba mươi lăm năm ngày mừng ba tháng sáu.

Thái Tử, năm vị Quốc Công, sáu vị các lão, tụ tập ở Dưỡng Tâm điện.

Trên giường, Thừa Bình Đế ánh mắt sáng ngời nhìn chúng thần đang quỳ trước mặt.

“Bệ hạ!” Trần công công thanh âm bi thương gọi.

Cầu mắt của Thừa Bình Đế hơi chuyển động, ánh mắt rơi vào trên người Trần công công, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

“Di chiếu~~” Hấn thanh âm suy yếu nói.

“Bệ hạ, di chiếu đã chuẩn bị xong!” Trần công công vội vàng cầm di chiếu đến, đặt ở trước mặt Thừa Bình Đế.

“Đọc!”

Trần công công vội vàng mở di chiếu, cao giọng đọc: “Trẫm lấy lương đức kế thừa sự nghiệp tổ tông, tại vị ba mươi lăm năm. Trù mưu trị lý, sớm tối không yên, thường sợ không cuối cùng ở trị, có cô tiên đế phó thác chi trọng. Nay trẫm nhiễm bệnh nguy kịch, không thể tỉnh lại. Phàm sinh tất có tử, nhân đạo chi thường, tuy thánh triết cũng không tránh được. Nhưng kế thừa đại thống, tông xã sinh dân có chủ, ta tuy mất, đời lại có gì tiếc nuôi đâu!”

“Hoàng thái tử kiến trị nhân hiếu minh đạt, sớm đức trời thành, nên tức vị hoàng đế, văn võ quần thần đồng tâm trợ lý,

lấy thực hiện ý chí của ta. Tang lễ toàn bộ tuân theo di chế của tiên hoàng, lấy ngày thay tháng, hai mươi bảy ngày cử đồ tang. Không cấm âm nhạc, cưới gả, hôn lễ không thể quá hạn, ngoài trăm ngày có tư thỉnh hành, không được kiên quyết phản đối.”

Chương 905: Đế Băng, Thiên Hạ Thống Khóc (3)

“Tông thất thân vương là nhiệm vụ phòng vệ, không thể rời khỏi bản quốc. Các nơi trấn thủ, tổng binh, tuần phủ cùng quan viên tam ty đô, bố, án, nghiêm cấm phòng thủ, an ủi quân dân, không được tự ý rời khỏi chức vụ. Ngày nghe tin buồn, chỉ ở bản xứ khóc viếng ba ngày, tiến hương phái quan thay thế.”

“Bệ hạ! Đọc xong rồi!”

Trong thanh âm của Trần công công không tự giác mang theo ghen ngào.

Thái Tử cùng những người khác quỳ trên mặt đất, lấy trán chạm đất, hốc mắt hơi đỏ, mặt lộ vẻ bi thống.

“Tốt, tốt, tốt~~”

Thừa Bình Đế liên tiếp nói ba chữ tốt, chỉ là một cái so với một cái suy yếu.

“Trẫm không then với liệt tổ liệt tông!”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía khung cửa sổ chạm hoa kia, nhìn về phía ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ gỗ rơi xuống, nhìn về phía ngoài cửa sổ tràn đầy sức sống xanh biếc, nhìn về phía gió kia, ánh sáng kia, mảnh giang sơn này, mảnh thiên địa rộng lớn này.

Sau đó chậm rãi khép lại đôi mắt.

“Bệ hạ!” Trần công công thanh âm run rẩy gọi, ngón tay sợ hãi rơi xuống dưới mũi Thừa Bình Đế.

“Bệ hạ băng hà rồi!”

Theo một tiếng tràn đầy bi thống cao vút hô vang lên, trên không trung hoàng thành vang lên tiếng chuông nặng nề.

Trong thành kinh đô, vô số bách tính nghe được tiếng chuông, đều lộ ra vẻ bi thống, khóc lên.

Đế băng, thiên hạ thống khóc!

Ngày mừng tám tháng sáu.

Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn nhận được di chiếu triều đình sao gửi và chiếu thư Thái Tử Trần Kiến Trị tức vị.

Trong trà thất của Tổng Binh phủ, Bàng Đường cùng Dương Chính Sơn đối diện mà ngồi, hơi trà ấm áp bốc lên giữa hai người, hai người lại là trầm mặc không nói.

Mặc dù Dương Chính Sơn đối với Thừa Bình Đế băng hà sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện xảy ra, hắn vẫn cảm nhận được bi thương.

Vị đế vương vô cùng tín trọng hắn cứ như vậy băng hà rồi!

Ai~~

Ngàn suy vạn nghĩ quanh quẩn trong lòng Dương Chính Sơn, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

Nghe được tiếng thở dài của hắn, Bàng Đường hoàn hồn, “Đại hành hoàng đế thân hiền ái dân, không chỗ nào không đến. Dùng là dân sinh yên ổn, hải vũ bình lặng. Trị lý chi thịnh, vượt xa trước đó, đối với công lao trước đây có may mắn.”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cảm thấy lão đầu này có ý nịnh nọt.

Thừa Bình Đế là một hoàng đế lợi hại, nhưng tuyệt đối không có tốt như Bàng Đường nói.

Chỗ lợi hại nhất của Thừa Bình Đế ở chỗ hắn nắm giữ quyền lực, khống chế triều đình. Hắn tại vị ba mươi lăm năm, mười năm đầu là thời kỳ triều đình bất ổn nhất, nhưng sau hơn hai mươi năm, triều đình vẫn luôn ở vào một trạng thái vô cùng ổn định.

Vô luận đã xảy ra chuyện gì, triều đình đều luôn bảo trì một trạng thái bình ổn mà cao hiệu.

Cho dù Thừa Bình Đế bệnh nặng nằm liệt giường mấy tháng, triều đình vẫn yên ổn như cũ.

Nhưng nếu nói Thừa Bình Đế thân hiền ái dân, Dương Chính Sơn cảm thấy lời này có chút không thật.

Thân hiền còn miễn cưỡng có thể nói được, trên triều đình có rất nhiều hiền thần lương tướng.

Nhưng mà ái dân!

Khánh vương chi loạn, Liêu Tây chi họa, tuy không phải lỗi của Thừa Bình Đế, nhưng lại là Thừa Bình Đế cố ý mặc kệ.

Dẫn Khánh vương làm phản còn có thể lý giải là giải quyết hậu hoạn, nhưng mà Liêu Tây chi họa thì sao?

Khi đại quân Ô Lương tiến vào Liêu Tây, Thừa Bình Đế vậy mà vẫn luôn giả bộ bệnh, khi mấy triệu bách tính Liêu Tây đối mặt với đao đồ của đại quân Ô Lương, Thừa Bình Đế vẫn ổn ngồi không động.

Nếu hắn thật sự ái dân, nên ở thời điểm xác định Khánh vương làm phản, biết được đại quân Ô Lương xâm lấn, tổng lĩnh triều cương, nhanh chóng tiêu diệt đại quân Ô Lương, mà không phải mặc kệ đại quân Ô Lương hoành hành ngang ngược ở Liêu Tây nửa năm.

Cho nên từ điểm này liền có thể nhìn ra, Thừa Bình Đế là một cao thủ chơi quyền, nhưng lại không phải là thật sự ái dân.

Về phần Bàn Đường nói ‘trị lý chi thịnh, vượt xa trước đó’, Dương Chính Sơn cũng cảm thấy có quá quá mức.

Đại Vinh truyền thừa hơn ba trăm năm, tự nhiên đã từng có một ít thánh hiền minh quân, hơn nữa trong đó không thiếu chủ trung hưng.

Thừa Bình Đế cũng không có làm cho Đại Vinh thực hiện trung hưng, hẳn nhiều nhất coi như là một thợ vá, vá vá bổ bổ Đại Vinh đã xuống dốc, để Đại Vinh không đến mức tan rã.

Đương nhiên, công lao của hắn cũng là có, tại vị ba mươi lăm năm, mặc dù Đại Vinh không có thực hiện trung hưng, nhưng hẳn vì Đại Vinh đánh xong cơ sở trung hưng.

Nếu là tân hoàng có thể cần chính ái dân, trung thành với quốc sự, trung hưng thịnh thế, cũng không phải là hư vọng.

Dương Chính Sơn mặc dù rất cảm kích Thừa Bình Đế tín trọng, nhưng sẽ không quá mức tăng bốc công lao của Thừa Bình Đế, hẳn đối với Thừa Bình Đế có đánh giá khách quan của mình.

Về phần Bàn Đường tán dương Thừa Bình Đế, kỳ thật cũng không phải là không có đạo lý, so với Đại Vinh trước khi Thừa Bình Đế đăng cơ, Đại Vinh hiện nay đích thật là hưng thịnh rất nhiều.

Bàn Đường đã từng trải qua thời kỳ hỗn loạn trước khi Thừa Bình Đế đăng cơ, cho nên hẳn mới có thể cảm thấy Đại Vinh hiện nay có dấu hiệu thịnh thế.

Trên thực tế, rất nhiều lão thần trong triều đình đều có ý nghĩ như vậy, cũng đều có trung thành và tôn kính cực cao đối với Thừa Bình Đế.

“Chuẩn bị một chút đi, chúng ta muốn vì đại hành hoàng đế đề tang ba ngày!”

Dương Chính Sơn nói.

“Ừ! Lão phu trở về trước!” Bàng Đường đứng dậy, Dương Chính Sơn tiến đưa.

Chờ Bàng Đường rời đi sau đó, Dương Chính Sơn liền đổi một thân trường sam màu đen, mà Hầu phủ, Tổng Binh phủ và tất cả nha môn trong Trọng Sơn Quan toàn bộ treo linh phan, trong các nha môn tiếng khóc không ngừng.

Chương 906: Thời đại mới

(1)

Ngày 18 tháng 6.

Dương Chính Sơn nhận được báo từ kinh đô gửi về, trong đó có miếu hiệu và thụy hiệu triều đình đặt cho Thừa Bình Đế.

Trần Triệu Vũ, Vinh Sùng Tông, Kính Thiên Thể Đạo Nhân Minh Thành Kính Sùng Văn Túc Võ Chí Đức Quảng Hiếu Nghị Hoàng Đế.

Sùng Tông mang ý nghĩa là cao cả và hưng thịnh, rõ ràng triều đình cũng công nhận Thừa Bình Đế có công trung hưng.

Sau đó là Thái Tử đăng cơ, các thần tử dâng tấu, ba lần khuyên nhủ ba lần từ chối, để thể hiện hiếu đạo và nhân hậu. Thái Tử Trần Kiến Trị sẽ đăng cơ vào ngày 26 tháng 9, năm sau đổi niên hiệu là Diên Bình, tức là kéo dài thái bình.

Những ồn ào náo nhiệt trên triều đình không ảnh hưởng nhiều đến Dương Chính Sơn, cũng không ảnh hưởng nhiều đến Trọng Sơn trấn.

Trọng Sơn trấn vẫn phát triển theo kế hoạch của Dương Chính Sơn.

Dương gia cũng bình yên vượt qua năm Thừa Bình thứ 35.

Thừa Bình năm thứ 35 là một bước ngoặt đối với nhiều người.

Thừa Bình Đế băng hà, Diên Bình Đế đăng cơ, triều đình bước vào một thời đại mới.

Dương Chính Sơn vào ở phủ Tổng binh Trọng Sơn trấn, chấp chương quân chính Trọng Sơn trấn, Trọng Sơn trấn cũng bước vào một thời đại mới.

Dương Chính Sơn được phong hầu, Dương gia trở thành gia tộc mới nổi của Đại Vinh, Dương gia quật khởi cũng bước vào một giai đoạn mới.

Còn đối với cá nhân Dương Chính Sơn, đây cũng là một năm rất đặc biệt.

Đầu tiên hắn được phong hầu, sau đó lại đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, thân phận, địa vị và tu vi đều lên một tầm cao mới, có thể nói là thu hoạch đầy đủ.

Ngoài ra, Dương gia cũng thu hoạch được rất nhiều.

Úc Thanh Y nhờ vào Ngọc Lộ Linh Đào mà ngưng luyện ra tiên thiên chân khí, bước vào cảnh giới Bán Bộ Tiên Thiên.

Lâm Triền đỗ đạt cao, hoàn thành di nguyện của phụ thân, bước vào quan trường.

Dương Minh Chí được thăng làm Tham tướng Phục Châu Vệ ở Bắc lộ Trọng Sơn trấn, một mình đảm đương một phương.

Dương Thừa Nghiệp vào quân đội rèn luyện, đồng thời hôn sự của hắn cũng đã được định, ngày cưới là mừng 5 tháng 5 năm Diên Bình nguyên niên, sắp sửa thành gia lập nghiệp.

Còn những người khác trong Dương gia hoặc là tu vi tiên triền, hoặc là quan chức thăng tiến, hoặc là sinh con đẻ cái, khiến cho toàn bộ Dương gia toát ra một lực lượng tràn đầy sức sống.

...

Thời gian bước vào mùa đông lạnh giá, lại một năm mới sắp đến.

Phủ Tổng binh, Dương Chính Sơn vừa từ doanh trại ngoài thành trở về, còn chưa bước vào đại sảnh đã thấy Chu Nhân bước tới.

“Hạ quan bái kiến hầu gia!”

“Trời lạnh thế này, người đứng ở ngoài làm gì, vào trong nhà sưởi ấm trước đi!”

Dương Chính Sơn vẫy vẫy tay với hắn, trực tiếp đi vào thư phòng bên trái đại sảnh.

Lò sưởi trong thư phòng vẫn cháy, vừa vào đã có thể cảm nhận được hơi ấm ủa tới.

Chu Nhân vội vàng đi theo hắn vào thư phòng.

Dương Chính Sơn cởi áo choàng dày trên người, Chu Nhân vội vàng tiến lên giúp hắn treo lên giá.

“Có chuyện gì?”

“Hầu gia, đây là sổ sách lương thực thu được của Đô ti nha môn năm nay!” Chu Nhân lấy ra một cuốn sổ dày, đặt trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tựa vào bên lò sưởi, mở sổ ra xem.

Tồn lương chính là thu hoạch của đồn điền vệ sở, đại diện cho số lương thảo mà Tổng binh phủ có thể điều động vào năm sau.

Trong sổ ghi chép chi tiết lương thảo mà mỗi vệ sở nộp lên.

Năm nay Trọng Sơn trấn cũng được coi là một năm bội thu, lương thực thu được nhiều hơn mọi năm một chút, sổ dĩ nhiên hơn là vì khai hoang ở Phục Châu thành đã có hiệu quả.

Đương nhiên hiệu quả này không phải là khai hoang trong năm nay, mà là hiệu quả của sáu năm trước, cũng chính là

thành quả mà Kế Phi Ngũ để lại khi chấp chương Trọng Sơn trấn.

Tuy nhiên trong đó chắc chắn cũng có công lao của Dương Minh Chí.

Dương Chính Sơn đại khái xem qua một lượt, trong lòng tính toán, sau đó gật đầu, “Lương thực đã nhập kho chưa?”

“Đã nhập kho, Đô ti nha môn chiếm sáu phần, Tổng binh phủ chiếm bốn phần còn lại!” Chu Nhân nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Sợ rằng lương thảo dự trữ của Tổng binh phủ không đủ!”

“Ý của hầu gia là?” Chu Nhân cẩn thận hỏi.

Hắn sợ Dương Chính Sơn muốn điều lương thảo của Đô ti nha môn đi, như vậy hắn sẽ không thể giao phó được với Ninh Thanh Hạ.

Đô ti nha môn dự trữ sáu phần lương thảo cũng là có dự toán, trước khi Chu Nhân đến Tổng binh phủ, Ninh Thanh Hạ đã nói với hắn rằng nhất định phải để số lương thực này ở trong tay Đô ti nha môn.

Điều này không phải nói rằng Ninh Thanh Hạ muốn đổi đầu với Dương Chính Sơn, mà là Ninh Thanh Hạ cũng có suy nghĩ của riêng mình, cũng muốn góp một phần sức lực cho sự phát triển của Trọng Sơn trấn.

Dương Chính Sơn trầm ngâm một lát mới nói: “Thôi, sang năm các người Đô ti nha môn đừng hỏi ta xin lương nữa!”

“Vậy còn tiền bạc thì sao?” Chu Nhân chớp chớp mắt.

Dương Chính Sơn không khỏi cười thành tiếng, “Yên tâm, thứ nên cho ta vẫn sẽ cho.”

Mặc dù năm nay Trọng Sơn trấn phát triển khá tốt, nhưng thực ra năm nay chỉ là một sự khởi đầu, sang năm Trọng Sơn trấn mới bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Sông Nghênh Hà đã được khơi thông, sang năm khai xuân sông Nghênh Hà sẽ có thể thông thuyền, mà theo đó là việc xây dựng quan đạo, đến lúc đó nhân lực vật lực cần thiết sẽ lớn hơn nữa.

Ngoài ra việc xây dựng Hắc Vân thành đã hoàn thành hơn một nửa, sang năm Bằng Đường sẽ xin triều đình điều dân tị nạn đến bổ sung cho dân số của Hắc Vân thành, đến lúc đó việc an trí những người tị nạn này cũng cần một lượng lớn tiền bạc và lương thực.

Cho nên sang năm mới là năm Trọng Sơn trấn thực sự tiêu tiền như nước.

“Ha ha, vậy hạ quan yên tâm rồi!” Chu Nhân cười gượng gạo.

Chương 907: Thời đại mới

(2)

Trước đây hẳn là quản gia của Dương Chính Sơn ở nha môn, đương nhiên phải suy nghĩ cho Dương Chính Sơn, nhưng bây giờ đã khác, hẳn là kinh lịch của Đô ti nha môn, phải suy nghĩ cho Đô ti nha môn.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không trách tội Chu Nhân vì chuyện này, dù sao Chu Nhân cũng không làm sai gì, ngược lại còn làm tròn chức trách.

“Được rồi, người về nói với Ninh đại nhân một tiếng, bên ta không có vấn đề gì, bảo hắn yên tâm đi!”

“Vâng!” Chu Nhân nhận được câu trả lời của Dương Chính Sơn, vui vẻ rời đi.

Còn Dương Chính Sơn thì cầm công văn trên bàn lên xem.

Công văn này là Tạ Uyên phái người gửi tới, là về tộc Ô Lương Hu.

Hiện nay Tạ Uyên chấp chương Tây lộ Trọng Sơn trấn, trong năm nay, công lao lớn nhất của hắn chính là ổn định được cục diện Tây lộ Trọng Sơn trấn, khôi phục lại sự yên bình cho Tây lộ Trọng Sơn trấn.

Để tránh tộc Ô Lương Hu tập kích Tây lộ Trọng Sơn trấn, Tạ Uyên vẫn luôn chú ý đến tình hình của tộc Ô Lương Hu.

Bắc Nguyên trấn và tộc Ô Lương Hu đánh nhau suốt một năm trời, mặc dù không khai chiến toàn diện, nhưng chiến sự lại vô cùng ác liệt, hầu như ngày nào cũng có chiến đấu xảy ra,

cứ mười ngày nửa tháng lại bùng nổ một trận chiến quy mô hơn vạn người.

Hai bên đều có thắng có thua, đều có tổn thất, nhưng nhìn chung thì Bắc Nguyên trấn vẫn chiếm ưu thế, dù sao trước đó tộc Ô Lương Hu đã mất tám vạn đại quân ở Tây lộ Trọng Sơn trấn.

Mà cho đến hiện tại, tộc Ô Lương Hu vẫn chưa có dấu hiệu xâm lấn Tây lộ Trọng Sơn trấn lần nữa.

Dương Chính Sơn xem công văn, hơi trầm tư một lát, sau đó bảo Tạ Uyên tiếp tục theo dõi tộc Ô Lương Hu, tốt nhất có thể phái thám báo đi, dò xét động thái của tộc Ô Lương Hu ở khu vực phía tây và phía bắc Trọng Sơn trấn.

Hiện nay Trọng Sơn trấn đang trong giai đoạn phát triển, không thích hợp khai chiến với tộc Ô Lương Hu.

Còn ở triều đình, Diên Bình Đế vừa mới đăng cơ, chắc chắn cũng không muốn bùng nổ chiến tranh quy mô lớn, ước chừng không có một hai năm thì Diên Bình Đế rất khó chinh đốn triều đình.

Vì vậy Dương Chính Sơn không có ý định khai chiến với tộc Ô Lương Hu, hắn chỉ muốn phòng bị tộc Ô Lương Hu xâm lấn.

Xử lý xong công văn Tạ Uyên gửi tới, Dương Chính Sơn lại cầm công văn khác lên xử lý.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan làm vang lên, Dương Chính Sơn mới đặt bút lông trong tay xuống.

Đứng dậy, khoác chiếc áo choàng dày, Dương Chính Sơn dẫn theo đám thân vệ trở về phủ Hầu gia.

Đám thân vệ của hắn vẫn là hai mươi người đó, thực ra làm thân vệ cho hắn cũng rất nhàn, nếu hắn ở trong thư phòng xử

lý công vụ thì bên cạnh chỉ cần năm thân vệ hỗ trợ là được, rót trà, đốt lò sưởi, tiếp nhận công văn, thông báo khách đến,... đều là làm mấy việc vặt vãnh.

Nếu hấn ra ngoài thì sẽ có mười thân vệ đi theo bên cạnh.

Thực ra với thực lực của những thân vệ này bên cạnh hấn, vào doanh Trần Tiêu làm một Thiên Tổng cũng là uất ức.

Hai mươi thân vệ này đã đi theo hấn được gần mười năm rồi, không dám nói những năng lực khác như thế nào, chỉ riêng về thực lực thì mỗi người đều có tu vi Hậu Thiên tầng bảy.

Trước đây Dương Chính Sơn cũng từng hỏi bọn họ có muốn đến doanh Trần Tiêu làm một Thiên Tổng hay không, nhưng bọn họ đều từ chối.

Còn về nguyên nhân ư?

Ha ha, hiện nay ai mà không biết càng ở gần Dương Chính Sơn thì tu vi càng tăng nhanh.

Mặc dù sự tồn tại của Linh Tuyên Thủy không bị bại lộ, nhưng vẫn bị nhiều người nhìn ra dấu vết.

Mọi người cũng không suy đoán quá nhiều về chuyện này, chỉ cho rằng Dương Chính Sơn am hiểu việc chỉ điểm người khác, truyền thụ Võ Đạo.

Thực ra Dương Chính Sơn quả thực thường xuyên chỉ điểm cho những người bên cạnh, với tu vi hiện nay của hấn, khi chỉ điểm đều có thể đi thẳng vào trọng điểm, được hấn chỉ điểm, đối với việc tu luyện đương nhiên là có lợi ích rất lớn.

Những thân vệ này một mặt vì muốn theo đuổi Võ Đạo cao hơn, mặt khác là vì trung thành với Dương Chính Sơn, cho nên bọn họ cam tâm tình nguyện từ bỏ chức quan bổng lộc, làm thân vệ cho Dương Chính Sơn.

Thực ra không chỉ có bọn họ, các tướng sĩ trong thân vệ doanh cũng đều là tinh nhuệ trong số những người tinh nhuệ, tu vi và thực lực đều không thấp, nhưng bọn họ tình nguyện làm một binh tốt trong thân vệ doanh, cũng không muốn đến doanh Trần Tiêu làm một Thiên Tổng hoặc Tổng binh.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn cũng không bạc đãi bọn họ, lương của bọn họ tương đương với bổng lộc của Thiên Tổng, phúc lợi của bọn họ còn cao hơn Thiên Tổng ở doanh Trần Tiêu, chỉ riêng Linh Tuyên Thủy mà bọn họ được uống và dược liệu mà Dương Chính Sơn chuẩn bị cho bọn họ đã tuyệt đối không phải là chức quan Thiên Tổng có thể so sánh được.

Rất ít người là kẻ ngốc, có lẽ lòng trung thành có thể bồi dưỡng, nhưng nếu Dương Chính Sơn không tốt với bọn họ thì lòng trung thành chắc chắn sẽ giảm bớt.

Chính vì Dương Chính Sơn đối xử với bọn họ đủ tốt nên bọn họ mới có thể luôn giữ được sự trung thành tuyệt đối với Dương Chính Sơn.

“Lập tức đến Tết rồi, Ngô quản gia đã chuẩn bị lễ Tết cho các người, lát nữa khi về nhà đừng quên mang theo!”

Trên đường về phủ, Dương Chính Sơn nói với mấy thân vệ bên cạnh.

Thân vệ cười toe toét nói: “Hầu gia, năm nay có Bách Thảo Nhưỡng không?”

“Có! Không những có Bách Thảo Nhưỡng, mà còn có Đào Hoa Tửu, Hạnh Hoa Nhưỡng, Lý Tử Nhưỡng,... đủ cho các người uống!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Cảm ơn hầu gia ban thưởng!” Mấy thân vệ cười hớn hở.

Dương Chính Sơn cười cười, đi vào phủ Hầu gia, mấy thân vệ thì đi tìm Ngô Hải.

Dương Chính Sơn vừa mới vào phủ, đã có hai tiểu tư chạy tới.

“Hầu gia, tiểu gia nhà Lương gia đến!” Tiểu tư nói.

“Tiểu gia nhà Lương gia? Ai?” Dương Chính Sơn nhất thời không phản ứng kịp.

“Chính là đệ ruột của tam nương tử!” Tiểu tư nói.

Dương Chính Sơn bừng tỉnh, người đến là Lương Tu, con trai của Lương tam gia.

Nói đến thì hẳn đã mấy năm rồi không gặp Lương tam gia.

Những năm gần đây Lương gia vẫn luôn ở Ninh Châu thành, mặc dù Lương gia không phát triển lớn mạnh, nhưng cuộc sống của Lương gia vẫn rất giàu có.

Là thông gia của Dương gia, không ai ở Ninh Châu thành dám trêu chọc Lương gia, mà Cảnh Vương và Kế Phi Ngũ làm phản cũng không ảnh hưởng đến Ninh Châu thành.

Cho nên những năm gần đây Lương gia sống rất ổn định.

Còn Lương Tu, Dương Chính Sơn mỗi năm đều có thể gặp một hai lần, vào dịp lễ Tết, Lương Tu đều đến Dương gia tặng lễ.

Nghĩ đến lần này Lương Tu cũng đến tặng lễ.

“Người đâu rồi?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ồ hậu sảnh, tiểu gia nhà Lương gia đã gặp tam nương tử rồi, nhưng hẳn muốn gặp hầu gia, Ngô quản gia liền để hẳn ở hậu sảnh chờ hầu gia tan làm!” Tiểu tư nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó đi về phía hậu sảnh.

Chương 908: Năm mới, thiên tai sắp đến (1)

Bước vào hậu sảnh, quả nhiên thấy Lương Tu Chính đứng trong đại sảnh quan sát cuộn tranh treo trên tường, nghe thấy tiếng bước chân, Lương Tu vội vàng quay đầu lại, “Cháu chào thúc thúc!”

“Haha, sao vậy? Tiểu tử ngươi còn hứng thú với tranh vẽ à!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Không có, tiểu bối chỉ là buồn chán để giết thời gian!” Lương Tu nói.

Hiện tại Lương Tu đã mười chín tuổi, khi Dương Chính Sơn đến Lương gia bố trí trang viên, tiểu tử này mới chỉ sáu tuổi, thấm thoát mười ba năm đã trôi qua, Lương Tu cũng đã lớn.

“Ngồi đi!” Dương Chính Sơn đưa tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

Tiểu sai vội vàng dâng trà nước lên cho Dương Chính Sơn, đồng thời cũng đổi cho Lương Tu một chén trà.

“Gần đây sức khỏe của phụ thân ngươi thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Sức khỏe của phụ thân vẫn tốt, chỉ là tuổi đã cao, cơ thể không còn như trước!” Lương Tu nói.

Dương Chính Sơn trong lòng tính toán, Lương tam gia hiện tại cũng đã bốn mươi bảy tám tuổi, hắn không phải là võ giả, bốn mươi bảy tám tuổi đã được coi là người già rồi.

“Hừm, lâu lắm không gặp phụ thân ngươi, ta có chút nhớ hần rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Hai nhà là thông gia, sau khi Dương Minh Chí và Lương Trân kết hôn, mấy năm đầu, Lương tam gia không ít lần đến thăm con gái, Dương Chính Sơn và hần cũng thường xuyên uống rượu cùng nhau.

Nhưng theo năm tháng trôi qua, Lương tam gia rất ít khi đến Dương gia, một phần là do tuổi tác đã cao, một phần cũng là vì khoảng cách giữa hai nhà xa, trước đây Dương gia ở Đằng Long Vệ, còn Lương gia luôn ở thành Ninh Châu, cách nhau hơn một ngàn dặm.

“Phụ thân ta cũng luôn nhớ thúc thúc, lần này tiểu bối đến, phụ thân còn bảo tiểu bối mang đến một chiếc áo lông!” Lương Tu vừa nói vừa mở chiếc hộp gỗ để ở bên cạnh.

Trong hộp gỗ có một chiếc áo lông màu xanh, lớp lông bên ngoài có màu xám.

Dương Chính Sơn đưa tay sờ lên lớp lông bên trên, “Đây là da báo?”

“Không sai, là phụ thân ta tình cờ mua được.” Lương Trân nói.

Lông thú dày, có màu nâu xám, da mềm và dày, giữ ấm tốt, chắc chắn và bền, được coi là một loại da quý giá.

Dương Chính Sơn cũng không khách khí, cầm áo lông lên khoác lên người, cảm nhận được sự mềm mại ở cổ, hần lắc vai, “Không tệ, đúng là ấm áp!”

Thực ra hần có thiếu gì da lông, Trọng Sơn trấn nổi tiếng với các loại da lông, nếu hần muốn có loại da nào, thì đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nhưng dù sao đây cũng là tấm lòng của Lương tam gia và Lương Tu, hẳn chắc chắn không thể xem nhẹ.

Thấy hẳn thích, Lương Tu cũng hơi yên tâm hơn một chút.

Với địa vị của Dương gia hiện nay, Lương gia so với nó thật sự là một trời một vực.

Mặc dù Lương gia hiện tại cũng được coi là nhà giàu có, nhưng nói đi cũng phải nói lại Lương gia chỉ là một thương hộ mà thôi, cũng không bằng hai nhà thông gia khác của Dương gia là Vương gia và Lý gia.

Vương gia và Lý gia đều là nông hộ, hơn nữa hiện tại Vương gia và Lý gia cũng vì mối quan hệ với Dương gia và Dương thị tộc mà cũng đã trở nên khác biệt.

Con cái của Vương gia và Lý gia đều đang học võ học văn trong tộc Dương thị, mặc dù hiện tại vẫn chưa có thành tựu gì, nhưng đã không còn là nông hộ bình thường nữa.

Sau đó Dương Chính Sơn lại trò chuyện với Lương Tu một lúc về chuyện gia đình, nhưng Lương Tu rõ ràng là có việc tìm hẳn, mấy lần định mở miệng đều không mở miệng.

Thấy hẳn như vậy, Dương Chính Sơn thẳng thắn nói: “Có chuyện gì thì nói thẳng đi, với thúc thúc còn có chuyện gì không thể nói chứ!”

Lương Tu có chút xấu hổ, nhưng Dương Chính Sơn đã nói thẳng ra, hẳn cũng chỉ có thể đứng dậy, cúi người nói: “Tiểu bối có một chuyện muốn nhờ thúc thúc cho phép!”

“Chuyện gì?”

“Tiểu bối muốn làm ăn với thủy tinh!” Lương Tu cúi người nói.

Dương Chính Sơn nhìn hẳn, rơi vào trầm tư.

Thực ra Lương Tu là một người không tồi, nhưng hẳn không giỏi buôn bán.

Lương tam gia thì không giỏi buôn bán, nếu không có Lương Linh thị này làm trợ thủ đắc lực, thì Lương gia cũng không thể kiếm được gia nghiệp trong thành Ninh Châu.

Mà từ nhỏ Lương Tu đã chín chắn trưởng thành, nhưng sự chín chắn trưởng thành của hắn lại không phù hợp để buôn bán, bởi vì hắn không đủ mách khéo.

Buôn bán không mách khéo thì sẽ không thể thành công!

Vì sao La Sường có thể phát triển La gia thành một thương nhân giàu có lớn, chính là vì La Sường đủ mách khéo.

Có thể nhìn xa trông rộng, biết cách kéo người về phía mình, biết cách mượn sức, hơn nữa La Sường còn có một sự quyết đoán, dám nghĩ dám làm.

Nếu không có sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn, La gia cũng sẽ không có gia nghiệp như hiện nay.

So với La Sường, tính cách của Lương tam gia thật sự kém xa hẳn, đây cũng là lý do Dương Chính Sơn không giúp đỡ Lương gia.

Tương tự, Lương Tu cũng không phù hợp để buôn bán.

Hắn dựa vào sự che chở của Dương gia, ở thành Ninh Châu làm chút buôn bán không lớn không nhỏ cũng được, nếu như đi khắp nơi như La Sường, thì sợ là không được.

“Người không phải là một thương nhân đủ tư cách!” Dương Chính Sơn cũng không khách khí, trực tiếp nói ra những điều mình đã nói quá nhiều lần, “Thúc thúc không khuyên người buôn bán đâu! Đặc biệt là buôn bán thủy tinh.”

Trong nửa năm qua, sản phẩm thủy tinh đã mở ra không ít thị trường tại Đại Dương, buôn bán thủy tinh kiếm tiền cũng

đã trở thành chuyện ai cũng biết.

Trước đó cũng có không ít người đến tìm Dương Chính Sơn, muốn buôn bán thủy tinh, nhưng đều bị Dương Chính Sơn đuổi đi.

Vương Chấn Trạch, Tề Đình cũng đang phải chịu áp lực rất lớn, nếu không có sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn ở phía sau, thì họ đã bị người ta nuốt chửng đến mức không còn xương cốt rồi.

Với tính cách của Lương Tu, với thực lực của Lương gia, can thiệp vào buôn bán thủy tinh không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Chương 909: Năm mới, thiên tai sắp đến (2)

“Vậy thì tiểu bối không làm nữa!” Lương Tu do dự một chút, nói.

“Haha, buôn bán gì chứ, nếu người không chê, thì hãy đến bên cạnh ca ca người làm thư lại đi!” Dương Chính Sơn vỗ vai hắn.

Thương hộ rốt cuộc cũng chỉ là thương hộ, cho dù có giàu có đến đâu cũng chỉ là tay sai của quan quyền quý mà thôi.

Dương Chính Sơn đã giúp La gia thoát khỏi thân phận thương hộ, hiện tại cũng không ngại giúp Lương gia thoát khỏi thân phận thương hộ.

Nhưng tình huống của Lương gia phức tạp hơn La gia một chút, bởi vì Lương tam gia xuất thân từ Tĩnh An Lương gia, mà Tĩnh An Lương gia đã từng phạm tội lớn bị tru di tam tộc.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã giúp Lương tam gia có được chiếu chỉ ân xá, miễn tội cho gia đình Lương tam gia, nhưng điều này không có nghĩa là Lương gia sẽ không bị liên lụy.

Ít nhất thế hệ của Lương Tu này không thể làm quan lớn, tối đa cũng chỉ có thể làm quan nhỏ cấp sáu cấp bảy.

Đây cũng là lý do trước đây Dương Chính Sơn không đề Lương Tu đến Trọng Sơn quan làm việc.

“Điều này có được không?” Lương Tu vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Không có gì không được!” Dương Chính Sơn nói: “Người hiện tại làm thư lại bên cạnh Minh Hạo hai năm, sau khi hắn khai phủ kiến nha, thì bảo hắn sắp xếp cho người một thân phận quan chức cũng rất dễ dàng.”

Khai phủ kiến nha, chính là Tam tướng mặc phủ, đợi Dương Minh Hạo thăng chức Tam tướng, nắm giữ Tam tướng mặc phủ, sắp xếp một thân phận quan chức cho Lương Tu, thì cũng không phải là chuyện một câu nói.

Lương Tu là em rể của Minh Hạo, hắn chăm sóc một chút cũng là điều nên làm.

“Tiểu bối đã hiểu!” Lương Tu nở nụ cười ngốc nghếch.

Hắn cũng không thích buôn bán, lần này hắn cầu xin Dương Chính Sơn thực ra là ý của mẫu thân hắn.

Lương Linh thị vốn đã tinh minh, muốn buôn bán thủy tinh cũng là chuyện bình thường, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, có một số việc không nghĩ thông suốt cũng là tình huống bình thường.

So với buôn bán, Lương Tu vẫn muốn vào triều, nói đi cũng phải nói lại Lương Tu cũng được coi là bách khoa toàn thư, làm một thư lại cũng rất nhẹ nhàng.

“Được rồi, lát nữa người hãy nói với Minh Hạo, cứ nói chuyện này là ý kiến của ta!” Dương Chính Sơn nói.

Chỉ là một chuyện nhỏ, không cần Dương Chính Sơn tự mình lên tiếng, Dương Minh Hạo cũng có thể tự sắp xếp.

“Tiểu bối cảm tạ thúc thúc!” Lương Tu ngốc nghếch cười nói.

Sau đó vài ngày, có không ít người đến Dương gia đưa lễ tết, có thông gia của Dương gia, có đồng liêu cũ của Dương Chính Sơn, chẳng hạn như Vương Bân, Lâm Thủ Đức, Hứa

Tiến, nhưng hiện tại bọn họ ở đâu, vào các dịp lễ tết đều phải người đưa lễ tết đến.

Nhưng Dương gia không giống như trước đây, không thể sắp xếp người đến từng nhà để đưa lễ tết, vì vậy đã để những người đến đưa lễ tết mang lễ tết của Dương gia về.

Ở kinh đô có Lục Thọ, hẳn sẽ đưa lễ tết của Dương gia đi.

Dương Minh Thành vẫn sẽ về thôn Dương gia, nhưng năm nay còn có Dương Thừa Nghiệp về thôn Dương gia.

Trưởng tử trưởng tôn, đủ để đại diện cho Dương gia.

Gần đến năm mới, Dương Chính Sơn vừa bận rộn với công vụ Tổng binh phủ, vừa bận rộn tiếp đón khách đến thăm.

Vì vậy không biết từ lúc nào đã đến ba mươi Tết.

Đêm giao thừa, bữa tiệc đoàn viên ồn ào kết thúc, Dương Chính Sơn ngẩn ngơ đứng trong sân nhìn bầu trời đêm u ám.

Sắc mặt của hắn có chút khó coi, chưa từng có vẻ khó coi như vậy.

“Người đang nhìn cái gì vậy?” Ưc Thanh Y không hiểu lý do, từ trong phòng đi ra hỏi.

“Không có gì!” Dương Chính Sơn nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng không quay vào phòng, mà sắc mặt nặng nề nhìn bầu trời đêm phía Nam.

Hắn dĩ nhiên không phải đang thất thân, mà là cảm ứng sự biến đổi khí tượng trong năm tới.

Theo tu vi của hắn đã đột phá đến tiên thiên, hắn cảm ứng thời tiết và khí tượng càng chính xác hơn, phạm vi cũng rộng hơn.

Trước đây hắn gần như có thể cảm ứng sự biến đổi thời tiết trong phạm vi trăm dặm, còn hiện tại hắn đã có thể cảm ứng

sự biến đổi khí tượng trong phạm vi ngàn dặm.

Tất nhiên, khoảng cách càng xa, thời gian càng xa, thì cảm ứng của hắn càng mơ hồ.

Ức Thanh Y nhìn một chút, đoán rằng hắn đang nghĩ việc, cũng không hỏi nhiều.

Dương Chính Sơn nhìn bầu trời đêm phía Nam, nặng nề thở ra một hơi.

Năm mới sẽ có một trận hạn hán lớn tấn công toàn bộ Liêu Đông.

Sự cảm ứng của hắn có chút mơ hồ, nhưng có thể xác định rằng hai tỉnh Liêu Viễn và Bình Viễn sẽ là vùng trọng điểm bị thiên tai.

Thời gian từ tháng Hai đến tháng Mười, hai tỉnh Liêu Viễn và Bình Viễn gần như không thấy một giọt mưa nào, còn về tình huống sau khi vào đông, thời gian quá xa, hắn không cảm ứng chính xác. Nhưng hắn cảm thấy trận hạn hán lớn này có thể kéo dài rất lâu.

Trong khi đó tình hình của Trọng Sơn trấn cũng không tốt lắm, mặc dù không phải là vùng trọng điểm bị thiên tai, nhưng ngoài vài trận mưa nhỏ, thì cũng không có quá nhiều nước mưa.

Trận hạn hán lớn này nghiêm trọng hơn trận hạn hán lớn mà Dương Chính Sơn từng trải qua khi mới đến thế giới này.

Vùng bị thiên tai chính của trận hạn hán lớn đó là Bắc Địa ở ngoài quan, mặc dù Trọng Sơn trấn cũng bị hạn, nhưng không quá nghiêm trọng.

Còn trận hạn hán lớn sắp tới này, thì vùng trọng điểm bị thiên tai lại là hai tỉnh Liêu Viễn và Bình Viễn, hơn nữa tình trạng hạn hán có thể còn nghiêm trọng hơn.

Dưới tình trạng hạn hán lớn, sẽ là đất đai khô cằn, không thu hoạch được gì, hàng triệu dân chúng trở thành nạn đói, điều này không nghi ngờ gì nữa là một thảm họa đáng sợ.

Trong nháy mắt Dương Chính Sơn đã nghĩ rất nhiều.

Có lẽ đây là một cơ hội cho Trọng Sơn trấn, có thể để hàng loạt dân chúng di cư đến Bắc Địa, khai thác Bắc Địa, nhưng Dương Chính Sơn không muốn có một cơ hội như vậy.

Nhưng cho dù hán không muốn cũng không được, hán chỉ có thể dự đoán sự biến đổi khí tượng, không thể thay đổi khí tượng.

Vì vậy tiếp theo hán chỉ có thể chuẩn bị cho trận hạn hán sắp tới.

“Lương thực!”

Dương Chính Sơn thì thầm một tiếng, sau đó quay người trở lại phòng ngủ.

Hán còn thời gian, ít nhất còn hơn nửa năm.

Hơn nửa năm này đủ để hán chuẩn bị rất nhiều thứ.

.....

Mùa xuân năm nay là mùa xuân khó chịu nhất mà Dương Chính Sơn từng trải qua.

Thiên tai sắp đến, hán hoàn toàn không có tâm trạng để quan tâm đến những chuyện khác, ngay cả việc đám trẻ đến chúc Tết hán, hán cũng tỏ vẻ có chút ứng phó.

Mọi người trong Dương gia cũng nhận ra hán không bình thường, nhưng không ai dám hỏi nhiều.

Đợi đến khi việc chúc Tết ồn ào kết thúc, Ưc Thanh Y mới không nhịn được hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì.”

Việc cảm ứng sự biến đổi khí tượng như vậy, hẳn thực sự không thể giải thích rõ ràng.

Ức Thanh Y nắm tay hắn, “Nếu lão gia có chuyện gì thì cứ làm đi, trong nhà có thiệp thân!”

Nàng có thể cảm nhận được Dương Chính Sơn có tâm sự, Dương Chính Sơn không muốn nói, nàng cũng sẽ không ép buộc.

Dù gặp chuyện gì, nàng cũng sẽ giúp Dương Chính Sơn trông coi gia đình, để Dương Chính Sơn không phải lo lắng.

Dương Chính Sơn cảm nhận được sự quan tâm và lo lắng của nàng, đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

“Phu nhân yên tâm, là chuyện lớn, nhưng không liên quan nhiều đến Dương gia, ta sẽ xử lý ổn thỏa!”

“Ừm, thiệp thân tin tưởng lão gia!” Ức Thanh Y nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn nhìn người trong lòng dịu dàng, tâm trạng nặng nề không khỏi được giải tỏa không ít, vẻ mặt cũng không còn nghiêm túc như vậy nữa.

Hắn cũng đã nghĩ thông suốt, nếu như hạn hán không thể tránh khỏi, thì hãy tích cực ứng phó, chuẩn bị mọi thứ, làm hết sức mình, chỉ cầu một lòng không áy náy.

Chương 910: Lương thực, Tiền trang, Tự tìm cái chết (1)

Ngày mùng 8 tháng Giêng, Tổng Binh phủ mở triều.

Dương Chính Sơn khoác một bộ bào phục dày dặn, bước nhanh đến đại đường.

“Truyền lệnh, truyền lệnh cho các đường tham tướng đến Tổng Binh phủ thảo luận vào ngày 14 tháng Giêng!”

Vừa vào thư phòng, Dương Chính Sơn lập tức ra lệnh.

Muốn chống lại thiên tai, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, Liêu Viễn và Bình Viễn hai tỉnh có hơn mười triệu dân, một đợt hạn hán có thể sẽ không khiến tất cả mọi người trở thành dân tị nạn, nhưng ít nhất cũng sẽ khiến hàng triệu dân chúng trở thành dân tị nạn.

Mà một khi xảy ra hạn hán, trong tình trạng thiếu lương thực và nước, dân chúng muốn sống sót, phải rời bỏ quê hương, di cư đến nơi khác.

Cho dù chỉ có một phần dân tị nạn đến Trọng Sơn trấn, thì đó cũng là hàng trăm nghìn, hàng triệu dân tị nạn.

Điều Dương Chính Sơn phải làm là làm tốt công tác an trí cho những dân tị nạn này.

“Vâng!” Thân tín đáp một tiếng, lập tức chạy ra khỏi thư phòng, truyền đạt mệnh lệnh của Dương Chính Sơn cho thân vệ doanh.

Dương Chính Sơn ngồi trên bàn, suy nghĩ một chút, sau đó cầm giấy bút viết.

Những ngày này hắn luôn tính toán kế hoạch tiếp theo, thực ra kế hoạch đại khái hắn đã nghĩ xong, việc còn lại là bố trí nhiệm vụ.

Cứu nạn, quan trọng nhất chính là lương thực và nước.

Còn về nguồn nước, Trọng Sơn trấn chịu thiên tai không quá nghiêm trọng, còn chưa đến mức khiến dòng sông Yên Hà đứt đoạn, mà Bắc Địa gần như không có thiên tai nào, cũng không cần xem xét vấn đề nước.

Vì vậy, vấn đề lớn nhất mà hắn phải đối mặt chính là lương thực.

Với số lương thực mà Trọng Sơn trấn hiện có, chắc chắn không thể nuôi sống hàng triệu dân tị nạn, vì vậy việc đầu tiên là mua lương thực, số lượng lớn, không cần quan tâm đến hậu quả.

“Có người đến!”

“Hầu gia!” Ngoài cửa có một thân tín đi vào.

“Phái người đưa bức thư này đến Đằng Long vệ, đưa cho Ô Trọng Triệt đại nhân!” Dương Chính Sơn phân phó.

“Vâng!”

Thân tín đáp một tiếng, cầm thư rời khỏi thư phòng.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn lại gọi một thân vệ khác, phân phó: “Đi thông báo cho sáu thương hộ lớn, nói rằng Hầu gia sẽ bàn chuyện vào ngày 16 tháng Giêng, để gia chủ của họ cố gắng đến đây, nếu gia chủ không thể đến, thì phái một người có thể quyết định việc đến đây!”

“Vâng!”

Liên tiếp có mấy thân tín từ thư phòng của Dương Chính Sơn chạy ra, rất nhanh một đội quân sĩ thân vệ doanh cưỡi ngựa rời khỏi Trọng Sơn quan, tản ra bốn phương tám hướng.

Hành động của Dương Chính Sơn vẫn chưa kết thúc, sau khi sắp xếp mọi việc, hắn lập tức đến tiền lương khoa để kiểm tra số bạc và lương thực của Tổng Binh phủ.

“Hầu gia, đây là lương thảo của Tổng Binh phủ năm ngoái!”

“Hầu gia, đây là số tiền Tổng Binh phủ thu được năm ngoái!”

Các văn lại của tiền lương khoa đặt hai tập sổ sách dày trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, mở sổ thảo lương ra xem trước.

Thực ra năm trước hắn đã xem qua các sổ sách này, nhưng lúc đó hắn không quá coi trọng, chỉ nhớ một con số đại khái.

Cả năm ngoái, lương thảo nhập kho của Tổng Binh phủ không nhiều, đại khái chính là số lương thảo mà các nha môn đưa đến, khoảng ba mươi vạn thạch.

Nếu dân tị nạn đến Trọng Sơn trấn, thì Trọng Sơn trấn phải đảm bảo lương thực cho dân tị nạn trong một năm.

Từ khai hoang ruộng đồng, đến gieo trồng, đến thu hoạch, dân tị nạn muốn tự túc, ít nhất cũng phải đợi đến tháng 9, tháng 10 năm sau.

Trong thời gian này, toàn bộ lương thực của dân tị nạn đều cần Tổng Binh phủ cung cấp.

Một người lớn nếu muốn có đủ ăn đủ mặc, mỗi ngày ít nhất cũng cần hai cân lương thực.

Có nghĩa là một năm ít nhất cần hơn bảy trăm cân lương thực, tức là gần sáu thạch lương thực.

Tiêu hao của lão, yếu, phụ, nhi thì ít hơn một chút, nếu tính trung bình, mỗi người một năm ít nhất cũng cần một thạch lương thực.

Nếu Trọng Sơn trấn muốn an trí hàng triệu dân chúng, thì ít nhất cũng phải ba triệu thạch lương thực.

Đây là con số ước tính của Dương Chính Sơn, chắc chắn không chính xác, sau khi dân tị nạn an trí, chắc chắn sẽ tự tìm thức ăn, như đào rau dại, bắt thú rừng, v.v., cũng có thể tự kiếm tiền mua lương thực.

Nhưng dù sao đi nữa, Dương Chính Sơn đã dự định chuẩn bị lương thực theo số lượng này.

Cũng chính là ba triệu thạch lương thực!

Con số này đối với Trọng Sơn trấn tuyệt đối là vô cùng khổng lồ.

Hiện nay giá lương thực ở Liêu Đông là hai lượng một thạch, ba triệu thạch tức là sáu triệu lượng, nhưng nếu Trọng Sơn trấn thu mua lương thực số lượng lớn, thì giá lương thực chắc chắn sẽ tăng.

Hơn nữa Dương Chính Sơn còn dự định mua lương thực từ Giang Nam, Lý Thịnh triều, Đức Thịnh triều, giá cả có thể còn cao hơn một chút.

“Tám triệu lượng!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn hẹp lại, tâm trạng có chút nặng nề.

Hiện tại trên sổ sách của Tổng Binh phủ chỉ có chưa đến hai triệu lượng.

Số tiền mà Tổng Binh phủ thu được năm ngoái khoảng hơn năm triệu lượng, trong đó có bốn triệu lượng từ phiếu nợ, thương mại thủy tinh thu được gần một triệu lượng, số còn lại lặt vặt thì là thu nhập của Tổng Binh phủ ở các lĩnh vực khác.

Còn năm nay, ngành thủy tinh sẽ còn mở rộng, Dương Chính Sơn ước tính thu được ba triệu lượng không thành vấn đề, nhưng sản lượng thủy tinh mở rộng cần thời gian, nửa năm đầu chỉ có thể thu được khoảng một triệu lượng, phải đợi đến nửa năm sau, sản lượng thủy tinh mới có thể tăng lên.

Vấn đề ở chỗ Dương Chính Sơn cần bạc ngay bây giờ, hấn căn bản không thể đợi đến nửa năm sau.

“Phát hành một lần phiếu nợ nữa!” Dương Chính Sơn nhú mày.

Phát hành phiếu nợ là cách tốt nhất để có được số lượng lớn bạc trong thời gian ngắn, nhưng bạc đổi được bằng phiếu nợ thì phải trả lại, lãi suất ba thành sáu, ba năm thì gấp đôi.

Chương 911: Lương thực, Tiền trang, Tự tìm cái chết (2)

Bây giờ vay một triệu lượng, ba năm sau phải trả hai triệu lượng.

Phiếu nợ năm ngoái, hai năm sau phải trả hơn tám triệu lượng.

Nếu năm nay lại vay bốn triệu lượng, thì ba năm sau lại phải trả hơn tám triệu lượng.

Liên tiếp hai năm phải trả hơn tám triệu lượng, cho dù ngành thủy tinh có kiếm được nhiều tiền đến đâu, cũng không thể gánh nổi.

“Không thể phát hành phiếu nợ nữa, nếu không đến lúc đó Tổng Binh phủ sẽ bị nợ nần kéo sập!”

Dương Chính Sơn phủ định ý tưởng phát hành phiếu nợ lần nữa.

Nếu những người mua phiếu nợ đều là thương nhân, thì đến lúc đó hãn có thể chối bỏ trách nhiệm, nhưng Trọng Sơn trấn có không ít quan lại và quân sĩ đều đã mua một lượng lớn phiếu nợ.

Nếu đến lúc đó không trả được phiếu nợ, thì quân sĩ sẽ rời bỏ hãn, hãn không thể mạo hiểm.

Tuy nhiên phiếu nợ không thể phát hành, nhưng hãn vẫn có thể vay bạc.

Nói chính xác là tiếp nhận tiền gửi!

Tiền trang Trọng Sơn!

Khi Dương Chính Sơn rời khỏi tiền lương khoa, trong lòng đã tính toán việc mở rộng tiền trang Trọng Sơn.

Thời gian hơi gấp, nhưng chắc chắn có thể tiếp nhận không ít tiền gửi.

Dương Chính Sơn đã quyết định chuyển ngân hàng của kiếp trước đến thế giới này.

Gửi tiền không chỉ không thu phí quản lý, còn trả lãi suất, đây được coi là một lợi thế, dựa vào lợi thế này chắc chắn có thể tiếp nhận được nhiều tiền gửi.

Thời hạn gửi tiền có thể chia thành kỳ hạn, ba tháng, sáu tháng và một năm.

Kỳ hạn không có lãi suất, tương đương với việc phát hành ngân phiếu.

Lấy đại thông tiền trang của nhà Trương ở Liêu An làm ví dụ, gửi một trăm lượng ngân ở đại thông tiền trang, phải trả một lượng bạc phí quản lý, tức là một phần trăm.

Còn nếu đổi ngân phiếu, thì một trăm lượng phải trả cho tiền trang ba lượng bạc, vì ngân phiếu liên quan đến việc đổi chác ở nơi khác.

Tuy nhiên, việc lưu thông ngân phiếu có giới hạn theo địa lý, ví dụ như ngân phiếu của đại thông tiền trang chỉ có thể lưu thông ở Liêu Đông, vì ra khỏi Liêu Đông, thì sẽ không còn cửa hàng của đại thông tiền trang nữa.

Nhà Trương ở Liêu An còn có phiếu hiệu, chuyên làm nghề hối phiếu, như kinh đô, Giang Nam, v.v., đều có phiếu hiệu của nhà Trương ở Liêu An.

Tuy nhiên tiền trang Trọng Sơn chắc chắn không thể làm nghề hối phiếu, một là vì quá phiền phức, hai là làm nghề hối phiếu cần thời gian, Dương Chính Sơn hiện tại thiếu thời gian nhất.

Vì vậy Dương Chính Sơn chỉ dự định để tiền trang Trọng Sơn tiếp nhận tiền gửi và phát hành ngân phiếu.

Thực ra hai ngành nghề mà hắn muốn làm cũng không khác gì nhau so với việc phát hành phiếu nợ, chỉ là thời gian của phiếu nợ dài, lãi suất cao, còn thời hạn của tiền gửi và ngân phiếu thì đa dạng, thậm chí không có thời hạn, mà lãi suất cực thấp.

Dương Chính Sơn không phải là chuyên gia tài chính, hiểu biết của hắn về ngành ngân hàng chỉ dừng lại ở bề mặt.

Hắn không muốn phát triển ngành tài chính ở thế giới này, mà muốn dùng gà đẻ trứng vàng, chính là cầm tiền của người gửi tiền đi mua lương thực cho dân tị nạn, an trí dân tị nạn.

Trong đó tồn tại một số rủi ro nhất định, chẳng hạn như có thể xảy ra tình trạng người gửi tiền rút tiền, nhưng Dương Chính Sơn nghĩ rằng hắn vẫn có thể chịu đựng được rủi ro này.

Sau khi quyết định, Dương Chính Sơn lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Tiếp nhận tiền gửi không cần quá nhiều chuẩn bị, nhưng phát hành ngân phiếu thì cần chuẩn bị một số thứ.

Ngân phiếu cần dựa vào tiền trang, phải để người ta có thể cầm ngân phiếu đến đổi thành bạc ở nơi khác.

Dương Chính Sơn dự định để ngân phiếu mà tiền trang Trọng Sơn phát hành lưu thông ở toàn bộ Trọng Sơn trấn, thì phải đảm bảo rằng các thành phố lớn của Trọng Sơn trấn đều có phân hiệu của tiền trang Trọng Sơn.

Vì vậy, hấn trực tiếp thành lập một phòng khoa chuyên trách tiền trang Trọng Sơn trong Tổng Binh phủ, tức là tiền trang khoa, đặt một đô sự, hai phó đô sự và một sổ chủ sự.

Vẫn lại phụ trách tiền trang Trọng Sơn trong Trọng Sơn quan của Dương Chính Sơn trước đây là Triệu Đồng được thăng làm đô sự, chuyên phụ trách các công việc của tiền trang.

Hấn điều động chủ sự Lý Hải từ tiền lương khoa làm phó đô sự, phụ trách công tác giám sát tiền trang.

Hấn điều động sào trưởng Vương Tuyên từ thân vệ doanh làm phó đô sự, để Vương Tuyên chọn một ngàn quân sĩ tinh nhuệ từ Trấn Tiêu ngũ doanh, thành lập doanh hộ vệ tiền trang.

Công việc chính của doanh hộ vệ tiền trang là hộ tổng bạc và tiền, và trấn áp các tội phạm nhằm vào tiền trang.

Ngoài ra, hấn còn điều động một sổ văn lại từ các phòng khoa, làm chủ sự của tiền trang khoa, những chủ sự này sau này sẽ là người quản lý tiền trang Trọng Sơn ở các thành phố.

Sau nhiều ngày bận rộn, Dương Chính Sơn mới xây dựng xong khung gầm của tiền trang.

Ngày 14 tháng Giêng.

Các tham tướng của sáu đường Trọng Sơn trấn tụ họp tại Trọng Sơn quan.

Ngoài sáu tham tướng, Dương Chính Sơn còn mời tất cả các quan viên cấp cao của Trọng Sơn trấn đến, như Tổng Đốc Phường Đường, Đô Chỉ Huy Sứ Ninh Thanh Hà, Bố Chính Sứ Tổng Anh, An Xạ Sứ Trương Thông, và Trường An Hầu Trương Minh Trung.

Trong đại đường của Tổng Binh phủ, Dương Chính Sơn và mọi người xã giao một cách đơn giản, sau đó ho khan một

tiếng, nói: “Tiếp theo chúng ta sẽ bàn chuyện chính!”

Trong đại đường lập tức yên tĩnh lại, sắc mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Mặc dù trước đó Dương Chính Sơn không nói với hắn rằng hôm nay sẽ bàn về chuyện gì, nhưng từ cảnh tượng trước mắt, hôm nay nhất định sẽ bàn về chuyện rất quan trọng.

Lần này, Dương Chính Sơn đã triệu tập toàn bộ cấp cao của Trọng Sơn trấn, ngay cả Trùng An Hầu Trương Minh Trung cũng được mời đến, hiển nhiên không phải vì những chuyện nhỏ.

Chương 912: Lương thực, Tiền trang, Tự tìm cái chết (3)

Dương Chính Sơn cũng có vẻ nghiêm túc, mở miệng nói: “Hôm nay triệu tập các đồng liêu, là có vài việc muốn giao cho các đồng liêu làm!”

“Việc đầu tiên là dự trữ lương thực!”

“Trong thời gian tới có thể sẽ phải dự trữ lương thực, càng nhiều càng tốt, bất chấp mọi giá!”

“Hầu gia đã quyết định lấy danh nghĩa của Tổng Binh phủ, thu mua ba triệu thạch lương thực trước tháng 8!”

Giọng nói của Dương Chính Sơn kiên quyết.

Nghe vậy, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ba triệu thạch? Hầu gia, ngài không phải đang đùa chứ?”
Đô sự Phưởng Đường không nhịn được mở miệng nói.

“Không đùa, Hầu gia sẽ không đùa về chuyện này!” Dương Chính Sơn nói.

Phưởng Đường nhìn chằm chằm hắn, không khỏi hít sâu một hơi.

“Ba triệu thạch, đó là phải bảy, tám triệu lượng bạc, thậm chí còn nhiều hơn!”

Mọi người cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn.

“Tôi biết, nhưng chúng ta nhất định phải làm như vậy!”
Dương Chính Sơn nói.

“Tại sao?”

Đôi mắt Dương Chính Sơn hơi sụp xuống, nói: “Tôi có dự cảm, năm nay hai tỉnh Liêu Viễn, Bình Viễn sẽ có hạn hán lớn, rất có thể sẽ mất mùa!”

Khả năng cảm ứng của hắn không thể giải thích rõ ràng, nhưng hắn vẫn quyết định cố gắng giải thích một chút.

Thực ra việc dự đoán thời tiết, dự đoán sự biến đổi của khí tượng cũng không phải là chuyện không thể.

Dù là Khiêm Thiên giám của triều đình, hay là lão nông ngoài đồng, đều có thể dự đoán thời tiết và sự biến đổi của khí tượng.

Chỉ là dự đoán của họ không thể đạt đến độ chính xác một trăm phần trăm, sai số rất lớn.

“Đây ~” Tất nhiên Phường Đường không thể tin tưởng dự cảm của Dương Chính Sơn, nhưng nhất thời y cũng không biết phải phản bác như thế nào, chẳng lẽ lại nói ngài đang nói bậy sao!

Dương Chính Sơn lạnh nhạt nói: “Lão phu đã từng trông trọt ở quê nhà hơn hai mươi năm, có một chút kinh nghiệm trong việc dự đoán sự biến đổi của thời tiết, mà năm nay dựa theo kinh nghiệm trước đây, tôi quan sát thấy năm nay rất có thể sẽ xảy ra hạn hán.”

“Đại nhân Phường Đường, có lẽ ngài không phát hiện ra, mùa đông năm nay có tuyết ít hơn rất nhiều so với năm ngoái, năm ngoái tuyết rơi liên tục, lần dài nhất kéo dài đến sáu ngày, tuyết dày đến một thước ba tấc, mà tuyết rơi nhiều nhất ở Trọng Sơn quan năm nay chỉ kéo dài một ngày một đêm, tuyết dày còn chưa đến bốn tấc!”

Hắn không thể nói rõ khả năng cảm ứng thiên tượng của mình, nhưng hắn có thể dùng kinh nghiệm và quan sát để chứng minh lời mình nói có độ tin cậy nhất định.

Hơn nữa hắn cũng không nói dối, năm nay tuyết ở Trọng Sơn quan thực sự ít hơn rất nhiều so với năm ngoái.

“Dựa theo tình hình tôi điều tra được, năm nay Bắc Địa ngàn dặm vẫn tuyết rơi liên tục, mấy trận tuyết lớn rơi xuống ở Hắc Vân sơn, Phục Châu thành!”

“Nhưng hai tỉnh Liêu Viễn và Bình Viễn, năm nay chỉ có mấy trận tuyết nhỏ, còn không bằng Trọng Sơn quan!”

“Mọi thứ đều cho thấy năm nay tuyết và mưa sẽ giảm, một trận hạn hán lớn không thể tránh khỏi!”

Dương Chính Sơn dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn nói.

Sắc mặt Phưởng Đường ngày càng khó coi, y có chút tin tưởng lời nói của Dương Chính Sơn.

“Tĩnh An Hầu, có một số lời không thể nói lung tung!” Trương Minh Trung đột nhiên đứng dậy mở miệng nói.

Dương Chính Sơn ngẩn ra, “Ý của công công là gì?”

Sắc mặt Trương Minh Trung nặng nề, ánh mắt nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn, “Tĩnh An Hầu, tân hoàng vừa mới đăng cơ, người đã nói sẽ có hạn hán lớn, người đang muốn nói tân hoàng thất đức sao?”

Sắc mặt Dương Chính Sơn thay đổi, sắc mặt Phưởng Đường cũng lập tức trở nên vô cùng u ám, bầu không khí trong đại đường lập tức căng thẳng đến cực điểm.

Dương Chính Sơn đã bỏ qua một chuyện, đó chính là cách nhìn của triều đình và dân chúng đối với thiên tai.

Một khi xuất hiện đại tai hoặc dị tượng, sẽ có rất nhiều người đổ lỗi cho triều đình và đế vương, cho rằng đó là do đế vương không có đức hạnh, trời cao đang giáng tội để cảnh cáo thế nhân.

Quốc gia sẽ có thất bại do mất đạo, nhưng trời cao sẽ trước tiên đưa ra tai họa để cảnh cáo; không biết tự kiểm điểm, lại đưa ra dị tượng để cảnh cáo; còn chưa biết thay đổi, mà đến nỗi thảm bại.

Vì vậy sau khi thiên tai bùng phát, rất nhiều người sẽ dâng tấu thẳng với hoàng đế, yêu cầu ngài ‘tu đức trừ tai’, hạ chỉ tội mình cầu xin tha thứ.

Thừa Bình đế vừa mới đăng cơ, năm nay vẫn là năm đầu tiên Thừa Bình, nếu năm nay bùng phát một trận hạn hán, thì cũng không biết sẽ gây ra động loạn như thế nào.

Mà hạn hán thường đi đôi với dịch hạch.

Nếu hạn hán và dịch hạch cùng bùng phát, thì gần như tương đương với việc đề lên một đồng buff, nói Thừa Bình đế vô đức.

Mà bây giờ hạn hán còn chưa xuất hiện, Dương Chính Sơn đã tiên đoán trước, chẳng phải là đang nguyên rủa Thừa Bình đế sao?

Trước đây Trương Minh Trung hầu hạ ở trước mặt hoàng đế, dĩ nhiên y là người nhạy cảm nhất với loại chuyện này.

Nghe Dương Chính Sơn nói như vậy, ấn tượng đầu tiên của y chính là Dương Chính Sơn đang tự tìm cái chết.

Đúng vậy, đây chính là tự tìm cái chết!

Nếu hôm nay lời Dương Chính Sơn bị truyền ra ngoài, đến tai Thừa Bình đế, thì không biết Thừa Bình đế sẽ ghét hán như

thế nào, mà nếu truyền đến tai các đại thần triều đình, thì những người như Ngự sử, sĩ đại phu cũng sẽ chỉ trích hấn.

Chương 913: Chó đại hộ chân chính (1)

Dương Chính Sơn thở ra một hơi thật dài, từ từ nhắm lại đôi mắt.

“Đúng vậy, Lão phu nói sai!”

Sau một lúc lâu, Dương Chính Sơn mới mở miệng nói.

Trương Minh Trung nhìn Dương Chính Sơn, khẽ gật đầu, “Xin Hầu gia cẩn thận lời nói, đừng nói về thiên tượng!”

Hắn không phải có ý kiến gì với Dương Chính Sơn, cũng không nghĩ tới việc nhắm vào Dương Chính Sơn, mặc dù bây giờ Thừa Bình Đế đã băng hà, nhưng hắn vẫn ghi nhớ lời dặn dò của Thừa Bình Đế đối với hắn.

Dương Chính Sơn mở mắt ra, “Những thứ khác không cần nói, nhưng lương thực nhất định phải mua!”

Lúc này, Bàng Đường cũng không biết nên nói gì, chỉ gật đầu, “Cất trữ nhiều lương thực cũng không có gì xấu.”

Còn những người khác chỉ cúi đầu, không nói một lời nào.

Dương Minh Chí đứng ở phía sau, sắc mặt vẫn trầm tư, ánh mắt hắn lướt qua từng người.

Mặc dù Dương Chính Sơn và Trương Minh Trung vừa rồi không nói sâu về chủ đề ‘tân hoàng thất đức’, nhưng nếu những lời vừa rồi bị truyền ra ngoài, vẫn sẽ mang đến cho Dương Chính Sơn rất nhiều rắc rối.

Tất cả mọi người có mặt đều là tầng lớp cao cấp của Trọng Sơn trấn, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc sẽ có người

truyền những lời vừa rồi ra ngoài.

Dương Minh Chí có sự lo lắng như vậy!

Người khác trong lòng cũng có sự lo lắng như vậy, hoặc có thể nói là do dự.

Trong chốc lát, bầu không khí trong chính đường cang lúc cang trở nên trầm trọng, như thể có một tảng đá lớn đè nặng lên trái tim của mọi người.

Thế nhưng Dương Chính Sơn không để ý đến sự lo lắng của họ, tiếp tục nói: “Mua lương thực, lấy Tổng Binh phủ làm chủ, nhưng các người mỗi người đều phải quản lý các nha môn, các đường tham tướng cũng phải cố gắng cắt trừ lương thảo nhiều nhất có thể!”

“Vâng!” Mọi người đáp.

“Việc thứ hai, ta quyết định đẩy nhanh kế hoạch xây dựng thành Hắc Vân và quan đạo!”

“Việc xây dựng thành Hắc Vân vẫn do nha môn Tuần phủ phụ trách, Tổng Binh phủ sẽ đầu tư nhiều tiền lương hơn nữa, cố gắng xây dựng thành Hắc Vân càng sớm càng tốt!”

Dương Chính Sơn nhìn về phía Bàn Đường, Bàn Đường khẽ gật đầu, “Không thành vấn đề!”

Việc này ngược lại không phải là việc lớn, thành Hắc Vân đương nhiên là xây dựng càng sớm càng tốt, hơn nữa Tổng Binh phủ sẵn sàng đầu tư nhiều tiền lương hơn, Bàn Đường đương nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Điều duy nhất hẳn lo lắng chính là Dương Chính Sơn đi đâu để có được nhiều tiền lương như vậy.

“Còn về quan đạo, quan đạo thông từ thành Phục Châu đến thành Hắc Vân sẽ do nha môn tham tướng Bắc Lộ phụ trách.”

“Quan đạo thông từ thành Tùng Châu đến thành Phục Châu sẽ do nha môn tham tướng Đông Lộ phụ trách!”

“Quan đạo thông từ thành Trọng Sơn đến thành Hắc Vân sẽ do nha môn tham tướng Kiến Ninh vệ phụ trách Trung Lộ!”

“Đường đi cụ thể đã được khoa công trình năm ngoái khảo sát hoàn thành, bây giờ chỉ cần có thể tuyển mộ đủ lao lực, có đủ tiền lương là có thể thi công.”

“Các người có vấn đề gì không?”

Dương Chính Sơn nhìn về phía Dương Minh Chí, Trương Thành Chí và ba người Nữ Trang.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Ba người ôm quyền lĩnh mệnh.

Lý do phải đưa kế hoạch xây dựng quan đạo ra trước, đương nhiên là để an trí dân tị nạn.

Bắc Địa rộng lớn, có rất nhiều nơi có thể an trí dân tị nạn, nhưng cũng không thể đưa dân tị nạn đến một vùng đất hoang vu, để cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Ít nhất phải tìm cho bọn họ một điểm cư trú, mà việc xây dựng các thôn trang dọc theo quan đạo và xung quanh thành Hắc Vân làm điểm cư trú đương nhiên là lựa chọn phù hợp nhất.

Không những thuận tiện cho việc vận chuyển vật tư, mà cũng thuận tiện cho việc quản lý dân tị nạn.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Hạ Huyền, “Nhiệm vụ quan trọng nhất của Tây Lộ năm nay chính là phòng bị sự tấn công của tộc Ô Lương Hồ, mặc dù hiện tại tộc Ô Lương Hồ vẫn chưa có tình trạng xâm phạm Trọng Sơn trấn, nhưng chúng ta vẫn không thể không phòng bị, đặc biệt là vào lúc chúng ta bận rộn nhất, tộc Ô Lương Hồ rất có thể sẽ nhân cơ hội hỗn loạn này đánh úp chúng ta!”

“Vì vậy, để phòng ngừa vạn nhất, Tây Lộ nhất định phải theo dõi chặt chẽ động tĩnh của tộc Ô Lương Hồ, chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu bất cứ lúc nào!”

Mày của Hạ Huyền nhú chặt, “Hầu gia, viện binh doanh dưới trướng mặt tướng vẫn chưa đủ quân số, hiện tại để phòng ngừa tộc Ô Lương Hồ có chút khó khăn!”

Hắn không phải đang từ chối, mà thật sự là không thể đảm bảo được.

Ban đầu viện binh doanh Tây Lộ của Trọng Sơn trấn đã tổn thất nặng nề vì Thôi Lương đầu hàng tiểu vương tử Ô Đồ, mặc dù năm ngoái một năm Hạ Huyền dựa vào năm ngàn Đẳng Long vệ binh để ổn định cục diện Tây Lộ, nhưng hiện tại viện binh doanh dưới trướng hắn vẫn chủ yếu là năm ngàn binh lính Đẳng Long vệ, số tướng sĩ mới tuyển mộ còn chưa đủ năm ngàn người, hơn nữa còn thiếu vũ khí và chưa được huấn luyện.

Không phải hắn không nỗ lực, mà là hắn đã cố gắng đến mức độ như vậy đã rất không dễ dàng rồi.

“Ta biết, mấy ngày nữa, ta sẽ điều viện binh doanh Trấn Tiêu tiền trạm đến Quan Sơn khẩu, bọn họ sẽ giúp người theo dõi tộc U La ở phía bắc!” Dương Chính Sơn hiểu rõ tình hình của Hạ Huyền ở Tây Lộ, đương nhiên sẽ không trách hắn.

Hiện tại viện binh doanh Trấn Tiêu tiền trạm đã đủ quân số, có sáu ngàn kỵ binh, mặc dù việc huấn luyện tướng sĩ vẫn chưa đủ, nhưng bọn họ đã có một chút thực lực chiến đấu.

Có bọn họ đóng giữ ở Quan Sơn khẩu, theo dõi tộc U La, hắn là có thể khiến tộc Ô Lương Hồ kiêng kỵ một chút.

Nghe được lời này, mày của Hạ Huyền nhú chặt lại cũng được thả lỏng, “Mặt tướng tuân mệnh!”

“Việc cuối cùng, ta chuẩn bị mở rộng quy mô hoạt động của Tiền trang Trọng Sơn, trong nửa tháng, các người cần chuẩn bị một cửa hàng cho Tiền trang Trọng Sơn ở các thành trấn, trong một tháng, các người phải chuẩn bị một cửa hàng cho Tiền trang Trọng Sơn ở các huyện thành!”

Chương 914: Chó đại hộ chân chính (2)

Cuối cùng Dương Chính Sơn mới nói đến việc tiền trang.

Chuẩn bị cửa hàng không phải là việc phiền phức gì, đối với các đường tham tướng mà nói chỉ là một câu nói.

Mà trọng điểm mà Dương Chính Sơn nói không phải là cái này, mà là~~

“Ngoài cửa hàng ra, các người còn cần cung cấp lực lượng hộ vệ cho Tiền trang Trọng Sơn, kho bạc của Tiền trang Trọng Sơn sẽ được đặt ở trong nha môn của các nha môn tham tướng, quan thủ vệ.”

“Nhưng các người không có quyền tùy ý sử dụng tiền bạc trong kho bạc của Tiền trang, nếu có ai dám tự ý sử dụng, thì Dương mỗi nhất định sẽ để hắc tử trả cả vốn lẫn lãi!”

Tiền trang muốn thu nhận tiền gửi, thì tất nhiên sẽ có một lượng lớn tiền bạc, việc bảo quản số tiền bạc này là một vấn đề lớn, chỉ dựa vào quản gia và người hầu của Tiền trang thì hiển nhiên không thể bảo vệ số tiền bạc này, vì vậy cần phải nhờ sự giúp đỡ của các tướng sĩ ở các địa phương.

Mà kho bạc đặt ở trong các quan nha thì rất có thể xảy ra tình trạng các quan chủ địa phương đưa tay vào kho bạc lấy tiền.

Dương Chính Sơn nhất định phải ngăn chặn sự việc như vậy xảy ra, vì vậy hắn đã bố trí một phó đô sự phụ trách giám sát ở khoa Tiền trang, nhiệm vụ hàng ngày của phó đô sự này

chính là tuân tra sổ sách của các Tiền trang và sổ sách của kho bạc.

“Quy định cụ thể của Tiền trang đều ở đây!” Dương Chính Sơn lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đồng thời Lục Văn Hoa ở bên cạnh cũng lấy ra một sổ cuốn sổ nhỏ phân phát cho Hạ Huyền, Dương Minh Chí và sáu vị tham tướng khác.

“Tiền trang là một trong những mảnh ghép quan trọng trong sự phát triển của Trọng Sơn trấn trong tương lai, Dương mỗ tuyệt đối không cần nó xảy ra bất kỳ sai sót nào, nếu nó xảy ra sai sót, bất kể là ai, ta sẽ đề hấn về nhà làm ruộng!”

Ánh mắt Dương Chính Sơn sắc bén vô cùng, tựa như một thanh lợi kiếm muốn đâm xuyên qua ngực sáu vị tham tướng.

“Bao gồm cả ngươi, Dương Minh Chí, nếu như Tiền trang Phục Châu xảy ra sai sót, thì cả đời này ngươi cứ ngoan ngoãn ở nhà làm một phú gia đi!”

Nghe được lời này, Dương Minh Chí không nhịn được mà rùng mình một cái.

Trong lòng những người khác cũng dâng lên một cơn lạnh lẽo.

Thậm chí ngay cả con trai của mình cũng không được cho phép, đủ để chứng minh sự coi trọng của Dương Chính Sơn đối với Tiền trang.

Còn về việc Dương Chính Sơn có nói dối hay không, họ không hề nghi ngờ chút nào.

Bởi vì hiện tại Dương gia đã là Hầu phủ, cho dù Dương Minh Chí một tay trắng, nhưng tương lai Dương gia vẫn là huyền quý.

Nói đi cũng nói lại, Dương gia không có Dương Minh Chí, không phải vẫn còn có Dương Minh Hạo sao?

Vì vậy Dương Minh Chí cũng không phải là sự tồn tại không thể thay thế của Dương gia.

“Mặt tướng không dám, mặt tướng nhất định sẽ bảo vệ tốt Tiền trang Trọng Sơn!” Dương Minh Chí vội vàng nói.

Mặc dù những lời của Dương Chính Sơn có chút không gần gũi, nhưng Dương Minh Chí không có chút oán hận nào.

Đây là phụ thân của hần, phụ thân hần muốn để hần ở nhà làm một người nhàn rỗi, hần đâu có lý do gì không tuân theo?

Cho dù hần không muốn, nhưng cũng không có bất kỳ cách nào để kháng cự lại Dương Chính Sơn.

Thứ nhất là chữ hiếu đứng đầu, thứ hai là hần cũng không có thực lực để kháng cự.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Có vấn đề gì, các người có thể hỏi ta, nếu sau này còn có chỗ nào không hiểu, cũng có thể tìm Đô sự khoa Tiền trang Tổng Binh phủ Lý Hải để hỏi.”

Sau đó, Dương Chính Sơn cho mọi người một khoảng thời gian tiếp thu, đồng thời cũng giải thích chi tiết một số chỗ mà họ khó hiểu.

Cuộc họp này kéo dài đến hơn hai canh giờ mới kết thúc.

Sau khi sắp xếp công việc xong, Dương Chính Sơn lại chuẩn bị cho cuộc họp tiếp theo.

Cuộc họp tiếp theo là cuộc họp với sáu đại thương hộ, nội dung chính là thu mua lương thực.

Chắc chắn Dương Chính Sơn sẽ không để Tổng Binh phủ đi thu mua lương thực, bởi vì thu mua lương thực là một việc rất phức tạp, tiểu thương lương thực phải xuống xã thu từng nhà từng hộ, đại thương lương thực thì sẽ tìm đại điền chủ để thu mua lương thực.

Dù là tìm nông hộ bình thường thu mua lương thực, hay là tìm đại điền chủ thu mua lương thực, đều cần phải tốn một lượng lớn thời gian và nhân lực.

Hơn nữa hấn còn muốn từ Giang Nam, Lý Thịnh triều, Đức Thịnh triều thu mua một lượng lớn lương thực, việc này còn cần sự hỗ trợ của thuyền đội.

Tổng Binh phủ vừa không có đủ nhân thủ, cũng không có nhiều thương thuyền như vậy, vì vậy chỉ có thể đề sáu đại thương hộ và Đằng Long vệ làm việc này.

Vào ngày mùng 18 tháng Giêng, sáu đại thương hộ được Dương Chính Sơn nâng đỡ và Ô Trọng Triệt đến Tổng Binh phủ.

Vẫn ở trong đại đường, Dương Chính Sơn nói với bọn họ về việc thu mua lương thực và Tiền trang Trọng Sơn.

Lần này, Dương Chính Sơn không cần nói quá chi tiết, cũng không đề cập đến việc hạn hán sắp đến, chỉ căn dặn bọn họ giúp thu mua lương thực và chăm sóc việc buôn bán của Tiền trang Trọng Sơn.

Sáu đại thương hộ đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của Dương Chính Sơn, hiện tại bọn họ đang kiếm lời khổng lồ từ việc buôn bán thủy tinh, đừng nói là Dương Chính Sơn đề bọn họ giúp thu mua lương thực, cho dù là để bọn họ bỏ tiền túi ra giúp đỡ, bọn họ cũng sẵn lòng.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Dương Chính Sơn lại trò chuyện với Ô Trọng Triệt một lát trong thư phòng.

Hấn và Ô Trọng Triệt không có nhiều kiêng kỵ như vậy, liền nói cho Ô Trọng Triệt biết việc hạn hán sắp đến, đương nhiên hấn chỉ nói đây là suy đoán của hấn.

“Dương mỗ biết người cảm thấy việc này có chút hoang đường, nhưng người đừng quên trận chiến Quan Sơn khẩu,

Dương mỗ chính là dự đoán chính xác sự xuất hiện của gió Tây Bắc!” Dương Chính Sơn đưa trận chiến Quan Sơn khẩu ra để tăng độ tin cậy.

“Không có, không có! Hạ quan hiểu rõ Hầu gia, Hầu gia nhất định sẽ không nói đùa!” Ô Trọng Triệt vội vàng nói.

Thực ra hắn chỉ tin được khoảng sáu phần, nhưng hắn chắc chắn sẽ không nghi ngờ Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mỉm cười, cũng không ép buộc nữa, nói: “Dù ngươi có tin hay không, Dương mỗ cần Đằng Long vệ trữ sẵn một lượng lớn lương thực, trước tháng Sáu, nhất định phải trữ đủ năm mươi vạn thạch lương thực, hơn nữa còn phải cung cấp năm mươi vạn thạch lương thực cho Tổng Binh phủ!”

“Cái này~~” Ô Trọng Triệt có chút ngây ngẩn.

Nhiều như vậy!

Dương Chính Sơn nhìn hắn với vẻ mặt tươi cười, nói: “Đừng nghĩ rằng ta rời khỏi Đằng Long vệ, thì không biết hiện tại Đằng Long vệ có bao nhiêu tiền!”

Đằng Long vệ mới là chó đại hộ chân chính!

Ngày đó khi Dương Chính Sơn rời khỏi Đằng Long vệ, trong kho bạc của Đằng Long vệ đã có hàng chục vạn lượng bạc và hơn mười vạn thạch lương thực.

Hơn nữa năm ngoái và năm trước, thu nhập của Đằng Long vệ vẫn không ít, không dám nói là nhiều, nhưng một triệu lượng bạc, Đằng Long vệ vẫn có thể lấy ra được.

Có thể nói hiện tại Đằng Long vệ thật sự là giàu có như nước.

Ô Trọng Triệt cười gượng, “Việc này cần phải có sự trợ giúp của mấy chỉ huy sứ khác mới được, trong tay ta không có

nhiều bạc như vậy, nhiều nhất chỉ có thể lấy ra ba mươi vạn lượng!”

Ba mươi vạn lượng!

Một vệp ba mươi vạn lượng, bốn vệp là một trăm hai mươi vạn lượng.

Vấn đề then chốt là Đằng Long hậu vệp mà Ô Trọng Triệt phụ trách không phải là một trong bốn vệp giàu có nhất, mà Đằng Long tiền vệp do Dư Thông Hải nắm giữ đương nhiên là vệp giàu có nhất.

Có vẻ như ta đã xem thường Đằng Long vệp rồi!

Dương Chính Sơn thầm nói một câu, nhưng trên mặt lại là vẻ nghiêm túc, nói: “Nói với bọn họ, đây là mệnh lệnh của Dương mỗ, nếu không làm được, thì đừng trách lão phu không nhớ tình xưa!”

Có câu nói rằng người đi trà lạnh!

Mặc dù Dương Chính Sơn không tính là trà lạnh ở Đằng Long vệp, nhưng hiện tại hắn dù sao cũng không tự mình nắm giữ Đằng Long vệp, khó tránh khỏi sẽ khiến lòng người thêm suy tư.

Ô Trọng Triệt, Hàn Thừa, Dư Thông Hải ba người, Dương Chính Sơn cũng không cần phải lo lắng.

Dù sao ba người này có quan hệ thân thiết với hắn, gia tộc của bọn họ cũng gần như hợp tác với Dương gia, trong thân vệp doanh của Trọng Sơn trấn, trong ngũ doanh của Trấn Tiêu, có không ít người đều xuất thân từ gia tộc của bọn họ.

Vì vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không phản bội Dương Chính Sơn.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là Trương Viễn Vũ, hắn và Trương Viễn Vũ không có nhiều giao tình, mức độ

trung thành của Trương Viễn Vũ đối với hắn vẫn còn phải thương lượng.

Tuy nhiên chỉ cần Trương Viễn Vũ không ngu ngốc, thì nên biết nên lựa chọn như thế nào.

Lời nói của Dương Chính Sơn chỉ là một lời cảnh cáo, nhưng Ô Trọng Triệt lại hiểu rằng Dương Chính Sơn không phải đang đùa giỡn.

“Hạ quan đã hiểu, Hạ quan sẽ nói rõ với bọn họ!” Ô Trọng Triệt nói.

Chương 915: Trọng Sơn Tiền Trang tái khai trương (1)

Dương Chính Sơn vừa tiễn được Ô Trọng Triệt, không ngờ Trương Thanh Tùng lại tìm đến.

Vừa rồi trong buổi họp, Trương Thanh Tùng không có quá nhiều biểu hiện, chỉ lặng lẽ nghe theo lời Dương Chính Sơn dẫn dò.

Dương Chính Sơn còn tưởng hắn có điều lo ngại về việc thu mua lương thực, liền hỏi: “Ngươi có điều gì lo ngại sao? Nếu có thì cứ nói thẳng với bản hầu.”

“Không, không có, tiểu nhân chỉ muốn bàn với hầu gia một mối làm ăn nữa thôi!” Trương Thanh Tùng nói.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Bàn chuyện làm ăn? Ha ha, vậy ngồi xuống nói đi!”

“Tạ ơn hầu gia!” Trương Thanh Tùng cung kính ngồi đối diện với Dương Chính Sơn.

“Món làm ăn gì?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

Bàn chuyện làm ăn!

Chẳng phải đã bàn xong hết rồi sao?

Chuyện làm ăn về kính không có gì để bàn, còn chuyện lương thực thật ra cũng không tính là làm ăn, vì Dương Chính Sơn không trả giá cao cho bọn họ, nhưng lại yêu cầu bọn họ cố gắng hết sức vận chuyển lương thực đến Trọng Sơn Quan.

Bọn họ gần như không kiếm được chút lợi nhuận nào từ việc này, chẳng khác gì giúp đỡ không công.

Còn về việc bọn họ có muốn giúp đỡ hay không, ha ha, trừ phi bọn họ không muốn làm ăn về kính nữa, nếu không bọn họ chỉ có thể cố gắng hết sức giúp Dương Chính Sơn thu mua lương thực.

Còn về những món làm ăn khác, nhất thời Dương Chính Sơn thật sự không nghĩ ra có thể làm ăn gì với Trương Thanh Tùng.

“Thật ra cũng không phải món làm ăn lớn gì, chỉ là một chút ý tưởng của tiểu nhân thôi! Tiểu nhân muốn cho ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang và Trọng Sơn Tiền Trang có thể đối ứng và đổi ngang nhau!” Trương Thanh Tùng nói.

“Ồ!” Dương Chính Sơn có hứng thú.

Đối ứng và đổi ngang ý chỉ ngân phiếu của hai tiền trang có thể dùng chung, ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang có thể đổi thành ngân lượng ở Trọng Sơn Tiền Trang, ngược lại cũng vậy.

Làm như vậy sẽ giúp ngân phiếu của hai tiền trang có thể lưu thông trên phạm vi rộng hơn.

Ví dụ như trước đây ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang rất khó lưu thông ở Liêu Đông, vì Trọng Sơn Tiền Trang không có chi nhánh ở Liêu Đông, khách hàng ở Liêu Đông không thể đổi ngân phiếu thành ngân lượng.

Nhưng sau khi đối ứng và đổi ngang với Đại Thông Tiền Trang, ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang ở Liêu Đông có thể đến Đại Thông Tiền Trang đổi thành ngân lượng.

Như vậy, ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang có thể lưu thông ở Liêu Đông.

Điều này đối với Trọng Sơn Tiền Trang là trăm lợi không có một hại, nhưng đối với Đại Thông Tiền Trang lại không phải chuyện tốt, vì ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang lưu

thông ở Liêu Đông tương đương với việc giành mất thị trường của Đại Thông Tiền Trang.

“Người không sợ Trọng Sơn Tiền Trang giành mất thị trường của Đại Thông Tiền Trang sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trương Thanh Tùng có chút xấu hổ nói: “Tiểu nhân càng sợ hầu gia mở chi nhánh tiền trang đến Liêu Đông hơn!”

Dương Chính Sơn bừng tỉnh!

Quả nhiên, một thương nhân tinh ranh như Trương Thanh Tùng sao có thể làm ăn thua lỗ được.

Hắn nguyện ý chịu lỗ chắc chắn là vì đằng sau đó có lợi ích lớn hơn.

Ngân phiếu đối ứng và đối ngang nhiều nhất chỉ làm tổn hại đến dịch vụ ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang, nhưng nếu Trọng Sơn Tiền Trang mở chi nhánh ở Liêu Đông, thì tất cả các dịch vụ của Đại Thông Tiền Trang sẽ bị tổn hại, như đổi ngân lượng, cho vay, hối phiếu, gửi ngân lượng, v.v.

Điểm mấu chốt là Trương Thanh Tùng cũng không dám đối địch với Dương Chính Sơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trọng Sơn Tiền Trang cướp mất thị trường của Đại Thông Tiền Trang.

Mà Đại Thông Tiền Trang chính là nền tảng của Trương gia ở Liêu An bọn họ, nếu việc làm ăn của Đại Thông Tiền Trang bị tổn hại, thì nền tảng của Trương gia ở Liêu An cũng bị lung lay.

Trương Thanh Tùng dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Dương Chính Sơn, “Hầu gia, Đại Thông Tiền Trang là nền tảng của Trương gia chúng ta, tiểu nhân mong hầu gia có thể nể tình Trương gia chúng ta xưa nay luôn cung kính với hầu gia, cho Trương gia chúng ta một con đường sống!”

Hiện tại hẳn thật sự rất hoảng sợ, từ khi nhìn thấy cuốn sách nhỏ của Trọng Sơn Tiền Trang, hẳn đã hoảng sợ rồi.

Một khi Trọng Sơn Tiền Trang ồ ạt mở chi nhánh ở Liêu Đông, thì Đại Thông Tiền Trang e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ phải đóng cửa.

Với thân phận và thế lực của Dương Chính Sơn, muốn Trọng Sơn Tiền Trang mở chi nhánh ở các nơi tại Liêu Đông cũng không phải chuyện khó.

Dương Chính Sơn thật sự không nghĩ đến điều này, hiện tại hẳn chỉ muốn mở tiền trang ở trấn Trọng Sơn, cũng không có ý định mở tiền trang đến Liêu Đông.

Còn Trương Thanh Tùng có lo ngại như vậy cũng là điều bình thường.

Hiện tại việc làm ăn lớn nhất của Trương gia ở Liêu An chính là Đại Thông Tiền Trang và kinh doanh kính, việc kinh doanh kính nằm trong tay Dương Chính Sơn, nếu Dương Chính Sơn lại nhắm vào Đại Thông Tiền Trang, thì sự sống chết của Trương gia bọn họ hoàn toàn nằm trong tay Dương Chính Sơn.

Trương Thanh Tùng không cho rằng Dương Chính Sơn muốn đẩy Trương gia bọn họ ở Liêu An vào chỗ chết, vì nếu Dương Chính Sơn có ý định như vậy, căn bản không cần phải phiền phức như thế.

Với thế lực hiện nay của Dương Chính Sơn, muốn diệt Trương gia ở Liêu An chẳng qua cũng chỉ là một câu nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Được, đối ứng và đối ngang không thành vấn đề, còn về việc Trọng Sơn Tiền Trang có mở chi nhánh ở Liêu Đông hay không, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không, nhưng sau này thì không chắc!”

Vẫn là câu nói đó, Trọng Sơn Tiền Trang có thể phát triển đến mức độ nào còn phải xem nhu cầu của Tổng binh phủ.

Nếu có một ngày Tổng binh phủ cần nhiều ngân lượng hơn, thì Dương Chính Sơn không ngại để Trọng Sơn Tiền Trang mở chi nhánh ở Liêu Đông.

Chương 916: Trọng Sơn Tiền Trang tái khai trương (2)

Còn nếu tương lai Tổng binh phủ có thể đạt được sự cân bằng thu chi, hơn nữa có đủ ngân lượng dự trữ, không chừng Dương Chính Sơn sẽ đóng cửa Trọng Sơn Tiền Trang.

Kinh doanh tiền trang khác với các loại hình kinh doanh khác, Tổng binh phủ không phải của Dương Chính Sơn mà là của triều đình.

Nếu có một ngày Dương Chính Sơn rời khỏi trấn Trọng Sơn, thì hoạt động của tiền trang phải dừng lại, vì kinh doanh tiền trang liên quan đến quá nhiều ngân lượng và khách hàng, một khi xảy ra vấn đề, sẽ gây ra hỗn loạn rất lớn.

Trọng Sơn trấn có nhiều tướng sĩ như vậy, sau này các tướng sĩ chắc chắn sẽ gửi tiền vào Trọng Sơn Tiền Trang, nếu cuối cùng các tướng sĩ phát hiện ngân lượng mình gửi vào tiền trang không thể rút ra được.

Hậu quả sẽ là một cuộc bạo động, một cuộc binh biến.

Dương Chính Sơn có thể đảm bảo bản thân sẽ không rút ngân lượng từ tiền trang, cho dù là Tổng binh phủ vay ngân lượng của tiền trang, hắn cũng có thể đảm bảo sau này chắc chắn sẽ hoàn trả.

Nhưng hắn không thể đảm bảo những người kế nhiệm sau này cũng có thể làm được như vậy.

Vì vậy sau này tiền trang ở trấn Trọng Sơn sẽ phát triển đến mức độ nào, hiện tại Dương Chính Sơn vẫn chưa có kế hoạch cụ thể.

“Vậ~” Trương Thanh Tùng có chút căng thẳng, sau này không chắc, vậy chẳng phải nói tiền trang ở trấn Trọng Sơn sớm muộn gì cũng sẽ mở chi nhánh đến Liêu Đông sao?

Được rồi, hẳn đã hiểu sai về ý của Dương Chính Sơn khi nói là không chắc.

Dương Chính Sơn cầm chén trà lên nhấp một ngụm, nói: “Người yên tâm, cho dù Trọng Sơn Tiền Trang muốn mở rộng đến Liêu Đông, bản hầu cũng sẽ mượn dùng Đại Thông Tiền Trang của Trương gia các người, đến lúc đó chắc chắn sẽ không để Trương gia các người tổn thất quá lớn, đây là lời hứa của bản hầu!”

Đại Thông Tiền Trang là tiền trang lớn nhất ở Liêu Đông, đã có ưu thế như vậy, nếu Dương Chính Sơn có nhu cầu, căn bản không cần phải diệt Đại Thông Tiền Trang, hoàn toàn có thể mượn dùng ưu thế của Đại Thông Tiền Trang để phát triển Trọng Sơn Tiền Trang, thậm chí có thể thôn tính luôn cả Đại Thông Tiền Trang.

Nghe Dương Chính Sơn nói như vậy, tâm trạng căng thẳng của Trương Thanh Tùng cũng thả lỏng đi một chút, mặc dù Dương Chính Sơn không nói Trọng Sơn Tiền Trang sẽ không mở rộng đến Liêu Đông, nhưng Dương Chính Sơn hứa sẽ không để Trương gia bọn họ tổn thất quá lớn, điều này cũng đủ để hắn an tâm không ít.

Uy tín của Dương Chính Sơn vẫn rất tốt, đặc biệt là trong mắt những thương nhân làm ăn với Đằng Long Vệ, uy tín của Dương Chính Sơn tuyệt đối là hàng đầu.

Trương Thanh Tùng tin vào lời hứa của Dương Chính Sơn.

Sau đó, hai người lại nói về việc đối ứng và đối ngang giữa Đại Thông Tiền Trang và Trọng Sơn Tiền Trang, cuối cùng

Dương Chính Sơn gọi Lý Hải đến, để hắn bàn bạc chi tiết với Trương Thanh Tùng.

Thật ra Trọng Sơn Tiền Trang đối ứng và đối ngang với Đại Thông Tiền Trang còn có một lợi ích khác, đó là Trọng Sơn Tiền Trang có thể mượn dùng kinh nghiệm và nhân lực của Đại Thông Tiền Trang.

Trương gia ở Liêu An đã truyền thừa ba trăm năm, Đại Thông Tiền Trang cũng kinh doanh ba trăm năm, có thể nói Đại Thông Tiền Trang chính là tiền trang chuyên nghiệp nhất ở Liêu Đông, hợp tác với nó có thể bù đắp rất nhiều thiếu sót của Trọng Sơn Tiền Trang.

Hơn nữa có sự ủng hộ của Đại Thông Tiền Trang, Trọng Sơn Tiền Trang cũng có thể nhanh chóng và toàn diện đi vào quỹ đạo, điều này rất phù hợp với kế hoạch của Dương Chính Sơn.

.....

Ngày hai mươi tháng Giêng, tốt: Cưới hỏi, xuất hành, lễ trưởng thành, giao dịch, khai trương, dọn nhà, sửa chữa, động thổ. Xấu: Khai quang, trai giới, an táng.

Trọng Sơn Tiền Trang trong Trọng Sơn Quan khai trương lại vào ngày hoàng đạo này.

Lần đầu tiên Trọng Sơn Tiền Trang khai trương chỉ để phát hành trái phiếu, sau khi phát hành trái phiếu xong, cửa hàng tiền trang cơ bản ở trong trạng thái nhàn rỗi, ngày thường trong cửa hàng chỉ có hai người làm, để phục vụ khách hàng mua trái phiếu đến kiểm tra thật giả, hoặc làm chứng cho việc giao dịch trái phiếu.

Dù sao trước đây Trọng Sơn Tiền Trang cơ bản chỉ như có mà không dùng đến.

Hiện tại Trọng Sơn Tiền Trang khai trương lại, còn triển khai thêm dịch vụ mới.

Trong tiếng trống chiêng ồn ào náo nhiệt, bên ngoài tiền trang treo một tấm bảng gỗ, trên đó viết: Khai trương khuyến mãi lớn, đổi ngân lượng lấy ngân phiếu không cần phí, gửi ngân lượng vào tiền trang không những không thu phí quản lý mà còn có lãi suất.

Đồng thời có tám người làm đứng ở bên ngoài hô hào mời khách.

Nhất thời, không ít người bị tiền trang thu hút.

Rất nhiều người nhìn vào nội dung trên bảng gỗ mà bàn tán xôn xao.

Một người trung niên mặc áo xanh không nhịn được hỏi: “Tiền trang của các người thật sự không thu phí gửi ngân lượng sao?”

“Đương nhiên, không những không thu phí, chúng ta còn có lãi suất, lãi suất hàng năm là ba phần nghìn!” Người làm nghe có người hỏi, vội vàng trả lời.

“Thật hay giả? Các người sẽ không phải là lừa đảo chứ!” Người trung niên có chút nghi ngờ.

Ông ta chưa từng nghe nói ở đâu gửi ngân lượng vào tiền trang lại có lãi suất.

Mặc dù lãi suất hàng năm là ba phần nghìn rất thấp, nhưng cũng phá vỡ nhận thức của ông ta.

“Lừa đảo? Ha ha ha, vị lão gia này nói đùa rồi, Trọng Sơn Tiền Trang của chúng ta chính là tiền trang do Tổng binh phủ của trấn Trọng Sơn chúng ta thành lập, là tiền trang được Tỉnh An Hào Dương hậu gia ủng hộ thành lập!”

“Ngân khố của tiền trang chúng ta chính là ngân khố của Tổng binh phủ, người bảo vệ tiền trang chúng ta đều là tướng sĩ của Trần Bảo Doanh!”

Người làm chỉ vào các tướng sĩ tuần tra bên cạnh, mặt đầy tự hào nói.

Chương 917: Trọng Sơn Tiền

Trang tái khai trương (3)

Người dân vây quanh cũng nhao nhao nói: “Đúng đúng đúng, tôi nhớ năm ngoái có không ít người đến đây đổi trái phiếu, chính là loại trái phiếu mà Tổng binh phủ bán!”

“Đúng vậy, nghe nói loại trái phiếu đó bây giờ đã tăng năm mươi lượng bạc rồi!”

“Không phải sao? Lúc trước chỉ cần một trăm lượng là có thể đổi được một tờ trái phiếu, hiện tại ít nhất phải một trăm năm lượng.”

“Ôi, đáng tiếc, lúc đó mất kém, lại không biết trái phiếu này còn có thể tăng giá!”

Không ít người bàn tán về trái phiếu phát hành năm ngoái, lúc đó Dương Chính Sơn còn sợ trái phiếu này không bán được, nhưng sau đó mới phát hiện mọi người rất ủng hộ trái phiếu này.

Điều khiến Dương Chính Sơn không ngờ hơn nữa là hiện tại trái phiếu lại có thuộc tính như tiền tệ, rất nhiều thương nhân sẽ coi trái phiếu như bạc để sử dụng, giống như ngân phiếu.

Điều này khiến trái phiếu càng được ưa chuộng hơn, thậm chí không ít thương nhân chuyên thu mua trái phiếu, vì vậy giá trái phiếu tăng liên tục, hiện tại đã đạt đến một trăm năm mươi lượng bạc một tờ trái phiếu.

Người trung niên nghe xung quanh mọi người đều bàn tán về trái phiếu, không nhịn được hỏi người làm bên cạnh: “Hiện

tại các người còn loại trái phiếu đó không?”

Người làm cười ha ha nói: “Đã không còn từ lâu rồi, hiện tại muốn mua trái phiếu chỉ có thể tìm đến các thương nhân trong thành!”

“Vậy sao!” Người trung niên nhìn vào bên trong tiền trang, lại hỏi: “Các người có nhiều chi nhánh không?”

Người làm cười nói: “Khách quan yên tâm, trong vòng một tháng, Trọng Sơn Tiền Trang của chúng ta sẽ mở khắp các châu thành và huyện thành ở trấn Trọng Sơn, hơn nữa các tham tướng ở các nơi, các thành thủ bị sẽ hộ tống cho Trọng Sơn Tiền Trang của chúng ta.”

“Ở Liêu Đông, Trọng Sơn Tiền Trang của chúng ta còn đạt được hợp tác đối ứng và đối ngang với Đại Thông Tiền Trang, chỉ cần là ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang chúng ta, đều có thể đổi thành ngân lượng ở Đại Thông Tiền Trang!”

Đôi mắt của người trung niên sáng lên khi nghe vậy, “Vậy có phải tôi cũng có thể dùng ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang để đổi lấy ngân lượng ở đây không!”

“Đương nhiên!” Người làm khẳng định nói.

Người trung niên lúc này không nhịn được nữa, trực tiếp đi qua người làm bước vào trong cửa hàng, sau đó lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho chương quây trong quầy.

“Tôi muốn đổi ngân lượng!”

Chương quây đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhận lấy ngân phiếu kiểm tra.

Được rồi, đều là ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang, tổng cộng có ba ngàn lượng.

“Khách quan chờ một chút!” Chương quây nói một câu, sau đó gọi một người thợ cả đến kiểm tra xem ngân phiếu có

thật hay không.

Người thợ cả này chính là người từ Đại Thông Tiền Trang đến, chuyên phụ trách kiểm tra xem ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang có thật hay không, đồng thời cũng truyền thụ một số kinh nghiệm và kiến thức về việc giám định ngân phiếu cho người làm của Trọng Sơn Tiền Trang.

“Đều là ngân phiếu của chi nhánh Ký Châu, không thể làm giả được!” Người thợ cả rất nhanh đã kiểm tra xong, nói với chưởng quầy.

Chưởng quầy hơi gật đầu, sau đó nói với người trung niên: “Khách quan, tổng cộng ba ngàn lượng ngân phiếu, kiểm tra không có sai sót, có đúng không?”

“Đúng!” Người trung niên gật đầu.

Chưởng quầy cười nói: “Khách quan chờ một chút, chúng ta cần sắp xếp người đến ngân khố lấy ngân lượng, đại khái cần hai khắc, khách quan có thể đến phòng khách nghỉ ngơi một lát!”

“Nếu khách quan không yên tâm, cũng có thể đi cùng người của chúng ta đến ngân khố lấy ngân lượng, ngân khố của chúng ta ở trong Tổng binh phủ!”

“Tôi cũng có thể đi cùng sao?” Người trung niên có chút do dự.

“Đương nhiên!” Chưởng quầy nói.

“Vậy tôi cũng đi xem thử!” Người trung niên cảm thấy vẫn nên tự mình đi theo thì tốt hơn.

Chưởng quầy cũng không nói nhiều, lập tức tìm một người làm, để hắn cầm phiếu đi đến ngân khố lấy ngân lượng.

Mà sau khi người làm đi ra khỏi tiền trang, lập tức gọi sáu tướng sĩ đến, cùng nhau đi đến Tổng binh phủ.

Tiền trang ở thành Nam, Tổng binh phủ ở thành Bắc, mặc dù khoảng cách không xa, nhưng để phòng ngừa bất trắc, khi đi lấy ngân lượng lớn đều cần bảo vệ của tiền trang bảo vệ.

Đi Tổng binh phủ lấy ngân lượng cũng không có bất ngờ gì, mặc dù ngân khố của tiền trang ở trong Tổng binh phủ, nhưng cũng tách biệt với ngân khố của Tổng binh phủ, trong ngân khố có người chuyên phụ trách, hơn nữa có cổng riêng có sân riêng, chỉ có một cánh cửa thông với Tổng binh phủ mà thôi.

Sở dĩ đặt ngân khố ở trong Tổng binh phủ, chỉ là để mượn lực lượng phòng vệ của Tổng binh phủ, chứ không phải nói ngân lượng của tiền trang đều thuộc về Tổng binh phủ.

Người trung niên rất nhanh đã lấy được ngân lượng, tất cả các quy trình đều do người làm của tiền trang và nhân viên văn thư của ngân khố đối tiếp, căn bản không cần ông ta làm bất cứ việc gì.

Đại khái sau hai khắc, người trung niên đã quay lại tiền trang, hơn nữa còn nhận được ngân lượng thuộc về mình.

Sau đó, ông ta nói cảm ơn với chương quầy của tiền trang, rồi rời khỏi tiền trang, nhưng đến buổi chiều, ông ta lại mang ngân lượng quay lại.

Không phải vì ngân lượng có vấn đề, mà là ông ta cần đổi ngân lượng thành ngân phiếu, ngân phiếu của Trọng Sơn Tiền Trang.

Chương 918: Một Thế Hệ Vua Một Thế Hệ Thần (1)

Chapter 439: Một Thế Hệ Vua Một Thế Hệ Thần

Nguyên lai, trung niên nhân này đến từ Ký Châu, mục đích hẳn đến Trọng Sơn Quan chính là làm ăn buôn bán thủy tinh, mà thương hộ hợp tác cùng hẳn, không phải nhà nào khác, chính là La gia.

Để chiếu cố việc làm ăn của Trọng Sơn ngân trang, La Thường đã hạ lệnh, từ hôm nay trở đi, tất cả các giao dịch lớn của La gia tại Trọng Sơn Quan chỉ chấp nhận ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang, ngay cả vàng bạc cũng không cần, chỉ nhận ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang.

Trung niên nhân muốn mua đồ thủy tinh từ La gia, vậy thì chỉ có thể cầm ngân phiếu đi mua, cầm bạc đi qua, chưởng quầy cùng tiểu nhị của cửa hàng La gia cũng không nhận.

Đối với việc này, trung niên nhân còn oán trách với chưởng quầy của ngân trang một phen, chưởng quầy cười ha ha chỉ vào quầy hàng không xa đã xếp hàng dài, nói: “Khách quan nhìn bên kia, đó đều là những người đến đổi ngân phiếu, không chỉ có La gia, những phú thương có danh có tiếng tại Trọng Sơn Quan đều lựa chọn ngân phiếu của chúng ta!”

“Đặc biệt là việc làm ăn thủy tinh, tất cả đều cần ngân phiếu để giao dịch, bởi vì việc làm ăn thủy tinh vốn thuộc về tổng binh phủ!”

Trung niên nhân lộ ra vẻ bưng tỉnh, đúng vậy, việc làm ăn thủy tinh vốn thuộc về tổng binh phủ, mà tổng binh phủ nói

dùng ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang để giao dịch tiền hàng, vậy thì tất cả thương nhân đến Trọng Sơn Quan mua đồ thủy tinh khẳng định đều phải sử dụng ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang.

“Ta ở đây còn có một ít ngân phiếu của Đại Thông ngân trang, có thể đổi hết thành ngân phiếu của ngân trang các ngươi hay không!”

Nghĩ thông suốt trong đó, trung niên nhân trực tiếp đem tất cả ngân phiếu của Đại Thông ngân trang trên người đổi thành ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang.

Người như hần không phải là ít, rất nhiều thương nhân đến Trọng Sơn Quan làm ăn buôn bán hầu như đều đổi một ít ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang.

Kỳ thật ngân phiếu của Đại Thông ngân trang tại Trọng Sơn Quan cũng lưu thông, bất quá trong Trọng Sơn Quan không có chi nhánh của Đại Thông ngân trang, muốn đổi thành bạc tiền, chỉ có thể đi đến Tĩnh An phủ hoặc Khánh Hoa phủ.

Hiện nay Trọng Sơn ngân trang cùng Đại Thông ngân trang đối kháng lẫn nhau, lại thêm tổng binh phủ yêu cầu việc làm ăn thủy tinh chỉ có thể sử dụng ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang để giao dịch, khiến cho ngày khai trương đầu tiên của Trọng Sơn ngân trang, đã bị các thương hộ chen chúc đến nổ tung.

Mãi đến buổi tối, thương hộ tụ tập tại Trọng Sơn ngân trang mới tản đi, mà Dương Chính Sơn vẫn luôn ở trong tổng binh phủ chờ Lý Hải đưa sổ sách của ngân trang đến.

“Hầu gia, đây là sổ sách của ngân trang hôm nay!”

Trong thư phòng, Lý Hải đặt một quyển sổ dày cộp trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tiếp nhận sổ sách, hỏi: “Hôm nay thu được bao nhiêu bạc?”

“Hôm nay tổng cộng thu được sáu mươi tám vạn lượng bạc, trong đó sáu mươi vạn lượng là sáu đại thương hộ đại lý đổi lấy ngân phiếu tại ngân trang, bọn họ giống như đã bàn bạc xong xuôi, đều đổi mười vạn lượng ngân phiếu!” Lý Hải nói.

Dương Chính Sơn cười cười, “Không phải bọn họ đã bàn bạc xong xuôi, là ta yêu cầu bọn họ làm như vậy.”

Lý Hải lộ ra vẻ bưng bình, “Thì ra là thế.”

Dương Chính Sơn mở sổ sách ra xem kỹ.

Ngoại trừ sáu mươi vạn lượng bạc của sáu đại thương hộ đại lý, hôm nay Trọng Sơn ngân trang nhận được bạc chỉ có hơn tám vạn lượng, trong đó chỉ có ba vạn lượng tiền gửi, còn lại toàn bộ đều là đổi ngân phiếu.

Mà trừ bỏ bạc, hôm nay Trọng Sơn ngân trang còn nhận được gần mười sáu vạn lượng ngân phiếu của Đại Thông ngân trang.

Nói cách khác, hôm nay Trọng Sơn ngân trang nhận được tám mươi tư vạn lượng!

Nhìn qua rất nhiều, nhưng trên thực tế đại bộ phận đều là vì thao tác ngầm của Dương Chính Sơn.

Kỳ thật nghiệp vụ bình thường của ngân trang chỉ có khoảng năm vạn lượng, trong đó bao gồm tiền gửi ba vạn lượng cùng ngân phiếu đổi khoảng hai vạn lượng.

Về phần những thứ khác, đều là việc làm ăn thủy tinh mang đến.

Sau này việc làm ăn thủy tinh vẫn là chỗ dựa mạnh mẽ nhất cho nghiệp vụ ngân phiếu của ngân trang, nhưng tuyệt đối sẽ

không náo nhiệt như hôm nay.

Trái lại, nghiệp vụ tiền gửi của ngân trang cùng ngân phiếu lẻ tẻ có thể sẽ không ngừng gia tăng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Dương Chính Sơn, mấy ngày sau đó, nghiệp vụ đổi ngân phiếu hàng ngày của ngân trang không ngừng giảm xuống, ngày thứ hai đổi ngân phiếu chỉ có chưa đến hai mươi vạn lượng, bao gồm dùng ngân phiếu của Đại Thông ngân trang đổi lấy ngân phiếu của Trọng Sơn ngân trang.

Ngày thứ ba chỉ có mười tám vạn, ngày thứ tư chỉ có mười lăm vạn, đến cuối cùng ổn định ở mức khoảng mười vạn.

Đồng thời nghiệp vụ tiền gửi của ngân trang không ngừng gia tăng, ngày thứ hai giảm xuống còn hai vạn lượng, nhưng ngày thứ ba lại đạt tới ba vạn lượng, sau đó mỗi ngày tăng gần năm ngàn lượng, cho đến mười ngày sau, số tiền gửi hàng ngày đạt đến đỉnh cao, một ngày có tám vạn lượng tiền gửi.

Sau đó số tiền gửi hàng ngày bắt đầu giảm xuống, cuối cùng sau một tháng ổn định ở mức khoảng một vạn lượng bạc mỗi ngày.

Sở dĩ sẽ có biến hóa như vậy, là bởi vì giai đoạn đầu đều là tướng sĩ trong Trọng Sơn Quan gửi tiền vào ngân trang.

Trọng Sơn trấn thuộc về nền kinh tế quân sự đặc thù, đại bộ phận hành vi thương nghiệp đều là vây quanh quân đội triển khai, ngay cả ngân trang cũng không ngoại lệ.

Hiếu đơn giản chính là tướng sĩ của Trấn Tiêu ngũ doanh chính là tầng lớp trung lưu của Trọng Sơn Quan, bổng lộc của bọn họ vượt xa hộ nông dân bình thường cùng quân hộ, đồng dạng tài sản mà bọn họ sở hữu cũng là thứ mà hộ nông dân bình thường cùng quân hộ không thể sánh bằng.

Chương 919: Một Thế Hệ Vua Một Thế Hệ Thần (2)

Bởi vậy tướng sĩ của Trần Tiêu ngũ doanh đã trở thành một trong những khách hàng chính của ngân trang.

Trừ bỏ tướng sĩ, khách hàng khác của ngân trang chủ yếu vẫn là thương hộ, về phần quân hộ bình thường cùng nông hộ, rất ít có tiền dư gửi vào ngân hàng.

Chỉ trong vòng một tháng, Trọng Sơn ngân trang đã hấp thu hơn ba trăm vạn bạc tiền, mặc dù một khoản bạc này, Dương Chính Sơn không thể sử dụng toàn bộ, nhưng hân mượn dùng một nửa cũng không có vấn đề gì.

Hắn đã quy định tổng binh phủ mượn dùng bạc tiền của Trọng Sơn ngân trang, đầu tiên là số lượng bạc mượn không thể vượt quá sáu phần trăm bạc tồn kho của ngân hàng, tiếp theo tổng binh phủ mượn bạc của ngân trang cần phải trả lãi, lãi suất hàng năm năm phần trăm, cao hơn lãi suất gửi tiền tại ngân trang hai điểm.

Cuối cùng trừ bỏ tổng binh phủ, bất kỳ nha môn nào cũng không được mượn bạc từ Trọng Sơn ngân trang.

Nói cho cùng, Dương Chính Sơn chính là đem ngân trang trở thành một nơi mượn tiền, bất kể là hấp thu tiền gửi hay đổi ngân phiếu, tất cả những gì ngân trang làm đều là phục vụ cho tổng binh phủ.

Mà sở dĩ muốn tổng binh phủ trả lãi cho ngân trang, là vì ngăn chặn ngân trang thâm hụt, dù sao hiện tại Trọng Sơn

ngân trang không có bất kỳ chỗ nào có thể kiếm lời, trái lại còn phải trả lãi cho người gửi.

Mà trừ bỏ ngân trang trong Trọng Sơn Quan, trong vòng một tháng này, các châu thành huyện thành của Trọng Sơn trấn cũng lần lượt mở ra chi nhánh của Trọng Sơn ngân trang.

Bất quá so với ngân trang trong Trọng Sơn Quan, bạc tiền nhập sổ của những chi nhánh này sẽ ít hơn rất nhiều.

Chi nhánh ở mấy châu thành còn tốt một chút, lúc mới khai trương, mỗi ngày còn có thể nhập sổ hơn một vạn lượng, cuối cùng ổn định ở mức khoảng bốn năm ngàn lượng.

Mà chi nhánh trong huyện thành, thậm chí lưu lượng mỗi ngày cũng không đến một ngàn lượng.

Đây cũng là tình huống bình thường, trong châu thành còn có rất nhiều quan viên cùng thương hộ chống đỡ nghiệp vụ của ngân trang, nhưng trong huyện thành chỉ còn lại một ít tiểu thương hộ cùng địa chủ, bạc tiền nhập sổ ít cũng là bình thường.

Trọng Sơn ngân trang đi vào quỹ đạo, bạc hiện có của tổng binh phủ cũng trở nên dư dả, mặc dù còn lâu mới đạt đến một ngàn vạn lượng bạc mà Dương Chính Sơn cần, nhưng ít nhất trong thời gian ngắn tổng binh phủ không thiếu bạc dùng.

Một khoản bạc lớn từ các nơi trong Trọng Sơn trấn vận chuyển đến Trọng Sơn Quan, đồng thời một lượng lớn lương thực cũng từ các nơi vận chuyển vào kho lương của tổng binh phủ.

Nhìn thấy lương thực vận chuyển đến ngày càng nhiều, tổng binh phủ không thể không khẩn cấp xây dựng mấy chục kho lương lớn.

Thời gian đến cuối tháng ba, thời tiết đã bắt đầu ấm lên, vụ xuân sắp bắt đầu, toàn bộ Trọng Sơn trấn lại kéo ra một màn

đại kiến thiết.

Dương Chính Sơn lại bắt đầu bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Chuẩn bị cho hạn hán sắp đến không thể chậm trễ, nhưng sự phát triển của Trọng Sơn trấn cũng không thể chậm trễ.

Xưởng thủy tinh vẫn đang tiếp tục chiêu mộ học đồ, Trấn Tiêu ngũ doanh vẫn đang chiêu mộ huấn luyện tướng sĩ, các doanh trại viện quân ở các nơi cũng đang chiêu mộ và huấn luyện tướng sĩ.

Đồng thời việc xây dựng Hắc Vân thành, tu sửa quan đạo cũng được đưa vào lịch trình, các con đường tham tướng phủ đang trưng dụng thanh tráng.

Mà theo thời tiết ấm lên, trên sông Ngân Hà rốt cuộc cũng xuất hiện một chiếc thuyền buôn.

Một lượng lớn thuyền chở đầy lương thực dừng tại bên tàu phía bắc Trọng Sơn Quan, một lượng lớn dân phu thanh tráng bốc dỡ hàng hóa tại bến tàu, một lượng lớn xe ngựa qua lại giữa Trọng Sơn Quan và bến tàu.

Toàn bộ Trọng Sơn trấn khắp nơi đều có thể nhìn thấy bóng dáng bận rộn, giống như có một cái công tắc được bật lên, để Trọng Sơn trấn vốn dừng lại vì lạnh mà khởi động.

Mà khi Trọng Sơn trấn đang xây dựng, cục diện triều đình ở kinh đô lại tiến vào một giai đoạn khiến người ta không thể nắm bắt.

Đầu tháng tư.

Dương gia đang chuẩn bị hôn sự cho Dương Thừa Chí, mà Dương Chính Sơn lại nhận được tin tức ở kinh đô của mình.

Tin tức là do Võ Tranh phái người đưa đến, là về biến hóa trên triều đình.

Trong thư đề cập đến ngày mừng hai tháng tư, thủ phụ nội các Lý Tư Viễn dâng tấu từ quan, Thừa Bình Đế không cho phép, ngày mừng bốn tháng tư, Lý Tư Viễn lại dâng tấu từ quan, Thừa Bình Đế lại bác bỏ.

Trong sân chính của hậu phủ, Dương Chính Sơn nhìn nội dung trong thư, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Lý Tư Viễn muốn từ quan!

Đây tuyệt đối là một chuyện lớn đối với triều đình.

Lý Tư Viễn làm quan hơn bốn mươi năm, vào nội các hơn hai mươi năm, đảm nhiệm thủ phụ đã được mười ba năm.

Trong thời gian Thừa Bình Đế tại vị, Lý Tư Viễn rất được Thừa Bình Đế tín nhiệm, gần như đem quốc sự triều sự phó thác cho Lý Tư Viễn, mà Lý Tư Viễn cũng không làm Thừa Bình Đế thất vọng.

Môn sinh cự thần của Lý Tư Viễn trải rộng chốn quan trường, nhưng chưa bao giờ kết đảng, chưa bao giờ mưu cầu lợi ích cá nhân, có vô số môn sinh, nhưng trên triều đình lại không có quyền khuynh triều dã, ở dân gian cũng không có danh tiếng lẫy lừng.

Nói về danh tiếng, hẳn còn không bằng Lưu Nguyên Phủ, nói về danh vọng, hẳn càng không coi là xuất chúng.

Chính là một vị lão thần như vậy, để triều đình Đại Vinh hơn mười năm trung lập bình hòa, trừ bỏ tranh đấu của hoàng tử, không xuất hiện bất kỳ biến động lớn nào.

Trong mắt Dương Chính Sơn, Lý Tư Viễn tuyệt đối là một thần tử có tài, biết đại thể, chú ý đại cục, hòa giải giữa hoàng đế và văn thần, thống nhất quốc sự triều chính, tuy không có công lao hiển hách, nhưng lại có khả năng trụ quốc.

Mà hiện tại Thừa Bình Đế vừa mới đăng cơ hơn nửa năm,
Lý Tư Viễn lại muốn từ quan!

Là thân thể của Lý Tư Viễn có vấn đề, hay là Thừa Bình
Đế không dung được Lý Tư Viễn?

Chương 920: Một Thế Hệ Vua Một Thế Hệ Thần (3)

Dương Chính Sơn đặt thư trong tay xuống, đôi mắt hơi sụp xuống.

Thân thể của Lý Tư Viễn hẳn là không có vấn đề, bởi vì Lý Tư Viễn là ở trên triều sớm dâng tấu từ quan.

Nói cách khác Thừa Bình Đế không dung được Lý Tư Viễn.

Đúng vậy!

Mặc dù Lý Tư Viễn không phải quyền thần, nhưng hẳn nắm giữ nội các hơn mười năm, có thể nói là đệ nhất thần tử của triều đình đương thời.

Thừa Bình Đế có thể trấn áp được Lý Tư Viễn, nhưng Thừa Bình Đế lại không thể trấn áp được Lý Tư Viễn, nếu Thừa Bình Đế muốn thu quyền, như vậy Lý Tư Viễn vô nghi sẽ trở thành hòn đá cản đường hắn.

Thừa Bình Đế muốn nắm giữ đại quyền triều đình, thì nhất định phải dẹp bỏ ngọn núi lớn Lý Tư Viễn này.

Có lẽ Lý Tư Viễn cũng nhìn thấu cục diện triều đình, mới chủ động từ quan.

Nhưng vấn đề đã đến, nếu Lý Tư Viễn từ quan, vậy thì triều chính quốc sự nên do ai chủ trì?

Mà một khi hai tỉnh Liêu Viễn cùng Bình Viễn bộc phát hạn hán, Thừa Bình Đế cùng thủ phụ mới nhậm chức có thể ổn định cục diện, kịp thời cứu trợ thiên tai hay không?

Dương Chính Sơn vẫn hi vọng Lý Tư Viễn có thể chủ trì triều chính, có Lý Tư Viễn ở đây, ít nhất có thể bảo đảm khi hạn hán bộc phát, triều đình có thể kịp thời đưa ra phương án ứng đối.

Mà một khi Lý Tư Viễn rời khỏi triều đình, ai biết triều đình tiếp theo sẽ biến thành cái dạng gì.

Đáng tiếc loại chuyện này hắn không thể nhúng tay, hắn không thể dâng tấu cùng Thừa Bình Đế nói triều đình không thể thiếu Lý Tư Viễn đi.

Nếu hắn thật sự nói như vậy, ước chừng Thừa Bình Đế sẽ càng thêm cấp bách đuổi Lý Tư Viễn ra khỏi triều đình, hơn nữa còn sẽ cùng Dương Chính Sơn bãi quan.

Về phần dâng tấu chuyện hạn hán, Trương Minh Trung đã nhắc nhở hắn, loại chuyện này không thể nói lung tung, nói ra chỉ là tự tìm phiền toái mà thôi, căn bản là vô ích.

Dương Chính Sơn thở dài một tiếng, “Hi vọng thủ phụ mới nhậm chức có thể ổn định cục diện triều đình!”

Hiện tại nội các ngoại trừ Lý Tư Viễn, còn có bốn vị các thần, thứ phụ Chu Nhược Vân, phụ thần Tổng Nguyên Các, Trương Thiệu Thanh cùng Quách Hiểu Xuân.

Thứ phụ Chu Nhược Vân tuổi còn lớn hơn Lý Tư Viễn, hiện nay đã tám mươi tuổi, hắn hiển nhiên không thích hợp đảm nhiệm thủ phụ.

Về phần Tổng Nguyên Các, Trương Thiệu Thanh cùng Quách Hiểu Xuân!

Dương Chính Sơn nghĩ nghĩ, đều cảm thấy ba người này đều kém một chút.

Không phải là bọn họ không có năng lực, mà là bọn họ không thể khiến quần thần tin phục.

Bất quá Thừa Bình Đế nói không chừng chính là muốn tìm một người không thể khiến quần thần tin phục đảm nhiệm thủ phụ, như vậy càng có lợi cho hắn không chế triều đình.

Dương Chính Sơn đi ra khỏi thư phòng, nhìn bầu trời trong xanh vạn dặm, trong mắt tràn đầy vẻ âu sầu.

Kỳ thật hiện tại hạn tinh của Liêu Đông đã bắt đầu.

Từ khi vụ xuân kết thúc, Trọng Sơn Quan cũng không có mưa, mà theo cảm ứng của Dương Chính Sơn, nửa tháng sau, Trọng Sơn Quan sẽ có một trận mưa không nhỏ.

Mà trận mưa này chính là trận mưa quan trọng nhất của Trọng Sơn Quan.

Chính là bởi vì trận mưa này, hạn tinh ở phía đông Trọng Sơn trấn mới sẽ không nghiêm trọng giống như Liêu Đông.

Về phần hai tỉnh Liêu Viễn cùng Bình Viễn, mãi cho đến tháng tám cũng sẽ không có mưa, hoa màu trong ruộng có khả năng kiên trì không được đến tháng tám.

.....

Biến hóa trên triều đình giống như trong dự liệu của Dương Chính Sơn.

Ngày mùng tám tháng tư, Lý Tư Viễn lại dâng tấu từ quan, Thừa Bình Đế đồng ý, Lý Tư Viễn cáo lão về quê.

Tuy nhiên biến hóa trên triều đình cũng vượt xa khỏi dự liệu của Dương Chính Sơn.

Ngày hôm sau khi Lý Tư Viễn cáo lão, Tống Nguyên Các được bổ nhiệm làm thủ phụ, kiêm trung cực điện đại học sĩ, sau đó Lại Bộ Thượng Thư Chu Vân Tùng vào nội các, kiêm vũ anh điện đại học sĩ.

Tổng Nguyên Các là thủ phụ, nhưng Chu Vân Tùng lấy chức Lại Bộ Thượng Thư kiêm vũ anh điện đại học sĩ vào nội các.

Lại bộ là đứng đầu trong lục bộ, Lại Bộ Thượng Thư càng được xưng là thiên quan, Chu Vân Tùng chính là các thần nội các, lại nắm giữ Lại bộ, quyền lực của hắn một chút cũng không yếu hơn thủ phụ Tổng Nguyên Các.

Tổng Nguyên Các vốn không thể khiến quần thần tin phục, hiện tại lại phải đối mặt với đối thủ hồ rình mò là Chu Vân Tùng, có thể nghĩ được tình cảnh của hắn trên triều đình.

Mà mục đích Thừa Bình Đế làm như vậy là để cân bằng.

Tuy nhiên, đây chỉ là bắt đầu.

Đúng như câu một đời vua một đời thần.

Ngày mười tám tháng tư.

Binh Bộ Hữu Thị Lang Chúc Cần Văn bị giáng chức ra khỏi kinh thành, nguyên thành vương phủ Tả Trường Sử Lục Minh liên tiếp thăng bốn cấp, đảm nhiệm Binh Bộ Hữu Thị Lang.

Ngày hai mươi tháng tư.

Lễ Bộ Thượng Thư Ngô Lương Tế bởi vì xử lý việc tang lễ của Vinh Sùng Tông không tốt bị cách chức, Lễ Bộ Tả Thị Lang Trịnh Sĩ Tăng thăng nhiệm làm Lễ Bộ Thượng Thư.

Ngày hai mươi ba tháng tư.

Ninh Quốc Công Chu Mậu lấy lý do tuổi cao xin từ chức, Thừa Bình Đế cho phép hắn trở về phủ dưỡng lão.

Tiếp theo Thường Bình Hầu Lương Trữ miễn trừ chức tổng binh quan của cấm quân, đảm nhiệm chức trung quân đô đốc phủ tả đô đốc.

Nam Dương Hầu Lục Bách Thư thăng nhiệm làm tổng binh quan của cấm quân, kiêm nhiệm chức thống lĩnh của Hiến Võ doanh.

Chu Mậu trở về phủ dưỡng lão, đại biểu cho Ninh Quốc Công phủ một thời cực thịnh đã hạ màn, từ đó về sau, Ninh Quốc Công phủ trong quân chỉ có một mình Chu Lan, thế tử Chu Tự ngay cả chức nhân tản cũng không có.

Thường Bình Hầu Lương Trữ thăng nhiệm làm trung quân đô đốc phủ tả đô đốc, mặc dù không coi là thăng chức trên danh nghĩa nhưng lại giáng chức trên thực tế, nhưng hiển nhiên Thừa Bình Đế tin nhiệm Nam Dương Hầu Lục Bách Thư hơn.

Tháng tư, triều đình liên tục không ngừng tranh chấp âm ỉ, Dương Chính Sơn trong lúc bận rộn cũng đang thời khắc chú ý đến biến hóa của triều đình.

Mà đối với biến hóa như vậy, Dương Chính Sơn cũng không có quá nhiều tâm tư.

Bất kể là sự suy tàn của Ninh Quốc Công phủ, hay là thăng chức trên danh nghĩa nhưng lại giáng chức trên thực tế của Thường Bình Hầu, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Hiện tại hắn đã không còn là võ tướng cần phải dựa vào Ninh Quốc Công phủ, mà là Tĩnh An Hầu tự thành một phái.

Về phần hắn có hay không sẽ vì Ninh Quốc Công phủ mà cảm thấy đáng tiếc, kỳ thật hoàn toàn không cần thiết, sự suy tàn của Ninh Quốc Công phủ là kết quả đã nằm trong dự kiến, từ khi Thừa Bình Đế điều Chu Lan vào cấm quân, thì kết cục hôm nay của Ninh Quốc Công phủ đã định trước.

Hơn nữa kết cục như vậy đối với Ninh Quốc Công phủ cũng không phải là chuyện xấu.

Chu Mậu không có quan chức trên người, có thể bình an ổn định ở trong phủ dưỡng lão, mặc dù Ninh Quốc Công phủ mất đi quyền thế, nhưng vẫn còn phú quý vinh hoa.

Có thể toàn thân thoát khỏi trung tâm quyền lực của triều đình, kỳ thật đây chính là một loại phúc khí đối với Ninh Quốc Công phủ.

Chương 921: Dương Thừa Nghiệp đại hôn (1)

Thời gian trôi qua, đã vào tháng năm.

Hầu phủ đèn kết hoa, một cảnh vui vẻ tràn ngập.

Ngày mùng 5 tháng 5, Dương Thừa Nghiệp đại hôn, với tư cách là trưởng tôn của Hầu phủ, Dương Thừa Nghiệp đại hôn tự nhiên là việc quan trọng nhất của Hầu phủ.

Vào cuối tháng 4, xe ngựa của gia tộc Dư đã đến Trọng Sơn Quan, chuẩn bị cho đại hôn sắp diễn ra.

Ngày mùng 1 tháng 5, Đông Bình Hầu Dư Nguyên Tán dẫn trưởng tử Dư Minh Châu, trưởng tôn Dư Tử Thành đến Trọng Sơn Quan.

Sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ, tháng sau đã phong Thái tử phi Dư thị làm Hoàng hậu, đồng thời Dư Nguyên Tán được phong làm Đông Bình Hầu, tuổi lộc ba ngàn thạch, tặng ba đời, báai Nhung Lộc Đại phu, Tiền quân Đô đốc phủ Đô đốc kiêm sự.

Cái gọi là một bay vút trời, chính là như vậy.

Từ một ngàn hộ vô danh, một bước thành Tiền quân Đô đốc phủ Đô đốc kiêm sự, lại được phong làm Đông Bình Hầu.

Dương Chính Sơn sinh tử trên chiến trường hơn mười năm, cũng chỉ là Tĩnh An Hầu, Trung quân Đô đốc phủ Đô đốc kiêm sự, mà Dư Nguyên Tán chỉ vì có một cô nương tốt, liền có tước vị Hầu giống như Dương Chính Sơn và chức quan giống nhau.

Nghĩ đến, Dương Chính Sơn cảm thấy uất ức.

Tất nhiên, Dư Nguyên Tán và Dương Chính Sơn vẫn không thể so sánh được, chức quan của Dư Nguyên Tán chỉ là nhân chức, triều đình cũng không mong đợi hắn có thể làm việc gì thực tế, còn Dương Chính Sơn là Tổng binh Trọng Sơn trấn nắm giữ thực quyền.

Cửa thành phía nam Trọng Sơn Quan.

Dương Chính Sơn nhìn về phía đội ngũ chậm rãi đi tới, đôi mắt hơi híp lại.

Đội ngũ này có chút giản dị, chỉ có mười hai chiếc xe ngựa, trong đó có hai chiếc để người ngồi, còn lại là xe ngựa chở hàng.

Đội hộ vệ lại có hơn ba trăm người, hơn nữa nhìn có vẻ đều là tinh nhuệ.

Đội ngũ như vậy có chút mâu thuẫn, hai chiếc xe ngựa bình thường nhất, căn bản không xứng với tám biên của Đông Bình Hầu phủ, ba trăm tinh nhuệ sĩ tốt hộ vệ lại kéo đầy tám biên của Đông Bình Hầu phủ.

Thực ra với nền tảng của gia tộc Dư, đội ngũ giản dị cũng rất bình thường, dù sao gia tộc Dư trước đây cũng chỉ là một ngàn hộ, được phong làm Đông Bình Hầu cũng chỉ mới hơn nửa năm.

Ngoại trừ phần thưởng của Thừa Bình Đế và Hoàng hậu, gia tộc Dư gần như không có nền tảng gì.

Còn về hộ vệ, chắc là do Hoàng hậu đặc biệt sắp xếp.

Đội ngũ đến gần, Dương Chính Sơn liếc mắt đã nhìn thấy Dư Nguyên Tán đầu tóc hoa râu, ăn mặc giản dị.

“Dư huynh!” Dương Chính Sơn vội vàng bước lên, ôm quyền nghênh đón.

Thân thể Dư Nguyên Tán vẫn còn tốt, mặc dù đã ở tuổi hoa giáp, nhưng rất nhanh nhẹn, trực tiếp nhảy xuống từ lưng ngựa.

“Dương Hầu gia!” Dư Nguyên Tán ôm quyền hồi lễ.

Dương Chính Sơn cười lớn, “Dư huynh đã khách khí với ta như vậy, sau này chúng ta là một nhà rồi, không thể xa lạ được!”

Dư Nguyên Tán nhìn thấy râu tóc đen nhánh, sắc mặt hồng hào, thân hình vạm vỡ của Dương Chính Sơn, trên khuôn mặt phong sương lộ ra một nụ cười, “Dương lão đệ nói đúng, sau này chúng ta là một nhà rồi!”

Gia tộc Dư đối với hôn sự này của gia tộc Dương có thể nói là một trăm phần trăm đồng ý.

Trước khi không hiểu gia tộc Dương, thực ra Dư Nguyên Tán không tán thành cháu gái mình gả vào cửa Hầu môn, cái gọi là một khi vào Hầu môn sâu như biển, hấn hiểu rõ cháu gái mình.

Cháu gái này của hấn không phải là khuê nữ trang nhã, từ nhỏ đã chạy nhảy ở vùng quê, căn bản không học qua quy củ gì, để nàng gả vào nhà quan hiển quý có quy củ nghiêm ngặt, có thể là đang hại nàng.

Nhưng sau khi hiểu rõ gia tộc Dương, hấn lại cảm thấy gia tộc Dương là một môn hôn sự tốt.

Gia tộc Dương cũng xuất thân từ tầng lớp dưới đáy như gia tộc Dư, thậm chí trước đây gia tộc Dương còn không bằng gia tộc Dư, trước đây gia tộc Dương chỉ là một nông hộ, còn gia tộc Dư ít nhất vẫn là một ngàn hộ.

Cùng xuất thân từ tầng lớp dưới đáy, đều được phong Hầu, hai gia tộc có rất nhiều điểm tương đồng.

Nhưng Dư Nguyên Tán có chút xấu hổ trước Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn được phong làm Tĩnh An Hầu dựa vào chiến công thực sự, còn hắn được phong làm Hầu chỉ là nhờ ánh sáng của con gái.

Là một võ giả, là một quan võ, đối mặt với một tướng quân dũng mãnh trên chiến trường như Dương Chính Sơn, hắn thực sự có chút xấu hổ.

“Dư huynh mời!” Dương Chính Sơn cười lớn, dẫn Dư Nguyên Tán vào thành.

Đối với sự đến của Dư Nguyên Tán, Dương Chính Sơn vẫn rất hoan nghênh, vì vậy Dương Chính Sơn đặc biệt chuẩn bị tiệc rượu để tiếp đãi Dư Nguyên Tán.

Tại tiệc rượu, Dương Chính Sơn và Dư Nguyên Tán đã bàn luận rất nhiều quốc sự gia sự.

Thông qua cuộc trò chuyện, Dương Chính Sơn cũng phần nào hiểu rõ tính cách của vị Đông Bình Hầu này.

Vị Đông Bình Hầu này, nói thế nào đây?

Rất chất phác!

Cũng rất có khí tiết.

Hắn vừa không có sự kiêu ngạo của kẻ nghèo bỗng chốc giàu có, cũng không có ý tưởng ỷ thế hiếp người, ngược lại có chút ngại ngùng khi đối mặt với Dương Chính Sơn.

Mà gia giáo của gia tộc Dư cũng không tệ, mặc dù nhìn có vẻ có chút mất quy củ, nhưng thực tế là biểu hiện của sự thuần phác.

Như Dư Minh Châu, tính cách của vị này có thể nói là ngốc nghếch, khiến người khác đau đầu.

Ngược lại tính cách của Dư Tử Thành rất thẳng thắn, không giống như cha hằn ngốc nghếch như vậy.

Hiểu rõ tính cách của mọi người trong gia tộc Dư, Dương Chính Sơn càng hài lòng hơn với hôn sự này.

Tại tiệc rượu, Dương Minh Thành và Dư Minh Châu, hai thông gia này có thể nói là tâm đầu ý hợp, hai người ngốc nghếch chẳng mấy chốc đã gọi nhau là huynh đệ, thậm chí còn cùng nhau uống rượu.

“Dư huynh, đây là Bách Thảo Niệu, Bách Thảo Niệu thượng hạng, ngày thường phụ thân ta còn không nỡ lấy ra, hôm nay người có phúc rồi, đến đến, uống thêm vài chén!”

Chương 922: Dương Thừa Nghiệp đại hôn (2)

Dương Minh Thành ôm chậu rượu, rót cho Dư Minh Châu từng chén từng chén.

Sau đó, Dư Minh Châu say rượu, chui vào gầm bàn.

Dương Minh Thành có chút ngốc nghếch.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ngươi là tên ngốc nghếch!”

“Cái này, ta cũng không nghĩ Dư huynh lại không uống được rượu như vậy!” Dương Minh Thành ngốc nghếch nói.

Dương Chính Sơn thực sự muốn bóp chết tên ngốc nghếch này.

Mặc dù độ rượu của Bách Thảo Niệu không cao, nhưng đây là Bách Thảo Niệu thượng hạng, hắn đã cẩn thận chế tạo, trong đó thêm vào không ít thảo dược đặc biệt, dễ say người nhất.

Mà tu vi của Dư Minh Châu không cao, uống Bách Thảo Niệu thượng hạng nhiều lắm cũng chỉ uống một cân.

Còn về Dương Minh Thành, hehe, hắn có thể uống như nước.

Hai người cùng nhau uống rượu, rất rõ ràng là Dương Minh Thành đang bắt nạt người khác.

“Dư lão huynh, tiểu tử không hiểu lễ nghĩa, mong Dư lão huynh đừng trách tội!” Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể xin lỗi Dư Nguyên Tán.

Dư Nguyên Tán cười cười, “Dương lão đệ dạy con có phương pháp, khiến Dư mỗ ghen tị quá đi!”

So với các huynh đệ của gia tộc Dương, con trai hấn này rõ ràng kém hơn rất nhiều.

Đừng nhìn Dương Minh Thành là một tên ngọc ngách, nhưng tu vi của Dương Minh Thành cao nha.

Huống hồ bên cạnh còn có một Dương Minh Hạo trầm ổn.

Trước đây tính cách của Dương Minh Hạo có chút nhầy nhót, luôn không có hình dạng chính thức, nhưng bây giờ Dương Minh Hạo đã là cha của ba đứa trẻ, còn là tướng lĩnh trong quân, tính cách đã trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, trên người còn mang theo một khí thế, khiến người khác không thể coi thường.

Chỉ nhìn bề ngoài, khí thế trên người Dương Minh Hạo còn mạnh hơn Dương Minh Chí, lý do là vì Dương Minh Hạo có thân hình vạm vỡ, mang theo khí phách oai hùng. Còn Dương Minh Chí có phần gầy yếu, mặc dù tu vi của hấn còn cao hơn Dương Minh Hạo một tầng, nhưng về mặt khí thế lại không bằng Dương Minh Hạo.

Trên thực tế, Dương Minh Hạo và Dương Chính Sơn giống nhau nhất trong ba huynh đệ của gia tộc Dương.

Dù là từ thân hình và ngoại hình, hay khí phách oai hùng, Dương Minh Hạo đều rất giống Dương Chính Sơn.

Trên thực tế, đây là Dương Minh Hạo cố ý bắt chước Dương Chính Sơn.

Cha hẳn oai hùng, tự nhiên trở thành tấm gương của con cái.

Tên ngọc ngà Dương Minh Thành này chắc chắn không thể bắt chước được, còn thân hình và ngoại hình của Dương Minh Thành lại giống mẹ hẳn, chỉ có Dương Minh Hạo vừa giống Dương Chính Sơn, lại luôn ở bên cạnh Dương Chính Sơn, cho dù không cố ý bắt chước, cũng sẽ vô thức học hỏi Dương Chính Sơn.

Mà bất luận là đối với Dương Minh Thành hay Dương Minh Hạo, Dư Nguyên Tán đều vô cùng ghen tị.

Nền tảng của gia tộc Dư nông cạn, mà thành tựu của chính hẳn cũng có hạn, dẫn đến con cháu gia tộc Dư cũng không có thành tựu gì lớn.

So với gia tộc Dương, gia tộc Dư không chỉ kém một chút.

“Thế tử, ta đưa Dư đại ca đi nghỉ ngơi trước!” Dương Minh Hạo đứng dậy nói.

“Vậy làm phiền Tam lang rồi!” Dư Nguyên Tán nói, “Tử Thành, người đi chăm sóc phụ thân người một chút!”

“Vâng!” Dư Tử Thành vội vàng đáp.

Tiệc rượu kết thúc, mọi người trong gia tộc Dư không ở lại Hầu phủ, mà ở lại trong viện mà gia tộc Dư tự mình mua trong thành.

Dương Chính Sơn tự mình tiễn Dư Nguyên Tán về viện của gia tộc Dư.

Những ngày sau đó, mọi người trong gia tộc Dương đều bận rộn với hôn sự của Dương Thừa Nghiệp, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không thể không gác công vụ, trước tiên bận rộn với hôn sự của Dương Thừa Nghiệp.

May mắn là trong những năm qua gia tộc Dương đã tổ chức không ít hỉ sự, Dương Vân Tuyết xuất giá, Vương Vân Khéo xuất giá, Lâm Triễn đón dâu, người hầu đã sớm quen thuộc với việc tổ chức hỉ sự, các quy củ và lễ nghi đều vô cùng quen thuộc.

Hơn nữa còn có Úc Thanh Y và Vương thị quản lý, thực sự những việc cần Dương Chính Sơn làm chỉ là tiếp đãi Dư Nguyên Tán.

Cả hai đều là thế hệ ông nội, Dương Chính Sơn nhất định phải tự mình tiếp đãi Dư Nguyên Tán.

Thời gian rất nhanh đã đến ngày mùng 5 tháng 5.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y dậy sớm, ăn sáng xong, Dương Chính Sơn cùng Úc Thanh Y đến chính đường ở tiền viện, nhìn Dương Thừa Nghiệp mặc y phục cưới.

Cháu trai sắp kết hôn rồi, biết đâu năm sau có thể có cháu trai rồi.

Trong nháy mắt, Dương Chính Sơn đột nhiên cảm thấy mình già rồi!

Trước đây là con cháu đầy đàn, sau này sợ là cháu trai đầy đàn rồi!

Nghĩ đến một đám trẻ con gọi mình là tổ gia gia, trong lòng Dương Chính Sơn cảm thấy có chút không thoải mái.

Tính toán tuổi tác, hiện tại hắn mới chỉ năm mươi hai tuổi.

Nếu tính theo tuổi tác kiếp trước, thực tế chỉ mới bốn mươi hai.

Người đàn ông bốn mươi tuổi như hoa, chỉ là bông hoa của ta có chút cao tuổi.

Nhìn thấy Dương Minh Thành và Vương thị còn đang nói chuyện với Dương Thừa Nghiệp, Dương Chính Sơn không nhịn được xen vào, “Được rồi, đã đến giờ xuất phát, đừng để trễ giờ tốt!”

“Ông nội, bà nội, con đi trước đây!” Dương Thừa Nghiệp nói.

“Ừm! Đi đi!” Dương Chính Sơn gật đầu.

Dương Thừa Nghiệp mới rời Hầu phủ trong tiếng nhạc âm ỉ, sau đó được một đám người hầu vây quanh, cưỡi ngựa đến viện của gia tộc Dư.

Dương Chính Sơn và Ưc Thanh Y ngồi trong chính đường chờ Dương Thừa Nghiệp dẫn tân nương về nhà.

Vương thị có chút không ngồi yên được, thỉnh thoảng chạy ra ngoài nhìn về phía cánh cửa.

“Ôi chao, sao còn chưa đến!”

“Lão tẩu đừng sốt ruột, giờ này còn chưa đến mà!” Lý thị cười nói.

Lương thị cũng cười nói theo: “Lão tẩu đây là lần đầu làm mẹ chồng, có chút không có kinh nghiệm!”

“Ngươi có kinh nghiệm?” Vương thị trừng Lương thị một cái.

Lương thị cười khúc khích: “Ta cũng không có kinh nghiệm, nhưng ta luôn học theo mẫu thân, chờ Thừa Ứng lớn lên, ta sẽ học được!”

“Đúng vậy, chúng ta phải học hỏi mẫu thân cho tốt!” Lý thị vừa phụ họa, vừa lấy lòng nhìn Ưc Thanh Y hỏi: “Mẫu thân, người nói có đúng không!”

“Đúng cái gì, đều là người sắp làm mẹ chồng rồi, sao không thể ôn trọng một chút!” Úc Thanh Y không khách khí mắng.

Nhưng Lý thị và Lương thị hoàn toàn không sợ hãi lời mắng của nàng, bọn họ là mẹ chồng nàng dâu, nhưng thường ngày cũng không có quy củ gì quá mức, luôn cười nói với nhau.

Mà Úc Thanh Y cũng không phải thực sự đang mắng bọn họ, chỉ là giả vờ một chút dáng vẻ của mẹ chồng mà thôi.

Lý thị cùng Lương thị thảo luận nên làm một người mẹ chồng như thế nào.

Vương thị thỉnh thoảng xen vào vài câu, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa với vẻ sốt ruột.

Mà Dương Chính Sơn căn bản không để ý đến lời nói của bọn họ, chỉ ngồi trên ghế chủ, thông thả uống trà.

Thời điểm này có lẽ là thời gian nhàn rỗi nhất của hắn trong những ngày này, cũng là ngày cuối cùng trong một khoảng thời gian dài sắp tới có thể nhàn rỗi được.

Hôm nay Dương Chính Sơn ném hết những chuyện khiến người ta phiền lòng, chỉ làm một người chờ cháu trai và cháu dâu báỉ đường.

Đội ngũ kết hôn rời đi một canh giờ rưỡi sau đó, lại ầm ỉ trở về.

Tân nương không có nhiều sính lễ, chỉ có 64 kiệu, trong đó phần lớn đều là những thứ bình thường, nhưng trong đó cũng có không ít trang sức và ruộng đất cùng bốn cửa hàng.

Ruộng đất là ở các huyện thành xung quanh Kinh Đô, còn cửa hàng thì là ở trong thành Kinh Đô.

Rõ ràng, đây là do Hoàng hậu nương nương chuẩn bị cho tân nương.

Có sự giúp đỡ của Hoàng hậu nương nương, sinh lễ của gia tộc Dư cũng không có vẻ nghèo nàn.

Lễ kết hôn diễn ra rất thuận lợi, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y ngồi ở ghế chủ, Dương Minh Thành và Vương thị ngồi ở hai bên họ, chứng kiến lễ cưới.

Chương 923: Nhập Hương Tùy Tục (1)

Một cuộc hôn lễ phức tạp và bận rộn, cho dù Dương gia có hàng trăm người hầu, vẫn cảm thấy có chút lộn xộn.

Mặc dù Dương Chính Sơn đã trốn được một lúc khỏi sự bận rộn, nhưng sau khi xong lễ, hẳn cũng phải bận rộn tiếp đãi khách khứa đến chúc mừng.

Đội đưa tiễn khách khứa, trời đã tối.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn còn chưa ngủ dậy thì đã bị tiếng động bên ngoài gọi dậy.

“Giờ này rồi?” Dương Chính Sơn cảm thấy giờ này vẫn còn sớm, lên tiếng hỏi.

“Lão gia, mới đến giờ Mão!” Thanh Hương, người canh ở phòng ngoài, đáp.

Dương Chính Sơn ngồi dậy, Úc Thanh Y cũng đã tỉnh dậy.

Hàng ngày bọn họ cũng dậy vào giờ này, rửa mặt một chút rồi tập luyện buổi sáng.

Nhưng hàng ngày bọn họ không dậy, bên ngoài sẽ rất yên tĩnh, hôm nay chỉ có thêm một chút tiếng động nhỏ.

“Chẳng lẽ là Thừa Nghiệp và Du thị đến rồi?” Úc Thanh Y nói.

“Chắc vậy!” Dương Chính Sơn mặc quần áo, nói.

Theo tập tục của Đại Vinh, sáng hôm sau ngày cưới, tân nương phải bái kiến cậu mợ, cậu mợ ở đây chính là ông bà.

Đêm tân hôn đốt nến đỏ, sáng hôm sau ra trước bàn thờ bái cậu mợ. Trang điễm xong, cúi đầu hỏi phu quân, vẽ chân mày sâu cạn có đúng thời không?

Không chỉ vậy, tân nương còn phải nấu ăn cho ông bà, hầu hạ ông bà ăn cơm.

Mặc dù Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y không phải là ông bà của tân nương, nhưng lại là ông bà của cặp vợ chồng trẻ, nên không thể thiếu màn bái cậu mợ trước bàn thờ tổ tiên này.

Mặc dù phong tục và quy củ như vậy có chút làm người khác mệt mỏi, nhưng Dương Chính Sơn không thể hủ bỏ.

Nhập hương tùy tục mà!

Nếu hẳn không cho tân nương đến, thì tân nương có thể sẽ cảm thấy ông nội không coi trọng mình.

Quả nhiên, sau khi Dương Chính Sơn rửa mặt đơn giản xong, đi vào phòng khách, thì đã thấy Vương thị và tân nương Du thị đang chuẩn bị bữa sáng, hiển nhiên là họ đã dậy từ sớm để chuẩn bị.

“Phụ thân!” Vương thị thấy Dương Chính Sơn, lập tức cười gọi.

Gương mặt mập mạp tươi cười trông rất vui vẻ.

“Tôn phụ kính an!” Tân nương Du thị có chút căng thẳng, cúi đầu hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

Dương Chính Sơn nhìn qua bàn ăn, bình tĩnh nói: “Ừ, làm đơn giản một chút là được, không cần làm phức tạp quá!”

Hắn vừa nói xong, thì thân hình nhỏ nhắn của Du thị khẽ run lên, có lẽ là trong lòng cảm thấy Dương Chính Sơn không coi trọng mình.

Bởi vì bái cậu mợ trước bàn thờ tổ tiên này là để tân nương bày tỏ sự tôn kính và hiếu thuận đối với ông bà, cũng là để tân nương thể hiện khả năng quản lý gia đình trước ông bà.

Dương Chính Sơn nói làm đơn giản một chút, theo hiểu biết của Du thị, đây không phải là thông cảm cho mình, mà là cảm thấy mình không đủ khả năng, không có khả năng quản lý gia đình.

Dù sao thì Du thị cũng không phải là tân nương bình thường, nàng là trưởng tôn dâu của Dương gia.

Tuy nhiên, Du thị chỉ hoảng loạn một chút, Vương thị liền cười nói: “Nương biết phụ thân không thích những lễ nghi này, nên cũng không để Du thị chuẩn bị quá nhiều.”

Lời nói này khiến Du thị yên lòng hơn nhiều, ít nhất là nàng cảm thấy nàng có được sự thông cảm từ mẹ chồng.

Dương Chính Sơn cũng không biết trong lòng Du thị nghĩ nhiều như vậy, tiểu cô nương, mới về nhà chồng, còn rất xa lạ với Dương gia, nhạy cảm một chút cũng là rất bình thường.

Một lát sau, Lý thị, Dương Minh Hạo và Lương thị, Giang Hạ và Dương Vân Yên lần lượt đến, Úc Thanh Y dẫn theo Minh Chiêu đến sau cùng.

Còn những tiểu bối khác, thì không cần phải đến, quá nhiều người, sáng sớm không nên quá ồn ào.

Mỗi viện đều có một nhà bếp nhỏ, còn có nhiều người hầu và nha hoàn, cũng không cần lo lắng sẽ đói.

Món ăn chuẩn bị xong, mọi người ngồi xuống.

Sau đó, cặp vợ chồng trẻ Dương Thừa Nghiệp và Du thị liền dâng trà cho các trưởng bối, hầu hạ các trưởng bối dùng bữa.

Có nhiều trường bồi như vậy, cặp vợ chồng trẻ phải bận rộn một hồi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Du thị, năm nay Du thị đã mười sáu tuổi, mặc dù nàng xuất thân từ gia đình quân võ, từ nhỏ đã học võ, nhưng vẫn chưa trở thành võ giả.

Nhưng nhìn bàn tay của nàng có những vết chai, có thể thấy được rằng tiểu cô nương này là người có thể chịu khổ, có thể kiên trì tu luyện.

Về điểm này, Dương Chính Sơn vẫn rất vui mừng.

Người Dương gia đều phải tu luyện, tôn túc và tôn dẫu cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, ba tôn dẫu Vương thị, Lý thị, Lương thị này không xuất thân từ gia đình võ đạo, mặc dù hiện tại cũng có tu vi không tồi, nhưng tiềm lực và thành tựu đều rất hạn chế.

Ngược lại, nếu chăm sóc tốt cho Du thị, thì trong tương lai, nàng có thể đạt được thành tựu không nhỏ trong võ đạo.

Sau một loạt quy củ phức tạp, cuối cùng Dương Chính Sơn cũng có thể cầm bát ăn cơm, hân uống một bát cháo trắng, đặt bát đĩa xuống.

“Thừa Nghiệp, mấy ngày này ngươi dẫn Du thị đi dạo quanh nhà, để nàng làm quen một chút, hơn nữa còn phải nói cho nàng biết quy củ trong nhà!”

“Vâng!” Dương Thừa Nghiệp đáp.

Dương Chính Sơn lại nhìn Du thị, nói: “Nhà chúng ta không có nhiều quy củ như vậy, nhưng không được lười tu luyện, sau này phải cố gắng tu luyện.”

Hắn cảm thấy có cần thiết phải nói về việc tu luyện.

Phụ nữ không nên tu luyện, tu luyện còn phiền phức hơn cả nam giới.

Nhiều phụ nữ xuất thân từ gia đình võ đạo, sau khi kết hôn liền bỏ võ đạo tu luyện, ở hậu viện dạy con chăm sóc chồng.

Đây cũng là lý do tại sao trong quân đội và giang hồ có ít phụ nữ.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn cảm thấy phụ nữ vẫn không nên từ bỏ việc tu luyện thì tốt hơn, tu luyện không nhất định có thành tựu lớn, nhưng ít nhất có thể rèn luyện thân thể.

“Tôn đầu tuân theo lời dạy của tổ phụ!” Du thị cung kính đáp.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, sau đó hắt đi ra khỏi phòng khách.

Chương 924: Nhập Hương Tùy Tục (2)

Không thể ngừng tu luyện, một ngày không tu luyện, hẳn cảm thấy không thoải mái, đây là thói quen đã lâu năm.

Bữa sáng kết thúc, mọi người trở về viện của mình, ai cũng phải tu luyện, nên cũng không ở lại chính viện lâu.

Dương Thừa Nghiệp dẫn Du thị đến viện nhỏ của bọn họ.

Vườn không lớn, nhưng có bốn phòng chính, bốn phòng phụ, có mười hai người hầu, trong đó có bốn người là tân nương mang theo, hai người vú nuôi và hai nha hoàn.

Hai vú nuôi là từ cung ra, có lẽ là do hoàng hậu ban cho Du thị.

Hoàng hậu chỉ có một đứa cháu gái này, mà hôn sự của Du thị lại là do hoàng hậu làm mai, nên tự nhiên phải quan tâm hơn một chút, mặc dù đồ cưới không phải là nhiều, nhưng hiển nhiên là hoàng hậu đã rất chú ý.

“Phu quân, sau này ta vẫn có thể tiếp tục tu luyện chứ?” Trở về viện của mình, Du thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Dương Thừa Nghiệp mỉm cười nói: “Tất nhiên, ông nội không phải đã nói rồi sao? Không được lười biếng! Người không chỉ phải tu luyện, mà còn phải cố gắng tu luyện, cố gắng sớm trở thành võ giả!”

Đừng nhìn Dương Thừa Nghiệp có vẻ ngoài thô kệch, và biểu hiện trầm ổn già dặn bên ngoài, nhưng thực ra hẳn là một tiểu nam tử ấm áp.

Cặp vợ chồng trẻ vừa mới cưới, Dương Thừa Nghiệp vẫn rất chăm sóc cảm xúc của thê tử.

“Trở thành võ giả rất khó, ông nội ta nói thiên phú của ta rất tốt, nhưng ta đã tu luyện nhiều năm như vậy, vẫn chưa trở thành võ giả!” Du thị có chút buồn bã.

Tại Dương gia, mười lăm tuổi trở thành võ giả là chuyện rất bình thường, nhưng ở bên ngoài, đừng nói là mười lăm tuổi, cho dù mười sáu tuổi trở thành võ giả, cũng có thể được coi là thiên tài.

Du gia có nền tảng nông cạn, mặc dù thiên phú của Du Tử Cầm không tồi, nhưng Du gia không có nhiều tài nguyên tu luyện cho nàng, nên nàng chỉ có thể dựa vào cố gắng luyện tập để trở thành võ giả.

Hiện tại nàng đã mười sáu tuổi, nhưng vẫn cảm thấy mình cách xa võ giả rất xa.

Dương Thừa Nghiệp nắm lấy tay nàng, trên mặt Du thị lập tức đỏ bừng, mặc dù đêm qua bọn họ đã tân hôn, nhưng mặt nàng vẫn quá mỏng.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi.” Dương Thừa Nghiệp nói.

Du thị không nhịn được sự tò mò, hỏi: “Phu quân hiện tại là tu vì gì?”

Dương Thừa Nghiệp lộ ra vẻ kiêu ngạo: “Còn thiếu một bước nữa mới đạt đến Hậu Thiên cảnh!”

Du thị há hốc miệng, tràn ngập không thể tin.

Dương Thừa Nghiệp rất thích sự kinh ngạc của nàng.

Đàn ông, có lẽ thích nhất là sự tôn sùng của phụ nữ.

Dương Thừa Nghiệp mặc dù tuổi không lớn, nhưng tối qua hắn đã trở thành đàn ông rồi.

“Phụ thân ta còn chưa đạt đến Hậu Thiên cảnh!”

Du thị vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ, biểu cảm nhỏ nhắn rất đáng yêu, khiến Dương Thừa Nghiệp có chút thốn thức.

Để tránh cho mình mất mặt, Dương Thừa Nghiệp vội vàng chuyển đề tài, nói: “Đi, chúng ta đi tu luyện!”

Nói xong, hắn nắm tay Du thị đi ra ngoài sân.

Tiểu hầu và nha hoàn trong sân đã bận rộn xong việc, đang tu luyện.

“Tôn thiếu gia!”

Tiểu hầu thân cận Đạt Phúc thấy Dương Thừa Nghiệp từ trong phòng đi ra, vội vàng chạy đến chào.

Đạt Phúc lớn hơn Dương Thừa Nghiệp hai tuổi, từ khi chín tuổi đã theo bên cạnh Dương Thừa Nghiệp.

Kể từ khi Dương gia hùng mạnh, tiểu bối Dương gia, khi bảy tuổi, sẽ được sắp xếp một tiểu hầu hoặc tiểu nha hoàn theo bên cạnh, một là để cho đứa trẻ có bạn chơi, không cảm thấy cô đơn, hai là để nuôi dưỡng tình cảm chủ tớ từ nhỏ.

Tình cảm chủ tớ lớn lên từ nhỏ như vậy, có khi còn thân hơn cả tình cảm của huynh đệ tỷ muội.

Mà Dương Thừa Nghiệp là trưởng tôn của Dương gia, nên bên cạnh hắn có nhiều tiểu hầu nhất, ngoài Đạt Phúc ra, còn có bốn người khác, đều là những người đã theo hắn từ khi hắn mười tuổi.

Còn về nha hoàn, trước khi Dương gia nam nhân kết hôn, sẽ không sắp xếp nha hoàn bên cạnh, chỉ sắp xếp hai người vú nuôi lớn tuổi chăm sóc.

Một là để ngăn chặn nha hoàn có tâm tư không trong sáng, quyến rũ tiểu chủ tử, hai là để ngăn chặn tiểu chủ tử làm bậy.

“Ừ, người đi tu luyện đi, ta sẽ cùng thê tử tu luyện!” Dương Thừa Nghiệp rất không nể tình, đuổi tiểu hầu lớn lên cùng hần tử nhỏ, rồi đi tu luyện cùng thê tử.

Đạt Phúc gãi đầu, trước đây hần luôn là người cùng tôn thiếu gia tu luyện, bây giờ tôn thiếu gia đã kết hôn, chẳng lẽ hần phải tu luyện một mình sao?

Hần lén nhìn Du thị, chỉ có thể tủi thân đi ra khỏi viện, tìm những tiểu bạn tốt của mình cùng tu luyện.

Mà Du thị không chú ý đến Đạt Phúc, mà nhìn mấy nha hoàn đang tu luyện trong viện.

Nàng kinh ngạc phát hiện mấy nha hoàn này đều là võ giả.

“Phu quân, bọn họ cũng là võ giả!”

“Ừ, bọn họ là nha hoàn mà nương sắp xếp đến! Đợi chút nữa để bọn họ bái kiến người! Bây giờ là thời gian tu luyện, chúng ta tu luyện trước đã!” Dương Thừa Nghiệp không để ý nói.

Trước đây trong viện của hần mặc dù không có nha hoàn, nhưng Vương thị đã chuẩn bị sẵn cho hần, bây giờ hần kết hôn, bốn nha hoàn này cũng trở thành người trong viện của hần.

“Nhưng mà bọn họ đều là võ giả, hơn nữa nhìn tuổi của bọn họ cũng không lớn!” Du thị đã kinh ngạc đến mức không tự chủ được, hai mắt nhìn bốn nha hoàn kia, như thấy quỷ.

Dương Thừa Nghiệp gãi đầu, hần cũng không biết giải thích thế nào.

Chỉ cần nha hoàn, tiểu hầu của Dương gia, hơn mười sáu tuổi, cơ bản đều là võ giả. Tất nhiên, những người hầu lớn tuổi

không tính.

“Sau này người sẽ biết, chúng ta vẫn tu luyện trước đã!”

Dương Thừa Nghiệp không thể giải thích, chỉ có thể dẫn Du thị đi tu luyện.

Du thị cũng không truy cứu, nàng chỉ cảm thấy Dương gia và Du gia rất khác nhau, ngay cả một nha hoàn cũng là võ giả, điều này đã phá vỡ nhận thức của nàng, khiến nàng có chút tự ti.

Tuy nhiên, nàng không phải là người thích so đo, cũng không phải là người không chịu nổi người khác tốt.

Thấy Dương gia có nhiều võ giả như vậy, nàng ngược lại càng cố gắng tu luyện hơn.

Hai ngày sau, Dương Thừa Nghiệp dẫn Du Tử Cầm về nhà, trở về nhà, điều này mới đại diện cho hôn lễ này hoàn toàn kết thúc, Du Tử Cầm đã về nhà chồng, trở thành tôn dâu của Dương gia, Dương Thừa Nghiệp đã được vào nhà vợ, trở thành cữu gia của Du gia.

Phía sau còn có lễ “Miếu kiến”, tức là tân nương phải đến tổ tiên tổ miếu bái tế tổ tiên nhà chồng, làm lễ “Miếu kiến”, đây là quy trình để tân nương nhập vào gia phả.

Tuy nhiên, việc này cũng đơn giản, không cần Dương Thừa Nghiệp và Du thị trở về Dương gia thôn, chỉ cần bọn họ bái tế tổ tiên trong tổ miếu của Dương gia, sau đó để Dương Minh Huy ghi tên Du thị vào gia phả của Dương thị tộc là được.

Hôn sự của Dương Thừa Nghiệp kết thúc, Dương Chính Sơn lại đặt tinh lực vào công vụ của nha môn.

Chương 925: Bị đàm tiếu, bị chỉ trích (1)

Theo thời gian trôi vào tháng Năm, tình trạng hạn hán ở Liêu Đông đã dần dần hiện ra.

Lẽ ra đây là thời điểm cỏ cây phát triển mạnh mẽ, nhưng mùa màng ở cánh đồng lại tỏ ra uể oải, ủ rũ.

Dân chúng trước tình cảnh này chỉ có thể gắng sức dẫn nước từ sông, giếng để tưới cây.

Nhưng theo thời tiết ngày càng oi bức, mực nước ở sông và giếng cũng không ngừng hạ xuống.

Thời gian từng ngày trôi qua, Thừa Bình Đế vẫn đang thu tóm quyền bính trên triều, tình trạng hạn hán ở Liêu Đông ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Mà trong lòng Dương Chính Sơn, sự bức bối càng ngày càng dày đặc hơn.

Tình trạng hạn hán ở Liêu Đông dần trở nên nghiêm trọng, tình trạng hạn hán ở Trọng Sơn Trần cũng bắt đầu lộ ra dấu hiệu, mặc dù tình trạng hạn hán ở Trọng Sơn Trần không nghiêm trọng, nhưng cũng mang đến ảnh hưởng rất lớn.

Ngày mùng 8 tháng 6.

Dương Chính Sơn cười hồng điều, dẫn theo mười tên thân tín, đi theo sự dẫn dắt của Viên Hoa, phó đô sứ của Công trình sở, đến bờ sông Ngênh Hà ở phía đông bắc của Trọng Sơn Quan.

“Hầu gia! Chính là đoạn này!”

Viên Hoa chỉ vào dòng sông, sắc mặt trầm trọng nói.

Dương Chính Sơn nhìn qua, chỉ thấy ở giữa dòng sông có ba chiếc phúc thuyền trung cỡ, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng.

Viên Hoa vốn là một văn lại của nha môn Tri châu Kỳ Châu, y tinh thông việc thông dòng sông, đã tham gia vào nhiều nhiệm vụ thông dòng sông ở Kỳ Châu.

Năm ngoái, khi Trọng Sơn Trần cần thông dòng Ngênh Hà, y đã được triệu hồi từ Kỳ Châu, còn y cũng là người chủ trì công việc thông dòng Ngênh Hà.

Nhưng hiện tại, ở giữa dòng sông lại có ba chiếc thuyền bị mắc cạn, mắc cạn cũng không sao, quan trọng là còn làm tắc dòng sông, khiến những chiếc thuyền phía sau không thể đến được bến tàu ở phía bắc Trọng Sơn Quan.

Phải biết rằng những chiếc thuyền này đều chở lương thực, hiện tại Dương Chính Sơn coi trọng nhất chính là lương thực, bây giờ lương thực không thể đưa đến bến tàu, hẳn tự nhiên phải tự mình đến xem xét.

“Tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy?” Dương Chính Sơn sắc mặt không vui nói.

Viên Hoa có chút khổ sở nói: “Mực nước của dòng sông hạ xuống quá nhanh. Năm nay mực nước đã hạ xuống gần ba thước so với năm ngoái!”

Khi dòng sông được khảo sát năm ngoái, y cũng đã tham gia toàn bộ.

Ở đâu thì dòng sông nông, ở đâu thì dòng sông sâu, y đều biết rõ.

Những nơi có dòng sông nông, bọn họ đều đã tiến hành đào sâu.

Theo mực nước của dòng sông Ngênh Hà những năm trước, ở đây tuyệt đối không thể để thuyền mắc cạn.

Nhưng mà năm nay, mực nước của Ngênh Hà hạ xuống nghiêm trọng, đây là điều bọn họ hoàn toàn không thể nghĩ tới.

Dương Chính Sơn nhíu mày chặt, hỏi: “Nếu bây giờ khẩn cấp thông dòng, thì trong Ngênh Hà còn có thể để thuyền đi lại không?”

Dòng sông này năm ngoái vừa mới được thông dòng, năm nay mới chưa đến ba tháng.

Mẹ kiếp!

Dương Chính Sơn thật sự muốn mắng người!

Năm ngoái hần đã tốn hơn một triệu lượng bạc, động viên hơn tám ngàn người, tốn hơn nửa năm thời gian, mới thông dòng được con sông này, kết quả là vào lúc quan trọng, con sông này lại hỏng mất.

Dương Chính Sơn nghĩ đến đây cảm thấy lửa giận trong lòng bùng phát dữ dội.

May mắn hần biết đây không phải là vấn đề của Viên Hoa, nên cũng không phát lửa giận lên đầu y.

“Thông dòng thì được, chỉ cần hai tháng là được, nhưng chúng ta không thể đảm bảo mực nước có hạ xuống hay không, nếu mực nước tiếp tục hạ xuống, thì không phải là vấn đề của đoạn sông này, mà là vấn đề của toàn bộ dòng Ngênh Hà!” Viên Hoa thở dài một hơi.

Dương Chính Sơn biết mực nước của Ngênh Hà sẽ tiếp tục hạ xuống, bởi vì trong hai tháng tới, khu vực trung bộ và đông bộ của Trọng Sơn Trấn sẽ không có trận mưa nào lớn, không có nước mưa bổ sung, nguồn nước của Ngênh Hà chỉ có suối trên núi và nước từ tuyết tan trên núi.

Điều này cũng có nghĩa là dù có thông dòng đoạn sông này, thì Ngênh Hà vẫn không thể đi thuyền đi lại.

Mà so với việc thuyền đi lại, thì phiền phức hơn là Ngênh Hà có bị đứt dòng không!

Phải biết rằng Trọng Sơn Trấn còn có hàng ngàn dặm ruộng cần nước của dòng Ngênh Hà để tưới.

Nếu dòng Ngênh Hà bị đứt, thì hàng ngàn dặm ruộng ấy có lẽ sẽ mất trắng.

“Dòng Ngênh Hà có bị đứt không?” Dương Chính Sơn hỏi ra vấn đề mà hấn lo lắng nhất.

Viên Hoa hơi lắc đầu, “Có lẽ sẽ không, theo sự khảo sát của tiểu nhân, nguồn nước ở thượng nguồn của Ngênh Hà vẫn không có giảm, ít nhất là dòng nước từ hướng Tây của Quy Ninh Thành vẫn không có giảm, chỉ là vì thời tiết quá nóng ở hạ nguồn, khiến cho mực nước ở hạ nguồn hạ xuống!”

“Cho nên dù là mực nước có tiếp tục hạ xuống, thì cũng không khiến cho dòng Ngênh Hà bị đứt!”

“Nhưng mà, nếu lượng nước lấy từ sông tăng lên, thì mực nước ở hạ nguồn có thể cạn kiệt!”

Lượng nước lấy từ sông tăng lên, tự nhiên là để tưới ruộng.

Thời tiết nóng bức, nước sông bay hơi nhanh, mực nước sông sẽ hạ xuống, nhưng mà nguyên nhân chính khiến cho mực nước sông hạ xuống vẫn là lượng nước lấy từ hai bên bờ sông tăng lên.

Dương Chính Sơn nghe y giải thích, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Không thể đi thuyền, hấn miễn cưỡng còn có thể chấp nhận, nhưng mà nếu bị đứt dòng, thì mới là phiền phức lớn thật sự.

“Thôi được, để người nghĩ cách đưa thuyền ra ngoài trước, đóng kín dòng sông, không để thuyền lớn vào trong dòng sông nữa!”

Dương Chính Sơn phân phó.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi sắp xếp!” Viên Hoa đáp.

Dương Chính Sơn quay lại phân phó những thân tín phía sau: “Thông báo cho các sở tiền lương, thương sở và Đăng Long Vệ, sau này việc vận chuyển lương thực không thể đi qua dòng sông nữa, để bọn họ đi đường bộ!”

Việc mua lương thực không thể dừng lại, không những không thể dừng lại, mà còn phải tăng thêm số lượng mua.

Chương 926: Bị đàm tiếu, bị chỉ trích (2)

Đã không thể đi qua dòng sông, thì đi đường bộ.

Từ Đăng Long Vệ đi đường bộ đến Trọng Sơn Quan, chỉ tính là hơi phiền phức một chút, chi phí vận chuyển sẽ tăng lên một chút, nhưng mà Dương Chính Sơn đã không còn để ý đến chút lợi nhuận nhỏ này nữa.

Tình trạng hạn hán ở Liêu Đông hiện ra, đã có không ít thương nhân lương thực ở Liêu Đông, Trọng Sơn Trần đoán rằng năm nay tình trạng hạn hán sẽ rất nghiêm trọng, đang ra sức thu mua lương thực, và còn đẩy giá lương thực lên cao.

Thiên tai chỉ là thiên tai của dân chúng, đối với quyền quý và thương nhân giàu có, thiên tai ngược lại là thời cơ để bọn họ phát tài.

Trong khi dân chúng bình thường khó có thể tiếp tục sống, bọn họ sẽ cướp đi tài sản cuối cùng của dân chúng, ví dụ như ruộng đất, con cái, thậm chí là chính bản thân dân chúng, để dân chúng trở thành nô lệ của bọn họ.

Trở về Tổng binh phủ, Dương Chính Sơn còn chưa ngồi xuống, Đinh Thu đã tìm đến.

“Chủ nhân! Kinh Đô khẩn cấp thư!” Đinh Thu đưa một bức thư cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn sắc mặt khê động, mở thư ra xem.

Thư là do Vũ Trinh phái người đưa về, hiện tại Dương gia ở Kinh Đô đã có hầu phủ, Vũ Trinh dò la tin tức ở triều đình

càng thuận tiện hơn, mỗi ngày buổi triều sáng xảy ra chuyện gì, hần hầu như đều có thể dò la rõ ràng, thậm chí là một số chuyện ở trong hoàng thành, hần cũng có thể dò la được một hai.

Mặc dù thư được đưa đến hôm nay, nhưng mà nội dung lại là chuyện xảy ra ba ngày trước.

Ba ngày trước, một bức tấu sớ được đưa đến trước mặt Hoàng Đế, theo như lời của Phó sứ An sát Ninh Đông Thăng ở Bình Viễn, nội dung là chỉ trích Đô thống kiêm sự của Đô quân sứ trung quân, Tổng binh Trọng Sơn Trấn, Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn.

Nội dung chỉ trích dài dằng dặc hơn một ngàn chữ, liệt kê ra những tội danh mà Dương Chính Sơn đã phạm phải, từ việc Dương Chính Sơn xây dựng xưởng muối ở Đăng Long Vệ, phát triển thương mại hải dương, đến việc Dương Chính Sơn mở xưởng chế tạo thủy tinh ở Trọng Sơn Trấn, tội danh lạm dụng quyền lực để tư lợi, tham tài lộc, tranh đoạt lợi ích với dân.

Trong tấu sớ còn đề cập đến việc Dương Chính Sơn sai khiến Tổng binh Trọng Sơn Trấn thu mua lương thực ở Liêu Đông, khiến cho giá lương thực ở Liêu Đông tăng vọt, khiến cho dân chúng oán hận.

Còn nói Dương Chính Sơn đang tuyển mộ binh lính, có ý đồ mưu phản.

Dài dằng dặc hơn một ngàn chữ, đã liệt kê hầu như tất cả những chuyện mà Dương Chính Sơn đã làm trong những năm qua, đều gán cho tội danh, hơn nữa còn liên lụy đến những người mà hần có quan hệ thân cận như Tạ Viễn, Hàn Thừa, Ô Trọng Triệt, Dư Thông Hải, có thể nói là không chừa một ai, còn tàn nhẫn vô cùng.

Đây là muốn Dương Chính Sơn chết không có chỗ chôn ah!

Nội dung trong thư của Vũ Trinh đương nhiên không có nội dung đầy đủ như trong tấu sớ, nhưng mà đã tóm tắt nội dung trong tấu sớ rất chi tiết.

Khi Dương Chính Sơn đọc xong, sắc mặt hần tức giận đến cực điểm.

Người này là Ninh Đông Thăng, hần quen biết, khi hần thăng chức làm Đô chỉ huy sứ Đằng Long Vệ, Ninh Đông Thăng chính là Tuần án ngự sử tuần tra của Liêu Viễn, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với Lân gia ở Đằng Long Vệ.

Khi đó, Dương Chính Sơn đã hạ Lân gia trước mặt Ninh Đông Thăng, có thể nói là không để lại chút thể diện nào cho Ninh Đông Thăng.

Mà hiện tại, Ninh Đông Thăng đã thăng chức làm Phó sứ An sát tỉnh Bình Viễn, không ngờ lại dám tấu sớ chỉ trích Dương Chính Sơn.

Thực ra, những năm qua, Dương Chính Sơn cũng không ít lần bị chỉ trích, lúc trước ở Đằng Long Vệ, những chuyện hần làm đều không phải là bí mật, cũng đã động chạm đến lợi ích của rất nhiều người, không ít quan viên đều đã tấu sớ chỉ trích hần.

Nhưng mà lúc đó, có Thừa Bình Đế chống lưng cho hần, hần tự nhiên không sợ gì cả.

Đây là lần đầu tiên hần bị chỉ trích kể từ khi Thừa Bình Đế đăng cơ.

Cũng không biết Thừa Bình Đế đối với hần là thái độ gì!

Ánh mắt Dương Chính Sơn hơi sụp xuống, trầm tư một chút, nói: “Người lập tức mang người đến Bình Viễn, điều tra

xem sau lưng Ninh Đông Thăng có quan hệ gì!”

“Vâng!” Đinh Thu đáp.

Dương Chính Sơn lại nhắc nhở: “Cẩn thận chút, thời gian này ở Bình Viễn có lẽ sẽ không bình yên!”

Đinh Thu gật đầu, sau đó ôm quyền cáo lui.

Sau khi hẩn rời đi, Dương Chính Sơn lại xem lại bức thư, sau đó đốt bức thư đi.

Có thể dò la được tin tức ở trước mặt Hoàng Đế, chuyện này nhất định không thể để truyền ra ngoài.

Nếu để Thừa Bình Đế biết, hẩn nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Còn về việc Vũ Trinh làm thế nào để có được những tin tức này, thực ra không khó như tưởng tượng.

Trong cung cũng có thái giám thích bạc, mà Vũ Trinh đã ở Kinh Đô bảy tám năm, nên việc mua chuộc một số thái giám trong cung cũng rất dễ dàng.

Còn về chuyện chỉ trích!

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, chủ yếu vẫn là xem thái độ của Thừa Bình Đế đối với Dương Chính Sơn.

Nếu Thừa Bình Đế ghét bỏ Dương Chính Sơn, thì bất kể Dương Chính Sơn làm gì, Thừa Bình Đế sớm muộn gì cũng sẽ hạ hẩn.

Nhưng mà nếu Thừa Bình Đế có thể tin nhiệm Dương Chính Sơn như Thừa Bình Đế, thì những lời chỉ trích này chỉ là một đồng giấy vụn.

Dương Chính Sơn có chút không đoán được thái độ của Thừa Bình Đế.

Nếu nói Thừa Bình Đế đối với hần có tín nhiệm đến mức nào, thì rõ ràng là không thể, dù sao hần chỉ mới gặp Thừa Bình Đế một lần.

Nhưng mà Dương gia và Dư gia kết thân, Thừa Bình Đế chắc chắn sẽ không thể không biết, Thừa Bình Đế đã không ngăn cản, có lẽ là không có ác cảm với Dương Chính Sơn.

Dù sao Dư gia là ngoại thích, nếu ngoại thích gây ra phiền phức gì, thì Hoàng hậu cũng không có mặt mũi nào.

Mà Hoàng hậu khó xử, thì có lẽ Thừa Bình Đế cũng sẽ không dễ chịu.

Còn về những tội danh mà Ninh Đông Thăng nói, thực ra cũng không phải là vấn đề gì, chỉ có chuyện thu mua lương thực ở đây là có chút phiền phức.

Giá lương thực ở Liêu Đông tăng vọt, nguyên nhân chính là do ảnh hưởng của tình trạng hạn hán, là lương thực thương nhân đang âm thầm đẩy giá lương thực lên cao.

Bởi vì lương thực mà Tổng binh phủ thu mua rất ít có nguồn gốc từ Liêu Đông, phần lớn đều có nguồn gốc từ Giang Nam, Lý Thịnh Vương triều và Đức Thịnh Vương triều.

Năm đó, khi Thái dương Vương triều của Lý Thịnh Vương triều đến Đằng Long Vệ yêu cầu dùng kim ngân khoáng thạch để đổi lấy lương thực, thì đã là chuyện của năm năm trước, hiện tại Lý Thịnh Vương triều đã không thiếu lương thực, ngược lại là Đằng Long Vệ dùng đủ loại vật phẩm để đổi lấy lương thực từ Lý Thịnh Vương triều.

Còn về Đức Thịnh Vương triều, thì nước này năm cô lập ở đại hải, các loại vật tư đều thiếu thốn, mà rất nhiều hàng hóa của Đại Vinh đều được Đức Thịnh Vương triều hoan nghênh.

Đổi lấy lương thực của Đức Thịnh Vương triều bằng sứ, tơ tằm, trà và các loại hàng hóa khác của Đại Vinh, thì Đức

Thịnh Vương triều tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Chuyện thu mua lương thực ồ ạt, Dương Chính Sơn không thể giải thích rõ ràng với Thừa Bình Đế, cho nên chuyện này trở thành chuyện phiền phức nhất.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên chờ đợi phản ứng của triều đình trước đã.

Hiện tại không thể tự loạn trận, thái độ của Thừa Bình Đế vẫn chưa rõ ràng, nếu hấn tự loạn trận, ngược lại sẽ dẫn đến nhiều phiền phức hơn.

Tuy nhiên, hấn vẫn phải chú ý đến biến động của triều đình.

Chương 927: Tĩnh An Hầu trung thành với tiên hoàng! (1)

Dương Chính Sơn không thể hiểu được thái độ của Thừa Bình Đế, thực ra Thừa Bình Đế cũng có chút do dự về Dương Chính Sơn.

Trong cung điện, trong Ngự thư phòng.

Thừa Bình Đế đang xem lại các tấu chương mà Dương Chính Sơn đã dâng lên trong nhiều năm qua, trong mắt thoáng hiện sự kinh ngạc.

Y rất coi trọng tấu chương của Ninh Đông Thăng, dù sao hiện tại Dương Chính Sơn không còn là một tiểu tốt, Dương Chính Sơn là tổng binh của Trọng Sơn trấn, nắm trong tay một trăm ngàn đại quân, tại Trọng Sơn trấn và Đằng Long Vệ đều có rất nhiều người thân tín.

Nếu Dương Chính Sơn nắm quân tự trọng, hoặc có ý đồ bất lương, thì đây chắc chắn là một vấn đề lớn đối với triều đình.

Đặc biệt là năm nay Dương Chính Sơn đột nhiên thu mua lương thực một cách ồ ạt, điều này khiến y càng thêm đề phòng Dương Chính Sơn.

Vì vậy, sau khi xem tấu chương của Ninh Đông Thăng, Thừa Bình Đế đã dành vài ngày để nghiên cứu Dương Chính Sơn.

Vì lý do này, y đã tìm ra tất cả các tấu chương mà Dương Chính Sơn đã dâng trước đây.

Tuy nhiên, sau khi đọc xong tấu chương của Dương Chính Sơn, y cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì y phát hiện ra rằng nhiều vấn đề trong đó có thể trùng khớp với sự chỉ trích của Ninh Đông Thăng.

Ví dụ như Đăng Long Vệ mở các mỏ muối, xây dựng thủy quân, phát triển thương mại biển.

Những điều này, Dương Chính Sơn đều đã tấu lên Thừa Bình Đế một cách trung thực và đã được Thừa Bình Đế đồng ý.

“Mọi người đều nói Đăng Long Vệ là tinh binh hàng đầu, trước đây trẫm còn có chút không tin, bây giờ nhìn lại thì lời này không sai chút nào!” Thừa Bình Đế khép lại quyển tấu chương cuối cùng, cảm thán nói.

Mặc dù chiến tích của Dương Chính Sơn rất mạnh, đặc biệt là trước đây khi bình định loạn ở Trọng Sơn trấn, có thể nói là trăm trận trăm thắng, nhưng Thừa Bình Đế vẫn không có một khái niệm chính xác nào về sự mạnh mẽ của Đăng Long Vệ, chỉ cho rằng Dương Chính Sơn dùng binh như thần.

Nhưng bây giờ sau khi xem tấu chương của Dương Chính Sơn, Thừa Bình Đế đã có một nhận thức mới về sự mạnh mẽ của Đăng Long Vệ.

Chính xác hơn là về mức độ giàu có của Đăng Long Vệ.

Quân đội, tiền lương là nền tảng của sức mạnh chiến đấu.

Nếu đổ xuống vài triệu lượng bạc, việc tạo ra một vạn tinh binh chắc chắn không phải là khó.

“Cũng không khó hiểu tại sao phụ hoàng lại coi trọng Dương Chính Sơn như vậy, người này không chỉ dùng binh như thần, mà còn có những điểm độc đáo trong việc quản lý quân chính!”

Thừa Bình Đế cảm thán nói.

“Nhưng tại sao hắn lại thu mua lương thực ồ ạt như vậy?”

Thừa Bình Đế có chút không hiểu.

Vào lúc này, tân nhiệm Thái giám Thái giám Tư Lễ Giám Nam Thịnh bước vào Ngự thư phòng, bẩm báo: “Bệ hạ, Wang Zhong Trục và Lữ Hoa đang chờ ngoài cửa!”

Sau khi Thừa Bình Đế băng hà, nguyên Thái giám Tư Lễ Giám Thái giám Triệu Trung Thực đã đi canh giữ mộ Thừa Bình Đế, Thái giám Nam Thịnh, người hầu cận của Thừa Bình Đế, đã được bổ nhiệm làm Thái giám Tư Lễ Giám.

Còn Wang Zhong Trục thì là Thái giám phụ trách Tổng đốc Mật Vũ Vệ, viết tắt là Mật Vũ Vệ, cũng là cấp trên trực tiếp của Lữ Hoa.

“Nội thân Wang Zhong Trục (Lữ Hoa) bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn an!”

Wang Zhong Trục và Lữ Hoa vào phòng, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Sau khi Thừa Bình Đế lên ngôi, y lập tức nắm quyền kiểm soát Mật Vũ Vệ, nhưng hiện tại y vẫn phải dựa vào Wang Zhong Trục để kiểm soát Mật Vũ Vệ.

“Ừm! Miễn lễ!” Thừa Bình Đế nói tùy ý.

Hai người đứng dậy, cung kính đứng trước mặt Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế nhìn Wang Zhong Trục, rồi nhìn Lữ Hoa, hỏi: “Người hiểu biết về Tĩnh An Hầu bao nhiêu?”

Lữ Hoa suy nghĩ một chút, rồi nói: “Thần đã có một số giao thiệp với Tĩnh An Hầu, Tĩnh An Hầu là người mưu trí, dũng cảm và giỏi chiến đấu, là nhân tài quân đội hiếm có,

đồng thời Tĩnh An Hầu cũng giỏi trong việc quản lý quân chính, biết cách kiếm tiền và có phương pháp huấn luyện quân đội.”

Lữ Hoa không biết tại sao Thừa Bình Đế lại hỏi về Dương Chính Sơn, nhưng y vẫn nói rõ sự hiểu biết của mình về Dương Chính Sơn.

Thừa Bình Đế gật đầu, nhưng đột nhiên hỏi: “Người nghĩ Tĩnh An Hầu có lòng dạ khác không?”

Lữ Hoa kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy sự không thể tin được, hoàn toàn không ngờ Thừa Bình Đế lại hỏi một câu như vậy.

“Sao vậy? Người rất ngạc nhiên?” Thừa Bình Đế nhíu mày nói.

Lữ Hoa vội vàng cúi đầu, nói: “Thần không cho rằng Tĩnh An Hầu có lòng dạ khác.”

“Tại sao?”

“Tĩnh An Hầu trung thành với tiên hoàng!”

Đến lượt Thừa Bình Đế kinh ngạc.

Lý do này rất đặc biệt, hoàn toàn ngoài dự đoán của Thừa Bình Đế.

Hình như còn có tội lớn hơn cả tội bất kính!

Ý là gì?

Trung thành với phụ hoàng, thì lại không trung thành với ta?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Thừa Bình Đế lại cho rằng lý do này của Lữ Hoa vẫn có thể đứng vững.

Trung thành với phụ hoàng, đủ để chứng minh rằng Dương Chính Sơn trước đây không có lòng dạ khác.

Mà phụ hoàng băng hà mới chỉ một năm, bản thân y là tân hoàng đế lại không có ý định đàn áp Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn cũng không có lý do gì để không trung thành với y.

Hơn nữa, cho dù Dương Chính Sơn có thay lòng đổi dạ, thì cũng không nên thay đổi nhanh như vậy.

“Vậy tại sao hắn lại thu mua lương thực ồ ạt như vậy?”
Thừa Bình Đế vẫn không yên tâm hỏi.

Trên mặt Lữ Hoa lại hiện ra vẻ kinh ngạc, nhưng lần này sự kinh ngạc của y chỉ thoáng qua.

Sau đó, y nhìn Wang Zhong Trục một cái, rồi nhìn Nam Thịnh một cái.

Wang Zhong Trục mặt mày bình tĩnh, không hề biểu hiện gì.

Nam Thịnh cúi đầu, hình như cũng không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng tay hắn lại nắm chặt một tấu chương.

Lữ Hoa hiểu ý, “Thần không biết!”

Chương 928: Tĩnh An Hầu trung thành với tiên hoàng! (2)

“Không biết? Mật Vũ Vệ không có cái người bên cạnh Tĩnh An Hầu?” Thừa Bình Đế nhíu mày.

Lữ Hoa sao có thể không có người bên cạnh Dương Chính Sơn!

Mặc dù y có ấn tượng rất tốt về Dương Chính Sơn, và đã có nhiều giao thiệp với Dương Chính Sơn, nhưng y cũng không hề nương tay với Dương Chính Sơn, những người cần cái đều được cái đầy đủ, những nơi làm nhiệm vụ giám sát cũng luôn có người.

Mà lý do Dương Chính Sơn thu mua lương thực ồ ạt, y cũng biết rất rõ, và y đã từng tấu lên về chuyện này.

Nhưng vấn đề là Thừa Bình Đế không nhìn thấy tấu chương của y!

Tấu chương của y đã đi đâu?

Ai đã giấu tấu chương của y?

Lại còn vì mục đích gì mà giấu tấu chương của y?

Lữ Hoa suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nói: “Có, nhưng Tĩnh An Hầu không giải thích lý do thu mua lương thực ra ngoài, thậm chí ngay cả những người phụ trách trong Tổng binh phủ cũng không biết lý do cụ thể!”

Thừa Bình Đế nhìn Lữ Hoa, hình như không hài lòng với lời giải thích của Lữ Hoa.

Tuy nhiên, cuối cùng y vẫn không truy cứu trách nhiệm của Lữ Hoa, chỉ nói: “Vậy thì đi điều tra cho rõ, thẩm cho người nửa tháng thời gian.”

“Thần lĩnh chỉ!” Lữ Hoa nói.

.....

Một lát sau, Wang Zhong Trục và Lữ Hoa đi ra từ Ngự thư phòng.

Ban đầu, hai người đều không nói chuyện, cho đến khi rời khỏi Thái Cực điện, Wang Zhong Trục đột nhiên nói: “Nếu ta không nhớ nhầm, người đã từng tấu lên về chuyện Tĩnh An Hầu mua lương thực đúng không?”

Mật Vũ Vệ được chia thành bốn bộ, tức là bốn bộ Đông Nam Tây Bắc, mỗi bộ có một người đề đốc, hai người chỉ huy, bốn người phó chỉ huy, và nhiều người nghìn hộ bách hộ.

Ngoài bốn bộ, còn có bộ Trấn Hộ, phụ trách hỏi và lý Mật Vũ Vệ hình danh, giám sát bốn bộ.

Ngoài ra, Mật Vũ Vệ còn có bộ Hoàng Vệ, tức là hoàng cung ám vệ, và trong ám vệ lại có Huyết Nhận, Huyết Nhận mới là tồn tại bí ẩn nhất trong Mật Vũ Vệ, ngay cả Lữ Hoa, người đề đốc Trấn Bắc bộ, cũng rất ít khi biết về nó.

Là Thống chủ của Mật Vũ Vệ, Wang Zhong Trục có thể xem tấu chương của Lữ Hoa.

“Không sai!” Lữ Hoa nhìn Wang Zhong Trục.

Mày Wang Zhong Trục nhú lại, sau đó quay đầu nhìn Thái Cực điện.

“Nam Thịnh muốn làm gì?”

Lữ Hoa suy nghĩ một chút.

Tấu chương của Mật Vũ Vệ không cần Tư Lễ Giám kiểm tra sao chép, thậm chí Tư Lễ Giám cũng không được xem.

Mà chỉ có ba người có thể xem tấu chương của y, một là Thừa Bình Đế, một là Wang Zhong Trục, người cuối cùng chính là Nam Thịnh.

Nam Thịnh có thể xem tấu chương của y không phải vì hắn là Thái giám Tư Lễ Giám, mà là vì hắn còn mang hoàng mệnh của Mật Vũ Vệ.

Hiển nhiên, tấu chương của y đã bị Nam Thịnh chặn lại.

“Hắn đang che mắt thánh thượng!” Lữ Hoa nói với giọng trầm.

Wang Zhong Trục lắc đầu nhẹ, “Không đơn giản như vậy!”

Nam Thịnh là thái giám được Thừa Bình Đế tin tưởng nhất, mà Dương Chính Sơn lại không có bất kỳ giao tình nào với Nam Thịnh, Nam Thịnh hoàn toàn không có lý do gì để che mắt Thừa Bình Đế.

“Vậy ~” Lữ Hoa muốn nói lại thôi.

Thực ra, y muốn nói có nên theo dõi Nam Thịnh không, nhưng lời này không nên do y nói.

Muốn theo dõi Nam Thịnh, chỉ có thể dựa vào ám vệ của Hoàng Vệ, hiển nhiên đây không phải là việc y nên can thiệp.

Wang Zhong Trục trầm ngâm một lúc, nhưng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Vài ngày nữa, hãy tấu lại tấu chương mà ngươi đã dâng trước đây.”

Lữ Hoa gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người lo lắng rời khỏi hoàng cung.

.....

Vài ngày sau, Dương Chính Sơn nhận được lời hỏi thăm từ Kinh Đô.

Lời hỏi thăm này là triều đình cho quan viên bị chỉ trích một cơ hội tự biện bạch.

Sau khi quan viên triều đình bị chỉ trích, thường sẽ xuất hiện ba loại kết quả. Thứ nhất, hoàng đế không nói hai lời, lập tức tước bỏ chức vụ. Dù nội dung chỉ trích có thật hay không, hoàng đế cảm thấy người không vừa mắt thì người sẽ có tội.

Thứ hai, hoàng đế sẽ cho người đi điều tra tính xác thực của nội dung chỉ trích, có thể sẽ giao cho Mật Vũ Vệ điều tra, cũng có thể giao cho Hình bộ và Đại Lý tự điều tra.

Thứ ba, tức là cho quan viên bị chỉ trích một cơ hội tự biện bạch.

Kết quả thứ ba là tốt nhất, điều này cho thấy hoàng đế không cảm thấy người không vừa mắt, cũng không muốn giết người, sẵn lòng cho người cơ hội.

Trong thư phòng của Tổng binh phủ, Dương Chính Sơn nhìn tấu chương đã được sao chép từ Kinh Đô gửi đến.

Thừa Bình Đế đã sẵn lòng cho cơ hội, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ biện bạch cho mình một lần.

Chỉ là y hơi do dự có nên nói rõ về nạn hạn hán ở Liêu Đông hay không.

Bây giờ nói rõ có nên coi như là nguyên rửa tân hoàng đế vô đức không!

Nạn hạn hán ở Liêu Đông đã bắt đầu xuất hiện, đây là sự thật, không phải là nguyên rửa.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên nói rõ thì hơn, cũng để Thừa Bình Đế chuẩn bị trước, không đến

nổi khi nạn hạn hán ở Liêu Đông bùng phát hoàn toàn thì lại hoảng loạn.

Sau đó, y viết một cách trôi chảy về những việc đã làm trong những năm qua, nội dung chính là tất cả đều được Thừa Bình Đế cho phép, y làm những điều này là vì Đại Vinh, là vì bộ hạ, không hề có chút tư tâm nào.

Tự biện bạch, đương nhiên phải tự khoe khoang bản thân.

Cuối cùng, y mới nói rõ về việc dự đoán nạn hạn hán ở Liêu Đông, và còn nói rõ kế hoạch di dời dân chúng đến Bắc Địa.

Đến lúc này, cũng không cần phải che giấu nữa.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn cảm thấy y làm những điều này là vì dân chúng ở Liêu Đông, là vì Đại Vinh, y thực sự không hề có chút tư tâm nào.

Nếu Thừa Bình Đế vì lý do này mà trừng phạt y, thì y sẽ rất thất vọng!

Sau khi gửi tấu chương biện bạch đi Kinh Đô, Dương Chính Sơn liền quên đi chuyện này.

Hiện tại, ở Trọng Sơn trấn còn rất nhiều việc đang chờ y giải quyết, y không có tâm trạng để lãng phí vào những chuyện không đâu như vậy.

Chương 929: Chúng ta chỉ muốn Tĩnh An Hầu đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình (1)

Thời gian đã đến ngày hai mươi hai tháng sáu.

Dưới chân núi Hắc Vân, Hắc Vân Thành đã hoàn thành sau hơn một năm xây dựng.

Dương Chính Sơn và Bằng Đường tự mình đến Hắc Vân Thành, kiểm tra việc xây dựng Hắc Vân Thành.

Hắc Vân Thành giống như Trọng Sơn Quan, được chia thành Nam Thành và Bắc Thành, Bắc Thành tương đối nhỏ, chỉ khoảng một phần ba của toàn thành, sẽ được sử dụng làm nơi đóng quân của Hắc Vân Vệ, Nam Thành sẽ được sử dụng làm nơi cư trú của thương nhân và bách tính.

Trong đó, Nam Thành có bốn cổng thành, hai con đường chính theo hướng đông tây, nam bắc chạy xuyên suốt toàn thành, bên trong thành lại được chia thành các khu vực khác nhau như khu dân cư, khu thương mại, khu chợ...

Chu vi của Hắc Vân Thành là tám lý ba trăm mười hai bước, dân số có thể sinh sống trong thành là ba vạn, không bao gồm Bắc Thành.

Ngoài thành, ba mươi lý về phía tây là đất trồng của Hắc Vân Vệ, có nhiều Thiên Hộ Sở, Bách Hộ Sở và trại lính.

Phía đông sẽ xây dựng nhiều làng mạc xung quanh núi Hắc Vân và con đường quan sắp được xây dựng.

Phía nam cũng sẽ xây dựng một số làng mạc, tuy nhiên trong số đó sẽ có nhiều trang trại hoặc trường đua ngựa, làm đất cho địa chủ và thương nhân.

Văn phòng tuần phủ đã bán đi không ít trang trại và trường đua ngựa ở phía nam, hiện tại đã có nhiều địa chủ và thương nhân đang khai hoang.

Dương Chính Sơn và Bàn Đường cưỡi ngựa vòng quanh Hắc Vân Thành, nhìn về phía một ngôi làng đang được xây dựng.

“Trước mùa đông chúng ta có thể xây dựng bao nhiêu ngôi làng?” Dương Chính Sơn hỏi.

Bàn Đường vẫy tay gọi thư lại đứng sau, thư lại lập tức tiến lên nói: “Thưa Hầu gia, theo kế hoạch trước đó, chúng ta sẽ xây dựng khoảng bảy trấn, một trăm hai mươi ngôi làng xung quanh Hắc Vân Thành!”

Hiện tại, Bắc Địa giống như một công trường lớn, văn phòng tuần phủ phụ trách xây dựng xung quanh núi Hắc Vân, Hắc Vân Vệ mới được thành lập phụ trách xây dựng ngoài thành các Thiên Hộ Sở, Bách Hộ Sở và trại lính.

Bắc Lộ Phục Châu Thành phụ trách xây dựng con đường quan từ Phục Châu Thành đến Hắc Vân Thành và các làng mạc dọc theo đường.

Trung Lộ Kiến Ninh Vệ phụ trách xây dựng con đường quan từ Trọng Sơn Quan đến Hắc Vân Thành và các làng mạc dọc theo đường.

Đông Lộ Tùng Châu Vệ phụ trách xây dựng con đường quan từ Tùng Châu Thành đến Phục Châu Thành và các làng mạc dọc theo đường.

Dương Chính Sơn thầm tính toán trong lòng.

Một trấn có thể bố trí ba trăm hộ bách tính, một ngôi làng có thể bố trí năm mươi hộ bách tính, tổng cộng là tám nghìn một trăm hộ, nếu tính cả trong thành, thì xung quanh Hắc Vân Vệ có thể bố trí khoảng sáu đến tám vạn người.

So với một triệu người tị nạn, con số này rõ ràng là muối bỏ bể.

Tuy nhiên, đây là kế hoạch hợp lý.

Một ngôi làng có thể chứa bao nhiêu người không phụ thuộc vào số lượng nhà trong làng, mà phụ thuộc vào số lượng ruộng có thể khai hoang xung quanh ngôi làng.

Ruộng của nông hộ trong làng không thể cách quá xa, người không thể để nông hộ đi mười mấy lý đường để làm việc.

Số bách tính được bố trí trong Hắc Vân Thành ít một chút cũng không sao, bởi vì ba con đường quan có thể bố trí được rất nhiều người tị nạn.

Ngoài ra, xung quanh Phục Châu Thành cũng có thể bố trí rất nhiều người tị nạn, thậm chí số người tị nạn mà Phục Châu Thành có thể bố trí còn nhiều hơn bên Hắc Vân Thành.

Chỉ cần có thể hoàn thành theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, thì việc bố trí một triệu người tị nạn ở Bắc Địa vẫn không thành vấn đề.

“Bàng đại nhân, tiếp theo có thể còn cần văn phòng tuần phủ các người giúp xây dựng làng mạc!” Dương Chính Sơn nói với Bàng Đường.

Hắc Vân Thành đã được xây dựng hoàn thành, mà văn phòng tuần phủ còn có rất nhiều dân phu và thợ xây nhà, nhân

tài được sử dụng đúng cách, vừa vặn có thể để họ xây dựng làng mạc dọc theo đường quan.

“Yên tâm, bốn quan đã sắp xếp xong, sau khi họ xây xong các làng mạc xung quanh Hắc Vân Thành, sẽ xây dựng các làng mạc dọc theo đường quan.” Bàng Đường cười nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó cùng Bàng Đường trở về Trọng Sơn Quan.

Trọng Sơn Quan cách Hắc Vân Thành hơn bốn trăm lý, hơn nữa đường quan giữa hai thành vẫn chưa được xây dựng xong, chỉ có một con đường đi lại gập ghềnh, đi một chuyến đi về ít nhất cũng mất ba bốn ngày.

Dương Chính Sơn khó có được thời gian rảnh rỗi như vậy để đến Hắc Vân Thành, trên đường đi, hắn cũng tranh thủ kiểm tra việc xây dựng đường quan, khi hắn trở về Trọng Sơn Quan, đã là cuối tháng sáu.

Hắn vừa trở về nhà, Đinh Thu đã tìm đến.

“Hầu gia, chuyện của Ninh Đông Thăng đã được làm rõ!” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn bước vào thư phòng ở sân trước, hỏi: “Có chỗ nào không đúng không?”

“Có, chúng ta phát hiện Ninh Đông Thăng rất thân thiết với nhiều thương nhân muối và thương nhân lương thực ở Bình Viễn, phần lớn những thương nhân muối và thương nhân lương thực này đều có lòng bất mãn với Hầu gia.” Đinh Thu nói.

Trên mặt Dương Chính Sơn hiện lên một nụ cười lạnh.

Bất mãn?

Quả nhiên giống như hắn đoán.

Ninh Đông Thăng không phải là kẻ ngốc, mặc dù lúc trước ở Đằng Long Vệ, Dương Chính Sơn đã làm mất mặt hắn, nhưng đó đã là chuyện của sáu bảy năm trước, Ninh Đông Thăng không thể nào bây giờ mới nghĩ đến việc báo thù Dương Chính Sơn.

Mà có thể khiến Ninh Đông Thăng dám mạo hiểm như vậy để đả kích Dương Chính Sơn, thì chắc chắn sau lưng hắn có những lợi ích không thể tiết lộ.

Thương nhân muối bất mãn với Dương Chính Sơn, điều này rất bình thường.

Bởi vì hiện nay giá muối ở Liêu Viễn đã giảm xuống còn mười hai văn một cân, lúc đầu để ép giá muối xuống, Dương Chính Sơn đã tốn không ít sức lực.

Chương 930: Chúng ta chỉ muốn Tĩnh An Hầu đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình (2)

Một bên gây áp lực cho văn phòng vận muối, một bên đàn áp thương nhân muối ở Liêu Viễn, cộng với sự phối hợp của gia tộc La gia và nhiều thương nhân có quan hệ buôn bán với Đằng Long Vệ, cuối cùng hẳn đã ép giá muối từ ba mươi văn một cân xuống còn mười hai văn một cân.

Hắn không chỉ giảm giá bán muối, mà còn tăng giá bán muối của hộ gia, khiến lợi nhuận của thương nhân muối giảm mạnh.

Trước đây, ngành muối không nghi ngờ gì là ngành kiếm tiền nhất ở Liêu Đông, còn hiện nay, ngành muối ở Liêu Viễn gần như giống như những ngành buôn bán thông thường, chủ yếu là kiếm lời ít nhưng bán được nhiều.

Mặc dù giá muối mà Dương Chính Sơn định giá chỉ áp dụng cho tỉnh Liêu Viễn, nhưng thực tế thì ngành muối ở tỉnh Bình Viễn cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Đặc biệt là ở phía bắc tỉnh Bình Viễn, phần lớn muối ăn đều từ tỉnh Liêu Viễn, khiến thương nhân muối ở Bình Viễn cũng không thể không giảm giá, không thể không giảm lợi nhuận.

Câu nói xưa có nói: “Cắt đứt con đường tài lộc của người khác như giết cha mẹ của họ”, Dương Chính Sơn không cắt

đứt con đường tài lộc của họ, nhưng lại khiến con đường tài lộc của họ bị gãy.

Vốn dĩ một năm có thể kiếm được hàng trăm nghìn, thậm chí hơn một triệu lượng bạc, nhưng hiện nay, một năm chỉ kiếm được vài vạn lượng hoặc mười mấy vạn lượng bạc.

Những thương nhân muối này không oán hận Dương Chính Sơn mới là chuyện lạ.

Còn về việc thương nhân lương thực bất mãn với Dương Chính Sơn cũng rất bình thường, mặc dù Tổng Binh phủ không thu mua lương thực ở Bình Viễn, nhưng lại thu mua lương thực ở Giang Nam một cách ồ ạt, điều này tương đương với việc cướp nguồn hàng của họ.

Nếu đặt trong những năm trước, có lẽ thương nhân lương thực ở Bình Viễn sẽ không để ý, nhưng hiện nay, hạn hán ở Bình Viễn đã bắt đầu xuất hiện, người sáng suốt đều biết rằng giá lương thực ở Liêu Đông trong năm tới sẽ tăng vọt.

Theo ước tính của Dương Chính Sơn, mùa đông năm nay đến mùa xuân năm sau, thời gian giữa vụ mùa và vụ hè này sẽ là thời điểm giá lương thực ở Liêu Đông cao nhất.

Giá lương thực tăng gấp sáu bảy lần cũng không phải là vấn đề.

Hơn nữa, trong thời gian này, số lượng lương thực trong tay thương nhân lương thực Bình Viễn cũng không nhiều, dù sao thì sản lượng lương thực ở phần lớn các khu vực của Bình Viễn cũng sẽ bị giảm sút hoặc không sản xuất do hạn hán, thương nhân lương thực căn bản không thể thu mua đủ lương thực ở Bình Viễn.

Nếu họ muốn thu mua lương thực, chỉ có thể đi đến Giang Nam hoặc Đông Nam để mua.

Nhưng hiện nay, Đằng Long Vệ đã chiếm đoạt hầu hết các thương nhân hải sản ở Liêu Đông, Trọng Sơn Trấn lại thu mua lương thực ở ạt từ Giang Nam, điều này gần như tương đương với việc cắt đứt nguồn hàng và kênh vận chuyển của họ.

Không có nguồn hàng và kênh vận chuyển, họ đối mặt với giá lương thực tăng vọt như đang nhìn thấy một miếng thịt béo lớn đặt trước mắt, nhưng họ chỉ có thể ngửi mùi.

Để có thể thu mua lương thực từ Giang Nam và các nơi khác, cũng để chuẩn bị cho kế hoạch làm giàu sắp tới của họ, họ nhất định phải ngăn chặn Trọng Sơn Trấn tiếp tục thu mua lương thực.

Vì vậy, gây chút phiền phức cho Dương Chính Sơn, trở thành việc họ cần làm nhất.

Một nhóm thương nhân lương thực và thương nhân muối liên kết lại, dùng tài sản khổng lồ để đụng chạm vào quan trường, điều này ở Đại Nhung cũng không phải là chuyện không thể.

Ninh Đông Thăng chỉ là con tốt mà những thương nhân lương thực và thương nhân muối này đẩy ra, còn bản thân đơn kiện này chỉ là một hình thức thử nghiệm.

Dương Chính Sơn biết những thương nhân gian xảo này chắc chắn còn có kế hoạch khác.

“Có điều tra được những thương nhân gian xảo nào tham gia vào không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Đinh Thu thấp giọng nói: “Có thể xác định rằng các thương nhân đã thông đồng với Ninh Đông Thăng là gia tộc Lục gia, Dư gia, Triệu gia ở Quảng An phủ, gia tộc Ninh gia, Triệu gia ở Đông Dương phủ, gia tộc Dịch gia, Thụy gia ở Phủ Châu, gia tộc Mã gia, La gia ở Thụy Châu!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn khẽ híp lại, “Gia tộc Triều gia ở Quảng An phủ và gia tộc Triều gia ở Đông Dương phủ! Người chắc chắn không?”

Gia tộc Triều thị này rõ ràng là gia tộc lớn nhất ở tỉnh Bình Viễn, có vô số chi nhánh ở tỉnh Bình Viễn, gần như phủ nào, châu nào cũng có chi nhánh của gia tộc Triều thị.

Ví dụ như gia tộc Triều Dương thị mà Triều Dương đại nhân đại diện là chi nhánh ở Diên Châu.

Còn gia tộc Triều gia ở Quảng An phủ và gia tộc Triều gia ở Đông Dương phủ là hai nhánh lớn nhất trong gia tộc Triều thị.

Nhánh chính của họ là gia tộc Triều thị ở La Châu, nhưng gia tộc Triều thị ở La Châu luôn giữ gìn truyền thống trồng trọt và học vấn, không phải là thương nhân, mà là nhà quan.

Hiện nay, Thứ sử Thượng Thiên phủ Triều Thị Kiệt chính là con cháu của gia tộc Triều thị ở La Châu.

Gia tộc Triều thị này rõ ràng là một gia tộc vô cùng lớn, nhưng gia tộc như vậy đã sớm trở thành một đám tản mát, mặc dù là đồng tộc đồng tông, nhưng quan hệ huyết thống lại rất mỏng manh.

Cũng giống như gia tộc Dương thị, Dương Chính Sơn không thể tìm thấy bất kỳ người thân nào ở trong vòng năm đời từ những người trong gia tộc ở Dương gia thôn.

“Chắc chắn, gia tộc Triều gia ở Quảng An phủ và gia tộc Triều gia ở Đông Dương phủ là thương nhân muối lớn nhất ở tỉnh Bình Viễn, những thương nhân muối khác đều dựa vào họ!” Đinh Thu nói.

“Vậy gia tộc La thị ở Kỳ Châu! Họ cũng dám liên quan đến chuyện này?” Sắc mặt Dương Chính Sơn có chút khó coi.

“Gia tộc La thị ở Kỳ Châu không chỉ là thương nhân buôn vải lớn nhất ở Kỳ Châu, mà còn là thương nhân lương thực lớn nhất ở Kỳ Châu!” Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn có chút đau đầu xoa xoa trán.

Những thương nhân giàu có này thật sự là phiền phức!

Mặc dù địa vị của thương nhân ở Đại Nhung rất thấp, nhưng những thương nhân giàu có này nắm giữ một lượng tài sản khổng lồ, có mối liên hệ chằng chịt với quan trường, nếu họ liên kết lại, tuyệt đối sẽ trở thành một lực lượng không nhỏ.

Mà gia tộc La thị ở Kỳ Châu này còn có quan hệ với Dương Chính Sơn, bởi vì La Thường chính là con cháu của gia tộc La thị ở Kỳ Châu.

Những năm qua, Dương Chính Sơn đã giúp đỡ La Thường, La Thường cũng đã nhờ vào gia tộc La thị ở Kỳ Châu mà có được không ít sức mạnh, còn gia tộc La thị ở Kỳ Châu cũng đã vì sự trỗi dậy của La Thường mà thu được không ít lợi ích.

Nhưng hiện nay, gia tộc La thị ở Kỳ Châu lại chọc giận hắn!

“Đi gọi La Thường đến!” Dương Chính Sơn lạnh giọng nói.

“Vâng!”

“Đưa người đến Đằng Long Vệ, bảo Triệu Dương thị đến một chuyến.” Dương Chính Sơn lại nói.

Mặc dù Triệu Dương thị đại diện cho gia tộc Triệu thị ở Diên Châu, nhưng phần lớn việc buôn bán của nàng đều ở Đằng Long Vệ và Trọng Sơn Trấn, vì vậy nàng luôn sống ở Đằng Long Vệ cùng với con trai.

Đinh Thu đáp một tiếng, rồi rời khỏi thư phòng.

Lúc này, trong lòng La Thường đang vô cùng hoảng loạn.

Trong đại sảnh của gia tộc La gia, La Thường nhìn người khách đến trước mắt, sắc mặt biến đổi liên tục.

“Người, các người ngu ngốc quá!”

La Thường có chút tức giận và cũng có chút phẫn nộ.

Người khách đến nhà hắn lúc này không ai khác chính là người đứng đầu gia tộc La thị ở Kỳ Châu, La Trường Thịnh.

Nói về vai vế, La Thường phải cao hơn La Trường Thịnh một bậc, La Trường Thịnh nên gọi La Thường một tiếng thúc thúc.

Tuy nhiên, La Trường Thịnh là nhánh chính của gia tộc La thị ở Kỳ Châu, còn La Thường chỉ là một nhánh bên của gia tộc La thị ở Kỳ Châu.

Nếu không phải vì La Thường trời dấy dưới sự giúp đỡ của Dương Chính Sơn, thì gia tộc La thị ở Kỳ Châu cũng không biết rằng mình còn có một người con cháu như La Thường.

Hiện tại, La Thường cũng coi như là gia tài lớn, giàu có một phương, nhưng trong mắt gia tộc La thị ở Kỳ Châu, La Thường dù có giàu có thế nào, cũng chỉ là một nhánh của họ, cũng chỉ là một người con cháu ở bên ngoài mà họ giúp đỡ.

Đúng vậy, họ cho rằng La Thường là người mà họ giúp đỡ, dù sao thì lúc đầu họ cũng đã giúp đỡ La Thường rất nhiều, cung cấp nguồn hàng cho La Thường, còn để người trong gia tộc giúp La Thường quản lý việc buôn bán, còn chăm sóc La Thường trong việc buôn bán rất nhiều.

Nói rằng họ giúp đỡ La Thường cũng không phải là không đúng, nhưng căn cơ của La Thường là sự hỗ trợ của Dương Chính Sơn, chứ không phải là gia tộc La thị ở Kỳ Châu.

La Thường cũng không phải là người không biết ơn, hắn rất cảm kích sự giúp đỡ của gia tộc La thị ở Kỳ Châu đối với mình, vì vậy những năm qua hắn và gia tộc La thị ở Kỳ Châu rất thân thiết, và cũng rất chăm sóc việc buôn bán của gia tộc La thị ở Kỳ Châu trong nhiều phương diện.

Nhưng hắn không ngờ rằng, gia tộc La thị ở Kỳ Châu lại nhắm đến Dương Chính Sơn.

Mẹ kiếp, đây chẳng khác nào đèn lồng trong nhà cầu!

Lúc này, hắn thật sự muốn giết chết người con cháu này trước mặt, các người gia tộc La thị ở Kỳ Châu muốn tìm chết, nhưng đừng kéo chúng ta, La gia vào!

La gia và Dương gia vốn dĩ rất thân thiết, nếu vì chuyện này mà khiến Dương Chính Sơn bất mãn với hắn và La gia, thì La Thường thật sự sẽ liều mạng với gia tộc La thị ở Kỳ Châu!

Ai mới là chỗ dựa, La Thường vẫn phân biệt rõ.

Chương 931: Lão phu nói có thể giết hết (1)

“Trường thúc, lời này từ đâu ra, chúng ta chỉ muốn Tĩnh An hầu đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình mà thôi, không phải là muốn đối địch với Tĩnh An hầu!” Lạc Trường Thịnh hiển nhiên vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Bọn họ thực sự không muốn đối địch với Dương Chính Sơn, chỉ là muốn có một phần trong việc buôn bán lương thực ở Liêu Đông.

Còn cách làm hiện tại của Dương Chính Sơn, chẳng khác nào ăn một mình.

Một thuyền lương thực được vận chuyển đến Đằng Long Vệ, sau đó lại bị kéo đến Trọng Sơn Quan, còn bọn họ chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì.

Không có cách nào khác, Dương Chính Sơn thực sự rất bá đạo trong việc thu mua lương thực.

Hắn buộc sáu đại đại lý phải kết hợp việc buôn bán lương thực và buôn bán kính ở Giang Nam, Giang Nam không thiếu lương thực, vì vậy lợi nhuận từ việc buôn bán lương thực không lớn, cho dù giá lương thực ở Liêu Đông có tăng cao đến đâu, giá lương thực ở Giang Nam cũng chỉ dao động nhẹ.

So với việc buôn bán lương thực, lợi nhuận từ việc buôn bán kính lại lớn hơn nhiều.

Chỉ cần thương nhân ở Giang Nam không ngu, họ sẽ biết lựa chọn như thế nào.

Vì vậy, ngay cả khi gia tộc La ở Kỳ Châu tăng giá lương thực ở Giang Nam, họ vẫn không thể mua được lượng lớn lương thực.

Mà vùng biển Liêu Đông lại là lãnh thổ của thủy quân Đằng Long Vệ, cho dù bọn họ có mua được lương thực, muốn vận chuyển về cũng phải nhìn mặt thủy quân Đằng Long Vệ.

“Quá tuyệt tình! Người có biết người đang nói gì không?”

La Sường hoàn toàn nổi giận, hất vổ một cái đứng dậy, chỉ vào mũi Lạc Trường Thịnh mắng: “Đồ ngốc, người có biết hầu gia coi trọng việc thu mua lương thực đến mức nào không!”

“Bây giờ người còn nói không muốn đối địch với hầu gia! Cút!”

Dương Chính Sơn chưa từng giải thích cho La Sường mục đích và lý do của việc thu mua lương thực ồ ạt, nhưng La Sường lại rất rõ tầm quan trọng của việc thu mua lương thực đối với Dương Chính Sơn.

Nói đùa, Dương Chính Sơn gần như đã sử dụng tất cả các lực lượng có thể để thu mua lương thực.

Sáu đại đại lý, Đằng Long Tứ Vệ, tất cả đều đang thu mua lương thực cho Tổng Bình phủ.

Ý này còn không rõ ràng sao?

La Sường sao có thể không hiểu!

Lạc Trường Thịnh bị La Sường nổi giận làm cho sợ hãi, nhưng rất nhanh sắc mặt hắn đã trở nên u ám.

“Trưởng thúc, người có biết người đang nói chuyện với ai không? Ta là tộc trưởng của La gia!” Lạc Trường Thịnh cảm thấy uy nghiêm của mình bị thách thức.

“Cái gì tộc trưởng! Lão tử cho ngươi mặt mũi, ngươi mới là tộc trưởng, lão tử không cho ngươi mặt mũi, ngươi có thể xóa tên ta khỏi gia phả sao!” La Sường không chỉ đang thách thức, mà còn coi thường, sỉ nhục.

Gia tộc La của hắn vốn chỉ là gia đình nhỏ, tổ tiên của hắn đã sớm lập gia phả riêng, nói đơn giản, nhánh của bọn họ đã sớm tách ra khỏi gia tộc La ở Kỳ Châu.

Nếu không phải La Sường nổi lên, thì trên gia phả của gia tộc La ở Kỳ Châu căn bản sẽ không có tên của La Sường.

“Ngươi, ngươi, ngươi điên rồi!” Lạc Trường Thịnh tức giận.

“Là ngươi điên rồi!” La Sường nói.

Lúc này, bên ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói: “Lão gia, hầu phủ có người đến nói hầu gia muốn triệu kiến lão gia!”

Vừa dứt lời, sắc mặt tức giận của La Sường lập tức dừng lại, sau đó hắn hít sâu một hơi, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Trường Thịnh.

“Ngươi thật là một đồ ngốc!”

Sắc mặt Lạc Trường Thịnh u ám đến cực điểm, nhưng hắn cũng đã nghe thấy lời nói bên ngoài, vì vậy không tiếp tục cãi nhau với La Sường, mà chỉ hỏi: “Ngươi rốt cuộc có ý gì?”

La Sường chỉnh lại y phục, lạnh giọng nói: “Chờ đi, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện là bây giờ hầu gia vẫn chưa động sát tâm, nếu không~~”

Những lời sau hắn không nói, bởi vì hắn cũng không biết hậu quả của việc chọc giận Dương Chính Sơn là gì.

Có vẻ như sẽ có rất nhiều người chết!

Mở cửa, La Sường với vẻ mặt trầm ngâm đi ra ngoài, căn bản không thèm để ý đến Lạc Trường Thịnh đang ngẩn người ở lại.

Đợi đến khi bóng dáng của La Sường biến mất, Lạc Trường Thịnh mới hoàn hồn.

Sự tức giận và bức bối trong lòng hắn biến mất, thay vào đó là sự lo lắng và bất an.

La Sường vội vã đến hầu phủ, Dương Chính Sơn vẫn đang đợi hắn trong thư phòng.

“Bái kiến hầu gia!”

“Ngồi đi!” Dương Chính Sơn với vẻ mặt bình thản nói.

Hắn đang đứng trước bàn làm việc, cầm một cây bút lông thô như ngón tay viết chữ một cách tùy ý.

Trong lòng La Sường chấn động, thầm kêu khổ.

Ngày thường Dương Chính Sơn rất hòa nhã, và cũng rất thân thiết với hắn, mỗi lần hắn đến, Dương Chính Sơn đều tiếp đãi hắn như một người bạn cũ, nhưng bây giờ thái độ của Dương Chính Sơn rõ ràng không phải là gặp một người bạn cũ.

La Sường cẩn thận đi đến trước bàn làm việc, khi hắn nhìn thấy những gì Dương Chính Sơn đã viết, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch.

“Người bất trung thì có thể giết! Người bất hiếu thì có thể giết! Người bất nhân thì có thể giết! Người bất nghĩa thì có thể giết! Người không lễ không trí không tín thì....”

Đến câu cuối cùng, Dương Chính Sơn hơi dừng lại một chút, sau đó lại cầm bút viết tiếp: “Lão phu nói có thể giết hết!”

Đây là một vài câu trong bài thơ Thất Sát của Tống Hiên Trung, nhưng Dương Chính Sơn chắc chắn không thể viết “Đại Tây Vương sát sát sát sát”, vì vậy hắn đã sửa đổi một chút.

Tạm thời không nói đến việc sửa đổi có tốt hay không, chỉ nói về chữ viết.

Thư phòng của Dương Chính Sơn không phải là tốt, nhưng chắc chắn có thể coi là hùng vĩ, mỗi nét chữ đều mang theo khí thế hùng hồn, tư thế oai nghiêm, giống như mũi giáo sắc bén, mở ra và thu lại một cách mạnh mẽ.

Còn mỗi chữ “giết” lại càng tỏ rõ sát ý, nhìn vào chỉ thấy một luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên, khiến người ta cảm thấy lạnh lòng và sợ hãi.

Chương 932: Lão phu nói có thể giết hết (2)

“Hầu gia, gia tộc La ở Kỵ Châu không liên quan đến ta!”
La Sường run rẩy nói.

Hắn thực sự bị dọa sợ!

Dương Chính Sơn khẽ mỉm cười: “Ta biết, người không ngốc đến vậy!”

La Sường nghe vậy, trái tim đang đập thành thịch lập tức ổn định hơn nhiều.

Dương Chính Sơn đặt bút lông lên giá bút, nhìn nhìn mực chưa khô trên đó, nói: “Nhìn vào mặt người, lão phu sẽ cho gia tộc La ở Kỵ Châu một cơ hội.”

“Không cần không cần, hầu gia muốn xử lý bọn họ thế nào cũng được, đừng lãng phí mặt mũi của ta!” La Sường vội vàng xua tay nói.

Hắn có tình nghĩa với Dương Chính Sơn, nhưng hắn biết rằng tình nghĩa này không thể lãng phí.

Dương Chính Sơn vì hắn mà cho gia tộc La ở Kỵ Châu một cơ hội, chẳng phải đang tiêu tốn tình nghĩa của hắn và Dương Chính Sơn sao?

Hắn không muốn để mảnh tình nghĩa khó khăn lắm mới tích lũy được lại bị lãng phí vào gia tộc La ở Kỵ Châu.

Dương Chính Sơn thấy hắn phản ứng như vậy, không khỏi mỉm cười.

“Nhưng gia tộc La ở Kỳ Châu vẫn có chút tác dụng, lần này chỉ cần cảnh cáo bọn họ một chút, mang tấm chữ này gửi cho bọn họ!”

Vừa nãy Dương Chính Sơn thực sự đã động sát tâm, nhưng bây giờ tâm trạng hắn đã bình tĩnh lại, ngược lại còn bắt đầu suy nghĩ đến được mất.

Mặc dù hắn ghét gia tộc La ở Kỳ Châu, nhưng đối với hắn và La Sường đều có tác dụng.

Đã có tác dụng, thì giữ lại cũng không sao.

“Vâng~~” La Sường do dự một chút: “Lạc Trường Thịnh đang ở nhà ta!”

Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

“Hôm nay hắn vừa đến, ta cũng vừa mới biết bọn họ đang làm chuyện gì!” La Sường giải thích.

“Ồ!” Dương Chính Sơn cười lạnh: “Hắn muốn người làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Tự nhiên là muốn ta khuyên hầu gia ngừng thu mua lương thực từ Giang Nam!” La Sường nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu: “Mang gửi cho hắn! Lão phu lần này muốn mở rộng giết chóc ở Bình Viễn tỉnh, để bọn họ trốn càng xa càng tốt.”

Mặc dù sát tâm đã yên tĩnh, nhưng sát ý vẫn không biến mất.

Đại hạn ở Liêu Đông liên quan đến sinh tử của gần mười triệu bách tính, mặc dù Dương Chính Sơn không quản được Bình Viễn tỉnh, nhưng bọn họ đã chọc giận Dương Chính Sơn, thì đừng trách Dương Chính Sơn vì bách tính ở Liêu Đông mà xuống tay với bọn họ.

“Vâng!” La Sường hai tay hơi run rẩy thu dọn giấy tờ trên bàn.

“Trở về đi, ta còn có chút việc cần xử lý ở đây, sẽ không giữ ngươi lại!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!” La Sường như được đại xá, cung kính cầm tấm chữ, cúi người rời khỏi phòng.

Mặc dù sau đó Dương Chính Sơn đã lộ ra nụ cười, và thái độ cũng trở nên hòa nhã hơn nhiều, nhưng hắn vẫn có cảm giác tâm thần run rẩy.

Mà sau khi La Sường rời đi, Dương Chính Sơn lại suy nghĩ thêm một lúc lâu trong thư phòng.

Hắn đã động sát tâm với những thương nhân muối và lương thực ở Bình Viễn, cũng định mở rộng giết chóc với bọn họ, nhưng giết như thế nào, nên giết như thế nào, còn phải suy nghĩ kỹ một chút.

Rốt cuộc không thể trực tiếp phái binh đến giết từng nhà như vậy.

Rõ ràng là không phù hợp.

“Quyền quý, quyền quý, quyền quý là gì?”

“Quyền quý giết người chẳng phải chỉ là một câu nói?”

Dương Chính Sơn thấp giọng lầm bầm.

Ninh Đông Thăng cần phải xử lý, những thương nhân muối và lương thực đó cũng cần phải xử lý.

Tuy nhiên hắn cần một người để làm việc này, chứ không phải tự mình ra tay.

Hắn là Tĩnh An hầu, đối phó với một đám thương nhân giàu có mà còn phải tự mình ra tay, chẳng phải quá mất mặt sao?

Còn về việc để ai ra tay!

Dương Chính Sơn suy nghĩ về các quan viên ở Bình Viễn tỉnh, cuối cùng đã nghĩ đến một người rất phù hợp.

Quan sát ngự sử Bình Viễn: An Như Hối.

An Như Hối là tân khoa tiến sĩ của năm Thừa Bình 35, hần và Dương gia không có quá nhiều quan hệ, nhưng hần lại có quan hệ với Lâm Triễn.

Thầy của An Như Hối là đại nho Đỗ Sơn Nguyệt ở Ba Thục, Đỗ Sơn Nguyệt và Lưu Nguyên Phủ là tri giao, năm đó Lâm Triễn theo Lưu Triết du lịch, đã từng bái kiến Đỗ Sơn Nguyệt.

Mặc dù Đỗ Sơn Nguyệt không làm quan, nhưng hần là viện trưởng của Sơn Nguyệt thư viện, hàng chục năm qua, hần đã truyền đạo và dạy học ở Ba Thục, số lượng học sinh mà hần dạy ra không đếm xuể.

Hơn nữa vì hần có học vấn uyên thâm về Nho học, nên hần được coi là bậc thầy của Nho học Ba Thục.

An Như Hối được coi là đệ tử thân truyền của Đỗ Sơn Nguyệt, đã theo học bên cạnh Đỗ Sơn Nguyệt suốt hai mươi năm.

Khi Lâm Triễn bái kiến Đỗ Sơn Nguyệt, hần đã dừng lại ở Sơn Nguyệt thư viện ba tháng, ngày nào cũng thảo luận kinh điển với An Như Hối, nên đã kết giao được tình cảm sâu sắc.

Hơn nữa cả hai người đều là tân khoa tiến sĩ của năm Thừa Bình 35, khi thi mùa xuân, hai người không có liên hệ gì ở kinh đô.

Sau này hai người đỗ đạt, Lâm Triễn vào bộ Binh làm chủ sự, An Như Hối vào Đô Sát viện làm quan sát ngự sử Bình Viễn.

Vì vậy, Lâm Triền còn cố ý mời Dương Chính Sơn chăm sóc An Như Hối.

Nhưng bây giờ Dương Chính Sơn còn chưa chăm sóc được An Như Hối, thì đã mời An Như Hối giúp đỡ.

Theo lời Lâm Triền, thì An Như Hối là người trẻ tuổi thông minh, căm ghét cái ác như địch, tính cách như vậy chính là lựa chọn tốt nhất của Dương Chính Sơn vào lúc này.

Sau khi quyết định, Dương Chính Sơn lại gọi Đinh Thu, phân phó: “Người dẫn người đến Bình Viễn một chuyến, thu thập chứng cứ Ninh Đông Thăng và những thương nhân muối, lương thực làm ác.”

Chưa nói hết lời, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi lại nói: “Đề La Cẩn Tùng dẫn theo một trăm tinh nhuệ vệ cùng đi với người!”

“Tốt nhất là thu thập được nhiều chứng cứ của bọn họ nhất có thể, tốt nhất là có thể khiến bọn họ bị tru sát cả nhà!”

Nếu ở Trọng Sơn trấn, thì Dương Chính Sơn muốn đối phó với một đám thương nhân giàu có đương nhiên không cần phải phiền phức như vậy, nhưng ở Bình Viễn tỉnh, hẳn lại cần phải chú ý đến một chút thủ đoạn.

Tốt nhất có thể giải quyết những người này từ phía quan, nếu không thì lại dùng một số thủ đoạn kích thích.

“Đợi khi chứng cứ đã thu thập đầy đủ, thì gửi cho quan sát ngự sử Bình Viễn là An Như Hối!” Dương Chính Sơn nói.

Còn về việc An Như Hối có phối hợp hay không, Dương Chính Sơn không hề nghi ngờ.

Tạm không nói đến tính cách của An Như Hối, chỉ nói đến việc An Như Hối là ngự sử, mà ngự sử thì thích nhất là điều tra đại án, làm đại sự.

Dương Chính Sơn đang lợi dụng An Như Hồi, nhưng cũng đang cho An Như Hồi một phần công lao.

Chỉ cần An Như Hồi có chút chí tiến thủ, thì hẳn sẽ không từ chối món quà này của Dương Chính Sơn.

Còn về việc tại sao để La Cẩn Tùng đi cùng với Đinh Thu, thứ nhất là vì tu vi của La Cẩn Tùng cao, nếu gặp nguy hiểm sẽ có đủ khả năng ứng phó. Thứ hai là vì La Cẩn Tùng là võ giả giang hồ, làm chuyện này tự nhiên không thể để lộ thân phận của Hầu phủ và Tổng Bình phủ, mà dùng thế lực giang hồ có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, Đinh Thu lập tức đi tìm La Cẩn Tùng.

Mà sau khi La Cẩn Tùng nhận được lệnh của Dương Chính Sơn, trong lòng hẳn vui mừng không nói nên lời.

Gia nhập tinh nhuệ vệ đã hơn một năm, cuối cùng hẳn cũng có thể giúp Dương Chính Sơn làm việc, mặc dù lần này không cùng Dương Chính Sơn xuất chinh, nhưng Dương Chính Sơn có thể giao phó nhiệm vụ như vậy cho hẳn, cũng coi như là tín nhiệm hẳn.

Được Dương Chính Sơn tín nhiệm, hẳn tự nhiên vui mừng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Thu và La Cẩn Tùng dẫn theo một trăm tinh nhuệ vệ và mấy chục hộ vệ của hầu phủ rời khỏi Trọng Sơn Quan.

Tất nhiên, bọn họ không mang theo binh giáp của tinh nhuệ vệ, mà cải trang thành thương nhân hoặc võ giả giang hồ, và rời khỏi Trọng Sơn Quan một cách phân tán.

Mục đích chính là để che mắt người khác.

Chương 933: Không trách được phụ hoàng lại tin tưởng Tĩnh An hầu như vậy! (1)

Trong hoàng cung Kinh Đô.

Trong Ngự Thư Phòng.

Thừa Bình Đế nhận được tấu chương tự biện bạch của Dương Chính Sơn.

Nhìn vào nội dung trong tấu chương, Thừa Bình Đế ban đầu không hề có nhiều dao động trong lòng.

Phần đầu của tấu chương đều nói về một số chuyện cũ của Dương Chính Sơn khi làm việc ở Đẳng Long Vệ, những chuyện cũ này Thừa Bình Đế đã đọc qua trong các tấu chương trước đó.

Cho đến khi Thừa Bình Đế thấy Dương Chính Sơn nói về việc Liêu Đông sắp xảy ra đại hạn, sắc mặt của hắn đột ngột trở nên âm trầm.

Liêu Đông đại hạn?

Có thể ảnh hưởng đến phần lớn các khu vực của Liêu Viễn và Bình Viễn!

Sẽ ảnh hưởng đến gần mười triệu bách tính, và có thể khiến hàng triệu bách tính mất mùa, trở thành dân tị nạn!

Nhìn vào dự đoán của Dương Chính Sơn trong tấu chương, phản ứng đầu tiên của Thừa Bình Đế là tức giận!

Hắn rất khó chấp nhận những suy đoán không có chứng cứ này.

Nhưng khi thấy Dương Chính Sơn nói trong tấu chương rằng hiện nay đã có hạn hán ở Liêu Đông, hắn lại đè nén cơn giận trong lòng xuống.

“Đi, gọi Lữ Hoa đến đây!”

Thừa Bình Đế lạnh giọng ra lệnh.

“Vâng!” Ngự tiền thái giám hầu hạ trong Ngự Thư Phòng vội vàng lĩnh mệnh.

Một lát sau, Lữ Hoa vội vàng đến Ngự Thư Phòng.

“Bái kiến hoàng thượng!”

Thừa Bình Đế ngẩng đầu nhìn hắn với ánh mắt có phần âm trầm, “Việc Tĩnh An hầu thu mua lương thực ồ ạt đã điều tra rõ chưa?”

“Thưa hoàng thượng, đã điều tra rõ rồi!” Lữ Hoa lấy từ trong ngực ra một tấu chương và dâng lên.

Ngay lúc này, Nam Thịnh đi vào Ngự Thư Phòng, hắn cung kính đứng không xa Thừa Bình Đế, không nói gì.

Lữ Hoa chỉ liếc nhìn hắn một cái, cũng không nói thêm gì.

Thừa Bình Đế mở tấu chương của Lữ Hoa và lướt qua nhanh.

“Liêu Đông có thực sự hạn hán không?”

“Thưa hoàng thượng, thần đã phái người đi điều tra, theo thông tin phản hồi, lượng mưa ở Liêu Viễn và Bình Viễn năm nay thực sự ít hơn bình thường, từ sau mùa xuân, hầu như không có mưa.” Lữ Hoa nói.

Thừa Bình Đế đứng dậy, nhíu mày đi lại trong phòng.

Đại hạn ở Liêu Đông không chỉ ảnh hưởng đến Liêu Đông, mà còn gây ra nhiều rắc rối lớn cho hãn và triều đình.

Mới vừa đăng cơ đã xảy ra thiên tai như thế này!

Điều này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến đại hạn ở Liêu Đông và vị tân hoàng đế này.

Dù hiện tại triều đình vẫn ổn định, nhưng hãn rất rõ ràng rằng trên triều đình vẫn tồn tại nhiều mối nguy hiểm.

Quan văn và quan võ đều có nhiều nghi ngờ về vị tân hoàng đế này.

Thiên tai tức là thiên khiển.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ có người nói rằng thiên khiển xảy ra là vì vị tân hoàng đế này mất đức.

Một khi tình thế mất kiểm soát, có thể vị tân hoàng đế này sẽ phải ban ra tội kỷ chiếu.

Tội kỷ chiếu!

Tuyệt đối không được!

Thừa Bình Đế thâm oán hận.

Tất nhiên, hãn oán hận trời đất, oán hận những quan viên nghi ngờ hãn trên triều đình, oán hận những tiểu nhân ẩn nấp trong bóng tối.

Còn về Dương Chính Sơn!

Thừa Bình Đế thở dài một hơi, trong lòng bộc phát ra một câu cảm thán.

“Không trách được phụ hoàng lại tin tưởng Tĩnh An hầu như vậy!”

Không có sự so sánh thì sẽ không có khoảng cách!

So sánh Dương Chính Sơn với các quan văn và quan võ trên triều đình, Thừa Bình Đế đột nhiên nhận ra rằng Dương Chính Sơn thực sự là một hiền thần.

Không sai, là hiền thần, không phải là tướng giỏi.

Lo lắng cho vua như lo lắng cho bản thân.

Chuẩn bị trước cho vua, giải quyết nỗi lo cho vua.

Trước đó hắn còn nghĩ rằng Dương Chính Sơn thu mua lương thực ồ ạt có chút ý đồ không tốt, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy Dương Chính Sơn đang chuẩn bị trước cho hắn, giúp hắn giải quyết nỗi lo.

Nghĩ lại món đại lễ mà Dương Chính Sơn đã tặng hắn trước đó, cảm giác của hắn đối với Dương Chính Sơn ngay lập tức tăng lên gấp bội.

Nhớ đến món đại lễ mà Dương Chính Sơn đã tặng hắn, sắc mặt hắn trở nên thoải mái hơn một chút.

“Đi gọi Vương An đến! Ừm, người lui xuống trước đi!”

Thừa Bình Đế cho Lữ Hoa lui xuống, rồi gọi Vương An đến.

Vương An, vốn là một thái giám nhỏ của Thành Vương phủ, sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ, hắn được bổ nhiệm làm Tổng lý nội quan giám, và chỉ huy Kim Ngô Tiền Vệ, chuyên phụ trách các công việc của xưởng thủy tinh.

Xưởng thủy tinh của Thừa Bình Đế đã được xây dựng từ năm ngoái, dưới sự hỗ trợ của hắn, quy mô của xưởng thủy tinh này hiện nay không hề thua kém xưởng thủy tinh của Tổng binh phủ Trọng Sơn trấn.

Trong hơn nửa năm qua, các sản phẩm từ thủy tinh đã trở nên phổ biến ở Kinh Đô, không ít quyền quý và quan lại đều rất thích các sản phẩm từ thủy tinh, đặc biệt là những phu nhân

và tiêu thụ của quan lại, họ càng yêu thích không rời khỏi những sản phẩm từ thủy tinh tinh xảo.

Có thể nói, hiện nay hàng hóa phổ biến nhất ở Kinh Đô chính là các sản phẩm trang trí từ thủy tinh.

Nhà nào không có vài món trang trí thủy tinh tinh xảo thì sẽ bị người khác chê cười.

Ngay cả trong cung cũng tràn ngập các sản phẩm trang trí từ thủy tinh.

Ngoài ra, việc bán các sản phẩm trang trí từ thủy tinh này đã mang lại cho Thừa Bình Đế một số tiền lớn.

Tuy nhiên, cụ thể là bao nhiêu, Thừa Bình Đế vẫn chưa rõ lắm, gần đây hắn bận rộn với các công việc trong triều, đã lâu chưa hỏi thăm tình hình của xưởng thủy tinh.

Vương An rất nhanh đã đến Ngự Thư Phòng.

“Tiểu An bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn an!”

“Ừm, hiện nay xưởng thủy tinh có bao nhiêu tiền?” Thừa Bình Đế hỏi.

“Thưa hoàng thượng, hiện tại xưởng thủy tinh có hai trăm tám mươi ba vạn lượng bạc!” Vương An nói.

“Bao nhiêu!” Thừa Bình Đế còn tưởng mình nghe nhầm.

Mặc dù xưởng thủy tinh của hắn hiện nay quy mô không nhỏ, nhưng dù sao cũng chỉ mới được một năm.

Chương 934: Không trách được phụ hoàng lại tin tưởng Tĩnh An hầu như vậy! (2)

Vào đầu năm, khi hần hỏi thăm tình hình của xưởng thủy tinh, lúc đó sản lượng của xưởng thủy tinh còn rất thấp, một tháng chỉ kiếm được vài vạn lượng bạc.

Mới chỉ vài tháng mà xưởng thủy tinh đã có hơn hai trăm tám mươi vạn lượng bạc?

Vương An mỉm cười, “Hoàng thượng, xưởng thủy tinh tháng trước đã thu được bảy mươi tám vạn lượng bạc, nhưng tháng này số tiền thu được có thể sẽ giảm, thần ước chừng sẽ khoảng bảy mươi vạn lượng.”

“Hiện tại doanh số bán hàng của các sản phẩm từ thủy tinh ở Kinh Đô đã giảm, nếu muốn kiếm được nhiều tiền hơn, có thể cần phải vận chuyển đến ngoài Kinh Đô để bán!”

Quyền quý và quan lại ở Kinh Đô rất giàu có, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã lấy ra hơn hai trăm tám mươi vạn lượng bạc, nhưng thị trường ở Kinh Đô cũng có hạn, và độ phổ biến của các sản phẩm từ thủy tinh cũng sẽ dần giảm.

Chẳng bao lâu nữa, các sản phẩm từ thủy tinh sẽ trở thành hàng hóa bình thường, mặc dù vẫn còn có thị trường không nhỏ, nhưng doanh số bán hàng chắc chắn sẽ giảm.

“Vậy thì vận chuyển đến ngoài Kinh Đô để bán, có gì phải e ngại!” Thừa Bình Đế có chút không hài lòng.

Tiền bạc!

Rất nhiều tiền bạc!

Chưa đầy nửa năm, đã kiếm được gần ba trăm vạn lượng bạc!

Hiện tại Thừa Bình Đế rất muốn lập tức mang các sản phẩm từ thủy tinh ra ngoài Kinh Đô để bán.

“Việc này~~” Vương An gãi đầu, nói: “Hoàng thượng, Tể An hầu đã sắp xếp sáu đại lý cho chúng ta cách đây không lâu, họ hiện đang bán các sản phẩm từ thủy tinh ở các tỉnh, nếu chúng ta cũng đi bán, thì chẳng khác gì đang tranh giành với họ!”

Hắn không biết thái độ của Thừa Bình Đế đối với Dương Chính Sơn ra sao, nhưng dù sao thì phương pháp và quy trình sản xuất thủy tinh cũng là do Dương Chính Sơn cung cấp, hiện giờ đi tranh giành với Dương Chính Sơn, hắn cũng có chút lo lắng.

Việc này chắc chắn phải để Thừa Bình Đế quyết định, hắn không thể tự mình làm chủ.

Thừa Bình Đế nghe vậy, ngồi ở bàn viết và rơi vào trầm tư.

Hắn không để ý đến việc tranh giành với Dương Chính Sơn, hắn là quân vương, còn Dương Chính Sơn là thần, những thứ hắn muốn có, Dương Chính Sơn sao có thể không cho.

Hắn e ngại rằng việc này sẽ ảnh hưởng đến việc Dương Chính Sơn thu mua lương thực.

Dù sao thì lương thực mà Dương Chính Sơn thu mua là để chuẩn bị cho đại hạn ở Liêu Đông.

Hắn còn cần Dương Chính Sơn giải quyết đại hạn ở Liêu Đông, đương nhiên không thể ảnh hưởng đến việc Dương Chính Sơn thu mua lương thực.

“Vậy thì tạm thời bỏ qua! Trẫm sẽ hỏi ý kiến của Tĩnh An hầu đã!” Thừa Bình Đế suy nghĩ một lát, quyết định trước tiên sẽ hỏi ý kiến của Dương Chính Sơn.

Khi cảm giác của hấn đối với Dương Chính Sơn thay đổi, hấn cũng bắt đầu coi trọng ý kiến của Dương Chính Sơn.

“Vâng!”

Vương An đáp lời, nhưng trong lòng hấn có chút thất vọng, thực ra hấn cũng muốn kiếm thêm tiền bạc cho hoàng thượng.

“Ngoài ra, người hãy gửi cho Tĩnh An hầu một trăm vạn lượng bạc!” Thừa Bình Đế nói.

Số tiền từ xưởng thủy tinh là tài sản riêng của hấn, hấn muốn sử dụng số tiền này hoàn toàn không cần thương lượng với nội các và bộ hộ.

Tuy nhiên, nếu để nội các và bộ hộ biết rằng hấn có số tiền lớn như vậy, chắc chắn không ít người sẽ đến khóc lóc với hấn.

Mặc dù Thừa Bình Đế thích bạc, nhưng hấn không phải là kẻ tham lam, mà là không muốn bị nội các và bộ hộ kiềm chế về mặt tiền bạc.

Số bạc trong nội khố càng nhiều, hấn càng có thể thoải mái làm việc.

Chẳng hạn như hấn muốn cho Dương Chính Sơn một trăm vạn lượng bạc, nếu việc này được đưa ra trong triều, thì không biết sẽ gây ra sóng gió gì.

Nhưng nếu được lấy từ nội khố của hấn, thì tiếng phản đối trên triều đình sẽ giảm bớt rất nhiều, thậm chí hấn có thể lên vận chuyển số bạc này đến Trọng Sơn trấn, hoàn toàn không cần thông báo cho các quan văn và quan võ.

Tuy nhiên, Thừa Bình Đế đã bỏ qua một điều, đó là hoàng cung là một tòa thành có nhiều lỗ hổng.

Vương An còn chưa kịp vận chuyển số bạc ra khỏi Kinh Đô, thì tin tức về việc hấn từ nội khổ của mình điều chuyển một trăm vạn lượng bạc cho Dương Chính Sơn đã lan truyền khắp Kinh Đô.

Đó là một trăm vạn lượng!

Sau đó, từng cuộn tấu chương bay vào Ngự Thư Phòng, tất cả đều là yêu cầu tiền bạc.

Không chỉ là tấu chương, mà ngay cả bộ hộ thượng thư Tiền Hành Ôn cũng chạy đến Ngự Thư Phòng để khóc lóc, vừa khóc lóc vừa xin tội.

“Hoàng thượng, lão thần có tội, triều đình thiếu bạc, kho bạc của bộ hộ đã trống rỗng, hiện tại các bộ đều đòi lão thần tiền, các quan đều đòi lão thần phát lương, lão thần thực sự bất lực, xin hoàng thượng xử tội!” Tiền Hành Ôn đứng trước mặt Thừa Bình Đế, trên mặt đầy vẻ hổ thẹn và bất lực.

Triều đình này chẳng bao giờ có lúc nào không thiếu bạc, bất kể là bao nhiêu bạc, chỉ cần vào bộ hộ, thì chẳng bao lâu sau sẽ bị tiêu hết.

Không phải là bị tham ô, mà chỉ vì triều đình có quá nhiều nơi cần dùng tiền.

Tiền Hành Ôn, thượng thư bộ hộ này cũng không dễ làm, hấn ước gì có thể biến một lượng bạc thành mười lượng để tiêu xài, nhưng tiếc là hấn không làm được, chỉ có thể trì hoãn và từ chối đủ thứ.

Cảm giác đó giống như là trên đời này có vô số chủ nợ của hấn vậy, từng người đều giống như đang đòi nợ.

“Đủ rồi đủ rồi, già rồi còn khóc!” Thừa Bình Đế bị hấn làm phiền không chịu được, tức giận nói.

“Hoàng thượng! Lão thần~~” Tiền Hành Ôn còn muốn nói gì đó.

Thừa Bình Đế giơ tay ngắt lời hấn, “Trẫm cho ngươi một trăm vạn lượng, ngươi xử lý hết những tấu chương này cho trẫm!”

Hấn chỉ vào chồng tấu chương dày cộm trên bàn viết.

Tất cả những tấu chương này đều là yêu cầu tiền bạc, và lý do của từng tấu chương đều rất hợp lý.

Làm cho hấn như thể không cho bạc, thì Đại Vinh sẽ gặp phải đại họa lớn vậy.

Tiền Hành Ôn nghe thấy có một trăm vạn lượng, lập tức vui mừng khôn xiết, khuôn mặt già nua của hấn cười như hoa, “Không thành vấn đề, hoàng thượng sáng suốt!”

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi!”

Thừa Bình Đế xoa xoa mi tâm, buồn bực nói.

Lúc này tâm trạng của hấn rất phiền muộn, vừa phiền muộn vì hạn hấn sắp xảy ra ở Liêu Đông, vừa tức giận vì tình hình trên triều đình.

Những gì hấn làm ở Ngự Thư Phòng, lại bị truyền ra âm ỉ, hấn làm sao có thể không tức giận?

Trước đây, khi Thừa Bình Đế còn tại vị, chưa từng có trường hợp như vậy xảy ra.

Mặc dù lúc đó cũng có nhiều tin tức từ hoàng cung truyền ra bên ngoài, nhưng đó đều là những chuyện nhỏ không quan trọng.

Còn bây giờ, có lẽ bất kỳ hành động nào của hắn đều không thoát khỏi ánh mắt của các quan văn và quan võ trên triều đình.

Sau khi Tiền Hành Ôn rời đi, Thừa Bình Đế đột nhiên mở mắt, “Nam Thịnh, tin tức là ai truyền ra ngoài?”

Nam Thịnh cúi người, “Hoàng thượng, có lẽ là do kẻ nào đó không biết thân phận đang bàn tán ở bên ngoài.”

“Bàn tán?” Thừa Bình Đế nhìn hắn, “Điều tra! Điều tra rõ ràng cho trẫm! Trẫm không mong muốn có chuyện như vậy xảy ra lần nữa!”

Nam Thịnh nghe vậy, lập tức quỳ xuống, sắc mặt có chút khó xử nói: “Hoàng thượng, để Hoàng Vệ Tư điều tra thì thích hợp nhất! Lão nô thực sự không thích hợp để điều tra xử lý việc này!”

Ánh mắt Thừa Bình Đế híp lại.

Hoàng Vệ Tư!

Đó là ám vệ trong hoàng cung của Bí Võ Vệ, nhiệm vụ chính là giám sát và bảo vệ hoàng cung.

Về Bí Võ Vệ, Thừa Bình Đế đã sớm có chút ý nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy Bí Võ Vệ quá lớn, để một mình Ôn Trung Trục nắm giữ Bí Võ Vệ, hắn cảm thấy có chút không yên tâm, dù sao thì Ôn Trung Trục cũng không phải là người mà hắn đề bạt lên.

“Truyền chỉ cho Ôn Trung Trục, sau này Hoàng Vệ Tư sẽ được thiết lập riêng, do người chỉ huy!” Thừa Bình Đế nói.

So với Ôn Trung Trục, hắn tin tưởng Nam Thịnh hơn, dù sao thì Nam Thịnh là bạn đồng hành lớn lên cùng hắn.

Trong mắt Nam Thịnh hiện lên một tia kinh ngạc, vội vàng quỳ đầu xuống, “Lão nô tuân chỉ!”

Chương 935: Kết nối với Tĩnh An Hầu, còn cơ hội nào cho chúng ta ra tay nữa? (1)

Lạc gia ở Kỵ Châu.

Trong sảnh đường xa hoa lộng lẫy, một đám lão tổ tông của Lạc gia Kỵ Châu tụ tập ở đây.

Lạc Trường Thịnh ngây ngốc nhìn tờ giấy trước mặt trên bàn, tờ giấy này chính là chữ thảo mà Dương Chính Sơn đã nhờ Lạc Thường đưa cho hắn.

Khi hắn nhận tờ giấy này từ tay Lạc Thường, hắn cảm thấy linh hồn như đang run rẩy, sau đó lơ mơ cầm tờ giấy này từ Trùng Sơn Quan trở về Kỵ Châu.

Đi đường mấy ngày, hắn ăn không ngon ngủ không yên, cả người mơ mơ hồ hồ chẳng biết mình đang làm gì.

Lúc này, sắc mặt hắn như khô héo, mắt như giếng khô, một bộ dạng thất hồn lạc phách.

“Trường Thịnh, Trường Thịnh~~”

Giọng nói già nua vang lên, lão tổ tông Lạc gia Kỵ Châu bên cạnh, Lạc Giang Thu, giọng nói trầm thấp gọi.

Thấy Lạc Trường Thịnh vẫn ngây ngốc, Lạc Giang Thu nhíu mày, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lạc Trường Thịnh.

“A!” Lạc Trường Thịnh giật mình.

“Tam thúc!”

Lạc Giang Thu lộ vẻ không vui nói: “Trường Thịnh, hiện tại ngươi đã là tộc trưởng, nên có dáng vẻ của một tộc trưởng.”

Đôi mắt Lạc Trường Thịnh vô hồn, dường như không hề nghe thấy lời hắn nói, mà chỉ thì thào: “Tam thúc, phải làm sao bây giờ?”

So với sự kiêu ngạo trước đây ở nhà Lạc Thường, lúc này hắn giống như một con thú con sợ hãi, giống như lúc này hắn đang bị một con thú khổng lồ hung tợn nhìn chăm chăm, hắn có thể bị con thú khổng lồ này nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Cũng không trách hắn sợ hãi như vậy, thực sự là chữ thảo này của Dương Chính Sơn rất khác thường.

Chữ này là Dương Chính Sơn viết khi lòng sát khí trỗi dậy, nếu chỉ lướt qua, sẽ thấy chữ này rất bình thường, nhưng nếu người quan sát kỹ, sẽ cảm nhận được sát ý trong từng chữ.

Đặc biệt là bảy chữ “Sát”, giống như mũi tên sắc bén ở yết hầu.

Khi đó, Lạc Thường nhìn bức chữ này, cũng cảm thấy lạnh lòng sợ hãi, huống chi Lạc Trường Thịnh nhìn bức chữ này lâu như vậy, tâm trí hắn đã sớm bị những chữ “Sát” này đâm xuyên.

Lạc Giang Thu không thể cảm nhận được cảm giác của Lạc Trường Thịnh, thực ra hắn không hề để bức chữ này vào lòng.

Chỉ là một bức chữ, còn không bằng chữ hắn viết.

Mặc dù ý nghĩa trong chữ có chút khiến người ta không yên, nhưng Lạc Giang Thu chỉ cho rằng đây là vài câu đe dọa mà thôi.

“Trường Thịnh, Tĩnh An Hầu mặc dù lợi hại, nhưng đây là Kỳ Châu, không phải Trùng Sơn Quan, chúng ta không cần phải sợ hãi như vậy!”

Lạc Giang Thu nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà~~” Lạc Trường Thịnh vẫn muốn nói gì đó.

Lạc Giang Thu cắt ngang lời hắn, nói: “Lần này chúng ta liên hợp với nhiều quan thương, mục đích chỉ có một, đó là đuổi Tĩnh An Hầu ra khỏi Bình Viễn!”

“Hiện tại chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi!”

Dương Chính Sơn có thể lực ở Bình Viễn không?

Có thể nói là không, cũng có thể là có!

Dương Chính Sơn chưa bao giờ cài người ở tỉnh Bình Viễn, nhưng vì có Đăng Long Vệ, nên trong tỉnh Bình Viễn có không ít thế lực đều có liên hệ mật thiết với hắn.

Như Trần gia ở Diên Châu, Tề gia ở Hoài An, cùng với các thương hộ và gia tộc lớn nhỏ có lợi ích với Đăng Long Vệ.

Còn như Trương gia ở Liêu An, Lạc Thường, mặc dù họ không phải là thế lực ở Bình Viễn, nhưng bản đồ thương mại của họ đều bao gồm cả tỉnh Bình Viễn.

Phạm vi thế lực không nhất định phải là địa bàn nắm giữ trong tay, mà cũng bao gồm cả khu vực người có thể ảnh hưởng đến.

Hiện tại, ảnh hưởng của Dương Chính Sơn trải rộng khắp Liêu Đông.

Từ Trùng Sơn trấn đến tỉnh Liêu Viễn, rồi đến tỉnh Bình Viễn, đều là khu vực hắn có thể tùy ý thao túng.

Tất nhiên, so với tỉnh Liêu Viễn, ảnh hưởng của Dương Chính Sơn ở tỉnh Bình Viễn rõ ràng yếu hơn nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao không ai dám khiêu khích Dương Chính Sơn ở tỉnh Liêu Viễn, trong khi ở tỉnh Bình Viễn lại có rất nhiều người dám đứng ra đối đầu với Dương Chính Sơn.

Mà lo lắng của Lạc Giang Thu cũng đúng, Lạc gia Kỵ Châu của họ đã tham gia vào, thì muốn rút lui là điều không thể.

Sát khí của Dương Chính Sơn vẫn ở Trùng Sơn trấn, còn nguy cơ quan thương câu kết ở Liêu Viễn thì ngay trước mắt họ.

Nếu hôm nay họ đứng về phía Dương Chính Sơn, thì có thể ngày mai Kỵ Châu sẽ không còn chỗ đứng cho Lạc gia.

“Tam thúc, chúng ta không thể rút lui sao?” Lạc Trường Thịnh vẫn còn chút hy vọng.

“Không thể!” Lạc Giang Thu khẽ lắc đầu, “Trước mắt chúng ta chỉ có một con đường, đó là chấm dứt ảnh hưởng của Đằng Long Vệ đối với Kỵ Châu!”

Đúng vậy, mục đích lớn nhất của Lạc gia Kỵ Châu chính là chấm dứt ảnh hưởng của Đằng Long Vệ thủy quân đối với thương mại hàng hải của Kỵ Châu.

Hiện tại, thủy quân Đằng Long Vệ chính là bá chủ của vùng biển Liêu Hải, bất kể thuyền của nhà nào muốn đi vào vùng biển Liêu Hải, đều phải được thủy quân Đằng Long Vệ che chở.

Ngay cả cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu và cục bóc dỡ hàng hóa Liêu Đông, cũng không thể chống lại Đằng Long Vệ.

Lạc Trường Thịnh nghe vậy, như một quả bóng xì hơi, mềm nhũn ngã xuống ghế.

Lạc Giang Thu thấy hần như vậy, khẽ lắc đầu, “Nếu Tĩnh An Hầu không muốn nể mặt chúng ta, thì chuyện này sẽ không có chỗ xoay xở!”

“Các vị, các người đi chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch!”

Trong sảnh, các lão tổ tông khác nhìn nhau, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Mặc dù Lạc Trường Thịnh là tộc trưởng của Lạc gia Kỳ Châu, nhưng người thực sự nắm quyền của Lạc gia Kỳ Châu là Lạc Giang Thu.

Các lão tổ tông này đều nghe theo mệnh lệnh của Lạc Giang Thu.

Và ngay sau khi cuộc họp gia tộc của Lạc gia kết thúc không lâu, bên trong Hành Đạo Môn, trong một căn phòng trang trí cổ kính, Kỳ Chân ngồi trước cửa sổ với dáng vẻ tiên phong đạo cốt, nhàn nhã thưởng thức trà.

Bên ngoài cửa sổ, liễu rủ đầy trời, rèm che dày đặc, gió nóng nhẹ nhàng thổi qua những cành liễu bay phấp phới, cuốn theo mái tóc trắng như tuyết của Kỳ Chân.

Chương 936: Kết nối với Tĩnh An Hầu, còn cơ hội nào cho chúng ta ra tay nữa? (2)

“Sur phụ!” Kỳ Hải vào phòng.

“Hả!” Kỳ Chân tùy ý đáp một câu, đôi mắt đục ngầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh liều bay phấp phới.

“Lạc gia không có ý định rút lui!” Kỳ Hải cũng không để ý đến phản ứng của Kỳ Chân, đi thẳng vào vấn đề.

“Haha~~”

Kỳ Chân cười khẽ, “Một đám ngu ngốc kiêu ngạo, nếu họ tìm chết, thì cứ để họ đi chết đi!”

Hành Dao Môn mới là bá chủ của Kỳ Châu, trong giang hồ, Kỳ Châu chính là địa bàn của Hành Dao Môn, bất kỳ một giang hồ võ giả có tiếng tăm nào đến Kỳ Châu, đều phải đến Hành Dao Môn trước tiên để bái sơn môn.

Và trong quan trường, Hành Dao Môn cũng có rất nhiều mối quan hệ, thậm chí có không ít quan viên chính là do Hành Dao Môn bồi dưỡng.

Giang hồ không chỉ là thế giới của giang hồ võ giả, quan trường cũng là một phần của giang hồ.

Chỉ là hầu hết thời gian, thế lực giang hồ đều ở dưới quyền lực, nhưng điều này không có nghĩa là thế lực giang hồ không thể nắm giữ quyền lực.

Nếu như thế lực giang hồ như Hành Dao Môn không có thể lực trong quan trường, thì làm sao có thể ngồi vững ở Kỳ Châu.

Hơn nữa, Hành Dao Môn còn có lực lượng vũ trang mạnh mẽ.

Những thứ mà Lạc gia lo lắng, Hành Dao Môn căn bản không để ý.

Tuy nhiên, Kỳ Hải nhíu mày, nói: “Sự phụ, để chúng ta ra tay có phải không tốt lắm không, có cần phải thông báo trước với Tĩnh An Hầu không?”

Kỷ Chân đứng dậy, ánh mắt đục ngầu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những cánh liễu bay phấp phới.

Một tay hất khoanh sau lưng, một tay vuốt bộ râu dài, thân hình gầy gò đứng thẳng, như một cây thông xanh vững chãi.

“Thông báo với Tĩnh An Hầu, thì còn cơ hội nào cho chúng ta ra tay nữa?”

“Ngươi à, lúc nào cũng lo trước lo sau, thiếu một chút quyết đoán!”

“Chúng ta không cần sản nghiệp của Lạc gia, cũng không cần lợi ích trong buôn bán, mà là lễ vật tạ ơn của Tĩnh An Hầu!”

“Haha, chờ làm xong chuyện này, ngươi tự mình đến Trùng Sơn Quan một chuyến, Tĩnh An Hầu chắc chắn không phải là người keo kiệt!”

Đôi mắt đục ngầu của Kỷ Chân lóe lên, đột nhiên hiện ra một tia sáng khó có thể che giấu.

Còn Kỳ Hải thì không đoán được ý nghĩ của hắn.

Lễ vật tạ ơn của Tĩnh An Hầu?

Ngoài rượu và trà, Tĩnh An Hầu còn có thể tặng lễ vật gì khác?

Tuy nhiên, hắn cũng không nghi ngờ quyết định của Kỷ Chân, “Vây đệ tử đi trước không chế Lạc gia!”

“Ừm! Không cần phải lo lắng, lần này chúng ta phải ra tay thật mạnh mẽ! Phải để mọi người đều biết rằng ở Kỳ Châu, Hành Đạo Môn chúng ta không thể xem thường!” Kỷ Chân giọng nói rõ ràng nói.

Kỷ Hải hơi ngẩn ra, hắn cảm thấy hôm nay sư phụ có vẻ khác với trước đây.

Nhưng cụ thể là khác ở đâu, hắn cũng không nói rõ được.

...

Kỳ Châu có một con kênh, nguồn gốc từ Bắc Như Hà của Bắc Nguyên trấn, chảy qua Liêu Tây, hợp với Tây Liêu Hà của Liêu Tây, lại xuyên qua Trường Thanh sơn, chảy vào những con sông nhỏ trong Trường Thanh sơn.

Vì vậy, Kỳ Châu vận hà là một con sông có lưu lượng nước rất lớn, đặc biệt là từ Trường Thanh sơn đến đoạn sông chảy ra biển, đủ để đại phú thuyền đi lại, nhưng đại phú thuyền không thể đi qua đoạn sông trong Trường Thanh sơn, muốn tiếp tục đi về phía tây, chỉ có thể đi bằng trung thuyền.

Thương mại của Kỳ Châu phát triển, một phần là vì Kỳ Châu là con đường phải đi vào Liêu Đông, phần còn lại là vì kênh Kỳ Châu có thể đi thẳng đến Bắc Nguyên trấn.

Trước đây, thương mại hàng hải của Kỳ Châu phát triển hơn hẳn các nơi ở Liêu Đông, gần như tất cả các thuyền từ Giang Nam đều chọn cập bến ở cảng Kỳ Châu, nhưng hiện tại, vì có Đằng Long Vệ, thương mại hàng hải của Kỳ Châu đã bị ảnh hưởng không nhỏ.

Dù vậy, Kỵ Châu vẫn là khu vực thương mại phát triển nhất ở Liêu Đông, mức độ phát triển của nó còn cao hơn cả Đằng Long Vệ.

Dù sao thì Đằng Long Vệ chỉ là một vệ sở, phạm vi thương mại của nó chỉ là Liêu Viễn và khu vực phía đông Trùng Sơn trấn mà thôi.

Còn phạm vi thương mại của Kỵ Châu lại bao gồm cả tỉnh Liêu Tây, tỉnh Sơn Hà, Bắc Nguyên trấn, v.v.

Vì vậy, hiện tại Kỵ Châu vẫn là nơi thương mại phát triển nhất ở Liêu Đông.

Đêm xuống, cảng kênh ở phía nam thành phố Kỵ Châu vẫn sáng đèn, rất nhiều thuyền và công nhân đang chuyển hàng.

Trong kênh, vẫn có không ít thuyền nhân lợi dụng ánh trăng để đi lại.

Trên kênh cách cảng Kỵ Châu hơn hai mươi dặm, một đội thuyền gồm hai chiếc đại thuyền và bảy chiếc thuyền nhỏ đang chậm rãi di chuyển theo dòng sông.

Ánh trăng mát mẻ chiếu xuống mặt sông, những cơn sóng do thuyền tạo ra đã làm tan biến ánh sáng.

Đêm tĩnh mịch, ngoài tiếng nước chảy ào ào, không còn âm thanh nào khác.

Nhưng đột nhiên, hai bên bờ sông xuất hiện mười mấy chiếc thuyền nhỏ.

Những chiếc thuyền nhỏ này lao đến đội thuyền với tốc độ cực nhanh, khi thủy thủ và thuyền công trong đội thuyền còn chưa kịp phản ứng, thì những chiếc thuyền nhỏ đã ném dây thừng lên mạn thuyền.

Những bóng dáng nhanh nhẹn lần lượt trèo lên thuyền theo dây thừng.

“Người nào!”

“Cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu kiểm tra! Mọi người đều ngoan ngoãn một chút!”

Một nam tử trung niên mặc quan bào xanh treo lên đại phú thuyền, giọng nói nghiêm nghị hô lên.

Ngay sau đó, rất nhiều quan sai trực tiếp tiến lên bắt giữ tất cả thủy thủ và thuyền công.

Trong khoang thuyền, một nam tử trung niên béo mập chạy ra, “Ôi, đây không phải là Đại nhân Tướng sao? Tiểu nhân Lạc Tài bái kiến Đại nhân Tướng!”

Cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu có một người đề cử, từ ngũ phẩm, hai người phó đề cử, từ lục phẩm, thuộc về Bộ Chính sứ, mặc dù ở Kỵ Châu, nhưng thực tế thì cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu không thuộc quyền quản lý của nha môn Kỵ Châu, mà thuộc quyền quản lý trực tiếp của Bộ Chính sứ Bình Viễn.

Và quan viên trung niên này chính là một trong hai phó đề cử của cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu.

Lạc Tài là người quản lý của Lạc gia, phụ trách việc thương mại hàng hải của Lạc gia.

Tất nhiên, Lạc Tài biết Tướng Thừa, thậm chí quan hệ giữa Lạc gia và Tướng Thừa còn khá tốt.

Dù sao thì Lạc gia cũng là một trong những thương gia hàng đầu ở Kỵ Châu, và đã kinh doanh thương mại hàng hải nhiều năm, đã không ít lần giao tiếp với quan viên của cục bóc dỡ hàng hóa Kỵ Châu.

Tướng Thừa nhìn Lạc Tài, mỉm cười nói: “Quản gia Lạc, xin lỗi nhé!”

“A!” Lạc Tài ngạc nhiên, “Đại nhân Tướng nói đùa, là lỗi của tiểu nhân!”

Hắn có chút không hiểu được mục đích của Tướng Thừa, nửa đêm nửa hôm không ở nhà, lại chạy đến đây để kiểm tra, cũng không nghe nói là Kỵ Châu có chuyện gì xảy ra!

Tướng Thừa cũng không giải thích, trực tiếp ra lệnh: “Bắt giữ!”

Ngay sau đó, có hai tên sai nha tiến lên bắt giữ Lạc Tài.

“Đại nhân Tướng, đại nhân Tướng, đây là vì sao?” Lạc Tài kinh hãi nói.

Tuy nhiên, Tướng Thừa căn bản không thèm để ý đến hắn, chỉ lạnh lùng nhìn một đám sai nha trói tất cả mọi người trên thuyền lại.

Trên thuyền còn có người muốn phản kháng, nhưng rất nhanh đã bị đâm chết.

Lạc Tài nhìn cảnh tượng máu me ấy, cả người run rẩy, “Các người không phải là sai nha của cục bốc dỡ hàng hóa Kỵ Châu!”

Hắn tự nhiên biết rõ thực lực của những người trên thuyền của hắn.

Người vừa ra tay vừa rồi chính là một tên hán khái giang hồ, là người bảo vệ mà Lạc gia bỏ ra số tiền lớn để mời về, nhưng vì trên người hắn có lệnh truy nã, nên mới mạo hiểm ra tay.

Nhưng tên hán khái giang hồ này lại không đánh lại được một chiêu nào trước sai nha của cục bốc dỡ hàng hóa Kỵ Châu.

“Hehe, lão tử là người của Hành Đạo Môn!” Một đại hán áp giải Lạc Tài, mỉm cười nói.

“Các người!” Lạc Tài kinh ngạc và không thể tin được.

Hành Đạo Môn!

Tại sao Hành Đạo Môn lại cướp thuyền của Lạc gia chúng ta?

Và tại sao cục bốc dỡ hàng hóa Kỵ Châu lại câu kết với Hành Đạo Môn!

Hắn không thể hiểu được, còn những người khác thì cũng không quan tâm hắn có hiểu hay không.

Sau khi bắt giữ tất cả mọi người, Tưởng Thừa cùng với sai nha lái thuyền về phía cảng Kỵ Châu.

Chương 937: Trương đại nhân, đêm khuya yên tĩnh, không bằng về phòng ngủ!

(1)

Đêm khuya.

Trong thành Kỳ Châu, bên ngoài phủ đệ của gia tộc La, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn binh lính bao vây chặt chẽ phủ đệ của gia tộc La.

Đùng đùng đùng~~

Âm thanh gõ cửa vang lên giữa đêm.

“Người nào!” Đám gia đình bên trong bị tiếng gõ cửa đánh thức, khó chịu hỏi.

“Mở cửa!”

Cửa lớn mở ra một khe hở, chưa kịp để đám gia đình bên trong nhìn rõ tình hình bên ngoài, binh lính đã xông thẳng vào trong.

“Phủ đệ điều tra án! Có trộm xâm nhập thành phố gây rối, bản quan theo lệnh của đồng tri đại nhân, đến để truy bắt trộm!”

“Người đâu, lục soát!”

Cùng lúc đó, một trung niên nhân mặc quan bào màu xanh cũng xông vào gia tộc La, ngay sau đó toàn bộ gia tộc La rơi vào hỗn loạn.

“Người là ai?”

La Giang Thu mặc áo choàng đi ra từ phòng ngủ, nhìn đám binh lính hung thần ác sát, tức giận hỏi.

“Phủ đệ điều tra án! Người chính là La Giang Thu!” Trung niên quan viên hỏi.

“Phủ đệ điều tra án? Người là phủ đệ nào?” La Giang Thu hỏi.

Trên mặt trung niên quan viên lộ ra một nụ cười lạnh, “Phủ đệ của vệ sứ Kỳ Châu! Bản quan là Lý Quang Diệu, chỉ huy kiêm tri sự Kỳ Châu vệ!”

La Giang Thu hoàn toàn ngơ ngác!

Binh lính Kỳ Châu vệ đến bắt trộm!

Ai sắp xếp chuyện này vậy?

Kỳ Châu vệ phụ trách phòng thủ thành Kỳ Châu, cũng như nhiệm vụ tuần tra Kỳ Châu vận hà, nhưng không phụ trách truy bắt trộm trong thành.

Truy bắt trộm là công việc của tri phủ, trừ khi gặp phải chuyện lớn, tri phủ thông thường sẽ không nhờ binh lính của vệ sở tham gia vào việc truy bắt trộm này.

Bởi vì điều này sẽ khiến cho quan sai của tri phủ trông như vô năng.

“Người!” La Giang Thu còn muốn nói gì đó, Lý Quang Diệu trực tiếp tát hấn một cái, “Lão quái, câm miệng lại, trước mặt bản quan không có phân người nghi ngờ!”

“Đưa hết đi!”

...

Sáng sớm, trên đường phố trong thành Kỳ Châu.

Một lượng lớn gia đình của tri phủ được chia thành từng đội đi lên đường phố, thấy cửa hàng treo bảng hiệu của gia tộc La thì phá cửa xông vào, bắt người kiểm tra.

“Phủ đệ truy bắt trộm, người ngoài lui ra!”

Ầm ầm ầm~~

“Mở cửa! Nếu không mở cửa thì sẽ phá cửa!”

“Mẹ kiếp, dám phản kháng, giết!”

Trong chốc lát, đủ loại âm thanh ồn ào vang lên, hoàn toàn đánh thức thành phố đang chìm trong giấc ngủ.

Trong tri phủ.

Kỳ Châu tri phủ Trương Mặc bị tiếng ồn làm tỉnh giấc.

“Chuyện gì xảy ra vậy!” Trương Mặc mặc áo choàng, đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn đám thuộc hạ bên ngoài hỏi.

“Đông chủ, trong thành xảy ra đại sự!” Đám thuộc hạ vội vàng nói.

“Đại sự gì?” Trương Mặc nhíu mày hỏi.

Mặc dù nhân viên trong thành Kỳ Châu rất phức tạp, thường xuyên xảy ra chuyện trộm cướp, nhưng chuyện tiểu nhân cướp đoạt tài sản cũng không tính là đại sự.

Dù là gia đình của tri phủ hay binh lính Kỳ Châu vệ cũng không phải là người ăn không ngồi rồi, huống chi Kỳ Châu còn có Hành Đạo môn ngồi trấn.

Người có thể gây ra đại sự trong thành Kỳ Châu thật sự không nhiều.

“Không biết vì sao, các bắt quái trong tri phủ và binh lính Kỳ Châu vệ đang truy bắt trộm trong thành!” Đám thuộc hạ nói.

Trương Mặc ngạc nhiên nhìn hấn, “Bắt quái trong tri phủ?”

“Không sai, Hàn bắt đầu không chỉ phát điên, mà còn mang theo tất cả bắt quái!”

Có nhiều loại quan sai trong tri phủ, có loại quan sai dân gian phụ trách canh giữ cổng thành, tri phủ, phòng giam, tuần tra bên ngoài thành...

Có loại quan sai đứng theo dõi, phụ trách theo dõi chủ quan, nghe theo mệnh lệnh của trưởng quan, như là khi tri phủ thăng đường thì hô “Uy vũ”, đó là loại quan sai đứng theo dõi.

Có loại quan sai bắt quái, viết tắt là bắt quái, phụ trách điều tra tội phạm, tìm kiếm chứng cứ...

Còn có những người làm việc vặt trong tri phủ như quản gia, người chăn ngựa, người nấu ăn, kho tàng cũng là quan sai.

Trong đó, bắt quái là người có thực lực mạnh nhất, dù sao bắt quái phụ trách truy bắt trộm, thường xuyên phải đối phó với một số võ giả giang hồ, không có chút thực lực thì không được.

Nhưng vấn đề là!

Bắt quái trong tri phủ đang truy bắt trộm trong thành, hấn là tri phủ lại không hề biết chuyện gì!

Ai ra lệnh cho bắt quái?

Các đồng tri khác và thông phán?

Không thể nào!

Loại chuyện như vậy, ít nhất cũng phải nói cho hấn biết một tiếng.

Còn binh lính Kỳ Châu vệ thì sao?

Sắc mặt Trương Mặc trở nên vô cùng âm trầm.

“Đi, gọi tất cả bắt quái về đây, bọn họ muốn làm gì?”
Trương Mặc tức giận nói.

Đám thuộc hạ bên cạnh vừa định đồng ý, nhưng ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên truyền đến từ trên không.

“Trương đại nhân, đêm khuya yên tĩnh, không bằng về phòng ngủ!”

“Người nào?”

Tất cả mọi người trong sân đều bị âm thanh đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ.

“Hành Dao môn Kỷ Hải!”

Gió đêm thổi qua, trên cây lớn trong sân lộ ra một bóng người, dưới ánh trăng lạnh lẽo, một gương mặt sáng tối đan xen hiện ra trước mắt mọi người.

“Hành Dao môn!” Trương Mặc nhíu mắt.

Đúng vậy!

Toàn bộ thành Kỳ Châu, ngoại trừ Hành Dao môn ra, ai có thể gây ra tiếng động lớn như vậy?

Đệ tử của Hành Dao môn rất ít người làm quan, cho dù có làm quan, cũng đa số chỉ là một tiểu quan.

Tuy nhiên, Hành Dao môn có thể nói là đã bám rễ sâu trong Kỳ Châu, có mối quan hệ phức tạp với nhiều quan viên trong Kỳ Châu.

Ví dụ như bắt quái của tri phủ, trong số đó có một nửa xuất thân từ Hành Dao môn.

Có thể nói, Hành Dao môn muốn điều động bắt quái, còn thuận tiện hơn cả hãn là tri phủ.

“Người muốn làm gì?” Trương Mặc hỏi.

“Gia sư có lệnh, Kỳ Châu không thể chứa đựng gia tộc La!” Kỳ Hải nói.

Trương Mặc nhú mày, “Gia tộc La!”

Hắn không biết tại sao Hành Dao môn lại nhắm vào gia tộc La, nhưng gia tộc La chỉ là một thương nhân giàu có, hắn cũng không quá để ý.

Chương 938: Trương đại nhân, đêm khuya yên tĩnh, không bằng về phòng ngủ! (2)

“Chỉ vì gia tộc La?”

“Chỉ vì gia tộc La!” Kỷ Hải khẳng định nói.

“Sáng mai, bản quan không hy vọng trong thành còn có hỗn loạn gì!”

Hắn không thể vì gia tộc La mà đối đầu với Hành Dao môn, không có ý nghĩa, cũng không cần thiết.

“Trương đại nhân yên tâm, Hành Dao môn của ta sau này còn muốn đứng vững ở Kỳ Châu, chắc chắn sẽ không gây loạn ở Kỳ Châu!”

Trương Mặc gật đầu, “Sáng mai bản quan sẽ đi thăm Kỷ tiên bối, đêm nay cứ như vậy đi!”

“Cảm ơn Trương đại nhân!”

Kỷ Hải ôm quyền hành lễ.

Trương Mặc ra hiệu cho đám thuộc hạ một cái, đám thuộc hạ lập tức ra lệnh cho đám gia đình hộ vệ xung quanh lui ra.

Kỷ Hải cũng gật đầu với Trương Mặc, sau đó vù một cái, biến mất trong tán cây.

Đêm vẫn yên tĩnh như cũ, ngọn nến trong phòng ngủ bị thổi tắt, dường như tất cả đều không xảy ra chuyện gì.

...

Cùng lúc đó, tại Lương gia phủ Quảng An.

Lương gia là nhà mậu diêm lớn nhất Quảng An phủ, nhưng hiện tại sự huy hoàng của Lương gia đã không còn nữa.

Năm đó, Trịnh Hiểu buộc tội Lý Đông diêm vận sứ, dẫn đến không ít mậu diêm ở Lý Đông bị liên lụy, trong đó có Lương gia, là một trong những mậu diêm bị liên lụy, nhưng Lương gia vẫn còn may mắn, không bị tịch biên gia sản, chỉ bị phạt mười vạn lượng bạc.

Sau đó, Trịnh Hiểu nắm quyền Lý Đông diêm vận sứ, Đẳng Long vệ can thiệp vào việc mua bán diêm, mặc dù Lương gia vẫn có thể làm diêm mậu, nhưng lợi nhuận của Lương gia giảm mạnh.

Đến nay đã hơn sáu năm, Lương gia vẫn chưa phục hồi lại sự giàu có như trước, ngược lại vì diêm mậu bị tổn thất nghiêm trọng, Lương gia xuất hiện tình trạng phá sản.

Dưới bầu trời đêm trong xanh, một bóng người như quỷ mị lặng lẽ tiến vào Lương gia.

Trong sân rộng lớn, những bóng người này lặng lẽ tìm kiếm từng phòng.

“Người nào!”

Đột nhiên có người hét lên.

Nhưng ngay sau đó, một thanh kiếm sắc bén đã đâm vào họng của người này.

Bịch một tiếng, xác chết ngã xuống đất.

Hai tên áo đen nhìn xác chết, không hề nói chuyện, tiếp tục tìm kiếm trong phòng.

Thời gian từng giây trôi qua, trong sân thỉnh thoảng vang lên một số tiếng động nhẹ, nhưng rất nhanh những tiếng động này lại bị đè nén xuống.

Khoảng hơn nửa canh giờ sau, một tiếng chim hót trong trẻo vang lên, những bóng người áo đen liền rời đi, trong sân Lương gia vốn im ắng, giờ đây tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt.

Trong phòng ngủ của chính viện, chủ nhân của Lương gia là Lương Nham run rẩy từ trên giường ngồi dậy, mặt đầy hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư!” Bên cạnh, tiểu thiếp của hắn run rẩy gọi.

“Nằm yên, đừng phát ra tiếng!” Lương Nham nói với giọng trầm.

Tiểu thiếp đó cũng là một người thông minh, nghe vậy liền che miệng lại, không dám phát ra nửa tiếng âm thanh.

Lương Nham xuống khỏi giường, mò mẫm đi đến bên giường, nhìn thấy mấy viên gạch bị lôi ra dưới giường, sắc mặt hắn tái mét.

“Hồngбет, sổ sách mất rồi!”

Hắn không biết là ai đã lấy đi sổ sách, cũng không muốn biết.

Vừa rồi hắn đã bị tiếng động bên ngoài đánh thức, nhưng khi hắn định đứng dậy kiểm tra tình hình, thì phát hiện trong phòng ngủ của hắn có mấy bóng người đen sì.

Những bóng người đó đứng ngay trước mặt hắn, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào hắn, không nói một lời nào, giống như ác quỷ.

Hắn lại run rẩy nằm xuống, rồi nhắm mắt lại, run rẩy giả vờ ngủ.

Nhưng những người đó cũng không quan tâm đến hắn, chỉ lục soát trong phòng.

Hắn nghe thấy tiếng động dưới giường, nhưng không dám mở mắt, không dám ngẩng đầu lên.

Cho đến khi tiếng động hoàn toàn biến mất, hắn mới mở mắt nhìn ra ngoài, sau khi xác định không có ai, hắn mới dám đứng dậy.

Nhớ đến những người vừa rồi, toàn thân hắn run rẩy.

Những người đó lén lút xâm nhập Lương gia, nhưng không hề có ý che giấu, biết hắn tỉnh dậy cũng không quan tâm đến hắn.

Đây là chuyện gì vậy?

Những người này là của ai?

Tại sao lại lấy đi sổ sách?

...

Tại Đan gia phủ Đông Dương.

Vào đêm khuya yên tĩnh, cũng có một nhóm người áo đen bịt mặt lén lút tiến vào phủ đệ của Đan gia.

Nhưng nhóm người này hành động bí mật hơn, cẩn thận hơn.

Bởi vì đây là thành Đông Dương, thành Đông Dương là thủ phủ của tỉnh Bình Viễn.

Trong thành có nhiều tri phủ, cũng có nhiều cao thủ võ đạo và quan sai.

Mặc dù những người này hành động cẩn thận hơn, nhưng khi họ vừa mới tiến vào Đan gia không lâu thì đã xảy ra biến cố.

“Cẩn thận, có cao thủ!”

Một âm thanh cảnh báo vang lên, đêm khuya vốn yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào.

Tất cả gia đình hộ vệ của Đan gia đều bị đánh thức, từng ngọn nến được thắp lên.

“Có trộm xâm nhập phủ, bắt sống bọn chúng!”

Tiếng kêu gọi vang lên, hoàn toàn xé toạc sự yên tĩnh của đêm.

Trong chính viện của Đan gia, hai người áo đen bịt mặt trước ngực dính đầy máu, trước mặt bọn họ là một bóng người hơi gầy.

“Người là ai?”

“Đi!”

“Muốn đi! Đi đâu!” Người đàn ông hơi gầy không nói hai lời đã chặn trước mặt hai người áo đen.

Nhưng chưa kịp để hấn ra tay lần nữa, một cơn gió mạnh đột nhiên lao về phía hắn.

Âm thanh sắc bén của gió lạnh mang theo hơi lạnh thấu xương đâm vào tim hắn, khiến hắn cảm thấy đau đớn, liên tục lùi về phía sau.

“Người đi!” La Cận Tùng liếc nhìn hai người huynh đệ bị thương, giọng trầm nói.

Không sai, những người áo đen bịt mặt trước mặt chính là quân sĩ của thân vệ doanh, trong đó còn có hộ vệ của gia tộc Dương, nhưng quân sĩ của thân vệ doanh chiếm đa số.

Hai người quân sĩ cũng không nói thêm gì, hướng về La Cận Tùng hơi chấp tay, sau đó đỡ nhau nhảy lên mái nhà.

Lúc này, toàn bộ Đan gia đã rơi vào hỗn loạn, không ít quân sĩ xâm nhập đã bị hộ vệ và gia đình của Đan gia phát hiện.

“Người là ai? Tại sao lại đến Đan gia?” Người đàn ông gầy gò nhìn chăm chăm La Cận Tùng.

La Cận Tùng mặc áo đen bịt mặt, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng.

Hắn vung tay, cây đao dài ba thước bay ra.

Lưỡi đao chém ngang, bóng người lóe lên, chỉ nghe thấy âm thanh binh khí va chạm vang lên.

Bóng người của hai người đều nhanh đến mức cực điểm, lưỡi đao trắng như tuyết dày đặc vạch qua trong bóng đêm.

Tuy nhiên, cuộc chiến của hai người không kéo dài lâu, sau khi một tiếng chim hót trong trẻo vang lên, La Cận Tùng chém bay người đàn ông gầy gò, thân hình như cú đêm bay lên mái nhà, trong nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Người đàn ông gầy gò cũng không truy đuổi, chỉ cau mày nhìn về hướng La Cận Tùng biến mất.

“Yến đại nhân, người vừa rồi là ai?”

Lúc này, một bóng người già nua run rẩy từ trong phòng khách đi ra, hỏi.

Người già này chính là gia chủ của Đan gia Đông Dương, Đan Thị Thành, còn Yến đại nhân mà hắn nói tên là Yến Hồi Xuân.

“Không biết!” Yến Hồi Xuân lạnh giọng nói.

Đan Thị Thành có chút căng thẳng hỏi: “Bọn họ tại sao lại đến Đan gia của chúng ta, ai đã phái bọn họ đến?”

“Không biết!” Yến Hồi Xuân quay đầu nhìn hắn.

Ta đã nói là không biết, người không nghe thấy sao?

Đan Thị Thành bị ánh mắt của hắn làm hoảng sợ, không dám hỏi thêm nữa câu nào, chỉ có thể đứng yên ở đó.

Yến Hồi Xuân cau mày suy nghĩ một chút, “Chuyện này ta sẽ báo cáo với chủ thượng, người không cần quan tâm đến!”

Nói xong, hắn liền bước chân ra ngoài sân.

“Chờ đã, Yến đại nhân!” Đan Thị Thành có chút sợ hãi, hắn muốn Yến Hồi Xuân ở lại bảo vệ hắn.

Mẹ kiếp!

Có thể không sợ sao?

Một nhóm người không rõ nguồn gốc suýt nữa đã đến trước giường của hắn, nếu không phải tối nay Yến Hồi Xuân tình cờ ở đây, hắn đoán rằng mạng sống của hắn đã không còn nữa.

Nhưng đáng tiếc là Yến Hồi Xuân căn bản không quan tâm đến hắn, trong nháy mắt đã biến mất trong sân tối tăm.

Chương 939: Người đang lừa ta? (1)

Bên kia, sau khi Ly Cật Tùng rời khỏi Triền gia, rất nhanh hắn đã đến điểm hẹn đã định trước.

“Thế nào? Thương thế ra sao?” Hắn nhìn hai huynh đệ bị thương, hỏi.

“Đại nhân yên tâm, chỉ là thương ngoài da, không có gì đáng ngại!”

“Vậy thì tốt!” Ly Cật Tùng hơi thở phào một cái.

Mỗi một tướng sĩ của thân vệ doanh đều là bảo bối, nếu như mất đi vài người, hắn về sau cũng không biết ăn nói với Dương Chính Sơn thế nào.

“Làm sao vậy?”

Lúc này, một đội người khác cũng đã quay về, Đinh Thu đến hỏi.

Ly Cật Tùng khẽ lắc đầu, “Thâm nhập thất bại, Triền gia có một cao thủ hậu thiên cửu tầng, vì để tránh gây ra náo loạn, ta chỉ có thể để huynh đệ rút lui trước!”

Đinh Thu nhíu mày, “Có biết thân phận của cao thủ kia không?”

Cao thủ hậu thiên cửu tầng ở Liêu Đông có thể nói là rất hiếm, không tính đến võ quan và tướng lĩnh trong quân đội, chỉ tính đến võ giả giang hồ, chỉ một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Mà Triền gia lại có một võ giả hậu thiên cửu tầng, hiển nhiên là không hợp lý.

“Không nhìn ra được, nhưng chắc chắn không phải là cao thủ của Liêu Đông, cao thủ của Liêu Đông ta đều quen biết!” Ly Cật Tùng nói.

Đinh Thu rơi vào trầm tư.

Một cao thủ không rõ lai lịch xuất hiện ở Triền gia!

Đây nên là một tin tức đáng đề chú ý.

“Người thế nào?” Ly Cật Tùng hỏi.

Đinh Thu đáp: “Mọi chuyện thuận lợi, Nguyên Đông Thăng quá sợ chết, chỉ hỏi qua hỏi lại một chút, đã đem toàn bộ chuyện nói ra!”

“Vậy Triền gia này có cần điều tra thêm không?” Ly Cật Tùng lại hỏi.

Đinh Thu nghĩ một chút, “Không cần, Nguyên Đông Thăng giao phó không ít thứ, nếu như người khác cũng có thu hoạch, vậy thì chứng cứ đã đủ rồi!”

Bọn họ không phải là bộ khoái, cũng không phải là mật thám, tự nhiên sẽ không theo quy tắc mà tìm chứng cứ, từng chút từng chút một.

Làm sao tìm chứng cứ nhanh nhất?

Đó tự nhiên là đi tìm ở nhà của người liên quan, đi hỏi người liên quan!

Hơn nữa muốn thu thập chứng cứ tội ác của những thương nhân này cũng không phải là chuyện khó, cái gì xâm lấn địa bàn, ức hiếp dân chúng, cướp đoạt tài sản, bọn họ có thể nói là đã không thiếu chuyện như vậy.

Đương nhiên, chứng cứ mà Dương Chính Sơn muốn không phải là loại chứng cứ này, mà là chứng cứ bọn họ quan thương câu kết, hối lộ nhận hối lộ, mưu cầu lợi ích cá nhân.

Chứng cứ như vậy cũng không khó tìm.

Thương nhân và quan viên câu kết, luôn thích tuân theo một số quy tắc gọi là, mà những quy tắc này đều cần ghi chép sổ sách, mỗi tháng ai được bao nhiêu phần lợi, cần đưa bao nhiêu bạc, tất cả đều cần rõ ràng.

Nếu không thì một khoản nợ mờ mịt, khó tránh khỏi sẽ có thiếu sót, khiến cho hai bên sinh ra không hài lòng.

Chứng cứ Đinh Thu thu được nhiều hơn so với tưởng tượng, đơn giản là những thứ hẩn thu được từ miệng Nguyên Đông Thăng, đã đủ để khiến cho quan trường Bình Viễn xảy ra một trận động đất lớn.

.....

Trọng Sơn Quan, Tổng Binh Phủ.

Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng nhìn thư tín được đưa từ Kinh Đô đến.

Đây là thư tín mà Thừa Bình Đế phái người đưa đến cho hẩn!

Nói thật, khi nhận được bức thư này, hẩn vẫn rất kinh ngạc.

Thừa Bình Đế cư nhiên lại viết thư cho hẩn, điều này có chút ngoài dự đoán của hẩn về Thừa Bình Đế.

Mà khi hẩn nhìn thấy nội dung trong thư, hẩn càng cảm thấy bất ngờ.

Thừa Bình Đế cư nhiên lại cấp cho hẩn một trăm vạn lượng bạc!

Bạc vẫn đang trên đường, thư thì được gửi đến trước.

Nhưng Thừa Bình Đế viết bức thư này không phải là để nói cho hẳn biết chuyện một trăm vạn lượng bạc, mà là hỏi hẳn chuyện bán sản phẩm thủy tinh.

Là sản phẩm thủy tinh của Kinh Đô có nên bán ra ngoài Kinh Đô hay không, bán như thế nào, có quy chế gì không?

Nhìn thấy những câu hỏi như vậy, Dương Chính Sơn cảm thấy rất vui vẻ.

Điều này đại biểu cho việc Thừa Bình Đế không hề chán ghét hẳn, thậm chí còn rất coi trọng hẳn.

Mặc dù Thừa Bình Đế có ý định cướp đoạt việc buôn bán thủy tinh, nhưng hẳn có thể hỏi một chút về Dương Chính Sơn, đó chính là sự thừa nhận đối với Dương Chính Sơn.

Mà đối với câu hỏi của Thừa Bình Đế, Dương Chính Sơn đã suy nghĩ rất lâu.

Xưởng thủy tinh không thể là tài sản riêng của Dương gia!

Giàu có giàu có, ở trong triều đại phong kiến này, giàu có tự nhiên không quan trọng bằng quyền quý.

Nếu như việc buôn bán thủy tinh chỉ có lợi nhuận vài trăm vạn hoặc hơn một triệu lượng, vậy thì Dương Chính Sơn tự mình độc chiếm cũng không có gì là không được.

Nhưng lợi ích mà việc buôn bán thủy tinh liên quan đến quá khổng lồ, khổng lồ đến mức trên thế giới này không có bất kỳ một người nào có thể độc chiếm được.

Cho dù là hoàng đế cũng không được!

Hiện tại Thừa Bình Đế có thể độc chiếm, nhưng sau khi triều đình văn võ bá quan phát hiện ra việc buôn bán thủy tinh có thể kiếm được hơn mười triệu lượng bạc mỗi năm, chắc chắn sẽ khiến cho Thừa Bình Đế giao việc buôn bán thủy tinh cho triều đình quản lý.

Đừng tưởng rằng hoàng đế có thể một lời là chín đỉnh, hoàng đế có thể sẽ phải nhượng bộ trước mặt các đại thần.

Cho nên từ lúc bắt đầu Dương Chính Sơn đã không coi xưởng thủy tinh là sản nghiệp của Dương gia, mà còn dâng lên phương pháp và công nghệ chế tạo thủy tinh cho Thừa Bình Đế ngay từ đầu.

Chắc chắn Thừa Bình Đế muốn nắm giữ con đường tài lộc này trong tay, nhưng muốn giải thích như thế nào với triều đình văn võ bá quan, làm thế nào để triều đình văn võ bá quan không tranh giành với hắn?

Dương Chính Sơn đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã nghĩ ra được một chủ ý có vẻ không tồi.

Nội vụ phủ!

Hoàng thương!

Nội vụ phủ là cơ quan độc nhất vô nhị của triều Đại Duy, chức quan nhiều đến ba ngàn người, gấp mười lần số người của hộ bộ, có thể nói là cơ quan có quy mô lớn nhất triều Đại Duy.

Chương 940: Người đang lừa ta? (2)

Chức năng chính của nội vụ phủ là quản lý các công việc liên quan đến hoàng gia, ví dụ như các bữa ăn, trang phục, kho chứa, lễ nghi, công trình, trang trại, chăn nuôi, hộ tống cảnh vệ, săn bắn trên núi và đầm lầy, còn nắm giữ cả chính sách muối, thu lợi từ việc thu thuế, thu nhận cống phẩm.

Mà hoàng thương do hoàng đế bổ nhiệm, với thân phận chính thức quản lý tài sản của hoàng gia, đại diện cho chính phủ để kinh doanh, độc quyền một số ngành nghề quan trọng do triều đình quản lý, quản lý tài sản của hoàng gia ở các nơi.

Thực ra ở triều Đại Duy, nội vụ phủ cũng là một phần của triều đình, quan viên của nội vụ phủ cũng có phẩm cấp, giống như quan viên của triều đình. Hoàng thương cũng có quan tịch và phẩm cấp.

Nói một cách đơn giản, đây là một loại quan thương hợp nhất, có thuộc tính tương tự như doanh nghiệp nhà nước ở kiếp trước.

Mà Đại Duy thực ra cũng có nội vụ phủ và hoàng thương, hai mươi bốn nha của hoàng thành cũng đảm nhiệm một phần chức trách của nội vụ phủ, mà việc quản lý hoàng trang và hoàng điểm cũng tương tự như hoàng thương.

Chỉ là hiện tại hoàng gia Đại Duy dùng để quản lý hoàng trang và hoàng điểm đều là thái giám, không phải là quan viên.

Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không đề nghị Thừa Bình Đế thành lập nội vụ phủ, điều này ảnh hưởng quá lớn đến triều

đình, hấn không dám khinh động.

Hấn chỉ đề nghị Thừa Bình Đế thành lập hoàng thương ti trong triều đình, thiết lập một chủ quan lang trung, từ ngũ phẩm, hai phó quan viên ngoại lang, từ lục phẩm, hạ dưới một số chủ sự, chính thất phẩm.

Thương nhân có thể vào hoàng thương ti làm chủ sự, với thân phận hoàng thương để kinh doanh tài sản của hoàng gia, bao gồm cả ngành thủy tinh.

Triều đình có quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên của hoàng thương ti, hoàng đế có thể phái thái giám vào hoàng thương ti làm giám quan, giám sát hoạt động và tài chính của hoàng thương ti.

Lợi nhuận của hoàng thương ti theo tỷ lệ một phần sẽ thuộc về hộ bộ, một phần sẽ vào nội khố.

Còn tỷ lệ là bao nhiêu, đó là chuyện của Thừa Bình Đế và hộ bộ, Dương Chính Sơn không thể quyết định.

Hoàng thương ti thuộc về triều đình quản lý, nhưng lại quản lý tài sản riêng của hoàng đế, hoàng đế và triều đình đều có thể hưởng lợi từ đó.

Nhưng đề nghị này có rất nhiều mâu thuẫn.

Đầu tiên chính là vấn đề tỷ lệ phân chia, hoàng đế nên lấy bao nhiêu, hộ bộ nên lấy bao nhiêu.

Thứ hai là có nên đưa các ngành nghề khác vào trong đó hay không, ví dụ như muối sắt, ví dụ như một số ruộng đất và nhà cửa của hoàng gia.

Cuối cùng còn có một mâu thuẫn lớn, đó chính là cho thương nhân quan tịch.

Sĩ nông công thương, nếu như hoàng thương có phẩm cấp và quan tịch, vậy thì tương đương với việc thay đổi tầng lớp sĩ

nông công thương.

Phải biết rằng ở Đại Duy, thương hộ là hạ đẳng tịch, không thể tham gia khoa cử, không thể làm quan.

Nhưng thương hộ cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào để làm quan, nếu như đệ tử của thương hộ có thể nhập quân, sau khi nhập quân, nếu như có thể lập công trên chiến trường, cũng có thể được thăng làm võ quan.

Cho nên thương hộ có thể làm võ quan, không thể làm văn quan.

Mà Dương Chính Sơn trước đây để Lương Tu đi theo Dương Minh Hạo, để Ly Bác đi theo Dương Thừa Nghiệp, chính là muốn để bọn họ thông qua cách lập công để thoát khỏi hạn chế của thương hộ hạ đẳng tịch.

Một khi xuất hiện quan thương của hoàng thương, sẽ tương đương với việc mở ra một con đường để thương nhân có thể có quan tịch.

Đến lúc đó toàn bộ thương hộ của Đại Duy sẽ theo đuổi như điên.

Mà đám người đọc sách ở thiên hạ sẽ có thể đứng ra phản đối.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, lại thêm một câu ở dưới, thương nhân giữ chức chủ sự của hoàng thương thì không được thăng chức.

Như vậy, vẫn sẽ có tranh cãi, nhưng có lẽ có thể giảm bớt được sự phản đối của đám người đọc sách.

Dương Chính Sơn đã viết một ngày, mới viết xong đề nghị này.

Trong đó chắc chắn còn có rất nhiều chỗ không thích hợp hoặc hẳn chưa nghĩ đến, nhưng điều này cũng không quan

trọng, hấn chỉ là đề nghị mà thôi, có áp dụng đề nghị của hấn hay không, làm thế nào để thực hiện đề nghị của hấn, đó là chuyện của Thừa Bình Đế.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chính Sơn đã phái người gửi bức thư này đến Kinh Đô.

Cũng vào lúc Dương Chính Sơn phái người gửi thư đến Kinh Đô, ở trong thành Đông Dương phủ, Đinh Thu gõ cửa lớn của phủ An Như Hồi.

“Tiểu nhân Đinh Thu, quản sự của Tĩnh An hầu phủ bái kiến đại nhân An!”

Trong chính đường của phủ An, Đinh Thu với vẻ mặt cung kính chấp tay hành lễ với An Như Hồi.

An Như Hồi đối với sự đến của Đinh Thu cảm thấy rất kinh ngạc.

Hấn đương nhiên biết Tĩnh An hầu Dương Chính Sơn, dù sao quan hệ của hấn với Lâm Triển rất thân thiết, mà khi đến Liêu Đông nhậm chức, Lâm Triển cũng từng nói với hấn nếu như gặp phải phiền phức có thể tìm Tĩnh An hầu giúp đỡ.

Chỉ là tính cách của hấn không cho phép hấn nịnh bợ quyền quý, cho nên từ đầu đến cuối hấn chưa từng nghĩ đến việc có quan hệ gì với Tĩnh An hầu phủ.

Tương tự, hấn cũng không ngờ rằng người của Tĩnh An hầu phủ lại chủ động tìm đến cửa.

“Ngươi là người của Tĩnh An hầu phủ? Là Tĩnh An hầu có chuyện gì muốn tìm ta?” An Như Hồi không nhìn ra được ý định của Đinh Thu.

Đinh Thu gật đầu, “Hầu gia để tiểu nhân giao những thứ này cho đại nhân!”

Nói xong, hắn lấy một cái hộp gỗ vuông từ trong tay của đồng bạn phía sau.

An Như Hồi có chút do dự nhìn cái hộp gỗ, “Bên trong là cái gì?”

“Đại nhân nhìn sẽ biết!” Đinh Thu nói.

An Như Hồi nhíu mày, hắn sợ bên trong là một số thứ không thể lấy, ví dụ như bạc.

Nhưng nghĩ lại hình như Tĩn An hầu không có lý do gì để đưa bạc cho hắn, hắn mới đưa tay mở hộp gỗ.

Trong hộp gỗ có một chồng sách dày.

“Đây là cái gì?”

Đinh Thu nói: “Đây là chứng cứ mười tám vị quan viên, bao gồm Bình Viễn bố chính sứ Triệu Vân Tinh, hữu tham nghị Diệp Xương Liêm, ám sát phó sứ Nguyên Đông Thăng, tri huyện Đông Dương phủ Đồng Thư Ngôn, tri huyện Quảng Ninh phủ Vương Đức Tân, cùng với rất nhiều thương nhân giàu có câu kết với nhau, bọn họ quan thương câu kết, ức hiếp lương thiện, cướp đoạt ruộng tốt, xâm lấn chợ, đàn áp đồng liêu, ngược đãi thương hộ, giết người vu oan!”

“Mà gần đây bọn họ còn muốn nhân cơ hội Liêu Đông hán hạn, tăng cao giá lương thực, theo như kế hoạch của bọn họ, nửa tháng nữa bọn họ sẽ nâng giá lương thực lên gấp đôi, hơn nữa còn sẽ kích động dân chúng nổi loạn, uy hiếp triều đình phân phối tiền lương cứu tế!”

“Cái gì!” An Như Hồi hoàn toàn ngây ngẩn.

Lời nói của Đinh Thu thực sự là quá khó tin, quá kinh người.

Quan thương câu kết gì đó, An Như Hồi cũng không cảm thấy bất ngờ, thậm chí đến giết người vu oan, hắn cũng sẽ

không cảm thấy chấn động.

Nhưng tăng cao giá lương thực, kích động dân chúng nổi loạn, uy hiếp triều đình phân phối tiền lương!

Chuyện như vậy hãn cũng không dám tưởng tượng.

Hãn vội vàng lật xem từng quyển sách trong hộp gỗ.

Ở trên đó ghi chép rất nhiều sự kiện hối lộ nhận hối lộ, quan viên liên quan tuyệt đối không chỉ có mười tám người, nhưng có thể nhìn ra được đây là do Bình Viễn bố chính sứ Triệu Vân Tinh chủ trì.

Đương nhiên, Triệu Vân Tinh sẽ không tự mình đi thu bạc, người thu bạc là một người tên là Lưu Tam, người này chính là thị vệ bên cạnh Triệu Vân Tinh.

Rất nhanh, An Như Hối đã lật xem toàn bộ sổ sách, hãn sắc mặt u ám hỏi: “Người làm sao biết bọn họ muốn tăng cao giá lương thực, kích động dân chúng nổi loạn!”

Đinh Thu lại lấy ra một bản khẩu cung đưa cho An Như Hối, “Đây là khẩu cung của ám sát phó sứ Nguyên Đông Thăng!”

An Như Hối mở khẩu cung ra xem, ở trên đó quả nhiên có lời khai về việc tăng cao giá lương thực và kích động dân chúng nổi loạn.

“Đây là thật sao?”

Đinh Thu lạnh nhạt nói: “Là thật, hiện tại Nguyên Đông Thăng đang ở trong tay chúng ta, hãn có thể bất cứ lúc nào ra làm chứng!”

“Các người bắt Nguyên Đông Thăng?” An Như Hối kinh ngạc.

“Không có, chúng ta chỉ mời Nguyên đại nhân đến một nơi yên tĩnh để uống trà mà thôi!” Đinh Thu nói.

Uống trà!

Không phải là giam giữ sao?

An Như Hối hít sâu một hơi, nhìn sổ sách trong hộp gỗ, lại nhìn khẩu cung trong tay.

“Bọn họ thực sự muốn kích động dân chúng nổi loạn?”

Đinh Thu ánh mắt chớp động, “Chúng cứ nhân chúng vật chúng đều đầy đủ, hơn nữa còn có kế hoạch chi tiết.”

An Như Hối sững sốt, sau đó dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Đinh Thu.

“Người đang lừa ta?”

Khóe miệng Đinh Thu lộ ra một nụ cười, “Không có, những chứng cứ vật chứng này đều là thật!”

“.....” An Như Hối im lặng.

Chương 941: Nếu chúng ta muốn đứng vững ở Liêu Đông, trước tiên phải trừ khử Dương Chính Sơn! (1)

Sổ sách là thật, điều này có nghĩa là lời khai này là giả!

Không đúng, cũng không hoàn toàn là giả, nên là nửa thật nửa giả.

Ninh Đông Thăng đang ở trong tay bọn họ, trên đó chắc chắn có lời khai của Ninh Đông Thăng, nhưng trong đó cũng có những tội danh mà bọn họ bịa đặt ra.

Việc nâng giá lương thực chắc chắn là thật, còn việc kích động dân chúng nổi loạn!

An Như Huỳnh chợt hiểu ra.

Điều này cũng rất bình thường, kích động dân chúng nổi loạn, uy hiếp triều đình điều động tiền lương cứu nạn!

Chuyện này tuyệt đối không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Triệu Vân Tinh tuy tham tiền, nhưng cũng chưa đến mức điên cuồng như vậy.

Đúng vậy, kích động dân chúng nổi loạn chính là điều Dương Chính Sơn thêm vào.

Nói chính xác thì Dương Chính Sơn chỉ đưa ra một ví dụ, dù sao thì theo lệnh của hắn, việc gì cũng phải làm cho lớn, còn Đinh Thu ọc rất trung thành thực hiện lệnh của hắn.

Không chút do dự đã thêm điều này vào, và còn để Ninh Đông Thăng điểm chỉ vào đó.

Còn Ninh Đông Thăng sau này có quay lại lời khai hay không, thì đó là chuyện sau này.

“Ninh Đông Thăng biến mất, người chắc chắn là sẽ không gây rắc rối?” An Như Huỳnh có chút lo lắng nói.

“Vì vậy mong An đại nhân nhanh chóng viết một tấu sớ gửi đến Kinh Đô!” Đinh Thu cười nói.

Hiện tại An Như Huỳnh đã biết Đinh Thu đang có ý đồ gì.

Đây là muốn dùng hấn như một con dao!

Nhưng hấn có thể từ chối sao?

Hấn không sợ Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn lợi hại, nhưng hấn cũng không phải là người không có bối cảnh.

Hấn lại nhìn sổ sách trong hộp gỗ.

Những thứ khác tạm thời không nói, những sổ sách này đủ để chứng minh quan viên do Triệu Vân Tinh cầm đầu chính là một đám tham quan.

“Tao đã biết, tao sẽ nhanh chóng dâng sớ!” An Như Huỳnh trầm giọng nói.

“Tại hạ có thể giúp đại nhân đưa tấu sớ đến Kinh Đô!” Đinh Thu nói.

An Như Huỳnh ngẩng đầu nhìn hấn, “Được!”

Hấn không từ chối, mặc dù hấn biết Đinh Thu đang phòng bị hấn rút lui, nhưng hấn không có lý do gì để từ chối.

Bởi vì hấn sẽ không rút lui, hơn nữa chuyện này liên quan quá lớn, mà bên cạnh hấn lại không có quá nhiều người đáng tin cậy.

Vì vậy Đinh Thu sẵn sàng phái người đi một chuyến, hẳn cũng rất vui.

Không do dự nhiều, An Như Huỳnh lập tức vào thư phòng viết một tấu sớ.

Chưa đến nửa canh giờ, hẳn đã viết xong tấu sớ.

“Trên đường cẩn thận!”

Hắn đưa tấu sớ và tất cả chứng cứ cho Đinh Thu.

“Đại nhân yên tâm!” Đinh Thu nói.

...

Triệu phủ.

Triệu Vân Tinh như một con kiến nóng trên chảo lửa đi qua đi lại trong sảnh.

Trong hai ngày qua hắn nhận được rất nhiều tin xấu, trong các gia trang của các thương gia lớn có võ giả mặc y phục đen che mặt đột nhập, lấy đi sổ sách của họ, phó sứ kiểm sát Ninh Đông Thăng mất tích, Hình Dao Môn ở Kỳ Châu đột nhiên ra tay với gia tộc La ở Kỳ Châu, v.v.

Từng tin tức được tổng hợp đến tay Triệu Vân Tinh, khiến hắn có cảm giác đại họa sắp ập đến.

Nếu chỉ có một hai nhà, có lẽ hắn còn không để ý, nhưng bây giờ đã mười mấy nhà, hơn nữa mười mấy nhà thương gia này đều có quan hệ ít nhiều với hắn.

“Rốt cuộc là người nào?”

“Mật Vô Vệ? Không thể nào, thủ đoạn của Mật Vô Vệ không thể thô bạo như vậy được?”

Hắn đoán mò về thế lực đứng sau những chuyện này.

Hắn lập tức phủ nhận khả năng là Mật Vô Vệ.

Bởi vì phong cách hành sự của Mật Võ Vệ từ trước đến nay đều rất bí mật, không thể để lộ nhiều dấu vết và sơ hở như vậy.

Còn về việc bên cạnh hấn có Mật Võ Vệ giám sát hay không, hấn tự nhiên biết chắc chắn là có.

Chính vì biết, nên hấn mới có phòng bị từ sớm.

Thực tế, trong lòng của các quan viên triều đình, sự tồn tại của Mật Võ Vệ gần như là một quân bài công khai, mọi người đều biết Mật Võ Vệ sẽ bố trí mật thám bên cạnh mình, mặc dù rất ít người biết những mật thám này ẩn nấp bên cạnh mình với thân phận gì, nhưng chỉ cần biết Mật Võ Vệ tồn tại, họ sẽ có cách để trốn tránh.

Vì vậy hấn không sợ Mật Võ Vệ, nhưng hấn sợ người khác.

“Ngoài Mật Võ Vệ ra, còn ai có khả năng như vậy?”

“Nhiều võ giả như vậy, ai cũng là cao thủ Hậu Thiên~~”

Bước chân của Triệu Vân Tinh dừng lại, đôi mắt hẹp dài đột nhiên co rút lại.

“Tĩnh An Hầu!”

Hấn có suy đoán này là có căn cứ.

Bởi vì ở Liêu Đông, chỉ có Dương Chính Sơn này Tĩnh An Hầu mới có nhiều cao thủ Hậu Thiên như vậy bên cạnh.

Một khi đã được coi là cao thủ Hậu Thiên, thì tự nhiên không phải là võ giả Hậu Thiên cấp một hay cấp hai.

Tu vi của các tướng sĩ trong đội vệ thân hiện nay hầu như đều ở cấp Hậu Thiên tầng năm trở lên, đừng nói là toàn bộ Liêu Đông, ngay cả toàn bộ Đại Dương, cũng không có bao

nhiều người và thể lực có thể điều động nhiều cao thủ Hậu Thiên cấp năm trở lên như vậy trong thời gian ngắn.

Nghĩ đến việc Ninh Đông Thăng mất tích, Triệu Vân Tinh càng khẳng định rằng chuyện này là do Dương Chính Sơn làm.

“Phải làm sao bây giờ?”

Triệu Vân Tinh do dự không biết có nên phái người đi thăm dò tình hình của Dương Chính Sơn hay không.

Ngay lúc này, Lưu Tam, người hầu cận của hắn, vội vàng chạy vào sảnh, “Lão gia, tại hạ đã tìm thấy Yên tiên sinh!”

“Yên tiên sinh đâu?” Triệu Vân Tinh nghe nói, liền gấp gấp hỏi.

Lưu Tam có chút lo lắng nói: “Hắn nói chuyện này bọn họ không giúp được, chỉ có thể dựa vào lão gia!”

“Chết tiệt!” Triệu Vân Tinh tức giận mắng.

Yên tiên sinh mà bọn họ nói là Yên Hồi Xuân, người đã từng ở Đông Dương Trần gia, còn lần này bọn họ liên thủ nhằm vào Dương Chính Sơn, định nhân cơ hội này nâng giá lương thực, chính là Yên Hồi Xuân đã liên kết bọn họ.

Triệu Vân Tinh đã bị Yên Hồi Xuân thuyết phục dưới sự cám dỗ của lợi ích khổng lồ.

Nếu không phải Yên Hồi Xuân đi thuyết phục, Triệu Vân Tinh cũng sẽ không vì những thương gia đó mà sai Ninh Đông Thăng dâng sớ đòi xử lý Dương Chính Sơn, càng không dám nhân cơ hội thiên tai để nâng giá lương thực.

Chương 942: Nếu chúng ta muốn đứng vững ở Liêu Đông, trước tiên phải trừ khử Dương Chính Sơn! (2)

Nhưng bây giờ chuyện đã bại lộ, Yến Hồi Xuân lại không quản không lo đến hấn, điều này khiến hấn không tức giận sao được?

“Lão gia, Yến tiên sinh còn nói nếu đại nhân muốn sống, thì chỉ có thể, chỉ có thể~~” Lưu Tam áp ứng nói.

“Chỉ có thể cái gì?”

“Chỉ có thể để Bình Viễn loạn lên!” Lưu Tam nói.

Sắc mặt Triệu Vân Tinh khựng lại, sắc mặt biến đổi liên tục.

Đề Bình Viễn loạn lên?

Chỉ cần Bình Viễn đủ loạn, thì triều đình sẽ không có thời gian xử lý hấn, thậm chí triều đình còn cần hấn để ổn định tình hình Bình Viễn.

“Không được!” Triệu Vân Tinh vẫn sợ hãi!

Bây giờ vấn đề của hấn chỉ là quan thương cầu kết, nhận hối lộ, cho dù triều đình muốn xử lý hấn, thì tối đa chỉ là miễn chức miễn quan, nhưng nếu hấn dám để Bình Viễn loạn lên, thì tương lai chờ đợi hấn rất có thể là bị tru diệt.

Hấn do dự, hoảng sợ, một thời gian không thể quyết định.

Lúc này, trong một gia trang ở trong thành Đông Dương.

Yến Hồi Xuân đang đứng trước mặt một thanh niên hai mươi mấy tuổi, thanh niên này cao tám thước, mặt như ngọc, khí phách hiên ngang, hấn đang nắm một chuỗi ngọc trai đen trong tay, đôi mắt thất thần nhìn lên bầu trời trong xanh.

“Chủ thượng, thuộc hạ đã truyền lời cho Triệu Vân Tinh!”
Yến Hồi Xuân cung kính nói.

Thanh niên khẽ lắc đầu, “Không có tác dụng, người này tham lam vô độ, lại nhát gan như chuột, kích động hấn nhằm vào Dương Chính Sơn thì được, nhưng để hấn làm loạn, hehe, đó là quá coi trọng hấn rồi!”

Trong giọng nói của hấn mang theo vài phần châm chọc và mỉa mai, hoàn toàn không coi Triệu Vân Tinh, một vị Bồ Chính sứ đẳng tam phẩm, vào đâu.

Yến Hồi Xuân nhú mày, hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Chúng ta nên rời đi!” Thanh niên quay người lại, nở một nụ cười, “Việc không thể làm, thì nên chuồn là tốt nhất!”

Yến Hồi Xuân kinh ngạc, “Chủ thượng, như vậy không tốt lắm đâu!”

“Có gì là không tốt?”

“Chúng ta đã mưu tính lâu như vậy ở Bình Viễn, giờ lại từ bỏ như vậy?”

“Hehe, mưu tính lâu như vậy chẳng qua chỉ là một cuộc thí nghiệm mà thôi, ta đã đạt được kết quả mà ta muốn có!”
Thanh niên thờ ơ nói.

“Kết quả gì?” Yến Hồi Xuân có chút không hiểu.

Bọn họ rõ ràng không có bất kỳ thu hoạch nào, không những không có thu hoạch, mà còn phải trả giá rất nhiều.

“Nếu chúng ta muốn đứng vững ở Liêu Đông, trước tiên phải trừ khử Dương Chính Sơn!” Thanh niên nói đến Dương Chính Sơn, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Yến Hồi Xuân gật đầu, tán thành ý tưởng của thanh niên.

“Nhưng trước khi rời đi, ngươi phải giải quyết Triệu Vân Tinh và Trần Sĩ Thành, bọn họ đã gặp ngươi nhiều lần, không thể để lại được!” Thanh niên lại nói.

“Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ sẽ xử lý ngay!” Yến Hồi Xuân nói.

“Ừm!”

Thanh niên gật đầu, sau đó đi vào trong phòng.

Đêm xuống, Triệu Vân Tinh và gia chủ Trần gia Đông Dương Trần Sĩ Thành đều lặng lẽ chết trong thư phòng của mình.

Cách chết của hai người giống nhau, đều bị lợi khí đâm xuyên sọ.

Chưa đến sáng, tin Triệu Vân Tinh bị ám sát đã truyền khắp thành Đông Dương, khiến cho cả thành Đông Dương đều hoảng loạn.

An Như Huỳnh cũng nhận được tin, hấn ngồi trong thư phòng, lòng đầy hoảng loạn.

Đến khi Đinh Thu đến thư phòng của hấn, lòng hấn mới hơi ổn định lại.

“Triệu Vân Tinh có phải là do các ngươi giết không?” An Như Huỳnh hỏi.

“Không phải!” Đinh Thu lắc đầu.

“Thật sự không phải?”

“Thật sự không phải!” Đinh Thu lộ ra vẻ bất lực.

An Như Huỳnh nhìn chằm chằm Đinh Thu, thấy vẻ mặt của Đinh Thu không giống như đang giả vờ, thì lại hỏi: “Vậy là ai giết?”

Đinh Thu suy nghĩ một chút, “Người chết không chỉ có Triệu Vân Tinh, còn có Trần Sĩ Thành, chúng ta đã gặp một cao thủ Võ Đạo ở Trần gia.”

Trong mấy ngày nay, bọn họ vẫn luôn ẩn nấp ở thành Đông Dương, cũng đã bố trí người theo dõi một số mục tiêu quan trọng.

Nhưng trong vụ ám sát đêm qua, bọn họ không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, đến khi Triệu phủ loạn lên, bọn họ mới phát hiện ra điều không đúng.

Trong thành Đông Dương, số lượng cao thủ Võ Đạo không nhiều, số cao thủ Võ Đạo có thể lạng lẽ xâm nhập Triệu phủ càng ít ỏi.

Tối thiểu Đinh Thu cho rằng mình không thể làm được.

Trước khi đến gặp An Như Huỳnh, hắn đã thảo luận với La Cẩn Tùng về việc Triệu Vân Tinh và Trần Sĩ Thành chết trong tay ai, câu trả lời chỉ có một, đó chính là Yến Hồi Xuân.

Nhưng bọn họ không biết lai lịch và thân phận của Yến Hồi Xuân.

“Cao thủ Võ Đạo? Người nào?”

“Không rõ, võ giả Hậu Thiên cửu tầng, không phải là võ giả nổi danh ở Liêu Đông, có lẽ là đến từ nơi khác!” Đinh Thu nói.

Mày của An Như Huỳnh nhíu chặt.

“Sao lại có võ giả từ nơi khác?”

Đinh Thu lắc đầu.

Bọn họ cũng đã tìm kiếm tung tích của Yến Hồi Xuân, nhưng tiếc là không tìm thấy.

Dù sao thì đây là Đông Dương phủ, bọn họ không thể công khai tìm kiếm, chỉ có thể âm thầm tìm kiếm.

Âm thầm tìm kiếm một người ẩn nấp trong bóng tối, độ khó có thể tưởng tượng được.

Thấy Đinh Thu không biết gì, An Như Huỳnh có chút bất lực.

“Vậy nếu ngươi không biết gì, thì thôi!”

Đinh Thu cười cười, nói: “Ừm, tầu số đã được gửi đến Kinh Đô, chắc không lâu nữa sẽ có hồi âm!”

“Ngoài ra, ngày mai chúng ta sẽ trở về Trọng Sơn Quan, tại hạ sẽ không đến đây để từ biệt An đại nhân!”

An Như Huỳnh nghe Đinh Thu muốn rời đi, có chút lo lắng nói: “Các ngươi muốn đi? Vậy chuyện ở đây phải xử lý thế nào?”

“Tự nhiên là giao cho triều đình xử lý!” Đinh Thu nói hiển nhiên.

“Nhưng Ninh Đông Thăng thì sao?” An Như Huỳnh lại hỏi.

Đinh Thu nở một nụ cười, “Chúng ta đã thả hãn, bây giờ hãn chắc chắn đang về nhà!”

“Thả hãn!” An Như Huỳnh ngạc nhiên.

Đinh Thu không giải thích, chỉ chấp tay hành lễ, “An đại nhân, tại hạ xin phép cáo lui trước.”

Đợi đến khi An Như Huỳnh hoàn hồn lại, Đinh Thu đã rời khỏi thư phòng, hấn giơ tay muốn gọi Đinh Thu trở lại, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt trở lại.

Thả Ninh Đông Thăng?

Ninh Đông Thăng còn có tác dụng sao?

Tất nhiên là có tác dụng, hấn là nhân chứng.

Nhưng Triệu Vân Tinh đã chết, thì Ninh Đông Thăng này thực sự không còn ý nghĩa gì lớn nữa.

Bởi vì cái chết của Triệu Vân Tinh đã phơi bày tất cả mọi chuyện ra ánh sáng.

Triều đình chắc chắn sẽ phái người đến điều tra rõ ràng chuyện này.

Vì vậy tiếp theo đây đã không còn liên quan gì đến Đinh Thu và bọn họ nữa.

...

Trọng Sơn Quan.

Dương Chính Sơn cưới ngựa từ quân doanh bên ngoài thành trở về tổng binh phủ.

Mặc dù thời gian này hấn luôn bận rộn với nạn hạn hán sắp xảy ra ở Liêu Đông, nhưng hấn cũng không bỏ qua việc huấn luyện Trấn Biểu Doanh.

Hiện tại, nhiệm vụ tuyển mộ năm doanh Trấn Biểu đã hoàn thành toàn bộ, ngoài doanh Trấn Biểu Tiền đã đủ quân số từ lâu, bốn doanh còn lại cũng đã đủ quân số.

Mỗi doanh sáu ngàn người, tổng cộng ba vạn tướng sĩ.

Tuy nhiên, năm doanh Trấn Biểu đủ quân số không có nghĩa là huấn luyện năm doanh Trấn Biểu đã kết thúc, ngược

lại, huấn luyện thực sự của năm doanh Trần Biểu mới vừa bắt đầu.

Khi đó, Đổng Long Vệ năm quân doanh đã huấn luyện đến năm năm, mới trở thành tinh nhuệ thực sự.

Bây giờ, năm doanh Trần Biểu cũng phải huấn luyện trên ba năm, mới có thể đạt được yêu cầu của Dương Chính Sơn.

Ngoài năm doanh Trần Biểu, các doanh binh viện trợ cũng sẽ lần lượt đến Trọng Sơn Quan để huấn luyện, mặc dù bây giờ Trọng Sơn Trấn vẫn chưa trở lại được sức chiến đấu toàn thắng như trước, nhưng so với một năm trước, sức chiến đấu của Trọng Sơn Trấn đã nâng cao rất nhiều.

Thời kỳ toàn thắng của Trọng Sơn Trấn những năm gần đây chắc chắn chính là trước khi Lương Trữ chinh phạt Đông Hải Hồ Tộc, lúc đó Trọng Sơn Trấn đã nghỉ ngơi và hồi phục sức mạnh sau nhiều năm, cộng thêm sự hỗ trợ mạnh mẽ của triều đình, có thể nói là binh hùng tướng mạnh, từ đó mới có thể một lần diệt sạch Đông Hải Hồ Tộc.

Hiện tại, doanh Trần Biểu và các doanh viện trợ của Trọng Sơn Trấn cơ bản đã hoàn thành việc tuyển mộ, năm doanh Trần Biểu có ba vạn tướng sĩ, mỗi doanh viện trợ có một vạn hai ngàn tướng sĩ, tổng quân số vượt quá mười vạn.

Khuyết điểm duy nhất là các tướng sĩ còn thiếu huấn luyện, nhưng việc này không thể gấp, chỉ có thể từ từ tiến hành huấn luyện, từng chút nâng cao sức chiến đấu của các tướng sĩ.

Chương 943: Người thật sự chê người ta xấu? (1)

Dương Chính Sơn nhảy xuống ngựa trước cửa Tổng Bình Phủ, sau đó kéo Hồng Vân đến chuồng ngựa.

Hôm nay trở về cũng khá sớm, Dương Chính Sơn hiếm khi có chút thời gian không phải ở trong thư phòng xử lý công vụ.

“Lão huynh đệ, hôm nay để lão phu chải lông cho ngươi!” Dương Chính Sơn vuốt ve bờm của Hồng Vân, cười hì hì nói.

Hì lý lý~~

Hồng Vân mở đôi mắt to như mắt ngọc không thèm để ý nhìn Dương Chính Sơn.

Như thể đang nói ‘Chỉ có ngươi? Ngươi có biết chải lông không?’

“Được, ngươi còn chê bai rồi!” Dương Chính Sơn bật cười nói.

Thị vệ mang đến một xô nước, Dương Chính Sơn xắn tay áo, cầm bàn chải lau chùi cho Hồng Vân.

“Ngươi có quên không, năm xưa đều là ta chải lông cho ngươi? Hừ hừ, lúc đó tiểu tử ngươi còn không cho người khác đụng vào, chỉ cho ta một mình chải lông!”

“Làm sao, mấy năm nay quen bị người hầu hạ, chê bai thủ pháp chải lông của ta rồi sao?”

Dương Chính Sơn vừa chải lông, vừa lải nhải.

Dù ở Tổng Binh Phủ hay ở hầu phủ, Hồng Vân đều là tồn tại cấp đại gia, cuộc sống của nó còn thoải mái hơn cả Dương Chính Sơn.

Ăn cỏ tốt nhất, ở chuồng ngựa sạch nhất, có chuồng mã hầu hạ riêng, nếu chuồng mã không vừa ý nó, nó còn vung móng.

Quan trọng nhất, hiện tại nó đã có vợ có thiếp, con cháu đầy đàn!

Dương Chính Sơn cảm thấy tên kia còn kiêu ngạo hơn cả mình.

Lão tử còn chưa có vợ có thiếp, tiểu tử này đã có thể xếp hàng từ Đăng Long Vệ đến Trọng Sơn Quan với những con ngựa cái đã qua của nó.

“Đúng rồi, hôm qua sao ngươi lại đuổi tiểu thiếp của ngươi ra khỏi chuồng ngựa?” Dương Chính Sơn tò mò hỏi.

Hi lý lý~~

“Quá xấu?” Dương Chính Sơn dừng lại, “Đó là ngựa Ô Lương tốt nhất, thân hình cân đối, bốn chi dài, toàn thân đỏ xám, tuyệt đối là ngựa đẹp nhất? Ngươi thật sự chê người ta xấu?”

Để phối giống cho Hồng Vân, bất kể là Mã Tam, người phụ trách nuôi ngựa ở hầu phủ, hay văn khôi phụ trách việc nuôi ngựa ở Tổng Binh Phủ đều đã bỏ ra không ít tâm tư.

Tất nhiên, họ không phải để làm vừa lòng Hồng Vân, chỉ là vì con cháu của Hồng Vân mà thôi.

Vì vậy, văn khôi phụ trách việc nuôi ngựa luôn tìm kiếm ngựa cái tốt ở khắp nơi.

“Hi lý lý!!” Hồng Vân không hài lòng lắc đầu.

Dương Chính Sơn chợt hiểu, “Ồ, đã phối giống rồi! Vậy thì tốt, đó là lòng tốt của mọi người, người không thể phụ lòng mọi người!”

“Mấy ngày nữa ta sẽ để Mã Tam chọn cho người mấy con ngựa cái tốt hơn, nhà ta còn vài tiểu tử chưa có ngựa con, người còn phải tiếp tục cố gắng!”

Hồng Vân càng không hài lòng, lắc đầu, văng nước lên mặt Dương Chính Sơn.

Ta bị người cười cũng thôi, con cháu của ta còn phải bị con cháu của người cười, lão gia hỏa này thật hiểm ác.

Dương Chính Sơn kéo bờm của nó, “Đừng lắc, ngoan ngoãn chút!”

Người diễn đạt ý nghĩa quá phức tạp, ta không hiểu!

Dương Chính Sơn vui vẻ chải lông cho Hồng Vân.

Lúc này, một thị vệ đi đến, nói: “Hầu gia, Đinh thống lĩnh và La đại nhân đã trở về!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Đinh Thu và La Cán Tùng đứng không xa, “Đến đây!”

“Bái kiến hầu gia!”

Hai người đến gần, bái kiến.

“Ừm, việc đã làm thế nào?” Dương Chính Sơn vừa tiếp tục chải lông cho Hồng Vân, vừa hỏi.

“Việc đã được xử lý, tấu chương của An đại nhân đã được gửi đến kinh đô, tính ngày, hai ngày nữa có thể trình vào cung!”

“Triệu Vân Tinh bị giết trong thư phòng, lão nô tự ý quyết định thả Ninh Đông Thăng về!”

Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn nhướn mày, “Triệu Vân Tinh bị giết? Ai giết?”

“Không điều tra được hung thủ, nhưng chúng ta nghi ngờ sau chuyện này còn có bàn tay đen khác, chỉ là đối phương ẩn giấu rất sâu, hơn nữa thực lực không yếu, chúng ta không bắt được sơ hở của đối phương!”

Đinh Thu kể cho Dương Chính Sơn về sự tồn tại của Yên Hồi Xuân.

Dương Chính Sơn trầm tư.

Có thú vị?

Thật sự còn có bàn tay đen phía sau?

Hơn nữa xem ra bàn tay đen phía sau này không đơn giản.

Cũng không biết đối phương có thân phận và lai lịch gì, cũng không biết mục đích của đối phương là gì.

“Còn tình huống khác không?”

Đinh Thu tiếp tục nói: “Ở Cơ Châu xuất hiện một chút biến cố, chúng ta còn chưa ra tay, Hành Dao Môn đã giải quyết Cơ gia ở Cơ Châu, hiện tại Cơ gia ở Cơ Châu đã bị giam cầm, nha môn đang thẩm tra tội danh của Cơ gia ở Cơ Châu!”

Đuôi lông mày của Dương Chính Sơn khẽ nhếch lên.

“Hành Dao Môn, hừ hừ, già Hồ Kỳ luôn là không lợi không dậy sớm, lần này hẳn chủ động ra tay giải quyết Cơ gia, ước chừng là muốn nhận lợi từ chỗ ta!”

Đối với những gì Hành Dao Môn làm, Dương Chính Sơn không cảm thấy bất ngờ.

Mặc dù phần lớn thế lực giang hồ đều không đáng kể, nhưng cũng có một số thế lực giang hồ ở địa phương có ảnh hưởng không thể ước lượng được.

Lấy Hành Đạo Môn làm ví dụ, Hành Đạo Môn ở Cơ Châu có thể nói là ăn sâu bén rễ, ngành nghề của họ gần như phủ khắp các ngành ở Cơ Châu, đệ tử của họ càng là lan rộng khắp Cơ Châu.

Nếu chỉ nhìn vào thế lực trong quan trường, người sẽ cảm thấy dường như Hành Đạo Môn không có liên hệ nhiều với quan phủ.

Như nha môn, vệ sứ nha môn, thị bạc sứ, tuần án ngự sử, v.v., mối quan hệ của các quan viên chủ quản với Hành Đạo Môn cũng không thể coi là thân thiết.

Nhưng nếu người điều tra sâu hơn một chút, sẽ phát hiện hầu hết bất quái của nha môn đều là đệ tử của Hành Đạo Môn, quan binh trung thấp của vệ sứ nha môn đều có quan hệ mật thiết với Hành Đạo Môn, v.v., trong số nhiều hầu hạ và văn khôi của các nha môn có không ít người xuất thân từ Hành Đạo Môn, hoặc có quan hệ họ hàng với đệ tử của Hành Đạo Môn.

Có thể nói, ở Cơ Châu, xúc tu của Hành Đạo Môn đã xâm nhập vào mỗi nha môn.

Chỉ cần Hành Đạo Môn muốn, thậm chí có thể làm chủ nhiều nha môn.

Chương 944: Người thật sự chê người ta xấu? (2)

Đây chính là sự cao minh của Kỷ Chân.

Lôi kéo vài chủ quan có ý nghĩa gì?

Một khi chủ quan được điều chuyển, họ còn phải lôi kéo chủ quan mới nhậm chức, không nói đến tổn công tổn sức, còn phải tiêu tốn một lượng lớn tiền tài.

Nhưng nếu lôi kéo những quan viên trung thấp, thì lại khác.

Quan viên trung thấp gần như sẽ ở lại Cơ Châu cả đời, một khi quan hệ giữa hai bên trở nên mật thiết, đó chính là quan hệ hàng chục năm, thậm chí còn có thể truyền đến thế hệ sau.

Quan trọng nhất là như vậy còn không khiến người khác chú ý, rủi ro cũng thấp.

Hành Dao Môn ở Cơ Châu gần như đã dệt nên một tấm lưới lớn không chỗ nào không có, nói Hành Dao Môn là bá chủ của Cơ Châu cũng không quá.

Tuy nhiên, sự cao minh của Kỷ Chân còn có một điểm, đó là hẳn rất ít sử dụng tấm lưới lớn này, cũng rất ít can thiệp vào chuyện trong quan trường.

Vì vậy, Hành Dao Môn chưa từng khiến triều đình chú ý, cũng chưa từng khiến triều đình cảm thấy kiêng kỵ.

Mà trong lòng Dương Chính Sơn, Kỷ Chân chính là một con hồ ly già xảo quyệt.

Từ khi bắt đầu ở Đằng Long Vệ, Hành Dao Môn đã hợp tác với hắn, mà những năm này Hành Dao Môn ở Đằng Long Vệ cũng kiếm được không ít bạc.

Ngoài ra, năm ngoái Sơn Hà Lô treo giải thưởng cho Dương Chính Sơn đã dẫn đến nhiều cao thủ võ đạo như vậy, kết quả Kỷ Chân không những không tham gia, ngược lại còn giúp Dương Chính Sơn một nhân tình.

Kết quả thì sao!

Những cao thủ võ đạo đó đều bị Dương Chính Sơn chém giết, Sơn Hà Lô càng vì vậy mà bị diệt vong.

Hành Dao Môn không những không bị tổn thất gì, còn kiếm được một nhân tình từ Dương Chính Sơn.

Đến bây giờ, Dương Chính Sơn vẫn chưa trả lại nhân tình này.

“Lão nô nghe nói Kỷ Hải đã trên đường đến Trọng Sơn Quan!” Đinh Thu lại nói.

Dương Chính Sơn cười lắc đầu, “Được, kẻ đòi nợ đã đến!”

Hắn tiếp tục chải lông cho Hồng Vân, đồng thời nói: “Các người đi nghỉ ngơi đi, chuyện còn lại không cần chúng ta lo lắng!”

“Vâng!”

Hai người đáp một tiếng, rồi cúi người lui xuống.

...

Ngày thứ hai Đinh Thu và La Cán Tùng trở về, Kỷ Hải đã đến hầu phủ thăm hỏi.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không tiếp đón hắn, vì hôm nay Trọng Sơn Quan còn có một triệu lượng bạc trắng do Thừa Bình Đế phát cho hắn.

Một triệu lượng bạc trắng, người phụ trách hộ tổng là tướng sĩ của Kim Ngô Vệ.

Vương An tất nhiên sẽ không tự mình hộ tổng, hẳn chỉ sắp xếp một tiểu thái giám và năm trăm tướng sĩ của Kim Ngô Vệ hộ tổng.

Nhận được một triệu lượng bạc, Dương Chính Sơn rất nhiệt tình chiêu đãi tiểu thái giám và tướng sĩ của Kim Ngô Vệ đến thăm.

Còn Kỷ Hải thăm Dương gia thì do Dương Minh Thành tiếp đón.

“Kỷ đại hiệp, hoan nghênh hoan nghênh!”

Ở tiền viện của hầu phủ, Dương Minh Thành với vẻ mặt nhiệt tình chào đón Kỷ Hải.

“Không dám, tại hạ Kỷ Hải bái kiến tiểu hầu gia!” Kỷ Hải nói.

Dương Minh Thành sửng sốt, tiểu hầu gia này là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Tuổi tác của hắn cũng không nhỏ, hơn nữa hắn thực sự không thể coi là tiểu hầu gia.

Bởi vì Dương Chính Sơn là thế tộc tam đẳng hầu, khi tước vị truyền cho Dương Minh Thành, Dương Minh Thành chỉ là một đẳng bá mà thôi, tất nhiên không thể xưng là tiểu hầu gia.

“Kỷ đại hiệp nói đùa rồi, ta không dám tự xưng tiểu hầu gia, nếu kỷ đại hiệp không chê, cứ gọi thẳng tên của ta là được!”

Mặc dù Dương Minh Thành chân thật chất phác, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc không hiểu gì.

Có những thứ nhìn có vẻ không quan trọng, nhưng ở một số thời điểm, những thứ không quan trọng này có thể trở thành nhược điểm để người khác công kích Dương gia.

“Vậy, tại hạ gọi một tiếng Minh Thành huynh đệ!” Kỷ Hải do dự một chút, nói.

Dương Minh Thành cười, “Kỷ huynh mời!”

Hai người nhìn nhau cười, sau đó đi vào chính đường.

Nhìn phòng khách sang trọng, sau đó nhìn Dương Minh Thành quý khí bất phàm, Kỷ Hải trong lòng không khỏi thờ dài một tiếng đời người vô thường.

Khi xưa khi hắn có giao tình với Dương gia, Dương gia còn là một gia tộc võ quan nhỏ bé.

Chính là khi Dương Chính Sơn thành thân với Úc Thanh Y, lúc đó Dương Chính Sơn còn chỉ là Thủ Bộ của An Nguyên Thành.

Hiện tại, Dương gia đã là hầu phủ, Dương Chính Sơn đã là Tể An Hầu, nữ hiệp giang hồ năm xưa đã trở thành hầu phu nhân.

Nghĩ đến Úc Thanh Y, Kỷ Hải trong lòng không khỏi ghen tị.

Không tin vào số phận thì không được!

Thiên Thanh Kiếm Phái ở Liêu Đông chỉ là một môn phái giang hồ bình thường, còn Úc Thanh Y trước đây ở giang hồ Liêu Đông cũng chỉ có chút danh tiếng mà thôi.

So với hắn thì không đáng kể, nhưng hiện tại hắn lại không thể không ngược nhìn Úc Thanh Y.

Hai người ngồi xuống, gia nhân dâng trà.

“Hầu phu nhân gần đây có tốt không?”

“Mẫu thân mọi thứ đều tốt.” Dương Minh Thành cười nói.

Kỳ Hải nhìn Dương Minh Thành, thấy thần sắc của hắn bình tĩnh và chân thành, trong lòng càng âm thầm tán thưởng.

Từ thái độ của Dương Minh Thành, có thể nhìn ra địa vị của Úc Thanh Y ở hầu phủ.

Hơn nữa nghĩ đến sự muội của mình là Ninh Thanh Thanh, hắn không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Thực ra Kỳ Hải không phải là người đa sầu đa cảm, là một võ giả giang hồ, đã quen với những trận sát phạt ở giang hồ, nói hắn lạnh máu cũng không quá.

Chỉ là vì thân phận của Úc Thanh Y thay đổi, khiến hắn có thêm một chút cảm khái mà thôi.

Sau đó hai người trò chuyện vài chuyện gia đình, nói đến tình cảm giữa Dương gia và Hành Dao Môn cũng coi như không ít, hai bên luôn duy trì mối quan hệ tốt.

Đặc biệt là Kỳ Hải còn cứu Dương Minh Thành, có ân tình này, Dương gia luôn nợ Hành Dao Môn một nhân tình.

Trò chuyện một lát, Kỳ Hải vẫn nói rõ mục đích của việc đến đây.

“Tại hạ đến đây có một việc cầu xin!”

“Kỷ huynh cứ nói thẳng, nếu ta có thể giúp đỡ tuyệt đối sẽ không từ chối!” Dương Minh Thành nói.

Kỷ Hải nói: “Thực ra cũng không phải chuyện lớn, tại hạ chỉ muốn xin một ít Bách Thảo Niệu cho gia sư!”

“Việc này, đơn giản, thực ra phụ thân ta sớm đã chuẩn bị tốt rồi, ba mươi bình Bách Thảo Niệu, còn có một số rượu ngon, Kỷ huynh bất cứ lúc nào cũng có thể mang đi!” Dương Minh Thành không để ý nói.

“Ồ! Sớm đã chuẩn bị tốt!” Kỷ Hải ngạc nhiên.

“Ừm, hôm qua mới chuẩn bị tốt!” Dương Minh Thành vẫn quá thật thà.

Kỷ Hải trong lòng hiểu rõ, Dương Chính Sơn này sớm đã đoán được hắn sẽ đến, cũng sớm đã đoán được hắn sẽ đến xin Bách Thảo Niệm.

“Đúng rồi, phụ thân ta có một câu muốn nhờ Kỷ huynh chuyển lời cho Kỷ tiên bối!”

Dương Minh Thành đột nhiên nhớ đến lời dặn dò của Dương Chính Sơn hôm qua.

“Câu gì?”

“Nếu Kỷ lão tiên bối có thời gian, có thể đến một chuyến Trọng Sơn Quan!” Dương Minh Thành nói.

“Cái này~~” Kỷ Hải suy nghĩ một chút, không hiểu tại sao Dương Chính Sơn lại muốn gặp gia sư của hắn.

Tuy nhiên hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Tại hạ sẽ báo cho gia sư, nhưng gia sư có thời gian hay không, tại hạ không thể quyết định thay gia sư được!”

Chương 945: Có người của Tĩnh An Hầu không? (1)

Đợi đến khi Dương Chính Sơn trở về Hầu phủ vào buổi chiều, Kỷ Hải đã rời khỏi Trọng Sơn Quan từ lâu.

Tên này đến vội vàng, đi cũng vội vàng, thật đúng là phong thái của một giang hồ võ giả.

Tất nhiên, lúc đi hắn ta mang theo năm xe rượu.

Trong Hầu phủ, Dương Minh Thành kể lại chuyện hôm nay gặp Kỷ Hải cho Dương Chính Sơn nghe: “Cha, vì sao lại mời Kỷ lão tiên bối đến Trọng Sơn Quan?”

Dương Chính Sơn vuốt râu, cười nói: “Nếu ta không đoán sai, Kỷ Chân có lẽ đã bước vào Tiên Thiên chi cảnh rồi!”

“A!” Dương Minh Thành kinh ngạc.

“Điều này không thể nào, Kỷ lão tiên bối giờ đã tám mươi tuổi rồi sao!”

Hiện tại Dương Minh Thành cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, tu vi của hắn đã đạt đến Hậu Thiên bát tầng, hơn nữa đã bắt đầu tu luyện Ngọc Lộ Linh Đào, hiểu biết về Tiên Thiên chi cảnh vượt xa trước đây.

Võ giả Hậu Thiên muốn đột phá đến Tiên Thiên chi cảnh không phải là một chuyện dễ dàng, thông thường mà nói, tuổi càng lớn thì cơ hội đột phá càng nhỏ.

Cơ thể lão hóa, khí huyết cạn kiệt, tinh thần suy nhược, đều sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

Đỉnh phong của võ giả Hậu Thiên là ở độ tuổi trên bốn mươi, đến năm mươi tuổi, thực lực sẽ suy giảm, tu vi rất khó có tiến triển.

Mặc dù nửa bước Tiên Thiên có thể phần nào giảm bớt sự suy giảm của cơ thể, nhưng cũng không thể đảo ngược được quy luật sinh lão bệnh tử.

Muốn ở tuổi tám mươi bước vào ngưỡng Tiên Thiên, điều này gần như là không thể.

“Nếu là người khác, có lẽ rất khó, nhưng nếu là Kỷ Chân thì vẫn có cơ hội!”

Dương Chính Sơn giải thích: “Kỷ Chân đã thành danh từ lâu, hẳn đã là võ giả Hậu Thiên cửu tầng khi trên bốn mươi tuổi, mặc dù những năm gần đây cơ thể hẳn luôn suy yếu, nhưng mấy chục năm tích lũy của hẳn không phải là võ giả bình thường có thể so sánh được.”

“Hơn nữa người đừng quên, những năm gần đây Hành Đạo Môn đã nhận được không ít Bách Thảo Nhưong từ nhà chúng ta!”

Ngọc Tuyên Thủy cũng không có tác dụng đảo ngược sinh lão bệnh tử, nhưng Ngọc Tuyên Thủy có thể tăng cường thể chất, nâng cao tiềm năng, có thể phần nào làm chậm quá trình lão hóa của cơ thể.

Kể từ khi Kỷ Hải cứu Dương Minh Thành, mỗi năm Dương gia đều sẽ gửi một phần lễ vật đến Hành Đạo Môn vào các dịp lễ, và lễ vật nào cũng không thiếu Bách Thảo Nhưong và Động Linh Xuân.

Cách đây mấy năm, Kỷ Hải đã từng đến Đăng Long Vệ tìm Dương Chính Sơn để xin Bách Thảo Nhưong.

Sau mấy năm, Kỷ Chân đã uống không dưới trăm bình Bách Thảo Nhưong.

Có được sự bồi bổ của Ngọc Tuyền Thủy như vậy, cộng với nền tảng của chính Kỷ Chân, thì đột phá đến Tiên Thiên chi cảnh cũng không còn là điều không thể.

Dương Minh Thành nghe Dương Chính Sơn giải thích, liền lộ ra vẻ hiểu ra.

“Thì ra là vậy!”

“Vậy cha khi nào có thể đột phá Tiên Thiên chi cảnh?”

Hắn nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mong chờ.

Dương Chính Sơn vuốt râu cười cười, nhưng lại nói: “Đây không phải chuyện ngươi nên lo lắng!”

Ngoại trừ Úc Thanh Y ra, thì không ai biết chuyện hắn đột phá.

Nguyên nhân Úc Thanh Y biết, vẫn là vì Dương Chính Sơn đưa Tam Hoàng Lý cho nàng, nếu không nói với Úc Thanh Y hắn đã đột phá, thì Úc Thanh Y cũng sẽ không dùng Tam Hoàng Lý.

Còn về những người khác, không phải Dương Chính Sơn không tin tưởng người trong nhà, chỉ là sợ bọn họ lừa dối.

“Ngươi hãy tu luyện cho tốt, cố gắng sớm đột phá đến Tiên Thiên chi cảnh!”

Dương Chính Sơn vỗ vai Dương Minh Thành, sau đó rời khỏi chính đường, trở về chủ viện.

Dương Minh Thành gãi đầu, có chút buồn bực.

Muốn đạt đến Tiên Thiên chi cảnh, thật sự rất khó.

Đừng nói là Tiên Thiên chi cảnh, bây giờ hắn cảm thấy ngay cả Hậu Thiên cửu tầng cũng rất xa vời.

Tu vi càng cao, việc thăng tiến càng khó, cho dù Dương Minh Thành đã uống vô số Ngọc Tuyền Thủy, nhưng hắn vẫn

không có nửa điểm tự tin vào việc trở thành võ giả Tiên Thiên.

...

Trong Ngự Thư Phòng của Hoàng Thành Kinh Đô.

Hình Bộ Thượng Thư Vệ Vinh và Đại Lý Tự Tự Khanh Diên Thụy Thư đứng trước bàn làm việc.

Thừa Bình Đế xoa trán, nói: “Trẫm vừa nhận được tin tức, Triệu Vân Tinh đã bị giết cách đây vài ngày!”

Vệ Vinh và Diên Thụy Thư nhìn nhau, đều nhú mày.

Triệu Vân Tinh là quan viên từ nhị phẩm của triều đình, mặc dù không phải là trọng thần của triều, nhưng cũng là một trong những quan lại nắm quyền.

Một quan viên từ nhị phẩm bị giết!

Dù là nguyên nhân gì, có ẩn tình gì, triều đình cũng phải điều tra cho rõ ràng.

“Hơn nữa, các người cũng đã xem tấu chương của An Như Hối!”

“Lưỡng Viễn, Bình Viễn hai tỉnh hạn hán, triều đình tuyệt đối không thể cho phép hai tỉnh xảy ra đại loạn vì điều này!”

“Hơn nữa, quan thương cầu kết ở Bình Viễn, có ý đồ mưu loạn, trẫm cũng tuyệt đối không cho phép xảy ra!”

“Trẫm chỉ có một yêu cầu, hãy điều tra rõ vụ án này, bất kể là vụ án Triệu Vân Tinh bị giết, hay là quan thương cầu kết có ý đồ mưu loạn, đều phải điều tra cho rõ!”

Thừa Bình Đế ngẩng đầu nhìn hai người, “Các người cần bao lâu để điều tra rõ?”

Chuyện này không thể kéo dài, kéo dài càng lâu thì triều đình càng bất lợi.

“Thần, cho dù bây giờ điều động nhân thủ đến Bình Viễn, ít nhất cũng cần một tháng để điều tra rõ!” Vệ Vinh nói với vẻ nghiêm trọng.

Những vụ án lớn như thế này, tất nhiên cần Hình Bộ và Đại Lý Tự hợp tác điều tra.

Mặc dù Hình Bộ và Đại Lý Tự đều có rất nhiều cao thủ điều tra án, nhưng thời gian đi lại chắc chắn sẽ không ít.

“Một tháng!” Thừa Bình Đế nhíu mày.

Bây giờ đã là tháng bảy, hạn hán ở Liêu Đông đã rất nghiêm trọng.

Nhiều nơi cây trồng đã chết khô, nhiều dân chúng đã phải đối mặt với thực tế là năm nay không có hạt lúa nào.

Không có lúa, giá lương thực tăng vọt.

Dân chúng hoang mang lo sợ.

Chương 946: Có người của Tĩnh An Hầu không? (2)

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, Lương Viễn và Bình Viễn sẽ biến thành một thùng thuốc súng khổng lồ, chỉ cần một tia lửa nhỏ, hai tỉnh sẽ bùng nổ một cuộc loạn lạc kinh hoàng.

Vấn đề không phải là lương thực thiếu, mà là nước bị cắt mới là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Diên Thụy Thư lên tiếng: “Thần, có thể để Bí Vũ Vệ hỗ trợ không?”

Thừa Bình Đế hơi lắc đầu, “Bình Viễn không phải là trọng điểm giám sát của Bí Vũ Vệ, bọn họ chỉ có thể giúp các người cung cấp một số chứng cứ, không giúp được nhiều!”

Bí Vũ Vệ cũng không phải là vô dụng.

Bí Vũ Vệ tập trung giám sát ở Kinh Đô, tại các biên ải. Mặc dù các châu các phủ đều có bóng dáng của Bí Vũ Vệ, nhưng Bí Vũ Vệ sẽ không giám sát các quan viên ở địa phương.

Như Bố Chính Sứ, Án Thử Sứ, Đô Chỉ Huy Sứ, cũng chỉ cử một vài người giám sát mà thôi.

Còn về các quan như Tri phủ Tri châu, thì căn bản không đáng để Bí Vũ Vệ giám sát.

Thừa Bình Đế suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Các người hãy đi điều tra án trước, trăm sẽ thảo luận với Nội Các, sắp xếp một Tổng Đốc đến Liêu Đông phụ trách việc cứu trợ thiên tai!”

Án phải điều tra, thiên tai cũng phải cứu trợ.

So với việc điều tra án, thì cứu trợ thiên tai lại là điều quan trọng hơn.

“Lão thần tuân chỉ!” Vệ Vinh và Diên Thụy Thư lĩnh chỉ xong thì rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Sau khi bọn họ rời đi, Thừa Bình Đế lại lấy ra thư tín của Dương Chính Sơn.

Đề xuất thành lập Hoàng Thương Ty của Dương Chính Sơn, Thừa Bình Đế cảm thấy rất hay.

Tuy nhiên, so với Dương Chính Sơn, thì Thừa Bình Đế lại nghĩ xa hơn, Thừa Bình Đế không chỉ muốn đưa ngành công nghiệp thủy tinh vào sự quản lý của Hoàng Thương Ty, mà còn muốn đưa ngành muối sắt vào sự quản lý của Hoàng Thương Ty.

Đặc biệt là ngành muối, ngành muối của Đại Vinh đã sớm mục nát, rõ ràng nên là ngành kiếm tiền nhất của triều đình, nhưng bây giờ chỉ có thể cung cấp cho triều đình một lượng thuế muối ít ỏi.

Nếu không có sự so sánh, có lẽ Thừa Bình Đế cũng sẽ không nhanh chóng chú ý đến ngành muối, nhưng tình hình của Yên Vận Sử Ty ở Liêu Đông đã khiến hắn phải nghi ngờ về toàn bộ ngành muối của Đại Vinh.

Nguyên nhân rất đơn giản, giá muối ở Liêu Đông là thấp nhất trong toàn bộ Đại Vinh, nhưng thuế muối ở Liêu Đông lại là cao nhất trong toàn bộ Đại Vinh.

Nguyên nhân là vì vụ án tham nhũng của Yên Vận Sử Ty trước đây, một vụ án lớn, đã quét sạch một lượng lớn quan tham và thương nhân muối, cộng với những năm gần đây Trịnh Hiểu nắm quyền Yên Vận Sử Ty, đã khiến Yên Vận Sử Ty luôn duy trì được một môi trường tương đối thanh liêm.

Điều này đã khiến thuế muối của Yên Vận Sử Ty ngày càng tăng.

Sau khi Thừa Bình Đế tìm hiểu về Yên Vận Sử Ty ở Liêu Đông, hấn cũng đã nảy sinh ý định đối với ngành muối của các địa phương khác.

Hiện tại, đề xuất thành lập Hoàng Thương Ty của Dương Chính Sơn, dường như cũng có thể dùng để quản lý ngành muối.

Tuy nhiên, đây không phải là một chuyện dễ dàng, cần phải từ từ tính toán.

Thừa Bình Đế suy nghĩ một lúc, rồi nói với Nam Thắng: “Hãy cho người sao chép một vài bản nội dung của Hoàng Thương Ty, lát nữa trẫm sẽ dùng!”

Việc thành lập Hoàng Thương Ty cần phải thông báo cho Nội Các trước, còn về việc đưa ngành muối vào sự quản lý của Hoàng Thương Ty, thì chắc chắn là không thể nghĩ đến trong thời gian ngắn.

Quản lý một quốc gia lớn như nấu một món ăn nhỏ!

Hiện tại, Thừa Bình Đế đã hiểu rõ sự khó khăn trong việc trị quốc.

Nam Thắng tiến lên nhận thư, nói: “Thần, các mắt xích trong Hoàng Thành đã được thanh lọc gần hết rồi, có cần tiếp tục điều tra sâu không?”

“Không cần, sau này cần phải cẩn thận với những người ở trước mặt.” Thừa Bình Đế không quan tâm vung tay.

Mắt xích, tất nhiên là những mắt xích của các thế lực trong triều cài cắm vào trong Hoàng Thành.

Kể từ khi Nam Thắng chỉ huy Hoàng Vệ Ty, hấn đã bắt đầu tiến hành lục soát ồ ạt các thái giám và cung nữ trong Hoàng

Thành, chỉ trong chưa đầy một tháng, hắn đã bắt giữ tới bốn trăm thái giám và cung nữ.

“Vâng!” Nam Thắng đáp.

“À đúng rồi, có người của Tĩnh An Hầu không?” Thừa Bình Đế đột nhiên hỏi.

Nam Thắng khẽ chuyển mắt, sau đó cúi đầu nói: “Không có.”

“Thật sự không có?” Thừa Bình Đế kinh ngạc.

“Lão nô không dám lừa gạt bệ hạ!” Nam Thắng cúi đầu nói.

Thừa Bình Đế gật đầu hài lòng, không biết là hài lòng với thái độ của Nam Thắng, hay là hài lòng vì Dương Chính Sơn không cài người vào trong Hoàng Thành.

Nam Thắng thực sự không phát hiện ra người của Dương Chính Sơn, nếu không, hắn chắc chắn sẽ không giấu giếm.

Còn về việc tại sao không phát hiện ra người của Dương Chính Sơn, thực ra rất đơn giản, người mà Vũ Trình kéo kết giao trong Hoàng Thành không phải là thái giám và cung nữ, mà là các tướng sĩ canh gác trong cung.

Dù sao, điều mà Dương Chính Sơn muốn không phải là giám sát Thừa Bình Đế, cũng không phải là nghe lén tin tức gì bí mật, mà chỉ là nghe lén tin tức trong triều mà thôi.

Tin tức trong triều nói là bí mật cũng là bí mật, người bình thường căn bản không thể tiếp cận được, nhưng nếu người không kín, thì cũng không thể, mỗi ngày sau khi kết thúc triều, các loại tin tức sẽ được truyền ra khỏi Hoàng Thành.

Việc nghe lén những tin tức này căn bản không cần ở trước mặt, chỉ cần ở trong Hoàng Thành cũng có thể nghe được một chút.

Thậm chí không cần phải có địa vị cao, một số tướng sĩ bình thường cũng có thể biết.

Những ngày bình thường không có nhiệm vụ, các tướng sĩ trong thân quân ở doanh trại trò chuyện cũng có thể kể cho người nghe những chuyện xảy ra trong triều.

Một số người thậm chí còn nói rất rõ về những chuyện trong hậu cung.

Nói một cách đơn giản, các tướng sĩ trong thân quân không khác gì mấy bà mẹ ở đầu làng, khả năng thu thập tin tức trong Hoàng Thành của các tướng sĩ trong thân quân được coi là mạnh mẽ.

Vũ Trinh chính vì điều này, nên mới chủ động kết giao với rất nhiều tướng sĩ trong thân quân.

Nam Thắng cũng đã điều tra các tướng sĩ trong thân quân, nhưng hắn chỉ tập trung vào những quan quân trung cao cấp, căn bản là không điều tra một nhóm tướng sĩ bình thường.

Vì vậy, lần này Dương Chính Sơn rất may mắn tránh khỏi một kiếp nạn.

...

Bởi vì Thừa Bình Đế rất coi trọng tình hình hạn hán ở Liêu Đông, nên hành động của triều đình lần này cũng khá nhanh chóng.

Ngày 3 tháng 7, Hình Bộ và Đại Lý Tự liên hợp phái nhân thủ đến Bình Viễn điều tra vụ Triệu Vân Tinh bị giết và vụ quan thương cầu kết.

Ngày 6 tháng 7, sau khi thảo luận trong triều, triều đình đã lệnh cho Quang Lộc Tự Thiếu Khanh kiêm Bình Viễn Đạo Ngự Sử Chuông Hoa Dân đến Bình Viễn khảo sát tình hình thiên tai.

Lệnh cho Hữu Thị Lang Hữu Đô Sát Viện La Nhân kiêm Tổng Đốc, phụ trách việc cứu trợ thiên tai ở Liêu Đông.

Lệnh cho Tai Thương điều động ba mươi vạn lượng bạc, một trăm vạn thạch lương thực để cứu trợ thiên tai ở Liêu Đông.

Trọng Sơn Quan, sau khi Dương Chính Sơn nhận được những tin tức này, không khỏi thở phào một hơi.

Mặc dù lương thực và tiền bạc triều đình dùng để cứu trợ thiên tai không nhiều, nhưng chỉ cần triều đình coi trọng thiên tai ở Liêu Đông, thì đối với dân chúng Liêu Đông đó là một điều vô cùng tốt.

Tiền bạc và lương thực cứu trợ thiên tai của triều đình thực ra chỉ là một phần, quan trọng nhất là kho lương thực của các phủ, các châu, các huyện, chỉ cần triều đình chịu cứu trợ thiên tai, thì các chính quyền địa phương sẽ có thể sử dụng kho lương thực của quan để cứu trợ dân chúng chịu thiên tai, đây mới là điều quan trọng trong việc cứu trợ thiên tai.

Nếu chỉ dựa vào việc triều đình vận chuyển lương thực từ Tai Thương ở Kinh Đô đến Liêu Đông, thì chờ lương thực vận chuyển đến, dân chúng Liêu Đông có lẽ cũng đã chết đói hơn phân nửa rồi.

Vì vậy, đã bắt đầu cứu trợ thiên tai, thì Trọng Sơn Trấn cũng nên chuẩn bị tiếp nhận người chịu thiên tai.

Chương 947: Có người để mắt đến Trường Mậu nhà ta (1)

“Hiện tại chúng ta có bao nhiêu lương thực rồi?”

Trong Tổng binh phủ, Dương Chính Sơn hỏi Châu Viễn, quản lý tiền lương.

“Thưa Hầu gia, hiện tại lương thực đã vào kho là hai trăm tám mươi vạn thạch!” Châu Viễn đi theo sau Dương Chính Sơn, đáp.

Dương Chính Sơn vừa đi về phía chính đường, vừa hỏi tiếp: “Vậy hiện tại chúng ta còn bao nhiêu bạc?”

“Tháng trước, số bạc vay từ ngân trang chỉ có chưa đến ba mươi vạn lượng!” Châu Viễn khó xử nói.

Tổng binh phủ đã sớm lâm vào cảnh thiếu thốn, không những chi tiêu không đủ mà còn đã vay ngân trang Trùng Sơn đến sáu trăm vạn lượng bạc.

“Còn có thể tiếp tục vay từ ngân trang không?” Dương Chính Sơn nhíu mày.

Châu Viễn hơi lắc đầu, nói: “Tháng này tối đa chỉ có thể vay ba mươi vạn!”

Dương Chính Sơn đã quy định, số bạc mà Tổng binh phủ vay từ ngân trang không được vượt quá sáu mươi phần trăm số tiền gửi của ngân trang.

Nói cách khác, ngân trang phải có ít nhất năm mươi vạn lượng bạc, Tổng binh phủ mới có thể vay ba mươi vạn lượng.

Và theo thời gian, số tiền gửi của ngân trang Trùng Sơn ngày càng giảm, tháng trước còn gần một trăm vạn lượng, mà tháng này có thể chỉ còn chưa đến tám mươi vạn lượng, hơn nữa có người có thể sẽ rút tiền gửi, vì vậy số bạc có thể vay chỉ khoảng ba mươi vạn lượng.

“Vẫn không đủ!” Dương Chính Sơn lắc đầu.

Hai trăm tám mươi vạn thạch và ba trăm vạn thạch mà hắn quyết định trước đó đã chênh lệch khá nhiều, nhưng ba trăm vạn thạch lương thực là chuẩn bị cho một triệu dân tị nạn.

Trong khi đó, số dân chúng bị thiên tai lần này đã lên đến mười triệu, trong đó có thể một nửa dân chúng sẽ không thể sống sót, và nếu chỉ một phần ba trong số đó di cư đến Trùng Sơn trấn, thì số dân này sẽ vượt quá một triệu.

Vì vậy, ba trăm vạn thạch lương thực chỉ là yêu cầu tối thiểu, Dương Chính Sơn vẫn hy vọng càng nhiều càng tốt.

“Nhưng giá lương thực ở Giang Nam đã tăng lên đến hai lượng tám ngàn bạc một thạch, giá lương thực của Lý Thịnh vương triều và Đức Thịnh vương triều cũng đã tăng không ít, nếu chúng ta tiếp tục thu mua, giá cả có thể còn cao hơn nữa!” Châu Viễn nói.

Ba trăm vạn thạch lương thực không phải là một số nhỏ, dù chỉ thu mua từ ba nơi, cũng sẽ ảnh hưởng đến giá lương thực của cả ba nơi.

Giang Nam là khu vực có sản lượng lương thực cao nhất của Đại Vinh, nhưng vẫn không thể chịu nổi việc Dương Chính Sơn thu mua lương thực như vậy.

“Tiếp tục thu mua! Có bao nhiêu thì thu bấy nhiêu, Tổng binh phủ chỉ để lại mười vạn lượng bạc dự phòng.” Dương

Chính Sơn nói.

Mỗi tháng Tổng binh phủ cũng thu được không ít bạc, xưởng sản xuất kính hiện nay chính là một mỏ vàng, có thể cung cấp bạc cho Tổng binh phủ không ngừng.

Dương Chính Sơn không sợ tiêu hết bạc, hắn chỉ sợ lương thực không đủ.

“Vâng!” Châu Viễn thấy Dương Chính Sơn kiên quyết, chỉ có thể tuân lệnh.

Dương Chính Sơn đi vào chính đường, Bàn Đường đã chờ sẵn hắn trong phòng.

“Bàn đại nhân!”

“Hầu gia!”

Hai người ngồi xuống, Dương Chính Sơn đi thẳng vào vấn đề nói: “Bàn đại nhân, ta dự định cuối tháng này sẽ phái người đến Liao Viễn và Bình Viễn để thu nhận dân tị nạn!”

Đại hạn ở Liêu Đông đã trở nên rất nghiêm trọng, nói là đồng không mảnh đất cũng không quá.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa đến mùa thu hoạch, nhưng thực tế là đã có rất nhiều dân chúng không thể tiếp tục sống được nữa.

Lý do rất đơn giản, đại hạn không chỉ ảnh hưởng đến vụ mùa, mà ngay cả việc kiếm các loại thực phẩm khác cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dưới đại hạn, cây cối khô héo.

Những năm trước, vào thời điểm này, dân chúng còn có thể đào rau dại, hái nấm để bổ sung thực phẩm.

Nhưng năm nay rõ ràng là điều đó không thể xảy ra.

Đừng nói là rau dại, ngay cả một cây cỏ dại cũng không tìm thấy.

Vốn dĩ một số dân chúng có thể cố gắng đến cuối tháng chín để thu hoạch, bây giờ họ tối đa chỉ có thể cố gắng đến hết tháng tám, thậm chí đầu tháng tám đã có thể hết lương thực.

Trong tình trạng thiếu lương thực, dân chúng chỉ có thể mang tất cả gia sản ra để đổi lấy lương thực.

Tuy nhiên, hiện tại giá lương thực ở Liêu Đông đã tăng vọt, từ hai lượng một thạch, đã tăng lên đến sáu lượng một thạch.

Điều này không phải là do có người đẩy giá lương thực, mà là phản ứng bình thường của thị trường.

Những quan thương do Triệu Vân Tinh đứng đầu còn chưa kịp đẩy giá lương thực, thì đã bị Đinh Thu và La Cán Tùng làm cho hoảng loạn, không còn tâm trí để đẩy giá lương thực nữa.

Nếu để họ đẩy giá lương thực, thì giá lương thực hiện tại có thể là mười sáu lượng, mười tám lượng, thậm chí là hai mươi lượng một thạch.

“Ừm, có thể thu nhận trước một đợt dân tị nạn, cũng tốt để rèn luyện một chút cho đám sai dịch, không đến lúc cuối cùng lại để sai dịch luống cuống tay chân!” Bàn Đường đồng ý nói.

Tiếp nhận dân tị nạn, bố trí dân tị nạn, cũng là một việc phiền phức.

Lần này không giống như lúc ở Đằng Long Vệ, lúc đó Đằng Long Vệ chỉ tiếp nhận vài vạn dân tị nạn, các hộ gia đình và đồn điền có thể đưa người đi và bố trí ngay.

Với sự giúp đỡ của các quân hộ lão, những dân tị nạn đó rất nhanh đã có thể hòa nhập vào Đằng Long Vệ.

Nhưng lần này, việc tiếp nhận và bố trí dân chúng ở Trùng Sơn trấn là để cho dân tị nạn xây dựng một ngôi nhà mới, và số lượng có thể vượt quá một triệu.

Có thể nói đây là một nhiệm vụ vô cùng to lớn, gần như phải huy động tất cả các quan phủ của toàn bộ Trùng Sơn trấn.

“Ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa bây giờ mới là tháng bảy, đợt dân tị nạn đầu tiên đến đây vẫn còn có một khoảng thời gian để thích nghi, khó nhất là dân tị nạn sau khi vào mùa đông!” Dương Chính Sơn có chút bất lực nói.

Cổ hương khó rời, nếu không đến mức tận cùng kiệt quệ, dân chúng rất khó lựa chọn rời bỏ cổ hương.

Chương 948: Có người để mắt đến Trường Mậu nhà ta

(2)

Thực ra, bây giờ là thời điểm tốt nhất để di cư đến Trùng Sơn trấn, trước khi vào mùa đông, họ vẫn còn có một khoảng thời gian để thích nghi và chuẩn bị.

Nhưng điều này rõ ràng là không thể.

Chỉ cần còn một chút hy vọng sống sót, dân chúng Liêu Đông sẽ không dễ dàng di cư đến Trùng Sơn trấn.

Dương Chính Sơn ước tính làn sóng di cư này sẽ bắt đầu từ tháng mười và kéo dài đến sau tháng năm năm sau.

“Chúng ta chỉ có thể chuẩn bị càng nhiều càng tốt!”

Bàng Đường cũng vô cùng bất lực, những vấn đề liên quan đến hàng triệu dân chúng, tuyệt đối không phải chỉ vài câu nói có thể thay đổi được.

Những gì họ có thể làm chỉ là hướng dẫn, thậm chí ngay cả cưỡng chế cũng không thể.

Bởi vì một khi cưỡng chế sẽ có thể gây ra nhiều hỗn loạn hơn.

Không đến mức cuối cùng, tuyệt đối không thể cưỡng chế dân chúng di cư.

Hai người bàn bạc một chút về chi tiết trong phòng, việc tiếp nhận dân tị nạn lần này sẽ chủ yếu dựa vào tuần phủ nha và các địa phương, các châu, quận, sau khi dân tị nạn đến nơi

bổ trí, thì Tổng binh phủ và các phủ của tham tướng sẽ phụ trách quản lý.

So với việc tiếp nhận, việc quản lý dân tị nạn vô tình còn khó hơn.

Thời loạn thế phải dùng trọng pháp.

Việc quản lý những dân tị nạn không có gì trong tay bằng việc để quan lại cầm giấy bút chắc chắn sẽ hợp lý hơn.

Tiền Bàng Đường đi, Dương Chính Sơn lại đến bộ phận công trình hỏi thăm tiến độ xây dựng đường cái và làng mạc.

Đến khi màn đêm buông xuống, Dương Chính Sơn mới trở về Hầu phủ.

Tại chủ viện, Úc Thanh Y và Minh Chiêu đã đợi hẩn ăn tối.

“Phụ thân!” Minh Chiêu ngoan ngoãn gọi.

“Ừm!” Dương Chính Sơn đáp một tiếng, rửa mặt qua loa, xoa xoa đầu nhỏ của Minh Chiêu.

Bữa tối đã sớm chuẩn bị xong, Úc Thanh Y thấy Dương Chính Sơn về, lập tức sai Thanh Hà và Hồng Vân dọn món ăn.

“Chiều nay, người quản lý ở Ninh Viễn phủ đã trở về, nói rằng năm nay Ninh Viễn phủ sẽ mất mùa!” Úc Thanh Y vừa dọn cơm cho Dương Chính Sơn, vừa nói.

“Còn JING An phủ thì sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Sẽ giảm sản một chút, nhưng chắc vẫn còn thu hoạch được một ít!” Úc Thanh Y nói.

Dương gia có không ít điền trang ở Liêu Viễn tỉnh, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Các người nói với mọi người, năm nay miễn thuê cho tất cả điền trang ở Liêu Viễn, cuộc sống hiện tại có chút khó khăn, nhưng cũng không đến mức không thể sống được!”

Đại đa số điền trang của Dương gia đều được các điền phu và điền hộ cấy cày.

Điền phu chính là nô phu bán mình cho Dương gia, điền hộ chính là dân chúng thuê cấy cày ruộng của Dương gia.

Điền hộ chiếm đa số, điền phu chủ yếu là phụ trách quản lý điền trang.

“Còn điền trang ở Ninh Viễn phủ thì sao? Nơi đó hầu như không có sản lượng, cho dù miễn thuế, họ cũng rất khó sống sót!” Úc Thanh Y có chút thương xót nói.

Nhưng Dương Chính Sơn không để ý nói: “Minh Chí không phải đã mua vài điền trang ở Phục Châu sao? Bảo họ di cư đến Phục Châu, còn điền trang ở Ninh Viễn để trống, ngày mai lại tuyển mộ một đợt điền hộ.”

Một điền trang cũng chỉ là một trăm hộ dân, những dân chúng này thuê cấy cày điền trang của Dương gia hàng năm, Dương gia yêu cầu họ di cư rất dễ dàng, chỉ cần miễn hai năm tiền thuế là được.

So với hàng triệu dân tị nạn ở Liêu Đông, mấy trăm hộ dân này thực sự là một việc nhỏ.

Trong khi đó, tình hình hạn hán ở Liêu Viễn còn tồi tệ hơn Bình Viễn một chút, như ở Liêu An phủ, Đằng Long Vệ, Khánh Hoa phủ và JING An phủ, tình trạng thiên tai nhẹ hơn rất nhiều, không đến mức mất mùa hoàn toàn.

Khu vực hạn hán nghiêm trọng nhất thực ra là phía tây nam của Liêu Viễn và khu vực trung tâm và phía bắc của Bình Viễn, như ở phía nam của Bình Viễn, khu vực của Tê Châu cũng sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

“Vậy được! Ngày mai ta sẽ sắp xếp!” Úc Thanh Y vừa ăn cơm vừa nói.

Khi hai vợ chồng cùng ăn cơm thì không có nhiều quy củ, vừa ăn vừa nói chuyện là chuyện bình thường, thực ra ngay cả khi mọi người trong Dương gia cùng ăn cơm tại chủ viện, cũng không có quá nhiều quy củ, chỉ là chia thành hai bàn nam nữ mà thôi.

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa, Vân Tuyết đã gửi thư về!” Úc Thanh Y nhớ đến thư của Vân Tuyết.

“Thư nói gì?”

Úc Thanh Y cười nói: “Có người để mắt đến Trường Mậu nhà ta, đã nhờ Vân Tuyết hỏi thăm ý kiến rồi!”

Dương Chính Sơn gấp cho Minh Chiêu một đĩa thịt cừu, có chút kinh ngạc hỏi: “Nhà nào?”

Trường Mậu chỉ nhỏ hơn Trường Nghi hai tuổi, năm nay đúng mười lăm tuổi, cũng đến lúc có thể bàn chuyện hôn sự rồi.

Không chỉ có Trường Mậu, mà ngay cả Uyển Thanh, Dương Uyển Thanh năm nay cũng mười bốn tuổi.

Hiện tại có thể định trước hôn sự, chờ đến mười sáu tuổi sẽ cưới.

“Phủ Hải Xương bá!” Úc Thanh Y nói.

“Phủ Hải Xương bá?” Dương Chính Sơn càng kinh ngạc hơn, hỏi: “Là em gái hay cháu gái của Tuyết Bình?”

Lý Thịnh vương triều có ba triều đại, đều là do con cháu của Lý Thịnh vương triều cai quản, Dương gia cũng là một trong số đó.

Dương Chính Sơn không để ý đến lời nói đùa của vợ, hắn đang suy nghĩ về lời cầu hôn của Hải Xương bá phủ.

“Cháu gái, chính là đích tôn nữ của Hải Xương bá phủ! Một thời gian trước, phu nhân của Hải Xương bá đã đến thăm Vân Tuyết, mặc dù không nói rõ, nhưng ý đã rất rõ ràng!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu.

Bởi vì mối quan hệ của Tuyết Bình ở Đằng Long Vệ, Dương gia và Hải Xương bá phủ cũng coi như có chút giao tình.

Hải Xương bá Lý Thịnh luôn là chỉ huy của Tân Hải vệ, mà Tân Hải vệ là một trong những lực lượng hải quân gần kinh đô nhất.

Khi Đằng Long Vệ phát triển thương mại hàng hải, Hải Xương bá phủ cũng có tham gia, họ chủ yếu là kinh doanh tuyến đường từ kinh đô đến Đằng Long Vệ.

Hiện tại Tuyết Bình vẫn đang ở Đằng Long tiên vệ, giữ chức chỉ huy đồng tri, là phó tá của Dư Thông Hải.

Hải Xương bá phủ không nổi bật trong giới hôn quý, trước tiên là chức vụ thực tế của Lý Thịnh không cao, chỉ là một chỉ huy vệ, hơn nữa còn là ở Tân Hải vệ.

Thứ hai, hiện tại Hải Xương bá chỉ là một tước vị nhị đẳng bá, tức là thế hệ tiếp theo sẽ trở thành tước vị tam đẳng bá, thế hệ tiếp theo nữa sẽ không còn tước vị nữa.

Nếu trong hai thế hệ tiếp theo không có đủ công lao để thăng tước vị, thì sau này Đại Vinh sẽ không còn Hải Xương bá phủ nữa.

So với Dương gia hiện tại, Hải Xương bá phủ có chút cao hơn.

Cho dù Trường Mậu không có tước vị thừa kế, nhưng cũng không phải là con cháu hôn quý bình thường có thể so sánh

được.

Đừng quên rằng hiện tại Dương Chính Sơn đã là một võ giả tiên thiên.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn cũng không phải là người chú trọng đến việc môn đăng hộ đối, hắn suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện này người nói với Minh Chí một tiếng, hỏi ý kiến của hắn!”

Việc hôn sự của Trường Mậu vẫn cần Dương Minh Chí quyết định, dù sao Dương Minh Chí là cha ruột của Trường Mậu, hơn nữa Trường Mậu cũng là con trai trưởng của Dương Minh Chí, chuyện này họ có thể giúp đỡ, nhưng tốt nhất không nên tùy ý quyết định.

Trường Mậu khác với Trường Nghi, Trường Nghi là người thừa kế của Hầu phủ, cộng thêm tính cách có chút ngốc nghếch của Dương Minh Thành, nên Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y quyết định hôn sự của Trường Nghi hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng Dương Minh Chí là một người có chính kiến, vì để tránh phát sinh mâu thuẫn, chuyện này nhất định phải thông qua Dương Minh Chí.

“Được, ngày mai ta sẽ nói với Lý thị một tiếng, sau đó phái người đi hỏi Minh Chí!” Úc Thanh Y đáp ứng.

Chương 949: Dân Di Cư (1)

Cuối tháng bảy.

Nhân lực của Hình bộ và Đại Lý Tự đã đến Đông Dương phủ.

Trong ngày hôm đó, họ đã khổng chế Ninh Đông Thăng.

Sau nửa tháng lo sợ, Ninh Đông Thăng không cần tra hỏi mà như thùng đổ đậu, đã nói ra tất cả mọi chuyện.

Từ việc Triệu Vân Tinh câu kết với thương gia muối và thương gia lương thực, chuẩn bị cách nào để đẩy giá lương thực, có những quan viên nào tham gia, lại có những thương nhân nào liên quan đến việc này.

Hắn nói rõ ràng, rành mạch hơn cả lời khai mà Đinh Thu Thu đã lấy được.

Tuy nhiên, hắn lại nói mờ nhạt về việc Triệu Vân Tinh chuẩn bị kích động dân di cư làm loạn, dù sao đây cũng chỉ là tội danh mà Đinh Thu đã bịa ra cho hắn.

Tuy nhiên, hắn cũng không dám lật lại lời khai, sau khi bị quan viên của Hình bộ và Đại Lý Tự tra hỏi, hắn chỉ có thể đổ tội cho Triệu Vân Tinh, nói rằng đây đều là sắp xếp của Triệu Vân Tinh, hắn không biết toàn bộ tình hình.

Vốn dĩ đây là chuyện bịa đặt, tuy nhiên sau khi các quan viên của Hình bộ và Đại Lý Tự điều tra, họ phát hiện ra rằng chuyện này không hoàn toàn là giả.

Bởi vì họ thực sự điều tra được có người định kích động dân chúng làm loạn, nhân cơ hội đó tham ô lương thực cứu trợ mà triều đình điều động.

Hơn nữa, không chỉ có một người, mà cả tri huyện Quảng Ninh phủ và tri huyện Phụ Châu cũng có ý nghĩ như vậy, và họ còn hành động vì điều này.

Thêm vào đó, Triệu Vân Tinh chết không có bằng chứng tội phạm, vì vậy cái mũi ô danh này đã đổ lên đầu Triệu Vân Tinh.

Cuối tháng bảy.

La Nhân, hữu thị lang bộ Hộ kiêm hữu phó Đô Ngự Sử Đô Sát Viện, dẫn theo lương thực tiền bạc đợt một đến Đông Dương phủ, bắt đầu công tác cứu trợ thiên tai.

Cũng vào lúc này, hạn hán ở Bình Viễn bắt đầu bùng phát.

Trong tình cảnh không có nước, không có lương thực, một lượng lớn dân chúng buộc phải rời bỏ quê hương, tìm kiếm lối thoát.

Trong chốc lát, trên quan đạo xuất hiện rất nhiều dân chúng ăn mặc rách rưới, môi nứt nẻ đang di chuyển về phía nam.

Đối với những dân chúng chịu thiên tai, mục tiêu đầu tiên không phải là Trọng Sơn trấn khổ cực, mà là Gi Tĩnh và Sơn Hà tỉnh ở phía nam.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Chính Sơn không chuẩn bị tiếp nhận tất cả dân di cư.

Hàng vạn dân chúng bắt đầu chạy nạn, nơi nào họ đi qua như thể đàn châu chấu, hầu như tất cả những gì có thể ăn được đều bị họ nuốt chửng.

Thậm chí, trên mặt đất khô héo, nứt nẻ còn có thể nhìn thấy thi thể, cảnh tượng như địa ngục đang dần hiện ra trước mắt mọi người.

Trong thành Đông Dương phủ, La Nhân đứng trong đại sảnh của Bộ Chính Sự, sắc mặt xanh mét nhìn đám quan viên

trước mặt.

“Công văn của triều đình đã được ban hành từ mười ngày trước, tại sao các người không mở kho phát lương?”

Hiện tại Bình Viễn thực sự chưa đến mức cùng đường xó chợ, phần lớn dân chúng vẫn có thể uống được một ngụm nước, cũng có một ít lương thực dự trữ.

Nhưng vấn đề là vừa mới đến Đông Dương phủ, La Nhân đã phát hiện có hơn một vạn dân di cư đang tập trung lại và di chuyển về phía nam.

Với tư cách là Tổng đốc cứu trợ thiên tai, vừa mới nhậm chức, hắn đã phải đối mặt với tình huống này, làm sao hắn có thể báo cáo với triều đình?

Điểm mấu chốt là hiện tại Đông Dương phủ hoàn toàn có khả năng ngăn cản những dân di cư này, nhưng các quan viên của Đông Dương phủ lại để mặc cho dân di cư đi qua.

“Đại nhân, không phải chúng ta không muốn cứu trợ thiên tai, mà là thực sự bất lực!”

“Hiện tại, rất nhiều giếng nước trong thành đã cạn, dân chúng trong thành đang hoang mang lo sợ, nếu lúc này mở kho phát lương, chẳng may thiên tai tràn vào thành, thì có thể cũng sẽ xảy ra loạn!”

“Hơn nữa, hai ngày trước, đại nhân tri phủ còn bị Hình bộ bắt, tiểu nhân thực sự không thể làm chủ được!”

Bạch Thụ Đường, đồng tri của Đông Dương phủ, nói với vẻ mặt khổ sở.

Trong lòng Bạch Thụ Đường thực sự rất khổ!

Trong thời khắc quan trọng này, cấp trên của hắn lại bị bắt, hắn chỉ là một phó quan, có thể gánh vác một chút trách

nhiệm, nhưng dù sao hấn cũng không phải là tri phủ, căn bản không thể làm chủ được mọi chuyện trong thành.

Hơn nữa, trong Đông Dương phủ có rất nhiều quan phủ, các đại nhân của Bộ Chính Sứ, Bộ An Sát đều không lên tiếng, thì một đồng tri như hấn có thể làm gì?

La Nhân nhíu mày, xoa bóp huyết thái dương.

Tình hình ở Bình Viễn vượt xa dự đoán của hấn.

Hình bộ và Đại Lý Tự đã bắt một lượng lớn quan viên, điều này cũng ảnh hưởng rất lớn đến công tác cứu trợ thiên tai.

“Đi mời Lục đại nhân của Hình bộ đến đây!”

Không thể để Hình bộ và Đại Lý Tự bắt người nữa, nếu cứ tiếp tục bắt người, hấn sẽ không còn ai có thể sử dụng.

Mặc dù những quan tham ô này khiến người ta chán ghét, nhưng lúc này hấn phải đảm bảo rằng các quan phủ ở các cấp có thể hoạt động bình thường, nếu không thì hấn không thể cứu trợ dân chúng được.

Tuy nhiên, chưa đợi quan viên của Hình bộ đến, thì ngoài cửa đại sảnh, một thuộc hạ của La Nhân đã báo cáo: “Đại nhân, Bộ Chính Sứ Trọng Sơn trấn Tổng Anh đang ở bên ngoài cầu kiến!”

“Bộ Chính Sứ Trọng Sơn trấn!” La Nhân sững sờ.

Bộ Chính Sứ Trọng Sơn trấn không ở Trọng Sơn quan, mà lại chạy đến Đông Dương phủ làm gì?

Hơn nữa, với tư cách là Tổng đốc, hấn cũng không quản lý được Trọng Sơn trấn!

“Mời vào!” La Nhân suy nghĩ một chút, rồi quyết định gặp Tổng Anh trước.

Một lát sau, Tống Anh được mời vào đại sảnh, hẩn nhìn qua đám quan viên trong sảnh, sau đó bái kiến La Nhân: “Tiểu nhân Tống Anh bái kiến Tổng đốc đại nhân!”

“Ừm!” La Nhân thực sự không có tâm trạng để xã giao với hẩn, trực tiếp hỏi: “Người đến đây có chuyện gì?”

Tống Anh lấy ra một bản công văn từ trong ngực, nói: “Tổng đốc đại nhân, đây là quy định tiếp nhận dân di cư do Tổng binh Triệu An Hào và tuần phủ Trọng Sơn trấn của Trọng Sơn trấn ký kết.”

Chương 950: Dân Di Cư (2)

Hắn đưa công văn cho La Nhân, sau đó lấy ra một bản văn bản khác, nói: “Đây là quy định bố trí dân di cư của Nội các gửi đến Trọng Sơn trấn.”

Quy định và quy định này đều là một loại công văn, quy định chủ yếu được sử dụng để giao tiếp giữa các quan viên văn võ không thuộc cấp bậc, trong khi quy định này chủ yếu được sử dụng để các quan phủ cấp trên thông báo và ra lệnh cho các quan phủ cấp dưới.

Việc di cư của hơn một triệu dân chúng, đương nhiên không phải là Dương Chính Sơn và Bàng Đường có thể quyết định được.

Mà phải được sự đồng ý của Thừa Bình Đế và Nội các, vì vậy mới có quy định này của Nội các.

La Nhân mở hai bản văn bản ra, nhìn nội dung bên trên, không cảm thấy bất ngờ, chỉ hỏi: “Hiện tại các người định di cư dân chúng?”

Việc Trọng Sơn trấn chuẩn bị tiếp nhận dân di cư từ Liêu Đông đã là điều mà ai cũng biết, dù sao trước đó Thừa Bình Đế đã điều động một triệu lượng bạc đến Trọng Sơn trấn, cho dù một triệu lượng bạc này chỉ là tiền riêng của Thừa Bình Đế, thì cũng phải đưa ra một lời giải thích cho các quan viên triều đình.

“Đúng vậy, chúng ta dự định trước tiên tiếp nhận một đợt dân di cư quy mô nhỏ để bố trí.” Tống Anh cười nói.

“Các người định tiếp nhận bao nhiêu?”

“Từ ba đến năm vạn!”

Đôi mắt của La Nhân sáng lên, hiện tại trên quan đạo phía nam của thành Đông Dương phủ, khoảng chừng đã có bốn năm vạn dân di cư, nếu có thể di chuyển những dân di cư này đến Trọng Sơn trấn, thì cũng coi như giúp hãn giải quyết một đại phiền phức.

“Các người cần chúng ta làm gì?”

“Chúng ta đã thiết lập điểm tiếp nhận dân di cư trên quan đạo phía nam của Trọng Sơn trấn, chỉ cần dân di cư đến điểm tiếp nhận, chúng ta sẽ phát lương thực và nước cho họ, đồng thời sẽ lập tức đưa họ đến điểm bố trí ở phía bắc!”

“Để tránh xảy ra những phiền phức không cần thiết, tiểu nhân hy vọng rằng các đồng nghiệp ở Bình Viễn và Liêu Viễn có thể hộ tống dân di cư đến Trọng Sơn trấn!”

“Trước khi đến điểm tiếp nhận, dân di cư sẽ do các đồng nghiệp của hai tỉnh chịu trách nhiệm, sau khi đến điểm tiếp nhận, dân di cư sẽ do chúng ta chịu trách nhiệm!”

Tổng Anh đơn giản nói về quy trình di cư của dân di cư.

La Nhân gật đầu, đối với sự sắp xếp như vậy, đương nhiên hãn không có ý kiến.

Chỉ cần đưa dân di cư đến điểm tiếp nhận của Trọng Sơn trấn, thì tương đương với việc để hai tỉnh Bình Viễn và Liêu Viễn bỏ đi một gánh nặng lớn.

“Tiểu nhân đã biết, tiểu nhân sẽ sớm sắp xếp quan sai hộ tống dân di cư đến Trọng Sơn trấn!”

Sau đó, Tổng Anh lại thảo luận với các quan viên và thư ký bên cạnh La Nhân về một số chi tiết.

Để nhanh chóng giải quyết số dân di cư trên quan đạo, ngày hôm sau, La Nhân đã thúc giục các quan viên của Bộ

Chính Sứ bắt đầu xua đuổi dân di cư về phía bắc.

Đúng vậy, chính là xua đuổi!

Mặc dù trong đó cũng có ý nghĩa khuyên bảo, nhưng trên thực tế là xua đuổi.

Một nhóm lính, một tay cầm binh khí, một tay phát lương cứu trợ, ép buộc dân di cư đi về phía bắc, đến Trọng Sơn trấn.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, trong tình hình hiện tại, muốn hướng dẫn dân di cư chủ động di chuyển đến Trọng Sơn trấn gần như là điều không thể.

Bởi vì trong mắt của phần lớn dân chúng, Trọng Sơn trấn chính là một vùng đất khổ cực.

Trọng Sơn trấn còn lạnh hơn, nghèo khổ hơn Liêu Đông, hơn nữa còn thường xuyên bùng phát chiến tranh.

Dân chúng đã di cư một lần, đương nhiên là muốn di cư đến một nơi cư trú phù hợp hơn.

Rõ ràng, Trọng Sơn trấn không phải là nơi cư trú phù hợp trong mắt của họ.

Tuy nhiên, đây chỉ là biện pháp tạm thời, trong khi Đông Dương phủ xua đuổi dân di cư đến Trọng Sơn trấn, Bàng Đường cũng đã sắp xếp một lượng lớn sai dịch và văn thư đến tuần phủ trấn của Trọng Sơn trấn để tuyên truyền chính sách bố trí dân di cư của Trọng Sơn trấn đến những khu vực bị thiên tai nghiêm trọng nhất.

Chính sách bố trí dân di cư của Trọng Sơn trấn bao gồm ba khía cạnh.

Khía cạnh đầu tiên là vật chất, sau khi dân di cư đến điểm bố trí, sẽ được phát lương thực ba tháng, cùng với muối ăn, vải bông và các vật dụng sinh hoạt thiết yếu khác, tùy theo số lượng dân số.

Cộng với những ngôi nhà đã được xây dựng, có thể giải quyết nhanh chóng ba vấn đề ăn, mặc, ở của dân di cư.

Sau đó, mỗi tháng sẽ được phát một lần lương thực và muối ăn, đảm bảo nhu cầu sinh hoạt cơ bản của dân di cư, sẽ tiếp tục phát đến tháng tám năm sau.

Nói một cách đơn giản, Trọng Sơn trấn sẽ nuôi những dân di cư này trong gần một năm.

Khía cạnh thứ hai là khai hoang, sau khi dân di cư đến Trọng Sơn trấn, mỗi hộ gia đình sẽ được cấp từ ba mươi đến một trăm mẫu đất hoang, hai năm đầu sẽ được miễn thuế, từ năm thứ ba đến năm thứ năm chỉ cần nộp thuế lương thực thông thường.

Khai hoang đất hoang cần có thời gian, có thể còn ảnh hưởng đến vụ mùa xuân năm sau, nhưng chỉ cần có một mảnh đất hoang, thì dân di cư năm sau sẽ không bị đói.

Đồng thời, để khai hoang đất hoang, Trọng Sơn trấn cũng sẽ phát dụng cụ nông nghiệp và hạt giống, thậm chí còn phân phối cho mỗi làng vài con bò cày.

Còn về khía cạnh thứ ba, đó là chính sách hộ khẩu, tức là những dân di cư nào muốn trở thành quân hộ, có thể được biên chế vào các vệ sở hiện có của Trọng Sơn trấn, có thể nhận được nhiều vật chất hơn, thanh niên khỏe mạnh có thể lập tức nhập ngũ và nhận lương thực.

Trên thực tế, các quân hộ của các vệ sở ở Trọng Sơn trấn tồn tại một cách thiếu hụt rất lớn, thậm chí một số vệ sở ngàn hộ và bách hộ còn không đủ một nửa số quân hộ tối đa.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn còn đã rút một lượng lớn quân hộ từ nhiều vệ sở và thành lập một đội quân mới là Hắc Vân Vệ, điều này càng làm cho tình trạng thiếu hụt quân hộ của các vệ sở ở Trọng Sơn trấn trở nên nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa, trong tương lai, Dương Chính Sơn còn định thành lập thêm một sổ vệ sở mới.

Trong thời gian ngắn, Dương Chính Sơn chỉ định thành lập năm vệ Hắc Vân.

Còn đối với dân di cư, đương nhiên quân hộ sẽ tốt hơn nông hộ, nếu không trải qua thảm họa lớn, thì chắc chắn sẽ không ai muốn trở thành quân hộ.

Vì vậy, để thu hút dân di cư chủ động trở thành quân hộ, Dương Chính Sơn chỉ có thể thiên về chính sách bố trí đối với quân hộ.

Trên thực tế, ba khía cạnh này có sức hấp dẫn lớn nhất đối với dân di cư chính là khai hoang đất hoang, phân phối đất hoang, miễn thuế hai năm, nửa thuế ba năm, chính sách như vậy đối với dân di cư vẫn rất hấp dẫn.

Đặc biệt là đối với những tá điền không có ruộng đất, họ mơ ước có một mảnh ruộng đất thuộc về chính mình.

Vì vậy, sau khi các quan viên và sai dịch của Trọng Sơn trấn tuyên truyền, ngay lập tức có không ít tá điền cảm thấy động lòng.

Những tá điền vốn đã khổ tận cam lai nghe nói rằng Trọng Sơn trấn có chính sách như vậy, thì rất nhiều người đã lựa chọn kéo theo gia đình đến Trọng Sơn.

Trong chốc lát, một lượng lớn dân di cư đã tràn vào Trọng Sơn trấn.

Và điểm tiếp nhận dân di cư mà Trọng Sơn trấn thiết lập trên quan đạo cũng rơi vào tình trạng bận rộn.

Hai bên quan đạo bên ngoài thành Tráng Hà Đông lộ đã được dựng lên một dãy nhà dài bằng gỗ, từng dân di cư ăn

mặc rách rưới đang cố gắng di chuyển dọc theo quan đạo, một lượng lớn sai dịch và lính đang duy trì trật tự trên quan đạo.

“Ở đây, ở đây, đừng chạy lung tung!”

“Nói chính là người, ngoan ngoãn một chút, nếu còn dám chạy loạn, thì đừng trách sai gia ra tay tàn nhẫn!”

“Đứa trẻ kia là nhà ai, sao lại có thể ném xuống đất mà không quan tâm?”

“Mẹ ta ngất xỉu rồi, ai cứu mẹ ta với!”

“Bác sĩ, bác sĩ đâu! Mau đi mời bác sĩ đến xem cho mẹ tôi!”

Toàn bộ điểm tiếp nhận dân di cư còn ồn ào hơn cả chợ, các sai dịch và lính không ngừng quát mắng, các bác sĩ thì bận rộn khám chữa bệnh cho những dân di cư bị ốm.

Có một số dân di cư còn chưa đến Trọng Sơn trấn thì đã chết đói trên đường, cũng có không ít dân di cư khi đến Trọng Sơn trấn thì đã kiệt sức, chỉ còn lại một hơi thở.

Tuy nhiên, nhiều hơn vẫn là những dân di cư gầy gò, một người không có sức lực, đôi mắt vô hồn đang chờ đợi sự sắp xếp của quan sai.

Cảnh tượng vừa ồn ào vừa khiến người ta cảm thấy thương xót.

Đô Đô Đô~~

Một tiếng vó ngựa vang lên từ phía bắc, một đội kỵ binh đang từ thành Tráng Hà chạy đến.

Sau khi đến điểm tiếp nhận, kỵ binh lập tức dừng lại.

Trương Thừa Chí cười trên lưng ngựa, nhìn cảnh tượng hỗn loạn, hơi nhíu mày.

Bên cạnh hấn, tri huyện Tráng Hà có sắc mặt hơi khở sở.

Tình hình còn rắc rối hơn cả dự đoán của hấn, hiện tại chỉ mới có vài ngàn dân di cư đến Tráng Hà, đã khiến hấn có cảm giác khó có thể đối phó.

Nước, lương thực và các loại vật chất khác bọn họ đều không thiếu, cách đây nửa tháng, cấp trên đã gửi đến cho họ một lượng lớn lương thực.

Điều thực sự khiến hấn cảm thấy phiền phức là thiếu nhân lực, mặc dù hấn đã cố gắng thúc giục các quan sai làm việc, nhưng tốc độ tiếp nhận dân di cư vẫn rất chậm.

Chương 951: Toàn lực thi triển chân khí tiên thiên (1)

“Trương tướng quân, không phải hạ quan không muốn nhanh chóng đưa những nạn dân này đến Phục Châu, thật sự là không còn cách nào!”

“Người xem, sai dịch của huyện nha chúng ta chỉ có bấy nhiêu, hạ quan đã điều hết toàn bộ sai dịch của huyện nha đến đây, thậm chí cả người hầu trong nhà hạ quan cũng đã điều đến!”

“Còn có cả đại phu, trong số những nạn dân này có rất nhiều người bị bệnh, chúng ta không chỉ thiếu thuốc mà còn thiếu cả đại phu!”

“Ôi...”

Trương Hà tri huyện bắt đầu dĩ thử dài.

Y không phải đang đùn đẩy trách nhiệm, mà là thật sự có lòng nhưng không có sức.

Dù y cũng không phải là một vị quan tốt, nhưng lần này là do Ty tuần phủ và Ty bố chính cùng nhau ra lệnh, hơn nữa thái độ rất kiên quyết, vị tri huyện này cũng không dám có một chút lơ là.

Đặc biệt là khi Ty tuần phủ phát đi thông báo, trong đó trực tiếp nói rằng nếu chủ quan để xảy ra sai sót thì sẽ bị miễn chức ngay tại chỗ.

Hiện tại toàn bộ Trùng Sơn trấn, tất cả các quan phủ đều đang chú ý đến công tác tiếp nhận và bố trí nạn dân, còn quan

viên nào dám bề ngoài tuân theo mà trong lòng bất mãn, làm bừa.

Để bảo toàn chiếc mũ ô sa của mình, để không bị trừng phạt, các chủ quan ở các địa phương đều đang liều mạng duy trì trật tự, đảm bảo nhiệm vụ tiếp nhận nạn dân.

Nhưng người khéo tay khó mà làm nên việc nếu không có gạo.

Trương Thừa Chí lấy ống nhòm nhìn về phía con đường, đoàn người dài đằng đẵng này ít nhất cũng phải bốn năm dặm, với tốc độ hiện tại, không biết khi nào mới có thể sắp xếp hết bấy nhiêu người dân.

Hơn nữa hiện tại chỉ mới là bắt đầu, phía sau còn có rất nhiều nạn dân đang trên đường kéo đến đây.

Nếu không thể nhanh chóng để những nạn dân này đi qua điểm tiếp nhận, thì những nạn dân phía sau sẽ càng ngày càng đông, nạn dân đông sẽ không tránh khỏi việc xảy ra một số hỗn loạn.

Trương Thừa Chí suy nghĩ một chút, sau đó nói với những người hầu bên cạnh: “Các người lập tức đến các vệ sở gần đây, bảo bọn họ điều động binh lính đến đây giúp đỡ!”

“Còn nữa, tìm đại phu, đưa tất cả những đại phu có thể điều động đến đây!”

“Còn về thuốc!”

Trương Thừa Chí nhíu mày, nói: “Truyền lệnh về lại, bảo bọn họ vận chuyển một đợt thuốc dự trữ từ Mạc phủ đến đây!”

Mặc dù các vệ sở đều có thuốc dự trữ, nhưng thuốc dự trữ của vệ sở không nhiều, căn bản là không đủ sức trợ giúp cho nạn dân.

Mạc phủ của tham tướng cũng có dự trữ một ít thuốc, nhưng cũng không nhiều, chia cho các điểm tiếp nhận nạn dân, chỉ có thể ứng phó tạm thời.

“ Binh lính ở xung quanh các vệ sở này, bốn tướng giao hết cho người quản lý, người nhất định phải đảm bảo những nạn dân này có thể nhanh chóng đi qua Trương Hà huyện!” Trương Thừa Chí trầm giọng nói với Trương Hà tri huyện.

Trương Hà tri huyện nghe vậy, lập tức mừng rỡ: “Tướng quân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ toàn lực ứng phó.”

...

Trùng Sơn Quan, Tổng binh phủ.

Dương Chính Sơn ngồi trong thư phòng, sắc mặt cũng có chút trầm trọng.

Tình hình cũng vượt quá dự đoán của hắn.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng việc Trùng Sơn trấn tiếp nhận đợt nạn dân đầu tiên này nên rất đơn giản, dù sao lúc trước Đăng Long Vệ cũng có thể dễ dàng tiếp nhận hai vạn nạn dân, mà hiện tại Trùng Sơn trấn chỉ tiếp nhận năm sáu vạn nạn dân mà thôi, không lý nào lại gặp khó khăn mới đúng.

Nhưng sự thật là ngay từ đầu, các điểm tiếp nhận đã xuất hiện đủ loại vấn đề.

Điều này thực ra là Dương Chính Sơn đã bỏ qua một số vấn đề.

Đầu tiên là đợt nạn dân di chuyển đến Đăng Long Vệ lúc trước là do quan phủ các địa phương liên tục hộ tống đến Đăng Long Vệ, đi một đường này, phần lớn nạn dân không phải là chạy trốn sự canh giữ của quan sai, thì cũng là trực tiếp chết trên đường, chỉ có một ít người là đến được Đăng Long Vệ.

Thứ hai là lúc đó Đằng Long Vệ chỉ phụ trách tiếp nhận và bố trí nạn dân, sau khi nạn dân vào địa phận Đằng Long Vệ, lập tức được các vệ sở dẫn đi, một bách hộ sở sắp xếp cho mấy chục hộ gia đình, các quân hộ tương trợ lẫn nhau một chút, cũng đã hoàn thành việc bố trí.

Nhưng hiện tại sau khi nạn dân vào Trùng Sơn trấn, còn phải đi thêm mấy trăm dặm nữa đến Bắc Địa, việc ăn uống, vệ sinh trên đường đi này đều do Trùng Sơn trấn phụ trách, có thể tưởng tượng được sự phiền phức.

Cuối cùng là lúc trước Dương Chính Sơn gần như đã chia cho tất cả nạn dân một phần linh tuyến thủy, mặc dù chỉ là một chút, nhưng lại cho những nạn dân kiệt sức đó một cơ hội để nghỉ ngơi.

Còn hiện tại Dương Chính Sơn rõ ràng là không thể chăm sóc đến tất cả nạn dân.

“Không được!”

“Tao vẫn có thể chăm sóc đến từng nạn dân!”

Dương Chính Sơn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hiện tại các điểm tiếp nhận đều đang xin thuốc, nhưng thuốc dự trữ của Tổng binh phủ cũng không đủ.

Thực ra hầu hết những nạn dân bị bệnh đó đều là do mệt, đói, chứ không phải là mắc phải đại bệnh gì.

Chỉ cần cho bọn họ một chút linh tuyến thủy, là có thể giúp bọn họ hồi phục lại sức lực.

Hiện tại Dương Chính Sơn không thể lấy ra đủ thuốc, mặc dù trong không gian của hắn có trồng rất nhiều thuốc, nhưng cho dù hắn có lấy hết những loại thuốc đó ra cũng chỉ như muối bỏ bể.

Hơn nữa hấn cũng không thể chia linh tuyến thủy cho mỗi nạn dân, hiện tại chỉ có vài vạn nạn dân, nhưng tiếp theo còn có thể là mấy chục vạn, hơn một trăm vạn nạn dân.

Không có đủ thuốc, cũng không thể chia linh tuyến thủy, nhưng trong không gian của hấn có rất nhiều trà, lá cây cùng với một lượng lớn thuốc chưa trưởng thành.

Những loại cây cỏ này đều được tưới bằng linh tuyến thủy, giống như Động linh xuân, cũng đều có một chút công hiệu của linh tuyến thủy.

Nếu như coi những loại cây cỏ này thành thuốc, nấu thành canh, cho mỗi nạn dân uống một bát.

Chương 952: Toàn lực thi triển chân khí tiên thiên (2)

Ừm, công hiệu có lẽ rất yếu, nhưng hẳn là có thể giảm bớt rất nhiều số lượng nạn dân bị bệnh.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn lập tức nói với những người hầu bên cạnh, sau đó trực tiếp tiến vào linh tuyến không gian.

Lúc này đã qua nửa năm kể từ khi hắn đột phá đến tiên thiên cảnh, mảnh đất vốn dĩ tối đen đã được phủ đầy cỏ cây xanh mướt.

Còn mầm hoa sen trong ao lúc này vẫn rất nhỏ, chỉ từ kích thước hạt đậu lúc trước, đã lớn đến kích thước ngón tay cái, theo tốc độ sinh trưởng này, có lẽ mười mấy năm nữa cũng chưa chắc đã nở hoa.

Dương Chính Sơn đã lười quản những mầm non này rồi.

Hắn đi một vòng trong linh tuyến không gian, sau đó trực tiếp bắt đầu thu hoạch.

Cây trà, trực tiếp nhổ sạch, trừ lá già ở tầng dưới cùng, thì tất cả những lá ở trên đều bị nhổ sạch.

Cây trái, cây trái mới trồng này chắc chắn là không thể động vào, nhưng những cây trái đã trồng trước đó có thể nhổ hết lá.

Đừng quan tâm đến mùi vị sau khi ngâm nước là như thế nào, dù sao thứ hắn cần chỉ là công hiệu linh tuyến thủy ở.

Thuốc!

Ừm, làm bừa như vậy có thể thành độc dược không?

Dương Chính Sơn nghĩ một chút, cuối cùng chỉ lấy một vài loại bổ dược thông dụng, còn về những loại khác, mặc dù hiện tại hắn cũng hiểu biết rất nhiều về dược lý, nhưng vẫn không nên làm bừa thì hơn.

Chắc chắn là bảo dược không thể động vào.

Thực ra trong không gian không phải là cây thuốc và cây trái nhiều nhất, mà là cỏ dại.

Trước đây do không gian quá lớn, Dương Chính Sơn không thể chăm sóc hết tất cả các nơi, vì vậy hắn đã gieo hạt giống cỏ dại vào tất cả các khu đất còn lại.

Hiện tại trong không gian có một nửa diện tích đất đã trở thành cỏ dại, là một mảnh đất dại xanh um, còn xanh hơn cả đồng cỏ xanh.

Trong cỏ dại xanh um đó lẫn vào đủ loại hoa nhỏ không biết tên.

Lý do trồng một mảnh cỏ dại như vậy là vì Dương Chính Sơn muốn nuôi ngựa trong không gian.

Không sai, chính là nuôi ngựa!

Sau này không gian chắc chắn sẽ ngày càng lớn, Dương Chính Sơn đã sớm tính toán sẽ đưa một số động vật vào trong không gian.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn còn lo lắng về việc nên đưa những động vật nào vào, liệu có gây ảnh hưởng có hại đến toàn bộ không gian hay không.

Dù sao thì sinh thái quyền trong không gian vẫn chưa hoàn thiện, Dương Chính Sơn khi đưa động vật vào cũng nhất định phải cân nhắc đến tính bền vững và khả năng phát triển của hệ sinh thái.

Hiện tại chưa phải là lúc để cân nhắc những vấn đề này, Dương Chính Sơn nhìn mảnh cỏ xanh um, sau đó trực tiếp cầm lưỡi hái ra gặt.

Cũng đừng quan tâm đến đó là cỏ gì, chỉ cần không có độc là được.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn đã thu hoạch được một đồng lớn cỏ dại và lá cây lộn xộn.

Sau đó hắn nhìn đồng cỏ dại và lá cây chắt thành đồng nhỏ, chậm rãi rút ra một thanh trường đao.

“Khôn kiếp, không ngờ lần đầu tiên bốn lão phu toàn lực thi triển chân khí tiên thiên lại dùng để xử lý đám cỏ dại này!”

Lưỡi đao sáng bóng, chân khí tràn đầy.

Chân khí dài một trượng liên tục vung lên, trong nháy mắt đã đan thành một tấm lưới lớn, bao phủ tất cả cỏ dại vào bên trong rồi cắt đứt, phá vỡ chúng.

“Biến đi!”

Dương Chính Sơn quét một đao ngang, trực tiếp quét bay vô số cỏ dại lên không trung.

Ngay sau đó, thân thể hắn xoay tròn, tay cầm đao cũng xoay tròn theo, chân khí màu xanh nhạt hóa thành một mảnh quang ảnh, nhanh chóng lướt qua đám cỏ dại đang bay.

Một lát sau, Dương Chính Sơn dừng lại động tác trên tay, một tay chống trường đao, thở hổn hển.

Cỏ dại rơi xuống, trực tiếp chôn hắn vào.

“Chân khí vẫn còn quá ít, toàn lực thi triển mà vẫn không chống đỡ được một phút!”

Dương Chính Sơn có chút buồn bực lắc đầu.

Hắn đứng dậy, nắm một chút lá cây đã bị vỡ, cẩn thận quan sát một chút, sau đó gặt đầu hài lòng.

Hiện tại lá cây đã hoàn toàn biến thành kích thước móng tay, đủ loại lá cây lẫn vào với nhau, rất khó để nhìn ra trong đó chứa những loại lá cây nào.

Mặc dù làm có hơi thô sơ, trông cũng không giống như là thứ tốt, nhưng lại có tác dụng.

Lúc này đừng so đo nhiều như vậy!

Sau khi ra khỏi không gian, Dương Chính Sơn lập tức quay trở lại Hầu phủ, tìm một phòng khách nhỏ hẻo lánh, sau đó bỏ toàn bộ lá cây vào trong bao bố.

Hắn một mình bỏ bao bố rất đơn giản, tay chìa vào trong bao bố, tâm niệm vừa động, những lá cây đó liền xuất hiện trong bao bố.

Chỉ sau hai mươi phút, hắn đã bỏ được hơn trăm bao bố.

Ngay sau đó hắn lại điều động hơn trăm thị vệ từ Trần tiêu doanh đang phụ trách trấn giữ thành phòng, để bọn họ mang những bao lá cây này đến Tổng binh phủ.

“Phân phát những loại thuốc này cho các điểm tiếp nhận, để bọn họ lập tức nấu canh cho nạn dân uống!”

“Nhớ kỹ, ba hai nấu thành một nồi, đun lửa lớn cho sôi là được!”

Tại Tổng binh phủ, Dương Chính Sơn gọi Lục Văn Hoa đến phân phó.

Lục Văn Hoa mở bao bố ra, nhìn vào trong thấy những lá cây vụn, hơi sững sờ một chút: “Hầu gia, đây là phương thuốc gì?”

“Ừm~” Dương Chính Sơn khựng lại một chút, nhưng rất nhanh hắn liền nói: “Cửu thảo dưỡng thân phương!”

Tên này dĩ nhiên là hắn nghĩ ra trong lúc nhất thời, hắn đầu tiên nghĩ đến là Bách thảo dưỡng thân phương, dù sao thì trong này hắn là có hơn trăm loại lá cây, nhưng hắn đã có Bách thảo ừ rồi, nên đã sửa lại tạm một chút, biến thành Cửu thảo.

“Hầu gia, thuốc không phải là cần phải qua chế tạo mới có thể sử dụng sao? Đây có phải là thuốc đàng hoàng không?” Lục Văn Hoa có chút hoài nghi.

Mặc dù hắn không hiểu dược lý, nhưng hắn cũng biết một chút kiến thức về thuốc.

Dương Chính Sơn cảm thấy hôm nay Lục Văn Hoa nói nhiều quá.

Đây dĩ nhiên không phải là thuốc đàng hoàng!

Nếu là đàng hoàng, thì hắn sẽ tự mình dẫn người đi mang về!

Tuy nhiên hắn rõ ràng không thể giải thích với Lục Văn Hoa, chỉ có thể nói: “Hiện tại là tình hình khẩn cấp như vậy, yên tâm đi, đây là một phương thuốc mà một người bạn già của ta cho, rất hiệu quả đối với cơ thể suy kiệt, mặc dù không qua chế tạo, nhưng hiệu quả vẫn có một chút.”

“Người mau chóng phân phát những loại thuốc này đi, qua hai ngày ta lại bảo người chuẩn bị một đợt!”

Dương Chính Sơn đành phải bịa đặt ra một phương thuốc.

Lục Văn Hoa dĩ nhiên sẽ không hỏi người bạn già của Dương Chính Sơn là ai.

Hắn chỉ cảm thấy kỳ quái, nghe lời giải thích của Dương Chính Sơn cũng không hỏi thêm gì nữa, vội vàng sắp xếp người mang những lá cây này đến các điểm tiếp nhận nạn dân.

Lúc đầu, quan lại và sai dịch ở các điểm tiếp nhận nạn dân cũng có hoài nghi về công hiệu của những lá cây này, nhưng đã là Tổng binh phủ gửi đến, hơn nữa còn nói rõ phương pháp nấu, bọn họ cũng chỉ có thể tuân lệnh thi hành.

Mặc dù lá cây trong không gian cũng có công hiệu linh tuyền thủy, nhưng chắc chắn là không thể so với linh tuyền thủy thật sự, hơn nữa sau khi nấu, thì linh tuyền thủy chứa trong đó lại bị pha loãng.

Một bát canh này chứa linh tuyền thủy gần như là không thể nào loãng hơn được nữa.

Nhưng dù là như vậy, cũng khiến cho cơ thể suy kiệt nghiêm trọng của nạn dân được một chút bổ sung.

Ngày đầu tiên còn chưa có sự khác biệt gì, nhưng đến ngày thứ hai, các điểm tiếp nhận đều đã giảm bớt rất nhiều nạn dân bị bệnh, đến ngày thứ ba, nạn dân bị bệnh cơ bản đều là những người vốn dĩ đã có bệnh.

Tuy rằng tuyệt đại đa số nạn dân vẫn cảm thấy mệt mỏi và yếu ớt, nhưng lại có thể chống đỡ được.

Vì vậy, không ít đại phu còn cố ý nghiên cứu một chút về những lá cây này.

Chắc chắn là bọn họ nghiên cứu cũng không ra được cái gì.

Những lá cây đó phần lớn đều là cỏ dại thường thấy, một phần nhỏ là lá của các loại cây trái và trà.

Chương 953: Đức Hạnh Sâu Nặng Che Chở Muôn Dân Liêu Đông (1)

Bất chấp sự nghi ngờ của các đại phu, khi người tị nạn vào Trọng Sơn trấn, toàn bộ Trọng Sơn trấn liền rơi vào trạng thái hoạt động hết tốc lực.

Từ Tổng Binh Phủ, đến các quan nha ở khắp nơi, rồi đến các vệ sở, đồn bảo và binh lính, ngoại trừ Trấn Biểu Ngũ Doanh và Tây Lộ, hầu như ai cũng có nhiệm vụ.

Trấn Biểu Ngũ Doanh là lực lượng chiến đấu quan trọng nhất của Trọng Sơn trấn, vì để phòng ngừa sự cố xảy ra, Dương Chính Sơn không điều động Trấn Biểu Ngũ Doanh.

Còn về Tây Lộ của Trọng Sơn trấn, phía Nam của Tây Lộ là Liêu Tây, mà lần này Liêu Tây không xảy ra hạn hán, đương nhiên cũng không có người tị nạn vào Tây Lộ của Trọng Sơn trấn.

Vì vậy, hiện tại Tây Lộ của Trọng Sơn trấn là nơi nhàn rỗi nhất, nhưng Tây Lộ của Trọng Sơn trấn và Trấn Biểu Tiền Doanh lại chịu trách nhiệm chống lại tộc U' Lương Hô từ phương Tây, vì vậy mặc dù họ nhàn rỗi, nhưng không hề thoải mái.

Còn các doanh viện viện trợ khác thì gần như đều tham gia vào nhiệm vụ hộ tống người tị nạn.

Một lượng lớn người tị nạn được hộ tống vào Bắc Địa dưới sự bảo vệ của các tướng sĩ trong viện viện trợ, đợt người tị nạn

đầu tiên được an cư là khoảng tám trăm hộ, họ được bố trí ở phía Bắc của Phục Châu thành, trong một vài ngôi làng mới xây dựng.

Những ngôi làng mới xây dựng này thực ra rất đơn sơ, mỗi hộ chỉ có ba gian chính và hai gian phòng phụ cũng như một gian bếp, sân vườn thì được quy hoạch, nhưng để tiết kiệm thời gian, họ không xây tường bao quanh sân.

Nhà cũng chỉ là nhà đất bình thường nhất, trong phòng ngoài bếp lò và bếp ra, cũng không có bất kỳ đồ đạc nào, có thể nói là điều kiện rất đơn sơ.

Tuy nhiên, dù vậy, những người tị nạn đến đây vẫn cảm thấy rất hài lòng.

Ít nhất họ có lương thực, còn có một nơi để ở, quan trọng nhất là ở đây không thiếu nước.

Sau khi được bố trí, người tị nạn còn có nhiệm vụ quản lý sau đó.

Dương Chính Sơn đã phân công nhiệm vụ quản lý người tị nạn cho các binh lính của vệ sở và tướng sĩ trong viện viện trợ.

Một bách hộ chịu trách nhiệm quản lý mười làng, mỗi làng bố trí năm tướng sĩ phụ trách quản lý người tị nạn, phân bổ đất hoang và vật tư, giúp người tị nạn thích nghi với ngôi nhà mới.

Các tướng sĩ còn lại thì phụ trách vận chuyển vật tư cho các làng này, sau đó mỗi thiên hộ sẽ để lại một ít tướng sĩ để ứng cứu.

Và cứ như vậy, từng đợt người tị nạn được đưa đến Bắc Địa, rất nhanh những người tị nạn di chuyển từ Đông Dương phủ cũng được bố trí.

Tuy nhiên, công việc tiếp nhận và bố trí người tị nạn vẫn chưa kết thúc, bước sang tháng Tám, ngày càng nhiều người tị

nạn bắt đầu đổ về Trống Sơn trấn.

Tất nhiên, cũng có nhiều người tị nạn hơn di chuyển đến Tê Châu và Sơn Hà tỉnh.

Cuối tháng Tám.

Khu vực trung bộ và bắc bộ của Bình Viễn đã trở thành một cảnh tượng khô cằn, nhìn một lượt, chỉ thấy đất khô nứt, không thấy một chút màu xanh nào.

Trên quan đạo vẫn có rất nhiều người tị nạn ăn mặc rách rưới đang di chuyển, còn hai bên quan đạo thì khắp nơi đều thấy xác khô.

Sự tàn khốc và đáng sợ của thiên tai hiện rõ trước mắt mọi người.

Vô số bi kịch của nhân gian đang diễn ra.

Đồng thời, cũng có rất nhiều yêu ma quỷ quái công khai cướp đoạt tài sản cuối cùng của người tị nạn.

Ngoài Tê Châu thành, một lượng lớn người tị nạn tập trung ở đây.

Những lều phát cháo nổi thành từng dãy, hàng loạt nha bà đi qua đi lại giữa những người tị nạn.

Nha bà, một trong ba cô sáu bà, là những phụ nữ kiếm lợi từ việc giới thiệu mua bán nhân khẩu.

Mỗi khi có tai ương lớn, nha bà lại hoạt động tích cực nhất.

Họ sẽ giúp đỡ người dân bị nạn bán con.

Nói là giúp đỡ nhưng có vẻ không thích hợp!

Nhưng sự thật là như vậy!

Mặc dù hành động của họ khiến người ta cảm thấy xấu hổ, nhưng một số người tị nạn chỉ có thể bán con cái mới có cơ

hội sống sót.

Loại chuyện mà cả hai bên đều đồng ý này, ngay cả quan nha cũng không quản lý được.

Người không cho họ bán con cái, chẳng lẽ lại ngồi nhìn họ chết đói?

Dưới thiên tai lớn, ranh giới giữa thiện và ác cũng trở nên mơ hồ.

Trên tường thành.

Kỷ Chân và Kỷ Hải đứng lặng, nhìn đám người tị nạn đông đúc bên ngoài thành, sắc mặt trầm ngâm.

“Chúng ta còn bao nhiêu lương thực?”

Gió thu nhẹ nhàng thổi, làm lay động tóc trắng như tuyết của Kỷ Chân.

Kỷ Hải trầm giọng nói: “Còn chưa đến một ngàn thạch!”

Hoành Dao Môn giàu có, nhưng cũng không thể chịu nổi số lượng người tị nạn bên ngoài thành.

Đừng nói là Hoành Dao Môn, ngay cả tri châu nha môn cũng sắp không chịu nổi.

Số người tị nạn đổ về Tê Châu còn nhiều hơn số người tị nạn đến Trọng Sơn trấn, dù La Nhân đã có sự chuẩn bị từ trước ở Tê Châu, nhưng vẫn không thể thay đổi thực tế thiếu lương thực.

Dương Chính Sơn đã tích trữ hơn ba triệu thạch lương thực trong hơn nửa năm, còn triều đình chỉ điều động một triệu thạch lương thực để cứu tế, đối mặt với hàng triệu người tị nạn, một triệu thạch lương thực chỉ như muối bỏ bể.

Trong khi đó, tại bến sông ở phía Nam thành, vô số thuyền đang vận chuyển người tị nạn qua sông.

Tê Châu đã không còn khả năng cứu trợ thêm người tị nạn nữa, chỉ có thể để họ đến Sơn Hà tỉnh tìm đường sống.

“Hãy...” Kỳ Chân thở dài: “Người hãy chọn một số đệ tử từ đây đi.”

“Chọn bao nhiêu?” Kỳ Hải mặt mày bất lực.

Có rất nhiều người từng gia nhập Hoành Dao Môn, ở Tê Châu không có tám ngàn thì cũng có năm ngàn, nhưng thực sự thuộc về Hoành Dao Môn chỉ có ba trăm người.

Bởi vì triều đình có hạn chế về vũ lệnh, mỗi tông môn chỉ được thu nhận một số lượng đệ tử nhất định.

Như Thiên Thanh Kiếm Phái chỉ có vài chục đệ tử, Hoành Dao Môn thì mạnh hơn một chút, không quá ba trăm người.

Vì vậy, hầu hết các đệ tử có thiên phú không xuất chúng sẽ rời khỏi Hoành Dao Môn sau vài năm tu luyện.

Chương 954: Đức Hạnh Sâu Nặng Che Chở Muôn Dân Liêu Đông (2)

“Hãy chọn ba trăm người, trước tiên giữ lại trong môn với thân phận tạp dịch!”

“Đồng thời nói với những nha thương kia, việc mua bán nhân khẩu không được ít hơn ba đấu gạo!”

Kỷ Chân nhẹ giọng nói.

Ba đấu gạo chính là giá của một người!

Thực tế là hiện nay bên ngoài thành, giá của một đứa trẻ cũng không đáng một đấu gạo.

Thậm chí người chỉ cần đưa vài cái bánh cũng có thể đổi được một đứa trẻ!

Lời của Hoành Đào Môn, nha thương không dám không nghe, nhưng Hoành Đào Môn cũng không thể quá bá đạo, nếu những nha thương này không cho lương thực để mua người, thì sẽ có nhiều người chết đói hơn.

So với Tê Châu, tình hình ở Trọng Sơn trấn tốt hơn nhiều.

Chỉ cần người tị nạn vào Trọng Sơn trấn là có thể ăn một bữa no, chỉ cần người tị nạn đến những ngôi làng được bố trí, là có thể nhận được lương thực trong ba tháng.

Hiện tại có lương thực, Trọng Sơn trấn ngày càng thuận lợi trong công tác tiếp nhận người tị nạn.

Đến tháng Chín, số người tị nạn được Trọng Sơn trấn bố trí đã vượt quá ba mươi vạn.

Lượng lớn người tị nạn đổ về Trọng Sơn trấn, cũng mang đến cho Trọng Sơn trấn một ảnh hưởng lớn.

Đầu tiên là giá cả tăng vọt, lương thực, vải bông, dầu muối, dấm giấm trà, v.v., hầu như giá của tất cả các mặt hàng đều tăng từ ba đến năm phần trăm.

Ngay cả giá trà cũng tăng!

Người tị nạn đương nhiên không thể uống trà, nhưng không chỉ người tị nạn, mà còn có rất nhiều gia đình giàu có cũng trốn đến Trọng Sơn trấn.

Điều đáng sợ nhất của hạn hán là nước bị cắt, bất kể là người bình thường hay người giàu, một khi nước bị cắt đều phải bỏ chạy.

Những gia đình giàu có này không coi trọng mảnh đất hoang mà Trọng Sơn trấn bố trí, vì vậy họ không gia nhập Trọng Sơn trấn, chỉ là chạy đến Trọng Sơn quan để tránh nạn.

Nhiều gia đình giàu có đổ về thành Trọng Sơn trấn, đặc biệt là Trọng Sơn quan, chỉ trong hai tháng, đã có hàng trăm gia đình giàu có kéo nhau cùng con cái đổ về Trọng Sơn quan.

Nghe có vẻ không nhiều, nhưng trong mỗi gia đình giàu có này, vợ con và lão nhỏ đã có hàng chục người, thậm chí là hàng trăm người, cộng thêm cả tạp dịch, một gia đình không có trăm người thì không có tư cách được gọi là gia đình giàu có.

Đừng nói là những thứ khác, ngay cả giá nhà ở Trọng Sơn quan cũng tăng ba mươi phần trăm.

Trong Tổng Binh Phủ, Dương Chính Sơn nghe báo cáo của Lục Văn Hoa, lắc đầu có phần buồn bực: “Biết trước là như

vậy, trước đó nên cải tạo thêm một số nhà ở trong thành!”

Ông không thể kiếm tiền của những người tị nạn, nhưng có thể kiếm tiền của những gia đình giàu có này.

Lục Văn Hoa cười cười, nói: “Hầu gia, lần này Đằng Long Vệ sợ là sẽ phát tài lớn!”

“...”

Dương Chính Sơn im lặng.

Không phải sao!

Lần này Đằng Long Vệ coi như phát tài, không chỉ Đằng Long Vệ, sáu nhà cung ứng lớn, mà cả các thương hộ của Trọng Sơn trấn cũng sẽ phát tài nhỏ.

Giá cả tăng vọt, nhu cầu về hàng hóa tăng lên, các thương hộ đương nhiên có thể nhân cơ hội này kiếm được một khoản lớn.

Mà Trọng Sơn trấn, với nạn hạn hán ở Liêu Đông, tất cả hàng hóa của Trọng Sơn trấn đều chỉ có thể đi qua Liêu Tây và Đằng Long Vệ.

Liêu Tây là đường bộ, cộng với việc bị quân U' Lương cướp bóc trước đó, đến nay vẫn chưa phục hồi, vì vậy lần này Đằng Long Vệ đã trở thành lối vào và ra của hàng hóa của Trọng Sơn trấn.

Đằng Long Vệ rất may mắn, tình hình thiên tai ở đó nhẹ hơn, mặc dù mùa màng ở đồng ruộng bị ảnh hưởng một chút, nhưng lợi nhuận từ việc vận chuyển hàng hóa của họ vượt xa ảnh hưởng của hạn hán.

Tuy nhiên, dù giá cả tăng vọt hay Đằng Long Vệ nhân cơ hội này phát tài thì cũng chỉ là biến đổi thị trường bình thường, Dương Chính Sơn không thể ngăn cản giá cả tăng vọt, cũng không thể không để Đằng Long Vệ phát tài.

Tất nhiên, Ô Trọng Triệt cũng không phải là người tham tiền, cho đến bây giờ, Đằng Long Vệ và sáu nhà cung ứng lớn vẫn đang giúp Trọng Sơn trấn thu mua lương thực.

Hiện tại họ thực sự đang bỏ tiền ra giúp đỡ, mặc dù Dương Chính Sơn đã tăng giá lương thực thu mua thêm ba phần trăm, nhưng họ vẫn không kiếm được tiền.

“Người hãy phát một văn kiện đến các đường tham tướng và mạc phủ, để họ theo dõi giá cả, tuyệt đối không cho thương nhân gian lợi dụng cơ hội này để tăng giá!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói.

Biến đổi thị trường bình thường thì ông có thể không can thiệp, nhưng nếu có thương nhân gian lợi dụng cơ hội này để tăng giá, kiếm lợi từ thiên tai, thì ông tuyệt đối không cho phép.

“Vâng!”

Lục Văn Hoa đáp lời, rồi về phòng sách của mình để viết văn kiện.

Còn Dương Chính Sơn cũng tập trung xử lý công vụ.

Mặc dù hiện nay ngày càng có nhiều người tị nạn đổ về Trọng Sơn trấn, nhưng thực tế là khi mọi người quen với công việc tiếp nhận và bố trí người tị nạn, thì mọi việc lại trở nên thuận lợi hơn.

Người tị nạn vào địa phận Trọng Sơn trấn, các điểm tiếp nhận sẽ ghi lại danh tính và nguồn gốc của họ, cũng như cung cấp thuốc men và thức ăn, sau đó các tướng sĩ sẽ hộ tống họ đến Bắc Địa, đến Bắc Địa, các binh lính sẽ sắp xếp cho họ vào các ngôi làng, phát vật tư và phân bổ đất hoang.

Tất cả đã hình thành một quy trình, mọi thứ đều diễn ra rất có trật tự.

Trong khi đó, những người tị nạn được bố trí trong đợt đầu tiên đã bắt đầu xây dựng ngôi nhà mới của mình, dưới sự dẫn dắt của các tướng sĩ, họ vừa khai hoang đất đai, vừa thu gom các vật tư có thể sử dụng, như thực phẩm, củi, đá, v.v.

Thực ra, được bố trí sớm càng may mắn, vì họ có gần hai tháng để chuẩn bị cho mùa đông sắp đến.

Những người tị nạn vào Trùng Sơn trấn muộn nhất sẽ có cuộc sống khổ cực hơn trong những ngày tiếp theo.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, Dương Chính Sơn đã làm tất cả những gì có thể.

Chương 955: Đức Hạnh Sâu Nặng Che Chở Muôn Dân Liêu Đông (3)

Hiện tại, điều ông có thể làm là cố gắng đảm bảo rằng người tị nạn không bị chết đói hoặc chết rét trong vòng một năm tới.

Và khi toàn bộ Trọng Sơn trấn đang bận rộn tiếp nhận người tị nạn, thì trên núi Hắc Vân ở Bắc Địa, có vài bóng người đứng trên vách núi, đang nhìn xuống thành Hắc Vân.

Nếu La Tấn Tùng ở đây, hẳn sẽ phát hiện ra rằng trong số những người này có một bóng dáng mà hắn rất quen thuộc.

Diên Hoàn Xuân nhìn xuống thành Hắc Vân phía dưới, nhíu mày: “Quả nhiên Dương Chính Sơn không phải là người bình thường! Chưa đến hai năm, hắn đã xây dựng một thành phố trên vùng đất hoang vu này!”

“Haha, dưới danh tiếng lừng lẫy, không có ai là không có thực tài! Nhưng ta cảm thấy mọi người trên thế giới này vẫn coi thường Dương Chính Sơn!” Một thanh niên đứng trước mặt Diên Hoàn Xuân, đang xoay một chuỗi ngọc đen trong tay.

“Vậy chúng ta sẽ giải quyết Dương Chính Sơn như thế nào?” Diên Hoàn Xuân cảm thấy có chút khó khăn.

Hiện nay, Dương Chính Sơn có thể nói là đã thành thế lực lớn.

Về triều đình, hấn là hầu tước duy nhất được phong tước sau gần bốn mươi năm Đại Vinh, lại giữ chức vụ cao, nắm giữ trọng binh, uy chấn một phương.

Về bản thân, hấn có tu vi bán tiên thiên, còn có danh hiệu người mạnh nhất dưới tiên thiên, tiên thiên không xuất, không ai có thể sánh bằng.

Muốn đối phó với một người như vậy, thì với thực lực của họ, gần như là điều không thể.

Thanh niên ánh mắt sâu thẳm, trên mặt mang nụ cười nhạt, khoác áo choàng màu xám trắng, tay vẫn xoay chuỗi ngọc.

“Giết người không nhất thiết phải dùng dao! Hơn nữa, chúng ta cũng không cần phải giết Dương Chính Sơn, chỉ cần đuổi hấn ra khỏi Trọng Sơn trấn, ra khỏi Liêu Đông là được!”

“Ra khỏi Liêu Đông? Để hấn trở về Kinh thành?” Trong lòng Diên Hoàn Xuân hiện lên nhiều suy nghĩ, mặc dù những suy nghĩ này rất phức tạp, nhưng hấn cảm thấy mình nên theo kịp suy nghĩ của chủ nhân.

Thanh niên tiếp tục nói: “Đúng vậy, muốn cho Dương Chính Sơn trở về Kinh thành thì rất đơn giản, đó là công cao át chủ!”

“Công cao át chủ!”

Diên Hoàn Xuân lại cảm thấy mơ hồ: “Có phải muốn xúi giục tộc U' Lương Hô mở chiến tranh với Trọng Sơn trấn không?”

Muốn công cao át chủ, đương nhiên phải lập chiến công trước.

Mà hiện tại, kẻ thù có khả năng bùng nổ chiến tranh với Trọng Sơn trấn chỉ có tộc U' Lương Hô.

Thanh niên liếc mắt nhìn hắn, khinh bỉ cười: “Hiện tại chúng ta không thể xúi giục tộc U Lương Hô, có lẽ U Lương vương còn căm ghét chúng ta hơn cả Dương Chính Sơn!”

“Công cao không nhất thiết phải là chiến công, cũng có thể là công lao khác!”

“Chẳng hạn như yêu dân như tử, cứu dân khỏi lửa nước, đức hạnh sâu nặng che chở muôn dân Liêu Đông!”

“Người cảm thấy công lao này có cao không?”

Diên Hoàn Xuân ngẩn ra nhìn hắn: “Cao, thực sự là cao!”

Chiến công đối với quốc gia, chính sách nhân đức đối với dân, công cao át chủ, đương nhiên phải được thiên hạ tôn vinh.

Hiện tại Trọng Sơn trấn thu nhận người tị nạn, bố trí người tị nạn, chính là thời cơ tốt nhất để Dương Chính Sơn lập danh tiếng về đức hạnh.

Khi một tổng binh biên trấn có danh tiếng về nhân đức, có chiến công và nắm giữ binh quyền xuất hiện trước mắt thiên hạ, thì triều đình sẽ nhìn nhận ra sao, còn hoàng đế thì sẽ đối xử với hắn như thế nào?

Chim bay thì cung tốt ắn, thỏ chết thì chó săn bị nấu.

Đại Vinh không phải không có những tiên lệ như vậy!

Thậm chí Trọng Sơn trấn cũng có tiên lệ như vậy.

Hơn ba mươi năm trước, sau trận chiến Hắc Vân, cũng chính là sau trận chiến thảm khốc mà Dương Chính Sơn đã trải qua, thái bảo thái tử của Đại Vinh, hữu đô đốc của Trung Quân Đô Đốc Phủ, đại tướng quân chinh bắc, tổng binh của Trọng Sơn trấn là Giang Trấn đã trở thành điều cấm kỵ của triều đình.

Hiện tại, Dương Chính Sơn hơn hẳn Giang Trấn năm đó không chỉ một chút, nhưng nếu cho hẳn danh tiếng về đức hạnh, thì hẳn có gì khác với Giang Trấn?

Đôi mắt của Diên Hoàn Xuân trở nên sáng lên.

Không tốn một viên đạn, không cần mạo hiểm, có thể loại bỏ Dương Chính Sơn!

“Chủ nhân anh minh!”

“Haha, nếu thêm một câu thiên tai đổ xuống, để cảnh báo, hoàng đế vô đức, tai họa giáng xuống nhân dân nữa!”

Thanh niên cười nói.

Trên mặt Diên Hoàn Xuân cũng hiện lên nụ cười: “Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ sẽ đi thực hiện ngay!”

Công cao át chủ, không nhất thiết phải để bày tôi lập nhiều công lao hơn để áp đảo chủ tử, mà cũng có thể vừa nâng cao bày tôi, vừa kéo thấp chủ tử.

Vừa tuyên truyền danh tiếng về nhân đức của Dương Chính Sơn, vừa truyền bá lời đồn về việc hoàng đế vô đức.

Thiên hạ sẽ nhìn nhận ra sao? Quan văn võ triều đình sẽ nghĩ gì?

Liệu Thừa Bình Đế có còn ngồi vững được không?

“Hãy làm cho sạch sẽ, đừng để lộ dấu vết! Hiện tại vẫn chưa phải lúc chúng ta xuất hiện!” Thanh niên dặn dò.

“Vâng!”

Diên Hoàn Xuân vui mừng đáp lời.

Chương 956: Tân hoàng vô đức, họa tới chúng sinh (1)

Thời gian không biết đã trôi qua, đã vào tháng mười một.

Gió lạnh thấu xương từ vùng tuyết phía Bắc thổi về, khiến Trọng Sơn trấn vốn đang bận rộn giờ phút này lại trở nên thanh nhàn.

Thời kỳ cao điểm của những người tị nạn tràn vào Trọng Sơn trấn đã qua. Từ đầu tháng tám đến cuối tháng mười, chỉ trong vòng ba tháng đã có hơn tám mươi vạn người tị nạn đổ về Trọng Sơn trấn.

Tám mươi vạn người tị nạn được bố trí tại Bắc Địa, khiến cho vùng đất hoang vu này bỗng có thêm một ít nhân khẩu.

Tuy nhiên, so với quy mô lớn của Bắc Địa thì số dân tám mươi vạn vẫn không thể lấp đầy.

Liêu Đông vốn là vùng đất rộng mà dân thưa, hiện nay Bắc Địa cũng vậy.

Nghe thì có vẻ nhiều, nhưng dân số tám mươi vạn người này phân bố trên hai thành phố và ba con đường quan, nên nhân khẩu vẫn rất thưa thớt.

Từ Trọng Sơn quan đến Hắc Vân thành, từ Hắc Vân thành đến Phục Châu thành, từ Phục Châu thành đến Tùng Châu thành, ba con đường quan này kết hợp với vùng biên giới trước đây của Trọng Sơn trấn chính là vùng đất màu mỡ nhất của Bắc Địa.

Không chỉ đất đai màu mỡ, nguồn nước cũng rất phong phú, trong vùng có hàng chục con sông lớn nhỏ như Ninh Hà, Tùng Nguyên hà.

Diện tích của nó còn lớn hơn nhiều so với Bình Viễn tỉnh.

Vì vậy, khi tám mươi vạn người tị nạn di cư vào Bắc Địa, thực ra chỉ có thể khai thác một phần nhỏ diện tích của vùng đất này.

Ngay cả vùng đất màu mỡ nhất này cũng không thể khai thác hết, hướng chi là vùng đồng cỏ rộng lớn phía tây Hắc Vân sơn.

Thời tiết ngày càng lạnh, số người tị nạn vào Trọng Sơn trấn cũng giảm dần.

Trên con đường quan dẫn vào Trọng Sơn trấn không còn những hàng dài xe cộ nữa, thay vào đó là những người tị nạn tội nghiệp lác đác.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là tất cả người tị nạn ở Liêu Đông đã được bố trí, thực ra phần lớn người tị nạn vẫn đang ở Cơ Châu và Sơn Hà tỉnh.

Đến nay, trong Cơ Châu vẫn còn hơn hai mươi vạn người tị nạn, mỗi ngày có không ít người chết vì đói rét.

Toàn bộ Cơ Châu như một địa ngục, thi thể của những người tị nạn ở đâu cũng thấy.

Trong khi đó, Sơn Hà tỉnh lại là nơi tiếp nhận người tị nạn nhiều nhất, hơn hai triệu người tị nạn đã có chỗ dừng chân ở Sơn Hà tỉnh.

Không phải là người tị nạn không muốn tiếp tục di chuyển về phía nam, mà là triều đình đã thiết lập chốt kiểm soát ở phía nam Sơn Hà tỉnh, ngăn cản người tị nạn tiếp tục di chuyển về phía nam.

Đi qua Sơn Hà tỉnh chính là Thuận Thiên phủ, nếu người tị nạn tiếp tục đi về phía nam, họ sẽ tụ tập ở bên ngoài Kinh Đô thành.

Triều đình đương nhiên không muốn thấy tình huống này.

Vì vậy, họ chỉ có thể ngăn chặn dòng người tị nạn ở lại Sơn Hà tỉnh.

Tình hình ở Sơn Hà tỉnh cũng không tốt lắm, một lượng lớn người tị nạn sống ở ngoài thành hoặc ở vùng hoang dã, trong tình cảnh thiếu thốn đủ thứ, họ chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

May mắn là mùa đông ở Sơn Hà tỉnh không lạnh như ở Liêu Đông, nếu họ có thể tìm được một nơi tránh gió tránh tuyết, họ có thể cố gắng chịu đựng thêm một thời gian.

Triều đình cũng không ngừng cứu trợ, bất kể là Bình Viễn hay Sơn Hà tỉnh, các quan địa phương đều đã mở kho phát lương.

Tuy nhiên, dưới đại họa tất có đại ác, ở đâu cũng có tham quan và gian thương kiếm lợi từ thiên tai.

Mặc dù triều đình luôn trừng trị những tham quan và gian thương này, nhưng vẫn không thể triệt để ngăn chặn sự tồn tại của loại chuyện này.

Không biết từ khi nào!

Trong Sơn Hà tỉnh lan truyền một câu nói.

Thiên giáng tai dị, thị cảnh cáo, tân hoàng vô đức, họa cập chúng sinh!

Câu nói này khiến cho những người tị nạn vốn đã chịu đựng nhiều nỗi khổ đau trong lòng lại dâng lên một nỗi oán hận mãnh liệt.

Dưới sự dẫn dắt có chủ đích, họ đã đổ lỗi cho lỗi lầm của traten hạn hán lớn ở Liêu Đông lên đầu Thừa Bình Đế.

Không chỉ có người tị nạn, những người dân thấy cảnh khổ sở của người tị nạn cũng cho rằng thiên tai lần này là do Thừa Bình Đế vô đức gây ra.

Chỉ trong một thời gian ngắn, đủ loại lời đồn đã lan truyền khắp phố phường và thôn quê, vốn chỉ là một câu nói, nhưng dần dần đã trở thành một vở kịch hài hước không thể tin nổi.

Có người nói sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ, hấn đã cho xây dựng rất nhiều cung điện sang trọng trong hoàng thành.

Có người nói Thừa Bình Đế mê rượu sắc, đang phái người đi khắp nơi tìm kiếm mỹ nhân.

Có người nói Thừa Bình Đế sủng ái yêu phi, ngày nào cũng tiệc tùng ca hát, không quản chuyện triều chính.

Còn có người nói Thừa Bình Đế tính tình bạo ngược, thích giết người, ngày nào cũng giết người!

Lời đồn càng truyền càng hoang đường, đến mức cuối cùng không thể nhìn nổi, nào là ăn tim người, uống máu người, nào là moi tim, moi gan cũng được đồn thổi một cách có căn cứ.

Trong xã hội phong kiến này, thông tin truyền bá vô cùng chậm chạp, người bình thường làm sao biết triều đình và hoàng thành như thế nào, họ chỉ nghe theo lời đồn mà thôi.

Còn khi những lời đồn này đến được Kinh Đô, người dân Kinh Đô chỉ ngơ ngác nhìn nhau.

Thừa Bình Đế lại ác độc như vậy sao?

Hình như không phải nhỉ?

Hơn một năm nay kể từ khi tân hoàng đăng cơ, họ vẫn sống khá yên ổn, chỉ trừ giá lương thực có tăng lên một chút,

chứ không khác gì so với trước đây.

Người dân Kinh Đô có lẽ là người hiểu rõ triều chính và hoàng đế nhất trong thiên hạ, họ chính là những con vẹt biết nước mùa xuân ấm.

Mặc dù trong hơn một năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn trong triều đình, nhưng không gây ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống của người bình thường.

Người dân Kinh Đô dĩ nhiên không tin những lời đồn hoang đường này, nhưng với câu nói ban đầu, tức là “Tân hoàng vô đức, họa cập chúng sinh”, họ lại chỉ tin một nửa.

Chương 957: Tân hoàng vô đức, họa tới chúng sinh (2)

Dù sao thì trận hạn hán ở Liêu Đông cũng là sự thật, đổ lỗi cho tân hoàng vô đức cũng coi như hợp lý.

Đúng vậy, hợp lý lắm.

Người ta làm, trời nhìn.

Đế vương là thiên tử, thiên tử có tội, trời xanh sẽ giáng họa xuống trần gian để cảnh cáo.

Quan niệm này đã ăn sâu vào tâm trí mọi người.

Không chỉ người bình thường, ngay cả những người học thức cũng nghĩ như vậy.

Khi những lời đồn này truyền đến hoàng thành, đến tại Thừa Bình Đế, sắc mặt Thừa Bình Đế lập tức trở nên trắng bệch.

Thừa Bình Đế cũng là một người có tham vọng, tham vọng của hắn là vượt qua Thừa Bình Đế, trở thành một vị minh quân thánh đức.

Vì vậy, sau hơn một năm đăng cơ, hắn luôn cố gắng nắm quyền kiểm soát triều đình, xử lý triều chính theo ý tưởng của mình, quản lý quốc gia.

Không xây miếu, không gần nữ sắc, không tranh cãi, cần cù yêu dân, không dám lơ là nửa phần.

Tuy nhiên, kết quả là~~

Người đời lại bôi nhọ hắn như vậy.

Trong chốc lát, Thừa Bình Đế đột nhiên cảm thấy chán nản và tuyệt vọng.

“Điện hạ!”

Trong Ngự thư phòng, Nam Thịnh nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thừa Bình Đế, không nhìn được bèn khẽ gọi.

Ánh mắt Thừa Bình Đế hơi chuyển động, rơi vào người Nam Thịnh, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Còn có chuyện gì?”

Lúc này hắn giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, bề ngoài có vẻ bình tĩnh như mặt hồ, nhưng thực ra trong lòng đang dâng trào vô vàn cơn thịnh nộ.

Sau khi chán nản là nổi căm phẫn và hận thù vô tận.

Hận lời đồn, hận những kẻ truyền bá lời đồn.

Bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, Nam Thịnh không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Điện hạ, chuyện này nhất định là có người đang âm thầm chỉ trích điện hạ, lão nô xin điện hạ ban chỉ, phái Hoàng vệ ty điều tra rõ chuyện này!”

“Điều tra!” Nam Thịnh từ từ nhắm mắt lại.

Lời đồn chỉ là lời đồn, mặc dù khiến người ta cảm thấy tức giận, nhưng thực ra không ảnh hưởng quá nhiều đến hắn.

Dù lời đồn ở dân gian có nhiều đến đâu, hoang đường đến đâu, cũng không thể ảnh hưởng quá lớn đến triều đình.

Chuyện này thực sự phiền phức ở chỗ câu nói “Thiên giáng tai di, thị cảnh cáo, tân hoàng vô đức, họa cập chúng sinh”.

Bởi vì văn võ bá quan thực sự sẽ tin vào câu nói này.

Giống như tấu chương trước mặt hắn, đã có không ít triều thần khuyên hắn nên tu sửa đức hạnh, bảo vệ chúng sinh.

Khuyên hắn sửa đức chẳng phải là nói hắn vô đức sao?

“Điều tra! Phải điều tra nghiêm, bất kỳ ai dám bàn tán về quân chủ đều là bất kính lớn!” Thừa Bình Đế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Lão nô tuân chỉ!”

Nam Thịnh quỳ xuống nhận chỉ, trong mắt bùng lên một tia sáng lạnh.

Thừa Bình Đế thở phào một hơi, nói: “Đi ra ngoài, các người đều đi ra ngoài!”

“Dạ!”

Nam Thịnh lĩnh mệnh, những thái giám hầu hạ trong phòng lập tức lui ra ngoài.

Rất nhanh, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Môi trường yên tĩnh khiến Thừa Bình Đế bình tĩnh hơn một chút, nhưng cơn giận trong lòng hắn vẫn chưa tiêu tan, chỉ là không còn dữ dội như trước.

Nam Thịnh nói đúng, nhất định là có người đang âm thầm giở trò sau câu chuyện này!

Nếu không, sao lại có nhiều lời đồn như vậy?

Ai đang âm thầm giở trò?

Thừa Bình Đế dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, trầm tư suy nghĩ.

Trong lòng hắn nghĩ ngợi lung tung, nhưng lại không tìm ra được manh mối nào.

Văn võ bá quan trong triều?

Không thể nào!

Hay là những người huynh đệ của hắn?

Cũng không thể!

Những người huynh đệ của hắn hiện nay đều đã được phong vương, còn hắn đã lên ngôi hoàng đế.

Cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế giữa các huynh đệ đã kết thúc!

Vậy còn ai nữa?

Thừa Bình Đế không nghĩ ra!

Nhưng hắn lại càng cảm thấy bất mãn với Bí Vũ vệ.

Chuyện lớn như vậy, mà Bí Vũ vệ lại không báo cáo cho hắn biết trước!

“Người đâu!”

Một thái giám ngoài cửa đi vào Ngự thư phòng, nói: “Có thần!”

“Truyền chỉ! Hoàng Trung Trực làm việc kém, tước bỏ chức vụ giam vào ngục, chờ xử lý!”

“Ra lệnh cho Ty Lễ giám, thái giám theo hầu trong triều là Mã Dũng tổng đốc Bí Vũ vệ!”

Thừa Bình Đế trầm giọng nói.

Sau khi đăng cơ, hắn vẫn chưa động đến Hoàng Trung Trực, không phải là hắn coi trọng Hoàng Trung Trực, mà là dưới trướng hắn không có quá nhiều người có thể dùng.

Trước đây, hắn chỉ là Thành Vương, bên cạnh chỉ có hơn mười thái giám, mà chỉ có Nam Thịnh và Vương An là có thể sử dụng.

Sau khi trở thành Thái tử, để phòng ngừa Thừa Bình Đế không hài lòng với hắn, hắn cũng không nuôi dưỡng thân tín trong cung.

Sau khi đăng cơ, hắn mới bắt đầu lựa chọn người có thể dùng trong hoàng thành.

Mã Dững vốn là người của Trần Trung Thuật, sau khi Trần Trung Thuật đi trông hoàng lăng, Mã Dững luôn là thái giám theo hầu của Ty Lễ giám.

Nếu Hoàng Trung Trực không thể dùng, vậy thì đổi người khác quản lý Bí Vũ vệ.

...

Hai trăm dặm về phía bắc Trọng Sơn quan.

Dương Chính Sơn mặc gió tuyết đi đến một ngôi làng.

Trọng Sơn trấn đã có tuyết rơi, một trận tuyết không lớn không nhỏ đang bay xuống.

Trận tuyết này sẽ chấm dứt hoàn toàn ảnh hưởng của trận hạn hán lớn ở Liêu Đông đối với Trọng Sơn trấn, nhưng đáng tiếc là ở Liêu Đông vẫn không có tuyết, vùng đất này vẫn đang trong tình trạng hạn hán.

Dưới sự vây quanh của một đám thuộc hạ, Dương Chính Sơn đi vào trong làng.

Binh lính và dân làng trong làng đã phát hiện ra bọn họ, một tên lính cầm đầu đi lên phía trước, hơi cẩn thận hỏi: “Tiểu nhân Hùng Hồ bái kiến các vị đại nhân, xin hỏi các vị đại nhân là?”

Hùng Hồ có thể nhìn ra sự không tầm thường của nhóm người này, nhưng hắn không thể xác định được thân phận của bọn họ.

Dương Chính Sơn đánh giá Hùng Hồ từ trên xuống dưới, khẽ cười nói: “Hùng Hồ, ha ha, cái tên hay đấy, thân hình cũng đẹp đấy!”

Hùng Hùng, người như tên, cao lớn lực lưỡng, vai rộng eo thon, cao hơn Dương Chính Sơn một cái đầu.

Cao thật đấy, Dương Chính Sơn cao hơn một mét tám, còn chiều cao của Hùng Hồ ước chừng phải hơn hai mét.

“Tiểu nhân Dương Chính Sơn!”

Lần này Dương Chính Sơn đến đây để tuần tra, hắn không thông báo cho bất kỳ ai, chỉ dẫn theo thuộc hạ.

Mục đích ư?

Tự nhiên là muốn xem tình hình thực tế của người tị nạn.

Ở trên cao, luôn có những tình huống không rõ ràng, những người ở dưới báo cáo thường xuyên có pha trộn giả, hoặc báo tin vui không báo tin buồn, vì vậy hôm nay Dương Chính Sơn mới đến đây để tận mắt chứng kiến.

“Người báo cáo, có bốn mươi tám hộ, ba trăm tám mươi sáu người, có một trăm bốn mươi tám người trưởng thành, bảy mươi sáu trẻ nhỏ~~” Hùng Hồ nói một cách lấp bắp.

Uy danh của Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn trấn dĩ nhiên không cần phải nói nhiều, còn Hùng Hồ chỉ là một tên lính, mặc dù hắn cao lớn, nhưng thực ra ngay cả chức đội trưởng hắn cũng chưa có.

Đây không phải là vì có người đè nén hắn, mà là vì năm nay hắn mới mười tám tuổi.

Tuổi còn trẻ, vừa mới nhập ngũ không lâu, lần này để hắn phụ trách ngôi làng này, cũng coi như là cấp trên của hắn trọng dụng hắn.

Dương Chính Sơn nhìn một ngôi nhà gần đó, cánh cửa gỗ của ngôi nhà mở một khe hở, có người đang lén nhìn hắn từ sau cánh cửa.

“Thời tiết lạnh quá, bảo họ quay về đi, người đi cùng ta vào trong nhà này xem!”

Dương Chính Sơn nhìn mấy tên lính đứng sau bị lạnh đến run rẩy, nói.

Thời tiết lạnh lẽo, ở ngoài thật sự rất lạnh.

Trong khi quần áo của mấy tên lính không dày lắm, nên không có tác dụng giữ ấm tốt.

Còn những thuộc hạ bên cạnh hắn, thì không cần phải lo lắng gì.

Một đám người được bọc kín như bánh chưng, quan trọng là tu vi của họ cao, nên chịu lạnh tốt hơn.

“Vâng!”

Hùng Hồ kinh ngạc đáp một tiếng, rồi chạy đến nói mấy câu với mấy người lính của hắn, sau đó mấy tên lính này liền rời đi.

Tuy nhiên, mấy tên lính này không quay về nghỉ ngơi, mà rời khỏi ngôi làng.

Điều này dĩ nhiên không qua được mắt Dương Chính Sơn, nhưng hắn cũng không để ý.

Chắc chắn mấy tên lính này đang đi tìm cấp trên của họ.

Dương Chính Sơn đến đây, chỉ cần Hùng Hồ có chút đầu óc là biết phải cử người đi gọi cấp trên.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến mấy tên lính, mà tự mình đi về phía ngôi nhà gần đó.

Khi hắn đến gần, phía sau cửa liền vang lên một tiếng động, sau đó cánh cửa gỗ mở ra, lộ ra một người lớn và một đứa trẻ.

Người lớn có lẽ hơn ba mươi tuổi, là một người đàn ông gầy gò.

Đứa trẻ mười mấy tuổi, sắc mặt vàng vọt, có chút suy dinh dưỡng.

Chương 958: Để vạn dân kính ngưỡng, như tâm có hồ dữ, ngữi hoa hồng. (1)

“Cầu dân, cầu dân bá kiến đại nhân!”

Tên này có lẽ đã lên nhìn lâu, thấy Dương Chính Sơn đến, căng thẳng quỳ xuống bái lạy.

Dương Chính Sơn bước lên, đỡ hấn dậy.

“Miễn đi!”

Bị hấn đỡ, tên này trước tiên ngẩn ra một chút, sau đó càng thêm căng thẳng không biết làm sao.

“Vương lão tam, mời Hầu gia vào trong trước!”

Lúc này Hùng Hồ lại bình tĩnh lại, nhắc nhở.

“A, mời, mời!” Vương lão tam đáp ứng nói.

Lúc này Dương Chính Sơn mới đi vào trong nhà.

Ba gian nhà đất, ở giữa là phòng khách, hai bên là phòng ngủ, đây là kiểu bố trí phổ biến nhất ở Liêu Đông.

Ngôi nhà thấp có phần u ám, nhưng cũng khá ấm áp.

Dương Chính Sơn tùy ý quan sát, thôi được, thực ra cũng chẳng có gì để xem, trong nhà không có cái ghế nào, chỉ có một viên đá.

“Hầu gia thứ lỗi, ở đây cũng không có chỗ để ngồi.” Hùng Hồ cẩn thận nói.

“Ừm!”

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn xem quần áo trên người tên kia và đưa trẻ.

Quần áo không tính là dày, nhưng lại là mới.

Sau đó, hắn cũng không nói thêm gì với Hùng Hồ và Vương lão tam, quay người đi ra khỏi phòng khách, lại đi vào bếp.

Bếp nằm giữa nhà chính và phòng bên phía tây, bên trong có một cái bếp đất, dưới bếp đất còn có than hồng, hiển nhiên là vừa đốt lò.

Gần làng này không có chỗ để chặt củi, nhưng có thể cắt cỏ khô.

Cầm liềm ra ngoài làng tìm một chỗ là có thể cắt được một đồng cỏ khô.

Dương Chính Sơn không thấy lương thực trong bếp, hỏi: “Lương thực của các người đâu?”

Vương lão tam hoảng hốt chạy vào nhà chính ôm ra nửa bao lương thực.

Dương Chính Sơn mở ra, bóc vài hạt gạo nếp cho vào miệng.

Là gạo ngon, không có cát, cũng không mốc.

“Chỉ có mấy này?”

“Trong nhà còn một bao!” Vương lão tam nói rất khẽ.

Dương Chính Sơn gạt đầu hài lòng.

“Ừm, cất đi đi!”

Sau đó, Dương Chính Sơn lại đi đến vài nhà khác, thân phận của hắn đối với những người dân này quá cao quý, dù hắn không bày tỏ thân phận, vẫn khiến những người dân này cảm thấy hoảng sợ.

Vì vậy hắn cũng không giao lưu với những người dân này để thể hiện sự gần gũi, chỉ xem xét qua tình hình trong nhà của dân làng.

Điều kiện có hơi khổ, nhưng may là hắn không phát hiện ra vấn đề lớn nào.

Nhà không bị gió lùa, dân làng có quần áo, có lương thực, còn có thể đốt lửa sưởi ấm.

Đây đã là mức độ lớn nhất mà Trọng Sơn trần có thể làm được.

Nhiều hơn nữa, Dương Chính Sơn cũng không còn cách nào!

Đội hắn xem xét năm sáu hộ dân, ngoài làng một đội người cưỡi ngựa phi nhanh tới.

“Tĩnh Hồ Bảo tả thiên hộ Trương Diệc bá kiến Hầu gia!”

Tĩnh Hồ Bảo thuộc quản lý của Tương Nguyên Vệ tham tướng mặc phủ, thiết lập quan phòng bảo vệ, hạ lệnh năm sở thiên hộ, cùng một doanh bảo vệ ngàn người.

Những ngôi làng trong khu vực này đều thuộc quản lý của Tĩnh Hồ Bảo.

“Đã đến rồi, thì cùng lão phu đi dạo một chút đi!”

Dương Chính Sơn cũng không trách họ tự tìm đến, chủ yếu là vì hắn không phát hiện ra vấn đề gì ở đây, điều này cho thấy Trương Diệc vẫn làm việc rất nghiêm túc.

“Vâng!” Trương Diệc thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này gió tuyết đã nhỏ dần, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi về phía ngôi làng tiếp theo.

“Tình hình bên các người thế nào?”

Hắn vừa đi vừa hỏi.

“Còn có thể duy trì, nhưng không ít người dân bị cảm lạnh, hạ quan tuy đã mời đại phu cho họ, nhưng khổ nỗi không có thuốc, không thể chữa trị cho họ được.” Trương Diệc nói.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, thiếu thuốc là vấn đề mà toàn bộ Trọng Sơn trấn đều phải đối mặt.

Đặc biệt hiện tại đã là mùa đông, hắn đã không thể sử dụng Cửu Thảo Dưỡng Thân Phương nữa, người dân cũng mất đi một phương pháp bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể.

Cửu Thảo Dưỡng Thân Phương là cỏ lạ trong linh tuyến không gian, linh tuyến không gian đương nhiên không thiếu cỏ lạ, nhưng vấn đề là mùa đông như thế này, hắn thực sự không thể giải thích nguồn gốc của những loại cỏ đó.

“Tổng binh phủ cũng không có thuốc, lần này chỉ có thể dựa vào họ tự vượt qua!” Dương Chính Sơn có chút bất lực nói.

Trương Diệc nhìn thấy vẻ bất lực trên khuôn mặt Dương Chính Sơn, trong mắt lập tức thêm vài phần kính trọng.

“Hầu gia đã làm rất nhiều cho người dân, trong lòng người dân ai cũng nhớ đến nhân đức của Hầu gia!”

Hắn không phải đang nịnh hót, mà đang nói sự thật.

Nguyên bản người dân Trọng Sơn trấn và quân hộ không cần phải nói, chỉ cần nói đến tám mươi vạn người tị nạn, ai mà không cảm kích Trọng Sơn trấn.

Những thay đổi mà Dương Chính Sơn mang lại cho Trọng Sơn trấn cũng không chỉ giới hạn ở những người dân bị thiên tai, những người dân và quân hộ nguyên bản của Trọng Sơn trấn cũng được hưởng lợi rất nhiều.

Mà Dương Chính Sơn đã sớm quen với những lời khen ngợi này.

Tất nhiên là quen thì có quen, nhưng đối với những lời khen ngợi như thế này, Dương Chính Sơn vẫn rất thích.

Hắn vất vả lao tâm khổ tứ làm nhiều việc như vậy là vì cái gì?

Là vì quan chức?

Hay là vì vinh hoa phú quý?

Hay là vì để thành tựu danh tiếng nhân đức?

Thực ra cũng không phải!

Hắn chỉ vì loại cảm giác thành tựu khi đạt được thành tích.

Đó chính là cảm giác thành tựu khi ta hoàn thành một việc lớn, khiến vô số người cảm kích và kính ngưỡng.

Từ khi hòa nhập vào Dương gia, dẫn dắt Dương gia sống cuộc sống tốt đẹp, hắn đã có một cảm giác thành tựu.

Sau đó hắn đã giúp đỡ các quân hộ và người dân ở Lâm Quan Bảo, Nghênh Hà Bảo, An Nguyên Thành, Đằng Long Vệ, khiến họ no ấm mặc đủ, rồi cùng nhau tiến tới tiểu khá giả.

Mỗi nơi hắn đến, phúc lợi cho vạn dân, được vạn dân ca ngợi, đều khiến hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, có được cảm giác thành tựu rất lớn.

Đây mới là động lực khiến hắn luôn chăm chỉ với công việc.

Chương 959: Để vạn dân kính ngưỡng, như tâm có hổ dữ, người hoa hồng. (2)

Còn về lý do tại sao hắn lại có sở thích kỳ lạ như vậy, thực ra rất đơn giản.

Bởi vì ở kiếp trước hắn chỉ là một người bình thường, không có cơ hội và khả năng để đạt được thành tựu như vậy.

Mà khi đến thế giới này, hắn đã có cơ hội như vậy, có khả năng như vậy, vì vậy cũng đã có những đam mê mới.

Đối với quyền lực và sự giàu có, thực ra Dương Chính Sơn cũng không quá để tâm.

Ngay khi sở hữu linh tuyến không gian, quyền lực và sự giàu có đối với hắn đã trở thành những thứ dễ dàng có được.

Nếu không phải vì theo đuổi cảm giác thành tựu trong lòng, có lẽ Dương Chính Sơn sẽ thích cuộc sống thanh nhàn, tự tại hơn.

Còn về việc hưởng thụ, bị người khác ca ngợi cũng là một loại hưởng thụ.

Hiện nay hắn có một mỹ thê bên cạnh, con cháu đầy đàn, có người hầu, gia đình bên cạnh phục vụ, món ăn, rượu ngon nào cũng không thiếu.

Có lẽ điều thiếu sót duy nhất là không có nhiều thê thiếp!

Nhưng mà, Dương Chính Sơn cho rằng mình là một người có sở thích cao thượng, chỉ muốn tình cảm chân thành chứ

không phải dục vọng.

Sự thỏa mãn về mặt sinh lý không thể so sánh với sự thỏa mãn về mặt tâm lý.

Hơn nữa hắn cũng không thiếu sự thỏa mãn về mặt sinh lý, hắn không phải vẫn còn một mỹ thê sao?

Vì vậy Dương Chính Sơn thích cảm giác được người khác ca ngợi này.

Đề vạn dân kính ngưỡng, như tâm có hồ dữ, ngửi hoa hồng.

Dương Chính Sơn và Trương Diệc đã tuần tra vài ngôi làng, sau đó theo Trương Diệc đến vệ sở của họ.

Hóa ra vệ sở của Tĩnh Hồ Bảo không ở đây, nhưng với việc Trọng Sơn trấn mở rộng về phía bắc, nhiều vệ sở đã di chuyển địa điểm đóng quân về phía bắc.

Số binh lính trong sở thiên hộ không nhiều, chỉ hơn trăm người.

Sự xuất hiện của Dương Chính Sơn khiến những binh lính này vừa kích động vừa phấn khích.

So với sự hoảng sợ của những người tị nạn, binh lính không quá sợ hãi Dương Chính Sơn, họ chỉ cảm thấy gần gũi hơn.

Tất nhiên, tôn ti có phân biệt, họ cũng không dám bừa bãi trước mặt Dương Chính Sơn.

“Bái kiến Hầu gia, Hầu gia uy vũ!”

Hơn trăm binh lính đứng trước mặt Dương Chính Sơn, hô lớn.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn nhìn đám binh lính này, không nhịn được cười lớn.

“Trương Diệc, có rượu thịt không, hôm nay lão phu đãi huynh đệ uống rượu ăn thịt!”

Hắn đã lâu không tiếp xúc với những binh lính tầng lớp dưới cùng, với thân phận và địa vị ngày càng cao của hắn, cơ hội tiếp xúc với những binh lính tầng lớp dưới cùng cũng ngày càng ít.

“Hầu gia chờ một chút, hạ quan sẽ cho người chuẩn bị ngay!” Trương Diệc cười nói.

Dương Chính Sơn liếc mắt ra hiệu cho người hầu phía sau, người hầu lập tức lấy ra một thỏi bạc đưa cho Trương Diệc.

Trương Diệc có chút do dự.

Dương Chính Sơn cười nói: “Cầm lấy đi, đây là lão phu đãi, để khỏi khiến người lại đi tính tiền ở quan phòng bảo vệ!”

Không phải hắn không thể ăn uống ở đây, mà là thực phẩm ở mỗi sở thiên hộ đều có hạn, đặc biệt là rượu, sở thiên hộ không cung cấp rượu, rượu ở trong sở thiên hộ chắc chắn là của binh lính.

Dương Chính Sơn cũng không đến mức chiếm tiện nghi của binh lính.

“Vậy hạ quan xin không khách sáo!” Trương Diệc cũng không bận tâm, tiếp nhận bạc, rồi đi chuẩn bị rượu.

Dương Chính Sơn quay sang nói với binh lính: “Ngoài trời lạnh, đi, chúng ta vào phòng khách nói chuyện!”

Phòng khách của sở thiên hộ không lớn, nhưng nếu chen chúc cũng có thể chứa ba bốn mươi người, còn những người khác thì chỉ có thể đứng ngoài, hoặc trở về phòng mình.

Dương Chính Sơn ngồi giữa đám binh lính, tùy ý trò chuyện với họ.

Binh lính nói chuyện với nhau rất mạnh mẽ, nhưng khi nói chuyện riêng với h lẫn lại có phần căng thẳng.

Trên khuôn mặt Dương Chính Sơn luôn nở một nụ cười, thân thiện hỏi thăm tình hình trong nhà của binh lính.

Quân hộ đều khô sở!

Cho dù Dương Chính Sơn đã nắm quyền Trọng Sơn trấn hơn hai năm, nhưng cuộc sống của quân hộ Trọng Sơn trấn vẫn rất khó khăn.

Tuy nhiên so với trước đây, cuộc sống của quân hộ đã tốt hơn không ít.

Năm ngoái khai thông dòng sông Nghênh Hà, xây dựng Hắc Vân Thành, năm nay sửa chữa quan đạo và xây dựng các làng, đều cho quân hộ và người dân Trọng Sơn trấn một cơ hội kiếm tiền.

Mặc dù công việc của họ đều là lao động vất vả, nhưng đối với họ đây vẫn là một cơ hội rất quý giá.

Sau hơn một giờ trò chuyện, Trương Diệc mới dẫn theo một đám binh lính mang rượu thịt lên.

Trương Diệc cũng đã chi khoản lớn, giết một con bò già và hai con dê.

“Hầu gia, thịt trong sở khá ít, bò dê chúng ta nuôi trước đây đều ở bên Tỉnh Hồ Bảo, năm nay chuyển đến có chút gấp, bò dê chưa kịp chuyển đến!” Trương Diệc giải thích.

“Ừm, đợi đến mùa xuân năm sau, chuyển bò dê đến đây, cỏ ở đây tươi ngon hơn, các ngươi có thể nuôi nhiều bò dê hơn!”

Dương Chính Sơn cười nói.

Người quá đông, không thể để tất cả vào phòng chính, chỉ có thể để một số binh lính trở về phòng mình uống rượu.

Dương Chính Sơn cũng không khách sáo, cầm rượu, đi vòng quanh trong phòng, uống rượu cùng từng binh lính.

Rượu khá kém, nhưng Dương Chính Sơn uống rất vui vẻ.

Và dưới sự dẫn dắt của hắn, các binh lính cũng thoải mái hơn, lần lượt kính rượu hắn.

Không khí ồn ào náo nhiệt xua tan cả cái lạnh của đêm sâu.

Tối hôm đó, Dương Chính Sơn ở lại sở thiên hộ, sáng hôm sau mới trở về Trọng Sơn Quan.

Sau khi vào mùa đông, các bộ phận trong Trọng Sơn Quan cuối cùng cũng đã nhàn rỗi.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều việc phải xử lý, nhưng so với trước đây thì thoải mái hơn rất nhiều.

Dương Chính Sơn cuối cùng cũng đã được nghỉ ngơi, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Gió ngừng, tuyết dừng, mây đen tan biến, ánh nắng ấm áp chiếu xuống.

Dương Chính Sơn tìm một chiếc ghế nằm, ngồi dưới mái hiên trước phòng khách, bên cạnh đặt một cái lò nướng trà.

Hắn vừa uống trà, vừa nhìn hai người đang luyện súng trong sân là Dương Thừa Mậu và Dương Thanh Y.

Năm nay Dương Thừa Mậu vừa tròn mười lăm tuổi, còn hắn đã trở thành võ giả cách đây nửa tháng.

Dung mạo của Dương Thừa Mậu khác rất nhiều so với Dương Thừa Nghiệp, Thừa Nghiệp cao lớn vạm vỡ, ngoại hình bình thường, còn Thừa Mậu vóc dáng hơi gầy, ngoại hình tuấn tú.

Về tính cách, Nghiệp già dặn chững chạc, làm việc rất nghiêm túc, thiếu đi vài phần khí chất thiếu niên, Thừa Mậu

mặc dù cũng khá chừng chặc, nhưng cởi mở hơn Nghiệp rất nhiều.

Còn về Dương Thanh Y, dùng từ “tròn trịa” là phù hợp nhất.

Khuôn mặt tròn trịa khiến nàng trông đáng yêu dễ thương, đặc biệt là khuôn mặt bầu bĩnh, khiến người ta không nhịn được muốn véo một cái.

Dung mạo của nàng rất giống với Vương thị trước đây, nhưng sau này Vương thị lại phát triển theo chiều ngang, khác với Thanh Y hiện tại rất nhiều.

Cũng không biết sau này Thanh Y có phát triển theo chiều ngang không!

Đang lúc Dương Chính Sơn đang suy nghĩ lung tung, Thừa Mậu và Thanh Y đã thu súng lại.

“Gia gia!”

“Ừm! Cũng khá tốt!”

Dương Chính Sơn thu hồi suy nghĩ, cười nói: “Thừa Mậu, súng của ngươi thiếu đi chút sát khí, không có khí thế một đi không trở lại, lòng không đủ độc, súng cũng sẽ không sắc bén!”

“Nhớ kỹ, súng pháp của Dương gia chúng ta nhất định phải đủ độc, một mũi đâm ra sau đó, đừng nghĩ đến việc đâm mũi thứ hai!”

Súng pháp của Dương gia bắt nguồn từ súng pháp trên chiến trường, mà trên chiến trường ngươi có thể chỉ có một cơ hội ra tay, vì vậy nhất định phải dốc toàn lực.

Mặc dù những năm qua Dương Chính Sơn đã cải tiến súng pháp của Dương gia không ít, nhưng vẫn giữ nguyên ý cảnh cơ bản nhất của súng pháp Dương gia.

Cái gì là phải giữ lại ba phần lực, giữ lại chiêu thức sau, trong súng pháp Dương gia không có những thứ này, súng pháp Dương gia chỉ yêu cầu một đòn sát chết, dùng sức mạnh đến mức tối đa.

Tất nhiên, đây chỉ là súng pháp cơ bản.

Khi tu vi đạt đến hậu thiên, súng pháp Dương gia cũng sẽ thay đổi, bởi vì võ giả hậu thiên có thể sử dụng lực khí.

Lực lượng bộc phát có thể dốc toàn lực, nhưng lực khí bộc phát lại đòi hỏi phải liên tục không ngừng.

Vì vậy khi đạt đến cảnh giới hậu thiên, súng pháp Dương gia vẫn rất sắc bén, nhưng lại có thêm một yếu tố bền bỉ.

Thực ra phong cách chiến đấu của mỗi võ giả đều khác nhau, dù tu luyện cùng một công pháp, nhưng cơ thể, tính cách, thói quen, cảm ngộ của mỗi người đều khác nhau.

Giống như ba huynh đệ Dương Minh Thành, căn cơ của họ đều là súng pháp Dương gia và Quỷ Ngưu Cương, nhưng người nhìn cách chiến đấu của họ hiện tại sẽ phát hiện cách đánh của họ hoàn toàn khác nhau.

Dương Minh Thành lực lớn khí nặng, mỗi chiêu mỗi thức đều như tràn ngập lực lượng vô hạn.

Dương Minh Chí linh hoạt đa dạng, mũi súng sắc bén nhưng lại có thêm sự ứng biến linh hoạt.

Còn Dương Minh Hạo thì chú trọng vào lực khí, khi chiến đấu sấm vang dội, lực khí hùng mạnh. Về khả năng bộc phát lực khí, Dương Minh Hạo còn vượt trội hơn Dương Minh Thành và Dương Minh Chí.

Đều là đệ tử do Dương Chính Sơn dạy dỗ, nhưng ba người lại có phong cách khác nhau.

Thực ra đây chính là do cơ thể, tính cách, thói quen của họ tạo thành.

Dương Minh Chí có thân hình gầy gò, vì vậy hắn không thể mạnh mẽ như Dương Minh Thành.

Dương Minh Thành tính cách khờ khạo, vì vậy hắn không thể ứng biến linh hoạt.

Dương Minh Hạo thì hơi nóng vội, vì vậy hắn thiên về bộc phát lực khí hơn.

Mỗi người đều có những đặc điểm riêng, những ưu điểm riêng.

Không thể nói ai tốt hơn ai, chỉ có những gì phù hợp với bản thân mới là tốt nhất.

Nhưng đối với Dương Thừa Mậu vẫn còn quá sớm, hắn vẫn đang tập căn bản, cần phải luyện thành tinh túy của súng pháp Dương gia, đợi hắn đạt đến hậu thiên, rồi từ từ tìm kiếm đặc điểm của riêng mình, tìm ra phong cách chiến đấu phù hợp với bản thân.

Chương 960: Gia gia, con cảm thấy roi da lợi hại hơn súng! (1)

“Gia gia, con đã biết rồi!” Dương Thừa Mậu cười tươi nói.

“Ừ, khi nào con kết hôn rồi, cũng đi rèn luyện ở Khánh Vệ Doanh, luyện vài tháng ở Khánh Vệ Doanh, khí thế này sẽ bộc phát ngay!” Dương Chính Sơn nói.

“Gia gia, chuyện hôn sự của con đã được định ra rồi sao?” Dương Thừa Mậu hỏi với đôi mắt sáng rực.

Dương Chính Sơn thấy bộ dạng này của hắn, không nhịn được trêu chọc: “Sao? Muốn kết hôn rồi sao?”

“Ừm, có chút muốn! Con muốn sớm đi Khánh Vệ Doanh!” Dương Thừa Mậu gãi đầu nói.

“...”

Dương Chính Sơn bị hắn dọa cho không nhẹ.

Muốn kết hôn sớm là để đi Khánh Vệ Doanh sớm?

Không nghĩ đến việc nằm trên giường cùng thê tử, lại muốn đi tập luyện với một đám đại hán!

Đệ tử à! Phụ thân người còn đang đợi người truyền thừa gia nghiệp đây! Chúng ta vẫn nên đặt tâm tư vào thê tử trước đi.

“Khụ khụ, hôn sự của con vẫn chưa được định, nhưng chắc sẽ sớm thôi! Tổ mẫu của con đã cho muội muội của con đi tìm hiểu tin tức rồi!”

Mặc dù thời gian này Dương Chính Sơn bận rộn đến mức không quan tâm đến gia đình, nhưng trong nhà còn có Ủy Thanh Y, nên cũng không cần hẳn phải lo lắng quá nhiều.

Còn về việc nữ nhi trưởng của Hải Xương Bá Phủ, Dương Minh Chí chỉ có một yêu cầu, đó là hiền thực.

Thê tử tương lai mà!

Tự nhiên là càng hiền thực càng tốt.

Dương Minh Chí có tâm tư cao, hẳn chưa từng nghĩ đến việc dùng hôn sự của nhi tử để kết giao quyền quý, hẳn không yêu cầu Dương Thừa Mậu giống như Dương Thừa Dục cưới tiểu thư của hầu phủ, chỉ muốn tìm cho Thừa Mậu một thê tử hiền thực.

Vì vậy, Ủy Thanh Y mới để Dương Vân Tuyết đi tìm hiểu xem tính cách của nữ nhi trưởng ở Hải Xương Bá Phủ như thế nào.

Hải Xương Bá Phủ và Đông Bình Hầu Phủ khác nhau, trước đây Đông Bình Hầu Phủ luôn ở Đông Bình Thiên Hộ Sở, vì vậy muốn tìm hiểu tin tức về gia đình bọn họ, chỉ có thể phái người đến Đông Bình Thiên Hộ Sở.

Còn Hải Xương Bá Phủ luôn ở Kinh Đô, muốn tìm hiểu chuyện của gia đình họ, chỉ cần hỏi thăm trong miệng của những người trong quan phủ ở Kinh Đô là được.

Nói rằng việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu truyền ngàn dặm.

Nếu Hải Xương Bá Phủ có tiếng xấu gì, chắc chắn sẽ có thể tìm hiểu được trong giới quyền quý.

“Ồ!” Thừa Mậu nghe vẫn đang tìm hiểu tin tức, cảm thấy có chút thất vọng.

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến tâm tư nhỏ của hắn, quay sang nhìn Thanh Uyển.

“Tiểu nha đầu này có phải lại lên luyện roi rồi không!”

“Á, gia gia người nhìn ra rồi?” Thanh Uyển chớp đôi mắt to nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn tức giận nói: “Người sắp quật súng thành hoa rồi, gia gia sao có thể không nhìn ra?”

Cũng không biết tiểu nha đầu này bị cái gì, toàn bộ Dương gia không có một võ giả nào sử dụng roi, kết quả nàng lại thích luyện roi.

Không phải nói roi không tốt, vũ khí mà, tự nhiên là có cái hay riêng.

Nhưng vấn đề là Dương gia lấy súng pháp làm gia bảo, kết quả lại xuất hiện một tiểu nha đầu thích luyện roi.

Quan trọng là trước đây tiểu nha đầu này luôn luyện súng, bây giờ lại chuyển sang luyện roi, trông có vẻ không ra gì.

“Hi hi, gia gia, con cảm thấy roi lợi hại hơn súng!”

“...”

Nha đầu, nếu lời này để người khác nói, gia gia người sẽ đánh cho hắn tè ra quần.

Nói roi lợi hại hơn súng trước mặt một bậc thầy súng, đây đơn giản là sỉ nhục!

Dương Chính Sơn đau đầu nhìn tiểu nha đầu đáng yêu.

Lúc nhỏ, tiểu nha đầu này đã không phải là một người an phận, vốn dĩ lớn lên rồi, trông có vẻ đã an phận hơn không ít, không ngờ bây giờ lại bắt đầu nổi loạn!

Không luyện súng, lại chuyển sang luyện roi, thật khiến người ta đau đầu.

“Thôi được, muốn luyện roi thì luyện roi đi, sau này đừng luyện súng nữa, người như vậy luyện cái gì cũng không thành.” Dương Chính Sơn bắt đầu nói.

Thực ra roi và súng cũng có điểm chung, đều có thể dùng để đánh người.

Còn về việc này có ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện của Dương Thanh Uyên hay không, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Võ giả tu luyện Đoán Thể Cảnh chủ yếu là tu luyện cơ thể, dùng vũ khí gì không quan trọng.

Với thể chất của Dương Thanh Uyên, năm sau trở thành võ giả là chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên vũ khí sẽ ảnh hưởng đến chiến đấu, năng luyện như vậy chắc chắn sẽ không luyện tốt, sau này khi chiến đấu có thể sẽ có rất nhiều sơ hở, vì vậy nếu muốn thay đổi thì hãy thay đổi nhanh chóng, không thể chậm trễ.

“Cảm ơn gia gia, con biết gia gia là tốt nhất!” Dương Thanh Uyên mỉm cười như hoa nói.

Dương Chính Sơn cũng không muốn để ý đến tiểu nha đầu này nữa, “Được rồi, các người đi tu luyện đi!”

Tiểu nha đầu này lại nói roi lợi hại hơn súng!

Hừ hừ~~

Lão phu rất tức giận!

“Gia gia, vậy con đi trước đây!”

Dương Thừa Mậu quay người định đi, còn Dương Thanh Uyên lại ngại ngùng, một lúc nhìn Dương Thừa Mậu, một lúc nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Thừa Mậu không đợi Dương Thanh Uyển, vì hắn phải đi tiền viện.

Dương Chính Sơn nhìn tiểu nha đầu ngại ngùng, “Sao vậy? Còn chuyện gì sao?”

“Gia gia, con muốn cầu xin người một chuyện!” Dương Thanh Uyển đến gần Dương Chính Sơn, vừa xoa vai cho hắn, vừa lấy lòng nói.

“Chuyện gì?” Dương Chính Sơn có chút đoán không ra tâm tư của tiểu nha đầu này.

“Hôn sự của con có thể để cho con tự quyết định không?” Dương Thanh Uyển nói.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên, quay đầu nhìn nàng.

Trong đôi mắt sáng ngời của tiểu nha đầu có một tia kiên cường.

Hắn cười cười, “Có thể, nhưng trước khi hai mươi tuổi nhất định phải kết hôn!”

Sau hai mươi tuổi thì chính là gái già, không dễ dàng gì để gả chồng!

Khó khăn lắm Dương Thanh Uyển muốn tự quyết định, Dương Chính Sơn tự nhiên cũng không có lý do gì để không đồng ý.

Chương 961: Gia gia, con cảm thấy roi da lợi hại hơn súng! (2)

Còn về việc vì sao giới hạn trong trước hai mươi tuổi, đây cũng là chuyện không cách nào khác, nhập gia tùy tục, hẳn cũng phải tôn trọng phong tục ở đây.

Không tuân theo phong tục, sẽ bị người khác chỉ trích, phải chịu đựng tổn thương do lời đồn mang lại.

Dương Chính Sơn hy vọng tiểu nha đầu có thể tìm được ý trung nhân của mình, nhưng cũng hy vọng nàng không phải chịu đựng những tổn thương không cần thiết.

Giống như Chu Lan, có lẽ chỉ mình nàng biết nỗi khổ trong lòng mình.

“Thật sao!” Dương Thanh Uyển không ngờ Dương Chính Sơn lại đồng ý nhanh chóng như vậy, nhất thời có chút không dám tin.

“Tất nhiên là thật!” Dương Chính Sơn đưa tay xoa đầu nàng, cười nói: “Nhưng ngươi phải cẩn thận một chút, trên đời này có không ít kẻ phản bội!”

Dương Thanh Uyển vui mừng khôn xiết, nhưng lại tự tin nói: “Gia gia yên tâm, phu quân của Thanh Uyển nhất định sẽ là một người đàn ông vĩ đại.”

“Còn phu quân, tiểu nha đầu này đừng có nói lung tung, nếu để cho mẫu thân ngươi nghe thấy, chắc chắn sẽ mắng ngươi!” Dương Chính Sơn cười khẩy nói.

Dương Thanh Uyên nghe vậy, rụt cổ lại, sau đó nhìn xung quanh, khi xác định Vương thị không ở đây, nàng mới cười hi hi.

“Gia gia, bên mẫu thân con!”

“Ngươi tự đi nói đi!” Dương Chính Sơn không do dự từ chối.

Loại chuyện này hẳn đi nói chẳng phải là tìm oán giận sao!

Được rồi, hẳn đã đồng ý, cho dù hẳn không đi nói với Vương thị, chắc chắn Vương thị cũng sẽ oán giận hẳn trong lòng.

“Ồ! Vậy con tự nói với mẫu thân!” Dương Thanh Uyên cũng không thất vọng, có được sự đồng ý của gia gia, cho dù mẫu thân không muốn trong lòng, cũng không dám phản bác.

Hi hi~~

Gia gia thật tốt!

Nhìn tiểu nha đầu vui vẻ rời đi, Dương Chính Sơn không khỏi lắc đầu.

“Tiểu nha đầu này sau này chắc chắn sẽ không dễ dàng gì!”

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, Dương Chính Sơn lại phục hồi thói quen làm việc ở phủ.

Sáng sớm đúng giờ đến Tổng Binh Phủ, buổi trưa ăn cơm ở Tổng Binh Phủ, chiều đúng giờ trở về Hầu Phủ, với tư cách là một người đi làm, Dương Chính Sơn cho rằng đúng giờ đi làm là một đức tính truyền thống của một người đi làm.

Tuy nhiên, ở Trọng Sơn Trấn, không có ai có thể quản lý Dương Chính Sơn, vì vậy thời gian của hẳn vẫn rất linh hoạt, ngồi chán ở thư phòng của Tổng Binh Phủ, hẳn liền đi xem

quân doanh, nếu trở về từ quân doanh sớm, hấn sẽ trực tiếp về phủ, dù sao hấn cũng không cần điểm danh.

Huấn luyện cơ bản của Ngũ Doanh Trần Tiêu đã kết thúc từ lâu, hiện nay vẫn đang tiến hành huấn luyện thực chiến, còn các doanh viện cứu binh, trong năm nay, bọn họ cũng sẽ chia thành nhiều đợt đến Trọng Sơn Quan để tiến hành huấn luyện cơ bản.

Hiện tại, các tướng sĩ của doanh viện cứu binh Tây Lộ đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, còn năm doanh viện cứu binh khác chỉ có một phần ba tướng sĩ hoàn thành huấn luyện cơ bản.

Lý do doanh viện cứu binh Tây Lộ hoàn thành huấn luyện trước tiên là vì Tây Lộ cần đối mặt với người Hồ Ngột Lương, nhất định phải nhanh chóng hình thành chiến đấu lực, để phòng ngừa trường hợp khẩn cấp.

Thứ hai là vì năm nay, năm doanh viện cứu binh khác đều tham gia công việc tiếp nhận và bố trí người tị nạn, không nên điều động quá nhiều tướng sĩ đến Trọng Sơn Quan để huấn luyện.

Đợi đến năm sau là được, theo kế hoạch, năm sau, sáu doanh viện cứu binh sẽ hoàn thành huấn luyện cơ bản, và chiến đấu lực của Trọng Sơn Trấn cũng sẽ bước vào một giai đoạn mới.

Chiều hôm đó, Dương Chính Sơn vừa trở về từ quân doanh ở ngoài thành, khi đi qua Nam Thành, hấn phát hiện bên ngoài một quán trà có rất nhiều người tụ tập.

Trong quán trà vẫn vang lên những tiếng hô hoan cổ vũ.

Dương Chính Sơn cười ngửa đi qua đường, ngạc nhiên nhìn vào trong quán trà.

“Quán trà này sao lại náo nhiệt như vậy?”

Trọng Sơn Quan có rất ít hoạt động giải trí, không có những nơi như thanh lâu hoa phường, lý do rất đơn giản, trong Trọng Sơn Quan chủ yếu là quân nhân, không thích những nơi đầy không khí văn nghệ như thanh lâu.

So với đó, những nơi chỉ làm ăn sinh lý thì có rất nhiều.

Phía tây của Nam Thành có một con hẻm, đó là hoa liễu xá lớn nhất ở Trọng Sơn Quan.

Còn ngoài hoa liễu xá, thì hoạt động giải trí trong Trọng Sơn Quan chỉ còn lại hát xướng và quán trà nghe kể chuyện, trong đó quán trà nghe kể chuyện được ưa chuộng nhất.

Đại Dương Võ Đạo thịnh hành, mà trong giang hồ có vô số các truyền thuyết được diễn lại, bất kể là người thường hay là võ giả, đều thích nghe những chuyện kỳ lạ trong giang hồ.

Trong một xã hội giải trí khan hiếm như vậy, quán trà có thể nghe kể chuyện hầu như mỗi ngày đều chật cứng.

Dương Chính Sơn cũng khá thích nghe kể chuyện ở quán trà, người kể chuyện đều có tài ăn nói khéo léo, có thể kể câu chuyện rất sinh động, cuốn hút, nghe rất thú vị.

Đáng tiếc là hắn bận rộn công vụ, rất ít có cơ hội để dành thời gian đến quán trà nghe kể chuyện.

Hôm nay hắn trở về sớm, lại thấy quán trà náo nhiệt như vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú.

Mấy người hộ vệ nghe được một chút, cười ha ha trở về báo cáo: “Hầu gia, vị kể chuyện trong quán trà đang kể chuyện về mưu kế của hầu gia trong trận Quan Sơn Khẩu!”

“Á!”

Dương Chính Sơn không ngờ bên trong lại đang kể lại chiến tích của mình, điều này khiến hắn có cảm giác như đang ăn dứa.

Tuy nhiên, hắn cũng rất tò mò không biết người kể chuyện sẽ kể về hắn như thế nào.

“Các người dẫn ngựa đi về trước đi, ta vào nghe một chút!”

Nói xong, hắn đưa dây cương cho hộ vệ, một mình lén lút chen vào đám đông.

Hôm nay hắn mặc một bộ áo da dê gấm màu xanh đen, mặc dù trông có vẻ không tầm thường, nhưng cũng không quá chói mắt trong quán trà này.

Hắn cũng không cần phải vào sâu, chỉ cần đứng ở ngoài cửa là có thể nghe thấy tiếng kể chuyện.

Phập~

Cây trúc vang lên, ngay sau đó, một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Trong ngọn lửa lớn ở thung lũng, tiểu vương tử Ô Tô bị dọa đến mức khóc trời kêu đất, tè ra quần, may mắn là người hầu bên cạnh hắn vẫn khá trung thành, thấy ngọn lửa lớn đang cháy đến, liền kéo tiểu vương tử Ô Tô lên ngựa, chạy trốn.”

“Tiểu vương tử Ô Tô vừa sợ vừa gấp, vừa chạy vừa hoảng sợ nhìn ngọn lửa lớn phía sau, sợ rằng ngọn lửa lớn sẽ đốt vào người mình.”

“Khi thấy ngọn lửa lớn ngày càng xa mình, trong lòng hắn cuối cùng cũng thở phào một cái.”

“Nhưng ngay lúc này~~”

“Phập~~” cây trúc lại vang lên, giọng nói của người kể chuyện trở nên to lớn.

“Có lẽ tiểu vương tử Ô Tô đã phát hiện ra trong ngọn lửa lớn dường như có một bóng người!”

“Hắn còn nghi ngờ mình có phải là hoa mắt không, dụi dụi mắt rồi nhìn lại, chỉ thấy trong ngọn lửa đang cháy hừng hực có một người cưỡi ngựa đang phi tới.”

“Người này đội mũ sắt, mặc giáp sáng, cao chín thước, cưỡi một con tuần mã thần kỳ!”

“Nói về con ngựa này, đó tuyệt đối là yêu thú trên nhân gian, con ngựa này không chỉ cao lớn thần kỳ, mà còn có thể bước trên lửa, chạy trong ngọn lửa lớn cháy hừng hực như đi trên mặt đất~~”

Nghe đến đây, Dương Chính Sơn có chút không nghe nổi.

Mẹ nó, quá khoác loác rồi!

Không cần nghe những lời sau, hắn cũng biết bóng người bước trên lửa đó chính là mình.

Hắn bị đầu óc nảy số, lao vào ngọn lửa lớn.

Còn bước trên lửa, Hồng Vân lợi hại thật, nói nó là yêu thú trên nhân gian thì không có gì quá đáng, nhưng nếu nói nó có thể bước trên lửa, người cũng nên hỏi xem nó có đồng ý không!

Còn về tiểu vương tử Ô Tô mà người kể chuyện nhắc đến, thì hắn ta như một con gián mềm, còn bị ngọn lửa lớn dọa đến mức tè ra quần!

Mặc dù lúc đó Dương Chính Sơn cũng không biết phản ứng của tiểu vương tử Ô Tô là gì, nhưng Dương Chính Sơn biết tiểu vương tử Ô Tô tuyệt đối không phải là một con gián mềm.

Tiểu vương tử Ô Tô là ai?

Đó là tiểu nhi tử lợi hại nhất của Ngột Lương Vương.

Hắn dẫn dắt hàng vạn kỵ Hồ quét sạch Lưu Tây, đánh cho ba mươi vạn đại quân của Đại Dương tan tác.

Mặc dù trong trận Quan Sơn Khẩu hắn đã bại, nhưng nguyên nhân thất bại của hắn là vì Dương Chính Sơn chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa!

Trong trận Quan Sơn Khẩu, bất kể ai là đối thủ của Dương Chính Sơn, thì khả năng lớn nhất cũng sẽ là thất bại.

Nắm giữ thiên thời, mượn địa lợi, cộng thêm Dương Chính Sơn có hàng vạn cấm quân phối hợp, cho dù hắn muốn thua cũng rất khó.

Tiểu vương tử Ô Tô căn bản là không có cơ hội thắng.

Vì vậy, nguyên nhân thất bại của trận Quan Sơn Khẩu không phải là vì tiểu vương tử Ô Tô vô năng.

Mà hiện nay, tiểu vương tử Ô Tô vẫn là vương tử xuất sắc nhất của tộc Ngột Lương, trong tộc Ngột Lương, Ô Tô vẫn là vương tử có tiếng nói cao nhất trong việc thừa kế ngôi vương.

Cho dù hắn đã mất bảy vạn kỵ Hồ ở Quan Sơn Khẩu, nhưng hắn vẫn có thế lực rất lớn trong tộc Ngột Lương.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, khi lão Ngột Lương Vương già yếu qua đời, Ô Tô sẽ thừa kế ngôi vương của tộc Ngột Lương.

Một người như vậy, người nói hắn là một kẻ bị ngọn lửa lớn dọa đến mức tè ra quần!

Đây chẳng phải là nói xàm sao?

Tuy nhiên, điều này cũng bình thường, người kể chuyện từ trước đến nay đều thích phóng đại sự thật, dùng đủ các chiêu thức phóng đại để khơi gợi cảm xúc của người nghe.

Chủ yếu vẫn là vì Dương Chính Sơn hiểu rõ sự thật, vì vậy hẳn cảm thấy lời kể nghe có chút giả dối, còn những người nghe khác xung quanh thì không giống như vậy, tiếng hô hoan vang lên không ngớt, bầu không khí ngày càng sôi động.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, quay người rời khỏi quán trà, trở về phủ.

Chương 962: Gia có nhất lão như gia có nhất bảo (1)

“Hầu gia, đây là thư từ Kinh Đô gửi tới!”

Mới vào cửa phủ, Ngô Hải đã cầm một bức thư đi tới.

“Từ Kinh Đô!”

Dương Chính Sơn nhận bức thư, mở ra xem.

Bức thư do Vũ Trinh phái người gửi tới, nội dung là một số đại sự xảy ra trong triều đình thời gian gần đây.

Lướt qua nội dung trên thư, sắc mặt Dương Chính Sơn lập tức trở nên nghiêm trọng, hẩn nhanh chân đi vào thư phòng, ngồi trước bàn viết, cẩn thận đọc kỹ nội dung.

Thời gian gần đây Kinh Đô xảy ra không ít đại sự, đầu tiên là Nam Thịnh đề đốc Hoàng vệ ty, trong Kinh Đô đã thả sức truy bắt những kẻ “yêu ngôn hoặc chúng”.

Cứ ai trong Kinh Đô dám nói lời “Tân hoàng vô đức, họa loạn thiên hạ”, sẽ ngay lập tức bị Hoàng vệ ty bắt giữ.

Chỉ trong chưa đầy mười ngày, Hoàng vệ ty đã bắt giữ hơn một ngàn người, trong đó có không ít là các giám sinh của Quốc Tử Giám và quan viên triều đình.

Vì việc này, triều đình đã xảy ra không ít sóng gió, nhiều đại thần đã dâng sớ chỉ trích, bãi chức Nam Thịnh.

Tuy nhiên, đây vẫn chỉ là chuyện nhỏ, rắc rối hơn là khi Hoàng vệ ty bắt giữ các giám sinh của Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám tế tửu, Dị Lập Thân đã ngăn cản Hoàng vệ ty và bị bắt vào bí Võ vệ trấn hộ ty.

Nếu chỉ dừng lại ở đây thì cũng không sao, chỉ cần Hoàng vệ ty và bí Võ vệ thả người, thì các quan viên triều đình cũng chỉ mắng vài câu mà thôi.

Nhưng vấn đề là Dị Lập Thân đã chết trong ngục bí Võ vệ trấn hộ ty.

Tính thời gian, khoảng bảy ngày trước, khi thi thể của Dị Lập Thân được người ta khiêng ra khỏi ngục trấn hộ ty, các giám sinh của Quốc Tử Giám đã hoàn toàn bùng nổ, hàng trăm giám sinh quỳ trước Ngọ môn của Hoàng thành, lớn tiếng xin hoàng thượng chủ trì công đạo, tiếng khóc tiếng hô vang trời.

Đây vẫn chỉ là khởi đầu, giám sinh còn chưa bị vệ quân Hoàng thành giải tán, thì các quan viên của Quốc Tử Giám đã nhận được tin tức và vội vàng chạy tới.

Sau đó, rất nhiều quan viên triều đình hoặc nho sĩ ngoài triều cũng lần lượt kéo tới, tham gia khóc lạy trước cửa.

Dị Lập Thân là ai?

Hắn không chỉ là tế tửu Quốc Tử Giám, một quan viên từ tứ phẩm trong triều, hắn còn là đại nho danh tiếng lâu năm trong sĩ lâm, quan trọng nhất là hắn đã nắm quyền Quốc Tử Giám được ba mươi năm.

Từ năm Thừa Bình thứ sáu cho đến nay, Dị Lập Thân luôn là tế tửu Quốc Tử Giám, Thừa Bình Đế đã nhiều lần muốn đề bạt hắn, nhưng đều bị hắn từ chối với lý do không thông thạo thực vụ.

Nắm quyền Quốc Tử Giám ba mươi năm, môn sinh khắp thiên hạ.

Thế nhưng hắn lại chết một cách vô lý trong ngục trấn hộ ty.

Chuyện này gây ra chấn động không thể tưởng tượng nổi.

Diên Bình Đế vì muốn dập tắt cơn thịnh nộ của các giám sinh và nho sĩ, chỉ có thể bãi chức Mã Vinh, người vừa mới nhậm chức giám đốc bí Võ vệ và chỉ huy trấn hộ ty.

Nhìn đến đây, sắc mặt Dương Chính Sơn càng trở nên nghiêm trọng.

Mã Vinh cứ thế mà chết?

Mặc dù Mã Vinh chỉ là một thái giám, nhưng đừng quên hắn vẫn là người của Trần Trung Thực.

Hơn nữa Dị Lập Thân chết ra sao?

Mặc dù Dị Lập Thân đã cao tuổi, lại còn bị nhốt trong ngục với điều kiện vô cùng khắc nghiệt, nhưng cũng không đến nỗi vừa vào ngục vài ngày đã chết chứ!

Đôi mắt Dương Chính Sơn híp lại, hắn dường như cảm nhận được một mùi mùi của âm mưu.

Dị Lập Thân chết ra sao?

Mã Vinh sao lại trở thành vật thể thân?

Hơn nữa chuyện này rõ ràng là do Hoàng vệ ty gây ra, không, phải là do Nam Thịnh gây ra mới đúng!

Ngoài ra, tại sao Vương Trung Trực lại bị miễn chức?

Tại sao Hoàng vệ ty lại bị tách ra khỏi bí Võ vệ?

Sắc mặt Dương Chính Sơn càng lúc càng khó coi.

Có lẽ bí Võ vệ sắp gặp đại nạn rồi!

Mất đi Hoàng vệ ty, tức là bí Võ vệ đã mất đi sự giám sát đối với Hoàng thành.

Việc Vương Trung Trực bị miễn chức ban đầu cũng không ảnh hưởng quá lớn, nhưng giờ Mã Vinh lại trở thành vật thể

thân, có lẽ lúc này trong nội bộ bí Võ vệ đã vô cùng hoảng loạn.

Nếu tiếp theo không ai có thể ổn định cục diện, thì bí Võ vệ e rằng sẽ gặp một đại nạn!

“Tại sao hoàng thượng lại nhắm vào bí Võ vệ?” Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Bí Võ vệ vừa là tai mắt của hoàng đế, vừa là cây đao sắc bén trong tay hoàng đế.

Khi Thừa Bình Đế còn tại vị, bí Võ vệ giám sát thiên hạ, không biết đã làm bao nhiêu chuyện trong bóng tối!

Mà Diên Bình Đế nhắm vào bí Võ vệ chẳng khác nào tự cắt đi cánh tay của mình.

Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Cất bức thư đi, Dương Chính Sơn trầm tư suy nghĩ trong chốc lát.

Cuối cùng hắn cũng từ bỏ, bởi vì hắn thực sự không đoán ra được ý nghĩ của Diên Bình Đế.

Hơn nữa hắn lại đang ở Trùng Sơn quan, bất luận là chuyện gì xảy ra trong triều đình hay trong Hoàng thành cũng không quá ảnh hưởng đến hắn.

Không hiểu thì thôi, bỏ qua vậy.

Tuy nhiên hắn vẫn viết một bức thư cho Vũ Trinh, bảo hắn chú ý nhiều hơn đến bí Võ vệ.

Thế nhưng sự việc phát triển còn phức tạp hơn nhiều so với những gì Dương Chính Sơn nghĩ.

Khi đêm tối gió lớn, ở bờ nam Lưu Hà tỉnh Sơn Hà, hai nhóm người đang giao chiến kịch liệt trên bờ sông.

Đối thủ của hai bên đều vô cùng nhanh nhẹn, từng chiêu thức đều nhằm vào mạng sống của đối phương, giữa ánh đao bóng kiếm, từng đợt huyết nóng phun ra tung tóe, chỉ trong chốc lát, trên bờ sông đã nằm đầy thi thể.

Dưới màn đêm đen kịt, Vệ Tâm cầm một thanh đoản đao chắn trước mặt Lữ Hoa, trên lưng Lữ Hoa còn đeo một người.

Lúc này Lữ Hoa trông vô cùng chật vật, hắn nhìn về phía mặt sông đen kịt, trên khuôn mặt tuần tú không biết từ khi nào đã xuất hiện một vết sẹo, vết sẹo từ trán bên trái của hắn, kéo qua sống mũi và lan đến mí mắt dưới bên phải.

Da thịt rách nát, máu bắn chiếm đầy khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không nhận ra đây là đề đốc Trần Bắc ty, người luôn bình tĩnh và tuần tú.

Chương 963: Gia có nhất lão như gia có nhất bảo (2)

Đột nhiên, trong mắt Lữ Hoa lóe lên một tia sáng, hấn hét lên: “Thuyền đến rồi!”

“Đề đốc đại nhân, ngài đi trước đi!” Vệ Tâm sắc mặt ngưng trọng nói.

“Đừng nói nhảm, ai có thể chạy thì chạy ngay!”

Lữ Hoa lạnh lùng quát một câu, sau đó thân hình nhảy vọt lên, như chim bồ câu bay qua mặt sông.

Nhưng ngay lúc này, Vệ Tâm đột nhiên hô lên: “Đề đốc đại nhân cẩn thận!”

Vù một tiếng, một mũi tên xuyên qua vai Vệ Tâm, hấn lập tức bay lên, hơn ba trượng.

Lữ Hoa đáp xuống thuyền, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vệ Tâm đang rơi xuống từ trên không.

“Vệ Tâm!”

“Lão đại!”

Các thủ vệ bí Võ vệ đang giao chiến xung quanh nhìn thấy vậy, không khỏi kinh hô.

“Các người đỡ lão đại lên thuyền!”

Đinh Tam liếc nhìn Đinh Tứ, hô to.

Đinh Tứ cũng không chần chừ nữa, vội vàng xách Vệ Tâm đang ngã trên đất lên, ném về phía thuyền: “Đề đốc đại nhân, bắt lấy!”

Đứng trên thuyền, Lữ Hoa đặt người trên lưng xuống, đỡ lấy Vệ Tâm bị ném tới.

“Mẹ nó!”

Vệ Tâm lấy lại sức, không nhịn được mắng một câu.

Mũi tên đó bắn vào vai hắn, hắn còn chưa cảm thấy đau, nhưng Đinh Tứ nắm lấy vai hắn suýt nữa đã làm hắn ngất đi vì đau.

“Lên thuyền!”

Lữ Hoa hô to.

Đinh Tam chém chết kẻ thù trước mặt, nhân lúc này nhìn về phía mặt sông sau thuyền.

Chiếc thuyền đó rất nhỏ, chỉ là một chiếc thuyền đưa khách mà thôi, tối đa cũng chỉ chở được mười mấy người.

“Đề đốc đại nhân, các ngài đi đi!”

Lữ Hoa nhìn về trận chiến trên bờ, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đi!”

Hắn không kéo dài thêm nữa, nếu cứ tiếp tục do dự, có thể ai cũng không thoát được.

Ngược lại, nếu bọn họ rời đi, thì các huynh đệ còn có thể nhảy xuống sông trốn thoát.

Chèo thuyền, thuyền chậm rãi tiến vào giữa dòng sông, chỉ trong chốc lát đã biến mất dưới màn đêm đen kịt.

Trong khi đó, cuộc chiến trên bờ cũng nhanh chóng kết thúc, ngay sau khi thuyền biến mất, Đinh Tam, Đinh Tứ và những người khác trên bờ liền nhảy thẳng xuống sông.

Một lúc sau, trên bờ sông chỉ còn lại thi thể và mười mấy bóng dáng mặc y phục đen.

Lúc này, một người mặc trường bào xanh có hai tay áo rộng, khoác một chiếc áo choàng đỏ, tay cầm một cây cung dài, đi lên bờ sông.

Hắn dùng đôi mắt hẹp dài nhìn về phía mặt sông đen kịt, sắc mặt khó coi quát: “Một đám phế vật vô dụng!”

Những võ giả mặc y phục đen xung quanh nghe vậy, không dám phản bác nửa lời.

Người đàn ông trong áo choàng quét mắt nhìn mặt sông, sau đó nhấc thi thể bên cạnh mình lên.

“Quăng hết xuống sông cho cá ăn, sáng mai chúng ta sẽ qua sông!”

...

Trong Ngự thư phòng của Hoàng thành.

Diên Bình Đế đang cúi đầu xử lý triều chính, Nam Thịnh nhẹ nhàng đi đến trước mặt hoàng đế.

“Hoàng thượng!”

“Việc gì?” Diên Bình Đế không ngẩng đầu hỏi.

“Tối qua đề đốc Trần Bắc ty Lữ Hoa đã xông vào ngục trần hộ ty cứu Vương Trung Trục ra!” Nam Thịnh vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Diên Bình Đế, vừa nói.

Diên Bình Đế đột ngột ngẩng đầu lên, tức giận nói: “Ngươi nói cái gì?”

“Lữ Hoa cứu Vương Trung Trục ra!” Nam Thịnh vội vàng cúi đầu, nói.

Mã Vinh làm vật thế thân, Vương Trung Trục bị cứu ra, lại còn bị đề đốc Trần Bắc ty Lữ Hoa cứu ra!

Sắc mặt Diên Bình Đế ngày càng khó coi, cơn thịnh nộ trong lòng như núi lửa phun trào không thể kiềm chế nổi.

“Tốt, quá tốt!!”

Thời gian gần đây, Diên Bình Đế sống trong uất ức.

Ở dân gian khắp nơi đều là lời đồn “Tân hoàng vô đức, họa loạn chúng sinh”, triều đình nhiều quan viên dưng sớ, chỉ thiếu điều không chỉ vào mũi hăn mà mắng hăn.

Hơn nữa cái chết của Dị Lập Thân còn giáng cho hăn một đòn nặng nề, khiến hăn tức giận cũng không phát ra được, trái lại còn phải bình tĩnh an ủi những giám sinh và nho sĩ đó, vì việc này hăn buộc phải bãi chức Mã Vinh.

Một chuyện này, một chuyện kia, khiến tâm trạng của hăn hoàn toàn mất cân bằng.

“Người đâu?” Hăn hỏi với giọng điệu lạnh như băng.

“Đã trốn ra khỏi Kinh Đô, lão nô đã phái người đi truy bắt rồi.” Nam Thịnh cúi đầu nói.

Diên Bình Đế nghe vậy, vẫn cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, ép bản thân mình phải bình tĩnh lại.

Thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến hăn có chút mệt mỏi khi ứng phó.

Mà sự phát triển của sự việc lại luôn nằm ngoài dự đoán của hăn, vốn dĩ hăn còn tưởng rằng mình đã có thể kiểm soát được triều đình, nhưng sự thật đã cho hăn thấy rằng hăn đã nghĩ quá đơn giản.

Hăn không những không thể kiểm soát triều đình, mà trái lại, triều đình còn đang từng bước thoát khỏi sự kiểm soát của hăn.

Sau khi kiểm chế con thịnh nộ, hắn lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Quả đúng là “người trong cuộc thì mơ màng, người ngoài cuộc thì sáng tỏ”!

Dương Chính Sơn ở Liêu Đông còn có thể nhìn ra được trong chuyện này có điều gì đó không ổn.

Diên Bình Đế lại đang ở trong cuộc, bị vô số biến động làm rối loạn suy nghĩ, lúc này hắn căn bản không nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Nam Thịnh đứng trước mặt hắn, vô cùng cung kính, cúi đầu, không dám nói gì.

Trong Ngự thư phòng, những thái giám khác cũng nín thở, không dám gây chú ý cho Diên Bình Đế.

Một lúc lâu sau, Diên Bình Đế mới lên tiếng nói: “Nam Thịnh, tạm thời giao cho người tổng đốc bí Võ vệ.”

“Lão nô tuân chỉ!” Nam Thịnh quỳ xuống dập đầu.

Diên Bình Đế có chút phiền chán vung tay lên, ra hiệu cho hắn có thể lui xuống.

Sau khi Nam Thịnh lui xuống, Diên Bình Đế cũng không còn tâm trạng để xử lý triều chính nữa, hắn đứng dậy rời khỏi Thái Cực điện, đến Phụng Tiên điện ở phía đông nội đình.

Phụng Tiên điện là cung điện mang tính nghi lễ, để hoàng gia thờ phụng tổ tiên.

Diên Bình Đế đến Phụng Tiên điện, liền ngồi trước linh vị của tổ tiên, nhìn linh vị của Thừa Bình Đế ngẩn người.

Hắn luôn nghĩ rằng mình có thể làm tốt hoàng đế, nhưng bây giờ hắn có chút nghi ngờ điều đó.

Nghi ngờ năng lực của mình, nghi ngờ tâm tính của mình, nghi ngờ mình có thể trở thành một minh quân, có thể khôi phục Đại Dương.

Nhìn linh vị của Thừa Bình Đế, hồi tưởng lại dáng vẻ bình tĩnh của Thừa Bình Đế khi xử lý triều chính.

Hắn đột nhiên nhận ra rằng mình kém cha mình quá nhiều.

Nhưng hắn không biết mình kém ở đâu?

Hắn cứ như vậy ngồi ở sau điện Phụng Tiên một canh giờ, cho đến khi trong điện vang lên một giọng nói già nua.

“Hoàng thượng, hôm nay không có triều chính sao?”

Không biết từ khi nào, bên cạnh Diên Bình Đế xuất hiện một lão giả mặc trường bào xanh.

Diên Bình Đế ngẩng mắt nhìn lão giả, bất lực cười khỏ: “Hoàng thúc tổ, chẳng lẽ trăm vô năng đến vậy sao?”

“Hừm, có chút thật!” Lão giả vuốt râu, lạnh nhạt nói.

Diên Bình Đế không nói nên lời.

Hoàng thúc tổ ạ!

Có thể nói lời nào dễ nghe một chút không? Để trăm cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Hoàng thúc tổ có thể dạy bảo trăm điều gì không?”

Lão giả vẫn thản nhiên đáp: “Lão phu chưa từng làm hoàng đế, có thể dạy ngươi điều gì? Hơn nữa những điều cần dạy, ngươi đã được phụ hoàng ngươi dạy cả rồi!”

“Đã dạy rồi sao?” Diên Bình Đế nghi hoặc hỏi.

Hắn không nhớ phụ hoàng đã dạy hắn điều gì.

“Đã dạy rồi!” Lão giả lấy ra ba nén hương đưa cho Diên Bình Đế: “Đã đến rồi, thì cúng hương đi!”

Diên Bình Đế đứng dậy, phục tùng thấp hương.

Sau khi thấp hương xong, lão giả lại nói: “Xong rồi, mau rời khỏi đây đi, ở đây ngươi không tìm được đáp án đâu!”

“Vậy ở đâu mới tìm được đáp án?” Diên Bình Đế hỏi.

Lão giả liếc nhìn hắn, sau đó thở dài một câu: “Ngươi thực sự không bằng phụ hoàng ngươi!”

“.....”

Diên Bình Đế nhìn hắn, trong mắt tràn đầy oán giận.

Trẫm là hoàng đế!

Cho dù ngươi có bậc cao thì cũng nên kiêng kị một chút đi!

Tiếc là lão giả căn bản không để ý đến sự oán giận của hắn, nói: “Năm đó sau khi phụ hoàng ngươi đăng cơ, việc đầu tiên người làm là gì ngươi biết không?”

“Là gì?” Diên Bình Đế hỏi.

“Hắn mời lão phu đến Phụng Tiên điện này, để lão phu ở đây suốt cả đời!”

Diên Bình Đế kinh ngạc nhìn lão giả, chuyện này hắn thực sự không biết.

“Tại sao?”

“Gia có nhất lão như gia có nhất bảo!”

Diên Bình Đế càng thêm mơ màng: “Nhưng bây giờ hoàng thúc tổ chẳng phải đang ở Phụng Tiên điện này sao?”

“Lão phu đã ba mươi năm không can thiệp vào triều chính rồi!”

Diên Bình Đế nghe vậy, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó khóe miệng nở ra một nụ cười.

“Cảm ơn hoàng thúc tổ đã chỉ bảo!”

“Gia có nhất lão như gia có nhất bảo!”

Lão giả trước mắt tuy vẫn là một bảo vật, nhưng đã khác xa ba mươi năm trước, hiện tại lão đã hơn ba mươi năm không can thiệp vào triều chính, căn bản không hiểu gì về triều chính hiện tại, vì vậy không thể giúp Diên Bình Đế được.

Hiện tại, Diên Bình Đế cần một người già quen thuộc triều chính để chỉ điểm cho mình.

Vậy ai là người thích hợp nhất?

Lão giả vung tay: “Hoàng thượng vẫn nên ít đến thì hơn, lão phu bây giờ thích yên tĩnh!”

Diên Bình Đế nghe vậy, nụ cười vừa nở trên mặt lập tức cứng đờ.

Chắc hẳn chỉ có người này mới dám đuổi hẳn đi trong Hoàng thành.

“Vậy trăm sẽ không quấy rầy hoàng thúc tổ nữa!”

Diên Bình Đế vẫn cười, sau đó nhét tay vào trong tay áo, nụ cười rạng rỡ rời khỏi Phụng Tiên điện.

Trong lòng đã có tính toán, lúc này tâm trạng của Diên Bình Đế rất tốt.

Mặc dù tình hình hiện tại vẫn khiến người ta đau đầu, nhưng Diên Bình Đế đã tìm ra được phương pháp ứng phó.

Chương 964: Số lượng võ giả tiên thiên của Đại Vinh là bao nhiêu? (1)

Trọng Sơn Quan, tiền sảnh Hầu phủ.

Lúc này, Dương Chính Sơn đang tiếp khách, vị khách của hắn chính là chủ môn Hắc Dao Môn, Kỷ Chân.

Trong sảnh, sau một hồi khách sáo, Dương Chính Sơn và Kỷ Chân phân chủ khách ngồi xuống, Kỷ Hải đứng sau lưng Kỷ Chân, còn bên cạnh Dương Chính Sơn chỉ có Dương Minh Thành.

Cầm trà, Dương Chính Sơn cười nói: “Đã sớm nghe danh của Kỷ tiên bối, hôm nay được gặp thật khiến văn bối rất vui!”

Kỷ Chân gần tám mươi tuổi, lớn hơn Dương Chính Sơn hơn hai mươi tuổi, nên hắn tự xưng là văn bối cũng hợp tình hợp lý.

Hắn nói ngưỡng mộ Kỷ Chân cũng không phải là nịnh bợ, Kỷ Chân là cao thủ số một Liêu Đông, Hắc Dao Môn lại bá chủ Cự Tân, nhưng dù là Kỷ Chân hay Hắc Dao Môn đều có danh tiếng rất tốt ở Liêu Đông.

Danh tiếng có thể bị thiên lệch, nhưng hàng chục năm qua, Kỷ Chân và Hắc Dao Môn đều có danh tiếng tốt, điều này đủ để chứng minh cách hành xử của họ rất chính trực.

Dương Chính Sơn đã nhiều lần giao du với Kỷ Hải, mấy năm nay Đằng Long Vệ, Trọng Sơn Trấn đều có hợp tác với

Hắc Dao Môn, hẳn cũng có thể nhận thấy phong cách của Hắc Dao Môn rất tốt.

Nói Kỷ Chân là một bậc hào kiệt cũng không sai.

Nên Dương Chính Sơn thật sự có một lòng ngưỡng mộ đối với Kỷ Chân.

“Hầu gia trấn giữ biên cương, bảo vệ muôn dân, cứu muôn dân khỏi nước lửa, mới là tấm gương cho chúng ta võ giả noi theo! Lão phu được gặp Hầu gia, đó là phúc của lão phu!” Kỷ Chân vuốt chòm râu trắng, nói.

Hai người nhìn nhau, không khỏi cười lớn.

Cười xong, Dương Chính Sơn nâng trà nhấp một ngụm, mới nói: “Kỷ tiên bối hẳn là đã bước vào tiên thiên rồi phải không?”

Vừa dứt lời, bầu không khí trong sảnh liền lắng xuống.

Kỷ Chân vuốt râu, thần sắc bình thản, Kỷ Hải nhìn mái tóc bạc của Kỷ Chân, trong mắt lóe lên tinh quang.

Nói thì nói, Kỷ Hải cũng không biết sư phụ mình có đột phá đến tiên thiên hay không, dù hẳn có đoán như vậy, nhưng Kỷ Chân chưa bao giờ nói rõ với hẳn, trong lòng hẳn cũng không chắc chắn.

Còn Dương Minh Thành thì tò mò nhìn Kỷ Chân, trước đó Dương Chính Sơn đã nói với hẳn, Kỷ Chân có thể đã đạt đến tiên thiên, giờ thấy người thật, hẳn đây tò mò.

Dù sao đây là tiên thiên võ giả đầu tiên hẳn gặp, không, nên nói là người thứ hai, chỉ là hẳn không biết Dương Chính Sơn đã sớm đột phá.

Kỷ Chân cười cười: “So với Hầu gia, lão phu vẫn chậm một bước!”

Dương Chính Sơn mỉm cười: “Nhanh chậm không quan trọng, chỉ cần có thể bước qua ngưỡng cửa này là được!”

Kỷ Hải ngần ra, rồi đột ngột ngáng đầu, nhìn Dương Chính Sơn bằng vẻ không thể tin nổi.

Lời này chẳng phải là nói cả hai người đều đã đột phá đến tiên thiên sao?

Nếu chỉ là Kỷ Chân nói mình đã đột phá, thì hẳn vui mừng hơn bất ngờ, nhưng khi biết Dương Chính Sơn cũng là tiên thiên võ giả, thì chỉ còn lại sự kinh ngạc!

“Phụ thân là tiên thiên võ giả?” Dương Minh Thành chậm phản ứng một chút, không khỏi hỏi.

“Ừ, lớn thế này rồi còn giật mình!” Dương Chính Sơn liếc nhìn tên ngốc này, thấy Kỷ Hải tuy kinh ngạc nhưng không có ý chen vào.

“Hehe, Minh Thành tính tình thẳng thắn, có đồ đệ như vậy, lão phu thật ghen tị!” Kỷ Chân nhìn Dương Minh Thành, đầy vẻ tán thưởng.

Chân thật chất phác không phải là khuyết điểm, ngược lại đối với người thân cận, đây là phẩm tính đáng tin cậy nhất.

Mà trong võ đạo, chân thật chất phác cũng là phẩm tính tốt nhất, võ đạo cần phải thực tế, người tập võ quá thông minh không phải là chuyện tốt.

Ngược lại, người cứng nhắc, khá chất phác sẽ đi xa hơn.

Đối đãi võ giả bằng chân thành, võ giả cũng đối đãi ta bằng chân thành.

Dù có câu nói “Một ngày làm sư, cả đời làm phụ”, nhưng thực sự so sánh lại, quan hệ sư đồ vẫn không thân thiết bằng quan hệ phụ tử.

Kỷ Chân không có con cái, người thân cận nhất chính là đồ đệ.

Nên hẳn thích đồ đệ như Dương Minh Thành.

Điều này không có nghĩa là Kỷ Hải không tốt, chỉ là nếu có thể nhận Dương Minh Thành làm đồ đệ, đây là phúc khí hẳn cầu còn không được.

Đáng tiếc Dương Minh Thành không thể bái hẳn làm sư phụ, có Dương Chính Sơn làm phụ thân, lại là người thừa kế của Tĩnh An Hầu phủ, Dương Minh Thành chắc chắn sẽ không bái vào Hắc Dao Môn.

Dương Minh Thành nghe Kỷ Chân khen ngược lại có chút ngại ngùng.

Dương Chính Sơn cười cười, rồi nói: “Lão phu mời tiên bối đến đây, thực ra là có vài chuyện muốn hỏi tiên bối!”

“Hầu gia có gì cứ nói thẳng, lão phu nhất định sẽ biết không nói hết!” Kỷ Chân nói.

“Tiên thiên võ giả của Đại Vinh chúng ta có bao nhiêu người?” Dương Chính Sơn hỏi.

Hắn hiểu biết rất ít về tiên thiên võ giả của Đại Vinh, một là vì hắn luôn ở vùng đông bắc của Đại Vinh, đừng nói là giang hồ của Đại Vinh, ngay cả tiên thiên võ giả của triều đình Đại Vinh, hắn cũng biết rất ít.

Thứ hai là vì thân phận và địa vị trước đây của hắn thấp, kiếp trước chỉ là một lão nông ở quê, hắn nổi lên cũng chỉ vồn vện vài năm, rất ít tiếp xúc với các cao thủ võ đạo.

So với đó, kinh nghiệm của Kỷ Chân phong phú hơn nhiều, hơn nữa hắn sống trong giang hồ, nguồn tin cũng rộng, hiểu biết về tiên thiên võ giả chắc chắn vượt xa Dương Chính Sơn.

Kỷ Chân suy nghĩ một chút, rồi nói: “Nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít!”

“Ồ, cụ thể là bao nhiêu?” Dương Chính Sơn hỏi.

Kỷ Chân hơi lắc đầu: “Lão phu cũng không rõ, nhưng lão phu ước chừng tiên thiên võ giả của toàn bộ Đại Vinh chắc không vượt quá bốn mươi người!”

“Nhiều vậy?” Dương Chính Sơn kinh ngạc.

Trước đó hẳn nghĩ Đại Vinh có hơn chục tiên thiên võ giả đã rất giỏi rồi, không ngờ lại có gần bốn mươi người!

“Ừ, tiên thiên võ giả có tuổi thọ dài hơn người bình thường rất nhiều, cao thủ có thể sống đến ba mươi năm, còn một số lão cổ lỗ sĩ thích ở trong núi sâu rừng già, trừ khi quen biết, nếu không căn bản không biết sự tồn tại của họ!” Kỷ Chân nói.

Chương 965: Số lượng võ giả tiên thiên của Đại Vinh là bao nhiêu? (2)

Tiên thiên võ giả thích ẩn cư, điều này không có nghĩa là họ hoàn toàn rời xa thế tục, mà là họ đã không còn ham muốn gì với thế tục, dù là quyền thế, tiền tài hay sắc đẹp, đối với họ đều không còn sức hấp dẫn lớn.

Họ theo đuổi tầng cao nhất của võ đạo.

Nên họ rất ít xuất hiện trên giang hồ và triều đình.

Tất nhiên, họ cũng không hoàn toàn rời xa thế tục, họ cũng cần vật chất cơ bản để sinh hoạt và tài nguyên tu luyện.

Nhưng họ muốn vật chất cơ bản hoàn toàn có thể để đồ đệ chuẩn bị, đã là tiên thiên võ giả, sao lại không có vài đồ đệ.

Cho dù không có đồ đệ, họ cũng có thể tự mình mua, một lão nhân xuất hiện ở thành trấn, chắc hẳn cũng không có mấy người để ý.

Còn về tài nguyên tu luyện, tài nguyên trong thế tục đã không còn quá hữu dụng với họ, dù là bảo dược, cũng rất ít thứ có thể lọt vào mắt họ.

Như Kỷ Chân, có lẽ không lâu sau hắn sẽ truyền ngôi chương môn Hắc Dao Môn cho Kỷ Hải, lúc đó hắn sẽ ẩn cư trong Hắc Dao Môn, mười mấy năm thậm chí vài chục năm cũng không ra ngoài, mà sau vài chục năm, trong thế tục chắc hẳn cũng không còn mấy người nhớ đến hắn.

Cho dù hắn không ẩn cư trong Hắc Dao Môn, muốn ra ngoài đi dạo, cũng sẽ không đến nơi phồn hoa, mà ngược lại sẽ đến núi sâu rừng già.

Phồn hoa thế gian, hắn đã trải nghiệm hết, đối với hắn đã không còn sức hấp dẫn, nhưng trong núi sâu rừng già còn ẩn chứa rất nhiều thiên tài địa bảo, đó mới là thứ hắn muốn.

Có lẽ hắn cũng sẽ đi tìm đồng đạo giao lưu, nhưng đồng đạo của hắn chắc hắn cũng như hắn, cơ bản đã rời xa thế tục.

Nên trong thế tục rất ít gặp tiên thiên võ giả.

“Nếu có nhiều tiên thiên võ giả như vậy, thì chúng ta Liêu Đông cũng nên có tiên thiên võ giả chứ?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Có, nhưng vị lão tiên bối nào đó ẩn cư trên Trường Thanh Sơn, lão phu cũng chỉ nghe nói, chưa từng gặp!” Kỷ Chân nói.

Được rồi, đây là một ẩn thế cao nhân thích sống trong núi rừng!

“Vậy trên triều đình thì sao? Có tiên thiên võ giả không?” Dương Chính Sơn vẫn tò mò hơn về tiên thiên võ giả trên triều đình.

Kỷ Chân trầm ngâm một chút, rồi nói: “Hầu gia có biết Tam Sơn Cốc không?”

“Tam Sơn Cốc?” Dương Chính Sơn lắc đầu.

Kỷ Chân giải thích: “Đó là ba ngọn núi Vạn Phúc Sơn, Vạn Thọ Sơn và Vạn Tuế Sơn ở phía tây Kinh Thành! Ba ngọn núi tạo thành Tam Sơn Cốc!”

Dương Chính Sơn ngẩn ra, hắn đương nhiên biết ba ngọn núi này, trong đó có một ngọn núi Vạn Phúc Sơn có một ngôi đại thừa tự, nhưng hắn chưa từng đến.

“Tam Sơn Cốc là nơi triều đình thờ phụng tiên thiên võ giả, nơi đó chắc chắn có bảy tám tiên thiên võ giả!”

“Ngoài ra, trong số các tôn thất của triều đình cũng có một số tiên thiên võ giả!”

Nói đến đây, Kỷ Chân nhìn Dương Chính Sơn, cười nói: “Chẳng hạn như Thường Bình Hầu phủ!”

“Thường Bình Hầu phủ!” Dương Chính Sơn lại kinh ngạc.

“Tổ phụ của Thường Bình Hầu hiện tại vẫn chưa qua đời!” Kỷ Chân nói.

Con người Dương Chính Sơn đột ngột co lại.

Hắn thật sự không biết chuyện này.

Mẹ nó!

Thường Bình Hầu phủ lại giấu kỹ như vậy?

Nhà họ Dương và Thường Bình Hầu phủ là thông gia, vậy mà cũng không biết Thường Bình Hầu phủ còn có một vị lão tổ tiên thiên!

“Nếu không thì Hầu gia nghĩ xem tại sao Thường Bình Hầu phủ có thể truyền thừa hơn ba trăm năm!” Kỷ Chân nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu, hắn luôn nghĩ rằng Thường Bình Hầu phủ không muốn hòa nhập vào vòng tròn tôn thất của triều đình để tránh bị hoàng đế nghi ngờ, nhưng bây giờ xem ra Thường Bình Hầu phủ căn bản không thèm hòa nhập vào vòng tròn tôn thất.

“Còn các tôn thất khác thì sao?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Kỷ Chân hơi lắc đầu: “Lão phu không rõ, lão phu biết Thường Bình Hầu phủ có tiên thiên cao thủ, cũng vì trước đó

Thường Bình Hầu ở Trọng Sơn Trấn làm tổng binh, còn các tôn thất khác, lão phu không tiếp xúc được, cũng không rõ!”

Dương Chính Sơn gật đầu: “Vậy trong hoàng thành thì sao?”

Kỷ Chân bắt đắc dĩ cười: “Lão phu chưa từng vào hoàng thành!”

Dương Chính Sơn toát mồ hôi, hấn hỏi vấn đề này có chút khó khăn cho người khác rồi.

Nếu là chuyện giang hồ, Kỷ Chân dĩ nhiên là hiểu biết rộng rãi, nhưng nếu là chuyện trong triều đình và hoàng thành, thì Kỷ Chân không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Dương Chính Sơn nhớ đến ba lão thái giám mà hấn từng gặp bên cạnh Thừa Bình Đế!

Xem ra, trong triều đình chắc chắn có mười mấy tiên thiên võ giả, gần như chiếm một nửa của Đại Vinh.

Chỉ là không biết những tiên thiên võ giả này có thực lực và tu vi như thế nào.

Nhập Môn, Ngự Khí, Huyền Cơ, Nhập Vi, Nhập Đạo!

Năm cấp bậc của tiên thiên, có tiên thiên võ giả nào đạt đến cấp Nhập Đạo không?

Nếu có, Dương Chính Sơn muốn mời đến hỏi thăm.

Dù Dương Chính Sơn có cấp bậc Nhập Đạo trong tiên thiên, nhưng thực sự nói thì hấn hiểu biết về cấp bậc này rất nông cạn.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại trao đổi một số kinh nghiệm tu luyện với Kỷ Chân.

So với Kỷ Chân, Dương Chính Sơn kém xa về nền tảng, hiểu biết về võ đạo cũng nông cạn hơn.

Nhưng tu vi tiên thiên của Dương Chính Sơn sâu hơn nhiều so với Kỷ Chân, hẳn đã có hiểu biết riêng về Ngự Khí.

Hai người trao đổi, đều thu được nhiều lợi ích.

Nhưng nếu nói ai được lợi nhiều nhất thì phải là Dương Minh Thành và Kỷ Hải.

Cả hai người họ đều đã bắt đầu tu luyện công pháp tiên thiên, đang ở giai đoạn ngưng tụ chân khí tiên thiên, Dương Chính Sơn và Kỷ Chân trao đổi, dù họ chỉ có thể hiểu được một vài câu, cũng là một thu hoạch không nhỏ.

Sau một hồi trao đổi, Dương Chính Sơn và Kỷ Chân đều có chút tiếc nuối, nên Dương Chính Sơn đã để Kỷ Chân ở lại Hầu phủ thêm hai ngày.

Chủ yếu vẫn là cả hai đều đã đạt đến tiên thiên, đều chưa từng giao lưu với đồng đạo, hôm nay hiếm hoi gặp được người cùng đường, nên cả hai đều không nỡ chia tay.

Ừm, nói như vậy có phải là có chút ngọt ngào không?

Cứ như cặp tình nhân vừa xác nhận tình yêu, có vô số chủ đề để nói, làm gì cũng đều hăng hái, hận không thể lúc nào cũng ở bên nhau.

Hai ngày sau, Dương Chính Sơn vẫn tiễn Kỷ Chân, dù hẳn còn muốn giao lưu với Kỷ Chân vài ngày nữa, nhưng Kỷ Chân còn phải đến Kinh Đô, không nên ở Trọng Sơn Quan lâu.

Còn về việc tại sao phải đến Kinh Đô, thực ra cũng không khó hiểu.

Trở thành tiên thiên võ giả, chắc chắn phải nói với triều đình một tiếng.

Đối với triều đình, tiên thiên võ giả là một yếu tố không ổn định, báo cho triều đình một tiếng, cũng để tránh sau này xảy ra hiểu lầm và rắc rối.

Tất nhiên, hiện tại Dương Chính Sơn vẫn chưa có ý định bộc lộ tu vi, hắn cũng đã nhờ Kỷ Chân và Kỷ Hải giúp hắn giữ bí mật.

Chương 966: Thu Nạp Hơi Thở, Việc Gia Đình (1)

Sau khi tiễn Từ Tín, Dương Chính Sơn lại ẩn tu trong phủ thêm hai ngày.

Cuộc trò chuyện với Từ Tín đã mang lại cho hắn không ít thu hoạch.

Mặc dù không khiến tu vi của hắn tăng lên trực tiếp, nhưng đã khiến hắn có thêm những hiểu biết và cảm ngộ khác về võ đạo.

Trong sân chính của hầu phủ, Dương Chính Sơn đứng yên như một bức tượng, tuyết bay tán loạn khắp nơi, như lông ngỗng rơi xuống, lá tả rơi nhẹ nhàng lên vai và đỉnh đầu Dương Chính Sơn.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn nhắm mắt bất động, hoàn toàn không để ý đến lớp tuyết ngày càng dày trên đầu và vai.

Trong phòng khách, Úc Thanh Y ngồi bên lò sưởi làm áo bông cho Minh Chiêu, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn Dương Chính Sơn bên ngoài.

Thanh Hà và Hồng Vân thì tò mò nhìn Dương Chính Sơn, không hiểu hắn đang làm gì.

Thời gian trôi qua từng giây một, lớp tuyết trên đầu Dương Chính Sơn đã dày đến mức nhọn hoắt, nhưng hắn vẫn bất động.

“Phu nhân, có cần gọi hầu gia vào không?” Thanh Hà không nhịn được nữa.

Ngày lạnh thế này, cứ đứng bên ngoài mãi cũng không phải cách!

Úc Thanh Y khẽ lắc đầu, “Hầu gia đang tu luyện, các người đừng quấy rầy!”

“Tu luyện cái gì vậy?” Thanh Hà nghi hoặc hỏi.

Tu luyện!

Có ai lại tu luyện như vậy không?

Đứng yên bất động?

Úc Thanh Y cũng không biết Dương Chính Sơn đang tu luyện gì, nhưng hẳn không phải đứa trẻ con, hẳn làm gì chắc chắn có lý do của mình.

Dương Chính Sơn thực sự đang tu luyện, hẳn chỉ đang tu luyện Thu Nạp Hơi Thở.

Kỹ thuật này do Từ Tín dạy hẳn, không phải là công pháp cao siêu gì, nhưng rất hữu ích, đặc biệt là đối với võ giả tiên thiên, đây là một công pháp rất thực dụng.

Nói đơn giản, Thu Nạp Hơi Thở là thu nạp hơi thở của bản thân, kiểm soát sự thay đổi của hơi thở.

Khi còn ở giai đoạn Đoán Thể, Thu Nạp Hơi Thở chủ yếu kiểm soát nhịp thở, khi ở giai đoạn Hậu Thiên, có thể dùng để kiểm soát lực khí, còn khi đạt đến giai đoạn Tiên Thiên, có thể dùng để kiểm soát chân khí tiên thiên.

Ngoài nhịp thở, lực khí và chân khí tiên thiên, Thu Nạp Hơi Thở còn giúp kiểm soát huyết khí, sát khí, uy thế trong cơ thể.

Hiểu đơn giản, Thu Nạp Hơi Thở là một số kỹ thuật nâng cao khả năng kiểm soát hơi thở và tinh thần của bản thân.

Nó có rất nhiều tác dụng đối với Dương Chính Sơn, có thể nâng cao khả năng kiểm soát chân khí tiên thiên, còn có thể thu nạp hơi thở của bản thân, tương tự như ăn thân, nếu luyện đến mức cực hạn, thậm chí có thể tác động đến tinh thần.

Tác động đến tinh thần, đây có lẽ thuộc cấp độ Nhập Đạo, Dương Chính Sơn và Từ Tín đều chỉ hiểu biết nửa vời về cấp độ Nhập Đạo, nhưng cả hai đều cảm thấy Thu Nạp Hơi Thở có thể hữu ích cho Nhập Đạo.

Hiện tại, Dương Chính Sơn đang tu luyện Thu Nạp Hơi Thở, mặc dù bề ngoài hắn bất động, nhưng thực ra hắn đang kiểm soát chân khí tiên thiên trong cơ thể thu nạp lại.

Khoảng một thời gian sau, Dương Chính Sơn mới từ từ mở mắt, thở ra một hơi trọc khí nặng nề.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ vui mừng.

Hiệu quả của Thu Nạp Hơi Thở còn tốt hơn hắn dự đoán.

Hắn vẫn chưa xác định được Thu Nạp Hơi Thở có giúp ích cho Nhập Đạo hay không, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng nó có ích cho Nhập Vi.

Chỉ thử một chút, hắn đã cảm thấy khả năng kiểm soát chân khí tiên thiên của mình càng thêm dễ dàng.

Nếu tiếp tục tu luyện, có lẽ trong tương lai hắn có thể dựa vào Thu Nạp Hơi Thở để đạt đến cảnh giới Nhập Vi.

Trong phòng, Thanh Hà và Hồng Vân thấy Dương Chính Sơn mở mắt, vội vàng tiến lên phủi tuyết trên người hắn.

Đợi phủi sạch tuyết, Dương Chính Sơn mới đi vào phòng khách, ngồi bên cạnh Úc Thanh Y.

“Hầu gia!” Một tiểu nha hoàn mang trà đến cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn gật đầu, bung trà lên uống một ngụm.

Úc Thanh Y đặt áo bông xuống, hỏi: “Người đang tu luyện gì vậy?”

“Thu Nạp Hơi Thở do tiền bối Từ dạy, lát nữa ta sẽ ghi lại công pháp, sau này người cũng tu luyện thử đi!” Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Thu Nạp Hơi Thở không phải là công pháp hiếm có, chỉ cần muốn chi tiêu bạc, vẫn có thể mua được.

Tuy nhiên, Thu Nạp Hơi Thở mà Từ Tín đưa ra có chút khác biệt so với những gì lưu truyền trong giang hồ, trong đó chắc chắn có những cảm ngộ và trải nghiệm của một số võ giả tiên thiên.

Có thể coi đây là một phiên bản thu hoạch đặc biệt.

“Ồ!” Úc Thanh Y chỉ hỏi cho có, nàng không mấy hứng thú với Thu Nạp Hơi Thở.

Hiện tại nàng có tu vi bán tiên thiên, đang trong quá trình tìm kiếm cơ hội đột phá, căn bản không có tâm tư tu luyện thứ khác.

“Đúng rồi, Vân Tuyết đã gửi thư về, người có muốn xem không?” Úc Thanh Y hỏi.

“Nàng nói gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Úc Thanh Y nhẹ giọng nói: “Chỉ là chuyện của phủ Hải Xương Bá thôi!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn nàng, “Sao vậy? Phủ Hải Xương Bá có vấn đề gì sao?”

Nếu phủ Hải Xương Bá không có vấn đề, thì giọng điệu của Úc Thanh Y chắc chắn không phải như vậy.

Úc Thanh Y trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cũng không phải có vấn đề gì, tính cách của Hải Xương Bá vẫn khá tốt, trong nhà luôn ổn định, nhưng Hải Xương Bá từng định hôn ước với tiểu thư Tuyết gia!”

“Họ muốn hủy hôn sao?”

“Không phải hủy hôn, mà là đột ngột qua đời!”

Dương Chính Sơn hiểu ra, ở Đại Vinh, việc đính hôn từ nhỏ là chuyện bình thường, đặc biệt là đối với nhà quan lại quyền quý, việc đính hôn trước cũng được coi là một cách thể hiện sự gần gũi.

Còn về việc đột ngột qua đời, đây cũng là chuyện không ai có thể tránh khỏi, trẻ con có bệnh có tai nạn, ai cũng không thể kiểm soát.

Nếu là hủy hôn, có lẽ là vì Hải Xương Bá không giữ chữ tín.

Nhưng nếu là đột ngột qua đời, thì chuyện này không thể trách phũ Hải Xương Bá.

“Vậy thì không sao, chỉ cần người hiền thực là được, nhà chúng ta không có nhiều kiêng kỵ như vậy!” Dương Chính Sơn nói không đề ý.

Chương 967: Thu Nạp Hối Thở, Việc Gia Đình (2)

Úc Thanh Y để ý những điều này chỉ vì danh tiếng của nữ tử mà thôi.

Mặc dù chỉ là đính hôn từ nhỏ, chưa đến mức thành thân, nhưng tiểu thư của phủ Hải Xương Bá cũng không tránh khỏi những lời đồn về việc xung khắc phu thê.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy trước?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, “Hay để Thừa Hiền tự đi xem, nếu nó không có ý kiến thì tốt!”

Hiện tại Thừa Hiền đang nóng lòng muốn đi huấn luyện ở thân vệ doanh, chắc là sẽ không có ý kiến.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn cảm thấy để nó tự đi gặp sẽ hợp lý hơn, hẳn vốn không ủng hộ việc cưới hỏi mù quáng.

Còn trước đó, khi Dương Thừa Nghiệp và ngũ nữ thương nghị hôn sự, hai người cũng đã gặp mặt nhau ở Kinh Đô.

“Minh Chí có lẽ không có thời gian đi Kinh Đô đâu!” Úc Thanh Y nói.

“Vậy thì để Minh Thành đi, dù sao nó ở nhà cũng chẳng có việc gì!” Dương Chính Sơn cười nói.

Minh Chí là cha ruột, nhưng cha ruột không đi được, đại bá cũng có thể đi.

Hơn nữa, Dương Minh Thành là người thừa kế của Tĩnh An Hầu phủ, hẳn dẫn Dương Thừa Hiền đi, cũng có thể bày tỏ sự coi trọng của hầu phủ đối với Thừa Hiền.

“Đừng đợi đến năm sau, trước năm mới phải đi Kinh Đô gửi lễ tết, vậy thì để Minh Thành dẫn Thừa Hiền đi một chuyến luôn!”

“Dương gia thôn bên kia, năm nay cứ để Thừa Nghiệp về thăm một chuyến đi!”

Trước đây mỗi dịp lễ tết, Dương Minh Thành đều đại diện Dương gia về thăm tổ tiên và gửi lễ tết, còn hiện tại Thừa Nghiệp đã thành thân, hẳn đã có thể đại diện Dương gia rồi.

Dương gia thôn cũng coi như là một mảnh đất phong thủy tốt, hơn mười năm trước, Bắc Địa và Trùng Sơn Trấn hạn hán, Dương gia thôn hầu như không bị ảnh hưởng. Năm nay, Liêu Đông hạn hán, Dương gia thôn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Từ khi Dương Chính Sơn đến thế giới này, Dương gia thôn luôn thuận buồm xuôi gió.

Khi hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào huyên náo.

Thanh Hà và Hồng Vân đang chuẩn bị đi xem có chuyện gì, thì thấy một mục mặc áo bông xanh vui vẻ chạy vào.

“Hầu gia, hầu phu nhân, đại hỷ rồi, đại hỷ rồi, tiểu thư của phủ Dương gia có thai rồi!”

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y nhìn nhau, sau đó nở nụ cười.

“Đã mời Lý đại phu bắt mạch chưa?” Úc Thanh Y hỏi.

Lý đại phu tên là Lý Quân Đường, là đại phu nổi tiếng nhất trong Trùng Sơn Quan, cũng là khách quý của các phủ đệ trong Trùng Sơn Quan.

Dương gia mặc dù cũng bồi dưỡng vài đại phu, nhưng trình độ bình thường, thường ngày xem phong hàn cảm mạo còn

được, những thứ khác cơ bản không thể trông cậy.

Tuy nhiên, người trong Dương gia rất ít khi ốm, chỉ thỉnh thoảng mới mời Lý Quân Đường đến.

“Đã mời rồi, chính là Lý đại phu chẩn đoán!” Một mụ mụ già cười như hoa cúc nở rộ.

Nàng là mụ mụ đi theo của ngũ nữ, hơn nữa còn là mụ mụ được hoàng hậu chọn từ trong cung.

Ngũ nữ có thai, đây là chuyện đại hỷ đối với Dương gia, còn đối với ngũ nữ và những người bên cạnh nàng càng là chuyện vô cùng quan trọng.

Đối với nữ tử mà nói, đứa trẻ chính là chỗ dựa.

Đặc biệt là Dương gia còn có quy định phải đến ba mươi tuổi mới được lấy thiếp, sự quan trọng của đứa trẻ này càng không cần phải nói.

Úc Thanh Y đứng dậy, ra hiệu cho Hồng Vân, Hồng Vân lập tức lấy một túi tiền đưa cho mụ mụ.

“Đây là phu nhân thưởng người!”

“Cảm ơn phu nhân ban thưởng, cảm ơn Hồng Vân cô nương!” Mụ mụ càng cười rạng rỡ hơn.

“Tôi đi xem đây!” Úc Thanh Y nói với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cũng đứng dậy, “Đi cùng đi!”

Tiểu thư có thai, năm sau hẳn lại thêm một bậc quan hệ.

Còn là đứa trẻ đầu tiên của thế hệ thứ tư nhà Dương, Dương Chính Sơn tự nhiên phải đặc biệt coi trọng.

Ngay lập tức, Hồng Vân và Thanh Hà lập tức lấy áo lông cho Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y mặc vào.

Đội họ đến viện của Dương Thừa Nghiệp, trong viện đã tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

“Có phải phái người đi gọi thiếu gia Dương gia không?”
Úc Thanh Y hỏi.

“Thưa phu nhân, Ngô tổng quản đã phái người đi doanh trại rồi!” Nữ tỳ lớn tuổi bên cạnh ngũ nữ nói.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đi vào phòng khách, nhưng chỉ có Úc Thanh Y vào phòng trong, Dương Chính Sơn ở lại phòng khách cùng với Lý Quân Đường.

Lý Quân Đường đã ngoài sáu mươi, không chỉ là một đại phu lợi hại, mà còn là một võ giả, nhưng tu vi chỉ có hậu thiên tầng ba.

Một lát sau, Úc Thanh Y và ngũ nữ từ phòng trong đi ra.

“Gia gia!”

Ngũ nữ có chút ngại ngùng cúi người chào.

Dương Chính Sơn cười cười, “Có thai thì hãy dưỡng thân thể cho tốt, nhà chúng ta còn chờ người truyền thừa gia nghiệp nữa!”

Hắn nói xong câu này cảm thấy không ổn, lại bổ sung thêm: “Cho dù là nữ nhi cũng đừng buồn, tương lai còn dài, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, đừng vội!”

Trọng nam khinh nữ là điều không thể tránh khỏi, ngay cả ở Dương gia cũng không thể tránh khỏi.

Mà ngũ nữ lại là trưởng tôn của Dương gia, khó tránh khỏi có chút áp lực không nên có.

Đến lúc đó nếu sinh ra một nữ nhi, có lẽ nàng sẽ không thích.

Ngũ nữ nghe vậy, nở một nụ cười ngọt ngào, “Gia gia yên tâm, tôn nhi sẽ dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ta còn có không ít nhân sâm và bảo dược, đến lúc đó để mụ mụ bên cạnh ngươi đi lấy một ít!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Tôn nhi đa tạ gia gia!” Ngũ nữ lại cúi người chào.

Dương Chính Sơn đứng dậy, “Lý đại phu, ta tiễn ngươi!”

Lý Quân Đường bên cạnh nghe vậy, vội vàng xua tay, nói: “Không dám, hầu gia xin dừng bước!”

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm đến sự từ chối của hắn, làm động tác mời, Lý Quân Đường có chút sững sốt, nhưng thấy Dương Chính Sơn kiên trì, cũng không từ chối nữa.

Vừa lúc họ đi ra khỏi cửa viện, Dương Thừa Nghiệp vội vàng chạy về.

“Gia gia!!”

“Hừm, ngươi vào trước đi!”

Dương Thừa Nghiệp cười toe toét, sau đó cúi người chào Lý Quân Đường, rồi đi vào trong viện.

Dương Chính Sơn tiếp tục tiễn Lý Quân Đường, “Lý đại phu, lão phu có một việc không vui, không biết Lý đại phu có thể giúp đỡ không?”

“Hầu gia cứ nói, chỉ cần lão phu có thể làm được, chắc chắn sẽ không từ chối!” Lý Quân Đường nói.

Hai người đi về phía trước, Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Có phải y thư của nhà các ngươi có thể truyền ra ngoài không?”

Lý Quân Đường đầu tiên là ngăn ra, sau đó cười nói: “Hầu gia có lẽ đã hiểu lầm, nhà chúng ta không có y đạo truyền thừa, phụ thân truyền thừa từ người ở Thanh Dương Sơn, vì vậy y đạo của nhà chúng ta xuất phát từ Thanh Dương Quan, không có gì là không thể truyền ra ngoài!”

Võ đạo Đại Vinh hưng thịnh, y đạo cũng hưng thịnh không kém.

Tuy nhiên, so với võ đạo, y đạo có ít truyền thừa hơn.

Y thuật của hầu hết các đại phu dân gian đều xuất phát từ truyền thừa gia tộc, còn y thuật giang hồ thì hầu hết đều xuất phát từ tông môn.

Hai loại này cũng có sự khác biệt, các đại phu dân gian thường giỏi chữa các bệnh khó chữa, còn các y sư giang hồ thì giỏi chữa vết thương, tinh thông dược lý hơn.

Giỏi chữa vết thương không cần phải nói nhiều, võ giả cả ngày đánh giết, bị thương là chuyện thường xuyên xảy ra.

Còn tinh thông dược lý là để sử dụng thảo dược hỗ trợ tu luyện, như phương thuốc tẩm thuốc cho Đoán Thể, phương thuốc dùng bảo dược cho Hậu Thiên, v.v.

Còn về Thanh Dương Quan, thực ra đây là một ngôi đền đạo ở ngoài thành Định Châu, phía nam Trấn Trùng Sơn.

Thanh Dương Quan cũng coi là thế lực giang hồ, nhưng lợi hại nhất của Thanh Dương Quan không phải là truyền thừa võ đạo, mà là truyền thừa y đạo.

Các chủ của Thanh Dương Quan qua các đời đều là đại phu vô cùng lợi hại.

Thanh Dương Quan thường truyền thụ y thuật cho người dân, nên không ít y thuật ở Trấn Trùng Sơn đều xuất phát từ Thanh Dương Quan.

“Thì ra là vậy!” Dương Chính Sơn hiểu ra, sau đó nói: “Vậy có thể phiền Lý đại phu sao chép y thư của nhà các người cho lão phu một bản không?”

Những năm qua, Dương Chính Sơn đã sưu tập không ít y thuật, một phần là để bồi dưỡng quân y, khi còn ở Đăng Long Vệ, hắn đã bồi dưỡng không ít quân y giỏi chữa vết thương.

Phần còn lại là để tự mình học tập, hắn đã học từ những loại thuốc cơ bản nhất, hiện nay đã tinh thông các loại dược lý, mặc dù chưa từng chữa bệnh cho người khác, nhưng về dược lý thì không kém gì các đại phu bình thường.

Hôm nay vừa lúc gặp Lý Quân Đường, nên hắn nảy ra ý muốn xin một số y thư.

“Điều này không thành vấn đề, ngày mai lão phu sẽ để con trai mang y thư đến!” Lý Quân Đường vui vẻ đồng ý.

Thanh Dương Quan không có ý định giấu giếm, nên nhà họ Lý cũng sẽ không có ý định đó.

Hơn nữa, dù họ có giấu giếm cũng vô ích, những gì nhà họ Lý có, Thanh Dương Quan cũng có.

Mà đối với hắn, có thể giúp Dương Chính Sơn một việc nhỏ cũng coi như phúc khí của nhà họ Lý.

Tiền Lý Quân Đường đi, Dương Chính Sơn trước tiên sắp xếp người mang hai hũ Bách Thảo Nhụy đến cho nhà họ Lý.

Mặc dù Lý Quân Đường không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, nhưng Dương Chính Sơn cũng không thể chiếm tiện nghi của hắn, hai hũ Bách Thảo Nhụy đổi lấy việc sao chép một số y thư, chắc chắn Lý Quân Đường sẽ không cảm thấy thiệt thòi.

Chương 968: Nợ cũ nhất định phải trả (1)

Đêm xuống.

Những bông tuyết bay lơ lửng cuối cùng cũng ngừng lại, vì Y gia có tin vui mang thai, nên Dương gia cũng yên tĩnh trở lại sau một ngày vui vẻ.

Trong phòng ngủ chính của chủ viện, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đã yên giấc.

Nhưng khi đêm đã khuya, Dương Chính Sơn đột nhiên mở mắt.

Hắn nghe thấy một số tiếng động không nên xuất hiện, dường như là tiếng đánh nhau.

Tiếng đánh nhau đến nhanh, đi cũng nhanh, lơ mơ còn có tiếng người đang nói chuyện, chỉ là khoảng cách quá xa, Dương Chính Sơn không nghe rõ được.

Đúng lúc Dương Chính Sơn đang do dự có nên đứng dậy hỏi thăm tình hình không thì cửa chính viện đột nhiên có người gõ cửa.

” Ai đó!”

Bà lão canh cửa khoác áo đi ra ngoài hỏi.

” Đinh Thu!”

” Đinh quản sự?”

” Ta có việc gấp tìm hầu gia!”

Đinh Thu đứng bên ngoài cửa.

” Đĩnh quản sự chờ chút, lão phu nhân đi nói với Thanh Hà cô nương một tiếng!”

Trong phòng ngủ, Úc Thanh Y cũng tỉnh dậy, “Có chuyện gì vậy?”

Dương Chính Sơn đứng dậy mặc quần áo, “Chắc không phải chuyện lớn đâu, nàng ngủ tiếp đi!”

Nếu là chuyện lớn thì bên ngoài đã không yên tĩnh như vậy, tất nhiên cũng không phải chuyện nhỏ, nếu là chuyện nhỏ thì Đĩnh Thu cũng sẽ không nửa đêm gõ cửa.

Úc Thanh Y đứng dậy khoác áo cho Dương Chính Sơn, lúc này bên ngoài cũng vang lên giọng nói của Thanh Hà.

” Lão gia, Đĩnh quản sự có việc!”

Dương Chính Sơn mặc xong quần áo, đi ra khỏi phòng ngủ, “Các người nghỉ ngơi đi, ta đi xem sao!”

Dặn dò một câu, Dương Chính Sơn liền ra khỏi cửa.

” Có chuyện gì?”

Đĩnh Thu hạ thấp giọng nói, “Ngụy đại nhân đến rồi!”

” Ngụy đại nhân? Ngụy đại nhân nào?”

” Ngụy Căn của Bí Vũ Vệ!”

Dương Chính Sơn bình tĩnh gật đầu, ” Người ở đâu?”

” Lão nô đã mời hấn đến trà thất rồi!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên, ” Hấn muốn lên lút xâm nhập hầu phủ?”

” Ồ, là Thạch Tử phát hiện, lão nô tưởng là trộm nên đã bắt hấn!”

Đĩnh Thu nói.

Thạch Tử trong miệng hắn là hộ vệ của Dương gia, là một trong những hộ vệ được Dương gia bồi dưỡng đợt thứ hai.

Đợt bồi dưỡng hộ vệ đầu tiên của Dương gia là do Dương Chính Sơn bồi dưỡng sau khi đến An Nguyên thành, chỉ có hai mươi người. Đợt thứ hai cũng được bồi dưỡng ở An Nguyên thành, lúc đó chọn toàn là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, có tới một trăm người.

Còn đợt thứ ba, thứ tư thì không chỉ là hộ vệ, một số quân sự ở ngoài cũng đều được huấn luyện.

Một lúc sau, Dương Chính Sơn đến trà thất ở tiền viện.

Thấy Ngụy Cân cười toe toét ngồi bên bàn trà, Dương Chính Sơn mỉm cười, ” Người trông hầu phủ của ta là nơi nào? Mà còn muốn lén lút xâm nhập?”

Trước kia ở An Nguyên thành, Ngụy Cân đến Dương gia như vào chốn không người, trừ Dương Chính Sơn ra, không ai có thể phát hiện ra hắn.

Nhưng bây giờ Ngụy Cân lại còn muốn lén lút xâm nhập Dương gia, thật sự coi Dương gia là ai muốn đến thì đến.

Ngụy Cân nhìn Đinh Thu phía sau Dương Chính Sơn, ” Năm đó tu vi của hắn không bằng ta!”

” Người cũng nói đó là năm đó, bây giờ đã gần mười năm rồi!”

Dương Chính Sơn ngồi xuống, đánh giá Ngụy Cân từ trên xuống dưới.

Đinh Thu đã ở Dương gia hơn mười năm, lúc đó Đinh Thu chưa đến ba mươi tuổi đã có tu vi Hậu Thiên cảnh, mà bây giờ hơn mười năm trôi qua, tu vi của Đinh Thu đã đạt đến Hậu Thiên cửu tầng, là người có tu vi cao nhất của Dương gia ngoài Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

Như Ngô Triễn, Vũ Tranh bây giờ cũng chỉ có Hậu Thiên bát tạng mà thôi, còn những đệ tử của Thiên Thanh Kiếm phái gia nhập Dương gia lúc trước, bây giờ cũng đều là Hậu Thiên thất tạng.

Còn Ngụy Cân thì sao?

Tu vi của hắn bây giờ cũng đã đạt đến Hậu Thiên bát tạng, nhưng hộ vệ của Dương gia đều có thánh lực siêu phàm, ngay cả Cổ Vân Kiếm đã nhập tiên thiên cảnh cũng không thể che giấu được tai của hộ vệ Dương gia, huống chi hắn.

”Ngươi có việc tìm ta?”

Dương Chính Sơn hỏi.

”Không phải ta, mà là Tỳ đô đại nhân!”

Ngụy Cân nói.

”Lý công công cũng đến rồi?”

Dương Chính Sơn có chút ngạc nhiên.

Ngụy Cân lộ vẻ nghiêm trọng, ”Không chỉ Tỳ đô đại nhân, còn cả Đốc chủ đại nhân!”

Dương Chính Sơn há hốc miệng, bị bất ngờ không nhẹ.

”Đốc chủ nào?”

Hắn thực sự đã đoán được đó là ai, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại.

”Wang công công!”

Đinh Thu nói.

Dương Chính Sơn hít một hơi lạnh.

”Các ngươi đúng là mang đến cho ta một đại phiền phức!”

Vương Trung Trực sớm đã bị giáng chức và giam cầm, lẽ ra bây giờ Vương Trung Trực nên ở trong ngục Tuyên Phúc

của Bí Vũ Vệ, nhưng hần lại xuất hiện ở Trọng Sơn Quan.

Không cần nghĩ, Dương Chính Sơn cũng biết nội bộ của Bí Vũ Vệ chắc chắn đã xảy ra vấn đề.

” Tỳ đồ đại nhân nói người nợ hần một ân tình!”

Ngụy Cân nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co giật, hần thực sự nợ Ngụy Cân một ân tình.

Khi đó Ngụy Cân còn nói có một ngày có thể cần hần cứu mạng, Dương Chính Sơn thật sự không ngờ rằng ngày này lại đến.

Nhưng bây giờ không phải vấn đề cứu mạng, mà là liên quan đến cuộc tranh đấu trong hoàng cung.

Nội bộ của Bí Vũ Vệ xảy ra vấn đề, thì chỉ có một khả năng, đó là hoàng cung xảy ra vấn đề.

Trước đó hần đã cảm thấy tình hình ở Kinh Đô có chút kỳ lạ, bây giờ xem ra nguồn gốc của mọi thứ rất có thể xuất phát từ trong hoàng cung.

Dương Chính Sơn hít một hơi sâu, hỏi: ” Lý công công và Lý công công ở đâu?”

” Nam thành!”

Ngụy Cân nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, ” Thôi được, đi xem sao!”

” Người nói với cấp dưới một tiếng, chuyện tối nay đừng để lộ ra ngoài!”

Hần dặn Đinh Thu một câu, sau đó liền rời khỏi hầu phủ cùng Ngụy Cân.

Hai người không rời đi một cách chính thức, mà lén lút rời đi, giấu giếm mọi người, thậm chí từ Bắc thành đến Nam thành cũng đều leo qua tường thành.

Chương 969: Nợ cũ nhất định phải trả (2)

Mặc dù Dương Chính Sơn muốn mở cổng thành cũng chỉ là một câu nói, nhưng hắn vẫn chọn cách leo tường thành cùng Ngụy Cân.

Cẩn thận không có sai sót nào!

Liên quan đến Bí Vũ Vệ và nội bộ hoàng cung, càng thận trọng cũng không thừa.

Khi leo qua tường thành, Dương Chính Sơn liếc nhìn những tướng sĩ đang tuần tra.

Võ đạo cao thủ leo qua tường thành như vào chốn không người, rất khó phát hiện đối với những tướng sĩ chịu trách nhiệm canh gác và huấn luyện, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Tu vi của tướng sĩ bình thường quá thấp, võ đạo cao thủ muốn tránh khỏi tầm mắt của họ thực sự là quá dễ dàng.

Hơn nữa tường thành của Nam thành và Bắc thành cũng không phải là nơi tướng sĩ canh gác trọng điểm, mà là tường thành bên ngoài của Trọng Sơn Quan mới là trọng điểm, nên leo qua tường thành giữa Nam thành và Bắc thành thì dễ, nhưng muốn leo qua tường thành bên ngoài của Trọng Sơn Quan thì khó hơn nhiều.

Hai người đến Nam thành, Ngụy Cân dẫn Dương Chính Sơn vào một ngõ nhỏ ở phía nam thành, cuối cùng dừng lại trước cửa một tiểu viện.

“Cộc cộc cộc~~~

Ngụy Cân nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cột kẹt một tiếng, cửa viện mở ra, Dương Chính Sơn lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

La Sâm Hồ, Bách Hộ của Bí Vũ Vệ Trấn Bắc, Trận chiến Bắc Địa, khi Dương Chính Sơn dẫn dắt các tướng sĩ của Hộ Binh Doanh ở An Nguyên thành phá hủy liên tiếp bảy bộ lạc Hồ tộc, La Sâm Hồ từng giúp kiểm tra thủ cấp ở tiền tuyến cho nha môn Tuần Phủ.

Sau đó Dương Chính Sơn dẫn Đẳng Long Vệ vào Trọng Sơn dẹp loạn, La Sâm Hồ cũng luôn đi bên cạnh Lý Hoa.

” Thảo dân báỉ kiến hầu gia!”

La Sâm Hồ nhìn thấy Dương Chính Sơn, đôi mắt sáng lên, ôm quyền hành lễ.

Dương Chính Sơn bình tĩnh gật đầu.

Thảo dân!

Không tự xưng là hạ quan?

Đây là từ bỏ chức quan của Bí Vũ Vệ sao?

Cũng đúng, bây giờ họ cứu Vương Trung Trực từ ngục ra, tương đương với việc phản bội Thừa Bình Đế, phản bội Bí Vũ Vệ.

Đồng thời điều này cũng thể hiện lòng oán hận của La Sâm Hồ đối với Bí Vũ Vệ và hoàng đế.

Tiểu viện rất nhỏ, nhưng người ở đây không ít, có đến hơn hai mươi người.

Dương Chính Sơn liếc nhìn một cái, liền xác định người ở đây đều là cao thủ của Trấn Bắc Ty!

Thực lực của Trần Bắc Ty có mạnh mẽ đến mức nào?

Thật sự không dễ dàng để hình dung.

Nếu nói về thực lực, Trần Bắc Ty chắc chắn không có cao thủ quá mạnh, tối đa cũng chỉ có một hoặc hai người Hậu Thiên cửu tầng.

Nhưng nếu nói về thế lực, bóng ma, ám thám, Đê Kỵ của Trần Bắc Ty đều trải rộng khắp bốn tỉnh phía bắc Đại Dương và hai đồn biên giới.

Mà Lý Hoa nắm quyền Trần Bắc Ty hơn mười năm, sự kiểm soát của hắn đối với Trần Bắc Ty đã vững chắc đến mức ăn sâu vào tiềm thức.

Nhìn xem những người bên cạnh này thì hiểu ngay, Lý Hoa cứu Vương Trung Trực từ ngục ra, vẫn còn rất nhiều cao thủ bảo vệ bên cạnh Lý Hoa.

Bước vào sảnh đường, Dương Chính Sơn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trong sảnh đường, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một chút kinh ngạc.

” Lý công công?”

Hắn có chút không dám tin người trước mặt chính là Lý Hoa.

Lý Hoa từng tuần mỹ bình tĩnh, lúc này lại bị bực như cái bánh chưng.

Khuôn mặt tuần mỹ của hắn được bọc bằng vải bông rất cẩn thận, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm.

Vết máu đỏ thẩm thấu vào vải bông, dưới ánh nền mờ ảo, trông vô cùng đáng sợ và dữ tợn.

Đây là Lý Hoa!

Dương Chính Sơn thật sự không dám xác định.

”Hầu gia, lâu rồi không gặp!”

Giọng nói của Lý Hoa cũng trở nên khàn khàn hơn nhiều.

Dương Chính Sơn im lặng không nói gì.

Lý Hoa cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Trong giây lát, bầu không khí trong sảnh đường đơn giản trở nên nghiêm trọng và ngột ngạt.

Một lúc lâu sau, Dương Chính Sơn mới lên tiếng, ”Lý công công cần lão phu làm gì?”

Lý Hoa nghe vậy, trái tim treo của mình cũng thả lỏng hơn nhiều.

Mặc dù Dương Chính Sơn nợ hắn một ân tình, nhưng nếu Dương Chính Sơn không muốn trả ân tình này, hắn cũng không thể làm gì được Dương Chính Sơn.

”Ta muốn mời hầu gia xem Đốc chủ đại nhân!”

Lý Hoa nói.

”Người ở đâu?”

”Ở đây!”

Lý Hoa dẫn Dương Chính Sơn vào phòng ngủ ở phía đông.

Nhìn thấy Vương Trung Trực trên giường, Dương Chính Sơn cảm thấy lời hắn nói lúc nãy có phần không quá.

Lý Hoa không phải là bánh chưng, mà Vương Trung Trực trước mắt mới là bánh chưng.

Lý Hoa chỉ bọc khuôn mặt, còn Vương Trung Trực thì toàn thân đều quần đầy vải bông.

”Hắn bị sao vậy?”

” Trong ngục không có gì ngoài cực hình!”

” Là người của Trần Phúc Ty làm?”

” Không phải, là Hoàng Vệ Ty!”

Mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, còn tưởng rằng tai mình nghe nhầm.

” Hoàng Vệ Ty?”

” Đúng vậy, là người của Hoàng Vệ Ty!”

Trong mắt Lý Hoa hiện lên một tia độc ác.

Dương Chính Sơn có chút khó hiểu.

Dù là Trần Phúc Ty hay Hoàng Vệ Ty, đều thuộc về một phần của Bí Vũ Vệ.

Mà Vương Trung Trục nắm quyền Bí Vũ Vệ đã hàng chục năm, không nói đến việc một tay che trời trong Bí Vũ Vệ, thì cũng chắc chắn không thể mất quyền lực trong thời gian ngắn!

Lý Hoa dường như nhìn thấy sự nghi hoặc của hắn, giải thích: ” Hoàng Vệ Ty được chia thành Âm Vệ và Huyết Nhận, Huyết Nhận chỉ nghe lệnh của hoàng thượng, ngay cả Đốc chủ cũng không có quyền chỉ huy, Âm Vệ mặc dù thuộc quyền Đốc chủ quản lý, nhưng thực tế là do Triệu công công nắm quyền!”

Triệu công công, Triệu Trung Thuật!

Dương Chính Sơn hiểu ra, nói đơn giản là Vương Trung Trục không có quyền kiểm soát Hoàng Vệ Ty.

Điều này cũng bình thường, liên quan đến sự an toàn của nội bộ hoàng cung, hoàng đế tất nhiên sẽ hết sức thận trọng, nhất định phải để người bên cạnh nắm quyền.

Mà Triệu Trung Thuật sớm đã đi Hoàng Lăng canh giữ cho Thừa Bình Đế, hiện tại người nắm quyền của Từ Lễ Giám là

Nam Thịnh.

” Vậy là Nam Thịnh đang âm thầm giở trò?”

” Chắc là không chỉ có Nam Thịnh!”

Lý Hoa trầm giọng nói: ” Nam Thịnh đề đốc Hoàng Vệ Ty, nhưng hắn muốn kiểm soát Hoàng Vệ Ty cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ hắn lại dễ dàng kiểm soát Hoàng Vệ Ty, và còn đưa tay vào cả Bí Vũ Vệ.”

” Nửa năm qua, nếu muốn tấu chương của Bí Vũ Vệ được đưa đến hoàng đế, thì nhất định phải qua tay Nam Thịnh!”

Tại sao Thừa Bình Đế lại không hài lòng với Vương Trung Trục?

Thứ nhất là vì Vương Trung Trục không phải là người được hấn đề bạt, điều này khiến hấn cảm thấy giữa hấn và Vương Trung Trục luôn có một lớp màn, khiến hấn không thể tin tưởng Vương Trung Trục.

Thứ hai là vì nửa năm qua Bí Vũ Vệ gần như không cung cấp thông tin quan trọng nào cho Thừa Bình Đế, với tư cách là tai mắt của hoàng đế, Bí Vũ Vệ nên thường xuyên báo cáo với hấn về các sự việc bên ngoài hoàng cung, tuy nhiên ngay cả thông tin quan trọng như ” Tân hoàng thất đức, họa loạn chúng sinh ” mà Bí Vũ Vệ cũng không báo cáo, Thừa Bình Đế tất nhiên sẽ không hài lòng với Vương Trung Trục.

Nhưng Vương Trung Trục thực sự không báo cáo sao?

Làm sao có thể?

Nếu Vương Trung Trục ngay cả điều này cũng không có sự tự giác, thì Thừa Bình Đế làm sao có thể giao Bí Vũ Vệ cho hấn nắm quyền?

Không phải Vương Trung Trục không báo cáo, mà là Nam Thịnh đã chặn tất cả các tấu chương của Bí Vũ Vệ lại.

” Nếu chỉ có một mình Nam Thịnh, thì sẽ không thể chặn tất cả các tầu chương của Bí Vũ Vệ lại!”

Lý Hoa nói.

Dương Chính Sơn không biết các tầu chương của Bí Vũ Vệ được gửi đến hoàng đế bằng kênh nào, nhưng hẳn biết rằng việc cắt đứt kênh truyền tầu chương của Bí Vũ Vệ không phải là chuyện dễ dàng.

Mặc dù Nam Thịnh là thái giám nắm quyền Từ Lễ Giám, nhưng trong hoàng cung hẳn còn chưa đến mức một tay che trời.

” Vậy là trong hoàng cung còn có người đang giúp Nam Thịnh! Hơn nữa còn là một thế lực không nhỏ!”

Trong lòng Dương Chính Sơn mơ hồ có một cảm giác không hay.

Lý Hoa nhìn Vương Trung Trực đang hôn mê, ” Thế lực này ẩn giấu rất sâu, ngay cả Đốc chủ đại nhân cũng không phát hiện ra!”

Hắn cũng đoán là như vậy, trên thực tế bây giờ hẳn cũng không hiểu tình hình trong hoàng cung, dù sao mấy năm nay hắn luôn ở ngoài kinh, chỉ sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ, hắn mới trở về Kinh Đô.

Dương Chính Sơn lắc đầu, ” Không đúng, không đúng!”

” Có gì không đúng?”

” Nếu trong hoàng cung ẩn giấu một thế lực mạnh mẽ, Bí Vũ Vệ có thể không phát hiện ra, nhưng ngay cả tiên hoàng cũng không phát hiện ra sao?”

Thừa Bình Đế là người tinh minh như thế nào, ông ta ở ngôi ba mươi lăm năm, trừ vài năm đầu tiên ra, thì trong hoàng cung chưa từng xảy ra loạn lạc.

Nếu nói có người có thể cài cắm một lượng lớn người vào trong hoàng cung, thì người đầu tiên không tin chính là Dương Chính Sơn.

Tất nhiên, nếu chỉ là mua chuộc một vài tiểu thái giám, thì chắc chắn là không thể tránh khỏi.

Nhưng những việc Nam Thịnh làm tuyệt đối không phải là chỉ mua chuộc một vài tiểu thái giám là có thể làm được.

Lý Hoa rơi vào trầm tư, hắn cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng sự thật đang ở trước mắt, hắn dù không muốn tin cũng không được.

Chương 970: Hoàng Vệ Tư điều tra, các người còn không tránh ra? (1)

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ bên trong còn có chỗ chúng ta chưa nghĩ tới!”

“Chỗ nào?”

Dương Chính Sơn vuốt râu, phân tích: “Trước tiên có thể loại bỏ văn võ bá quan trên triều đình, họ cao lắm cũng chỉ là mua chuộc vài tiểu thái giám để thông báo tin tức.”

Lữ Hoa gật đầu đồng ý.

“Thứ hai có thể loại bỏ thế lực giang hồ, trong Đại Vinh không có thế lực giang hồ nào mạnh mẽ như vậy, ngoài Đại Vinh cũng không thể âm thầm thâm nhập vào hoàng thành!”

Lữ Hoa lại gật đầu.

“Có một điểm cần đặc biệt chú ý, thế lực đứng sau Nam Thịnh tuyệt đối không phải là thế lực trong thời gian ngắn có thể bày ra được.”

“Người đứng sau hẳn chắc chắn có thân phận rất cao, có thể tự do ra vào hoàng thành, hơn nữa còn có thể cài người vào trong hoàng thành!”

“Người nghĩ đến ai?”

Dương Chính Sơn nhìn Lữ Hoa.

“Trần Trung Thuật!” Lữ Hoa nói.

“...” Dương Chính Sơn có chút bất lực nhìn hần, “Còn ai nữa?”

Trần Trung Thuật!

Đùa gì vậy chứ.

Trần Trung Thuật đúng là có khả năng như vậy, nhưng hần không có động cơ để làm như vậy.

“Hứa vương!” Lữ Hoa lại nói.

Dương Chính Sơn lại ngạc nhiên, “Hứa vương là ai?”

“Hoàng thúc của tiên hoàng, hoàng thúc tổ của đế hạ, hần luôn cư trú tại Phụng Tiên Điện!” Lữ Hoa nói.

Trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia sáng, “Nguyên anh cao thủ?”

“Ừm!” Lữ Hoa nói.

Dương Chính Sơn không ngờ trong hoàng thành còn ẩn giấu một đại lão như vậy, nhưng ngay sau đó hần cũng lắc đầu, “Không thể là hần!”

Vị hoàng thúc tổ này mặc dù lợi hại, nhưng một khi Thừa Bình đế dám để hần trấn thủ trong hoàng thành, thì chứng tỏ hần không có tham lam đối với ngôi vị hoàng đế.

Lữ Hoa lại nghĩ một chút.

“Phế thái tử!”

Hần vô thức hạ thấp giọng nói.

Phế thái tử ở Đông Cung lâu năm, còn từng giám quốc gần một năm, nếu nói hần cài người vào trong hoàng thành cũng không phải là không thể.

Còn về việc tại sao Nam Thịnh lại phục vụ phế thái tử, điều này cũng không phải là không thể.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Có khả năng này, nhưng khả năng không lớn!”

“Tại sao?”

“Tiên hoàng đã phế bỏ hần, thì tự nhiên sẽ không cho hần cơ hội tái xuất!” Dương Chính Sơn nói một cách hiển nhiên.

Nếu là hần, phế bỏ một thái tử, lại lập một thái tử mới, thì nhất định phải xóa bỏ tất cả căn cơ của phế thái tử trong triều đình và hoàng thành.

Mà trên thực tế, khi đó Thừa Bình đế cũng thực sự đã làm như vậy, những quan lại có quan hệ với thái tử trên triều đình, không phải là bị miễn chức, thì là bị giáng chức lưu đày ra ngoài kinh thành, trong hoàng thành lúc đó cũng xử lý một đám người.

Vì vậy Dương Chính Sơn cảm thấy khả năng phế thái tử là không lớn.

“Trừ phế thái tử ra, ta không nghĩ đến người nào khác!” Lữ Hoa nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ đến còn ai đáng nghi ngờ.

Hần hiểu biết về các thế lực ở kinh đô còn không bằng Lữ Hoa, ngay cả Lữ Hoa cũng không nghĩ ra, huống chi là hần.

“Thôi vậy, bây giờ nghĩ đến những điều này cũng không có ý nghĩa gì lớn, so với đó, lão phu càng muốn biết các người mang đến phiền phức gì!”

Dương Chính Sơn cúi đầu nhìn Vương Trung Chí vẫn còn hôn mê, trong lòng thở dài bất lực.

“Người của Hoàng Vệ Tư đang truy sát chúng ta! Chắc họ không lâu nữa sẽ đến Trọng Sơn Quan!” Lữ Hoa nhìn chằm chằm Dương Chính Sơn.

“Vậy thì sao? Người muốn lão phu chặn họ lại, hay là giúp các người trốn tránh sự truy sát của họ!” Dương Chính Sơn nói một cách bình tĩnh.

“Cả hai đều cần!” Lữ Hoa nói.

Hắn cần Dương Chính Sơn chặn người của Hoàng Vệ Tư lại, có lẽ có Dương Chính Sơn giúp họ tìm một nơi trú ẩn.

Từ kinh đô chạy đến Trọng Sơn Quan, nhân thủ dưới trướng của hắn đã tổn thất rất nhiều, nếu tiếp tục chạy trốn, hắn vừa không có đủ lực lượng để đối kháng với Hoàng Vệ Tư, lại không biết nên chạy đến đâu.

Chẳng lẽ để họ chạy đến tuyết nguyên sơn sao?

Mà lúc này chỉ có Dương Chính Sơn mới có thể giúp hắn, có thể nói hắn đã đặt hết hy vọng vào Dương Chính Sơn.

“Hắn, Vương công công không sao chứ?” Dương Chính Sơn nhìn Vương Trung Chí trên giường.

Trong mắt Lữ Hoa lại lộ ra vẻ lo lắng, “Tính mạng chắc là không sao, nhưng khi nào có thể tỉnh lại, tỉnh lại rồi thì như thế nào, ta cũng không thể xác định!”

Đòn tra tấn mà Vương Trung Chí phải chịu nghiêm trọng hơn nhiều so với vẻ ngoài, những vết thương ngoài da mặc dù trông rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế vết thương nặng nhất của hắn là tổn thương nội tạng.

Nếu là người bình thường, sợ rằng đã chết từ lâu rồi.

Vương Trung Chí có thể sống đến bây giờ, phải cảm ơn một tia chân khí tiên thiên trong cơ thể hắn.

Dương Chính Sơn đưa tay đặt lên cổ tay của Vương Trung Chí, cảm nhận mạch đập của hắn.

“Vấn đề không lớn, còn có thể chữa khỏi!”

“Có thể chữa khỏi? Người còn biết y thuật?” Lữ Hoa kinh ngạc nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên, “Người quên lão phu trước đây vì sao trở thành lão nông ở thôn quê rồi sao?”

Lúc này vết thương của Vương Trung Chí giống với vết thương của tiền thân Dương Chính Sơn, đều là do ngoại thương làm tổn thương nội tạng.

Sự khác biệt là vết thương của tiền thân đã kéo dài quá lâu, tinh khí thần đều tổn hao nghiêm trọng.

Còn Vương Trung Chí thì tuổi đã cao, khả năng phục hồi của cơ thể không bằng tiền thân Dương Chính Sơn, nhưng Vương Trung Chí là một cao thủ bán bộ tiên thiên, một tia chân khí tiên thiên trong cơ thể hắn có thể sửa chữa tổn thương của nội tạng.

Vết thương của hai người tương đương nhau, tình huống cũng có ưu có nhược.

Mà điều này đối với Dương Chính Sơn mà nói không khó chữa, chỉ cần vài bát linh tuyến thủy là được.

Lữ Hoa lộ ra vẻ bưng tỉnh, hắn lại quên vết thương của Dương Chính Sơn trước đây.

Chương 971: Hoàng Vệ Tư điều tra, các người còn không tránh ra? (2)

“VẬY ĐI, TỐI NAY CÁC NGƯỜI Ở ĐÂY TRƯỚC, NGÀY MAI TA SẼ SẮP XẾP CHO CÁC NGƯỜI MỘT NƠI CƯ TRÚ! NHƯNG NHỮNG NGƯỜI BÊN NGOÀI KIA HÃY GIẢI TÁN TRƯỚC ĐI, ĐÔNG NGƯỜI KHÔNG THUẬN LỢI CHO VIỆC ẨN NẬP!” DƯƠNG CHÍNH SƠN NÓI.

Lữ Hoa gật đầu, nhưng lại nói: “VẬY BÊN PHÍA HOÀNG VỆ TƯ THÌ SAO?”

Dương Chính Sơn cười cười, “CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI LÃO PHU CHỨ, LÃO PHU CHƯA TỪNG GẶP CÁC NGƯỜI! CŨNG KHÔNG CÓ BẤT KỲ QUAN HỆ NÀO VỚI CÁC NGƯỜI!”

“.....”

Lữ Hoa cảm thấy Dương Chính Sơn có chút mặt dày.

Kỹ năng nói dối này tuyệt đối thuộc hàng nhất lưu.

“ĐI THÔI, SÁNG MAI LÃO PHU SẼ SẮP XẾP NGƯỜI ĐẾN, CÁC NGƯỜI CHỈ CẦN CHỜ SẮP XẾP LÀ ĐƯỢC!”

Dương Chính Sơn để lại một câu rồi rời đi.

Còn Lữ Hoa nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt u ám, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

.....

Sáng hôm sau.

Một chiếc xe ngựa đến trước cửa tiểu viện.

Đinh Thu đi xuống xe ngựa gõ cửa, người mở cửa là Vệ Tàn.

“Hầu gia để ta tiễn các người ra khỏi thành!” Đinh Thu nói.

Vệ Tàn gật đầu, sau đó cùng Lữ Hoa khiêng Vương Trung Chí vẫn còn hôn mê vào trong xe ngựa.

Lúc này ở đây ngoài Vương Trung Chí, Lữ Hoa, Vệ Tàn ba người ra, đã không còn người nào khác.

Sau khi ba người đều vào xe ngựa, Đinh Thu chỉnh lại mũ nón trên đầu, rồi đánh xe ngựa đến cửa thành phía tây.

Sau khi họ ra khỏi thành, lại đổi sang một chiếc xe bò.

Cùng lúc đó còn đổi hết quần áo trên người thành quần áo rách rưới.

“Đây là nhân thân mới của các người, đến từ Hoài An thành, là dân tị nạn, vì gặp phải đạo tặc trên đường nên bị thương một chút!”

“Hắn là cha các người, hai người là huynh đệ!”

Đinh Thu đưa ba thẻ nhân thân cho họ.

“Lưu Nhị Cầu?” Lữ Hoa nhìn cái tên trên thẻ gỗ, trong mắt lóe lên vẻ âm ức.

“Tên hèn này không nên để người khác nghi ngờ!” Đinh Thu giải thích một câu.

Vệ Tàn cất thẻ gỗ Lưu Đại Cầu, đúng vậy, hắn là đại ca, Lữ Hoa là nhị đệ.

Hai huynh đệ, một Đại Cầu, một Nhị Cầu!

“Chúng ta giả làm dân tị nạn có thích hợp không?” Lữ Hoa hỏi.

“Có gì không thích hợp chứ?” Đinh Thu có chút nghi hoặc.

Hiện tại nhân thân thích hợp nhất để ẩn nấp ở Trọng Sơn trấn chính là dân tị nạn.

Tám mươi vạn dân tị nạn, phân bố ở hàng nghìn ngôi làng, trong cái mùa đông lạnh giá này, muốn tìm ba người mà không có manh mối chính xác, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

So với việc ẩn nấp ở Trọng Sơn Quan có nhiều người và phức tạp, rõ ràng ẩn nấp ở trong những ngôi làng ở Bắc Địa không dễ bị lộ hơn.

Quan trọng là cách thức thực hiện cũng đơn giản.

Mặc dù sau khi mùa đông đến, số lượng dân tị nạn chạy đến Trọng Sơn trấn đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn sẽ có một số ít, hôm nay vài chục người, ngày mai mười mấy người, lần lượt từng chút một, dù sao ngày nào cũng sẽ có dân tị nạn.

Đinh Thu chỉ cần đưa Lữ Hoa họ đến điểm tiếp nhận, quan sai ở điểm tiếp nhận tự nhiên sẽ sắp xếp nơi ở cho họ, cũng không cần Dương Chính Sơn cố ý sắp xếp.

Điều duy nhất chắc chắn là sẽ phải chịu một chút khổ.

Nhưng mà so với việc bảo vệ tính mạng, thì chút khổ này tính là gì chứ.

“Còn có ở đây có một bình rượu, các người có thể uống trước đi!”

“Khi nào các người có nơi ở, ta sẽ đưa được liệu cho các người!”

Đinh Thu đưa một bình nước cũ nát cho Lữ Hoa.

“Bách Thảo Niêu?” Lữ Hoa mở ra ngửi thử.

“Ừm!”

.....

Mặc dù Vương Trung Chí và Lữ Hoa đến khiến Dương Chính Sơn cảm thấy lo lắng, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, sau khi để Đinh Thu tiễn người ra khỏi thành, hắn vẫn như thường lệ đến tổng binh phủ thượng gia.

“Hầu gia, đây là sổ sách do xưởng thủy tinh gửi đến!”

Trong phòng sách của tổng binh phủ, Lục Văn Hoa đặt một đồng sổ sách trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thông thả nhấp một ngụm trà, sau đó mới mở sổ sách ra xem.

Thu nhập của xưởng thủy tinh năm nay rất khả quan, số bạc ghi vào sổ lên đến bốn trăm vạn lượng.

Đáng tiếc số tiền này đều dùng để thu mua lương thực, hiện tại tổng binh phủ chỉ còn lại mười mấy vạn lượng bạc, hơn nữa còn nợ ngân hàng gần sáu trăm vạn lượng bạc trắng.

Có nghĩa là chi tiêu của Trọng Sơn trấn năm nay lên đến hơn một ngàn vạn lượng bạc, con số chính xác nên là hơn một ngàn ba trăm vạn lượng bạc.

Ngoài việc thu mua lương thực, các khoản chi tiêu ở những nơi khác cũng không ít, sửa đường, xây thành, luyện binh, rèn đúc binh khí, v.v., đều cần một lượng lớn bạc.

“Xưởng thủy tinh mới xây thế nào rồi?” Dương Chính Sơn vừa xem sổ sách, vừa hỏi.

Xưởng thủy tinh vẫn đang mở rộng năng lực sản xuất, nhưng trước đây xưởng thủy tinh ở trong bắc thành, nơi đó đã không thể đáp ứng được sự mở rộng của xưởng thủy tinh, vì vậy Dương Chính Sơn lại xây một xưởng thủy tinh lớn hơn ở ngoài thành.

Vị trí cụ thể là ở Lâm Quan Bảo, cách Trọng Sơn Quan khoảng mười dặm.

Nơi Lâm Quan Bảo đất đai cằn cỗi, thực sự không thích hợp để cày cấy, khi đó có xưởng chỉ tuyến do Dương Chính Sơn xây dựng, mới khiến quân hộ ở Lâm Quan Bảo có thể sinh sống.

Dương Chính Sơn nhớ tình xưa, không hy vọng quân hộ ở Lâm Quan Bảo lại sống khổ ở đó, vì vậy nhân cơ hội bố trí dân tị nạn, hắn đã di dời quân hộ ở Lâm Quan Bảo đến Bắc Địa.

Khoảng cách của họ với Trọng Sơn Quan vẫn không xa, chỉ cách Trọng Sơn Quan khoảng mười dặm, đất đai ở đó màu mỡ hơn nhiều, hơn nữa còn khá gần cảng của Trọng Sơn Quan.

Ở bên đó, cuộc sống của quân hộ Lâm Quan Bảo sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Đã xây xong rồi, mấy ngày nay thợ xây đang bận rộn đốt lò!” Lục Văn Hoa nói.

Dương Chính Sơn cất sổ sách lại, hỏi tiếp: “Minh Vũ có gửi tín về không?”

“Chưa có, nhưng có lẽ hai ba ngày nữa sẽ về!” Lục Văn Hoa nói.

Dương Minh Vũ là du kích tướng quân của trấn tiêu hậu doanh, mấy tháng trước hắn dẫn dắt binh lính của trấn tiêu hậu doanh đến Quan Sơn Khẩu để thay thế binh lính của trấn tiêu tiền doanh.

Hiện tại đến lượt binh lính của trấn tiêu tả doanh đi trấn thủ Quan Sơn Khẩu, vì vậy Dương Minh Vũ dẫn dắt binh lính của trấn tiêu hậu doanh rút về Trọng Sơn Quan.

“Các người phải chuẩn bị sẵn sàng, đường này băng tuyết không dễ đi đâu, đừng để binh lính trở về rồi lại phải chịu khổ!” Dương Chính Sơn nói.

Từ Trọng Sơn Quan đến Quan Sơn Khẩu có hơn năm trăm dặm, hành quân vào mùa đông sẽ phải chịu khổ thế nào thì không cần phải nói nhiều.

“Hầu gia yên tâm, tiểu nhân đã sắp xếp xong rồi!” Lục Văn Hoa cười nói.

Là quản gia lớn của tổng binh phủ, năng lực làm việc của Lục Văn Hoa tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Khi Dương Chính Sơn xử lý công vụ, trên con đường quan đạo phía nam của Trọng Sơn Quan, hơn trăm kỵ binh đang phi nhanh đến.

Hơn trăm kỵ binh này đều mặc trang phục màu đen, khoác áo choàng đỏ thẫm có hoa văn vàng, bạch kỵ phi nhanh, khí thế hùng vĩ.

Người dẫn đầu là một nam tử gầy cao mặc trường bào dài tay màu xanh.

“Tránh ra!”

Họ phi nhanh trên quan đạo, không ngừng quát những người đi đường, thậm chí còn vung roi ngựa quát vào những người đi đường.

Đoàn người của họ khiến hàng ngũ đang ngăn nắp trước cửa thành trở nên hỗn loạn.

Binh lính đang trực ở bên trong cửa thành thấy vậy, lập tức trở nên cảnh giác.

Không cần chỉ huy, binh lính đã nâng cọc gỗ lên trước cửa thành, và tạo thành tư thế phòng ngự.

“Dừng lại, người đến là ai?”

Một cờ quan mặc giáp sắt tiến lên chặn trước cửa thành hỏi.

Trọng Sơn Quan là một đồn biên giới quan trọng, mặc dù hiện tại tầm quan trọng của Trọng Sơn Quan đã giảm đi rất nhiều, nhưng đây vẫn là thành trì biên giới cuối cùng của Trọng Sơn trấn.

Tuy nhiên để phát triển kinh tế của Trọng Sơn Quan, Dương Chính Sơn đã nói lỏng mức độ kiểm tra cửa thành phía nam, nói chung, người đi đường căn bản không cần kiểm tra đã có thể vào thành, còn xe ngựa chở hàng thì cần xác định hàng hóa là gì, mới có thể vào thành.

Kiểm tra cửa thành không phải là nghiêm ngặt, nhưng một đoàn kỵ binh khí thế hùng hãn đến, binh lính đang trực ở cửa thành tất nhiên phải làm rõ thân phận của đối phương.

Rầm rập~~

Hơn trăm kỵ binh dừng lại trước cửa thành, nam tử gầy cao dẫn đầu nhìn cờ quan đang chắn trước mặt.

“Hoàng Vệ Tư điều tra, các người còn không tránh ra?”

“Hoàng Vệ Tư?” Cờ quan sừng sốt, hãn là một cờ quan nhỏ bé, làm sao có thể biết Hoàng Vệ Tư là một cơ quan gì.

Tuy nhiên nghe tên, hãn cũng biết cơ quan này chắc chắn không đơn giản, dù sao cũng có chữ “hoàng”.

“Đại nhân chờ một chút, để tiểu nhân báo cáo một chút trước!”

Nhìn nam tử gầy cao trước mắt, lại nhìn những kỵ binh có khí thế không tầm thường kia, cờ quan cảm thấy tốt nhất là nên báo cáo trước, vì vậy giọng điệu của hãn rất khách khí.

“Không cần, chúng ta sẽ tự đi tổng binh phủ!” Nam tử gầy cao không hài lòng nói.

“Mong đại nhân thứ lỗi, nếu không có lệnh của thành vệ tư, thì dù đại nhân vào nam thành, cũng không thể vào bắc

thành!” Cờ quan khách khí nói.

Thành vệ tư là cơ quan phụ trách thành vệ và tuần tra trị an trong thành Trọng Sơn Quan, do Tổng Đại Sơn kiêm chức chỉ huy thành vệ tư, điều phối năm doanh trấn tiêu luân phiên vào thành trực.

Nói đơn giản, thành vệ tư chính là một cơ quan thuộc về năm doanh trấn tiêu.

Giữa cửa thành phía nam và phía bắc, ngoài quan lại và binh lính của các cơ quan lớn có thể mang thẻ nhận dạng ra vào, người ngoài muốn đi qua, phải lấy trước lệnh của thành vệ tư.

Chương 972: Một thái giám cũng dám hoành hành ở Trọng Sơn Quan! Bồn hầu không cần thể diện sao? (1)

“Thành vệ ty! Nơi hoàng vệ ty ta muốn đi, còn cần chiếu lệnh của thành vệ ty!”

Nam tử cao gầy có chút mất kiên nhẫn, đưa tay lấy một tấm đồng bài ở thắt lưng, giơ lên trước mặt kỳ quan.

“Bồn hầu vào hoàng thành cũng không cần chiếu lệnh, Trọng Sơn Quan nhỏ bé này còn cần sao?”

Kỳ quan nhìn đồng bài, không khỏi căng thẳng lùi lại một bước, đây là lần đầu tiên hắn thấy loại lệnh bài như vậy. Dù những năm qua có không ít người từ kinh đô đến Trọng Sơn Quan, nhưng hầu như đều phải người đến trước để thông báo, sau đó tổng binh phủ hoặc tuần phủ ty giám hạ lệnh cho phép đi qua, hoặc là Dương Chính Sơn và Bằng Đường tự ra khỏi thành đón.

Kỳ quan do dự một chút, vẫn lắc đầu nói: “Xin đại nhân thứ lỗi, không có chiếu lệnh, binh lính từ bên ngoài không được vào thành!”

Đây là mệnh lệnh chết người, đừng nói là binh lính từ bên ngoài, ngay cả binh lính của Trấn Biều Ngũ Doanh, trừ những người canh gác, cũng không được mang giáp vào thành.

Nếu các tướng sĩ muốn vào thành mua sắm hoặc về nhà, điều này có thể, nhưng không được mang giáp.

Trong quân đội, giáp trụ là trang bị quan trọng nhất, quan trọng hơn cả vũ khí.

Trong trường hợp không có nhiệm vụ, các tướng sĩ không được rời khỏi doanh trại với giáp, đừng nói đến việc mang giáp vào thành.

Lời của kỳ quan vừa dứt, trong mắt nam tử cao gầy liền lóe lên một tia tức giận.

“Tránh ra!”

Hắn đã mất kiên nhẫn, hoàng vệ ty đường đường chính chính lại bị mấy tên tiểu binh chặn ở ngoài thành, đây chẳng phải là một trò cười sao.

Trên đường đi, chưa có ai dám chặn đường bọn họ, dù đến đâu cũng đều cung kính nhường đường, nhưng bây giờ ở Trọng Sơn Quan này, một kỳ quan canh cửa lại dám chặn trước mặt bọn họ.

“Xin đại nhân thứ lỗi!” Kỳ quan chấp tay cúi chào.

Tuy nhiên, đáp lại hắn là một roi ngựa.

Bịch một tiếng, kỳ quan không kịp phòng bị liền bị quất bay hơn một trượng, ngã xuống đất.

Lần này lập tức khiến bầu không khí trước cổng thành trở nên căng thẳng.

Đội quân trấn giữ thành thấy cấp trên của mình bị đánh, vội rút đao thương ra, chia về phía đối diện bên ngoài.

“Mau tránh ra!”

“Tránh ra!”

Nam tử cao gầy lại quất lạnh một tiếng, đồng thời từng bước tiến về phía cổng thành.

Các tướng sĩ không dám chủ động tấn công, chỉ có thể từng bước lùi lại.

Những cây cọc chặn đường bị hất văng, các tướng sĩ bị dồn vào trong cửa thành, sau đó lại bị dồn vào trong doanh trấn.

Lúc này, kỳ quan được các tướng sĩ đỡ đỡ tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Một roi của nam tử cao gầy trực tiếp đánh ngất hẳn, ngay cả giáp bông trước ngực hẳn cũng bị roi quất rách, máu tươi chảy ra, không khí lạnh băng tràn vào vết thương, khiến hẳn suýt nữa không kịp thở lại.

“Thôi kèn!”

Kỳ quan giật lấy cái kèn ở cổ, đưa cho một tướng sĩ bên cạnh.

Ngay sau đó, một tiếng kèn sắc nhọn vang lên, vọng khắp doanh trấn, truyền vào trong thành.

Nam tử cao gầy nghe tiếng kèn, sắc mặt càng thêm âm trầm, hẳn lạnh lùng nhìn kỳ quan đứng không vững, sát ý trong mắt không hề che giấu.

Tuy nhiên, còn chưa để hẳn phát tác, tiếng sắt thép ma sát vang lên, tiếng bước chân đều đặn và nặng nề từ trong doanh trấn truyền ra.

Ngay sau đó, một lượng lớn tướng sĩ mặc giáp sắt xông ra từ trong doanh trấn, đồng thời trên tường thành của doanh trấn cũng có rất nhiều tướng sĩ cầm cung tên xuất hiện.

“Sao lại thế này?”

Một ngàn tổng của Trần Biểu Hữu Doanh sắc mặt ngưng trọng đi đến phía trước.

“Đại nhân, bọn họ xông vào thành!”

Ngàn tổng Lâm An Quốc ánh mắt đột nhiên nhìn về phía đám kỵ binh kia, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Lâm An Quốc không phải là người bình thường, hắn đã gia nhập Trấn Biểu Doanh từ rất lâu trước đây, khi Lương Trữ nắm quyền Trọng Sơn Trấn, hắn là một tiểu binh của Trấn Biểu Doanh, khi Kế Phi Ngữ nắm quyền Trọng Sơn Trấn, hắn thăng chức lên làm Trấn Biểu Hậu Doanh.

Còn khi Kế Phi Ngữ phản loạn, Dương Chính Sơn dẫn dương quân tấn công Trọng Sơn Quan, Lâm An Quốc là võ quan đầu tiên của Trấn Biểu Hậu Doanh đảo ngược tình thế.

Chính vì công lao này, sau khi Dương Chính Sơn nắm quyền Trọng Sơn Trấn, hắn được thăng làm ngàn tổng của Trấn Biểu Hữu Doanh.

Lâm An Quốc là một lão binh, đã trải qua Bắc Địa chi chiến, Trọng Sơn Trấn chi chiến, từ tầng thấp nhất từng bước leo lên thành võ quan.

Nếu không phải vì tuổi hắn hơi lớn, và tu vi chỉ có hậu thiên tầng ba, thành tựu hiện tại của hắn tuyệt đối không chỉ là một ngàn tổng.

Hắn dám đảo ngược tình thế trên chiến trường, và dẫn dắt các tướng sĩ dưới trướng xông vào trận chiến, đủ để chứng minh hắn là người dám đánh dám chịu, quyết đoán và kiên quyết.

“Các người là ai? Dám xông vào Trọng Sơn Quan?” Lâm An Quốc quát lạnh hỏi.

“Hoàng vệ ty điều tra án! Các người cũng dám ngăn cản?” Nam tử cao gầy mặc dù trong lòng tức giận, nhưng đối mặt với tình thế trước mắt cũng không dám kiêu ngạo quá mức.

Trên tường thành có hàng trăm mũi tên chĩa về phía bọn họ, trước cổng thành có hàng trăm tướng sĩ giáp sắt ngăn cản,

dù sau lưng hắn có hơn trăm cao thủ của hoàng vệ ty, cũng không dám nói có thể ngăn cản được những tướng sĩ trước mắt này.

“Hoàng vệ ty!”

Mắt Lâm An Quốc híp lại, hắn cũng không biết hoàng vệ ty là ty giám gì, dù sao trước đây hoàng vệ ty chỉ là một ty giám trong hoàng thành, gần như chưa bao giờ ra khỏi hoàng thành.

Đừng nói hắn là một võ quan biên trấn, dù là quan viên ở kinh đô, có lẽ cũng không rõ hoàng vệ ty là ty giám gì.

“Cắt vũ khí lại, lập tức rời khỏi cổng thành, chờ lệnh!”

“Trước khi tổng binh phủ hạ lệnh, các ngươi dám bước vào cổng thành, sẽ bị xử lý theo quân pháp!”

Lâm An Quốc hoàn toàn không có ý định lùi bước.

Chương 973: Một thái giám cũng dám hoành hành ở Trọng Sơn Quan! Bồn hầu không cần thể diện sao? (2)

Hoàng vệ ty có lợi hại hay không, hắn không rõ, nhưng hắn biết quân pháp của Trấn Biều Ngũ Doanh rất nghiêm khắc.

Tự ý cho binh lính bên ngoài vào thành, hắn không thể gánh chịu trách nhiệm này.

Một khi xảy ra vấn đề, rất có thể trên cấp trên sẽ xử lý hắn theo quân pháp.

Sắc mặt nam tử cao gầy càng trở nên khó coi, hắn tưởng rằng có một người làm quan đến, sau đó có thể vào thành.

Không ngờ người làm quan này cũng không có kiến thức, ngay cả thể diện của hoàng vệ ty cũng không cho.

“Người có biết mình đang làm gì không?” Nam tử cao gầy hỏi lạnh.

“Bồn quan đang thi hành lệnh của tổng binh phủ, không có lệnh của tổng binh phủ và thành vệ ty, binh lính bên ngoài không được vào thành!” Sắc mặt Lâm An Quốc kiên định nói.

“Đắc tội hoàng vệ ty, đừng nói là ngươi, ngay cả Tỉnh An Hầu cũng không có kết cục tốt!” Nam tử cao gầy nói.

Sắc mặt Lâm An Quốc hơi thay đổi, đồng tử trong mắt hơi co lại, lời này thực sự khiến hắn có thêm vài phần kiêng kỵ.

Hoàng vệ ty lợi hại như vậy sao?

Hắn cũng không biết!

Vạn nhất thực sự lợi hại, ngay cả hầu gia cũng không dám đắc tội, vậy ta chặn bọn họ không cho vào thành, chẳng phải là gây phiền phức cho hầu gia sao?

Lâm An Quốc có chút do dự.

Bản thân hắn không sợ gì, bởi vì hắn tin tưởng Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn yêu binh như con không phải là nói suông, mà là nhận thức chung của tất cả tướng sĩ của Trấn Biều Ngũ Doanh.

Ngay cả khi hắn đắc tội với hoàng vệ ty này, chỉ cần hắn hành xử theo mệnh lệnh, thì hắn tin rằng Dương Chính Sơn sẽ không bỏ rơi hắn.

Vì vậy, hắn không sợ bản thân mình đắc tội với người khác, chỉ sợ gây phiền phức cho Dương Chính Sơn.

Ngay lúc Lâm An Quốc có chút do dự, bầu không khí giữa hai bên trở nên căng thẳng, lại có tiếng vó ngựa vang lên trong thành.

Tiếng vó ngựa đập trên con đường đá xanh, tiếng vó ngựa nổi thành một dải.

Các tướng sĩ trấn giữ trước cổng thành lập tức nhường đường, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa dẫn theo thân vệ doanh thông thả tiến vào doanh trấn.

“Bái kiến hầu gia!”

Vù vù~

Các tướng sĩ trong doanh trấn gần như đồng thời đứng dậy, gươm binh đao lên, hô to.

Tiếng hô vang dội vang vọng trong doanh trấn, như tiếng sấm vang rền.

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó cười ngửa tiến lên.

“Hoàng vệ ty?”

Hắn nhìn nam tử cao gầy, hỏi.

Các tướng sĩ trấn giữ thành trước đó đã đến tổng binh phủ báo cáo, hắn là người nhận được báo cáo trước tiên.

Người khác không biết hoàng vệ ty, hắn tất nhiên là biết.

Dù sao vừa rồi hắn đã tiễn Vương Trung Trực và Lữ Hoa đi.

“Hoàng vệ ty chương sự thái giám Giang Thừa gặp Tĩnh An Hầu!”

“Bổn hầu nhận lệnh truy bắt tội phạm, mong Tĩnh An Hầu phối hợp!”

Đối mặt với Dương Chính Sơn, thái độ của nam tử cao gầy ôn hòa hơn nhiều.

“Nhận lệnh, nhận lệnh của ai?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Lệnh của Tả Lễ Giám Nam Thịnh công công!” Sắc mặt Giang Thừa kiêu ngạo nói.

“Nam Thịnh!”

Dương Chính Sơn nhìn chằm chằm hắn, “Không có chỉ dụ của đế vương sao?”

Giang Thừa sửng sốt, sau đó nói: “Nam Thịnh công công đốc thúc hoàng vệ ty, hoàng vệ ty điều tra án chỉ cần tuân theo lệnh của Nam Thịnh công công là được!”

Có cần chỉ dụ của đế vương không?

Tất nhiên là không cần!

Ngay cả khi đế vương có chỉ dụ, cũng sẽ không truyền lại cho hần, hần chỉ cần tuân theo lệnh của Nam Thịnh là được.

Dương Chính Sơn nghe vậy, bật cười ha hả.

“Hoàng vệ ty điều tra án chỉ cần tuân theo lệnh của Nam Thịnh, điều này không có vấn đề? Nhưng Trọng Sơn Trấn của chúng ta cần tuân theo lệnh của Nam Thịnh sao?”

“Sao, người cho rằng Nam Thịnh có thể điều động mười vạn tướng sĩ của Trọng Sơn Trấn, hay là người cho rằng Nam Thịnh có thể ra lệnh cho bốn hầu?”

Toàn bộ Đại Vinh, Dương Chính Sơn chỉ cần nghe hai lệnh, một là chỉ dụ của đế vương, lệnh còn lại là lệnh điều động của binh bộ.

Ngoài ra, ngay cả Ngũ Quân Đô Đốc Phủ và Nội Các cũng không có quyền điều động trực tiếp hần.

Còn về Nam Thịnh, nói hay thì là nội thần, nói khó nghe thì là nô tài của đế vương.

Quan trước cửa nhà tể tướng, bên cạnh đế vương đều là gia!

Nam Thịnh là một vị gia, văn võ bá quan trong triều ai cũng không dám xem thường hần.

Nhưng nếu nói tuân theo lệnh của hần để làm việc, mơ đi, người xem văn võ bá quan trong triều có ai nghe lời hần.

Giang Thừa nghe Dương Chính Sơn nói, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Tĩnh An Hầu, bốn hầu khuyên người đừng tự chuốc lấy khổ!”

Dương Chính Sơn cười ngựa tiến lên, căn bản không để ý đến lời hần nói, mà nhìn kỳ quan bị Giang Thừa quất một roi.

Hắn liếc nhìn Lâm An Quốc một cái, “Đứng đực ra đó làm gì, còn không đưa người đi chữa thương!”

Lâm An Quốc giật mình, đáp một tiếng, vội vàng để các tướng sĩ đỡ kỳ quan trở về doanh trại trong thành.

Đợi kỳ quan được đỡ đi rồi, Dương Chính Sơn lại nhìn Giang Thừa, “Người đánh đây?”

“Là bọn hầu đánh thì sao?” Giang Thừa rất cứng rắn, cũng rất có tự tin.

Dương Chính Sơn nở một nụ cười, “Rất tốt!”

Ngay sau đó, hắn đột ngột nhảy lên, dùng trường thương trong tay vung mạnh xuống.

Bịch một tiếng!

Giang Thừa bị đập ngã xuống đất.

Bịch, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

“Mẹ nó, ngay cả người của bọn hầu cũng dám đánh, ai cho người lá gan đó?”

Nói xong, Dương Chính Sơn lại quát hắn một thương.

“Các người hãy ngoan ngoãn một chút, nếu không bọn hầu sẽ quát cả các người!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người của hoàng vệ ty đang nhúc nhích.

Ánh mắt hắn như mũi tên sắc bén, khí thế trên người hắn như cơn gió lạnh bao trùm lên trái tim mọi người.

Đám người của hoàng vệ ty chỉ cảm thấy lạnh buốt trong lòng, ngay cả hơi thở cũng không dám thở.

Dương Chính Sơn còn chưa hả giận, dùng thương làm gậy, từng cái từng cái quát lên người Giang Thừa.

Tiếng vỗ vang vọng.

“Trọng Sơn Quan là nơi nào?”

“Một thái giám cũng dám hoành hành ở Trọng Sơn Quan! Bôn hầu không cần thể diện sao?”

“Không có chỉ dụ của đế vương, các người hoàng vệ ty cũng dám đến Trọng Sơn Quan?”

“Nam Thịnh trong đầu ông ta toàn là phân chó sao? Khi nào thì hoàng vệ ty có thể ra khỏi hoàng thành để điều tra án?”

“Cút! Thái giám chết tiệt không chết cũng chết!”

Dương Chính Sơn quát một gậy, mắng một câu, còn Giang Thừa bị đánh một gậy thì thảm thiết kêu một tiếng, ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Dung mạo thảm thiết của hắn khiến đám người hoàng vệ ty không khỏi rùng mình.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không có ý định ngăn cản.

Bởi vì Dương Chính Sơn có một câu nói rất đúng.

Không có chỉ dụ của đế vương, hoàng vệ ty của bọn họ sao dám đến Trọng Sơn Quan?

Hoàng vệ ty là ty giám trong hoàng thành, chủ yếu phụ trách giám sát và bảo vệ hoàng thành trong bóng tối.

Thừa Bình Đế tại vị ba mươi lăm năm, hoàng vệ ty chưa bao giờ ra khỏi hoàng thành, mà bây giờ bọn họ không những ra khỏi hoàng thành, còn chạy đến Trọng Sơn Trấn.

Vốn tưởng rằng không có vấn đề gì, nhưng lúc này từng người đều cảm thấy có chút không đúng.

Tất nhiên, bọn họ chỉ cảm thấy có chút không đúng, bọn họ cũng chỉ nghe lệnh làm việc, còn những thứ khác không phải là điều bọn họ nên cân nhắc.

“H cough cough~~”

Lúc này, một tiếng ho cough cough vang lên.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, hơi ngượng ngùng thu thương lại.

“Ha ha, Trương công công, lão phu không có mắng người!”

Người ho không ai khác chính là Trương Minh Trung, thái giám trấn thủ Trọng Sơn Trấn của bọn họ.

Dương Chính Sơn một mực gọi là thái giám, một mực gọi là thái giám chết tiệt, khi mắng trước mặt Trương Minh Trung, dường như có chút ý chỉ gây đánh người.

Trương Minh Trung nhìn Giang Thừa đang nằm trên đất, hô hấp không đều, thần sắc có chút bất đắc dĩ nói: “Hầu gia, thôi được rồi, hắn đã phạm sai lầm, cũng nên để đế vương xử lý!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn Giang Thừa một cái, sau đó dùng chân đá hắn bay đi.

“Thôi đi, xem ở mặt của Trương công công, bốn hầu sẽ không so đo với tên ngốc này nữa!”

Tất nhiên hắn không thể giết Giang Thừa, đánh chó phải nhìn chủ, đây là chó của Diên Bình Đế, hắn là bề tôi tất nhiên không thể tùy ý giết chết.

Vì vậy, hắn vẫn rất có chừng mực, mặc dù lúc này Giang Thừa trông rất thê thảm, nhưng thực tế vết thương không nghiêm trọng, chỉ là bị chút da thịt tổn thương mà thôi.

“Các người cũng cút đi!” Dương Chính Sơn lạnh lùng nhìn đám người của hoàng vệ ty.

Đám người của hoàng vệ ty nhìn nhau, hai người cùng nhau nâng Giang Thừa lên, không nói gì, liền rời khỏi Trọng Sơn Quan.

Tĩnh An Hầu thật hung dữ!

Nơi này nguy hiểm, đi trước vẫn hơn!

Không ai là kẻ ngốc!

Giang Thừa có Nam Thịnh chống lưng, vì vậy hẳn cho rằng mình có thể uy hiếp Dương Chính Sơn, nhưng những người khác của hoàng vệ ty lại không có sự tự tin này, bọn họ đối mặt với Dương Chính Sơn căn bản không dám kiêu ngạo.

Chương 974: Lão phu đã biết Trương công công là người tốt! (1)

Đội bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn lại nói với Lâm An Quốc: “Người thay lão phu đi xem mấy huynh đệ bị thương, lão phu nói chuyện với Trương công công một chút!”

“Dạ, tiểu nhân tuân mệnh!” Lâm An Quốc mặt đầy hưng phấn ôm quyền lĩnh mệnh.

“Ha ha, hôm nay sao Trương công công lại có thời gian rảnh ra ngoài vậy?” Dương Chính Sơn đi đến trước mặt Trương Minh Trung, cười hì hì khoác vai hắn.

“Hầu gia đừng đùa nữa!” Trương Minh Trung bất đắc dĩ cười nói.

Ngày thường hắn cũng không phải không ra ngoài, chỉ là rất ít khi quản chuyện bao đồng.

Dương Chính Sơn và Bàn Đường không mời hắn, hắn cũng lười tham gia vào để tìm sự không thoải mái.

Kể từ khi hắn đến Trọng Sơn Quan, những ngày tháng của hắn trôi qua cũng khá vui vẻ, nhàn nhã tự tại.

Trước đây ở trong Hoàng Thành, hắn phải cẩn thận hầu hạ Vạn Tuế gia, bây giờ ở Trọng Sơn trấn bên cạnh hắn có một đám người hầu hạ.

Cảm giác này hoàn toàn khác biệt, vì vậy hắn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Bây giờ dù có bảo hấn trở về Kinh Đô, hấn cũng không muốn trở về.

Hầu hạ người khác đâu bằng có người hầu hạ mình thoải mái chứ!

Dương Chính Sơn trêu chọc hấn có thời gian ra ngoài, trên thực tế là đang hỏi hấn sao lại quản chuyện bao đồng.

Hấn cũng không muốn quản, nhưng thân phận của hấn khác biệt, hấn là thái giám trong cung, Dương Chính Sơn không để ý đến Nam Thịnh, nhưng hấn phải có vài phần kiêng kỵ thì mới được.

Nam Thịnh muốn gây rối với Dương Chính Sơn, chỉ có thể âm thầm giở trò, nhưng nếu Nam Thịnh muốn gây rối với hấn, thì thật sự chỉ cần một câu nói cũng đủ.

Vì vậy hôm nay chuyện này hấn không thể không ra mặt.

Dương Chính Sơn cũng biết nỗi khổ của hấn, cười nói: “Đã gặp thì cùng Trương công công uống vài chén đi!”

“Hầu gia không bận sao?”

“Ha ha, có thời gian uống rượu với Trương công công thì vẫn có!”

Nói xong, Dương Chính Sơn cũng không quan tâm đến Trương Minh Trung có đồng ý hay không, trực tiếp kéo hấn đi về Hầu phủ.

Rượu thịt được bày lên, Dương Chính Sơn và Trương Minh Trung cùng ly chúc mừng nhau.

“Ha ha, Trương công công, gần đây có tin tức gì về Triệu công công không?” Trên bàn rượu, Dương Chính Sơn cười hỏi.

“Triệu công công! Không có!” Trương Minh Trung lắc đầu.

“Thật sự là không có?” Dương Chính Sơn nhướn mày.

Trương Minh Trung thở dài: “Từ khi tiên hoàng băng hà, lão phu đã không liên lạc được với Triệu công công nữa rồi!”

Hắn cũng coi như là người của Triệu Trung Thuật, hắn có thể đến Trọng Sơn trấn cũng có công lao của Triệu Trung Thuật.

Vốn dĩ hắn còn muốn dựa dẫm vào Triệu Trung Thuật thêm một chút, ai ngờ sau khi Thừa Bình Đế băng hà, Triệu Trung Thuật đã chạy đến Hoàng Lăng để trông coi lăng mộ, mấy lần hắn viết thư gửi đi đều như đá chìm đáy biển.

Dương Chính Sơn kéo một cái đùi cừu gặm một cách ngon lành: “Nam Thịnh dường như ngày càng trở nên phách lối rồi!”

Trương Minh Trung im lặng không nói.

“Các lão nhân các người cũng không biết nhắc nhở Hoàng thượng một chút!” Dương Chính Sơn tiếp tục nói.

Trương Minh Trung có chút không nhịn được: “Hầu gia thận trọng lời nói, chúng ta chỉ là gia nô của Hoàng thượng thôi.”

“Chính vì là gia nô nên phải chủ động hơn một chút, nếu không thì Hoàng thượng nuôi các người làm gì?” Dương Chính Sơn hoàn toàn không để ý đến sự thận trọng của Trương Minh Trung.

“Nếu gia nhân của lão phu dám biết chuyện mà không báo, hừ, lão phu nhất định sẽ cho chúng nó về quê làm ruộng!”

“...”

Trương Minh Trung ngậm ngùi nhìn Dương Chính Sơn: “Hầu gia có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, muốn chúng ta làm gì?”

Dương Chính Sơn cười ha ha: “Vẫn là Trương công công hiểu lão phu!”

“Ai da, lão phu thực ra cũng không có chuyện gì khác, chỉ là muốn Trương công công liên lạc với Triệu công công một chút, nói về chuyện của Nam Thịnh thôi!”

“Nam Thịnh lại dám cho Hoàng vệ ty ra khỏi Hoàng thành, mà Hoàng vệ ty lại dám chạy đến Trọng Sơn trấn này để gây rối, nếu chuyện này không cảnh cáo Nam Thịnh một chút, sau này e là hắn sẽ càng phách lối vô kiềng nề gì!”

Nếu có thể, hắn tự nhiên không muốn đắc tội với Nam Thịnh, đáng tiếc là không có nếu.

Chỉ cần hắn không muốn giao Vương Trung Trực và Lữ Hoa cho Hoàng vệ ty, thì việc đắc tội với Nam Thịnh là kết quả tất yếu.

Còn về hậu quả của việc đắc tội với Nam Thịnh là gì!

Điều này thật sự khó nói, Nam Thịnh không thể quản hắn, nhưng Diêm Bình Đế thì có thể.

Nếu Nam Thịnh nói vài lời nịnh nọt với Diêm Bình Đế, để Diêm Bình Đế không hài lòng với hắn, thì cuộc sống sau này của hắn chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Trương Minh Trung suy nghĩ một chút: “Nếu Triệu công công không muốn, thì dù chúng ta có đến Hoàng Lăng cũng không gặp được hắn!”

“Lão phu tin rằng Trương công công chắc chắn có cách!”
Dương Chính Sơn nói.

Trương Minh Trung trước đây là thái giám của Thừa Bình Đế, mặc dù chức vụ không cao, nhưng địa vị ở trong Hoàng thành lại không thấp.

Nếu nói hấn không có chút thể lực nào ở trong Hoàng thành, Dương Chính Sơn chắc chắn sẽ không tin.

Còn về bên Hoàng Lăng, thì phải xem bản lĩnh của Trương Minh Trung.

“Chúng ta có thể thử xem!”

Trương Minh Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn không cự tuyệt được lời thuyết phục của Dương Chính Sơn.

Khó khăn lắm Dương Chính Sơn mới có chuyện cầu xin hấn, hấn cũng không thể không cho chút mặt mũi nào, mà từ chối ngay được.

“Ha ha, lão phu đã biết Trương công công là người tốt rồi! Đến, đến uống rượu nào!”

“Đây là loại Bách Thảo Nướng thượng hạng đây!”

“Ngô Hải, chuẩn bị mười vò Bách Thảo Nướng mang đến phủ Trương công công đi!”

Dương Chính Sơn dặn dò Ngô Hải ở phía sau.

Trương Minh Trung nghe vậy, vẻ do dự và chần chừ trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi rói nâng ly lên uống một hơi cạn sạch.

Chương 975: Lão phu đã biết Trương công công là người tốt! (2)

Bách Thảo Nướng thượng hạng đây!

Ngon quá!

Quả nhiên là rượu ngon!

Mặc dù ngày thường Dương Chính Sơn cũng sẽ gửi cho hắn một ít Bách Thảo Nướng, nhưng đó đều là hàng bình thường.

Bách Thảo Nướng thượng hạng này, Dương Chính Sơn vẫn rất keo kiệt, thường ngày sẽ không cho đi ra ngoài.

Bởi vì trong Bách Thảo Nướng thượng hạng này có bảo dược, ít nhất cũng là nhân sâm đã trưởng thành thành bảo dược.

Trong không gian Linh Tuyền có rất nhiều nhân sâm, nhưng nhân sâm đã trưởng thành thành bảo dược vẫn khá hiếm, hơn nữa Dương Chính Sơn còn phải để lại một ít để tiếp tục sinh trưởng, nên rất tiết kiệm khi sử dụng.

...

Vài ngày sau.

Trong Hoàng thành, Giang Thừa đứng trước cửa Thái Cực điện, lo lắng bất an chờ đợi.

Hắn đã vội vã trở về từ Trọng Sơn trấn, mặc dù bị Dương Chính Sơn đánh cho một trận thảm hại, nhưng hắn vẫn cố chịu

đựng vết thương và dọc đường chạy về Kinh Đô.

Chuyện chưa làm xong, còn đắc tội với Dương Chính Sơn, khiến người ta vừa tức giận vừa lo lắng.

Tức giận đương nhiên là Dương Chính Sơn, còn lo lắng là sợ Nam Thịnh sẽ xử lý hắn.

Đợi một lát, Nam Thịnh từ trong Thái Cực điện đi ra.

“Có chuyện gì?” Nam Thịnh nhìn hắn, không vui hỏi.

“Thần làm việc không tốt, mong công công xử lý!” Giang Thừa trực tiếp quỳ xuống xin tội.

Nam Thịnh nhíu mày: “Không bắt được Vương Trung Trục và Lữ Hoa sao?”

Giang Thừa cúi đầu chạm vào mặt đất lạnh băng, bất an nói: “Bọn họ đã biến mất ở Trọng Sơn trấn, thần vốn định nhờ Tĩnh An Hầu giúp đỡ tìm kiếm, ai ngờ...”

Hắn kể lại một lượt chuyện đã xảy ra ở Trọng Sơn Quan.

Nam Thịnh nghe xong, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng.

Đôi mắt như thể bị ngâm độc khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Tĩnh An Hầu! Hừ~~”

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng: “Ngươi lui xuống đi!”

Giang Thừa nghe vậy mừng rỡ, vội vàng dập đầu cáo lui.

Sau khi hắn rời đi, Nam Thịnh nhíu mày suy nghĩ một chút, sau đó quay người trở lại Thái Cực điện.

Một lát sau, hắn ôm mấy tờ tấu chương đến Ngự Thư phòng.

“Hoàng thượng, đây là tấu chương do Liêu Viễn gửi đến!”
Hắn đặt tấu chương lên bàn.

Diêm Bình Đế nhìn tấu chương trong tay, hỏi: “Có chuyện gì quan trọng không?”

“Dạ, không có chuyện gì quan trọng, nhưng Liêu Viễn Thiểm tra Ngự sử Hồ Đông Xuân đã bình xét Tĩnh An Hầu lợi dụng danh nghĩa an trí dân tị nạn để cầu danh cầu lợi, khiến cho hiện nay Trọng Sơn trấn và Liêu Đông đều truyền tai nhau danh tiếng nhân đức của Tĩnh An Hầu, khiến vạn dân chỉ biết Tĩnh An Hầu, không biết triều đình.” Nam Thịnh cúi đầu nhẹ giọng nói.

Diêm Bình Đế ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một tia bất mãn mơ hồ.

Hắn cầm tấu chương mở ra xem nội dung trên đó, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Vì nạn hạn ở Liêu Đông, hắn bị những lời đồn như “Tân hoàng vô đức, họa loạn chúng sinh” này làm cho ăn không ngon ngủ không yên.

Còn Dương Chính Sơn lại vì nạn hạn ở Liêu Đông mà được danh tiếng nhân đức!

So sánh với nhau, trong lòng Diêm Bình Đế cũng khó tránh khỏi có chút mất cân bằng.

Hơn nữa vạn dân chỉ biết Tĩnh An Hầu, không biết triều đình, điều này càng kích thích dây thần kinh của hắn.

Một Tổng binh biên ải không chỉ nắm trong tay trọng binh, còn có danh tiếng nhân đức!

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Diêm Bình Đế là không thể để Tĩnh An Hầu ở lại Trọng Sơn trấn nữa.

Hiện tại vẫn chỉ là bắt đầu, nếu tiếp tục để Tĩnh An Hầu ở lại Trọng Sơn trấn, thì sau này Trọng Sơn trấn này e là sẽ trở thành địa bàn của Tĩnh An Hầu mất.

Hồng binh tự trọng!

Nhưng sau đó Diêm Bình Đế lại nghĩ đến xưởng sản xuất kính, hẳn vẫn có thể cảm nhận được lòng trung thành của Tĩnh An Hầu.

Đặc biệt là tấu chương mà Dương Chính Sơn dâng lên, tấu chương về Hoàng Thương ty, rất phù hợp với ý của hắn.

Đáng tiếc là vì chuyện nạn hạn ở Liêu Đông, thời gian này hắn vẫn chưa đưa ra chuyện thành lập Hoàng Thương ty ở triều đình.

Bên cạnh, Nam Thịnh cẩn thận nhìn sắc mặt của Diêm Bình Đế, thấy sắc mặt của Diêm Bình Đế lúc thì âm trầm lúc thì lãnh đạm, khóe miệng hắn hiện lên một tia cười lạnh.

Tĩnh An Hầu thì đã sao, chúng ta chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn, là người sẽ phải chịu không nổi mà cắn ngược lại.

“Trẫm đã biết rồi, ngươi lui xuống đi!”

Diêm Bình Đế nói.

“Vâng!” Nam Thịnh cung kính lui ra khỏi thư phòng.

Diêm Bình Đế liếc nhìn bóng lưng của hắn, sau khi hắn rời đi, mới khép tấu chương trong tay lại.

“Tấu chương này gửi đi đi!”

Hắn nhàn nhạt nói.

Giọng nói vừa dứt, một bóng người ở góc phòng phía sau hắn bước lên trước, nhận lấy tấu chương, sau đó lại lui về góc.

Không phải lui về, mà là biến mất!

Diêm Bình Đế không để ý đến những điều này, tiếp tục xử lý triều chính.

...

Hoàng lăng của Đại Vinh cách Kinh Đô hơn trăm dặm về phía tây, ở chân núi Vạn Tuế, toàn bộ khu lăng mộ có hai mươi hai ngôi Hoàng lăng lấp lánh vàng son, trong đó có mười tám vị Đế Hoàng, hai mươi ba vị Hoàng hậu, sáu vị Hoàng quý phi và hàng chục vị phi tần được chôn cùng.

Ngoài Hoàng lăng ra, trong khu lăng mộ còn có mười mấy ngôi miếu của các phi tần và hơn mười ngôi mộ của thái giám.

Toàn bộ khu lăng mộ ba mặt đều có núi bao quanh, địa hình rộng lớn, các ngôi mộ của các Đế Vương được phân bố rải rác trên các sườn núi của vùng châu thổ, cụm kiến trúc các ngôi mộ lấy Hoàng lăng của Thái Tổ Đại Vinh làm trung tâm, tạo thành hình vòng cung, ẩn hiện trong rừng cây xanh um tùm.

Trong lăng mộ có các cơ quan giám sát, lễ tế, nhà kho, vườn quả, nhà máy hạt dẻ, v.v., còn có ba vạn quân Lăng vệ để bảo vệ.

Trong số đó, Xương lăng là Hoàng lăng của Thừa Bình Đế, một ngôi Hoàng lăng giống như một thành phố nhỏ, bao gồm ba khu vực: Đường thần, sân trước và sân sau.

Khu vực Đường thần chủ yếu có các công trình chính là đền thờ.

Sân trước chủ yếu có các công trình chính là cửa đền, đền thờ, các nhà phụ.

Sân sau chủ yếu có các công trình chính là các tòa nhà khác.

Ngoài ra còn có các công trình phụ như nhà bếp, nhà kho, v.v.

Lúc này Triệu Trung Thuật đang ngồi trước một cái bàn trong nhà phụ bên trái, cầm bút lông không biết đang viết gì.

“Cạn nhỉ, có một bức thư gửi từ Trọng Sơn trấn đến!”

Một thái giám hơn ba mươi tuổi đi đến trước mặt Triệu Trung Thuật, nhẹ giọng nói.

“Trọng Sơn trấn! Của Trương Minh Trung sao?” Triệu Trung Thuật ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Làn da nhăn nheo, hốc mắt hơi lõm, các nếp nhăn khó phăng, đều tỏ rõ sự già nua của hần.

Tuy nhiên đôi mắt của hần lại rất sâu, như có một sự yên tĩnh sâu thẳm không thấy đáy.

“Là bức thư của hần!”

“Thôi đi, mang lại đây xem nào!”

Triệu Trung Thuật nhận lấy bức thư mở ra, sau khi đọc xong nội dung trong thư, trên mặt hần hiện lên một nụ cười.

Tuy nhiên hần cũng không nói gì thêm, chỉ đặt bức thư sang một bên, sau đó tiếp tục viết tiếp.

Khoảng mười lăm phút sau, hần mới thu bút lại, cầm tờ giấy trên bàn nhẹ nhàng thổi khô.

“Người mang đi gửi đi!”

“Còn về phía Trương Minh Trung, cứ để hần yên tâm ở lại Trọng Sơn trấn là được!”

...

Trọng Sơn Quan, trong thư phòng của Hầu phủ.

Dương Chính Sơn dẫn dò Dương Minh Thành và Dương Thừa Tín: “Lần này đến Kinh Đô sau này phải hạ thấp một chút, ngoài việc bàn bạc chuyện hôn sự với Hải Xương Bá phủ ra, đừng đề ý đến chuyện gì khác!”

“Nếu gặp rắc rối, có thể đến Thường Bình Hầu phủ cầu cứu!”

“Còn về lễ mừng thọ, ngoài Ninh Quốc Công phủ, Thường Bình Hầu phủ và Đông Bình Hầu phủ ra, những nơi khác các người không cần tự mình đến, để người hầu đi gửi là được!”

Dương Minh Thành và Dương Thừa Tín đi đến Kinh Đô vào thời điểm này thực sự có chút mạo hiểm.

Dương Chính Sơn đã đắc tội với Nam Thịnh, không thể đảm bảo rằng Nam Thịnh sẽ dùng thủ đoạn gì âm thầm đối phó với Dương Minh Thành.

Nhưng cũng không thể vì sợ mà không đi, không thể vì kiêng dè Nam Thịnh mà không đến Kinh Đô được!

Rõ ràng là không thể không đến Kinh Đô, dù lễ mừng thọ có thể để người hầu đi gửi, nhưng hôn sự của Dương Thừa Tín cũng không thể trì hoãn mãi được.

Năm trước không đi, chẳng lẽ năm sau Nam Thịnh lại không gây rối sao?

Vì vậy Dương Chính Sơn vẫn quyết định để Dương Minh Thành đến Kinh Đô một chuyến, dù là rỗng trong hang hổ cũng phải dám vào thử một lần mới biết được là thật hay giả.

“Cha cứ yên tâm, con sẽ cẩn thận!” Dương Minh Thành cẩn thận nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngô Triền đang đứng bên cạnh: “Người cũng đi theo một chuyến đi!”

“Được! Hầu gia yên tâm, ta sẽ bảo vệ Đại gia thật tốt!” Ngô Triền cười nói.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu: “Hắn không cần người bảo vệ, người đừng để hắn gây chuyện là được!”

Tính cách của Dương Minh Thành quá chân thật, mặc dù hành sự cũng khá điềm tĩnh, nhưng đôi khi lại không suy nghĩ nhiều, khá dễ bị lừa.

So với đó, Ngô Triển vốn là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm Phái, những năm đầu hắn từng lang bạt giang hồ, còn mấy năm nay ở bên Dương gia cũng độc lập đảm đương mọi việc, vì vậy Dương Chính Sơn cảm thấy để hắn đi cùng Dương Minh Thành là hợp lý nhất.

“Vâng!” Ngô Triển nói.

Dương Chính Sơn đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Được rồi, các người có thể khởi hành rồi!”

Sau đó, Dương Minh Thành dẫn theo Dương Thừa Tín rời khỏi Hầu phủ, ngoài cửa Hầu phủ mấy chục hộ vệ và hơn mười chiếc xe ngựa đã chờ sẵn.

Chương 976: Thư gấp, thăng chức bất ngờ (1)

Dương Chính Sơn không ra ngoài tiền Dương Minh Thành, hẩn ngồi trong thư phòng trầm tư về tình hình Kinh Đô.

Thời gian gần đây, Vũ Tranh lại phái người gửi đến vài bức thư, đều nói về chuyện triều đình.

Hiện tại, triều đình vẫn khá ổn định, Diêm Bình Đế cuối cùng cũng đã đè nén được những mầm móng bất an trong triều.

Không còn ai nhắc đến lời nói mới lên ngôi hoàng đế vô đức nữa, nhưng điều này không có nghĩa là ảnh hưởng của sự việc đã kết thúc.

Sự việc của Di Lập Thân đã khiến Diêm Bình Đế mất đi không ít lòng người, còn lời đồn về tân hoàng vô đức lại làm giảm bớt uy nghiêm của Diêm Bình Đế với tư cách là hoàng đế.

Hai chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Diêm Bình Đế, bề ngoài có thể không thấy gì, nhưng thực tế lại ảnh hưởng đến khả năng kiểm soát triều đình của Diêm Bình Đế.

Nếu sau này lại xảy ra những chuyện tương tự, thì rất có thể Diêm Bình Đế sẽ hoàn toàn mất kiểm soát triều đình.

Và một khi triều đình thoát khỏi tầm kiểm soát, thì cả Đại Vinh có thể sẽ rơi vào hỗn loạn.

Chuyện như vậy trong lịch sử ba trăm năm của Đại Vinh cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Dương Chính Sơn tất nhiên không muốn Đại Vinh hỗn loạn, cũng không muốn triều đình thoát khỏi tầm kiểm soát của Diêm Bình Đế.

Thực ra ấn tượng của hắn về Diêm Bình Đế vẫn khá tốt.

Ít nhất thì trong hơn một năm lên ngôi, Diêm Bình Đế cũng đã thể hiện được một số điều.

Vì vậy, hắn vẫn hy vọng Diêm Bình Đế có thể làm một vị hoàng đế trung hưng như Thừa Bình Đế.

Chỉ là hắn hơi do dự có nên nhắc nhở Diêm Bình Đế một chút hay không.

Diêm Bình Đế có nhận ra vấn đề của Nam Thịnh không?

Diêm Lệ Hoàng Thành có biết Diêm Bình Đế có biết những mối nguy hiểm trong hoàng thành không?

Hay là bản thân Diêm Bình Đế có vấn đề?

Những điều này Dương Chính Sơn đều không thể xác định được!

Hơn nữa, ngay cả khi hắn tấu lên, thì tấu chương của hắn có được trình lên trước Diêm Bình Đế không?

Do dự một lúc lâu, cuối cùng Dương Chính Sơn cũng không nhắc nhở Diêm Bình Đế.

Giờ này vẫn nên im lặng quan sát tình hình thì hơn, làm nhiều có thể sẽ sai nhiều, có thể cũng sẽ mang đến nhiều rắc rối hơn.

Vì vậy, Dương Chính Sơn quyết định không lộ diện, trước tiên hãy xem tình hình đã.

Thời gian từng ngày trôi qua, gần đến Tết Nguyên Đán, Trọng Sơn Quan cũng càng trở nên nhộn nhịp hơn.

Còn Dương Chính Sơn cũng trở nên bận rộn hơn.

Cuối năm rồi, các đường tham tướng và các bộ ủa môn cũng nên đến đây để tổng kết năm và lên kế hoạch cho năm sau, đồng thời cũng phải bàn bạc với Bàng Đường về những việc cần làm ở Trọng Sơn Trấn vào năm sau.

Những việc cần làm ở Trọng Sơn Trấn năm sau có rất nhiều, nhưng trước đó Dương Chính Sơn đã lên kế hoạch rồi, bây giờ chỉ cần điều chỉnh một số chi tiết là được.

Còn về những việc khác, thực ra Dương Chính Sơn đã tìm hiểu hết rồi.

Lý do hấn cho các đường tham tướng đến Trọng Sơn Quan, cũng chỉ là muốn cho họ rèn luyện một chút, thắt chặt lại, để tránh cho họ lơ là.

Con người mà, một khi những công việc trong tay đã đi vào trạng thái ổn định thì sẽ trở nên lơ là, cái khí thế trong lòng vốn có cũng sẽ trở nên lỏng lẻo, vì vậy Dương Chính Sơn muốn mọi người phải phấn chấn, động viên nhau, thắt chặt lại.

Liên tiếp mấy ngày, Dương Chính Sơn đều họp các đường tham tướng ở Tổng Bình Phủ, còn các đường tham tướng cũng vui mừng khi được đến Trọng Sơn Quan.

Mặc dù họ là thuộc hạ của Dương Chính Sơn, nhưng năm nay đến cuối năm họ thực sự không thể đến Trọng Sơn Quan mấy lần.

Hơn nữa bây giờ lại gần đến Tết Nguyên Đán, mọi người cũng nhân tiện đi lại trong Trọng Sơn Quan.

Sự xuất hiện của các đường tham tướng cũng khiến Tổng Bình Phủ trở nên nhộn nhịp hơn một chút.

Chỉ là sự nhộn nhịp này không kéo dài quá lâu.

Sáng mùng 8 tháng Chạp, ba người đàn ông vạm vỡ cưỡi ngựa phi nhanh tới.

Ba người này vào Trọng Sơn Quan lập tức hướng về hầu phủ, còn khi họ vào hầu phủ rồi, Đinh Thu đã vội vàng đến Tổng Bình Phủ.

Tại Tổng Bình Phủ, Dương Chính Sơn đang nói chuyện với Tạ Viễn.

Lục lộ tham tướng của Trọng Sơn Trấn, Dương Minh Chí là nhi tử của hắn, Tạ Viễn là người thân tín của hắn, Ngưu Trang và Đường Phi Hồ là bạn cũ của hắn, Trương Thừa Chí và Tần Hạc coi như là hắn đề bạt lên.

Mặc dù đều là thuộc hạ của hắn, nhưng vẫn có sự thân sơ khác nhau.

Còn hai năm nay, Tạ Viễn làm ở Tây Lộ cũng khá tốt, Dương Chính Sơn rất hài lòng với hắn.

Nhưng để Tạ Viễn làm tốt hơn, Dương Chính Sơn vẫn sẽ nhắc nhở hắn nhiều hơn một chút.

Đang nói chuyện với nhau, Đinh Thu đã đến thư phòng.

“Hầu gia!” y chấp tay hành lễ.

“Sao vậy?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Kinh Đô có thư gấp!” Đinh Thu tiến lên đưa cho Dương Chính Sơn một bức thư.

Dương Chính Sơn mở thư ra và nhanh chóng lướt qua, sau khi đọc xong, sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Thấy vậy, Tạ Viễn không nhịn được hỏi: “Hầu gia, có chuyện gì xảy ra sao?”

Dương Chính Sơn không trả lời, chỉ gấp bức thư lại, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, trầm tư.

Phản ứng của hấn khiến Tạ Viễn có một cảm giác không hay.

Sắc mặt Tạ Viễn cũng trở nên nghiêm trọng, nhưng hấn không hỏi thêm nữa, mà im lặng chờ đợi.

Bầu không khí yên tĩnh kéo dài một lúc lâu, cho đến khi Dương Chính Sơn từ từ mở mắt ra.

“Ta còn một số việc cần xử lý, ngươi về trước đi!”

“Hầu gia!” Tạ Viễn nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt dò xét.

Dương Chính Sơn đứng dậy, hấn vội vàng đứng dậy theo, Dương Chính Sơn vỗ vai hấn, “Yên tâm đi, đợi xử lý xong việc ở đây, ta sẽ triệu kiến các ngươi sau!”

“Vâng!” Tạ Viễn hơi thở phào một cái.

Đợi hấn rời đi, Dương Chính Sơn đưa bức thư trong tay cho Đinh Thu, “Đốt đi!”

“Vâng!” Đinh Thu không nói hai lời, trực tiếp lấy diêm ra đốt bức thư trong thư phòng.

Chương 977: Thư gấp, thăng chức bất ngờ (2)

Dương Chính Sơn khoanh tay đi ra khỏi thư phòng, đến trước cửa chính đường, ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng xám xám.

Sắp có tuyết rơi rồi!

Con tuyết này sẽ rơi rất lớn, không chỉ Trọng Sơn Quan có tuyết, mà phần lớn khu vực Liêu Đông cũng sẽ có tuyết.

Đợi con tuyết này rơi xuống, tình trạng hạn hán ở Liêu Đông cũng sẽ được cải thiện.

Người dân Liêu Đông thật bất hạnh, vì họ vừa trải qua một trận hạn hán, khiến hàng vạn người dân phải rời khỏi nhà cửa, di cư đến nơi khác để tìm kiếm kế sinh nhai.

Nhưng người dân Liêu Đông cũng rất may mắn, vì trận hạn hán này chỉ kéo dài một năm, năm sau họ có thể trở về nhà, sinh sống lại.

Sau trận tuyết lớn sẽ có một trận tuyết lớn khác.

Có lẽ năm sau Liêu Đông sẽ là một năm bội thu.

Dương Chính Sơn nhìn lên bầu trời, suy nghĩ bay đến Liêu Đông, sau đó lại bay đến Kinh Đô.

Hắn đã bị miễn chức rồi!

Miễn chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn!

Cách đây ba ngày, Diêm Bình Đế đã tuyên bố trên triều đình.

Tất nhiên, Diêm Bình Đế không phải miễn chức của hần, mà là thăng chức cho hần.

Thăng chức làm Hữu Đô Đốc của Tả Quân Đô Đốc Phủ.

Từ Hữu Đô Đốc của Đô Đốc Phủ Trung Quân Đô Đốc, hần đã nhảy vọt lên làm Hữu Đô Đốc của Đô Đốc Phủ Tả Quân, từ chính nhị phẩm lên chính nhất phẩm, thăng hai cấp.

Nhưng rõ ràng đây là thăng chức trên danh nghĩa.

Ngũ Quân Đô Đốc Phủ có chức Hữu và Tả Đô Đốc, trong đó Tả Đô Đốc nắm giữ thực quyền, còn Hữu Đô Đốc đa số là chức danh hư, thông thường thì Hữu Đô Đốc là chức hư được thêm vào, hoặc là vị trí để các quan văn lão niên nghỉ hưu.

Tức là sau này hần sẽ phải rời khỏi Trọng Sơn Trấn về Kinh Đô để nghỉ hưu.

Khốn kiếp!

Ta mới hơn năm mươi tuổi, mà đã bảo ta về Kinh Đô nghỉ hưu rồi!

Dương Chính Sơn cảm thấy trong lòng rất bức bối!

Hơn nữa hần còn có rất nhiều kế hoạch ở Trọng Sơn Trấn, hần còn muốn cho quân hộ và người dân ở Trọng Sơn Trấn có cuộc sống tốt hơn, còn muốn xây dựng Trọng Sơn Trấn trở thành trấn biên cương mạnh nhất của Đại Vinh, nhưng những biến cố bất ngờ đã hoàn toàn làm đảo lộn kế hoạch của hần.

Hoàng đế khốn kiếp!

Dương Chính Sơn có một cơn tức giận muốn mắng chửi trong lòng.

Còn về nguyên nhân!

Dương Chính Sơn đoán rằng đây có thể là kết quả của Nam Thịnh việc gây chia rẽ!

Nhưng Nam Thịnh chắc chắn không thể lay chuyển quyết định của Diêm Bình Đế, điều này chỉ có thể nói lên rằng trong lòng Diêm Bình Đế có sự không hài lòng với hấn!

“Thôi thì, thôi thì, nếu vậy thì lão phu sẽ về Kinh Đô làm người giàu có nhàn rồi vậy!”

“Vất vả nhiều năm như vậy, cũng nên nghỉ ngơi thôi!”

Dương Chính Sơn có chút chán nản, đồng thời trong lòng cũng có chút oán giận Diêm Bình Đế.

Những năm qua hấn vì Đại Vinh lo lắng vất vả, nhưng cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy, làm sao hấn có thể bình tĩnh chấp nhận được?

Vì vậy vẫn có chút oán giận.

Nhưng đây là triều đình, đây là quan trường.

Không phải người làm đủ tốt, thì có thể nhận được đủ nhiều báo đáp.

Trong lịch sử có bao nhiêu hiền thần lương tướng cuối cùng cũng nhận được kết quả gia phá nhân vong.

Hấn chỉ bị điều trở lại Kinh Đô mà thôi, kết quả như vậy đã được coi là tốt rồi!

Còn về việc trở về Kinh Đô có nguy hiểm hay không, Dương Chính Sơn lại không lo lắng.

Hấn cũng coi như là lao khổ công cao, nếu Diêm Bình Đế muốn giết hấn, cũng phải suy nghĩ kỹ càng mới được.

Nếu đổ cho hấn một tội danh nào đó, thì e rằng tất cả các quan lại và tướng lĩnh biên trấn trong triều đều sẽ ly tâm ly tán với Diêm Bình Đế.

Chắc Diêm Bình Đế vẫn chưa ngu ngốc đến mức này.

Hơn nữa hấn vẫn là một võ giả tiên thiên, võ giả tiên thiên vốn là nền tảng của hoàng triều, bất cứ ai có chút đầu óc, thì Diêm Bình Đế cũng sẽ không tùy ý xóa sổ một võ giả tiên thiên.

Vì vậy Dương Chính Sơn không lo lắng về sự an toàn sau khi trở về Kinh Đô, ngược lại hấn lại lo lắng xem Trọng Sơn Trấn có thể tiếp tục phát triển không.

Phải biết rằng hiện tại Trọng Sơn Trấn đang nợ hơn một triệu lượng bạc.

Phát hành bốn triệu tờ trái phiếu, năm sau phải trả hơn tám trăm ba mươi vạn, cộng thêm gần sáu triệu lượng phải vay từ ngân hàng, cộng với lãi suất, tổng cộng phải trả mười triệu lượng bạc.

Hơn một triệu năm trăm ngàn lượng bạc!

Thuế bạc một năm của triều đình cũng không có nhiều như vậy.

Trọng Sơn Trấn muốn kiếm được nhiều bạc như vậy, người bình thường thật sự không thể xoay sở được.

Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn Trấn, còn có thể mượn xưởng sản xuất thủy tinh để trả nợ.

Nhưng nếu đổi người khác đến, đừng nói là trả nợ, e rằng sẽ làm Trọng Sơn Trấn trở nên rối tung lên.

Dương Chính Sơn không muốn ai đó phá hủy nền tảng mà hấn đã vất vả xây dựng.

“Cũng không biết triều đình sẽ để ai tiếp nhận chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn! Hy vọng có thể chọn được một người đáng tin cậy đến đây!”

“Nếu không đáng tin cậy, thì đừng trách lão phu gây chuyện!”

Dương Chính Sơn vuốt râu, nheo mắt lại, trong lòng âm thầm phát hỏa.

Trọng Sơn Trấn là tâm huyết của hắn, hắn không cho phép ai phá hủy nó.

.....

Diễn biến của sự việc tốt hơn dự đoán của Dương Chính Sơn một chút.

Sáng hôm sau, lại có một bức thư từ Kinh Đô gửi đến.

Triều đình đã chọn được người tiếp nhận chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn.

Người này làm tâm trạng buồn bực của Dương Chính Sơn tốt lên không ít.

Chu Lan!

Trong lòng Dương Chính Sơn, Chu Lan chắc chắn là người kế nhiệm phù hợp nhất của Trọng Sơn Trấn hiện tại.

Chu Lan mặc dù là một phụ nữ, nhưng tính cách kiên quyết, quyết đoán, phong cách hành sự tự mang theo một khí chất mạnh mẽ, quan trọng nhất là nàng chắc chắn sẽ tuân theo kế hoạch của Dương Chính Sơn để nắm giữ Trọng Sơn Trấn.

Chương 978: Thư gấp, thăng chức bất ngờ (3)

Nhận được tin tức này, Dương Chính Sơn cũng phấn chấn hơn không ít.

Tại chính đường của hầu phủ, Dương Chính Sơn nhìn bức thư trong tay, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Mặc dù không rõ vì sao Diêm Bình Đế lại chọn Chu Lan, nhưng nếu Chu Lan sẽ đến, thì hẳn cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

“Trong thư nói gì vậy?” Úc Thanh Y tò mò hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu cười một cái, “Chu Lan sẽ tiếp nhận chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn!”

Úc Thanh Y nghe vậy, cũng nở một nụ cười.

Hôm qua Dương Chính Sơn trở về đã mang về mặt trời nặng ưu tư, hai người đều là vợ chồng già rồi, Úc Thanh Y tất nhiên hiểu tính cách của Dương Chính Sơn.

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn có biểu hiện như vậy.

Còn Dương Chính Sơn cũng không giấu giếm nàng, kể chi tiết cho nàng về sự việc, trong đó tất nhiên cũng bao gồm cả những lo lắng của Dương Chính Sơn.

Úc Thanh Y hiểu tính cách của Dương Chính Sơn, biết Dương Chính Sơn lo lắng điều gì, vì vậy đêm qua nàng cũng lo lắng theo.

Bây giờ nghe Chu Lan tiếp nhận chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn, nàng mới hiểu rằng nỗi lo lắng lớn nhất của Dương Chính Sơn đã không còn nữa.

“Vậy thì tốt rồi, có Chu tướng quân ở đó, chắc chắn sẽ không để tâm huyết của lão gia hoang phí!” Úc Thanh Y cười nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ nhàng, sau đó ném bức thư vào lò lửa trước mặt.

Chu Lan tiếp nhận chức Tổng Bình của Trọng Sơn Trấn coi như đã giải trừ nỗi lo lắng lớn nhất của hắn, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy thắc mắc không biết Diêm Bình Đế đang bày trò gì nữa!

Diêm Bình Đế có biết mối quan hệ giữa hắn và Chu Lan không?

Rõ ràng là không thể nào.

Nếu Diêm Bình Đế thực sự không hài lòng với Dương Chính Sơn, thì nên chọn một người không có liên quan gì đến Dương Chính Sơn đến Trọng Sơn Trấn mới đúng.

Nhưng sao Diêm Bình Đế lại chọn Chu Lan?

Chẳng lẽ không phải là Diêm Bình Đế chọn, mà là các quan thần trong triều làm quyết định?

Đây chính là bất lợi của việc xa rời Kinh Đô, không chỉ không nắm bắt được ý nghĩ của hoàng đế, mà ngay cả những chuyện xảy ra trong triều đình cũng không thể nắm bắt được.

Mặc dù có Vũ Tranh gửi thư cho hắn, nhưng những thông tin Vũ Tranh truyền đạt cho hắn cũng chỉ là những tin tức bề mặt nhất, rất nhiều chuyện không phải tận mắt chứng kiến, không phải tận mắt trải nghiệm, thì rất khó nhìn thấu.

Dương Chính Sơn nghĩ một lúc mà không thông, cũng lười nghĩ nữa, quay sang nói chuyện với Úc Thanh Y về chuyện trong nhà.

“Nàng sắp xếp một chút, trước tiên để nhà cửa dọn dẹp, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào!”

“Khi nào chúng ta đi Kinh Đô?” Úc Thanh Y hỏi.

“Tất nhiên là sau Tết Nguyên Đán! Cụ thể phải xem khi nào Chu Lan có thể đến!” Dương Chính Sơn nói.

Hôm nay đã mừng 9 tháng Chạp rồi, Chu Lan đến, Dương Chính Sơn còn phải bàn giao lại cho nàng, còn phải sắp xếp ở Trọng Sơn Trấn, trước Tết Nguyên Đán chắc chắn là không kịp.

Hiện nay Dương gia cũng đã lớn mạnh, nếu chuyển nhà thì chắc chắn sẽ rất phiền phức.

“Có thể chuyển một số đồ đạc đến Dương gia thôn trước, đợi sau này có thời gian rồi từ từ chuyển đến Kinh Đô!”

Dương gia có bao nhiêu đồ đạc?

Nó không phải là bình thường đâu!

Hiện nay Dương gia có hơn ba mươi nhân khẩu lớn nhỏ, tổng cộng có hơn ba trăm hạ nhân và hộ vệ, nếu tất cả đều chuyển đến Kinh Đô, thì thực sự không phải là một việc dễ dàng.

“Vậy có để Minh Thành trở về không?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn đồ mồ hôi, hắn đã quên mất Dương Minh Thành.

Hiện nay Dương Minh Thành và Dương Thừa Mậu họ vẫn chưa đến Kinh Đô, theo kế hoạch thì họ nên trở về trước Tết

Nguyên Đán, nhưng bây giờ có còn cần phải đi đi lại lại như vậy không?

“Không cần, đợi lát nữa nàng sắp xếp người truyền tin cho Minh Thành, bảo họ ở lại Kinh Đô đi, dọn dẹp phủ đệ và những trang viên quanh Kinh Đô đi!”

Dương gia ở Kinh Đô cũng có một số sản nghiệp, có cửa tiệm và ruộng đất mà Dương gia tự mua, còn có ruộng được ban cho Dương Chính Sơn.

Lần này chuyển đến Kinh Đô không giống như trước đây, trước đây Dương gia chuyển từ Nghênh Hà Bảo đến An Nguyên Thành, rồi từ An Nguyên Thành đến Đằng Long Vệ, cuối cùng lại từ Đằng Long Vệ đến Trọng Sơn Quan.

Lần chuyển này thực ra không có nơi nào là nhà thực sự của Dương gia.

Trước đây nhà của Dương gia ở Dương gia thôn, còn sau khi chuyển đến Kinh Đô, Dương gia sẽ định cư tại Kinh Đô.

Cho dù sau này Dương Chính Sơn rời Kinh Đô nhậm chức, Dương gia cũng sẽ không rời khỏi Kinh Đô nữa.

Chương 979: An ủi lòng người (1)

“Vậy cả nhà đều chuyển đến Kinh Đô sao?” Úc Thanh Y tiếp tục hỏi.

“Minh Chí và Minh Hạo chắc chắn sẽ ở lại Trọng Sơn Trấn, còn về Lý thị và Lương thị, người hỏi ý kiến bọn họ đi.”

Lần này Dương Chính Sơn về Kinh Đô tự nhiên không thể dẫn theo một đám tướng sĩ, ngoài người trong Dương gia, hắn chỉ có thể dẫn theo một ít thị vệ.

Hắn không thể sắp xếp chức vụ cho mọi người ở Kinh Đô, vì vậy Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo, Dương Minh Vũ, Dương Minh Trấn và những người khác đều phải ở lại Trọng Sơn Trấn.

Úc Thanh Y gật đầu, “Hầy, như vậy thì bọn trẻ phải chia xa rồi!”

Nàng có chút không nỡ rời xa những đứa trẻ trong nhà.

Mặc dù đôi khi cảm thấy đám tiểu gia hỏa này ồn ào, nhưng nếu chia xa, nàng chắc chắn sẽ nhớ chúng.

Bà nội của bọn trẻ chính là một người bà thật sự, tình cảm với bọn trẻ cũng là thật sự.

Dương Chính Sơn mỉm cười, “Yên tâm đi, Minh Chí và Minh Hạo sẽ không để bọn trẻ lại hết đâu.”

Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo không phải là kẻ ngu, sao lại không biết lợi ích của việc để bọn trẻ theo Dương Chính Sơn.

Có lẽ bọn họ sẽ mang theo những đứa trẻ còn nhỏ tuổi bên mình, nhưng khi bọn trẻ lớn lên, chắc chắn sẽ gửi chúng đến Kinh Đô.

“Đúng vậy, nhưng sau khi đến Kinh Đô, phải mời một vị thầy giỏi cho bọn trẻ!” Úc Thanh Y nói.

“Ừm, chuyện này người sắp xếp đi, chúng ta đi rồi, mấy vị thầy trong nhà cũng không thể không quản, người tìm một cái sân trong thành, xây cho bọn họ một trường học!” Dương Chính Sơn nói.

Dương gia nuôi dưỡng sáu vị thầy, đều là những người có tuổi đời khá cao.

Tuy nhiên, bọn họ không chỉ dạy cho con cái Dương gia, mà con cái của không ít quan viên trong thành cũng học ở trường của Dương gia, như Tống Đại Sơn, Lạc Phi Vũ, Dương Minh Trấn, Dương Minh Vũ, v.v.

Vì vậy, dù Dương gia có chuyển đi, sáu vị thầy này cũng không bị thất nghiệp.

Sau đó, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y bàn bạc về rất nhiều chuyện.

...

Ngày 13 tháng Chạp.

Văn thư thăng chức của Dương Chính Sơn cuối cùng cũng được gửi đến Trọng Sơn Quan, tin Dương Chính Sơn sắp rời khỏi Trọng Sơn Trấn không còn có thể giấu diếm được nữa.

Trong nháy mắt, quan trường Trọng Sơn Trấn đều rung chuyển, đám tướng sĩ ở Trọng Sơn Quan cũng trở nên lo lắng.

Dương Chính Sơn rời khỏi Trọng Sơn Trấn ảnh hưởng rất lớn.

Từ Tổng Binh Phủ đến các phủ của các đường tham tướng và các bộ nha môn, đến Trấn Tiêu Ngũ Doanh, các đại lý thương, v.v. đều bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn còn nhiều chuyện chưa hoàn thành.

Tiền nợ của Tổng Binh Phủ, gần một triệu lượng bạc mới vừa tiếp nhận, cùng với rất nhiều chính sách và kế hoạch đã được lập ra, còn có cả xưởng sản xuất kính, v.v.

Nếu không sắp xếp ổn thỏa những chuyện này, có thể sẽ gây ra rối loạn.

Chỉ riêng số tiền nợ của Tổng Binh Phủ thôi cũng hơn một triệu lượng bạc, các thương hộ ở Liêu Đông, tướng sĩ, quân hộ và bách tính ở Trọng Sơn Trấn đều có phần.

Nếu không trả được, danh tiếng nhân từ đức độ của Dương Chính Sơn sợ rằng sẽ ngay lập tức biến thành tiếng xấu!

Còn những người tị nạn thì mới vừa được tiếp nhận, việc quản lý và khai hoang sau này mới là việc quan trọng hàng đầu.

Xưởng sản xuất kính liên quan đến lợi ích rất lớn, có Dương Chính Sơn ở đó, không ai dám đưa tay vào, nhưng nếu Dương Chính Sơn rời đi, không ai có thể đảm bảo xưởng sản xuất kính có thể tiếp tục duy trì hay không.

Lúc này, Dương Chính Sơn có thể nói là đang kéo theo lợi ích của toàn bộ Trọng Sơn Trấn bằng chính mình.

Dương Chính Sơn động, toàn bộ Trọng Sơn Trấn đều phải động.

Không thể không nói rằng hành động lần này của Diêm Bình Đế thực sự không thỏa đáng!

Có lẽ Diêm Bình Đế cũng không biết ảnh hưởng của Dương Chính Sơn đối với Trọng Sơn Trấn lại lớn như vậy!

Trong lòng hẳn, Dương Chính Sơn có lẽ cũng giống như các tổng binh ở biên trấn khác, nhưng thực tế, Dương Chính Sơn khác với các tổng binh ở biên trấn khác một trời một vực.

Có lẽ tổng binh của các biên trấn khác cũng có sức kiểm soát mạnh mẽ đối với tướng sĩ dưới quyền, nhưng trên người họ tuyệt đối không có nhiều lợi ích bị kéo theo như vậy.

Và để ổn định tình hình ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn buộc phải một lần nữa chìm vào bận rộn.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho quan viên Bộ Binh đến đưa công văn điều động, Dương Chính Sơn lập tức triệu tập các tướng lĩnh dưới quyền họp tại đại sảnh của Tổng Binh Phủ.

Tại đại sảnh, Dương Chính Sơn ngồi ở ghế chủ tọa, thông thả uống trà.

Sáu đường tham tướng, năm vị du kích tướng quân và năm vị tọa doanh quan, tổng cộng mười sáu người ngồi dưới đại sảnh với vẻ mặt nghiêm trọng.

Dương Chính Sơn thấy bọn họ như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Được rồi, mặc dù chuyện này đến hơi bất ngờ, nhưng các ngươi cũng không cần quá lo lắng!”

“Trọng Sơn Trấn sẽ không loạn, các ngươi cũng sẽ không bị điều động, tiếp theo các ngươi nên làm gì thì cứ làm vậy!”

Dương Chính Sơn bình thản nói.

“Hầu gia, sau này chúng ta nên làm gì?” Tạ Viễn vẫn lo lắng.

Bọn họ làm sao không lo được?

Đặc biệt là Tạ Viễn, hẳn là người thân tín của Dương Chính Sơn, là người được Dương Chính Sơn đề bạt lên.

Không có Dương Chính Sơn ở đó, hẳn cảm thấy như mình đã mất đi gốc rễ.

Còn tâm tư của những người khác thì có chút khác biệt.

Tử đệ Dương thị tự nhiên hy vọng ở bên Dương Chính Sơn, Dương Minh Vũ, Dương Thừa Trạch, v.v. vì muốn ở bên Dương Chính Sơn, ba năm trước còn cố ý rời khỏi cấm quân.

Bây giờ thì hay rồi, Dương Chính Sơn muốn đến Kinh Đô, còn bọn họ lại phải ở lại Trọng Sơn Trấn.

Còn Ngu Trang, Đường Phi Hồ, Trương Thừa Chí, Tần Hạc bốn người, mặc dù quan hệ với Dương Chính Sơn có chút xa cách hơn, nhưng bọn họ cũng muốn đi theo Dương Chính Sơn.

Chương 980: An ủi lòng người (2)

Mặc dù yêu cầu của Dương Chính Sơn rất nhiều, còn giao cho bọn họ rất nhiều nhiệm vụ, đôi khi khiến bọn họ cảm thấy đau đầu vô cùng, nhưng Dương Chính Sơn có một ưu điểm, đó là chưa từng cài người vào dưới quyền bọn họ.

Dương Chính Sơn không cài người vào dưới quyền bọn họ, điều đó có nghĩa là sẽ không chia bớt quyền lực của bọn họ, cũng sẽ không khiến bọn họ phải ngày ngày đối đầu với thuộc hạ.

Làm việc dưới quyền Dương Chính Sơn có thể hơi vất vả, nhưng lại rất yên tâm.

Điều này bốn người Ngu Trang đều rất hiểu, dù sao lúc trước bọn họ là thuộc hạ của Kế Phi Ngữ, lúc đó Kế Phi Ngữ hận không thể triệt bỏ hết cả đường tham tướng của bọn họ.

Để an ủi mọi người, Dương Chính Sơn cũng không giấu giếm, trực tiếp nói: “Chu Lan, Chu tướng quân sẽ đảm nhiệm chức Tổng Binh, các người hãy tin tưởng vào khả năng của Chu tướng quân!”

Nói xong, hắn nhìn Ngu Trang.

Ngu Trang nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vui mừng.

“Yên tâm đi, lão phu dù có rời khỏi Trọng Sơn Trấn cũng sẽ không mặc kệ Trọng Sơn Trấn.”

“Sau khi Chu tướng quân đến, các người hãy phối hợp với bà ấy như trước đây, cụ thể ra sao, lão phu cũng không nói nhiều, tin rằng các người trong lòng đã có dự tính!”

“Lão phu chỉ có hai yêu cầu với các người, thứ nhất là đừng để Trọng Sơn Trần xảy ra loạn lạc, thứ hai là tuân theo mệnh lệnh của Chu tướng quân mà hành động, nếu có ai dám làm trái, tính tình của lão phu các người chắc hẳn đã hiểu!”

Dương Chính Sơn cười lớn, ánh mắt sắc bén khiến mọi người không khỏi rùng mình vài cái.

Mọi người đồng loạt cúi người tuân lệnh, vội vàng bày tỏ sẽ tuân theo mệnh lệnh của Chu tướng quân.

Dương Chính Sơn thấy bọn họ không còn lo lắng nữa, cũng tạm thời để bọn họ rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn lại triệu tập các quan lại của Tổng Binh Phủ họp.

Lần này Dương Chính Sơn về Kinh Đô, ngay cả Lục Văn Hoa cũng không thể mang theo, còn về việc Chu Lan có dùng Lục Văn Hoa hay không, Dương Chính Sơn căn bản không lo lắng.

Khả năng rất cao là Chu Lan sẽ dùng Lục Văn Hoa, vì khả năng của Lục Văn Hoa rất mạnh, đại tổng quản của Tổng Binh Phủ không dễ làm, Lục Văn Hoa có thể quản lý các phòng khoa của Tổng Binh Phủ một cách có trật tự, đủ để chứng minh khả năng của hắn.

Dù Chu Lan có không dùng Lục Văn Hoa, sắp xếp người của mình đến quản lý Tổng Binh Phủ, Dương Chính Sơn tin rằng Chu Lan cũng sẽ sắp xếp Lục Văn Hoa một cách thỏa đáng.

Sau khi họp với các quan lại của Tổng Binh Phủ, Dương Chính Sơn lại gặp mặt với Bàn Đường.

Bàng Đường cũng lo lắng, hắn đang chuẩn bị tạo ra một thành tích lớn ở Trọng Sơn Trấn, nếu Dương Chính Sơn rời khỏi Trọng Sơn Trấn, thành tích lớn mà hắn muốn có rất có thể sẽ bị dở dang.

Dương Chính Sơn để ổn định lòng người, trước tiên an ủi Bàng Đường một phen, sau đó triệu tập các quan viên chính yếu như Đô Ty nha môn, Bộ Chính Sử Ty, Ty Án Sát, v.v. đến họp cùng nhau.

Trong một ngày, Dương Chính Sơn đã họp ba lần, miễn cưỡng có thể ổn định mọi người.

Sau đó vài ngày, Dương Chính Sơn thường xuyên họp với mọi người, tâm trạng đã được ổn định, nhưng kế hoạch tiếp theo Dương Chính Sơn muốn quyết định trước khi rời khỏi Trọng Sơn Trấn.

Chẳng hạn như kế hoạch xây dựng đường mà Dương Chính Sơn ban đầu đã lập ra, hiện nay vẫn chưa xây dựng được một nửa, nửa còn lại năm sau còn phải tiếp tục thi công.

Hay như Dương Chính Sơn dự định thành lập phủ tham tướng của Hắc Vân Vệ ở đường Tây Bắc của Trọng Sơn Trấn, tăng thêm một đường tham tướng, cần thiết lập từ bốn đến năm vệ ty ở phía tây của Hắc Vân Sơn, di dời hơn hai vạn hộ quân hộ.

Theo dự tính của Dương Chính Sơn, sau hai đến ba năm, Trọng Sơn Trấn nên mở rộng vào vùng tây bộ của Bắc Địa, đó chính là vùng thảo nguyên lớn tiếp giáp với tộc Ngật Lương Hồ.

Hắn dự định xây dựng một trang trại ngựa siêu lớn ở vùng tây bộ của Bắc Địa, vì trang trại ngựa này, hắn còn muốn tăng thêm một đường tham tướng, di dời từ bốn đến sáu vệ ty, sau

đó xây dựng đồn điền, từng bước xâm chiếm không gian sinh tồn của tộc Ngật Lương Hồ.

Nếu kế hoạch của Dương Chính Sơn được thực hiện, sau mười năm nữa, Trọng Sơn Trấn sẽ trở thành một biên trấn có tám đường tham tướng và một trăm năm mươi nghìn binh lính.

Đến lúc đó, Dương Chính Sơn có thể liên kết với Bắc Nguyên Trấn, đẩy tộc Ngật Lương Hồ đến vùng sa mạc ở phía bắc hoặc tây bắc Đại Dung.

Đây là kế hoạch mười năm mà Dương Chính Sơn đã dự tính từ lâu.

Tiếc rằng hiện tại hắn chỉ có thể để Chu Lan hoàn thành nó, không biết Chu Lan có thể làm tốt hay không.

Hắn không hoài nghi khả năng của Chu Lan, mà là vì Chu Lan không có sự hỗ trợ của linh tuyến thủy, chắc chắn nhiều chuyện sẽ không làm tốt bằng Dương Chính Sơn.

Đến nước này, Dương Chính Sơn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng truyền đạt ý tưởng của mình cho tướng sĩ và quan lại ở Trọng Sơn Trấn, hy vọng bọn họ có thể giúp Chu Lan hoàn thành kế hoạch của hắn.

Ngày 20 tháng Chạp, Dương Chính Sơn nhận được thư hồi âm của Chu Lan, trong thư, Chu Lan bày tỏ sẽ quản lý Trọng Sơn Trấn theo kế hoạch của hắn, đồng thời Chu Lan cũng nói sau Tết sẽ lên đường đến Trọng Sơn Trấn, dự kiến sẽ đến Trọng Sơn Trấn vào cuối tháng Giêng.

Nhận được thư hồi âm của Chu Lan, Dương Chính Sơn trong lòng càng nhẹ nhõm hơn.

Còn ở triều đình, vẫn giữ vẻ bình yên như gió lặng, thực ra không có quá nhiều sự chú ý đến việc điều Dương Chính Sơn trở về Kinh Đô, để Chu Lan đảm nhiệm chức Tổng Binh của Trọng Sơn Trấn.

Trong chín biên giới của Đại Dung, địa vị của Trọng Sơn Trấn không cao, miễn cưỡng có thể xếp ở giữa, còn Dương Chính Sơn mặc dù có chiến công hiển hách, nhưng dù sao hắn cũng chưa từng ở Kinh Đô, càng chưa từng dự một buổi triều sớm nào.

Vì vậy, văn võ bá quan ở triều đình không quá chú ý đến hắn.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn cũng rất bất lực, hắn không ở Kinh Đô, nhiều chuyện làm cũng không tiện.

Chẳng hạn như lần này Diêm Bình Đế điều hắn về Kinh Đô, khi hắn nhận được tin tức, chuyện đã trở thành định cục rồi, nếu hắn ở Kinh Đô, có lẽ còn có thể điều đình một phen.

Thời gian từng ngày trôi qua, Dương gia lại đón chào một năm mới.

Năm thứ hai Diêm Bình, mừng một tháng Giêng.

Dương Chính Sơn gọi Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo đến thư phòng.

Những ngày này hắn quá bận rộn, không có thời gian trò chuyện với hai người này.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn ngồi ở một bên, Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo ngồi ở phía bên kia bàn trà.

“Những chuyện khác ta cũng không nói nhiều, các người nên biết cũng đã biết rồi!”

“Hôm nay ta có hai chuyện cần giao phó cho các người!”

Dương Chính Sơn nhìn hai huynh đệ, ánh mắt bình tĩnh.

Hai huynh đệ cảm nhận được ánh mắt của hắn, lập tức trở nên nghiêm túc, làm ra vẻ nghiêm túc lắng nghe.

Dương Chính Sơn thấy bọn họ như vậy, không khỏi bật cười.

“Chuyện thứ nhất, thực ra các người nên đều rõ rồi!”

“Hiện nay Dương gia chúng ta đã là hôn khô, nhưng tước vị chỉ có một, đó là của đại ca các người, các người đều rõ cả rồi!”

Dương Minh Chí gật nhẹ đầu, “Phụ thân, chúng ta hiểu rồi!”

Tước vị kế thừa thông thường là do trưởng tử thừa kế, trừ khi trưởng tử qua đời, mới đến lượt các huynh đệ khác.

Còn đối với gia tộc hôn khô, để tranh giành quyền thừa kế tước vị, không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện huynh đệ tương tàn.

Dương Chính Sơn rất vui mừng vì hiện tại Dương gia chưa xảy ra chuyện như vậy, thậm chí ngay cả dấu hiệu nhỏ cũng không có.

Dù là Dương Minh Chí, Dương Minh Hạo hai huynh đệ, hay là Lý thị, Lương thị hai tâu tử, đều không làm những chuyện không nên làm vì chuyện này.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là ngay cả Úc Thanh Y cũng không nghĩ đến việc tranh giành tước vị cho Minh Chiêu.

Dương Chính Sơn cũng chưa từng nghĩ đến việc để Minh Chiêu thừa kế tước vị, một là vì phải có thứ tự dài ngắn, nếu hấn làm vậy, nội bộ Dương gia sẽ trước tiên tan rã. Hai là vì Dương Chính Sơn có sắp xếp khác cho Minh Chiêu, quyền lực và tài sản trên thế gian này chẳng qua chỉ là hư vô, điều thực sự quan trọng là tu vi và thực lực của bản thân.

Dương Chính Sơn vuốt râu, tiếp tục nói: “Đại ca các người, sau này sẽ luôn ở lại Kinh Đô, tính cách của hấn các người

cũng rõ, quản lý chuyện trong nhà còn được, còn về những chuyện khác, vẫn là đừng để hấn xen vào thì hơn.”

Những đứa trẻ thật thà dễ bị thiệt thòi, tính cách thật thà của Dương Minh Thành thực sự không thích hợp để chen chân vào quan trường, dù hấn ở Kinh Đô, cũng sẽ không xen vào chuyện triều đình, ngoan ngoãn ở nhà tu luyện, trở thành võ giả tiên thiên sớm nhất có thể mới là kế hoạch tốt nhất cho hấn.

“Còn về phần các người, sau này ta sẽ ở Kinh Đô giúp đỡ các người, nhưng con đường sau này của các người vẫn phải tự mình đi!”

Dương Minh Chí đã có năng lực độc lập đôi mắt, Dương Minh Hạo còn thiếu một chút, nhưng cũng gần đủ rồi.

Trước đây mọi người đều ở Trọng Sơn Trấn hoặc Liêu Đông, dù có chia xa, Dương Chính Sơn cũng có thể chăm sóc bọn họ, nhưng sau này Dương Chính Sơn sẽ ở lại Kinh Đô, mà hấn rất có khả năng sẽ luôn ở lại Trọng Sơn Trấn, hoặc được điều đến các biên trấn khác, có thể nhiều năm mới gặp một lần.

Vì vậy, Dương Chính Sơn không thể không dặn dò bọn họ vài câu.

“Phụ thân yên tâm, ta và nhị ca sẽ chăm sóc bản thân mình!” Dương Minh Hạo cười nói.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, ánh mắt không khỏi trở nên mơ màng.

Hấn nhớ lại lần đầu tiên gặp Dương Minh Hạo, lúc đó Dương Minh Hạo còn là một cậu bé chưa lớn, làm học trò ở tiệm rèn.

Lúc đó Dương Minh Hạo vừa đen vừa gầy, trên người còn bẩn thỉu.

Còn hiện tại hửn đã trở thành một vị tướng quân cao lớn
lực lưỡng!

Chương 981: Chu Lan bị dọa

(1)

Dương Chính Sơn thu hồi suy nghĩ, tiếp tục nói: “Việc thứ hai là về con cháu của Dương gia, gốc rễ của chúng ta ở Dương gia thôn, chuyện này nhất định không thể quên.”

“Mà con cháu Dương gia đều là trợ thủ của chúng ta, sau khi phụ thân rời khỏi Trọng Sơn trấn, các người phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Mất đi Dương gia thôn, Dương gia sẽ trở thành chiếc lá không có gốc, còn mất đi sự chống đỡ của Dương gia, Dương thị nhất tộc sẽ suy tàn.

Cả hai đều là mối quan hệ tương trợ lẫn nhau, đồng thời cũng là đồng minh thân cận nhất.

Dương Minh Chí trong mắt hiện lên một tia khác thường, “Phụ thân, sau này con có nên thường xuyên qua lại với Minh Vũ, Minh Trấn không?”

Dương Chính Sơn ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm Dương Minh Chí, “Ta khuyên người nên từ bỏ ý nghĩ này đi!”

Giọng điệu của hắn có phần nặng nề, khiến Dương Minh Chí giật mình.

“Sau này các người ở Trọng Sơn trấn phải khiêm tốn, ta cũng đã nói với Minh Vũ và Minh Trấn rồi, hành sự khiêm tốn, đừng làm bậy!”

“Dạ, phụ thân, con biết rồi!” Dương Minh Chí rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Dương Chính Sơn đâu có không biết tâm tư của hấn?

Nói một cách khó nghe, bây giờ cho dù Dương Chính Sơn có nói Trọng Sơn quan họ Dương cũng không thành vấn đề.

Trần tiêu ngũ doanh, năm doanh tướng du kích, Tổng Đại Sơn, Lạc Phi Vũ, Dương Minh Vũ, Dương Minh Trấn, Dương Thừa Trạch, năm tướng ngồi doanh quan trái, Dương Thừa Húc, Dương Minh Hạo, Hàn Phi, Dương Thừa Chương.

Ngoại trừ Tả Vạn là một trường hợp đặc biệt, những người khác không phải là con cháu Dương gia thì cũng là người thân tín của Dương Chính Sơn.

Thêm vào đó là hai đường tham tướng Dương Minh Chí và Hứa Uyên.

Nói Trọng Sơn quan họ Dương đó là khiêm tốn.

Mà tâm tư của Dương Minh Chí cũng rất rõ ràng, ôm binh tự trọng mà!

Nếu Dương Chính Sơn đồng ý, hấn hoàn toàn có thể nhân danh Dương Chính Sơn, đoàn kết một đám con cháu Dương gia và thân tín lại với nhau.

Đến lúc đó, Chu Lan có đến Trọng Sơn quan, hấn cũng có thể lập ra một hội đồng.

Nhưng rõ ràng đây không phải điều Dương Chính Sơn mong muốn.

Dương Chính Sơn muốn Dương gia bình ổn trời dậy, chứ không phải mạo hiểm.

Mặc dù hiện tại Dương gia có thực lực ôm binh tự trọng, nhưng Dương gia tuyệt đối không có sức mạnh chống lại triều đình.

Thêm vào đó Dương Chính Sơn cũng không có tham vọng tranh bá thiên hạ, nên hắn cũng không nghĩ đến chuyện chống lại triều đình.

Chưa đến mức đường cùng, Dương Chính Sơn sẽ không làm phản thần.

Tất nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Dương Chính Sơn, còn con cháu của Dương gia trong tương lai có ý nghĩ khác hay không, đó là chuyện của bọn họ.

Dương gia ngày càng phát triển, tương lai của Dương gia cũng sẽ xuất hiện vô vàn khả năng.

“Sau này khiêm tốn chút, đừng lúc nào cũng thể hiện uy phong Dương nhị gia của ngươi!” Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn Dương Minh Chí.

Ba huynh đệ Dương gia chỉ có Dương Minh Chí là có nhiều tâm tư nhất, trái tim cũng hoang dã nhất.

Dương Minh Chí cười gượng, “Phụ thân! Con biết sai rồi!”

Sau đó Dương Chính Sơn lại dặn dò một số chuyện, ba cha con nói chuyện hơn một canh giờ mới kết thúc.

Mùng hai tháng Giêng.

Lạc Bào đến hầu phủ, Dương Chính Sơn lại nói chuyện với hắn trong thư phòng rất lâu.

Trước đó Dương Chính Sơn đã họp với sáu đại đại lý thương, nhưng hắn cũng không nói chuyện chi tiết với Lạc Bào.

Mặc dù sáu đại đại lý thương đều là Dương Chính Sơn ủng hộ, nhưng quan hệ giữa Lạc gia và Dương gia vẫn gần gũi nhất.

Sau này trọng tâm của Dương gia sẽ chuyển đến Kinh đô, vậy Lạc gia nên đi đâu?

“Người có ý tưởng gì không?”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn cầm một chén trà nóng, vừa uống vừa hỏi.

“Ta muốn Lạc gia đi theo hầu gia đến Kinh đô!” Lạc Bào thần sắc nghiêm túc nói.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, “Kinh đô không phải là một nơi tốt, đặc biệt là với những người giàu có như các ngươi!”

Ở nơi khác, người giàu có còn có thể làm phú hào, mua chuộc một quan viên, làm chút chuyện cướp bóc cũng không thành vấn đề.

Ở Kinh đô, người giàu có chỉ có thể làm người hầu.

“Không phải hầu gia đã nói triều đình sẽ lập Hoàng thương ty sao?” Lạc Bào nói.

Dương Chính Sơn sửng sốt.

Được rồi, hấn đã quên chuyện này.

Trước đó hấn đã nói với Lạc Bào.

Nhưng hiện tại hấn thực sự không biết Diêm Bình Đế có ý định lập Hoàng thương ty hay không.

Theo lý thuyết, lập Hoàng thương ty sẽ có lợi cho Diêm Bình Đế, có thể để Diêm Bình Đế nắm giữ một lượng lớn tiền tài mà không cần thông qua Hộ bộ.

Nhưng hiện tại thái độ của Diêm Bình Đế đối với hấn có chút khó hiểu, hấn không thể đảm bảo rằng Diêm Bình Đế sẽ lập Hoàng thương ty trong tương lai.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Các người có thể chuyển đến Kinh đô, nhưng trọng tâm vẫn phải đặt ở Trọng Sơn trấn!”

Chuyện Hoàng thương chưa chắc đã được, còn căn cơ của Lạc gia lại ở Liêu Đông và Trọng Sơn trấn, không cần thiết phải đặt trọng tâm ở Kinh đô.

Đợi đến khi chuyện Hoàng thương ty được định ra, Lạc gia hãy chuyển trọng tâm đến Kinh đô cũng không muộn.

“Ta nghe hầu gia!” Lạc Bào rất quyết đoán nói.

“Người à, người à!” Dương Chính Sơn có chút không vui chỉ tay vào hắn.

Lạc Bào cười hì hì, “Ta tin rằng hầu gia sẽ không hại ta!”

“Được rồi, uống trà đi!”

Dương Chính Sơn bung chén trà lên nhăm nháp.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi đến ngày hai mươi tháng Giêng.

Tám năm trôi qua, Chu Lan lại đến Trọng Sơn trấn.

Nhìn Trọng Sơn quan hùng vĩ, tâm trạng của Chu Lan vô cùng phức tạp.

Thực ra so với Kinh đô, nàng thích Trọng Sơn trấn hơn, Kinh đô giống như một cái nhà tù, còn nàng ở Kinh đô giống như một con thú dữ bị nhốt trong nhà tù.

Chương 982: Chu Lan bị dọa

(2)

Đi vào quan thành, nhìn những con đường nhộn nhịp, trên mặt Chu Lan không khỏi hiện lên một nụ cười nhẹ.

Nơi đây dường như náo nhiệt hơn trước rất nhiều!

Khi nàng đến cổng thành dẫn đến Bắc thành, vừa vặn Dương Chính Sơn nhận được tin tức cười ngựa đến.

Hai người nhìn nhau, Dương Chính Sơn cười ha ha, “Chu tướng quân, lâu không gặp!”

Chu Lan xuống ngựa, nụ cười rạng rỡ nhìn Dương Chính Sơn.

“Dương hầu gia phong độ vẫn như xưa!”

“Ha ha, Chu tướng quân vẫn anh dũng bất phàm!”

Dương Chính Sơn tiến lên, cẩn thận quan sát Chu Lan.

Lần trước hai người gặp nhau là khi Dương Chính Sơn phong hầu, gần hai năm trước.

Điều khiến Dương Chính Sơn bất ngờ là khóe mắt của Chu Lan lại có nếp nhăn!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, hiện tại Chu Lan cũng hơn bốn mươi tuổi, có nếp nhăn trên mặt mới là bình thường.

So với nàng, Úc Thanh Y có vẻ trẻ hơn rất nhiều, Úc Thanh Y nhỏ hơn Chu Lan ba tuổi, năm nay cũng ba mươi chín tuổi, nhưng hiện tại trông nàng vẫn như ba mươi tuổi, gần như không có sự thay đổi nào so với trước đây.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía Tổng binh phủ.

“Người chỉ mang có mấy người này đến sao?” Dương Chính Sơn nhìn những người đi theo Chu Lan, chỉ có chưa đến ba mươi người, trong đó còn có mười mấy người là nha hoàn.

“Không cần mang quá nhiều người đến.” Chu Lan nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, “Cũng đúng, nếu người mang quá nhiều người đến, lão phu sẽ phải lo lắng!”

“Ha ha ha ~~” Chu Lan cười lớn.

Nàng cười vẫn thoải mái như xưa, không hề có vẻ kiêu ngạo của tiểu thư khuê các.

Chu Lan tất nhiên có thể mang nhiều người hơn đến, nhưng nếu mang nhiều người hơn, thì có nghĩa là phải cài người vào Tổng binh phủ.

Hiện tại Tổng binh phủ đều là lớp nền của Dương Chính Sơn, nếu Chu Lan sắp xếp người của mình, chắc chắn sẽ gặp phải một số rắc rối.

Hai người nói cười đi vào Tổng binh phủ, sau đó lại ngồi trong thư phòng ôn chuyện.

Năm ngoái, Ninh Quốc Công phủ ở Kinh đô rất khiêm tốn, Chu Mậu rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, ngay cả việc triều kiến cũng không đi.

Còn Chu Hựu vẫn ngày ngày đi chơi, sống cuộc sống thoải mái tự do.

Sự huy hoàng của Ninh Quốc Công phủ đã qua, nhưng nền tảng của Ninh Quốc Công phủ vẫn còn.

Một lát sau, Bàng Đường đến, sau một hồi khách sáo, ba người nói chuyện chính.

Dương Chính Sơn trực tiếp lấy ra mười mấy cuốn sổ, đặt trước mặt Chu Lan.

Đây chính là kế hoạch của lão phu đối với Trọng Sơn trấn!”

“Nhiều vậy sao?” Chu Lan trừng mắt, nhìn chồng sổ trước mặt với vẻ không thể tin được.

Dương Chính Sơn nhướn mày, “Đây đã là lão phu đơn giản hóa rồi, còn nhiều hơn nữa ở trong tay quan lại các khoa!”

“Người phải biết rằng, hiện tại Trọng Sơn trấn có gần hai mươi hộ quân hộ, mười lăm vạn hộ bá tánh, tổng dân số vượt quá hai triệu!”

“Mà những việc tiếp theo người phải làm còn rất nhiều.....”

Dương Chính Sơn lần lượt nói cho Chu Lan nghe những kế hoạch mà mình đã đề ra, Bàng Đường ở bên cạnh cũng phụ họa vào.

Dương Chính Sơn đã bàn bạc những chuyện này với Bàng Đường từ lâu, còn sau này cần Chu Lan và Bàng Đường phối hợp hoàn thành những chuyện này.

Có rất nhiều chuyện, và rất phức tạp, không thể nói hết ngay lập tức, Dương Chính Sơn chỉ nói qua một lượt.

Tuy nhiên, Chu Lan còn chưa nghe hết, đã không thể ngồi yên được nữa.

“Không được, ta phải về Kinh đô!”

“Ừm, tại sao?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn nàng.

“Người người người nợ một nghìn năm triệu lượng bạc!”

Chu Lan thực sự bị dọa sợ, dù tính cách nàng kiên cường thế nào, thì cũng bị một nghìn năm triệu lượng bạc này dọa sợ không nhẹ.

Trước đây khi nàng xây dựng Ninh vệ, một năm có mười mấy vạn lượng bạc ra vào đã là rất tốt rồi, còn hiện tại Dương Chính Sơn lại để nàng trả một nghìn năm triệu lượng bạc.

Chỉ nghĩ đến thôi, Chu Lan đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Bàng Đường ngồi bên cạnh, cười tươi nhìn Dương Chính Sơn, “Thế nào, lão phu đã nói sẽ dọa được Chu tướng quân mà!”

Hắn hoàn toàn có vẻ hả hê.

Dương Chính Sơn vung tay, “Bạc không phải vấn đề, năm nay thu nhập của xưởng thủy tinh có thể vượt quá tám triệu lượng, khoản nợ của ngân hàng có thể không cần gấp, hiện tại số bạc còn lại của ngân hàng vẫn còn khá nhiều.”

“Còn về trái phiếu, nửa cuối năm nay người có thể để ngân hàng bắt đầu thu hồi, đến năm sau trả hết cũng không khó!”

“Người xem, đây chính là kế hoạch trả nợ mà ta đã làm!”

Dương Chính Sơn mở một cuốn sổ đặt trước mặt Chu Lan.

Hắn đã chuẩn bị sẵn kế hoạch trả nợ, nhân lợi nhuận của xưởng thủy tinh, Tổng binh phủ sẽ trả hết tất cả các khoản nợ trong vòng ba năm, trừ khi có bất ngờ xảy ra, còn việc Tổng binh phủ trả nợ thì khá dễ dàng.

Còn về các khoản chi tiêu khác, Tổng binh phủ và tuần phủ nha môn đều có thuế, triều đình cũng sẽ phát một số khoản tiền. Thêm vào đó, phía Bắc còn có rất nhiều đất đai có thể bán, trong thời gian ngắn Tổng binh phủ và tuần phủ nha môn sẽ không thiếu bạc để dùng.

Chu Lan nửa tin nửa ngờ nhận cuốn sổ xem, thấy trên đó thực sự có kế hoạch chi tiết, nàng hơi yên tâm một chút.

Những ngày sau đó, Dương Chính Sơn luôn giúp Chu Lan làm quen với các công việc của Trọng Sơn trấn, truyền đạt tất cả ý tưởng của mình cho Chu Lan.

Mà những ngày này, ngoài sự kinh ngạc, Chu Lan vẫn không ngừng kinh ngạc.

Nàng biết Dương Chính Sơn có thể xoay chuyển, nhưng tuyệt đối không ngờ Dương Chính Sơn lại có thể xoay chuyển đến mức này.

Hãy nhìn những việc mà Dương Chính Sơn đã làm.

Khơi thông dòng sông, sửa chữa quan đạo, xây dựng thành trì, di dời dân tị nạn, từng việc từng việc, đều không phải người bình thường có thể làm được.

Còn Dương Chính Sơn lên kế hoạch tăng cường thiết lập hai đường tham tướng mạc phủ, xây dựng đồn điền ở phía tây Bắc địa để đè nén không gian sinh sống của bộ tộc Ngột Lương Hô.

Thậm chí Dương Chính Sơn còn lên kế hoạch tiêu diệt bộ tộc Ngột Lương Hô!

Đợi đến khi hiểu rõ những điều này, Chu Lan có cảm giác như nhận thức của mình bị đập vỡ.

Nếu đế triều đình làm những việc này, có thể sẽ kéo dài không hoàn thành được.

Mà Dương Chính Sơn lại muốn dựa vào sức mạnh của Trọng Sơn trấn để hoàn thành những điều này, quả thực là khó tin.

Điều quan trọng là kế hoạch của Dương Chính Sơn rất chặt chẽ, hơn nữa đã bắt đầu thực hiện.

Trong khi không thể tin tưởng, Chu Lan lại không thể không bái phục Dương Chính Sơn, đồng thời trong lòng nàng cũng có một cảm giác dâng trào.

Nếu thực sự có thể hoàn thành kế hoạch của Dương Chính Sơn, thì tương lai Trọng Sơn trấn chắc chắn sẽ là biên trấn hùng mạnh và giàu có nhất Đại Vinh.

Nắm giữ một biên trấn hùng mạnh và giàu có như vậy, điều này đối với Chu Lan vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Giống như Bàn Đường muốn lập một công lao hiển hách, Chu Lan cũng muốn tạo dựng một sự nghiệp.

Đợi đến khi Trọng Sơn trấn thực sự trở nên hùng mạnh, nàng có thể tiêu diệt bộ tộc Ngột Lương Hô không?

Nghĩ đến đây, Chu Lan không khỏi phấn chấn.

Vì vậy, những ngày sau đó Chu Lan trở nên tích cực vô cùng, cùng Dương Chính Sơn làm quen với các công việc của Tổng binh phủ, tìm hiểu tình hình của Trấn tiêu ngũ doanh, tiếp kiến các đường tham tướng và quan lại của các bộ nha môn.

Tất nhiên, nàng cũng không quên sáu đại đại lý thương, dù sao nàng còn phải xem xưởng thủy tinh để trả nợ, mà xưởng thủy tinh thì cần sáu đại đại lý thương để kiếm bạc.

Dương Chính Sơn mất hơn nửa tháng, cuối cùng cũng để Chu Lan thuận lợi tiếp nhận các công việc của Trọng Sơn trấn.

Thời gian trôi đến giữa tháng hai, Dương Chính Sơn buộc phải rời khỏi Trọng Sơn trấn.

Mặc dù triều đình không hạn chế thời gian hấn vào Kinh đô, nhưng hấn cũng không thể kéo dài quá lâu, nếu kéo dài quá lâu, Diêm Bình Đế khó tránh khỏi sẽ không hài lòng.

Nhưng trước khi rời khỏi Trọng Sơn trấn, Dương Chính Sơn còn phải làm một việc, đó là gặp Vương Trung Trực và Lữ Hoa.

Trong rừng núi phía đông Trọng Sơn quan, Dương Chính Sơn mặc một chiếc trường bào màu xanh đứng trên một tảng đá lớn, nhìn về những ngọn đồi liên tiếp ở phương Đông.

Mùa đông lạnh giá chưa qua, đầu xuân chưa đến, Trọng Sơn trấn vẫn hoang vắng, nhìn một lượt, đều là màu vàng úa, không thấy chút xanh tươi nào.

“Hầu gia, họ đến rồi!” Đinh Thu Thu đứng sau lưng Dương Chính Sơn nhắc nhở.

Dương Chính Sơn quay đầu nhìn về phía Bắc, chỉ thấy xa xa có ba bóng người đang đi về phía này.

Rất nhanh, ba người đã đến gần.

Thấy dáng vẻ của ba người bọn họ, Dương Chính Sơn không khỏi nở một nụ cười.

Quá giống dân tị nạn!

Áo bông trên người vừa cũ vừa rách, mặt đầy bụi bặm, thậm chí cả dáng người cũng trông rất gầy yếu, Vệ Thần suýt nữa thì hấn trông có vẻ cường tráng.

Ai dám tin rằng giám đốc của Mật Vũ Vệ và đề đốc của Trấn Bắc Ty trước đây hiện nay lại có dáng vẻ như vậy.

Chương 983: Úc Thanh Y cảm thấy nàng không thể quản lý gia đình này được nữa! (1)

“Tham kiến Dương hầu gia!” Vương Trung Trục đi tới, khom người chào.

Dương Chính Sơn đánh giá hần từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nhìn về phía Lữ Hoa.

Trên mặt Lữ Hoa có một vết sẹo xấu xí, khiến vẻ tuấn tú của hần tăng thêm vài phần dữ tợn. Trước đây, cảm giác hần mang lại cho Dương Chính Sơn là vẻ quý phái, nhưng giờ đây lại trở thành âm hiểm.

Đúng vậy, chính là âm hiểm, trong mắt hần không hề che giấu sự âm hiểm.

“Bản hầu phải chuẩn bị về kinh rồi!” Dương Chính Sơn không khách sáo, nói thẳng.

Vương Trung Trục gật đầu, “Ta biết rồi, Dương hầu gia có sắp xếp gì cho chúng ta không?”

“Không có sắp xếp, nếu các người muốn rời đi thì có thể đi bất cứ lúc nào!” Dương Chính Sơn lạnh nhạt nói.

Thực ra hần không muốn dây dưa quá nhiều với Bí Vũ Vệ, dù là trước đây hay bây giờ.

Trong mắt hần, Bí Vũ Vệ chính là biểu tượng của phiền phức, dù sao chỉ cần dây dưa với Bí Vũ Vệ, sẽ có vô số rắc rối

ập đến.

Vương Trung Trực khẽ động tâm, “Ta muốn nhờ Dương hầu gia giúp một việc.”

“Việc gì?”

“Cho ta gặp một lần hoàng thượng!”

“Ừm, ngươi không sợ chết sao!” Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn hắn.

“Sợ, nhưng ta không muốn chết một cách vô nghĩa!” Vương Trung Trực nói.

Nói về lòng trung thành, Vương Trung Trực có thể nói là trung thành như một mũi tên, dù là với Thừa Bình Đế trước đây hay với Diêm Bình Đế hiện tại.

Hắn không muốn chất vấn Diêm Bình Đế, hắn chỉ muốn tận trung với Diêm Bình Đế.

Nếu Diêm Bình Đế muốn hắn chết, hắn sẵn lòng tự kết thúc, nhưng hắn hy vọng Diêm Bình Đế có thể biết được lòng trung thành của hắn.

Dương Chính Sơn không hiểu suy nghĩ của hắn, cũng không quan tâm đến suy nghĩ của hắn.

“Xin lỗi, lão phu không thể giúp được việc này!” Dương Chính Sơn từ chối.

Hắn không phải là từ chối, mà là thực sự không thể giúp được.

Vương Trung Trực im lặng, Lữ Hoa đứng bên cạnh cũng không nói gì, còn Vệ Tàn, hắn đang đứng xa xa cảnh giác.

Dương Chính Sơn thấy bọn họ đều im lặng, có chút bất lực nói: “Đợi lão phu tìm hiểu tình hình kinh đô đã, các ngươi cho

Đinh Thu một cách liên lạc, nếu có chuyện, lão phu sẽ tự liên lạc với các người!”

Hắn thực sự không muốn giao thiệp với Bí Vũ Vệ, nhưng hiện tại hắn không muốn cũng không được, hắn đã bị kéo vào.

“Vậy thì làm phiền Dương hầu gia rồi!”

Vương Trung Trục nói một câu, sau đó ra hiệu cho Lữ Hoa, Lữ Hoa tiến lên nói với Đinh Thu một cách liên lạc ở kinh đô.

Mặc dù hiện tại Vương Trung Trục và Lữ Hoa đã trở thành những con chó mất chủ, nhưng con trâu già chết gầy còn hơn con ngựa khỏe, Vương Trung Trục nắm giữ Bí Vũ Vệ hàng chục năm, Lữ Hoa nắm giữ Trấn Bắc Ty cũng hơn mười năm, hiện tại lực lượng bọn họ nắm giữ vẫn không nhỏ.

Sau khi bọn họ nói xong, Dương Chính Sơn xoay người đi về phía chân núi.

“Gặp lại sau!”

Hắn vẫy tay, dứt khoát rời đi.

Vương Trung Trục nhìn bóng lưng hắn, nhú mày.

“Người đang lo lắng sao?” Lữ Hoa trầm giọng nói.

“Ừm! Dương hầu gia mới vào kinh, có lẽ Nam Thịnh sẽ giăng bẫy hắn! Nếu chẳng may trúng kế của Nam Thịnh, hắn có thể sẽ gặp nguy hiểm!” Vương Trung Trục nói.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Vương Trung Trục tiếp xúc với Dương Chính Sơn, nhưng hắn không hy vọng Dương Chính Sơn gặp phiền phức, dù sao hiện tại bọn họ vẫn cần sự giúp đỡ của Dương Chính Sơn.

Lữ Hoa im lặng một lúc, khẽ lắc đầu, “Người này bề ngoài có vẻ chính trực, nhưng thực chất lại là kẻ giàu mưu kế, Nam

Thịnh muốn đối phó hấn, rất có thể sẽ tự mình chuốc lấy hậu quả!”

Vương Trung Trục không hiểu Dương Chính Sơn, nhưng Lữ Hoa thì hiểu.

Phong cách hành xử của Dương Chính Sơn mang lại cảm giác mạnh mẽ, bất cứ việc gì cũng không che giấu mục đích và suy nghĩ của mình, thích công khai làm mọi chuyện.

Nói hấn chính trực cũng không sai.

Nhưng những người thực sự hiểu Dương Chính Sơn đều rõ, trong xương cốt của hấn là sự lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không chớp mắt khi giết người.

Đồng thời, Dương Chính Sơn cũng là người thích lập kế hoạch, hấn thích lên kế hoạch mọi thứ trước, sau đó từng bước thực hiện theo kế hoạch của mình.

Điều này có thể thấy rõ từ cách hấn quản lý Trùng Sơn Quan và Đằng Long Vệ, mỗi lần hấn đều lập ra rất nhiều kế hoạch, để người dưới thực hiện.

Còn trên chiến trường, hấn cũng như vậy, trong trận Quan Sơn Khẩu, hấn đứng trước quân Ngột Lương, bất kể quân Ngột Lương làm gì, hấn cũng không thay đổi kế hoạch của mình, mà luôn đợi gió Tây Bắc đến.

Tính toán trước khi hành động, đây chính là tính cách của Dương Chính Sơn.

Một cách giải thích khác là giàu mưu kế.

Vì Dương Chính Sơn muốn vào kinh, tất nhiên hấn sẽ nghĩ đến những rắc rối sẽ gặp phải sau khi vào kinh?

“Ha ha, xem ra ngươi rất kính phục hấn?” Vương Trung Trục khẽ cười.

Tính cách của Lữ Hoa, hần hiều rất rõ, đó là sự kiêu ngạo từ xương cốt, cùng với sự khinh thường đối với bất kỳ ai và bất kỳ việc gì.

Người có thể khiến Lữ Hoa kính phục rất ít, thậm chí có thể nói là không có.

Ít nhất Vương Trung Trục không nghĩ rằng Lữ Hoa sẽ kính phục mình.

“Không tính là vậy!” Lữ Hoa khẽ lắc đầu.

Vương Trung Trục cười cười, quả nhiên là câu trả lời trong dự đoán.

Sau đó hần khẽ thở dài, “Đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể từ từ đến thôi!”

“Người liên lạc trước với bên kia ở kinh đô, để họ theo dõi Hoàng Vệ Ty và Trần Phủ Ty! Nếu Tĩnh An Hầu cần, để họ chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào!”

Hiện tại bọn họ đã gắn bó với Dương Chính Sơn, ít nhất là trước khi loại bỏ Nam Thịnh, Dương Chính Sơn là đồng minh quan trọng nhất của bọn họ.

.....

Năm thứ hai Diêm Bình, ngày mười tám tháng hai.

Bầu trời trong xanh không có một gợn mây, Trùng Sơn Quan hùng vĩ dưới ánh nắng rực rỡ càng thêm phần rực rỡ.

Chương 984: Úc Thanh Y cảm thấy nàng không thể quản lý gia đình này được nữa! (2)

Trên quan đạo phía nam thành, đoàn người dài dằng dặc chậm rãi đi về phía nam, trước cửa thành, Chu Lan, Bàng Đường và những người khác tiễn đoàn xe rời đi.

“Cũng không biết sau khi hầu gia vào kinh sẽ thế nào?” Sắc mặt Bàng Đường có chút ngưng trọng.

Sắc mặt Chu Lan lại bình thản, “Đại nhân không cần lo lắng, kinh đô sẽ không loạn đâu!”

“Tại sao?” Bàng Đường không hiểu.

Khóe miệng Chu Lan nhếch lên, “Bởi vì dòng nước ở kinh đô còn sâu hơn chúng ta nghĩ!”

Dòng nước này có loạn hay không, không phải là xem triều đình có rung chuyển hay không, mà là xem đáy sâu của dòng nước có thể trấn áp sóng gió.

Mọi người đều cho rằng triều đình là nền tảng của Đại Vinh, nhưng Chu Lan lại biết triều đình chỉ là bề mặt của Đại Vinh mà thôi.

Triều đình hay hoàng thành, đều là dòng nước trên bề mặt của một dòng sâu, bất kể dòng nước này có cuộn cuộn như thế nào, chỉ cần đáy nước vẫn vững vàng, thì kinh đô sẽ không xảy ra đại loạn.

Rõ ràng là Chu Lan biết nhiều hơn Bàng Đường về triều đình.

Trong xe ngựa phía sau, Trương Minh Trung cũng đang nhìn đoàn người rời đi, khóe miệng hắn cũng nở một nụ cười nhạt, không có chút lo lắng nào.

Mà trong đoàn người, Dương Chính Sơn đang ngồi trong xe ngựa trò chuyện với Úc Thanh Y.

Lần này có tới năm sáu trăm người theo bọn họ vào kinh, trước tiên là mọi người trong Dương gia, Lý thị và Lương thị đều ở lại Trùng Sơn Quan, bọn họ chỉ mang theo hai tiểu nha đầu là Dương Uyển Dung và Dương Uyển Ninh, những người còn lại đều theo Dương Chính Sơn vào kinh.

Thứ hai là thị vệ và người hầu của Dương gia, hai trăm người hầu và một trăm thị vệ sẽ theo vào kinh, những người khác sẽ ở lại Trùng Sơn Quan phục vụ Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, cũng như quản lý sản nghiệp của Dương gia ở Trùng Sơn Quan và Liêu Đông.

Cuối cùng là thân tín và thị vệ của Dương Chính Sơn, hai mươi thân tín và hai trăm thị vệ đều theo Dương Chính Sơn vào kinh, nhưng từ hôm nay trở đi, bọn họ không còn là tướng sĩ trong quân đội nữa, mà là gia đình thị vệ của Dương gia.

Thực ra Dương Chính Sơn muốn để thị vệ ở lại Trùng Sơn Quan, thậm chí đã định phân bọn họ cho Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo, nhưng đáng tiếc là thị vệ không muốn, bọn họ chỉ muốn theo Dương Chính Sơn.

Điều này khiến Dương Chính Sơn vừa cảm động vừa bất lực, cuối cùng chỉ có thể để bọn họ cùng vào kinh.

Nhưng lần này bọn họ vào kinh sẽ tách ra, đội tiên phong đã xuất phát từ mười ngày trước, bọn họ mang theo phần lớn tài sản của Dương gia đi trước.

Còn có một đội nữa, Ngô Hải sắp xếp xong công việc của Dương gia ở Trùng Sơn Quan, sau đó mới dẫn những người còn lại vào kinh.

Vì vậy đoàn người của Dương Chính Sơn chỉ có hơn trăm người.

Trong xe ngựa.

Dương Chính Sơn lười biếng ngồi trên sập, tùy tiện nói: “Ta nhớ Dương gia chúng ta có một trang trại lớn ở Vạn Bình Huyện.”

“Ừm, có một trang, có hơn hai ngàn mẫu đất!” Úc Thanh Y nói.

“Mới có hai ngàn mẫu?” Dương Chính Sơn nghi hoặc nói.

“Hơn hai ngàn mẫu đã là không nhỏ rồi, đất ở Vạn Bình Huyện đắt hơn đất ở Trùng Sơn Quan này nhiều!” Úc Thanh Y không vui nói.

Đây đều là gia sản nàg mua, Dương Chính Sơn lại chê ít.

Vạn Bình Huyện là một trong hai huyện thuộc quyền quản lý của Thuận Thiên Phủ, nhiều quyền quý ở kinh đô đều mua sản nghiệp ở Vạn Bình Huyện, Úc Thanh Y đã cho người ở lại Vạn Bình Huyện lâu, cuối cùng cũng mua được vài trang ở Vạn Bình Huyện.

“Hai trăm huynh đệ của thị vệ, còn có Vương Lô, Lý Xương bọn họ, tổng cộng là hai trăm hai mươi người! Mỗi người phải cho ít nhất năm mươi mẫu đất chứ!”

“Đúng rồi, còn cả mười sư đệ của ngươi cũng phải đãi ngộ tương xứng, lúc đó cũng cho bọn họ năm mươi mẫu đất!”

Dương Chính Sơn đếm trên đầu ngón tay.

Thị vệ của Dương gia đa phần đều là nô bộc của Dương gia, khế ước bán thân của bọn họ đều ở trong tay Dương gia, Dương gia có thể chỉ phát tiền tháng cho bọn họ.

Nhưng huynh đệ của thị vệ không phải nô bộc của Dương gia, tối đa chỉ tính là thị vệ được Dương gia thuê, chắc chắn không thể chỉ phát tiền tháng.

Mỗi người cho năm mươi mẫu đất, để an bài gia đình bọn họ, cũng để bọn họ yên tâm làm việc.

“VẬY ba trang ở Vạn Bình Huyện của Dương gia chúng ta đều phải lấy ra mới đủ!” Úc Thanh Y tính toán, nói.

“Mới có vài trang, chia cho bọn họ đi! Đợi chúng ta ổn định lại, người cho người đón gia đình bọn họ qua. Cũng sửa sang lại nhà cửa trong trang.” Dương Chính Sơn không để ý nói.

Úc Thanh Y gật đầu, “VẬY bọn họ phải nhận bao nhiêu tiền tháng?”

Dương Chính Sơn có chút băn khoăn, điều này thực sự khó đoán.

Các tướng sĩ của thị vệ đều có tu vi không thấp, nếu ở trong quân đội, ít nhất cũng có thể làm chức thiên tổng, nếu ở trong vệ sở, có thể làm chức chỉ huy đồng tri, chỉ huy kham sự cũng được.

Bọn họ nguyện ý từ bỏ chức quan để theo Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn tất nhiên không thể đãi ngộ bọn họ kém.

Nhưng cho bao nhiêu bạc thì hợp lý?

“Cho tiền tháng của Ngô Triền bọn họ đi?” Dương Chính Sơn do dự nói.

Úc Thanh Y buồn bực, “Vây một năm là bốn vạn tám ngàn lượng bạc!”

Dương gia cho nô bộc tiền tháng thực ra là cao, nha hoàn, bà tử bình thường đều có ba bốn lượng bạc, thị vệ có mười lượng bạc, cái này cao gấp bảy tám lần so với những gia đình quyền quý khác cho nô bộc.

Nhưng nếu cho nô bộc tiền tháng theo năng lực của họ, Dương gia thực ra cũng không cho nhiều, dù sao đa phần nô bộc của Dương gia đều là võ giả.

Một võ giả, dù chỉ là võ giả Đoán Thể Cảnh, một tháng cũng chỉ được vài lượng bạc, điều này rõ ràng là không hợp lý.

Nhưng khế ước bán thân của họ ở trong tay Dương gia, hơn nữa còn là do Dương gia nuôi dưỡng, cộng với Dương gia luôn đối xử rất thân thiết với họ, nên nô bộc của Dương gia không có ai bất mãn.

Nô bộc của Dương gia có thể cho ít tiền tháng, nhưng những người khác thì không thể cho quá ít.

Như Ngô Triền, Vũ Trinh bọn họ, mỗi tháng đều có hai trăm lượng bạc.

Những thân tín bên cạnh Dương Chính Sơn cũng như vậy.

Huynh đệ của thị vệ tất nhiên cũng không thể ít.

Chỉ riêng huynh đệ của thị vệ một năm đã gần năm vạn lượng bạc, nếu cộng với những chi tiêu khác của Dương gia, một năm này có lẽ lên tới bảy tám vạn lượng bạc.

Hiện tại mặc dù sản nghiệp của Dương gia nhiều, nhưng thực tế một năm thu nhập cũng chỉ khoảng hai ba vạn lượng bạc.

Trước đây còn có thể tạm thời duy trì cân bằng thu chi, nhưng sau này chắc chắn sẽ lỗ.

Úc Thanh Y cảm thấy nàng không thể quản lý gia đình này được nữa!

Thực ra đây chính là trạng thái bình thường của các gia tộc quyền quý, gia nghiệp to lớn trông có vẻ hào quang, nhưng thực tế các gia tộc đều đang đau đầu vì bạc.

Tại sao lại có nhiều quan tham như vậy, chẳng phải là vì có nhiều nơi tiêu tiền sao?

Nuôi vài cao thủ Võ Đạo làm thị vệ, một năm cũng phải chi tiêu vài ngàn đến hơn một vạn lượng bạc, mà chi phí nuôi dưỡng võ giả cũng không ít.

Vì vậy đừng nhìn những hương quý ở kinh đô này trông có vẻ hào quang vô hạn, nhưng thực tế bọn họ còn không bằng Dương gia.

“Không sao, ta còn một ít bạc, lúc đó sẽ cho người trợ cấp sinh hoạt! Ngoài ra, đợi đến kinh đô, tìm Lạc Sương định phần trăm cho việc buôn bán kính, sau này việc buôn bán kính của Lạc gia, Dương gia chúng ta chiếm ba phần trăm.”

Dương Chính Sơn không có chút gánh nặng tâm lý nào khi lấy bạc của Lạc gia.

Thực ra mấy năm nay Lạc gia cũng đã tặng Dương gia không ít lễ vật, rất nhiều cửa hàng và trang ở Dương gia đều là Lạc gia cho.

“Hạo gia chủ sẽ không có ý kiến gì chứ?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn cười cười, “Hắn sẽ có ý kiến sao? Hắn còn vui mừng không kịp nữa là!”

Dương gia nguyện ý lấy phần trăm của Lạc gia, đó mới là sự quan tâm đối với Lạc gia, điều này có nghĩa là sau này việc buôn bán kính của Lạc gia cũng là việc buôn bán của Dương gia, đừng nói là ba phần trăm, ngay cả bảy phần trăm hay tám

phần trăm, Lạc Sương cũng sẽ không có ý kiến, thậm chí còn vui vẻ dâng việc buôn bán lên.

“Vậy thì tốt!” Úc Thanh Y hiểu ra nói.

(Bản chương hoàn)

Chương 985: Điểm uyên ương phổ (1)

Lần này Dương Chính Sơn vào kinh không đi đường bộ, mà chọn đi đường biển.

Từ Trọng Sơn Quan đi về phía nam, sau khi đi qua Tỉnh An Phủ thì đi về phía đông đến Đằng Long Vệ, từ Đằng Long Vệ đi thuyền ra biển xuống nam, cho đến Tân Hải Vệ, rồi từ Tân Hải Vệ vào kinh.

Nếu đi đường bộ, một đoàn người lớn như vậy ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới đến được kinh đô, nếu gặp phải trời mưa hay chuyện gì khác, thì thường phải kéo dài thêm mười ngày nửa tháng.

Nhưng nếu đi thuyền từ Đằng Long Vệ xuống nam thì chỉ mất sáu bảy ngày là có thể đến được kinh đô.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn cũng không vội vào kinh, khi đi qua Tỉnh An Phủ, hắn đã trở về An Ninh Huyện thăm Dương Chính Hằng và Lục Tùng Hạc.

Dương Chính Hằng và Lục Tùng Hạc đều đã già, Dương Chính Hằng giờ đây đã qua bảy mươi, còn Lục Tùng Hạc thì đã qua tám mươi.

Thân thể của Dương Chính Hằng còn khỏe, nhưng thân thể của Lục Tùng Hạc đã già yếu, trước đây một năm ông đã bị bệnh nặng, giờ chỉ có thể nằm trên giường dưỡng bệnh.

Lục gia, Dương Chính Sơn ngồi trước giường của Lục Tùng Hạc, nhìn Lục Tùng Hạc gầy gò ốm yếu, trong lòng có chút nặng trĩu.

Sinh lão bệnh tử, là lẽ thường của con người.

Cho dù Dương Chính Sơn thường xuyên gửi Bách Thảo Nhung và Động Linh Xuân để bồi bổ thân thể cho Lục Tùng Hạc, thì cũng không thể thay đổi được sự thật là Lục Tùng Hạc đã già yếu.

Đừng nói đến Lục Tùng Hạc, ngay cả hai anh em Lục Chiêu Kỳ và Lục Chiêu Nhiên cũng đã tóc bạc đầy đầu.

Lục Tùng Hạc nằm trên giường, nhìn Dương Chính Sơn, hơi thở có vẻ yếu ớt đặc biệt.

“Uyên nhi~~”

Ông nói bằng một giọng rất nhỏ.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, cười nói: “Phụ thân, người yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt Văn Uyên, sau này có ta ở kinh đô, sẽ không ai có thể ức hiếp Văn Uyên!”

Lục Văn Uyên là niềm tự hào lớn nhất của Lục Tùng Hạc, cũng là điều ông lo lắng nhất.

Lục gia vất vả lắm mới có một đứa con cháu bước lên con đường quan trường, Lục Tùng Hạc tự nhiên là không thể quên được.

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, trên khuôn mặt gầy gò của Lục Tùng Hạc hiện lên một nụ cười.

“Diệu Đồng!”

Ông lại nói.

Dương Chính Sơn hơi ngẩn ra, chuyện này hẳn có chút không hiểu ý nghĩa của nó.

Hắn nhìn sang Lục Chiêu Kỳ bên cạnh, Lục Chiêu Kỳ nhẹ giọng nói: “Diệu Đồng là con gái của Văn Uyên, năm nay vừa tròn ba tuổi!”

Dương Chính Sơn hiểu ra, hẳn biết Văn Uyên hiện tại có ba đứa con, đứa lớn nhất là Lục Diệu Thư, đứa thứ hai là Lục Diệu Văn, còn về đứa con gái, hẳn thực sự không biết tên là gì.

Cháu chắt nhiều quá, có lúc hẳn cũng không phân biệt được con của nhà ai.

Chẳng hạn như Lục Văn Xuân và Lục Văn Hoa, bọn chúng đều ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn không ít lần gặp bọn chúng, nhưng có lúc vẫn sẽ bị nhầm.

Đây là ở gần, Lục Văn Uyên ở kinh đô, Dương Chính Sơn còn chưa gặp được đứa con nào của hẳn.

Dương Chính Sơn dùng ánh mắt hỏi han nhìn Lục Tùng Hạc, hẳn không hiểu tại sao Lục Tùng Hạc lại nhắc đến tiểu nha đầu Diệu Đồng này.

“Thừa Trinh!” Lục Tùng Hạc lại gọi một cái tên khác.

Lúc này Dương Chính Sơn còn chưa biết ý của ông.

Đây là muốn điểm uyên ương phổ mà!

Dương Thừa Trinh là đứa con út của Dương Minh Thành, năm nay năm tuổi, lớn hơn Lục Diệu Đồng hai tuổi.

Tuổi của hai đứa trẻ này cũng tương đương, nhưng chuyện này!

Dương Chính Sơn hơi do dự nhìn Lục Chiêu Kỳ, nhưng Lục Chiêu Kỳ lần này không nói gì, như thể không để ý đến ánh mắt của Dương Chính Sơn vậy.

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể đặt ánh mắt trở lại trên người Lục Tùng Hạc, nhìn ánh mắt mong đợi của Lục Tùng Hạc, trong lòng hẳn mềm nhũn, nói: “Phụ thân, người yên tâm, chuyện của hai đứa trẻ, ta sẽ quyết định, hôm nay sẽ định xuống!”

“Tốt, tốt, tốt~~” Lục Tùng Hạc nói ba chữ tốt liên tiếp, nhưng ngay sau đó lại ho dữ dội.

Dương Chính Sơn có thể nhìn ra, thân thể của ông đã đến mức kiệt sức rồi, sợ rằng thời gian không còn nhiều nữa.

Lão nhân gia chỉ có một yêu cầu như vậy, Dương Chính Sơn thực sự không thể từ chối được.

Còn về ý nghĩ của Lục Tùng Hạc, hẳn cũng hiểu.

Dương thị phu nhân đã qua đời nhiều năm, mà hiện tại Dương gia hậu viện là do Úc Thanh Y nắm quyền, tình cảm giữa Dương gia và Lục gia sau này chắc chắn sẽ ngày càng xa.

Mà sau này Lục Văn Uyên có thể còn cần Dương Chính Sơn trợ giúp, Lục Tùng Hạc tự nhiên hy vọng quan hệ giữa Dương gia và Lục gia có thể thân thiết hơn một chút.

Kết thúc gia lần nữa, quan hệ này tự nhiên sẽ tiến thêm một bước.

Sau khi thăm Lục Tùng Hạc xong, Dương Chính Sơn rời khỏi An Ninh Huyện, đến Đằng Long Vệ.

Hiện nay thủy quân của Đằng Long Vệ đã mạnh hơn rất nhiều so với ba năm trước, Dư Thông Hải tự mình xây dựng một nhà máy đóng tàu, bổ sung cho thủy quân không ít chiến thuyền vừa và nhỏ.

Binh lính của Đằng Long Tiền Vệ vẫn đủ số lượng, nhưng Dư Thông Hải cũng đã tuyển thêm không ít Dư Đình, khiến quân số của thủy quân đạt đến tám ngàn người.

Đây chính là lợi ích của việc có tiền, muốn xây dựng nhà máy đóng tàu thì xây, muốn đóng chiến thuyền thì đóng, muốn tuyển thêm binh lính thì tuyển, chỉ cần có đủ bạc, thì những chuyện này đều không phải vấn đề.

Mà Đằng Long Tiền Vệ thì không thiếu bạc.

Nhìn Dư Thông Hải phung phí như vậy, ngay cả Dương Chính Sơn cũng ghen tị.

Ở Trọng Sơn Trấn, Dương Chính Sơn muốn bạc thì phải bỏ thành hai nửa để tiêu, còn Dư Thông Hải thì trực tiếp dùng hơn mười vạn lượng bạc để xây dựng một nhà máy đóng tàu.

Có nhà máy đóng tàu này, sau này Đằng Long Tiền Vệ sẽ không còn thiếu chiến thuyền nữa.

Hơn nữa, với đội ngũ kỹ thuật mà Dương Chính Sơn để lại, Đằng Long Tiền Vệ hoàn toàn có thể tự mình chế tạo các loại vũ khí trang bị.

Chương 986: Điểm uyên ương phổ (2)

Tất cả vũ khí trang bị của thủy quân đều có thể tự cung tự cấp, ngoại trừ Đại Phúc Thuyền.

Mà thủy quân chỉ cần trông chờ vào Tân Hải Vệ, Đăng Long Tiền Vệ căn bản sẽ không thiếu bạc.

Điều duy nhất hạn chế Dư Thông Hải chỉ có số lượng binh lính.

Một vệ chỉ có năm ngàn sáu trăm binh lính, dù có tính cả Dư Đình thì cũng chỉ có một ngàn một trăm người mà thôi.

Tuy nhiên Dư Đình không phải lúc nào cũng có thể điều động, một nhà quân hộ có thể điều một chính đình, nhưng nếu điều thêm một Dư Đình nữa, thì sẽ ảnh hưởng đến việc quân điền.

Dù sao thì hiện tại cuộc sống của bốn vệ Đăng Long đều rất thoải mái, Dương Chính Sơn còn cố ý đi xem huấn luyện của binh lính, cũng khá tốt, mặc dù cuộc sống thoải mái, nhưng vẫn không bỏ lỡ việc huấn luyện, hiện tại bốn vệ Đăng Long vẫn là một đội quân tinh nhuệ nhất.

Dừng lại ở Đăng Long Vệ một ngày, Dương Chính Sơn liền lên thuyền xuống nam.

Giương buồm ra khơi, bọn trẻ nhà Dương gia đều tỏ ra rất vui mừng.

Dương Minh Chiêu dẫn theo một đám cháu trai trên boong tàu, nhìn đông nhìn tây, cái gì cũng thấy mới mẻ.

Tuy nhiên có vài tiểu tử dường như hưng phấn quá mức, Dương Thừa Hựu và Dương Thừa Chương hai anh em này lại muốn nhảy xuống biển bắt cá, nếu không có người hầu cản lại, có lẽ hai tiểu tử này đã nhảy xuống rồi.

“Hai người các người lại đây!” Minh Chiêu nghiêm mặt, nghiêm túc nhìn hai anh em Dương Thừa Hựu và Dương Thừa Chương.

“Ừa, tiểu thúc thúc!”

Dương Thừa Hựu có chút ngượng ngùng gãi đầu, Dương Thừa Chương thì càng rúc sau lưng Dương Thừa Hựu, không dám lộ đầu ra.

Hai tiểu tử này đều là con của Dương Minh Hạo, cũng không biết tại sao, trong số nhiều tiểu tử nhà Dương gia như vậy, chỉ có hai tiểu tử này là nghịch ngợm nhất.

Dương Thừa Hựu từ nhỏ đã hiếu động thích náo loạn, xuống nước mò cá, leo cây bắt chim, đều là những việc tiểu tử này thường xuyên làm.

Dương Thừa Chương có lẽ là bị tiểu tử này kéo theo, cùng nhau làm bậy.

Có lúc ngay cả Dương Minh Hạo cũng bất lực với hai tiểu tử này, đã đánh cũng đã phạt cũng đã phạt rồi, nhưng mỗi lần chỉ có thể quản được ba ngày.

Tuy nhiên, một vật thì hại một vật, trong toàn bộ Dương gia chỉ có hai người có thể khiến hai tiểu tử này sợ hãi, một người là Dương Chính Sơn, còn người kia chính là Dương Minh Chiêu.

Mặc dù ba người có tuổi tác tương đương, nhưng ai bảo Minh Chiêu có địa vị cao hơn chứ.

Câu nói “cấp bậc cao hơn sẽ đè chết người” này, địa vị cao hơn một bậc, càng khiến đám tiểu tử nhà Dương gia bị áp chế dữ dội.

Ngay cả Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu gặp Minh Chiêu cũng phải cung kính gọi một tiếng tiểu thúc thúc, hướng chỉ là hai tiểu tử Dương Thừa Hựu và Dương Thừa Chương này.

“Gió trên biển lớn sóng mạnh, xung quanh lại có thuyền lớn di chuyển, xuống biển rất nguy hiểm, nếu các ngươi còn dám làm bậy, thì ta sẽ phạt các ngươi chép mười lần ba mươi sáu kế!”

Dương Minh Chiêu nghiêm túc nói.

Dương Thừa Hựu nghe vậy, liên tục lắc đầu, “Tiểu thúc thúc, chúng ta không xuống biển, chúng ta sẽ ngoan ngoãn ở đây, không làm bậy!”

Nhà người khác dùng “Tam Tự Kinh”, “Thiên Tự Văn” và các sách học mẫu giáo làm sách giáo khoa, còn sách giáo khoa của nhà Dương gia còn phải thêm một cuốn “Ba Mươi Sáu Kế”.

Điều này không phải Dương Chính Sơn yêu cầu, mà là Dương Minh Chí và Dương Minh Hạo bọn họ yêu cầu.

Mà Dương Thừa Hựu và Dương Thừa Chương thì sợ nhất là chép sách, để bọn chúng ngoan ngoãn chép sách, thì còn khó chịu hơn cả khi bị trói lại đánh một trận.

“Nếu ta còn thấy các ngươi làm bậy, thì xem ta có thu thập các ngươi không!” Dương Minh Chiêu hừ hừ nói.

Hai tiểu tử này bị đe dọa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại trên boong tàu, cúi đầu ủ rũ nhìn về phía chân trời xa xa.

Trong khoang thuyền, Dương Chính Sơn ngồi trước cửa sổ nhìn thấy cảnh này, không khỏi bật cười.

“Phụ thân, dáng vẻ này của Minh Chiêu có phải rất giống Thừa Nghiệp trước đây không!”

Úc Thanh Y ở bên cạnh cũng không nhịn được cười.

“Giống không?” Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, còn thật sự là khá giống.

Thừa Nghiệp trước đây chính là dáng vẻ này, thường xuyên nghiêm mặt dạy bảo các đệ đệ muội muội trong nhà.

“Hắn chính là học theo Thừa Nghiệp, trước đây thường xuyên đi theo sau Thừa Nghiệp, Thừa Nghiệp dạy bảo người khác, hắn cũng học theo, chẳng phải đã học được rồi sao!” Úc Thanh Y cười nói.

“Thừa Hựu và Thừa Chương quá nghịch ngợm rồi, có người có thể quản giáo một chút cũng tốt!” Dương Chính Sơn nói.

Dương Chính Sơn dựa lưng lười biếng vào ghế, nhìn bọn trẻ bên dưới đang nô đùa, khóe miệng luôn nở nụ cười.

Úc Thanh Y thì đang xem danh sách sinh lễ, trước khi rời khỏi Trọng Sơn Quan, Dương Minh Thành đã viết thư về nói rằng hôn sự của Dương Thừa Mậu và nữ nhi của Hải Xương Bá Phủ có thể định xuống rồi.

Vì vậy sau khi vào kinh, nhà họ cũng phải lo liệu hôn sự của Dương Thừa Mậu.

Dương Vân Tuyết nhìn Dương Chính Sơn, rồi nhìn Úc Thanh Y, nàng muốn nói rồi lại thôi, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Phụ thân, mẫu thân, đến kinh thành rồi, chúng ta sẽ không ở lại Hầu Phủ nữa!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, “Tại sao?”

“Giang Hạ muốn lập nghiệp ở kinh đô!” Dương Vân Tuyết nhẹ giọng nói.

Những năm này gia đình Giang Hạ đều sống ở Dương gia, mọi người trong Dương gia cũng đã quen rồi, nhưng dù sao Giang Hạ cũng mang họ Giang, mà hơn một năm trước Giang Thành đã qua đời, Giang gia cũng đã phân gia.

Một vài người anh em của Giang Hạ đều ở An Ninh Huyện, Giang Hạ vẫn sống ở Dương gia, mặc dù hắn vẫn giúp Dương gia quản lý một số sản nghiệp, nhưng hiện tại Dương gia có rất nhiều gia đình, thực ra là không cần hắn lắm.

Nếu đã phân gia rồi, thì Giang Hạ tự nhiên cũng phải tự lập.

Vừa lúc lần này bọn họ muốn đến kinh đô, thì sau này Giang gia cũng có thể ở lại kinh đô.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nhìn Úc Thanh Y, “Chúng ta chưa bán cái tiểu trang viên ở Đông Thành phải không!”

“Không, vẫn giữ lại đó!” Úc Thanh Y nói.

“Vậy thì cho Giang Hạ đi!” Dương Chính Sơn nói.

“Phụ thân, không cần, chúng ta hiện tại không thiếu bạc!” Dương Vân Tuyết vội vàng từ chối.

Nàng không nói dối, cả nhà bọn họ hiện tại thật sự không thiếu bạc, ở lại Dương gia thì ăn mặc không lo, mỗi tháng còn có tiền tiêu vặt, những năm này bọn họ tiết kiệm được không ít bạc, có mấy ngàn lượng.

Ở kinh đô mua một viện nhỏ, để cả nhà bọn họ ở cũng không vấn đề gì.

“Cho Giang Hạ, không phải cho người, những năm này Giang Hạ bận rộn trong nhà ngoài sân, ta làm thông gia của

hắn thì có sao?” Dương Chính Sơn nói không vui.

Cho Dương Vân Tuyết, đó là sinh lễ, cho Giang Hạ, đó là thù lao, hai thứ này vẫn khác nhau.

Mặc dù Giang Hạ không để ý những thứ này, nhưng Dương Chính Sơn cũng muốn chú ý đến cảm xúc của hắn.

“Đợi đến khi chúng ta ổn định ở kinh đô rồi, ta sẽ tìm cho Giang Hạ một công việc! Nếu các người đã định tự lập, thì phải chuẩn bị sẵn sàng làm chủ nhà!” Dương Chính Sơn nói.

“Ừm, còn có Giang Ninh và Giang Diệu sau này cũng phải đến Hầu Phủ học, thiên phú đọc sách của Giang Ninh cũng không tệ, nói không chừng sau này cũng có thể thi đỗ tiến sĩ!” Dương Chính Sơn tự mình sắp xếp.

Dương Vân Tuyết có chút bất đắc dĩ, nói như vậy, thì bọn họ giống như sống ở Hầu Phủ vậy.

Tuy nhiên nàng cũng biết Dương Chính Sơn là vì bọn họ tốt, vì vậy nàng cũng không từ chối.

Chương 987: Nhập Kinh Thành (1)

Ngày 26 tháng 2.

Chúng nhân Dương gia được hộ tống bởi mười mấy chiếc chiến thuyền đến bến cảng của Tân Hải Vệ.

Dương Chính Sơn vừa bước xuống thuyền đã nhìn thấy một nhóm người đứng trên bến cảng.

“Tiểu nhân Tước Thường An bái kiến Dương hầu gia!”
Tước Thường An thấy Dương Chính Sơn xuống thuyền liền vội vàng tiến lên chấp tay hành lễ.

Dương Chính Sơn cười nói: “Tước bá gia, người nhà thì không cần khách khí như vậy!”

“Đúng, đúng, đúng, người nhà, ha ha~” Tước Thường An cười lớn nói.

Hai người khách khí một phen, sau đó Tước Thường An dẫn Dương Chính Sơn và mọi người đến Tân Hải Vệ.

Thành vệ của Tân Hải Vệ không lớn, chỉ là một thành nhỏ, còn không bằng thành vệ của Đằng Long Vệ trước đây.

Trong khi đó, thủy quân của Tân Hải Vệ cũng không thể so sánh với tiền vệ Đằng Long.

Nói thật, năng lực của Tước Thường An cũng bình thường, nắm quyền Tân Hải Vệ hơn 20 năm nhưng không có công lao gì lớn.

Tuy nhiên gia phong của phủ Hải Xương Bá vẫn khá tốt, dù ở Kinh Đô hay Tân Hải Vệ đều không có tiếng xấu.

Đến phủ Tước gia, Dương Chính Sơn và Tước Thường An trò chuyện với nhau, nội dung chủ yếu xoay quanh việc buôn bán hải thương của Đằng Long Vệ.

Những năm gần đây phủ Hải Xương Bá dựa vào quan hệ với Tước Bình đã kết nối được với Đằng Long Vệ, kiếm không ít bạc từ việc buôn bán hải thương.

Tuy nhiên, Tước Thường An lại có tính cách “tiểu phú tức an”, mặc dù việc buôn bán hải thương của họ có thể mở rộng hơn, nhưng Tước Thường An vẫn giữ nguyên số chiến thuyền này mà không có ý định mở rộng kinh doanh.

Thực ra, “tiểu phú tức an” cũng không hẳn là xấu, như vậy sẽ ổn định hơn, không gây chú ý và khiến người khác thêm muốn.

Nếu Tước Thường An mở rộng kinh doanh, có thể hẳn sẽ không giữ được vị trí chỉ huy sứ của Tân Hải Vệ này.

Hai người tùy ý trò chuyện, ở hậu viện, Úc Thanh Y cũng đang nói chuyện với Tước phu nhân Tước Ngô thị, trưởng tôn nữ của Tước gia là Tước Vận cũng có mặt.

Đây là cố ý để Úc Thanh Y gặp Tước Vận, nàng là người tương lai sẽ trở thành tôn tức.

Tước Vận có ngoại hình xinh đẹp, hơi có vẻ anh khí, gò má phần trắng, đôi mắt như nước trong veo.

Mặc dù xuất thân từ gia tộc hiển quý, nhưng nàng không có ý định luyện võ, mười ngón tay mảnh khảnh như măng, cổ tay như củ sen trắng, nhìn là biết tiểu thư khuê các không dính bụi trần.

Tuy nhiên tiểu cô nương này cũng không hề kiêu ngạo, đối mặt với Úc Thanh Y cũng rất tự nhiên.

Úc Thanh Y khá hài lòng với tiểu cô nương này, không luyện võ cũng không sao, gả vào Dương gia rồi luyện cũng không muộn, dù sao tuổi nàng cũng không lớn.

Hơn nữa Dương gia để mọi người luyện võ chỉ là để rèn luyện sức khỏe, cũng không phải là muốn tất cả mọi người đều trở thành cao thủ võ đạo.

Trong sảnh đường, Úc Thanh Y nhìn tiểu cô nương xinh xắn, đưa tay lấy hộp quà đã chuẩn bị sẵn từ tay Thanh Hà.

“Vì đến gấp không chuẩn bị gì, chiếc vòng này là ta đã mua trước đây, kiểu dáng cũng không tệ, hôm nay tặng cho Tước cô nương!”

Nói rồi nàng đưa hộp quà cho Tước Vận.

Tước Vận nhìn bà nội của mình là Tước Ngô thị, Tước Ngô thị cười nói: “Còn không mau tạ ơn phu nhân hầu!”

Tước Vận nhận hộp quà, cúi người hành lễ: “Vận nhi tạ ơn phu nhân hầu!”

Úc Thanh Y nhìn tiểu cô nương tự nhiên lễ phép, trong lòng lại thêm vài phần yêu thích, nhưng nàng cũng không nói chuyện thêm với tiểu cô nương.

Lúc này không nên nói quá nhiều, sợ nói nhiều sẽ khiến tiểu cô nương suy nghĩ lung tung.

Sau đó nàng và Tước Ngô thị trò chuyện về chuyện gia đình, đến chiều tối, Tước gia đã đãi tiệc chiêu đãi mọi người Dương gia, tối nay Dương gia sẽ nghỉ lại ở thành Tân Hải Vệ, sáng mai sẽ xuất phát đến Kinh Đô.

Từ Tân Hải Vệ đến Kinh Đô chỉ khoảng một trăm dặm, nếu đi bằng xe ngựa thì không mất cả ngày đã có thể đến nơi.

Vì lần này Dương gia đi thuyền nên xe ngựa không được vận chuyển đến, chỉ vận chuyển hơn mười con ngựa đến.

Tuy nhiên cũng không cần lo lắng, sáng hôm sau, Tước Thường An đã chuẩn bị xe ngựa cho Dương gia, còn chất hết hành lý của Dương gia lên xe.

Dương Chính Sơn từ biệt Tước Thường An, mang theo hơn 20 chiếc xe ngựa và mọi người Dương gia hướng về Kinh Đô.

Xuất phát vào sáng sớm, nghỉ ngơi một chút vào buổi trưa, đến giờ Thân chiều tối họ đã nhìn thấy cửa thành Quảng Thông.

Quảng Thông là cửa thành duy nhất ở phía Đông của thành ngoài Kinh Đô, bao gồm tháp thành, tháp tên và thành lũy, đối diện với cửa thành Quảng An ở phía Tây của thành ngoài Kinh Đô.

Đến trước cửa thành, Dương Chính Sơn đưa ấn tín của mình cho lính cấm quân kiểm tra một chút, rất thuận lợi đã vào được thành lũy.

Thành lũy của cửa thành Quảng Thông có đặc điểm riêng, thành lũy của các thành khác thường không có kiến trúc và cư dân, nhưng trong thành lũy của cửa thành Quảng Thông lại có vài cửa tiệm.

Trong thành lũy có 4, 5 cửa tiệm hai bên tạo thành một con phố nhỏ, rất giống một thành phố thu nhỏ.

Đi qua thành lũy mới coi như vào Kinh Đô, nhưng phủ hầu ở phía Tây của Kinh Đô, đội ngũ của Dương gia phải đi qua hơn nửa Kinh Đô mới đến được phủ hầu.

Sự phồn hoa của Kinh Đô tự nhiên không thể so sánh với Trọng Sơn Quan, bọn nhỏ Dương gia ngồi trên xe ngựa, nghe tiếng ồn ào trên phố, đều không nhìn được thò đầu ra ngoài nhìn.

Thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kinh hô, giống như chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Được rồi, quả thực bọn chúng chưa từng thấy cảnh tượng này, lớn như vậy rồi vẫn ở mãi Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn, cũng không có đi qua nơi phồn hoa nào.

Đoàn người dài đi trên phố, có chút thu hút sự chú ý, nhưng hầu hết người qua đường chỉ liếc nhìn một cái rồi không quan tâm nữa.

Chương 988: Nhập Kinh Thành (2)

Vì trong Kinh Đô thường xuất hiện những đoàn xe như vậy, hoặc là rời Kinh hoặc là vào Kinh.

Kinh Đô giống như một sân khấu khổng lồ, các thế lực lần lượt xuất hiện. Những người vào Kinh đều oai phong lẫm liệt, còn những người rời Kinh thì đã được coi là may mắn.

Quyền quý cũng được, quan lại cũng vậy, hơn ba trăm năm qua của Đại Vinh, trong thành Kinh Đô, bạn đến tôi đi, không biết bao nhiêu lần.

Và ngay khi Dương Chính Sơn vừa bước chân vào Kinh Đô, không ít quyền quý ở Kinh Đô đã nhận được tin tức.

Phủ Ninh Quốc Công.

Trong phòng ấm áp mang phong cách cổ điển, Chu Mậu Chính đang đánh cờ với một lão giả tóc bạc phơ.

Cả hai ông lão cầm quân đen trắng đánh nhau không phân thắng bại.

Một nam tử rắn rỏi đi vào, thấy bọn họ đang yên tĩnh đánh cờ cũng không tiến lên quấy rầy, chỉ im lặng đứng bên cạnh chờ đợi.

Khoảng chừng một chén trà sau, Chu Mậu Chính ném quân cờ trong tay lên bàn cờ, vẻ mặt có chút bất lực nói: “Bao năm qua, lão phu chưa từng thắng được ngươi!”

Lão giả đối diện vuốt râu tóc hoa râm cười lớn: “Ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, với cờ nghệ của ngươi, dù có luyện thêm

một trăm năm cũng không phải đời của ta!”

Nghe lời chế nhạo của lão giả, Chu Mậu Chính cũng không tức giận, rót trà uống một ngụm, sau đó nhìn nam tử rắn rỏi bên cạnh.

Nam tử rắn rỏi lập tức tiến lên, thấp giọng nói: “Tĩnh An Hầu đã vào thành!”

Chu Mậu Chính không động dung gật đầu, sau đó vung tay ra hiệu nam tử rắn rỏi có thể lui xuống.

“Tĩnh An Hầu, chính là vị tổng binh ở Trọng Sơn Trấn?” Lão giả đôi diện dường như rất hứng thú hỏi.

“Ừm, Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn, chính là hắc đầu đốt cháy 70 vạn đại quân của bộ lạc Ngô Lương!” Chu Mậu Chính nói.

Lão giả rất kinh ngạc: “Hắn sao lại trở về? Không phải hắn nên ở Trọng Sơn Trấn sao?”

Chu Mậu Chính không vui nhìn lão giả một cái: “Người không chú ý đến chuyện triều đình sao?”

“Triều đình, ha ha~” Lão giả tỏ ra khinh thường: “Lão phu không muốn quản những chuyện lộn xộn đó! Có thời gian lão phu còn muốn ngủ một giấc thoải mái nữa!”

Chu Mậu Chính cũng hiểu tính cách của lão bạn này, biết hắn không hứng thú với chuyện triều đình, cũng lười nói thêm, giải thích: “Năm trước Tĩnh An Hầu được thăng quan, thăng làm hữu đô đốc của Tả quân đô đốc phủ! Lan Nhi kế nhiệm hắn làm tổng binh ở Trọng Sơn Trấn!”

“Thăng quan!” Lòng mày lão giả nhướng lên, ý cười tràn ngập trong đôi lông mày như tuyết: “Hắn đang đắc tội với ai vậy?”

“Không biết, có thể là bệ hạ không hài lòng với hấn!” Chu Mậu Chính nói.

“Bệ hạ!” Lão giả cup mắt xuống: “Vậy xem ra sau này hấn chỉ có thể ở lại Kinh Đô nghỉ hưu thôi!”

“Ha ha, Trọng Sơn Trấn đúng là một nơi tốt!” Hấn tự giễu cười.

Chu Mậu Chính rót trà cho lão giả: “Người nói vậy không đúng rồi, Thường Bình Hầu cũng từng làm tổng binh ở Trọng Sơn Trấn!”

“Vậy nên hiện tại hấn cũng không thể lĩnh quân!” Lão giả nói.

“...”

Chu Mậu Chính có chút cạn lời.

Có vẻ như Trọng Sơn Trấn thực sự không phải là một nơi tốt.

Từ hơn 30 năm trước, các tổng binh ở Trọng Sơn Trấn đều không có kết quả tốt. Cũng không thể nói là không có kết quả tốt, chỉ có thể nói là không có tiền đồ tốt.

Định Viễn Hầu Trương Thủ Vọng bị miễn nhiệm do thua trận ở Phục Sơn Thành, cả phủ Định Viễn Hầu cũng suy tàn theo.

Thường Bình Hầu Lương Trữ thì tiêu diệt được bộ lạc Đông Hải Hồ tộc, nhưng hiện tại cũng không được lĩnh quân, làm tả đô đốc của trung quân đô đốc phủ.

Kế Phi Ngữ, hừ hừ, cái này không cần nói nữa.

Hiện tại đến lượt Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn có chiến công hiển hách hiện tại cũng về Kinh Đô nghỉ hưu.

Tính ra, từ tổng binh Trọng Sơn Trấn đầu tiên là Trình Bắc Đại Tướng Quân Giang Trấn hơn 30 năm trước, năm tổng binh ở Trọng Sơn Trấn đều không được trọng dụng.

Thường Bình Hầu Lương Trữ chỉ hơi tốt một chút, còn làm thống lĩnh cấm quân một vài năm.

“Thôi được, thôi được, hiện tại chúng ta đều là nhân dân, chuyện này không nên để chúng ta quản!” Chu Mậu Chính có chút ngao ngán nói.

Lão giả buông chén trà, cười cười: “Đánh một ván nữa?”

“Được!”

Chu Mậu Chính liên tục thất bại, nhưng vẫn không nản lòng, nhặt quân cờ lên, hai người lại tiếp tục đánh nhau.

.....

Đại Vương Phủ.

Một thiếu niên thân hình vạm vỡ đang vung một cây trường thương trên sân luyện võ, cây thương sắt đen trong tay hắn như không có gì, trường thương múa lên, mũi thương trong vòng ba thước xung quanh hắn đan xen nhau như lưới, không một kẽ hở.

“Điện hạ, điện hạ!!”

Lúc này, một tiểu thái giám vui vẻ chạy đến.

Thiếu niên trong sân luyện võ thu lại trường thương, không hài lòng trừng tiểu thái giám một cái: “Không phải đã nói rồi sao? Tôn điện hạ luyện thương thì không được quấy rầy!”

Thiếu niên này chính là Thái Tử Đại Vương.

Hiện tại Diêm Bình Đế có năm con trai và sáu con gái, khi hắn đăng cơ, hắn đã ban phong hiệu cho tất cả con cháu của mình.

Thái tử An Vương, 21 tuổi, do hoàng hậu Ngự thị sinh ra.

Nhi hoàng tử Ninh Vương, 19 tuổi, do hoàng quý phi Trương thị sinh ra.

Tam hoàng tử thời niên thiếu đã qua đời.

Tứ hoàng tử Đại Vương, 16 tuổi, cũng do hoàng hậu Ngự thị sinh ra, chính là thiếu niên trước mặt.

Ngũ hoàng tử Huệ Vương, 13 tuổi, do quý phi Lam thị sinh ra.

Lục hoàng tử Đức Vương, 10 tuổi, do quý phi Wang thị sinh ra.

Trong đó Huệ Vương và Đức Vương vì còn nhỏ tuổi, hiện tại ở trong hoàng cung, An Vương, Ninh Vương và Đại Vương đều đã xây phủ ở ngoài cung.

Năm nay Đại Vương vừa xây phủ, hần chuyển đến ở trong Đại Vương Phủ chưa đầy một tháng.

Tiểu thái giám ngọc nghé cười khúc khích: “Điện hạ, Tĩnh An Hầu đã vào Kinh Đô rồi!”

Đại Vương nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng rực: “Thật sao!”

“Thật đấy, Lưu Bình đã nhìn thấy xe ngựa của phủ Tĩnh An Hầu từ cửa Quảng Thông đi vào thành, hiện tại vẫn chưa đến phủ hầu đâu!” Tiểu thái giám nói.

“Lưu Bình đâu!” Đại Vương thu lại thương, hỏi.

“Hần còn muốn theo dõi xe ngựa của phủ Tĩnh An Hầu, nên cho người khác quay về bẩm báo trước!” Tiểu thái giám nói.

Trong mắt Đại Vương lóe lên tinh quang: “Nhanh đi lấy những thứ bản vương đã chuẩn bị sẵn ra! Chúng ta lập tức đến thăm Tĩnh An Hầu!”

“A, điện hạ, trời đã tối rồi!” Tiểu thái giám nhắc nhở.

Đại Vương ngẩng đầu nhìn lên, lúc này đã là tối mười giờ, hoàng hôn như ngọn lửa lan ra khắp bầu trời.

Hắn gãi đầu: “Vậy chúng ta ngày mai hãy đến thăm sau?”

“Ha ha, điện hạ, ngày mai đến cũng không muộn, Tĩnh An Hầu đã trở về rồi, điện hạ cũng không cần vội vàng như vậy!” Tiểu thái giám nói.

“Ừm, người nói cũng đúng!”

Đại Vương kiềm chế sự hưng phấn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi, chúng ta đến xem món quà tặng Tĩnh An Hầu!”

Nói rồi, hắn ném trường thương lên giá vũ khí, bước chân vội vã đi về phía kho hàng ở xa xa.

.....

Hoàng thành Hoàng vệ ti.

Nam Thịnh nghe Tương Giang bẩm báo, đôi mắt ngày càng lạnh lẽo.

“Độc chủ, chúng ta có nên ~~” Tương Giang vung tay làm động tác chém.

Nam Thịnh nhìn hắn, ánh mắt như rắn độc khiến Tương Giang rùng mình.

“Đừng có để những ý nghĩ nhỏ bé của người vào người nhà chúng ta, nếu không ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Nghe vậy, sắc mặt Tương Giang lập tức trắng bệch, quỳ xuống đất: “Thần không dám!”

“Tốt nhất người đừng dám!”

Nam Thịnh lạnh lùng nhìn hấn, sau đó nói: “Tĩnh An Hầu đã vào Kinh Đô, vậy hấn đã không còn gây sóng gió được nữa! Chúng ta không nên đối phó với Tĩnh An Hầu, hiểu chưa?”

“Vâng, thần hiểu!” Tương Giang quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói.

“Gửi tin về phía Nam, hỏi xem họ, Tĩnh An Hầu đã về Kinh Đô, tiếp theo chúng ta nên hành động thế nào!” Nam Thịnh nói với vẻ lạnh nhạt.

“Vâng!” Tương Giang nói.

Nam Thịnh đứng dậy, liếc nhìn Tương Giang vẫn đang quỳ trên mặt đất: “Đừng có làm những chuyện khiến ta tức giận, nếu không người nên biết hậu quả sẽ ra sao.”

Nói xong, hấn bước chân rời khỏi đại sảnh của Hoàng vệ ti.

Tương Giang bò đến gần cửa đại sảnh: “Thần tiến đốc chủ!”

Đợi khi bóng dáng của Nam Thịnh hoàn toàn biến mất ở ngoài cửa, Tương Giang mới ngẩng đầu lên, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Còn sau khi Nam Thịnh rời khỏi Hoàng vệ ti, lập tức đến phủ Thái Cực.

Chương 989: Thù nhân tương kiến, gió nhẹ mây bay (1)

Trong thư phòng, Diêm Bình Đế đang dựa vào ghế mềm đọc sách.

Gần đây triều đình thái bình, hắn cũng vui vẻ nhàn rỗi, có thể đọc một số sách vở mình thích.

“Lão nô chúc an bệ hạ!” Nam Thịnh cười ngốc nghếch chúc an Diêm Bình Đế.

Lúc này hắn và lúc ở Hoàng Vệ Ty vừa rồi khác nhau một trời một vực, ở Hoàng Vệ Ty hắn như một con rắn độc âm hiểm, còn trước mặt Diêm Bình Đế hắn lại là một nô tài cung kính.

“Ừ!” Diêm Bình Đế đáp một tiếng tùy ý, ánh mắt không rời khỏi cuốn sách trong tay.

“Bệ hạ, Tĩnh An Hầu đã vào kinh!”

Nam Thịnh nhẹ giọng nói.

“Vào kinh thì vào kinh đi, không cần đề ý đến hắn!” Diêm Bình Đế nói không quan tâm.

“Bệ hạ không triệu kiến Tĩnh An Hầu sao?” Nam Thịnh có chút ngạc nhiên.

Diêm Bình Đế nâng mí mắt nhìn hắn một cái, “Gặp hắn làm gì, bảo hắn đến Tả Quân Đô Đốc Phủ nhậm chức là được!”

“Nếu Tĩnh An Hầu xin vào cung tạ ơn thì sao?” Nam Thịnh nói.

Thăng quan tự nhiên phải tạ ơn, dù là thăng chức giả cũng phải tạ ơn.

Diêm Bình Đế đặt sách xuống, ánh mắt u ám nhìn Nam Thịnh.

Nam Thịnh vội vàng cúi đầu, “Lão nô hiểu rồi, lão nô sẽ nói bệ hạ quốc sự bận rộn, không cần Tĩnh An Hầu tạ ơn.”

Diêm Bình Đế lại nâng sách lên, “Ngươi tùy ý làm đi!”

“Vâng! Lão nô cáo lui!”

Nam Thịnh cúi mình lui ra khỏi thư phòng.

Đợi hẩn đi, khóe miệng Diêm Bình Đế nở một nụ cười nhạt, “Trần công công đã vào kinh chưa?”

Dưới rèm bên trái ghế mềm, một bóng đen khẽ lay động, “Bệ hạ, Trần công công đã vào kinh cách đây một canh giờ, hiện giờ đã ở Tân Tú Phường!”

“Ừ!” Diêm Bình Đế đặt sách xuống, đứng dậy, duỗi lưng một cái.

“Ngươi nói với Trần công công một tiếng, lũ chuột này thật đáng ghét, trăm hy vọng hẩn có thể nhanh chóng bắt hết bọn chúng!”

“Trăm không có nhiều kiên nhẫn để chơi đùa với mấy con chuột nhỏ này!”

Lúc này Diêm Bình Đế đã phát hiện ra vấn đề của Nam Thịnh, nhưng hẩn không vội động đến Nam Thịnh, vì phía sau Nam Thịnh còn ẩn giấu một lực lượng không nhỏ.

Trước khi tìm hiểu rõ lực lượng này, Nam Thịnh vẫn không thể động.

Còn về Trần công công mà hần nói, tự nhiên là Trần Trung Thuật.

Có một lão như có một bảo!

Đây là lời khuyên của vị hoàng thúc tổ ở Phụng Tiên Điện dành cho hần.

Mà người có thể coi là “bảo”, Trần Trung Thuật chính là người đầu tiên Diêm Bình Đế nghĩ đến.

Trần Trung Thuật theo bên Thừa Bình Đế hơn năm mươi năm, có thể nói là hầu hạ Thừa Bình Đế cả đời.

Hơn nữa hần đảm nhiệm chức Tư Lễ Giám Chưởng Ấn hơn ba mươi năm, Đề Đốc Hoàng Vệ Ty hơn ba mươi năm, đối với mọi thứ trong hoàng thành đều vô cùng quen thuộc, có những hiểu biết và quan điểm riêng về Bí Vũ Vệ, về triều đình, về cả Đại Dương.

Trước đây nhìn hần dường như chỉ là một lão nô bên cạnh Thừa Bình Đế, nhưng chỉ cần là người có chút mắt nhìn đều hiểu vị thái giám này chính là cánh tay đắc lực của Thừa Bình Đế.

Thừa Bình Đế tại vị ba mươi lăm năm, ngoại trừ vài năm đầu tiên, ba mươi năm sau trong hoàng thành đều không xảy ra chút rối ren nào, có thể thấy được năng lực của Trần Trung Thuật.

Diêm Bình Đế muốn có một người có thể chỉ đường dẫn lối cho mình, Trần Trung Thuật không nghi ngờ gì nữa là người phù hợp nhất.

Trần Trung Thuật không chỉ có thể chỉ đường dẫn lối cho hần, còn có thể giúp hần trừ khử những con chuột đang âm thầm hành động.

Còn về việc vì sao muốn điều Dương Chính Sơn trở về kinh đô, thực ra đây là chủ ý của Trần Trung Thuật, vì Nam Thịnh muốn Dương Chính Sơn về kinh, thì Trần Trung Thuật sẽ thuận theo ý muốn của hắn để Dương Chính Sơn về kinh, xem thử hắn muốn làm gì.

Đây cũng là lý do Diêm Bình Đế để Chu Lan tiếp nhận chức Tổng Binh Trọng Sơn Trấn.

Trần Trung Thuật tự nhiên biết Dương Chính Sơn đã làm những gì ở Trọng Sơn Trấn, để Dương Chính Sơn rời khỏi Trọng Sơn Trấn, thì nhất định phải sắp xếp một người kế nhiệm thích hợp nắm quyền Trọng Sơn Trấn, mà Chu Lan không nghi ngờ gì nữa là người thích hợp nhất thay thế Dương Chính Sơn.

Chỉ có Chu Lan tiếp nhận mới có thể để Trọng Sơn Trấn tuân theo kế hoạch phát triển của Dương Chính Sơn, cũng chỉ có Chu Lan tiếp nhận, Dương Chính Sơn mới toàn lực ủng hộ, nếu đổi người khác đến Trọng Sơn Trấn, chắc chắn sẽ không nhận được sự ủng hộ của Dương Chính Sơn, mà không có sự ủng hộ của Dương Chính Sơn, Trọng Sơn Trấn rất có thể sẽ trở thành một mớ hỗn độn, trở thành một yếu tố bất ổn của Đại Dương.

Từ điểm này cũng có thể thấy được Trần Trung Thuật thâm sâu và thâm trầm như thế nào, bất kể là Chu Lan hay Dương Chính Sơn, đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Mà sắp xếp này của hắn lại khiến tất cả mọi người đều mù mịt.

Dương Chính Sơn không nhìn ra, Nam Thịnh cũng không nhìn thấu.

.....

Đoàn người từ từ đến trước cửa Tĩnh An Hầu Phủ, Dương Minh Thành, Dương Thừa Mậu và những người khác đã đứng chờ bên ngoài.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y xuống khỏi xe ngựa, một đám người lập tức tiến lên đón.

“Cha, mẹ!”

“Ông nội, bà nội!”

“Bái kiến Hầu gia, bái kiến Hầu phu nhân!”

Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu với mọi người, sau đó quét mắt nhìn xung quanh.

Tĩnh An Hầu Phủ tọa lạc tại An Quý Phường, xung quanh đều là những quyền quý của Đại Dương, như Ninh Quốc Công Phủ, Vinh Quốc Công Phủ, Thường Bình Hầu Phủ, Đông Bình Hầu Phủ, v.v. đều ở trong An Quý Phường.

Phía tây của Tĩnh An Hầu Phủ là Vinh Quốc Công Phủ, còn phía đông là Thọ Quốc Công Phủ.

Trước đây đã nói qua, Tĩnh An Hầu Phủ là Tín Quốc Công Phủ cũ, mà Tín Quốc Công Phủ từng là công phủ hạng nhì, vì vậy quy mô của Tĩnh An Hầu Phủ hiện tại giống với quy mô của quốc công phủ.

Lúc này mọi người Dương gia đến Hầu phủ, xung quanh có không ít hiền quý đang chú ý, đặc biệt là lúc này đang trong giờ tan tầm, không ít công hầu từ nha môn trở về đúng lúc gặp đoàn xe của Dương gia.

Chương 990: Thù nhân tương kiến, gió nhẹ mây bay (2)

Dương Chính Sơn nhìn về phía sau đoàn người, thấy một chiếc xe ngựa xa hoa đang từ từ tiến đến.

Xe ngựa di chuyển không nhanh, rèm xe được một bàn tay vén lên, lộ ra một gương mặt vuông vức và đôi mắt vô cùng u ám.

Dương Chính Sơn nhìn rõ gương mặt đối phương, hần vuốt bộ râu dài, ánh mắt híp lại, khóe miệng nở một nụ cười nhạt, thiện ý gật đầu với người trong xe ngựa.

Người trong xe ngựa thấy Dương Chính Sơn, vẻ mặt như không có sóng, đôi mắt như đáy sâu không hề có gợn sóng.

Hần gật đầu ra hiệu với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn chiếc xe ngựa của hần rời đi, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, nhưng trong mắt lại có thêm một chút chế giễu.

Vì vừa rời người kia là Tĩnh Viễn Hầu Tô Kiên.

Ân oán giữa Dương gia và Tĩnh Viễn Hầu Phủ không nhỏ, nói là thâm cừ đại hận cũng không quá.

Dương Chính Sơn tự tay giết chết thứ tử Tô Thiện Vũ của Tô Kiên, Tô Kiên cũng từng phái người ám sát Dương Minh Thành.

Hôm nay gặp mặt chính là thù nhân tương kiến, nhưng cả hai đều tỏ ra rất bình thản.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Tô Kiên này chắc chắn không phải là quân tử gì, nhưng Dương Chính Sơn biết hẳn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Dương gia.

Những năm qua Tô Kiên không đối phó Dương gia, là vì Tĩnh Viễn Hầu Phủ suy tàn, chỉ cần Tô Kiên tìm thấy một cơ hội, Dương Chính Sơn tin rằng hẳn tuyệt đối sẽ trừ khử Dương gia.

Còn về việc vì sao Dương Chính Sơn không nhắm vào Tĩnh Viễn Hầu Phủ, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Tĩnh Viễn Hầu Phủ ở kinh đô, Tĩnh An Hầu Tô Kiên lại không có chức vụ gì, Dương Chính Sơn dù muốn đối phó Tĩnh Viễn Hầu Phủ, cũng không có biện pháp gì tốt.

Nhưng hiện tại Dương Chính Sơn đã đến kinh đô, ân oán giữa Tĩnh An Hầu Phủ và Tĩnh Viễn Hầu Phủ cũng nên bước vào một giai đoạn mới.

Chỉ là không biết ai sẽ ra tay trước.

“Vào đi!”

Dương Chính Sơn thu hồi ánh mắt, dẫn đầu bước vào cửa Hầu phủ.

So với Hầu phủ tạm thời ở Trọng Sơn Quan, Hầu phủ ở kinh đô không nghi ngờ gì nữa là hoa lệ hơn nhiều, cũng lớn và rộng hơn.

Nói về diện tích, sân trước của Hầu phủ này lớn gấp đôi Hầu phủ tạm thời ở Trọng Sơn Quan, chưa kể đến những sân nhỏ lớn nhỏ ở sân sau, và hai ngọn đồi nhỏ phía sau.

Những đứa trẻ Dương gia vào Hầu phủ liền hưng phấn la hét ầm ĩ.

Hầu phủ hoa lệ là một mặt, mà cảnh sắc của Hầu phủ lại là một mặt.

Địa điểm ở Trọng Sơn Trấn như thế, mùa đông dài, mùa xuân hè ngắn, cây cối hoa màu nở rộ và rục rờ không thể sinh trưởng nhiều, mà ngược lại, kinh đô bốn mùa rõ rệt, mặc dù mùa đông ở kinh đô cũng rất lạnh, nhưng cây cối hoa màu thích hợp với khí hậu kinh đô lại nhiều hơn.

Cộng thêm trong Hầu phủ có vô số kỳ hoa dị thảo, lúc này đang là mùa xuân tháng ba, đang trong thời kỳ cây cối đâm chồi nảy lộc, những chồi non xanh vàng đã phủ đầy cành cây.

Khiến Hầu phủ hoa lệ lại càng thêm sinh động và rục rờ.

Trẻ con đến một nơi mới, thấy được cảnh sắc rục rờ như vậy, tự nhiên là vô cùng hưng phấn.

“Ông nội, sau này đây sẽ là nhà mới của chúng ta sao?”
Tiểu cô nương chín tuổi Dương Uyển Nhi chạy đến trước mặt Dương Chính Sơn, hưng phấn hỏi.

Dương Chính Sơn cười ha ha xoa đầu nàng, nói: “Đúng rồi, đây chính là nhà mới của chúng ta, Uyển Nhi thích không?”

“Thích, thích lắm!” Dương Uyển Nhi liên tục gật đầu.

“Tỷ muội, mau đến xem, cây này lớn quá đi!”

Không xa, Dương Uyển Đình đứng dưới một cây ngân hạnh, ngẩng đầu nhỏ, há miệng ra, vẻ mặt kinh ngạc hô to.

Cây ngân hạnh đó không phải là cây lớn nhất trong Hầu phủ, nhưng tuyệt đối là cây lâu năm nhất trong phủ này, tuổi thọ của nó còn lâu hơn cả tuổi của Đại Dương, Dương Chính Sơn ước chừng ít nhất cũng có cả ngàn năm.

Đừng nói là tiểu cô nương Dương Uyển Đình, ngay cả lần đầu tiên Dương Chính Sơn thấy cây này cũng vô cùng kinh ngạc.

Dương Uyển Nhi nghe thấy Dương Uyển Đình hô gọi, lập tức chạy đến, hai tiểu cô nương vây quanh cây thì thoảng lại hô lên kinh ngạc.

Mà hai huynh đệ Dương Thừa Chương và Dương Thừa Hựu đã chạy mất dạng, Dương Thừa Hiền, Tưởng Ninh và Dương Minh Chiếu thì chạy lên lầu ở sân trước, ngắm nhìn toàn bộ thành kinh đô.

Dương Chính Sơn nhìn những tiểu gia hỏa hưng phấn này, khóe miệng luôn nở một nụ cười nhạt.

Nhưng vừa quay đầu nhìn thấy Vương Minh Triết đi sau mình, khóe mắt hấn hơi giật giật.

Tiểu tử này ngủ một đường, lúc này vẻ mặt buồn ngủ, đôi mắt vô thần nhìn xung quanh, vẻ mặt không có chút hứng thú nào.

“Người không đi xem sao!”

“À!” Vương Minh Triết mờ mịt ngẩng đầu lên.

Dương Chính Sơn thấy hấn như vậy, chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Tên đồ đệ lười biếng này, hấn muốn trả hàng.

Đáng tiếc hiện tại Vương Vân Xảo ở lại Trọng Sơn Quan, hấn muốn trả cũng không có chỗ nào để trả.

Trời đã tối, cộng thêm mọi người vừa đến nhà mới, Dương Chính Sơn chỉ đơn giản dặn dò Dương Minh Thành và Lục Thọ vài câu, liền để mọi người đi về viện của mình thu dọn đồ đạc.

Hầu phủ có rất nhiều viện, dù Dương gia có tất cả người đều chuyển đến, vẫn còn rất nhiều viện trống.

Nhưng Dương gia có nhiều người hầu và hộ vệ như vậy, cũng không khiến Hầu phủ trở nên trống trải không có người.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y dẫn Dương Minh Chiêu đến chính viện, nói là chính viện, thực ra hoàn toàn có thể xem như một viện nằm vào.

Có nhà sau, có nhà sau, cửa hai vào là Tụ An Đường, nhà chính rất rộng rãi, có thể dùng để tổ chức tiệc tùng trong nhà, cửa ba vào là An Vinh Đường, nhà chính năm gian, chính là phòng ngủ của Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y, được chia thành phòng ngủ, nội thất, phòng âm, thư phòng, v.v.

Phía sau nhà chính tức là cửa bốn vào, còn có hoa sảnh, thư phòng, v.v.

Ngoài ra mỗi cửa đều có vài phòng, phòng bếp, kho, phòng âm, v.v.

Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y trước đây đều sống ở đây, cũng không có chỗ nào không quen.

Chương 991: Sư phụ, xin nhận lễ bái của đệ tử! (1)

Một đêm bình yên trôi qua.

Sáng hôm sau, sau bữa điểm tâm, Dương Chính Sơn thay bộ cảm y, chuẩn bị vào cung tạ ơn.

Ngồi trên xe ngựa, Dương Chính Sơn đến Ngọ Môn trước tiên. Xuống xe, y xuất trình ấn tín hầu tước, quân lính canh gác liền cho phép y vào.

Với tư cách là Tĩnh An Hầu, Đô đốc tả quân, Dương Chính Sơn có thể tùy ý ra vào Ngọ Môn.

Bởi vì Ngũ quân Đô đốc phủ có văn phòng tại Vũ Anh Các phía sau Võ Anh Điện trong hoàng cung, giống như văn phòng của Nội các tại Văn Uyên Các phía sau Văn Hoa Điện.

Dương Chính Sơn có thể tự do ra vào Ngọ Môn, có thể tự do ra vào Võ Anh Điện, nhưng y không thể tùy ý đến Thái Cực Điện.

Ngoại trừ việc tham gia triều sáng và khi hoàng đế triệu kiến, văn võ bá quan không thể tùy ý vào Thái Cực Điện.

Dương Chính Sơn đến trước Phụng Thiên Môn, đưa tờ tạ ơn lên, sau đó đứng yên chờ hoàng đế Diêm Bình triệu kiến.

Tuy nhiên, một lát sau, một thái giám nhỏ đi ra nói với y rằng tạ ơn đã miễn.

Dương Chính Sơn vượt rào nhìn vào bên trong hoàng cung, bình tĩnh hỏi: “Hoàng thượng có mệnh lệnh gì khác không?”

“Không có!” Tiểu thái giám cúi đầu nói.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút.

Hoàng đế Diêm Bình không muốn gặp y sao?

Chết tiệt!

Có phải là không hài lòng với lão phu không?

Hừ, tên hoàng đế này không đáng tin, người không muốn gặp lão phu, lão phu còn không muốn phục vụ người nữa!

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong lòng y, y tuyệt đối sẽ không nói ra câu “hoàng đế chó” này.

Y cũng không đề ý đến tiêu thái giám này, trực tiếp quay người rời khỏi hoàng cung.

Đối mặt với sự lạnh nhạt của hoàng đế Diêm Bình, Dương Chính Sơn đã sớm có dự liệu, dù sao lần này y cũng là “thăng chức” mà thực chất là bị giáng chức, nếu hoàng đế Diêm Bình quá thân thiết với y, đó mới là chuyện lạ.

Đi ra khỏi hoàng cung, Dương Chính Sơn lại đến Đô đốc phủ tả quân.

Dương gia trang viên nằm ngay bên ngoài Ngọ Môn của hoàng cung, các quan ngũ bộ, ngũ quân Đô đốc phủ, Thái Thường Tự, Hồng Lư Tự, Tông Nhân Phủ, v.v., đều nằm trên con phố trước Ngọ Môn.

Đến Đô đốc phủ tả quân, Dương Chính Sơn trước tiên đến gặp An Quốc Công An Huỳnh Nhân.

An Quốc Công An Huỳnh Nhân là người trẻ nhất trong sáu đại quốc công của Đại Vinh, năm nay mới chỉ ngoài ba mươi, thân hình gầy gò, ánh mắt ôn hòa.

Sau khi gặp Dương Chính Sơn, An Huỳnh Nhân lập tức nở một nụ cười tươi: “Dương hầu gia, ta đã chờ người lâu rồi!”

Dương Chính Sơn vội vàng chấp tay nói: “Lão phu bái kiến An Quốc Công!”

“Dương hầu gia là tiền bối của ta, sao ta dám để Dương hầu gia bái kiến!” An Huỳnh Nhân đáp lại và cười nói.

Hai người trước tiên khen ngợi lẫn nhau, sau đó An Huỳnh Nhân dẫn Dương Chính Sơn đến thư phòng.

Hai người ngồi xuống, tùy tùng của An Huỳnh Nhân mang trà nước lên.

Dương Chính Sơn ném thử trà, ừm, chắc là trà Long Tĩnh mây Ngân Hà thượng hạng!

“Nhờ hoàng thượng xem trọng, sai An mẫu quản lý Đô đốc phủ tả quân, nhưng An mẫu học vấn nông cạn, chỉ sợ phụ lòng hoàng thượng tin tưởng, hôm nay Dương hầu gia đến, An mẫu cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi!” An Huỳnh Nhân cười nhìn Dương Chính Sơn.

Động tác uống trà của Dương Chính Sơn dừng lại.

Ngươi được hoàng thượng xem trọng, lão phu bây giờ lại bị chê bai rất nhiều!

Hừ, bây giờ triều đình này ai không biết lão phu đây là “thăng chức” mà thực chất là bị giáng chức!

Ngươi nói vậy chẳng phải đang châm chọc lão phu sao?

Dương Chính Sơn hiểu rõ trong lòng, vị An Quốc Công này không giống như bề ngoài chào đón y.

Nhưng nghĩ cũng phải, An Quốc Công quản lý Đô đốc phủ tả quân, y đột nhiên trở thành hữu đô đốc của Đô đốc phủ tả quân, tất nhiên An Quốc Công này sợ Dương Chính Sơn tranh quyền với hắn.

Dù rằng Đô đốc phủ đều lấy tả đô đốc làm chủ, nhưng phần lớn hữu đô đốc đều là chức vụ hư danh, nhưng Dương Chính Sơn dù sao cũng là lão tướng chiến trường, chiến công hiển hách, so với hẳn, An Quốc Công này có danh hiệu quốc công nhưng lại quá trẻ tuổi.

Nếu Dương Chính Sơn tranh quyền với hẳn, hẳn cũng không chắc có thể chống đỡ được.

“Ha ha, An Quốc Công nói đùa rồi, lão phu những năm gần đây chinh chiến ở ngoài, bị thương khá nhiều, hiện tại thường xuyên cảm thấy sức lực không đủ, trước kia ở Trọng Sơn trấn, lão phu không dám lười biếng, bây giờ về kinh rồi, lão phu đang muốn nghỉ ngơi một thời gian!”

“Hơn nữa, An Quốc Công đang ở độ tuổi trung niên, là thời điểm tốt để cống hiến cho đất nước, lão phu cứ dày mặt mời An Quốc Công thông cảm cho ta nghỉ ngơi một chút nhé!”

Dương Chính Sơn vuốt râu, trên mặt mang theo biểu cảm “ta rất tin tưởng ngươi”.

Hắn không có nửa điểm hứng thú với Đô đốc phủ tả quân, tuy rằng danh tiếng của Đô đốc phủ tả quân rất lớn, nhưng thực tế lại chẳng có ý nghĩa gì.

Ngũ quân Đô đốc phủ chỉ phụ trách quản lý vệ sở, không có quyền điều binh, cũng không có quyền thống lĩnh quân đội, các công việc chủ yếu đều là hậu cần.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Ngũ quân Đô đốc phủ không có quyền lực, chỉ là so với tổng binh ở biên trấn, Ngũ quân Đô đốc phủ chịu nhiều hạn chế hơn.

Tại kinh đô khác với Trọng Sơn trấn, ở Trọng Sơn trấn, một mình Dương Chính Sơn có thể quyết định mọi chuyện, dù là tuần phủ Bàng Đằng hay thái giám trấn thủ Trương Minh Trung, đều nghe theo y.

Nhưng ở Đô đốc phủ tả quân, muốn một mình hấn quyết định mọi chuyện gần như là điều không thể, trên đầu có hoàng đế, dưới có bốn đô sứ và hai tổng binh phủ, ở giữa còn có bộ binh không chế, danh hiệu Tĩnh An Hầu của hấn căn bản không có tác dụng.

Vì vậy, so với việc ở lại Đô đốc phủ tả quân mà bị trói buộc, Dương Chính Sơn thà ở nhà nghỉ ngơi cho thoải mái.

Nghe Dương Chính Sơn nói vậy, nụ cười trên mặt An Huỳnh Nhân càng tươi hơn.

Chương 992: Sư phụ, xin nhận lễ bái của đệ tử! (2)

“Tiền bối còn nhiều điều cần chỉ bảo lắm! Sau này còn mong Dương hầu gia không tiếc lời chỉ bảo!”

“Ha ha, nói gì thì nói.” Dương Chính Sơn cười đáp lại.

Hai người trò chuyện một lúc, An Huỳnh Nhân liền cho người dẫn Dương Chính Sơn đến xem thư phòng của hắn.

Dù chức vụ hữu đô đốc của hắn là hư danh, nhưng trong phủ vẫn có thư phòng của riêng mình.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn chỉ ngồi trong thư phòng một lúc, rồi lại quay về phủ.

Người ta không chào đón mình, mình cũng không cần thiết phải đến gần để bị chọc giận.

Chỉ là khi y trở về hầu phủ, lại phát hiện trước cửa hầu phủ rất náo nhiệt.

Sáu bảy chiếc xe ngựa xếp hàng trên con phố trước cửa, còn có một đoàn người không nhỏ.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên nhìn những chiếc xe ngựa này, có xe ngựa đến hầu phủ, cũng bình thường thôi, y đến kinh đô, Vân Tuyết, Lục Văn Uyên, Lâm Triền chắc chắn sẽ đến thăm ngay.

Nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không dẫn theo một đoàn người dài như vậy.

Trong đoàn người, có hàng chục tùy tùng, mỗi người đều cầm một chiếc hộp gỗ, nhìn cũng không giống như đến gây sự,

mà giống như đến tặng quà hơn.

Dương Chính Sơn nhìn chiếc xe ngựa phía trước đoàn người, đôi mắt híp lại.

Xe ngựa hoa lệ tinh xảo, có rồng văn màu vàng, đây là xe ngựa của hoàng gia!

Xe ngựa của Dương Chính Sơn dừng trước cửa phủ, Lục Thọ lập tức ra đón.

Ngô Hải vẫn chưa đến kinh, hiện tại Lục Thọ tạm thời thay hấn quản gia.

“Hầu gia, Đệ Vương điện hạ đã đến!”

“Đệ Vương!” Dương Chính Sơn xuống xe ngựa, hơi ngạc nhiên.

“Hắn đến làm gì?”

“Không rõ, hắn chỉ nói muốn gặp hầu gia, tiểu nhân cũng không dám hỏi nhiều.” Lục Thọ nói.

Dương Chính Sơn đi về phía cửa phủ, hỏi: “Người ở đâu?”

“Ở chính đường, đại gia và thiếu gia đang mời uống trà!” Lục Thọ nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, sau đó đi về phía chính đường.

Đệ Vương không gửi thiệp báo kiến trước, điều này cho thấy hắn đến với tư cách cá nhân, vì vậy Dương gia không ra đón tiếp, cũng không tính là thất lễ.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn rất tò mò không biết Đệ Vương tại sao lại đến tìm y!

Khi chưa vào chính đường, y đã thấy một thiếu niên vạm vỡ đứng bên cạnh Dương Thừa Nghi nhìn về phía này.

Thấy Dương Chính Sơn đến, Đệ Vương ánh mắt sáng lên, đi nhanh đến.

Dương Chính Sơn mặt mang nụ cười hòa ái, chấp tay hành lễ: “Lão phu bái kiến ~~”

Tuy nhiên, chưa kịp nói hết câu, Đệ Vương liền quỳ xuống trước mặt y: “Sư phụ, xin nhận lễ bái của đệ tử!”

Dương Chính Sơn ngẩn người!

Nụ cười hòa ái trên mặt hoàn toàn đông cứng lại, kinh ngạc nhìn Đệ Vương trước mặt.

Không phải chứ!

Sao lại bái đầu ngay từ đầu?

Ngươi là hoàng tử đó!

Còn sư phụ đệ tử là ý gì vậy?

Sao ta không nhớ mình có một đệ tử như vậy!

Đừng nói Dương Chính Sơn ngẩn người, ngay cả Dương Thừa Nghi đứng trước cửa chính đường cũng ngẩn người.

Vừa rồi hẳn trò chuyện rất vui vẻ với Đệ Vương, hai người đều cùng độ tuổi, hơn nữa tính cách của vị Đệ Vương này rất hòa nhã, khi trò chuyện với hẳn sẽ không có bất kỳ cảm giác gượng gạo nào.

Vốn dĩ Dương Thừa Nghi cũng đang tò mò Đệ Vương đến làm gì, nhưng hẳn cũng không tiện hỏi nhiều, vì vậy chỉ ngồi nói chuyện với Đệ Vương.

Hai người nói về võ đạo, có cảm giác như tri kỷ.

Trong đại sảnh, Dương Minh Thành đi ra: “Có chuyện gì vậy?”

“Không biết!” Dương Thừa Nghi lắc đầu, nói khẽ.

Dương Chính Sơn hoàn hồn lại, vội vàng tiến lên đỡ Đệ Vương vẫn còn quỳ trên mặt đất: “Điện hạ, như vậy là làm lão phu xấu hổ quá!”

“Sư phụ!” Đệ Vương không muốn đứng lên, nhưng sức lực của hắn không lớn bằng Dương Chính Sơn.

“Sư phụ, hôm nay bản vương đến là thành tâm bái sư, mong sư phụ nhận đệ tử!” Đệ Vương hơi sốt ruột nói.

Dương Chính Sơn có chút bất lực, sao Đệ Vương này lại tự xưng đến bái hắn làm sư?

Với tư cách là hoàng tử, chắc chắn không thiếu thầy dạy võ đạo, có thể tìm một người luyện võ giả tiên thiên làm sư phụ có chút phiền phức, nhưng tìm một người tăng cử hậu thiên, nửa bước tiên thiên làm sư phụ vẫn rất dễ dàng.

Mà dù Dương Chính Sơn hiện tại có tu vi tiên thiên, nhưng hắn không tiết lộ tu vi, mọi người đều cho rằng hắn là nửa bước tiên thiên.

“Điện hạ đến nơi này là vinh hạnh của lão phu, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Dương Chính Sơn cười nói.

“Ồ!” Đệ Vương gật đầu, “Vậy được, sư phụ mời trước đi!”

“Điện hạ mời!” Dương Chính Sơn cũng không thể quá mức.

Đệ Vương do dự một chút, thấy Dương Chính Sơn kiên quyết, chỉ có thể đi vào đại sảnh trước.

Dương Chính Sơn vào đại sảnh, nhìn thấy Dương Minh Thành và Dương Thừa Nghi, Dương Thừa Nghi hơi lắc đầu với hắn.

Dương Chính Sơn mời Đệ Vương ngồi vào ghế chủ, còn mình ngồi ở ghế dưới.

“Sur phụ!” Đệ Vương có chút sốt ruột nói.

“Chờ chút, điện hạ, lão phu đã lâu không nhận đệ tử rồi!”

“Sur phụ, người cứ nhận đệ tử đi!” Đệ Vương đầy mong chờ nhìn hấn.

Dương Chính Sơn bị bộ mặt cầu xin của hấn làm cho có chút ngẩn ngơ.

“Điện hạ có thể nói lý do tại sao lại bái lão phu làm sư không?”

Đệ Vương nghe vậy, đôi mắt sáng lên: “Bởi vì sư phụ bản thương pháp rất lợi hại!”

“Chỉ vì lý do này thôi sao?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên nói.

“Đúng, đệ tử luyện thương nhiều năm, nhưng thương pháp vẫn bình thường, đệ tử nghe nói thương pháp của sư phụ là vô song thiên hạ, có thể giết địch trong vạn quân, có thể đối đầu với bốn người, chém giết bốn cường giả nửa bước tiên thiên!”

“Dương Chính Sơn, đệ tử muốn học thương pháp từ sư phụ!”

Đệ Vương ánh mắt sáng rực nhìn Dương Chính Sơn.

Đôi mắt sáng ngời ấy tràn đầy khao khát võ đạo, ngưỡng mộ cường giả, chân thành của hấn.

Dương Chính Sơn thật sự bị ánh mắt của hấn cảm động.

Trên đời này có một loại người gọi là “vũ si”!

Xem võ đạo là mục tiêu theo đuổi suốt đời, trong lòng ngoài võ đạo ra không còn gì khác.

Mà thiếu niên trước mắt dường như chính là vũ si như vậy.

Tối thiểu Dương Chính Sơn chưa từng thấy ai có khao khát võ đạo mãnh liệt như vậy.

Nhận đệ tử sao?

Cũng không phải là không được!

Tuy nhiên, nhận một hoàng tử làm đệ tử, Dương Chính Sơn còn cần phải cẩn thận xem xét một chút.

Nếu thiếu niên trước mắt không phải là hoàng tử, có lẽ Dương Chính Sơn sẽ đồng ý ngay bây giờ.

Một thiếu niên thành thật với võ đạo như vậy, chỉ cần phẩm tính không có vấn đề, hẳn nhất định sẽ muốn nhận làm đệ tử.

Dương Chính Sơn hít một hơi thật sâu: “Điện hạ muốn bái lão phu làm sư cũng không phải là không được, nhưng chuyện này còn cần hoàng thượng đồng ý mới được!”

Hoàng tử bái sư không phải là tùy ý có thể bái, thầy dạy của hoàng tử đều do hoàng đế cẩn thận chọn lựa.

Dương Chính Sơn dù có muốn nhận Đệ Vương làm đệ tử, cũng không thể tự ý quyết định.

“Thật sao! Chỉ cần phụ hoàng đồng ý, sư phụ sẽ nhận đệ tử?” Đệ Vương vui vẻ đứng dậy, liên tục nói.

“Ồ!” Dương Chính Sơn có chút bất lực, nhưng sau đó hắn cười nói: “Hoàng thượng đồng ý chỉ là một phần, có thể làm đệ tử của lão phu, còn phải xem điện hạ có thể vượt qua thử thách của lão phu hay không!”

“Mong muốn trở thành đệ tử của lão phu không phải là chuyện dễ dàng!”

Võ giả có kiêu ngạo của võ giả, võ giả tiên thiên có sự tôn nghiêm của võ giả tiên thiên.

Dù là đế vương, cũng không thể tùy ý giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của võ giả tiên thiên.

Đế vương nổi giận, có thể chém giết hàng triệu người, tiên thiên nổi giận, có thể máu văng năm thước.

Có lẽ võ giả tiên thiên không thể đối đầu với vạn quân, nhưng võ giả tiên thiên có khả năng chém giết tướng địch trong vạn quân.

Một vạn đại quân cũng có thể giết chết được võ giả tiên thiên, dù sao võ giả tiên thiên là người chứ không phải thần.

Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là võ giả tiên thiên chỉ có thể phòng thủ ở một nơi, nếu võ giả tiên thiên muốn rời đi, một vạn tinh nhuệ đại quân cũng rất khó ngăn cản.

Tất nhiên, nếu đối phương cũng có võ giả tiên thiên, thì đó là một vấn đề khác.

Vì vậy, đối với đế vương, điều đáng sợ nhất chính là tiên thiên nổi giận.

Hoàng cung được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng nếu không có tiên thiên bảo vệ, thì võ giả tiên thiên vào hoàng cung như vào chốn không người.

Cho dù Diêm Bình đề đồng ý, nhưng Dương Chính Sơn không muốn, Diêm Bình đề cũng không thể miễn cưỡng hắn.

Chương 993: Tam Hoàng Lý Thụ (1)

Đại Vương nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, nhưng nhanh chóng lại phần chân trở lại.

“Đệ tử lập tức đi thỉnh thị phụ hoàng, sư phụ hãy chờ một chút!”

Nói xong, hắn cũng không đợi Dương Chính Sơn đồng ý, liền chạy như bay ra khỏi Hầu phủ.

Dương Chính Sơn nhìn theo bóng lưng của hắn, có chút dờ khóc dở cười.

Tên Đại Vương này vẫn còn là người nóng vội, thật sự không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

“Đại gia, người có thu Đại Vương điện hạ làm đồ đệ không?”

Đợi Đại Vương rời đi, Dương Thừa Nghiệp mở miệng hỏi.

Dương Chính Sơn cười hỏi: “Người thấy có thích hợp không?”

Dương Thừa Nghiệp suy nghĩ một chút, “Tôn nhi mặc dù là lần đầu tiên gặp Đại Vương điện hạ, nhưng tôn nhi cảm thấy phẩm tính của Đại Vương điện hạ rất thuần lương, tâm hướng võ chi thành một mảnh đỏ thắm. Nhưng dù sao hắn cũng là hoàng tử, nếu thu hắn làm đồ đệ, có lẽ sẽ dẫn đến một số phiền phức!”

“Đương nhiên, ông nội chắc sẽ không sợ những phiền phức này, có thu Đại Vương điện hạ làm đồ đệ hay không, hoàn

toàn dựa vào tâm trạng của ông nội!”

“Nếu ông nội thích, thì sẽ thu, nếu ông nội không thích, thì sẽ không thu!”

Nghe hấn nói vậy, Dương Chính Sơn không khỏi cười ha ha.

“Người nói không sai, ta muốn thu thì thu, ta không muốn, ai cũng không thể miễn cưỡng!”

Hấn rất hài lòng với câu trả lời của Dương Thừa Nghiệp. Dương Thừa Nghiệp đầu tiên xem xét phẩm tính của Đại Vương, sau đó mới xem xét thân phận của Đại Vương, cuối cùng lại đoán được tâm tư của Dương Chính Sơn.

Mặc dù chỉ là vài câu nói, nhưng đủ để chứng minh suy nghĩ của Dương Thừa Nghiệp rất toàn diện, và hấn coi trọng phẩm tính hơn cả thân phận.

Thu đồ đệ không phải chuyện khác, tất nhiên phải xem trọng phẩm tính, địa vị thân phận ngược lại là thứ yếu.

Một đồ đệ có địa vị tôn quý, nếu không có lòng tôn kính sư phụ, thì cũng chỉ là đồ đệ bất hiếu.

Một đồ đệ xuất thân thấp hèn, nếu hiếu thuận với sư phụ, thì đó cũng là một đồ nhi tốt.

Đương nhiên, Dương Thừa Nghiệp cũng có khuyết điểm, hấn vẫn còn quá trẻ, có một số chuyện phức tạp hấn chưa nghĩ đến.

Chẳng hạn như Dương Chính Sơn cũng sẽ xem xét được mất!

Thu Đại Vương làm đồ đệ có lợi cho Dương gia hay không, liệu có lợi nhiều hơn hại không.

Dương Chính Sơn có thể hành sự theo tâm trạng, nhưng Dương Chính Sơn cũng phải suy nghĩ cho Dương gia.

“Người bảo Vũ Tranh đi điều tra một chút về danh tiếng của Đại Vương!” Dương Chính Sơn dặn dò Dương Minh Vũ.

“Vâng!”

Dương Minh Vũ đáp một tiếng, lại nói: “Đúng rồi, Văn Viễn, Lâm Triển và Cẩn Ngôn đều đã đến, bọn họ đang ở hậu sảnh.”

Dương Chính Sơn gật đầu: “Ta biết rồi, người đi trước đi!”

Nói xong, hắn lại dẫn Dương Thừa Nghiệp đi đến hậu sảnh.

“Cửu trọng!”

“Sur phụ!”

“Ước phụ đại nhân!”

Ba người đang uống trà, thấy Dương Chính Sơn vào, vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Ừm, ngồi đi, đều là người nhà không cần khách khí!”

Dương Chính Sơn ngồi bên bàn trà, ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Lục Văn Viễn hiện nay vẫn đang làm việc ở Lục Bộ, nhưng hắn đã không còn ở Hộ Bộ nữa, năm trước hắn vừa được điều chuyển sang Lễ Bộ làm viên ngoại lang. Có lẽ vì hắn còn trẻ nên tốc độ thăng tiến của hắn ở Lục Bộ không nhanh.

Theo tốc độ thăng tiến hiện tại của hắn, ước chừng phải ở Lục Bộ thêm mười năm nữa hắn mới có thể thăng làm thị lang.

Nhưng dù là mười năm, hắn cũng chỉ mới bốn mươi tuổi mà thôi.

Thị lang bốn mươi tuổi đủ để nói là tiền đồ vô lượng rồi.

So với hấn, con đường quan lộc của Lâm Triễn có vẻ ảm đạm hơn một chút, hiện tại vẫn đang ở Binh Bộ làm chủ sự.

Còn về Lương Cẩn Ngôn, con cháu của phú quý, nếu không có thừa kế tước vị, thì thường sẽ không có tiền đồ quá lớn. Nếu không ra trận giết địch, hấn ước chừng có thể về già ở Ngũ Thành Bình Mã Ty, mà Ngũ Thành Bình Mã Ty chỉ là một nha môn chính lục phẩm, chủ quan chỉ là một chỉ huy sứ chính lục phẩm mà thôi.

Cẩn Ngôn ở đây, Dương Vân Tuyết cũng chắc chắn đã đến. Nàng hấn là đi nói chuyện với Úc Thanh Y rồi.

Dương Chính Sơn trò chuyện với họ một lát ở hậu sảnh, rồi để họ lại cho Dương Thừa Nghiệp tiếp đãi, còn mình thì đi đến chủ viện gặp Dương Vân Tuyết.

Không chỉ có Dương Vân Tuyết ở đó, còn có cả Lục Lô Thị và Lâm Trịnh Thị cũng ở đó.

Lục Lô Thị chính là thê tử của Lục Văn Viễn, xuất thân từ An Ninh Lô Thị, là tiểu nữ nhi của Lô tộc trưởng Lô Trung Đạo. Lô Trung Đạo đã về quê nghỉ hưu từ mấy năm trước, hiện nay An Ninh Lô Thị hoàn toàn dựa vào Lô Chí chống đỡ.

Nhưng con lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, dù Lô Chí hiện nay vẫn là một tri phủ, nhưng Lô gia còn có một nữ tể như Lục Văn Viễn, cũng không thể nói An Ninh Lô Thị đã suy tàn.

Chỉ là sau này An Ninh Lô Thị sẽ phải dựa vào Lục Văn Viễn mà thôi, đây chính là thông gia.

Đương nhiên Lục Văn Viễn cũng mượn sức từ Lô Trung Đạo, dù sao Lô Trung Đạo cũng là quan chức chính tam phẩm, Hoành Lâm Tự, ở Kinh Đô vẫn có chút quan hệ.

Còn về Lâm Trịnh Thị, chính là trưởng nữ của Trịnh Hiểu, Trịnh Tâm Niệm, hôn sự của nàng và Lâm Triễn vẫn do Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y định đoạt.

Năm ngoái Lâm Trịnh Thị sinh cho Lâm Triễn một đứa con trai, tên là Lâm Diệu Tổ, cái tên này rất tầm thường, nhưng rất phù hợp với tính cách của Lâm Triễn.

Thấy Dương Chính Sơn đến, mấy người vôi vàng đứng dậy hành lễ.

“Cha!” Dương Vân Tuyết đôi mắt như lưỡi liềm cười rất vui vẻ.

Dương gia đến Kinh Đô, vui nhất không ai khác ngoài Dương Vân Tuyết.

Nhiều năm qua như vậy, nàng chưa bao giờ về Dương gia đoàn tụ, hiện nay Dương gia đã đến Kinh Đô, sau này nàng có thể về nhà mẹ đẻ bất cứ lúc nào.

“Cả ngòi đi, các người trò chuyện đi!”

“Đây là Thanh Thanh, lại đây để ông ngoại ôm một cái!” Dương Chính Sơn nhìn tiểu cô nương trong lòng Dương Vân Tuyết, cười ha ha nói.

Chương 994: Tam Hoàng Lý Thụ (2)

“Gọi ông ngoại đi!” Dương Vân Tuyết đẩy tiểu cô nương.

“Thanh Thanh chào ông ngoại!” Tiểu cô nương nói bằng giọng trong trẻo.

Dương Chính Sơn cười hiền từ, đây là lần đầu tiên hắn gặp tiểu cô nương này.

Tiểu cô nương này lại không sợ người lạ, được Dương Chính Sơn ôm lại nhìn hắn với vẻ tò mò.

Dương Chính Sơn ôm cháu gái, lại nhìn tiểu tôn nữ bên cạnh Lâm Trịnh Thị.

Lương Thanh Thanh năm nay đã gần hai tuổi, còn Lâm Tô Diệu chưa đầy một tuổi, tiểu gia hỏa hình như có chút sợ người lạ.

Nhưng Lâm Trịnh Thị vẫn để mụ mụ bên cạnh bé Lâm Tô Diệu cho Dương Chính Sơn xem.

“Đợi tiểu tử này lớn lên, để lão phu dạy dỗ vài năm!” Dương Chính Sơn cười nói.

Tôn nữ cũng giống như cháu trai, hướng chi Lâm Triễn vẫn là người lớn lên trong Dương gia, cũng không khác gì cháu trai ruột.

Lâm Trịnh Thị nghe vậy, lập tức vui vẻ cười tươi: “Su phụ muốn dạy dỗ Diệu nhi, đó là phúc của Diệu nhi!”

“Tôn nhi của ta đương nhiên do ta dạy dỗ, tiểu tử Lâm Triễn này hiện tại một lòng muốn làm quan, sắp bỏ cả võ nghệ

ra sau, sau này không thể để hấn làm hồng tôn nhi của ta.”
Dương Chính Sơn cười nói.

Võ nghệ của Lâm Triền thực ra cũng không giảm sút, nhưng vì công vụ bận rộn, hấn thực sự không khổ luyện như trước nữa.

Đây cũng là chuyện không thể làm khác được, có được thì phải có mất, làm quan và tu luyện vốn là mâu thuẫn.

Dương Chính Sơn trêu chọc một lát tiểu tôn nhi, lại nhìn tiểu cô nương bên cạnh Lục Lô Thị.

Lục Miêu Đồng, đây là thê tử tương lai của Dương Chính Sơn.

“Miêu Đồng báii kiến gia gia Dương gia!” Tiểu cô nương này cũng rất đáng yêu, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng hành lễ rất nghiêm túc.

Lục Lô Thị là đại gia khuê tú thực sự, gia giáo của An Ninh Lô Thị dĩ nhiên không cần phải nói nhiều, nàng dạy dỗ ra con gái cũng thiên về đại gia khuê tú.

Đại gia khuê tú không phải là một từ mang nghĩa xấu, không phải xuất thân phú quý là đại gia khuê tú, có tài có đức có lễ tiết mới là đại gia khuê tú.

Nhưng nhiều gia tộc quan lại khi nuôi dưỡng con gái trong nhà đều giữ gìn quy tắc, nói cái gì mà “cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước”, điều này cũng khiến nhiều tiểu thư quan gia có phần mềm yếu, lại cứng nhắc.

Vì vậy Dương Chính Sơn không thích những tiểu thư quan gia đó lắm, nhưng một tiểu cô nương đáng yêu thì rất được hấn yêu thích.

Cháu gái, tôn nhi, thê tử tương lai, đây đều là con cháu của nhà mình.

Dương Chính Sơn cũng không có lý do gì để không thích.

Buổi trưa, Dương gia tổ chức một bữa tiệc gia đình, cả nhà âm ỉ vui vẻ ăn một bữa.

Mà ngay khi Dương gia tổ chức tiệc gia đình, trong Tái Cực Điện của Hoàng thành, Đại Vương đang quỳ trước mặt Diêm Bình Đế, trên mặt đầy vẻ cứng đầu.

“Phụ hoàng, vì sao không được?”

Hắn không hài lòng hỏi.

Diêm Bình Đế có chút đau đầu, đối với tiểu tử cuồng võ này của mình, hắn cũng không có cách nào.

Thực ra hắn rất thích tiểu tử này, cuồng võ đại diện cho tâm tính thuần khiết, có lẽ không thích hợp làm một quốc vương, nhưng đối với một người cha mà nói, tiểu tử như vậy có hiếu hơn.

Chỉ là đôi khi sự thuần khiết của tiểu tử ngốc này lại khiến hắn cảm thấy bất lực.

Hắn vừa mới bày tỏ sự không hài lòng đối với Dương Chính Sơn, ngay cả Dương Chính Sơn đến tạ ơn, hắn cũng tránh mặt không gặp.

Nếu lúc này hắn để con trai bái Dương Chính Sơn làm sư, đây chẳng phải là mâu thuẫn sao?

“Không được chính là không được, ngươi lui xuống đi!” Diêm Bình Đế không thể giải thích với hắn.

Đại Vương cúi đầu, trong lòng không hài lòng, nhưng lại không dám nói, nhưng hắn cũng không rời đi, cứ quỳ trước mặt Diêm Bình Đế.

“Nếu không lui xuống thì coi như chống lại ý chỉ!” Diêm Bình Đế giả vờ tức giận nói.

Đại Vương thực sự bị hấn dọa sợ, tủi thân nói: “Nhi thần cáo lui!”

Sau đó hấn đứng dậy rời khỏi thư phòng, còn Diêm Bình Đế thấy hấn rời đi, thần sắc có phần bất lực lắc đầu.

“Điện hạ, hoàng thượng không đồng ý?”

Đại Vương vừa ra khỏi Tái Cực Điện, Tiểu An Tử liền chú ý đến biểu cảm trên mặt hấn, không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy, phụ hoàng không đồng ý!” Đại Vương bụng đầy tức giận.

Tiểu An Tử đảo mắt, hạ thấp giọng nói: “Điện hạ có thể đi cầu hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương nhất định sẽ đồng ý.”

Đại Vương nghe vậy, ánh mắt u ám ban đầu lập tức trở nên sáng ngời.

“Đúng rồi, mẫu hậu nhất định sẽ đồng ý!”

Tuy nhiên Đại Vương vẫn nghĩ sai, mặc dù hoàng hậu rất thương tiểu tử này, nhưng bà không phải là người không biết nặng nhẹ. Nếu Đại Vương trước tiên đến tìm bà, thì bà nhất định sẽ đi nói chuyện với Diêm Bình Đế. Nhưng Đại Vương đã đến tìm Diêm Bình Đế trước, và Diêm Bình Đế còn từ chối, thì bà dĩ nhiên sẽ không đi làm Diêm Bình Đế khó xử.

“Mẫu hậu!” Đại Vương nhìn hoàng hậu với vẻ ủ rũ, ánh mắt cứng đầu lúc này trở nên tủi thân, giống như một tiểu thê tử chịu ảm ức.

Mặc dù hiện tại Đại Vương đã mở phủ lập gia, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hấn chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, hơn nữa còn là loại thiếu niên chưa hiểu đời.

Dù hấn hiện tại cao lớn vạm vỡ, nhưng trước mặt hoàng hậu vẫn như một đứa trẻ, thói quen nũng nịu.

Hoàng hậu xoa xoa trán: “Việc này phụ hoàng ngươi không đồng ý, mẫu hậu cũng không có cách nào, ngươi đừng làm ồn lên nữa!”

“Nhưng nhi thần muốn bái Tĩnh An Hầu làm sư, Tĩnh An Hầu phủ và gia gia nhà ngoại cũng là thông gia, hơn nữa hôn sự của biểu tỷ cũng là do mẫu hậu mai mối, nhi thần bái Tĩnh An Hầu làm sư, chẳng phải là thân quen thêm sao? Có gì không được?” Đại Vương nói lý.

Hoàng hậu không nhịn được mỉm cười, nhìn tiểu tử có dung mạo khôi ngô này của mình, cười nói: “Ngươi a, lại hiếm có khi nghĩ nhiều như vậy!”

Tất cả những điều này dĩ nhiên không phải Đại Vương nghĩ ra, mà là tiểu An Tử bên cạnh hắn nghĩ ra.

Thấy tiểu tử nhỏ của mình vẫn kiên trì, hoàng hậu chỉ có thể bất lực nói: “Vậy được rồi, đợi mấy ngày nữa, mẫu hậu lại nói chuyện với phụ hoàng ngươi, phụ hoàng vừa mới từ chối ngươi, mẫu hậu hiện tại đi khuyên, thực sự không thích hợp!”

Đại Vương nghe vậy, mặc dù vẫn có chút không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Được rồi, vậy mẫu hậu đừng quên nhé!”

“Mẫu hậu khi nào từng nuốt lời ngươi!” Hoàng hậu nói.

“Vậy nhi thần cáo lui trước!”

“Đã trưa rồi, ăn xong rồi hãy đi!”

“Không cần, nhi thần còn phải về tu luyện!” Đại Vương chạy như bay.

Hoàng hậu bị hắn chọc tức cười, “Tiểu tử này, thực sự không chút nào đau lòng cho ta là mẹ hắn!”

.....

Đại Vương đi mà không trở lại, Dương Chính Sơn liền biết Diêm Bình Đế nhất định là không đồng ý hấn báỉ sư.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn cũng không để tâm, mặc dù hấn cảm thấy Đại Vương cũng không tệ, nhưng hiện tại hấn cũng không có ý định thu đồ đệ quá nhiều.

Vài ngày sau đó, Dương Chính Sơn vẫn ở lại trong Hầu phủ, Hầu phủ rất lớn, có núi có nước, cũng không cảm thấy buồn chán.

Nhiều năm qua như vậy, đây là lần đầu tiên Dương Chính Sơn nhàn rỗi như vậy.

Hấn không cần châu sớm, cũng không cần đến nha môn ngồi làm, quan trọng là lương hưu cũng không ít.

Loại công việc này ít tiền nhưng nhiều, Dương Chính Sơn nói rằng mình có thể làm cả đời.

Nhàn rỗi không có việc gì, Dương Chính Sơn có thể dành nhiều thời gian hơn ở trong Không Gian Linh Tuyền.

Trong Không Gian Linh Tuyền, Dương Chính Sơn ngồi xổm bên cạnh một cây nhỏ, cẩn thận tưới nước cho cây nhỏ.

Cây nhỏ này không phải là cây nhỏ bình thường, nó là linh quả Tam Hoàng Lý.

Năm đó Thừa Bình Đế ban cho hấn một quả Tam Hoàng Lý, hấn không ăn, mà cho Úc Thanh Y, Úc Thanh Y nhờ quả Tam Hoàng Lý này mà một lần ngưng tụ ra tiên thiên chân khí, bước vào tầng nửa bước tiên thiên.

Còn hạt của Tam Hoàng Lý đã được Dương Chính Sơn trồng trong Không Gian Linh Tuyền, lúc đầu Dương Chính Sơn cũng không chắc hạt của Tam Hoàng Lý này có thể nảy mầm hay không, chỉ là ôm lấy thử xem.

Tuy nhiên thực tế đã chứng minh rằng, hạt này có thể nảy mầm.

Không chỉ có thể nảy mầm, mà còn sinh trưởng rất nhanh, sau nửa năm, đã cao đến ba tấc.

Chỉ là không biết khi nào cây Tam Hoàng Lý này mới ra quả.

Dương Chính Sơn tưới nước cho Tam Hoàng Lý xong, lại đi đến bên ao nhỏ, ao nhỏ hiện tại có ba trượng chiều rộng, nước sâu khoảng năm tấc, giữa ao linh tuyến không ngừng chảy, còn mười hai cái mầm xung quanh linh tuyến đã nở ra lá sen đầu tiên, từ hình dạng của lá sen có thể xác định rằng những cái mầm này chính là hoa sen.

Dương Chính Sơn cũng không rõ những hoa sen này rốt cuộc là gì, vì đây không phải là hắc tròng, mà là Không Gian Linh Tuyến tự mình sinh trưởng.

Tuy nhiên hắc cảm thấy những hoa sen này chắc chắn là thích động, vì vậy hắc vẫn không động vào những hoa sen này.

Đi đến xem qua một chút những hoa sen này, thấy những hoa sen này không có vấn đề gì, Dương Chính Sơn đi về phía nam của Không Gian.

Trong Không Gian Linh Tuyến vốn không có phân chia phương hướng, nhưng Dương Chính Sơn vì tiện ghi nhớ, nên đã thiết lập phương hướng Đông Nam Tây Bắc.

Ngọn đồi nhỏ nơi tiểu viện của hắc ở là phương bắc, tương tự như vậy, đồng cỏ đối diện với ngọn đồi nhỏ là phương nam, phía tây là một vườn quả lớn, phía đông chủ yếu là đồn điền, ruộng thuốc.

Linh tuyến nằm ở trung tâm, Bảo Dược Viện thì nằm giữa linh tuyến và tiểu viện.

Chương 995: Khách Đêm Khuya (1)

Dương Chính Sơn đến bãi cỏ phía nam, cỏ xanh mượt hòa cùng nhiều bông hoa nhỏ không tên, làn gió nhẹ thổi qua, tạo thành những đợt sóng xanh.

Dương Chính Sơn ngược nhìn xa xăm, huýt sáo một tiếng.

Âm thanh vang vọng khắp không gian, sau một lúc, tiếng vó ngựa vang lên từng đợt.

Dương Chính Sơn nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy mười mấy con ngựa chưa lớn hẳn từ vườn trái cây phía tây nhảy ra.

Thấy Dương Chính Sơn, chúng nó càng thêm phấn khích, chạy vọt về phía hắn.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã đến trước mặt Dương Chính Sơn.

“Ước... Ước...”

Những con ngựa vui vẻ kêu lên, Dương Chính Sơn đưa tay vỗ về hai con ngựa gần nhất.

“Chúng mày lại đi ăn trái cây của ta rồi!”

“Nhiều cỏ thể này vẫn không đủ, còn muốn đi gặm trái cây!”

Dương Chính Sơn bắt đầu dĩ nói.

Những con ngựa này đã được nuôi trong không gian hơn nửa năm, chúng đều là con cháu của Hồng Vân, nhưng thể

chất của chúng không xuất sắc lắm, nếu lớn lên bên ngoài, tới đa cũng chỉ thành ngựa hạng trung.

Nhưng bây giờ chúng ở trong không gian Linh Tuyền, tương lai chắc chắn không kém Hồng Vân.

Thực ra Dương Chính Sơn cũng thường dẫn Hồng Vân vào không gian, nhưng dù sao Hồng Vân cũng là thú cưỡi của hắn, nên không thể để nó ở lại trong không gian mãi.

Còn những con ngựa này thì được, chúng rất thông minh, Dương Chính Sơn đã dặn không được đến ao, vườn thuốc và vườn trà, chúng thật sự không đến.

Nhưng hắn không dặn chúng không được vào vườn trái cây, nên không ít trái cây trong vườn đã bị chúng gặm nhấm.

May mắn là bây giờ vườn trái cây đủ lớn, cho dù để chúng ăn cũng không ăn hết được.

Dương Chính Sơn trò chuyện một lúc với mấy con ngựa, rồi đi đến vườn trà phía đông.

Trong vườn trà, cây trà lại ra không ít mầm non, Dương Chính Sơn đã hái rất nhiều.

Nói thật, hắn có chút không theo kịp tốc độ sinh trưởng của cây trà, ngắt một lần mầm non lại có thể mọc ra sau hơn một tháng, cả vườn trà rộng lớn như vậy, Dương Chính Sơn chỉ có thể hái được một phần nhỏ.

Còn vườn thuốc thì càng không cần nói đến, Dương Chính Sơn đã để nó tự do sinh trưởng.

Nhưng dạo này hắn định thu hoạch một đợt thuốc, chọn một số loại dược liệu phát triển tốt, chế thành thuốc, hoặc để ở tiểu viện phòng khi cần dùng, hoặc mang ra ngoài một phần cho người trong nhà dùng.

Làm rượu, sao trà, chế dược liệu, thu hoạch mật ong, chăm sóc Bảo Dược và Tam Hoàng Li, cứ như vậy, một tháng trôi qua không biết.

Hôm nay, khi Dương Chính Sơn ra khỏi không gian, đã gần hoàng hôn.

Hắn ra vào không gian thường xuyên như vậy, không hề khiến người trong nhà chú ý, vì mỗi lần hắn đều vào không gian trong thư phòng, mà trong không gian hắn cũng có thể cảm nhận được tình hình bên ngoài, chỉ cần có người gõ cửa, hắn có thể lập tức ra khỏi không gian.

Ngay cả Úc Thanh Y cũng không biết mỗi ngày hắn ở trong thư phòng làm gì.

Một tháng này, đủ để người Dương gia thích nghi với cuộc sống ở Kinh Đô.

Dương Minh Thành lại mời thêm mấy người tú tài ở Kinh Đô, tiểu học đường của Dương gia lại được mở ra, lũ trẻ nào học thì học, nào luyện võ thì luyện võ.

Người nhà của hộ vệ Dương gia cũng đã gần như tiếp nhận hết rồi, Dương Chính Sơn chia cho họ ba trang trại ở Vạn Bình Khê, và xây một sân huấn luyện ở một trang trại gần Kinh Đô.

Trong Hầu phủ có trăm hộ vệ canh gác là được, không cần để tất cả hộ vệ ở lại trong phủ, nhiều hộ vệ như vậy ở trong phủ ăn ở cũng không thành vấn đề, nhưng không có đủ rộng rãi để họ tu luyện.

Nên Dương Chính Sơn để họ chia thành ba đội, luân phiên nhau canh gác trong Hầu phủ, hai đội còn lại thì ở lại trang trại ngoài thành, ngày thường tu luyện, nếu có nhiệm vụ, Đinh Thu và Ngô Triển sẽ sắp xếp cho họ.

Đi ra khỏi thư phòng, Dương Chính Sơn thấy Ngô Hải đứng ngoài cửa.

“Hầu gia!”

“Hừm! Vất vả trên đường rồi!” Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu.

Hôm nay Ngô Hải vừa từ Trọng Sơn Quan chạy đến, hấn ở lại Trọng Sơn Quan dọn dẹp, còn hấn về, cũng có nghĩa là mọi chuyện của Dương gia ở Trọng Sơn Quan đã được sắp xếp ổn thỏa.

“Không vất vả, lão nô ngồi thuyền cả đoạn đường này, vừa nhanh vừa thoải mái!” Ngô Hải cười nói.

Dương Chính Sơn vừa đi về phía chủ viện, vừa hỏi: “Tình hình ở Trọng Sơn trấn thế nào?”

“Tất cả đều ổn, khi lão nô rời đi, Tổng Binh phủ đã bắt đầu thi công làm đường, vụ xuân canh tác cũng không bị chậm trễ, các sở nha môn đều đã chuẩn bị xong!”

“Đúng rồi, sông Ngạn cũng đã được thông dòng, nửa tháng trước đã có rất nhiều thuyền cập bến ở Trọng Sơn Quan!”

Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, sông Ngạn một lần nữa thông dòng, cũng có nghĩa là Trọng Sơn Quan có thể thông với đại dương, có một con đường thủy, có thể nâng cao khả năng vận chuyển hàng hóa ở tây bắc Trọng Sơn trấn lên nhiều.

Phát triển kinh tế không thể thiếu vận chuyển, hiện tại dân số của Trọng Sơn trấn đã tăng gần gấp đôi, nhưng tiềm năng kinh tế lại tăng lên gấp nhiều lần.

Đợi những người tị nạn kia hoàn toàn thích nghi với cuộc sống ở Trọng Sơn trấn, và khai khẩn vùng đất hoang ở Bắc Địa, thì năng suất và khả năng tiêu thụ của nó đều sẽ tăng lên.

Chỉ cần Chu Lan có thể hành động theo kế hoạch của hấn, có thể thấy rằng ba đến năm năm tới sẽ là giai đoạn phát triển

nhanh chóng của Trọng Sơn trấn.

Trọng Sơn trấn trong tương lai có thể không sánh được với Đăng Long Vệ, nhưng chắc chắn có thể trở thành một trong chín trấn biên giàu có nhất Đại Vinh.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Ừm, hai ngày này ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, nghỉ ngơi xong rồi, hãy tiếp quản công việc của Hầu phủ, Lục Thọ làm phó cho ngươi, ngươi dạy dỗ hắn cho tốt, đợi ngươi ngoài sáu mươi, hãy để hắn tiếp quản ngươi!”

Chương 996: Khách Đêm Khuya (2)

Quản gia cũng không phải ai cũng làm được.

Ngô Hải làm quản gia cho Dương gia lâu như vậy, đối với mọi thứ của Dương gia đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng hẳn lại có chút xa lạ với tình hình ở Kinh Đô, Lục Thọ có thể bổ sung khuyết điểm này của hắn.

Còn về lý do tại sao Ngô Hải lại đợi hắn ngoài thư phòng, hẳn cũng hiểu, chẳng qua là sợ Lục Thọ cướp mất vị trí quản gia của mình.

Dương Chính Sơn là người trọng tình nghĩa, tự nhiên sẽ không miễn trừ vị trí quản gia của Ngô Hải.

Nhưng tuổi của Ngô Hải cũng không nhỏ, hiện tại đã năm mươi sáu tuổi, cho dù để hắn tiếp tục làm quản gia, thì cũng không làm được mấy năm.

Còn Lục Thọ hiện tại chưa đến bốn mươi tuổi, đợi vài năm nữa, Ngô Hải nghỉ hưu, vừa khéo có thể để Lục Thọ tiếp quản.

“Vâng, lão nô sẽ dạy dỗ Lục Thọ cho tốt!” Ngô Hải cười nói.

“Ừm!” Dương Chính Sơn nghĩ ngợi một chút, nói: “Trong nhà hãy đặt thêm một quy củ nữa, sau này người hầu trong nhà, ngoài sáu mươi tuổi, đều có thể về hưu, và lương tháng vẫn phát như thường, cho đến khi qua đời thì thôi.”

“Nếu không có con cái để hưu trí, có thể ở lại Dương gia.”

Thời gian Dương gia nổi lên chưa lâu, tuổi của nô bộc trong nhà đều không lớn lắm, có lẽ Ngô Hải là người lớn tuổi nhất.

Ngoài sáu mươi tuổi, tức là nghỉ hưu khi sáu mươi tuổi có thể nhận lương hưu, yêu cầu này nghe có vẻ khắt khe.

Dù sao thì ở thế giới này, tuổi thọ trung bình của người dân cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

Nhưng người hầu của Dương gia không phải người bình thường, họ không chỉ được Linh Tuyền Thủy nuôi dưỡng, mà còn gần như đều là võ giả, sống đến sáu mươi tuổi cũng không phải chuyện khó.

Nên Dương Chính Sơn đã đặt giới hạn tuổi thọ ở sáu mươi tuổi.

“Hầu gia nhân từ, lão nô vô cùng cảm kích!” Ngô Hải nghe vậy liền quỳ xuống dập đầu với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vội vàng kéo hắn lại, “Được rồi, đừng cứ dập đầu như vậy!”

“Được làm việc cho chủ nhà, là phúc của chúng tôi!” Ngô Hải thật sự bị cảm động.

Trước đây hắn cũng từng làm quản gia cho nhà khác, nhưng so với nhà Dương gia, thật sự là trời với vực.

Trong lòng hắn, được đến Dương gia, đó chính là phúc.

Dương Chính Sơn cười cười, “Được rồi, đi nghỉ ngơi đi, ta bên này không cần người hầu hạ!”

“Vâng, lão nô cáo lui!”

Ngô Hải cúi người chào, Dương Chính Sơn tiếp tục đi về phía chủ viện.

Đến chủ viện, Úc Thanh Y và Minh Chiêu đã chờ hẩn ăn cơm.

Hôm nay Úc Thanh Y ra ngoài, được phu nhân Ninh Quốc Công mời đi Đại Thừa Tự dâng hương.

Rửa mặt qua loa, Dương Chính Sơn ngồi bên bàn ăn, tùy ý hỏi: “Phu nhân Ninh Quốc Công có nói gì không?”

“Không có, hôm nay phu nhân Ninh Quốc Công chủ yếu là dẫn cháu trai đi xem mặt, mời ta đi chỉ là muốn tìm người nói chuyện thôi!” Úc Thanh Y cười nói.

“Ồ? Cô nương nhà nào?” Dương Chính Sơn có chút tò mò hỏi.

“Nhà Lý gia ở Hoài Dương!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ đã hiểu.

Lý gia ở Hoài Dương phủ, chính là gia tộc của Lý Tư Viễn, Thủ Phụ trước đó, sau khi Lý Tư Viễn nghỉ hưu, sẽ về Hoài Dương phủ hưu trí.

Trước đây Lý Tư Viễn ở triều đình, Ninh Quốc Công phủ không kết thân với Lý gia, hiện tại Lý Tư Viễn đã nghỉ hưu, Ninh Quốc Công phủ lại muốn kết thân với Lý gia.

Đội món ăn được dọn lên, Dương Chính Sơn lại tùy ý hỏi: “Chuyện hôn sự của Thừa Mậu có phải định ngày không rồi?”

Một tháng này, chuyện hôn sự của Dương gia và Tiết gia tiến triển rất nhanh, lễ hỏi, lễ tên, lễ dạm ngõ đã hoàn tất, bây giờ chỉ cần định ngày cưới là được.

“Ừm, hôm qua ta đã gửi thư cho Minh Chiêu, ta chọn ba ngày, để nó xem ngày nào thích hợp!” Úc Thanh Y nói.

Ngày cưới do nam bên định trước rồi thông báo cho nữ bên, nếu nữ bên không có ý kiến, thì có thể định ngày cưới.

Đến lúc đó chắc chắn Dương Minh Chiêu sẽ không về được, nhưng Lý thị nhất định sẽ về.

“Người sắp xếp đi.” Dương Chính Sơn nghĩ ngợi, thấy chuyện này cũng không có chỗ nào mình có thể giúp đỡ.

Việc cưới hỏi của nam nữ, những năm qua Dương gia đã làm không ít, Úc Thanh Y cũng đã quen, căn bản không cần hắn giúp.

“Ta thấy Thừa Mậu chẳng hề gấp gáp gì với chuyện hôn sự!” Úc Thanh Y cười nói.

Dương Chính Sơn hơi lắc đầu, “Tiểu tử này hiện đang luyện tập ở Khánh Vệ Doanh, tự nhiên không quan tâm gì đến chuyện hôn sự nữa!”

Khi còn ở Trọng Sơn Quan, Dương Chính Sơn còn nói đợi Dương Thừa Mậu kết hôn rồi hãy đi Khánh Vệ Doanh luyện tập, nhưng bây giờ đến Kinh Đô, Khánh Vệ Doanh biến thành hộ vệ Dương gia, tiểu tử Dương Thừa Mậu này lại tự mình theo Dương Thừa Dục đi Khánh Vệ Doanh luyện tập.

Tiểu tử này cả ngày vui vẻ chạy đến Khánh Vệ Doanh, hiện tại có lẽ đã ném chuyện hôn sự ra sau đầu rồi.

“Haha~~ Ta thấy tiểu tử Thừa Mậu này cũng là một kẻ cuồng võ!” Úc Thanh Y cười nói.

Dương Chính Sơn cũng không khỏi bật cười, trước đây không phát hiện Dương Thừa Mậu có tính cuồng võ, nhưng từ khi Dương Thừa Mậu trở thành võ giả, tính cách cuồng võ này dường như càng ngày càng rõ rệt.

.....

Đêm khuya, Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y đã ngủ.

Nhưng đột nhiên, Dương Chính Sơn bị một tiếng động nhẹ nhàng đánh thức.

Dương Chính Sơn ngủ rất nông, nhưng những âm thanh tự nhiên bình thường sẽ không làm hắn tỉnh, như tiếng gió, tiếng mưa, tiếng côn trùng kêu, thậm chí cả tiếng bước chân của Thanh Hà, Hồng Vân... cũng sẽ không làm hắn tỉnh, vì hắn có thể phân tích những âm thanh này có nên xuất hiện bên cạnh mình hay không, ngay cả trong vô thức.

Khả năng cảm nhận này rất kỳ diệu, giống như người đã quen với một loại âm thanh nào đó, thì âm thanh đó sẽ không khiến người chú ý, nhưng nếu đột nhiên xuất hiện một âm thanh mà chưa từng nghe thấy, người sẽ lập tức trở nên cảnh giác.

Trước đây Dương Chính Sơn cũng không cảm nhận rõ điều này, nhưng sau khi đột phá đến tiên thiên, khả năng cảm nhận này càng trở nên rõ rệt hơn.

Thính giác là một phần của cảm nhận, mà cảm nhận này không chỉ thể hiện ở thính giác.

Có lẽ nên giống như một loại thần giác hơn, giống như Dương Chính Sơn có thể cảm nhận được thiên tượng, bây giờ Dương Chính Sơn có một cảm nhận đặc biệt đối với tất cả những thứ mới mẻ bên cạnh mình.

Một tiếng động nhẹ cũng đủ để hắn tỉnh dậy khỏi giấc mộng.

Dương Chính Sơn nhú mày, từ từ ngồi dậy.

Một tiếng động khác lại vang lên! Hơn nữa đã vào đến chủ viện rồi!

Có thể tránh khỏi hộ vệ Dương gia và vào chủ viện của hắn, tuyệt đối không phải người bình thường.

Tiên thiên võ giả!

Dương Chính Sơn khoác áo choàng.

“Sao vậy?” Úc Thanh Y ngái ngủ hỏi.

“Có cao thủ đến!” Dương Chính Sơn có chút nghiêm trọng nói.

Úc Thanh Y đột nhiên tỉnh lại, “Cao thủ! Ở đâu?”

Có thể được Dương Chính Sơn gọi là cao thủ, chắc chắn là tiên thiên võ giả.

“Đừng hoảng, để ta ra ngoài xem trước!” Dương Chính Sơn mở cửa phòng ngủ, nhìn thoáng qua Thanh Hà đang ngủ ở ngoài phòng.

“Hầu gia!”

Thanh Hà bị tiếng mở cửa của hắn làm tỉnh dậy.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, “Người vào trong ở với phu nhân đi!”

Nói xong, hắn lại đi ra ngoài, đến phòng khách, đẩy cửa gỗ phòng khách, ánh mắt lập tức khóa chặt vào cửa phòng bên tai không xa.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu sáng sân viện như phủ lên một lớp sương trắng.

Nhưng trước cửa phòng bên tai đó có một cây quế cao lớn, ánh trăng xuyên qua tán lá không quá rậm rạp, chiếu xuống mặt đất những bóng đổ lốm đốm.

Mà trong những bóng đổ này, mơ hồ có thể thấy được một bóng người.

Người này toàn thân bị bao phủ trong áo choàng đen, không thể nhìn ra béo gầy, cũng không thể nhìn ra dung mạo, nhưng dường như lưng có hơi còng một chút.

“Ai!” Dương Chính Sơn trầm giọng hỏi.

“Đi theo ta!” Một giọng nói già nua vang lên, Dương Chính Sơn mơ hồ cảm thấy âm thanh này rất quen, nhưng lại không nhớ được đã nghe thấy ở đâu.

Nói xong, bóng người đó liền như hóa thành một làn khói xanh biến mất tại chỗ, ngay sau đó, hắn đã nhảy lên tường, như ma quỷ bay về hướng núi sau của Hầu phủ.

Dương Chính Sơn nheo mắt, chăm chú nhìn bóng người đó, lập tức đuổi theo sau.

Tốc độ của người này không nhanh, khinh công tuy khá, nhưng không thể mạnh hơn Dương Chính Sơn bao nhiêu, còn về tu vi, có lẽ cũng chỉ mới nhập tiên thiên.

Dương Chính Sơn chỉ có một người tiên thiên võ giả là quen biết, đó chính là Kỷ Trân, nhưng rõ ràng người này không phải Kỷ Trân.

Rất nhanh, hai người một trước một sau đã đến núi sau, núi sau cỏ cây um tùm, và ít tòa nhà, nơi đây cơ bản không có người hầu và hộ vệ, nhưng bên dưới sườn đồi có vài tòa nhà để hộ vệ canh gác.

Điểm chú ý của hộ vệ Dương gia không phải ở bên trong Hầu phủ, mà là ở xung quanh Hầu phủ.

Còn lý do thì một là vì đây là quý an phương, là khu vực cư trú của những người có công, nên ngoài phủ đã có đội ngũ canh gác rất nghiêm ngặt, hai là vì phần lớn nô bộc của Dương gia đều là võ giả, trong đó không ít người là hậu thiên võ giả, căn bản không cần hộ vệ.

Nên Hầu phủ rộng lớn này chỉ có trăm hộ vệ, mà còn là luân phiên nhau canh gác.

Đêm nay chỉ có khoảng ba mươi người trực.

So với trước đây, hộ vệ Dương gia hiện tại quả thực thoải mái hơn nhiều so với khi ở Trọng Sơn Quan.

Chương 997: Cẩn tắc vô ưu, tốt hơn là đối phó tạm thời!

(1)

Khi người mặc áo đen dừng lại trên núi phía sau, Dương Chính Sơn cảnh giác nhìn hắn.

Người này mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc, nhưng cảm giác quen thuộc này lại rất nông, khiến hắn không thể nhớ nổi cảm giác này đến từ đâu.

Người mặc áo đen quay lại, chậm rãi hạ lớp vải đen trên đầu xuống, lộ ra một gương mặt già nua.

Dương Chính Sơn nhìn gương mặt này, không khỏi há hốc miệng.

“Trần công công!”

Trần Trung Thuật!

Không ngạc nhiên khi cảm thấy quen thuộc!

Nhưng lão thái giám này không phải đang trông coi lăng mộ Thừa Bình Đế ở lăng mộ sao?

Sao lại chạy đến Kinh Đô?

Hơn nữa lão thái giám này lại là một tiên thiên võ giả?

“Dương hầu gia, lâu không gặp!” Trần Trung Thuật lộ ra nụ cười hiền hòa.

Nụ cười này ôn hòa đến lạ, dường như không có gì nguy hiểm!

Nhưng lão thái giám này lại là một tiên thiên võ giả!

Người và thú đều vô hại!

Nói nhảm cái gì!

“Gặp Trần công công, không ngờ Dương hầu gia vẫn có thể gặp Trần công công!” Dương Chính Sơn ôm quyền chào.

Trần Trung Thuật cười nói: “Dương hầu gia cũng không quên chúng ta, chẳng phải Dương hầu gia đã để Trương Minh Trung viết thư cho chúng ta sao?”

Dương Chính Sơn khẽ động tâm, lão già này quả thật là lão luyện, ngay cả chuyện này cũng đoán được.

Hắn quả thật đã để Trương Minh Trung viết thư cho Trần Trung Thuật, nói về chuyện Nam Thịnh, nhưng Trương Minh Trung không hề nhắc đến hắn trong thư.

“Xem ra Dương hầu gia đã lo lắng vô ích rồi, Trần công công đã sớm phát hiện ra vấn đề!” Dương Chính Sơn cười nói.

Trần Trung Thuật khẽ lắc đầu: “Không phải chúng ta phát hiện ra vấn đề, mà là bệ hạ!”

“Bệ hạ!” Dương Chính Sơn nhướng mày.

Bệ hạ này chắc chắn không phải là Thừa Bình Đế, vậy là Diêm Bình Đế rồi.

Hiện tại hắn có rất nhiều oán giận đối với Diêm Bình Đế, hoàng đế không coi ai ra gì, lại đùa giỡn hắn như chim bay và cung tốt.

Hừ hừ, nếu không phải lão phu không thích gây chuyện, nhất định phải tìm tên hoàng đế chó này nói chuyện một chút.

“Đúng vậy, bệ hạ đã ban chỉ thị cho chúng ta, lệnh chúng ta điều tra Nam Thịnh một cách triệt để!”

“Ồ, vậy đã điều tra ra gì chưa?” Dương Chính Sơn vẫn rất tò mò về chuyện này.

Nam Thịnh cũng không phải là kẻ tầm thường, đã làm hỏng cả Vương Trung Trực và Bí Vũ Vệ.

Ngay cả bản thân hắn, rất có thể cũng vì Vương Trung Trực mà bị điều trở về Kinh Đô.

“Đã điều tra ra một số thứ, nhưng vẫn chưa tìm ra ông chủ đứng sau hắn!” Trần Trung Thuật nói.

Ông chủ đứng sau!

Đôi mắt Dương Chính Sơn lóe lên.

Điều này có nghĩa là Nam Thịnh không phải người của Diêm Bình Đế!

Điều này thật thú vị!

Nam Thịnh là thái giám hầu cận của Diêm Bình Đế, nhưng Nam Thịnh lại có ông chủ riêng.

Vậy Nam Thịnh có ông chủ riêng ngay từ đầu, hay là sau này bị người khác mua chuộc?

Nếu là cái đầu tiên, vậy thì thú vị rồi.

Hiện tại Diêm Bình Đế đã bốn mươi tuổi, Nam Thịnh theo hầu bên hắn đã ba mươi năm, ba mươi năm trước đã đặt Nam Thịnh bên cạnh Diêm Bình Đế.

Tuyệt vời quá đi!

“Vậy sao? Trần công công đêm khuya tìm Dương hầu gia là vì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trần Trung Thuật nhìn Dương Chính Sơn, nói: “Chúng ta muốn nhờ Dương hầu gia giúp một tay!”

“Giúp cái gì?”

“Mượn quân cận vệ của ngài một chút!”

“Hiện tại ta không có quân cận vệ!” Dương Chính Sơn bĩu môi nói.

“Vậy mượn các hộ vệ của hầu phủ của ngài một chút!” Trần Trung Thuật cũng không tức giận, cười nói.

“Làm gì?”

“Bắt Chân Tại Đường!” Trong mắt Trần Trung Thuật hiện lên một vẻ sắc bén.

Chân Tại Đường?

Dương Chính Sơn nhíu mày: “Chân Tại Đường không phải là một thư phòng sao?”

Chân Tại Đường là một thư phòng rất nổi tiếng trong thành Kinh Đô, nơi đây có rất nhiều sách, được rất nhiều người đam mê đọc sách yêu thích.

Ngày thường có không ít người đam mê đọc sách thích đến Chân Tại Đường để đọc sách, vẽ tranh, thảo luận kinh điển.

“Đúng vậy, nhưng nơi đây ẩn giấu một thế lực không nhỏ, thế lực này có rất nhiều liên hệ với Nam Thịnh, có thể khẳng định rằng họ là một phe với Nam Thịnh!” Trần Trung Thuật nói.

Một nơi tụ họp của những người yêu thích đọc sách lại ẩn giấu rất nhiều võ giả, điều này rõ ràng là không hợp lý.

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút: “Vì sao Trần công công không dùng cấm quân?”

Mười hai doanh cấm quân chịu trách nhiệm bảo vệ Kinh Đô, lẽ ra để cấm quân ra tay trong chuyện này là hợp lý nhất.

Còn hiện tại hẳn chỉ là một hầu gia ở nhà nghỉ hưu, để hắn động thủ trong thành, điều này vừa không hợp lý, vừa không

đúng quy củ.

“Cấm quân cần phải được thanh lý!”

“Họ còn cài người vào cấm quân nữa sao?”

“Ừm!” Trần Trung Thuật gật đầu.

Đôi mắt Dương Chính Sơn lóe lên, đôi thủ này có vẻ rất lợi hại, không chỉ cài người vào trong hoàng cung, mà còn cài người vào cả cấm quân, hơn nữa dường như còn cài rất nhiều người.

“Ta cần chỉ thị của bệ hạ!” Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói.

Nhờ giúp đỡ thì không sao, nhưng chuyện này hẳn không thể tùy tiện động thủ, dù sao cũng là động thủ trong Kinh Đô, nếu không có chỉ thị của Diêm Bình Đế, thì sau này có thể bị quy tội phản loạn.

“Đây, chỉ thị ngài muốn!”

Trước ánh mắt kinh ngạc của Dương Chính Sơn, Trần Trung Thuật trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một tờ thánh chỉ.

Nhận lấy thánh chỉ, Dương Chính Sơn không hiểu sao lại có cảm giác như mình bị tính toán.

Thánh chỉ này đã được chuẩn bị sẵn, hiển nhiên là Trần Trung Thuật và Diêm Bình Đế đã sớm bàn bạc với nhau.

Hắn mở thánh chỉ ra xem.

Đúng là thánh chỉ chính thống, trên đó có ấn ngọc rất rõ ràng, không chỉ có ấn ngọc, mà còn có cả chữ viết dường như do Diêm Bình Đế tự tay viết.

“Vậy bệ hạ cố tình lạnh nhạt ta?” Khóe miệng Dương Chính Sơn khẽ co giật.

Chương 998: Cẩn tắc vô ưu, tốt hơn là đối phó tạm thời! (2)

“Là Nam Thịnh nói xấu sau lưng! Bệ hạ chỉ là lấy kế để chống lại kẻ thù mà thôi!”

“Còn Bí Vũ Vệ thì sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Khi Nam Thịnh nhằm vào Bí Vũ Vệ, bệ hạ vẫn chưa phát hiện ra, nhưng hiện tại Vương Trung Trực đã đến Kinh Đô!”

Trần Trung Thuật lại đưa ra một câu trả lời mà Dương Chính Sơn không ngờ tới.

“Vương Trung Trực đến Kinh Đô rồi?”

“Ừm, chúng ta đã phái Trương Minh Trung đến Tiểu Hà Thôn mời ông ấy!” Trần Trung Thuật nói.

“...”

Dương Chính Sơn có chút cạn lời.

Tiểu Hà Thôn chính là nơi Vương Trung Trực và Lữ Hoa ẩn cư, hẳn vốn tưởng rằng mình đã giấu Vương Trung Trực bọn họ rất kỹ, không ngờ lại không qua được mắt của Trần Trung Thuật.

Không đúng, nên là không qua được mắt của Trương Minh Trung.

Trương Minh Trung thái giám này ngày thường ở Trọng Sơn Quan luôn tỏ vẻ như không có việc gì, nhưng thực tế là thái giám chết tiệt này luôn âm thầm theo dõi hắn.

Cái gì vậy!

Hắn còn tưởng rằng mình có thể kết giao bằng hữu với người, không ngờ người lại âm thầm theo dõi hắn!

Dương Chính Sơn đột nhiên có cảm giác nổi da gà.

Hắn biết rằng bên cạnh mình có bóng dáng của Bí Vũ Vệ, nhưng hắn không ngờ rằng ngay cả Trương Minh Trung cũng âm thầm theo dõi hắn.

Dương Chính Sơn ước chừng rằng mọi chuyện của Dương gia ở Trọng Sơn Quan đều không thể giấu được Trương Minh Trung.

Phải biết rằng khi đưa Vương Trung Trực và Lữ Hoa rời khỏi Trọng Sơn Quan, chỉ có Đinh Thu và một mình hắn xử lý, ngoài Đinh Thu và hắn ra, không ai trong Dương gia biết về sự tồn tại của Vương Trung Trực.

Nhưng chuyện như vậy cũng không thoát khỏi tai mắt của Trương Minh Trung.

Điều này khiến Dương Chính Sơn hoài nghi không biết Đinh Thu có phải là người của Trương Minh Trung không!

Nhưng hiển nhiên là không phải, khi Trương Minh Trung gia nhập Dương gia, Trương Minh Trung còn làm thái giám nhỏ trong hoàng cung.

Dương Chính Sơn nhìn thánh chỉ trong tay, rồi nhìn Trần Trung Thuật trước mặt.

Trương Minh Trung là người mà Thừa Bình Đế sắp xếp đến Trọng Sơn Quan, gần như tương đương với Trần Trung Thuật sắp xếp đến.

Nhưng trước đó Trương Minh Trung đã nói rằng hắn không thể liên lạc với Trần Trung Thuật.

Điều này có lẽ không phải là lừa Dương Chính Sơn, mà rất có thể là Trần Trung Thuật đã quyết định từ bỏ mọi thứ, chỉ muốn trông coi lăng mộ cho Thừa Bình Đế.

Nhưng vì chuyện của Nam Thịnh, hoặc nói là vì yêu cầu của Diêm Bình Đế, Trần Trung Thuật lại khởi động quân cờ Trương Minh Trung này.

Đúng vậy, Trương Minh Trung vốn dĩ chỉ là một quân cờ, hơn nữa còn là một quân cờ công khai.

Chỉ là vì Trương Minh Trung thể hiện quá vô hại ở Trọng Sơn Quan, cộng với cái chết của Thừa Bình Đế, khiến Dương Chính Sơn vô thức bỏ qua hẳn.

Hiện tại nhớ lại, Dương Chính Sơn cảm thấy mình vẫn quá đơn giản.

Nhìn xem những người này sử dụng thủ đoạn gì, quân cờ công khai, gián điệp, còn hơn cả gián điệp.

Dương Chính Sơn cũng được coi là người giàu kinh nghiệm, nhưng nếu nói đến việc âm thầm cài gián điệp như thế này, Dương Chính Sơn cũng không thể sánh kịp với Trần Trung Thuật.

Cũng không ngạc nhiên khi Thừa Bình Đế có thể kiểm soát triều đình, không biết đã cài bao nhiêu người cả công lẫn thâm.

Nhưng Diêm Bình Đế và Trần Trung Thuật dường như cũng có lúc thất bại, cuộc nổi loạn của Kế Phi Ngữ là ngoài dự đoán của họ.

Khi Kế Phi Ngữ nắm quyền ở Trọng Sơn Trấn, không có thái giám nào trấn giữ ở Trọng Sơn Trấn, chuyện này vẫn nên trách Lữ Hoa.

Dương Chính Sơn lắc đầu, suy nghĩ có chút xa xôi.

“Khi nào thì động thủ?”

Quay lại chủ đề chính, hấn hỏi.

“Chiều mai, vào giờ Thân! Chúng ta phụ trách trong hoàng cung, ngài phụ trách Chân Tại Đường, trong Chân Tại Đường có thể có tiên thiên võ giả!” Trần Trung Thuật nói.

Dương Chính Sơn nhíu mày: “Tiên thiên võ giả? Người chắc chắn không?”

“Không thể chắc chắn, nhưng khả năng rất cao!” Trần Trung Thuật nói.

Dương Chính Sơn hít một hơi lạnh, ngay cả tiên thiên võ giả cũng bị liên lụy vào, vũng nước này không hề nông chút nào.

Chắc chắn Nam Thịnh không thể kiểm soát được tiên thiên võ giả, vậy người đứng sau hấn sẽ là ai?

Một người có thể chỉ huy tiên thiên võ giả?

Sự mạnh mẽ của thế lực này vượt xa dự đoán của Dương Chính Sơn.

“Ai phụ trách cấm quân?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

Trần Trung Thuật không hề giấu giếm: “Nam Dương Hầu phụ trách cấm quân, những nơi khác trong thành do Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công và Thường Bình Hầu phụ trách!”

Được, có vẻ như đây là một hành động lớn.

Nam Dương Hầu Lục Bách Thư là thống lĩnh cấm quân hiện tại, để hấn phụ trách cấm quân là hợp lý.

Ninh Quốc Công và Vinh Quốc Công đều ở nhà nghỉ hưu, Thường Bình Hầu thì là đô đốc trung quân, bề ngoài thì họ đều không dẫn quân, nhưng nền tảng của hai quốc công phủ và

một hầu phủ vẫn rất sâu sắc. Chỉ riêng các hộ vệ trong phủ của họ đã là một thế lực không nhỏ.

Ninh Quốc Công phủ và Vinh Quốc Công phủ đều là quốc công thế tập, truyền thừa hơn trăm năm.

Thường Bình Hầu phủ cũng vậy, là thế tập, truyền thừa hơn ba trăm năm, cùng thời với Đại Dương.

Nếu cộng thêm Hưng Quốc Công trấn giữ Nam Cương nhiều đời, thì đây chính là tầng lớp cao nhất của nhóm quý tộc.

Còn về Xương Quốc Công, Thọ Quốc Công, An Quốc Công, so với họ, thì còn kém xa.

Đột nhiên Dương Chính Sơn lại có cảm giác vô cùng vinh hạnh, để hắn là Tĩnh An Hầu cùng hành động với Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công và Thường Bình Hầu, tầng lớp của hắn dường như ngay lập tức được nâng cao rất nhiều.

Nhưng mà~~

“Tại sao lại để ta đối phó với Chân Tại Đường? Chân Tại Đường có thể có tiên thiên võ giả, nếu ta không đối phó được thì sao?” Dương Chính Sơn nói.

Chương 999: Cẩn tắc vô ưu, tốt hơn là đối phó tạm thời! (3)

Hắn biết rằng Thường Bình Hầu phủ có một tiên thiên cao thủ, Ninh Quốc Công phủ và Vinh Quốc Công phủ cũng có thể có tiên thiên cao thủ.

Còn có Tam Sơn Cốc ở bên ngoài thành, nhiều tiên thiên võ giả như vậy, hắn không thể là người đối phó tiên thiên võ giả được.

Trần Trung Thuật cười nhìn hắn, nói: “Chúng ta không nghĩ rằng Dương hầu gia sẽ đối phó với tiên thiên võ giả, đến lúc đó sẽ có người khác đối phó!”

“Nhưng hiện tại có vẻ như không cần người khác rồi!”

Trước khi đến, ông ta không biết Dương Chính Sơn cũng là tiên thiên võ giả, nhưng hiện tại ông ta đã biết.

Đến lúc này Dương Chính Sơn mới phản ứng lại, tu vi của hắn đã bại lộ!

Chết tiệt, một thời gian dài nhận được quá nhiều bất ngờ, hắn lại bỏ qua chuyện này!

Nhưng cũng không thể trách được, vừa rồi hắn đi sau Trần Trung Thuật, Trần Trung Thuật chắc chắn đã nhìn ra tu vi của hắn.

“Ôi, ta cũng không ngờ Trần công công lại có tu vi cao thâm như vậy!” Dương Chính Sơn nói.

Trần Trung Thuật cười cười: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi, ngày mai Chân Tại Đường sẽ giao cho hầu gia!”

Nói xong, thân hình ông ta lóe lên, hóa thành một bóng đen biến mất trong cỏ cây.

Dương Chính Sơn nhìn ông ta rời đi, ngẩng đầu nhìn trăng tròn sáng tỏ, khóe miệng không tự chủ được hiện lên một nụ cười nhạt.

Một lúc sau, hắn trở về chính viện.

Úc Thanh Y đã mặc xong quần áo, còn lấy kiếm ra, đang ngồi trong đại sảnh.

“Lão gia!”

Thấy Dương Chính Sơn trở về, Úc Thanh Y vội vàng tiến lên, trong mắt hiện lên vẻ hỏi han.

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu: “Không sao, có một người bạn cũ đến!”

“Thật sao?” Úc Thanh Y hỏi.

Dương Chính Sơn cười cười, từ tay nàng lấy thanh trường kiếm đưa cho Thanh Hà bên cạnh: “Thật, là Trần Trung Thuật Trần công công!”

Hắn biết rằng nếu không giải thích cho Úc Thanh Y, nàng sẽ rất khó yên tâm.

“Ngày mai Kinh Đô sẽ xảy ra một số đại sự, ta sẽ điều hết các hộ vệ trong phủ đi, đến lúc đó người hãy quản lý tốt người trong nhà là được!”

“Còn về những chuyện khác, giải thích có chút phiền phức, đến lúc đó người sẽ biết!”

Vừa nói, hắn vừa kéo Úc Thanh Y trở lại phòng ngủ.

“Sẽ có nguy hiểm không?” Úc Thanh Y vẫn có chút lo lắng hỏi.

Dương Chính Sơn cởi quần áo, nằm lên giường: “Nếu nói là không có nguy hiểm, thì không thể nào, còn về nguy hiểm lớn như thế nào, thì tử, người phải tin tưởng vào thực lực của phu quân!”

Tiên thiên võ giả!

Dương Chính Sơn cũng không phải chưa từng đối mặt!

Nhưng ở Kinh Đô, Dương Chính Sơn có lẽ rất khó đứng đầu trong số các tiên thiên võ giả.

Dù sao thì những tiên thiên võ giả này ở Kinh Đô, có không ít người đều là lão già trăm tuổi.

So với họ, Dương Chính Sơn rõ ràng còn quá trẻ, thời gian bước vào tiên thiên cũng quá ngắn.

Nhưng lần này Dương Chính Sơn không phải đối mặt với tiên thiên võ giả của triều đình, vì vậy nguy hiểm có lẽ không quá lớn.

Trần Trung Thuật không phải đã nói rồi sao, đến lúc đó sẽ có những tiên thiên võ giả khác trấn giữ Chân Tại Đường, vì vậy không cần quá lo lắng.

Hơn nữa, cho dù không thể đánh bại, bọn họ vẫn có thể chạy, nếu không được thì bọn họ sẽ chạy vào hoàng cung.

Chỉ cần trốn vào hoàng cung, còn sợ những lão già trong hoàng cung không ra tay!

“Đất Kinh Đô rộng ản hồ phục, ta chỉ có chút lo lắng!” Úc Thanh Y dựa vào ngực Dương Chính Sơn, nhẹ giọng nói.

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, cười nói: “Yên tâm đi, Kinh Đô không đáng sợ như người nghĩ!”

Thời gian này có lẽ trong lòng Úc Thanh Y luôn có chút bất an, dù sao thì từ khi Dương Chính Sơn đến Kinh Đô, hắn luôn ở nhà nghỉ hưu, Diêm Bình Đế không để ý đến hắn, Tĩnh An Hầu phủ cũng bị rất nhiều người lạnh nhạt.

Mặc dù Úc Thanh Y không nói, nhưng chắc chắn trong lòng nàng không cảm thấy yên tâm như ở Trọng Sơn Quan.

“Ừm!” Úc Thanh Y nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Dương Chính Sơn không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng Úc Thanh Y.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, Úc Thanh Y nhắm mắt lại, còn Dương Chính Sơn thì nhìn lên rèm trên giường.

Không chỉ có Úc Thanh Y cảm thấy bất an, ngay cả hắn cũng có một phần bất an.

Chim bay thì cung tốt ẩn giấu, thỏ chết thì chó chạy bị náu!

Mặc dù hiện tại hắn không cho rằng sự việc đã xảy ra đến mức độ như vậy, nhưng hắn vẫn có lo lắng như vậy.

Vì vậy sau khi trở về Kinh Đô, hắn luôn ở trong phủ, rất ít ra ngoài.

Cung tốt ẩn giấu cũng không có gì lớn lao, sau này làm một người giàu có nhân rồi cũng được, Dương Chính Sơn cũng vui vẻ thanh nhàn.

Nhưng chó chạy bị náu thì sao?

Hiện tại thì không, sau này thì sao?

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Ha ha!

Dương Chính Sơn không có ý thức cao như vậy!

Quân muốn thần chết, thần sẽ để quân chết!

Hiện tại hắn chưa thể làm được đến mức độ như vậy, nhưng nếu không thể gây sự, thì hắn vẫn có thể tránh né.

“Có lẽ nên sắp xếp cho Dương gia một con đường lui, bất kể có thể dùng được hay không, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng cũng không sao!”

“Cẩn tắc vô ưu, tốt hơn là đối phó tạm thời!”

Dương Chính Sơn nghĩ thầm như vậy.

Chương 1000: Người thực sự là một kẻ ngốc! (1)

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn ngồi trước cổng chính của Hầu phủ, nhìn những người hộ vệ đang xếp hàng trước mặt.

Hai trăm thân vệ, một trăm hộ vệ, đây chính là nhân lực mà hiện tại hắn có thể sử dụng.

Số lượng không nhiều, nhưng thực lực tuyệt đối không yếu.

Hai trăm thân vệ không cần nói nhiều, mỗi người trong số họ đều có tu vi từ tầng bốn Hậu Thiên trở lên.

Một trăm hộ vệ cũng tương tự, họ cũng đã trải qua huấn luyện quân sự, và tu vi của họ cũng đều trên tầng bốn Hậu Thiên.

“Hầu gia, người đã đến đủ cả rồi!” La Cận Tùng bước lên một bước, bẩm báo.

Đinh Thu và Ngô Triền đứng sau lưng Dương Chính Sơn.

Còn về Vũ Tranh, hắn không phụ trách hộ vệ, mà chuyên phụ trách thu thập tin tức, dưới trướng hắn còn không ít nhân thủ, nhưng Dương Chính Sơn sẽ không sử dụng nhân thủ dưới trướng của hắn.

Dương Chính Sơn gật đầu, từ từ đứng dậy, cười nói: “Chiều nay có một hành động không nhỏ, đến lúc đó các huynh đệ nhớ cẩn thận một chút, đừng để bị lật thuyền trong ao nước đục!”

Những hộ vệ nghe vậy đều sáng lên ngay lập tức.

Nuôi binh ngàn ngày, xuất binh một giờ!

Từ sau khi tiêu diệt đại quân Ngật Lương, họ đã ba bốn năm không ra trận, đây thực sự là nuôi binh ngàn ngày.

Nhìn những hộ vệ tỏ ra vô cùng phấn khích, khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên, vẫy tay, “Ha ha, hôm nay chỉ là một trận nhỏ, ừ, rất nhỏ, chỉ là bắt một đám tiểu tặc mà thôi!”

“Nhưng đây là trận chiến đầu tiên của chúng ta ở Kinh Đô, các ngươi phải thể hiện được uy phong của Hầu phủ chúng ta, phải để tất cả mọi người ở Kinh Đô biết rằng những tướng sĩ từ Trọng Sơn Trấn ra ngoài đều là tinh nhuệ nhất trong số những tinh nhuệ!”

Mặc dù hiện tại họ đều là hộ vệ của Dương gia, nhưng thực tế trong xương tủy họ vẫn là những tướng sĩ của Trọng Sơn Trấn.

Ngay cả những hộ vệ trước đây của Dương gia cũng vậy!

“Các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, hôm nay hãy thể hiện hết ra, ta còn chờ các ngươi làm ta nở mặt nở mày nữa!” Dương Chính Sơn cười nói.

Không hề thì thôi, một khi đã hề thì kinh ngạc!

Người đời đều biết chiến công hiển hách của Dương Chính Sơn, nhưng có mấy người thực sự được chứng kiến tinh nhuệ đại quân dưới trướng hắn?

Hôm nay chỉ là một trận nhỏ, không có ngàn quân vạn mã, nhưng Dương Chính Sơn muốn thể hiện ra uy thế như ngàn quân vạn mã!

Để cho quyền quý Kinh Đô, văn võ bá quan và dân chúng thấy được tinh nhuệ nhất trong số những tinh nhuệ là như thế nào.

“Hầu gia yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không làm mất uy phong của Hầu gia!” La Cận Tùng lớn tiếng nói.

Nhìn những gương mặt đầy phấn khích, đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, ra lệnh: “Dùng bữa, chờ xuất phát!”

Lúc này đã gần trưa, những hộ vệ từ trang trại vào thành mất không ít thời gian, để tránh bị phát hiện, họ đã chia thành nhiều nhóm vào thành từ các cổng thành khác nhau.

Hiện tại, bên ngoài Hầu phủ của Tĩnh An Hầu có vẻ lỏng lẻo, nhưng bên trong lại rất chặt chẽ, từ bên ngoài nhìn vào, Hầu phủ của Tĩnh An Hầu vẫn giống như trước, cổng chính và cổng bên đều mở, trước cửa rất yên tĩnh, nhưng thực tế tất cả các cửa đều có người hầu canh gác, để phòng ngừa có người nhìn trộm tình hình bên trong Hầu phủ.

“Vâng!”

Mọi người đồng thanh đáp một tiếng, sau đó tản ra chạy vào các sân bên cạnh để dùng bữa.

Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn là thấy đói.

Võ giả không chỉ cần ăn cơm, mà lượng thức ăn của họ còn lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Trước đây Dương Chính Sơn mỗi bữa đều phải ăn năm bát cơm, thiếu một bát cũng không được, nhưng sau khi bước vào tiên thiên, lượng cơm của hắn đã giảm đi rất nhiều, hai ba ngày không ăn cơm cũng không cảm thấy đói.

Chỉ là hắn đã quen với việc ăn uống thoải mái, nên hiện tại hắn vẫn giữ thói quen ăn uống điều độ và mỗi bữa vẫn ăn rất nhiều.

Giữa cổng chính và cổng bên, sân phía đông chính là khu vực ở của các hộ vệ, bên trong không chỉ có ký túc xá, nhà ăn, mà còn có chuồng ngựa, kho vũ khí, v.v.

Tiếc rằng hiện tại Dương Chính Sơn không dẫn theo quân, nên không thể cất giữ thiết giáp trong nhà.

Những hộ vệ này hiện tại chỉ có thể mặc một bộ áo giáp màu đen để chiến đấu, nhưng cũng không sao cả, tiếp theo họ đối mặt cũng không phải là địch quân trên chiến trường, mà là một đám người giống như giang hồ võ giả.

Đợi cho các hộ vệ dùng bữa xong, Dương Chính Sơn cũng khoác lên mình thiết giáp Lưu Kim Sơn Văn, thiết giáp thừa thãi không thể để trong nhà, nhưng thiết giáp của Dương Chính Sơn thì vẫn có thể để trong nhà.

Mặc thiết giáp Lưu Kim Sơn Văn, cầm theo Huyền Thiết Thương, cưỡi trên lưng Hồng Vân, khí chất của Dương Chính Sơn đột nhiên thay đổi.

Sát khí bùng bùng, uy phong凛冽!

Dưới sự dẫn dắt của hắn, ba trăm hộ vệ ngay lập tức trở nên sắc bén.

Thời gian chưa đến, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đứng sau cổng chính lặng lẽ chờ đợi, ba trăm hộ vệ sau lưng cầm binh khí, xếp hàng ngay ngắn, đứng thẳng người.

Nếu có người đột nhiên đến đây, chắc chắn sẽ bị dọa sợ.

Trong khi Dương Chính Sơn chờ đợi, Diêm Bình Đế ngồi trong Ngự Thư Phòng ở Hoàng thành, bình thản nghịch một bức tượng tỳ giác bằng ngọc mực nhỏ xinh.

“Lão nô bá kiến bệ hạ!”

Nam Thịnh đi vào thư phòng, đầu tiên là liếc nhìn mấy thái giám nhỏ đứng bên cạnh, sau đó vội vàng bước lên bá kiến.

“Ừm!”

Diêm Bình Đế cúi mắt, vẫn chú ý đến bức tượng tê giác bằng ngọc mực trong tay.

Bức tượng tê giác bằng ngọc mực nhỏ chỉ khoảng hai inch, nhưng điêu khắc cực kỳ tinh xảo, sống động như thật, rõ ràng là do danh sư chế tác.

Nam Thịnh đứng bên cạnh, cúi đầu, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Diêm Bình Đế.

Hôm nay Nam Thịnh đột nhiên cảm thấy Diêm Bình Đế có chút không ổn, dường như hắn đã rất lâu rồi không thấy Diêm Bình Đế bình thản như vậy.

Chương 1001: Người thực sự là một kẻ ngốc! (2)

Trước khi đăng cơ, Diêm Bình Đế đối mặt với bất kỳ việc gì cũng đều có thái độ bất cần đời, dù gặp rắc rối cũng có thể thản nhiên đối mặt.

Nhưng sau khi đăng cơ, tâm trạng của Diêm Bình Đế lại bị mất cân bằng, làm việc có phần nóng vội, thái độ bất cần đời đó cũng biến mất.

Nhưng hôm nay, Nam Thịnh đột nhiên cảm thấy vị Thành Vương thích đùa giỡn đó lại trở về!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, bầu không khí trong Ngự Thư Phòng im ắng đến ngột ngạt, khiến Nam Thịnh bất giác cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Đột nhiên, Diêm Bình Đế lên tiếng: “Mấy giờ rồi?”

“Thưa bệ hạ~~”

Nam Thịnh vừa định trả lời, nhưng đột nhiên phát hiện có một bóng người bước ra từ sau rèm bên trái của Diêm Bình Đế, “Bệ hạ, đã đến giờ Thân rồi!”

Con người của Nam Thịnh đột nhiên co rút lại, dán chặt mắt vào bóng người đó.

Đây là một bóng người xa lạ, có một gương mặt mà hắn chưa từng thấy bao giờ.

Hắn là thái giám trưởng của Diêm Bình Đế, không chỉ phụ trách Tư Lễ Giám, còn là khâm sai của Bí Vũ Vệ, đề đốc của Hoàng Vệ Tư.

Nhưng hiện tại bên cạnh Diêm Bình Đế lại xuất hiện một gương mặt mà hắn chưa từng thấy bao giờ, điều này khiến hắn cảm thấy không thể tin được.

Diêm Bình Đế ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự kinh ngạc trên gương mặt của Nam Thịnh, khóe miệng hắn nhếch lên một chút.

“Nam Thịnh!”

“Lão nô có mặt!”

“Biết hắn là ai không?”

“Lão nô không biết!”

“Vậy để trẫm giới thiệu với ngươi, thống lĩnh Huyết Nhận, Hắc Dao!”

Diêm Bình Đế nở một nụ cười đầy thú vị, ngón tay chỉ về bên phải, “Còn cả hắn nữa, thống lĩnh Huyết Nhận, Bạch Kiếm!”

Nam Thịnh có chút cứng ngắc quay đầu sang bên phải, chỉ thấy bóng người đó đã xuất hiện sau rèm bên phải không biết từ khi nào.

Huyết Nhận, hắn đương nhiên biết.

Huyết Nhận ở trong Hoàng Vệ Tư, nhưng Hoàng Vệ Tư không có quyền chỉ huy Huyết Nhận.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc kiểm soát Huyết Nhận, nhưng sau đó phát hiện Huyết Nhận chỉ có mười mấy người, hơn nữa mỗi người đều tỏ ra rất lạnh lùng, điều này khiến hắn không thể không từ bỏ việc chủ động tiếp xúc với Huyết Nhận.

Nhưng thực tế Huyết Nhận không chỉ có mười mấy người, từ hơn ba trăm năm trước, khi Thái Tổ thành lập Đại Vinh, Huyết Nhận đã duy trì quy mô bốn mươi tám người.

Huyết Nhận được chia thành bốn đội, Bạch Kiếm, Hắc Dao, Lôi Thương, Phong Tiễn.

Mỗi đội mười hai người, mỗi người đều có một truyền thừa riêng.

Nói một cách đơn giản, bốn mươi tám người của Huyết Nhận đều là truyền thừa từ đời này sang đời khác, Huyết Nhận ba trăm năm trước chính là tổ tiên của Huyết Nhận hiện tại.

Vì vậy, gia đình và con cháu của Huyết Nhận còn có một cách gọi khác, đó là Thủ Linh Tộc.

Họ bảo vệ linh hồn của tổ tiên, linh hồn của Thái Tổ.

Cư trú của họ chính là Hoàng lăng.

Bí mật này, trong toàn bộ Đại Vinh, không có mấy người biết.

Nam Thịnh không biết, hắn tưởng rằng Huyết Nhận chỉ có mười mấy người.

Nhìn thấy Bạch Kiếm và Hắc Dao đi ra từ sau rèm, nỗi sợ hãi trong lòng Nam Thịnh càng trở nên mãnh liệt hơn.

Nhưng ngay lúc này, bên ngoài cung điện vang lên một tiếng động.

Rầm rập~~

Tiếng bước chân đều đặn, lẫn với tiếng thiết giáp va chạm xung quanh Thái Cực Điện.

“Bệ hạ!”

Nam Thịnh kinh ngạc nhìn Diêm Bình Đế.

Diêm Bình Đế đứng dậy, bình thản liếc nhìn hắn một cái, “Nói đi, trăm rất muốn biết ngươi đang phục vụ ai?”

Trong mắt Nam Thịnh, con người đột nhiên co rút lại, ngay sau đó hấn khụy một chân xuống đất.

“Bệ hạ, lão nô trung thành với bệ hạ!”

“Trung thành! Ha ha~~ trẫm không muốn nghe người biện bạch, nhưng chủ tớ một trận, trẫm vẫn muốn cho người một cơ hội!”

Diêm Bình Đế đứng với tay sau lưng, đôi mắt đầy thú vị nhìn Nam Thịnh.

“Người nghĩ rằng mình còn cơ hội nào khác không?”

Nam Thịnh nằm phục xuống đất, run rẩy.

Hấn sợ hãi, đó là một nỗi sợ hãi bẩm sinh.

“Lão nô, lão nô~~”

Hấn còn muốn biện bạch, nhưng nhất thời hấn không biết phải biện bạch như thế nào.

Diêm Bình Đế đã động thủ, điều đó có nghĩa là mọi thứ bên ngoài đã chuẩn bị xong.

“Hình phạt của Bí Vũ Vệ người nên rất rõ ràng, nếu người muốn thử một chút, trẫm không có ý kiến!”

Diêm Bình Đế lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái, sau đó giơ chân bước ra khỏi cửa.

“Bệ hạ!”

Nam Thịnh muốn cầu xin tha thứ, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, một thanh kiếm và một thanh đao đã rơi xuống trước mắt hấn.

Lưỡi đao như mực, lưỡi kiếm như gương, phản chiếu đôi mắt đầy sợ hãi của hấn.

Nhìn đôi mắt của mình, cảm nhận nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, đột nhiên toàn bộ sức lực trên người Nam Thịnh như bị rút hết, hần ngã ngòì xuống đất, mặt mày tái nhợt.

“Bệ hạ, lão nô không biết!”

Diêm Bình Đế dừng bước trước cửa, quay đầu lại nhìn hần, “Không biết!”

“Hần tự xưng là Xích Quân!” Nam Thịnh khàn giọng nói.

“Xích Quân!” Diêm Bình Đế hơi động lòng, “Vậy ngươi vì sao lại phản bội trẫm?”

“Lão nô, lão nô~~” Nam Thịnh muốn nói rồi lại thôi, hần cầu xin nhìn Diêm Bình Đế, “Là lão nô tham lam, làm sai chuyện! Bị họ nắm được nhược điểm!”

Diêm Bình Đế lại lộ ra vẻ kinh ngạc, “Tham lam, làm sai chuyện! Là vì những thứ mà ngươi giấu đi sao?”

“Bệ hạ biết rồi!” Lần này đến lượt Nam Thịnh kinh ngạc.

Diêm Bình Đế có chút bất lực lắc đầu, “Ngươi thực sự là một kẻ ngốc!”

Nam Thịnh tham lam, hần có biết không?

Dù sao thì họ cũng là những người bạn cùng lớn lên.

Nam Thịnh tham lam rất nhiều thứ, từ khi ở Thành Vương Phủ, hần đã thích một số cổ vật và tranh chữ, ngọc thạch và châu báu, sau này khi Diêm Bình Đế trở thành Thái Tử, Dương Chính Sơn đã dâng lên rất nhiều đồ trang trí bằng kính và phương pháp chế tạo kính, Nam Thịnh đã tham lam lấy hơn phân nửa những đồ trang trí bằng kính đó.

Chương 1002: Người thực sự là một kẻ ngốc! (3)

Còn về những thứ khác, những năm qua Nam Thịnh đã sưu tầm không ít đồ vật, hẳn còn cố tình làm một cái sân phía ngoài Hoàng thành để chuyên dùng để cất giữ những thứ này.

Những thứ này Diêm Bình Đế đều biết, nhưng hẳn không quá để ý.

Chỉ là một nô tài mà thôi, chỉ cần hẳn muốn, bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể lấy tất cả mọi thứ của Nam Thịnh về.

Trong mắt hẳn, bảo bối mà Nam Thịnh tích trữ chính là đồ của hẳn, chẳng qua chỉ là chuyển từ tay trái sang tay phải mà thôi.

Nhưng tên ngốc này lại vì điều này mà phản bội hẳn!

Diêm Bình Đế thực sự tức cười!

Tên Nam Thịnh này có dã tâm, nhưng trí mưu không đủ, để hẳn chơi trò âm hiểm thì được, nhưng đừng mong hẳn có thể trở thành một người thông minh.

Diêm Bình Đế đã mất kiên nhẫn với Nam Thịnh.

Rõ ràng tên này đã bị người khác trêu chọc, ngay cả danh tính của đối phương cũng không rõ, mà lại dám làm quá nhiều chuyện cho đối phương.

Xích Quân!

Hắn chưa từng nghe thấy danh hiệu này!

Cũng không biết lai lịch của nó là gì!

Diêm Bình Đế vẫy tay, sau đó bước ra khỏi thư phòng.

Bạch Kiếm và Hắc Dao ở phía sau tiến lên không chút nương tay nào tháo bỏ tứ chi của Nam Thịnh, cơn đau dữ dội khiến Nam Thịnh thét lên một tiếng thảm thiết, nhưng tiếng thảm thiết của hắn rất nhanh đã dừng lại, mấy thái giám nhỏ bên cạnh giống như đang kéo một con chó chết lôi hắn ra khỏi thư phòng.

Diêm Bình Đế đứng trước cửa, hơn ngàn tướng sĩ của Vũ Lâm Vệ đã bao vây Thái Cực Điện.

Đồng thời, một lượng lớn tướng sĩ thân quân đã tràn vào bên trong Hoàng thành, bao vây tất cả các đại điện trong Hoàng thành.

Trong Văn Uyên Các, mấy vị các lão như Tống Nguyên Các, Chu Vân Tùng nhìn đám thân quân bên ngoài đại điện một cách khó hiểu.

“Các vị các lão, đây là ý gì?”

Tống Nguyên Các bước lên, nhíu mày hỏi.

“Tiểu nhân bái kiến các vị các lão, tuân lệnh bệ hạ, phong tỏa Hoàng thành, mong các vị các lão đừng hoảng sợ, chúng ta chỉ ở đây bảo vệ các vị các lão mà thôi!” Vị tướng lĩnh dẫn đầu trả lời.

Tống Nguyên Các nhìn hắn, định hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại nhìn thấy một đội người ở xa đang vội vã đi về phía đông.

Trước Văn Uyên Các là Văn Hoa Điện, cả hai đều ở phía đông của Thái Cực Điện và Phụng Thiên Điện.

Còn Hoàng Vệ Tư thì ở phía đông của Văn Uyên Các, tức là ở phía đông của Văn Uyên Các.

Tổng Nguyên Các rất nhạy bén nhìn thấy bóng dáng của một người quen, lúc đầu hắn còn tưởng mình nhìn nhầm, nhưng rất nhanh hắn đã xác định mình không nhìn nhầm.

“Chờ chút, Trần công công, chờ chút~~” Tổng Nguyên Các không nhin được hô lên, đồng thời bất chấp sự ngăn cản của thân quân, chạy ra ngoài.

Trần Trung Thuật đang trên đường đến Hoàng Vệ Tư nhìn thấy Tổng Nguyên Các chạy đến, không khỏi dừng bước lại.

“Hóa ra là Tổng các lão, ta đã gặp Tổng các lão rồi!” Trần Trung Thuật cười nói.

“Không dám, Trần công công làm vậy là có ý gì?” Tổng Nguyên Các nhìn những người phía sau Trần Trung Thuật, hắn còn nhìn thấy Ngô Trung Trực.

Không chỉ có Ngô Trung Trực, còn có Lữ Hoa và ba vị đề đốc khác của Bí Vũ Vệ.

Ba vị đề đốc của Trấn Bắc Tư, Trấn Nam Tư, Trấn Đông Tư, Trấn Tây Tư là Lữ Hoa, Ninh Khởi, Diêm Bác và Chương Vô Thường.

Ba vị đề đốc của Bí Vũ Vệ đồng thời xuất hiện, còn có Ngô Trung Trực bị tước chức và một Trần Trung Thuật lẽ ra phải ở Hoàng lăng.

Rõ ràng là đã xảy ra chuyện lớn!

“Tổng các lão đừng lo lắng, ta chỉ tuân lệnh bệ hạ, trở về dẹp một số con chuột nhắt mà thôi!”

“Ha ha, đợi ta bắt hết những con chuột nhắt này xong, rồi hãy nói chuyện với Tổng các lão!”

“Tổng các lão dừng lại, ta xin cáo lui trước!”

Nói xong, Trần Trung Thuật chấp tay cúi chào, rồi đi về phía Hoàng Vệ Tư.

Ngô Trung Trực và những người khác cũng hành lễ với Tống Nguyên Các, sau đó đi theo Trần Trung Thuật rời đi.

Tống Nguyên Các nhìn bóng lưng của hắn, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Rõ ràng đây không phải là chuyện nhỏ!

Hoàng Vệ Tư?

Trong lòng Tống Nguyên Các nảy sinh một số ý tưởng.

Mặc dù hắn không hiểu rõ Nam Thịnh đã làm rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian này, nhưng hắn cũng biết được một chút, như vấn đề nội bộ của Bí Vũ Vệ, như cái chết của Di Lập Thân, mờ mờ ảm ảm đều có liên quan đến Nam Thịnh.

Chỉ là dù sao đây cũng là chuyện của triều đình, hắn là tể tướng cũng không tiện can thiệp.

Đây chính là điểm mà hắn không bằng Lý Tư Viễn, nếu Lý Tư Viễn còn sống, thì chắc chắn sẽ biết rõ mọi chuyện.

Chương 1003: Lão đầu lợi hại quá! (1)

Trình bày chi tiết quá trình Trần Trung Thuật thanh lý Hoàng Vệ Ty là không cần thiết. Có Trần Trung Thuật tự mình ra mặt, không ai trong Hoàng Vệ Ty dám phản kháng. Khi Vương Trung Trực và những người khác vào Hoàng Vệ Ty, chỉ sau một lát, bọn họ đã bắt gọn lũ chuột già do Tống Giang dẫn đầu.

Và ngay khi Trần Trung Thuật bước vào Hoàng Vệ Ty, một lượng lớn cấm quân đã tràn lên bốn phía tường thành của Kinh Đô. Nam Dương Hầu Lục Bách Thư đứng sừng sững trên lầu cổng thành ở cổng chính đông, lạnh lùng nhìn mấy tên Thiên Tướng trong cấm quân.

Sau lưng hắn là bốn vị hầu gia của thập nhị doanh cấm quân: Quảng Bình Hầu Tuyết Âu, Kiến Lương Hầu Lữ Thích Chi, Bình Giang Hầu Trần Vũ, Vĩnh Khang Hầu Hứa Nguyên.

Đại Vinh chỉ có sáu vị quốc công nhưng lại có hơn ba mươi vị hầu gia. Còn bá tước thì nhiều đến bảy mươi người.

Bốn vị trước mắt này đều là đề đốc của thập nhị doanh cấm quân.

Ba tên Thiên Tướng và bốn tên Cháp Tướng, cùng với một vài võ quan khác đã bị bắt, đang quỳ trước mặt Lục Bách Thư.

Tuyết Âu bốn người thấy vậy, đều nhìn nhau, không hiểu Lục Bách Thư định làm gì.

Tuy nhiên, họ cũng không dám hỏi nhiều. Nhìn vẻ mặt của Lục Bách Thư, rõ ràng đây không phải là chuyện tốt.

Lúc này, bên trong thành cũng vang lên những âm thanh ồn ào.

Tuyết Âu và những người khác nghe thấy tiếng động, đều nhìn về phía bên trong thành. Khoảng cách quá xa, họ không nhìn rõ, nhưng có thể thấy đó dường như là một đoàn người, đang đi dọc theo con đường chính dương.

“Đây là tình huống gì?” Bình Giang Hầu Trần Vũ không nhịn được hỏi.

Vĩnh Khang Hầu Hứa Nguyên hơi lắc đầu, “Không biết, không giống người của Ngũ Thành Bình Mã Ty, cũng không giống nha dịch của Thuận Thiên Phủ!”

Khoảng cách ngày càng gần, cuối cùng họ cũng nhìn rõ tình hình cụ thể của đoàn người đó.

Đoàn ba trăm người đều mặc trang phục màu đen, bước đi nhịp nhàng như một, một người cưỡi ngựa đi ở phía trước đoàn.

Nhìn thấy người cưỡi ngựa, đôi mắt của Quảng Bình Hầu Tuyết Âu sáng lên.

“Là Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn!”

Hắn đã giao thiệp với Dương Chính Sơn, năm đó trong trận Quan Sơn Khẩu, hắn đã theo Thường Bình Hầu tham gia chiến đấu, sau này Dương Chính Sơn được phong hầu, hắn cũng có mặt tại hiện trường.

“Chính hắn, sát khí nồng đậm quá!” Kiến Lương Hầu Lữ Thích Chi trầm giọng nói.

Lúc này, đoàn người trên đường chỉ cách họ khoảng hai trăm mét, nhưng Dương Chính Sơn và những người khác đã dừng lại.

Dương Chính Sơn cười trên lưng ngựa nhìn lên lầu công thành ở cổng chính dương phía nam. Với tầm mắt của mình, hắn có thể nhìn thấy rõ Tuyết Âu và những người khác, nhưng lời nói của Tuyết Âu và những người khác hắn không nghe rõ.

Khoảng cách không tính là xa, nhưng môi trường xung quanh quá ồn ào. Vì sự xuất hiện của họ, không ít người dân đều chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Đúng vậy, chính là xem náo nhiệt!

Người dân Kinh Đô cũng dừng cảm, hoàn toàn không sợ một đám tướng sĩ cầm binh khí, lộ sát khí, ngược lại, từng người đều vô cùng tò mò những người này từ đâu xuất hiện.

Dương Chính Sơn không quan tâm đến người dân xung quanh đang xem, ngẩng đầu nhìn tấm biển treo trước tòa lầu các có tên “Xuân Tại Đường”.

“Phụng thánh chỉ bắt giữ tiểu tặc, dám phản kháng sẽ bị giết tại chỗ!”

Hắn nhảy xuống ngựa, lấy thánh chỉ mà Trần Trung Thuật đưa cho hắn, một tay giơ cao thánh chỉ, một tay cầm trường thương, đi thẳng vào Xuân Tại Đường.

Đồng thời, Đinh Thu, Ngô Triền, La Cận Tùng mỗi người dẫn một đội hộ vệ, hoặc xông vào Xuân Tại Đường, hoặc vây quanh Xuân Tại Đường.

Xuân Tại Đường là một thư phòng với nhiều sách cổ, toàn bộ Xuân Tại Đường bao gồm bốn tòa thư viện, một tòa trà lâu, hai tòa tiệc, và có phòng nghỉ.

Ngoài ra còn có đình đài, hồ sen, trang trí cổ điển, phong cảnh yên tĩnh, là một nơi đọc sách thanh tịnh hiếm có, vì vậy Xuân Tại Đường được rất nhiều văn sĩ yêu thích.

Nhiều văn sĩ thường tổ chức hội thơ, hội thưởng họa, hội trà ở đây.

Mặc dù hôm nay Xuân Tại Đường không có tiệc tùng gì, nhưng vẫn có nhiều văn sĩ đến đọc sách hoặc tụ họp.

Hộ vệ tràn vào Xuân Tại Đường, lập tức khiến nhiều văn sĩ hoảng sợ.

“Các ngươi là ai? Dám làm càn ở Xuân Tại Đường!”

Một thanh niên ăn mặc như thư sinh thấy cảnh này, lập tức tiến lên hỏi.

Trong viện, không ít người hầu của Xuân Tại Đường thấy vậy, đều cảnh giác. Một vài người hầu ra hiệu cho nhau, sau đó lần lượt lui về hậu viện.

Dương Chính Sơn bước nhanh vào viện, nhìn một cái rồi dừng lại trước thanh niên đang nói chuyện.

“Phụng thánh chỉ bắt giữ tiểu tặc, dám cản trở sẽ bị giết không tha!”

Hắn giơ thánh chỉ có hình mây và chim hạc, ánh mắt lạnh lùng quét qua những văn sĩ có mặt ở đây.

“Vây quanh Xuân Tại Đường, cấm bất kỳ ai rời đi, nếu có kẻ dám xông ra, không cần hỏi, giết tại chỗ!”

Đám hộ vệ hoàn toàn không để ý đến những văn sĩ trước mặt, trực tiếp xông về phía hậu viện của Xuân Tại Đường.

Những văn sĩ này dưới sự uy hiếp của Dương Chính Sơn, từng người đều không dám động dấy.

Mặc dù trong số họ có không ít người là con cháu quyền quý, nhưng đối mặt với Dương Chính Sơn cầm thánh chỉ, họ đâu dám phản kháng chút nào.

Dương Chính Sơn cũng chỉ liếc họ một cái, rồi bước chân về phía hậu viện.

Tuy nhiên, chưa kịp bước vào cửa nguyệt, hắn đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm vang lên.

Khi hắn vào cửa nguyệt, đám hộ vệ đã đánh nhau với một đám người hầu của Xuân Tại Đường.

Không chỉ có người hầu của Xuân Tại Đường, còn có không ít võ giả mặc trang phục màu đen.

Số lượng thậm chí lên đến hơn ba mươi người, hơn nữa nhìn qua ai nấy cũng đều có tu vi không thấp.

Trong một thư phòng lại ẩn giấu nhiều võ giả như vậy, nếu nói không có vấn đề gì, ai cũng không tin.

Chương 1004: Lão đầu lợi hại quá! (2)

Đôi mắt Dương Chính Sơn híp lại, nhìn thấy một cao thủ xông ra khỏi vòng vây của hộ vệ, thân hình nhảy lên mái nhà, muốn chạy về phía nam.

Tu vi của người này ít nhất cũng là hậu thiên bát tầng, rất có thể là hậu thiên cửu tầng.

Với tu vi của hắn, hộ vệ muốn chặn hắn cũng không phải chuyện khó.

Tuy nhiên, hắn muốn trốn cũng không thể.

Khi hắn định trốn khỏi mái nhà, đột nhiên có hơn mười thân ảnh nhảy lên, bước trên tường, nhảy lên mái nhà phía nam của Xuân Tại Đường.

Ngay sau đó, hơn một trăm hộ vệ lần lượt nhảy lên mái nhà xung quanh, khắp nơi đều có bóng dáng của hộ vệ.

Hộ vệ Dương gia không phải lính bình thường, lính bình thường muốn leo lên mái nhà còn phải tốn sức, còn hộ vệ Dương gia đều là võ giả hậu thiên tứ tầng trở lên, bọn họ trèo tường, leo mái nhà, rất dễ dàng.

Người cao thủ kia còn muốn xông ra, nhưng vừa mới nhảy ra khỏi mái nhà, đã có bảy tám hộ vệ chắn trước mặt hắn.

Tuy nhiên, tu vi của hắn dù sao cũng không yếu, một đường kiếm xuất hiện, lập tức ép lùi mấy hộ vệ chắn trước mặt hắn, thậm chí còn có hai người không cẩn thận, ngã từ mái nhà xuống.

Nhưng rất nhanh lại có vài hộ vệ khác chạy đến hỗ trợ, lần nữa bao vây hấn lại.

So với tu vi, thực lực của người này cao hơn nhiều so với hộ vệ.

Dương Chính Sơn đã xác định người này có tu vi hậu thiên cửu tầng.

Võ giả hậu thiên cửu tầng, bất kể ở đâu cũng có thể coi là cao thủ.

Mặc dù tu vi của hộ vệ thấp nhất là hậu thiên tứ tầng, cao nhất cũng chỉ là hậu thiên lục tầng, so với người này, chênh lệch rất lớn.

Tuy nhiên, thắng bại trong chiến đấu không phải chỉ dựa vào tu vi cao thấp để quyết định.

Tướng sĩ trong quân đội giỏi phối hợp, những hộ vệ này của Dương gia phối hợp vô cùng ăn ý.

Chỉ bảy người đã vây được một võ giả hậu thiên cửu tầng, mặc dù họ rất khó bắt được người này, nhưng người này muốn thoát khỏi sự quấy rầy của hộ vệ cũng không dễ dàng.

Huống chi, Dương gia cũng không phải không có võ giả hậu thiên cửu tầng, La Cận Tùng, Đinh Thu và Ngô Triển đều có tu vi hậu thiên cửu tầng.

Bảy tên hộ vệ chỉ dây dưa với người kia một lát, Đinh Thu đã cầm theo một thanh trường đao đến hỗ trợ.

Dương Chính Sơn thu hồi ánh mắt, lần nữa chú ý đến sân viện trước mặt.

Ở đây thực sự có không ít cao thủ!

Nhìn xem, hầu như tất cả đều là hậu thiên lục thất tầng, trong đó còn có vài hậu thiên bát tầng.

Nếu không phải hộ vệ của Dương gia đến, nếu đổi thành những tướng sĩ khác, e rằng sẽ không thể tránh khỏi một trận chiến đẫm máu.

Tuy nhiên, trước mặt hộ vệ Dương gia, hơn ba mươi võ giả hậu thiên lục thất tầng, vẫn không đủ để nhìn.

Vừa bắt đầu chiến đấu, hộ vệ Dương gia đã áp chế đối phương ở trong sân viện, đối phương muốn xông ra, nhưng mỗi lần chỉ xông được hai ba trượng, đã bị hộ vệ đánh bật trở lại!

Chiến đấu vừa mới bắt đầu đã vô cùng kịch liệt, tiếng vũ khí va chạm vang lên không ngớt, tiếng hô giết, tiếng kêu la, tiếng mắng chửi xen lẫn nhau.

.....

Bên ngoài Xuân Tại Đường, người dân xem náo nhiệt nghe thấy tiếng hô giết và tiếng kêu la, lập tức như chim chuột chạy tán loạn, trong chốc lát đã biến mất không còn bóng dáng.

Chỉ trong nháy mắt, con đường vốn ồn ào náo nhiệt đã trở nên yên tĩnh.

Người dân cũng không ngốc, nếu chỉ là xem kịch, họ tất nhiên sẵn lòng tham gia, nhưng bây giờ tiếng hô giết vang lên, còn có không ít võ giả trên mái nhà, dù có dũng cảm đến đâu họ cũng không dám ở lại đây xem náo nhiệt.

Đao thương vô tình, ai cũng không thể đảm bảo trong cuộc chiến hỗn loạn sẽ không làm tổn thương người vô tội.

Người dân đã tản đi, nhưng không ít võ giả lại chạy đến xem.

Trong Kinh Đô có bao nhiêu võ giả?

Lại có bao nhiêu con cháu quyền quý?

Những người này dũng cảm hơn người dân nhiều, thấy có võ giả chiến đấu, không ít người đều chạy đến xem.

Tất nhiên, họ sẽ không đến gần, mà là trốn ở những trà lâu, tửu lâu không xa, hoặc trên mái nhà, trên cây, xa xa ngắm nhìn.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trên một trà lâu phía bắc của Xuân Tại Đường, Đái Vương nghe thấy động tĩnh bên ngoài, có chút tò mò nhìn ra ngoài.

“Điện hạ, điện hạ, bên Xuân Tại Đường có người đánh nhau, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đi!” Tiểu An Tử nghe thấy khách nhân khác trong trà lâu bàn luận, vội vàng nhắc nhở.

Tuy nhiên, Đái Vương vừa nghe thấy có người đánh nhau, lập tức hưng phấn lên, “Ở đâu? Xuân Tại Đường! Đi thôi, chúng ta đi xem!”

“Điện hạ, không được đâu! Ở đó nguy hiểm!” Tiểu An Tử hoảng sợ, ôm chặt eo của Đái Vương, sợ Đái Vương nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Ngươi buông ta ra!” Đái Vương có chút tức giận nói.

“Điện hạ, ngươi tha cho nô tài đi, thật sự không thể đi!” Tiểu An Tử sắp khóc.

Đao thương vô tình, lỡ như tổn thương Đái Vương, hắn sẽ không thể sống nổi.

“Ngươi ngươi ~” Đái Vương tức giận, nhưng hắn cũng không phải người không biết điều, biết Tiểu An Tử đang lo lắng cho sự an toàn của mình.

“Được rồi, bản vương không đi, chúng ta lên trên xem!” Đái Vương bất đắc dĩ nói.

Tiểu An Tử nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, ở đây cách Xuân Tại Đường còn một khoảng cách, ở đây xem chắc sẽ không có nguy hiểm.

“Lưu Bân, đưa ta lên mái nhà!”

Đái Vương hô to ra ngoài cửa.

Cửa mở, một hán tử cao lớn cúi người, cúi đầu đi vào.

Hán tử này cao lớn đến mức có phần quá đáng, chiều cao ước chừng hơn hai mét, đi vào cửa còn phải cúi người.

“Điện hạ, ta ném ngưoi lên!”

Lưu Bân đứng trước cửa sổ, giọng như sấm vang nói.

“Được!” Đái Vương không nghĩ ngợi gì đã đồng ý.

“Lưu Bân, cẩn thận chút, đừng làm tổn thương điện hạ!”
Tiểu An Tử tức giận.

Sao có thể ném điện hạ lên như vậy?

Ngươi không thể đỡ điện hạ lên sao?

Nhưng hắn nhìn cửa sổ, rồi nhìn hán tử cao lớn Lưu Bân, cuối cùng vẫn không ngăn cản Lưu Bân.

Đái Vương leo ra ngoài cửa sổ, dẫm lên cánh tay của Lưu Bân, Lưu Bân trực tiếp dùng sức ném lên, Đái Vương lập tức nhảy lên hai trượng, vượt qua tầng ba, nắm lấy mái nhà.

“Tiểu An Tử, lên đây!”

Đái Vương vẫn chưa quên Tiểu An Tử.

Lưu Bân cúi đầu nhìn Tiểu An Tử, Tiểu An Tử bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể bò ra ngoài, dùng cách giống hệt để lên mái nhà.

Đứng trên mái nhà, Đái Vương nhìn Xuân Tại Đường.

Mặc dù ở đây không thể nhìn thấy toàn cảnh của Xuân Tại Đường, nhưng có thể nhìn thấy mái nhà xung quanh Xuân Tại Đường.

“Cao thủ, có cao thủ, hai người kia chắc là hậu thiên cửu tầng!”

Hắn nhìn thấy trận chiến của Đinh Thu và những người khác, không nhịn được hưng phấn la lên.

“Điện hạ, điện hạ, cẩn thận chút, đừng ngã xuống!” Tiểu An Tử đứng sau Đái Vương, từ phía sau nắm lấy áo của Đái Vương.

“Không sao, không sao!”

Đái Vương không để ý nói, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Xuân Tại Đường.

“Đi hỏi xem, bọn họ là người nào? Hình như đều rất mạnh!”

“Điện hạ, đợi kết thúc rồi hỏi cũng không muộn!”

Tiểu An Tử nào dám rời khỏi bên cạnh Đái Vương, lỡ như Đái Vương hưng phấn quá mức, chạy đến gần thì làm sao bây giờ?

Đái Vương cũng không để ý, rồi nói: “Người nhìn xem những người kia, bọn họ phối hợp rất ăn ý, hơn nữa tu vi cũng không thấp!”

“Lại có người xuất hiện, cũng là cao thủ!”

“Nhìn bên kia, nhìn bên kia, một ngọn thương nhanh quá!”

Hắn nhìn đến mức hoa mắt chóng mặt, gương mặt hưng phấn đỏ bừng, hận không thể tự mình xuống chiến trường một trận.

May mắn là hắn còn có tự biết mình, biết rằng tu vi này của mình, lên đó cũng chỉ có thể làm mờ.

Ngay khi Đái Vương hưng phấn la hét, một lão giả ngồi trên mái nhà bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu tử, im lặng chút!”

Nghe thấy tiếng quát, Đái Vương ngẩn ra, nhìn về phía lão giả.

Lúc này hắn mới phát hiện bên cạnh hình như có một người.

Lão giả này mặc một chiếc trường sam màu xanh lam cũ nát, tóc hoa râm rối bù, có chút không sửa sang, hắn cầm một bình rượu, thỉnh thoảng ngẩng đầu uống một ngụm.

Rượu chảy xuống bộ râu rối của hắn, làm ướt áo của hắn.

“Lão đầu, ngươi lên đây khi nào?” Đái Vương kinh ngạc nói.

Tiểu An Tử thì cảnh giác nhìn lão đầu trước mặt.

Lão đầu này đột nhiên xuất hiện ở đây, hai người bọn họ lại không hề phát hiện.

“Là lão phu đến trước, ngươi đã làm phiền lão phu uống rượu!” Lão đầu liếc nhìn Đái Vương, bất mãn nói.

Đái Vương gãi đầu, “Ồ, vậy ta sẽ nói nhỏ thôi!”

Hắn vẫn rất có lý, lý do đến trước phải được tôn trọng.

Hơn nữa bây giờ hắn cũng không có tâm tư nói chuyện với một lão đầu không sửa sang này, hắn muốn xem chiến đấu ở Xuân Tại Đường.

Nhưng ngay khi hắn quay đầu lại, sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cảm thấy trên đỉnh đầu có một cơn gió mạnh lướt qua.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy lão đầu không sửa sang kia như một con chim én bay vọt hơn mười trượng, sau đó nhẹ nhàng lướt qua mái nhà đối diện đường, bay về phía Xuân Tại Đường.

Tuy nhiên, lão đầu cách Xuân Tại Đường không xa lại dừng lại đột ngột.

Đái Vương ngo ngác, “Lão đầu lợi hại quá!”

Sửng sốt còn chưa kết thúc, con người của hắn lại suýt nữa trợn lên.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên mái nhà của Xuân Tại Đường có hai bóng người đang va chạm với tốc độ cực nhanh.

Chương 1005: Tĩnh An Hầu, đây là tiên thiên võ giả! (1)

Trong Xuân Tại Đường.

Vốn dĩ sự chú ý của Dương Chính Sơn đều đặt vào trong hậu viện, hẳn cho rằng nếu nơi này có tiên thiên võ giả, nhất định sẽ ở trong hậu viện.

Nhưng hẳn không ngờ đối phương lại không ở hậu viện, mà ở trong tàng thư các của tiền viện.

Đột nhiên, Dương Chính Sơn nghe thấy một tiếng gió mạnh vang lên, không chút do dự, Dương Chính Sơn lập tức bay vọt lên, nhảy lên hơn bốn trượng, trực tiếp nhảy lên đỉnh lầu các phía sau.

Nhìn qua, hẳn thấy một bóng người đang bay về phía nam.

“Muốn chạy?”

Một khẩu súng ngắn xuất hiện trong tay hẳn, ngay sau đó, súng ngắn bay ra mang theo tiếng vỡ không khí sắc bén.

Bóng người đang chạy trốn nghe thấy tiếng vỡ không khí ở phía sau, đang ở giữa không trung, liền tránh sang một bên.

Tuy nhiên, khi hẳn tránh đi cũng khiến hẳn đổi hướng, rơi xuống mái nhà của một tòa lầu các ba tầng bên đường.

Dương Chính Sơn không quan tâm hẳn như thế nào, thấy hẳn dừng lại, lập tức đuổi theo.

Dẫn lên ngói, mượn lực trên mái hiên, trực tiếp lao về phía người kia.

Người kia cũng không chịu thua, thân hình xoay một cái, bay đến đón đánh.

Lúc này, Dương Chính Sơn mới nhìn rõ mặt đối phương.

Đây là một gương mặt không tính là xấu cũng không tính là đẹp trai, nhưng đôi mắt của hắn lại vô cùng sâu thẳm, chính vì đôi mắt sâu thẳm này mà hắn trông có vài phần khí chất của người trí thức.

Nhìn tuổi tác, chắc hắn không lớn lắm, khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng diện mạo của tiên thiên võ giả có tính lừa gạt rất lớn, bề ngoài trông hơn bốn mươi tuổi, có thể thực tế lại là lão giả bảy mươi, tám mươi tuổi.

Tốc độ của hai người rất nhanh, chớp mắt đã đuổi kịp nhau.

Súng dài vung lên, một luồng xanh lam nhạt quán quanh đầu súng, một cú quật mạnh đập vào lưỡi dao của đối phương.

Một tiếng nổ vang lên.

Âm thanh trầm đục vang lên như tiếng nổ.

Cũng ngay lúc âm thanh nổ ra, thân hình của hai người tách ra, mỗi người bay về vị trí trước đó của mình.

Một chiêu không thành công, Dương Chính Sơn không chút nào để ý, khi sắp rơi xuống mái nhà, hắn điều chỉnh thân hình giữa không trung, để hai chân rơi xuống mái hiên trước.

Nhưng ngay khi hai chân chạm vào mái hiên, cả người hắn lại bay vọt ra ngoài như đạn pháo.

Ngửa mặt lên trời, giơ cao súng dài, Dương Chính Sơn xoay tròn như mũi khoan, lần nữa lao về phía đối phương.

Người kia cũng lập tức đón đánh lại, trong nháy mắt dường như có một ngọn lửa đỏ thẫm lan ra trên thân đao.

Ánh đỏ tràn ra, vậy mà khiến lưỡi dao trong tay hắn hóa thành một thanh dao lửa.

Lưỡi dao bị ngọn lửa bao trùm, đập đầu tiên vào đầu súng của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn chỉ cảm thấy súng dài trong tay nặng trĩu, vậy mà khiến hắn có cảm giác như không thể nắm chặt được súng.

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy tiên thiên chân khí của mình đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh.

Lưỡi dao bay đến, Dương Chính Sơn nhanh mắt nhanh tay, giơ súng ngang ra để chặn lại.

Một tiếng nổ vang lên.

Dương Chính Sơn vậy mà bị đụng bay ra ngoài.

Thân thể không kiểm soát được va vào tầng ba của Xuân Tại Đường, liên tiếp đập đổ ba bức tường, Dương Chính Sơn mới miễn cưỡng đứng vững.

“Chết tiệt, tên này vậy mà mạnh như vậy!”

Dương Chính Sơn nắm chặt súng dài trong tay, đầu ngón tay cái của hắn vậy mà hơi đau.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ sánh ngang về sức mạnh.

Quan trọng là bối cảnh của đối phương sâu hơn hắn, độ mạnh của tiên thiên chân khí vượt xa hắn.

Lần giao đấu đầu tiên là thử nghiệm, lần giao đấu thứ hai thì xuất toàn lực.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình và đối phương ít nhất cũng là ngang tài ngang sức, nhưng trên thực tế tu vi của đối phương

sâu hơn hẳn rất nhiều, ngay cả sức mạnh mà hắn luôn tự hào cũng chỉ sánh ngang với đối phương.

Tuy nhiên, điều duy nhất đáng mừng là đối phương chưa đạt đến cảnh giới Ngự Khí, nếu đối phương đạt đến cảnh giới Ngự Khí, thì bây giờ Dương Chính Sơn chỉ có thể chạy trốn.

Sau khi đứng vững, Dương Chính Sơn lập tức nhảy vọt lên, súng dài đâm thủng mái nhà, lần nữa xuất hiện trên mái nhà.

“Tiện nhân kia! Đừng chạy!”

Người kia căn bản không muốn dây dưa với Dương Chính Sơn, sau khi đánh lui hắn, gần như không nghĩ ngợi gì, liền chạy về phía Chính Dương Môn.

Rõ ràng, hắn hiểu rằng mình đã bị bại lộ, nếu tiếp tục ở lại kinh đô chắc chắn sẽ chết, chỉ có chạy ra ngoài kinh đô mới có một tia hy vọng sống sót.

Nhưng hắn muốn đi, Dương Chính Sơn sao có thể dễ dàng để hắn rời đi!

Cuối cùng cũng gặp được một đối thủ, hắn tất nhiên muốn đánh một trận thật đã!

Đối thủ trước mắt này, đối với Dương Chính Sơn mà nói, không còn gì thích hợp hơn.

Người này hơi mạnh hơn Dương Chính Sơn, nhưng lại không mạnh đến mức khiến hắn không có sức chống đỡ.

Đại chiến một trận, Dương Chính Sơn nhất định sẽ thu được rất nhiều kinh nghiệm!

Dương Chính Sơn đuổi theo trên mái nhà, vừa đuổi theo vừa nhặt vài mảnh ngói ném ra ngoài.

Vù vù vù~~

Mảnh ngói vỡ bay ra như đá bay, ép đối phương không ngừng tránh né.

Mái nhà của thành môn, đang xem kịch vui, Huyết Âu và những người khác vội vàng cúi xuống trốn sau tường.

“Cẩn thận!”

Bịch bịch bịch~~

Một mảnh ngói rơi vào tường thành, hoặc rơi vào trên thành môn.

“Chặn hẩn lại!”

Nhìn đối phương sắp nhảy lên tường thành, Dương Chính Sơn gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, một bóng người bay vọt lên từ thành môn, trực tiếp chặn trước mặt đối phương.

Là Nam Dương Hầu Lục Bách Thư!

Tốc độ của người kia rất nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Lục Bách Thư, sắc mặt Lục Bách Thư trầm xuống, lưỡi dao trong tay không chút do dự, chém mạnh xuống.

Nhưng lưỡi dao của người kia lại chém trước, lưỡi dao chặn lưỡi dao của Lục Bách Thư, một nắm đấm mạnh mẽ đập vào ngực Lục Bách Thư.

Chương 1006: Tĩnh An Hầu, đây là tiên thiên võ giả! (2)

Bịch một tiếng, Lục Bách Thư trực tiếp bị đập bay vào trong thành môn.

Hắn thậm chí không chặn được một chiêu của đối phương, nhưng sự ngăn cản của hắn cũng không vô nghĩa, ngay giây phút hắn ngăn cản, Dương Chính Sơn đã đuổi kịp.

Một súng quét ngang, một lần nữa ép đối phương phải dừng lại.

Dương Chính Sơn nhân cơ hội đứng vững trên mái nhà của thành môn, người kia cũng dừng lại, sắc mặt âm trầm nhìn Dương Chính Sơn.

Hai người đứng trên nóc nhà, đối diện nhau, ở giữa chính là cái hố lớn mà Lục Bách Thư bị đập ra.

“Khụ khụ, Tĩnh An Hầu, đây là tiên thiên võ giả!”

Trong thành môn, Lục Bách Thư trước tiên ho khan mấy tiếng, mới mở miệng nói.

“Không sai!” Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm người kia, trầm giọng đáp.

“Ngươi vậy mà để ta ngăn cản hắn, chết tiệt, suýt nữa đã lấy mạng của ta!” Lục Bách Thư không nhịn được chửi thề.

Hắn biết Dương Chính Sơn đang vây công Xuân Tại Đường, nhưng hắn không đi xem, mà xử lý công việc của mình, dù sao hắn còn cần thanh lý gian tế trong cấm quân.

Nghe thấy tiếng gào của Dương Chính Sơn, hắn không chút do dự, trực tiếp nhảy lên thành môn.

Vốn dĩ hắn định xem tình hình như thế nào, ai ngờ hắn vừa nhảy lên thành môn, thì thấy đối phương xông tới.

Trong trường hợp này, hắn tất nhiên sẽ không nghĩ nhiều, trực tiếp đón đánh.

Kết quả là hắn bị đối phương đâm bay vào trong thành môn.

“Um!” Dương Chính Sơn có chút ngại ngùng.

Hắn chỉ gào lên một tiếng trong lúc cấp bách, cũng không ngờ Lục Bách Thư lại mạnh mẽ như vậy, trực tiếp chặn trước mặt đối phương.

Hắn thực ra muốn Huyết Âu và những người khác ra tay, vì hắn trước đó đã thấy Huyết Âu và những người khác ở trên tường thành.

Nhưng lúc này, Dương Chính Sơn cũng không bận tâm đến Lục Bách Thư nữa, hắn gioi thanh thương đen, chỉ thẳng vào đối phương, “Tiện nhân, có dám nói tên không!”

Nhưng đối phương căn bản không có ý định nói tên, giọng nói của Dương Chính Sơn vừa dứt, người này liền xông về phía Dương Chính Sơn.

Ngay sau đó, hai người dây dưa đánh nhau.

Có được bài học từ trước, lúc này Dương Chính Sơn cẩn thận hơn rất nhiều, không cầu đánh bại đối phương, chỉ cầu có thể dây dưa đối phương.

Còn phải làm thế nào tiếp theo?

Ha ha, vậy thì liều sức bền thôi!

Sức mạnh của hai người không chênh lệch nhiều, nhưng độ mạnh của chân khí của đôi phương mạnh hơn hẳn rất nhiều, trong trường hợp này, ưu thế duy nhất của Dương Chính Sơn chính là sức bền.

Tiên thiên chân khí bộc phát tiêu hao rất lớn, tiên thiên võ giả ở cảnh giới nhập môn căn bản không thể chống đỡ được trận chiến kéo dài thời gian.

Dương Chính Sơn thì như vậy, đối phương cũng như vậy!

Nhưng thể chất và sức bền của Dương Chính Sơn tuyệt đối vượt xa đối phương, chỉ cần kéo dài thời gian đủ lâu, Dương Chính Sơn có thể nắm chắc cơ hội đánh bại đối phương.

Hơn nữa, đây là kinh đô, là sân nhà của Dương Chính Sơn, kéo dài càng lâu, càng có lợi cho hắn.

Chân khí xanh đỏ đan xen, lực lượng sắc bén bắn ra, nhưng chỉ trong chốc lát, mái nhà của thành môn đã bị phá hủy không thành hình dạng gì, dưới một tiếng nổ, thành môn hùng vĩ ban đầu hoàn toàn sập đổ.

Nhưng Dương Chính Sơn và đối phương vẫn dây dưa trong bụi bay mù mịt.

Còn về cấm quân trên tường thành, đã sớm rời xa thành môn.

Bọn họ không ngốc, tất nhiên sẽ không ở lại đây bị ảnh hưởng.

Mấy chục trượng ngoài ra, Lục Bách Thư vừa xoa ngực mình, vừa ngược nhìn trận chiến của hai người.

Khóe miệng hắn còn vương một vết máu.

Vừa rồi một đòn của đối phương tuy rằng không lấy mạng được hắn, nhưng cũng khiến hắn bị thương không nhẹ.

May mắn là hắn có tu vi bán bộ tiên thiên, hơn nữa hắn mặc bộ giáp kim văn như Dương Chính Sơn, nếu không một nắm đấm kia đủ để lấy mạng của hắn.

“Tĩnh An Hầu khi nào thì đột phá đến tiên thiên cảnh giới, trước đây vậy mà không có chút tin tức nào!” Lữ Thích Chi nhẹ giọng hỏi.

Lục Bách Thư lắc đầu, “Không biết, trước đây tu vi của hắn còn thấp hơn ta, nhưng bây giờ đã vượt xa ta rất nhiều!”

Lúc trước Lục Bách Thư đến Lưu An Phủ xử lý án tham nhũng của diêm vận sứ, tu vi của hắn đã đạt đến bán bộ tiên thiên, mà bây giờ đã qua bảy tám năm rồi, hắn vẫn chưa bước vào tiên thiên.

Quan trọng là Lục Bách Thư luôn là người xuất sắc nhất trong số quan lại, hơn bốn mươi tuổi đã đạt đến hậu thiên cửu tầng, bốn mươi tuổi đạt đến bán bộ tiên thiên, rất nhiều người đều nói hắn tương lai nhất định sẽ trở thành tiên thiên võ giả.

Nhưng dường như tương lai này đến hơi chậm!

“Tĩnh An Hầu này bước vào tiên thiên cảnh giới chắc đã khoảng năm sáu năm rồi!”

Đột nhiên, sau lưng bọn họ vang lên một giọng nói già nua.

Lục Bách Thư và những người khác nhìn theo giọng nói, thấy một lão giả đang cầm bình rượu.

“An tiên bối!” Lục Bách Thư lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng ôm quyền hành lễ, “Mạc Tôn thấy An tiên bối!”

Huyết Âu và những người khác thì nhìn nhau, rõ ràng bọn họ không quen biết vị An tiên bối này, nhưng bọn họ vẫn ôm quyền hành lễ theo.

An Vũ Hành, một trong bảy tiên thiên võ giả của Tam Sơn Cốc, đồng thời hắn cũng là Tả Trụ Quốc, Long Hồ tướng quân năm mươi năm trước, nhưng những chức quan này đối với hắn đã không còn ý nghĩa gì nữa.

“Không cần khách sáo!” An Vũ Hành vung vung bình rượu trong tay, rồi ngửa đầu uống một ngụm rượu, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía thành môn.

Lục Bách Thư đứng thẳng người dậy, đến bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi: “Tiền bối sao không ra tay?”

“Không phải có Tĩnh An Hầu rồi sao?” An Vũ Hành nói.

Ừm, Mạc Tôn thấy Tĩnh An Hầu đối phó người kia có chút khó khăn!

Lục Bách Thư nhìn về phía thành môn.

Có phải khó khăn không?

Đã đánh lâu như vậy rồi, Dương Chính Sơn vẫn chưa đánh bại được đối phương.

Không những chưa đánh bại được, mà dường như còn rơi vào thế hạ phong, phòng nhiều tấn ít.

“Tĩnh An Hầu cũng không để lão phu giúp đỡ!” An Vũ Hành cười nói.

Ừm!

Lục Bách Thư có chút vô ngôn.

Đây còn muốn đến đây mời người sao?

Thực ra An Vũ Hành không nói gì, hắn không ra tay là vì Dương Chính Sơn không để hắn giúp đỡ.

Vừa rồi khi hắn lao về phía Xuân Tại Đường, Dương Chính Sơn đã nhìn hắn một cái, tuy rằng chỉ là một cái nhìn, nhưng Dương Chính Sơn rõ ràng là đã biết sự tồn tại của hắn.

Nhưng Dương Chính Sơn vẫn không lên tiếng, rõ ràng là không muốn hấn ra tay.

Còn về việc tại sao không để hấn ra tay, lý do cũng rất đơn giản.

Tiên thiên võ giả muốn gặp một trận chiến ngang tài ngang sức quá khó khăn, rất nhiều tiên thiên võ giả mười mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng không có ra tay.

Hiếm có một lần có thể toàn lực xuất kích, tất nhiên không hy vọng có người quấy rối.

Chính vì hiểu được điều này, An Vũ Hành mới không ra tay, nhưng hấn cũng luôn đi theo, xem như là giúp Dương Chính Sơn áp trận.

Dương Chính Sơn muốn luyện tay, điều này cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể để người ta chạy trốn.

Lục Bách Thư nghĩ một lát, lại nói: “Vừa rồi tiên bối nói Tĩnh An Hầu đột phá đến tiên thiên đã có năm sáu năm rồi!”

“Ừm!”

“Nhưng khi Tĩnh An Hầu phong hầu vẫn là bán bộ tiên thiên!”

“Phong hầu?”

Khoảng ba năm trước! Lúc đó Tĩnh An Hầu một địch bốn, đánh bại bốn vị bán bộ tiên thiên giang hồ, còn được rất nhiều người gọi là người mạnh nhất dưới tiên thiên!” Lục Bách Thư nói.

An Vũ Hành lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hấn đối với những chuyện trên triều đình và giang hồ đều không hứng thú, duy nhất hứng thú chính là ở trong Tam Sơn Cốc uống rượu. Vì vậy hấn không biết chuyện phong hầu của

Dương Chính Sơn, cũng không biết Dương Chính Sơn từng có danh hiệu người mạnh nhất dưới tiên thiên.

“Người xác định lúc đó hẳn chưa đột phá?”

Chắc là chưa, trận chiến ở Lưu Hà mã trường, bốn người giao đấu với hắn đều là võ giả nổi danh đã lâu trong giang hồ, chắc là không thể phân biệt được sự khác biệt giữa bán bộ tiên thiên và tiên thiên!” Lục Bách Thư nói.

Diệp Thường Khai và Phù Sơn Hồng chẳng phải là người ngốc, nếu lúc đó Dương Chính Sơn có tu vi tiên thiên, bọn họ chắc chắn sẽ không dây dưa với hắn.

Hơn nữa lúc đó có rất nhiều võ giả vây xem, cũng không thể tất cả mọi người đều nhìn sai.

An Vũ Hành xoa xoa râu ria lộn xộn, “Vậy là lão phu nhìn nhầm? Chân khí của vị Tĩnh An Hầu này không yếu, mặc dù không bằng người kia, nhưng cũng không phải là vừa mới bước vào tiên thiên cảnh giới!”

“Thôi thôi, mặc kệ hắn đột phá khi nào!”

An Vũ Hành cũng lười không muốn suy nghĩ, điều này đối với hắn không có sức hấp dẫn chút nào.

Lục Bách Thư thì muốn hỏi thêm, nhưng thấy hắn không muốn nói thêm, cũng chỉ có thể dừng lại chủ đề.

Lúc này thành môn đã trở thành phế tích, trận chiến của Dương Chính Sơn và đối phương cũng không còn kịch liệt như trước.

Không đúng, không thể nói là không kịch liệt, chính xác là không còn cuồng bạo như trước nữa.

Chương 1007: Viên đạn này thật sự thần kỳ (1)

Hai vị tiên thiên võ giả giao đấu, sử dụng tiên thiên va chạm, mỗi lần va chạm đều bắn ra một lượng lớn chân khí võ vụn, những chân khí này giống như mảnh sắt vụn rơi xung quanh, nhỏ đến mức có thể đâm xuyên vải vóc, mạnh đến mức có thể đánh vỡ gạch đá.

Nói một cách đơn giản, va chạm chân khí tiên thiên giống như lựu đạn nổ tung, tạo ra sát thương khủng khiếp cho mọi thứ xung quanh.

Và loại sát thương này cũng có tác dụng đối với tiên thiên võ giả đang chiến đấu, vì vậy khi hai tiên thiên võ giả giao chiến, họ đều phải ưu tiên đảm bảo phòng ngự của chính mình, tức là tạo ra một lớp giáp chân khí bao phủ bề mặt cơ thể.

Giáp chân khí của tiên thiên võ giả ở cấp độ nhập môn khá yếu, nhưng cũng đủ để ngăn chặn chân khí bắn ra.

Mà Dương Chính Sơn còn có một lợi thế khác, đó là hắn mặc giáp sắt, giáp sắt nặng nề, có thể sẽ gây gánh nặng cho hắn, nhưng đồng thời cũng sẽ cung cấp cho hắn một chút lực phòng ngự, ít nhất là chân khí phân tán trên bề mặt cơ thể của hắn có thể ít hơn đối phương.

Khi trận chiến tiếp diễn, chân khí của cả hai đều tiêu hao ngày càng lớn, chân khí trong cơ thể gần như đã cạn kiệt.

Và trong trường hợp chân khí cạn kiệt, lực chiến đấu của đối phương và Dương Chính Sơn đều giảm xuống cùng một mức độ.

Tình thế chiến đấu âm thầm thay đổi, Dương Chính Sơn, người có nhiều phòng ngự hơn tấn công, trở nên càng ngày càng hung hãn, chiêu thức càng ngày càng sắc bén.

Một chiêu “Súng quét” như rắn dài, buộc đối phương phải lùi lại.

Thân hình xoay chuyển, trường thương trong tay biến đổi, súng rơi xuống như hồ gươm, buộc đối phương phải lùi lại lần nữa.

Cùng lúc đó, đối phương tung ra một chiêu “Chém mạnh”, Dương Chính Sơn nâng súng chắn như vuốt hổ, tận dụng rãnh khắc trên đầu súng để đỡ lưỡi dao của đối phương.

Súng vung như đại bàng, súng đâm như kiếm sắc, súng chém như thanh long, trường thương nặng nề được Dương Chính Sơn điều khiển như ý, vừa bá đạo vừa sắc bén, lại không thiếu linh hoạt và biến hóa.

Nhìn thấy khí thế của đối phương ngày càng yếu, Dương Chính Sơn không núng tay, trường thương như rồng, chém xuống.

Tuy nhiên, ngay lúc này, thân hình đối phương đột ngột di chuyển ngang một thước, vừa vặn tránh được trường thương của Dương Chính Sơn, đồng thời trường đao trong tay bỗng nhiên bùng phát một ngọn lửa đỏ rực, quét ngang về phía hông bụng của Dương Chính Sơn.

Tên này còn giấu chiêu nữa!

Tròng mắt Dương Chính Sơn co rút lại, nhưng không hề hoảng sợ.

Một ý nghĩ lóe lên, giáp ở hông bụng hiện ra một ánh sáng xanh nhạt, đồng thời trường thương trong tay hắn chuyển từ chém sang quét.

Bùng một tiếng, cùng với đó là tiếng kim loại ma sát sắc nhọn.

Ngay sau đó.

Thân hình đối phương bay ra ngoài, còn Dương Chính Sơn thì lùi lại mấy bước.

Dương Chính Sơn sờ lên giáp ở bụng, sắc mặt lộ ra vẻ khó coi.

Mảnh sắt dày bị nứt ra, nếu không phải hấn cũng giấu chiêu, thì vừa rồi cú đao đó chắc chắn sẽ khiến hấn bị bụng mở toang.

Đối phương muốn đổi thương lấy thương, nhưng rõ ràng hấn đã nhầm, Dương Chính Sơn không hề bị thương, ngược lại cú quét của Dương Chính Sơn đã đập gãy cánh tay phải của đối phương.

“Tiện nhân, xem ngươi còn chiêu gì nữa không!” Dương Chính Sơn lạnh giọng nói.

Sau đó, hấn lại xông lên.

Súng súng bạo kích, súng súng đâm thẳng vào chỗ hiểm.

Bị mất một cánh tay, đối thủ trở nên yếu thế, gần như không có khả năng phản công.

Nhìn thấy mình không còn là đối thủ của Dương Chính Sơn, hấn nghiêng răng, vung trường đao trong tay về phía Dương Chính Sơn, nhân lúc Dương Chính Sơn chặn đao, hấn nhảy xuống khỏi tường thành.

“Còn muốn chạy? Muộn rồi!”

Dương Chính Sơn đánh bật trường đao, một tia sáng từ súng bay ra, như tia chớp, như cầu vồng xé trời.

Súng như thanh long, rực rỡ và nhanh chóng, không có sự thay đổi nào, thậm chí ngay cả chiêu sau cũng không có.

Dương Chính Sơn gần như hòa tan toàn bộ công lực vào viên đạn này, tốc độ của nó nhanh đến mức như sấm sét.

Hắn dường như biến mất tại chỗ, ngay sau đó lại đột ngột xuất hiện sau lưng đối phương.

Đầu súng đâm xuyên lưng đối phương, đầu súng dính máu xuyên ra ngoài.

Người kia nhìn lưỡi súng trước ngực với vẻ không dám tin.

Còn ở xa xa, An Vũ Hành vốn đang bình thản bỗng đứng dậy, trong đôi mắt đục của lão lóe lên những tia sáng rực rỡ.

“Viên đạn này!”

“Nhanh quá!” Lục Bách Thư lẩm bẩm nói theo.

Hắn thậm chí còn chưa nhìn thấy Dương Chính Sơn bắn ra viên đạn, khi hắn phản ứng lại, Dương Chính Sơn đã đâm xuyên ngực đối thủ.

An Vũ Hành nhìn đôi mắt của lão, “Chỉ cần viên đạn này, Tĩnh An Hầu có tư cách so tài với lão phu!”

Lục Bách Thư cứng đờ quay đầu lại, mắt đầy kinh ngạc nhìn An Vũ Hành, như thể đang nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Người khác không biết thân phận của An Vũ Hành, nhưng hắn rất hiểu, vì cha hắn từng phục vụ dưới trướng An Vũ Hành.

Sau khi cha hắn qua đời, An Vũ Hành còn nhiều lần đến thăm Nam Dương Hầu Phủ của hắn, thậm chí còn chỉ dạy hắn tu vi.

Nếu không phải An Vũ Hành không muốn thu đồ đệ, Lục Bách Thư đã muốn bái lão làm sư phụ.

Công lao của An Vũ Hành trong việc khiến Lục Bách Thư trẻ tuổi tài cao cũng không thể phủ nhận.

Chỉ vì hiểu An Vũ Hành, Lục Bách Thư mới nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Dương Chính Sơn và An Vũ Hành có thực lực so tài với nhau?

Nếu lời này không phải do An Vũ Hành nói ra, hẳn tuyệt đối sẽ không tin.

Mặc dù viên đạn vừa rồi thật sự có sự kinh ngạc không thể tin nổi, nhưng Lục Bách Thư vẫn không cho rằng viên đạn này có thể khiến An Vũ Hành kiêng dè.

Dương Chính Sơn tự nhiên không biết lời khen ngợi của An Vũ Hành, lúc này ánh mắt hắn sáng rực như sao trời.

Chương 1008: Viên đạn này thật sự thần kỳ (2)

Viên đạn vừa rời ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Viên đạn đó dường như không phải do hắn sử dụng, mà giống như có thần trợ giúp.

“Viên đạn này!”

Dương Chính Sơn nhìn nòng súng đen nhánh trong tay, trên mặt tràn đầy kích động và hưng phấn, “Thật sự thần kỳ!”

Hắn muốn nhớ lại cảm giác vừa rồi, nhưng tiếc là không thể.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là lúc này dường như hắn không thể sử dụng súng.

Hắn không biết phải làm như thế nào?

Phải làm thế nào?

Tại sao lại như vậy?

Dương Chính Sơn từ hưng phấn chuyển sang hoang mang, từ hoang mang chuyển sang sợ hãi.

Đột nhiên hắn mạnh mẽ lắc đầu, dùng sức nắm chặt nòng súng.

“Tại sao ta lại không thể sử dụng súng? Súng chính là một phần của cơ thể ta!”

Mười mấy năm tu luyện, Dương Chính Sơn đã luyện súng thành một phần của chính mình.

Nói súng là một phần của sinh mệnh hắn cũng không quá.

Nếu hắn không thể sử dụng súng, chẳng phải nói rằng sinh mệnh của hắn đã thiếu mất một phần sao?

Suy nghĩ này khiến Dương Chính Sơn cảm thấy vô cùng nực cười.

Thu lại tâm thần, xua đi những suy nghĩ nực cười này, sự chú ý của Dương Chính Sơn lại rơi vào đối thủ trước mặt.

Cánh tay phải bị hỏng, ngực trái bị đâm thủng, lúc này đôi phương đã bị thương nặng.

Cho dù tiên thiên võ giả có thân thể mạnh mẽ và khả năng hồi phục, nhưng vết thương như vậy cũng khiến hắn mất đi lực chiến đấu.

Dương Chính Sơn rút trường thương, ánh mắt sắc bén nhìn đối phương.

“Người đã thua!”

“Không thể nào!” Về khó tin trong mắt người kia hóa thành bất cam, thân hình xoay chuyển, dường như còn muốn giao đấu với Dương Chính Sơn.

Trường thương đâm ra, xuyên vào bụng hắn.

Dương Chính Sơn nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của hắn, rồi nhìn trường thương trong tay.

Quả nhiên, lão phu vẫn có thể sử dụng súng!

Đòn tấn công này có phải rất thuận tay không?

Chỉ là vẫn không tìm thấy cảm giác của viên đạn vừa rồi.

Đầu súng xuyên vào đan điền, người kia dường như trong giây lát sinh mệnh bị hút cạn.

Hắn quỳ sụp xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch, tóc từ đen chuyển trắng, một lúc sau, hắn đã tóc trắng đầy đầu.

Nhìn thấy hắn biến hóa như vậy, tròng mắt Dương Chính Sơn đột ngột co lại.

Đây là tình huống gì?

Đan điền bị vỡ, gần như tương đương với việc phế bỏ tu vi của tiên thiên võ giả, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ trở thành một người bình thường.

Cho dù là tiên thiên võ giả bị phế, ít nhất cũng sẽ có thực lực nửa bước tiên thiên.

Người này không chỉ mất đi tu vi, mà dường như còn mất đi cả sinh mệnh.

“Đây là Tục Linh Luyện Huyết Công!” An Vũ Hành đi đến gần, nhìn thấy sự nghi hoặc của Dương Chính Sơn, nhẹ giọng nói.

“Tục Linh Luyện Huyết Công? Có phải do công pháp không?” Dương Chính Sơn lại rút trường thương, nhìn đối thủ đã không còn hơi thở, nói như hiểu mà không hiểu.

Dương Chính Sơn đã tiếp xúc với không nhiều công pháp tiên thiên, tính cả hai loại cũng chỉ có hai loại, một loại là Y Mộc Trường Xuân Công mà hắn tu luyện, loại còn lại là Hằng Dao Hợp Khí Công mà Kỷ Chân tu luyện, hơn nữa hắn cũng chỉ hiểu biết nửa vời về Hằng Dao Hợp Khí Công của Kỷ Chân.

Còn về những công pháp tiên thiên khác, hắn đã nghe nói không ít, nhưng chưa từng tiếp xúc thực sự và nghiên cứu.

Vì vậy, hắn không có hiểu biết nhiều về công pháp tiên thiên.

Vốn dĩ hắn còn định đến Tàng Công Các của hoàng gia xem thử, nhưng gần đây Diêm Bình Đế không để ý đến hắn, nên hắn cũng tạm thời từ bỏ ý định này.

“Có thể coi là do công pháp, nhưng Tục Linh Luyện Huyết Công này không phải là công pháp tiên thiên chính thống.” An Vũ Hành bước lên một bước, kiểm tra thi thể trên mặt đất.

“Công pháp không chính thống? Có chỗ nào không chính thống?” Dương Chính Sơn ngơ ngác hỏi.

Công pháp còn có thể không chính thống?

“Tục Linh Luyện Huyết Công là một loại công pháp thông qua hấp thụ huyết khí để ngưng tụ chân khí tiên thiên, huyết khí của con người, hơn nữa còn phải là huyết khí của võ giả, tu vi càng cao, huyết khí càng hiệu quả!”

“Nói đơn giản, đây là một loại công pháp tắt đường.”

An Vũ Hành kiên nhẫn giải thích.

Dương Chính Sơn ngẩn ra, đây chẳng phải là tà công sao?

Nói tà công là công pháp không chính thống, hình như cũng không sai!

Làm thế nào để có được huyết khí của võ giả?

Cách đơn giản nhất là giết chết võ giả!

Lợi dụng huyết khí của người khác để tu luyện, quả thực là không chính thống.

“Chưa hỏi được tôn hiệu của tiền bối!”

“Lão phu là An Vũ Hành.”

“Dương Chính Sơn bái kiến An tiền bối!” Dương Chính Sơn ôm quyền chào.

Tên này hẳn chưa từng nghe thấy, chắc là lão cổ quái trong Tam Sơn Cốc.

An Vũ Hành đứng dậy, nhìn Dương Chính Sơn từ trên xuống dưới.

“Vừa rồi ngươi làm thế nào để bắn ra viên đạn đó?”

“Ừm!” Dương Chính Sơn hơi toát mồ hôi, “Tiểu bối cũng không biết, bây giờ tiểu bối cũng có chút không nắm bắt được!”

Lão đầu này có thể nhìn ra sự phi phạm của viên đạn vừa rồi, hẳn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là hẳn thực sự không biết.

An Vũ Hành cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, “Tiếc là, viên đạn đó dường như đã chạm tới cảnh giới nhập đạo! Nếu ngươi có thể nắm bắt được viên đạn đó, tương lai rất có thể đạt đến cảnh giới nhập đạo!”

“Nhập đạo!” Dương Chính Sơn không nhịn được kinh hô.

“Ừm, mặc dù lão phu cũng không chắc chắn, nhưng rất có thể!” An Vũ Hành nói.

Dương Chính Sơn không ngờ mình lại chạm tới cảnh giới nhập đạo, nhưng tiếc là khoảnh khắc đó đến quá đột ngột, đột ngột đến mức hẳn không kịp chuẩn bị, lại quá ngắn ngủi, ngắn đến mức hẳn không kịp cảm nhận.

“Rên~~”

Dương Chính Sơn có chút sầu muộn, cũng không biết khi nào mới có thể bắn ra viên đạn đó lần nữa.

Tuy nhiên, bây giờ hẳn thậm chí còn chưa đạt đến cảnh giới Ngự Khí, nhập đạo vẫn còn quá xa vời đối với hẳn.

An Vũ Hành lắc lắc bình rượu trong tay, bên trong đã trống rỗng.

“Lão phu đi đây, nơi này giao cho người!”

“Ừm! Tiền bối không đến hoàng thành sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không đi, lão phu lười đến đó náo nhiệt!” An Vũ Hành vung tay, không quan tâm nói.

Dương Chính Sơn nhìn bình rượu trong tay hắn, nói: “Tiền bối có thời gian có thể đến nhà tiểu bối uống rượu, tiểu bối có không ít rượu ngon!”

“Rượu ngon!” An Vũ Hành dừng bước, quay lại, hứng thú hỏi: “Có rượu ngon gì?”

“Nhiều lắm, Bách Thảo Niêu, Đào Hoa Tửu, Hạnh Hoa Niêu, v.v., tiền bối có thể không biết, tiểu bối giỏi nấu rượu nhất!” Dương Chính Sơn cười nói.

Mặc dù hắn không biết lão đầu này có thân phận gì, nhưng rõ ràng lão đầu này là người am hiểu biết rộng. Nếu có thể trò chuyện với lão đầu này nhiều hơn, ít nhất có thể giúp Dương Chính Sơn mở rộng tầm mắt.

Dương Chính Sơn hiểu biết về tiên thiên chi cảnh vẫn còn quá ít, hắn đang rất cần cao nhân chỉ điểm.

Vị trước mặt này rất thích hợp.

Một lão đầu thích uống rượu, ha ha, bản hầu chẳng thiếu rượu!

“Thật sao?” An Vũ Hành hoài nghi nói.

“Ha ha, An tiền bối có thể không biết, Bách Thảo Niêu của Tỉnh An Hà là rượu ngon hiếm có!” Lục Bách Thư đi đến, cười nói.

“Rượu ngon, trên đời này còn có rượu ngon mà lão phu không biết sao?” An Vũ Hành không tin.

Là một lão nghiện rượu, lão làm sao không biết trên đời này có những rượu ngon nào?

“Hi hi, An tiên bối, Bách Thảo Niêu của Tỉnh An Hào là bảo bối, người khác có được chỉ biết giấu kín uống một mình, người không có đồ đệ đồ đệ, tự nhiên không có ai hiểu kính người!” Lục Bách Thư nói.

Đúng vậy!

Mặc dù Dương Chính Sơn đã tặng không ít Bách Thảo Niêu, nhưng thực tế chỉ có vài gia đình ở kinh đô mới có thể có được Bách Thảo Niêu.

Ninh Quốc Công Phủ, Thường Bình Hào Phủ, cộng thêm Đông Bình Hào Phủ.

Lục Bách Thư chỉ uống Bách Thảo Niêu ở Thường Bình Hào Phủ một lần, lúc đó Lương Trữ còn là thống lĩnh cấm quân, tiếc là Lương Trữ rất keo kiệt, chỉ cho hắn ném thử một chút.

Còn về việc xin Dương Chính Sơn, hắn thực sự không dám.

“Người có?” An Vũ Hành hỏi.

“Ừm, không có!” Lục Bách Thư nói.

“Vậy người nói nhiều lời thừa như vậy làm gì!” An Vũ Hành tức giận nói.

Ta không có đồ đệ đồ đệ hiểu kính, nhưng cho dù có cũng vô dụng!

Người còn không có rượu, lại muốn làm đồ đệ đồ đệ của lão phu!

“Khi nào để lão phu ném thử Bách Thảo Niêu này!” An Vũ Hành nhìn Dương Chính Sơn, lão bắt đầu có hứng thú với Bách Thảo Niêu.

Dương Chính Sơn cười nói: “Hôm nay bận việc, không bằng ngày mai nhé!”

“Vậy được, ngày mai ta đến phủ người tìm người!” An Vũ Hành nghe nói hôm nay không có rượu uống, cũng không ở lại lâu, ném lại một câu rồi đi luôn.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng của lão, không khỏi mỉm cười.

Lão đầu này thật thú vị.

“Dương Hầu Gia, ngày mai ta cũng đến ném thử nhé?” Lục Bách Thư tiến lại gần, nói.

“Người đã khỏi rồi?” Dương Chính Sơn nhìn hấn.

“Chấn thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi!” Lục Bách Thư không quan tâm nói.

Thực ra vết thương của hấn không nhẹ, đã ảnh hưởng đến phổi, nhưng cũng không quá nặng, không ảnh hưởng đến việc hấn hoạt động, càng không ảnh hưởng đến việc hấn uống rượu.

“Nếu người không có việc gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến uống rượu với ta!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Ha ha, ta đã biết Dương Hầu Gia sẽ không keo kiệt!” Lục Bách Thư cười nói.

Đi đến bên thi thể, Dương Chính Sơn một tay cầm súng, một tay cầm thi thể, “Nơi này giao cho Lục Hầu Gia của người!”

Lục Bách Thư nhìn tòa tháp công thành đổ nát, hơi lắc đầu, “Vẫn nên giao cho Thuận Thiên Phủ thôi! Ai da, một tòa tháp công thành tốt đẹp như vậy, bị các người phá hỏng rồi!”

Dương Chính Sơn cười cười, sau đó đi xuống khỏi tường thành.

Chỉ là một tòa tháp công thành, không phải chuyện lớn.

Chương 1009: So với phụ hoàng, trăm quả nhiên vẫn còn kém nhiều! (1)

Khi Dương Chính Sơn trở lại Xuân Tại Đường, trận chiến ở đây đã kết thúc.

“Hầu gia!” Đinh Thu nhìn thấy Dương Chính Sơn trở về, vội vàng tiến lên hành lễ.

“Ừm, tình hình thế nào?”

“Tổng cộng ba mươi sáu người, giết hai mươi tám người, bắt sống tám người!” Đinh Thu đáp.

“Các huynh đệ đâu?”

“Mười hai người bị thương, không ai nguy hiểm đến tính mạng, lão nô đã đưa họ đến y quán!” Đinh Thu nói thêm lần nữa.

Dương Chính Sơn hài lòng nhìn các hộ vệ khiêng từng thi thể ra khỏi Xuân Tại Đường.

“Hầu gia, mấy người này thì sao?” La Cán Tùng đi đến hỏi.

Dương Chính Sơn liếc nhìn đám văn sĩ núp trong lầu các, lạnh nhạt nói: “Đưa hết đi, giao cho Bí Vũ Vệ xử lý!”

Ai biết bên trong có gián điệp ẩn nấp hay không, lỡ như có thì sao?

Hắn nhất định không thể để họ đi, còn Bí Vũ Vệ xử lý thế nào, đó là chuyện của họ.

“Vâng!” La Cẩn Tùng đáp một tiếng, lập tức ra lệnh cho các hộ vệ đuổi đám văn sĩ ra ngoài.

“Sư phụ, sư phụ!”

Lúc này, Đái Vương không biết từ đâu xuất hiện, gọi Dương Chính Sơn.

“.....”

Dương Chính Sơn nhìn vị hoàng tử này, có chút bất lực.

“Đái Vương điện hạ!”

“Sư phụ, người lại là tiên thiên võ giả!”

“Ta không phải sư phụ của điện hạ!”

“Ồ, không sao, lát nữa ta sẽ cầu phụ hoàng, nếu phụ hoàng không cho phép, ta sẽ quỳ trước mặt người không đứng dậy!”

Đái Vương nói với vẻ phấn khởi.

“Ừm~~”

Dương Chính Sơn không biết nói gì, Diêm Bình Đế có một người con trai như vậy, chắc cũng khá phiền lòng.

“Lão phu còn việc, không nói chuyện với điện hạ nữa!”

Dương Chính Sơn nói xong, liền nhảy lên ngựa.

Hồng Vân vung vò lên, như thể nói: “Tiểu tử, ngươi chắn đường ta rồi, không tránh sao!”

Đái Vương nhìn Hồng Vân, vẻ phấn khởi ban đầu càng trở nên phấn khởi hơn, đôi mắt sáng rực nhìn Hồng Vân, vẻ mặt như nhìn thấy một tuyệt thế mỹ nhân.

Ừm, có lẽ trong lòng Đái Vương, tuyệt thế mỹ nhân còn không hấp dẫn bằng một con ngựa tốt.

“Ngựa tốt!”

Hồng Vân tròn mắt nhìn hắn, vòng qua hắn, cõng Dương Chính Sơn đi về phía hoàng thành.

Dương của Bí Vũ Vệ ở bên ngoài Ngọ Môn, khi Dương Chính Sơn dẫn người đến trước cửa phủ, phát hiện đã có không ít người đang áp giải một đám người đến chặn trước cửa phủ.

“Dương huynh đệ!”

Lương Trữ giục ngựa đến, cười nói: “Haha, xem ra thu hoạch của ngươi không nhỏ!”

“Cũng được, ngoài mấy tên này, những cái khác đều là tiểu tặc!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Tiên thiên võ giả! Ha ha, quả thật ngoài dự đoán!” Lương Trữ nhìn thi thể Dương Chính Sơn mang theo, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm trọng.

Liên quan đến tiên thiên võ giả, chuyện này có thể lớn lắm.

Đặc biệt lần này còn lôi ra được nhiều con chuột ẩn nấp trong bóng tối như vậy, nhưng thế lực đứng sau những người này là gì, Đại Vinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mà một thế lực có tiên thiên võ giả, tuyệt đối không phải là thế lực nhỏ.

Một lúc sau, Lương Trữ và Dương Chính Sơn giao người và thi thể cho Bí Vũ Vệ, rồi đi vào hoàng thành báo cáo.

Một lần nữa vào hoàng thành, Dương Chính Sơn phát hiện bầu không khí ở đây có chút nghiêm trọng.

Từ Ngọ Môn đến Thái Cực Điện, khắp nơi đều có binh lính của Vu Lâm Vệ và Kim Ngô Vệ canh gác.

Đến trước cửa Thái Cực Điện, Dương Chính Sơn và Lương Trữ bị chặn lại ở bên ngoài, một lúc sau, Ninh Quốc Công Chu

Mậu, Vinh Quốc Công Đoạn Thụ và Nam Dương Hầu Lục Bách Thư lần lượt đến.

Mấy người gật đầu, coi như đã chào hỏi.

Đợi thêm một chút, Trần Trung Thuật từ Thái Cực Điện đi ra, mỉm cười nhìn năm người.

“Các vị quốc công, hầu gia, điện hạ có lệnh!”

“Phiền Trần công công rồi!” Vinh Quốc Công Đoạn Thụ khách khí ôm quyền hành lễ.

“Không dám, Vinh Quốc Công mời!” Trần Trung Thuật cười nói.

Sau đó, mọi người vào Thái Cực Điện, đến phòng sách của hoàng đế.

Trong phòng sách, Diêm Bình Đế đứng trước cửa sổ, hai tay để trong tay áo, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nhìn mọi người đi vào.

Dương Chính Sơn vào phòng sách, tùy ý nhìn quanh.

Trong phòng sách dường như không có gì bất thường, mấy tiểu thái giám đứng bên cạnh, bên cạnh còn có hai người mặc Phi Ngư Phục màu đen đứng.

Phi Ngư Phục màu đen?

Phi Ngư Phục là y phục được ban thưởng, giống như Kỳ Lân Phục và Đẩu Ngư Phục của hiền tôn, chỉ có hoàng đế ban thưởng mới có thể mặc.

Nhưng cũng có trường hợp đặc biệt, chẳng hạn như quan viên chỉ huy trong Bí Vũ Vệ có thể mặc Phi Ngư Phục, hoặc là người trong Hoàng Vệ Tư cũng có thể mặc Phi Ngư Phục.

Hai người này trước mắt hình như không phải người trong Hoàng Vệ Tư!

Huyết Nhận!

Dương Chính Sơn trong lòng khẽ động, nghĩ đến tổ chức cực kỳ bí ẩn này.

“Bái kiến điện hạ!” Mọi người khom người hành lễ.

“Miễn lễ đi!” Diêm Bình Đế mỉm cười nói: “Trẫm đã biết hết rồi, các vị đại thần đều làm rất tốt!”

Ánh mắt người quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Dương Chính Sơn.

“Tĩnh An Hầu, không ngờ người lại đột phá đến tiên thiên nhanh như vậy!”

Dương Chính Sơn lại khom người, nói: “Thần được tiên hoàng phù hộ, nếu không có tiên hoàng ban thưởng Tam Hoàng Li, thần cũng không thể đột phá nhanh như vậy.”

Tam Hoàng Li đã được cho Úc Thanh Y, nhưng Dương Chính Sơn lấy ra làm cơ cũng không vấn đề gì.

Nếu nói hẳn đột phá nhanh như vậy, quả thực ngoài dự đoán, nhưng nếu là do Tam Hoàng Li hỗ trợ, thì cũng không phải là điều khó chấp nhận.

Diêm Bình Đế nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ ngộ ra, “Thì ra là vậy, trẫm đã quên tiên hoàng từng ban thưởng Tam Hoàng Li cho Tĩnh An Hầu.”

“Hằng, so với phụ hoàng, trẫm quả nhiên vẫn còn kém nhiều!”

Dương Chính Sơn càng xuất sắc, càng chứng minh con mắt của Thừa Bình Đế càng tốt.

Dù sao, Dương Chính Sơn lúc đầu là người được Thừa Bình Đế coi trọng.

Chương 1010: So với phụ hoàng, trăm quả nhiên vẫn còn kém nhiều! (2)

Sau đó, Diêm Bình Đế chuyển lời, nói tiếp: “Các vị đại thần vất vả rồi, hãy trở về nghỉ ngơi trước đi, chuyện hôm nay chờ Bí Vũ Vệ điều tra rõ ràng, sẽ thông báo cho các vị đại thần, lúc đó còn cần các vị đại thần chú ý nhiều hơn!”

“Chúng thần hiểu rồi!” Mọi người đáp.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều hiểu chuyện hôm nay vẫn chưa kết thúc, mặc dù hôm nay họ đã bắt được rất nhiều người, từ Hoàng Vệ Tư đến Bí Vũ Vệ, rồi đến Thân Quân Thập Nhị Vệ và Cẩm Vệ Thập Nhị Doanh, thậm chí còn bắt được một tiên thiên võ giả, nhưng càng bắt được nhiều người, càng chứng tỏ thế lực đứng sau lưng này mạnh mẽ.

Trong Đại Vinh, một thế lực mạnh mẽ như vậy ẩn nấp, Diêm Bình Đế tự nhiên sẽ không bỏ qua, không đào phỏ thế lực này ra và tiêu diệt nó, đoán chừng Diêm Bình Đế sẽ không yên lòng.

Mọi người cáo lui, Dương Chính Sơn nói chuyện vài câu với Đoạn Thụy và Chu Mậu rồi trở về phủ.

Nói đến Đoạn Thụy, vị Vinh Quốc Công này cũng là một nhân vật lợi hại, bốn mươi năm trước, khi Đoạn Thụy thừa kế chức quốc công, Vinh Quốc Công Phủ có thể nói là suy tàn đến cực điểm.

Nhưng Đoạn Thụy lại là một hoa hoa công tử không thành văn võ, lúc đó rất nhiều người đều cho rằng Vinh Quốc Công Phủ sẽ hoàn toàn suy tàn.

Nhưng không ai ngờ rằng dưới sự lãnh đạo của Đoạn Thụy, Vinh Quốc Công Phủ lại phục hồi sinh cơ.

Đoạn Thụy là hoa hoa công tử không thành văn võ, nhưng hai người con trai của hắn đều là những người xuất chúng.

Trưởng tử Đoạn Kỳ Phong nắm giữ Bắc Nguyên Trấn hai mươi năm, nắm trong tay hai mươi vạn đại quân.

Thứ tử Đoạn Kỳ Giang tuy không có quan chức, nhưng lại là một võ giả nửa bước tiên thiên, thiên tư và tu vi của hắn không kém gì Lục Bách Thư.

Nếu nói trong số các hiền tôn hiện nay, Lục Bách Thư là người có khả năng đột phá đến tiên thiên cảnh giới nhất, thì Đoạn Kỳ Giang có thể xếp thứ hai.

Chính vì có sự tồn tại của hai người con trai này, địa vị của Đoạn Thụy trên triều đình những năm gần đây cũng ngày càng cao.

Còn từ khi Chu Mậu về hưu, Vinh Quốc Công Phủ gần như đã thay thế Ninh Quốc Công trong giới hiền tôn, gần như trở thành người đại diện cho tập đoàn hiền tôn.

Nhưng Đoạn Thụy cũng là người già dặn, hiện tại hắn cũng giống như Chu Mậu, trừ khi Diêm Bình Đế triệu kiến, nếu không hắn sẽ không xuất hiện trên triều đình.

Mà Vinh Quốc Công Phủ cũng rất khiêm tốn trong hành động, dù hiện tại mọi người đều thấy Vinh Quốc Công Phủ rất mạnh mẽ, nhưng vẫn có người bỏ qua sự tồn tại của Vinh Quốc Công Phủ.

Hiền tôn mà, có lúc không thể biểu hiện quá hoạt bát, đặc biệt là hiền tôn nắm giữ binh quyền, càng phải giữ gìn.

Một khi người quá kiêu ngạo, người sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, ngay cả hoàng đế cũng sẽ không vừa mắt người.

Đây cũng là lý do Chu Mậu cam lòng về hưu, cũng là lý do Đoạn Thụy không thích xuất đầu lộ diện.

Bọn họ đều là quốc công thế tập, chỉ cần không phạm sai lầm lớn, thì bọn họ sẽ không gặp tai họa, dù có suy tàn một hai đời, nhưng chỉ cần bồi dưỡng ra một người con trai xuất sắc, thì bọn họ có thể phục hồi bất cứ lúc nào.

Vì vậy đối với bọn họ, điều quan trọng nhất không phải là vẻ vang vô hạn, mà là kéo dài qua nhiều đời.

Dương Chính Sơn nói chuyện vài câu với Đoạn Thụy, cảm thấy tính tình của lão nhân này giống hệt Chu Mậu, hai lão gia hỏa coi như có cùng sở thích.

Trở về hầu phủ, Dương Chính Sơn trước tiên đi xem các hộ vệ bị thương, rồi phát thưởng cho các hộ vệ.

Lần này các hộ vệ biểu hiện rất tốt, mặc dù họ đã bị Dương Chính Sơn cướp mất hào quang, nhưng điều này không có nghĩa là họ làm không tốt.

Ngược lại, trong trận chiến ở Xuân Tại Đường, họ đã thể hiện đầy đủ tất cả những đặc điểm mà tinh nhuệ nên có.

Quân kỷ nghiêm minh, phối hợp ăn ý, dũng cảm không sợ hãi, quan trọng nhất là họ có sức mạnh mạnh mẽ.

Cả hậu thiên cửu tầng võ giả trước mặt họ cũng chỉ có thể biến thành con thú bị nhốt, điều này đủ để chứng minh sức mạnh của họ.

Nếu là các đội quân khác, kể cả hoàng đế thân quân và cấm quân, khi đối mặt với hậu thiên cửu tầng võ giả cũng chỉ có thể dùng mạng người để lấp đầy.

So với họ, các đội quân khác chỉ dựa vào bảy tám người là có thể đối phó được một hậu thiên cửu tầng võ giả, sức mạnh như vậy đủ để nghiền ép hoàng đế thân quân và cấm quân.

Khuyết điểm duy nhất có lẽ là số lượng của họ quá ít, cộng lại chỉ có ba trăm người.

Nhưng hiện tại Dương Chính Sơn cũng không thể nuôi quá nhiều hộ vệ, ba trăm người đã là giới hạn lớn nhất của hắn trong hầu phủ này.

Nhiều hơn nữa sẽ bị người khác chỉ trích.

.....

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn sớm chuẩn bị rượu và món ăn trong phủ, khoảng thời gian sau thì An Vũ Hành và Lục Bách Thư lần lượt đến hầu phủ làm khách.

An Vũ Hành vẫn giữ bộ dạng không sửa sang gì, nhưng lão đầu tử này còn biết lễ nghĩa, lại mang đến cho Dương Chính Sơn một cây bảo dược.

“Đừng nói lão đầu tử ta chiếm tiện nghi của ngươi, cây Duệ Tiên Thảo này coi như tiền rượu!” An Vũ Hành trực tiếp ném một cái hộp gỗ cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở ra xem, bên trong là một cây Duệ Tiên Thảo tươi.

Duệ Tiên Thảo, đúng như tên gọi, sau khi ăn vào sẽ khiến người ta cảm thấy choáng váng như say rượu, ý thức mơ hồ, nhưng sau khi tỉnh lại, tinh thần sẽ tăng gấp đôi, thần thái rạng rỡ.

Cách sử dụng tốt nhất của Duệ Tiên Thảo là dùng để ủ rượu, rượu được ủ từ Duệ Tiên Thảo có tác dụng kỳ diệu là tăng cường tinh thần.

Uống lâu dài, thậm chí có thể giúp nâng cao ngộ tính.

Điều quan trọng nhất là Duệ Tiên Thảo này không giống như các bảo dược khác, cần phải mất vài chục năm mới lớn, nó là loại thảo dược một năm, trong vòng một năm có thể nảy mầm, sinh trưởng, ra hoa, kết trái, rồi héo úa.

Nhưng Duệ Tiên Thảo yêu cầu môi trường sinh trưởng cực kỳ khô thoáng, không thể trồng đại trà.

Nhưng nếu đặt trong không gian linh tuyến thì sao?

Cây Duệ Tiên Thảo này là tươi, và còn chưa ra hoa, bây giờ nếu di chuyển đến không gian linh tuyến, chắc chắn sẽ sống.

Đợi nó năm nay ra hoa kết trái, thì năm sau Dương Chính Sơn có phải sẽ có rất nhiều Duệ Tiên Thảo để sử dụng không?

Nhìn cây Duệ Tiên Thảo trong tay, vẻ phấn khởi trên mặt Dương Chính Sơn không thể giấu được.

“Món quà này của tiên bối, thật sự khiến văn bối vô cùng vui mừng!”

“Người thích là tốt rồi!” An Vũ Hành thấy hân vui, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Hai người còn chưa nói hết câu, Lục Bách Thư cũng đến, hân cũng không đến tay không, mang theo không ít quà, nhưng quà của hân chỉ là một số thứ bình thường.

Lần đầu đến chơi, mang một ít quà là lễ tiết cơ bản, nhưng cũng không mang những món quà đặc biệt quý giá.

An Vũ Hành khác với người thường, người bảo hắn tìm một số món quà bình thường, hắn sẽ cảm thấy rất phiền phức. Mặc dù Duệ Tiên Thảo này là bảo dược, nhưng ở trong tay hắn không tính là thứ gì quý giá, vì hắn trồng cả một vườn ở Tam Sơn Cốc.

Những thứ hắn có thể mang ra, chỉ có Duệ Tiên Thảo này.

Hai vị khách đến đủ, Dương Chính Sơn trước tiên tìm một cái cối, rồi mang Duệ Tiên Thảo trồng trong không gian linh tuyến, sau đó mới mời hai người đến Bách Thảo Hiên.

Bách Thảo Hiên là một phòng khách ở trước sân của hầu phủ, có thể dùng làm phòng trà, cũng có thể dùng làm phòng tiệc.

“Wu Hải, dọn món ăn và rượu lên!” Dương Chính Sơn phát tay hào sảng nói.

“Vâng!” Wu Hải đứng bên cạnh đáp một tiếng, rồi dẫn mấy tiểu sai bắt đầu dọn món ăn và rượu lên.

“Tiền bối, hầu gia Lục, hôm nay không chỉ có rượu ngon, còn có món ăn ngon, xem cái này, cừ non trên thảo nguyên Bắc Địa.” Dương Chính Sơn nhiệt tình nói.

Cừ nướng nguyên con là một trong những món ăn yêu thích nhất của Dương Chính Sơn!

Mà ở Trọng Sơn Trấn, bò và cừ là món ăn không thiếu nhất.

Dương gia khi đến Kinh thành, đã mang theo không ít bò và cừ, đều nuôi ở trang viên ngoài thành.

Hôm nay muốn đãi An Vũ Hành và Lục Bách Thu, Dương Chính Sơn cố ý để người hầu đến trang viên chọn một con cừ non không quá lớn.

Hai tiểu sài vừa bung cừ nướng lên bàn, hương vị thơm ngon đã lan tỏa khắp lầu các.

Dương Chính Sơn cười nói: “Món ăn này thật sự rất ngon, tiểu nhân cũng không khách khí!”

Nói xong, hắn trực tiếp xé một cái chân cừ ra rồi cắn vào.

“Hầu gia Lục, mời!” Dương Chính Sơn vừa rót rượu cho hai người, vừa nói.

“Haha, hương vị này thật sự khiến người ta thêm nhỏ dãi!” Lục Bách Thư cũng không khách khí, cầm dao cắt một miếng thịt rồi bỏ vào miệng.

Miếng thịt vừa vào miệng, thịt mềm tan, hương vị đậm đà tràn ra ngoài, khiến mắt của Lục Bách Thư sáng rực.

“Không tệ, không tệ, thịt này tươi ngon vô cùng, quả thực là món ăn khó có được!” Lục Bách Thư không tiếc lời khen ngợi.

Dương Chính Sơn cười nói: “Đó là đương nhiên, đầu bếp trong phủ của ta đều là từ Trọng Sơn Trấn mang về, tuyệt đối là tay nướng cừ hàng đầu!”

Nói xong, hắn đặt một chén rượu trước mặt An Vũ Hành, “Tiền bối, nếm thử đi!”

Chương 1011: Tiên Thiên Lệnh, Tàng Công Các (1)

An Vũ Hành nâng chén rượu lên, trước tiên là ngửi một cái, sau đó mới nhấp thử một ngụm, đôi mắt bừng sáng, rồi uống cạn một hơi.

Rượu chảy xuống cổ, An Vũ Hành khẽ nheo mắt lại, từ từ thưởng thức.

“Đây chính là Bách Thảo Niệu?”

Sau khi nếm thử, An Vũ Hành lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong những năm qua, Dương Chính Sơn đã nâng cao tay nghề nấu rượu không ít, mặc dù vẫn không bằng những danh gia nấu rượu, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Tuy nhiên, điều khiến An Vũ Hành ngạc nhiên không phải là hương vị của Bách Thảo Niệu, mà là cảm giác mà nó mang lại cho hắn.

Sau khi rượu vào bụng, một luồng khí ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, khiến hắn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, đồng thời tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Dương Chính Sơn mỉm cười nói: “Bách Thảo Niệu, như tên gọi, là rượu được ủ từ trăm loại dược thảo, vị ngọt thanh, khí dài lâu, uống lâu dài có thể tăng cường thể chất, phục hồi vết thương.”

Tất nhiên, Bách Thảo Niệu còn có nhiều công dụng khác, nhưng không cần thiết phải giải thích.

An Vũ Hành gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, quả thực là rượu ngon hiếm có!”

“Ha ha, tiền bối thích là tốt rồi!” Dương Chính Sơn lại rót cho hai người thêm một chén.

Sau đó, ba người bắt đầu nâng chén giao lưu, uống đến say sưa.

Dương Chính Sơn không chỉ lấy ra Bách Thảo Niệu, mà còn lấy ra nhiều loại rượu khác.

An Vũ Hành đều ném thử từng loại, đưa ra những đánh giá rất trung thực.

Loại hần thích nhất chính là Bách Thảo Niệu và Đào Hoa Tửu, còn những loại rượu khác không phải là không ngon, chỉ là không hợp khẩu vị của hần mà thôi.

Rượu qua ba vòng, món ăn qua năm vị, Dương Chính Sơn mở lời: “Tiền bối có thể kể cho bọn ta nghe về những tiên thiên võ giả của Đại Dương không?”

“Ồ, ngươi muốn nghe về những tiên thiên võ giả đó sao?” An Vũ Hành hơi say hỏi.

“Vấn đề này, tiểu bối không biết nhiều về tiên thiên võ giả của Đại Dương, cũng không biết nên hỏi từ đâu!” Dương Chính Sơn bắt đầu nói.

Mặc dù trước đó Kỷ Chiên đã nói chuyện với hần về những điều này, nhưng Kỷ Chiên cũng chỉ biết sơ sơ, nhiều chuyện nàng nói đều là đoán mò, căn bản không thể tin được.

An Vũ Hành suy nghĩ một chút, nói: “Vậy nói về những tiên thiên võ giả đã được ghi danh của Đại Dương chúng ta đi, bây giờ ngươi đã bước vào tiên thiên, hần...”

Hần liếc nhìn Lục Bách Thư bên cạnh: “Hần cũng sắp rồi, để các ngươi biết cũng không tính là vi phạm quy tắc!”

“Quy tắc?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

“Chắc là hai ngày nữa người sẽ biết thôi, tất cả tiên thiên võ giả của Đại Dương đều phải ghi danh, khi ghi danh sẽ có người nói cho người biết!” An Vũ Hành không muốn nói những lời thừa thãi này.

Những chuyện này đến lúc đó sẽ có người đến tìm Dương Chính Sơn xử lý, không cần phải nói ra từ miệng hắn.

“Tổng cộng có ba mươi tám tiên thiên võ giả đã ghi danh của Đại Dương chúng ta! Trong đó không bao gồm ba lão thái giám trong hoàng cung, cùng hai vị hoàng tộc!”

“Hoàng tộc?” Dương Chính Sơn lại không nhịn được hỏi.

“Ừm, một vị chính là vị Vũ Vương ở trong hoàng thành, hắn là hoàng thúc tổ của đế quân, vị còn lại chính là người trấn giữ hoàng lăng! Về vị đó, lão phu cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là hắn đã ở trong hoàng lăng tám mươi năm rồi!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn khẽ động, tám mươi năm, quả thực là một cổ vật.

An Vũ Hành tiếp tục nói: “Ngoài họ ra, còn lại là ba mươi tám tiên thiên võ giả đã ghi danh của Đại Dương chúng ta, tính cả người thì là ba mươi chín người!”

Dương Chính Sơn gật đầu, con số này nhiều hơn một chút so với những gì Kỷ Chiên nói, tổng số đã vượt quá bốn mươi người.

“Trong đó có tám vị hưng quý, ba Thái Sơn Cốc, ba vị đại hòa thượng ở Đại Thừa Tự, còn lại là hai mươi vị ở ngoài!”

“Lão phu chính là ở Thái Sơn Cốc, bọn họ đều là lão thần đã lui về, còn về đại hòa thượng ở Đại Thừa Tự, người không cần đề ý đến bọn họ, bọn họ suốt ngày chỉ biết ăn chay niệm Phật, căn bản không quan tâm đến chuyện đời!”

Dương Chính Sơn cảm thấy kinh ngạc, hẳn thật sự không ngờ Đại Thừa Tự lại có tiên thiên võ giả, hơn nữa còn có ba người.

Ba đại hòa thượng, thực lực này cũng không thể xem thường.

Cùng lúc đó, Dương Chính Sơn cũng không ngờ trong số những hưng quý lại có đến tám vị tiên thiên võ giả.

Tám vị, nhiều hơn dự đoán của hắn, hắn chỉ biết Thường Bình Hầu Phủ có một vị.

“Có những ai trong số hưng quý?” Dương Chính Sơn hỏi.

An Vũ Hành cười ha ha: “Ninh Quốc Công, Thọ Quốc Công, Hưng Quốc Công, Thường Bình Hầu, Túc Ninh Hầu, Hải Ninh Hầu, Vũ Định Hầu, Kiến Xương Hầu, những gia tộc này đều có tiên thiên võ giả!”

“Thọ Quốc Công?” Dương Chính Sơn lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn không cảm thấy ngoài ý muốn khi những gia tộc khác có tiên thiên võ giả, ngay cả Ninh Quốc Công Phủ có tiên thiên võ giả, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao Ninh Quốc Công Phủ cũng có bối cảnh rất sâu, có một tiên thiên võ giả cũng là bình thường.

Nhưng Thọ Quốc Công lại là tiên thiên võ giả, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

“Nếu không thì người nghĩ sao hắn có thể được phong làm Quốc Công?” An Vũ Hành cười nói.

“Không phải vì tiên hoàng cảm tạ sự từ bi của Thái Hậu sao...” Dương Chính Sơn nói đến nửa chừng thì dừng lại.

Trước đây Thọ Quốc Công là Thọ Ninh Hầu, là ngoại thích, phong Hầu là chuyện bình thường, nhưng nếu nói phong

làm Quốc Công, thì Thọ Quốc Công hiện tại quả thực là người đầu tiên của Đại Dương.

Hơn nữa bây giờ Thọ Quốc Công đã trên trăm tuổi, quả thực là thọ rất cao.

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ ngộ ra, thì ra là vậy, trước đây hắn còn cảm thấy Thọ Quốc Công này sao lại sống lâu như vậy, nếu Thọ Quốc Công là tiên thiên võ giả, thì mọi chuyện đều giải thích được.

Chương 1012: Tiên Thiên Lệnh, Tàng Công Các (2)

“Còn về tiên thiên võ giả ở ngoài...” An Vũ Hành suy nghĩ một chút, nói: “Cái này ngươi từ từ tìm hiểu sau.”

Dương Chính Sơn gật đầu, hẳn biết An Vũ Hành lười nói thêm.

Tình hình của tiên thiên võ giả ở ngoài có phần phức tạp hơn, bọn họ đều có xuất thân và lai lịch riêng, có thể xuất thân từ thế lực giang hồ, cũng có thể là võ quan từ triều đình lui về, nếu nói hết ra, chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian.

“Còn ngoài Đại Dương thì sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Còn nhiều hơn nữa, phía Bắc có các tộc Ngột Lương Hồ, Thánh Giáo Linh Ân, Bắc Cực Điện, triều đại Lý Thịnh, triều đại Đức Thịnh đều có tiên thiên võ giả!”

“Phía Nam có triều đại Kim Long, triều đại An Nam, Võ Thần Điện, Trùng Cốc... cũng đều có tiên thiên võ giả.”

“Đông Nam Hải Vực có triều đại Lữ Thịnh, Thanh Nguyệt Đảo, Thần Mộc Đảo, Địa Hỏa Đảo... cũng đều có tiên thiên võ giả!”

“Còn phía Tây...”

An Vũ Hành vừa uống rượu vừa nói.

Dương Chính Sơn và Lục Bách Thư nghe đến đây người, đây đều là những điều trước đây bọn họ không tiếp xúc được.

Mặc dù bọn họ cũng có suy đoán, nhưng nếu nói Ngột Lương Hồ có tiên thiên võ giả, Dương Chính Sơn cũng chỉ có

thể đoán, nhưng cụ thể Ngột Lương Hồ có bao nhiêu vị, hẳn lại không thể đoán được.

Khi giới hạn tầm nhìn ở một nơi, gần như rất khó phát hiện dấu vết của tiên thiên võ giả, nhưng nếu mở rộng ra toàn bộ Đại Dương, thì sẽ phát hiện dường như cũng không ít tiên thiên võ giả. Nếu bao gồm cả các thế lực xung quanh Đại Dương, thì số lượng tiên thiên võ giả có thể tính theo ba con số.

Ba người đã trò chuyện hơn ba canh giờ, đến buổi chiều thì An Vũ Hành và Lục Bách Thư mới say xưa đề nghị cáo từ.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng không để hai người ra về tay không, hẳn đặc biệt chuẩn bị hai xe rượu để gửi hai người mang về nhà.

An Vũ Hành ở tại Thái Sơn Cốc, mặc dù là ở ngoài thành, nhưng không xa Kinh Đô, ra khỏi Quảng An Môn mười mấy dặm là đến Vạn Phúc Sơn, vòng qua Vạn Phúc Sơn là vào được Thái Sơn Cốc.

Tuy nhiên, xung quanh Vạn Phúc Sơn, Vạn Thọ Sơn và Vạn Tuế Sơn đều là doanh trại của thân quân thập nhị vệ, người ngoài không được vào.

Tất cả Đinh Thu Thu chỉ có thể để lại xe ngựa rồi quay về.

Lần này nói chuyện với An Vũ Hành và Lục Bách Thư, Dương Chính Sơn thu hoạch được rất nhiều, khiến hẳn có một cái nhìn tổng quát về tiên thiên võ giả trong và ngoài Đại Dương.

Mặc dù hẳn vẫn không hiểu rõ nhiều chuyện, nhưng ít nhất tốt hơn là không biết gì cả, chỉ có thể đoán mò.

Còn muốn hiểu rõ hơn nữa, thì không phải là có thể nói rõ chỉ trong vài câu.

Giống như An Vũ Hành nói, ngày hôm sau đã có người đến mời Dương Chính Sơn ghi danh.

“Hoàng Vệ Tư Lôi Xung bái kiến Tể An Hầu!”

Trong chính sảnh của hầu phủ, một nam tử cao gầy cúi người chào Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Hoàng Vệ Tư, hắn là Huyết Nhận?”

Lôi Xung có vẻ lạnh lùng, không mỉm cười, khuôn mặt như bị dao cắt không có chút cảm xúc nào, đôi mắt sáng trong cũng không có chút dao động nào.

Hắn mang lại cho Dương Chính Sơn một cảm giác rất đặc biệt, không đúng, không thể nói là đặc biệt, vì Dương Chính Sơn khi gặp Diêm Bình Đế trong Ngự Thư Phòng, cũng đã từng cảm nhận được loại khí chất đặc biệt này trên hai người đó.

Nói thế nào nhỉ?

Giống như trước mặt người không phải là một người, mà là một vật vô tri, nếu người không nhìn chăm chăm vào hắn, thậm chí người còn có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Loại khí chất đặc biệt này hiển nhiên không phải là do Lôi Xung mang theo, mà có thể là do công pháp, hoặc một số nguyên nhân khác gây ra.

Lôi Xung, Bạch Kiếm, Hắc Dao, đều khiến Dương Chính Sơn có cảm giác như vậy.

Lôi Xung không trả lời câu hỏi của Dương Chính Sơn, mà nói: “Tại hạ tuân lệnh đế quân, đến đưa Tể An Hầu đến Phụng Tiên Điện ghi danh!”

Dương Chính Sơn gật đầu, cũng không nói thêm gì.

“Mời đi!”

Sau đó, hắn theo Lôi Xung rời khỏi hầu phủ, tiến vào hoàng thành.

Phụng Tiên Điện chia thành trước điện và hậu điện, nhưng Lôi Xung dẫn Dương Chính Sơn đến một dãy nhà bên cạnh hậu điện.

Dương Chính Sơn không biết ở đây còn có một dãy nhà, được rồi, hắn cũng không biết nhiều về các cung điện trong hoàng thành, chỉ biết có một Phụng Tiên Điện, nhưng chưa từng đến Phụng Tiên Điện.

Đi vào dãy nhà, Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn một lão đầu đang ngồi dưới một cây thông xanh tươi mát ngủ gật.

Lão đầu này hẳn chính là Vũ Vương!

Dương Chính Sơn hơi cúi người chào lão đầu, nhưng không lên tiếng.

Lão đầu cũng không phản ứng, để hắn theo Lôi Xung đi vào sâu trong sân.

Sân rất rộng, cây cối xanh tươi, môi trường trong lành, nhưng không có nhiều đình đài lầu các, chỉ có những tòa nhà trông rất bình thường.

Rất nhanh, bọn họ đã đến một tòa nhà.

“Tĩnh An Hầu, đây là Tiên Thiên Lệnh của ngươi!”

“Tiên Thiên Lệnh?” Dương Chính Sơn tiếp nhận một tấm lệnh bài màu vàng óng do Lôi Xung đưa cho, tò mò quan sát.

“Tiên Thiên Lệnh là giấy chứng nhận thân phận của tiên thiên võ giả, mang theo nó có thể tự do ra vào Thái Sơn Cốc và Cổ Tàng Các của hoàng gia, Thái Sơn Cốc là nơi luận đạo

của tiên thiên võ giả, nếu Tĩnh An Hầu có nhu cầu, có thể đến đó hỏi han một số lão tiên bối!”

“Cổ Tàng Các của hoàng gia lưu giữ vô số công pháp, tiên thiên võ giả mang Tiên Thiên Lệnh có thể tự do ra vào Cổ Tàng Các, và có thể xem và sao chép tất cả các công pháp dưới tầng ba của Cổ Tàng Các.”

Lôi Xung hiềm khi giải thích.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nói: “Có thể tự do sao chép? Bao gồm cả tiên thiên công pháp?”

“Ừm, công pháp tiên thiên dưới tầng ba đều có thể sao chép!”

“Vậy truyền cho người khác cũng được sao?”

“Có thể, chỉ cần người muốn, có thể truyền cho bất kỳ ai!”

Dương Chính Sơn hơi sửng sốt.

Tiên thiên công pháp vô cùng quý giá, nhưng hoàng gia lại không hạn chế việc truyền bá?

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra.

Trong giang hồ, tiên thiên công pháp là một thứ vô cùng quý giá, nhưng trong mắt triều đình, những công pháp này thực ra không có tác dụng gì lớn.

Bởi vì điều hạn chế võ giả trở thành tiên thiên võ giả không phải là công pháp, mà là thiên phú, tài nguyên, bối cảnh, v.v.

Tất nhiên, công pháp cũng là một loại tài nguyên, nhưng chỉ là một loại mà thôi.

Thậm chí trong mắt đa số võ giả, tiên thiên công pháp còn không quan trọng bằng một quả linh quả.

Thực ra tiên thiên công pháp trong giang hồ cũng không ít, nhiều thế lực giang hồ có truyền thừa lâu đời đều có tiên thiên

công pháp riêng của mình.

Tuy nhiên, tiên thiên công pháp mà họ có chắc chắn không nhiều bằng triều đình, Đại Dương đã truyền thừa hơn ba trăm năm, không biết đã tích lũy được bao nhiêu công pháp.

“Không biết Tĩnh An Hầu có muốn vào Thái Sơn Cốc không?” Lôi Xung hỏi.

“Vào Thái Sơn Cốc? Ý là gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Vào Thái Sơn Cốc là chỉ muốn ở lại Kinh Đô để nghe theo lệnh của đế quân, không có lệnh của đế quân thì không được tùy ý rời khỏi Kinh Đô!”

“Còn tiên thiên võ giả ở trong Thái Sơn Cốc có thể nhận được lương triều đình, mỗi năm ba quả Tam Hoàng Li, mỗi tháng mười tám cây Bảo Dược, ngoài ra có thể bảo vệ thân tộc vào thân quân thập nhị vệ.”

Lôi Xung giải thích.

Dương Chính Sơn chớp mắt, mỗi năm ba quả Tam Hoàng Li, mỗi tháng mười tám cây Bảo Dược, lương triều đình này đúng là không hề thấp.

“Lão phu là Tĩnh An Hầu của Đại Dương, có phải cũng có lương không?”

Lôi Xung nói: “Tiên thiên võ giả xuất thân từ hưng quý, nếu không vào Thái Sơn Cốc, mỗi năm chỉ có một quả Tam Hoàng Li, mỗi tháng chỉ có chín cây Bảo Dược!”

“...”

Chênh lệch thật sự không hề nhỏ.

Nhưng cũng bình thường, gia nhập Thái Sơn Cốc phải nghe theo lệnh của hoàng đế bất cứ lúc nào, mặc dù hưng quý

cũng phải nghe theo lệnh của hoàng đế, nhưng tương đối tự do hơn một chút, ít nhất có thể tự do rời khỏi Kinh Đô.

Nói đơn giản, tiên thiên võ giả ở Thái Sơn Cốc chính là những người làm công cho hoàng đế.

“Còn tiên thiên võ giả ở ngoài thì sao?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Họ không có lương!” Lôi Xung nói.

Dương Chính Sơn gật đầu hiểu rõ, nói: “Lão phu không vào Thái Sơn Cốc đâu, lão phu còn trẻ, còn có thể cống hiến cho triều đình vài năm nữa!”

Nếu vào Thái Sơn Cốc thì thật sự là về hưu rồi, hẳn cảm thấy bây giờ mình còn chưa đến lúc về hưu.

Lão phu mới trên năm mươi, đang ở độ tuổi trung niên mà!

Hơn nữa, hẳn có Linh Tuyền Không Gian, lương triều đình cũng không hấp dẫn hẳn lắm.

Lôi Xung cầm một cuốn sổ viết viết vẽ vẽ, sau một lúc, lại nói: “Xong rồi, Tĩnh An Hầu có thể tự do rời đi?”

“Đã xong rồi sao?”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên, quá qua loa rồi!

Không kiểm tra tu vi và thực lực sao?

Cũng không bày tỏ lòng trung thành với đế quân sao?

Cứ thế mà kết thúc sao?

“Tĩnh An Hầu vốn là trọng thần của triều đình, mọi thứ của ngài đều có hồ sơ chi tiết trong Bí Vũ Vệ, nếu là võ giả trong giang hồ, có thể sẽ cần điều tra một chút.” Lôi Xung giải thích.

Dương Chính Sơn ngộ ra, cũng đúng, Bí Vũ Vệ chắc chắn biết rõ lai lịch của hắn, căn bản không cần điều tra lai lịch và

bối cảnh của hấn.

Chương 1013: Triều Sớm (1)

“Lương bổng thì sao?”

Một trái Tam Hoàng Lý a!

Nếu cho Úc Thanh Y dùng, có khi nào nàng ấy có thể đột phá lên Tiên Thiên không?

Hắn vẫn rất quý Tam Hoàng Lý.

“Đan dược sẽ phát hàng tháng, đến lúc đó sẽ có người mang đến phủ Tĩnh An Hầu, Tam Hoàng Lý phải đợi đến tháng mười mới thu hoạch!” Lôi Xung nói.

Dương Chính Sơn mắt sáng lên, “Tam Hoàng Lý ở đâu?”

“Tam Sơn Cốc!” Lôi Xung không có ý giấu diếm, nói thẳng.

“Ồ!” Dương Chính Sơn lại ngạc nhiên.

Như vậy xem ra, Tam Sơn Cốc cũng là một động thiên phúc địa, không trách triều đình lại chọn Tam Sơn Cốc làm nơi ở cho võ giả Tiên Thiên.

Sau đó Dương Chính Sơn mang theo Tiên Thiên Lệnh rời khỏi phòng.

Đến đây, hắn thu hoạch được một mảnh Tiên Thiên Lệnh, nhưng mảnh Tiên Thiên Lệnh này rất có tác dụng.

Có thể tự do ra vào Tàng Công Các và Tam Sơn Cốc.

Dương Chính Sơn đi ra Phụng Tiên Điện, nghỉ một lát rồi đi về phía Tàng Công Các.

Tàng Công Các nằm ở phía tây hoàng thành, ngay bên cạnh Vũ Anh Điện, là một tòa lầu bốn tầng, riêng biệt thành một viện, có thể vào từ Tây Hoa Môn.

Dương Chính Sơn cầm Tiên Thiên Lệnh, rất dễ dàng vượt qua kiểm tra của cận vệ, vào Tàng Công Các.

“Người này là Tĩnh An Hầu phải không, nô tài Vương Thu đã gặp Tĩnh An Hầu!”

Dương Chính Sơn vừa bước vào Tàng Công Các, một lão thái giám cười tươi như hoa đón lên.

Vương Thu! Tên này có ý chiếm tiện nghi của ta đây!

Dương Chính Sơn trong lòng chửi thầm, nhưng trên mặt lại cười nói: “Đã gặp Vương công công!”

“Không dám, không dám, Hầu gia mời!”

“Hầu gia lần đầu tiên đến Tàng Công Các, có cần nô tài dẫn Hầu gia đi tham quan không!” Vương Thu rất nhiệt tình.

“Cần lắm, vậy phiền Vương công công rồi!”

“Ha ha, không phiền!”

Sau đó, Vương Thu dẫn Dương Chính Sơn đi tham quan Tàng Công Các.

Tàng Công Các có rất nhiều sách, tầng một là công pháp Đoán Thể Cảnh, đủ loại công pháp lên đến hàng vạn loại.

Tầng hai là công pháp Hậu Thiên Cảnh, công pháp Hậu Thiên Cảnh ít hơn nhiều, chỉ có hơn tám trăm loại, nhưng ở đây còn có rất nhiều tâm đắc tu luyện, đều là tâm đắc tu luyện của các bậc tiền bối để lại.

Tầng ba là công pháp Tiên Thiên, chỉ có chín mươi hai loại, nhưng kệ sách trên tầng ba vẫn đầy ắp, vì ở đây nhiều hơn là tâm đắc tu luyện.

“Hầu gia tu luyện loại công pháp nào?”

Xem xong tảng ba, Vương Thư hỏi.

“Ngọc Mộc Trường Xuân Công!” Dương Chính Sơn nói.

Vương Thư đi đến một kệ sách, “Hầu gia, đây đều là sách về Ngọc Mộc Trường Xuân Công, Ngọc Mộc Trường Xuân Công chia làm tám quyển, còn có một trăm tám mươi ba quyển tâm đắc tu luyện của các bậc tiền bối để lại!”

“Chờ chút, Ngọc Mộc Trường Xuân Công có tám quyển?”
Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Đúng, là tám quyển!” Vương Thư nhìn sách trên kệ, nói:
“Là tám quyển này!”

Dương Chính Sơn vội vàng rút một quyển trong số đó ra xem.

Vì Ngọc Mộc Trường Xuân Công của hắn chỉ có bốn quyển, hắn luôn tưởng rằng Ngọc Mộc Trường Xuân Công chỉ có bốn quyển.

Bốn quyển là Đoán Thể, Luyện Cốt, Kinh Mạch Thông Suốt và Ngưng Khí.

Công pháp của hắn là phủ Ninh Quốc Công cho, chắc chắn sẽ không có sai sót, nhưng sao chỉ có bốn quyển?

Vương Thư thấy Dương Chính Sơn xem công pháp, cũng không làm phiền, lặng lẽ đứng bên cạnh chờ đợi.

Dương Chính Sơn lật xem hết tám quyển công pháp, lúc này mới hiểu vì sao phủ Ninh Quốc Công cho hắn công pháp chỉ có bốn quyển.

Vì bốn quyển sau là Dư Khí, Huyền Cơ, Nhập Vi và Nhập Đạo.

Bốn quyển đầu tiên nói về cách đột phá lên Tiên Thiên, bốn quyển sau nói về cách tu luyện sau khi đột phá.

Khi đó Dương Chính Sơn còn chưa chạm đến ngưỡng cửa của Tiên Thiên, phủ Ninh Quốc Công cho hắn bốn quyển sau cũng không có tác dụng gì, nên chỉ cho hắn bốn quyển đầu tiên.

Nhưng điều này đã khiến Dương Chính Sơn hiểu lầm, hắn luôn tưởng rằng tu luyện sau Tiên Thiên phải tự mình mò mẫm, hoàn toàn không nghĩ rằng còn có công pháp để luyện.

Thực ra bốn quyển sau cũng không phải là một con đường chính xác, mà là những kỹ xảo tu luyện.

Ví dụ như Dư Khí, Dư Khí là gì, có tác dụng gì, thực ra không cần công pháp đặc biệt nào để giải thích, vì Dư Khí chỉ là một cách sử dụng chân khí Tiên Thiên.

Nó không có một con đường chính xác nào, nó chỉ là một hướng đi, còn bạn có thể đi ra con đường như thế nào, hoàn toàn tùy thuộc vào sự cảm ngộ và hiểu biết của bạn.

Công pháp chỉ ghi lại một số kỹ xảo tu luyện, và chủ yếu là những kỹ xảo tu luyện khá đơn giản, nên nói đây là công pháp hướng dẫn bạn tu luyện, còn hơn là nói đây là một bài giảng giúp bạn hiểu rõ hơn về Dư Khí.

So với đó, một số tâm đắc tu luyện lại có thể cung cấp cho bạn những kỹ xảo tu luyện chi tiết hơn.

Những tâm đắc tu luyện này đều là kinh nghiệm được các bậc tiền bối tổng kết lại, mỗi quyển tâm đắc tu luyện đều đại diện cho một con đường khả thi, nhưng có phù hợp với bạn hay không, còn phải xem lựa chọn của chính bạn.

Hiểu đơn giản là công pháp chỉ là sách giáo khoa, còn tâm đắc tu luyện là bài giảng và bài tập, bạn học sách giáo khoa chỉ có thể học một số công thức và kiến thức cơ bản, nhưng tâm

đắc tu luyện có thể giúp bạn hiểu sâu hơn về kiến thức cơ bản, cung cấp cho bạn hướng giải quyết vấn đề.

Vì vậy bốn quyển công pháp đó thực ra không có tác dụng gì lớn, ngược lại những tâm đắc tu luyện này mới quý giá hơn.

Dương Chính Sơn liên tục xem ba quyển tâm đắc tu luyện, đều rất hữu ích.

“Quyển tâm đắc này là tám trăm năm trước, một bậc tiền bối tên là Thanh Mộc Lão Nhân để lại, nghe nói ông ấy đã đạt đến Nhập Vi, có thể biến hóa chân khí vạn trượng, sống động như thật!” Vương Thư chờ đợi lâu, thấy Dương Chính Sơn còn muốn xem tiếp, không nhịn được nói.

Chương 1014: Triều Sớm (2)

“Thanh Mộc Lão Nhân!” Dương Chính Sơn rất hứng thú với người này.

“Có rất nhiều truyền thuyết về Thanh Mộc Lão Nhân, nghe nói ông ấy sống đến hai trăm tám mươi tuổi.” Vương Thư nói.

Dương Chính Sơn lại ngạc nhiên.

Vương Thư cười nói: “Tu luyện Ngọc Mộc Trường Xuân Công có thể kéo dài tuổi thọ, Thanh Mộc Lão Nhân là vì tu luyện Ngọc Mộc Trường Xuân Công mà sống đến hai trăm tám mươi tuổi!”

“Vậy ông ấy tu luyện đến tầng thứ mấy?” Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi.

“Không rõ, có người nói ông ấy đã Nhập Đạo, cũng có người nói ông ấy chỉ mới Nhập Vi. Nhưng có sử sách ghi chép rõ ràng ông ấy thực sự sống đến hai trăm tám mươi tuổi!” Vương Thư nói.

Thời gian quá xa xôi, nhiều chuyện không thể xác minh, mà sử sách chính xác và chân thực chỉ có triều đình có truyền thừa có thứ tự mới có ghi chép.

Ba trăm năm trước, Đại Vinh lật đổ sự thống trị của Đại Thịnh, cũng thừa kế truyền thừa của Đại Thịnh.

Vì vậy bây giờ có thể tra cứu một số sử sách xa xưa, nhưng ghi chép trong sử sách thường chỉ là vài nét bút đã kể lại một đời người, nhiều thông tin rất không chi tiết.

Dương Chính Sơn gật đầu, đặt quyền tâm đắc tu luyện của Thanh Mộc Lão Nhân xuống.

Quyển tâm đắc tu luyện này rất tốt, nhưng tiếc là bây giờ hắn không có tác dụng, vì trong đó nói về tu luyện Nhập Vi.

Bây giờ hắn còn chưa đạt đến Dur Khí, huống chi là Nhập Vi.

Dương Chính Sơn nhìn ra ngoài, thấy trời đã tối, vừa rồi hắn xem sách quá say mê, không ngờ đã qua mấy canh giờ, bây giờ đã gần đến lúc hoàng hôn, cũng không trách Vương Thư lại đến cắt đứt hắn.

Dương Chính Sơn hỏi: “Nếu Hầu gia muốn sao chép một số tâm đắc tu luyện, thì làm thế nào?”

Vương Thư cười nói: “Hầu gia cần tâm đắc tu luyện nào, cứ nói thẳng với nô tài, nô tài sẽ cho người trong Tàng Công Các giúp Hầu gia sao chép!”

Dương Chính Sơn cười cười, dịch vụ này khá chu đáo. Không chỉ có thể tự do xem, còn có người giúp sao chép.

“Thời gian không còn sớm, Hầu gia xin cáo từ trước, ngày mai Hầu gia sẽ đến nữa!” Dương Chính Sơn nói.

“Hầu gia đi đường cẩn thận!” Vương Thư tiễn hắn ra khỏi Tàng Công Các.

Những ngày sau đó Dương Chính Sơn ngày nào cũng đến Tàng Công Các, ngày nào cũng ở Tàng Công Các ba bốn canh giờ, hắn lật xem hết tâm đắc tu luyện của Ngọc Mộc Trường Xuân Công, đồng thời còn chọn một số tâm đắc tu luyện hữu ích sao chép lại.

Không chỉ là tâm đắc tu luyện liên quan đến Ngọc Mộc Trường Xuân Công, hắn còn xem rất nhiều tâm đắc tu luyện của công pháp khác.

Ví dụ như Lấn Tức Chi Thuật, hắn cũng tìm thấy trong Tàng Công Các, cũng cho người sao chép một số tâm đắc tu

luyện.

Thời gian từ từ trôi đến giữa tháng tư, đã tám ngày kể từ khi Dương Chính Sơn nhận được Tiên Thiên Lệnh.

Hôm đó Dương Chính Sơn trở về phủ sau khi đến Tàng Công Các, Ngô Hải liền đến bẩm báo: “Hầu gia, hôm nay thái giám Đô Tri Giám đến thông báo, xin Hầu gia ngày mai đi triều!”

“Đi triều?” Dương Chính Sơn hỏi: “Người đến có nói chuyện gì khác không?”

Thái giám Đô Tri Giám là thái giám phụ trách triệu kiến, hoàng đế muốn gặp ai, thì để thái giám Đô Tri Giám đi mời.

Từ khi đến Kinh Đô, Dương Chính Sơn chưa từng đi triều.

Không phải nói hăn không thể đi triều, mà là hăn lười đi.

Hăn là một quan chức nhàn rỗi đi triều làm gì?

“Không có, người đến chỉ nói xin Hầu gia đi triều, đừng trễ giờ!” Ngô Hải đáp.

Dương Chính Sơn nghĩ một lát, đoán có lẽ là chuyện Nam Thịnh đã có kết quả rồi.

“Vậy người chuẩn bị đi, đừng để trễ giờ!”

Triều sớm của Đại Vinh không phải ngày nào cũng họp, mà là năm ngày họp một lần, vào ngày mồng năm hoặc mồng mười mới họp.

Triều sớm bắt đầu vào giờ Mão, quan viên phải vào hoàng thành vào giờ Dần, triều xong, quan viên còn có thể về nghỉ ngơi một lát.

Dương Chính Sơn không muốn đi triều, chính là vì giờ triều quá sớm.

Mẹ nó, ba giờ đã dậy đi vào hoàng thành, năm giờ đã họp, ngay cả trâu ngựa cũng không thể bị hành hạ như vậy.

.....

Ngày mồng mười lăm tháng tư.

Nửa đêm, Dương Chính Sơn dậy thay thường phục, đội mũ đen, mặc áo đỏ thẫm, thắt dây lưng trang sức vàng, trước ngực thêu họa tiết Kỳ Lân.

Mặc xong quần áo, Dương Chính Sơn cưỡi ngựa đến hoàng thành, bên cạnh còn có bốn người thân cận đi theo.

Hắn không thể cưỡi ngựa vào hoàng thành, khi hắn vào hoàng thành, thân cận sẽ dắt ngựa của hắn đến phủ Tả Quân Đô Đốc, thân cận cũng có thể nghỉ ngơi tại phủ Tả Quân Đô Đốc.

Làm quan mười mấy năm, Dương Chính Sơn lần đầu tiên đi triều, trước đó dù hắn đã phong hầu cũng chưa từng đi triều sớm, chỉ là đi theo tham gia triều nghị tạm thời.

Sau khi vào Ngọ Môn, văn võ bá quan đứng thành hàng chờ triều, nhóm năm nhóm ba đứng lại với nhau trò chuyện.

Dương Chính Sơn tìm thấy Thường Bình Hầu, tháng tư ở Kinh Đô, nửa đêm còn có gió lạnh, Lương Trữ hai tay để trong tay áo, dựa vào tường.

“Có biết hôm nay triều nghị chuyện gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Thường Bình Hầu hơi lắc đầu, “Không rõ, có thể liên quan đến chuyện Nam Thịnh, nhưng chuyện Nam Thịnh chắc sẽ không đưa ra triều nghị!”

Chuyện của Nam Thịnh tuy liên quan đến nhiều người, nhưng thực tế không ảnh hưởng nhiều đến triều đình.

Như Bí Võ Vệ, thân quân thập nhị vệ, cấm quân thập nhị doanh, đều là quân đội độc lập bên ngoài triều đình.

Vì vậy đừng thấy chuyện của Nam Thịnh âm ỉ, nhưng ảnh hưởng đến triều đình không lớn.

Dương Chính Sơn nghĩ một lát, lại hỏi: “Ngươi có thể giúp ta giới thiệu với lão gia tử nhà các ngươi không?”

“Lão gia tử!” Lương Trữ hơi ngần ra, sau đó cười khỏ nói: “Ngươi là nói tổ phụ của ta! Không thể giới thiệu!”

“Tại sao?” Dương Chính Sơn bắt mắt nhìn hắn.

Chúng ta là thông gia, chỉ là giới thiệu một chút thôi, ngay cả chuyện này cũng không giúp.

Lương Trữ bắt đầu dĩ cười cười, “Ta đã hai năm không gặp tổ phụ, ông ấy không biết đã đi đâu rồi!”

“Ừa! Mất rồi!” Dương Chính Sơn liên tục ngạc nhiên.

“Không phải mất rồi!” Lương Trữ đầy đầu đen xì, cái gì mà mất, một Tiên Thiên võ giả sống hơn một trăm tuổi còn có thể mất sao?

“Vậy đi đâu rồi?” Dương Chính Sơn còn muốn hỏi vị này nữa.

Hắn đã sao chép gần đủ các tâm đắc tu luyện trong Tàng Công Các, những ngày tiếp theo hắn muốn tìm một số bậc tiền bối hỏi ý kiến, An Vũ Hành bên kia có thể đi hỏi, Thường Bình Hầu phủ hắn cũng muốn hỏi ý kiến một chút.

“Tổ phụ ông ấy thích nhất là đến Vạn Sơn Linh, thường năm ba năm mới về nhà, nên ngươi bảo ta tìm ông ấy, ta cũng không tìm được!” Lương Trữ rất đau đầu nói.

Vạn Sơn Linh là một dãy núi kéo dài khắp Đại Vinh, bắt đầu từ Súc Châu trấn ở tây bắc của Đại Vinh, đi qua Lũng Tây,

Lũng Nguyên, phía nam Sơn Hà, phía bắc Giang Nam, cho đến bờ biển phía đông của Đại Vinh.

Cả dãy Vạn Sơn Linh có vô số ngọn núi, trải dài trên các khu vực tây bắc, trung tâm và phía đông của Đại Vinh, trong đó có rất nhiều thiên tài địa bảo, có thể nói Vạn Sơn Linh là kho báu lớn nhất của Đại Vinh, cung cấp vô số tài nguyên tu luyện cho các võ giả của Đại Vinh.

Ngoài Vạn Sơn Linh ra, dãy núi Cửu Giang ở phía tây nam của Đại Vinh cũng là kho báu của Đại Vinh.

Nhưng dãy núi Cửu Giang cách Kinh Đô khá xa, Vạn Sơn Linh thì ở phía nam Kinh Đô, từ Kinh Đô đi ra, đi về phía nam ba trăm dặm, là có thể vào Vạn Sơn Linh.

Lão tổ của Thường Bình Hầu phủ thích chạy đến Vạn Sơn Linh cũng có thể hiểu được.

Dương Chính Sơn và Lương Trữ nói chuyện một lát, thì nghe thấy tiếng roi vỗ bập bùng, văn võ bá quan vội vàng xếp hàng vào Phụng Thiên Môn, đi đến Thái Cực Điện.

Diên Bình Đế ngáp ngủ tiếp nhận báo kiến của bá quan.

Sau đó triều sớm bắt đầu.

Người đầu tiên đứng ra tâu là Hộ Bộ Thượng Thư Tôn Văn Kiếm, “Bẩm hoàng thượng, hạn hán ở Liêu Đông năm nay đã giảm bớt, Sơn Hà, Tích Châu và các nơi khác đã đưa dân chúng bị thiên tai trở về Liêu Đông, Bình Viễn Bộ Chính Ty xin Hộ Bộ phát tám mươi vạn thạch lương để cứu tế dân chúng!”

“Được!” Diên Bình Đế tùy ý nói.

Tôn Văn Kiếm tiếp tục nói: “Bình Viễn Bộ Chính Ty còn xin miễn thu thuế lương năm nay là mười lăm vạn thạch, thuế ngân mười vạn lượng!”

“Được!”

“Hoàng thượng sáng suốt!” Tôn Văn Kiếm lui về hàng ngũ.

Hạn hán ở Liêu Đông năm nay đã kết thúc, từ tháng ba năm nay, Sơn Hà Tĩnh và Tích Châu đã bắt đầu đưa người tị nạn trở về, nhưng bây giờ dù người tị nạn có trở về, vẫn thiếu lương thực, triều đình chỉ có thể phát lương cứu tế.

Sau thiên tai này, dân số ở Liêu Đông có lẽ cần mười năm mới có thể phục hồi.

Đây cũng là chuyện không thể làm khác được, thiên tai vô tình nhất, một trận hạn hán lớn đã khiến hàng triệu người chết vì tai họa, thêm vào đó Dương Chính Sơn còn an trí một triệu người tị nạn ở Trọng Sơn Trấn, khiến dân số ở Liêu Đông gần như giảm một nửa.

Chương 1015: Hoàng Thương Tư, Thần Dương Giáo (1)

Sau đó, Hoàng Lư Tự Khanh Trương Thông bước ra bẩm báo: “Thần xin bẩm, hoàng tử Lý Viễn Triết của Lý thị vương tộc xin diện kiến. Không biết hoàng thượng có muốn tiếp kiến không ạ?”

“Thôi đi, để nó ở yên đó cho ta.” Diên Bình Đế vung tay, lười biếng nói.

Lý thị vương tộc tức là vương tộc của Lý Thịnh vương triều, từ khi Tường Bình thứ hai mươi chín năm, Kim thị của Tân La đã cướp ngôi của Lý Thịnh vương triều, hoàng tử của Lý thị vương tộc là Lý Viễn Triết đã chạy đến Đại Vinh, muốn cầu xin Đại Vinh phái quân giúp hấn đoạt lại giang sơn.

Thời điểm đó, Thừa Bình Đế đã già yếu, đang bận rộn chọn lựa người kế thừa thích hợp, nên không có tâm trí quản lý chuyện của Lý Thịnh vương triều.

Mà hiện tại, Diên Bình Đế vừa mới đăng cơ chưa đầy hai năm, càng không có tinh lực để quản lý chuyện của Lý Thịnh vương triều.

Tuy nhiên, hiện tại Đại Vinh cũng chưa công nhận ngôi vua của Kim thị ở Tân La, chuyện này sau này có lẽ vẫn sẽ gây rối.

“Hoàng thượng, Kim thị của Tân La lại phái sứ giả đến, cầu xin hoàng thượng phong tước. Sứ giả của họ nói rằng chỉ cần hoàng thượng nguyện ý phong tước, họ sẽ nguyện nộp

cống hàng năm cho hoàng thượng một trăm ngàn lượng bạc, tám ngàn lượng vàng.” Trương Thông lại mở miệng nói.

Mắt Diên Bình Đế sáng lên: “Ồ! Họ thực sự nguyện nộp cống hàng năm sao?”

Tám ngàn lượng vàng cũng tương đương với tám vạn lượng bạc, hàng năm dâng cống mười tám vạn lượng bạc, nhìn có vẻ không nhiều nhưng cũng không ít, quan trọng là hàng năm đều dâng cống.

“Sứ giả của Kim thị nói vậy!” Trương Thông nói.

Diên Bình Đế nhìn về phía Tổng Nguyên Các nói: “Chuyện này để nội các thảo luận sau buổi triều đi!”

Rõ ràng, Diên Bình Đế có chút động lòng.

Bạc được cho không, không động lòng mới lạ.

“Thần tuân chỉ!” Tổng Nguyên Các đáp.

Sau đó, các quan bắt đầu lần lượt bẩm báo chuyện của mình. Dương Chính Sơn đứng trong hàng ngũ võ quan nghe thấy thực sự buồn chán. Với chức vụ Hữu Đô Đốc của Tả Quân Đô Đốc Phủ, hắn hoàn toàn không liên quan gì đến những chuyện triều đình này. Cho dù có liên quan đến những chuyện của Tả Quân Đô Đốc Phủ, cũng có An Hoài Nhân là Tả Đô Đốc phụ trách, hắn cũng không cần phải quản lý.

Thực ra, những chuyện được thảo luận trong buổi triều đều không phải là đại sự. Nhiều chuyện đã được thảo luận từ trước, chỉ là xác nhận lại trong buổi triều. Ví dụ như việc phân bổ lương thực cứu trợ cho Liêu Đông, Bộ Hộ chắc chắn đã trình lên Diên Bình Đế và nội các từ lâu.

Ví dụ như chuyện của Kim thị ở Tân La, tuy rằng chuyện này chưa được thảo luận trước, nhưng rõ ràng cũng sẽ không

được thảo luận trên triều đình. Phải đợi sau buổi triều, để nội các thảo luận trước xem sao.

Dương Chính Sơn cảm thấy buồn chán, bèn nhắm mắt lại tu luyện.

Đúng vậy, hẩn tu luyện trong buổi triều. Dù sao thì tu luyện cũng không cần điều kiện đặc biệt, chỉ cần chìm đắm vào tâm trí là có thể tu luyện.

Từ bên ngoài nhìn vào, hẩn giống như đang đứng ngủ vậy.

Thời gian từng phút trôi qua, bên ngoài trời sáng dần lên.

“Thanh An Hài, Thanh An Hài!”

Đột nhiên Dương Chính Sơn nghe thấy có người gọi mình, vội vàng mở mắt ra ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Diên Bình Đế đang nhìn hẩn với vẻ mặt kỳ lạ.

An Hoài Nhân bên cạnh nháy mắt với hẩn.

“Hắc hắc, thần đây!” Dương Chính Sơn vội vàng bước ra ngoài, nói.

Vừa rồi tu luyện có chút nhập thần, không biết tại sao, cảm giác như tu luyện trong triều đình này dường như đặc biệt hiệu quả.

Diên Bình Đế dựa lưng vào ghế rồng, nói: “Thiết lập Hoàng Thương Tư là đề xuất của ngươi, Tôn đại nhân của Bộ Hộ cảm thấy không thích hợp, ngươi nghĩ sao?”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn Tôn Văn Kiện, ngẩn ra.

Sao lại nói đến Hoàng Thương Tư chứ?

Hôm nay có phải thảo luận về việc thiết lập Hoàng Thương Tư không?

Hẩn còn tưởng rằng Diên Bình Đế đã quên chuyện này rồi, dù sao thì chuyện này là hẩn đã trình lên từ mấy tháng trước.

“Không biết Tôn đại nhân cảm thấy không thích hợp ở đâu?” Dương Chính Sơn hỏi Tôn Văn Kiện.

Tôn Văn Kiện nhú mày, nói: “Thương gia là tiện dân, sao có thể làm quan?”

“Ừm, vậy thì không cần thiết lập quan chức, cứ cho một người không phẩm cấp làm chủ quản được rồi!” Dương Chính Sơn nói một cách thờ ơ.

Mâu thuẫn khi thiết lập Hoàng Thương Tư chủ yếu có hai mặt. Thứ nhất là phân chia lợi ích, đây là chuyện giữa hoàng đế và Bộ Hộ. Thứ hai là vấn đề thương nhân có thể làm quan hay không.

Dương Chính Sơn từ đầu đã đoán rằng sẽ có người phản đối chuyện này.

Diên Bình Đế nhú mày nghe vậy, nhưng không nói gì. Hôm nay, ông đề xuất thiết lập Hoàng Thương Tư cũng không phải là không có lý do.

Ông thiếu bạc, triều đình cũng thiếu bạc, Hoàng Thương Tư rõ ràng là một nơi có thể mang lại bạc tiền cho ông và triều đình.

Nếu không phải vì chuyện của Nam Thịnh, ông đã sớm đề xuất thiết lập Hoàng Thương Tư trên triều rồi.

Còn chuyện của Nam Thịnh, một hoàng triều lớn lao với nhiều chuyện như vậy, mặc dù chuyện của Nam Thịnh có liên quan khá lớn, nhưng Diên Bình Đế cũng không thể đặt tất cả tinh lực vào một chuyện. Những chuyện khác vẫn phải làm.

Tôn Văn Kiện không ngờ Dương Chính Sơn lại nói như vậy, nhất thời không biết nói gì.

“Thần cho rằng chuyện này không thích hợp, chuyện thương gia là tiện nghiệp, sao có thể đội mũ quan?” Tả Thị

Lang của Lễ Bộ Trịnh Sĩ Tăng lại đứng ra nói.

Dương Chính Sơn mở miệng đáp: “Vậy thì đừng gọi là Hoàng Thương Tư, gọi là Triều Thương Tư! Ô, Thương Vụ Tư cũng được!”

Trịnh Sĩ Tăng ngẩn ra, chuyện này cũng được sao?

Dương Chính Sơn nhìn hấn, như thể hỏi hấn còn có vấn đề gì khác không?

Chẳng phải là ghét cái tên này sao?

Đổi một cái tên không phải là được rồi sao!

Chương 1016: Hoàng Thương Tư, Thần Dương Giáo (2)

“Thần cũng cho rằng không thích hợp, lấy danh nghĩa triều đình để làm chuyện thương gia thực chất là tranh giành lợi ích với dân, thần cho rằng pháp luật về thủy tinh nên giao cho thương gia dân gian, để thương gia quản lý, triều đình có thể thu thuế từ đó!” Tả Thị Lang của Bộ Hộ La Nhân lại đứng ra nói.

Dương Chính Sơn nhìn hắn, người này không phải là ngu ngốc thì là xấu xa.

Cái gọi là tranh giành lợi ích với dân là gì?

Việc thiết lập Hoàng Thương Tư chủ yếu là để kinh doanh thủy tinh.

Nhưng thủy tinh có liên quan gì đến dân chúng?

Hiện tại sản lượng thủy tinh không cao, giá cả lại rất cao, dân chúng bình thường căn bản không thể mua được.

Lợi nhuận của thủy tinh có lớn đến đâu, cũng không có nửa đồng quan hệ gì với dân chúng bình thường.

Nếu truyền bá phương pháp sản xuất thủy tinh, cũng sẽ không để dân chúng bình thường kiếm được tiền, mà chỉ khiến quan lại và thương nhân giàu có kiếm được tiền.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn không tranh luận với hắn, tranh luận với văn quan chẳng phải là tìm khổ sao?

Người ta sẽ dẫn chứng lời cổ nhân, còn Dương Chính Sơn thì không biết!

Vì vậy, hắn mở miệng nói: “Thần cho rằng La đại nhân nói đúng, tranh giành lợi ích với dân không tốt, thần cho rằng có thể giao pháp luật về thủy tinh cho thương gia quản lý!”

“.....”

Các văn võ triều đình đều ngẩn ra nhìn Dương Chính Sơn.

Không phải sao, thiết lập Hoàng Thương Tư chẳng phải là người đề xuất sao?

Sao bây giờ người lại phản đối rồi?

Phương pháp về thủy tinh truyền cho thương gia, vậy còn thiết lập Hoàng Thương Tư làm gì?

Tôn Văn Kiện nhú mày nhìn Dương Chính Sơn, sau đó lập tức mở miệng nói: “Thần cho rằng không được, phương pháp về thủy tinh liên quan đến bạc tiền hàng triệu lượng, thiết lập Hoàng Thương Tư là có lợi cho quốc gia, sao có thể giao cho thương gia quản lý?”

Dương Chính Sơn cúi đầu, khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Tại sao Tôn Văn Kiện lại đồng ý thiết lập Hoàng Thương Tư?

Lý do rất đơn giản, thiết lập Hoàng Thương Tư có thể mang lại bạc tiền cho Bộ Hộ, hắn không phản đối việc thiết lập Hoàng Thương Tư, mà là phản đối Hoàng Thương Tư thiết lập xong không thuộc quyền quản lý của Bộ Hộ.

Tả Thị Lang của Bộ Hộ La Nhân thấy cấp trên của mình nhảy ra phản đối, nhất thời có chút ngưng ngùng.

Còn Tả Thị Lang của Bộ Hộ Lý Chí Tiết nghĩ một lát, cũng đứng ra nói: “Thần cũng tán thành, phương pháp về thủy tinh

không thể giao cho thương gia quản lý!”

Nói xong, hắn còn liếc nhìn Dương Chính Sơn.

Hừ hừ, Thanh An Hầu này xấu xa ghê, lại muốn giao phương pháp về thủy tinh cho thương gia quản lý.

Các quan viên khác suy nghĩ một chút, cũng hiểu tại sao Dương Chính Sơn lại đồng ý giao phương pháp về thủy tinh cho thương gia quản lý, tất nhiên họ hiểu theo cách của họ.

Trong triều đình, không ai hiểu phương pháp về thủy tinh hơn Dương Chính Sơn.

Phương pháp về thủy tinh này vốn dĩ là do Dương Chính Sơn đề xuất.

Nếu giao phương pháp về thủy tinh cho thương gia quản lý, Dương Chính Sơn có thể rất dễ dàng kiếm được bạc tiền từ đó.

Họ nghĩ như vậy, cũng hiểu tại sao Dương Chính Sơn lại đồng ý.

Nhưng Dương Chính Sơn thực sự muốn kiếm bạc từ thủy tinh sao?

Nếu hắn thực sự có ý định đó, thì lúc đầu đã không treo xưởng thủy tinh dưới tên của Tổng Bình Phủ rồi.

Nguyên nhân hắn đồng ý, là để cho mình đổi một vị trí.

Trước đây, hắn đứng trên lập trường tán thành thiết lập Hoàng Thương Tư, những văn quan này phản đối hắn.

Hiện tại, hắn đứng trên lập trường không tán thành thiết lập Hoàng Thương Tư, những văn quan này vẫn phản đối hắn.

Tuy rằng hiện tại không phải tất cả các văn quan đều phản đối hắn, nhưng chỉ cần một phần văn quan phản đối hắn là đủ rồi.

Như vậy sẽ khiến các văn quan chia thành hai phái, một phái tán thành, một phái không tán thành.

Vậy những chuyện còn lại có liên quan gì đến Dương Chính Sơn?

Không còn nữa!

Những chuyện còn lại là tranh luận giữa các văn quan với nhau, ai tán thành, ai phản đối, các người từ từ tranh luận đi, Dương Chính Sơn lặng lẽ trở lại hàng ngũ.

“Thần cho rằng không thích hợp!”

“Có gì không thích hợp?”

“Triều đình sao có thể quản lý chuyện của thương gia?”

“Muối và sắt đều là chuyện của thương gia, tại sao triều đình có thể quản lý muối và sắt, nhưng lại không thể quản lý thủy tinh?”

.....

Nhất thời, trong đại điện tiếng tranh luận vang lên không dứt, âm ỉ như chợ cá.

Diên Bình Đế ngồi ở trên, nhìn Dương Chính Sơn đứng trong hàng ngũ quý tộc văn võ không nhúc nhích, trên mặt hiện lên một nụ cười thích thú.

Ban đầu ông còn không hiểu ý định của Dương Chính Sơn, nhưng hiện tại ông làm sao không hiểu được!

Nhìn các văn quan tranh luận, Diên Bình Đế mở miệng nói: “Chuyện này để nội các thảo luận trước đi! Tan triều đi!”

Hiện tại, cuộc tranh luận này không có quá nhiều ý nghĩa, trước tiên phải thuyết phục nội các, sau đó để các bộ đồng ý. Hôm nay ông chỉ đề xuất một chút, xem phản ứng của các quan thần.

Hiện tại xem ra, tình hình cũng khá tốt.

Diên Bình Đế đứng dậy rời đi, các quan cũng lần lượt tản đi. Dương Chính Sơn vốn dĩ định trở về phủ, nhưng vừa ra khỏi Thái Cực Điện đã bị một tiểu thái giám chặn lại.

“Thanh An Hầu, hoàng thượng mời Thanh An Hầu đến Ngự Thư Phòng nghị sự!” Tiểu thái giám cười tươi nói.

Được, không đi được rồi!

Dương Chính Sơn đành phải quay lại đi về phía Ngự Thư Phòng, nhưng khi đến Ngự Thư Phòng mới phát hiện Đoạn Thụy, Chu Mậu, Lương Trữ, Lục Bách Thư đều có mặt.

Ngoài bọn họ, còn có Wang Trung Trục, Lữ Hoa, Ninh Khởi cùng với các đội trưởng của Bí Võ Vệ và bốn người Thí Độc.

Tất nhiên, Trần Trung Thuật cũng có mặt.

Chương 1017: Hoàng Thương Tư, Thần Dương Giáo (3)

Hiện tại Trần Trung Thuật lại đảm nhiệm chức vụ Tư Lễ Giám và tiếp tục nắm quyền của Hoàng Vệ Tư.

Dương Chính Sơn nhìn Wang Trung Trục, Wang Trung Trục gật đầu với hắn, không nói gì.

“Bái kiến hoàng thượng!”

“Ừm, Wang Trung Trục, người nói đi!” Diên Bình Đế dựa vào ghế, thần sắc bình thản nói.

“Vâng!” Wang Trung Trục đáp, quay mặt sang Đoạn Thụy và những người khác nói: “Đối với vụ án của Nam Thịnh, Bí Võ Vệ đã tiến hành điều tra, hiện tại đã làm rõ được đại thể mạch lạc!”

“Người chủ mưu đứng sau vụ Nam Thịnh loạn lạc chính là Thần Dương Giáo!”

Nghe đến đây, sắc mặt của Đoạn Thụy, Chu Mậu và Lương Trữ lập tức trở nên nghiêm trọng, còn Dương Chính Sơn và Lục Bách Thư thì ngơ ngác không hiểu.

Thần Dương Giáo là gì?

Là thế lực giang hồ sao?

Wang Trung Trục thấy Dương Chính Sơn và Lục Bách Thư nghi hoặc, nói: “Thần Dương Giáo có nguồn gốc từ năm trăm năm trước, thời Thịnh triều Hoài Đức, được một võ giả giang

hồ là Mao Thế Nguyên sáng lập. Ban đầu, Thần Dương Giáo là Thần Dương Tông. Thần Dương Tông truyền đến đời thứ ba, cháu trai của Mao Thế Nguyên là Mao Tử Dương vì đầu hàng vương tộc mà bị Thịnh triều liệt vào hàng phản nghịch.”

“Cuối Thịnh triều, thiên hạ đại loạn, tông chủ đời thứ năm của Thần Dương Tông là Mao Ngọc Thành đã đổi tên Thần Dương Tông thành Thần Dương Giáo, lấy Thần Dương Thánh Quân làm thần chủ, tuân theo triều đại Thịnh triều vô đức, dân chúng không có sinh kế, Thần Dương Thánh Quân, chiếu sáng thiên hạ. Từ đó trở đi, Thần Dương Giáo đã thu nhận rộng rãi tín đồ, tín đồ của họ lan rộng khắp các nơi như Long Nguyên, Long Nam, Ba Thục, Vân Quý, Nam Vân, v.v.”

“Thịnh triều triều đình đã nhiều lần vây bắt Thần Dương Giáo, nhưng lần nào cũng thất bại.”

“Cho đến khi Thái Tổ của triều ta khởi binh tái tạo Thiên Hàn, Thần Dương Giáo vẫn được lưu truyền rộng rãi trong dân gian.”

“Từ khi Thái Tổ lập quốc đến nay hơn ba trăm năm, Thần Dương Giáo đã nhiều lần mưu phản làm loạn, lần gần nhất là một trăm ba mươi năm trước, loạn của Vĩnh Vương!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

Loạn của Vĩnh Vương chính là cuộc nổi loạn lớn nhất từ khi Đại Vinh thành lập.

Năm thứ tám của Đức Tông, Vĩnh Vương khởi binh từ Vĩnh Hòa Phủ ở Long Nam, chỉ sau ba tháng đã xâm chiếm được ba tỉnh Long Nam, Long Nguyên, Long Tây, quân số lên đến tám mươi vạn.

Đầu năm thứ chín của Đức Tông, Vĩnh Vương dẫn quân tấn công Sơn Hà Phủ, triều đình điều một trăm vạn đại quân ra

ngăn cản, nhưng liên tiếp thất bại, đến giữa năm thứ mười của Đức Tông, đại quân của Vĩnh Vương đã áp sát kinh đô.

Đặc quân mười hai doanh và quân thân mười hai vệ cố thủ kinh đô hai tháng, đến khi các đại quân đến tiếp viện mới đánh lui được đại quân của Vĩnh Vương.

Cuối năm thứ mười của Đức Tông, đại quân của triều đình phản công, phải mất đến ba năm mới tiêu diệt hoàn toàn được đại quân của Vĩnh Vương.

Như Ninh Quốc Công Phủ, Vinh Quốc Công Phủ, Nam Dương Hầu Phủ, v.v. nhiều quý tộc đều là được phong tước vị vì có công khi cần vương.

Nếu lúc đó họ không kịp thời cần vương, hiện tại có lẽ cũng không có Thừa Bình Đế và Diên Bình Đế.

Tuy nhiên, chính vì số lượng phong tước lúc đó quá nhiều, dẫn đến sau này tập đoàn quý tộc trong triều đình quá lớn, sau khi Thừa Bình Đế đăng cơ, vấn đề đầu tiên phải đối mặt là tập đoàn quý tộc, đây cũng là nguyên nhân Thừa Bình Đế không muốn phong tước trong thời gian ông tại vị.

Dương Chính Sơn đã tìm hiểu về đoạn lịch sử này, nhưng hẳn không ngờ bên trong lại có cả Thần Dương Giáo.

Wang Trung Trực tiếp tục nói: “Theo lời của những người đã bị bắt là tín đồ của Thần Dương Giáo, Thần Dương Giáo đã bắt đầu hoạt động ở kinh đô từ mười năm trước. Trong mười năm này, họ đã lợi dụng đủ mọi thủ đoạn uy hiếp và dụ dỗ để lôi kéo đặc quân, quân thân và thái giám trong hoàng cung, Nam Thịnh chính là năm năm trước bị họ nắm được nhược điểm, buộc phải khuất phục trước họ!”

“Không chỉ ở kinh đô, họ còn hoạt động ở các nơi như Ba Thục, Giang Nam, Vân Quý, v.v.”

“Tuy nhiên, vì hành động của họ rất bí ẩn, hiện tại Bí Võ Vệ vẫn chưa tìm thấy quá nhiều dấu vết của họ!”

“Còn về thực lực của Thần Dương Giáo, hiện tại chúng ta cũng không rõ, người mà Thanh An Hầu giết chết là một võ giả tiên thiên là một trong những thủ lĩnh của Thần Dương Giáo, tên là Xích Quân, hắn tu luyện một loại công pháp là Tục Linh Luyện Huyết Công.”

Nói đến Tục Linh Luyện Huyết Công, sắc mặt của mọi người càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Tục Linh Luyện Huyết Công chính là một loại tà công, lợi dụng việc hấp thụ huyết khí của võ giả để ngưng tụ chân khí tiên thiên.

Nếu chỉ có một người tu luyện loại tà công này, thì cũng không sao, nhưng nếu một thế lực lớn tu luyện loại tà công này, thì đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Điều này có nghĩa là đối phương có thể nuôi dưỡng số lượng lớn võ giả bán bộ tiên thiên và tiên thiên cảnh.

Tất nhiên, số lượng lớn này không thể là vài trăm hay vài ngàn, nhưng dù chỉ là vài chục võ giả bán bộ tiên thiên và tiên thiên cảnh cũng vô cùng đáng sợ.

Chương 1018: Các vị yêu khanh vẫn nên lao tâm khổ tứ thêm vài năm nữa đi! (1)

“Tu luyện Hệ Linh Luyện Huyết Công cần một lượng lớn huyết khí. Nếu nhiều người cùng tu luyện công pháp này, tất yếu sẽ cần phải sát hại rất nhiều võ giả. Trong triều có phải có rất nhiều võ giả mất tích hoặc chết bất đắc kỳ tử không?” Chu Mậu hỏi.

Vương Trung Trực khẽ lắc đầu: “Thời gian còn ngắn, hiện tại chúng ta chưa thể điều tra toàn diện. Nhưng theo những tin tức từ các nơi gửi về, hiện chưa phát hiện có nhiều võ giả mất tích!”

Hệ Linh Luyện Huyết Công thông qua việc hấp thụ huyết khí của võ giả để ngưng tụ chân khí tiên thiên. Tu vi của võ giả càng cao thì hiệu quả càng mạnh.

Huyết khí của võ giả Đoàn Thể Cảnh rất yếu, nên võ giả Hậu Thiên nên là nguồn huyết khí tốt nhất.

Nhưng võ giả Hậu Thiên không phải là rau cải, ở kinh đô có vẻ như có rất nhiều võ giả Hậu Thiên, nhưng ở dân gian thì võ giả Hậu Thiên cũng là một sự tồn tại rất hiếm hoi.

Võ giả có hiệu ứng tụ tập, nghĩa là những nơi càng phát triển thì số lượng võ giả càng nhiều, và nơi có nhiều võ giả thì cao thủ cũng càng nhiều.

Nói cách khác, nếu không tính đến võ giả tiên thiên, thì lực lượng võ giả ở kinh đô gần như chiếm 20% của Đại Vinh, chín

đại biên trấn chiếm 30%, 50% còn lại phân bố ở mười ba tỉnh.

Trong mười ba tỉnh, Giang Nam là nơi giàu có nên chiếm ưu thế, tiếp theo là các phủ, châu, huyện khác, đến một huyện cũng có thể tìm thấy vài võ giả.

Như huyện An Ninh trước đây, tổng cộng cũng không có mấy võ giả, nhưng sau khi Dương gia trỗi dậy, huyện An Ninh đã trở thành nơi tập trung võ giả của Tỉnh An phủ.

Đây chính là hiệu ứng tụ tập của võ giả.

Nếu Thần Dương giáo cần một lượng lớn huyết khí của võ giả, thì tất yếu sẽ gây chuyện ở những nơi phát triển.

Sau khi Vương Trung Trực nói xong, ông cúi chào Diên Bình Đế và lùi sang một bên.

Diên Bình Đế nghiêm mặt nói: “Thần Dương giáo tái phát, tất yếu sẽ mang đến hỗn loạn cho Đại Vinh chúng ta! May mắn là chúng ta phát hiện ra vẫn chưa muộn.”

“Đối với việc làm thế nào để tiêu diệt Thần Dương giáo, các vị yêu khanh có đề xuất gì không?”

Chu Mậu, Đoạn Thụy và những người khác đều cau mày không nói gì.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng cảm thấy có chút phiền phức.

Thần Dương giáo này giống như chuột ở trong cống, điều phiền phức nhất khi đối phó với họ không phải là làm thế nào để tiêu diệt họ, mà là làm thế nào để tìm ra họ.

“Bệ hạ, chuyện này vẫn cần Bí Vũ vệ làm mới được!” Đoạn Thụy nghĩ một lúc rồi nói.

Diên Bình Đế khẽ lắc đầu: “Thần Dương giáo cũng đã nghĩ đến điều này, nên lần này họ nhắm vào cả Bí Vũ vệ.”

Vương Trung Trực, Lữ Hoa và những người khác bên cạnh đều có vẻ mặt khó coi.

Nam Thịnh đã gây tổn thất quá lớn cho Bí Vũ vệ, lớn đến mức Bí Vũ vệ cũng khó có thể chịu đựng được.

Có vẻ như lần này Bí Vũ vệ không bị tổn thất bao nhiêu lực lượng, nhưng thực tế thì lực lượng mà Bí Vũ vệ tổn thất lần này vượt ngoài tưởng tượng.

Điều quan trọng nhất của Bí Vũ vệ là gì?

Không phải là vũ lực, mà là những mật thám và bóng mờ trải khắp thiên hạ.

Lần này triều đình tiêu diệt lực lượng của Thần Dương giáo ở kinh đô, nhưng Thần Dương giáo cũng đã làm suy yếu Bí Vũ vệ, cả hai bên chỉ có thể coi là hòa nhau.

“Ít nhất Bí Vũ vệ cần ba năm để điều chỉnh!”

Vương Trung Trực nói với vẻ mặt khó coi: “Tất nhiên, chúng ta vẫn có thể cung cấp một số tin tức.”

Mật thám và bóng mờ đang ẩn nấp mặc dù cần điều chỉnh, nhưng khả năng thu thập tin tức và điều tra của Bí Vũ vệ vẫn còn, không đến mức hoàn toàn trở thành phế vật.

Chu Mậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Theo thần, chỉ dựa vào Bí Vũ vệ là không đủ, triều đình cần một lực lượng mạnh mẽ hơn để kiểm soát giang hồ! Không chỉ giang hồ trong triều, mà còn cả giang hồ bên ngoài triều!”

Thần Dương giáo không phải là một thế lực bình thường, nó có thể coi là một thế lực giang hồ, hơn nữa còn là một thế lực giang hồ có khả năng ẩn nấp, để đối phó với một thế lực giang hồ như vậy, quân đội rõ ràng là không thích hợp.

Sử dụng giang hồ để chế ngự giang hồ mới là biện pháp tốt nhất.

Hiện tại triều đình thực sự thiếu một cơ quan để kiểm soát giang hồ.

Dù là Bí Vũ vệ hay Trấn Vũ Ty của Hình bộ, hoặc Vũ Trục Xứ của Đại Lý Tự, đều chỉ là giám sát thế lực giang hồ và trừng phạt võ giả phạm tội, hoàn toàn không thể kiểm soát giang hồ.

Ý của yêu khanh là gì? Diên Bình Đế gật đầu và hỏi.

Chu Mậu nói: “Có thể tăng cường lực lượng cho Trấn Vũ Ty và Vũ Trục Xứ, hoặc thành lập một cơ quan chuyên quản lý võ giả giang hồ!”

Diên Bình Đế suy nghĩ một chút, tăng cường lực lượng cho Trấn Vũ Ty và Vũ Trục Xứ, triều đình trước đây cũng đã làm, nhưng hiệu quả không rõ ràng.

Có nhiều nguyên nhân, trước tiên là hai cơ quan này thuộc về Hình bộ và Đại Lý Tự, thuộc về hệ thống quan văn, dùng quan văn để kiểm chế võ giả, có phần hơi khó khăn.

Thứ hai là để Hình bộ và Đại Lý Tự trừng phạt võ giả phạm tội còn được, nhưng nếu để họ kiểm soát giang hồ, thì họ vừa không có quyền lực lớn như vậy, cũng không có lực lượng lớn như vậy.

Cuối cùng là vấn đề về thực lực, thực lực của Trấn Vũ Ty và Vũ Trục Xứ cũng không yếu, nhưng nếu lực lượng của họ phân tán ra toàn bộ Đại Vinh, thì lực lượng của họ chỉ như muối bỏ bể.

Triều đình cũng từng ràng buộc thế lực giang hồ, điển hình nhất là lệnh hạn chế võ lực cách đây ba mươi năm, lệnh này do Thừa Bình Đế chủ trì, đã ràng buộc các thế lực giang hồ trong việc thu nhận đệ tử, lập doanh nghiệp và các ngành nghề khác.

Lệnh hạn chế võ lực đã tạo ra sự ràng buộc đối với nhiều thế lực giang hồ, nhưng cũng hạn chế sự phát triển của võ giả

giang hồ.

Có lợi có hại, nhưng tổng thể vẫn là có lợi nhiều hơn có hại.

Và để thực hiện lệnh hạn chế võ lực, triều đình cũng đã tốn không ít công sức, chỉ riêng các môn phái giang hồ bị triệt phá đã có hàng chục cái, hơn nữa còn có rất nhiều võ giả bị bao vây tiêu diệt.

Chương 1019: Các vị yêu khanh vẫn nên lao tâm khổ tứ thêm vài năm nữa đi! (2)

Lúc đó Thừa Bình Đế đã giữ vững triều cục, giải quyết phiền phức lớn là nhóm quyền quý, và đã tạo ra hiệu ứng răn đe đối với giang hồ khi điều động tinh nhuệ của các quân biên.

Có phải bây giờ lại điều động quân biên tinh nhuệ không?

Diên Bình Đế lắc đầu, điều này không cần thiết, dù sao thì giang hồ trong Đại Vinh hiện tại cũng không bằng cách đây ba mươi năm.

Hơn nữa hiện nay biên cương cũng không yên bình, bộ tộc Ngô Lương Hồ ở phía bắc đang rình rập, triều đình Kim Long ở phía nam và triều đình An Nam đang có tham vọng lớn, phía tây thì ổn hơn một chút, nhưng ba trấn biên ở phía tây đều có thực lực yếu nhất.

Nếu muốn điều động quân biên, dường như chỉ có Trấn Trung Sơn là có thể điều động!

Nghĩ đến Trấn Trung Sơn, Diên Bình Đế nhìn Dương Chính Sơn một cái, rồi nói tiếp: “VẬY ĐI, CÁC VỊ YÊU KHANH TRỞ VỀ suy nghĩ kỹ lại, nếu có ý kiến gì, hãy viết thành một bản thảo gửi lên!”

“Vâng!”

Mọi người đáp, rồi cáo lui.

Dương Chính Sơn đang định rời đi, nhưng Diên Bình Đế gọi ông lại: “Tĩnh An Hầu đợi chút, trẫm còn có chút chuyện

muốn thương nghị với người!”

Dương Chính Sơn đành dừng bước, sau khi Đoạn Thụy, Chu Mậu và những người khác rời đi, Diên Bình Đế đứng dậy nói: “Đi thôi, cùng trầm ra ngoài hít thở không khí!”

Ra ngoài từ cửa bên của thái cực điện, đến bên hồ hoa sen phía sau điện, Diên Bình Đế chấp tay sau lưng, nhìn hoa sen trong hồ.

“Trước đây điều người từ Trần Trung Sơn trở về là để làm Nam Thịnh mất cảnh giác, bây giờ vấn đề của Nam Thịnh đã được giải quyết, người có ý kiến gì không?” Diên Bình Đế hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩn ra, suy nghĩ một chút: “Bệ hạ muốn nói đến chuyện gì?”

“Người mới hơn năm mươi tuổi, chẳng lẽ bây giờ đã muốn ản cư tĩnh tu rồi sao?” Diên Bình Đế cười nói.

Dương Chính Sơn cười cười: “Bệ hạ nói đùa, nếu bệ hạ muốn thần ản cư tĩnh tu, thần sẽ ở lại trong phủ, hưởng thụ tuổi già bên con cháu.”

Tĩnh tu thì tĩnh tu thôi, hiện nay ông đã là võ giả tiên thiên, cũng không cần thiết phải ở lại trong triều.

Hơn nữa thời gian gần đây ông đã có nhiều cảm ngộ về việc tu luyện, đang chuẩn bị tu luyện một thời gian nữa.

“Triều đình hiện đang cần người, các yêu khanh vẫn nên lao tâm khổ tứ thêm vài năm nữa đi!”

Diên Bình Đế thấy Dương Chính Sơn thực sự có ý định ản cư tĩnh tu, vội vàng ngừng chủ đề này lại.

“Người có ý kiến gì về Thần Dương giáo không?”

“Thần đã tìm hiểu về Thần Dương giáo không nhiều lắm, tạm thời không có ý kiến gì!” Dương Chính Sơn lắc đầu nói.

Điều này không phải là ông cố ý từ chối, mà là ông thực sự không có ý kiến.

Diên Bình Đế gật đầu, rồi nói: “Tâm nhi muốn báỉ người làm sư phụ, người hãy nhận hấn đi!”

“Đại Vương điện hạ thiên tư xuất chúng, thần e rằng sẽ làm hỏng đại Vương điện hạ!” Dương Chính Sơn từ chối.

“Ha ha, nếu ngay cả người cũng không dạy được hấn, thì chắc là trên thế gian này không ai có thể dạy được hấn nữa!” Diên Bình Đế cười nói.

Việc Dương Chính Sơn dạy đồ đệ là điều ai cũng biết, dù ông chỉ có ba đồ đệ, nhưng đừng quên rằng ba anh em Dương gia và các tướng sĩ dưới trướng ông đều là do ông dạy dỗ.

Không nói đến điều khác, chỉ riêng ba anh em Dương gia đã khiến biết bao quan lại và quyền quý ngưỡng mộ.

Hơn nữa hiện nay Lâm Triền cũng đã nổi bật, dù chỉ là một chủ sự của bộ Binh cấp chính lục phẩm, nhưng hấn là người toàn tài cả văn lẫn võ.

Có nhiều ví dụ như vậy, Dương Chính Sơn tự nhiên cũng được phong là người thầy tốt.

“Không chỉ Tâm nhi, mà còn cả Quân nhi nữa!” Diên Bình Đế đột nhiên nói.

Dương Chính Sơn thần sắc ngưng trọng: “Bệ hạ!”

Quân nhi trong miệng Diên Bình Đế chính là hoàng trưởng tử Trần Chiêu Quân, hiện nay được phong làm An vương.

Nhận một hoàng tử làm đồ đệ đã đủ phiền phức rồi, nếu lại nhận thêm một hoàng trưởng tử, ai mà biết sau này sẽ có phiền phức lớn cỡ nào.

Diên Bình Đế vung tay ngắt lời ông, nói: “Người yên tâm, trăm sẽ không giống như phụ hoàng, người dạy Quân nhi hai năm, trăm sẽ lập hẳn làm thái tử, để hẳn lâm triều quản chính.”

Dương Chính Sơn nghe vậy, tâm thần chấn động.

Diên Bình Đế có thể nói với ông những lời này, đủ để thấy sự tin tưởng của Diên Bình Đế đối với ông.

Điều này khiến ông trước đây không hài lòng với Diên Bình Đế ngay lập tức giảm bớt rất nhiều.

Thực ra Diên Bình Đế cũng không phải là chưa từng tức giận với Dương Chính Sơn, năm ngoái Lương Đông đại hạn, lời đồn lan truyền, nói rằng tân hoàng này của ông là vô đức, còn Dương Chính Sơn ở Trấn Trung Sơn lại được ca ngợi là nhân đức, tự nhiên ông nghe xong cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhưng Diên Bình Đế cũng chỉ tức giận nhất thời, sau khi lời đồn lắng xuống, mỗi lần ông dùng tiền bạc đều sẽ nhớ đến điều tốt của Dương Chính Sơn.

Bởi vì nửa năm qua ông dùng tiền bạc chủ yếu là do xưởng sản xuất thủy tinh kiếm được.

Uống nước nhớ nguồn, nếu không có tiền kiếm được từ xưởng sản xuất thủy tinh, thì ông và triều đình cũng không có khả năng cứu trợ dân chúng Lương Đông bị thiên tai.

Vì vậy mỗi lần rút tiền từ kho bạc của mình, ông đều cảm thán rằng Tĩnh An Hầu có công với quốc gia!

“Quân nhi và Tâm nhi giao cho người dạy dỗ, trăm cũng yên tâm, người đừng từ chối nữa!”

Diên Bình Đế nhìn Dương Chính Sơn nói, Dương Chính Sơn thậm chí còn nhìn thấy một chút chân thành trong mắt ông.

“Thần tuân mệnh!”

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể nhận nhiệm vụ này.

Ra khỏi hoàng thành, Dương Chính Sơn đắm chìm trong trầm tư, ông không nghĩ đến chuyện nhận An vương và đại vương làm đồ đệ, mà là về Thần Dương giáo.

Diên Bình Đế đã nói sẽ lập An vương làm thái tử, và sẽ không giống như Thừa Bình Đế bảy bà, thì ông nhận hai vị hoàng tử làm đồ đệ cũng không phải là chuyện phiền phức.

Tại sao các quan lại trong triều không muốn gần gũi hoàng tử, chẳng phải là sợ sau này xảy ra tranh giành thái tử và bị kéo vào cuộc chiến đó sao?

Tuy nhiên, ngay cả khi đã lập thái tử cũng không an toàn.

Đừng quên rằng trước đây đã có một thái tử bị phế.

Dù sao đi nữa, dù thế nào thì Diên Bình Đế cũng đã nói như vậy, nếu Dương Chính Sơn còn từ chối thì có vẻ như không biết tốt xấu.

Dương Chính Sơn cũng thuận theo tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến, còn chuyện trước mắt vẫn là Thần Dương giáo quan trọng hơn.

Chỉ là ông hiểu biết về Thần Dương giáo quá ít, trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt nào để đối phó với Thần Dương giáo.

Tuy nhiên, ông lại rất hứng thú với ý kiến của Chu Mậu về việc thành lập một cơ quan chuyên quản lý giang hồ.

Ông không quên rằng năm đó ở bến cảng Như Hà, rất nhiều cao thủ muốn lấy mạng ông.

Mặc dù đó là ông cố ý dụ những cao thủ đó ra tay, nhưng không thể phủ nhận rằng võ giả giang hồ có một mối đe dọa nhất định đối với sự thống trị của triều đình.

Cái đuôi quyết định cái đầu, Dương Chính Sơn với tư cách là Tĩnh An Hầu của Đại Vinh, tất nhiên phải xem xét sự thống trị của triều đình Đại Vinh.

Một đám võ giả có thể tùy ý sử dụng vũ lực, dù là đối với quan phủ hay dân chúng đều không phải là một điều tốt.

Vì vậy, thành lập một cơ quan để ràng buộc võ giả vẫn là rất cần thiết.

Nhưng chỉ ràng buộc thôi thì không đủ, bịt miệng không bằng mở miệng, mở miệng không bằng dẫn dắt, dẫn dắt đến võ giả phục vụ triều đình mới là cách ràng buộc võ giả tốt nhất.

Và lệnh hạn chế vũ lực mà Thừa Bình Đế ban hành trước đây chỉ là một cái còng tay, thực ra bây giờ cũng có thể làm một số điều trên cái còng tay này.

Trở về phủ đệ, Dương Chính Sơn lập tức viết một bản thảo theo ý tưởng của mình.

Ông đã đưa ra ba đề xuất trong bản thảo.

Thứ nhất, chế độ phân cấp tôn môn, tức là căn cứ vào thực lực và sự cống hiến của tôn môn đối với triều đình để chia tôn môn thành các loại một, hai, ba, trong đó loại một là cao nhất, loại ba là thấp nhất.

Tôn chủ của tôn môn có thể được ban chức quan, nhận lương bổng, tất nhiên chỉ là chức vụ trên danh nghĩa.

Triều đình sẽ đưa ra những hạn chế khác nhau về số lượng thu nhận đệ tử, thuế má, sản nghiệp và các phương diện khác đối với các loại tôn môn khác nhau.

Thứ hai, thành lập học viện võ đạo, cũng có thể hiểu là tôn môn do triều đình quản lý, tiếp nhận đệ tử của các tôn môn vào học viện võ đạo do triều đình quản lý để tu luyện, đồng

thời có thể thu nhận các võ giả có thiên tư xuất chúng từ dân gian vào học viện võ đạo để tu luyện.

Học viện võ đạo có thể truyền bá tư tưởng trung thành với vua và yêu nước, đồng thời cũng có thể đào tạo thêm nhiều võ giả cho triều đình.

Thứ ba, thành lập cơ quan giám sát võ giả, tức là cơ quan mà Chu Mậu đã đề xuất để kiểm soát giang hồ, chuyên giám sát thế lực tôn môn, trừng phạt võ giả phạm tội, đồng thời cũng chịu trách nhiệm giám sát giang hồ.

Theo ý tưởng của Dương Chính Sơn, cơ quan giám sát võ giả không thể giống như Trấn Vũ Ty của Hình bộ và Vũ Trực Xứ của Đại Lý Tự, chỉ là một cơ quan ở kinh đô.

Cơ quan giám sát võ giả mà ông dự tưởng là phải được phân bổ xuống các tỉnh, các phủ, ít nhất mỗi phủ đều phải thành lập một cơ quan, giám sát võ giả và thế lực tôn môn trong một phủ.

Chương 1020: Tam Sơn Cốc, Tam Hoàng Lý Thụ (1)

Ba mũi giáp công, triệt để kéo tất cả thế lực giang hồ vào hàng ngũ triều đình.

Thiết lập chế độ phân cấp tông môn, ban chức quan, tương đương với việc triều đình thu nạp tất cả thế lực tông môn vào.

Thiết lập Vũ Đạo học viện, tương đương với việc thiết lập hệ thống đào tạo võ giả thuộc về triều đình, giống như đào tạo người đọc sách, thành lập phủ học, châu học, huyện học, v.v.

Cơ quan giám sát võ giả vừa là một cái còng tay đối với thế lực tông môn, vừa là bậc thang thăng tiến của thế lực tông môn, theo ý tưởng của Dương Chính Sơn, quan chức và nha dịch của cơ quan giám sát võ giả sẽ được lựa chọn từ thế lực tông môn.

Như vậy, triều đình sẽ có sức ràng buộc mạnh mẽ đối với thế lực tông môn ở dân gian.

Nếu có thế lực nào chống đối triều đình, triều đình không cần phải điều động đại quân, chỉ cần ra lệnh một tiếng, các thế lực giang hồ khác có thể tiêu diệt thế lực chống đối ngay lập tức.

Đồng thời, một lượng lớn thế lực tông môn nghiêng về triều đình cũng có lợi cho triều đình trong việc thu thập tin tức giang hồ.

Chẳng hạn như Thần Dương giáo, thực ra nhiều tin tức giang hồ còn thông suốt hơn cả triều đình, hành động của Thần Dương giáo mặc dù bí ẩn nhưng cũng không thể che

giấu được tất cả mọi người, luôn có người phát hiện ra một vài manh mối.

Chỉ là những manh mối này rất khó truyền đến triều đình.

Nhưng có cơ quan giám sát võ giả thì khác, bất kỳ một thế lực tông môn nào cũng có thể truyền tin tức đến triều đình.

Có tất cả thế lực tông môn trong thiên hạ làm điểm thu thập tin tức, vậy thì còn có chuyện gì có thể che giấu triều đình được.

Tuy nhiên, cả ba đề xuất này đều có một vấn đề lớn là cần một lượng bạc khổng lồ.

Ban chức quan thì phải trả lương bổng, hơn nữa lương bổng này cũng không thể quá thấp.

Thiết lập Vũ Đạo học viện thì càng phiền phức hơn, không những phải có trường học mà còn phải thuê võ giả làm thầy, thậm chí còn phải thiết lập các chức quan tương ứng.

Cơ quan giám sát Vũ Đạo càng cần một lượng nhân lực khổng lồ, nếu không có một lượng bạc dồi dào làm hỗ trợ thì căn bản không thể thiết lập được một cơ quan giám sát Vũ Đạo mạnh mẽ.

Sau khi Dương Chính Sơn viết xong sáu chương, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Chết tiệt, muốn làm được ba việc này, không có vài trăm vạn lượng bạc thì căn bản không thể.

Hơn nữa sau này triều đình mỗi năm đều phải chi ra một lượng bạc khổng lồ làm lương bổng.

Chỉ riêng cơ quan giám sát võ giả đã có hơn một trăm ba mươi phủ ở Đại Vinh, mỗi phủ đều phải thiết lập một nha môn, một nha môn ít nhất cũng phải có hai ba trăm võ giả, vậy thì tổng cộng là vài vạn người.

Lương bổng của võ giả chắc chắn phải cao hơn lương của binh lính bình thường, võ giả Đoán Thể cảnh một năm ít nhất cũng phải năm sáu mươi lượng bạc, vậy thì tổng cộng là một trăm vạn lượng!

Tính toán lại, Dương Chính Sơn cảm thấy đề xuất của mình có vẻ hơi viễn vông.

Thiết lập một cơ quan giám sát võ giả gần như tương đương với việc tăng cường một trấn biên giới, nếu lại thiết lập Vũ Đạo học viện thì lại tương đương với việc tăng cường thêm một trấn biên giới nữa.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nộp tấu chương này lên.

Dù sao thì đề xuất của hắn cũng rất có tính xây dựng, còn vấn đề bạc bạc, hãy nghĩ cách giải quyết sau.

Sau khi nộp tấu chương lên, Dương Chính Sơn coi như đã hoàn thành nhiệm vụ mà Diên Bình để giao cho.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn vốn định tiếp tục đến Tàng Công Các xem lại kinh nghiệm tu luyện, không ngờ hắn còn chưa ra khỏi cửa thì đã có quý khách đến thăm.

“Hầu gia, An vương và Đái vương đến thăm!”

Trong chính viện của hầu phủ, Dương Chính Sơn vừa mới thay xong y phục, Ngô Hải đã vội vàng chạy đến bẩm báo.

Dương Chính Sơn vỗ trán, chết tiệt, hắn đã quên mất chuyện của hai vị này.

Hôm qua trở về, chỉ lo viết tấu chương mà quên bẵng đi chuyện An vương và Đái vương bá sự.

“Đi thôi, đi gặp bọn họ!”

Dương Chính Sơn chỉnh lại y phục, bước chân đi về phía chính viện.

Đến khi hần đến chính viện, mới phát hiện không chỉ có An vương và Đái vương mà còn có một nhóm lớn tùy tùng mang theo quà.

“Sur phụ!”

Đái vương thấy Dương Chính Sơn, đôi mắt lập tức sáng lên.

Ánh mắt của Dương Chính Sơn quét qua hai người, cuối cùng dừng lại ở An vương.

Đái vương hần đã gặp nhiều lần, nhưng An vương, đây là lần đầu tiên hần gặp.

An vương và Đái vương đều là con của hoàng hậu, ngoại hình của hai người rất giống nhau, nhưng thân hình của An vương có phần gầy hơn một chút, trông có vẻ nho nhã thanh lịch, không giống Đái vương có phần hoạt bát.

“Lão thần bái kiến An vương điện hạ, bái kiến Đái vương điện hạ!” Dương Chính Sơn ôm quyền cúi chào.

An vương nhìn Dương Chính Sơn, tự nhiên không xa lạ gì với Dương Chính Sơn, chưa nói đến danh tiếng lừng lẫy của Dương Chính Sơn trước đây, chỉ riêng thực lực mà Dương Chính Sơn thể hiện khi đánh giết Xích Quân trước ánh mắt của mọi người cũng đủ để Dương Chính Sơn danh chấn Đại Vinh.

Thần thoại võ giả xuất thủ, từ xưa đến nay đều là chuyện mà vô số võ giả bàn tán sôi nổi.

Mà Dương Chính Sơn vốn có danh hiệu “Nhất nhân dưới tiên thiên” trong giang hồ, hiện tại lại tiến thêm một bước trở thành tiên thiên võ giả, càng khiến nhiều người bàn tán hơn.

Còn về việc bái Dương Chính Sơn làm sư phụ, An vương cũng không phản đối, Dương Chính Sơn là tiên thiên võ giả, có tư cách làm sư phụ của hắn, hơn nữa Dương Chính Sơn còn là danh tướng công lao hiển hách, càng đáng để hắn bái sư.

“Đệ tử Trần Chiêu Quân bái kiến sư phụ!” An vương khom người đáp lễ.

Đái vương thấy vậy, cũng vội vàng đáp lễ bái đường: “Đệ tử Trần Chiêu Huyền bái kiến sư phụ!”

Chương 1021: Tam Sơn Cốc, Tam Hoàng Lý Thụ (2)

Dương Chính Sơn cười cười: “Hai vị điện hạ mời!”

Hoàng tử báỉ sư tự nhiên không giống như võ giả giang hồ cúi đầu uống trà, mặc dù hoàng tử cũng phải tôn sư trọng đạo nhưng không có nói “Một ngày làm thầy cả đời làm cha”.

Sư phụ nếu có thể làm cha của hoàng tử, vậy thì hoàng đế là gì?

Dương Chính Sơn mời hai người vào trong đại sảnh, An vương lấy ra một tấm danh lễ đưa cho Dương Chính Sơn: “Sư phụ, đây là lễ báỉ sư của chúng ta!”

Dương Chính Sơn liếc nhìn danh lễ, đừng nói, hai vị điện hạ này vẫn rất có thành ý, tấm danh lễ này không nhẹ.

“Vậy lão phu sẽ không khách khí!”

Hắn cũng không từ chối, ra hiệu cho Ngô Hải nhận lễ báỉ sư.

“Sư phụ không chê là tốt rồi!” Đái vương ngây ngô cười nói.

Tên nhóc này chắc hẳn vui sướng lắm rồi, từ khi bước vào cửa đến giờ, miệng hắn cứ cười toe toét, chẳng khép lại bao giờ.

Ngược lại An vương có vẻ lễ độ có chừng mực, trầm ổn bình tĩnh.

Cũng không ngạc nhiên khi Diên Bình đế đã quyết định lập An vương làm Thái tử, ít nhất hiện tại nhìn thấy An vương vẫn

khá có đáng đáp của người kế thừa.

Ba người ngồi xuống, trà nước dâng lên, Dương Chính Sơn lại hỏi: “An vương điện hạ chắc hẳn còn có các khóa học khác nữa?”

An vương Trần Chiêu Quân sinh năm Thừa Bình thứ mười sáu, hiện tại đã hai mươi một tuổi, không giống như Đái vương mới mười sáu tuổi, vẫn là một thiếu niên ngây thơ.

Hơn nữa với tư cách là người kế thừa tương lai, An vương phải học nhiều thứ hơn Đái vương rất nhiều.

An vương phủ có sáu giáo dụ, ba văn ba võ, còn Đái vương phủ chỉ có hai giáo dụ.

Vậy nên An vương chắc chắn không thể ngày nào cũng đến tìm Dương Chính Sơn chỉ bảo, thậm chí Dương Chính Sơn chỉ bảo đối với hắn còn là thứ yếu.

“Đúng vậy, đệ tử thường học văn vào buổi sáng, học võ vào buổi chiều.”

“Hơn nữa đệ tử ngu dốt, tu luyện hơn mười năm, hiện tại cũng chỉ mới là nhập Vũ giả chi cảnh!”

An vương có chút xấu hổ nói.

Nói về thiên phú Vũ đạo, thực ra hắn không bằng Đái vương.

Đái vương mới mười sáu tuổi đã là Vũ giả, còn hắn năm ngoái mới vừa trở thành Vũ giả.

Dương Chính Sơn nghĩ một chút, nói: “Vậy An vương điện hạ sau này cứ năm ngày đến một lần nhé, từ mùi giờ đến Dậu giờ, hai giờ là đủ!”

Chỉ bảo đệ tử cũng không cần phải ngày nào cũng ở bên cạnh, sau vài ngày hắn đến chỉ bảo một chút là đủ, tiện thể

cũng có thể cho An vương dùng linh tuyến thủy.

“Sư phụ, con có thể đến mỗi ngày không?”

An vương còn chưa mở miệng, Đái vương đã không nhận được trước tiên, hấn vất vả lắm mới bái Dương Chính Sơn làm sư phụ, không muốn cách ba ngày nửa tháng mới gặp Dương Chính Sơn một lần.

“Huyền nhi!” An vương không hài lòng quát.

Đái vương rút cổ lại: “Ta chỉ muốn cùng sư phụ tu luyện!”

“Đừng nói bậy, sư phụ có sắp xếp của sư phụ!” An vương nói.

Có vẻ như Đái vương rất e ngại vị trưởng ca này, huynh đệ cùng mẹ sinh ra chắc chắn sẽ thân thiết hơn một chút so với những huynh đệ khác.

“Đệ tử nghe theo sắp xếp của sư phụ!” An vương lại nói với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn gật đầu, cười nói: “Vậy cứ vậy đi, còn Đái vương điện hạ, nếu Đái vương điện hạ cảm thấy mình tu luyện nhầm chán, có thể cùng Thừa Nghiệp đi đến trang viên bên ngoài thành để tu luyện.”

“Những hộ vệ ở đó đều là thân vệ của lão phu ở Trọng Sơn trấn, họ không những có võ lực cao cường mà còn tinh thông quân sự, mặc dù có thiếu sót về mưu lược nhưng lại có kinh nghiệm trong việc hành quân tác chiến.”

Đái vương nghe vậy, trên mặt lại lộ ra vẻ phẫn khích, “Đệ tử biết rồi, đó là thân vệ doanh của sư phụ, từng theo sư phụ đại sát tứ phương ở Hồ địa, tám ngày liên tiếp đánh bại bảy bộ tộc hồ tộc, trận nào cũng thắng, công nào cũng bại!”

Thân vệ doanh không phải là bí mật gì, Dương Chính Sơn không cần phải giấu diếm cũng không thể giấu diếm.

Mà rõ ràng Đái vương đã điều tra về chiến tích của Dương Chính Sơn.

“Chỉ cần Đái vương điện hạ không chê là được!” Dương Chính Sơn vuốt râu cười hì hì nói.

“Không chê, không chê, đệ tử sẽ cùng Thừa Nghiệp huynh đệ đến trang viên để nhận huấn luyện!” Đái vương nói.

“A a, bối phận sai rồi!” Dương Chính Sơn nhắc nhở.

Đái vương ngẩn ra: “Thừa Nghiệp sư tôn!”

Dương Dương Nghiệp hơn hẳn một tuổi, trước đó khi bọn họ gặp mặt nói chuyện rất hợp ý, đã muốn xưng hô huynh đệ rồi, nhưng hiện tại đột nhiên tăng bối phận, Đái vương có chút không phản ứng kịp.

Dương Chính Sơn nhìn ra ngoài trời, nói: “Nếu hôm nay hai vị điện hạ đã đến, vậy trước tiên để lão phu xem tiến độ tu luyện của các người nhé!”

Nói xong, hắn dẫn hai người đến sân, để hai người thi triển võ nghệ của mình.

Bình khí mà An vương tu luyện là kiếm, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Dương Chính Sơn chỉ bảo hắn, kiếm pháp của hắn dùng võ công của mèo ba chân để hình dung cũng không quá.

Ngược lại, trường thuật của Đái vương lại có vẻ khá khá.

Dương Chính Sơn rất nhanh đã nhập vai làm sư phụ, bắt đầu chỉ bảo hai người.

Kinh nghiệm làm sư phụ của hắn tự nhiên là không cần phải nói, nhi tử của Dương gia nhiều như vậy, đứa nào chẳng phải do hắn tự tay chỉ bảo ra.

Luyện tập nửa canh giờ, Dương Chính Sơn lại cho người pha một ấm Động Linh Xuân, để hai người vừa nghỉ ngơi vừa uống trà, uống trà xong lại tu luyện nửa canh giờ.

Gần trưa, Dương Chính Sơn cũng không giữ hai vị này lại dùng cơm ở phủ, tặng cho bọn họ hai vò Bách Thảo Niệu, liền đuổi bọn họ về.

Buổi chiều Dương Chính Sơn lại ở lại Tàng Công Các hai canh giờ, đến tối mới về phủ.

Ngày hôm sau, Dương Chính Sơn đến Tam Sơn Cốc.

Tam Sơn Cốc, Vạn Phúc Sơn, Vạn Thọ Sơn, Vạn Tuế Sơn ba ngọn núi liên kết với nhau theo hình chữ phẩm, nhưng muốn vào trong núi cốc, chỉ có thể từ khe hở ở phía nam, các hướng khác đều phải vượt qua núi non.

Mà xung quanh ba ngọn núi đều là doanh trại của Thân vệ thập nhị doanh, muốn vào Tam Sơn Cốc nhất định phải đi qua doanh trại của Võ Tương Vệ.

Dương Chính Sơn cầm Tiên Thiên lệnh, rất dễ dàng đã đi qua doanh trại của Võ Tương Vệ, tiến vào Tam Sơn Cốc.

Tuy nhiên khi hắn đi qua cửa cốc, lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng dân cư của cốc này là do con người khai thác ra.

Vốn dĩ hai ngọn núi nối liền với nhau, vậy mà lại khai thác ra một con đường.

Con đường rộng chưa đến ba trượng, hai bên là vách đá cao sáu bảy trượng, dài khoảng hơn hai mươi trượng, bên trong và bên ngoài con đường đều có các tướng sĩ của Võ Tương Vệ canh gác.

Đi ra khỏi con đường, trước mắt là một không gian rộng lớn, nhìn ra xa, lại là một cảnh tượng tràn đầy thơ mộng.

Đào hồng phúc hàm túy vũ, liễu lục cánh dẫn triều yên.

Rừng núi trùng điệp bao quanh cả cốc, như thể cách biệt mọi bụi bặm, không khí tĩnh mịch khiến người ta say mê.

Mười mấy tòa lầu các dưới những cành lá xanh um, tô thêm vài phần cổ điển cho cốc.

Mặt trời chói chang, ánh nắng vàng chiếu rọi lên mái ngói xanh của lầu các, như thể khắc họa một bức tranh bình yên và sâu sắc trong sự nhẹ nhàng.

Cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy, Dương Chính Sơn là lần đầu tiên thấy, khiến hắn nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Tuy nhiên khi hắn tỉnh lại, sự chú ý lại bị thu hút bởi một cây cao lớn ở phía sau của cốc.

Nhìn từ xa, nó giống như một chiếc ô hoa che chở cho ngọn núi, xanh um và vươn thẳng đứng.

Dương Chính Sơn hít một ngụm khí lạnh!

Tam Hoàng Lý Thụ!

Rõ ràng đây không phải là hình dạng của cây lý tử, nhưng với tư cách là linh quả chi thụ, dù có kỳ diệu thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Nhìn lại con đường như bị cắt bằng dao, rồi nhìn xem tán lá khổng lồ ở xa kia.

Dương Chính Sơn dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Truyền thuyết rằng năm đó Thái Tổ vô tình phát hiện ra một linh thực, đã thu được một lượng lớn linh quả, tu vi mới tiến bộ vượt bậc, khổ tu vài năm, một bước thành tiên thiên chi cảnh.

Hiện tại nhìn xem Tam Sơn Cốc này, truyền thuyết này có lẽ không sai.

Nếu không phải ở cạnh kinh đô, có lẽ rất ít người đến cốc này, mà là kinh đô!

Dương Chính Sơn không biết kinh đô được xây dựng vào năm nào tháng nào, nhưng có thể khẳng định rằng kinh đô của triều thịnh triều không ở đây.

Cũng có nghĩa là năm đó Đại Vinh Thái Tổ chính là vì cây Tam Hoàng Lý này mới chọn kinh đô ở đây.

Có phải là quá coi trọng Tam Hoàng Lý này rồi không?

Không!

Tất cả những gì Thái Tổ làm đều đáng giá.

Giá trị của Tam Hoàng Lý tuyệt đối đáng để Đại Vinh đặt kinh đô ở bên cạnh.

Một cây Tam Hoàng Lý đại diện cho vô số tiên thiên võ giả, mà tiên thiên võ giả đối với hoàng triều quan trọng như thế nào không cần phải nói.

Không thể nói rằng Đại Vinh là nhờ cây Tam Hoàng Lý này mà truyền thừa đến nay, nhưng Đại Vinh có thể truyền thừa đến hôm nay, cây Tam Hoàng Lý này tuyệt đối có công lao không thể phủ nhận.

Lúc này, Dương Chính Sơn đã có một nhận thức mới về giá trị của linh thực.

Chương 1022: Lão phu cho dù có thu đồ đệ, cũng sẽ không thu người làm đồ đệ! (1)

Khi Dương Chính Sơn đang chìm đắm trong sự ngạc nhiên mà cây lý tam hoàng mang đến, một nam tử mập mạp chạy tới, mặt mày hớn hở nói: “Có phải Tĩnh An Hầu đã đến không?”

Dương Chính Sơn hoàn hồn lại, nhìn nam tử kia, nói: “Lão phu chính là Tĩnh An Hầu, các hạ là?”

“Không dám, không dám, hạ nhân là Lâm Khoan Quảng, quản sự của Tam Sơn Cốc, đã gặp Tĩnh An Hầu!” Lâm Khoan Quảng cười hớn hở như Maitreya.

Dương Chính Sơn quan sát hắn, nói: “Lâm quản sự, lão phu đã làm phiền rồi!”

Lâm Khoan Quảng này có vẻ bình thường, nhưng từ khí tức và tư thế của hắn có thể thấy hắn không phải là người bình thường.

Hắn không phải là người tiên thiên, nhưng ít nhất có tu vi hậu thiên cấp bậc bát tầng trở lên.

“Haha, Tĩnh An Hầu mời!”

Lâm Khoan Quảng dẫn Dương Chính Sơn vào trong sơn cốc.

Dương Chính Sơn vừa đi vừa ngắm cảnh, Đinh Thu lão lão ngoan ngoãn theo sau, không dám vượt quá nửa bước.

Đây là Tam Sơn Cốc, nơi ở của bảy vị tiên thiên võ giả, trong đó không thiếu những lão cổ vật đã sống hơn trăm năm.

Hiện tại Dương Chính Sơn đã hiểu đôi chút về bảy vị tiên thiên võ giả của Tam Sơn Cốc.

Bảy vị tiên thiên võ giả lần lượt là Trương Diệp, Mạnh Bà Bà, An Vũ Hành, Nhạc Cổ, Kiếm Thừa Phong, Lâm Thiện Thủy và Triệu Minh Hề.

Trong đó, về tuổi tác, Trương Diệp lớn tuổi nhất, được cho là đã hơn một trăm ba mươi tuổi, Mạnh Bà Bà đứng thứ hai, An Vũ Hành chỉ đứng thứ ba, nhưng An Vũ Hành cũng đã hơn trăm tuổi.

Dương Chính Sơn hiểu biết không nhiều về Trương Diệp và Mạnh Bà Bà, vì hai vị này thật sự là lão cổ vật, rất khó để tra hỏi thông tin liên quan đến họ.

An Vũ Hành, Dương Chính Sơn tự nhiên là người quen thuộc nhất.

Còn Nhạc Cổ cũng đã hơn chín mươi tuổi, ông ta từng là một võ giả giang hồ, sau khi đột phá tiên thiên đã sống tại Tam Sơn Cốc, đến nay đã bốn mươi năm.

Kiếm Thừa Phong từng làm quan đến thái tử thái phó, tiền quân tả đô đốc, ông ta quen biết Chu Mậu, Dương Chính Sơn đã nghe Chu Mậu kể nhiều thông tin về ông ta.

Còn một thân phận nữa của Kiếm Thừa Phong, đó là sư phụ của Giang Trấn, tướng quân chinh bắc hơn ba mươi năm trước, vì chuyện của Giang Trấn, Kiếm Thừa Phong rất không hài lòng với Thừa Bình Đế, còn từng náo loạn cả ngự thư phòng của Thừa Bình Đế.

Còn về Tôn Ngân Thủy, cũng là một nhân vật truyền kỳ, vị này không phải là một võ giả đơn thuần, ông ta từng làm quan đến hồng lư tự tự khanh, đúng vậy, ông ta là một văn quan, nhưng hiện tại đã trở thành một tiên thiên võ giả.

Trưởng gia Lô gia An Ninh huyện, Lô Trung Đạo trước kia là cấp dưới của ông ta, sau này ông ta đột phá tiên thiên, ẩn cư tại Tam Sơn Cốc, Lô Trung Đạo mới được thăng chức lên làm tự khanh của hồng lư tự.

Hiện tại Lô Trung Đạo đã về quê an hưởng tuổi già, còn ông ta vẫn ở lại Tam Sơn Cốc.

Người cuối cùng là Triệu Minh Hề, cũng là tiên thiên võ giả trẻ nhất trong Tam Sơn Cốc, hiện tại đã sáu mươi lăm tuổi.

Nếu nói về vị này, còn có thể nói nhiều hơn nữa.

Triệu Minh Hề, công chúa Minh Hề, đúng vậy, vị này là hoàng tộc, hơn nữa còn là tỷ tỷ ruột của Thừa Bình Đế, tức là cô ruột của Diên Bình Đế.

Công chúa Minh Hề gần như đã vào Tam Sơn Cốc cách đây khoảng bốn mươi năm, tức là sau khi Thừa Bình Đế lên ngôi, lúc đó bà ta không phải là tiên thiên võ giả, nhưng vì phò mã và con trai lần lượt qua đời, bà ta chán nản, muốn xuất gia, Thừa Bình Đế thương xót muội muội này, không muốn bà xuất gia, liền để bà ở lại Tam Sơn Cốc dưỡng bệnh.

Tuy nhiên, Thừa Bình Đế không ngờ rằng, sau khi công chúa Minh Hề đến Tam Sơn Cốc, bà ta ngày ngày chăm chỉ luyện tập, tu vi tiến triển vượt bậc, chỉ mất hơn mười năm đã ngưng tụ được chân khí tiên thiên, bước vào bán bộ tiên thiên.

Tất nhiên, Triệu Minh Hề có được thành tựu như vậy, không thể thiếu sự trợ giúp của tam hoàng lý, cũng không thể thiếu sự chỉ bảo của Mạnh Bà Bà, Triệu Minh Hề cũng coi như là đồ đệ của Mạnh Bà Bà.

Cứ như vậy, Triệu Minh Hề ở lại Tam Sơn Cốc, và trở thành tiên thiên võ giả trẻ nhất trong Tam Sơn Cốc.

Những chuyện này đều là Dương Chính Sơn nghe người khác nói, bản thân hắn chưa từng gặp công chúa Minh Hề này.

Nhưng một công chúa có thể trở thành tiên thiên võ giả, vẫn có màu sắc truyền kỳ khá nhiều.

Đáng tiếc rằng hiện tại thiên hạ, đã không còn mấy người nhớ đến công chúa Minh Hề này.

Trong Tam Sơn Cốc, ngoài bảy vị tiên thiên võ giả ra, còn có rất nhiều đồ đệ của họ, cùng với nhiều người hầu phụ trách quản lý sơn cốc, tổng cộng khoảng bốn đến năm trăm người.

Như Lâm Khoan Quảng, thực ra hắn là đồ đệ của Kiếm Thừa Phong, chỉ là không có việc gì làm, nên làm quản sự trong cốc, ngày thường phụ trách tiếp đãi tiên thiên võ giả từ bên ngoài đến.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Khoan Quảng, Dương Chính Sơn đến trước cửa viện của An Vũ Hành.

Tòa viện không lớn, chỉ có ba gian.

Tuy nhiên, phía sau tòa viện còn có một mảnh vườn thuốc, trồng không ít dược thảo.

Thực ra trong Tam Sơn Cốc có rất nhiều vườn thuốc, vừa rồi Dương Chính Sơn đã nhìn thấy một vườn thuốc lớn, bên trong trồng không dưới một trăm loại dược thảo.

Lâm Khoan Quảng gõ cửa, cửa mở ra, bên trong lộ ra một lão giả tóc trắng như cước, không phải An Vũ Hành.

“Lão Hàn, An tiên bối có ở nhà không? Tĩnh An Hầu đến thăm!” Lâm Khoan Quảng cười nói.

Lão Hàn nhìn thấy Dương Chính Sơn bên ngoài, vội vàng mở cửa, “Hóa ra là Tĩnh An Hầu đến chơi, đại lão gia mấy hôm nay đều nhắc đến Tĩnh An Hầu, nói rượu Tĩnh An Hầu cho là rượu ngon hiếm có!”

“Haha, vậy thì làm phiền lão trượng truyền một tiếng!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Tĩnh An Hầu mời!” Lão Hàn trước tiên dẫn Dương Chính Sơn vào trong, Lâm Khoan Quảng thì cáo từ rời đi.

Chương 1023: Lão phu cho dù có thu đồ đệ, cũng sẽ không thu người làm đồ đệ! (2)

Bàn ghế trong sảnh rất cũ kỹ, cũng rất đơn giản, nhưng không hề tỏ ra sơ sài.

Dương Chính Sơn ngồi chờ một lát trong sảnh, An Vũ Hành liền cầm bình rượu, đầy mùi rượu đi đến.

Lão đầu này luôn mang bình rượu bên mình, đi đến đâu cũng mang theo mùi rượu, đúng là một kẻ nghiện rượu chính hiệu.

“Sao người lại đến?” An Vũ Hành hơi ngạc nhiên khi thấy Dương Chính Sơn đến.

Dù sao Dương Chính Sơn khác ông ta, ông ta suốt ngày nhàn rỗi, còn Dương Chính Sơn vẫn làm việc trong triều.

“Vãn bối có một số chuyện liên quan đến tu luyện muốn thỉnh giáo tiền bối!”

“Đây là học phí!”

Dương Chính Sơn nhận hai bình Bách Thảo Niệu từ tay Đinh Thu, đặt lên bàn.

An Vũ Hành nhìn rượu, lập tức nở một nụ cười, “Tốt, tốt, có rượu là được! Chỉ cần có rượu, người đến lúc nào cũng được!”

Mặc dù trước đó đã tặng hân mười bình Bách Thảo Niệu, nhưng với một kẻ nghiện rượu, làm sao có thể chê rượu nhiều được.

Đặc biệt là Bách Thảo Niệu hân đã nếm thử và thấy ngon, hân càng muốn Dương Chính Sơn cho hân thêm nhiều.

“Haha, vậy thì làm phiền tiên bối rồi!” Dương Chính Sơn cười nói.

Có câu nói rằng sư phụ dẫn dắt đến cửa, còn tu luyện thì phải xem bản thân.

Dù Dương Chính Sơn đã xem không ít ghi chép tu luyện tại Tàng Công Các, nhưng hân muốn tiến thêm một bước, vẫn cần có một vị sư phụ dẫn dắt.

So với Dương Chính Sơn, An Vũ Hành ở tiên thiên chính là một người đã có kinh nghiệm, rất nhiều kinh nghiệm của An Vũ Hành có lợi cho Dương Chính Sơn, có thể giúp Dương Chính Sơn bớt đi rất nhiều khúc quanh.

“Chuẩn bị vài món nhắm, lão phu và Tĩnh An Hầu trò chuyện cho vui!” An Vũ Hành dặn dò, rồi dẫn Dương Chính Sơn đến một cái đình nghỉ mát ở hậu viện.

Trong viện này của ông ta cũng không có nữ quyền, nên cũng không có nhiều điều kiêng kỵ.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là ông ta không có người thân, ông ta cũng có con cháu, chỉ là mấy đứa cháu của ông ta đều không ra gì, miễn cưỡng lắm mới có được một chức quan không lớn không nhỏ, duy nhất một đứa cháu còn có thiên phú coi như tạm được năm nay mới mười tám tuổi.

Món nhắm dọn lên, ừm, thực sự là món nhắm nhỏ.

An Vũ Hành chỉ thích rượu, không quá thích món ăn, thường ngày nhậu rượu cũng chỉ ăn những món đơn giản.

Dương Chính Sơn tự nhiên không chê, vừa uống rượu cùng An Vũ Hành, vừa thỉnh giáo ông ta.

An Vũ Hành cũng không tiếc lời chỉ bảo, truyền lại rất nhiều kinh nghiệm của mình cho Dương Chính Sơn, còn khi nghe ông ta giảng giải, Dương Chính Sơn thường có cảm giác như bưng tỉnh.

Dương Chính Sơn đặt ly rượu xuống, duỗi tay ra, chân khí trong cơ thể nhẹ nhàng lưu động, một luồng chân khí mỏng manh từ lòng bàn tay hắt bốc lên, như hạt giống nảy mầm.

“Hóa ra chân khí còn có thể dùng như vậy?”

Chân khí mảnh mai như sợi dây quấn quanh lòng bàn tay Dương Chính Sơn, như một chồi non thể hiện sức sống mãnh liệt.

An Vũ Hành nhìn chân khí của hắn, gật đầu hài lòng, “Cái gọi là Dữ Khí ở một điểm biến, cái gọi là Nhập Vi thì ở một điểm tùy ý.”

“Ngươi xem!”

Nói xong, ông ta cũng duỗi bàn tay ra, trong bàn tay khô héo của ông ta xuất hiện một luồng nước nhạt.

Luồng nước lúc thì biến thành chén rượu, lúc thì biến thành bình rượu, mặc dù màu sắc khác nhau, nhưng hoa văn khắc trên đó lại giống hệt nhau.

Sau đó ông ta khẽ vung tay, luồng nước ngưng tụ bay vút ra ngoài, rơi xuống một tảng đá ngoài đình, thậm chí còn xuyên thủng tảng đá ba thước đó.

Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn thấy cảnh này.

Xuyên thủng tảng đá, hắn cũng có thể làm được, nhưng hắn cần phải mượn sức của cây thương huyền thiết, nếu chỉ dựa vào chân khí tiên thiên, hắn không làm được.

Chiêu này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế ẩn chứa sự không chế chân khí tiên thiên rất tinh tế.

Lỗ trên tảng đá chỉ bằng đầu kim, hơn nữa còn xếp thành một hình dạng.

Bình rượu?

Đây là hơn một ngàn lỗ!

Trong nháy mắt bắn ra hơn một ngàn luồng chân khí, và còn không chế chân khí đến độ tinh tế như sợi tóc.

Trước khi Dương Chính Sơn hết kinh ngạc, An Vũ Hành lại duỗi bàn tay ra, “Xem nữa!”

Trước đó ông ta khẽ xoay ngón tay, một viên đá to bằng nắm đấm ở cách ba trượng nhẹ nhàng bay đến tay ông ta.

“Cái này!”

Dương Chính Sơn tròn mắt.

Hắn đã xem rất nhiều ghi chép tu luyện, nhưng không gì bằng tận mắt chứng kiến.

Cách không lấy đồ?

Đây đã không còn nằm trong phạm vi võ đạo nữa rồi?

Đây hẳn là pháp thuật?

“Dữ Khí như tơ, nếu người có thể làm được đến bước này, coi như đã chạm đến ngưỡng cửa Nhập Vi!”

“Tuy nhiên hiện tại người vẫn chưa đạt đến Dữ Khí, nên người vẫn phải luyện!”

“Muốn đạt đến Dữ Khí, không có đường tắt nào cả, chỉ có thể không ngừng tích lũy chân khí tiên thiên, không ngừng khổ luyện.”

An Vũ Hành nói.

Dương Chính Sơn sáng mắt lên, “Đa tạ tiền bối chỉ bảo!”

An Vũ Hành vẫy tay, không quan tâm nói: “Đây không tính là gì, cho dù ngươi tự tu luyện, rất nhanh cũng sẽ hiểu ra đạo lý này!”

Mặc dù ông ta nói vậy, nhưng Dương Chính Sơn không thể nghĩ như vậy.

Đúng vậy, tự mình tu luyện cũng có thể hiểu ra đạo lý này, nhưng điều này sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức của Dương Chính Sơn.

An Vũ Hành chỉ cần tùy ý chỉ bảo một chút, Dương Chính Sơn có thể bớt đi vài tháng thậm chí vài năm thời gian.

“Chi bằng vẫn bồi bái tiền bối làm sư phụ đi!” Dương Chính Sơn nhìn An Vũ Hành với vẻ mong đợi.

Hắn thực sự muốn bái sư!

Ô ô, có một vị sư phụ như vậy chỉ bảo, tu luyện sau này của hắn chắc chắn sẽ thuận lợi hơn.

An Vũ Hành hơi ngạc nhiên, sau đó có chút bất đắc dĩ nói: “Ngươi đã nhập tiên thiên, cần gì phải bái sư?”

“Nhưng vẫn bồi còn kém xa tiền bối, cái gọi là người có thành tựu làm thầy.” Dương Chính Sơn nói.

Chương 1024: Lão phu cho dù có thu đồ đệ, cũng sẽ không thu người làm đồ đệ! (3)

Mặc dù An Vũ Hành có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Tuy nhiên ông ta cũng không có ý định thu Dương Chính Sơn làm đồ đệ, “Nếu người muốn thỉnh giáo, lão phu tự nhiên sẽ không từ chối, còn bái sư, thôi bỏ đi, lão phu cho dù có thu đồ đệ, cũng sẽ không thu người làm đồ đệ!”

“.....”

Lão đầu thôi?

Chết tiệt, lão già này lại nói ta là lão đầu thôi.

Dương Chính Sơn tức giận đến mức muốn phun máu.

Nếu không biết mình đánh không lại lão già này, Dương Chính Sơn thực sự muốn đâm cho lão già này hai quyền, để lão già này biết ai mới là lão đầu thôi.

Dương Chính Sơn mặt đỏ bừng, tức giận nhìn An Vũ Hành, An Vũ Hành cười ha hả, “Công pháp người tu luyện có sự khác biệt rất lớn với lão phu, lão phu chỉ có thể chỉ bảo người một chút ở những chi tiết bên lề này, còn những thứ khác, lão phu không giúp được đâu!”

Đạo tu luyện của Dương Chính Sơn đã cố định, không giống với ông ta, cho dù ông ta có thu Dương Chính Sơn làm

đồ đệ, thì cũng không phải là một mạch tương thừa, không có ý nghĩa quá lớn.

Nhưng lúc này An Vũ Hành thực sự có ý định thu đồ đệ.

Cả đời này của ông ta chưa từng thu đồ đệ, nhưng hiện tại ông ta đã hơn một trăm tuổi, mặc dù tuổi thọ của tiên thiên võ giả vượt xa người thường, nhưng hiện tại ông ta cũng coi như là người già.

“Nếu ngươi còn trẻ hơn hai mươi tuổi, tu vi chưa ngưng tụ được chân khí tiên thiên, lão phu có thể thu ngươi làm đồ đệ!” An Vũ Hành nói.

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động, “Tiền bối, chi bằng để văn bối giới thiệu một đồ đệ cho ngài?”

“Oh? Ngươi có nhân tài tốt?” An Vũ Hành có hứng thú.

“Tất nhiên rồi, văn bối có vài đứa cháu, thiên phú đều rất tốt!” Dương Chính Sơn cười nói.

Ghét ta già, vậy thì đứa cháu của ta không già nhé!

“Thật sao?”

“Chắc chắn, trưởng tôn Thừa Nghiệp, mười lăm tuổi trở thành võ giả, hiện tại mới mười tám tuổi, đã bắt đầu luyện cốt, nếu không có bất ngờ xảy ra, trước hai mươi tuổi chắc chắn có thể nhập hậu thiên!”

“Tôn thứ Thừa Mậu, cũng mười lăm tuổi trở thành võ giả, năm nay mười sáu tuổi, hiện tại đang đuổi gân cốt, gân cốt chắc chắn, xương cốt rắn chắc, hơn nữa còn có chút tính cách cuồng võ!”

“Còn về những đứa cháu khác, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tư chất đều không tệ!”

Dương Chính Sơn tự hào nói.

Những đứa cháu của hắn đều được nuôi bằng nước linh tuyền, mỗi đứa đều có tư chất xuất chúng, không dám nói tương lai đều có thể trở thành cao thủ võ đạo, nhưng khởi điểm của chúng chắc chắn cao hơn người thường rất nhiều.

“Người có mấy đứa cháu?” An Vũ Hành tò mò hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, “Hiện tại có sáu đứa cháu, năm đứa cháu gái! Còn có vài đứa cháu ngoại!”

Con cái nhiều quá, hắn nhất thời cũng không đếm hết được.

Hơn nữa đây cũng chưa phải là con số cuối cùng, hai ngày trước Dương Minh Hạo nói trong thư rằng Lương thị lại có thai.

An Vũ Hành có chút ghen tỵ với Dương Chính Sơn, nhìn con cháu của Dương Chính Sơn, rồi nhìn những đứa cháu không ra gì của mình, ông ta không nhịn được muốn đánh người.

“Thu đứa cháu của người làm đồ đệ cũng được, nhưng lão phu có một điều kiện!”

“Điều kiện gì, tiền bồi cứ nói!” Dương Chính Sơn nói.

“Người thu đứa cháu của ta làm đồ đệ!” An Vũ Hành cười nói.

Ông ta cảm thấy khả năng dạy dỗ đồ đệ của mình không tốt, một đứa trẻ tốt lành, ở bên ông ta đã hai năm rồi, mà dường như không tiến bộ gì mấy.

Chắt của ông ta tên là An Thiên Huy, năm nay cũng mười tám tuổi, tuổi tác tương đương với Dương Thừa Nghiệp, hơn nữa An Thiên Huy cũng là mười lăm tuổi trở thành võ giả, nhưng hiện tại hắn ta mới bắt đầu đuổi gân cốt, chậm hơn Dương Thừa Nghiệp một bậc.

Dương Chính Sơn không cần suy nghĩ, lập tức đồng ý, “Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Hai người nhìn nhau, cười ha hả.

Dù là đứa cháu nào của Dương gia được An Vũ Hành chọn trúng, thì đó cũng là phúc duyên lớn, có một người ông tiên thiên, thêm một vị sư phụ tiên thiên, cộng với nước linh tuyến và các tài nguyên hỗ trợ, nếu tương lai vẫn không thể trở thành tiên thiên võ giả, thì quả thực rất khó tưởng tượng.

Còn về đứa cháu của An Vũ Hành, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ tận tâm dạy dỗ, chỉ cần đứa cháu của ông ta không phải là một cục gỗ, Dương Chính Sơn có tự tin sẽ dạy dỗ nó thành tài.

Hơn nữa trước đó ông ta vừa mới thu hai đồ đệ, hiện tại thu thêm một người cũng không sao.

Chương 1025: Thu nhận đệ tử, bái sư (1)

Hai người đã thỏa thuận xong, An Vũ Hành lập tức sai người gọi tôn tử An Sáng Huy đến.

Ừm, một tiểu tử rất đẹp trai, chỉ là nhìn có vẻ hơi non nớt.

“Huy nhi, đây là Tĩnh An Hâu, sau này chính là sư phụ của con!” An Vũ Hành nói.

An Sáng Huy ngẩn ra nhìn Dương Chính Sơn, rồi lại nhìn An Vũ Hành, đột nhiên phịch một cái quỳ xuống đất, nhưng hắn không quỳ Dương Chính Sơn, mà là An Vũ Hành.

“Lão tổ tông, người không cần cháu nữa rồi!” An Sáng Huy mặt mày đầy ủy khuất, vành mắt hơi đỏ, suýt nữa thì khóc thành tiếng.

“.....”

Dương Chính Sơn đột nhiên cứng đờ, khó hiểu nhìn An Sáng Huy.

Ý gì đây?

Cái gì mà lão tổ tông không cần hắn nữa?

Sắc mặt An Vũ Hành tối sầm, “Người cái tên gốc gác nghiệt này, lão phu khi nào nói không cần ngươi nữa?”

An Sáng Huy lại nhìn Dương Chính Sơn, giọng run rẩy nói: “Nhưng lão tổ tông sao lại tìm sư phụ cho Huy nhi?”

An Vũ Hành đành bất lực, hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra!

Lúc hắn đưa An Sáng Huy về, An Sáng Huy vốn là một đứa trẻ linh động ngoan ngoãn, nhưng mấy năm nay trôi qua, An Sáng Huy lại như biến thành một người khác, nhút nhát và ngốc nghếch, cả ngày cẩn thận dè dặt.

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng dù sao cũng là tôn tử mà mình yêu quý, An Vũ Hành chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: “Tĩnh An Hầu rất giỏi dạy dỗ đệ tử, người có thể báỉ hấn làm sư, đó là phúc của người.”

“Hơn nữa sau này người vẫn có thể ở đây, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về.”

An Sáng Huy nghe vậy, vẻ ủy khuất trên mặt giảm đi không ít, “Thật sao!”

“Thật!” An Vũ Hành mặt tối sầm, không vui nói.

“Hahaha~~” Dương Chính Sơn cười lớn.

An Sáng Huy này cũng thú vị, lúc này hắn đại khái đã nhìn ra sự lo lắng và e dè của An Sáng Huy.

Thực ra chuyện này thật sự không thể trách An Sáng Huy, nếu trách thì chỉ có thể trách An Vũ Hành.

Sau hai lần tiếp xúc, hắn cảm thấy tính tình An Vũ Hành không phải là tốt, nếu không phải hắn có Bách Thảo Niệu và các loại rượu khác, có lẽ An Vũ Hành còn không thèm để ý đến hắn.

Hơn nữa An Vũ Hành cũng không phải là người bạc trên hiền lành, nhất là khi hắn luôn sống ở Tam Sơn Cốc, tính thân với những người con cháu khác của hắn cũng không nhiều.

Hãy tưởng tượng xem, một thiếu niên đột nhiên phải theo tổ tiên truyền thuyết đến một nơi xa lạ, mà tính tình của tổ tiên này lại rất kỳ quặc. Thiếu niên này có thể không cẩn thận dè dặt sao?

Hơn nữa có lẽ trước khi đến Tam Sơn Cốc, các bậc trưởng bối trong gia đình đã dặn dò hẳn không ít điều, rất có thể cả An gia đều coi An Sáng Huy là hy vọng.

Như vậy, áp lực mà An Sáng Huy phải chịu đựng có thể tưởng tượng được, điều này cũng khiến hẳn khi đối mặt với An Vũ Hành thường cảm thấy bất an.

Thời gian trôi qua, tính cách này cũng trở nên khác biệt, và việc tu luyện cũng sẽ bị chậm lại vì những điều này.

Vì vậy, tâm lý trong việc tu luyện rất quan trọng.

Chiến giả không chỉ cần kiên trì không ngừng, mà còn phải giữ tâm lý tốt.

“Được rồi, tiểu tử, yên tâm đi, phủ đệ của lão phu không có chỗ của ngươi, sau này cứ năm ngày ngươi đến chỗ lão phu một lần, còn lại vẫn phải ở đây!” Dương Chính Sơn cười nói.

Cuối cùng An Sáng Huy cũng yên tâm, mặt đỏ bừng nói: “Vậy, đệ tử, đệ tử bái kiến sư phụ!”

“Ngày mai bái sư đi, đến lúc đó lão phu sẽ dẫn hẳn đến bái sư, cũng tiện thể xem mấy đứa cháu trai của ngươi!” An Vũ Hành nói.

“Được!” Dương Chính Sơn nói.

Hai người đã hẹn xong, Dương Chính Sơn mới xin phép ra về.

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn đã triệu tập tất cả bọn trẻ trong nhà đến sân trước.

Trong phòng khách rộng rãi, Vương Minh Triết và Dương Minh Chiêu đứng bên cạnh Dương Chính Sơn,

Bên trái là Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu, Giang Ninh, Dương Thừa Hiền, Dương Thừa Hựu, Dương Thừa

Chương, Dương Thừa Trinh.

Bên phải là Dương Uyển Thanh, Dương Uyển Nghi, Dương Uyển Đình, Giang Diệu.

Uyển Ngung và Uyển Ninh đều ở Trọng Sơn Trấn, Giang Phong thì theo Giang Hạ và Dương Vân Diên tự lập môn hộ.

Ngoài Dương Chính Sơn ra, bậc cao nhất đương nhiên là Vương Minh Triết và Dương Minh Chiêu, mặc dù tuổi của Vương Minh Triết không lớn hơn Dương Thừa Nghiệp và Dương Thừa Mậu, nhưng hấn là sư thúc của họ.

Vương Minh Triết chắc chắn sẽ không bái An Vũ Hành làm sư, nhưng Dương Chính Sơn đã triệu tập tất cả bọn trẻ, tôn cũng không thể để một mình hấn ở học đường ngủ nướng, đành phải gọi hấn đến luôn.

Đến khoảng giờ Ty, An Vũ Hành dẫn An Sáng Huy đến.

Dương Chính Sơn đón hai người vào, khi họ nhìn thấy một đám trẻ trong sân, đều không khỏi ngẩn ra một chút.

Sau khi hai bên chào hỏi, Dương Chính Sơn mới cười nói: “An tiên bối, ngài xem, thích ai thì để đệ tử đó làm đồ đệ của ngài!”

Ánh mắt của An Vũ Hành quét qua đám trẻ, gật đầu nhẹ.

Hấn chắc chắn sẽ không nhận những đứa quá nhỏ.

Hấn muốn đệ tử, chứ không phải cháu trai, muốn hấn dạy dỗ một đứa trẻ từ đầu, hấn cũng không có đủ kiên nhẫn.

Còn đối với những cô gái, hấn cũng sẽ không nhận, không phải trọng nam khinh nữ, mà là khi những cô gái đó lớn lên, hấn dạy dỗ sẽ không tiện.

Cuối cùng ánh mắt của hấn dừng lại ở ba người Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu và Giang Ninh.

Giang Ninh năm nay mười bốn tuổi, mặc dù chưa trở thành chiến giả, nhưng nhìn thể chất và tướng mạo xương cốt thì chắc chắn là một hạt giống tốt.

“Vậy cứ tiểu tử này đi!” An Vũ Hành cũng không do dự nhiều, trực tiếp chỉ vào Dương Thừa Mậu nói.

“Tại hạ!” Dương Thừa Mậu ngẩn ra đầy kinh ngạc.

Những người khác không được chọn cũng không thất vọng.

Gia gia của họ chính là tiên thiên chiến giả, họ cũng không có cảm giác muốn tìm một tiên thiên chiến giả khác làm sư phụ.

“Ừm, chính là tiểu tử ngươi, lại đây bái sư!” An Vũ Hành nói thẳng thừng.

Chương 1026: Thu nhận đệ tử, báỉ sư (2)

Lý do chọn Dương Thừa Mậu, cũng có lý do của hắn, Dương Thừa Nghiệp là trưởng tôn của Dương gia, vẫn để Dương Chính Sơn tự mình bồi dưỡng thì tốt hơn, Giang Ninh cũng được, nhưng chưa trở thành chiến giả, hiện tại nhận cũng không có ý nghĩa gì.

Tính toán đi tính toán lại, cũng chỉ có Dương Thừa Mậu là thích hợp nhất.

“An tiên bối, chúng ta nói chuyện trong sảnh!” Dương Chính Sơn mời An Vũ Hành vào phòng khách.

An Vũ Hành không để ý đến những lễ nghi phạm tục này, ừm, Dương Chính Sơn cũng không quá để ý, nhưng vẫn phải tuân thủ một số quy tắc lễ nghi.

Hai người ngồi xuống trong sảnh, Dương Chính Sơn ra hiệu cho Ngô Hải, Ngô Hải lập tức sai người hầu mang một bát trà đến, đưa cho Dương Thừa Mậu.

Dương Thừa Mậu gãi đầu, nhận lấy trà, quỳ xuống báỉ nói: “Mời sư phụ uống trà!”

“Ừm!” An Vũ Hành nhận trà, nhấp một ngụm, rồi nhìn An Sáng Huy bên cạnh.

An Sáng Huy cũng lập tức tiến lên, quỳ trước mặt Dương Chính Sơn, “Mời sư phụ uống trà!”

Dương Chính Sơn thấy cảnh này, không khỏi mỉm cười.

Cảnh này giống như trao đổi con tin vậy!

An Vũ Hành lười nói nhiều, nhưng Dương Chính Sơn vẫn nói vài câu.

“Một ngày làm sư cả đời làm cha! Hôm nay đã bái sư, sau này phải tôn sư trọng đạo!”

“Các người có hiểu không?”

“Đệ tử hiểu!”

“Tôn nhi hiểu!”

Dương Chính Sơn gật đầu, rồi nhìn An Sáng Huy nói: “Vì sư có bốn người con trai, năm người đồ đệ, người là đồ đệ thứ sáu của vì sư.”

“Đây là sư huynh ba của người, Vương Minh Triết!”

Dương Chính Sơn chỉ Vương Minh Triết đang buồn ngủ gật gù, tiểu tử này ngoài việc ngủ ra, thời gian còn lại đều là bộ dạng này.

“Sư đệ bái kiến sư huynh ba!” An Sáng Huy rất hiểu ý chấp tay bái nói.

“Ừm! Sư đệ sáu!” Vương Minh Triết mỉm cười, đáp lại một lễ.

Dương Chính Sơn lại chỉ Dương Minh Chiêu, “Đây là con trai út Dương Minh Chiêu của vì sư!”

“Dương Minh Chiêu bái kiến sư huynh!” Dương Minh Chiêu rất ngoan ngoãn chấp tay bái nói.

“Dương Minh Chiêu sư đệ!” An Sáng Huy đáp lễ.

Thứ tự của con trai và đồ đệ khác nhau, thứ tự đồ đệ theo thứ tự nhập môn sớm muộn, không quan tâm đến tuổi tác, còn giữa con trai và đồ đệ thì phải xem độ tuổi.

Ai lớn tuổi hơn, người đó là sư huynh.

An Sáng Huy và An Vương, đại Vương không giống nhau, An Vương và đại Vương dù sao cũng là hoàng tử, một số quy tắc không nên để họ tuân thủ, An Sáng Huy mặc dù có một tổ tiên tiên thiên, nhưng trước mặt Dương Chính Sơn, hẳn chính là đồ đệ, quy tắc nên tuân thủ vẫn phải tuân thủ.

Lễ bái sư kết thúc, Dương Chính Sơn lại đãi An Vũ Hành tiệc tại phủ.

Cùng lúc đó cũng hẹn thời gian học nghệ của Dương Thừa Mậu và An Sáng Huy.

Chắc chắn Dương Chính Sơn bên này sẽ dạy dỗ đồ đệ cùng nhau, vì vậy hẳn để An Sáng Huy cùng thời gian với An Vương và đại Vương đến đây.

An Hành Vũ chỉ có một đệ tử là Dương Thừa Mậu, cũng không có chuyện gì khác, căn bản không để ý Dương Thừa Mậu khi nào đến chỗ hẳn, thậm chí Dương Thừa Mậu ở lại chỗ hẳn cũng được.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn vẫn định cho Dương Thừa Mậu một thời gian, mỗi ba ngày đến một lần.

Thực ra hiện tại Dương Thừa Mậu căn bản không cần An Hành Vũ tự mình dạy dỗ, nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy đi Tam Sơn Cốc một chuyến, mở mang kiến thức cũng là điều tốt.

Nhân tiện cũng có thể bồi đắp tình cảm thầy trò.

Dương Chính Sơn bên này bận rộn thu đồ đệ, triều đình lại ồn ào vì chuyện Hoàng Thương Ty.

Mặc dù thường ngày không có triều sớm, nhưng cũng có nghị triều, đôi khi Diên Bình Đế sẽ triệu tập các quan viên chủ chốt của nội các và lục bộ bàn về quốc sự.

Mà chuyện Hoàng Thương Ty lần này liên quan đến rất nhiều quan viên, rất nhiều quan viên đều có những ý kiến khác nhau về chuyện này.

Tuy nhiên nhìn chung có thể chia thành hai phái, một phái do Hộ Bộ Thượng Thư Tôn Văn Kiếm đứng đầu, ủng hộ việc thành lập Hoàng Thương Ty, vị này cũng là người bị Dương Chính Sơn lừa, lúc đó Dương Chính Sơn ở triều đình ủng hộ việc giao phương pháp sản xuất thủy tinh cho thương nhân, buộc Tôn Văn Kiếm phải đứng ra ủng hộ việc thành lập Hoàng Thương Ty.

Một phái khác thì không ủng hộ việc thành lập Hoàng Thương Ty, phái này có nhiều quan viên hơn, đến từ các bộ nha khác nhau.

Tuy nhiên ý kiến của họ không thống nhất, không phải tất cả mọi người đều hoàn toàn phủ định Hoàng Thương Ty.

Một số người chỉ phản đối việc thành lập Hoàng Thương Ty, nhưng vẫn muốn nắm giữ phương pháp sản xuất thủy tinh trong tay triều đình, chẳng hạn như các quan viên của Công Bộ.

Có người thì phản đối thương nhân làm quan, chẳng hạn như các quan viên của Lại Bộ và Lễ Bộ.

Ngày 20 tháng 4, lại là triều sớm.

Lần này Dương Chính Sơn không đi triều sớm, hắn trực tiếp xin nghỉ.

Bởi vì hắn biết hôm nay nếu mình đi triều sớm, thì những quan văn kia chắc chắn sẽ tìm hắn tranh luận một phen.

Không còn cách nào, ai bảo phương pháp sản xuất thủy tinh này là do hắn nghĩ ra, việc thành lập Hoàng Thương Ty cũng là hắn đề xuất, bất kể tranh luận thế nào, hắn cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Vậy nên, hẳn trực tiếp không đi triều sớm nữa.

Tuy nhiên triều sớm hôm nay lại rất náo nhiệt, Hộ Bộ Thượng Thư Tôn Văn Kiếm mở hết công suất, đầu khẩu với các quan văn.

Cuộc tranh luận kéo dài hơn nửa canh giờ, Tôn Văn Kiếm tranh đến đỏ cả cổ.

“Được, các người không muốn thành lập Hoàng Thương Ty, vậy được, năm nay lương của các người Công Bộ để đến năm sau phát!” Tôn Văn Kiếm tức giận, trực tiếp tung chiêu lớn.

“Vì sao?” Công Bộ Thượng Thư Giang Uy tức giận hỏi.

“Chỉ vì hiện tại trong kho của Hộ Bộ chỉ có chưa đến mười vạn lượng bạc, chỉ vì từ năm ngoái đến nay, tất cả chi phí của Hộ Bộ đều do nội tàng của bộ hạ chi trả!” Tôn Văn Kiếm ác ý nhìn Giang Uy.

Chương 1027: Thu nhận đệ tử, báỉ sư (3)

Hắn nói có phần phóng đại, nhưng cũng là sự thật.

Từ khi xưởng thủy tinh được thành lập, nội tạng của Diên Bình Đế đã điều động cho Hộ Bộ tám trăm lượng bạc, nếu không có nội tạng chi trả, Hộ Bộ ngay cả lương của bách quan cũng không thể phát.

Để lấy bạc từ tay Diên Bình Đế, Tôn Văn Kiếm đã dùng đủ mọi thủ đoạn, chỉ thiếu nước lăn lộn khóc lóc trong thư phòng của bộ hạ.

Vì vậy Tôn Văn Kiếm cần Hoàng Thương Ty hơn bất kỳ ai, không, chính xác là Hộ Bộ cần bạc của Hoàng Thương Ty hơn tất cả mọi người.

Hắn đã nhắm đến xưởng thủy tinh rất lâu rồi, nay Diên Bình Đế cuối cùng cũng đồng ý, đương nhiên hắn phải toàn lực thúc đẩy việc thành lập Hoàng Thương Ty.

Còn trước đó hắn ở triều sớm phản đối việc thành lập Hoàng Thương Ty, thực ra là muốn tranh giành phần trăm với Diên Bình Đế.

Nhưng ai biết Dương Chính Sơn không đứng ra, căn bản không tranh luận với họ, buộc hắn phải đứng ra.

Nghe Tôn Văn Kiếm nói, triều đình các quan văn võ hoàn toàn không còn sức lực.

Không có tiền, là vấn đề mà các bộ của triều đình đều phải đối mặt.

Mà Tôn Văn Kiếm, Hộ Bộ Thượng Thư này lại trực tiếp tung chiêu lớn, ai có thể chống đỡ được đây.

“Hoàng Thương Ty nhất định phải thành lập, không chỉ phải thành lập, lão thần cho rằng còn có thể giao cả Hoàng Trang, Hoàng Diêm và ba xưởng dệt lớn cho Hoàng Thương Ty quản lý!” Tôn Văn Kiếm nói chắc như đinh đóng cột.

Hoàng Trang và Hoàng Diêm đương nhiên là tài sản của hoàng thất, còn ba xưởng dệt lớn là cơ quan chuyên cung cấp các sản phẩm dệt cho trong cung, dệt các loại y phục và dải lụa để hoàng đế và triều đình dùng trong các buổi lễ tế hoặc ban thưởng.

Thực ra ba xưởng dệt lớn cũng được coi là hoàng thương, họ không chỉ cung cấp sản phẩm dệt cho trong cung, mà còn bán ra ngoài, đặc biệt là bán cho các thương nhân trên biển.

Nói cách khác, trước khi không có xưởng thủy tinh, ba xưởng dệt lớn là nguồn tài chính quan trọng nhất của nội tàng của hoàng đế.

Tôn Văn Kiếm ngay cả ba xưởng dệt lớn cũng muốn đưa vào sự quản lý của Hoàng Thương Ty, hiển nhiên là không muốn để Hộ Bộ tiếp tục bị nội tàng chi phối.

Mẹ kiếp, xin bạc từ hoàng đế thật khó, hắn đã chịu đủ rồi!

Diên Bình Đế cười cười, “Được!”

“Lợi nhuận của Hoàng Thương Ty Hộ Bộ chiếm 60%, nội tàng chiếm 40%, do Lại Bộ cử quan viên, tạm thời giao cho Hộ Bộ quản lý, ngoài ra các quan nội giám cũng được cử để giám sát!”

“Các vấn đề cụ thể, Lại Bộ viết một bản tấu trình đưa lên đi!”

Nói xong, hắn nhìn Chu Vân Tùng đứng đầu các quan văn.

“Thần tuân chỉ!” Chu Vân Tùng bước ra lĩnh mệnh.

Thực ra việc thành lập Hoàng Thương Ty đã sớm được định đoạt, vì nội các đã sớm thống nhất.

Tất nhiên, chuyện này cũng không thể thiếu sự ủng hộ của Tôn Văn Kiếm, nếu hắn không thắng tranh luận, có lẽ chuyện này còn phải trì hoãn một thời gian nữa mới có thể thành.

Hiện tại Tôn Văn Kiếm đã thắng tranh luận, Diên Bình Đế đương nhiên cũng thuận theo mà cho phép.

“Triều tan!”

Diên Bình Đế đứng dậy rời đi, các quan nhìn nhau, cũng lần lượt tản đi.

“Hừm, Tôn Thượng Thư, lương của Công Bộ không thể ngừng phát!” Công Bộ Thượng Thư Giang Uy chen vào trước mặt Tôn Văn Kiếm, ngại ngừng nói.

“Hừ!” Tôn Văn Kiếm vung tay áo bỏ đi, để lại Giang Uy mặt mày bất lực.

Mẹ kiếp, Hộ Bộ các người cũng phải là túi tiền của triều đình, Công Bộ chúng ta ở triều đình giống như con nuôi của mẹ kế.

Bà ngoại không thương, cậu không yêu, không có chuyện tốt nào, toàn bộ việc nặng nhọc bản thiều đều để chúng ta làm!

Giang Uy cũng thấy tủ thân.

Trong lục bộ, địa vị của Công Bộ thấp nhất.

Mà hắn phản đối việc thành lập Hoàng Thương Ty, là nghĩ rằng có thể đưa xưởng thủy tinh vào sự quản lý của Công Bộ, nếu có thể quản lý xưởng thủy tinh, thì cuộc sống của họ Công Bộ cũng có thể dễ thở hơn một chút.

Nhưng hiện tại, ai ~~

Giang Uy lắc đầu, “Tôn Thượng Thư, chờ lão phu với!”

Vậy là việc thành lập Hoàng Thương Ty đã trở thành định cục, vài ngày sau Lại Bộ đã đưa ra một bộ quy chế khả thi.

Cuối cùng Lại Bộ vẫn đồng ý đề thương nhân đảm nhận chức chủ sự của Hoàng Thương Ty.

Chủ sự của Hoàng Thương Ty, chính thất phẩm, chịu trách nhiệm quản lý tài sản của Hoàng Thương Ty, cung cấp hàng hóa cho Hoàng Thương Ty, cũng như bán hàng hóa cho Hoàng Thương Ty, v.v.

Chương 1028: Nếu Hầu gia muốn nghe nhạc, lão thân có thể giúp Hầu gia chọn vài cô gái! (1)

Nói đơn giản thì vị trí người phụ trách này vừa là quan vừa là thương, nếu là quản lý tài sản cho Hoàng Thương Ty thì tương đương với giám đốc doanh nghiệp nhà nước, nếu là cung cấp hàng hóa hoặc bán hàng hóa cho Hoàng Thương Ty thì tương đương với đối tác của doanh nghiệp nhà nước.

Sự thành lập của Hoàng Thương Ty đã mang đến một cú sốc không nhỏ cho các thương nhân ở Đại Vinh.

Sau khi tấu chương của Lại bộ được trình lên, không ít thương nhân ở kinh đô đã bắt đầu hành động.

Ngay cả La Bà Dương vừa chuyển đến kinh đô cũng tìm đến Dương Chính Sơn.

Tại trà thất trong hậu đường của Hầu phủ, La Bà Dương rót trà cho Dương Chính Sơn, “Hầu gia, chuyện của Hoàng Thương!”

Nàng nhìn Dương Chính Sơn với vẻ đầy mong đợi.

Người phụ trách Hoàng Thương Ty, dù chỉ là một chức vụ hư danh, cũng có sức hấp dẫn chết người đối với thương nhân.

Dương Chính Sơn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười nói: “Việc này không gấp, quyền quyết định nằm trong tay bệ hạ, vôi vàng cũng vô ích.”

“Nhưng mà~~”

La Bà Dương còn muốn nói gì đó, Dương Chính Sơn lại ngắt lời, nói: “Lợi thế của các người là buôn bán thủy tinh, điểm này bệ hạ sẽ cân nhắc, còn lại các người cũng không làm được gì, lão phu cũng không giúp được gì!”

Căn bản của Hoàng Thương Ty là gì? Ngành công nghiệp thủy tinh!

Xưởng thủy tinh và sáu đại đại lý.

Hiện tại chỉ có hai xưởng thủy tinh, một ở kinh đô, nằm trong tay bệ hạ, một ở Trọng Sơn Trấn, thuộc về Tổng Binh phủ.

Lợi thế của sáu đại đại lý là họ có kênh phân phối hoàn chỉnh. Có thể bán thủy tinh đến từng phủ của Đại Vinh.

Nguyên tắc “kênh là vua” ở đây có vẻ không phù hợp, nhưng nếu là thương nhân khác, chỉ riêng việc thiết lập một kênh phân phối hoàn chỉnh cũng phải mất ít nhất một năm rưỡi.

Diên Bình Đế không thể chờ đợi một năm rưỡi, Bộ hộ cũng không thể chờ đợi.

“Vậy ta phải chờ sao?” La Bà Dương hỏi.

“Chờ thôi! Chắc chắn sẽ có tin tức sớm thôi!” Dương Chính Sơn cười nói.

La Bà Dương lúc này mới yên lòng, hai người lại trò chuyện thêm một lúc, La Bà Dương mới rời đi.

Còn Dương Chính Sơn ngồi trong trà thất suy nghĩ một lát, vẫn viết một tấu chương.

Ngài tất nhiên không phải vì La Bà Dương, ngài là vì Trọng Sơn Trấn.

Tổng Binh phủ Trọng Sơn Trấn không thể mất đi lợi nhuận từ xưởng thủy tinh, nếu không có lợi nhuận từ xưởng thủy tinh, năm sau Tổng Binh phủ sẽ phá sản.

Chuyện này Diên Bình Đế hẳn là hiểu, nhưng Dương Chính Sơn vẫn muốn gửi một tấu chương để nhắc nhở, để Diên Bình Đế không bỏ qua.

Trong khi đó, sau khi La Bà Dương rời khỏi Hầu phủ, nàng chuẩn bị về nhà.

Gia tộc La đã chuyển đến kinh đô, nhưng họ là thương nhân, tất nhiên không có tư cách sống ở tây thành, nên phủ của gia tộc La ở đông thành khu vực.

Khi La Bà Dương đang trên đường về nhà, bốn võ giả mặc trang phục đen chặn đường họ lại.

“Trong xe có phải là La lão gia không!” Võ giả đứng đầu hỏi với thái độ bình hòa.

La Bà Dương kéo rèm xe lên, nhìn đối phương với vẻ nghi hoặc, “Ngài là?”

“Chủ nhân của ta muốn gặp La lão gia, mong La lão gia đi theo ta một chuyến!” Võ giả nói.

Sắc mặt La Bà Dương hơi thay đổi, rõ ràng đây không phải là thái độ mời, mà giống như bắt người hơn.

“Dám hỏi là quý nhân nào muốn gặp tại hạ?”

“La lão gia đi rồi tự khắc sẽ biết!” Võ giả ánh mắt trở nên sắc bén.

La Bà Dương xuống khỏi xe ngựa, những người này dám chặn đường, tất nhiên là có lý do.

Kinh đô có nhiều quý nhân, tùy tiện tìm một người ra ngoài cũng là người mà hẳn không thể đắc tội.

Đối mặt với tình huống này, ngoài việc ngoan ngoãn tuân theo, nàng cũng không còn cách nào khác.

“Tại hạ đi theo ngài, nhưng có thể để họ về nhà báo bình an không!” La Bà Dương ra hiệu cho mấy người tùy tùng bên cạnh.

Hai tùy tùng ở sau xe ngựa đã lùi lại vài bước.

Võ giả đó nhìn mấy tùy tùng, lộ ra vẻ không thêm để ý.

“Được!”

Ngay sau đó, La Bà Dương lên xe ngựa mà họ chuẩn bị, vẫy đuôi ngựa rời đi.

Mấy tùy tùng nhìn nhau, vội vàng quay người chạy về Tỉnh An Hầu phủ.

Trong thư phòng của Hầu phủ, Dương Chính Sơn vừa viết xong tấu chương, Ngô Hải gõ cửa thư phòng.

“Vào đi!”

“Hầu gia, La lão gia đã bị người khác mời đi!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn ngạc nhiên ngẩng đầu lên, “Ai đã mời đi?”

“Không biết, tùy tùng bên cạnh La lão gia nói đối phương là bốn võ giả, nhìn có vẻ không phải là người tốt.” Ngô Hải nói.

“Giữa thanh thiên bạch nhật, lại mời người đi!” Dương Chính Sơn cảm thấy có chút khó tin.

Kinh đô đúng là nơi tụ tập của quyền quý, nhưng nếu nói an ninh ở kinh đô không tốt, thì có lẽ cả Tùy thiên phủ và cấm vệ thập nhị doanh đều phải tức giận với người.

Đối phương dám mời người giữa thanh thiên bạch nhật, thì thân phận chắc chắn không thấp.

Dù ai đi nữa cũng không phải là người mà La Bà Dương này có thể đắc tội.

“Đề Vũ Tranh đi điều tra xem ai đã đưa La Bà Dương đi!”

“Vâng!” Ngô Hải đáp một tiếng, vội vã đi tìm Vũ Tranh.

Tiền bạc dễ dàng động lòng người!

Lợi ích mà buôn bán thủy tinh liên quan đến lớn đến mức nào, Dương Chính Sơn hiểu rõ nhất.

Có người nhắm vào La Bà Dương, cũng là điều bình thường.

Nhưng người này sẽ là ai?

.....

Xuân Mãn Lâu là một trong những thanh lâu nổi tiếng ở kinh đô, đây là một thanh lâu chính thống, không phải loại lầu xanh bình thường.

Mặc dù thanh lâu là cách gọi tao nhã cho nơi buôn bán hoa mỹ, nhưng không phải tất cả các nơi buôn bán hoa mỹ đều có thể gọi là thanh lâu.

Ít nhất phải có tiêu chuẩn sao mới có thể gọi là thanh lâu! Những nơi được gọi là kỹ viện hoặc lầu đều không xứng được gọi là thanh lâu.

Các cô gái trong Xuân Mãn Lâu đều là thanh lâu chính thống, mỗi cô gái đều được huấn luyện từ nhỏ, có một tài năng xuất sắc, cảm kỳ thi họa phải vượt trội hơn người, và phải là tài nữ xinh đẹp tuyệt sắc.

Chương 1029: Nếu Hầu gia muốn nghe nhạc, lão thân có thể giúp Hầu gia chọn vài cô gái! (2)

Những cô gái này có tài năng và sắc đẹp, sẽ thu hút nhiều văn nhân nhã khách đến nghe nhạc và thưởng vũ, thảo luận thơ ca.

Vì vậy Xuân Mãn Lâu là một nơi tràn đầy tài năng và nghệ thuật.

Ừm, là như vậy!

Xuân Mãn Lâu cao quý, chú trọng đến chữ tao nhã, là nơi có tâm phạm nhưng không có người phạm.

La Bà Dương bị bốn võ giả bao vây đi vào Xuân Mãn Lâu, đến một phòng ở tầng ba.

Trong phòng có màn che thấp, tường được che bằng gấm lụa, ngay cả trần nhà cũng được che bằng thảm thêu hoa, tạo ra không khí mờ ảo.

Sau màn che, có một chiếc giường được chạm khắc tinh xảo, chăn gấm đệm thêu, mơ hồ có thể thấy vài bóng dáng.

Một người nằm trên giường, bên cạnh có hai nữ tử thân hình mềm mại cười khúc khích hầu hạ.

Còn bên ngoài màn che, có ba nữ tử xinh đẹp, áo trắng mặt thanh, tóc đen như mực, lúc thì nâng cổ tay cúi mắt, lúc thì giơ

tay nhẹ nhàng, tay áo tung bay, dáng điệu thanh tao như hoa lan.

Còn có một nữ tử mày thanh mắt nhỏ, gầy gò như liễu, ngồi đánh đàn, tiếng đàn tuyệt đẹp từ đầu ngón tay tuôn ra, như dòng nước chảy qua trái tim, mềm mại nhẹ nhàng, êm ái thoải mái.

Rõ ràng là một cảnh tượng vô cùng quyến rũ, nhưng trong tiếng đàn du dương này, lại trở nên tao nhã thanh thoát.

La Bà Dương thấy cảnh tượng này, vội vàng cúi đầu, đứng yên tại chỗ.

Nàng cũng là người đã đi qua Nam và Bắc, không nói đến cái khác, chỉ riêng thuyền hoa ở Giang Nam nàng cũng không biết đã đi bao nhiêu lần.

Vì vậy nàng không xa lạ với cảnh tượng như vậy, mà còn khá hiểu biết về những quy tắc ở đây.

Trong số nhiều nữ tử trong phòng này, người được ưa chuộng nhất chắc là nữ tử đang đánh đàn, chỉ riêng tài đánh đàn này, không biết sẽ khiến bao nhiêu văn nhân tao nhã, tài tử phong lưu say mê.

Còn người nghèo hèn nhất chính là nữ tử hầu hạ sau màn che, vì họ là người hầu bằng sắc.

Nữ tử thanh lâu chính là như vậy, người tao nhã thì người cao quý.

“La lão gia đã đến!” Võ giả đi lên trước, nói.

Thanh niên nhắm mắt nghe nhạc sau màn che, nghe vậy từ từ mở mắt ra, ánh mắt xuyên qua màn che, rơi vào người La Bà Dương.

“La lão gia!”

“Không dám, tại hạ đã gặp qua công tử!” La Bà Dương vội vàng hành lễ.

“Haha~~”

Một tiếng cười mang theo vẻ chế giễu từ sau màn che truyền đến, sau đó màn che được vén lên, một nam tử thanh niên tuấn mỹ mặc trường sam trắng trắng bước ra.

“Hôm nay bản công tử mời La lão gia đến, là có một chuyện cầu xin!”

“Công tử có chuyện cứ nói, chỉ cần tại hạ có thể làm được nhất định sẽ không từ chối!” La Bà Dương cẩn thận đáp.

Thanh niên tuấn mỹ nhìn nàng với vẻ tán thưởng, cười nói: “Người biết điều thật!”

La Bà Dương cúi đầu, nhìn hoa văn thêu trên trang phục của hắn, không dám thở mạnh.

Vân Long!

Sự cao quý của trang phục Vân Long chỉ sau long bào, ở Đại Vinh thời kỳ đầu chỉ có thái tử và thân vương mới được mặc. Nhưng sau hai trăm năm xuất hiện trường hợp hoàng đế ban thưởng cho công thần trang phục Vân Long, từ đó trở đi, không ít quyền quý trong Đại Vinh đều có thể mặc trang phục Vân Long.

Ví dụ như Dương Chính Sơn, hắn chỉ có trang phục Kỳ Lân, không có trang phục Vân Long, nhưng vì hắn là Hầu tước hạng ba, nên con cháu Dương gia đều có thể dùng hoa văn Kỳ Lân làm hoa văn trên trang phục.

Tương tự, những người có thể thêu hoa văn Vân Long trên trang phục, chắc chắn là xuất thân từ gia tộc được ban thưởng trang phục Vân Long.

Có không ít người ở kinh đô có thể mặc trang phục Vân Long, nhưng cũng không phải là nhiều.

Nhưng dù là ai đi nữa, cũng không phải là La Bà Dương này có thể đắc tội.

“Ta muốn các người La gia ở Long Nam, Nam Vân và cả Giang Nam, tất cả các buôn bán thủy tinh, bao gồm cả người quản lý và hạ nhân trong cửa hàng. La quản gia thấy sao?” Thanh niên tuấn mỹ nói với giọng nhẹ nhàng.

Trong lòng La Bà Dương chấn động, hừm, đây là muốn cướp hết tất cả các buôn bán thủy tinh của La gia đây.

Lúc trước Dương Chính Sơn định ra sáu đại đại lý, mỗi đại lý có quyền buôn bán ở hai tỉnh và một trấn biên giới, cùng một phủ ở Giang Nam.

La gia được Dương Chính Sơn chiếu cố, chiếm một chút lợi thế, có quyền buôn bán ở hai phủ ở Giang Nam.

Nhưng biên giới được phân cho La gia lại là Trọng Sơn Trấn.

Người trước mắt này muốn lấy quyền buôn bán thủy tinh ở Long Nam, Nam Vân và cả Giang Nam, điều này gần như là cắt đứt tất cả các buôn bán thủy tinh của La gia.

“Việc này, tiểu nhân không thể làm chủ!” La Bà Dương chỉ có thể nói như vậy.

“Ồ!” Ánh mắt của thanh niên tuấn mỹ trở nên lạnh lùng, “Không thể làm chủ! Sao còn muốn bản công tử mời Tĩn An Hầu làm chủ sao?”

Trong lòng La Bà Dương chấn động mạnh.

Người trước mắt này đã nhắc đến Tĩn An Hầu, thì chúng ta hẳn không sợ Dương Chính Sơn.

Nhưng sự việc đã đến mức này, nàng cũng chỉ có thể nhắc đến Dương Chính Sơn.

Với thân phận của nàng, căn bản không có tư cách mặc cả, chỉ có thể nhắc đến Dương Chính Sơn mới có thể có không gian hòa hoãn.

“Đúng vậy!”

“Haha, bên phía Tĩnh An Hầu, bản công tử sẽ tự mình nói với hắn, còn ngươi, chỉ cần giao tất cả các cửa hàng ra là được!” Thanh niên tuấn mỹ nói một cách bình thản.

Trong lòng La Bà Dương lập tức chìm xuống, ngay cả Dương Chính Sơn cũng không ngăn được người này, thì La gia họ e rằng thật sự phải hiến tặng buôn bán thủy tinh.

Đúng lúc La Bà Dương đang do dự có nên đồng ý trước không, thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Bốn võ giả trong phòng lập tức trở nên cảnh giác.

Thanh niên tuấn mỹ nhíu mày nhìn về phía cửa.

Tại cửa, một người kéo theo hai võ giả canh cửa trực tiếp ném vào trong phòng.

Thấy vậy, sắc mặt thanh niên tuấn mỹ trở nên khó coi vô cùng.

Đó là tùy tùng của hắn, người trước mắt này lại ném tùy tùng của hắn vào trong!

“Ngươi là ai?”

Hắn lạnh giọng hỏi.

Người ở cửa nhìn hắn một cái, rồi lùi sang một bên ra hiệu.

Vù vù, một đám võ giả mặc trang phục lao vào trong phòng, chưa kịp để thanh niên tuấn mỹ phản ứng, đã bao vây kín mít phòng bao.

Bốn võ giả thấy vậy, vội vàng bảo vệ thanh niên tuấn mỹ ở xung quanh.

La Bà Dương trước tiên là kinh ngạc, nhưng khi thấy rõ mặt người đến, trái tim treo lơ lửng lập tức hạ xuống.

Người đến không ai khác chính là Đinh Thu và hộ vệ của Dương gia.

Đồng thời, bên ngoài phòng bao cũng vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Haha, xin lỗi xin lỗi, bản Hầu đến làm chút việc, làm phiền các vị thưởng thức, quán gia, rót cho mỗi vị khách một bình rượu ngon, tính vào tài khoản của bản Hầu!”

Dương Chính Sơn vừa cười nói vừa đi lên tầng, cúi cuộc chào xin lỗi những khách hàng bị làm phiền.

“Dám hỏi vị này là ai!”

Hắn vừa lên tầng ba, thì một nữ tử hoa dung nguyệt thẹn, phong tình còn vương vấn đi lên đón, cười nói.

“Lão phu là Tĩnh An Hầu, haha~~”

Dương Chính Sơn khẽ cười một tiếng.

Lão bản nghe vậy, nụ cười trên mặt càng trở nên tươi tắn hơn.

“Nếu Hầu gia muốn nghe nhạc, lão thân có thể giúp Hầu gia chọn vài cô gái!”

“Không cần, không cần, hôm nay bản Hầu có người mời khách! Người muốn giúp bản Hầu mời rượu mọi người!”

“Ngô Hải, đưa bạc!”

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến nàng, chỉ để lại một câu, rồi đi về phía phòng bao bên cạnh.

Ngô Hải ở phía sau đi lên lấy một xấp ngân phiếu đưa cho lão bản.

Lão bản nhìn ngân phiếu, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Mở thanh lâu ở kinh đô, rủi ro vẫn khá lớn.

Tính khí của con cháu quyền quý lớn, đánh nhau gây rối là chuyện thường xảy ra, nếu không cẩn thận còn có thể bị dính vào kiện tụng.

Nàng là lão bản có thân phận thấp bé, nhưng không dám bất kính với một Hầu gia.

Mặc dù Dương Chính Sơn muốn dùng bạc để bồi thường cho khách hàng, trong lòng nàng có chút không muốn, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận.

Nhưng khi thấy sắc mặt Dương Chính Sơn đi vào phòng bao, sắc mặt nàng lập tức trở nên tái mét.

Không kịp quan tâm đến chuyện trong phòng bao, nàng vội vàng tìm một tiểu hạ nhân, “Nhanh đi tìm đại công tử!”

Xuân Mãn Lâu tất nhiên cũng có bồi cảnh, nếu không có bồi cảnh, Xuân Mãn Lâu cũng không thể mở ở kinh đô.

Dương Chính Sơn không biết lão bản đã tìm người cầu cứu, nhưng dù hấn biết cũng không quan tâm.

Chương 1030: Các cô nương, đừng ngừng lại, lại đây, tiếp tục nhạc điệu và khiêu vũ! (1)

Vào phòng bao, Dương Chính Sơn quan sát một chút thanh niên nam tử, sau đó cười nói: “Haha, lão phu còn tò mò ai lại gấp gáp mời La Thường đến, hóa ra là Ninh Vương điện hạ!”

“Lão thần Dương Chính Sơn bái kiến Ninh Vương điện hạ!”

Hắn ôm quyền cúi người chào.

Ninh Vương Trần Chiêu Đình, tức là nhị hoàng tử, do hoàng quý phi Trương thị sinh ra.

La Thường không nhận ra Ninh Vương, nhưng Dương Chính Sơn có thể nhận ra.

Dù hắn chưa từng gặp Ninh Vương, hắn vẫn nhận ra ngay lập tức.

Dù sao hiện nay ở Kinh Đô chỉ có ba hoàng tử đóng phủ ngoài hoàng thành.

“Tĩnh An Hầu, ngươi có phải quá vô lễ không?” Ninh Vương nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mặt tối tăm.

Dương Chính Sơn vuốt râu, cười haha, “Là lão phu hồ đồ rồi!”

“Khó được điện hạ có tâm tình tao nhã như vậy, lão phu chẳng phải muốn cùng điện hạ vui vẻ sao!”

Nói xong, hấn vung tay, Đinh Thu liền hiểu ý, tiến lên kéo rèm sa, sau đó mang một chiếc ghế đến đặt trước chiếc giường ngọc.

“La Thường, người không cần ở đây, trở về đi!”

Dương Chính Sơn ngồi phịch xuống ghế, nói với La Thường.

“VẬY TIỂU NỮ CÁO LUI TRƯỚC!”

La Thường cũng muốn vậy, vội vàng thi lễ với Dương Chính Sơn và Ninh Vương, chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã, bản vương có nói là hấn có thể đi chưa?” Ninh Vương lạnh giọng nói.

Dương Chính Sơn nhìn hấn với vẻ ngạc nhiên, “Ninh Vương muốn La Thường làm bạn? Vậy được rồi, La Thường, người đừng đi nữa!”

“Đinh Thu, ném mấy kẻ cản trở này ra ngoài!”

Hấn nhìn bốn võ giả bên cạnh Ninh Vương, cười nói: “Ai dám phản kháng, cứ việc để lão phu chém đầu!”

Nụ cười rực rỡ nhưng lại nói ra một câu như vậy.

Sát khí mãnh liệt như thực chất tràn ngập trong phòng, khiến những cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc sợ hãi run rẩy.

“Vâng!” Đinh Thu không quan tâm đến chuyện khác, Dương Chính Sơn đã ra lệnh, nàng chỉ có thể thi hành.

Không nói hai lời, trực tiếp tiến lên, nắm cổ áo của bốn võ giả đó rồi ném ra ngoài.

Thực lực của bốn võ giả này vẫn có, nhưng dưới sự trùng mắt của Dương Chính Sơn, thêm vào đó Đinh Thu tự mình ra tay, bọn họ chỉ có thể bị ném ra ngoài như bao cát.

“Tĩnh An Hầu, người dám bắt kính với bản vương!” Ninh Vương tức giận.

Dương Chính Sơn nhìn hấn với ánh mắt lạnh lẽo, sau đó lại nở nụ cười.

“Các cô nương, đừng ngừng lại, lại đây, tiếp tục nhạc điệu và khiêu vũ!”

“Lão phu vẫn là lần đầu tiên đến thanh lâu, các cô nương đừng giấu giếm, hãy để lão phu mở rộng tầm mắt!”

“Hừm, La Thường đừng đứng ngây ra đó, mời Ninh Vương ngồi xuống!”

“Đi mời lão bà tử mang rượu và thức ăn lên!”

Dương Chính Sơn rất không khách khí chỉ huy.

“Ninh Vương mời ngồi!” La Thường có chút lo sợ, nhưng vẫn tiến lên dọn ghế cho Ninh Vương, còn Đinh Thu thì mang bàn bên cạnh đến.

Sắc mặt Ninh Vương lúc xanh lúc trắng.

Thân phận hoàng tử cao quý, nhưng chỉ cần không phải thái tử, thì cũng chỉ là cao quý mà thôi.

Dương Chính Sơn tất nhiên không thể làm gì Ninh Vương, nhưng xả giận một chút với mấy người hộ vệ bên cạnh Ninh Vương thì không thành vấn đề.

“Cô nương, đánh đàn đi!” Dương Chính Sơn thấy mấy cô nương không đánh đàn cũng không khiêu vũ, nhắc nhở.

Cô nương đánh đàn nghe vậy, thật sự bắt đầu đánh.

Âm điệu du dương tựa như mang theo một loại thần bí.

Dương Chính Sơn nghe xong, không khỏi ngạc nhiên.

Hắn còn tưởng rằng Xuân Mãn Lâu toàn là những giai điệu sến súa, không ngờ lại có âm điệu thần bí như vậy.

Dù hắn không hiểu âm luật, nhưng hắn cũng có trình độ thưởng thức, dù sao kiếp trước hắn cũng rất thích nghe các loại âm nhạc.

Lão bà tử mang rượu và thức ăn lên, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Ninh Vương, lại cẩn thận nói với Dương Chính Sơn: “Hầu gia, đây là rượu và thức ăn!”

“Ừ, các người lui xuống đi!”

“Mấy cô nương, đừng đứng ngây ra đó, khiêu vũ đi!”

Dương Chính Sơn căn bản không quan tâm đến lão bà tử, hứng thú nhìn ba cô nương dáng người yêu kiều.

Ba cô nương bị dọa sợ, cũng không biết có nên khiêu vũ không, nhưng dưới ánh mắt của lão bà tử, ba cô nương vẫn khiêu vũ.

Dương Chính Sơn cầm rượu nhẹ nhấp một ngụm, gật đầu liên tục.

Được, được.

Hóa ra vui vẻ như vậy.

“Sao lão La người mấy chục năm nay, không dẫn lão phu đi thanh lâu?”

Dương Chính Sơn có chút không hài lòng nhìn La Thường.

Nhìn xem mấy phú thương khác, để mời quan lại, đủ mọi chiêu trò, nhưng lão La người lại không biết điều, ngay cả một mỹ nữ cũng không tặng.

Không tặng mỹ nữ cũng được, dù sao cũng phải dẫn lão phu ra ngoài mở rộng tầm mắt chứ!

“Hắc hắc~~” La Thường nghe Dương Chính Sơn nói vậy, có chút bất đắc dĩ, cười nói: “Tiểu nữ không dám làm Hầu gia mất hứng!”

“Vô vị!”

Dương Chính Sơn tựa lưng vào ghế, nhìn Ninh Vương vẫn đang tức giận.

“Ninh Vương, lão phu là người thô lỗ, không thích chơi những thủ đoạn vòng vo, đợi về sau, lão phu sẽ tấu, mời Ninh Vương đi du lãm!”

“Cái gì!” Ninh Vương nghi ngờ mình nghe nhầm.

Mời ta đi du lãm!!

Tên lão đầu này thật là xấu xa!

“Ninh Vương có phải đã quên, bệ hạ để lão phu thu An Vương và Đái Vương làm đồ đệ không!”

“Không đúng, có lẽ Ninh Vương vì chuyện này mà đến tìm La Thường?”

Dương Chính Sơn nghĩ một lát, cảm thấy có lẽ là vì chuyện này.

Hoàng tử mà!

Ngoài tranh đoạt ngôi hoàng đế ra còn có thể làm gì?

Nếu chỉ đơn thuần vì tiền, thì chắc chắn sẽ không mạo hiểm làm mất lòng một tiên thiên võ giả.

“Hừm~~”

“Có vẻ lão phu phải tấu rồi!”

Dương Chính Sơn vốn định dọa dọa Ninh Vương, bây giờ xem ra không tấu thì không được rồi.

“Không được, Tĩnh An Hầu! Nếu ngươi dám tấu, bản vương nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Ninh Vương hoảng loạn quát.

Dương Chính Sơn vung tay, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, nghe âm điệu du dương.

Chương 1031: Các cô nương, đừng ngừng lại, lại đây, tiếp tục nhạc điệu và khiêu vũ! (2)

Hắn không mấy hứng thú với ba nữ tử xinh đẹp trước mặt, nhưng có vài phần hứng thú với cô nương đánh đàn.

“Lão phu, nếu còn trẻ thêm hai mươi tuổi, nhất định sẽ mang cô nương về nhà!”

Dương Chính Sơn cảm khái nói.

Nhớ lại năm đó, hắn cũng là hoàng tử của đêm, say mê trong men rượu và ánh đèn mờ ảo.

Nhưng hiện tại hắn đã có vợ hiền, con cháu đầy đàn, hoàng tử đã biến thành lão đầu rồi.

Cô nương nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn.

Trong đôi mắt hạnh mang theo vài phần tò mò và kiêu ngạo, không chút nào chấp nhận và cẩn thận như những nữ tử giang hồ khác.

“Vũ Hải, thưởng!”

Dương Chính Sơn phát tay hào phóng.

“Hả, Hầu gia, thưởng bao nhiêu?” Vũ Hải không khỏi hỏi.

Dương Chính Sơn bất lực, tên lão này chút cũng không có tố chất làm tay sai.

Thưởng bao nhiêu còn phải lão gia mở miệng sao?

Trong lòng người không có chút nào sao?

“Một trăm lượng bạc!” Dương Chính Sơn nói.

“Hầu gia, phu nhân biết sẽ tức giận đó!” Vũ Hải lấy ngân phiếu ra, còn không quên nhắc nhở Dương Chính Sơn.

“...”

Dương Chính Sơn thật sự không biết nên nói gì.

Làm mất hứng, làm mất hứng vô cùng!

Thật sự là không vừa ý chỗ nào cũng được.

“Được rồi! Về thôi!”

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, vì đề phu nhân không tức giận, hắn đành về sớm thôi!

Khúc nhạc dù hay, nhưng người đã già, nếu không thì hắn cũng có thể nhảy một điệu!

“Ninh Vương, lão phu khuyên người vẫn nên đi du lãm đi, thủ đoạn của người vẫn còn non nớt quá!”

Hắn vỗ vai Ninh Vương, để lại một câu, sau đó rời đi.

Không phải sao?

So với mấy vị huynh đệ của Diên Bình Đế, thủ đoạn của Ninh Vương thật sự không đáng kể.

Làm khó một thương nhân, ha ha, còn phải tự mình ra mặt, cũng không biết vị này nghĩ sao.

La Thường cúi đầu, vội vàng đi theo sau Dương Chính Sơn.

“Hả, Hầu gia không chơi thêm một lát nữa?” Lão bà tử thấy Dương Chính Sơn ra ngoài, vội vàng cười tươi đón lên.

Dương Chính Sơn cười nói: “Phu nhân còn ở nhà chờ lão phu, lão phu phải về trước!”

“Đúng rồi, phí tổn trong phòng bao để Ninh Vương điện hạ thanh toán, đừng tính vào đầu lão phu!”

Khúc nhạc hần chỉ nghe một đoạn nhỏ, điệu vũ hần chỉ xem vài lần, cô nương hần cũng không chạm vào, số tiền này hần không thể trả.

Nơi cần chi tiêu tất nhiên phải hào phóng, nhưng nơi không cần chi tiêu thì hần cũng không thể làm người xấu.

“Ha ha, Hầu gia nói đùa rồi!” Lão bà tử cười gượng nói.

Dương Chính Sơn cũng không quan tâm đến nàng, quay người đi xuống lầu.

Nhìn thấy không ít khách đang xem náo nhiệt, hần ôm quyền, lại cười nói: “Ha ha, làm phiền các vị rồi, nếu các vị không chê, ngày khác có thể đến phủ của lão phu uống rượu!”

“Dương Hầu gia, lời này có thật không?”

Một nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh ở tầng ba, vung quạt giấy hỏi lớn.

Dương Chính Sơn nhìn qua, không khỏi cười haha, “Đó là đương nhiên, Chu huynh nếu đến chơi, lão phu nhất định sẽ chào đón!”

Người nói chuyện không ai khác chính là Chu Tự.

Nhìn xem người ta, dù đã hơn năm mươi tuổi, vẫn là khách quen của thanh lâu!

Dương Chính Sơn trong lòng có chút ghen tị.

Chu Tự cười gật đầu.

“Tạm biệt các vị!”

Dương Chính Sơn vung tay, đi ra ngoài Xuân Mãn Lâu, để lại một đám người bàn tán về hần.

Nói Dương Chính Sơn ở Kinh Đô, đó cũng là nhân vật huyền thoại, đặc biệt là Dương Chính Sơn còn từng biểu hiện thực lực tiên thiên cảnh trước mặt mọi người, để hắn trở thành nhân vật được bàn tán ở Kinh Đô trong khoảng thời gian này.

Rất nhiều người tò mò về Tĩnh An Hầu dũng mãnh có nhiều chiến công này, thực lực cao cường.

Hiện nay nhìn thấy bộ mặt thật của Dương Chính Sơn, tất nhiên có không ít người bàn tán.

Còn về Ninh Vương!

Ha ha, người xem có mấy người để ý?

Chu Tự liếc mắt nhìn phòng bao của Ninh Vương, vung quạt giấy, cười nói: “Đi thôi, khó được hôm nay Tĩnh An Hầu mời rượu, các vị phải uống thỏa thích mới được!”

“Công tử, ngày khác đến bái phỏng Tĩnh An Hầu, có thể mang theo tại hạ không?”

“Đúng đúng, còn có ta!”

“Đã sớm nghe nói Tĩnh An Hầu có Bách Thảo Niệu là mỹ tửu hiếm có, công tử có thể để ta cùng nếm thử Bách Thảo Niệu này!”

Vài người bạn thân của Chu Tự hô hào.

“Các người ah!” Chu Tự chỉ bọn họ, cười nói: “Bách Thảo Niệu của Tĩnh An Hầu không dễ uống như vậy! Các người muốn uống, thì phải mang lễ vật nặng theo!”

“Được nói, được nói!”

Một đám người cười đùa đi về phòng bao, tiếp tục uống rượu vui vẻ.

Còn Dương Chính Sơn mang La Thường và một đám thân vệ hộ vệ đi ra ngoài Xuân Mãn Lâu.

“Về thôi, mấy ngày này cứ ở nhà bình thường, yên tâm chờ đợi là được!”

Dương Chính Sơn nói với La Thường.

La Thường cười khô, “Lão khuyên đa tạ Hầu gia đến cứu giúp!”

Dương Chính Sơn cười cười, lên xe ngựa, còn La Thường cúi người thi lễ rồi cũng lên xe ngựa của mình.

Khi bọn họ rời đi, một chiếc xe ngựa không xa chạy đến.

Chiếc xe ngựa chạy đến va chạm với xe ngựa của Dương Chính Sơn, hai chiếc xe ngựa đan xen nhau đi qua.

Mành xe bị vén lên, lộ ra một gương mặt vuông vức.

Dương Chính Sơn thấy gương mặt này, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Còn đối phương ôm quyền thi lễ.

“Thọ Quốc Công Phủ! Ha ha, thú vị!” Dương Chính Sơn ngồi trong xe ngựa, cười nhẹ một tiếng.

Đúng vậy, Xuân Mãn Lâu này chính là của Thọ Quốc Công Phủ, còn người vừa nãy gặp mặt chính là Trường Phòng đại công tử của Thọ Quốc Công Phủ, Vương Trinh.

Trong xe ngựa, Vương Trinh nghĩ một lát, mở miệng nói: “Về thôi!”

“Công tử, không đến Xuân Mãn Lâu xem sao?” Người hầu hỏi.

“Tĩnh An Hầu đã đi rồi, chúng ta còn đến làm gì?” Vương Trinh mặt không biểu cảm nói.

“Bên Ninh Vương?” Người hầu hỏi.

Vương Trinh lắc đầu, “Hắn sẽ không làm loạn ở Xuân Mãn Lâu đâu!”

Xuân Mãn Lâu là sản nghiệp của Thọ Quốc Công Phủ, chuyện này trong giới quyền quý Kinh Đô ai cũng biết.

Ninh Vương dù cao quý, cũng không thể không nể mặt Thọ Quốc Công Phủ.

Vì vậy Vương Trinh hoàn toàn không để ý Ninh Vương sẽ như thế nào.

Còn về những chuyện khác, cũng không cần để hắn tự mình ra mặt.

Dương Chính Sơn trở về Hầu phủ, lại viết một tờ tấu, mời Ninh Vương đi du lãm.

Hắn thật sự muốn để vị Ninh Vương này đi du lãm, thủ đoạn của vị Ninh Vương này mặc dù còn non nớt, nhưng hiển nhiên là một kẻ có tham vọng.

Nếu để hắn tiếp tục ở lại Kinh Đô, còn không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện.

Nếu là trước đây, Dương Chính Sơn tất nhiên sẽ không tấu như vậy.

Nhưng trước đó Diên Bình Đế còn nói muốn lập An Vương làm thái tử, thì hắn tấu xin Ninh Vương đi du lãm cũng là chuyện đương nhiên.

Tất nhiên, hắn vẫn đơn giản nói qua chuyện xảy ra hôm nay ở Xuân Mãn Lâu.

Sau khi viết xong tấu, hắn để người mang tấu trước đó đi cùng đến hoàng thành.

Tấu ở Kinh Đô rất dễ, viết xong có thể trực tiếp gửi đến sở tấu sự của hoàng thành, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, trong

vòng một canh giờ sẽ được đưa lên trước mặt hoàng đế.

.....

Đêm xuống, Diên Bình Đế vẫn đang xử lý chính sự trong thư phòng.

Rất nhanh hần đã thấy tầu của Dương Chính Sơn.

Tờ tầu đầu tiên, hần chỉ lướt qua, đã viết chữ đồng ý lên đó.

Hần rất hiểu tình hình Trọng Sơn Trấn, cũng biết Dương Chính Sơn đã mắc nợ ở Trọng Sơn Trấn, vì vậy hần không do dự nhiều, đã phê duyệt yêu cầu của Dương Chính Sơn.

Nhưng khi hần thấy tờ tầu thứ hai của Dương Chính Sơn, lại nhíu mày.

Đối với Ninh Vương, hần thực sự không có nhiều ý nghĩ.

“Thiên gia vô thân tình”, câu này cũng không hoàn toàn đúng, là người đều có tình cảm, đế vương cũng không ngoại lệ, chỉ là chuyện gia đình của hoàng gia chính là quốc sự, trước quốc sự, chuyện gia đình của hoàng gia cũng phải nhường bước.

Vì vậy khi đế vương đối mặt với sự xung đột giữa quốc sự và gia sự, điều đầu tiên phải xem xét là quốc sự.

Diên Bình Đế không để Ninh Vương đi du lãm, là vì làm một người cha không nỡ để con mình rời xa.

Nhưng bây giờ xem ra, Ninh Vương không đi du lãm thì không được.

Tiếp tục để Ninh Vương ở lại Kinh Đô ngược lại sẽ khiến hần nảy sinh ra những ý nghĩ khác, còn không bằng để hần đi du lãm sớm, cũng tốt để dập tắt ý nghĩ này của hần.

Sau một lúc trầm tư, Diên Bình Đế nhìn Trần Trung Thuật bên cạnh.

“Người có ý kiến gì không?”

Trần Trung Thuật lắc đầu, “Đây là gia sự của bệ hạ, lão nô không thể nói nhiều!”

“Để người nói, người cứ nói.” Diên Bình Đế bất mãn nói.

Trần Trung Thuật cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt, đó là quá cẩn thận.

Nhưng cũng chính vì sự cẩn thận của hắn, mà hắn mới có thể nhận được sự tin tưởng của Thừa Bình Đế, để Diên Bình Đế bây giờ yên tâm để hắn ở bên cạnh.

Trần Trung Thuật nghĩ một lát, nói: “Nếu bệ hạ không có ý muốn gây ra tranh đấu giữa các hoàng tử, thì hãy để Ninh Vương đi Kinh Đô du lãm!”

Diên Bình Đế thở dài một tiếng, “Vậy hãy để hắn đi du lãm thôi!”

“Truyền chỉ, Ninh Vương phẩm hạnh không đứng đắn, phạt hắn cầm túc ba tháng, đóng cửa tự kiểm điểm, sau ba tháng hãy rời Kinh Đô du lãm!”

“Vâng!” Trần Trung Thuật đáp.

Chương 1032: Thượng Võ Tự, Diễn Võ Các (1)

Thời gian từng ngày trôi qua, bước sang tháng Năm.

Hoàng Thương Ty cũng đã hoàn thành việc thành lập, thiết lập một chủ quan là lang trung, từ ngũ phẩm, hai phó quan là viên ngoại lang, từ lục phẩm, dưới quyền có một sổ chủ sự, chính thất phẩm, một sổ tư vụ, tòng cửu phẩm.

Lý Xương Hiếu, nguyên viên ngoại lang bộ hộ, thăng chức lang trung Hoàng Thương Ty, Lạc Bàn, Vương Chấn Trạch, Lâm Kỳ, Trương Thanh Tùng, Tề Đình, Triều Dương thị, sáu đại đại lý thương gia nhậm chức chủ sự Hoàng Thương Ty.

Việc sáu đại đại lý thương gia nhậm chức chủ sự khiến Lục Bộ trong triều tranh cãi suốt vài ngày.

Nguyên nhân chủ yếu là do Triều Dương thị, trong quân đội Đại Vinh có một số nữ tướng, nhưng trong hệ thống văn quan chưa từng có nữ giới làm quan.

Triều Dương thị được làm chủ sự, cũng coi như là chuyện chưa từng có.

Tuy nhiên điều này không liên quan đến Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn không giúp Triều Dương thị nói đỡ, dù sao hiện tại hấn cũng không thể quản lý Hoàng Thương Ty, dù việc thành lập Hoàng Thương Ty là hấn đề xuất, nhưng thực tế Hoàng Thương Ty không có nửa điểm quan hệ với hấn.

Hoàng Thương Ty thuộc quyền quản lý của bộ hộ, lại có nội quan giám sát trong hoàng cung, dù là bộ hộ hay nội quan giám, hấn đều không thể can thiệp.

Vì vậy hiện tại hấn đã không thể can thiệp vào việc của Hoàng Thương Ty, đương nhiên cũng không thể giúp Triều Dương thị.

Tuy nhiên Diên Bình Đế lại rất coi trọng đề xuất của Dương Chính Sơn, ban đầu Dương Chính Sơn đã đề cử sáu đại đại lý thương gia làm chủ sự Hoàng Thương Ty, vì vậy cuối cùng Diên Bình Đế đã quyết định theo đề xuất ban đầu của Dương Chính Sơn.

Triều Dương thị chưa từng có trở thành nữ quan đầu tiên của hệ thống văn quan ngoại triều Đại Vinh.

Khi sáu đại đại lý thương gia vào hoàng cung nhận quan chức, Triều Dương thị đến phủ Tĩnh An Hầu, lạy Dương Chính Sơn ba cái.

“Phu nhân bái tạ Hầu gia, ơn Hầu gia nâng đỡ, Triều thị Diên Châu không dám quên!”

Triều Dương thị quỳ trước mặt Dương Chính Sơn, vành mắt hơi đỏ, giọng nghẹn ngào nói.

Chỉ mình nàng mới hiểu được con đường này của mình gian nan thế nào.

Từ một nữ nhân trong hậu viện đến nay được hoàng thượng ban quan chức, khoác lên mình quan bào, tất cả đều có thể nói là nhờ sự nâng đỡ của Dương Chính Sơn.

Nếu không phải Dương Chính Sơn đầu tư vào Đằng Long Vệ, nàng cũng không thể bảo vệ gia nghiệp của Triều thị Diên Châu, càng không thể khiến gia nghiệp của Triều thị Diên Châu trở nên khổng lồ hơn.

Sau này nếu không phải Dương Chính Sơn chọn nàng trở thành một trong sáu đại đại lý thương gia, để nàng nhận được sự bảo vệ của Trọng Sơn Trấn, nàng cũng không thể bảo vệ gia nghiệp của Triều thị Diên Châu.

Còn bây giờ, nếu không phải nhờ sự đề cử của Dương Chính Sơn, nàng cũng không thể được hoàng thượng ban quan chức, vào Hoàng Thương Ty, đảm nhiệm chức chủ sự chính thất phẩm.

Xem bề ngoài, Dương Chính Sơn dường như chưa từng chủ động giúp đỡ nàng, nhưng thực tế mọi thứ hôm nay của nàng và Triều thị Diên Châu đều có liên quan đến Dương Chính Sơn.

Hiện tại nàng có quan chức được hoàng thượng ban tặng, đây là điều trước đây nàng mơ cũng không dám nghĩ.

Đừng nói là nàng, ngay cả Lạc Bàn, Vương Chấn Trạch và những người khác cũng chưa từng nghĩ rằng mình có một ngày được làm quan.

Thấy nàng xúc động như vậy, Dương Chính Sơn vuốt râu, cười ấm áp nói: “Triều phu nhân hãy đứng dậy trước đi!”

“Ân lớn của Hầu gia, không dám quên!” Triều Dương thị đứng dậy, bình tĩnh lại tâm trạng kích động, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

“Nàng đã vào Hoàng Thương Ty, thì nên hiểu được điều mà bộ hạ cần!”

Dương Chính Sơn vừa nói, vừa nhìn Lạc Bàn, Vương Chấn Trạch và những người khác.

“Mục đích duy nhất của bộ hạ khi thành lập Hoàng Thương Ty là kiếm bạc!”

“Chỉ cần các ngươi có thể khiến bộ hạ hài lòng, sau này các ngươi muốn thăng chức nữa cũng không phải là không có khả năng, nhưng nếu các ngươi không thể khiến bộ hạ hài lòng, thì có thể Hoàng Thương Ty trong tương lai sẽ bị bãi bỏ!”

Diên Bình Đế rất kỳ vọng vào Hoàng Thương Ty, mà kỳ vọng của ông là bạc.

Sáu người trước mặt mặc dù đã là chủ sự của Hoàng Thương Ty, nhưng họ muốn giữ chức quan của mình, còn phải khiến Diên Bình Đế hài lòng.

Kiểm không được bạc, hừ hừ, đừng nói là chức quan, e rằng cả gia sản và tính mạng cũng phải đánh đổi.

Đừng thấy hiện tại các quan trong triều dường như đã công nhận sự tồn tại của Hoàng Thương Ty, nhưng thực tế mọi người đều đang chú ý đến Hoàng Thương Ty, một khi Hoàng Thương Ty mắc lỗi, hoặc làm việc không hiệu quả, sẽ có vô số người đứng ra lật đổ Hoàng Thương Ty.

Vì vậy tiếp theo Lạc Bàn, Vương Chấn Trạch và Triều Dương thị còn phải đối mặt với những thử thách nghiêm trọng hơn.

“Chúng ta hiểu rồi, chúng ta nhất định sẽ không phụ lòng bộ hạ, cũng sẽ không phụ ân nâng đỡ của Hầu gia!” Lạc Bàn trầm giọng nói.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, lại nói: “Các người còn cần chăm sóc Trọng Sơn Trấn, ít nhất cũng phải giúp Trọng Sơn Trấn trả hết những khoản nợ đó!”

“Chỉ cần có thể làm được điều này, thì các người không phụ lòng ta đã nâng đỡ các người!”

“Hầu gia yên tâm, lớn nhất là đến lúc đó chúng ta không cần trả nợ cho ngân trang đâu!” Vương Chấn Trạch cười nói.

Tín phiếu nợ mà họ đang cầm là nhiều nhất, đồng thời số bạc họ gửi ở Trọng Sơn Tiền Trang cũng là nhiều nhất.

Chỉ cần họ không đến Trọng Sơn Tiền Trang rút tiền, thì Trọng Sơn Tiền Trang sẽ không gặp vấn đề gì.

Mà đối với họ, dùng vài vạn lượng bạc để đổi lấy một chức quan, thì tuyệt đối là đáng giá.

“Không được, quy tắc mà ta định ra không thể phá, các người chỉ cần cân nhắc doanh thu của hai xưởng thủy tinh là được!”

Chương 1033: Thượng Võ Tự, Diễn Võ Các (2)

Dương Chính Sơn vung tay, cười nói: “Còn lại, ta cũng không để các ngươi làm ăn thua lỗ!”

Quy tắc không thể phá, đó là quy tắc mà Dương Chính Sơn đã lập ra bằng uy tín của Tổng Binh Phủ và bản thân mình.

Nếu quy tắc này bị phá vỡ, mặc dù có thể giảm bớt vài triệu nợ cho Tổng Binh Phủ, nhưng cũng sẽ khiến hân và Tổng Binh Phủ của Trọng Sơn Trần mất đi uy tín.

Nghe thấy vậy, mấy người đều không khỏi khen ngợi: “Hầu gia nhân đức!”

Sau đó, Dương Chính Sơn đãi tiệc vài người trong phủ.

Từ sau đó, Hoàng Thương Ty coi như đã thành lập, với sự gia tăng của chức quan, việc làm của Lạc Bàn và năm người còn lại cũng thuận lợi hơn nhiều.

Còn tiếp theo, giá của các sản phẩm thủy tinh sẽ giảm, nhưng hai xưởng thủy tinh sẽ nhanh chóng cho ra mắt các loại đồ dùng bằng thủy tinh.

Bộ đồ uống trà, rượu, bát đĩa, v.v., đều sẽ được đưa ra thị trường.

Mặc dù như vậy, giá của các sản phẩm thủy tinh sẽ giảm, nhưng khi các sản phẩm thủy tinh đi vào từng gia đình, thì sẽ tạo ra tình trạng lợi nhuận thấp nhưng tiêu thụ nhiều, lợi nhuận của sáu đại đại lý thương gia và Hoàng Thương Ty sẽ không giảm mà còn tăng.

Còn lại, Dương Chính Sơn cũng không thể quản được nữa, hiện tại hắn chỉ cần ba phần trăm lợi nhuận từ việc buôn bán thủy tinh của gia tộc Lạc thị đủ để trang trải cuộc sống là được, hắn căn bản không muốn quản lý những chuyện khác.

Cùng với việc thành lập Hoàng Thương Ty, việc nắm quyền kiểm soát giang hồ cũng được đưa vào chương trình nghị sự.

Liên tiếp vài ngày, Dương Chính Sơn đều được Diên Bình Đế triệu vào hoàng cung nghị sự.

Không chỉ có hắn, Chu Mậu, Đoạn Thụy, Lương Trữ, v.v. cũng được triệu kiến, thỉnh thoảng còn triệu cả mấy vị các lão của nội các, cùng với các quan viên chính của bộ binh, bộ hình và đại lý tự cùng thảo luận.

Hiện tại đã xác định được một hướng đi cho việc nắm quyền kiểm soát giang hồ, đó là thành lập một nha môn mới chuyên phụ trách việc này.

So với Hoàng Thương Ty, quyền lực của nha môn mới này lớn hơn, ảnh hưởng cũng rộng hơn.

Vì vậy Diên Bình Đế càng coi trọng việc này hơn.

Thời gian trôi qua, giữa tháng Năm, các chính sách về việc nắm quyền kiểm soát giang hồ cơ bản đã được định ra.

Cơ bản phù hợp với đề xuất của Dương Chính Sơn, tất nhiên điều này không có nghĩa là tất cả đều được xây dựng dựa trên đề xuất của Dương Chính Sơn, thực tế đề xuất của Dương Chính Sơn, Chu Mậu, Đoạn Thụy và những người khác đều không khác nhau mấy.

Họ đều nghiêng về việc thành lập một nha môn mới, và đều có ý định kết giao với các tông môn giang hồ.

Điểm đặc biệt duy nhất của Dương Chính Sơn, thực ra là Vũ Đạo Học Viện.

Nhưng so với hai đề xuất khác, Vũ Đạo Học Viện ngược lại là đề xuất ít quan trọng nhất, ít nhất là đối với triều đình hiện tại, thì đây là đề xuất ít quan trọng nhất.

Ngày 15 tháng Năm, sau buổi triều sáng.

Diên Bình Đế lại triệu tập mọi người vào ngự thư phòng.

Cùng đến còn có mấy vị các lão của nội các, cùng với bộ binh thượng thư Vương Lộ, bộ hình thượng thư Ngụy Vinh, đại lý tự khanh Diên Thụy Thư.

Đây coi như một cuộc triều hội nhỏ.

Diên Bình Đế nhìn Sang Nguyên Các, nói: “Sang các lão, ngươi hãy nói ý kiến của nội các đi!”

Sang Nguyên Các ho cleared throat, nói: “Theo cuộc thảo luận mấy ngày nay, nội các đã soạn thảo một bản quy định.”

“Thứ nhất, đổi lệnh hạn vũ thành Thượng Võ Lệnh, chia các thế lực giang hồ dân gian thành ba cấp bậc, cấp ba, ban lệnh tông chủ, ban quan chức thất phẩm, giới hạn số lượng đệ tử của tông môn không được vượt quá ba trăm người!”

“Cấp hai, ban lệnh tông chủ, ban quan chức ngũ phẩm, giới hạn số lượng đệ tử của tông môn không được vượt quá năm trăm người!”

“Cấp một, ban lệnh tông chủ, ban quan chức tam phẩm, ban phi ngư phục, giới hạn số lượng đệ tử của tông môn không được vượt quá một nghìn người!”

“Các chi tiết cụ thể về việc đánh giá cấp bậc tông môn...”

“Thứ hai, thành lập Thượng Võ Tự, nhập vào Tòa Võ Trấn của bộ hình và Võ Chi của đại lý tự, thiết lập một tự khanh của

Thượng Võ Tự, chính tam phẩm, tự thiếu khanh hai người, chính tứ phẩm, tự thừa hai người, chính ngũ phẩm...”

“Dưới quyền có Thượng Võ Ty của mười ba tỉnh, mỗi ty thiết lập một chỉ huy sứ...”

“Thứ ba, thiết lập Diển Võ Các, Diển Võ Các cùng cấp với Quốc Tử Giám, thiết lập một võ chính của Diển Võ Các, từ tứ phẩm, hai võ ty, chính ngũ phẩm, phụ trách quân vũ huấn đạo, chia thành năm khoa: Võ Đạo, Binh Pháp, Luyện Binh, Khí Dược!”

Hai điều đầu tiên không khác nhiều so với đề xuất của Dương Chính Sơn, chỉ có điều thứ ba có sự khác biệt lớn với đề xuất của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn muốn xây dựng một hệ thống đào tạo võ giả hoàn chỉnh từ dưới lên trên, nhưng cuối cùng sau khi thương nghị, chỉ thiết lập một Diển Võ Các.

Còn về nguyên nhân, là vì không có tiền!

Mà Diển Võ Các cũng không phải là Võ Đạo Học Viện đơn thuần, mà giống như một học viện quân sự, nội dung giảng dạy bao gồm năm khoa: Võ Đạo, Binh Pháp, Luyện Binh, Khí Dược!

Khí Dược chính là chế tạo khí cụ quân dụng, như máy bắn tên, khí cụ công thành, v.v., đào tạo thợ thủ công.

Y Dược là để đào tạo quân y.

Hai điều này là Dương Chính Sơn yêu cầu rất mạnh mẽ.

Võ giả tu luyện không thể thiếu y dược, mà võ giả chiến đấu càng không thể thiếu binh giáp.

Dù là trong quân đội hay ở nơi khác, bất kỳ thứ gì liên quan đến Võ Đạo đều không thể thiếu hai điều này.

Đã là học viện võ đạo và quân sự, thì đương nhiên không thể thiếu hai điều này.

Vì vậy Dương Chính Sơn yêu cầu rất mạnh mẽ để thêm hai điều này vào các khoa giảng dạy của Diễn Võ Các.

Đối với điều này, những người khác mặc dù có ý kiến khác, nhưng cũng không nói nhiều.

Chương 1034: Thượng Võ Tự, Diễn Võ Các (3)

Đây đều là chuyện nhỏ, không cần phải tranh luận với Dương Chính Sơn về điều này.

Sau khi Sang Nguyên Các nói xong, Diên Bình Đế lại mở miệng nói: “Các vị đại thần còn có ý kiến gì khác không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Những chuyện này họ đã thảo luận rất lâu, cũng đã tranh cãi rất lâu.

Chẳng hạn như việc nhập Tòa Võ Trấn và Võ Chi vào Thượng Võ Tự, Ngụy Vinh và Diên Thụy Thư đều phản đối mạnh mẽ, nhưng cuối cùng họ cũng chỉ có thể kìm nén sự bất mãn trong lòng trước sự ủng hộ của nội các và Chu Mậu.

Mà Thượng Võ Tự còn có rất nhiều điểm đặc biệt, nó là một nha môn võ lực, mặc dù nhìn có vẻ giống như đại lý tự, Hồng Lư Tự, v.v., nhưng thực tế nó là một nha môn võ quan, tức là việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên của Thượng Võ Tự do Vũ Tuyên Ty của bộ binh phụ trách, không thuộc về Lục Bộ.

Tương tự, việc bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên của Diễn Võ Các cũng do Vũ Tuyên Ty của bộ binh phụ trách.

Thấy mọi người không có ý nghĩa gì, Diên Bình Đế lại nói: “Vậy hãy thương nghị về việc sắp xếp chức quan đi!”

“Tĩnh An Hầu, ngươi có muốn đảm nhiệm chức tự khanh của Thượng Võ Tự không?”

Diên Bình Đế không đợi người khác mở miệng, trực tiếp hỏi Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn ngẩn ra, sau đó bước ra ngoài, nói: “Bệ hạ, thần muốn làm võ chính của Diễn Võ Các!”

Hắn vừa nói ra, những người khác đều ngẩn ra một chút.

Võ chính của Diễn Võ Các chỉ là tứ phẩm, nhưng tự khanh của Thượng Võ Tự là chính tam phẩm.

Hơn nữa về quyền lực, Diễn Võ Các cũng không thể sánh bằng Thượng Võ Tự.

Hai bên căn bản không thể so sánh, nhưng Dương Chính Sơn lại chọn làm võ chính của Diễn Võ Các.

“Tại sao?” Diên Bình Đế cũng không hiểu.

Khi ông quyết định thành lập Thượng Võ Tự, người đầu tiên nghĩ đến là Dương Chính Sơn.

Ông đã nghĩ rằng Dương Chính Sơn sẽ vui vẻ chấp nhận, nhưng không ngờ Dương Chính Sơn lại từ chối.

“Bệ hạ, thần hiểu biết không nhiều về các thế lực giang hồ dân gian, sao có thể nắm quyền Thượng Võ Tự?” Lý do của Dương Chính Sơn rất hợp lý.

Để hắn nắm quyền Thượng Võ Tự, hắn thực sự không biết phải làm thế nào.

Trong giang hồ có bao nhiêu thế lực tông môn?

Mỗi thế lực tông môn lại mạnh đến mức nào?

Những thế lực giang hồ này có thái độ gì đối với triều đình?

Còn có nên quản lý những thế lực giang hồ này như thế nào, lại nên thu phục những thế lực giang hồ này như thế nào?

Hơn nữa, Thượng Võ Tự này vừa nhìn đã biết là một mớ phiền phức lớn.

Có rất nhiều thế lực liên quan đến nó, những người và việc liên quan đến nó đứng sau càng nhiều không đếm xuể.

Muốn làm rõ những mối quan hệ này, và hợp nhất tất cả các lực lượng lại với nhau, cần phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và tinh lực.

Mà hiện tại tinh lực của Dương Chính Sơn đã chuyển hướng sang tu luyện, trong thời gian này tu vi của hắn đã tiến bộ không ít, hắn còn định tiếp tục thăng tiến, nhưng không muốn tiêu tốn tinh lực và thời gian vào Thượng Võ Tự.

“Bệ hạ cũng biết, thần giỏi luyện binh, cũng giỏi dạy dỗ đệ tử, chức võ chính của Diễn Võ Các đối với thần, không gì phù hợp hơn!” Dương Chính Sơn lại nói.

Dê thì đuổi, cả đàn dê cũng đuổi.

Dù sao hiện tại hắn đã có ba đệ tử rồi, cũng không quan tâm đến việc có thêm vài trăm hoặc vài nghìn học sinh.

Hơn nữa, Diễn Võ Các vừa nhìn đã thấy là một nha môn nhàn rỗi.

Đến lúc đó Dương Chính Sơn chỉ cần tìm hai trợ thủ đáng tin cậy, hắn có thể làm ông chủ vô trách nhiệm.

Vì vậy từ đầu Dương Chính Sơn đã nhắm vào chức võ chính này.

Còn về cấp bậc chức quan, hắn là siêu phẩm hầu tước, cấp bậc chức quan đối với hắn căn bản không có ý nghĩa quá lớn.

Nghe vậy, Diên Bình Đế suy nghĩ một lát, hỏi: “Vậy ai nên đảm nhiệm chức tự khanh của Thượng Võ Tự? Các vị đại thần có ai phù hợp không?”

Mọi người đều chìm vào suy nghĩ.

Chức tước khanh này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Người này không chỉ phải hiểu biết về các thế lực giang hồ, mà còn phải có thực lực mạnh mẽ, tu vi ít nhất cũng phải nửa bước tiên thiên.

Mà trên triều đình hiện tại, ngoài Dương Chính Sơn, thật sự không có ai phù hợp.

Chu Mậu suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Thần cho rằng Vũ Định Hầu có thể đảm nhiệm trọng trách này!”

“Vũ Định Hầu? Không ổn, hiện tại Vũ Định Hầu đang trấn giữ Vân Lĩnh Trấn, không thể điều động dễ dàng!” Đoạn Thụy phủ nhận.

Có hai đồn biên ở phía Nam của Đại Vinh, lần lượt là Vân Lĩnh Trấn và Nam Cương Trấn, Vân Lĩnh Trấn do phủ Hưng Quốc Công đời đời trấn giữ, còn Nam Cương Trấn do Vũ Định Hầu đảm nhiệm chức tổng binh.

So với phía Bắc của Đại Vinh, các thế lực ở phía Nam phức tạp hơn và mạnh mẽ hơn, mặc dù về mặt quân lực, Vân Lĩnh Trấn và Nam Cương Trấn không thể sánh bằng bốn đồn biên ở phía Bắc, nhưng về mặt cao thủ Vũ Đạo, hai đồn biên ở phía Nam lại vượt xa bốn đồn biên ở phía Bắc.

Vũ Định Hầu Quách Anh có tu vi tiên thiên, còn Hưng Quốc Công hiện tại cũng là cao thủ tiên thiên, hai cao thủ tiên thiên trấn giữ biên giới phía Nam của Đại Vinh, đương nhiên không thể điều động dễ dàng.

Chương 1035: Lưu Kim Quang Minh Giáp (1)

Đoạn Thụ lại nói: “Hay để Kiến Xương Hầu xuất sơn, những năm qua Kiến Xương Hầu thường du lịch giang hồ, hẳn là hiểu rõ thế lực giang hồ, giao cho hắn nắm giữ Thượng Vũ Lệnh thì không còn ai phù hợp hơn nữa!”

Kiến Xương Hầu Trương Loan cũng là một người luyện võ tiên thiên, mười ba năm trước đã đột phá đến tiên thiên, từng đảm nhiệm chức Tả Đô Đốc của Tiền Quân Đô Đốc Phủ, còn từng làm tổng binh ở An Tây Trấn phía tây, am hiểu binh pháp và hiểu biết giang hồ, cũng là một trong những người thích hợp.

“À, chỉ sợ Kiến Xương Hầu không muốn thôi!” Chu Mậu nói với vẻ bất lực.

Hắn khá hiểu tính cách của Kiến Xương Hầu, Kiến Xương Hầu có tính cách hào sảng, thích nhất là kết giao bằng hữu khắp nơi và du lịch thế gian, nếu không phải vì Kiến Xương Hầu Phủ, có lẽ hắn cũng không vào triều làm quan làm tướng.

Giờ nghĩ lại muốn hắn vào triều làm quan, rất có thể sẽ bị hắn từ chối.

Diên Bình Đế hỏi: “Có biết Kiến Xương Hầu hiện đang ở đâu không?”

“Chắc là đang ở Thượng Nam Phủ thăm bạn, hắn có quen biết với Li Chấn, chủ môn của Bá Hổ Môn ở Thượng Nam Phủ.” Đoạn Thụ nói.

Thượng Nam Phủ là một phủ ở phía nam của tỉnh Lũng Nam, cách Kinh Đô chỉ khoảng tám trăm dặm.

Bá Hồ Môn là một môn phái giang hồ ở Thượng Nam Phủ, Li Chấn, chủ môn trước đó cũng là một người luyện võ tiên thiên, khi còn trẻ Li Chấn cũng từng gia nhập quân đội, từng làm tới chức Du Kích Tướng Quân.

Li Chấn và Kiến Xương Hầu Quách Anh quen biết nhau trong quân đội, hai người có tình đồng chí.

“Trẫm sẽ phái người đi hỏi thử, nếu Kiến Xương Hầu đồng ý, thì để Kiến Xương Hầu nắm giữ Thượng Vũ Lệnh, nếu Kiến Xương Hầu không muốn...”

Diên Bình Đế suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì chọn người khác!”

Mọi người không có ý kiến gì, chuyện này coi như đã tạm thời quyết định.

Sau đó mọi người lại xác định các quan chức chính của các vị trí khác.

Hai vị Thiếu Khánh của Thượng Vũ Tự lần lượt do Tổ Thiên Tường, Bá Vân Bá Lương đảm nhiệm, hai người này cũng coi như là cao thủ võ đạo trong hàng ngũ công khuyển, Tổ Thiên Tường có tu vi bán bộ tiên thiên, Bá Lương có tu vi hậu thiên cửu tầng.

Vị trí Chỉ Huy Sứ của mười ba Sở còn lại của Thượng Vũ Tự sẽ được chọn từ các cao thủ võ đạo trong quân đội.

Một cuộc triều hội nhỏ kéo dài gần hai canh giờ mới kết thúc, khi Dương Chính Sơn bước ra khỏi hoàng thành, đã quá giờ Ngọ.

Về đến phủ, Úc Thanh Y không ở nhà, nàng cùng Dương Minh Thành và Vương thị đã đến Hải Xương Bá Phủ.

Dương Thừa Mậu đã ấn định ngày cưới, vào ngày mùng 8 tháng 7, hiện tại hai nhà đang bàn thảo về các vấn đề liên quan đến hôn lễ.

Ban đầu Hải Xương Bá Xuyên Thường An định ngày cưới vào đầu tháng 6, bởi vì Dương Thừa Mậu đã bá một vị sư phụ lợi hại, hẳn rất nóng lòng muốn hai nhà tổ chức hôn lễ sớm, sợ rằng mình sẽ mất đi vị thế này.

Hiện tại Dương Thừa Mậu chắc chắn là một miếng bánh ngọt, xuất thân từ Tĩnh An Hầu Phủ, có một vị gia gia tiên thiên, có một vị sư phụ tiên thiên, thêm vào đó, phụ thân Dương Minh Chí cũng là Tham Tướng của Trọng Sơn Trấn.

Với thân phận và bối cảnh như vậy, hẳn còn được ưa chuộng hơn cả những con cháu của công khuyến có thể thừa kế tước vị.

Đáng tiếc là Dương Thừa Mậu đã sớm đính ước, một nhóm phu nhân công khuyến chỉ có thể ghen tỵ và ngưỡng mộ vận may của Hải Xương Bá Phủ.

Tuy nhiên, những phu nhân công khuyến này từ bỏ Dương Thừa Mậu, lại chú ý đến những đứa trẻ khác của Dương gia.

Hiện tại Tĩnh An Hầu Phủ cũng coi như đang ở thời kỳ đỉnh cao, trước đây vì Diên Bình Đế lạnh nhạt với Dương Chính Sơn, mọi người đều không muốn kết thân với Tĩnh An Hầu Phủ, nhưng thời gian gần đây Dương Chính Sơn không chỉ thể hiện tu vi tiên thiên, mà còn nhiều lần được Diên Bình Đế triệu kiến để bàn bạc công việc.

Mặc dù hiện tại Dương Chính Sơn vẫn chỉ có một chức vụ hư danh, nhưng mọi người đều hiểu rằng Tĩnh An Hầu Phủ vẫn chưa mất đi sự sủng ái của hoàng đế.

Vì vậy, thời gian gần đây không ít công khuyến đều có ý định kết thân với Tĩnh An Hầu Phủ, cửa phủ đã sắp bị các bà

môi giẫm nát.

Mà Dương gia cũng có không ít đứa trẻ đến tuổi kết hôn, như Dương Uyển Thanh, Dương Thừa Hiền, Cường Ninh đều đã đến tuổi nói chuyện hôn nhân.

Tuy nhiên, hiện tại người nên nói chuyện kết hôn nhất lại không phải bọn họ, mà là tiểu tử Vương Minh Triết này.

Vương Minh Triết cùng tuổi với Dương Uyển Thanh, Dương Chính Sơn đã đồng ý để Dương Uyển Thanh tự quyết định hôn sự của mình, nhưng hôn sự của Vương Minh Triết phải do sư phụ và sư mẫu lo liệu.

Vương Minh Triết năm nay vừa tròn 15 tuổi, hơn nữa cách đây nửa tháng đã đột phá trở thành một võ giả.

Như vậy, hôn sự của Vương Minh Triết cũng nên được đưa vào kế hoạch.

Buổi tối, Dương Chính Sơn nói với Úc Thanh Y: “Hôn sự của Thừa Mậu đã được ấn định, tiếp theo ngươi nên lo lắng cho hôn sự của Minh Triết đi!”

“Ừ, ta biết rồi, trước đây ta đã nói chuyện này với Ngân Khả trong thư!” Úc Thanh Y cười nói.

“Ngân Khả có ý kiến gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Úc Thanh Y khẽ lắc đầu: “Không có ý kiến gì nhiều, tính cách của Minh Triết ngươi cũng biết đấy, nàng chỉ muốn tìm cho Minh Triết một người vợ biết chăm sóc người khác thôi!”

Nói đến tính cách của Vương Minh Triết, Dương Chính Sơn có chút đau đầu.

Tiểu oa oa này lười biếng vô cùng, nhưng nếu nói hăn lười biếng, thì hăn cũng không bỏ bê tu luyện, 15 tuổi trở thành võ giả, không thua kém Dương Thừa Mậu và Dương Thừa Mậu, thậm chí còn hơn cả Dương Uyển Thanh.

Vương Minh Triết cùng tuổi với Dương Uyển Thanh, ngày sinh của hai người chỉ chênh lệch vài ngày, nhưng hiện tại Vương Minh Triết đã trở thành một võ giả, còn Dương Uyển Thanh thì chưa.

Chương 1036: Lưu Kim Quang Minh Giáp (2)

Có thể thấy tiểu oa oa này cũng không lười biếng.

Có lẽ hắn chỉ thích ngủ, ngoài việc ngủ ra, hắn không hứng thú với bất cứ điều gì khác.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát: “Vậy người xem có tiểu thư nào ngoan ngoãn hơn không.”

“Ừ!” Úc Thanh Y gật đầu.

Dương Chính Sơn vừa ăn cơm vừa nói: “Ngày mai người nói với Ngân Tuyết, khi nào Thường Vũ Các được xây dựng, thì để Tưởng Hà làm chủ bộc của Thường Vũ Các đi!”

Chức vụ chủ bộc của Thường Vũ Các là từ thất phẩm, chịu trách nhiệm quản lý văn thư, coi như là thư ký của Dương Chính Sơn.

Mặc dù chỉ là một chức vụ hư danh, nhưng dù sao cũng là một quan chức, thực ra tu vi của Tưởng Hà không thấp, hiện tại hắn có tu vi hậu thiên ngũ tầng, nhưng Tưởng Hà chưa từng chiến đấu, mười mấy năm luyện võ, đừng nói là giết người, ngay cả đánh nhau hắn cũng chưa từng làm.

Mà bình thường hắn cũng không thích so đấu, kiếm pháp của Dương gia đều bị hắn luyện thành bài thể dục.

Điều này cũng phù hợp với tính cách của Tưởng Hà, mặc dù trước đây hắn từng vào núi săn bắn, nhưng thực ra hắn là một người rất ôn hòa, không thích đánh đấm giết chóc.

Tất nhiên Tưởng Hà cũng có những ưu điểm, trước đây khi quản lý sản nghiệp của Dương gia, hẳn chưa từng để xảy ra sai sót, làm việc nghiêm túc cẩn thận, hơn cả Lục Văn Hoa.

Vì vậy Dương Chính Sơn mới sắp xếp cho hẳn một chức vụ chủ bộc, bình thường để hẳn giúp xử lý một số công việc vặt.

Còn về việc lương bổng của chủ bộc có đủ cho gia đình họ dùng hay không, thì hoàn toàn không cần lo lắng.

Khi Tưởng Hà và Dương Ngân Tuyết tự lập gia đình, Dương Chính Sơn lại cho họ một trang viên, trang viên không lớn, có hơn 500 mẫu đất, đủ cho gia đình họ dùng.

Úc Thanh Y gật đầu đồng ý.

...

Một đêm bình yên trôi qua.

Sáng hôm sau.

Khi Dương Chính Sơn đang bận rộn trong không gian linh tuyền, Ngô Hải vội vã gõ cửa thư phòng.

“Hầu gia, có thánh chỉ đến!”

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Dương Chính Sơn vội vàng bước ra khỏi không gian, mở cửa ra, ngạc nhiên nói: “Thánh chỉ?”

“Đúng vậy, Triệu công công tự mình đến, hiện đang ở tiền sảnh!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn vỗ bụi trên người, nói: “Đi thôi, chúng ta qua đó xem sao!”

Sau đó, hẳn nhanh chóng đi đến tiền sảnh, thấy Triệu Trung Thuật đang ngồi trong sảnh uống trà, trước sảnh còn có không ít nội thị mang theo nhiều đồ đạc.

“Triệu công công! Đại giá quang lâm, thất lễ xa xôi quá!”
Dương Chính Sơn chấp tay cười nói.

“Dương Hầu gia đừng khách sáo, vẫn là chuẩn bị nghênh chỉ đi!” Triệu Trung Thuật cười nói.

Dương Chính Sơn nhìn cái hộp gỗ bên cạnh Triệu Trung Thuật, khẽ gật đầu: “Xin công công chờ một lát!”

Nói xong, hắn quay người đi ra khỏi chính đường.

Sau đó, Dương gia bắt đầu chuẩn bị một cách điên cuồng.

Thánh chỉ này đến quá đột ngột, Dương gia không ai chuẩn bị trước.

Nghênh thánh chỉ không phải là chuyện nhỏ, phải bày bàn thờ, mặc triều phục, cả gia đình cùng nhau nghênh chỉ.

Thông thường, khi hoàng đế ban thánh chỉ, đều sẽ thông báo trước, trường hợp đột ngột như thế này rất hiếm.

Triều phục của Dương Chính Sơn thì không sao, nhưng khôi phục của Úc Thanh Y thì phiền phức, trang sức trên đầu rất nhiều, quần áo trên người cũng rất rườm rà, mất hai khắc nàng mới mặc xong khôi phục.

Trước viện, toàn bộ người già trẻ lớn bé của Dương gia đều đến để nghênh thánh chỉ.

Triệu công công đứng trước bàn thờ, mở thánh chỉ ra, giọng to đọc lên: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chế viết: Từ xưa, người có tài năng, tự lập danh tiếng, nổi bật một thời, nếu đức độ rộng rãi thì phúc âm muôn đời, công lao ghi nhớ trong lòng dân thì sẽ được báo đáp xứng đáng. Người đã được phong Tĩnh An Hầu, khí phái ngang tầm, phong độ vượt trội, chính sách cởi mở...”

“Nhân đây, để triều ân, thăng chức cho người làm Thiếu Phó, kiêm chức Vũ Chính của Thường Vũ Các, trên trời báo

đức, lưu ánh sáng cho hậu nhân; triều đình báo đáp ân đức, ban thưởng cho người.”

Dương Chính Sơn lắng nghe nội dung của thánh chỉ, trong lòng đã hiểu rõ ý định của thánh chỉ này.

Kiểm chức Vũ Chính của Thường Vũ Các chỉ là phụ, điều quan trọng là chức Thiếu Phó.

Thái sư, thái phó, thái bảo là tam công, chính nhất phẩm. Thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo là tam cô, từ nhất phẩm. Là quan văn phụ tá của hoàng đế, chức vụ cao quý, không có định biên, không có trách nhiệm chuyên môn, thực ra chỉ là hư danh.

Mặc dù chỉ là hư danh, nhưng đứng hàng cực phẩm, là người thân cận của hoàng đế.

Xét về chức vụ và phẩm cấp, Thiếu Phó là từ nhất phẩm, dường như không bằng Tả Hữu Đô Đốc là chính nhất phẩm, nhưng đừng quên rằng Đại Vinh có mười Tả Hữu Đô Đốc, nhưng chỉ có một Thiếu Phó.

Mặc dù Thiếu Phó không cao quý bằng thái phó, nhưng cũng đại diện cho sự coi trọng của Diên Bình Đế đối với Dương Chính Sơn.

Còn về thái phó, Dương Chính Sơn tạm thời không cần nghĩ đến, thái phó của Đại Vinh hiện tại là Hưng Quốc Công, đã trấn giữ biên cương phía nam bốn mươi năm, là công thần lớn nhất của Đại Vinh.

Nếu không phải Hưng Quốc Công Phủ không ở Kinh Đô, thì người đứng đầu nhóm công khuyến chính là Hưng Quốc Công.

Tất nhiên, Diên Bình Đế cũng không tùy tiện ban cho Dương Chính Sơn chức quan Thiếu Phó, câu “chính sách cởi mở” này cho thấy lần này ban chức cho Dương Chính Sơn là

để khen thưởng vì Dương Chính Sơn đã bố trí một trăm nghìn người dân tị nạn ở Trống Sơn Trán.

“Cảm ơn hoàng thượng đã ban ân!” Dương Chính Sơn nói.

Mọi người đứng dậy, Triệu Trung Thuật lại chỉ vào một đồng quà thưởng do nội thị mang đến sau lưng, cười nói: “Dương Hầu gia, đây là quà thưởng của hoàng thượng!”

“Ừ, hoàng thượng nghe nói chiến giáp của Dương Hầu gia bị hỏng, đã đặc biệt để lão nô chọn một bộ bảo giáp từ kho báu.”

Chương 1037: Lưu Kim Quang Minh Giáp (3)

Hắn chỉ vào chiếc hộp mà hai nội thị khiêng đến, cười nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên.

Bảo giáp?

Chiến giáp Sơn Văn Kim Phủ của hắn là Chu Lan tặng, đã giúp hắn đỡ không ít đao thương khi xông pha trận mạc, đáng tiếc cuối cùng đã bị Hồng Quân chém hỏng.

Ban đầu hắn cũng tiếc nuối, không ngờ Diên Bình Đế lại ban cho hắn một bộ bảo giáp.

Dương Chính Sơn mở hộp ra, lập tức bị bộ giáp kim quang lấp lánh bên trong thu hút.

“Đây là một bộ Minh Quang Giáp, được chế tạo từ Lưu Quang Kim cách đây một trăm năm bởi Đại sư Giai Thịnh.”
Triệu Trung Thuật giải thích.

Đại sư Giai Thịnh là một bậc thầy trong lĩnh vực chế tạo binh giáp, cách đây một trăm năm đã nổi tiếng khắp thiên hạ với tay nghề chế tạo, hiện nay có không ít binh giáp mà ông để lại, mỗi chiếc đều có giá trị ngàn vàng.

Mà giáp thì đắt hơn vũ khí rất nhiều, chế tạo một bộ giáp phức tạp hơn nhiều so với chế tạo một thanh vũ khí.

Giáp Minh Quang này trước mặt là do 1590 mảnh giáp vảy cá và 644 mảnh giáp dài được kết hợp lại với nhau. Phía trước ngực và sau lưng có một vòng kim loại, được đánh bóng cực

kỳ mịn màng, trông giống như gương, dưới ánh mặt trời phản chiếu ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Còn Lưu Quang Kim thì là một loại kim loại đặc biệt, cũng giống như Huyền Thiết, đều là loại kim loại rất hiếm.

Huyền Thiết có độ cứng cao và khá nặng, thích hợp nhất để chế tạo vũ khí dài và vũ khí nặng, chẳng hạn như thương dài, đao nặng, đao phủ, búa, thương dài, v.v.

Lưu Quang Kim cũng có độ cứng cao, nhưng trọng lượng nhẹ hơn, thích hợp nhất để chế tạo giáp.

Điều quan trọng là sau khi Lưu Quang Kim được mài giũa, nó sẽ có màu vàng óng, trông rất sang trọng, vì vậy rất được các công khuyển ưa chuộng.

Dương Chính Sơn nhìn bộ giáp Lưu Kim Minh Quang, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là sau này lão tử có thể tự xưng là Thánh Đấu Sĩ Kim Ấn rồi!

Màu vàng óng, giống như có thể làm chói mắt người khác.

“Thần cảm ơn hoàng thượng đã ban thưởng hậu hĩnh!”
Dương Chính Sơn vui mừng cúi người chào về phía Kinh Đô.

Hắn rất thích bộ giáp này, tất nhiên, hắn thích không phải ở vẻ bề ngoài, mà là độ cứng của Lưu Quang Kim.

Một bộ giáp tốt có thể cứu mạng trong những thời điểm quan trọng.

Giống như khi hắn chiến đấu với Hồng Quân, nếu không có bộ Sơn Văn Kim Phủ đỡ một đao, ít nhất hắn cũng sẽ bị mổ bụng.

Mà đối với một vị tướng soái, giáp là trang bị quan trọng nhất.

Trên chiến trường, người có thể không có vũ khí, nhưng tuyệt đối không thể không có một bộ chiến giáp tốt.

Không có vũ khí, có thể dễ dàng nhặt được, trên chiến trường vũ khí có rất nhiều.

Nhưng không có chiến giáp, người hoàn toàn không có cơ hội mặc một bộ giáp.

Đây cũng là lý do tại sao giáp sắt trên chiến trường lại hung hãn nhất.

Dương Chính Sơn vốn là một người thích chiến giáp, khi còn ở Đăng Long Vệ, ở Trọng Sơn Trấn, điều hắn muốn làm nhất chính là chế tạo một bộ giáp sắt cho mỗi binh sĩ.

Đáng tiếc, do bị hạn chế bởi nhiều điều kiện, cuối cùng hắn chỉ có thể trang bị cho một lượng nhỏ tướng sĩ.

“Dương Hầu gia thích là tốt rồi!” Triệu Trung Thuật cười nói.

“Haha, thích, thích!” Dương Chính Sơn cười lớn.

Sau đó, Dương Chính Sơn ra lệnh cho Ngô Hải thu lại giáp Lưu Kim Minh Quang và những món quà thưởng khác.

Những món quà thưởng khác cũng có giá trị không nhỏ, nhưng so với giáp Lưu Kim Minh Quang, thì những thứ đó không đáng kể.

Sau khi tiễn Triệu Trung Thuật đi, Dương Chính Sơn không tìm được muốn mặc giáp Lưu Kim Minh Quang.

Ừm!

Thật sự rất giống Thánh Đẩu Sĩ Kim Ân!

Ở trong phòng thì không sao, chỉ cần đứng dưới ánh mặt trời, trên người Dương Chính Sơn dường như có một lớp kim quang.

Đặc biệt là vòng giáp trước ngực, giống như gương, rất chói mắt.

Nếu là lúc chiến đấu, có thể nói không chừng còn làm cho đối thủ hoa mắt.

Sau khi mặc giáp thử một lát, Dương Chính Sơn khen ngợi: “Không tệ, không tệ, vừa vặn khít người!”

“Lão gia mặc bộ giáp này càng thêm uy vũ!” Úc Thanh Y ở bên cạnh khen ngợi.

Dương Chính Sơn mặc giáp vàng, đội mũ vàng, vuốt bộ râu dài, không chỉ trông uy vũ vô cùng, mà còn toát lên vẻ cao quý.

“Haha, không biết khi nào mới có thể mặc bộ giáp này ra chiến trường!”

Dương Chính Sơn thậm chí còn mong chờ ra chiến trường.

Sau khi thỏa mãn mong muốn, Dương Chính Sơn cởi giáp ra, ở Kinh Đô, hẳn đoán rất ít có cơ hội mặc bộ giáp này, chỉ có thể để ở nhà nhìn.

Đề Thanh Hà và Hồng Vân thu giáp lại, Dương Chính Sơn lại đặt thánh chỉ vào tổ đường.

Thánh chỉ này không thể tùy ý xử lý, phải thờ cúng.

Hiện tại Dương gia đang thờ cúng ba thánh chỉ, một là thánh chỉ khi Thừa Bình Đế phong hắn làm Chỉ Huy Sứ của Đẳng Long Vệ, một là thánh chỉ phong hầu, và một là thánh chỉ hôm nay này.

Thánh chỉ cũng đại diện cho vinh quang của một gia tộc.

Chương 1038: Tặng Tôn ra đời (1)

Nhận được thánh chỉ, Dương Chính Sơn chính thức nhận chức Vũ Chính của Diễn Vũ Các.

Nhưng Diễn Vũ Các hiện tại còn chưa có cả một cái nha môn, vẫn chỉ dừng lại trên giấy tờ, nên chức Vũ Chính của hắn vẫn không có việc gì để làm.

May mắn là rất nhanh triều đình đã chọn được nơi đóng quân cho Diễn Vũ Các.

Diễn Vũ Các khác với Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám là nơi học tập, chỉ cần có lớp học và ký túc xá là được, còn Diễn Vũ Các là nơi tu luyện của võ giả, ít nhất cũng phải có trường luyện binh.

Vì vậy triều đình đã chọn nơi đóng quân cho Diễn Vũ Các không phải ở trong thành, mà là ở trong hoàng gia điền trại ở phía nam thành.

Hoàng gia điền trại được xây dựng xung quanh bởi một bức tường dài 120 dặm, có bốn cổng ra vào, bên trong có các nha phủ và một tổng đề đốc cùng bốn đề đốc để quản lý. Trong điền trại có 24 khu vườn, nuôi thú săn và trồng rau quả, phục vụ cho hoàng đế và các quyền quý đi săn.

Diên Bình Đế cũng rất hào phóng, trực tiếp lấy một trang viên làm nơi đóng quân cho Diễn Vũ Các.

Sau khi Dương Chính Sơn nhận được tin, hắn lập tức chạy đến xem.

Trang viên rất lớn, chiếm khoảng trăm mẫu, vốn được dùng để trồng rau quả, bên trong có hơn trăm phòng để nô bộc ở.

Nhưng nếu coi đây là nơi đóng quân của Diễn Vũ Các, vẫn cần phải sửa chữa lại.

Nô bộc phải dọn đi hết, các phòng phải được mở rộng, còn phải xây tường bao quanh để tách biệt với điền trại hoàng gia.

Dương Chính Sơn đại khái phác thảo một bản vẽ, rồi đưa cho Công Bộ.

Việc xây dựng Diễn Vũ Các đương nhiên là trách nhiệm của Công Bộ, hấn là một Vũ Chính không thể quản chuyện này, hơn nữa hiện tại hấn cũng không có nơi nào để điều động thợ xây.

Công Bộ làm việc vẫn rất nhanh nhẹn, cuối tháng năm đã phái người đến nơi đóng quân của Diễn Vũ Các để bắt đầu xây dựng.

Chủ yếu vẫn là do Diên Bình Đế thúc giục, tất nhiên Diễn Vũ Các cũng được nhờ cậy từ Thượng Vũ Tự, Diên Bình Đế gấp rút thành lập Thượng Vũ Tự, Diễn Vũ Các liền đi theo làm cùng.

Ngày 28 tháng 5, Trương Luân của Kiến Xương Hầu đã về kinh nhậm chức Tự Khánh của Thượng Vũ Tự.

Thời gian trôi qua tháng 6, việc thành lập Thượng Vũ Tự đã bước vào giai đoạn cấp bách.

Triều đình ban hành công văn, yêu cầu các bộ chính sử của mười ba tỉnh xây dựng nha môn cho Thượng Vũ Tự.

Đồng thời, Bộ Binh cũng chọn lựa các tướng sĩ từ chín đại biên trấn để bổ sung cho Thượng Vũ Tự.

Phía bên kia, Dương Chính Sơn cũng đang bận rộn với việc thành lập Diễn Vũ Các.

Việc xây dựng Diễn Vũ Các không cần hấn quản, nhưng quan lại và giáo sư của Diễn Vũ Các thì hẳn cần phải tự mình xử lý.

Thực ra Diễn Vũ Các không cần võ giả có tu vi quá cao, vì đệ tử mà Diễn Vũ Các chiêu mộ đều là những võ giả mới bước vào Hậu Thiên Cảnh.

Muốn trở thành đệ tử của Diễn Vũ Các phải đáp ứng hai điều kiện.

Độ tuổi dưới 22.

Tu vi đạt Hậu Thiên Cảnh.

Chỉ khi nào đồng thời đáp ứng cả hai điều kiện này, mới có thể gia nhập Diễn Vũ Các.

Diễn Vũ Các bồi dưỡng những võ giả có tiềm năng, tức là thiên tài.

Mặc dù yêu cầu như vậy có thể bỏ lỡ một số võ giả trưởng thành muộn, nhưng đối với Diễn Vũ Các, đây là phương pháp lựa chọn đệ tử phù hợp nhất.

Dạy dỗ võ giả mới bước vào Hậu Thiên Cảnh, có tu vi Hậu Thiên ngũ tầng là đủ.

Ngoài yêu cầu về tu vi, giáo sư của Diễn Vũ Các còn phải giỏi luyện binh.

Diễn Vũ Các không bồi dưỡng đơn thuần chỉ là võ giả, mà là bồi dưỡng võ quan có khả năng chỉ huy tác chiến.

Nói đơn giản, Diễn Vũ Các giống như một trường quân sự.

Sau này, tất cả đệ tử tốt nghiệp từ Diễn Vũ Các sẽ được triều đình bổ nhiệm.

Mục tiêu của Dương Chính Sơn là xây dựng Diễn Vũ Các trở thành trường quân sự Hoàng Phố của Đại Dung.

Tương lai, đệ tử của Diễn Vũ Các sẽ trở thành lực lượng nòng cốt của quân đội Đại Dung.

Vì vậy, tất cả đệ tử của Diễn Vũ Các đều phải trải qua huấn luyện quân sự.

Điều này cũng khiến cho giáo sư của Diễn Vũ Các không chỉ cần có tu vi trên Hậu Thiên ngũ tạng, mà còn phải giỏi luyện binh.

Người thích hợp nhất để làm giáo sư ở Diễn Vũ Các không ai khác chính là các tướng sĩ của Trọng Sơn Trấn và Đằng Long Vệ.

Nguyên nhân rất đơn giản, các tướng sĩ của Trọng Sơn Trấn đều được huấn luyện theo yêu cầu của Dương Chính Sơn, nội dung huấn luyện của họ tương đồng với Dương Chính Sơn, phù hợp nhất với ý muốn của hắn.

Vì vậy, Bộ Binh đã điều động hơn 20 tướng sĩ từ Trọng Sơn Trấn và Đằng Long Vệ để làm giáo sư và trợ giảng cho Diễn Vũ Các.

Ngoài các giáo sư dạy võ đạo và quân sự, Dương Chính Sơn còn chọn một vài thợ thủ công và thái y từ Công Bộ và Thái Y Viện để làm giáo viên cho Diễn Vũ Các.

Ngày 8 tháng 6.

Đội ngũ giáo viên và nhân viên của Diễn Vũ Các đã đến đủ, bao gồm cả Dương Chính Sơn, tổng cộng có 43 người.

Số lượng này khá ít, nhưng cũng không thể làm khác được.

Cho dù có sự ủng hộ của triều đình, cũng không thể ngay lập tức tìm được nhiều người phù hợp như vậy.

Hơn nữa, Dương Chính Sơn cũng không có ý định chiêu mộ quá nhiều đệ tử cho Diễn Vũ Các đợt đầu tiên.

Theo kế hoạch của Dương Chính Sơn, năm nay Diễn Vũ Các chỉ chiêu mộ 300 đệ tử, đợi đến năm sau khi nơi đóng quân của Diễn Vũ Các được xây dựng hoàn thành, mới mở rộng lên 1000 người.

Đứng trước ngôi nhà của Diễn Vũ Các, Dương Chính Sơn nhìn hơn 40 người đứng thành một hàng.

Diễn Vũ Các có một Vũ Chính, từ cấp 4, hai Sĩ Nghiệp, cấp 5, một Giám Thừa, cấp 5, một Chủ Bộc, cấp 7.

Tạm thời có 12 giáo sư, trong đó 4 người dạy võ đạo, 4 người dạy huấn luyện, 2 người dạy binh pháp, 1 thợ thủ công, 1 y dược, đều là cấp 5.

Tạm thời có 18 trợ giảng, cấp 6, 2 người phụ trách điền tịch, cấp 8, 1 người phụ trách kho, cấp 9, 1 người phụ trách kho, cấp 9, 13 người không thuộc dòng dõi.

Chương 1039: Tầng Tôn ra đời (2)

Đây là tất cả nhân viên biên chế của Diễn Vũ Các, tất nhiên, đây chỉ là số lượng nhân viên tạm thời của Diễn Vũ Các, theo sự hoàn thành của các công trình xây dựng nơi đóng quân của Diễn Vũ Các và số lượng đệ tử tăng lên, Diễn Vũ Các cũng sẽ mở rộng số lượng giáo sư, trợ giảng và quan lại.

Nhưng hiện tại, có những người này đã đủ rồi.

Trước tiên hãy xây dựng khung cho Diễn Vũ Các, rồi từ từ phát triển và mở rộng.

Sau khi Dương Chính Sơn đơn giản dọn dò những trọng trách của Diễn Vũ Các, hắn dẫn theo hai Sĩ Nghiệp và một Giám Thừa đến phòng họp của Diễn Vũ Các.

Hiện tại Diễn Vũ Các có hơn 100 phòng, nhưng đều là phòng của nô bộc phụ trách trồng rau quả trước đây, nên được xây dựng khá đơn giản, giống như một ngôi làng nhỏ.

Còn phòng họp chính của Diễn Vũ Các chỉ là một sân nhỏ hơi lớn một chút, vốn là để người quản lý ở đây ở, hiện tại tạm thời làm nơi làm việc của Dương Chính Sơn.

Hai Sĩ Nghiệp đều là từ Bộ Binh thăng chức lên, một người tên Hồng Nham Phong, một người tên Vạn Thư, Giám Thừa là từ Đại Lý Tự thăng chức lên, tên là Bao Lăng.

Ba người này thực ra đều là văn quan, gần như không có tu vi, còn chức vụ của họ là phụ trách hoạt động hàng ngày của Diễn Vũ Các.

Còn thực sự phụ trách dạy dỗ đệ tử là Dương Chính Sơn, tất nhiên Dương Chính Sơn chỉ chủ trì, còn cụ thể giảng dạy và huấn luyện vẫn phải dựa vào các giáo sư bên dưới.

“Điều kiện ở đây còn khá đơn giản, mọi người tạm thời cố gắng chịu đựng một chút nhé!”

Trong phòng họp, Dương Chính Sơn ngồi ở vị trí chủ tọa, tùy ý nói.

Ba người cúi đầu đứng trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn họ một cái, nói: “Có lẽ các người không hiểu lắm về lão phu, lão phu vốn rất dễ tính, trước mặt lão phu không cần phải khách khí như vậy!”

Dễ tính!

Ba người nghe vậy, trong lòng đều có chút nghi ngờ.

Người là sát thần giết người không chớp mắt, đã giết hơn 100.000 người Hồ ở Bắc Địa, đốt chết 100.000 đại quân ở Quan Sơn Khẩu.

Hơn nữa người còn không cho Ninh Vương chút thể diện nào, mắng Ninh Vương một trận cũng thôi, lại còn tâu lên xin hoàng đế cho Ninh Vương làm phiên vương.

Người dễ tính, ai mà tin được chứ!

Đối với vị quan mới nhậm chức này của mình, ba người cũng không phải không hiểu.

Ngược lại, trước khi đến đây, bọn họ đã tìm hiểu kỹ càng.

Kết quả là vị này là một người cứng rắn.

Thấy ba người vẫn không nói gì, Dương Chính Sơn cũng lười nói nhiều, trực tiếp ra lệnh: “Hong đại nhân, người tạm thời phụ trách công việc sửa chữa của chúng ta ở Diễn Vũ Các, các phòng học, phòng ở, trường luyện binh, v.v., tất cả

đều phải sửa chữa lại, mặc dù điều kiện hiện tại còn khá đơn giản, nhưng chúng ta cũng phải làm cho đẹp để một chút.”

Nơi đóng quân do Công Bộ xây dựng hiện tại chắc chắn chưa thể ở được, hơn 100 phòng này của Diễn Vũ Các, sửa chữa một chút, tạm thời dùng tạm.

“Hạ quan tuân lệnh!” Hồng Nham Phong lĩnh mệnh đáp.

“Vạn đại nhân, người phụ trách chiêu mộ đệ tử, đợt đầu tiên chúng ta chỉ có thể chiêu mộ ở kinh đô, chủ yếu là con cháu của quyền quý và quan lại, lão phu chỉ có một nguyên tắc, đó là lựa chọn cẩn thận.” Dương Chính Sơn lại nói.

Diễn Vũ Các hoàn toàn không sợ không chiêu mộ được đệ tử, vì đệ tử của Diễn Vũ Các trong tương lai đều có thể gia nhập quân đội và trở thành võ quan trung tầng.

Điều này rất hấp dẫn đối với nhiều con cháu quyền quý và quan lại.

Đừng nhìn con cháu quyền quý có thân phận tôn quý, nhưng thực tế họ muốn tìm một chức quan cũng không dễ dàng.

Phần lớn con cháu quyền quý đều không được thừa kế tước vị, đợi cha của họ qua đời, sau khi phân gia, họ cũng chỉ trở thành dân thường, tất nhiên họ cũng sẽ giàu có hơn dân thường bình thường.

Con trai trưởng thì đỡ hơn, đều là anh em ruột, anh cả sẽ chăm sóc một chút.

Nhưng những người con thứ, có thể làm quan đã được coi là có phúc.

Ví dụ như Triệu Viễn, hắn là con thứ của gia tộc Tuỳ Dương Hầu, ban đầu ở trong quân đội cũng chỉ làm chức bách hộ, nhưng hắn khá may mắn, được Chu Lan coi trọng.

Ví dụ như Lương Cảnh Ngôn, xuất thân từ gia tộc Thường Bình Hầu, còn là cháu trai trưởng, cũng chỉ làm chức phó chỉ huy sứ ở Ngũ Thành Bình Mã Ty.

Thực ra phần lớn con cháu quyền quý cuối cùng đều trở thành quan lại cấp thấp, có thể có một chức quan đã được coi là khá ổn, những người con thứ không được yêu thích, cuối cùng chỉ có thể chạy về quê làm phú hào.

Còn ngược lại, chỉ cần có thể gia nhập Diễn Vũ Các, trong tương lai ở trong quân đội ít nhất cũng có thể làm chức thiên hộ, bá tổng.

Tất nhiên nếu có tu vi Hậu Thiên tam tứ tầng, gia nhập quân đội cũng có thể làm chức thiên hộ, bá tổng, Diễn Vũ Các cũng không thể để người ta một bước lên trời, chỉ có thể để họ dễ dàng có được một chức quan tốt hơn.

Hơn nữa Diễn Vũ Các còn có Dương Chính Sơn trấn giữ, sau này bất kỳ ai ra khỏi Diễn Vũ Các, đều có thể tự xưng là môn sinh của Dương Chính Sơn.

Bất kể là con cháu quyền quý hay quan lại, chỉ cần có chút hoài bão, chắc chắn sẽ không từ chối gia nhập Diễn Vũ Các.

Chỉ là muốn gia nhập Diễn Vũ Các không dễ dàng, võ giả Hậu Thiên dưới 22 tuổi, chỉ cần điều kiện này đã có thể chặn lại 90% người rồi.

“Hạ quan tuân lệnh!” Vạn Thư lĩnh mệnh nói.

Dương Chính Sơn lại dặn dò Bao Lăng: “Bao đại nhân, khoảng thời gian này chắc sẽ có không ít vật tư được gửi đến, đến lúc đó người phụ trách việc nhập kho.”

“Vâng!” Bao Lăng đáp.

Diễn Vũ Các cần rất nhiều vật tư, các loại binh khí không cần phải nói, còn có chiến mã, khoáng thạch, dược liệu, công

pháp, điền tịch, v.v.

Việc sắp xếp và lưu trữ vật tư cũng là một việc phức tạp, cần có một người chuyên trách phụ trách.

Chương 1040: Tặng Tôn ra đời (3)

Sau khi giao nhiệm vụ xong, Dương Chính Sơn liền rời đi trước.

Thời gian chiêu mộ đệ tử của Diễn Vũ Các đã được ấn định, ngày 1 tháng 7, còn hơn 20 ngày nữa.

Hơn 20 ngày này, đủ để Diễn Vũ Các chuẩn bị.

So với việc nắm quyền Trọng Sơn Trấn, một Diễn Vũ Các nhỏ bé đối với Dương Chính Sơn mà nói là quá nhẹ nhàng.

Vì vậy Dương Chính Sơn cũng không có ý định lãng phí quá nhiều thời gian và tinh lực ở Diễn Vũ Các.

Hắn không hề có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào khi làm người đứng đầu.

Dẫn theo một vài người thân cận, Dương Chính Sơn cười ngửa trở về Hầu Phủ.

Thấy hắn trở về, thị vệ canh cửa vui vẻ tiến lên nói: “Hầu gia, Tôn Thiếu phu nhân đã sinh, chúc mừng Hầu gia!”

Dương Chính Sơn nhướn mày, tặng tôn của hắn ra đời rồi?

Cuối cùng hắn cũng thăng chức rồi!

Từ hôm nay trở đi, hắn chính là tăng tổ phụ rồi.

Không kịp nói nhiều, hắn vội vàng đi về phía viện của Dương Thừa Nghiệp.

“Lão gia đã về!”

Hắn còn chưa đến viện, đã nghe một nha hoàn thông báo tin.

Rất nhanh, mọi người trong Dương gia đều từ phòng họp đi ra.

“Cha!”

“Ông nội!”

“Bái kiến lão gia!”

Một đám người hô vang.

Úc Thanh Y đứng trong phòng họp, trong lòng còn bế một đứa bé.

“Haha, đến đây, để ta xem đứa bé trước!”

Dương Chính Sơn bước lên bế đứa bé trong lòng nha hoàn.

Tiểu hài tử đang mở to đôi mắt tò mò nhìn thế giới chưa biết đến này.

Tiểu hài tử nhăn nhoe trông có vẻ hơi xấu.

“Lão gia, là một bé trai!” Úc Thanh Y cười nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, cẩn thận giờ tay ra trêu đùa tiểu hài tử.

Nhưng tiểu hài tử rất không có ý thức hợp tác, căn bản không muốn để ý đến tầng tổ phụ này, luôn nghiêng đầu muốn nhìn những chỗ khác.

“Ông nội!” Dương Thừa Nghiệp tiến lại gần, cười như một người ngốc, hoàn toàn không còn vẻ trầm ổn như trước.

Dương Chính Sơn gật đầu với hắn, “Sau này chính là làm cha người ta rồi, phải có dáng vẻ của một người làm cha!”

Dương Thừa Nghiệp cười ngốc nghếch gãi đầu, không nói gì.

Dương Chính Sơn quay sang nhìn Úc Thanh Y, “Dư thị thế nào?”

“Rất tốt, vừa rồi uống một chén canh an thần, giờ đã ngủ rồi!” Úc Thanh Y nói.

“Vậy có phải người đến Đông Bình Hầu Phủ báo tin mừng không?”

“Đã để Ngô Hải đi rồi! Giờ chắc đã đến nơi!”

Dương Chính Sơn gật đầu, rồi lại nhìn tiểu hài tử.

Tiểu hài tử có lẽ là mệt, giờ đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dương Chính Sơn cẩn thận giơ tay ra sờ mạch của tiểu hài tử, mạch đập rất mạnh, là một tiểu hài tử khỏe mạnh.

Tin tức Dương gia có thêm tăng tôn rất nhanh đã lan truyền khắp kinh đô, lễ tắm ba ngày được tổ chức vào ngày hôm sau, không ít người đã đến Hầu Phủ chúc mừng.

Lễ tắm ba ngày là lễ được tổ chức vào ngày thứ ba sau khi hài tử ra đời, để tắm cho hài tử và mời bạn bè người thân đến chúc phúc, còn được gọi là “Tam Triều Tắm Nhi”.

Ý nghĩa của “tắm ba” là rửa sạch bụi trần, cầu phúc giải tai họa.

Nhưng trước đây Dương gia chưa từng tổ chức lễ tắm ba cho hài tử, vì lễ này rất phức tạp, hơn nữa ở Liêu Đông họ cũng không quá coi trọng lễ tắm ba, mà ở kinh đô lại rất coi trọng lễ này.

Nói gì thì nói, Dương gia đã đến kinh đô, thì phải theo phong tục ở đây mà tổ chức lễ tắm ba.

Tiệc tắm ba của tiểu hài tử đương nhiên không thể thiếu các trưởng bối bên ngoại.

Các nữ quyền của Đông Bình Hầu Phủ đều đến để thêm vào cái chậu.

Cái gọi là “thêm vào cái chậu” là người thân gần gũi theo thứ bậc và tuổi tác, người lớn nhất sẽ múc một muỗng nước sạch bỏ vào cái chậu, sau đó bỏ thêm một số vật như tiền vàng vào.

Sau khi thêm vào cái chậu, bà mẹ sẽ cầm gậy đập vào cái chậu.

“Đập một cái, đập hai cái, đập ba cái, anh dẫn em chạy. Bảy mươi, tám mươi, tóc xoắn, nghịch ngợm, tất cả đều đến đây!”

Bà mẹ chính là bà đỡ, lễ tắm ba này chính là do bà đỡ chủ trì.

Bà đỡ vừa cẩn thận rửa người cho tiểu hài tử, vừa lẩm bẩm câu gì đó.

“Trước tiên rửa đầu, làm vương hầu; sau đó rửa eo, một đời thấp hơn một đời; rửa trứng, làm tri huyện; rửa khe, làm tri châu”.

Đội rửa xong, bà đỡ sẽ lấy đi tất cả những thứ như vàng bạc, trang sức, trứng gà, trái cây, bánh ngọt mà họ đã thêm vào cái chậu.

Nhìn bà đỡ cười như hoa, khoe miệng Dương Chính Sơn hơi giật giật.

Mẹ nó, đó là có hơn 100 lượng bạc, hôm nay bà đỡ này coi như kiếm được lớn!

Thực ra lễ tắm ba và thêm vào cái chậu chỉ là mang ý nghĩa, mọi người tối đa chỉ bỏ vào một ít tiền vụn hoặc tiền vàng, sẽ không bỏ quá nhiều tiền, nhưng hôm nay hoàng hậu

đã phái một nữ quan đến, không những gửi rất nhiều quà, mà còn bỏ một thỏi vàng vào lúc thêm vào cái chậu.

Khi bà đỡ thấy thỏi vàng rơi vào trong chậu tắm, miệng cười đến lệch sang một bên, nói cũng không lưu loát nữa.

Chương 1041: Lệnh Thượng Vũ ban ra, Giang hồ chấn động. (1)

Lễ Xả Tam kết thúc, Dương Chính Sơn tiễn những khách đến chúc mừng, lại đến sân của Dương Thừa Nghiệp.

Hôm nay một trận xô bồ, tiểu gia hỏa một không chịu nổi, lúc này đang ngủ say sưa trên giường La Hán.

Dương Chính Sơn tiến lại nhìn một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh Úc Thanh Y.

“Người ơi, đặt tên cho cháu đi!” Dương Thừa Nghiệp đến, nhìn Dương Chính Sơn với vẻ mong chờ.

Con cháu nhà Dương gia đều do Dương Chính Sơn đặt tên, con của hắn cũng muốn để ông nội đặt tên.

Dương Chính Sơn nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Gọi là Cần Viễn đi!”

Tên của Dương thị nhất tộc thực ra không có quy tắc nào cả, đều do Dương Chính Tường, gia chủ này nghĩ ra, Dương Chính Sơn cũng không định để Dương gia lập ra một bộ chữ riêng, nên tên của tiểu gia hỏa vẫn phải theo chữ của Dương thị nhất tộc.

“Cần Viễn, Viễn nhi.” Dương Thừa Nghiệp cười hì hì, “Cảm ơn ông nội!”

Sự ra đời của Dương Cần Viễn mang lại không ít niềm vui cho Dương gia, trong khi Dương gia đắm chìm trong niềm vui sướng, triều đình cũng chính thức ban hành lệnh Thượng Vũ.

Các lệnh Thượng Vũ được truyền đi nhanh chóng qua các trạm dừng chân, rất nhanh đã lan khắp mười ba tỉnh và chín trấn biên giới của Đại Dung.

Các trấn biên giới cũng có tông môn, chỉ là so với các tỉnh khác, các tông môn ở biên trấn ít hơn nhiều.

Còn Thượng Vũ Tự sẽ không đặt Thượng Vũ Ty ở biên trấn, mà các thế lực tông môn ở biên trấn sẽ do Thượng Vũ Ty gần nhất giám sát.

Như thế, thế lực tông môn ở Trọng Sơn Trấn sẽ được chia thành hai phần, phía đông sẽ do Thượng Vũ Ty Liêu Viễn giám sát, phía tây sẽ do Thượng Vũ Ty Liêu Tây giám sát.

Lệnh Thượng Vũ ban ra, Giang hồ chấn động.

Khi từng tờ lệnh Thượng Vũ được dán lên trước cổng các thành phố, mọi thông tin về lệnh Thượng Vũ nhanh chóng lan truyền khắp Giang hồ.

Kỳ Châu Thành, trong Hành Dao Môn.

Kỷ Hải nắm một tờ lệnh Thượng Vũ, vội vã đến tiểu viện của Kỷ Trân.

“Sur phụ!”

Trong tiểu viện thanh tao, Kỷ Trân đang nằm trên ghế xích đu dưới mái hiên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy giọng Kỷ Hải, Kỷ Trân từ từ mở mắt, “Có chuyện gì?”

“Sur phụ, người xem cái này!”

Kỷ Hải đưa tờ lệnh Thượng Vũ cho Kỷ Trân, Kỷ Trân nhận lấy rồi nhanh chóng lướt qua một lượt.

Nội dung của lệnh Thượng Vũ này rất nhiều, bao gồm việc thành lập Thượng Vũ Tự, cũng như tất cả các chính sách liên

quan.

Một lúc sau, Kỷ Trân đặt lệnh Thượng Vũ xuống, đứng dậy vuốt râu rơi vào trầm tư.

Lệnh Thượng Vũ có lợi có hại đối với các môn phái Giang hồ.

Mặt có lợi chính là cho phép các môn phái Giang hồ có được danh phận chính thức, chủ một môn phái có thể có được chức quan, mặc dù chỉ là một chức quan hư danh không có thực quyền, nhưng có thể giúp các môn phái Giang hồ có thêm sự tự tin khi đối mặt với quan viên.

Ngoài ra, việc đánh giá cấp độ tông môn cũng có thể mang lại nhiều lợi ích cho các tông môn, chỉ riêng việc nói lỏng hạn chế trong việc tuyển chọn đệ tử đã có thể giúp các thế lực tông môn hưởng lợi rất nhiều.

Số lượng đệ tử được tuyển chọn luôn là nguyên nhân chính hạn chế sự phát triển của các tông môn.

Nếu nói lỏng số lượng tuyển chọn đệ tử, thì điều đó chắc chắn sẽ có lợi cho sự phát triển của tông môn.

Còn về nhược điểm, cũng rất rõ ràng, có chức quan thì phải nghe theo mệnh lệnh của triều đình, nếu không nghe lệnh, thì triều đình có thể xử tội bất cứ lúc nào.

Điều này khiến các tông môn trở thành một tổ chức bán chính thức của triều đình, phải tuân theo mệnh lệnh của triều đình, chịu sự giám sát của Thượng Vũ Tự, phục vụ triều đình.

Sau khi Kỷ Trân cân nhắc lợi hại, lại trầm tư một lát, mới nói: “Người lập tức đến kinh đô, thỉnh giáo Tĩn An Hầu một chút, tiếp theo Hành Đạo Môn chúng ta nên hành động thế nào!”

Đối với việc triều đình vì sao lại ban hành một lệnh Thượng Vũ như vậy, chính hắn cũng không nhìn rõ được.

Mặc dù hắn là một võ giả tiên thiên đã đăng ký, nhưng hắn không hiểu biết nhiều về triều đình.

Lúc này hắn cần một người thông hiểu chỉ cho mình một con đường, để Hành Dao Môn không đi vào đường cùng.

“Vâng!” Kỷ Hải nghiêm túc gật đầu đáp.

.....

Bá Hồ Môn là tông môn mạnh nhất của tỉnh Long Nam, không có tông môn nào khác sánh bằng.

Bá Hồ Môn tọa lạc trên núi Bá Hồ ở phía tây thành Thuận Nam Phủ, phía nam của tỉnh Long Nam.

Núi Bá Hồ là một ngọn núi nhỏ thấp hơn trong dãy Vạn Sơn Linh, núi cao không quá trăm trượng, sườn núi thoải, đỉnh núi gồ ghề như một con hổ dữ khổng lồ đang nằm phục dưới đất sẵn môi, nên được đặt tên là “Bá Hồ Sơn”.

Bá Hồ Môn được thành lập cách đây trăm năm, do một người tên Triệu Bình Sơn, một võ giả hậu thiên thành lập.

Tu vi của Triệu Bình Sơn không cao lắm, cả đời tu luyện cũng chỉ đạt được hậu thiên ngũ tầng, nhưng hắn có một người đệ tử rất giỏi.

Lý Chấn, một người có vô số truyền kỳ.

Thời thơ ấu, Lý Chấn chỉ là một đứa trẻ ăn xin, chính Triệu Bình Sơn đã nhận hắn về Bá Hồ Sơn.

Lý Chấn đã từng sống lang thang nên hiểu rõ rằng việc Triệu Bình Sơn nhận nuôi mình là một cơ hội lớn, nên sau khi gia nhập Bá Hồ Môn, hắn ngày đêm khổ tu, mười bảy tuổi trở thành võ giả, hai mươi lăm tuổi đạt hậu thiên.

Thiên phú của hắn cũng không được coi là tuyệt vời, nhưng cũng được coi là xuất sắc trong Bá Hổ Môn lúc bấy giờ, nên rất được Triệu Bình Sơn coi trọng.

Nhưng lúc đó Bá Hổ Môn rất nghèo, không thể cung cấp nhiều tài nguyên tu luyện cho Lý Chấn.

Không còn cách nào khác, Triệu Bình Sơn đành nhờ vả người khác để đưa Lý Chấn đến Trần Bì Dương.

Sau khi gia nhập Trần Bì Dương, Lý Chấn mới thực sự bắt đầu sự nghiệp huy hoàng của mình.

Khoảng năm mươi năm trước, Đại Dung và Đại Nguyệt Vương triều ở phương Tây bùng nổ một cuộc chiến tranh, cuộc chiến kéo dài ba năm, và Lý Chấn cũng chính là người đã lập được công lớn trong cuộc chiến đó, từ một quan đội vệ được phong lên chức ngàn tổng.

Chương 1042: Lệnh Thượng Vũ ban ra, Giang hồ chấn động. (2)

Cũng chính vào thời điểm đó, hắn đã kết giao với Kiến Xương Hầu Trương Loan, khi đó hai người đều làm việc dưới quyền của cùng một du kích tướng quân.

Sau đó hơn mười năm, mặc dù cuộc chiến tranh giữa Đại Dung và Đại Nguyệt Vương triều đã kết thúc, nhưng vẫn thường xảy ra một số trận chiến quy mô nhỏ.

Lý Chấn và Trương Loan cùng nhau chiến đấu, giết địch vô số, kết thành tình cảm sâu đậm.

Sau này Trương Loan được thừa kế tước vị, liên tiếp thăng chức tham tướng, tổng binh, còn Lý Chấn cũng được thăng chức du kích tướng quân dưới sự đề bạt của hắn.

Nhưng sau đó Triệu Bình Sơn qua đời, Lý Chấn từ chức quan về Bá Hổ Môn đảm nhận chức môn chủ.

Thực ra khi đó tu vi của Lý Chấn chỉ có hậu thiên thất tầng, ở độ tuổi khoảng bốn mươi có tu vi hậu thiên thất tầng, theo lý mà nói hắn không thể đạt được tiên thiên trong đời này.

Nhưng điều kỳ diệu là, sau khi trở về Bá Hổ Môn, tu vi của Lý Chấn được coi là tiến bộ thần tốc, chỉ sau mười năm hắn đã đạt được nửa bước tiên thiên.

Sau đó lại mất mười năm nữa, ở tuổi lục tuần hắn trở thành võ giả tiên thiên.

Hơn nữa dưới sự lãnh đạo của hấn, Bá Hồ Môn cũng ngày càng phát triển, từ một tông môn hạng ba không có bất cứ nền tảng nào trở thành tông môn mạnh nhất tỉnh Long Nam.

Lý Chấn thuộc loại võ đạo cường giả thành danh muộn.

Thời trẻ, thiên phú của hấn chỉ được coi là xuất sắc, nhưng tuyệt đối không được coi là thiên tài.

Hơn mười năm trong quân đội, tu vi của hấn mặc dù tăng rất nhanh, nhưng đó là tiềm năng được kích thích trong những trận chiến sinh tử.

Đến khi trở về Bá Hồ Môn, chính xác hơn là khi tiếp xúc với công pháp tiên thiên, tốc độ tu luyện của hấn mới vượt xa người khác.

Bá Hồ Môn không tinh xảo như Hành Dao Môn, Bá Hồ Môn tọa lạc trên đỉnh núi Bá Hồ trông giống như một ngôi làng núi.

Những ngôi nhà gạch ngói bình thường, không hề có vẻ uy nghiêm của một tông môn mạnh mẽ.

Chỉ có đại sảnh giữa tông môn trông có vẻ uy nghiêm một chút, ngói xanh gạch đỏ, có vẻ như một tông môn lớn.

Lúc này Lý Chấn ngồi trong đại sảnh xem lệnh Thượng Vũ, nhưng trên mặt hấn không hề có vẻ bất ngờ.

Thánh chỉ được ban cho Bá Hồ Môn, Trương Loan trước khi rời đi cũng đã nói chuyện với hấn, nói về việc triều đình sẽ thành lập Thượng Vũ Tự.

Mặc dù khi đó Trương Loan không nói rõ ràng lắm, nhưng trong lòng hấn đã có một số dự đoán.

“Các người có ý kiến gì không?” Lý Chấn nhìn bốn người trong đại sảnh.

Trong bốn người này có một người là con trai hấn, Lý Trung Trấn, ba người còn lại là đệ tử của hấn, Diệp Đức Phú, Trương Thanh Vũ, Lục Chí Hoa.

Mười năm trước, hấn đã truyền lại chức môn chủ của Bá Hồ Môn cho con trai hấn là Lý Trung Trấn.

Hàng ngày hấn rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, đều ẩn cư ở biệt viện phía sau núi Bá Hồ.

Hôm nay chỉ vì lệnh Thượng Vũ, Lý Trung Trấn và mọi người mới mời hấn ra khỏi biệt viện.

“Cha, lệnh Thượng Vũ này trông có vẻ tốt, nhưng một khi chúng ta chấp nhận chức quan triều đình ban cho, thì sau này chúng ta chỉ có thể mặc cho triều đình sai khiến!” Lý Trung Trấn có chút lo lắng nói.

Hấn không biết rằng trước đó Trương Loan đã ở lại biệt viện của Lý Chấn một thời gian, cũng không biết rằng Trương Loan trước khi rời đi đã nói chuyện với Lý Chấn về Thượng Vũ Tự.

Lý Chấn cao lớn vạm vỡ, mặc dù hiện nay đã ngoài bảy mươi, nhưng thân hình của hấn vẫn thẳng tắp.

“Mặc cho triều đình sai khiến?”

“Các ngươi cũng nghĩ vậy sao?”

Hấn nhìn ba người đệ tử.

Ba người nhìn nhau, Lục Chí Hoa nhíu mày, mở miệng nói: “Su phụ, đệ tử lại cho rằng đây là một cơ hội!”

“Được chức quan chỉ là một phần, thực ra chức quan này không có tác dụng lớn, chỉ là cho chúng ta một danh phận mà thôi!”

“Đệ tử lại cho rằng Thượng Vũ Tự có thể có được những thành tựu lớn, trên đó đã nói, các đệ tử tông môn đều có thể gia nhập Thượng Vũ Tự, nếu đã như vậy, tại sao chúng ta không mưu cầu địa vị cao hơn trong Thượng Vũ Tự?”

“Nếu chúng ta có thể mưu cầu được địa vị cao hơn trong Thượng Vũ Tự, thì tương lai Bá Hổ Môn nhất định sẽ trở thành tông môn hạng nhất, trở thành tông môn mạnh nhất của Long Nam!”

“Lúc đó trong có tông chủ nắm giữ chức quan tam phẩm, ngoài có đệ tử làm quan trong Thượng Vũ Tự, toàn bộ khu vực Long Nguyên, ai còn dám nói Bá Hổ Môn chúng ta là một nhà phú hộ không có nền tảng!”

Lục Chí Hoa nghiêm mặt nói.

Hiện nay Bá Hổ Môn cũng là tông môn mạnh nhất của Long Nam, nhưng tông môn mạnh nhất này là do Lý Chấn chống đỡ.

Nếu không có Lý Chấn, Bá Hổ Môn chỉ có thể coi là tông môn hạng nhì ở Long Nam.

Hơn nữa do nền tảng của Bá Hổ Môn mỏng manh, nên nhiều tông môn ở ba tỉnh Long Nguyên, Long Nam, Long Tây đều có thái độ khinh thường đối với Bá Hổ Môn.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, nền tảng của Bá Hổ Môn mỏng manh là sự thật.

Dù hiện nay Lý Chấn đã là võ giả tiên thiên, cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Nền tảng của một tông môn chủ yếu thể hiện ở nhiều phương diện, thứ nhất là tài nguyên, có một số tài nguyên là có tiền cũng không mua được, như bảo dược, một số tông môn có truyền thừa lâu đời đều có được điền riêng, họ có thể bắt đầu trồng bảo dược từ trăm năm trước.

Thứ hai là quan hệ nhân mạch, tông môn truyền thừa càng lâu, quan hệ nhân mạch càng phức tạp, các mối quan hệ khác nhau đan xen lẫn nhau.

Thứ ba là truyền thừa công pháp, kinh nghiệm tu luyện, mặc dù công pháp mọi người tu luyện có thể là giống nhau, nhưng một tông môn có truyền thừa lâu đời sẽ có rất nhiều kinh nghiệm và hiểu biết mà các tiên bối để lại.

Những kinh nghiệm và hiểu biết này có thể giúp đệ tử bớt đi rất nhiều đường vòng.

Khuyết điểm lớn nhất của Bá Hổ Môn là thời gian truyền thừa quá ngắn, tính đến nay mới chỉ gần trăm năm.

Chương 1043: Lệnh Thượng Vũ ban ra, Giang hồ chấn động. (3)

Lý Chấn nhìn Lục Chí Hoa, gật đầu hài lòng.

“Không tồi, mặc cho triều đình sai khiến, ha ha, các người nghĩ rằng chúng ta bây giờ không phải là mặc cho triều đình sai khiến sao?”

Hắn nhìn Lý Trung Trán, hỏi: “Người nói xem nếu bây giờ triều đình có lệnh, chúng ta có thể không chấp hành mệnh lệnh không?”

Nói tóm lại, tông môn thực ra là sống dưới sự uy hiếp của triều đình.

Người có thể ghét triều đình, cũng có thể chống đối triều đình, nhưng nhất định không thể phản kháng mệnh lệnh của triều đình.

Nếu chỉ có một tri huyện đến Bá Hổ Môn, thì Bá Hổ Môn hoàn toàn có thể từ chối.

Nếu là một bộ chính sứ hoặc an sát sứ đến Bá Hổ Môn, thì Bá Hổ Môn phải mở cửa chào đón.

Còn nếu có mệnh lệnh từ kinh đô truyền đến, thì Lý Chấn cũng phải ra mặt chào đón.

Nói rằng không muốn bị triều đình sai khiến, đó chỉ là một trò cười.

Điều này, rõ ràng Lý Trung Trán không hiểu được như Lục Chí Hoa, cũng không hiểu được như Kỷ Trân.

Kỷ Trân dám đề Hành Dao Môn dương oai dương dương ở Kỳ Châu, nhưng đến kinh đô, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận sự sắp xếp của triều đình, đăng ký vào danh sách.

“Vậy chúng ta tuân theo mệnh lệnh của triều đình?” Lý Trung Trán có chút lo lắng hỏi.

Mặc dù hắn đã ngoài năm mươi, nhưng hắn vẫn có chút sợ hãi người cha ruột của mình là Lý Chấn, vì Lý Chấn đối với hắn, người con trai này, luôn không hài lòng lắm.

Nói về tu vi, hắn không bằng Diệp Đức Phú, nói về đức tài, hắn không bằng Trương Thanh Vũ, nói về trí mưu, hắn không bằng Lục Chí Hoa.

Trước ba người sư đệ này, lợi thế duy nhất của hắn là hắn là con trai ruột của Lý Chấn, nên hắn mới có thể trở thành môn chủ của Bá Hổ Môn.

Lý Chấn lười để ý đến hắn, quay sang nhìn Trương Thanh Vũ và Lục Chí Hoa.

“Thanh Vũ, Chí Hoa, hôm nay các ngươi thu dọn hành lý, ngày mai đến kinh đô đầu phục Kiến Xương Hầu đi!”

“Lão nhân gia này chính là người đứng đầu của Thượng Vũ Tự!”

Trương Thanh Vũ và Lục Chí Hoa đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lập tức vui mừng.

Họ đều biết quan hệ của Lý Chấn và Trương Loan, nếu Trương Loan là người đứng đầu của Thượng Vũ Tự, thì điều đó có lợi cho Bá Hổ Môn và họ vô cùng.

“Đệ tử tuân lệnh!” Hai người vội vàng đứng dậy đáp.

Lý Chân vung tay, nói: “Thực ra khi Kiến Xương Hầu nhận được thánh chỉ đã ở biệt viện của lão nhân gia này, trước khi rời đi hắn còn đặc biệt nhờ lão nhân gia này giúp, để lão nhân gia này gửi thêm một số đệ tử đến.”

“Ngày mai các người mang theo ba mươi đệ tử, đến kinh đô rồi, mọi chuyện đều phải nghe theo mệnh lệnh của Kiến Xương Hầu, đừng để lão nhân gia này mất mặt!”

Quan hệ của hắn và Trương Loan tự nhiên không cần phải nói nhiều, hai người là tri giao sống chết có nhau.

Trương Loan đã mở miệng, hắn tự nhiên phải cố gắng ủng hộ.

Lý Trung Trần phải phụ trách các công việc trong môn, chắc chắn không thể đi.

Diệp Đức Phú tu vi cao nhất, hắn hy vọng Diệp Đức Phú có thể tiến thêm một bước đạt được nửa bước tiên thiên, chắc chắn không thể phân tâm làm việc khác.

Trương Thanh Vũ đức tài song toàn, Lục Chí Hoa mưu trí hơn người, hơn nữa cả hai đều có tu vi hậu thiên bát tầng, chắc chắn có thể giúp đỡ Trương Loan.

.....

Vân Quế, Nam Sơn Tông.

Tông chủ Phú Đình nhìn lệnh Thượng Vũ trong tay, đôi mắt tràn đầy tức giận.

“Thực sự muốn chúng ta làm chó cho quan phủ, đừng có mơ!”

Hắn nghiền răng ken két găm lên.

Trong đại sảnh, một vài trưởng lão của Nam Sơn Tông thấy vậy, đều nhú mày.

“Tông chủ, đây là pháp lệnh của triều đình, chúng ta Nam Sơn Tông không có sức lực để chống lại triều đình!” Một trưởng lão tóc bạc phơ nói.

“Vậy thì sao?”

Phú Đình nhìn vị trưởng lão nói chuyện như một con thú hung dữ khát máu.

“Chẳng lẽ các người còn định phục vụ cho những lão quan đó sao? Họ bảo các người chết, các người liền đi chết sao?”

Vài vị trưởng lão nghe vậy, đều không khỏi thở dài.

Phục vụ triều đình?

Nam Sơn Tông thực sự không làm được.

Lý do rất đơn giản, những năm gần đây Nam Sơn Tông của họ đã phải chịu nhiều áp bức từ triều đình.

Nguyên nhân sâu xa là trận chiến ở bến sông Như Hà năm đó.

Đúng vậy, chính là trận vây đánh Dương Chính Sơn ở bến sông Như Hà cách đây vài năm.

Trong trận chiến đó, tông chủ của Nam Sơn Tông là Phú Sơn Hồng cũng đã tham gia.

Mặc dù khi đó Phú Sơn Hồng đã bị Dương Chính Sơn chém chết, nhưng không có nghĩa là triều đình sẽ bỏ qua chuyện này.

Giết trọng thần triều đình dưới ánh sáng ban ngày, triều đình chưa diệt Nam Sơn Tông đã được coi là khoan dung.

Còn hiện nay tông chủ của Nam Sơn Tông là Phú Đình chính là con trai của Phú Sơn Hồng.

“Nếu tông chủ đã quyết định chống đối triều đình, thì hãy chuẩn bị cho việc Nam Sơn Tông bị diệt môn đi!” Một vị

trưởng lão vẫn không nhin được mở miệng khuyên bảo.

“Diệt môn!”

Đôi mắt Phú Đình đỏ ngầu, “Nếu chúng ta không phản kháng, chẳng lẽ Nam Sơn Tông của chúng ta sẽ sống tốt sao?”

Lời này vừa nói ra, vài vị trưởng lão hoàn toàn rơi vào im lặng.

Không phản kháng thì cúi đầu làm người, vấn đề là ngay cả khi họ muốn cúi đầu làm người, thì những lão quan đó cũng chưa chắc đã buông tha cho họ.

Trên đời này không bao giờ thiếu những kẻ đá người khác khi họ đang gặp khó khăn.

Còn hiện nay Nam Sơn Tông của họ chính là đang ở trong hoàn cảnh khó khăn, xung quanh có rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào họ.

Chương 1044: Ngõng và Ngao tranh nhau, ngư ông hưởng lợi (1)

Trong núi Vạn Sơn Lĩnh, sâu trong rừng núi.

Tại một thung lũng ẩn mình, có một ngôi làng nhỏ bình thường đến mức tầm thường.

Trong một sân của ngôi làng, có vài người đang xem Thượng Võ Lệnh.

Nếu La Cẩn Tùng ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra vài người này.

Bởi vì đây là đồn trú của Thiên Quyền Tinh Đường của Sao Nguyệt Môn.

Bốn người trước mắt chính là đường chủ của Thiên Quyền Tinh Đường, Thái gia Đường Mậu Thất, Trương phòng Đinh Huyền, và Tuần Phong Câu Dung.

Năm đó, chính Câu Dung đã dẫn theo Cổ Vân Kiếm xâm nhập Trùng Sơn Quan, định diệt trừ La Cẩn Tùng, kẻ phản bội, nhưng tiếc thay, Cổ Vân Kiếm không đủ sức mạnh, đã bị Dương Chính Sơn đâm chết bằng một phát súng.

Thượng Võ Lệnh có ảnh hưởng đến Thất Tinh Đường của Sao Nguyệt Môn không?

Đương nhiên là có!

Hơn nữa, ảnh hưởng rất lớn.

Thất Tinh Đường của Sao Nguyệt Môn vốn là thế lực ở khu vực xám xịt tại Đại Dung.

Họ chủ yếu thu lợi, kết giao với một số phú thương, hào phú, và cướp bóc, thu phí qua đường, mở nhà chứa, cho vay nặng lãi, v.v.

Mặc dù thủ đoạn của họ không được coi là tàn nhẫn, nhưng không biết đã có bao nhiêu người dân bị họ ngược đãi.

Một khi họ chấp nhận sự giám sát của Thượng Võ Tự, họ sẽ không thể làm những việc thiếu đức hạnh này nữa, và cũng không thể tiếp tục gửi tiền cho tổng đường.

Hơn nữa, trong vài năm gần đây, họ cũng đã bị triều đình đàn áp, sự đàn áp mà họ phải chịu còn mạnh hơn cả Nam Sơn Tông.

Bởi vì kẻ đàn áp họ là Trấn Vũ Tự của Hình Bộ.

Năm đó, một công văn của Dương Chính Sơn đã được gửi đến Hình Bộ, và Hình Bộ đương nhiên sẽ không bỏ qua, họ đã cử Trấn Vũ Tự đến các nơi để kiểm tra các nhánh của Thất Tinh Đường.

Trong hai năm qua, Thất Tinh Đường đã mất đi không ít sức mạnh do bị Trấn Vũ Tự kiểm tra.

Mãi đến gần đây, Trấn Vũ Tự mới không còn nhắm vào họ nữa.

Sức mạnh của Trấn Vũ Tự có hạn, để họ đánh vào sức mạnh bên ngoài của Thất Tinh Đường thì được, nhưng để họ tiêu diệt Thất Tinh Đường thì có phần khó khăn.

Hiện tại, Trấn Vũ Tự không còn nhắm vào họ nữa, nhưng triều đình lại ban hành Thượng Võ Lệnh.

“Các người nói đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Cái Khải đầu đầu nói.

Cuối cùng cũng qua hai ngày yên bình, không ngờ triều đình lại giờ trò này, hẳn thực sự cảm thấy bối rối.

Kháng cự, tức là tìm chết, không kháng cự, Thất Tinh Đường sẽ không còn cần thiết nữa.

Mục đích của Sao Nguyệt Môn khi thành lập Thất Tinh Đường là để thu lợi, nếu Thất Tinh Đường không thể thu lợi, thì đương nhiên cũng không còn cần thiết nữa.

Ba người còn lại nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

...

Phủ Châu Bình Viễn.

Trong một khu rừng rậm rạp, một góc mái nhà lộ ra, dưới mái nhà là một sân nhỏ trông rất đặc biệt.

Trong phòng sách của sân, một thanh niên mặc trường sam màu trắng trắng đang đứng trước bàn viết, phất tay viết chữ lớn.

Yến Hồi Xuân đứng bên cạnh, vẻ mặt bình tĩnh nhìn thanh niên viết chữ.

Ba chữ viết to như rồng bay phượng múa, khí thế hùng tráng.

“Thượng Võ Lệnh!”

“Haha, chiêu này của triều đình thật thú vị!”

Trên khuôn mặt tuấn tú của thanh niên hiện lên nụ cười chế nhạo.

“Chủ thượng, nếu Thượng Võ Lệnh được thực hiện, sẽ rất bất lợi cho chúng ta!” Yến Hồi Xuân nhẹ giọng nói.

Thanh niên đặt bút lông trong tay lên giá bút, sau đó nhẹ nhàng thổi lên chữ lớn trên giấy.

“Đúng vậy, Thượng Võ Lệnh rất bất lợi cho chúng ta, vì vậy chúng ta phải ngăn triều đình thành lập Thượng Võ Tự, thực hiện Thượng Võ Lệnh!”

“Vậy chúng ta nên hành động như thế nào?” Yến Hồi Xuân nhẹ giọng hỏi.

Thanh niên nheo mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Ngỗng và ngao tranh nhau, ngư ông hưởng lợi, triều đình là ngỗng, giang hồ là ngao, việc chúng ta cần làm chỉ là ném ra một miếng mồi, để họ tranh giành nhau là đủ!”

“Nhưng~~”

Trong mắt hắn tràn đầy sự tiếc nuối, “Thôi, bỏ đi, không thể nuôi con sói mà không có con cái!”

“Hãy để tin tức về Thúy Tiên Cốc lan truyền ra ngoài!”

Yến Hồi Xuân ngần ra, “Thúy Tiên Cốc, chủ thượng định làm gì?”

Thanh niên gật đầu, “Có bỏ mới có được, bỏ đi một cái cây, đổi lấy ba năm thời gian, đáng giá!”

Yến Hồi Xuân suy nghĩ một chút, đáp: “Thuộc hạ sẽ sắp xếp ngay!”

Nói xong, hắn ôm quyền rời khỏi phòng.

Thanh niên phát tay đi đến cửa sổ, nhìn những dãy núi đồi nối tiếp nhau, trong mắt tràn đầy sự tiếc nuối.

Có bỏ mới có được, nhưng khi bỏ đi thật sự rất khó chịu.

...

Mùa hè ở kinh đô có chút oi ả, mặt trời như một lò lửa nóng bỏng, nung nấu thành phố khổng lồ này.

Tuy nhiên, mùa hè ở kinh đô cũng thay đổi thất thường, nửa canh giờ trước còn nắng nóng, giờ đây gió mạnh như bão, sấm chớp vang rền, mưa như trút nước.

Tĩnh An Hầu Phủ, Dương Chính Sơn đứng dưới mái hiên của tiền sảnh, nhìn những giọt mưa rơi từ mái hiên xuống.

“Su phụ!”

Đại Vương đi đến sau lưng hắn, tò mò hỏi: “Su phụ, người đang nhìn gì vậy?”

Hôm nay là thời gian Dương Chính Sơn dạy ba đồ đệ của mình, nhưng trời không chiều lòng người, vừa mới đến phủ, mưa đã đổ xuống như trút.

“Nhìn mưa!” Dương Chính Sơn quay người cười nói.

Đại Vương nhìn cơn mưa ào ạt bên ngoài, có chút khó hiểu hỏi: “Mưa có gì hay để xem?”

Dương Chính Sơn đi đến bàn trà trong sảnh ngồi xuống, An Thần Huy lập tức rót trà cho hắn, “Su phụ mời uống trà!”

Bên cạnh, An Vương đang cầm cuốn “Tam Thập Lục Kế” đọc đến mê mẩn.

Dương Chính Sơn chỉ cười cười, không trả lời câu hỏi của Đại Vương.

Hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào!

Gần đây, cái gì hắn cũng thấy kỳ lạ!

Không phải vì chưa từng thấy mà thấy mới mẻ, mà là vì dường như có những cảm ngộ khác biệt, cái gì cũng có cảm giác khác nhau.

Giọt mưa rơi xuống đất trong chớp mắt, bắn tung tóe, khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

Chương 1045: Ngõng và Ngao tranh nhau, ngư ông hưởng lợi (2)

Những giọt mưa rơi thành hàng dưới mái hiên cũng khiến hần cảm thấy kỳ lạ.

Những làn sương mỏng mờ ảo trên mặt đất cũng khiến hần cảm thấy kỳ lạ.

Giống như hần đang quan sát lại thế giới này, đang nhận thức lại thế giới này vậy.

Chỉ là cảm giác kỳ lạ này quá huyền diệu, hần có ý muốn cảm nhận sâu hơn nữa, nhưng mãi vẫn không thể tìm ra được, như thể có một cánh cửa đạo ngăn hần lại bên ngoài.

“Hôm nay có lẽ không thể tu luyện được rồi! Đợi mưa tạnh, các người hãy về đi!” Dương Chính Sơn bùng trà lên, nhấp một ngụm.

“Sur phụ, con còn muốn luyện thêm nữa!” Đại Vương không muốn rời đi.

Dương Chính Sơn nhìn hần, trong mắt sâu thẳm hiện lên ý cười nhàn nhạt, “Tu luyện là phải kiên trì, không cần để ý đến một lúc một lát!”

“Nhưng đệ tử thấy tu luyện ở đây, tiến bộ nhanh hơn!” Đại Vương nói.

Dương Chính Sơn bật cười.

Cảm giác của Đại Vương đương nhiên là đúng, dù sao ở đây hẳn có thể uống nước linh tuyền bất cứ lúc nào.

Mà sau khi uống nước linh tuyền, nếu tu luyện, thì sẽ như được gấp đôi.

Trong hơn một tháng qua, tiến bộ tu luyện của cả ba người đều rất rõ rệt.

Ngay cả An Vương, người không coi tu luyện vào mắt, cũng có tiến bộ rất lớn.

“Các người muốn ở lại đây thì cứ ở lại đi!”

Dương Chính Sơn cười nói.

Lúc này, Ngô Hải vội vã đi vào trong sảnh, đầu tiên ông ôm quyền chào An Vương và Đại Vương, sau đó đi đến bên Dương Chính Sơn.

“Hầu gia, Lục gia đã gửi tin, nói rằng Lục lão thái gia đã qua đời!”

Dương Chính Sơn hơi ngẩn ra, sau đó thở dài một hơi dài.

“Khi nào?”

“Tám ngày trước!” Ngô Hải nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, đứng dậy đi đến mái hiên, nhìn bầu trời âm u mây mù.

Sinh lão bệnh tử, là lẽ thường của con người!

Trước khi đến kinh đô, Lục Tùng Hạc đã có dấu hiệu tàn đời, chết già cũng là điều không thể tránh khỏi.

Tình cảm của Dương Chính Sơn dành cho Lục Tùng Hạc rất phức tạp.

Trên danh nghĩa, Lục Tùng Hạc là bố vợ của hắn, nhưng thực tế, người bố vợ này không có chút quan hệ nào với hắn.

Lục Tùng Hạc chỉ là bố vợ của kiếp trước mà thôi.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng đã từng gọi Lục Tùng Hạc là cha.

Những năm qua, Dương gia và Lục gia đã có chút khúc mắc vì chuyện Dương Chính Sơn lấy vợ mới, nhưng cuối cùng cũng đã hóa giải được.

Hiện nay quan hệ hai nhà vẫn rất thân thiết.

Dương Chính Sơn vẫn tôn trọng Lục Tùng Hạc.

“Hãy để Minh Thành chuẩn bị một chút, trở về An Ninh huyện một chuyến!” Dương Chính Sơn buồn bã nói.

Danh phận bố vợ này có chút hư vô, nhưng thân phận ông ngoại này thì là thật.

Hơn nữa, năm đó Lục Tùng Hạc đã không ít lần giúp đỡ Dương gia, Dương Chính Sơn có thể không nhớ ơn Lục Tùng Hạc, nhưng ba anh em Dương Minh Thành lại không thể quên ơn.

“Vâng!” Ngô Hải đáp một tiếng rồi rời đi.

Lục Tùng Hạc qua đời mang đến một chút sóng gió cho tâm trạng của Dương Chính Sơn, nhưng nhanh chóng Dương Chính Sơn đã buông chuyện này xuống.

Dù sao hắn cũng đã sớm biết Lục Tùng Hạc không sống lâu được, hơn nữa Lục Tùng Hạc đã gần tám mươi tuổi, Lục gia hiện nay nhân khẩu đông đúc, còn có Lục Văn Viễn, người được coi là kỳ tài, nên Lục Tùng Hạc cũng được coi là hưởng phúc thọ.

Có lẽ Lục Tùng Hạc cũng không còn điều gì tiếc nuối.

Mưa lớn xong, trời sẽ sáng.

Vì việc ban hành Thượng Võ Lệnh, gần đây có không ít võ giả giang hồ đến kinh đô.

Trên các con phố, ngõ hẻm của kinh đô có nhiều võ giả giang hồ mặc trang phục, cầm binh khí, đa số họ đến để tìm hiểu tin tức về Thượng Võ Tự.

Mà Dương gia cũng có không ít người đến tìm hiểu tin tức.

Hoành Đào Môn của Kỷ Hải, Thái gia của Tĩnh An Hầu, Thương Minh Đức, thậm chí cả Dương Minh Huy cũng từ Dương gia thôn đến.

Thế lực giang hồ không chỉ có thế lực tông môn, còn có cả thế lực gia tộc.

Như Thái gia của Tĩnh An Hầu chính là một gia tộc lấy truyền thừa võ đạo làm chủ yếu.

Tuy nhiên, một phần nội dung của Thượng Võ Lệnh không áp dụng cho gia tộc võ đạo, tức là chỉ định tông chủ, ban chức quan.

Còn đối với gia tộc võ đạo, thái độ của triều đình cũng tương đối mềm mỏng hơn nhiều, không yêu cầu gia tộc võ đạo nhất định phải làm gì.

Nhưng những gợi ý mà Dương Chính Sơn đưa cho họ thì vẫn giống nhau.

Nếu có thể vào Thượng Võ Tự thì hãy vào, nếu có thể vào Diễn Võ Các thì hãy vào.

Tóm lại chỉ là một câu nói, đi theo triều đình, chắc chắn sẽ không sai.

Dương Chính Sơn đã gặp Kỷ Hải và Thương Minh Đức trong phủ, hai người này sau khi nhận được gợi ý của hắn cũng không do dự nhiều, lập tức đồng ý.

Dương Chính Sơn cũng đã viết cho họ một bức thư giới thiệu, để họ được giới thiệu với Kiến Xương Hầu.

Mặc dù hãn chỉ gặp Kiến Xương Hầu hai lần trong triều, chưa thân quen, nhưng Kiến Xương Hầu chắc chắn sẽ không từ chối người mà hãn giới thiệu.

Còn Hoa Cẩm Thu và Dương Minh Huy, thì không giống vậy.

Họ đều là người thân của Dương gia, đến kinh đô, Dương gia đương nhiên phải tiếp đãi.

Mối quan hệ của Thượng Võ Lệnh với Dương thị nhất tộc không lớn, hiện nay Dương thị nhất tộc có rất nhiều con cháu phục vụ trong quân đội, hoàn toàn không cần đề ý đến Thượng Võ Lệnh.

Còn Thiên Thanh Kiếm Phái ở Trùng Sơn Trấn, thực lực có hạn, với thực lực của Thiên Thanh Kiếm Phái, họ hoàn toàn không có tư cách can thiệp vào chuyện của Thượng Võ Tự, có lẽ sau khi Liao Viễn Thượng Võ Tự được thành lập, Thiên Thanh Kiếm Phái có thể phái vài đệ tử đến Thượng Võ Tự để tìm kiếm chức quan.

Hoa Cẩm Thu ở lại Dương gia ba ngày rồi rời đi, nàng dự định sau khi trở về, sẽ chọn vài đệ tử, theo ý của Dương Chính Sơn, gửi vào Liao Viễn Trấn Vũ Tự, nên không ở lại Dương gia lâu.

Dương Minh Huy thì tạm thời ở lại Dương gia, lần này đến ngoài việc tìm hiểu chuyện Thượng Võ Lệnh, còn muốn tham gia hôn lễ của Dương Thừa Mậu.

Thời gian trôi đến cuối tháng sáu, kinh đô vì chuyện Thượng Võ Lệnh, Thượng Võ Tự và Diễn Võ Các mà náo nhiệt vô cùng, còn Dương gia cũng trong sự náo nhiệt này, chuẩn bị cho hôn lễ của Dương Thừa Mậu.

Ngày 30 tháng 6.

Lý thị từ Trùng Sơn Trấn đến kinh đô.

Buổi tối, Dương Chính Sơn trở về từ đồn trú của Diễn Võ Các, gặp Lý thị, cũng gặp Dương Uyển Dung.

“Ông nội!”

Dương Chính Sơn vừa bước vào chính viện, tiểu nha đầu Dương Uyển Dung đã chạy đến, mắt cười nhìn Dương Chính Sơn.

Tiểu nha đầu năm nay mới bốn tuổi, buộc tóc thành hai búi, khuôn mặt tròn trịa đặc biệt dễ thương.

So với Dương Uyển Đình lú rú chút chút, tính cách của Dương Uyển Dung trầm tĩnh hơn nhiều.

Dương Chính Sơn tiến lên ôm tiểu nha đầu, hỏi: “Có nhớ ông nội không?”

“Có! Uyển Dung cũng muốn theo ông nội đến kinh đô, nhưng mẫu thân không chịu!” Tiểu nha đầu oán giận nói.

Nàng đương nhiên là muốn theo đến kinh đô, ở kinh đô nàng có nhiều ca ca tỷ tỷ như vậy, còn có một đứa cháu trai mới sinh, nhưng ở Phủ Dư thành, chỉ có một mình nha đầu, muốn tìm người chơi cũng không có.

“Dâu hiền thảo thảo chào cha!” Lý thị thấy Dương Chính Sơn về, vội vàng tiến lên chào.

“Trên đường có gặp phiền phức gì không?” Dương Chính Sơn cười nói.

“Không có, chúng ta đi thuyền của Đằng Long Vệ, trên đường rất thuận lợi!” Lý thị cười nói.

Dương Uyển Dung chen vào trong lòng Dương Chính Sơn nói: “Ông nội, chúng ta trên biển đã thấy một con cá rất rất

lớn!”

“Ồ! Lớn như thế nào?”

Dương Chính Sơn ngồi xuống, Thanh Hà lập tức dọn trà lên.

“Lớn hơn cả thuyền của chúng ta!” Tiểu nha đầu dang tay ra miêu tả con cá lớn.

“Đó là cá voi!” Dương Chính Sơn đặt nàng lên đùi mình, cười nói.

“Cá voi!” Tiểu nha đầu chớp mắt sáng lấp lánh, “Ông nội, cá voi có ngon không?”

“Ha ha~~”

Lời của nàng khiến Lý thị vừa ngồi xuống đã bật cười, “Cha, tiểu nha đầu này muốn ăn con cá lớn đó, trên thuyền còn muốn bắt con cá lớn đó lên!”

“Tôi nói là không thể bắt được, nó còn nói ông nội chắc chắn có thể bắt được cá lớn! Nói đến kinh đô rồi, muốn ông nội bắt cá lớn cho nàng!”

Tiểu nha đầu bắt măn với mẹ mình, hừ một tiếng nói: “Ông nội chắc chắn có thể bắt được con cá lớn đó!”

Biểu cảm đáng yêu này thực sự làm Dương Chính Sơn cảm thấy thích thú.

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn cười lớn.

Úc Thanh Y và những người khác cũng bị nàng chọc cười.

“Đợi ông nội có thời gian, sẽ đưa ngươi đi bắt cá lớn!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dù sao thế giới này cũng không có luật bảo vệ động vật, ngay cả việc bắt một con cá voi về nấu ăn, cũng sẽ không có cảnh sát đến gõ cửa.

Chương 1046: Cây Nguyên Quả (1)

“Được rồi, Y Nhi biết ông nội lợi hại nhất mà!” Tiểu nha đầu vui vẻ vỗ tay nói.

Dương Chính Sơn xoa đầu nàng, nhìn Lý thị, hỏi: “Minh Chí ở Phục Châu có ổn không?”

Lý thị vội vàng đứng dậy, lấy ra một bức thư, “Phục Châu mọi chuyện đều ổn, đây là thư của phu quân gửi cho cha!”

Dương Chính Sơn nhận lấy thư, Lý thị nhân cơ hội ôm tiểu nha đầu đi.

Thực ra sau khi đến Kinh Đô, hắn cũng không ít lần nhận được thư từ Trọng Sơn trấn.

Chu Lan, Tống Đại Sơn, Hạ Huyền, Minh Chí, Minh Hạo, Minh Vũ, Minh Trấn... tất cả đều đã gửi thư cho hắn, ngay cả Bàn Đường cũng đã viết cho hắn hai bức thư.

Hiện tại mọi chuyện ở Trọng Sơn trấn đều diễn ra suôn sẻ, những việc cần làm, Dương Chính Sơn đã lên kế hoạch trước khi rời đi, chỉ cần Chu Lan và Bàn Đường làm theo kế hoạch của hắn, Trọng Sơn trấn sẽ phát triển một cách có trật tự.

Nhìn vào hiện tại, Chu Lan và Bàn Đường phối hợp rất tốt, Trọng Sơn trấn đã bắt đầu có những dấu hiệu phát triển mạnh mẽ.

Mở bức thư của Dương Minh Chí, Dương Chính Sơn nhanh chóng lướt qua.

Nội dung trong thư rất nhiều, đầu tiên là hỏi thăm sức khỏe cha mình, sau đó là kể về tình hình hiện tại của Phục Châu.

Năm nay có lẽ là năm Phục Châu trỗi dậy, Dương Minh Chí đã nắm quyền Phục Châu hơn ba năm, trong ba năm này, hắn chỉ làm ba việc, thứ nhất là khai khẩn đất hoang, thứ hai là thành lập trường đua ngựa, thứ ba là phát triển thương mại, bao gồm cả thương mại hải cảng và thương mại với Tuyết Linh Cung.

Mặc dù năm ngoái Phục Châu đã tiếp nhận hơn hai mươi vạn người tị nạn, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự phát triển của Phục Châu.

Ngược lại, chỉ cần hơn hai mươi vạn người tị nạn có thể ổn định tại Phục Châu vào năm nay, thì Phục Châu sẽ có một sự thay đổi lớn.

Thực ra Phục Châu là một nơi rất tốt, Phục Châu ven biển, có thể phát triển thương mại hải cảng, mặc dù không thuận tiện như Đằng Long Vệ, nhưng cũng có thể vận chuyển hàng hóa bằng thuyền.

Ngoài ra, Phục Châu còn có rất nhiều đất đai màu mỡ và nhiều dòng sông, nguồn nước dồi dào.

Dù là khai khẩn đất đai để canh tác hay xây dựng trường đua ngựa, đều có thể mang lại lợi ích lớn cho người dân Phục Châu.

Dương Chính Sơn rất hài lòng với những gì Dương Minh Chí đã làm ở Phục Châu.

Cuối thư, Dương Minh Chí nhắc đến một việc.

Tuyết Linh Cung lại muốn tăng cường hợp tác với Dương gia.

Không phải Trọng Sơn trấn, cũng không phải thành Phục Châu, mà là Dương gia.

Thực ra trong hai năm qua, quy mô thương mại giữa Tuyết Linh Cung và thành Phục Châu không lớn, ban đầu Tuyết Linh Cung đã mua rất nhiều lương thực từ thành Phục Châu, nhưng năm ngoái khi Liêu Đông hạn hán, Dương Chính Sơn đã cắt đứt giao dịch lương thực với họ.

Về việc này, Tuyết Linh Cung cũng không bắt mẫn, lương thực không thể giao dịch, nhưng những thứ khác vẫn có thể. Họ rất cần nhiều đồ vật của Đại Vinh.

Và khi số lần giao dịch giữa hai bên ngày càng nhiều, họ cũng có thêm một chút tin tưởng lẫn nhau.

Còn việc Tuyết Linh Cung muốn tăng cường hợp tác với Dương gia, Tuyết Linh Cung muốn giao dịch một số bảo dược và linh quả với Dương gia!

Dương Chính Sơn nhìn nội dung trong thư, lông mày hơi nhướng lên.

Về bảo dược, hắn không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng linh quả!

Tuyết Linh Cung lại có linh quả?

Điều này thực sự ngoài dự đoán của hắn.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Ta đi thư phòng xử lý một số việc!”

“Vâng!” Úc Thanh Y gật đầu, không hỏi thêm, tiếp tục trò chuyện với Lý thị, Vương thị.

Về linh quả, Dương Chính Sơn tất nhiên không có lý do gì để từ chối, chỉ là hiện tại hắn không có linh quả, vậy thì dùng gì để đổi lấy linh quả từ Tuyết Linh Cung.

Đến thư phòng, Dương Chính Sơn nghĩ một lát, viết thư trả lại cho Dương Minh Chí.

Hắn muốn người của Tuyết Linh Cung đến Kinh Đô một chuyến.

Việc này vẫn nên gặp mặt trực tiếp nói chuyện thì hơn, chỉ là không biết người của Tuyết Linh Cung có muốn đến Kinh Đô không.

Sau khi viết xong thư, Dương Chính Sơn để Ngô Triền tự mình đến thành Phục Châu một chuyến.

Hắn coi trọng linh quả hơn bảo dược rất nhiều.

Bởi vì một quả linh quả tươi thường sẽ có hạt giống, và chỉ cần có hạt giống, Dương Chính Sơn có thể trồng cây trong Không Gian Linh Tuyền.

Còn bảo dược sau khi thu thập thường sẽ được chế biến, sau khi chế biến, bảo dược sẽ mất đi tính sống.

Đối với Dương Chính Sơn, bảo dược không có tính sống không có ý nghĩa gì lớn.

...

Ngày mùng 8 tháng 7, Dương Thừa Mậu kết hôn.

Khách khứa của Dương gia tề tựu đông đủ, náo nhiệt vô cùng.

Mặc dù Dương Thừa Mậu không phải là đích trưởng tôn của Dương gia, nhưng lễ cưới của Dương Thừa Mậu lại là hỷ sự đầu tiên Dương gia tổ chức lớn khi đến Kinh Đô.

Những ai có chút quan hệ với Dương gia đều không ngại đến dự.

Dương Chính Sơn tự mình đứng trước cửa chào đón khách.

“Ha ha, Dương lão đệ, hôm nay có rượu ngon không?”

Lương Trữ Long sải bước đến trước mặt Dương Chính Sơn, cười lớn.

“Tất nhiên có, hôm nay rượu nước thoải mái, Lương huynh cứ việc uống!” Dương Chính Sơn cười tươi đón chào.

“Vậy ta sẽ không khách sáo!” Lương Trữ nói vài câu với Dương Chính Sơn, rồi đi vào phủ.

Vừa mới vào cửa, Cung Vương và Đái Vương liền đến.

“Su phụ! Chúng ta đến chúc mừng Thừa Mậu sư diệt!” Đái Vương chạy nhỏ đến trước mặt Dương Chính Sơn, cười nói.

“Hai vị điện hạ có lòng quá!”

Dương Chính Sơn chấp tay hành lễ, rồi ra hiệu cho Ngô Hải, Ngô Hải lập tức tiến lên dẫn hai người đến Quý Khách Thính.

Hôm nay Dương gia đã bày tiệc đãi khách, riêng tiệc khách đã chuẩn bị đến sáu nơi, ba nơi ở tiền viện, ba nơi ở hậu viện.

Dù là tiền viện hay hậu viện, đều có một Quý Khách Thính, chuyên để tiếp đãi các quan lại quyền quý.

Chương 1047: Cây Nguyên Quả (2)

Không phải Dương gia có mắt xem thường, mà phong tục là như vậy.

Hiện tại quan hệ của Dương gia cũng có rất nhiều, hơn nữa là đủ mọi phương diện.

Có thương nhân, có võ giả giang hồ, còn có quan lại quyền quý...

Tổng không thể để thương nhân và võ giả ngồi chung với một đám hương quý uống rượu được!

Vì vậy, Dương gia chỉ có thể đối xử khác nhau.

Sau khi mời Cung Vương và Đái Vương vào phủ, Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, liền thấy một người quen quen thuộc khiến hắn bất ngờ đến.

“Ha ha ha, Lưu lão đệ, sao ngươi lại đến?”

Dương Chính Sơn bước nhanh lên trước, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi.

Người đến là Lưu Triết, hắn thực sự không ngờ Lưu Triết sẽ đến.

Từ khi Lưu Nguyên phủ từ chức quan, Lưu Triết đã theo Lưu Nguyên phủ về quê ở An Châu, bốn năm trôi qua rồi chưa gặp Lưu Triết.

Lưu Triết cười nói: “Lần này vừa hay đến Kinh Đô, nghe nói các người có tiệc cưới, ta liền dày mặt đến dự!”

“Ha ha!!” Dương Chính Sơn ôm vai hấn, cười tươi như hoa, “Nếu đã đến thì ở lại vài ngày đi, khi nào có thời gian, chúng ta uống thêm vài chén!”

“Đến lúc đó người đừng tiếc!”

“Sao lại tiếc chứ? Lão phu khi nào keo kiệt!”

Lưu Triết cười ha ha, “Được rồi, người bận đi, bận xong rồi chúng ta nói chuyện tiếp!”

Dương Chính Sơn gật đầu, dặn Đinh Thu Thu: “Người dẫn Lưu huynh đến chỗ Lâm Triển.”

Sau khi đưa Lưu Triết vào phủ, Dương Chính Sơn tiếp tục chào đón khách, sau khi tiếp khách xong, hấn sẽ đến tiệc khách uống rượu.

Ngày hôm nay náo nhiệt kết thúc, khiến Dương Chính Sơn rất mệt mỏi.

Không chỉ Dương Chính Sơn, tất cả mọi người trong Dương gia dường như đều trải qua một trận đại chiến, ai nấy đều cảm thấy rất mệt mỏi.

May mắn thay họ đã thuận lợi đưa tôn túc vào cửa, cũng coi như đã giải quyết được một tâm sự.

...

Ngày mùng 10 tháng 7.

Diễn Võ Các bắt đầu tuyển sinh.

Yêu cầu của Diễn Võ Các đối với đệ tử rất cao, nhưng thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài.

Chỉ mất ba ngày, Diễn Võ Các đã tuyển được hơn ba trăm đệ tử đủ điều kiện.

Phần lớn các đệ tử này đều đến từ gia đình quan lại quyền quý ở Kinh Đô, một phần nhỏ đến từ giang hồ và dân gian.

Nguyên nhân là vì hiện nay danh tiếng của Diễn Võ Các chưa cao, ngoài Thuận Thiên Phủ ra, có thể các gia tộc võ đạo và thế lực giang hồ ở nhiều nơi của Đại Vinh đều chưa biết đến sự tồn tại của Diễn Võ Các.

Nguyên nhân thứ hai là vì gia đình quan lại quyền quý nắm giữ một lượng lớn tài sản và tài nguyên tu luyện, thiên tài không nhất thiết phải là thiên tài thực sự, cũng có thể là những kẻ bình thường được tích lũy bằng tài nguyên.

Nhưng dù là thiên tài hay người bình thường, chỉ cần đạt được điều kiện, Diễn Võ Các sẽ không từ chối.

Dù sao đi nữa, Diễn Võ Các cũng đã được thành lập, và đệ tử đầu tiên cũng chính thức gia nhập Diễn Võ Các.

Sau khi có đệ tử, Diễn Võ Các cũng có thể hoạt động bình thường.

Trên thực tế, Dương Chính Sơn dạy dỗ đệ tử Diễn Võ Các cũng giống như khi luyện binh trước đây.

Phần lớn thời gian đều có các giáo viên của Diễn Võ Các dạy dỗ các đệ tử này, mỗi ngày hẳn chỉ dành ra một canh giờ để chỉ điểm các đệ tử ở Diễn Võ Các.

Tất nhiên, nhiệm vụ chính của hẳn thực ra là cung cấp linh tuyến thủy.

Một lượng lớn linh tuyến thủy được hẳn tưới vào mười mấy giếng nước của Diễn Võ Các, với số lượng linh tuyến thủy mà hẳn hiện có, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề lãng phí.

Nói vậy thôi, hiện tại hẳn hoàn toàn có thể dùng linh tuyến thủy để cải thiện chất lượng nước của một khu vực, biến một vùng đất hoang vu thành một nơi linh khí dồi dào.

Hắn không phải chưa từng làm điều này, Đằng Long Vệ và Trọng Sơn Quan chính là những ví dụ điển hình.

Dù hiện tại Dương Chính Sơn đã rời khỏi hai nơi này, nhưng nước giếng dưới lòng đất của hai nơi này vẫn chứa một lượng nhỏ linh tuyến thủy.

Tuy nhiên, hiệu quả của nước giếng ở Đằng Long Vệ ngày càng yếu, hiện tại gần như đã đến mức có thể bỏ qua.

Còn Trọng Sơn Quan có lẽ còn duy trì được hai ba năm nữa.

Không có Dương Chính Sơn liên tục cung cấp linh tuyến thủy, linh tuyến thủy trong nước giếng sớm muộn gì cũng cạn kiệt.

Hiện tại Diễn Võ Các có Dương Chính Sơn, thì Diễn Võ Các chính là một phúc địa.

Chỉ cần ăn ở tại Diễn Võ Các, việc tu luyện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Vì vậy Dương Chính Sơn hoàn toàn không lo lắng về việc tu luyện của ba trăm đệ tử này.

Diễn Võ Các tuyển sinh đã thu hút một số sự chú ý ở Kinh Đô, nhưng sự chú ý này nhanh chóng qua đi.

So với Thượng Võ Tự, Diễn Võ Các không có quá nhiều điều đáng chú ý.

Trong khi Diễn Võ Các tuyển sinh, nhân viên liên quan của Thượng Võ Tự cũng đã được bổ nhiệm gần như hoàn tất, Thượng Võ Tự ở mười ba tỉnh ngoài Kinh Đô cũng đã được thành lập.

Tuy nhiên, hiện tại Thượng Võ Tự vẫn chỉ là một cái vỏ, ngoài danh nghĩa và một chút nhân thủ, Thượng Võ Tự vẫn chưa được các thế lực giang hồ công nhận.

Thượng Võ Tụ muốn nắm quyền kiểm soát toàn bộ giang hồ, không chỉ cần tốn nhiều thời gian và sức lực, mà còn gây ra nhiều bất ổn.

Thực ra hiện tại Thượng Võ Tụ đã bắt đầu khuấy đảo giang hồ.

Sau khi Thượng Võ Tụ được thành lập, việc đầu tiên họ làm là phân cấp các tông môn, ban lệnh cho tông chủ, ban chức quan.

Đánh giá cấp bậc cho các thế lực giang hồ, nghĩ đến thôi cũng biết sẽ gây ra bao nhiêu tranh chấp.

Ngày mùng 15 tháng 7.

Thượng Võ Tụ phát thông báo, trong Đại Vinh có tám tông môn hạng nhất.

Ba hồ môn ở Thuận Nam Phủ, Hình Dao Môn ở Cơ Châu, Tây Lâu Kiếm Phái ở Tương Viễn Phủ, Trấn Lăng Tiêu Đường ở Túc Châu, Ngược Thiên Tông ở Vân Châu, Ngọc Châu Đại Chiếu Tự, Ngộ Chân Đạo Cung ở Tô Châu, và Linh Tú Sơn Trang ở Cửu Giang Phủ.

Thông báo vừa phát ra, như một viên đá khổng lồ ném vào mặt hồ đang có dòng chảy ngầm, lập tức dấy lên sóng gió trong giang hồ Đại Vinh.

Tám môn phái giang hồ, mặc dù đều là những thế lực tông môn nổi tiếng, nhưng vẫn có vô số người nghi ngờ điều này.

Ba hồ môn và Tây Lâu Kiếm Phái có nền tảng nông cạn, Trấn Lăng Tiêu Đường và Đại Chiếu Tự nằm ở biên giới của Đại Vinh, Ngộ Chân Đạo Cung và Linh Tú Sơn Trang ẩn mình trên núi, Ngược Thiên Tông và Hình Dao Môn cũng chỉ đơn giản là thống trị ở một nơi.

Cả tám tông môn này đều có khuyết điểm, nếu thực sự muốn chê bai, ai cũng có thể chỉ ra rất nhiều điều.

Lấy Hình Dao Môn làm ví dụ, Kỷ Chân năm xưa đã được gọi là cao thủ số một Liêu Đông, còn Hình Dao Môn ở Cơ Châu cũng thống trị, nhưng Liêu Đông vốn là vùng đất võ đạo yếu kém, đặt vào giang hồ Đại Vinh, giang hồ Liêu Đông có chút ý nghĩa là tự tạo vòng tròn.

Còn Hình Dao Môn trước đây đặt trong giang hồ Đại Vinh, thực ra chỉ có thể coi là thế lực hạng hai.

Tất nhiên việc Trương Loan đưa Hình Dao Môn vào danh sách tám tông môn hàng đầu cũng không phải không có lý do, trước tiên Hình Dao Môn có Kỷ Chân là cao thủ tiên thiên, tiếp theo Hình Dao Môn có danh vọng rất cao ở Liêu Đông, Thượng Võ Tự hoàn toàn có thể mượn danh vọng của Hình Dao Môn để răn đe các thế lực giang hồ ở Liêu Đông, Liêu Tây và Trọng Sơn trấn.

Mà thực tế là các thế lực giang hồ ở Liêu Đông cũng thực sự không có ý kiến gì về việc Hình Dao Môn trở thành thế lực hạng nhất, ý kiến là của các thế lực giang hồ ở nơi khác.

Trong thư phòng của Hầu phủ, Dương Chính Sơn nhìn thông báo mà Thượng Võ Tự vừa phát, hơi lắc đầu.

“Có chút giống như đốt Hình Dao Môn trên lửa!”

Trong số tám tông môn, Hình Dao Môn là yếu nhất.

Kỷ Chân là cao thủ tiên thiên, nhưng bảy tông môn còn lại đều có võ giả tiên thiên, không có cao thủ tiên thiên, sao có thể được xếp vào hàng ngũ tông môn hạng nhất.

Chỉ là Hình Dao Môn trước đây có chút yếu thế, nên đã khiến không ít thế lực giang hồ không phục.

Tuy nhiên vấn đề này không phải là vấn đề lớn đối với Hình Dao Môn, chỉ cần Kỷ Chân thể hiện thực lực tiên thiên, thì đủ để những thế lực giang hồ đó im miệng.

Những thế lực giang hồ này không phục, hoàn toàn là vì họ không biết rằng cả tám tông môn này đều có võ giả tiên thiên.

Thực ra điều này phải trách những võ giả tiên thiên ả tu không xuất hiện, từng người từng người, mười năm, mười mấy năm không lộ diện, khiến nhiều người trong giang hồ quên mất sự tồn tại của họ.

Hiện tại Thượng Võ Tự làm như vậy, cũng tương đương với việc đặt các võ giả tiên thiên của giang hồ ra ánh sáng.

Tất nhiên, đây không phải là tất cả các võ giả tiên thiên, chỉ là một phần.

Dương Chính Sơn đặt thông báo xuống, không để chuyện này trong lòng.

Vũ Tranh đứng trước mặt hắn do dự một chút, nói: “Hầu gia, gần đây trong giang hồ có một tin tức không biết là thật hay giả!”

“Tin tức gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Vũ Tranh chuyên phụ trách điều tra tin tức, trước đây hắn chỉ giúp Dương Chính Sơn điều tra tin tức trên triều đình, gần đây hắn cũng bắt đầu điều tra tin tức trong giang hồ.

“Nghe nói xung quanh Thúy Hạ Cốc ở Vạn Sơn Lĩnh có một cây Nguyên Quả!” Vũ Tranh nói.

“Cây Nguyên Quả!”

Dương Chính Sơn hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, “Linh quả!”

Ngay sau đó hấn đứng dậy đi đến kệ sách, lấy ra một quyển sách.

Kỳ Quả Dị Bảo Lục, đây là một cuốn sách ghi chép về bảo dược và linh quả, trên đó ghi chép hơn tám trăm loại bảo dược và hơn một trăm loại linh quả, không chỉ có mô tả chi tiết về ngoại hình, điều kiện sinh trưởng, dược tính của bảo dược và linh quả, mà còn có ghi chép chi tiết về phương pháp chế biến và công dụng của bảo dược và linh quả.

Chương 1048: Thuận tay đẩy thuyền, danh chính ngôn thuận (1)

Dương Chính Sơn nhớ rằng đã từng xem qua tư liệu về Tinh Nguyên Quả.

Hắn lục tìm một chút, quả nhiên tìm thấy tư liệu về Tinh Nguyên Quả Thụ.

Tinh Nguyên Quả Thụ, hình dạng giống cây táo, phải trồng ba mươi năm mới lớn, sau khi lớn sẽ mỗi năm đều ra hoa kết quả, một cây Tinh Nguyên Quả Thụ mỗi năm có thể cho quả từ ba trăm đến một ngàn quả.

Tinh Nguyên Quả có tác dụng kỳ diệu bổ sung cả khí lẫn huyết, có thể nhanh chóng hồi phục nguyên khí, chữa trị thương thế, là linh quả hiếm có khó tìm.

Ngoài ra, Tinh Nguyên Quả còn có thể phối hợp với hơn mười loại bảo dược để luyện chế Chân Nguyên Đan. Công hiệu lớn nhất của Chân Nguyên Đan là tăng cường tích lũy chân khí của võ giả tiên thiên. Một viên Chân Nguyên Đan gần tương đương với lượng chân khí mà võ giả tiên thiên tích lũy được sau ba năm tu luyện.

Nhìn thấy hiệu quả của Chân Nguyên Đan, ánh mắt Dương Chính Sơn lập tức sáng lên.

Một viên Chân Nguyên Đan tương đương với ba năm tích lũy chân khí?

Bây giờ Dương Chính Sơn thiếu nhất chính là tích lũy chân khí tiên thiên, nếu có vài viên Chân Nguyên Đan, hẳn rất nhanh sẽ đạt được cảnh giới Ngự Khí.

“Tin này có thật không?” Dương Chính Sơn quay đầu nhìn Vũ Tranh.

Vũ Tranh lắc đầu, “Không biết, nhiều người đang nói về chuyện này, nhưng không ai có thể chứng thực được sự thật hay giả của nó!”

Hắn cũng chỉ nghe đồn thôi, không biết nguồn gốc của tin này, cũng không thể xác định được sự thật giả của tin tức này.

“Thúy Hạ Cốc ở đâu?”

Dương Chính Sơn lại hỏi.

Vũ Tranh đáp, “Ở phía bắc Tang Châu Phủ, cách Kinh Đô khoảng hơn năm trăm dặm!”

Hơn năm trăm dặm không tính là xa, nhưng Kinh Đô ở phía nam ba trăm dặm là Trùng Loan Điện Thủy của Vạn Sơn Lĩnh, hơn năm trăm dặm, cũng có nghĩa là Thúy Hạ Cốc ở sâu trong Vạn Sơn Lĩnh.

Liệu có linh quả thụ ở Vạn Sơn Lĩnh không?

Câu trả lời này không cần phải nghi ngờ, chắc chắn là có.

Đại Vinh có không ít truyền thuyết về Vạn Sơn Lĩnh, cũng từng có người thật sự tìm thấy linh quả thụ ở Vạn Sơn Lĩnh, chỉ là đó đều là chuyện rất lâu về trước.

Còn về việc truyền thuyết này có thật hay không, Dương Chính Sơn cảm thấy khả năng cao là giả.

Nếu có người phát hiện ra linh quả thụ, chắc chắn họ sẽ không công khai, việc nên làm nhất là yên lặng ở bên cạnh linh quả thụ chờ đợi nó chín.

Chờ linh quả thụ chín rồi mới rời đi, sau đó năm sau lại đến canh giữ.

Bởi vì trước khi linh quả thụ ra quả, nó chẳng khác gì những cây bình thường, chỉ là có thể hơi độc đáo một chút, khiến người ta không nhận ra đó là cây gì, sẽ không xuất hiện dị tượng gì.

Nhưng sau khi ra quả, sự khác biệt sẽ được nhìn thấy, đa số linh quả đều có một lớp ánh sáng nhàn nhạt trên bề mặt, càng gần đến độ chín, ánh sáng càng rõ ràng.

Vì vậy, nếu phát hiện ra linh quả thụ, cách xử lý tốt nhất là chờ nó chín.

Mặc dù Dương Chính Sơn cảm thấy tin tức này rất có thể là giả, nhưng với nguyên tắc “tin có còn hơn không”, hắn vẫn định phái người đi xem thử.

“Người đến Thúy Hạ Cốc xem thử, tìm La Căn Tùng mượn thêm người đi cùng!” Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!” Vũ Tranh không do dự, lập tức nhận lấy nhiệm vụ này.

.....

Đối với truyền thuyết về Tinh Nguyên Quả Thụ, Dương Chính Sơn chỉ muốn Vũ Tranh đi thử vận may. Nhưng sự phát triển của sự việc đã vượt xa dự đoán của hắn.

Ngay ngày thứ ba Vũ Tranh dẫn người rời khỏi Kinh Đô, trong Kinh Đô tin đồn về Tinh Nguyên Quả Thụ ngày càng mạnh mẽ, vô số võ giả giang hồ nói chắc nịch rằng họ đã từng thấy Tinh Nguyên Quả Thụ.

Ban đầu Dương Chính Sơn còn nghĩ rằng những người này đang truyền bá linh tinh, nhưng đột nhiên Dương Chính Sơn nhận được lệnh triệu kiến của Thừa Bình Đế.

Hắn vội vã rời khỏi Diển Võ Các đến Tái Cực Điện trong Hoàng Thành, nhưng phát hiện Kiến Xương Hầu Trương Loan đã chờ sẵn bên ngoài Tái Cực Điện.

Trương Loan năm nay đã hơn b seventy tuổi, nhưng trông hắn gần giống năm mươi tuổi.

Khuôn mặt hắn thô ráp, thân hình cao ráo, tự mang theo khí chất hào sảng.

“Dương Hầu Gia! Ngươi lại đi Diển Võ Các nữa rồi!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, Trương Loan cười nói.

“Ừ.” Dương Chính Sơn gật đầu.

Trương Loan lại gần bên hắn, cười nói, “Ngươi cho ta mấy bình Bách Thảo Nhung!”

Dương Chính Sơn mồ hôi đầy đầu, từ khi Dương Thừa Mậu kết hôn, Bách Thảo Nhung của hắn đã nổi danh trong giới quyền quý Kinh Đô, ngay cả công dụng của Bách Thảo Nhung cũng được truyền tụng thành thần thoại. Khiến gần đây không ít người đến cầu xin hắn Bách Thảo Nhung.

Mặc dù hắn đã chế ra không ít Bách Thảo Nhung, nhưng cũng không thể chịu đựng được nhiều người như vậy đến xin.

Đành phải từ chối.

Nhưng những người này vẫn không từ bỏ, ban đầu chỉ có người muốn mua bằng bạc, Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không lấy Bách Thảo Nhung đổi bạc, sau đó những người này trực tiếp dùng bảo dược để đổi.

Nhưng bảo dược rất quý giá, không phải ai cũng muốn dùng bảo dược để đổi lấy Bách Thảo Nhung.

Dương Chính Sơn bất đắc dĩ cười cười, “Để Trương Hầu Gia sai người đến phủ ta lấy sau nhé, trước tiên nói trước, chỉ

có ba bình, nhiều hơn thật sự không có!”

Nếu là người khác, hấn từ chối cũng được, nhưng với Trương Loan, hấn thực sự không tiện từ chối.

Bởi vì Trương Loan vừa bán cho hấn một nhân tình, hấn đã giúp Hoành Đào Môn và Tĩnh An Thương Gia viết thư giới thiệu, hiện tại Hoành Đào Môn được liệt vào một trong tám đại tông môn, không ít người của Tĩnh An Thương Gia đã gia nhập Liêu Viễn Thương Vũ Ty.

Mặc dù những điều này không hoàn toàn là mặt mũi của Dương Chính Sơn, nhưng Trương Loan cũng xem như đã giúp đỡ hấn một chút.

“Ha ha ha, nói vậy là được rồi, một cây bảo dược ba bình rượu, nếu có rượu sau này có thể đến tìm ta đổi!” Trương Loan cười nói.

Chương 1049: Thuận tay đẩy thuyền, danh chính ngôn thuận (2)

Hắn đã từng uống Bách Thảo Nhung, không phải ở tiệc cưới, mà là ở chỗ An Vũ Hành, người thích rượu.

Rượu ngon mà ngay cả An Vũ Hành cũng khen ngợi, chắc hẳn là rượu hiếm có khó tìm.

Dương Chính Sơn dở khóc dở cười, một cây bảo dược ba bình rượu, giá cả này thực sự khiến hắn động lòng.

Hắn đã tặng đi bao nhiêu bình Bách Thảo Nhung?

Chắc phải ba đến năm ngàn bình!

Dù sao mấy năm nay Dương gia tặng quà lễ cũng sẽ tặng vài bình Bách Thảo Nhung.

“Bảo dược thì thôi đi, coi như ta gửi tạ ơn Trương Hầu Gia!”

“Điều đó không được, người không lấy bảo dược, vậy lần sau ta làm sao tìm người để xin rượu!” Trương Loan không chút do dự từ chối.

Cho bảo dược cái này gọi là giao dịch, không cho bảo dược cái này là yêu cầu.

Hắn Kiến Xương Hầu cũng là người có mặt mũi, lần này lấy của Dương Chính Sơn hắn còn có thể hạ mặt xuống, nhưng sau này thì sao?

“Vậy ta sẽ thêm hai bình Đào Hoa Nhung nữa cho Trương Hầu Gia!” Dương Chính Sơn cũng rất vô ngữ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc bán rượu, nhưng bây giờ xem ra hắn không bán cũng không được.

Thực ra công dụng của Bách Thảo Nhung và Đào Hoa Nhung đều giống nhau, tất cả rượu của hắn đều được dùng linh tuyến thủy để chế tạo, vì vậy công dụng đều đến từ linh tuyến thủy.

Chỉ là hương vị của Bách Thảo Nhung đậm hơn, được lão tửu quỷ yêu thích hơn.

“Ha ha, vậy ta sẽ không từ chối khách sáo!” Trương Loan cười nói.

Khi hai người đang nói chuyện, Trần Trung Thuật từ trong Tái Cực Điện đi ra.

“Hai vị Hầu Gia, mời vào trong!” Trần Trung Thuật vẫn với vẻ mặt cười tươi.

“Làm phiền Trần Công Công!”

Hai người chấp tay cúi chào Trần Trung Thuật, rồi đi vào Tái Cực Điện từ cửa bên, sau đó rẽ vào Ngự Thư Phòng.

“Bái kiến Thánh Thượng!”

Hai người hành lễ, Thừa Bình Đế ngồi sau bàn làm việc, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

“Miễn lễ đi!”

“Các người có nghe nói về chuyện Tinh Nguyên Quả Thụ không?”

Trương Loan và Dương Chính Sơn nhìn nhau, Trương Loan lên tiếng nói, “Trẫm đã nghe nói, nhưng đây chắc là giả rồi!”

Tin tức như vậy trước đây cũng không phải chưa từng xuất hiện ở giang hồ, chỉ là lần này truyền bá rộng rãi hơn thôi, Trương Loan không để chuyện này vào trong lòng.

“Không, đây là thật!” Thừa Bình Đế trầm giọng nói.

“Thật sao!” Trương Loan ngạc nhiên nói.

“Thật, Mật Võ Vệ đã tìm thấy Tinh Nguyên Quả Thụ ở Thụ Hạ Cốc!” Thừa Bình Đế nói.

Dương Chính Sơn trong lòng chấn động, đã tìm thấy Tinh Nguyên Quả Thụ rồi!

Nếu triều đình tìm thấy Tinh Nguyên Quả Thụ sẽ như thế nào?

Ví dụ như trường hợp trước mắt, triều đình nhất định sẽ muốn xử lý Tâm Hoàng Lý giống như lần trước, không cho bất kỳ ai chạm vào.

Triều đình làm như vậy cũng không khó hiểu, một linh thực giống như một mỏ vàng, có thể liên tục cung cấp linh quả cho triều đình, và khi có những linh quả này, triều đình có thể liên tục bồi dưỡng ra võ giả tiên thiên.

Vì vậy, một khi linh thực xuất hiện, triều đình nhất định sẽ nắm giữ nó trong tay, giành quyền sở hữu và phân phối linh quả.

“Vậy cây Tinh Nguyên Quả Thụ mới lớn này, năm nay là lần đầu tiên nó ra quả, đã kết được ba trăm tám mươi ba quả Tinh Nguyên Quả, dự kiến một tháng nữa sẽ chín!” Thừa Bình Đế nói.

Sắc mặt Dương Chính Sơn và Trương Loan lập tức trở nên nghiêm trọng.

Thừa Bình Đế tiếp tục nói, “Vừa rồi trăm đã để người ở Thái Y Viện tìm thấy đan phương của Chân Nguyên Đan, Thái

Y Viện sử Tôn Vạn Chân nói, chỉ cần có Tinh Nguyên Quả, hẳn có thể luyện chế ra Chân Nguyên Đan!”

Lời này như một quả bom nổ tung trong lòng Dương Chính Sơn và Trương Loan.

Điều này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là chỉ cần triều đình có thể kiểm soát Tinh Nguyên Quả Thụ, thì Đại Vinh trong tương lai sẽ có Chân Nguyên Đan vô tận.

Nếu chỉ là Tinh Nguyên Quả, thì ý nghĩa của nó đối với võ giả tiên thiên không lớn lắm, mặc dù Tinh Nguyên Quả là linh quả thánh chữa thương, nhưng võ giả tiên thiên theo đuổi là cảnh giới và tu vi cao hơn.

Chân Nguyên Đan vô ý là phù hợp nhất với nhu cầu của võ giả tiên thiên, quan trọng hơn cả Tam Hoàng Lý.

Một viên Chân Nguyên Đan có thể tăng cường chân khí tiên thiên tích lũy được sau ba năm, trong khi một viên Tam Hoàng Lý tối đa chỉ có thể tăng cường chân khí tích lũy được ba tháng.

Tất nhiên, công dụng lớn nhất của Tam Hoàng Lý không phải là tăng cường chân khí tiên thiên, mà là tĩnh tâm ngưng khí, thông suốt kinh mạch, công dụng lớn nhất của nó là giúp võ giả hậu thiên ngưng tụ ra chân khí tiên thiên, giúp võ giả nửa bước tiên thiên tiến vào cảnh giới tiên thiên.

Đối với triều đình, Tam Hoàng Lý và Chân Nguyên Đan đều quan trọng như nhau, nhưng đối với võ giả tiên thiên, giá trị của Chân Nguyên Đan cao hơn rất nhiều so với Tam Hoàng Lý.

“Thánh Thượng, Tinh Nguyên Quả Thụ nhất định phải nắm giữ trong tay triều đình!” Trương Loan thẳng thắn nói.

Dương Chính Sơn cũng vô cùng xúc động, chỉ cần triều đình có thể nắm giữ Tinh Nguyên Quả Thụ, thì hẳn cũng có thể được chia một hai quả Chân Nguyên Đan.

Thậm chí hẳn có thể tự trồng Tinh Nguyên Quả Thụ trong không gian linh tuyến, đến lúc đó lại lấy đan phương của Chân Nguyên Đan, chờ Tinh Nguyên Quả Thụ trong không gian linh tuyến lớn lên, hẳn thậm chí có thể tự luyện chế Chân Nguyên Đan.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn không khỏi kích động.

Thừa Bình Đế khẽ gật đầu, “Người nói không sai, nhưng chuyện Tinh Nguyên Quả Thụ đã lan truyền, chắc chắn không ít người sẽ thêm muốn Tinh Nguyên Quả!”

Sự tồn tại của Tam Hoàng Lý không phải là bí mật, nhưng không ai dám đến Tam Sơn Cốc cướp đoạt Tam Hoàng Lý.

Nhưng Tinh Nguyên Quả thì khác, Tinh Nguyên Quả ở sâu trong Vạn Sơn Lĩnh, ở đó vừa không có đại quân canh gác, cũng không có nhiều võ giả tiên thiên trấn giữ.

Điều quan trọng nhất là một tháng nữa, Tinh Nguyên Quả sẽ chín.

Chân Nguyên Đan đáng giá để võ giả tiên thiên ra tay, nhưng một khi Tinh Nguyên Quả chín, chắc chắn sẽ thu hút một lượng lớn võ giả tiên thiên.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Dương Chính Sơn khẽ lóe lên.

Trong lòng hẳn hiện lên một số nghi vấn.

Tại sao Tinh Nguyên Quả Thụ lại bị lộ diện trước mặt mọi người?

Trước đó đã nói, nếu có người phát hiện ra linh thực, phản ứng có khả năng cao nhất là ở lại chờ đợi linh quả chín.

Nhưng bây giờ sự tồn tại của Tinh Nguyên Quả Thụ lại lan truyền khắp giang hồ, thậm chí ngay cả vị trí cụ thể cũng đã bị truyền ra.

Vậy chỉ có một khả năng, đó là có người cố ý phát tán tin tức về Tinh Nguyên Quả Thụ.

Ai có thủ đoạn lớn như vậy, lại sẵn lòng từ bỏ một Tinh Nguyên Quả Thụ?

Và người này, hoặc nói là thế lực này, mục đích của việc làm như vậy là gì?

Dương Chính Sơn trầm trở suy nghĩ, ánh mắt rơi vào Trương Loan.

Mục đích là gì?

Một khi nhiều võ giả tiên thiên vì Tinh Nguyên Quả mà đánh nhau, thì chịu ảnh hưởng lớn nhất không nghi ngờ gì nữa chính là Thương Vũ Tự vừa mới được thành lập!

Nếu võ giả tiên thiên của tám đại tông môn cũng ra tay, thì tám đại tông môn do Thương Vũ Tự chọn lựa ra sẽ trở thành một trò cười.

Ngay cả tám đại tông môn cũng sẽ đứng về phía đối lập của triều đình, thì những thế lực khác trong giang hồ sao có thể nghe theo mệnh lệnh của Thương Vũ Tự?

Đến lúc đó Thương Vũ Tự sẽ trở thành giấy lộn, đánh giá cấp độ tông môn cũng sẽ trở thành trò cười.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Dương Chính Sơn trở nên vô cùng khó coi.

Thương Vũ Tự là chính sách do triều đình ban hành, hẳn cũng đã đưa ra không ít ý kiến, nếu Thương Vũ Tự thất bại, cuối cùng người chịu thiệt là uy nghiêm của triều đình.

Tự nhiên hấn không hy vọng Thương Vũ Lệnh thất bại.

“Thánh Thượng, thần cho rằng chuyện này nên xử lý thận trọng!” Dương Chính Sơn lên tiếng nói.

“Ồ! Tĩnh An Hầu còn có ý kiến khác sao?” Thừa Bình Đế ngạc nhiên nhìn Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nghĩ một chút, “Thần có một số ý tưởng, nhưng có thể không đầy đủ!”

Thời gian quá ngắn, hấn còn chưa kịp suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng Thừa Bình Đế đã hỏi, hấn cũng nói ra cách đối phó mà hấn vừa nghĩ đến.

“Thần cho rằng triều đình có thể thuận tay đẩy thuyền, nhân cơ hội này lôi kéo tất cả võ giả tiên thiên vào phạm vi quản hạt của triều đình!”

“Ý là gì?” Thừa Bình Đế có chút không hiểu.

Dương Chính Sơn khoe miệng hơi nhếch lên, suy nghĩ trong lòng càng rõ ràng hơn, “Phát lộc cho tất cả võ giả tiên thiên, một năm một cây Tam Hoàng Lý, một năm một viên Chân Nguyên Đan!”

Nói như vậy chính là cầm lòng người.

Đã nhận lộc của triều đình, nếu người còn phản kháng triều đình, thì chính là danh không chính ngôn không thuận.

Hiện tại tại sao triều đình lại kiêng kỵ những võ giả tiên thiên phản kháng, bởi vì triều đình không cho họ lợi ích.

Mặc dù các võ giả tiên thiên trong Đại Vinh đều đã đăng ký tại triều đình, nhưng trên thực tế họ không nhận được quá nhiều lợi ích từ triều đình.

Nói một cách đơn giản là chia chác không đều.

Cứ lấy Tam Hoàng Lý làm ví dụ, các võ giả tiên thiên ở Tam Sơn Cốc mỗi năm có thể được ba viên, các võ giả của thế gia quyền quý mỗi năm có thể được chia một viên, phần còn lại thì tất cả đều vào kho báu của hoàng đế, hoàng đế sẽ ban cho những thần tử có công.

Còn các võ giả giang hồ ngay cả cơ hội ngửi thấy mùi cũng không có, họ tự nhiên sẽ không hài lòng với triều đình.

Tất nhiên, trước đây triều đình cũng không có cách nào, chỉ có một cây Tam Hoàng Lý này, mỗi năm chỉ ra khoảng năm mươi quả, không thể chăm sóc đến từng võ giả tiên thiên.

Nhưng bây giờ không giống trước, bây giờ triều đình lại có thêm một cây Tinh Nguyên Quả Thụ, hoàn toàn có thể chăm sóc đến từng võ giả tiên thiên.

Chương 1050: Thụy Hà Cốc, Võ giả tụ hội (1)

“Các tiên bối của Tam Sơn Cốc mỗi năm giảm ba viên Tam Hoàng Lý xuống còn hai viên, tăng thêm ba viên Chân Nguyên Đan!”

“Các tiên thiên võ giả khác thì mỗi năm một viên Tam Hoàng Lý, một viên Trấn Nguyên Đan!”

“Không chỉ phát lộc cho bọn họ, còn phải phong chức cho họ, chức vị thì trăm đã nghĩ ra rồi, Hoàng gia cung phụng, cùng cấp một phẩm, bệ hạ thấy thế nào?”

Dương Chính Sơn cười ha hả nhìn Diên Bình Đế.

Hoàng gia cung phụng!

Cùng cấp một phẩm!

Sau này tất cả các tiên thiên võ giả trên thiên hạ sẽ trở thành thần tử của Hoàng đế!

Đến lúc đó ai không tôn trọng hoàng mệnh, thì hoàng đế có thể trị tội đại bất kính!

Chỉ là một danh hiệu, nhìn thì có vẻ không có sức ràng buộc gì!

Nhưng có đôi khi danh phận cũng rất quan trọng.

Danh chính ngôn thuận, danh không chính thì ngôn không thuận, ngôn không thuận thì sự không lợi.

Người nào cũng vậy, thế lực nào cũng vậy, hành sự đều phải chú ý đến danh phận.

Có lúc sức ràng buộc của danh phận còn hữu dụng hơn cả xiềng xích.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là danh phận có thể ràng buộc tất cả mọi người, nhưng chỉ cần để đại bộ phận tiên thiên võ giả công nhận danh phận này, chấp nhận sức ràng buộc mà danh phận mang lại, thì đối với triều đình đã đủ rồi.

Hơn nữa phát lộc cho tiên thiên võ giả, cũng tương đương với việc buộc tiên thiên võ giả vào triều đình, biến họ thành một phần của lợi ích chung của triều đình.

Mặc dù như vậy lợi ích mà họ nhận được không bằng ăn một mình, nhưng vấn đề là ăn một mình thì phải trả giá. Giá phải trả có thể là tính mạng của họ.

“Ý tưởng này hay!” Trương Loan là người đầu tiên tán thành đề xuất của Dương Chính Sơn.

Diên Bình Đế cũng khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, “Hoàng gia cung phụng, cùng cấp một phẩm! Trẫm cho rằng chuyện này khả thi!”

Làm vua, điều ông quan tâm rõ ràng không phải linh quả và đan dược.

Ông không phải võ giả, dù ông có độc chiếm Tam Hoàng Lý và Tinh Nguyên Quả, thì cả đời này ông cũng sẽ không trở thành tiên thiên võ giả.

So với linh quả và đan dược, ông quan tâm hơn đến quyền lực trong tay mình.

Mà đề xuất của Dương Chính Sơn không nghi ngờ gì nữa là đang gia tăng quyền lực của ông.

Đến lúc đó, chỉ cần ông ra lệnh một tiếng, thì toàn bộ tiên thiên võ giả trên thiên hạ đều phải phục vụ ông.

“Vậy chuyện này để ái khanh xử lý, ái khanh có nguyện ý không?” Diên Bình Đế nhìn Dương Chính Sơn với ánh mắt khen ngợi.

Dương Chính Sơn khẽ cúi người, nói: “Thần còn cần mấy vị lão tiên bồi hỗ trợ!”

Muốn làm được chuyện này, phải dùng cả ân lẫn uy.

Đại Vinh có hơn hai mươi tiên thiên võ giả, dù đến lúc đó chỉ có vài người đến, thì cũng không phải Dương Chính Sơn một mình có thể đối phó được.

“Trẫm sẽ tự đi mời!” Diên Bình Đế cười nói.

Dương Chính Sơn lại nói: “Thần còn cần một đội quân đóng ở Thụy Hà Cốc sau này!”

Diên Bình Đế nghĩ một lát, “Trước tiên để Diêu Vũ Doanh và Luyện Vũ Doanh đến đóng ở đó đi, sau này sẽ xây dựng một quân đội mới để đóng ở đó!”

Những thứ như linh thực quan trọng tất phải do thân quân Thập Nhị Vệ trấn giữ, nhưng hiện tại không nên điều động thân quân Thập Nhị Vệ, tạm thời có thể để cấm quân Thập Nhị Doanh đến đóng ở đó.

“Thần tuân chỉ!” Dương Chính Sơn nhận nhiệm vụ này.

Ông nhận nhiệm vụ này không phải vì ông siêng năng, muốn tìm việc gì đó để làm. Mà là ông muốn đi xem cây Tinh Nguyên Quả đó, tốt nhất là có thể nhân tiện hái hai quả Tinh Nguyên Quả mang về làm giống.

.....

Ngoài Thụy Hà Cốc.

Vũ Trinh dẫn một đội hộ vệ phi ngựa đến

Thụy Hà Cốc nằm sâu trong Vạn Sơn Lĩnh, nhưng xung quanh không phải không có đường đi.

Ở phía đông của Thụy Hà Cốc có một con đường cái, con đường này tuy gập ghềnh khó đi, nhưng lại là một trong những con đường quan trọng nối liền Thuận Thiên Phủ với Giang Nam.

Mà Thụy Hà Cốc thì nằm ở phía tây con đường cái, đứng ở bên cạnh lối ra của con đường cái, nhìn về phía tây, có thể thấy trong cốc cỏ cây um tùm, xanh mướt như một cái hồ, khi đến chiều tối ánh sáng màu hồng trải khắp trời, ánh sáng phản chiếu lên những rừng núi xanh mướt, sẽ nhuộm cả thung lũng này thành một màu sắc kỳ lạ, vì vậy thung lũng này mới được người ta gọi là Thụy Hà Cốc.

Thụy Hà Cốc rất lớn, xung quanh có mười mấy ngọn núi nối liền nhau, nhìn từ xa không thấy điểm tận cùng, chỉ thấy những ngọn núi chồng lên nhau.

Mặc dù nơi này được gọi là Thụy Hà Cốc, nhưng thực tế không ai vạch ra một phạm vi cho nó, người có thể nói bên này của ngọn núi là Thụy Hà Cốc, cũng có thể nói sau mười ngọn núi nữa vẫn là Thụy Hà Cốc.

Mà xung quanh Thụy Hà Cốc cũng không có bách tính cư trú, trừ đoàn thương đội và người đi đường, thì trước đây hầu như rất ít người đi qua đây.

Nhưng hôm nay rõ ràng là khác thường, khi Vũ Trinh dẫn người đến đây, thì ngạc nhiên phát hiện trong rừng núi xung quanh bóng người loáng thoáng, khói bếp mờ mờ, náo nhiệt vô cùng.

Bóng người trong rừng hoặc ba hoặc năm, hoặc đơn độc, nhìn qua một cái là Vũ Trinh thấy không dưới trăm người.

Phải biết rằng lúc này ông chỉ đứng ở lối ra của thung lũng, không hề đi sâu vào trong.

Hơn nữa ngay khi họ đứng ở đây quan sát, lại có một đội người khác đi tới.

Mười mấy võ giả mặc áo gấm màu xanh, đeo kiếm bên hông phi ngựa đến, dừng lại ở bên ngoài lối ra của thung lũng, trong số đó có một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi liếc nhìn Vũ Trinh và những người khác, sau đó quay sang nhìn vào trong thung lũng.

Khi hắn nhìn thấy bóng người trong thung lũng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Chết tiệt! Sao lại có nhiều người như vậy?” Nam tử không nhịn được mắng một câu.

Sau đó hắn lại nhìn Vũ Trinh và những người khác, hỏi: “Các ngươi là của tông môn nào?”

Chương 1051: Thụy Hà Cốc, Võ giả tụ hội (2)

Vũ Trinh nhìn hắn với vẻ mặt lạnh nhạt, “Hãy báo danh trước đã!”

“Tây Lâu Kiếm Phái Bùi Độ! Gặp nhau là có duyên, giao hảo với bằng hữu!” Bùi Độ siết chặt dây cương trong tay, trên gương mặt vuông vức có chút đùa cợt.

Vũ Trinh cũng không từ chối, đáp: “Tĩnh An Hầu Phủ Vũ Trinh!”

Ông vốn là võ giả giang hồ, mấy năm nay ông cũng kết giao không ít võ giả giang hồ ở Kinh Đô, còn được nhiều võ giả giang hồ tôn xưng là Vũ gia gia, ở Thuận Thiên Phủ cũng coi như có chút tiếng tăm.

“Tĩnh An Hầu Phủ!” Bùi Độ kinh ngạc nhìn Vũ Trinh và những người khác.

Danh hiệu của Vũ Trinh hắn chưa từng nghe thấy, nhưng uy danh của Tĩnh An Hầu thì đã lan truyền khắp Đại Vinh.

Trước đây Dương Chính Sơn nổi tiếng khắp thiên hạ vì có chiến công hiển hách, mà sau trận chiến ở Chính Dương Môn ở Kinh Đô, Dương Chính Sơn lại được truyền tụng là tiên thiên võ giả.

Võ giả giang hồ có lẽ sẽ không chú ý đến tướng lĩnh trong quân đội, nhưng tuyệt đối sẽ không coi thường một tiên thiên võ giả.

Sau khi Bùi Độ kinh ngạc, hấn nhìn về phía những người phía sau Vũ Trinh, càng nhìn sắc mặt hấn càng trở nên nghiêm trọng.

Người Vũ Trinh dẫn theo không nhiều, chỉ hơn ba mươi người, nhưng hơn ba mươi người này đều là hộ vệ của Dương gia, ai nấy đều là võ giả hậu thiên ngũ tầng trở lên.

Quan trọng hơn là trên người họ tràn ngập sát khí, khác với võ giả giang hồ.

Chỉ cần có chút mắt nhìn, là có thể thấy họ là tinh nhuệ của quân đội.

“Thì ra là tướng sĩ dưới trướng Tĩnh An Hầu, vậy là tại hạ thất lễ rồi!” Bùi Độ chấp tay hành lễ.

Vũ Trinh cũng không kiêu ngạo, đáp lễ nói: “Tây Lâu Kiếm Phái, Vũ mỗ cũng đã sớm nghe danh! Bùi huynh!”

“Ha ha~~” Bùi Độ xuống ngựa, cười lớn nói: “Vũ lão đệ không chê thì có thể đi cùng Bùi mỗ!”

Trong mắt Vũ Trinh hiện lên một tia cười nhạt, “Đi cùng được, nhưng muốn tìm cây Tinh Nguyên Quả này thì không dễ đâu!”

“À!” Bùi Độ ngạc nhiên, “Vũ lão đệ còn chưa biết sao?”

“Biết cái gì?” Vũ Trinh hỏi.

“Cây Tinh Nguyên Quả đó cách thung lũng mười dặm!” Hấn nhìn vào trong thung lũng, giơ tay chỉ nói: “Chắc là ở sau ngọn núi đó!”

Vũ Trinh ngẩn ra, nói là ở sau ngọn núi đó?

Thật sự có cây Tinh Nguyên Quả sao?

“Bùi huynh biết thế nào?”

“Chuyện này đã lan truyền khắp Tương Viễn Phủ, nếu không ta cũng sẽ không tự mình đến đây!” Bùi Độ nói không để ý.

Vũ Trinh nhú mào, ngay cả vị trí cụ thể cũng đã lan truyền!

Ông cũng không nghi ngờ Bùi Độ lừa ông, vì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Còn về việc Bùi Độ tại sao lại nói cho ông, thì trước mặt có nhiều người như vậy ở Thụy Hà Cốc, chuyện này chỉ cần hỏi một chút là biết, căn bản không cần phải giấu giếm.

“Lời này có thật không?” Vũ Trinh vẫn hỏi xác nhận lần nữa.

Bùi Độ nhún vai, “Mặc dù Bùi mỗ chưa thấy tận mắt, nhưng chắc là không giả đâu!”

Vũ Trinh khẽ gật đầu, sau đó quay sang nói với hộ vệ phía sau: “Các người quay về Kinh Đô bẩm báo Hầu gia!”

“Vâng!” Năm hộ vệ lập tức lĩnh mệnh, sau đó cưỡi ngựa phi về Kinh Đô.

Bùi Độ nhìn hộ vệ rời đi, trong mắt sáng rực.

“Trước đây ta chỉ nghe nói dưới trướng Tĩnh An Hầu có nhiều hổ tướng, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Mặc dù hắn không nhìn ra tu vi cụ thể của Vũ Trinh và những người khác, nhưng hắn có thể nhìn ra bọn họ đều là tinh nhuệ dày dạn trận mạc.

Vũ Trinh không để ý đến hắn, lại ra lệnh nói: “Các người đi xem thử!”

Sau đó, hai mươi hộ vệ tiến vào trong thung lũng, chỉ còn lại bảy tám người ở bên cạnh con đường cái trông chừng ngựa.

Bùi Độ cũng để những người phía sau tiến vào trong thung lũng, còn hắn thì tự nhiên làm quen đi theo Vũ Trinh trò chuyện.

Mười dặm không tính là xa, nhưng cỏ cây trong thung lũng mọc um tùm, rất khó đi qua.

Một nhóm hộ vệ đi gần hai canh giờ mới trở về.

“Thế nào?” Vũ Trinh hỏi.

“Quả thực có cây Tinh Nguyên Quả, nhưng đã bị Bí Vũ Vệ kiểm soát rồi!” Một hộ vệ đáp.

“Bí Vũ Vệ?” Vũ Trinh khẽ nhú mày, “Có biết là vị nào không?”

Hộ vệ lắc đầu, “Có hơn ngàn Tê Ky, để tránh hiểu lầm, chúng ta không tiến lên hỏi!”

Tê Ky chính là quân đội của Bí Vũ Vệ, Bí Vũ Vệ được chia thành bốn sứ Đông Nam Tây Bắc, mỗi sứ đều có một vệ Tê Ky, chỉ có các sứ đề đốc mới có thể điều động Tê Ky.

Ở đây đã có hơn ngàn Tê Ky, thì chắc chắn là đề đốc Trần Đông sứ Diên Bác đang ở đây.

Vũ Trinh ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này trời còn sáng một chút, ông nghĩ một lát rồi nói: “Các người ở đây trông chừng, ta đi qua xem trước!”

“Ta đi cùng Vũ lão đệ!” Bùi Độ thấy có cơ hội liền chen vào, nói.

Vũ Trinh không từ chối, chỉnh sửa một chút rồi tiến vào trong thung lũng.

Vừa vào thung lũng, đi dọc theo rừng cây, càng đi sâu Vũ Trinh càng cảm thấy sắc mặt nghiêm trọng.

Vì trong thung lũng này ẩn giấu rất nhiều võ giả, trước đó ông chỉ thấy có hơn trăm võ giả ở lối ra, nhưng sau khi vào trong thung lũng, ông lại nhìn thấy hơn mười đội người khác.

Mà khi ông đến vị trí cây Tinh Nguyên Quả thì càng hít một ngụm khí lạnh.

Vốn là thung lũng này ít người qua lại, lúc này đã biến thành chợ rau.

Xung quanh cây Tinh Nguyên Quả có Tê Kỵ của Bí Vũ Vệ bảo vệ, họ đã dọn ra một khoảng trống để cắm trại, trực tiếp bao vây cây Tinh Nguyên Quả ở.

Mà xung quanh còn có rất nhiều võ giả, hoặc bảy tám người, hoặc hai ba mươi người tụ lại với nhau.

Lác đác có đủ ba bốn mươi đội!

“Vũ lão đệ, nhìn bên kia kia.” Bùi Độ chỉ mười mấy người trên sườn núi nói.

Vũ Trinh nhìn qua, hỏi: “Thế nào?”

“Đó là thiếu trang chủ của Linh Tú Sơn Trang Tinh Trường Viễn, tên này là một kẻ điên, sau này gặp phải hấn phải cần thận một chút!” Bùi Độ nói.

Vũ Trinh thấy một nam tử mặc áo trắng, có phần nho nhã đứng dưới gốc cây to.

Chương 1052: Thụy Hà Cốc, Võ giả tụ hội (3)

Kẻ điên?

Trông có vẻ không bình thường lắm sao?

Tất nhiên, người không thể nhìn bề ngoài mà đoán, đặc biệt là người giang hồ, tốt nhất đừng dùng ngoại hình để phán đoán phẩm tính của một người.

“Đằng kia, Kim Bạch Ngọc của Cửu Hoa Đảo...”

“Thần Nông của Thần gia, không ngờ tên này cũng có hứng thú với linh quả, ta còn tưởng hắn chỉ biết rèn sắt thôi!”

“Hả, Đoạn Tứ Nương của Diệu Ngọc Tông, vẫn xinh đẹp như vậy!”

Bùi Độ nhìn những bóng dáng quen thuộc, không ngừng trêu chọc.

Vũ Trinh ở bên cạnh nghe, ghi nhớ không ít người vào trong lòng.

Ông có nghe nói về những tông môn này, nhưng nếu nói nhận biết người, thì ông cũng không nhận ra được mấy người.

Tất nhiên, điều này không phải là Bùi Độ giỏi hơn Vũ Trinh, chỉ có thể nói là mỗi người có chuyên môn riêng.

Xung quanh cũng có không ít người là người quen ông đã gặp, mà những người này phần lớn đều là con cháu của quyền quý ở Kinh Đô.

Vì vậy người mà ông quen thuộc là thuộc hạ của những quyền quý ở Kinh Đô, còn người mà Bùi Độ quen thuộc là những cao thủ võ đạo của các phái ở giang hồ.

Quan sát một lát, Vũ Trinh cũng dẫn hộ vệ tìm một khoảng trống tạm thời dừng lại.

.....

Kinh Đô, trong Tỉnh An Hầu Phủ.

Dương Chính Sơn nhận được tin tức mà Vũ Trinh phái người gửi đến lần nữa.

Khi ông biết trong Thụy Hà Cốc có võ giả giang hồ từ hơn mười thế lực đến, thì khóe miệng ông khẽ co giật.

Quả nhiên không thể xem thường sự tham lam của võ giả đối với linh quả, dù nhiều người không biết Tinh Nguyên Quả có tác dụng gì, cũng không cản trở được họ chạy đến Thụy Hà Cốc náo nhiệt.

Ở Đại Vinh, linh quả là thứ rất hiếm có, ngoài các truyền thuyết và lời đồn đại, thì tuyệt đại đa số võ giả đều chưa từng thấy linh quả.

Đừng nói là võ giả bình thường, ngay cả võ giả hậu thiên bát tầng cửu tầng, thậm chí là bán bộ tiên thiên cũng chưa chắc đã thấy linh quả.

Lúc trước, khi trên bảng vàng của Sơn Hà Lâu xuất hiện một quả Ngọc Lộ Linh Đào, thì có mấy cao thủ bán bộ tiên thiên không nhịn được ra tay, có thể thấy sức hấp dẫn của linh quả đối với võ giả lớn như thế nào.

Mà hiện tại lại xuất hiện một cây Tinh Nguyên Quả, thì tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của vô số thế lực.

Nhưng thực tế, phần lớn những người này chỉ muốn náo nhiệt mà thôi, họ muốn chia một chén canh cũng tuyệt đối

không thể.

Liên quan đến linh thực, chỉ có tiên thiên võ giả mới có tư cách ngồi vào bàn đàm phán, những người khác ngay cả tư cách mở miệng cũng không có.

Trong phòng làm việc, Dương Chính Sơn nghĩ một lát, bảo người gọi La Cán Tùng đến.

“Thuộc hạ bái kiến Hầu gia!”

La Cán Tùng đến phòng làm việc, mặt đầy vui mừng chấp tay hành lễ với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thấy trên mặt hắn không giấu được vẻ vui mừng, cười nói: “Nhìn vẻ mặt ngươi là đã đột phá rồi?”

“Nhờ phúc của Hầu gia, thuộc hạ hôm qua vừa mới ngưng tụ tiên thiên chân khí!” La Cán Tùng nhìn Dương Chính Sơn với vẻ cảm kích đầy mặt.

Đúng là nhờ có Dương Chính Sơn mà!

Từ khi theo Dương Chính Sơn, tu vi của hắn như có một cảm giác tiến bộ đều đặn.

Đúng vậy, chính là tiến bộ đều đặn.

Đối với võ giả hậu thiên cửu tầng, tu vi tiến bộ một chút cũng vô cùng khó khăn.

Nhiều võ giả hậu thiên cửu tầng mười mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng không có tiến bộ gì.

Mà tiến bộ đều đặn đối với một võ giả hậu thiên là vô cùng khó có, mặc dù bình thường không cảm nhận được tu vi tăng lên, nhưng sau vài tháng lại cảm nhận kỹ càng, thì sẽ phát hiện tu vi đã tăng lên rất nhiều.

La Cán Tùng đột phá đến hậu thiên cửu tầng đã hơn bốn năm, trước khi theo Dương Chính Sơn hắn cảm thấy cả đời

này của mình có lẽ cũng không ngưng tụ được tiên thiên chân khí.

Nhưng từ khi theo Dương Chính Sơn, tu vi của hắn lại có sự tiến bộ rõ rệt.

Lúc đầu hắn cũng không thấy lạ, nhưng theo thời gian càng lâu, hắn càng nhận ra sự khác biệt.

Hắn đoán rằng có lẽ điều này liên quan đến rượu và nước mà Dương Chính Sơn cho hắn, cũng như những chỉ bảo của Dương Chính Sơn.

Mà thực tế đúng là như vậy, hai năm qua hắn đã uống không ít linh tuyến thủy, mà Dương Chính Sơn cũng đã tự mình chỉ bảo cho hắn, đặc biệt là khi ngưng tụ tiên thiên chân khí, Dương Chính Sơn cứ cách một thời gian lại chỉ bảo cho hắn một lần.

Như vậy, hắn mới có thể ngưng tụ tiên thiên chân khí hôm qua, đột phá đến bán bộ tiên thiên.

Chương 1053: Người của Tuyệt Linh Cung đến (1)

Việc La Cấn Tùng đột phá đối với Dương Chính Sơn mà nói cũng là một chuyện đáng mừng.

“Tốt lắm! Ha ha, cũng không uổng công lão phu chỉ bảo người nhiều lần như vậy!” Dương Chính Sơn cười nói.

La Cấn Tùng là người đầu tiên trong Dương gia ngoài Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y ngưng tụ ra tiên thiên chân khí, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là người cuối cùng.

Đinh Thu, Ngô Triển, Vũ Tranh, Dương Minh Thành đều đã tu luyện tiên thiên công pháp, ngưng tụ ra tiên thiên chân khí chỉ là chuyện sớm muộn.

Theo dự đoán của Dương Chính Sơn, người tiếp theo sẽ là Đinh Thu, sau đó là Ngô Triển và Dương Minh Thành, Vũ Tranh có lẽ là người cuối cùng, hiện tại hắn vẫn chưa đột phá đến hậu thiên cửu tầng, nhưng cũng sắp rồi.

“Hậu gia chỉ điểm, thuộc hạ sẽ khắc ghi trong lòng!” La Cấn Tùng trang nghiêm nói.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, cười nói: “Cố gắng lên, có lẽ không cần bao lâu nữa, người cũng có thể bước vào tiên thiên!”

Tinh thần La Cấn Tùng chấn động, trong mắt tràn đầy kích động và mong đợi.

Dương Chính Sơn thu lại nụ cười, nói: “Vốn dĩ người vừa mới đột phá, nên nghỉ ngơi một thời gian, nhưng hiện tại có

một chuyện phiền phức cần người trông coi!”

“Hầu gia cứ ra lệnh, thuộc hạ không cần nghỉ ngơi!” La Cẩn Tùng vội vàng nói.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Bên Cụ Tích Hạ Cốc xuất hiện một chút biến hóa, ta sợ Vũ Tranh một mình không đối phó được, người dẫn theo các huynh đệ đi qua giúp Vũ Tranh một chút!”

Mặc dù hiện tại tinh nguyên quả thụ có mật vũ vệ canh gác, nhưng mật vũ vệ cũng không được coi là mạnh, chưa chắc có thể ngăn cản được hàng trăm thậm chí hàng ngàn võ giả giang hồ vây công.

Còn về các tướng sĩ của Diêu Vũ Doanh và Luyện Vũ Doanh, dù thế nào cũng phải chuẩn bị mười ngày nửa tháng mới có thể xuất phát.

Quân đội xuất phát không phải chuyện đùa.

Tổng cộng Diêu Vũ Doanh và Luyện Vũ Doanh có hai vạn tướng sĩ, nếu tất cả đều được điều động đến Cụ Tích Hạ Cốc đóng quân, ít nhất cũng phải mang theo đủ lương thực và quân nhu. Vì vậy mười ngày nửa tháng đều là quá ít.

Còn nếu điều động trước một số tướng sĩ đến đó, thì vẫn không bằng để Hộ Vệ Doanh của Dương gia đến đó.

Thuộc hạ tuân lệnh!” La Cẩn Tùng nói.

Dương Chính Sơn lấy ra ấn tín của mình đưa cho hắn: “Cầm cái này, nếu có người của mật vũ vệ hỏi, thì đưa cái này cho họ!”

“Vâng!”

La Cẩn Tùng cẩn thận cất ấn tín.

“Đi đi!”

...

Tiền La Cẩn Tùng xong, Dương Chính Sơn định đi tìm Lục Bách Thư hỏi về tình hình của Diêu Vũ Doanh và Luyện Vũ Doanh, không ngờ vừa bước ra khỏi thư phòng, Lục Thọ đã đến bẩm báo: “Hầu gia, ngoài cửa có mấy vị khách tự xưng là người của Tuyết Linh Cung cầu kiến!”

“Tuyết Linh Cung!”

Dương Chính Sơn ngăn ra, sau đó nhớ lại hắn từng gửi thư cho Dương Minh Chí, mời Tuyết Linh Cung đến Kinh Đô thảo luận giao dịch.

Tuyết Linh Cung cũng có linh quả, hắn còn định đổi linh quả với Tuyết Linh Cung nữa.

Kết quả gần đây vì chuyện của tinh nguyên quả thụ mà quên bém mắt chuyện này.

“Hãy mời họ vào đại sảnh!”

“Vâng!” Lục Thọ đáp một tiếng, rồi đi ra ngoài mời người vào.

Dương Chính Sơn đứng trước cửa thư phòng, vuốt râu suy nghĩ một chút.

Đối với Tuyết Linh Cung ở Tuyết Nguyên, hắn thực sự không hiểu nhiều lắm.

Chỉ biết rằng Tuyết Linh Cung là một trong ba cung của Thánh Giáo Linh Ân, thờ phụng Thánh Linh Băng Tuyết, nhưng nếu nói Tuyết Linh Cung thờ phụng cái gì, Dương Chính Sơn lại không rõ.

Mặc dù bên Dương Minh Chí đã giao dịch với Tuyết Linh Cung nhiều lần, nhưng vẫn không hiểu quá sâu về Tuyết Linh Cung.

Chủ yếu là Tuyết Linh Cung là một nơi cực kỳ khép kín, ngoài giao dịch ra, họ gần như không tiếp xúc với bất kỳ ai ở Phục Châu, hơn nữa họ còn đề phòng người ở Phục Châu vào lãnh địa của họ.

Trước đây Dương Chính Sơn cũng không quá để ý đến Tuyết Linh Cung, nhưng hiện tại xem ra hắn nên coi trọng Tuyết Linh Cung một chút.

Một thế lực có linh quả, thực lực chắc chắn không thể xem thường.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Dương Chính Sơn đến đại sảnh.

Trong đại sảnh có bảy người, một thiếu nữ, một lão phụ, một lão đầu ngồi trên ghế, còn bốn cô gái khoảng hai mươi tuổi đứng sau ba người họ.

Trong số đó, thiếu nữ và lão đầu, Dương Chính Sơn đã từng gặp, hình như tên là Tuyết Thiếu Nhi và Tuyết Trung Tận.

Nhưng sau khi Dương Chính Sơn bước vào đại sảnh, ánh mắt lại dừng lại ở lão phụ.

Lão phụ này tóc bạc phơ, lưng hơi còng, khuôn mặt nhăn nheo, trông giống như một mảnh vải thô bị vò nhàu.

“Tại hạ Dương Chính Sơn bái kiến lão tiên bối!” Dương Chính Sơn nhìn lão phụ, trước tiên cung kính hành lễ.

Lão phụ này mang đến cho hắn cảm giác còn khó lường hơn cả An Vũ Hành.

Lão phụ thấy hắn hành lễ, sắc mặt rất hiền lành, hơi cúi người nói: “Thánh Linh ân xá, lão nô là giáo đồ của Tuyết Linh Cung, lần này hộ vệ cung chủ đến, Dương hầu gia không cần để ý đến lão nô!”

“Dân tộc ngoại bang bái kiến Dương hầu gia!” Tuyết Trung Tận thấy Dương Chính Sơn đến, hành lễ nói.

Còn chưa đợi Dương Chính Sơn nói chuyện, Tuyết Thiếu Nhi đã lên tiếng: “Không ngờ người lại tu luyện đến tiên thiên rồi!”

Nàng ngược đôi mắt trong veo nhìn Dương Chính Sơn, đôi mắt linh động vẫn còn trong trẻo hơn cả băng tuyết ở Bắc Địa.

Ừm, ngực cũng vẫn rất lớn.

Ánh mắt Dương Chính Sơn hơi lệch đi, không trách Dương Chính Sơn, thực sự là ngực của nàng quá nổi bật.

Ánh mắt của Dương Chính Sơn không tự chủ được mà bị thu hút.

“Hắc hắc, Thiếu Nhi cô nương vẫn trẻ trung như vậy!” Dương Chính Sơn khẽ ho khan một tiếng, cười nói.

“Đó là đương nhiên, ta sẽ luôn trẻ trung như vậy!” Tuyết Thiếu Nhi mỉm cười, dường như rất vui khi Dương Chính Sơn khen ngợi.

Chương 1054: Người của Tuyệt Linh Cung đến (2)

Dương Chính Sơn ngẩn ra, luôn trẻ trung như vậy!

Vừa rồi hắn còn không để ý, nhưng sau câu nói này, hắn mới phát hiện Tuyệt Thiếu Nhi trước mặt mình thực sự không có bất kỳ sự thay đổi nào so với ba năm trước.

Ba năm trước, nàng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bây giờ vẫn là khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Dương Chính Sơn cũng không hỏi nhiều, mà nói: “Ba vị mời ngồi!”

Tuyệt Linh Cung dường như có rất nhiều bí mật, Đại Vinh cũng có ghi chép về Thánh Giáo Linh Ân, nhưng chỉ là vài lời lác đác, không có nhiều nội dung.

Tuy nhiên trong cuốn ghi chép của Đại Vinh, Thánh Giáo Linh Ân là một thế lực rất mạnh, chắc chắn không chỉ có một tiên thiên võ giả.

Mà lão phụ trước mặt chính là minh chứng cho điều này.

Sau khi ngồi xuống, Dương Chính Sơn lên tiếng: “Trước đó các người nói muốn giao dịch bằng linh quả, không biết là linh quả gì?”

Tuyệt Trung Tận liếc mắt ra hiệu cho thị nữ phía sau, cười nói: “Băng Tâm Quả, không biết Dương hầu gia có nghe nói đến không!”

Lời của hắn vừa dứt, thị nữ phía sau đã đặt một chiếc hộp ngọc trước mặt Dương Chính Sơn.

Hộp ngọc mở ra, một quả cầu trong suốt tinh khiết hiện ra trước mắt Dương Chính Sơn.

Quả cầu có kích thước bằng nắm đấm, trông giống như sản phẩm thủy tinh, trong suốt tinh khiết, trên bề mặt có một lớp ánh sáng trắng nhạt, tỏa ra một luồng khí tức băng hàn.

Dương Chính Sơn ngẩn ngơ nhìn quả cầu này, đầu óc có chút không quay lại được.

Không phải, các người đặt nó trước mặt lão phu như vậy?

Các người không có chút phòng bị nào với lão phu sao?

Hay là các người cảm thấy lão phu không cần phải phòng bị?

“Dương hầu gia!!”

Thấy Dương Chính Sơn ngẩn ra, Tuyết Trung Tận gọi.

Dương Chính Sơn hoàn hồn lại, bất kể đối phương nghĩ thế nào, cũng có thể thấy họ là người có thành ý.

“Ừm! Băng Tâm Quả này có tác dụng gì?”

Dương Chính Sơn có lẽ đã xem ghi chép về Băng Tâm Quả trong sách kỳ quả dị bảo, nhưng khi đó hắn không để tâm, bây giờ cũng không nhớ Băng Tâm Quả có tác dụng gì.

Tuyết Trung Tận cười nói: “Băng Tâm Quả là chí bảo của Tuyết Linh Cung chúng ta, ba năm mới chín một lần, mỗi lần chín chỉ có mười tám quả, ăn vào có thể chống lại băng hàn.”

Dương Chính Sơn tưởng rằng Tuyết Trung Tận vẫn chưa nói xong, hắn còn đợi Tuyết Trung Tận tiếp tục giới thiệu, nhưng không ngờ Tuyết Trung Tận chỉ nhìn hắn, không nói thêm gì nữa.

“Chỉ chống lại băng hàn?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Tuyệt Trung Tận gật đầu: “Chỉ cần ăn Băng Tâm Quả, ngay cả người thường cũng có thể không sợ băng hàn, xâm nhập vào nơi cực hàn!”

Khỏe miệng Dương Chính Sơn hơi giật giật, hắn nhìn Băng Tâm Quả này lại có chút chán ghét.

Tác dụng của Băng Tâm Quả này nghe có vẻ rất tốt, nhưng thực tế lại không có nhiều tác dụng.

Không sợ băng hàn?

Có tác dụng gì?

Với tu vi của Dương Chính Sơn hiện tại cũng có thể coi là không sợ lạnh, ngay cả mùa đông ở Trọng Sơn Trấn cũng không khiến hắn cảm thấy lạnh.

Còn về Tuyệt Nguyên, hắn có thể không chịu được cái lạnh của Tuyệt Nguyên, nhưng nếu không có việc gì, thì hắn cũng không cần phải đến Tuyệt Nguyên.

Tất nhiên, đối với Tuyệt Linh Cung mà nói, đây thực sự là một bảo vật hiếm có, dù sao họ cũng sống ở Tuyệt Nguyên.

Nhưng đối với võ giả của Đại Vinh mà nói, tác dụng của Băng Tâm Quả có vẻ hơi thừa thãi.

Dương Chính Sơn cảm thấy có chút thất vọng.

“Chẳng lẽ Băng Tâm Quả này không có tác dụng gì khác sao?”

Tuyệt Trung Tận nhìn thấy sự thất vọng của Dương Chính Sơn, suy nghĩ một chút, nói: “Có tác dụng khác, nó rất tương hợp với công pháp của Tuyệt Linh Cung chúng ta, nếu giáo đồ của Tuyệt Linh Cung chúng ta ăn Băng Tâm Quả, có thể dùng để nâng cao tu vi, phải là tiên thiên cảnh mới được.”

“.....”

Dương Chính Sơn càng không nói nên lời.

Công pháp của Tuyết Linh Cung, hẳn tự nhiên không thể tu luyện công pháp của Tuyết Linh Cung vì Băng Tâm Quả.

Huống hồ Tuyết Linh Cung cũng không có khả năng truyền công pháp cho hắn, rõ ràng Tuyết Linh Cung khác với các tông môn giang hồ của Đại Vinh, họ tin tưởng Thánh Giáo Linh Ân, thờ phụng Thánh Linh Băng Tuyết, công pháp của họ là truyền thừa của Thánh Giáo, tuyệt đối sẽ không truyền cho người ngoài.

“Còn gì nữa không?”

Tuyết Trung Tận lắc đầu, nhìn Tuyết Thiếu Nhi.

Tuyết Thiếu Nhi nhú mày, nàng có thể thấy sự thất vọng của Dương Chính Sơn về Băng Tâm Quả, nếu Dương Chính Sơn không muốn Băng Tâm Quả, thì có lẽ mục đích của họ lần này không thể đạt được.

“Băng Tâm Quả còn là chủ dược của Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, Ngọc Cốt Băng Tâm Đan có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, không dính bụi bặm, không nhiễm tục lụy.”

Giọng nói của nàng trong trẻo, như mang theo một chút ngây thơ.

“Không dính bụi bặm, không nhiễm tục lụy?” Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Tuyết Thiếu Nhi giơ tay vẫy trước mặt Dương Chính Sơn.

Trong chiếc tay áo dài trắng muốt là một bàn tay như ngọc như ngà.

Nhìn bàn tay này, Dương Chính Sơn cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của không dính bụi bặm, không nhiễm tục lụy.

Thực ra có thể hiểu theo cách nói khác.

Tẩy tẩy phạt mạch, thanh băng ngọc khiết!

Ngọc Cốt Băng Tâm Đan này cũng không tồi, không những có thể ngưng thần tĩnh khí, còn có thể tẩy tẩy phạt mạch!

Mặc dù tiên thiên võ giả đã khai thông kinh mạch toàn thân, nhưng điều này không có nghĩa là tiên thiên võ giả không cần tẩy tẩy phạt mạch.

Ngọc Cốt Băng Tâm Đan này đối với Dương Chính Sơn vẫn rất hữu ích.

“Các ngươi muốn giao dịch cái gì?” Dương Chính Sơn hứng thú hỏi.

“Đây là thứ chúng ta cần!” Tuyết Trung Tận vội vàng đưa một tờ danh sách cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mở ra xem, trên đó liệt kê mười mấy loại bảo dược và hơn trăm loại thảo dược bình thường.

Chương 1055: Người của Tuyệt Linh Cung đến (3)

Thảo dược bình thường cũng không khó, mặc dù đều là một số dược liệu quý hiếm, nhưng tìm thêm vài tiệm thuốc vẫn có thể gom lại được.

Nhưng mười mấy loại bảo dược này lại khiến Dương Chính Sơn cảm thấy đau đầu.

Bảo dược từ trước đến nay đều là có duyên không cầu được, một mặt là vì bảo dược hiếm, trừ khi là địa phúc chân chính, nếu không thì không thể thông qua trồng trọt để nuôi dưỡng bảo dược.

Theo Dương Chính Sơn được biết, toàn bộ Đại Vinh chỉ có một nơi có thể trồng bảo dược, đó là Tam Sơn Cốc.

Mặt khác là vì bảo dược có nhiều loại, người không nhất định có thể tìm thấy bảo dược mà người cần.

Điều này giống như khi người tìm đồ vật, khi người không cần nó, nó thường xuất hiện làm rồi, nhưng khi người thực sự cần nó, lại không tìm thấy nó.

Hiện tại trong tay Dương Chính Sơn chỉ có một loại bảo dược trong danh sách, đó là Kim Thích Huyết Đăng.

Còn về những loại còn lại, có một số hần đã nghe nói đến, có một số thậm chí hần còn chưa từng nghe nói đến.

Muốn gom lại mười mấy loại bảo dược này không phải là chuyện dễ dàng.

“Thảo dược thì dễ nói, nhưng bảo dược, lão phu chưa chắc có thể giúp các người gom lại!” Dương Chính Sơn nói.

Tuyết Thiếu Nhi nhìn hắn, nói: “Thảo dược chúng ta có thể mua bằng tiền, bảo dược chúng ta sẽ đổi bằng Băng Tâm Quả, ba loại bảo dược đổi một quả Băng Tâm Quả, nếu có thể gom lại, chúng ta nguyện ý tặng kèm phương thuốc của Ngọc Cốt Băng Tâm Đan!”

Dương Chính Sơn nhìn nàng một cái thật sâu, cười nói: “Các người phải cho ta phương thuốc của Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, ta mới có thể giúp các người!”

“Hơn nữa ta chỉ có thể cố gắng hết sức, còn có thể gom đủ những loại bảo dược này hay không, còn phải xem ý trời!”

Chỉ có Băng Tâm Quả, đối với Dương Chính Sơn ý nghĩa không lớn, chỉ có Băng Tâm Quả và phương thuốc cùng nhau đến tay, đối với Dương Chính Sơn mới có tác dụng.

Tuyết Thiếu Nhi rõ ràng cũng nhìn ra được điều này, vì vậy nàng mới treo Dương Chính Sơn bằng phương thuốc.

Nhưng Dương Chính Sơn cũng không ngốc, hắn chưa chắc có thể gom đủ những loại bảo dược này, nếu cuối cùng không gom đủ, chẳng lẽ hắn chỉ nhận vài quả Băng Tâm Quả.

“Không được!” Tuyết Thiếu Nhi trực tiếp từ chối mà không suy nghĩ.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên: “Các người chắc chắn không có lựa chọn nào khác.”

Hắn vẫy tờ danh sách trong tay, cười nói: “Kim Ngọc Trà Hoa, ở phía tây nam của Đại Vinh chắc chắn sẽ có, còn ở Tuyết Nguyên thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện!”

“Hỏa Diễm Hồng Liên, thứ này ở Đại Vinh cũng chưa chắc có, có thể phải ở Nam Man mới tìm được! Còn về Tuyết

Nguyên, hắc hắc~~”

Bảo dược có yêu cầu về môi trường sinh trưởng, Tuyết Nguyên có rất nhiều bảo dược, nhưng tuyệt đối sẽ không có những loại bảo dược như Kim Ngọc Trà Hoa và Hỏa Diễm Hồng Liên.

Tuyết Thiếu Nhi gật đầu, nói: “Vậy được, ta có thể đưa phương thuốc trước cho ngươi, hơn nữa chúng ta cũng có thể đưa ra một số bảo dược để kết giao với ngươi!”

Dương Chính Sơn cười nói: “Một lời đã định!”

“Một lời đã định!” Tuyết Thiếu Nhi trong trẻo nói.

Hai người thỏa thuận, Tuyết Thiếu Nhi không chút do dự nào, liền đưa phương thuốc của Ngọc Cốt Băng Tâm Đan cho Dương Chính Sơn.

Nhận được phương thuốc, Dương Chính Sơn sơ lược xem qua một lần, hắc không thể xác nhận được thật giả của phương thuốc này, nhưng hắc có thể thấy đây là một phương thuốc rất tốt.

Sau khi cất giữ phương thuốc, Dương Chính Sơn cười nói: “Vậy không biết tiếp theo các vị còn có sắp xếp gì không?”

“Nếu không có sắp xếp gì khác, có thể ở lại phủ ta vài ngày!”

Tuyết Thiếu Nhi dường như hoàn toàn không biết khách khí là gì, nghe vậy, nói: “Được, chúng ta nghe nói có một nơi xuất hiện một cây linh thực, vì vậy định đến đó xem thử!”

Sắc mặt Dương Chính Sơn hơi động: “Đi xem cũng được, nhưng ta hy vọng các ngươi đừng can thiệp vào chuyện này!”

“Tại sao?” Tuyết Thiếu Nhi hỏi.

Dương Chính Sơn cười cười, nhìn lão phụ bên cạnh: “Bởi vì đó là thuộc về Đại Vinh của ta, tiền bối, người nói có đúng không!”

Lão phụ dùng ánh mắt mờ đục nhìn Dương Chính Sơn, sau đó từ từ gật đầu: “Không sai, đa tạ Tĩn An Hầu nhắc nhở!”

Thấy lão phụ như vậy, Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn để Ngô Hải sắp xếp cho ba người họ một khách viện, để họ tạm thời ở lại Dương gia.

Chương 1056: Các thế lực tụ hội, loạn lạc (1)

Ngày 22 tháng 7.

Dương Chính Sơn dẫn đầu hai vạn tướng sĩ của Yêu Vũ Doanh và Luyện Vũ Doanh rời khỏi Kinh Đô.

Đại quân xuất phát, khí thế hùng hổ, sát khí ngập trời khiến người ta không khỏi rùng mình.

Cấm Vệ Thập Nhị Doanh có lẽ là quân đội tinh nhuệ nhất của Đại Dương, dù cho Ngũ Doanh trấn biểu Trọng Sơn Trấn hiện tại có mạnh mẽ đến đâu thì so với nó cũng vẫn còn kém.

Tuy nhiên, nếu có thể tái tổ chức Đằng Long Vệ thì chiến lực của năm quân doanh này vẫn còn cao hơn Cấm Vệ Thập Nhị Doanh.

Tất nhiên, đây là nói trong trường hợp quân số tương đương.

Dù sao thì Ngũ Quân Doanh trước kia chỉ có sáu nghìn người, trong khi Cấm Vệ Thập Nhị Doanh tổng cộng có đến một trăm hai mươi ngàn tướng sĩ.

Ngày đầu tiên đại quân xuất phát, hành quân chưa được trăm dặm, vẫn chưa ra khỏi địa giới Thuận Thiên Phủ.

Đây vẫn là trong trường hợp không mang theo nhiều tư trang, nếu mang theo nhiều tư trang thì một ngày chỉ có thể hành quân được bốn năm mươi dặm.

Gần tối, đại quân dừng lại cắm trại, đốt lửa nấu cơm.

Dương Chính Sơn ngồi trong doanh trường, xem báo cáo do Vũ Trinh phái người gửi đến.

Trong vài ngày qua, số lượng giang hồ võ giả tụ tập ở Thúy Hạ Cốc ngày càng đông, ước chừng đã gần hai ngàn người!

Trong khi đó, bầu không khí ở Thúy Hạ Cốc cũng trở nên căng thẳng hơn.

Mặc dù Bí Vũ Vệ có sức răn đe rất lớn đối với giang hồ võ giả, nhưng không thể đảm bảo sẽ không xảy ra tình trạng nhiều giang hồ võ giả cùng nhau xông lên.

Nhiều giang hồ võ giả tụ tập ở cùng một nơi, nếu có người nào trong số họ hơi khích lệ một chút, tình hình sẽ trở nên khó kiểm soát.

Mặc dù bây giờ còn hơn nửa tháng nữa quả Tinh Nguyên mới chín, nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên dẫn đại quân đến đó càng sớm càng tốt.

Nghĩ một lúc, ông ngẩng đầu nhìn Quảng Bình Hầu Xuyệt Âu và Kiên Lương Hầu Lữ Thích Chi đang ở trong doanh trường.

“Hai doanh của các người có bao nhiêu kỵ binh?”

Xuyệt Âu đáp: “Yêu Vũ Doanh có năm ngàn kỵ binh!”

Lữ Thích Chi đáp: “Luyện Vũ Doanh có bốn ngàn kỵ binh!”

Dương Chính Sơn gật đầu, nói: “Ngày mai, Xuyệt Hầu dẫn theo năm ngàn kỵ binh đi trước, Lữ Hầu người ở lại sau chỉ huy.”

“Sao vậy? Thúy Hạ Cốc có biến?” Xuyệt Âu hơi nghi hoặc hỏi.

Dương Chính Sơn lắc đầu: “Tạm thời chưa có, nhưng ta sợ kéo dài sẽ xảy ra biến cố!”

Xuyệt Âu gật đầu: “Được rồi, ta sẽ đi bảo kỵ binh chuẩn bị ngay, sáng mai sẽ xuất phát!”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn lại nhìn xem bức thư trong tay.

Thực ra, điều phiền phức nhất bây giờ không phải là giảng hồ võ giả tụ tập ở Thúy Hạ Cốc, cũng không phải là những tiên thiên võ giả chưa lộ diện, mà là kẻ chủ mưu đứng sau vụ này.

Chỉ vì một cây linh thực mà giảng ra một cái bẫy lớn như vậy, đây tuyệt đối không phải là thế lực bình thường có thể làm được.

Dương Chính Sơn đã nghi ngờ đây là âm mưu của Thần Dương Giáo, nhưng tiếc là ông không tìm thấy chứng cứ.

Kể từ khi Nam Thịnh kết thúc, Bí Vũ Vệ vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Thần Dương Giáo, nhưng tiếc là Thần Dương Giáo dường như đã biến mất không dấu vết, dù Bí Vũ Vệ có tìm kiếm thế nào cũng không thấy manh mối.

Còn về sự việc cây Tinh Nguyên quả này, Bí Vũ Vệ cũng đang điều tra trong âm thầm, chỉ là bây giờ vẫn chưa có thu hoạch.

.....

Trong núi Vạn Sơn Lĩnh, đồn trú của Thiên Quyền Tinh Đường.

Thái Tôn Khải, Đặng Mậu Thất, Đinh Huyền, Khấu Dung bốn người đang bàn bạc về chuyện Thúy Hạ Cốc.

Trong Thúy Hạ Cốc có cây Tinh Nguyên quả, tin tức này khiến bốn người họ vô cùng kinh ngạc, thậm chí cảm thấy có chút khó tin.

Bởi vì đồn trú của Thiên Quyền Tinh Đường của họ ở phía tây Thúy Hạ Cốc, cách Thúy Hạ Cốc chưa đến trăm dặm.

Nếu không phải đã xác nhận tin tức này nhiều lần, họ thực sự rất khó tin rằng trong Thúy Hạ Cốc lại có một cây linh thực.

Chủ yếu là Thúy Hạ Cốc cũng nằm trong phạm vi hoạt động của họ, đôi khi họ rời khỏi đồn trú, sẽ đi qua Thúy Hạ Cốc để lên quan đạo, nhưng tiếc là họ chưa bao giờ tìm kiếm Thúy Hạ Cốc.

“Các người nói xem chúng ta có nên xen vào không?” Thái Tôn Khải hỏi với vẻ mặt trầm tư.

Đặng Mậu Thất và ba người rơi vào trầm tư.

Một lúc lâu sau, Đặng Mậu Thất mới lên tiếng: “Chúng ta không nên mong cây Tinh Nguyên quả, nhưng có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội này kích thích mâu thuẫn giữa triều đình và thế lực giang hồ!”

Ý ngươi là gì?” Thái Tôn Khải kinh ngạc nhìn hắn.

Đặng Mậu Thất hạ giọng nói: “Bây giờ Thúy Hạ Cốc đang tụ tập nhiều giang hồ võ giả, nếu họ xảy ra xung đột với Dịch Vũ Vệ thì sao?”

Ánh mắt Thái Tôn Khải hơi híp lại.

Sẽ ra sao?

Đại chiến nảy lửa, tử thương vô số.

Dù cho cuối cùng ai thắng ai thua, triều đình và các thế lực giang hồ đều sẽ gieo mầm hận thù.

Sau này Thượng Võ Tự muốn kiểm soát giang hồ, chắc chắn sẽ gây ra một cuộc động loạn.

Mặc dù điều này không nhất định có thể ngăn cản Thượng Võ Tự kiểm soát giang hồ, nhưng ít nhất có thể gây ra một số rắc rối cho Thượng Võ Tự, thậm chí kéo dài thời gian Thượng Võ Tự kiểm soát giang hồ thêm vài năm.

Nghĩ vậy, Thái Tôn Khải cũng có chút động lòng!

Đúng lúc hần định đề Đặng Mậu Thất nói về kế hoạch chi tiết thì cửa viện đột nhiên bị đẩy ra.

Một bóng người toàn thân khoác áo choàng đen, đội nón lá xuất hiện ở cửa viện.

Bốn người Thái Tôn Khải nhìn theo, thấy bóng người ở cửa viện đều hơi ngẩn ra.

Người đó thong thả đi vào trong viện, giơ tay bỏ chiếc nón lá trên đầu xuống, lộ ra một gương mặt trắng bệch.

Thấy được dung mạo của người đến, đồng tử của Thái Tôn Khải đột ngột co rụt lại.

“Bái kiến Quản Đường đại gia!”

Tổng đường của Tinh Nguyệt Môn được chia thành bốn đường bốn kỳ, bốn đường là Bồi Đường, Quản Đường, Hình Đường, Lễ Đường. Bốn kỳ là Tân Nguyệt, Thượng Thiên, Mãn Nguyệt, Hạ Thiên.

Chương 1057: Các thế lực tụ hội, loạn lạc (2)

Người trước đó thâm nhập Trọng Sơn Quan là Hình Đường đại gia, cũng được gọi là Đông Các đại nhân.

Còn vị trước mắt này là Quản Đường đại gia Khúc Phù Sinh, đứng thứ ba trong Tinh Nguyệt Môn, ngoài môn chủ và Bồi Đường đại gia thì ông ta có địa vị cao nhất.

Khúc Phù Sinh nhìn bốn người họ, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một nụ cười nhẹ: “Vừa lúc các ngươi đều ở đây!”

Chỉ là nụ cười của ông ta lại khiến người khác cảm thấy không rét mà run.

Da mặt trắng bệch không giống như người sống, đôi mắt đục ngầu như bị dính mực.

Rõ ràng là đang cười, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng âm u.

“Đại nhân ngồi đi!” Thái Tôn Khải vội vàng nhường chỗ, mời Khúc Phù Sinh ngồi xuống.

Khúc Phù Sinh vung tay, sau đó đi đến bên bàn gỗ chạm khắc, đặt thanh dao găm trong tay lên bàn.

“Các ngươi chắc đã nghe nói về chuyện Thúy Hạ Cốc rồi!”

“Vâng!”

Khúc Phù Sinh gật đầu: “Vậy thì tốt, môn chủ có lệnh, bảo các ngươi phá hủy cây Tinh Nguyên quả!”

“Phá hủy!” Thái Tôn Khải ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Không sai, chính là phá hủy!” Khúc Phù Sinh gật đầu.

Thái Tôn Khải hít sâu một hơi.

Phá hủy một cây linh thực, đây gần như là lãng phí của trời.

Linh thực sinh trưởng không dễ, chỉ có ở phúc địa thực sự mới có thể trồng được linh thực, mà một cây linh thực từ khi nảy mầm đến khi lớn lên ra hoa kết trái, có thể mất mười mấy năm, thậm chí cả chục năm.

Sau khi linh thực trưởng thành, nó cũng không phải lúc nào cũng phát triển tươi tốt, có một số linh thực mỗi vài năm sẽ vào kỳ ngủ đông, còn một số linh thực thì có tuổi thọ gần như cố định, tức là sau khi sinh trưởng đến một độ tuổi nhất định sẽ héo úa.

Như cây Tam Hoàng Lý Thụ trong Tam Sơn Cốc, mỗi mười năm sẽ vào một kỳ ngủ đông kéo dài ba năm, trong ba năm ngủ đông này, Tam Hoàng Lý Thụ chỉ phát triển chứ không ra hoa kết trái.

Còn một số linh thực có thể sống đến vài chục năm thì sẽ héo úa, đây cũng là một trong những lý do khiến linh thực trở nên hiếm hoi.

Còn về việc trồng linh thực, đó gần như là điều không thể.

Môi trường sinh trưởng của linh thực nhất định phải là phúc địa, từ phúc địa này hơi mơ hồ, có lẽ dùng từ nơi linh khí hội tụ để mô tả thì chính xác hơn.

Linh khí mà một phúc địa chứa đựng có thể chỉ đủ để nuôi một cây linh thực, nếu người trồng thêm vài cây linh thực thì kết quả không phải là người có thêm vài cây linh thực, mà là có thể khiến cây linh thực ban đầu héo úa.

Trừ khi người có thể tìm thấy một phúc địa không có linh thực, nhưng độ khó tìm một phúc địa lại không khác gì so với tìm một cây linh thực mới.

Vì vậy, trồng linh thực gần như là điều không thể.

Cũng vì vậy, mỗi cây linh thực đều là bảo vật hiếm có, đáng để vô số võ giả nâng niu và bảo vệ.

Có một câu nói là “đoạn nhân tài lộ, như sát nhân phụ mẫu”, mà đối với võ giả mà nói, linh thực quan trọng hơn tài lộ rất nhiều.

Ngay cả khi bây giờ rất nhiều người không thể có được linh quả, họ cũng không thích có người phá hủy nó.

Chỉ cần linh thực còn đó, họ vẫn có cơ hội nhận được linh quả, nhưng nếu linh thực bị phá hủy, thì điều đó tương đương với việc cắt đứt cơ hội nhận được linh quả của họ.

Vì vậy, phá hủy một cây linh thực tương đương với việc thách thức thiên hạ! Chỉ cần một chút sơ suất cũng có thể trở thành đối tượng bị mọi người chỉ trích.

“Đại nhân, có lẽ chúng ta nên cân nhắc kỹ càng! Nếu, nếu thực sự phá hủy cây Tinh Nguyên quả đó, thì chúng ta Thất Tinh Đường ở Đại Dương sẽ không còn chỗ dung thân nào nữa!” Thái Tôn Khải nói với vẻ khó khăn.

Khúc Phù Sinh lộ ra một nụ cười thú vị: “Đây là mệnh lệnh của môn chủ, sao? Người muốn trái mệnh lệnh của môn chủ sao?”

“Thuộc hạ không dám!” Thái Tôn Khải cả người run lên, vội vàng nói.

“Vậy thì tốt, còn về những chuyện khác, các người tùy ý xử lý!”

Nói xong, ông ta đứng dậy đi ra ngoài.

Khúc Phù Sinh đến đột ngột, đi cũng vô cùng đột ngột.

Bốn người Thái Tôn Khải nhìn bóng lưng ông ta rời đi, có ý định hỏi một số chuyện, nhưng cuối cùng đều không dám mở miệng hỏi.

Cho đến khi Khúc Phù Sinh rời đi, bốn người Thái Tôn Khải nhìn nhau, cuối cùng chỉ còn lại vô vàn tiếng thở dài.

Đây thực sự là một nhiệm vụ khiến họ vô cùng khó chịu!

Phá hủy cây Tinh Nguyên quả!

Chỉ cần sơ suất một chút, họ sẽ rơi vào kết cục chết không có chỗ chôn.

Nhưng đối mặt với mệnh lệnh của môn chủ, họ cũng không có lý do gì để từ chối.

“Hãy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ đến Thúy Hạ Cốc!”
Thái Tôn Khải hít sâu một hơi, ra lệnh.

“Vâng!”

Đặng Mậu Thất và ba người mặt mày trầm trọng đáp.

.....

Ngoài Thúy Hạ Cốc, trên một ngọn núi cao chọc trời.

Hai bóng người đứng trên vách núi, nhìn xuống Thúy Hạ Cốc xanh ngát như tranh vẽ.

“Không ngờ cả người là lão già này cũng chạy ra ngoài!”

Một lão giả tóc trắng nhưng dung mạo trẻ trung mỉm cười nói.

Người đứng bên cạnh ông ta cũng là một lão giả tóc trắng nhưng dung mạo trẻ trung, lão giả này có khuôn mặt vuông vức, mặc một bộ đạo bào màu xanh, dáng vẻ thanh thoát tùy ý, trên người toát lên một khí chất siêu phàm thoát tục.

Lão giả này chính là Huyền Chân Đạo Nhân của Ngô Chân Đạo Cung, phủ Tô Châu, còn người vừa nói chuyện là Trương Dực, tiên thiên võ giả lớn tuổi nhất trong Tam Sơn Cốc.

“Người đến đây rồi, lão đạo không thể không đến xem!” Huyền Chân Đạo Nhân cảm phát trần vung nhẹ, xua tan sương mù buổi sáng.

Trương Dực vuốt râu dài: “Lão phu là không thể không đến, để vương đích thân đi mời lão phu, lão phu cũng phải nể mặt chút!”

“Hehe, người ở Tam Sơn Cốc, đồ tốt dĩ nhiên không thiếu phần người, nhưng lão đạo ta thì không được, vẫn nên đến xem một chút thì hơn!” Huyền Chân Đạo Nhân cười nhẹ, rất tùy ý nói.

Trương Dực liếc ông ta một cái: “Yên tâm, lần này cũng có phần của người!”

“Ừm, sao lại nói vậy?”

“Đế vương đã quyết định phong tất cả tiên thiên võ giả trong thiên hạ làm Hoàng gia cung phụng, tất cả tiên thiên võ giả đều có thể nhận lương bổng từ triều đình!”

“Còn có chuyện tốt như vậy?” Huyền Chân Đạo Nhân hơi kinh ngạc.

“Hoàng gia cung phụng, địa vị tương đương nhất phẩm, mỗi năm có thể nhận được một viên chân nguyên đan Tam Hoàng Lý từ triều đình!”

Sắc mặt Huyền Chân Đạo Nhân hơi động, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ.

“Hoàng gia cung phụng, địa vị tương đương nhất phẩm!”

“Nếu như vậy, sau này chúng ta chẳng phải đều là bề tôi của đế vương sao!”

Ông ta cũng là người giàu kinh nghiệm, chỉ trong nháy mắt đã hiểu ra được mấu chốt.

“Sao vậy? Người không muốn sao?” Trương Dực hỏi với vẻ bình thản.

“Muốn, sao lại không muốn?”

Huyền Chân Đạo Nhân vung phát trần: “Thế lực hơn người, lão đạo còn muốn sống thêm vài năm nữa, không dám trái ý đế vương!”

“Vậy thì tốt!” Trương Dực gật đầu.

.....

Thúy Hạ Cốc.

Đại doanh của Địch Vũ Vệ.

Diên Bác đang trầm ngâm nhìn xung quanh núi rừng.

Vốn dĩ nơi này cỏ cây um tùm, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Nhưng bây giờ vì có cây Tinh Nguyên quả, nhiều giang hồ võ giả kéo đến xem náo nhiệt, không ít cây cối đã bị chặt phá.

Rừng núi rậm rạp trở thành những đại doanh lớn nhỏ khác nhau.

Mỗi đại doanh đại diện cho một thế lực giang hồ, còn mỗi thế lực giang hồ lại có từ vài chục đến hơn trăm võ giả tụ tập ở đây.

Điều này khiến thung lũng vốn yên bình trở nên ngập tràn sát khí.

Bầu không khí ngập tràn sát khí khiến Diên Bác cảm thấy áp lực nặng nề.

Đang lúc Diên Bác quan sát xung quanh, hơn mười võ giả đột nhiên chạy đến trước đại doanh của Địch Vũ Vệ.

“Này, các người là bầy chó săn của triều đình sao lại chặn đường chúng ta!”

Một đại hán to lớn dẫn đầu với vẻ mặt dữ tợn hỏi.

“Im miệng đi, nếu còn dám lại gần thì đừng trách chúng ta không nương tay!” Địch Vũ Vệ đang tuấn tra lạnh lùng quát.

“Ha ha ha, người tưởng ta sợ sao? Người khác sợ các người, Tổng mỗ ta thì không sợ!”

“Linh thực này do trời đất sinh ra, thuộc về muôn dân, tại sao chỉ các người chiếm đoạt, ngay cả việc để chúng ta nhìn thấy cũng không được!”

“Các người nói có đúng không!”

Đại hán vẻ mặt hùng hổ hô lớn.

Các võ giả xung quanh nghe vậy, cũng bắt đầu xôn xao.

“Đúng vậy, tại sao không cho chúng ta xem!”

“Đám chó săn của triều đình các người thật quá bá đạo, để chúng ta xem một chút thì sao?”

“Đúng rồi, tránh ra, tránh ra!”

Số người la hét ngày càng nhiều, bầu không khí trong thung lũng đột ngột trở nên căng thẳng hơn.

Đại hán vẫn không chịu từ bỏ nói: “Các người có tránh ra không? Nếu không tránh ra, thì đừng trách chúng ta khách khí nhé!”

Nói xong, hắn đặt tay lên cán dao ở thắt lưng.

Trong đại doanh, các kỵ binh của Địch Vũ Vệ thấy vậy, đều nắm chặt vũ khí trong tay.

Diên Bác thấy vậy, lập tức bước lên, găm lên: “Tất cả im miệng!”

“Bí Vũ Vệ làm việc, sao các người dám xen vào?”

Bí Vũ Vệ cũng là một trong những tồn tại có tiếng tăm lòng lẫy trong giang hồ, có sức răn đe rất lớn trong lòng nhiều võ giả.

Nhưng lúc này, ở đây các võ giả đều không phải là võ giả bình thường, họ sẽ e ngại sự tàn ác của Bí Vũ Vệ, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi như hổ dữ.

Lời Diên Bác vừa dứt, liền có người hô lên: “Tên hoạn quan người cũng dám ở đây khoác lác!”

Diên Bác nhìn theo, nhưng tiếc là hắn không nhìn thấy ai đã hô lên.

“Không sai, một nô tài không có trứng, còn muốn cưỡi lên đầu chúng ta?”

“Hoạn quan rút đi!”

“Nô tài không có trứng!”

Nhất thời, đủ loại tiếng chửi mắng vang lên không ngừng, khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng trở nên căng thẳng hơn.

Chương 1058: Khiêu khích, Công kích, Sát phạt (1)

Không xa đó, La Cán Tùng và Vũ Tranh thấy vậy, đều lộ vẻ nghiêm trọng.

“Có người đang khiêu khích?”

La Cán Tùng trầm giọng nói.

Vũ Tranh khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại trên đám người tụ tập trước doanh trại của Bí Vũ Vệ.

Lúc này, nơi đó không còn là mười mấy người nữa, mà đã là hàng trăm người.

Hàng trăm người tụ tập lại, hò hét trước doanh trại của Bí Vũ Vệ, khí thế như muốn công kích doanh trại bất cứ lúc nào.

“Làm sao bây giờ?” Vũ Tranh nhíu mày hỏi.

La Cán Tùng suy nghĩ một lát, “Không thể để bọn họ công kích doanh trại của Bí Vũ Vệ, nếu không một khi xảy ra xung đột, tình thế sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng!”

Một khi hai bên xảy ra xung đột, thì Bí Vũ Vệ hay các thế lực giang hồ khác đều sẽ bị kéo vào cuộc chiến.

Cho dù người không muốn dính vào, e rằng cũng sẽ bị cuốn vào.

“Xếp hàng!”

La Cán Tùng quyết định ngay lập tức.

Hai trăm hộ vệ nhận lệnh, trong nháy mắt đã xếp thành hàng.

“Đi!”

La Cấn Tùng không nói hai lời, trực tiếp dẫn mọi người xông vào giữa Bí Vũ Vệ và đám võ giả giang hồ.

“Tránh ra! Tránh ra!”

“Ai dám cản trở, giết không tha!”

Sự xuất hiện đột ngột của bọn họ khiến bầu không khí căng thẳng trở nên ngột ngạt.

Nhưng một đám võ giả giang hồ bị bọn họ dồn ép lại buộc phải lùi bước!

Vài người lùi bước chậm, La Cấn Tùng cũng không khách khí, vung đao trong tay, hai cánh tay đứt rời bay lên không trung.

Theo sau, hai tiếng thét thảm vang lên giữa thung lũng.

“A~~”

Tuy nhiên La Cấn Tùng cũng không quan tâm đến những điều này, một cước đá văng võ giả trước mặt ra xa, đè bẹp không ít võ giả.

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

“Bọn họ động thủ giết người rồi, anh em, giết chết bọn họ!” tên đại hán trước đó hò hét thấy vậy, càng hưng phấn hơn, dẫn theo mười mấy người xông về phía La Cấn Tùng.

Chỉ là chờ đón bọn chúng là những mũi thương sắc bén ánh lên ánh sáng lạnh.

“Ai dám làm loạn, giết không tha!”

“Giết!”

Hai trăm hộ vệ đồng thanh gầm lên.

Tiếng như sấm vang, truyền khắp cả thung lũng, lại vang vọng khắp thung lũng.

Tiếng hô giết lạnh lùng, tràn đầy sát ý như một chiếc búa tạ đập vào trái tim của từng người trong thung lũng.

Những võ giả còn đang hò hét lúc trước lập tức tỉnh táo hơn một nửa.

Ánh lạnh lóe lên trong mắt La Cấn Tùng, đao dài vung lên, chém mạnh vào đầu tên đại hán kia.

Phập!

Máu tươi văng tung tóe, não bắn ra, cái đầu to lớn trực tiếp bị chém làm đôi.

Chỉ trong nháy mắt, tên đại hán xông lên cùng mười mấy võ giả đã biến thành thi thể.

“Xếp thành trận!”

La Cấn Tùng thu đao lại, đôi mắt như sao băng, lạnh lùng nhìn đám võ giả phía trước.

Phía sau, hai trăm hộ vệ nhanh chóng di chuyển, xếp thành một hàng dài trước doanh trại của Bí Vũ Vệ.

Đầu mũi thương sáng lạnh liên kết với nhau, sát khí kinh người và sắc bén như thực chất lan tỏa, khiến không ít võ giả xung quanh phải rùng mình.

Doanh trại hộ vệ, tức là doanh trại cận vệ trước kia, ai nấy đều là tinh nhuệ bỏ ra từ biển máu núi thây.

Hai trăm chiến sĩ này, họ từng tham gia trận chiến Bắc Địa cùng Dương Chính Sơn, vô số Đông Hải Hồ tộc đã chết dưới mũi thương của họ.

Nói họ là kẻ sát nhân cũng không quá.

Máu và sinh mạng dính trên tay họ tuyệt đối không phải võ giả giang hồ có thể so sánh.

Sát khí trên người họ cũng tuyệt đối không phải võ giả giang hồ có thể có.

Không cần phải nói nhiều, chỉ cần họ đứng ở đây, phát ra sát khí đó, đã đủ khiến vô số người cảm thấy sợ hãi.

Khả năng trấn áp của họ vượt xa Bí Vũ Vệ.

Không ít võ giả giang hồ đều bị sát khí đáng sợ này dọa đến lui liên tục.

Tất nhiên, cũng có người không tin.

“Các người là ai? Tại sao lại giết người không tha?” Có người tiến lên hỏi.

La Cẩn Tùng nhìn người đến, đôi mắt híp lại, “Người là ai?”

Khóe miệng người đến nở một nụ cười, “Tinh Tú sơn trang Tinh Trường Viễn!”

La Cẩn Tùng nghe vậy hơi nhíu mày, Tinh Tú sơn trang không phải là thế lực giang hồ bình thường, nó được Thượng Vũ Tự liệt vào hàng tám đại tông môn, thực lực và thế lực đều không thể coi thường.

“Hộ vệ Tinh An Hầu phủ, La Cẩn Tùng!”

“Hộ phủ Tinh An Hầu? Ha ha ha~~” Tinh Trường Viễn cười khinh thường, “Sao vậy, Tinh An Hầu phủ của các người muốn đối địch với chúng ta sao?”

Sắc mặt La Cẩn Tùng có chút khó coi.

Đối địch với nhiều thế lực giang hồ như vậy?

Điều này chẳng có lợi gì cho Tinh An Hầu phủ!

Mặc dù lúc này hắn đã xông vào cuộc hỗn loạn này, nhưng hắn cũng tuân theo mệnh lệnh của Dương Chính Sơn, ngăn chặn các thế lực giang hồ xung đột với Bí Vũ Vệ.

Nhưng Tỉnh Trường Viễn này lại muốn đặt Tĩnh An Hầu phủ vào đối lập với các thế lực giang hồ.

“Ha ha, Tỉnh điên, chúng ta không có ý định đối địch với Tĩnh An Hầu phủ đâu, nếu người muốn đối địch với Tĩnh An Hầu phủ, đó là chuyện của các người, đừng kéo Tây Lâu Kiếm phái ta vào!”

La Cẩn Tùng còn chưa kịp nói gì, Bùi Độ đột nhiên cười ha ha đi tới, nói.

“Bùi Độ!” Sắc mặt Tỉnh Trường Viễn lập tức trở nên cực kỳ âm trầm.

Và khi Bùi Độ lên tiếng, lại có không ít võ giả tiến gần đến doanh trại của Bí Vũ Vệ, tất nhiên, phía trước họ là La Cẩn Tùng và doanh trại hộ vệ.

La Cẩn Tùng nhìn đám võ giả lại tụ tập, trong lòng thầm kêu phiền phức.

Vốn dĩ hắn đã trấn áp được đám võ giả này, không ngờ Tỉnh Trường Viễn này lại xuất hiện gây rối.

May mắn là Bùi Độ đã lên tiếng, nếu không hắn thật sự khó xử lý, chẳng lẽ lại đặt Tĩnh An Hầu phủ vào đối lập với các thế lực giang hồ sao?

Bùi Độ phóng khoáng đi tới, không để ý đến tiếng gào thét của Tỉnh Trường Viễn, mà nói với đám võ giả giang hồ xung quanh: “Các vị, chúng ta đến chỉ để xem náo nhiệt, chứ không phải thực sự muốn tranh giành gì Ngân Hỏa quả đâu!”

Chương 1059: Khiêu khích, Công kích, Sát phạt (2)

“Nói thẳng ra, chúng ta ở đây, ngay cả tư cách ngửi mùi cũng không có!”

“Đoạn Tứ Nương, người nói có đúng không!”

Hắn nhìn một đám nữ tử không xa, cười nói.

“Không đúng, lão nương còn muốn ngửi nữa kia!” Một nữ tử phong tình còn đó bước lên một bước, cười nói.

Bùi Độ cười hắc hắc, “Nếu Tứ Nương muốn ngửi mùi, để thôi, ngày nào đó ta sẽ đưa người đi ngửi!”

Lời này vừa nói ra, đám võ giả xung quanh cười vang.

“Bùi Hồ Lô, người để Tứ Nương ngửi cái gì? Có muốn dẫn ta đi cùng không! Ha ha~~”

“Đi đi đi, các người là đám lão già thâm đẳng này đừng có chen vào, Bùi mỗ chỉ dẫn Tứ Nương đi thôi!”

“Tứ Nương, đừng đi cùng hồ lô này, bụng của hồ lô này toàn là ý xấu!”

“Ha ha~~”

Một đám người ồn ào, trêu chọc Đoạn Tứ Nương.

Đoạn Tứ Nương cười nói: “Bùi Độ, nếu người có thể cho ta thấy Ngân Hỏa quả, thì người muốn ta làm gì cũng được!”

“Thật sao!” Bùi Độ cười đắc tiện.

“Ta Đoạn Tứ Nương chưa từng nuốt lời ở giang hồ đâu!” Đoạn Tứ Nương ngẩng đầu, mang theo khí chất hào khách

giang hồ.

“Được, các vị làm chứng đi, ha ha ha~~” Bùi Độ cười lớn.

Tiếng cười của hắn khiến bầu không khí căng thẳng trở nên dịu đi đôi chút, nhưng Tinh Trường Viễn lại rất không hài lòng.

Bùi Độ và Đoạn Tứ Nương ở đây cãi nhau tình cảm, còn hắn thì như một khúc gỗ đứng đây, hoàn toàn bị người khác phớt lờ.

“Ha ha, Bùi Độ, ngươi chỉ có vậy thôi, một lão già dâm đăng cũng đáng để ngươi mặt dày vô sỉ!”

Tinh Trường Viễn nói với vẻ chế nhạo.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí ồn ào vốn có lập tức im lặng.

“Tinh Trường Viễn, ngươi mắng ai?” Đoạn Tứ Nương mặt mang hàn sương, giọng nói lạnh như băng nói.

Tinh Trường Viễn nhìn nàng với vẻ chế nhạo, “Mắng chính là ngươi, đã lớn tuổi rồi còn giả vờ trẻ trung, có thấy xấu hổ không?”

Nếu nói tuổi tác của Đoạn Tứ Nương, thực ra cũng không lớn, nàng chưa đến bốn mươi tuổi, mặc dù vì thường xuyên tu luyện, da dẻ có vẻ hơi xỉn màu, nhưng khuôn mặt tinh xảo và đôi mắt đầy tình cảm khiến nàng càng có phong tình của một người phụ nữ trưởng thành.

Mặc dù Đoạn Tứ Nương là nữ tử, nhưng trong giang hồ lại có danh tiếng rất tốt, được vô số người gọi là nữ trung hào kiệt.

Đoạn Tứ Nương cũng là lần đầu tiên trải qua tình huống bị người khác chỉ thẳng vào mặt mắng như vậy.

Trong lòng Đoạn Tứ Nương tức giận vô cùng!

“Tĩnh Trường Viễn, ngươi muốn chết!”

Đoạn Tứ Nương lạnh giọng quát, thân hình hóa thành một bóng ma lao thẳng về phía Tĩnh Trường Viễn.

“Không tự lượng sức mình!” Tĩnh Trường Viễn không hề sợ hãi, vung tay áo, một thanh trường kiếm chắn trước mặt.

Choang choang~~

Đao kiếm của hai người va chạm, tạo ra những tia lửa sáng chói.

Tuy nhiên hiển nhiên Đoạn Tứ Nương không phải đối thủ của Tĩnh Trường Viễn, chỉ sau vài hiệp, nàng đã rơi vào thế hạ phong.

Trong mắt Tĩnh Trường Viễn đầy vẻ cười nhạo lạnh lùng, vung trường kiếm lên, đâm chéo lên mặt Đoạn Tứ Nương.

Một kiếm này đến rất nhanh, lại rất quái dị, Đoạn Tứ Nương hoàn toàn không thể phòng bị, nàng muốn tránh cũng không kịp.

Ngay lúc này, một luồng kiếm quang lại bay đến, gạt trường kiếm của Tĩnh Trường Viễn ra.

“Tĩnh diên, để Bùi độ cùng ngươi giao đấu!” Bùi Độ trực tiếp tham gia chiến đấu.

Tĩnh Trường Viễn mất mang hàn quang, trường kiếm trong tay càng thêm sắc bén quái dị, còn kiếm của Bùi Độ lại rộng lớn và thoải mái, hai người dây dưa, trong nháy mắt đã qua mười mấy chiêu.

Đoạn Tứ Nương lại lui ra khỏi trận chiến, ánh mắt hung hăng nhìn Tĩnh Trường Viễn.

Còn đám người xung quanh không ngừng thêm dầu vào lửa, còn chỉ trở trận chiến của hai người.

“Bùi Hồ Lô, tấn công vào chỗ yếu của hắn.”

“Tấn công chỗ yếu gì, kiếm pháp của Tinh Tú sơn trang quái dị đa dạng, Bùi Hồ Lô, đừng để rắn độc Tinh điền kia cắn!”

“Ai da, Tinh điền ngươi sao lại mềm thế này! Ngươi đừng tránh, đánh nhau với Bùi Hồ Lô đi!”

Giọng nói ồn ào âm ỉ thu hút sự chú ý của mọi người, ngay cả La Cấn Tùng cũng đang nhìn trận chiến của hai người.

Nhưng khi La Cấn Tùng đang đoán xem thực lực của hai người ai mạnh ai yếu thì, trong tầm nhìn của hắn, một bóng dáng quen thuộc nhưng xa lạ đột nhiên xuất hiện.

Hắn vốn tưởng mình nhìn nhầm, nhìn kỹ lại, đúng là một người mà hắn nhớ.

Và khi hắn nhìn về phía đối phương, đối phương cũng đang nhìn hắn, ánh mắt của hai người va chạm vào nhau.

“Anh em, xông lên, giết!”

Thái Khải thấy La Cấn Tùng, trong lòng thất chặt, không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp hét lên.

Ngay lập tức, hắn dẫn theo hơn trăm chúng của Thiên Quyền Tinh Đường xông về phía La Cấn Tùng.

La Cấn Tùng thấy vậy, sắc mặt hơi thay đổi, “Thái Khải, các ngươi thật to gan!!”

“Phản đồ, chết đi!” Thái Khải gầm lên.

Cả hai đều là đường chủ của Thất Tinh Đường, tự nhiên là quen biết nhau, mặc dù trước đó họ không giao thiệp nhiều, nhưng điều này không ngăn cản họ nhận ra đối phương.

La Cấn Tùng xuất hiện ở đây khiến Thái Khải cảm thấy rất bất ngờ.

Hắn trước đó không biết La Cấn Tùng ở đây, càng không ngờ La Cấn Tùng lại phá hủy kế hoạch của hắn.

Tên đại hán vừa hò hét với Bí Vũ Vệ chính là người sắp xếp, theo ý định ban đầu của hắn, hắn muốn kích động đám võ giả xung quanh chống lại Bí Vũ Vệ, sau đó khiêu khích cuộc tranh chấp giữa hai bên, hắn sẽ nhân cơ hội xông qua hủy bỏ cây Ngân Hỏa quả.

Nhưng hắn không ngờ La Cấn Tùng lại đột nhiên xuất hiện, còn phá hủy kế hoạch của hắn.

Người tính không bằng trời tính, hắn vốn đã định từ bỏ, nhưng Tinh Trường Viễn lại xuất hiện gây rối, hắn nghĩ xem có thể lợi dụng cơ hội này tạo ra hỗn loạn không.

Nhìn thấy Tinh Trường Viễn và Bùi Độ đánh nhau, hắn đang nghĩ xem nên làm gì tiếp theo, thì không ngờ La Cấn Tùng lại nhìn hắn.

Ánh mắt này khiến hắn buộc phải đứng ra, phát động tấn công.

“Giết!”

Tiếng gào thét vang lên, bầu không khí ồn ào vốn có lập tức bị tiếng gào thét xen lẫn nhau đè xuống.

Võ giả trong các doanh trại trong thung lũng đều rút vũ khí ra, xông về phía doanh trại của Bí Vũ Vệ.

Đây đều là người được Thiên Quyền Tinh Đường sắp xếp trước, dù sao võ giả giang hồ xung quanh đều đến từ các nơi khác nhau của Đại Vinh, nhiều người đều không quen biết nhau, họ muốn ẩn giấu giữa đám đông càng dễ dàng hơn.

Nhưng sự thay đổi đột ngột khiến không ít người cảm thấy bất ngờ.

Vốn dĩ còn đang ồn ào, thấy tình hình không ổn, đều lui sang một bên.

“Sao vậy?”

“Không rõ nữa!”

“Sao bọn họ lại đột nhiên động thủ?”

“Chúng ta có nên tham gia không?”

“Tham gia cái gì? Ở yên đây đi!”

Một đám võ giả không hiểu tình hình, người thì bàn tán, người thì muốn nhân cơ hội loạn lạc mà chuồn, còn có người thì thái độ như không liên quan đến mình.

Vốn dĩ Bùi Độ và Tinh Trường Viễn đang đánh nhau cũng tách ra, Bùi Độ nhìn tình hình xung quanh, sắc mặt không tốt nhìn Tinh Trường Viễn, “Đây là kế hoạch của ngươi?”

Tinh Trường Viễn nhú mày, im lặng.

Bùi Độ cũng không để ý đến hắn, “Tứ Nương, mau rời đi!”

Nói xong, hắn nắm lấy cánh tay của Đoạn Tứ Nương chạy về phía sườn đồi bên cạnh.

Đao thương vô tình, một trận hỗn chiến sắp bùng nổ, nếu họ ở lại đây chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Đoạn Tứ Nương trừng mắt nhìn Tinh Trường Viễn một cái, cũng không do dự, vội vàng theo Bùi Độ bay lên sườn đồi.

“Giết!”

Khi họ đến trên sườn đồi, nhìn xuống dưới từ trên cao, sắc mặt của Bùi Độ lập tức trở nên ngưng trọng.

“Tình hình có chút không ổn!”

“Sao vậy?” Đoạn Tứ Nương nghi hoặc hỏi.

Bùi Độ trầm giọng nói: “Những người này đều là mặt mũi lạ!”

“Mặt mũi lạ?” Đoạn Tứ Nương càng không hiểu.

Võ giả giang hồ nhiều như vậy, nếu nói Bùi Độ quen biết thì tuyệt đối không thể.

Nhưng những người có mặt ở đây, phần lớn đều là những người có tiếng có miếng trong giang hồ.

Bùi Độ không dám nói là quen biết hết, nhưng chắc chắn là có không ít người hắn quen biết.

Nhưng những người xông vào doanh trại của Bí Vũ Vệ lúc này lại đều là mặt mũi lạ, điều này hiển nhiên là không hợp lý.

“Hơn nữa dường như thực lực của họ rất thấp!” Bùi Độ lại nói.

Lần này Đoạn Tứ Nương cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Thực lực thấp?

Điều này tuyệt đối không bình thường.

Võ giả bình thường dám đến đây xem náo nhiệt sao?

Có phải là chán sống rồi không?

“Là ai?” Đoạn Tứ Nương hỏi.

Bùi Độ lắc đầu.

Chương 1060: Xem thường pháp độ triều đình? Vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị diệt môn đi! (1)

Lúc này chiến trường bên dưới đã hỗn loạn, để đảm bảo kế hoạch thành công, Thôi Khải gần như đã kéo toàn bộ lực lượng dưới tay mình đến.

Bao gồm cả đệ tử của Thiên Quyền Tinh Đường và nhiều thủ hạ của các đạo khách, tổng cộng hơn hai ngàn người.

Cộng thêm cả những thế lực giang hồ khác muốn thừa nước đục thả câu, lúc này đã có gần ba ngàn người tấn công vào doanh trại của Bí Vũ Vệ.

Trận chiến này bất kể kết quả ra sao, sau này Thiên Quyền Tinh Đường cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Thôi Khải đã sẵn sàng hy sinh tất cả.

Không còn cách nào khác, hắn không thể trái lệnh môn chủ, hắn chỉ có thể đặt cược tất cả vào đây.

Tuy nhiên, có vẻ như hắn đã chọn nhầm đối thủ.

Hắn vừa giao đấu với La Cán Tùng, lập tức cảm thấy không ổn.

Hắn có tu vi hậu thiên cửu tầng, theo ấn tượng của hắn, La Cán Tùng cũng nên là hậu thiên cửu tầng, hơn nữa tu vi của La Cán Tùng chắc chắn phải yếu hơn hắn.

Nhưng khi trường đao của hai người va chạm lần đầu tiên, hấn đã cảm thấy ngón tay cái của mình tê dại, suýt nữa thì không cầm được chuôi đao.

“Ngươi!” Thôi Khải kinh hãi nhìn La Cấn Tùng đang ở ngay trước mặt.

La Cấn Tùng lạnh lùng nhìn hấn, lực đao và thế đao mạnh mẽ, từng nhát đao chém xuống, Thôi Khải liều mạng chống đỡ, mỗi lần đỡ một nhát, hấn lại lùi về sau vài bước.

Hấn đã chống đỡ bốn năm nhát đao, cảm thấy hai cánh tay mình đã mất hết cảm giác.

“Không thể nào, sao ngươi lại mạnh như vậy?” Thôi Khải không dám tin nói.

Phải biết rằng trước đây tu vi của hấn còn cao hơn La Cấn Tùng, trước mặt hấn, La Cấn Tùng chỉ có thể coi là bỏi bỏi.

Nhưng bây giờ hấn lại bị La Cấn Tùng đánh đến không có sức phản kháng!

“Hừ, không biết lượng sức mình!”

La Cấn Tùng hừ lạnh một tiếng, lại chém một đao mạnh mẽ xuống.

Choang~~

Trường đao bị bẻ gãy, cả người Thôi Khải như một viên đá bay ngược ra sau.

La Cấn Tùng cũng không kịp xem hấn sống chết ra sao, mà quay lại bắt đầu dọn dẹp kẻ địch xung quanh.

Lúc này, trước trận của hộ vệ doanh đã chất đầy thi thể, kẻ địch mà hộ vệ doanh phải đối mặt nhiều nhất, chịu áp lực tấn công lớn nhất, nhưng họ vẫn không lùi bước.

Giống như những tảng đá ngầm giữa sóng dữ, mặc cho đám người kia xông vào thế nào, họ vẫn đứng vững như bàn thạch.

Còn tình hình của Bí Vũ Vệ phía sau hộ vệ doanh thì nguy hiểm hơn một chút.

Thực lực của bí vũ vệ Đề Kỳ cũng không yếu, nhưng họ phải đối mặt với hàng ngàn võ giả giang hồ, trong khi Đề Kỳ chỉ có một ngàn người.

Số ít địch số nhiều, dù có hộ vệ doanh cản một nửa áp lực, họ vẫn khó có thể trụ vững.

Diên Bác chém chết một võ giả xông lên, ánh mắt nhìn xung quanh.

Doanh trại của họ không có bất kỳ thiết bị phòng ngự nào, thậm chí không có tường bao, chỉ có một số lều trại.

Mà lúc này đã có không ít võ giả xông vào doanh trại của họ.

Nếu không thể ngăn cản họ, cây Nguyên Tinh quả sẽ gặp nguy hiểm!

“Lã Tướng lĩnh! Bảo vệ cây Nguyên Tinh quả!”

Thấy tình hình không ổn, Diên Bác lập tức hét lớn.

La Cẩn Tùng nghe vậy, lập tức nhìn về phía sau, hắn nhìn thấy suýt nữa thì hồn bay phách lạc.

Có một võ giả cách cây Nguyên Tinh quả chưa đầy mười trượng.

Mặc dù không biết võ giả kia định làm gì, nhưng hắn tuyệt đối không thể để ai lại gần cây Nguyên Tinh quả.

Hắn không thể cược, Diên Bác cũng không thể cược.

La Cấn Tùng nhảy vọt lên, lao thẳng về phía trước, vừa kịp chặn trước võ giả kia.

“Khâu Nhung!”

“Chết tiệt!” Khâu Nhung chửi thề một tiếng, thấy sắp thành công rồi, không ngờ La Cấn Tùng lại đến nhanh như vậy.

“La Cấn Tùng, ha ha, lâu không gặp!”

La Cấn Tùng một đao ép Khâu Nhung lùi lại, cùng lúc đó, các tướng sĩ của hộ vệ doanh cũng lần lượt rút lui về phía cây Nguyên Tinh quả.

Cây Nguyên Tinh quả vốn được Đề Kỵ của Bí Vũ Vệ bảo vệ, giờ đã chuyển thành được hộ vệ doanh bảo vệ.

Tuy nhiên, Diên Bác thấy vậy không hề tức giận, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Trận chiến vẫn tiếp tục, Khâu Nhung thông minh hơn Thôi Khải nhiều, ngay khi La Cấn Tùng xuất hiện trước mặt hắn, hắn lập tức không do dự gì rút lui.

La Cấn Tùng tất nhiên không thể đuổi theo hắn, lúc này điều quan trọng nhất là bảo vệ cây Nguyên Tinh quả, không để bất kỳ ai lại gần cây Nguyên Tinh quả.

Trong thung lũng, tiếng hét giết chóc vang vọng, không ít võ giả mặc dù đã leo lên sườn đồi, nhưng họ không rời đi, mà trốn trong rừng cây rậm rạp, quan sát tình hình trong thung lũng.

Đừng tưởng rằng những võ giả này không có ý định gì với cây Nguyên Tinh quả, thực ra họ chỉ không muốn trở thành người xung phong mà thôi.

Nếu Bí Vũ Vệ và hộ vệ doanh lộ ra dấu hiệu sa sút, họ cũng sẽ không ngại ngần gì mà lên chia một phần.

Khi trận chiến trong thung lũng ngày càng trở nên ác liệt, Dương Chính Sơn từ trong rừng rậm đi ra.

“Đáng ghét, khi nào có thời gian nhất định phải sửa lại con đường này!”

Dương Chính Sơn hơi khó chịu.

Rừng sâu núi thẳm, cỏ cây um tùm, muốn đi qua thật không dễ chút nào.

“Dương Hầu gia!” Tuất Âu theo sau hắn, nhìn thấy chiến trường phía trước, lập tức nhắc nhở.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn lên, “Hả, đánh nhau rồi!”

Hắn dẫn theo kỵ binh của Chiêu Võ Doanh một đường lao nhanh tới, sợ có người xông vào doanh trại của Bí Vũ Vệ, không ngờ họ vẫn đến muộn một bước.

Nhưng chuyện đã đến nước này, cũng không còn gì để nói.

“Còn đợi gì nữa, xông lên, giết chết đám kẻ đần độn này đi!”

Dương Chính Sơn hét lớn với các tướng sĩ phía sau.

Chưa dứt lời, thân hình hắn đã lao vào chiến trường.

Xung kích bằng thương, liên tục đâm xuyên qua ngực ba kẻ địch, ngay sau đó, Dương Chính Sơn vung thương, ba kẻ địch mang theo tiếng hét thảm thiết bị văng ra ngoài.

Xung kích bằng thương, lưỡi thương sắc bén xé nát da thịt, ngay lập tức quét bay hơn mười tên địch ra ngoài.

Chương 1061: Xem thường pháp độ triều đình? Vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị diệt môn đi! (2)

Dương Chính Sơn tham gia chiến đấu, giống như hổ xuống núi, nơi nào hấn đi qua đều là máu thịt vương vãi khắp nơi.

Cây thương nặng bằng huyền thiết vung lên vù vù.

Mà phía sau hấn, Tuất Âu dẫn theo các tướng sĩ của Chiêu Võ Doanh cũng tham gia chiến đấu.

“Ngăn bọn chúng lại cho lão phu, đừng để một tên nào thoát!”

Dương Chính Sơn hét lớn.

“Quan binh đã đến, mau chạy!”

Những võ giả giang hồ thừa nước đục thả câu thấy vậy, lập tức hô hoán nhau chạy trốn khắp nơi.

Đám đệ tử của Thiên Quyền Tinh Đường cũng thấy tình hình không ổn, chuẩn bị rút lui.

Ở bên ngoài chiến trường, Thôi Khải vốn đang trị thương thấy các tướng sĩ của Chiêu Võ Doanh liên tục kéo đến, trong lòng đã hiểu rằng hôm nay hấn không thể hoàn thành mệnh lệnh của môn chủ được nữa.

Thôi Khải vung vẩy cánh tay còn đang tê dại, trầm giọng gầm lên: “Đi!”

“Đường chủ, người đi trước đi!” Đằng Mậu Thất xuất phát từ ý tốt, muốn để Thôi Khải đi trước.

Nhưng một tiếng Đường chủ của hắn lại thu hút sự chú ý của Dương Chính Sơn.

Môi trường xung quanh rất ồn ào, tiếng hét giết chóc, tiếng kêu la, tiếng mắng chửi, v.v... đủ loại âm thanh đan xen vào nhau, nhưng lúc này Dương Chính Sơn cách Thôi Khải không xa, chỉ khoảng mười trượng.

Một tiếng Đường chủ truyền vào tai Dương Chính Sơn, hắn lập tức quay người nhìn về phía đó.

Đường chủ!

Chắc là một tên thủ lĩnh nhỏ!

Mặc kệ người là Đường chủ gì, trước tiên hãy giết chết đã!

Ý nghĩ này nảy lên trong đầu, Dương Chính Sơn tiện tay nhặt mấy thanh trường kiếm trên mặt đất, sau đó vung ra ngoài.

Kiểm bay ra ngoài, trong nháy mắt đã cắm vào ngực của Đằng Mậu Thất và Thôi Khải.

Không chỉ họ, ngay cả vài người xung quanh họ cũng bị một vũ khí sắc bén đâm trúng ngực.

Dương Chính Sơn mặc dù đã nghe thấy tiếng hét, nhưng hắn không biết ai đã hét lên, cũng không biết ai là người hét lên, nên đành tiện tay ném thêm vài thanh đao kiếm, tất cả đều đâm chết hết.

Thôi Khải chỉ cảm thấy đau nhói ở ngực, sau đó một luồng lực lượng mạnh mẽ cuốn theo cả người hắn bay về phía sau.

Phập một tiếng, mũi kiếm đâm vào thân cây lớn, trực tiếp đóng đinh Thôi Khải vào cây.

Sắc mặt Thôi Khải trở nên trắng bệch, hắn không dám tin nhìn trường kiếm trước ngực.

Trường kiếm này đến quá nhanh, nhanh đến nỗi hắn không kịp phản ứng.

Máu tươi ầm ập chảy dọc theo lưỡi kiếm, sau đó bị mũi kiếm ngăn lại, nhỏ giọt xuống đám cỏ dại bên dưới.

Dương Chính Sơn chỉ tiện tay vung vài thanh đao kiếm, sau đó hắn không hề lưu tình tiến hành tàn sát.

Đúng vậy, chính là tàn sát!

Với tu vi tiên thiên cảnh giới của hắn, đối mặt với những võ giả có tu vi chỉ là Đoán Thể Cảnh, hoàn toàn là một bên tàn sát.

Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ giáp vàng.

Hoàng hôn buông xuống, mây đỏ trải khắp bầu trời.

Khi ánh hoàng hôn chiếu lên bộ giáp nhuộm máu kia, ánh sáng rực rỡ và chói mắt bao trùm lấy Dương Chính Sơn.

Trận chiến không kéo dài lâu, sau khi Dương Chính Sơn đến, chỉ sau một khắc đồng hồ trận chiến đã kết thúc.

Nhưng xung quanh doanh trại của Bí Vũ Vệ, khắp nơi đều là thi thể vương vãi.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa, xua tan đi sự trong lành vốn có của núi rừng.

Dương Chính Sơn cảm trường thương, đứng giữa đồng xác chết, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Ánh mắt quét qua rừng cây bị ánh sáng hoàng hôn che phủ, khiến vô số võ giả giang hồ ẩn nấp trong núi rừng tim đập thình thịch.

“Thật là một thần sát đáng sợ!”

Trên sườn đồi, Đoạn Tứ Nương nhìn bóng dáng của Dương Chính Sơn, không nhìn được toàn thân run rẩy.

Bối Độ sắc mặt ngưng trọng, “Quả thật đáng sợ, sát khí này khiến người ta cảm thấy lạnh lòng và sợ hãi!”

Nếu nói về sát khí, Dương Chính Sơn ở Đại Vinh dám nói là đứng đầu, dù là trước mặt những lão cổ vật sống trăm năm cũng không hề e ngại.

Sát khí của hắn không phải là giả, mà là được ngưng tụ từ máu tươi và sinh mệnh.

Đoạn Tứ Nương hơi do dự, đột nhiên bước lên một bước, thẳng tiến về phía Dương Chính Sơn.

“Tứ Nương!” Bối Độ cả kinh, muốn ngăn cản nàng.

Lúc này người đi trêu chọc thần sát làm gì?

Đáng tiếc tốc độ của Đoạn Tứ Nương rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đến gần Dương Chính Sơn.

“Dân phụ Đoạn Tứ Nương bái kiến Tĩnh An Hầu!”

Dương Chính Sơn sắc mặt bình thản nhìn nàng, “Người có chuyện gì?”

“Dân phụ có một chuyện muốn bẩm báo với Tĩnh An Hầu!” Đoạn Tứ Nương cúi đầu vái chào, làm ra vẻ cung kính.

“Nói đi!”

Dương Chính Sơn ngắn gọn nói.

“Vừa nãy Tĩnh Trường Viện của Linh Tú Sơn Trang muốn khiêu khích chúng ta và Tĩnh An Hầu, hơn nữa dân phụ nghi ngờ những người vừa nãy xông vào doanh trại này có liên quan đến hắn!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, sắc mặt hơi động, nhìn về phía La Cấn Tùng phía sau.

La Cẩn Tùng tiến lên, thấp giọng nói: “Quả thật có chuyện này, nhưng những người này chắc là không có quan hệ gì với hấn, họ chắc là người của Thiên Quyền Tinh Đường!”

“Tĩnh Trường Viện là ai, ra đây để lão phu nhận mặt!” Dương Chính Sơn ngẩng đầu, lớn tiếng nói.

Trên sườn đồi đối diện, dưới một gốc cây lớn, sắc mặt Tĩnh Trường Viện vô cùng u ám.

Người phụ nữ đáng chết này!

Tĩnh Trường Viện lúc này hận không thể giết chết Đoạn Tứ Nương ngay lập tức, nhưng hiển nhiên là không thể.

“Sao? Không dám ra sao?” Dương Chính Sơn lại hét lên.

Tĩnh Trường Viện nghiêng răng, đi xuống từ sườn đồi.

“Tĩnh Trường Viện của Linh Tú Sơn Trang bái kiến Tĩnh An Hầu!”

Đối mặt với Dương Chính Sơn, hấn không còn vẻ kiêu ngạo và khinh thường như trước.

Dương Chính Sơn nhìn hấn, “Nói đi, ai bảo ngươi xông vào doanh trại?”

“Không có, ta không có!” Tĩnh Trường Viện vội vàng phủ nhận.

“Không có?”

Dương Chính Sơn nhìn Đoạn Tứ Nương, Đoạn Tứ Nương vội vàng nói: “Hấn nói Tĩnh An Hầu phủ muốn trở thành kẻ thù của chúng ta và nhiều thế lực giang hồ như vậy?”

Tĩnh Trường Viện biện bạch: “Nhưng ta không có xông vào doanh trại!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Sao? Cảm thấy Tĩnh An Hầu phủ dễ bắt nạt, hay cảm thấy lão phu dễ bắt nạt?”

Sắc mặt Tĩnh Trường Viện âm trầm như muốn nhỏ nước ra, “Hạ nhân không có ý đó!”

“Vậy người có ý gì?” Dương Chính Sơn chậm rãi tiến lên.

“Hạ nhân chỉ là~~”

Tĩnh Trường Viện nhất thời không tìm được lý do, vì trước đó hắn chê bai Tĩnh An Hầu phủ.

Đừng nói là Tĩnh An Hầu phủ, ngay cả triều đình, hắn cũng chê bai không ít.

Tự phụ kiêu ngạo là bản tính của hắn, hơn nữa hắn cũng có căn cốt để kiêu ngạo.

Linh Tú Sơn Trang có truyền thừa lâu đời, vài trăm năm nay luôn đứng đầu giang hồ.

Về bản lĩnh, Linh Tú Sơn Trang tuyệt đối có thể xếp vào top 3 trong số các thế lực giang hồ ở Đại Vinh.

Quan trọng nhất là Linh Tú Sơn Trang có truyền thừa hàng trăm năm, luôn có võ giả tiên thiên ngồi trấn.

“Chỉ là cảm thấy các người Linh Tú Sơn Trang có truyền thừa lâu đời, thì có thể xem thường pháp độ triều đình, có thể tùy ý khiêu khích bất kỳ ai, có tư cách chia một phần ở đây!”

Dương Chính Sơn thay hắn nói.

Dương Chính Sơn có chút hiểu về Linh Tú Sơn Trang, dù sao hiện tại Linh Tú Sơn Trang là một trong tám đại nhất đẳng tông môn do Thượng Võ Tự liệt kê.

Tĩnh Trường Viện nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, hắn hơi ngẩng đầu đối diện với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đang cười, cười rất vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó, trường thương đâm ra, trong nháy mắt đã cắm vào ngực Tỉnh Trường Viện.

“Xem thường pháp độ triều đình? Ha ha, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị diệt môn đi!”

“Đại Vinh có thể không có Linh Tú Sơn Trang, nhưng pháp độ của Đại Vinh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại!”

Giọng nói của Dương Chính Sơn vang vọng bên tai Tỉnh Trường Viện.

Tỉnh Trường Viện đầu tiên là đầy vẻ không dám tin, sau đó lại lộ ra vẻ kinh ngạc, cuối cùng chỉ còn lại vô tận sợ hãi.

Mà một nhát thương của Dương Chính Sơn cũng khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

Một nhát thương không hề có dấu hiệu báo trước!

Không hợp thì giết người!

Còn muốn diệt môn Linh Tú Sơn Trang!

Lần này Đoạn Tứ Nương không chỉ tim đập thành thịch, mà cả tứ chi cũng run rẩy.

Đúng vậy, nàng là giết chết Tỉnh Trường Viện, nhưng nàng không ngờ Dương Chính Sơn lại đâm chết Tỉnh Trường Viện gọn gàng như vậy.

Bối Độ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Diệt môn Linh Tú Sơn Trang!

Đây chắc là giả rồi!

Đó là Linh Tú Sơn Trang, dù triều đình muốn diệt Linh Tú Sơn Trang, cũng phải suy nghĩ kỹ càng đi!

Nếu ngay cả Linh Tú Sơn Trang cũng có thể bị diệt, vậy thì Tây Lâu Kiếm Phái của họ thì sao?

Bối Độ có chút không dám nghĩ tiếp nữa.

Chương 1062: Công Dụng Thần Kỳ Của Linh Tuyền Thủy (1)

Trên đỉnh núi xa xa.

Huyền Chân Đạo Nhân vung cái phát trần, cười nói: “Khẩu khí của vị Tĩnh An Hầu này đúng là lớn thật, lại còn muốn diệt cả linh Tú sơn trang!”

Trương Diệt đứng bên cạnh, vuốt râu, thờ ơ nói: “Có gì không được?”

“Ý ngươi là gì?”

Huyền Chân Đạo Nhân ngạc nhiên nhìn vị lão bằng hữu này.

Trương Diệt liếc mắt nhìn, nhẹ nhàng nói: “Ngươi không nghĩ là ta chỉ có một mình chứ?”

“Không phải sao?” Huyền Chân Đạo Nhân hỏi.

Trương Diệt không trả lời, nhưng sự im lặng của hắn đã khiến Huyền Chân Đạo Nhân hiểu được quyết tâm của triều đình lần này lớn đến mức nào.

Huyền Chân Đạo Nhân suy nghĩ một lát, nói: “Cũng đúng, ngay cả ngươi cũng được mời ra, chắc hẳn lần này Tam Sơn Cốc đã có không ít người đến! Mạnh Bà Tử cũng đến sao?”

“Không biết!” Trương Diệt nói.

“Chắc chắn, nếu ngay cả nàng ấy cũng đến, thì đúng là náo nhiệt thật!” Huyền Chân Đạo Nhân dựa vào gốc cây, cười nói

tùy ý.

Trương Diệt chỉnh lại ống tay áo, nói: “Còn náo nhiệt hơn nữa!”

“Sao lại nói vậy?”

“Người nghĩ triều đình mời đến cây Thái Nguyên Quả này sao?”

“Không phải sao?”

“Là có mà cũng không có!”

“Hãy hãy, người đừng có mà đùa nữa, người không biết tính nóng vội của lão đạo ta sao!” Huyền Chân Đạo Nhân có chút bất mãn nói.

Trương Diệt nhìn về phía dãy núi, nói: “Hoàng gia cung phụng, tôn vị nhất phẩm!”

Huyền Chân Đạo Nhân vẫn không hiểu, hỏi: “Ý người là gì?”

“Hoàng thượng muốn không phải Thái Nguyên Quả, mà là Hoàng gia cung phụng, tôn vị nhất phẩm!” Trương Diệt thờ ơ nói.

Huyền Chân Đạo Nhân ngẩn ra, sau đó lộ ra vẻ hiểu ra.

“Hóa ra là vậy!”

Trong mắt tiên thiên võ giả, Thái Nguyên Quả tất nhiên quan trọng hơn chức Hoàng gia cung phụng này nhiều.

Nhưng trong mắt Diên Bình Đế, Hoàng gia cung phụng, tôn vị nhất phẩm lại quan trọng hơn Thái Nguyên Quả nhiều.

Điều này đại diện cho tất cả tiên thiên võ giả đều phải nghe theo hoàng mệnh, cúi đầu xưng thần trước hần.

Thái Nguyên Quả đối với Diên Bình Đế mà nói, thực ra cũng giống như vàng bạc, đều là bổng lộc của tri thần.

Đề tất cả tiên thiên võ giả trong thiên hạ cúi đầu xưng thần, điều này đối với Diên Bình Đế có sức hấp dẫn rất lớn.

Lòng tham quyền của hoàng đế đang trỗi dậy.

Nếu lúc này có người nhảy ra gây loạn, người nói Diên Bình Đế sẽ làm gì?

Đừng nói linh Tú sơn trang, cho dù tám đại tông môn đứng ra phản đối, Diên Bình Đế cũng sẽ cân nhắc xem có thể diệt trừ họ hết không.

...

Dương Chính Sơn từ trước đến nay là người có kế hoạch, hẳn nói muốn diệt tộc linh Tú sơn trang, thì trong lòng hẳn thực sự có kế hoạch như vậy, không phải là ý nghĩ nhất thời.

Tất nhiên, hẳn không có khả năng tiên tri, thực ra hẳn cần một con gà để răn đe khi.

Con gà này có thể là linh Tú sơn trang, cũng có thể là Tây Lâu Kiếm phái, hoặc là Ngô Chân Đạo cung.

Nói chính xác là triều đình cần, Thượng Võ tự cần, mà cuộc tranh giành Thái Nguyên Quả này chính là một quá trình để xác định con gà này.

Mặc dù hiện tại cuộc tranh giành Thái Nguyên Quả vẫn chưa thực sự bắt đầu, nhưng Dương Chính Sơn không ngại sắp xếp cho linh Tú sơn trang một danh phận “gà” trước.

Rút lại trường thương, mặc cho cơ thể Tĩnh An Hầu ngã xuống đất, Dương Chính Sơn quay người đi về phía doanh trại.

“Truyền quân lệnh của Hầu gia, phong tỏa Thủy Hà cốc, nếu ai dám lại gần, giết không tha!”

Giọng nói vang dội khắp cả sơn cốc, sát khí nồng nặc hòa quyện vào tiếng nói vang vọng.

“Đi thôi!”

Bùi Độ tiến lên kéo váy của Đoạn Tứ Nương, Đoạn Tứ Nương cúi chào Dương Chính Sơn, vội vàng lui ra.

Tuyệt Âu lập tức sắp xếp cho các tướng sĩ của Dục Vũ doanh bắt đầu tìm kiếm xung quanh, đuổi hết những võ giả muốn chen chân vào cuộc.

Hoàng hôn buông xuống, đêm xuống, Thủy Hà cốc vốn ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Chỉ là mùi tanh máu nồng nặc khiến sự yên tĩnh này không được bình yên.

Trong doanh trại.

Dương Chính Sơn ngồi ở ghế chủ vị, Tuyệt Âu, Diên Phác, La Cận Tùng và Võ Tranh đứng dưới trướng.

La Cận Tùng kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra ban ngày.

Dương Chính Sơn nghe xong, trầm ngâm nói: “Vậy là ban ngày những người tấn công doanh trại đều là người của Tinh Nguyệt môn!”

“Đúng vậy, đa phần là người của Tinh Nguyệt môn, một ít là có vài tông môn giang hồ muốn nhân cơ hội này!” La Cận Tùng nói.

“Tinh Nguyệt môn!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nở một nụ cười lạnh, “Đám côn trùng đáng chết này đúng là không ngừng quấy rối!”

Bao nhiêu năm nay, hắn đã không ít lần giao du với người của Tinh Nguyệt môn, từ La Cận Tùng ban đầu, đến Tôn Xuân Sinh và Cổ Vân Kiếm, rồi đến hiện tại là Thiên Quyền Tinh Đường.

Tinh Nguyệt môn rõ ràng là một tông môn ở ngoài Đại Vinh, vậy mà lại thích gây chuyện trong lãnh thổ Đại Vinh.

“Có phát hiện người nào khả nghi khác không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Hắn tạm thời không có thời gian để ý đến Tinh Nguyệt môn, Tinh Nguyệt môn ở xa ngoài khơi, muốn diệt trừ bọn họ cũng không phải chuyện dễ.

Còn về việc trừng phạt Thất Tinh đường, thực ra cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Người diệt một Thái Tinh đường, không lâu sau Tinh Nguyệt môn sẽ có thể ủng hộ một Thái Tinh đường mới.

Vì vậy, muốn làm tổn thương hoặc diệt trừ Tinh Nguyệt môn, thì nhất định phải đến tổng đàn của bọn họ.

Mà hiện tại Dương Chính Sơn rõ ràng không có thời gian để nhắm vào Tinh Nguyệt môn, hắn càng quan tâm đến Thần Dương giáo ẩn mình trong bóng tối.

“Không có!” La Cận Tùng lắc đầu.

Diên Phác cũng lắc đầu, nói: “Trước đây nhân sự xung quanh quá phức tạp, chúng ta không thể phân biệt được họ đến từ thế lực nào!”

Dương Chính Sơn cũng không thất vọng về điều này, kết quả nằm trong dự đoán.

Nếu Thần Dương giáo dễ dàng lộ mặt như vậy, thì Mật Vũ vệ cũng không đến nỗi tìm kiếm suốt mấy tháng mà không tìm thấy chút dấu vết nào.

Chương 1063: Công Dụng Thần Kỳ Của Linh Tuyên Thủy (2)

“Nếu vậy, mọi người đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói!”

Tình hình hiện tại khá phức tạp, liên quan đến quá nhiều thể lực, muốn làm rõ tất cả mọi chuyện là điều không thể.

Việc cấp bách là phải bảo vệ Thái Nguyên Quả, sau đó đợi những tiên thiên võ giả kia lần lượt xuất hiện, rồi công bố đề xuất trước đó của hắn.

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, các tướng sĩ bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trong Thủy Hà cốc.

Những cây cối cản trở đều bị dọn dẹp hết, trước tiên dọn một con đường có thể thông với quan đạo, sau đó dọn hết những xác chết đầy đất.

Dương Chính Sơn bước ra khỏi lều, ngẩng đầu nhìn xung quanh dãy núi, sau khi không phát hiện có ai ẩn nấp xung quanh, hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Hầu gia!” La Cận Tùng đi tới, hành lễ.

“Ừ, đi thôi, dẫn ta đến xem cây Thái Nguyên Quả kia!”
Dương Chính Sơn nói.

“Vâng!”

Sau đó hai người đi về phía chiếc lều ở giữa doanh trại.

Để tránh cho Thái Nguyên Quả bị tổn thương, Diên Phác đã đặc biệt cho người dựng một chiếc lều lớn cho Thái Nguyên Quả.

Gạt rèm, Dương Chính Sơn bước vào, trước mắt lập tức hiện ra một cây.

Cây này không cao lớn, chỉ cao chưa đến một trượng, cành lá khá tươi tốt, nếu bỏ qua quả thì cây này thực ra không khác gì cây táo.

Quả của nó cũng gần giống quả táo, cỡ ngón tay cái, có màu xanh đỏ.

Lý do duy nhất để xác định nó là Thái Nguyên Quả, chính là vì trên quả của nó có ánh sáng lấp lánh bao quanh.

So với quả Tam Hoàng Lý của Tam Sơn Cốc, thì Thái Nguyên Quả này có thể nói là rất khiêm tốn.

Tuy nhiên điều này cũng bình thường, Tam Hoàng Lý của Tam Sơn Cốc đã mọc hơn ba trăm năm, tán cây cao đến hơn mười trượng, còn Thái Nguyên Quả trước mắt chỉ mới ra quả lần đầu tiên.

Dương Chính Sơn đi quanh Thái Nguyên Quả quan sát kỹ, sau đó nói với La Cận Tùng và những người khác: “Các người ra ngoài trước đi!”

“Vâng!” La Cận Tùng lập tức dẫn một vài hộ vệ ra ngoài.

Còn Dương Chính Sơn thì ngồi xổm xuống đất, nghiên cứu một chút đất.

Hắn rất tò mò, linh thực này sao lại mọc ở đây.

Những ngày qua hắn đã xem qua không ít sách về linh thực, nhưng tiếc là hầu hết các sách đều chỉ ghi rằng linh thực chỉ có thể mọc ở phúc địa.

Nhưng tại sao phúc địa lại là phúc địa, tại sao linh thực chỉ có thể mọc ở phúc địa, hắn vẫn chưa tìm được câu trả lời cho những câu hỏi này.

Hắn cũng từng đến Tam Sơn Cốc quan sát cây Tam Hoàng Lý, nhưng kết quả vẫn là vô ích.

Hắn đào bới một hồi lâu trên mặt đất, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Sau đó hắn đứng dậy, vượt rào, cẩn thận nhìn cây trước mặt.

Nếu nói là phúc địa, thì linh tuyến không gian tuyệt đối là phúc địa, vì cây Tam Hoàng Lý hắn trồng trong linh tuyến không gian đang phát triển rất tốt.

“Linh tuyến thủy!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát, đưa tay đặt lên một vài cành của cây, một dòng nước suối trong vắt chảy ra từ đầu ngón tay của hắn, từ từ chảy vào trong đất.

Hắn vừa điều khiển linh tuyến chảy ra, vừa quan sát sự thay đổi của Thái Nguyên Quả.

Tuy nhiên, Thái Nguyên Quả không có gì thay đổi!

Khoảng mười lăm phút sau, Dương Chính Sơn thu tay lại.

“Là không có tác dụng hay là thời gian không đủ?”

“Không đúng, linh tuyến thủy chắc chắn có tác dụng, Tam Hoàng Lý trong không gian mới có thể phát triển tốt như vậy là nhờ có linh tuyến thủy!”

“Đợi đã!”

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn ngồi xuống bên cạnh Thái Nguyên Quả và chờ đợi.

Một canh giờ trôi qua, Thái Nguyên Quả vẫn không có gì thay đổi.

Hai canh giờ trôi qua, vẫn không có gì thay đổi.

Một ngày trôi qua, Dương Chính Sơn hơi thất vọng lắc đầu.

“Thật là kỳ quái!”

Hắn ngồi đây một ngày một đêm, Thái Nguyên Quả này lại không có chút thay đổi nào.

“Hãy!”

Dương Chính Sơn đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng khi hắn gạt rèm cửa ra, hắn đột nhiên dừng lại.

“Không đúng, không phải không có thay đổi, mà là ta không nhìn ra!”

Hắn vội vàng đi đến bên Thái Nguyên Quả, nhìn quả ở phía dưới cùng.

Quan sát kỹ một lúc lâu, hắn không khỏi cười lên.

“Ta đã nói rồi, linh tuyến thủy sao lại không có tác dụng chứ!”

Ánh sáng bao quanh quả Thái Nguyên này sáng hơn trước một chút, nhưng chỉ là một sự thay đổi rất nhỏ, trước đó Dương Chính Sơn không nhận ra, nhưng khi gạt rèm cửa ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong lều, hắn mới chú ý thấy ánh sáng hôm nay sáng hơn hôm qua rất nhiều.

Ngoài ánh sáng ra, vỏ quả của Thái Nguyên cũng đang thay đổi.

Vỏ quả đỏ có phần lớn hơn, điều này có nghĩa là Thái Nguyên Quả đã gần chín rồi.

Mặc dù hai điểm này đều chỉ là sự thay đổi rất nhỏ, nhưng cũng chứng minh rằng linh tuyến thủy có thể nuôi dưỡng linh thực phát triển.

Vậy vấn đề đặt ra là!

Nếu cho Dương Chính Sơn một khu vực, thì có phải hẳn có thể biến nó thành một phúc địa nhờ linh tuyến thủy không?

Có vẻ là có thể!

Nhưng dường như cũng không cần thiết.

Dương Chính Sơn có linh tuyến không gian, hoàn toàn không cần thiết phải tốn công sức để cải tạo phúc địa.

Thực ra Dương Chính Sơn chỉ muốn xem linh tuyến thủy có tác dụng gì đối với linh thực hay không, mặc dù trong linh tuyến không gian có một cây Tam Hoàng Lý, nhưng chỉ có một cây Tam Hoàng Lý, không có vật mẫu, Dương Chính Sơn cũng không biết nó phát triển như thế nào.

Nhưng bây giờ chỉ tưới một ít linh tuyến thủy lên Thái Nguyên Quả, đã khiến Thái Nguyên Quả có sự thay đổi, tăng tốc độ chín của quả.

Như vậy có thể thấy rằng linh tuyến thủy cũng có tác dụng nuôi dưỡng linh thực.

Có lẽ linh tuyến thủy có thể coi như phân bón cho linh thực.

Được kết luận như vậy, Dương Chính Sơn hài lòng đi ra khỏi lều.

Ba ngày sau, Lữ Thích Chi dẫn dắt các tướng sĩ của Luyện Võ doanh và Dục Vũ doanh đến Thủy Hà cốc.

Sau đó Dương Chính Sơn bắt đầu sắp xếp các tướng sĩ xây dựng đường xá, bố trí các cứ điểm canh gác.

Trong nháy mắt, hơn vạn tướng sĩ trong Thủy Hà cốc làm việc hăng say.

Những cây cỏ thụ già nua lần lượt bị chặt xuống, những ngôi nhà gỗ lần lượt được dựng lên.

Đến tháng Tám, doanh trại xung quanh Thái Nguyên Quả đã trở thành một ngôi làng giống hệt như ý tưởng ban đầu.

Tuy nhiên, điều này rõ ràng vẫn chưa đủ.

Sau này Thủy Hà cốc nhất định sẽ giống như Tam Sơn Cốc, không chỉ có đại quân đóng trại, mà còn có nhiều tiên thiên võ giả trú ngụ.

Vì vậy, ở đây cần phải xây dựng rất nhiều công trình.

Tất nhiên, đây đều là chuyện của tương lai, Dương Chính Sơn chỉ cần dựng một doanh trại tạm thời là đủ.

Theo thời gian trôi qua, những điều cần thiết cuối cùng cũng sẽ đến.

Sáng sớm ngày mùng 8 tháng 8.

Một đoàn người dài dằng dai trên quan đạo ở cửa Thủy Hà cốc.

Người đầu tiên xuống khỏi xe ngựa là một phụ nhân đội trâm vàng, mặc áo rộng tay, dáng vẻ trang trọng.

Ngay sau đó, một lão phụ nhân chống gậy rắn bước xuống từ xe ngựa.

“Hây, người già rồi, thấy xương cốt nhẹ đi nhiều, không chịu được xóc nảy nữa rồi!” Lão phụ nhân vừa chống gậy, vừa vỗ lưng.

“Haha, bà nói gì vậy? Bà chẳng già chút nào!” Phụ nhân quý phái cười nhẹ nói.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão phụ nhân lộ ra nụ cười hiền từ, nói: “Không phục già cũng không được nữa rồi!”

Nói xong, hai người cùng nhau đi về phía Thủy Hà cốc.

Tại cửa Thủy Hà cốc có lính gác, nhưng trước khi họ vào Thủy Hà cốc, đã có người đưa lệnh bài trong tay cho lính gác.

Hai người đi theo con đường vừa được tu sửa, còn có chút gập ghềnh vào sâu trong Thủy Hà cốc.

Lão phụ nhân tuy trông có vẻ yếu ớt, nhưng khi đi bộ gần mười dặm trên con đường gập ghềnh này, lại không hề lộ ra chút mệt mỏi nào.

Khoảng mười lăm phút sau, họ đến doanh trại.

Dương Chính Sơn từ lâu đã đợi sẵn trước cửa doanh trại.

Thấy hai người đi đến, hắn vội vàng tiến lên, cung kính nói: “Thần bái kiến Minh Huy công chúa, bái kiến Mạnh tiên bối!”

Trần Minh Huy nhìn Dương Chính Sơn, cười nói: “Tĩnh An Hầu không cần khách sáo.”

“Cảm ơn công chúa điện hạ!”

Sau khi Dương Chính Sơn cảm ơn, hắn nhìn hai người trước mặt.

Mạnh Bà Bà, vị này ở Tam Sơn Cốc cũng rất bí ẩn, nghe nói bà tinh thông dược lý, y thuật cao minh, từng là truyền thuyết trong giới y học.

Minh Huy công chúa, muội của Thừa Bình Đế, cô ruột của Diên Bình Đế, nhưng cũng là một tiên thiên võ giả.

Không biết Diên Bình Đế đã mời bao nhiêu tiên thiên võ giả đến, nếu chỉ là hai người trước mặt này thì có lẽ hơi khó để trấn giữ.

Mặc dù Dương Chính Sơn lần này toàn quyền phụ trách chuyện Thái Nguyên Quả, nhưng hắn cũng không có tư cách chỉ huy những tiên thiên võ giả ở Tam Sơn Cốc.

Để hắn chỉ huy Dục Vũ doanh và Luyện Võ doanh thì được, nhưng nếu để những tiên thiên võ giả ở Tam Sơn Cốc nghe lệnh dưới trướng của hắn, haha, đây không phải là đùa giỡn sao?

Vì vậy đến tận bây giờ Dương Chính Sơn vẫn không biết lần này có những tiên thiên võ giả nào sẽ đến Thủy Hà cốc.

Sau khi đón Mạnh Bà Bà và Minh Huy công chúa vào doanh trại, Dương Chính Sơn đơn giản sắp xếp một chút rồi cáo lui.

Hắn không quen thuộc với hai người này, cũng không có nhiều chủ đề để trò chuyện.

Còn về những chuyện khác, cũng không cần hắn phải lo lắng, hai người là đi cùng với tùy tùng, Dương Chính Sơn chỉ cần sắp xếp hai ngôi nhà gỗ để họ ở là được.

Chương 1064: Đây là ý chỉ của bệ hạ, không phải đang thảo luận với mọi người, chỉ là thông báo mà thôi. (1)

Khi Dương Chính Sơn vừa sắp xếp xong chỗ ở cho Mạnh Bà Bà và Minh Huy Công Chúa, hắn thấy một bóng người quen thuộc đứng bên ngoài doanh trại.

“An tiên bối! Người đến rồi!” Dương Chính Sơn vui vẻ chạy ra đón.

Người đến không ai khác chính là An Vũ Hành.

“Đến rồi, đến rồi, nơi này khó tìm quá, ta phải lục lọi trong núi hai ngày mới tìm thấy!” An Vũ Hành vừa thấy Dương Chính Sơn liền không nhịn được mà than phiền.

“Hả, tiên bối không đi đường quan đạo sao?”

“Quan đạo? Đi quan đạo chẳng phải xa hơn sao?”

Dương Chính Sơn đành câm nín.

Đi đường ống dẫn thì xa, vậy mà người lại lục lọi trong núi hai ngày thì không xa sao?

“Đúng rồi, nơi này có rượu không?” An Vũ Hành hỏi.

“Không có, quân đội cấm uống rượu!” Dương Chính Sơn nói.

“Hừm, lão phu không phải tướng sĩ, hãy cử vài người đi mua rượu cho lão phu!” An Vũ Hành thẳng thừng nói.

Dương Chính Sơn đành bất lực, chỉ có thể cho người đi mua rượu cho lão già này.

Cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa cho An Vũ Hành, thì lính gác lại chạy đến báo cáo: “Hầu gia, bên ngoài có hai vị tiên bói cầu kiến!”

“Lại có hai người nữa!” Dương Chính Sơn ngạc nhiên, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy đi ra ngoài doanh trại.

Vẫn là hai bóng người lạ, nhưng lại toát lên khí chất thâm sâu khó lường.

Người bên trái mặc áo Nho sinh rộng rãi, người bên phải mặc đạo bào màu xanh, tay cầm một chiếc chổi.

“Vãn bói Dương Chính Sơn bái kiến hai vị tiên bói!” Dương Chính Sơn không đoán được thân phận của hai người này, đành phải xưng hô là tiên bói.

“Lão phu Trương Dịch, Tĩnh An Hầu hãy an!” Trương Dịch gật đầu mỉm cười.

“Thì ra là Trương tiên bói!” Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc.

Mạnh Bà Bà đến, Trương Dịch cũng đến, hai đại cường giả của Tam Sơn Cốc trong ba sơn cốc đều xuất hiện, thật là không nhỏ đâu!

“Bần đạo Huyền Chân!” Huyền Chân cũng tự giới thiệu.

Dương Chính Sơn chấp tay cúi chào, khách sáo nói: “Đã nghe danh Huyền Chân đạo trưởng từ lâu, hôm nay được gặp, thật là vinh hạnh!”

“Ồ! Ngươi biết bần đạo?” Huyền Chân đánh giá Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười nói: “Vãn bối có đọc qua tu luyện tâm đắc của tiền bối ở Tàng Công Các!”

Hắn không nói dối, hắn thực sự đã xem qua tu luyện tâm đắc của Huyền Chân để lại ở Tàng Công Các.

“Thì ra là vậy!” Huyền Chân lộ ra vẻ ngộ ra.

Sau đó ba người tiến vào doanh trại, Dương Chính Sơn lại sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Tuy nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc, hai ngày sau đó, từng người từng người tiên thiên võ giả nối tiếp nhau đến Thúy Hà Cốc.

Dương Chính Sơn đón tiếp từng tiên thiên võ giả lạ mặt.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, hắn đã đón tiếp mười bốn vị tiên thiên võ giả.

Trong đó Tam Sơn Cốc có năm người, ngoại trừ Nhạc Cổ và Tần Thu Thủy thì những người còn lại đều đến.

Còn chín người còn lại đến từ các tông môn giang hồ.

Sáng ngày thứ ba, Dương Chính Sơn lại đón tiếp một người khiến hắn bất ngờ.

“Sao ngươi lại đến?” Dương Chính Sơn có chút nghi hoặc hỏi Kỷ Chân.

Kỷ Chân vốn luôn điềm tĩnh, đối với chuyện phức tạp như sao nguyên quả thụ, tính cách của Kỷ Chân đáng lẽ không nên đến tham gia mới đúng.

“Hả, không phải triều đình bảo chúng ta đến sao?” Kỷ Chân cũng nghi hoặc hỏi.

“Mệnh lệnh của triều đình?” Dương Chính Sơn càng không hiểu.

Kỷ Chân từ trong ngực lấy ra một bức thư, đưa cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn mở ra xem.

Quả nhiên là mệnh lệnh của triều đình!

Hơn nữa còn là di chiếu của Diên Bình Đế.

Nội dung là đến Thúy Hà Cốc, cùng bàn bạc chuyện phân phối sao nguyên quả.

Sau khi Dương Chính Sơn đọc xong bức thư, cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Kế hoạch ban đầu của hắn là để những tiên thiên võ giả tự nguyện đến ngồi lại bàn bạc chuyện sao nguyên quả, nhưng Diên Bình Đế dường như đã hiểu sai, trực tiếp viết một bức thư gửi đến tất cả tiên thiên võ giả, mời tất cả tiên thiên võ giả đến cùng bàn bạc chuyện phân phối sao nguyên quả.

Cũng không trách được Trương Dịch và Mạnh Bà Bà đều đến.

Tuy nhiên đây dường như cũng là một điều tốt, vốn có thể là một cuộc tranh đấu, bây giờ lại trở thành một đại hội.

Đến ngày thứ năm, không còn tiên thiên võ giả nào đến nữa.

Sáng ngày mười bốn tháng tám.

Tại một khoảng trống ở giữa doanh trại, người ta bày ra những chiếc bàn ghế thô sơ.

Dương Chính Sơn đi đến, nhìn những chiếc bàn ghế này gật đầu hài lòng.

Những chiếc bàn ghế này thực ra là ghép lại từ cây cối và đá núi trong thung lũng, có chiếc bàn chỉ là một viên đá lớn, còn có chiếc ghế chỉ là một khúc gỗ.

Đây cũng không phải là không có cách nào khác, Thúy Hà Cốc không có quán trọ, muốn mua vài bộ bàn ghế tử tế phải đi đến huyện thành cách đây hai trăm dặm.

Đi lại mất bao nhiêu thời gian, Dương Chính Sơn đành để binh lính lấy nguyên liệu tại chỗ, làm ra những chiếc bàn ghế này.

“Sao nguyên quả đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Tất cả đều ở đây!”

La Tinh Tùng vội vàng đi đến bên cái rương phía sau, mở ra, bên trong rương chứa đầy những chiếc hộp ngọc trắng nhỏ.

Dương Chính Sơn tùy ý nhặt một cái mở ra, bên trong hộp có một quả quả đỏ tươi, kích thước bằng ngón tay cái.

“Tổng cộng bao nhiêu quả?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ba trăm tám mươi ba quả!” La Tinh Tùng nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu hơi nhú mày.

Chết tiệt, vốn dĩ còn định nhân cơ hội này lấy trộm hai quả sao nguyên quả, nhưng bây giờ đại chiến biến thành đại hội, mọi người không đánh nhau, hẳn cũng không có cơ hội để lấy trộm.

Số lượng sao nguyên quả đã được báo cáo từ lâu, khi Mật Vũ Vệ bẩm báo với Diên Bình Đế đã báo cáo cụ thể số lượng rồi.

“Hãy cử người mời các tiên bối đến đây!”

Đặt hộp ngọc xuống, Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng!” La Tinh Tùng đáp một tiếng, lập tức cho người mời một nhóm tiên thiên võ giả đến.

Chương 1065: Đây là ý chỉ của bệ hạ, không phải đang thảo luận với mọi người, chỉ là thông báo mà thôi. (2)

Rất nhanh, một nhóm tiên thiên võ giả lần lượt đến.

Năm người của Tam Sơn Cốc.

Tám tiên thiên võ giả của các tông môn được xếp hạng nhất đẳng theo lệnh Thượng Vũ đều có mặt.

Ngoài ra còn có bốn tiên thiên võ giả không có thể lực tông môn.

Cùng với Tụ Tăng Tụ Khánh của Thượng Vũ Tụ, Kiến Xương Hầu Trương Loan.

Tính cả Dương Chính Sơn, lúc này có mười tám tiên thiên võ giả có mặt.

Nhiều tiên thiên võ giả như vậy tụ họp, ở Đại Dương cũng là chuyện hiếm thấy trong trăm năm.

Nhìn một nhóm tiên thiên võ giả ngồi hoặc đứng, thần sắc khác nhau, Dương Chính Sơn cũng không bối rối, bước lên một bước, đi đến trước mặt mọi người.

“Vãn bối Dương Chính Sơn bái kiến các vị tiền bối!”

Hắn cúi người chào.

Đúng là vậy!

Ở đây, tuổi của hắn được coi là nhỏ nhất.

Trương Loan đã bảy mươi tuổi, Minh Huy Công Chúa năm nay cũng đã hơn sáu mươi tuổi, ngoài Dương Chính Sơn ra, người trẻ nhất có lẽ chính là Minh Huy Công Chúa.

Còn Dương Chính Sơn hiện tại cũng đã năm mươi ba tuổi.

Ở nơi khác hẳn có thể xưng hô là lão phu, nhưng ở đây hẳn chỉ có thể xưng hô là văn bối.

Một nhóm tiên thiên võ giả tỏ ra rất cao ngạo, Dương Chính Sơn chào họ, họ cũng chỉ gật đầu coi như đáp lại.

Điều này cũng bình thường, ở đây nếu tính theo tuổi tác và thế hệ, thì Trương Dịch, Mạnh Bà Bà, Huyền Chân và Lý Thủ Ninh của Dương Thiên Tông bốn người là cao nhất.

Bốn người này là võ giả cùng một thế hệ, đều đã sống hơn một trăm ba mươi tuổi.

Hiện tại bốn người này không lên tiếng, những người khác dĩ nhiên cũng không tiện lên tiếng.

Dương Chính Sơn cũng không để ý đến việc có người đáp lại mình hay không, tiếp tục nói: “Nhờ bệ hạ tin tưởng, văn bối được giao chủ trì chuyện sao nguyên quả!”

“Nhưng trước khi xử lý chuyện sao nguyên quả, văn bối còn một chuyện muốn nói với các vị tiền bối!”

Người dưới sân không phối hợp, không nói chuyện cũng không tiếp lời, giống như một đám cọc gỗ.

Ánh mắt Dương Chính Sơn quét qua mọi người, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhàng, “Theo ý chỉ của bệ hạ, từ hôm nay trở đi, tất cả tiên thiên võ giả của Đại Dương chúng ta đều là cung phụng của hoàng gia, ngang hàng với cấp một!”

Lúc này sắc mặt của một nhóm tiên thiên võ giả cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Những người đã biết trước đó vẫn có thể ngồi yên, như Huyền Chân, Lý Chấn.

Những người không biết trước đó hoặc nhú mày, hoặc sắc mặt âm trầm.

Rõ ràng họ không thích danh hiệu cung phụng của hoàng gia này cho lắm.

Lúc này đại hòa thượng Đức Chiêu của Đại Chiêu Tự đứng dậy, “A Di Đà Phật, xin hỏi Dương thí chủ, trở thành cung phụng của hoàng gia có giới hạn gì không? Có cần trú quân ở kinh đô không?”

“Đức Chiêu đại sư!” Dương Chính Sơn đáp lễ, cười nói: “Không có, cung phụng của hoàng gia chỉ là một danh hiệu, sẽ không ép buộc các vị tiền bối phải trú quân ở kinh đô hoặc nơi khác, nhưng nếu triều đình gặp khó khăn, bệ hạ có ý chỉ, thì có lẽ các vị tiền bối sẽ phải ra tay giúp đỡ!”

“Thì ra là vậy!” Đức Chiêu gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Ông không mấy để ý đến danh hiệu cung phụng của hoàng gia, tất nhiên nếu là ý chỉ của Diên Bình Đế, thì ông vẫn sẽ tuân theo.

Bởi vì Đại Chiêu Tự và Đại Thừa Tự có nguồn gốc giống nhau, Đại Thừa Tự là chùa của hoàng gia, mặc dù Đại Chiêu Tự không phải chùa của hoàng gia, nhưng nó giống như hợp nhất với Đại Chiêu Tự.

Vì vậy ông không phản đối danh hiệu cung phụng của hoàng gia.

“Nếu chúng ta từ chối thì sao?”

Đức Chiêu vừa ngồi xuống, một người đột nhiên lên tiếng nói.

Dương Chính Sơn quay lại nhìn, thấy người lên tiếng, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười lạnh.

Người nói chuyện không ai khác chính là Tỉnh Tú Sơn Trang Tỉnh Minh Châu.

Tỉnh Minh Châu, trang chủ của Tỉnh Tú Sơn Trang, năm nay tám mươi hai tuổi, hơn ba mươi năm trước đã đột phá tiên thiên võ giả, đồng thời ông cũng là ông nội của Tỉnh Trường Viễn.

Rõ ràng Tỉnh Minh Châu trước khi đến đã nghe tin Tỉnh Trường Viễn bị giết.

Tuy nhiên ông không quan tâm đến sinh tử của Tỉnh Trường Viễn, mà quan tâm đến câu nói của Dương Chính Sơn.

Ông có rất nhiều cháu trai, một hai đứa chết đi cũng chẳng đáng để ông bận tâm.

Nhưng Dương Chính Sơn nói sẽ diệt môn Tỉnh Tú Sơn Trang, thì ông buộc phải ghi nhớ.

Vì vậy từ khi ông đến Thúy Hà Cốc, gặp Dương Chính Sơn, ông đã không cho Dương Chính Sơn một sắc mặt tốt.

“Từ chối, hehe, Tỉnh tiền bối, người chắc chắn muốn từ chối không?” Dương Chính Sơn nhìn hắn với nụ cười như có như không.

Tỉnh Minh Châu nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt như ngập tràn độc dược.

Một câu nói của Dương Chính Sơn đã đặt Tỉnh Tú Sơn Trang lên giàn hỏa.

Mặc dù ông không thể xác định Dương Chính Sơn có thể làm chủ hay không, nhưng ông buộc phải lo lắng.

Nếu Dương Chính Sơn thực sự có thể ảnh hưởng đến quyết định của triều đình, thì chẳng phải Tĩnh Tú Sơn Trang bọn họ sẽ phải đối mặt với thảm họa diệt vong sao?

Tĩnh Minh Châu dù sao cũng đã sống hơn tám mươi năm, tự nhiên sẽ không tự phụ tự mãn như Tĩnh Trường Viễn.

Ông sẽ không coi thường triều đình, nhưng ông cũng không thể tỏ ra bối rối.

Hơn nữa đối mặt với không phải triều đình, mà chỉ là Dương Chính Sơn, ông càng không thể tỏ ra bối rối.

“Từ chối thì được gì chứ?” Tĩnh Minh Châu nói với giọng trầm.

Dương Chính Sơn hơi nheo mắt lại, “Từ chối có nghĩa là không tôn trọng ý chỉ của hoàng đế, kháng chỉ bất tuân, tội này đáng bị xử trảm!”

Sắc mặt Tĩnh Minh Châu hơi thay đổi, thần sắc âm trầm đến cực điểm, “Cho dù có xử tội lão phu, thì cũng phải để bề hạ tự mình xử lý, người còn chưa có tư cách đó!”

Dương Chính Sơn lắc đầu, thẳng lưng, ánh mắt bình tĩnh quét qua một nhóm tiên thiên võ giả.

“Có lẽ các vị tiên bối đã hiểu sai một chút!”

“Cung phụng của hoàng gia, ngang hàng với cấp một, đây là ý chỉ của bề hạ, không phải đang thảo luận với các vị, chỉ là thông báo các vị mà thôi.”

“Nếu có người không muốn nhận danh hiệu cung phụng, thì đó chính là kháng chỉ bất tuân!”

Trước mặt các vị tiên bối chỉ có hai lựa chọn, hoặc trở thành cung phụng của hoàng gia, hoặc kháng chỉ bất tuân!

Lời này vừa dứt, sắc mặt của không ít tiên thiên võ giả càng trở nên khó coi hơn.

Ngay cả Kỷ Chân cũng nhíu mày.

Đây không phải là ép buộc họ lựa chọn sao?

Trở thành cung phụng của hoàng gia, Kỷ Chân không phản đối, chẳng qua chỉ là một danh hiệu mà thôi, không cần phải để tâm quá.

Nhưng lời nói của Dương Chính Sơn lại có ý nghĩa cưỡng ép, buộc họ phải lựa chọn.

Tất cả đều là tiên thiên võ giả, đều là những người mạnh mẽ nhất thế gian, đều có lực lượng cá nhân mạnh mẽ, không thể nói là ở trên cao, nhưng ai cũng có chút kiêu ngạo.

Dùng những lời nói giống như ép buộc này, dĩ nhiên sẽ khiến họ cảm thấy khó chịu.

Kỷ Chân nhìn Dương Chính Sơn, trong lòng không nhịn được lẩm bẩm, “Hắn muốn làm gì?”

Biểu hiện của Dương Chính Sơn hôm nay rõ ràng không phù hợp với ấn tượng của Kỷ Chân về hắn.

Quá kiêu ngạo, quá mạnh mẽ.

Mặc dù luôn xưng hô là văn bối, nhưng vẫn luôn cho người khác cảm giác rằng ta đứng trên các người.

Còn ấn tượng mà Dương Chính Sơn luôn để lại cho Kỷ Chân là hào sảng, nhân nghĩa, không câu nệ tiểu tiết.

So sánh hai điều này, Kỷ Chân cảm thấy Dương Chính Sơn hôm nay giống như đã thay đổi thành một người khác vậy.

“Các vị tiền bối, không cần văn bối nói rõ cách chọn đâu!” Dương Chính Sơn lạnh nhạt nói.

Bầu không khí lập tức im lặng, trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Ý chí vô hình lan tỏa, khiến các tướng sĩ xung quanh không nhìn được lùi lại vài bước.

Tuy nhiên Dương Chính Sơn dường như không hề cảm thấy, cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Tĩnh Minh Châu âm trầm nhìn Dương Chính Sơn.

Lý Chấn và Trương Loan nhìn nhau, hai người ăn ý cầm chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm.

Tại mép sân, An Vũ Hành dựa vào một khúc gỗ, uống từng ngụm rượu.

Hàng ghế trước Mạnh Bà Bà ngủ gật, Trương Dịch thì nắm lấy râu nhìn bàn tay của mình, như thể bàn tay giống móng gà của ông muốn mọc ra hoa vậy.

Huyền Chân uống trà từng chén một, một ấm trà đã bị ông uống hết.

Còn có Lý Thủ Ninh của Dương Thiên Tông, ông mặc một bộ trường bào rộng rãi màu đen, ôm một thanh trường đao màu đen nhắm mắt dưỡng thần, từ đầu đến cuối chưa bao giờ mở mắt.

Bầu không khí càng trở nên cổ quái, càng trở nên ngưng trọng.

Đây là một nhóm tiên thiên võ giả, muốn họ ngồi ngay ngắn và chỉnh tề ở đây, ngay cả Diên Bình Đế cũng không thể làm được.

Tuy nhiên dưới bầu không khí cổ quái này, những tiên thiên võ giả vốn nhú mào đã nhanh chóng thu liễm khí thế trên người, thần sắc trở nên bình tĩnh.

Khoảng một khắc sau, Dương Chính Sơn mới từ từ ngẩng đầu lên.

“Các vị tiền bối đã có quyết định chưa?”

“Ta Bá Hổ Môn đồng ý!” Lý Chấn giơ thanh đao trên tay lên, nhậm nhòa nói.

“Hàng Đao Môn đồng ý!” Kỳ Chân không chịu thua, nói.

Kỳ Chân vốn luôn điềm tĩnh nhưng lại hiểu rõ nhất cái gì là tránh xa điều xấu, gần điều tốt.

Đối địch với triều đình?

Đừng có đùa!

Đừng nói họ có thể chống lại triều đình hay không, chỉ nói đến việc đối địch với triều đình có lợi ích gì cho họ?

Chẳng có chút lợi ích nào!

Giang hồ không phải chỉ có đánh đập giết chóc, tiên thiên võ giả cũng sẽ không suốt ngày nghĩ đến việc đánh nhau.

Nếu tiên thiên võ giả thích đánh nhau như vậy, thì họ đã không già rồi vẫn muốn tìm đến núi sâu rừng già rồi.

Chương 1066: Đại hội tuyển dụng, Đại hội mua sắm (1)

“A Di Đà Phật, Đại Triều Tụ đồng ý!” Đế Triều đại sư nói.

“Lão phu cũng không có ý kiến, nhưng lão phu có một vấn đề!”

Lúc này, một lão giả ăn mặc như một người nông dân quê mùa đột nhiên lên tiếng.

Dương Chính Sơn biết lão giả này, Dương Cửu Thạch, là một cao thủ tán tu ẩn cư ở vùng Long Nguyên.

Tán tu không phải là không có đồ đệ, đồ tôn, mà là không thành lập môn phái, không thu nhận đệ tử ở ạt.

Dương Cửu Thạch không thành lập môn phái, nhưng không có nghĩa là ông không có thế lực phía sau.

Ông xuất thân từ Dương thị Long Bình, một gia tộc võ đạo hùng mạnh ở tỉnh Long Nguyên.

Nó giống như Dương Chính Sơn xuất thân từ Dương thị An Ninh, nếu Dương Chính Sơn không làm quan, không được phong hầu, thì ông cũng có thể được coi là tán tu.

“Dương tiên bối có vấn đề gì cứ hỏi thẳng! Tiểu bối nhất định sẽ không giấu giếm!” Dương Chính Sơn mỉm cười ôn hòa nói.

Hai người họ cùng họ, biết đâu năm trăm năm trước còn là một nhà!

“Hoàng gia cung phụng, chức vị tương đương nhất phẩm, vậy thì lương bổng của chúng ta là gì?” Dương Cửu Thạch

cười ha ha nói.

Dương Chính Sơn nghe vậy, khoe miệng hơi nhếch lên.

Quả nhiên, người già thành tinh, những lão gia hỏa trước mặt này đều là người già thành tinh, người có thể nói tính cách của họ có tốt có xấu, nhưng tuyệt đối đừng cho rằng họ không có đầu óc.

Người không có đầu óc sống ở giang hồ không đến tuổi này.

“Mỗi năm một quả Tam Hoàng Li, một viên Chân Nguyên Đan!”

“Nếu các tiền bối nguyện ý phò tá triều đình, bệ hạ sẽ có thưởng khác!”

Lời này vừa dứt, mọi người đều sững sờ một chút, rồi ngay lập tức xôn xao bàn tán.

Nếu chỉ yêu cầu họ trở thành hoàng gia cung phụng, thì trong lòng họ có chút không tình nguyện, nhưng nếu có lương bổng, và lương bổng này là linh quả và đan dược, thì chút không tình nguyện trong lòng họ lập tức biến mất không dấu vết.

Mỗi năm một quả Tam Hoàng Li và một viên Chân Nguyên Đan, mặc dù hơi ít, nhưng tốt hơn là không có gì cả!

Hơn nữa, bình thường họ ở trên núi sâu trong rừng già, cũng chẳng tìm thấy thứ gì tốt, bây giờ mỗi năm đều có Tam Hoàng Li và Chân Nguyên Đan để sử dụng, so với trước đây, họ đột nhiên cảm thấy Diên Bình đế rất hào phóng.

Trong nháy mắt, mấy người vốn rất bất mãn với Diên Bình đế lập tức trở nên có thiện cảm với Diên Bình đế.

“Kh cough, các tiền bối, nếu ai muốn phò tá triều đình, bệ hạ còn có thưởng khác, ví dụ như Tụy Hòa Cốc sau này cần có

người trấn giữ, người trấn giữ có thể nhận thêm một quả Tam Hoàng Li và hai viên Chân Nguyên Đan!”

“Hơn nữa không bị giới hạn thời gian, người muốn trấn giữ bao lâu thì trấn giữ bấy lâu, nhưng nếu người không muốn trấn giữ ở đây, cần báo cáo trước một năm, để triều đình có thời gian tìm các tiền bối khác đến thay thế!”

Dương Chính Sơn bỏ đi vẻ kiêu ngạo và cao ngạo trước đó, lúc này trở nên thân thiện và dễ gần, khuyên bảo nói: “Bệ hạ có ý muốn mời bốn vị Huyền Thiên võ giả trấn giữ Tụy Hòa Cốc, số lượng có hạn, các tiền bối đến trước sẽ được ưu tiên!”

Dương Cửu Thạch nghe vậy, đôi mắt sáng lên, “Có nghĩa là chỉ cần trấn giữ Tụy Hòa Cốc, mỗi năm có thể nhận được hai quả Tam Hoàng Li và ba viên Chân Nguyên Đan?”

“Đúng vậy!” Dương Chính Sơn gật đầu.

“Vậy tính lão phu một cái, vừa vặn mấy năm gần đây lão phu muốn tìm một nơi yên tĩnh để tĩnh tu!” Dương Cửu Thạch gần như không cần nghĩ ngợi đã đồng ý.

Đối với Huyền Thiên võ giả, Chân Nguyên Đan có sức hấp dẫn lớn hơn nhiều so với Tam Hoàng Li.

Tam Hoàng Li có hiệu quả lớn nhất đối với võ giả chưa bước vào Huyền Thiên, chẳng hạn như nửa bước Huyền Thiên hoặc võ giả Hậu Thiên đang ngưng tụ chân khí Huyền Thiên.

Trong khi đó, Chân Nguyên Đan có tác dụng với Huyền Thiên võ giả, nó có thể trực tiếp tăng cường công lực trong ba năm, đặc biệt là đối với võ giả vừa bước vào Huyền Thiên và Huyền Thiên võ giả ở cấp độ Ngự Khí, họ đang cần tích lũy chân khí Huyền Thiên.

Dương Cửu Thạch vừa nghe một năm có ba viên Chân Nguyên Đan, ông gần như không cần nghĩ ngợi đã đồng ý.

“Dương hầu gia, tính lão phu một cái!” Kỷ Trân quả nhiên là người thông minh.

Dương Chính Sơn thấy hai người họ đăng ký, vỗ mạnh lên bàn, “Tốt, bây giờ đã có hai người đăng ký, Dương tiên bối Long Bình, Kỷ tiên bối Hành Dao Môn!”

“Còn vị tiên bối kia muốn trấn giữ Tụy Hòa Cốc! Chỉ còn hai suất nữa thôi!”

Nghe còn lại hai suất, mọi người đang do dự lập tức cuống cuống, lần lượt đứng dậy hô lên: “Còn lão phu đây!”

“Dương hầu gia, lão phu nguyện ý trấn giữ Tụy Hòa Cốc!”

.....

Bầu không khí quái dị lúc này trở nên càng quái dị hơn.

Trước đây mọi người đều là những cao thủ Huyền Thiên lạnh lùng, giờ đây từng người một lại giống như những bà già ông già tranh giành trứng miễn phí vào buổi sáng sớm.

Sự miêu tả này có vẻ không thích hợp, nhưng thực tế đúng là như vậy.

Trấn giữ Tụy Hòa Cốc thực ra là một công việc tốt.

Trước đây mọi người đều không muốn ở lại Tam Sơn Cốc, có hai lý do, một là sức hấp dẫn của Tam Hoàng Li không đủ lớn, hai là tự do bị hạn chế, ở lại Tam Sơn Cốc sau này gần như cả đời đều phải ở lại Tam Sơn Cốc.

Nhưng bây giờ trấn giữ Tụy Hòa Cốc thì khác, Tam Hoàng Li cộng với Chân Nguyên Đan, sức hấp dẫn đương nhiên không cần phải nói nhiều, hơn nữa còn không hạn chế tự do, mặc dù phải báo cáo trước một năm, nhưng ít nhất không cần phải ở lại Tụy Hòa Cốc cả đời.

Đừng nói họ, ngay cả Dương Chính Sơn cũng muốn ở lại Tụy Hòa Cốc vài năm.

Một năm ba viên Chân Nguyên Đan, tương đương với chín năm khổ tu tích lũy chân khí Huyền Thiên, sự khác biệt này vẫn rất lớn.

Tất nhiên, thực tế không thể tính như vậy, một viên Chân Nguyên Đan tương đương với ba năm tích lũy chân khí Huyền Thiên, điều này không sai, nhưng nó không phải là cộng dồn.

Chương 1067: Đại hội tuyển dụng, Đại hội mua sắm (2)

Khi tu vi càng cao, hiệu quả của Chân Nguyên Đan sẽ yếu dần, đồng thời, lượng Chân Nguyên Đan được sử dụng càng nhiều, hiệu quả của Chân Nguyên Đan cũng sẽ yếu dần.

Nói cách khác, Chân Nguyên Đan có hiệu quả tốt nhất đối với Huyền Thiên võ giả ở cấp độ Nhập Môn và Ngự Khí, hiệu quả đối với Huyền Thiên võ giả ở cấp độ Nhập Vi và Huyền Cơ thì kém hơn nhiều.

Vì vậy, Chân Nguyên Đan có sức hấp dẫn lớn nhất đối với Huyền Thiên võ giả ở cấp độ Nhập Môn và Ngự Khí.

Khi Dương Chính Sơn chuẩn bị chọn người, Lý Thủ Ninh ngồi ở hàng ghế đầu tiên đột nhiên đứng dậy nói: “Tính lão phu một cái!”

Ông vừa mở miệng, mọi người lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía ông.

Ngay cả Trương Diệt và Mạnh bà bà cũng không ngoại lệ.

“Thủ Ninh huynh, đây là vì sao?” Trương Diệt ngạc nhiên hỏi.

Tuổi tác của Lý Thủ Ninh lớn hơn Trương Diệt vài tuổi, mà tu vi của ông cũng chênh lệch không nhiều, lẽ ra với tu vi của họ không cần thiết phải cần Chân Nguyên Đan và Tam Hoàng Li đến vậy, nhưng Lý Thủ Ninh lại chủ động đề xuất muốn trấn giữ Tụy Hòa Cốc.

“Đại hạn sắp đến, lão phu còn muốn thử thêm một lần nữa!” Trương Thủ Ninh bình thản nói.

Trương Diệt nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài, sau đó từ từ ngồi xuống, không nói gì nữa.

Đại hạn sắp đến!

Tuổi thọ của Huyền Thiên võ giả vượt xa người bình thường, người cao tuổi thậm chí có thể sống gần ba trăm tuổi, chẳng hạn như lão nhân Thanh Mộc trong truyền thuyết, nhưng những trường hợp như lão nhân Thanh Mộc rất ít, hầu hết Huyền Thiên võ giả chỉ sống được khoảng một trăm năm mươi, thậm chí không sống đủ ba giáp.

Năm nay Trương Diệt đã một trăm ba mươi bốn tuổi, còn Trương Thủ Ninh lớn hơn ông vài tuổi, hiện nay đã một trăm ba mươi tám tuổi.

Tính toán kỹ càng, họ cũng chỉ còn sống được hơn mười năm nữa.

Đến tuổi của họ, họ đã không còn có ước mơ gì, điều duy nhất còn khao khát, chẳng qua chỉ là bước vào Đạo Đạo cảnh.

Sáng nghe đạo tối chết cũng được!

Trương Thủ Ninh không cam lòng, còn muốn thử xem ngưỡng cửa của Đạo Đạo ở đâu.

Mặc dù không chắc Chân Nguyên Đan và Tam Hoàng Li có thể giúp ông tiến bộ, nhưng hiện tại đây đã là tài nguyên tốt nhất mà ông có thể có.

Dương Chính Sơn bây giờ vẫn chưa thể cảm nhận được cảm giác của Trương Thủ Ninh, nhưng ông có thể hiểu được suy nghĩ của Trương Thủ Ninh, hơn nữa Trương Thủ Ninh nguyện ý trấn giữ Tụy Hòa Cốc, cũng là một chuyện tốt.

“Tốt, Trương tiền bối nguyện ý trấn giữ Tụy Hòa Cốc, bây giờ còn lại suất cuối cùng!” Dương Chính Sơn cười nói.

Lần này, những Huyền Thiên võ giả khác càng trở nên sốt ruột.

“Dương hầu gia, suất cuối cùng hãy cho lão phu!” Lỗ Trung Kế của Tây Lâu Kiếm Phái nói.

“Lão hòa thượng, không phải người thích ở nhà dạy đồ đệ đồ tôn sao sao? Suất này hãy cho lão phu đi, lão phu cô đơn một mình, không có nhiều trần tục quấy rầy, thích hợp nhất để trấn giữ Tụy Hòa Cốc!” Tán tu Ngô An Thù gọi.

Ngô An Thù là một lão nhân thực sự cô đơn, cả đời ông thực hiện nguyên tắc không kết hôn, không sinh con, không thu đồ đệ.

Ông ở chân núi của Ngu Giác Sơn ở trung bộ Vạn Sơn Lĩnh, còn được gọi là lão nhân Ngu Giác.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Suất cuối cùng này hãy cho Ngô tiền bối đi, Ngô tiền bối nói đúng, ông ấy không có ràng buộc gì, thích hợp nhất để trấn giữ Tụy Hòa Cốc!”

Ngô An Thù nghe vậy, cười ha ha nói: “Dương lão đệ, hôm nay lão phu sẽ trả ơn người!”

“Sao ông ấy lại thích hợp chứ? Lão phu cũng rất thích hợp!” Lỗ Trung Kế bất mãn nói với Dương Chính Sơn.

Còn chưa để Dương Chính Sơn giải thích, Ngô An Thù đã lên tiếng trước: “Được rồi, nhà người có nhiều đồ đệ đồ tôn như vậy, người thật sự yên tâm giao cho người khác sao?”

Lỗ Trung Kế nghe vậy, nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ ngồi xuống.

Ông thực sự không yên tâm về mấy đồ đệ đồ tôn ở nhà.

Tây Lâu Kiếm Phái cũng giống như Bá Hổ Môn, đều có nền tảng tương đối nông cạn.

Nếu không có ông trông nom, ông thực sự sợ mấy đồ đệ đồ tôn ở nhà bị thiệt thòi trên giang hồ.

Còn những người khác, thấy suất cuối cùng đã cho Ngô An Thù, cũng lần lượt từ bỏ.

Không phải họ không muốn trấn giữ Tụy Hòa Cốc, mà là họ không tranh được với Ngô An Thù.

Ngô An Thù cũng là lão tiền bối trong giang hồ, hiện nay đã trăm tuổi, thực lực cũng rất mạnh, ông ta gần như có thể xếp vào hàng trung lưu trong số những Huyền Thiên võ giả này.

Như Trương Loan, Lý Chấn, v.v., đều phải xếp sau ông ta, An Vũ Hành có lẽ cũng ngang hàng với ông ta.

Xác định bốn suất này, Dương Chính Sơn khẽ ho khan một tiếng, nói: “Các tiền bối không thể trấn giữ Tụy Hòa Cốc cũng đừng cảm thấy chán nản, dù không thể trấn giữ Tụy Hòa Cốc, các tiền bối cũng có thể nhận lương bổng.”

“Lương bổng của hoàng gia cung phụng mỗi năm phát hai lần, Tam Hoàng Li phát vào tháng mười, Chân Nguyên Đan phát vào tháng ba năm sau, các tiền bối có thể cầm lệnh Huyền Thiên vào hoàng thành nhận lương bổng!”

“Nếu đến lúc đó các tiền bối không thể đến kinh đô nhận cũng không sao, Phụng Tiên Điện sẽ giúp các tiền bối quản lý lương bổng, trong vòng ba năm lương bổng phát ra, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nhận!”

“Tuy nhiên, nếu vượt quá ba năm, thì Phụng Tiên Điện sẽ cho rằng các tiền bối đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc đã qua đời, sẽ thu hồi lương bổng đã quản lý.”

“Các tiền bối có hiểu không?”

Dương Chính Sơn hỏi.

“Ừm, hiểu rồi!”

“Hiểu rồi!”

Một đám Huyền Thiên võ giả đáp lại lura thừa.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Còn một chuyện nữa, có một số tiền bối có thể chưa nhận được tin tức, nếu các tiền bối có liên lạc với họ, phiền các tiền bối giúp truyền lại một tiếng, để họ đừng quên đến Phụng Tiên Điện nhận lương bổng!”

Có bốn mươi ba Huyền Thiên võ giả được ghi danh của Đại Vinh, trong đó Tam Sơn Cốc có bảy người, công thần quý tộc bao gồm cả Dương Chính Sơn có chín người, hai mươi bảy người còn lại đều tính là võ giả giang hồ.

Mà hôm nay chỉ có mười hai người đến đây, thậm chí chưa đến một nửa.

Thực ra đây là tình hình bình thường, mặc dù có bốn mươi ba Huyền Thiên võ giả được ghi danh, nhưng Huyền Thiên võ giả ở lại Đại Vinh chưa chắc đã có bốn mươi ba người, mà số Huyền Thiên võ giả có thể liên lạc được lại càng ít.

Có thể liên lạc được với Huyền Thiên võ giả của tám đại tông môn, đó là vì họ có thế lực của tông môn.

Còn những người như Ngô An Thù, muốn tìm ông hoàn toàn phải dựa vào vận may, đi ra ngoài vài tháng không trở về cũng là chuyện rất bình thường.

Cũng có những trường hợp không bình thường, không có cả một ngôi nhà, giống như một tên ăn mày lang thang khắp nơi, hơn nữa không chỉ lang thang trong Đại Vinh, thậm chí còn chạy ra ngoài Đại Vinh để du lịch.

Khi chuyện đã được nói xong, Dương Chính Sơn đứng dậy lần nữa chào mọi người, nói: “Hôm nay cảm ơn các tiền bối đã nể mặt lão bối, ngày khác nếu các tiền bối đến kinh đô, có thể đến tìm lão bối uống rượu!”

“An tiền bối biết đó, rượu của lão bối đều là rượu ngon khó có được!”

“Thật giả?” Ngô An Thù có chút nghi ngờ nhìn An Vũ Hành.

An Vũ Hành liếc ông một cái, “Là rượu ngon!”

“Có thể được An lão đầu khen một câu, chắc chắn là rượu ngon! Dương lão đệ, chờ về rồi có thể gửi cho lão phu vài vò rượu không?” Ngô An Thù thân thiết nói với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đang định đồng ý, kết quả Trương Loan ở bên cạnh lại chen vào nói: “Ngô tiền bối, lời của ngài, lão bối có thể nói ngài một câu không tốt bụng rồi!”

“Rượu của Dương lão đệ là rượu thuốc khó có được, không những có thể bồi bổ cơ thể, còn có thể giúp tỉnh táo, sáng khoái!”

“Lão bối dùng một cây bảo dược mới đổi được năm vò rượu, ngài chẳng cho gì cả, lại muốn đòi không công!”

Dương Chính Sơn bất lực, ông đã định đồng ý rồi, không ngờ Trương Loan lại xen vào!

Ngô An Thù cũng không tức giận, cười nói: “Trương hầu gia nói đúng, là lão phu không tốt bụng rồi, một cây bảo dược năm vò rượu, được, chờ lão phu lấy bảo dược, rồi uống rượu với Dương lão đệ!”

Kỷ Trân nghe vậy, cũng chen vào: “Dương hầu gia, chuẩn bị cho lão phu mười vò Bách Thảo Niệu! Ngày khác mang bảo

được đến phủ!”

Ông đã trải nghiệm qua công dụng của Bách Thảo Niệu, hơn nữa ông cũng muốn lấy thêm Bách Thảo Niệu từ tay Dương Chính Sơn.

Nhưng trước đây ông đều dùng nhân tình để đổi Bách Thảo Niệu, bây giờ ông đã không còn nhân tình để dùng, đương nhiên cũng không tiện đến cửa đòi hỏi.

Bây giờ nghe nói một cây bảo dược có thể đổi được năm vò Bách Thảo Niệu, đương nhiên ông không thể bỏ qua.

“Cũng cho lão phu mười vò, lão phu sẽ để người mang bảo dược đến phủ!” Trương Thủ Ninh cũng lên tiếng.

Ông không biết Bách Thảo Niệu có công dụng gì, nhưng chỉ cần là thứ có lợi cho tu luyện, ông đều không muốn bỏ qua.

Hơn nữa chỉ có hai cây bảo dược, đối với ông thật sự không tính là gì.

Dương Chính Sơn có chút bất đắc dĩ, hôm nay cảnh tượng này thực sự quá đa dạng.

Vừa rồi là một cuộc đại hội tuyển dụng, bây giờ lại là một cuộc đại hội mua sắm.

“Vậy đi, các tiền bối, ai muốn Bách Thảo Niệu, có thể phái người mang bảo dược đến phủ lão bối để đổi, một cây bảo dược năm vò Bách Thảo Niệu, lừa gạt trẻ con cũng không được!”

Dương Chính Sơn cũng làm ăn luôn.

Trước đây ông chưa từng nghĩ đến việc bán Bách Thảo Niệu, dù sao thì dùng tiền bạc cũng không thể đo lường được giá trị của linh tuyền thủy.

Nhưng nếu đổi bằng bảo dược, có vẻ cũng không phải là không được.

Vừa hay ông muốn giúp Tuyệt Thiếu Nhi và những người khác thu thập bảo dược, hơn nữa sau này ông còn muốn luyện đan, cũng cần một lượng lớn bảo dược, bất kể là bảo dược tươi mới hay bảo dược đã chế biến, ông đổi lại đều không thiệt.

Chương 1068: Pháp Nhập Đạo (1)

Sau khi náo loạn một hồi, bầu không khí trở nên tốt hơn rất nhiều.

Mọi người cũng không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng, từng người trò chuyện với nhau, có người trao đổi thông tin, có người thì chia sẻ kinh nghiệm tu luyện.

Thật ra, việc nhiều tiên thiên võ giả tụ họp lại với nhau như thế này là rất hiếm có.

Dương Chính Sơn nghĩ rằng sau này cứ vài năm nên tổ chức một hội nghị giao lưu cho các tiên thiên võ giả một lần.

Nghĩ đến đây, Dương Chính Sơn định khi trở về sẽ viết tâu chương cho Diên Bình Đế.

Hội nghị giao lưu này cũng có lợi cho hắn.

Đúng như câu nói “tài, địa, pháp, lữ”, bốn điều kiện cần thiết để tu luyện võ đạo, tài ở đây là tài nguyên, bạc, thuốc cỏ, thuốc báu, quả linh, đều được xem là tài nguyên tu luyện.

Địa là nơi tu hành, một nơi không bị quấy rối có thể yên tâm tu luyện, rất nhiều tiên thiên võ giả thích sống một mình chính là vì không thích bị người khác làm phiền.

Pháp là công pháp, điều này ở Đại Dương tương đối đơn giản, bất kể là công pháp cơ bản, hay công pháp hậu thiên, hoặc công pháp tiên thiên, đều có rất nhiều kênh để có thể nhận được.

Lữ là bạn bè, sư đồ, đồng đạo, v.v., có thể chỉ bảo bạn tu luyện, giúp bạn tu luyện.

Đối với tiên thiên võ giả, có thể ngồi lại với nhau thảo luận là chuyện rất hiếm có.

Thứ nhất là vì mọi người tu luyện đều là những công pháp khác nhau, nên đạo mà họ tìm kiếm đều khác nhau.

Thứ hai là vì tiên thiên võ giả quá ít, có thể tụ tập được ba, năm người bạn đã rất hiếm.

Thứ ba là võ đạo của Đại Dương không có cảnh giới cao hơn, có lẽ võ đạo của thế giới này còn có cảnh giới cao hơn, nhưng cảnh giới cao nhất của võ đạo Đại Dương chính là tiên thiên cảnh.

Võ giả cảnh giới cao chỉ điểm cho võ giả cảnh giới thấp thì đương nhiên là rất chắc chắn, nhưng võ giả cảnh giới thấp muốn tìm kiếm cảnh giới cao hơn thì giống như người mù sờ voi, căn bản là không thể nhìn thấy toàn bộ.

Nếu không có võ giả cảnh giới cao chỉ điểm, thì chỉ có thể dựa vào võ giả cùng cảnh giới giao lưu với nhau, tương trợ lẫn nhau, từ đó đạt được sự nâng cao.

Dương Chính Sơn cần sự chỉ điểm của nhiều tiền bối, còn những tiên thiên võ giả khác có lẽ có thể giao lưu kinh nghiệm tu luyện với nhau.

Tu luyện của tiên thiên võ giả và hậu thiên cảnh khác nhau, trước đây Dương Chính Sơn căn bản không cần sự chỉ điểm của người khác, chỉ cần tu luyện theo công pháp một cách tuần tự theo trình tự là được, nhưng sau khi đạt đến tiên thiên cảnh, hẳn lại tiếp tục tuân theo sự chỉ điểm của các tiền bối.

Giống như An Vũ Hành chỉ điểm cho hắn một chút, đã có thể giúp hắn tiến bộ rất lớn, có thêm nhiều hiểu biết về hai cảnh giới Dư Khí và Nhập Vi.

Vì vậy, Dương Chính Sơn rất thích hội nghị giao lưu như thế này.

Bầu không khí hài hòa, không khí náo nhiệt, một nhóm tiên thiên võ giả âm ỉ với nhau, chẳng phải tốt hơn việc đánh đấm giết chóc rất nhiều sao!

Mọi người đều là những người có hoài bão, theo đuổi những cảnh giới cao hơn, không thể để thời gian và tinh lực lãng phí vào việc đánh đấm giết chóc.

Cơ hội khó có được, Dương Chính Sơn cũng chen vào bên cạnh Trương Dịch, Mạnh Bà Bà, Huyền Chân và Lý Thủ Ninh, nghe họ bàn luận về pháp Nhập Đạo.

Trương Dịch nói: “Võ Đạo Chân Kinh có nói, Nhập Đạo có ba cách, thứ nhất là Thiên Địa, thứ hai là Tu Tâm, thứ ba là Uy Ngã.”

“Nhưng pháp Nhập Đạo mà Tàng Công Các của ta có ghi chép chỉ có một, đó chính là Uy Ngã.”

“Chỉ là đến nay ta vẫn chưa ngộ ra được Uy Ngã này!”

“Uy Ngã là gì?”

Nói đến đây, trên gương mặt của Trương Dịch lại lộ ra vẻ chán nản.

Không chỉ có hắn, ngay cả Mạnh Bà Bà cũng vậy.

Huyền Chân nhíu mày nói: “Trong Đạo Cung của ta có ghi chép về Thiên Địa, nhưng tiếc là cũng rất ít, chỉ có vài câu chung chung!”

“Câu gì?” Lý Thủ Ninh hỏi.

“Đạo vi viêu, tại thâm túy. Thâm túy như dạ, vô biên vô hạn. Vạn vật chi thủy, giai do đạo sinh. Đạo chi tồn tại, như dạ

chi ám, vô sở bất tại, vô sở bất bao. Kỳ thâm bất khả trắc, kỳ diệu bất khả ngôn.” Huyền Chân khổ sở đọc.

Câu này chẳng đầu chẳng đuôi khiến tất cả mọi người ngẩn ra.

Dương Chính Sơn càng nghe càng thấy mơ hồ.

Lý Thủ Ninh nghĩ một lát, nhìn Đại Hòa Thượng Đắc Chiêu Đại Sư phía sau: “Đắc Chiêu Đại Sư, các người Phật Gia thì sao?”

Đắc Chiêu Đại Sư lắc đầu: “A Di Đà Phật, pháp vô chúng sinh, ly chúng sinh cầu cố; pháp vô hữu ngã, ly ngã cầu cố...”

Người này trực tiếp đọc một đoạn kinh văn, mọi người lại ngẩn ra.

Quả nhiên hòa thượng và đạo sĩ thích làm ra vẻ bí ẩn.

Mặc dù những gì họ nói nghe có vẻ mơ hồ, nhưng Dương Chính Sơn cũng không phải là không có thu hoạch.

Nhập Đạo có ba cách, thứ nhất là Thiên Địa, thứ hai là Tu Tâm, thứ ba là Uy Ngã.

Mặc dù đây là một câu rất chung chung, nhưng Dương Chính Sơn lại cảm thấy rằng ẩn ý bên trong nó thực ra không khó hiểu.

Thiên Địa, nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên, thiên địa vạn vật đều có thể trở thành đạo.

Tu Tâm, Dương Chính Sơn cảm thấy có lẽ chính là duy tâm luận, “Hoa Nghiêm Kinh” viết: “Nhược nhân dục liễu tri, tam thể nhất thiết Phật, ưng quan pháp giới tính, nhất thiết duy tâm tạo.”

Còn Uy Ngã, Dương Chính Sơn cảm thấy rằng điều này lại là điều khó hiểu nhất, hẳn không thể hiểu được ý nghĩa của Uy

Ngã, ngay cả khái niệm cơ bản nhất cũng không có.

Chuyện gì là Uy Ngã?

Chẳng lẽ thế giới tồn tại là vì ta có mặt, thế giới biến mất là vì ta biến mất?

Hay là vạn vật đều ở trong ta!

Hay là tâm ngoại vô vật?

Dương Chính Sơn nghĩ rất nhiều, nhưng càng nghĩ lại càng mơ hồ.

Và theo cuộc thảo luận của mọi người, thời gian cũng trôi qua từ từ, mọi người đều nghe say sưa, nghĩ ngợi say sưa, chỉ có một người là như ngồi trên đồng lửa, như gai đâm ở lưng, sắp không chịu nổi nữa.

Chương 1069: Pháp Nhập Đạo (2)

Người đó chính là Tĩnh Minh Châu.

Nhìn xung quanh hòa thuận vui vẻ, Tĩnh Minh Châu chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hoàng hôn sắp đến, mọi người lần lượt rời đi.

Nhìn lại thì sự việc hôm nay có vẻ như hòa thuận vui vẻ, nhưng ai cũng hiểu, từ hôm nay trở đi, thiên của giang hồ Đại Dương sẽ thay đổi.

Trước đây, giang hồ và quan trường có mối liên hệ rất chặt chẽ, triều đình đối với rất nhiều thế lực giang hồ đều nhắm một mắt mở một mắt,

Sau này, tất cả tiên thiên võ giả của Đại Dương sẽ trở thành bề tôi của triều đình, còn tất cả các thế lực giang hồ thì cần phải được triều đình phê duyệt.

Phải trái được triều đình nắm giữ.

Công tội sinh tử đều do triều đình phán quyết.

Dương Chính Sơn đích thân tiễn từng vị tiên bối ra khỏi doanh trại.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, những người nên đi đã đi hết, những người còn lại thì tạm thời chưa muốn rời đi.

Năm vị tiên bối của Tam Sơn Cốc đều không rời đi, họ còn phải vận chuyển Tinh Nguyên Quả về kinh, đồng thời cũng phải để lại vài người trấn giữ Thúy Hạ Cốc.

Còn bốn tiên thiên võ giả đã xác định trước đó sẽ trấn giữ Thủy Hạ Cốc, họ cũng phải về để chuẩn bị một chút.

Sau khi tiễn xong, Dương Chính Sơn trở về doanh trại của mình.

Trong doanh trại, Trương Loan và Lý Chấn đã đợi hẩn.

“Dương lão đệ, xác định động thủ với Linh Tú Sơn Trang?” Trương Loan hỏi.

Dương Chính Sơn bung chén trà trên bàn uống cạn, cười nói: “Tiếp theo chính là chuyện của các người Thượng Võ Tự rồi, có động thủ với Linh Tú Sơn Trang hay không, cũng là chuyện của các người Thượng Võ Tự!”

Trương Loan nghe vậy, có chút không vui nói: “Dương lão đệ, chúng ta đừng nói những lời khách sáo này nữa.”

Giết gà dọa khỉ cũng phải chú ý đến chiến lược, người động thủ không thể là toàn bộ triều đình, để toàn bộ triều đình đối phó với một thế lực giang hồ, đó chính là giết gà bằng dao găm.

Thượng Võ Tự là cơ quan nắm giữ giang hồ sau này, lúc này chính là lúc cần phải lập uy, nên để Thượng Võ Tự xử lý chuyện này là thích hợp nhất.

Trương Loan sợ mình một mình không đối phó được với Tinh Minh Châu, nên cũng kéo cả Lý Chấn đến.

Dương Chính Sơn nghiêm mặt nói: “Linh Tú Sơn Trang nhất định phải diệt trừ, không chỉ diệt trừ, mà còn phải ra tay sấm sét, trong một đêm, diệt tộc, giết sạch con cháu, tuyệt đối không được kéo dài!”

Hẩn nói rất quyết đoán, cũng rất lạnh lùng.

Nếu đã lập uy, thì đương nhiên phải lập uy sấm sét, nếu diệt một Linh Tú Sơn Trang mà còn phải mất mười ngày nửa

tháng, thì cũng quá kém cỏi.

Trương Loan gật đầu đồng ý: “Để ta sắp xếp chuyện này, bệ hạ đã cho phép ta điều binh từ Ngân Quế Cửu Giang, ta đảm bảo Linh Tú Sơn Trang sẽ không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào!”

“Ừm, nhưng phải nhanh, Tinh Minh Châu đã cảm thấy không ổn rồi, hẳn chắc chắn sẽ có sự phòng bị, các người vẫn phải hành động nhanh chóng!” Dương Chính Sơn nhắc nhở.

“Vậy tối nay chúng ta sẽ đến Cửu Giang Phủ!” Trương Loan nhìn Lý Chân, Lý Chân gật đầu.

Dương Chính Sơn cười một cái, lại nói: “Ngoài Linh Tú Sơn Trang ra, còn một thế lực nữa phải diệt trừ!”

“Thế lực nào?” Trương Loan hỏi.

“Tinh Nguyệt Môn!” Trong mắt Dương Chính Sơn lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nếu nói đối phó với Linh Tú Sơn Trang là xuất phát từ sự cân nhắc đối với triều đình và Thượng Võ Tự, thì đối phó với Tinh Nguyệt Môn lại có chút tình cảm cá nhân xen lẫn vào đó.

Tinh Nguyệt Môn đã nhiều lần gây phiền phức cho hắn, còn hắn thì vẫn chưa có cơ hội đối phó lại Tinh Nguyệt Môn.

Bây giờ chính là lúc Thượng Võ Tự cần phải lập uy, diệt Linh Tú Sơn Trang, rồi lại đối phó với Tinh Nguyệt Môn cũng không phải là không được.

“Tinh Nguyệt Môn!” Trương Loan có vẻ trầm ngâm nói: “Muốn đối phó với bọn họ cũng không dễ dàng gì!”

Dương Chính Sơn gật đầu: “Đối phó với Tinh Nguyệt Môn thì không thể vội vàng, từ từ thôi, trước tiên đánh tan Thiên Tinh Đường, rồi chặt đứt tất cả các mối quan hệ của Tinh

Nguyệt Môn ở Đại Dương, cuối cùng điều động thủy quân vây đánh Tinh Nguyệt Đảo.”

“Lúc này có thể tính toán lâu dài, còn các người Thượng Võ Tự thì có thể lấy Tinh Nguyệt Môn làm mài dao.”

Mặc dù Thượng Võ Tự mới thành lập có lực lượng rất mạnh, nhưng còn bao nhiêu sức chiến đấu thì vẫn cần phải bàn luận.

Quan binh của Thượng Võ Tự có nguồn gốc rất phức tạp, có người là tướng sĩ từ biên quân, có người là lính từ vệ sở địa phương, còn có người là võ giả từ thế lực giang hồ.

Những người này muốn hòa hợp với nhau, tạo thành một lực lượng mạnh mẽ còn cần rất nhiều thời gian, đồng thời cũng cần một mài dao.

Mà Tinh Nguyệt Môn rất thích hợp để đóng vai trò là mài dao.

Trương Loan suy nghĩ một lát: “Tinh Nguyệt Môn những năm qua quả thực đã làm quá đáng rồi, mà lần này bọn họ còn dám công kích Bí Võ Vệ, ý định cướp đoạt Tinh Nguyên Quả Thụ, quả thực không thể để bọn họ làm liều nữa!”

Dương Chính Sơn cười một cái: “Đương nhiên rồi, đây chỉ là một vài gợi ý của ta, Thượng Võ Tự hành động thế nào còn phải xem kế hoạch của Trương hầu gia!”

“Người à, ta đã nghe nói, trước khi ta trở về, bệ hạ có ý định để người làm Thứ Tông của Thượng Võ Tự!” Trương Loan cười nói.

Dương Chính Sơn nhún vai: “Ta vừa mới đột phá tiên thiên cảnh, còn cần thời gian để ổn định, thực sự không thể đảm đương trọng trách này!”

“Trương hầu gia anh minh thần vũ, thực sự là tấm gương cho bọn ta, có Trương hầu gia nắm giữ Thượng Võ Tự, phù hợp nhất rồi, tiểu đệ ta cũng không dám khoe khoang trước mặt Trương hầu gia.”

Hắn chỉ muốn trốn tránh, từ đầu xây dựng Thượng Võ Tự thực sự là quá phiền phức.

Hơn nữa còn rất nhiều thế lực giang hồ cần phải sắp xếp lại, tinh lực và thời gian cần thiết cũng rất nhiều.

Chương 1070: Pháp Nhập Đạo (3)

Hắn thực sự không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện này nữa.

“Ha ha~~” Trương Loan cười lớn, Dương Chính Sơn nịnh hót một trận, khiến hắn rất vui vẻ.

Mặc dù hắn biết Dương Chính Sơn cố ý nói đùa, nhưng hắn vẫn rất thích.

Ba người nói cười một lúc, Trương Loan và Lý Chấn liền lên đường ngay trong đêm đến Cửu Giang Phủ.

Sáng hôm sau, Mạnh Bà Bà và Minh Hề công chúa đưa Tinh Nguyên Quả về kinh, còn Trương Dịch, An Vũ Hành và Kiếm Thừa Phong thì ở lại trấn giữ Thúy Hạ Cốc, chờ Lý Thủ Ninh, Dương Cửu Thạch bốn người đến thay.

Dương Chính Sơn ở lại Thúy Hạ Cốc thêm bảy, tám ngày, rồi cũng trở về kinh.

Ở đây đã không còn việc của hắn.

Tiếp theo, Công Bộ sẽ phái thợ xây và dân phu đến xây dựng sân vườn lầu các và doanh trại, mười hai vệ quân của hoàng đế sẽ điều động một số tướng sĩ đến thay thế Doanh Dũng Doanh và Luyện Võ Doanh.

Linh thực nhất định phải nắm giữ trong tay hoàng đế, để tiên thiên võ giả trấn giữ, hoàng đế thân quân giữ gìn được coi là quy tắc của Đại Dương.

Nhưng lần này hoàng đế thân quân đến Thúy Hạ Cốc đóng quân, có lẽ còn phải đợi một thời gian nữa.

Bởi vì mười hai vệ quân hiện có của hoàng đế thân quân đều không thể điều động.

Vũ Lâm Tứ Vệ, Kim Ngô Tứ Vệ, Vũ Tương Tứ Vệ, vừa phải chịu trách nhiệm canh gác hoàng thành, vừa phải chịu trách nhiệm canh gác Tam Sơn Cốc, căn bản là không có quân lực dư thừa để đến Thúy Hạ Cốc đóng quân.

Vì vậy, Diên Bình Đế có ý định tăng thêm bốn vệ cho hoàng đế thân quân, tức là Vân Long Tứ Vệ.

Thực ra, Diên Bình Đế muốn có Đăng Long Tứ Vệ hơn, nhưng hiện nay Đăng Long Tứ Vệ có liên quan rất lớn, Đăng Long Tứ Vệ hiện tại đóng vai trò rất quan trọng ở Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn.

Việc buôn bán hàng hóa giữa Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn đều cần đến sự hộ tống của thủy quân Đăng Long Vệ và sự điều phối của bến cảng Đăng Long Vệ.

Mặc dù Đăng Long Tứ Vệ không chịu trách nhiệm về trị an của Liêu Đông, nhưng chỉ cần có Đăng Long Tứ Vệ, thì Liêu Đông sẽ không xảy ra rối loạn lớn.

Nếu đưa Đăng Long Tứ Vệ vào hoàng đế thân quân, điều khỏi Liêu Đông, thì gần như là rút đi một trụ cột quan trọng ở Liêu Đông và Trọng Sơn Trấn.

Vì vậy, Diên Bình Đế chỉ có thể lùi một bước để tìm kiếm giải pháp, chọn Vân Long Vệ.

Nhưng chuyện này không liên quan đến Dương Chính Sơn, Vân Long Vệ là Lương Trữ mang theo, có chuyện gì cũng sẽ đi tìm Lương Trữ, sẽ không đến tìm hắn.

Dương Chính Sơn lúc đến dẫn theo hai vạn đại quân hùng hùng hổ hổ, lúc về chỉ mang theo hai trăm thân vệ.

Hắn cũng không vội, thông thả tiến về kinh đô.

Nhưng ngay sau ngày hắn rời khỏi Thúy Hạ Cốc, một tin tức như cơn gió lốc đã lan rộng khắp Đại Dương.

Linh Tú Sơn Trang bị diệt môn!

Từ Tỉnh Minh Châu đến các đệ tử bình thường, tổng cộng hơn ba trăm người đều bị giết sạch, không ai thoát được, ngay cả nô bộc của Linh Tú Sơn Trang cũng bị giết hơn phân nửa, chỉ còn lại một đám nô bộc bình thường không có tu vi sống sót.

Trương Loan dùng thủ đoạn sấm sét ra uy lực sấm sét.

Lần này hắn không chỉ làm chấn động giang hồ Đại Dương, mà còn làm rối loạn cả quan trường Ngân Quế.

Tỉnh Ngân Quế không phải là biên trấn, không có biên quân để sử dụng, duy nhất có thể sử dụng chính là võ quan và binh lính của vệ sở.

Những binh lính của vệ sở đó là loại gì có thể tưởng tượng được, vì vậy từ đầu Trương Loan đã không điều động binh lính của vệ sở. Hắn chỉ điều động võ quan của các vệ sở và các cơ quan ở đô thành.

Từ đô chỉ huy sứ đến thiên hộ, Trương Loan đã tập hợp được sáu mươi tám võ quan từ thiên hộ trở lên trong vòng ba ngày, phối hợp với Thượng Võ Ty Ngân Quế mới được thành lập chưa đầy hai tháng, đã đánh chiếm Linh Tú Sơn Trang.

Một cuộc hỗn chiến, mười sáu võ quan đã chết, bao gồm một đô chỉ huy tòng tri, ừm, trong số đó có hai thiên hộ Trương Loan tự tay chém đầu, với tội danh khiếp địch bất trước.

Trận chiến này, Thượng Võ Tự lập được uy danh lẫy lừng, còn võ quan ở Ngân Quế trở thành từ đồng nghĩa với đồ phế.

Diệt một môn phái giang hồ, xuất động sáu mươi tám võ quan từ thiên hộ trở lên cũng được, vậy mà lại có mười bốn người tử trận, thực sự là rất mất mặt.

Điều này cũng chứng minh vệ sở của Đại Dương đã mục nát đến mức nào.

So với vệ sở và biên quân ở biên trấn, thì vệ sở ở các tỉnh trong bụng của Đại Dương cơ bản là đã phế bỏ.

Dương Chính Sơn trên đường về kinh nhận được tin tức này, sau khi đọc xong chiến báo được Thượng Võ Tự gửi đến, hắn cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đi thôi, chúng ta về kinh!”

Dương Chính Sơn thu hồi văn thư do Thượng Võ Lệnh gửi đến, cưỡi ngựa phi nhanh về phía kinh đô.

Chương 1071: Có tiềm chất làm quân sư (1)

Gần trưa, Dương Chính Sơn trở về Kinh Đô. Hắn không về phủ trước, mà đến Hoàng Thành, bái kiến Diên Bình Đế.

“Thần bái kiến bệ hạ!”

Trong Ngự Thư Phòng, Dương Chính Sơn khom người hành lễ với Diên Bình Đế.

“Ha ha, miễn đi. Lần này ngươi làm rất tốt, trầm nghe nói các bậc tiền bối trước đây không phản đối việc cống hiến cho Hoàng Gia!”

Diên Bình Đế có vẻ rất vui.

Dương Chính Sơn cười nói: “Cũng không thể nói là không phản đối, bệ hạ cũng biết, những lão tiền bối này đã quen sống tự do, chắc chắn không muốn bị người khác quản thúc. Nhưng điều họ cần nhất chính là tài nguyên tu luyện. Dùng Chân Nguyên Đan làm bổng lộc, dù họ có không hài lòng thì cũng phải nén lại.”

“Ừm, ngươi vẫn thấu hiểu.”

Diên Bình Đế cười chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, “Ngồi xuống nói chuyện nào!”

“Đa tạ bệ hạ ban ghế!” Dương Chính Sơn cung kính ngồi xuống.

Trần Trung Thuật lập tức ra lệnh cho một thái giám nhỏ bên cạnh mang lên một ấm trà.

“Vậy người thấy tiếp theo nên làm thế nào?” Diên Bình Đế hỏi tiếp.

Dương Chính Sơn hơi không hiểu ý, “Bệ hạ ý nói?”

Diên Bình Đế cười nói: “Những lão tiên bối này thực lực mạnh mẽ, cứ để họ nhàn rỗi là lãng phí. Nếu có thể để họ cống hiến cho triều đình, thì triều đình sẽ tiết kiệm được bao nhiêu sức lực!”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn không khỏi toát mồ hôi.

Quả nhiên là Hoàng Đế, muốn các tiên thiên võ giả trở thành lao động giá rẻ để sai khiến!

Nói thì dễ, nhưng làm thì khó.

Tại sao tiên thiên võ giả lại muốn vào núi sâu rừng già, tại sao họ không muốn làm quan trong triều?

Thực ra đây là vấn đề về nhu cầu và khát vọng.

Đối với người thường, cày cấy trồng trọt là để sinh tồn, đây là nhu cầu.

Đối với người đọc sách, làm quan là cả khát vọng và nhu cầu.

Còn đối với võ giả, võ giả cấp thấp có thể du lịch giang hồ hoặc nhập ngũ, đây cũng là cả khát vọng và nhu cầu.

Nhu cầu là ăn mặc ở đi lại, khát vọng là công danh lợi lộc.

Người phàm trên đời cuối cùng cũng không thoát khỏi những điều này.

Nhưng tiên thiên võ giả đã phần nào vượt ra ngoài thế tục. Không thể nói là hoàn toàn, nhưng rất ít tiên thiên võ giả quan tâm đến công danh lợi lộc.

Đối với họ, muốn có ăn mặc ở đi lại là chuyện dễ dàng, điều này đã không thể thỏa mãn nhu cầu của họ.

Nhu cầu của họ là tài, đất, pháp, bạn đời, còn khát vọng của họ là cảnh giới cao hơn.

Triều đình trước đây có thể cho họ điều gì?

Không thể cho gì cả!

Hiện tại triều đình có thể cho họ Chân Nguyên Đan và Tam Hoàng Lý, nên họ mới đồng ý nhận một chức danh hư trương.

Nhưng muốn họ cống hiến cho triều đình, vẫn còn xa mới đủ.

Chân Nguyên Đan tuy tốt, nhưng vẫn chưa đủ để họ từ bỏ tự do.

Nhưng rõ ràng Diên Bình Đế không nghĩ đến điều này, ông ta nghĩ rằng dưới bầu trời này, đều là đất của vua, trong bốn biển đều là bề tôi của vua.

Trước đây không thể lợi dụng để dụ dỗ những tiên thiên võ giả này, Diên Bình Đế cũng không nghĩ đến, nhưng hiện tại đã bắt đầu, thì rõ ràng ông ta muốn kéo tiên thiên võ giả về triều đình cống hiến.

Nghĩ thì đẹp, nhưng cơ bản là không thể thực hiện.

Trừ khi Đại Vinh có mười cây hoặc tám cây linh quả, đủ để thỏa mãn nhu cầu tu luyện của những tiên thiên võ giả này, nếu không thì căn bản không thể thực hiện được.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Bệ hạ, thần cho rằng chuyện này không thể vội vàng!”

“Vừa rồi bệ hạ cũng nói, những lão tiền bối này đã quen sống tự do, muốn họ ở lại Kinh Đô cống hiến cho triều đình, e là rất khó!”

“Vì vậy thần cho rằng nên dụ dỗ họ bằng lợi ích, dẫn dắt họ bằng hành động.”

Diên Bình Đế hứng thú, “Dụ dỗ bằng lợi ích, trăm biết, Chân Nguyên Đan và Tam Hoàng Lý, nhưng dẫn dắt bằng hành động là ý gì?”

Dương Chính Sơn nói: “Dẫn dắt bằng hành động là từng bước hướng dẫn họ cống hiến cho triều đình! Bệ hạ cũng không cần phải đưa hết những lão tiên bối đó vào Kinh Đô, chỉ cần xây cho họ một cây cầu để cống hiến cho triều đình!”

“Cây cầu gì?” Diên Bình Đế hỏi.

Lấy Phụng Tiên Điện làm cơ sở, thành lập Cung Phụng Viện, theo nhu cầu của triều đình, bệ hạ có thể phát lệnh truy nã các nhiệm vụ trong Cung Phụng Viện!

“Thần đã tính toán, nếu chế hết Ngôi Sao Nguyên Quả thành Chân Nguyên Đan, trừ bỏ lộc phải phát, thì vẫn còn dư. Lấy Chân Nguyên Đan làm thưởng, hướng dẫn các lão tiên bối hoàn thành nhiệm vụ!”

“Cung Phụng Viện chính là cây cầu, nhiệm vụ truy nã chính là dẫn dắt bằng hành động. Có thể lúc đầu, những lão tiên bối đó không muốn ra sức, nhưng chỉ cần có người đầu tiên đồng ý nhận nhiệm vụ, thì theo thời gian, chuyện này sẽ trở thành thói quen.”

“Tới lúc đó, những lão tiên bối đó sẽ quen. Nếu họ cần Chân Nguyên Đan, họ sẽ tự đến Cung Phụng Viện tìm nhiệm vụ.”

“Hơn nữa, làm như vậy còn có một lợi ích, sau này triều đình có được thứ gì tốt, thì những lão tiên bối đó cũng sẽ không tranh giành với triều đình, vì họ biết triều đình sẽ chia sẻ những thứ tốt đó.”

Dương Chính Sơn cảm thấy mình ngày càng có tiềm chất làm quân sư, chỉ trong chốc lát, hắn đã nghĩ ra một ý tưởng như vậy.

Cung Phụng Viện, lệnh truy nã, ý tưởng này nghe có vẻ rất tốt, nhưng nó có một nhược điểm lớn.

Đó là sẽ khiến người ta chạy theo lợi ích.

Thời gian ngắn có thể không có ảnh hưởng gì, nhưng thời gian dài sẽ xuất hiện thay đổi.

Nếu có một ngày triều đình không còn Chân Nguyên Đan, thì tiên thiên võ giả có còn muốn cống hiến cho triều đình không?

Như Trương Diệc, Mạnh Bà Bà, họ có muốn ở lại Tam Sơn Cốc không phải vì họ cần Tam Hoàng Lý không?

Không phải!

Là vì họ có tâm quốc gia với Đại Vinh, họ muốn bảo vệ Đại Vinh.

Nếu có một ngày tất cả mọi người đều cống hiến cho triều đình vì lệnh truy nã, thì điều đó có nghĩa là họ đã mất đi tâm quốc gia với Đại Vinh, chỉ còn lại động lực lợi ích.

Chương 1072: Có tiềm chất làm quân sư (2)

Tất nhiên, chuyện gì cũng có lợi có hại, chỉ cần Đại Vinh có đủ linh quả và đan dược, thì Đại Vinh có thể sai khiến nhiều tiên thiên võ giả hơn.

Lợi ích đôi khi lại vững chắc hơn, còn tình cảm thì đôi khi cũng có thể biến mất.

Nghe Dương Chính Sơn nói xong, mắt Diên Bình Đế sáng lên, “Ý tưởng này hay! Trần công công, ngươi thấy sao?”

“Bệ hạ, Tĩnh An Hầu nói lời này rất thâm trầm, lão nô thấy được!” Trần Trung Thuật cười nói.

“Không dám, không dám, đây chỉ là một chút ý kiến của thần, còn nhiều chỗ thiếu sót, còn phải bệ hạ bổ sung thêm!” Dương Chính Sơn vội vàng khiêm tốn nói.

“Ừm!” Diên Bình Đế không để ý đến sự khiêm tốn của Dương Chính Sơn, ông ta cho rằng Dương Chính Sơn là người có tài năng lớn, bất kể là trị quân, trị dân hay trị quốc, Dương Chính Sơn đều có nhiều ý kiến cao siêu.

“Ai khanh còn đề xuất gì khác không?”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, lại nói: “Thần cho rằng còn có thể làm sâu sắc thêm mối quan hệ giữa triều đình và các lão tiền bối, liên lạc tình cảm nhiều hơn một chút vẫn tốt.”

“Khi ở Thúy Hương Cốc, thần thấy các lão tiền bối ngồi lại với nhau thảo luận đạo, thu hoạch rất nhiều!”

“Vì vậy thân cho rằng triều đình có thể tổ chức một tiệc hội võ tiên thiên một lần ba năm, bệ hạ đãi các lão tiên bối, để các lão tiên bối ngồi lại với nhau thảo luận đạo, vừa có thể làm sâu sắc thêm tình cảm giữa triều đình và các lão tiên bối, vừa có thể để các lão tiên bối có cơ hội trao đổi kinh nghiệm tu luyện.”

Đại hội tiên thiên võ giả, cũng có thể gọi là đại hội giao lưu tiên thiên võ giả, dù sao đại khái cũng là ý này.

Tiên thiên võ giả không phải là hung thần ác sát, không cần phải giấu giếm, cũng không cần phải đàn áp họ, mà nên kéo họ ra ngoài một chút. Điều này cũng có lợi cho sự phát triển võ đạo của Đại Vinh.

Hơn nữa đến lúc đó cũng có thể để một số người ghi lại nội dung trao đổi trong đại hội, làm kinh nghiệm tu luyện và lưu trữ tại Tàng Công Các.

Diên Bình Đế gật đầu, “Ý tưởng này cũng hay! Trẫm cũng muốn gặp những lão tiên bối đó nhiều hơn, nhưng những lão tiên bối đó dường như coi trẫm là ôn dịch mà tránh xa!”

“Lần này trẫm phái người đi gửi thư, một nửa không tìm thấy người, còn một số lão tiên bối nghe là thư của trẫm, thì lập tức trốn đi!”

“Thở dài~~”

Trong lòng Diên Bình Đế cũng khá tủi thân.

“Nếu tiệc hội võ này tổ chức tốt, thì đến lúc đó không cần bệ hạ đi mời, những lão tiên bối đó cũng sẽ chủ động đến bái kiến bệ hạ!” Dương Chính Sơn cười nói.

“Đúng vậy, chính là để họ chủ động đến bái kiến trẫm!” Diên Bình Đế nói với vẻ hào hứng.

Thấy Diên Bình Đế vui vẻ, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Bệ hạ, thần có một yêu cầu không thích hợp!”

“Ai khanh cứ nói thẳng ra, dù chúng ta là vua tôi, nhưng trăm coi ai khanh là bạn tốt và thầy giỏi!” Diên Bình Đế nhìn Dương Chính Sơn thân thiết nói.

Lời này nói ra, Dương Chính Sơn suýt nữa thì cảm động.

Ừm, được rồi, hắn chỉ giả vờ một chút mà thôi.

Nếu là trước đây, có lẽ hắn còn cảm động một chút, lúc trước Thừa Bình Đế khiến hắn có cảm giác “Sĩ vì tri kỷ mà chết”.

Nhưng hiện tại, lớn tuổi rồi, tính tình cũng không còn cảm tính như trước.

Nói chuyện tình cảm với Hoàng Đế, Dương Chính Sơn cảm thấy chuyện này rất không đáng tin.

“Thần muốn bệ hạ ban cho thần hai quả Ngôi Sao Nguyên Quả!” Dương Chính Sơn đứng dậy khom người cầu xin.

Điều khiến hắn không hài lòng nhất lần này đến Thúc Hương Cốc chính là hắn không có cơ hội lấy trộm hai quả Ngôi Sao Nguyên Quả.

“Ai khanh cần Ngôi Sao Nguyên Quả làm gì? Có phải trong nhà có người bị thương không?” Diên Bình Đế quan tâm hỏi.

Ngôi Sao Nguyên Quả là thánh quả trị thương, có tác dụng kỳ diệu đối với cả nội thương và ngoại thương.

Nhưng nếu không bị thương, thì giá trị của Ngôi Sao Nguyên Quả chắc chắn không bằng Chân Nguyên Đan.

“Không phải, thần luôn nghiên cứu dược lý, cũng muốn thử xem có thể luyện chế Chân Nguyên Đan không!” Dương

Chính Sơn nói.

Lời này không phải là nói dối, hẳn thực sự luôn nghiên cứu được lý, cũng thực sự muốn thử xem có thể luyện chế Chân Nguyên Đan không.

Tất nhiên, hẳn còn muốn dùng Ngôi Sao Nguyên Quả làm hạt giống, trồng trong không gian linh tuyến, nhưng chuyện này hẳn chắc chắn sẽ không nói ra.

“Thì ra là vậy, Trần công công, lát nữa người phái người lấy hai quả Ngôi Sao Nguyên Quả cho Tĩnh An Hầu, đúng rồi, còn cả phương thuốc nữa, đi Đại Y Viện sao chép một bản, gửi luôn cho Tĩnh An Hầu!” Diên Bình Đế không do dự gì, lập tức đồng ý.

Bởi vì Dương Chính Sơn không phải là người đầu tiên yêu cầu ông ta Ngôi Sao Nguyên Quả và phương thuốc Chân Nguyên Đan.

Sau khi Mạnh Bà Bà trở về Kinh, cũng đã xin ông ta hai quả Ngôi Sao Nguyên Quả và phương thuốc của Chân Nguyên Đan.

Rất nhanh, Dương Chính Sơn đã nhận được Ngôi Sao Nguyên Quả và phương thuốc, vui vẻ rời khỏi Hoàng Thành.

Hiện tại hẳn có hai loại linh thực và hai loại phương thuốc, chờ khi lấy được Băng Tâm Quả, thì đó chính là ba loại linh thực.

Ba loại linh thực trong không gian linh tuyến, mười mấy năm sau, hẳn có thể có được một lượng lớn linh quả, cũng có thể luyện chế được nhiều Ngọc Cốt Băng Tâm Đan và Chân Nguyên Đan.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Chính Sơn vô cùng vui vẻ.

Từ Hoàng Thành trở về Hầu Phủ, Dương Chính Sơn vừa bước vào cửa, đã gặp Tuyết Thiếu Nữ và Dương Uyển Thanh đang chuẩn bị ra ngoài.

Hai người này sao lại đi cùng nhau?

“Tuyết cô nương chưa trở về?”

Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Lúc hần rời khỏi Kinh Đô, Tuyết Thiếu Nữ còn ở lại Hầu Phủ, hần còn tưởng Tuyết Thiếu Nữ sẽ đến Thúy Hương Cốc, nhưng hần không thấy Tuyết Thiếu Nữ ở Thúy Hương Cốc.

“Thấy Hầu Gia, ta vừa trở về sao lại đi?” Tuyết Thiếu Nữ hỏi.

“Vừa trở về?”

“Đúng vậy, chúng ta vừa trở về từ Thúy Hương Cốc hôm qua!”

“Các người đã đến Thúy Hương Cốc!”

“Ừm, tiếc là các người không đánh nhau!” Tuyết Thiếu Nữ có chút tiếc nuối nói.

Bọn họ thực sự đã đến Thúy Hương Cốc, nhưng không lại gần, chỉ đứng xa quan sát. Ban đầu bọn họ định đi xem kịch, kết quả là không thấy kịch hay nào, ngược lại còn lãng phí mất mấy ngày.

“Vậy các người không vội trở về?” Dương Chính Sơn lại hỏi.

“Không vội, lần này ta ra ngoài là để tìm bảo dược, chưa tìm đủ bảo dược, chúng ta sẽ không trở về!” Tuyết Thiếu Nữ nói.

“...”

Dương Chính Sơn im lặng, vậy là các người định ở lại nhà ta không chịu đi sao?

Thôi vậy, nếu họ muốn ở lại thì cứ ở đi.

Hầu Phủ lớn như vậy, cũng không thiếu một bộ viện.

Dương Chính Sơn lại nhìn Dương Uyển Thanh, “Các người định đi ra ngoài sao?”

“Ông nội” Dương Uyển Thanh nở một nụ cười rạng rỡ với Dương Chính Sơn, nói: “Ta đi mua sắm cùng Thiếu Nữ!”

“Ồ. Vậy đi đi!”

Dương Chính Sơn tùy ý nói.

Các cô gái đi mua sắm, đây không phải là chuyện bình thường sao, tất nhiên hẳn sẽ không hỏi nhiều.

Nhìn hai người đi ra ngoài, Dương Chính Sơn cảm thấy có gì đó không đúng.

Quan hệ của hai người này khi nào lại thân thiết như vậy?

Chẳng phải họ mới quen nhau không lâu sao?

Hơn nữa tính cách của Tuyết Thiếu Nữ, cũng không phải là người thích kết bạn.

Dương Chính Sơn cảm thấy có gì đó kỳ quặc, nhưng hẳn cũng không nghĩ nhiều, liền trở về chính viện.

Kết quả là hẳn lại thấy Tuyết Bà Bà trong chính viện, chính là người phụ nữ già trước đó đi theo Tuyết Thiếu Nữ.

Mặc dù Dương Chính Sơn không ở nhà, nhưng Dương Gia vẫn có người làm chủ.

Úc Thanh Y vẫn ở nhà.

Hơn nữa phụ nữ giao tiếp với nhau sẽ dễ dàng hơn.

“Hầu Gia về rồi!” Úc Thanh Y thấy Dương Chính Sơn, lập tức cười tươi chạy đến chào.

“Tuyệt tiền bối!” Dương Chính Sơn chào Tuyệt Bà Bà.

Tuyệt Bà Bà thần sắc bình thản nói: “Nếu Hầu Gia đã về, thì lão phu nhân không làm phiền Hầu Gia và phu nhân nữa!”

Nói xong, bà ta liền rời đi.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng của bà ta, có chút ngạc nhiên hỏi: “Vừa nãy người nói chuyện gì với bà ta?”

“Tuyệt tiền bối! Nương đã vừa nãy đang hỏi ý kiến Tuyệt tiền bối!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn ngẩn ra.

Cũng đúng, có một tiên thiên võ giả như vậy ở trong phủ, Úc Thanh Y sao có thể không hỏi ý kiến một chút.

“Gần đây trong nhà có chuyện gì không?”

Dương Chính Sơn thay một bộ y phục rộng rãi, tùy ý hỏi.

“Không có! Ngoài Tuyệt Bà Bà và Tuyệt Thiếu Nữ ra ngoài một chuyến, thì mọi thứ trong nhà đều ổn!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, “Đúng rồi, Lưu huynh còn ở nhà không?”

Hắn nói đến Lưu Triết, từ ngày Dương Thừa Mậu kết hôn, Lưu Triết đã ở lại Hầu Phủ.

Lần này Lưu Triết đến Kinh là vì hắn được làm quan.

Được bổ nhiệm làm Tứ Môn Quán học sĩ ở Quốc Tử Giám, chức quan chính thất phẩm.

Với học thức của Lưu Triết, làm học sĩ ở Quốc Tử Giám khá dễ dàng, mặc dù Lưu Triết không tham gia khoa cử, nhưng

hắn có quan tịch, là Xuất Quan chính lục phẩm.

“Đã dọn đi rồi, hắn đã mua một ngôi nhà hai sân ở Đông Thành, mấy ngày trước mới dọn đi!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ.

Hiện tại Lưu Gia không giống như trước đây, trước đây có Lưu Nguyên Phủ ở Đô Sát Viện, Lưu Gia ở Kinh Đô cũng coi như là gia tộc quan lại, nhưng từ sau khi Lưu Nguyên Phủ từ quan, Lưu Gia có chút ý nghĩa gia đạo suy tàn.

Thực ra điều này phải trách chính Lưu Nguyên Phủ, nếu trước đây Lưu Nguyên Phủ cho phép Lưu Triết tham gia khoa cử, thì Lưu Gia cũng không đến nỗi không có người kế thừa trên quan trường.

Hiện tại Lưu Triết dựa vào quan tịch để mưu cầu chức quan, nhưng hắn chưa từng tham gia khoa cử, có lẽ đời này sẽ không vào được triều đình.

Dương Chính Sơn khá tiếc cho Lưu Triết, nhưng Lưu Triết cũng không quá để tâm, tính tình hắn thoải mái, cũng không thích làm quan, lần này đồng ý vào Quốc Tử Giám, cũng chỉ là để mở đường cho con cháu mà thôi.

Chương 1073: Đan Dược Luyện Chế (1)

Sau khi trở về Kinh Đô từ Thuý Hà Cốc, Dương Chính Sơn lại trở về với cuộc sống trước đây của mình.

Cách vài ngày lại đến Diễn Võ Các một lần, tại Diễn Võ Các để lại một ít linh tuyến thủy, đồng thời cũng chỉ điểm cho đệ tử của Diễn Võ Các trong việc tu luyện.

Các môn học của Diễn Võ Các được chia thành năm loại: Võ Đạo, Huấn Luyện, Binh Pháp, Khí Tước và Y Dược, trong đó Võ Đạo và Huấn Luyện là các môn học bắt buộc, mỗi đệ tử đều phải tham gia, còn Binh Pháp, Khí Tước và Y Dược thì có thể chọn một trong số đó để học.

Ngày hôm đó, Dương Chính Sơn đến Diễn Võ Các, trước tiên hắn đến xem khu trụ sở của Diễn Võ Các vẫn đang trong quá trình xây dựng, Công Bộ hành động rất nhanh, tuy nhiên khu trụ sở mới của Diễn Võ Các sớm nhất cũng phải đến năm sau mới có thể ở được, năm nay Diễn Võ Các chỉ có thể sống qua ngày trong ngôi làng đơn sơ kia.

Kiểm tra tiến độ của Công Bộ một chút, rồi thúc giục các quan viên của Công Bộ thêm một chút, Dương Chính Sơn mới đến khu trụ sở tạm thời của Diễn Võ Các.

Lúc này, trong trường bắn của Diễn Võ Các, ba trăm đệ tử đang tiến hành huấn luyện quân sự dưới sự hướng dẫn của giáo viên.

Dù cho ba trăm đệ tử này đều là hậu thiên võ giả, nhưng huấn luyện của bọn họ vẫn bắt đầu từ những hàng ngũ cơ bản

nhất.

Giáo viên Võ Đạo của Diển Võ Các và các giáo quan phụ trách huấn luyện đều là võ quan từ biên quân đến, tuy nhiên phương pháp huấn luyện của bọn họ cơ bản là giống nhau, bởi vì hiện nay phương pháp luyện binh của biên quân Đại Vinh cơ bản đều xuất phát từ “Luyện Binh Kỹ Thực”.

Không sai, chính là “Luyện Binh Kỹ Thực” mà Dương Chính Sơn biên soạn cách đây mười năm, hiện nay “Luyện Binh Kỹ Thực” đã trở thành phương pháp luyện binh của biên trấn Đại Vinh.

Tất nhiên, so với phương pháp luyện binh của Dương Chính Sơn, bọn họ vẫn còn kém xa.

Mặc dù “Luyện Binh Kỹ Thực” là do Dương Chính Sơn biên soạn, nhưng đó là phiên bản mười năm trước, vào thời điểm đó Dương Chính Sơn chủ yếu là tham khảo một số kinh nghiệm huấn luyện quân sự của kiếp trước, cộng thêm một số ý tưởng của bản thân để biên soạn ra.

Mà hiện nay, Dương Chính Sơn đã lĩnh binh hơn mười năm, dưới trướng hắn có hơn mười vạn tinh binh được huấn luyện, hắn đã có rất nhiều hiểu biết của riêng mình về luyện binh và dụng binh.

Vì vậy, hắn cũng đã tiến hành sửa chữa và cải biên một chút cho “Luyện Binh Kỹ Thực” mà trước đây mình đã biên soạn.

Đặc biệt là phương pháp huấn luyện chuyên môn nhắm vào võ giả này, kinh nghiệm của hắn càng phong phú hơn.

Huấn luyện xếp hàng là cơ sở của huấn luyện quân sự, có thể nâng cao khả năng phối hợp tác chiến của các tướng sĩ, tăng cường sự tin tưởng và giao tiếp giữa các tướng sĩ, đồng

thời cũng là phương pháp quan trọng để củng cố kỷ luật quân đội.

Có thể nói, huấn luyện xếp hàng chính là con đường bắt buộc để người bình thường trở thành quân nhân.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Chính Sơn luôn yêu cầu luyện binh phải bắt đầu từ huấn luyện xếp hàng.

Đến trường bắn, Dương Chính Sơn nhìn ba trăm đệ tử đứng nghiêm chỉnh, gật đầu hài lòng.

Gần một tháng, ba trăm đệ tử này đã hoàn thành huấn luyện cơ bản, tiếp theo cũng nên tiến hành huấn luyện thực chiến.

Thấy Dương Chính Sơn bước vào trường bắn, vài giáo quan đang giám sát huấn luyện vội vàng chạy đến hành lễ: “Bái kiến Võ Chính đại nhân!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu: “Các người bận việc của các người, không cần để ý đến ta!”

“Vâng!”

Vài giáo quan đáp một tiếng, cũng không theo sau Dương Chính Sơn, bọn họ đều quen với sự tùy ý của Dương Chính Sơn.

Còn Dương Chính Sơn thì đi dạo trong hàng ngũ, ánh mắt quét qua từng đệ tử.

Đa số đệ tử này đều xuất thân từ hương khuyến và quan hàm gia, một ít đến từ gia tộc Võ Đạo và môn phái giang hồ, bọn họ đều có thể coi là nhân tài có thiên tư xuất chúng.

Tuy nhiên, khuyết điểm của bọn họ cũng không ít, con cháu hương khuyến và con cháu quan hàm gia quen với cuộc sống xa hoa, võ giả xuất thân từ gia tộc Võ Đạo và môn phái giang hồ đều có phần kiêu ngạo không phục.

Tuy nhiên, những khuyết điểm này cũng không đáng kể, đến Diễn Võ Các rồi, có bất mãn gì cũng phải nhin, có khuyết điểm gì cũng phải sửa.

Diễn Võ Các không phải Quốc Tử Giám, trong mắt Dương Chính Sơn, Diễn Võ Các chính là một cơ quan quân sự, quân trường cũng là một cơ quan quân sự, mọi kỷ luật đều phải theo tiêu chuẩn của doanh trại quân đội.

Gần một tháng nay, cũng không phải không có kẻ gây chuyện, nhưng làm kẻ gây chuyện dưới tay Dương Chính Sơn, kết quả có thể tưởng tượng được.

Không trực tiếp chém chết bọn họ, đó đều là Dương Chính Sơn tiếc nhân tài.

Sau khi tuần tra một vòng trong Diễn Võ Các, thấy không còn việc gì để làm, Dương Chính Sơn cũng quay về phủ.

Về đến Hậu Phủ, Dương Chính Sơn liền trốn vào thư phòng, nghiên cứu phương thuốc của Chân Nguyên Đan và Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Tinh Nguyên Quả hắc đã trồng trong Linh Tuyền Không Gian, hai quả Tinh Nguyên Quả đều đã được hắc trồng xuống.

Mặc dù hiện tại hắc đã không còn Tinh Nguyên Quả trong tay, nhưng điều đó không cản trở hắc nghiên cứu phương thuốc của Chân Nguyên Đan.

Thực ra, luyện đan thuật không kỳ diệu như tưởng tượng.

Luyện đan thuật cần phải chú trọng đến dược lý, phương thuốc phải phối hợp theo quy tắc quân thần xú tá, luyện đan cũng không cần lò luyện đan, thiên hỏa địa hỏa hay Tam Muội Chân Hỏa, chỉ cần sử dụng phương pháp sao thuốc, đun sôi các loại dược liệu cho đến khi chúng tạo thành dạng keo, sau đó nặn thành viên thuốc.

Không sai, cái gọi là luyện đan thuật thực chất chỉ là nặn viên thuốc.

Chú trọng đến dược lý, chứ không phải những thứ lộn xộn khác.

Chương 1074: Đan Dược Luyện Chế (2)

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là luyện chế đan dược rất dễ, trên thực tế, quá trình chế tạo đan dược rất cầu kỳ, tỷ lệ phối thuốc, quá trình sao thuốc, đều cần phải được xử lý bằng một thái độ nghiêm ngặt và cẩn thận.

Quá trình chế tạo đan dược là một quá trình cần có sự kiên nhẫn.

Dương Chính Sơn trước đây chưa từng chế tạo đan dược, nhưng hắn khá am hiểu về dược lý, những năm gần đây hắn cũng không ít lần nghiên cứu về dược lý.

Hai phương thuốc, nhưng hiện tại hắn đều thiếu chủ dược, nên không thể luyện chế.

Tuy nhiên, điều này cũng không quan trọng, nếu hai phương thuốc này không thể luyện chế, vậy thì đổi sang một phương thuốc khá phổ biến để luyện tay.

Tráng Cốt Đan, có tác dụng khu phong trừ thấp, dưỡng âm tiềm dương, cường cân tráng cốt, đối với Đoàn Thê Cảnh Võ Giả và Hậu Thiên Cảnh Võ Giả đều có tác dụng, giúp võ giả kéo giãn cơ bắp, tăng cường thể chất.

Mà dược liệu cần thiết để chế tạo Tráng Cốt Đan cũng rất phổ biến, chủ dược là hổ cốt và nhân sâm, các dược phụ khác đều là những loại dược liệu khá phổ biến.

So với Chân Nguyên Đan và Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, luyện chế Tráng Cốt Đan rõ ràng dễ dàng hơn nhiều.

Tất nhiên, sự dễ dàng này cũng là tương đối, trên thực tế Tráng Cốt Đan cũng là một thứ rất quý giá, bởi vì nhân sâm dùng để luyện chế nó nhất định phải là bảo dược.

Nói rằng Tráng Cốt Đan có tác dụng đối với Đoàn Thể Cảnh Võ Giả, nhưng thực sự không có mấy Đoàn Thể Cảnh Võ Giả có thể sử dụng nó.

Do đó, Tráng Cốt Đan chủ yếu được sử dụng cho những võ giả Hậu Thiên năm tầng trở xuống, hơn nữa còn phải là những võ giả Hậu Thiên có gia sản phong phú mới có thể sử dụng được, không có chút gia sản nào, võ giả Hậu Thiên cũng không nở dùng thứ này.

Tất nhiên, điều này đối với Dương Chính Sơn mà nói không phải là vấn đề, bảo dược nhân sâm hẳn có rất nhiều, nhiều thì không dám nói, hai ba trăm gốc hẳn vẫn có thể lấy ra được.

Cuối tháng Tám, trời nắng gắt.

Dương Chính Sơn ngồi xỏm trong đình nghỉ mát ở hậu sơn Hào Phủ, mồ hôi đầm đìa hầu hạ lò thuốc.

Đây đã là nồi Tráng Cốt Đan thứ tám hẳn nấu, những nồi thuốc trước đó hẳn đều chôn trên núi.

“Sur phụ, người có chắc là nấu như vậy thì ra được Tráng Cốt Đan không?”

Bên cạnh, Vương Minh Triết với vẻ mặt thất vọng nhìn lò thuốc.

“Phương thuốc viết như vậy mà, trước dùng hỏa vũ, sau dùng hỏa văn, luân phiên sao bốn lần, mỗi lần không dưới hai khắc!” Dương Chính Sơn một tay nắm râu, một tay quạt cho lò thuốc.

Vương Minh Triết cầm quạt giúp hẳn.

“Nhưng sư phụ, người đã thất bại bảy lần rồi!” Vương Minh Triết nói.

Dương Chính Sơn nhìn nồi đất trên lò, có chút suy tư, “Có lẽ lò không đúng?”

“Làm sao có thể? Lò này không phải lấy từ Thái Y Viện sao?” Vương Minh Triết thực sự rất đau khổ.

Ngày nóng như vậy không thể ngủ cũng được, lại còn phải theo sư phụ ngồi nấu thuốc.

Ô ô, sư phụ, người đổi đệ tử khác mà hành hạ đi!

“Đúng rồi, đồ đều là của Thái Y Viện, thái y cũng dùng những thứ này để chế đan dược, sao lão phu lại không được?”

Dương Chính Sơn có chút không hiểu.

Để luyện chế Tráng Cốt Đan, hắn còn cố ý đến tìm viện sứ Thái Y Viện là Tôn Vạn Chân để hỏi han.

Phương thuốc không sai, dụng cụ không sai, dược liệu cũng sẽ không sai, quá trình luyện chế đều nghiêm ngặt theo phương thuốc, cũng sẽ không sai.

Nhưng tại sao đồ chế ra lại không đúng?

Dương Chính Sơn thực sự không hiểu được.

Hai giờ sau, một nồi thuốc mới của Tráng Cốt Đan đã ra lò.

Dương Chính Sơn cẩn thận mở nắp nồi đất, nhìn thứ được cao xin xin, mảy càng nhều sâu hơn.

Xin xin!

Trong phương thuốc nói rằng nó phải có màu đen!

Tôn Vạn Chân cũng nói rằng nó phải có màu đen.

Nhưng hắn chính là không luyện ra được dược cao có màu đen.

Dược cao không đúng, thì viên thuốc nặn ra chắc chắn cũng không đúng.

“Sur phụ, có cần thử xem thứ này có tác dụng gì không?” Vương Minh Triết nói.

“Ngươi thử?” Dương Chính Sơn liếc hắt một cái.

“Ừm, sur phụ, đồ nhi còn nhỏ, đang trong giai đoạn phát triển, hay là không nên ăn bừa bãi thì hơn!” Vương Minh Triết lắc đầu như cái trống bỏi.

Nói giỡn hả, là thuốc có độc, hương chi còn là loại thuốc không rõ ràng này.

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút.

Nếu đây là lần đầu tiên như vậy, thì có thể là hắt đã nấu thuốc hỏng.

Nếu liên tiếp hai lần như vậy, thì có thể là bước đi của hắt có vấn đề gì đó.

Nhưng đây đã là lần thứ tám, hắt đã cẩn thận tổng kết bảy lần thất bại, vậy mà vẫn như vậy.

“Đi dắt một con cừu lại đây!”

“Cừu! Dược rồi!” Vương Minh Triết vừa nghe không cho mình thử thuốc, lập tức chạy đi dắt cừu.

Một lát sau, Vương Minh Triết đã dắt một con cừu đến.

Bee~~

Dương Chính Sơn tùy ý hái một ít cỏ non, sau đó châm một chút dược cao đưa đến trước mặt con cừu.

Con cừu này trước tiên ngửi ngửi, sau đó liền ăn luôn.

Ăn hết một ít cỏ non, con cừu còn kêu hai tiếng, dường như đang nói ‘Cừu đại gia ta còn chưa no!’

Vương Minh Triết nhìn kỹ con cừu này, “Sư phụ, hình như không có phản ứng gì, chắc là không có độc!”

Dương Chính Sơn đưa tay nắm lấy chỗ cổ con cừu, cảm nhận được sự thay đổi của mạch đập con cừu.

Sau khi xác định con cừu này không có vấn đề gì, hắn cầm lấy phần dược cao còn lại, chấm một chút để vào miệng.

Tỉ mỉ nếm thử một chút, ừm, vị hơi đắng, nhưng lại có chút hương thuốc thoang thoảng,

nuốt xuống, Dương Chính Sơn cảm nhận kỹ lưỡng sự thay đổi của cơ thể.

“Đi lấy cho bốn sư một viên Tráng Cốt Đan!” Dương Chính Sơn ra lệnh.

“Vâng!” Vương Minh Triết lập tức chạy đi, nhưng rất nhanh lại chạy về.

Đừng nhìn hắn có thân hình mập mạp, nhưng tên này chạy cũng nhanh lắm.

Dương Chính Sơn nuốt viên Tráng Cốt Đan, lại cảm nhận tỉ mỉ một phen, so sánh hai bên, Dương Chính Sơn đột nhiên phát hiện dược hắn nấu ra chính là Tráng Cốt Đan.

Chương 1075: Đan Dược Luyện Chế (3)

Mặc dù hiệu quả của Tráng Cốt Đan đối với Dương Chính Sơn rất yếu, nhưng với khả năng cảm nhận cơ thể hiện tại của Dương Chính Sơn, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được hiệu quả của Tráng Cốt Đan sau khi tiến vào cơ thể.

Từng sợi dược lực lan tỏa, cuối cùng hòa nhập vào giữa xương thịt, ôn nhuận toàn bộ xương cốt.

“Đây chính là Tráng Cốt Đan!” Dương Chính Sơn khẳng định nói.

Phương thuốc, dược liệu, quá trình sao thuốc, cùng với hiệu quả đều không có bất kỳ vấn đề gì, đây không phải là Tráng Cốt Đan thì là gì?

Chỉ có khác biệt duy nhất chính là màu sắc của dược cao nấu ra có chút khác biệt mà thôi.

Nhưng vì sao màu sắc của dược cao lại có khác biệt?

Dương Chính Sơn nghĩ một chút, lại phân phó Vương Minh Triết: “Đi kho lấy cho ta một gốc bảo dược nhân sâm!”

Nếu nói Tráng Cốt Đan hẳn luyện chế có gì khác biệt với Tráng Cốt Đan Thái Y Viện luyện chế, đó chính là bảo dược nhân sâm.

Bảo dược nhân sâm hẳn dùng xuất phát từ Linh Tuyền Không Gian, còn bảo dược nhân sâm Thái Y Viện dùng thì là tự nhiên sinh trưởng trong núi rừng.

Như vậy, Dương Chính Sơn lại tốn hai giờ để nấu một nồi dược cao của Tráng Cốt Đan.

Khi hắn lại mở nắp nồi đất lần nữa, có chút dở khóc dở cười.

“Sur phụ, sur phụ, lần này đúng rồi!” Vương Minh Triết hưng phấn kêu lên.

Dương Chính Sơn mặt mày buồn bã, không chỉ lần này đúng, tám lần trước đều đúng.

Cũng có nghĩa là hắn lãng phí mấy ngày công sức, lãng phí bảy gốc bảo dược nhân sâm.

Điều này cũng trách Dương Chính Sơn không có kinh nghiệm, chỉ vì một vấn đề nhỏ như vậy, mà cho rằng dược hắn luyện chế có vấn đề.

Nếu đổi thành các y sư khác, cho dù màu sắc của dược cao có khác biệt, bọn họ cũng có thể dựa vào kinh nghiệm hoặc phương pháp khác để xác minh dược cao có vấn đề hay không.

Dù sao thì nồi dược liệu này cũng không rẻ, ngoài Dương Chính Sơn ra, ước chừng rất ít người nở lòng nào trực tiếp đổ đi.

Mà nguyên nhân khiến màu sắc có sự khác biệt, hoàn toàn là vì một phần lớn dược liệu Dương Chính Sơn sử dụng xuất phát từ Linh Tuyền Không Gian.

Xác định dược cao nấu ra không có vấn đề gì, Dương Chính Sơn liền nặn tất cả dược cao thành viên thuốc.

Một viên thuốc có kích thước bằng đầu ngón tay, hai nồi dược cao tổng cộng nặn được hơn hai mươi viên Tráng Cốt Đan.

Nhìn từng viên Tráng Cốt Đan được cho vào bình sứ, Vương Minh Triết không nhịn được cảm dỗ, “Sur phụ, có thể

cho đệ tử vài viên không?”

“Người cần nó để làm gì?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Tráng Cốt Đan không phải có thể cường cân tráng cốt sao? Đệ tử bây giờ dùng không phải rất thích hợp sao?” Vương Minh Triết nói một cách đương nhiên.

Dương Chính Sơn liếc hắt một cái, “Thứ này không có tác dụng lớn với người, nếu người muốn, sau này tự luyện lấy!”

Vương Minh Triết có cần Tráng Cốt Đan không?

Chắc chắn là không cần.

Có linh tuyến thủy rồi, còn cần gì Tráng Cốt Đan.

“Nhưng đệ tử không có nhân sâm!” Vương Minh Triết chớp chớp mắt.

Dương Chính Sơn nhìn dáng vẻ này của hắn, đâu còn không biết hắn đang có ý đồ gì.

“Khoảng chừng còn mấy gốc, người lấy dùng đi!”

Nhân sâm trong kho đều là người khác biếu quà, mặc dù cũng là bảo dược, nhưng dược lực không bằng nhân sâm sinh trưởng trong không gian.

“Cảm ơn sư phụ!” Vương Minh Triết cười hì hì.

Dương Chính Sơn nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Nếu người có hứng thú với luyện đan, vậy thì luyện cho tốt.”

Mấy ngày nay Vương Minh Triết luôn ở bên cạnh hắn luyện đan, mặc dù Vương Minh Triết tỏ vẻ chán nản, nhưng Dương Chính Sơn có thể nhìn ra hắn rất có hứng thú với việc luyện đan.

Ít nhất là lúc luyện đan, tên này không có lén lút ngủ gật.

“Đệ tử chưa học qua được lý!” Vương Minh Triết gãi đầu, nói.

Hắn quả thực có hứng thú với việc luyện đan, lớn hơn cả hứng thú đọc sách và luyện võ.

“Bây giờ học cũng không muộn, trong thư phòng của bốn sư có rất nhiều y thư, người có thể lấy xem, nếu người thực sự thích, ngày khác bốn sư sẽ mời Tôn Thái Y đến nhà ngồi chơi, để hắn làm thầy người!” Dương Chính Sơn cười nói.

Y thuật của Tôn Vạn Chân đương nhiên là không cần phải bàn cãi, không chỉ y thuật, mà hắn còn rất giỏi trong việc luyện chế đan dược.

Toàn bộ Kinh Đô, trong hai lĩnh vực y thuật và luyện đan, có thể sánh ngang với hắn chỉ có Mạnh Bà Bà ở Tam Sơn Cốc.

Dương Chính Sơn đương nhiên sẽ không để ý Vương Minh Triết học y thuật, học luyện đan, thậm chí hắn còn mong rằng tiểu tử này có thể học thêm nhiều thứ khác, để khỏi phải ngày ngày trốn trong phòng ngủ nướng.

Chương 1076: Bểng Tâm Quả Đến Tay (1)

Sau khi luyện thành Tráng Cốt Đan, Dương Chính Sơn lại chọn thêm vài loại đan dược thường gặp của Hậu Thiên Cảnh để luyện tập.

Có kinh nghiệm luyện chế Tráng Cốt Đan, Dương Chính Sơn luyện chế các loại đan dược khác thì đơn giản hơn nhiều, gần như chỉ cần thử một hai lần là có thể thành công.

Thực ra, luyện chế đan dược không khó, chỉ cần nghiêm ngặt theo đúng đan phương, cẩn thận tỉ mỉ một chút là có thể thành công.

Điểm thực sự khó khăn là việc thu thập dược liệu cần thiết để luyện chế đan dược.

Đan dược của Hậu Thiên Cảnh đa phần đều là Bảo Dược, mà một cây Bảo Dược đối với võ giả trung thấp tầng của Hậu Thiên Cảnh cũng là vô cùng hiếm có.

Dương Chính Sơn có thể phung phí như vậy, là vì hắn có Linh Tuyền Không Gian, đổi thành người khác, căn bản không thể cầm Bảo Dược ra luyện tập.

Mà Dương Chính Sơn thì thực sự không thiếu Bảo Dược.

Thời gian trôi đến tháng chín, phương thức xử lý cùng kết quả về Tinh Nguyên Quả Thụ cũng đã truyền khắp giang hồ, mặc dù chuyện này không có quá nhiều quan hệ với tuyệt đại đa số võ giả, nhưng điều này không cản trở được bọn họ bàn tán sôi nổi.

Kết quả cuối cùng của Thuý Hà Cốc và Tinh Nguyên Quả Thụ, nhìn qua dường như không khác gì so với Tam Sơn Cốc, nhưng thực tế lại có ảnh hưởng rất lớn đến Đại Vinh Giang Hồ.

Ảnh hưởng lớn nhất chính là vì sự xuất hiện của Tinh Nguyên Quả Thụ, mà võ giả Tiên Thiên trong giang hồ không còn thần bí và khiêm tốn như trước.

Trước đây, võ giả Tiên Thiên rất ít khi lộ diện trong giang hồ, rất nhiều người trong giang hồ đều biết đến sự tồn tại của võ giả Tiên Thiên, nhưng thực sự gặp được võ giả Tiên Thiên thì lại vô cùng ít ỏi.

Mà chuyện của Thuý Hà Cốc giống như là xé tan bức màn thần bí của võ giả Tiên Thiên, phơi bày võ giả Tiên Thiên ra trước mặt mọi người.

Cũng vì chuyện của Thuý Hà Cốc, mà những võ giả Tiên Thiên kia cũng không còn giấu giếm, ngày ngày ẩn mình trong núi rừng sâu thẳm.

Từ đầu tháng chín, Dương Chính Sơn đã tiếp đón vài vị tiền bối đến thăm.

Bọn họ đến để đổi rượu, dùng Bảo Dược để đổi lấy Bách Thảo Nướng.

Tất nhiên, bọn họ cũng muốn đến Kinh Đô xem xét tình hình Triều Đường, xem thái độ của Triều Đường đối với bọn họ có thay đổi hay không.

Chưa đầy nửa tháng, Dương Chính Sơn đã đổi ra được một trăm hũ Bách Thảo Nướng, thu hoạch được hai mươi cây Bảo Dược.

Tuy nhiên, đây vẫn chỉ là khởi đầu, trong những ngày sau đó, không chỉ võ giả Tiên Thiên phái người đến đổi Bách Thảo

Nướng, ngay cả rất nhiều quyền quý ở Kinh Đô cũng đến tìm Dương Chính Sơn đòi rượu.

Danh tiếng của Bách Thảo Nướng coi như đã lan rộng, ngay cả Duyên Bình Đế cũng đến tham gia, đặc biệt sai Trần Trung Thuật đến tìm Dương Chính Sơn đòi một ít Bách Thảo Nướng.

Trong Hầu phủ, Dương Chính Sơn nhìn Trần Trung Thuật, có chút dờ khóc dờ cười nói: “Nếu bệ hạ muốn uống, thần dâng lên cho bệ hạ một ít là được!”

Trần Trung Thuật nói: “Bệ hạ đã nói, nếu Tĩnh An Hầu không nhận Bảo Dược, thì sẽ dâng hết tất cả rượu của nhà hấn lên!”

Được! Không nhận Bảo Dược này thì không được rồi!

Duyên Bình Đế nghĩ cũng hay ghê, lại muốn hấn dâng hết tất cả rượu lên.

Dương Chính Sơn tức giận liếc nhìn Ngô Hải bên cạnh, Ngô Hải lập tức tiến lên nhận ba hộp ngọc từ tay tiểu thái giám sau lưng Trần Trung Thuật.

“Bệ hạ còn cần dặn gì khác không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ha ha, bệ hạ không có cần dặn gì khác, nhưng bệ hạ bảo Dương hầu gia nếu không có việc gì thì có thể vào Hoàng Thành đi dạo một chút, đừng suốt ngày ở nhà!” Trần Trung Thuật cười nói.

“...”

Dương Chính Sơn không khỏi mỉm cười.

Trong khoảng thời gian này, hấn quả thực thường ở nhà, một là vì hấn đắm chìm trong luyện đan không thể tự thoát, hai là vì hấn lười để ý đến những thị phi trên triều đình.

Việc thành lập Hoàng Thương Ty đã giải quyết được phần lớn vấn đề tài chính của triều đình, việc thành lập Thượng Võ Tự lại càng củng cố quyền kiểm soát của triều đình đối với giang hồ, thêm vào đó là chuyện của Thuý Hà Cốc, bề ngoài thì dường như triều đình Đại Vinh đang hưng thịnh, nhưng thực tế thì Đại Vinh vẫn là cái thùng rách, Duyên Bình Đế cùng Thừa Bình Đế đều là thợ vá lưới.

Thợ vá lưới, chỗ nào hư thì sửa chỗ đó.

Đừng nhìn trong khoảng thời gian này Dương Chính Sơn có biểu hiện rất nổi bật trên triều đình, nhưng thực tế thì hắn không tham gia vào cuộc tranh đấu trên triều đình.

Có quan hệ với Dương Chính Sơn là Hoàng Thương Ty, Thượng Võ Tự, Diễn Võ Các, nhưng đây đều là các nha môn mới được thành lập.

Mặc dù trong đó cũng có sự pha trộn của cuộc tranh đấu trên triều đình, nhưng không phải là cốt lõi của cuộc tranh đấu trên triều.

Có thể nói, hiện tại cốt lõi của cuộc tranh đấu trên triều đình Đại Vinh nằm ở Nội Các, tức là cuộc tranh đấu giữa Tống Nguyên Các và Chu Vân Tùng.

Tống Nguyên Các, Thần đầu Nội Các, từ sau khi Lý Tư Viễn từ quan về quê, Tống Nguyên Các đã đảm nhận chức Thần đầu Nội Các, đến nay đã hơn một năm.

Chu Vân Tùng, Thần thứ Nội Các, kiêm Lễ bộ Thượng thư, hắn là người gia nhập Nội Các khi Tống Nguyên Các trở thành Thần đầu Nội Các.

Hiện tại, trong số năm vị Thần của Nội Các, thì hai người này là mạnh mẽ nhất, tức là hai người này đang tranh đấu.

Nguyên nhân xảy ra tình huống như vậy, cũng phải trách Duyên Bình Đế, lúc đó Duyên Bình Đế đã chơi một ván cân

bằng, kết quả bây giờ lại thành ra như vậy.

Còn về những điều này, Dương Chính Sơn không hề có hứng thú, cũng lười nghe những văn quan tranh luận mãi nên hắn quyết định không lên triều nữa.

Dù sao bây giờ hắn chỉ là Võ chính của Diễn Võ Các, phần lớn mọi chuyện trên triều đều không liên quan nhiều đến hắn.

Chương 1077: Bểng Tâm Quả Đến Tay (2)

“Đúng đúng đúng, ngày mai thần sẽ đi lên triều!”

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì nữa, Duyên Bình Đế đã chỉ định rồi, hắn cũng không thể cứ ở nhà mãi được.

Sau đó, hắn lại trò chuyện với Trần Trung Thuật một lúc, rồi mới tiễn Trần Trung Thuật đi.

Lúc tiễn đi, Dương Chính Sơn còn cố ý chuẩn bị thêm cho Trần Trung Thuật mười hũ Bách Thảo Nướng.

Lão thái giám này thật sự lợi hại, không thể đắc tội.

Tiễn Trần Trung Thuật đi xong, Dương Chính Sơn mở ba hộp ngọc mà Duyên Bình Đế mang đến để đổi rượu.

Ừm, Duyên Bình Đế vẫn rất chân thật, không dùng Bảo Dược Nhân Sâm để qua mặt hắn.

Một cây Bảo Dược đổi năm hũ Bách Thảo Nướng, đây là giá niêm yết.

Nhưng Bảo Dược cũng có phân loại đắt rẻ, rẻ nhất và thường gặp nhất chính là Nhân Sâm, vì vậy gần đây hắn đã thu thập không ít Bảo Dược Nhân Sâm, khiến hắn bây giờ ghét nhất chính là Nhân Sâm.

Dương Chính Sơn liếc nhìn ba cây Bảo Dược này, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một bông hoa màu vàng kim.

“Kim Ngọc Trà Hoa?” Dương Chính Sơn vô cùng kinh ngạc.

Kim Ngọc Trà Hoa là một loại Bảo Dược khá hiếm, có công dụng nuôi dưỡng kinh mạch, chủ yếu được sử dụng để võ giả Bán Bộ Tiên Thiên trong quá trình đột phá có thể thông suốt kinh mạch.

Dương Chính Sơn tự nhiên không cần dùng đến Kim Ngọc Trà Hoa, nhưng trong đơn thuốc của Tuyết Tiểu Nhi có cần Kim Ngọc Trà Hoa.

Cất giữ Kim Ngọc Trà Hoa thật tốt, trong lòng Dương Chính Sơn âm thầm tính toán, phát hiện ra hẳn đã có thể gom đủ chín loại Bảo Dược mà Tuyết Tiểu Nhi cần.

Tổng cộng mười ba loại, hẳn có thể gom đủ chín loại, điều này còn nhờ vào việc trong khoảng thời gian này hẳn đã dùng Bách Thảo Nướng để đổi lấy Bảo Dược.

Nghĩ một lúc, Dương Chính Sơn quyết định lấy ra tất cả chín loại Bảo Dược, bảo người mang đến phòng khách, sau đó lại mời ba người Tuyết Tiểu Nhi, Tuyết Bà Bà và Tuyết Trung Tận đến.

“Đây là chín loại Bảo Dược, các người xem trước đi!”

Dương Chính Sơn chỉ vào những Bảo Dược được đựng trong các hộp khác nhau ở bên cạnh, nói.

Tuyết Tiểu Nhi kinh ngạc nhìn những Bảo Dược này, “Nhiều như vậy!”

“Ừm, đều là Bảo Dược các người cần, nhưng còn thiếu bốn loại!” Dương Chính Sơn nói.

Tuyết Bà Bà tiến lên mở từng hộp một, cẩn thận xem xét bên trong từng Bảo Dược.

“Ừm, đều là Bảo Dược có phẩm dạng tốt, nhưng còn thiếu bốn loại thì làm thế nào?”

Dương Chính Sơn hơi lắc đầu, “Bốn loại còn lại không phải trong thời gian ngắn có thể gom đủ được, ta sẽ tiếp tục dùng Bách Thảo Nướng để đổi lấy Bảo Dược, và sẽ đổi bốn loại Bảo Dược này thành mười hũ Bách Thảo Nướng một cây, nhưng cụ thể khi nào có thể đổi được, thì phải xem vận may rồi!”

Tuyết Tiểu Nhi nhìn về phía Tuyết Bà Bà, Tuyết Bà Bà hơi gật đầu, lúc này Tuyết Tiểu Nhi mới nói: “VẬY chuyện này giao cho Hầu Gia!”

“Nếu các người không yên tâm, có thể tiếp tục ở lại Hầu phủ.” Dương Chính Sơn cười nói.

Tuyết Tiểu Nhi lắc đầu, “Không ở nữa, chúng ta vốn đã định từ biệt Hầu Gia!”

“Ồ! Các người muốn về sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Không, chúng ta chuẩn bị đi Kim Long Vương Triều tìm Diễm Hoả Hồng Liên!” Tuyết Tiểu Nhi nói.

Mười ba loại Bảo Dược, mười hai loại còn lại đều có thể tìm thấy trong Đại Vinh, chỉ riêng Diễm Hoả Hồng Liên này là chỉ có thể tìm thấy ở Kim Long Vương Triều.

Bọn họ không nghi ngờ rằng Dương Chính Sơn có thể giúp bọn họ gom đủ mười hai loại Bảo Dược còn lại, nhưng bọn họ không thể xác định được Dương Chính Sơn có thể tìm được Diễm Hoả Hồng Liên hay không.

Nếu Dương Chính Sơn không tìm được, chẳng lẽ bọn họ có thể ở đây chờ đợi mãi sao?

Vì vậy, sau khi bàn bạc, bọn họ quyết định tự mình đi Kim Long Vương Triều tìm Diễm Hoả Hồng Liên.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, hơi gật đầu, “Như vậy cũng tốt, có lẽ khi các người trở về, ba loại Bảo Dược còn

lại cũng sẽ được gom đủ!”

Tuyết Tiểu Nhi gật đầu, sau đó nhìn về phía Tuyết Trung Tận, Tuyết Trung Tận lập tức hiểu ý, quay người rời khỏi sảnh đường, sau một lúc, hắn mang theo ba hộp ngọc trắng trở về.

“Đây là ba quả Băng Tâm Quả! Hầu Gia xin nhận lấy!” Tuyết Tiểu Nhi nói.

Dương Chính Sơn cười ha hả nhận lấy Băng Tâm Quả.

Loại linh thực thứ ba đã có trong tay!

Hê hê, Tinh Nguyên Quả được trồng vào tháng trước đã nảy mầm, bây giờ lại lấy được Băng Tâm Quả, tâm trạng Dương Chính Sơn rất tốt.

Sau khi Tuyết Tiểu Nhi ba người rời đi, Dương Chính Sơn không tìm được nữa liền tiến vào Linh Tuyền Không Gian, trồng hai quả Băng Tâm Quả.

Sao lại là hai cây?

Một cây thì ít quá, ba cây thì nhiều quá, hai cây là đủ rồi, còn lại một quả Băng Tâm Quả, hắn có thể thử luyện chế Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Sau khi trồng Băng Tâm Quả, Dương Chính Sơn lại gọi Dương Minh Thành đến.

“Cha!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn vẫy tay, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

“Nhà chúng ta ở Kinh Đô có mấy cửa tiệm?”

Dương Minh Thành sửng sốt, không hiểu tại sao Dương Chính Sơn đột nhiên hỏi chuyện này.

“Tổng cộng có mười ba cửa, trong đó mười một cửa đã cho La gia thuê, hai cửa còn lại thì mở tiệm bán lương thực!”

Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không để ý nhà mình có mấy cửa tiệm, chuyện này cũng không cần hẳn phải lo lắng.

“Hãy để trống một cửa tiệm chuyên bán Bách Thảo Nướng.”

“Á!” Dương Minh Thành kinh ngạc nhìn Dương Chính Sơn, “Cha muốn bán Bách Thảo Nướng?”

“Ừm!” Dương Chính Sơn gật đầu.

“Vậy một hũ Bách Thảo Nướng bán bao nhiêu bạc?”
Dương Minh Thành gãi đầu hỏi.

Dương Chính Sơn liếc hẳn một cái, “Bạc? Trong đầu người có nước rồi sao! Đổi Bảo Dược.”

“Một cây Bảo Dược đổi năm hũ Bách Thảo Nướng quả thực là không hợp lý, khoảng thời gian này có mấy tên không biết xấu hổ nào đó luôn mang Nhân Sâm Bảo Dược đến qua mặt ta, hừ hừ, nếu không phải nể mặt mọi người đều là quyền quý, ta đã muốn tặng chúng một cái tát từ lâu rồi!”

Chương 1078: Bểng Tâm Quả Đến Tay (3)

Hắn không thiếu Bảo Dược Nhân Sâm nhất, kết quả lại đổi được nhiều Bảo Dược Nhân Sâm như vậy, cho nên hắn mới quyết định sửa đổi cách thức đổi.

Theo mức độ quý giá và giá thị trường của Bảo Dược, sau đó dùng Bách Thảo Nướng để định giá cho Bảo Dược.

Bảo Dược Nhân Sâm bình thường nhất, thì định giá là ba hũ Bách Thảo Nướng năm cân.

Những loại phổ biến hơn thì định giá là năm hũ Bách Thảo Nướng.

Những loại ít gặp hơn thì định giá là sáu hũ, bảy hũ, v.v.

Còn những loại Bảo Dược như Dương Chính Sơn cần, có thể định giá trên mười hũ.

Như vậy, Dương Chính Sơn sẽ không bị thiệt, còn có thể đổi được một số Bảo Dược mình cần.

“Không cần cửa tiệm lớn quá, cũng không cần địa điểm quá phồn hoa, nhưng tốt nhất là cửa tiệm ở Tây Thành, có không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có, tiệm lương thực của nhà chúng ta được rồi!” Dương Minh Thành nói.

Bất động sản ở Tây Thành Kinh Đô đắt nhất, bất động sản mà Dương gia sở hữu phần lớn đều ở Đông Thành và Nam Thành, Tây Thành chỉ có một tiệm nhỏ.

Không còn cách nào khác, tiệm tốt ở Kinh Đô đã sớm bị quyền quý chiếm dụng, Dương gia muốn mua thêm vài tiệm cũng không được, đặc biệt là tiệm ở Tây Thành, càng khó mua hơn.

“Vậy thì cải biến tiệm lương thực một chút đi!” Dương Chính Sơn không để ý nói.

Hắn bán rượu không phải rượu bình thường, làm ăn cũng không phải làm ăn bình thường, không cần phải có cửa tiệm lớn, càng không cần phải làm những thứ hoa lệ.

Có một tiệm, có một cái biển hiệu là đủ rồi.

Lý do muốn mở một tiệm như vậy, chủ yếu là vì bán rượu ở nhà thực sự không thích hợp.

Nếu người mua rượu ít thì còn tạm chấp nhận được, nhưng gần đây người mua rượu ngày càng nhiều, Dương Chính Sơn quyết định mở một tiệm rượu cho rồi.

“Chuyện này ngươi chú ý một chút, sau này nếu có người đến nhà đòi rượu nữa, thì để họ đi tiệm mua!” Dương Chính Sơn phân phó.

“Vâng!”

Dương Minh Thành đáp một tiếng, rồi đi làm việc.

Trong khi Dương Chính Sơn đang chuẩn bị nghiên cứu đan phương của Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, Dương Uyển Thanh lại đến tìm.

“Gia gia~~”

Hôm nay Dương Uyển Thanh mặc một bộ trang phục màu xanh lá, tay áo hẹp, tóc búi đơn giản thành kiểu song nha, trông vừa xinh đẹp vừa có chút anh khí.

“Ừm, sao ngươi lại đến đây?”

Dương Chính Sơn hỏi.

Dương Uyển Thanh cười hì hì đi đến trước mặt Dương Chính Sơn, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Gia gia, tôn nữ có một chuyện muốn cầu xin gia gia!”

Dương Chính Sơn nhìn tiểu cô nương này, nàng không phải là người biết an phận, vợ chồng Dương Minh Thành bây giờ đau đầu nhất chính là tiểu cô nương này.

“Chuyện gì?”

“Tôn nữ muốn theo Tiểu Nhi tỷ tỷ đi Kim Long Vương Triều!” Dương Uyển Thanh nhỏ giọng nói.

Dương Chính Sơn nhíu mày, “Tuyệt Tiểu Nhi nói với người sao?”

“Ừm, Tiểu Nhi tỷ tỷ nói ngày mai bọn họ sẽ rời khỏi Kinh Đô đi về phía nam đến Kim Long Vương Triều!” Dương Uyển Thanh nói.

Dương Chính Sơn lắc đầu, quyết đoán từ chối: “Không được!”

Nói đùa gì vậy, năm nay Dương Uyển Thanh mới mười lăm tuổi, để nàng đi xa như vậy, Dương Chính Sơn có thể yên tâm thì mới là chuyện lạ.

“Nhưng tôn nữ muốn đi!” Dương Uyển Thanh nhìn Dương Chính Sơn với vẻ cầu khẩn.

Gương mặt tròn trịa cộng với vẻ mặt đáng thương của nàng, suýt chút nữa đã khiến Dương Chính Sơn không nhận được mà đưa tay véo một cái.

Tiểu cô nương này đã nắm được nhược điểm của Dương Chính Sơn, cả Dương gia chỉ có nàng là biết làm nũng với Dương Chính Sơn.

“Không có gì để bàn cãi!” Dương Chính Sơn vẫn kiên quyết lắc đầu, “Tiêu nha đầu, chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Người muốn đi chơi, điều này được, xung quanh Kinh Đô tùy ý đi, người muốn đi du lịch, điều này cũng được, gia gia có thể sắp xếp người bảo vệ người đi chơi! Nhưng người muốn đi Kim Long Vương Triều, thì tuyệt đối không được.”

“Tại sao?” Dương Uyển Thanh không vui bĩu môi.

“Bởi vì người quá nhỏ yếu!” Dương Chính Sơn nhìn nàng, “Kim Long Vương Triều đó chính là nơi hiểm ác, nơi đó có rất nhiều băng nhóm tội phạm, bọn chúng hành sự căn bản không nói đến đạo lý.”

Đây không phải Dương Chính Sơn đang đe dọa Dương Uyển Thanh, mà là sự thật.

Kim Long Vương Triều nằm ở phía tây nam của Đại Vinh, giáp với các trấn ở Nam Cương của Đại Vinh, trong số các vương triều ở phía nam của Đại Vinh, Kim Long Vương Triều tuyệt đối là vương triều hỗn loạn nhất.

Kim Long Vương Triều là nơi như thế nào, có thể nói rằng, rất nhiều phạm nhân trọng tội ở Đại Vinh bị truy nã đều đã chạy đến Kim Long Vương Triều.

Nếu Dương Uyển Thanh muốn đi đến nơi khác, Dương Chính Sơn có thể sẽ đồng ý, nhưng mà đi đến Kim Long Vương Triều, đừng nói Dương Uyển Thanh đi, ngay cả Úc Thanh Y đi Dương Chính Sơn cũng không yên tâm.

Chương 1079: Năm Vãn Bình thứ năm, tháng tư cuối xuân. (1)

“Nhưng tại sao Tuyết Nhi tỷ tỷ lại có thể đi?” Dương Uyển Thanh hỏi.

Dương Chính Sơn đưa tay xoa nhẹ búi tóc của nàng, cười nói: “Người tuy gọi nàng là tỷ tỷ, nhưng không thể coi nàng thật sự là tỷ tỷ, tuổi của nàng có lẽ còn lớn hơn cả nương người!”

Dương Uyển Thanh ngậy người nhìn Dương Chính Sơn, có chút nghi ngờ Dương Chính Sơn có phải đang nói bậy hay không.

“Nàng là cung chủ Tuyết Linh Cung! Công pháp nàng tu luyện có phần đặc thù, tuy nàng trông rất trẻ, nhưng tuổi của nàng hẳn là lớn hơn người rất nhiều.” Dương Chính Sơn giải thích.

Lần đầu tiên gặp Tuyết Tiểu Nhi, hẳn thật sự cho rằng Tuyết Tiểu Nhi chỉ là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng lần này gặp Tuyết Tiểu Nhi, hẳn mới hiểu rằng Tuyết Tiểu Nhi căn bản không phải là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi.

Dương Chính Sơn ước chừng tuổi của Tuyết Tiểu Nhi hẳn là hơn hai mươi, hoặc hơn ba mươi, còn về việc có thể lớn hơn nữa hay không, khả năng không lớn lắm.

Cho dù công pháp của Tuyết Linh Cung có đặc thù đến đâu, cũng không thể khiến người ta trường sinh bất lão.

“Hơn nữa là thực lực của nàng, nàng hẳn là có thực lực không kém gì tổ mẫu ngươi!” Dương Chính Sơn lại nói.

“Lợi hại như vậy?” Dương Uyển Thanh há hốc miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Tổ mẫu của nàng chính là Úc Thanh Y, có tu vi nửa bước tiên thiên.

Mà Tuyết Tiểu Nhi trông như một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, vậy mà cũng có thực lực nửa bước tiên thiên, điều này khiến nàng khó mà tin nổi.

Dương Chính Sơn ha ha cười nói: “Ngươi a, quá coi thường Tuyết Nhi tỷ tỷ này của ngươi rồi.”

“Ngươi có để ý bốn thị nữ bên cạnh nàng không?”

Dương Uyển Thanh lắc đầu.

“Bốn thị nữ, trông đều có vẻ hơn hai mươi tuổi, nhưng mỗi người đều có tu vi hậu thiên tầng sáu trở lên!” Dương Chính Sơn nói.

Đây đều là những gì Dương Chính Sơn phát hiện trong thời gian này.

Vị Tuyết Bà Bà kia rất khó đoán, Tuyết Tiểu Nhi thì ẩn giấu thực lực, ngay cả thị nữ bên cạnh nàng cũng đều là võ giả lợi hại.

Ngược lại, người bình thường nhất là Tuyết Trung Tận, đại khái có tu vi hậu thiên tầng tám.

Dương Uyển Thanh còn đang trong trạng thái chấn kinh, Dương Chính Sơn cười cười, “Cho nên nàng có thể đi Kim Long Vương Triều, còn ngươi thì không!”

“Dù lão nhân gia có thể nhờ bọn họ chăm sóc người, nhưng người đi theo chỉ trở thành gánh nặng cho bọn họ, đối với người mà nói không có bất kỳ lợi ích gì!”

“Ôi!” Dương Uyển Thanh có chút thất vọng đáp một tiếng.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, “Như vậy đi, một thời gian nữa Vân Xảo cô cô của người sẽ đến Kinh Đô, đến lúc đó người có thể đi chơi cùng Vân Xảo cô cô của người!”

Vương Vân Xảo đến Kinh Đô là vì hôn sự của Vương Minh Triết, dù chuyện này Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y có thể quyết định, nhưng Dương Chính Sơn cảm thấy vẫn nên để Vương Vân Xảo đến Kinh Đô cùng bàn bạc thì tốt hơn.

“Đi chơi cùng Vân Xảo cô cô?” Dương Uyển Thanh đầu tiên là vui mừng, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, “Vân Xảo cô cô làm xong chuyện, không phải sẽ về Trọng Sơn Trấn sao?”

“Đúng vậy, người có thể đi theo nàng về Trọng Sơn Trấn!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dương Uyển Thanh chột ử rử, “Vậy thôi bỏ đi, ta vẫn ở lại Kinh Đô thì hơn!”

“Ha ha ha~~” Dương Chính Sơn bị biểu cảm nhỏ của nàng chọc cười.

Dập tắt ý định đi chơi của Dương Uyển Thanh, Dương Chính Sơn tiếp tục nghiên cứu phương thuốc Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Ngọc Cốt Băng Tâm Đan luyện chế khó hơn Tráng Cốt Đan nhiều.

Hơn nữa hẳn chỉ có một viên Băng Tâm Quả có thể sử dụng, nhất định phải cẩn thận.

.....

Thời gian trôi qua, lá rơi đầy đất.

Dương Chính Sơn tuy ở Kinh Đô, nhưng thực tế hắn đã rời xa trung tâm quyền lực của triều đình.

Dù là nội các lục bộ, hay ngũ quân đô đốc phủ, thực tế hắn đều không thể can thiệp.

Cho dù Duyên Bình Đế rất tín nhiệm hắn, cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Mà Dương Chính Sơn cũng không cảm thấy thất vọng hay buồn bã về điều này, bởi vì đây là kết quả mà hắn cố ý duy trì.

Đã bỏ qua Trọng Sơn Trấn, thì không cần thiết phải tìm cho mình một gánh nặng.

Hắn đã là võ giả tiên thiên, cũng không cần thiết tham gia vào cuộc tranh đấu quyền lực trên triều đình.

Cho nên Dương Chính Sơn rất yên tâm hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn không gánh nặng này.

Tu luyện, luyện đan, kết bạn, bông bế cháu đích tôn, cuộc sống của hắn tuy thanh nhàn nhưng không tẻ nhạt.

Trong nhà ồn ào náo nhiệt, triều đình ồn ào hỗn loạn, giang hồ bạn ca đối đáp, việc nhà, việc nước, việc thiên hạ, việc gì cũng nghe, nhưng việc gì cũng tùy ý.

Thời gian thoáng cái đã ba năm trôi qua.

Năm Văn Bình thứ năm, tháng tư cuối xuân.

Song song ngọc điệp hành thư án, điểm điểm dương hoa nhập ngân trì. Nhân tọa tiểu song độc Chu Dịch, bất tri xuân khứ ký đa thời.

Trang An hầu phủ, chính viện đường phòng trung.

Dương Chính Sơn ngồi dưới mái hiên, cầm một phong thư không nhanh không chậm xem.

Trong phòng, Úc Thanh Y ngồi trên giường La Hán, đang thêu một chiếc trường sam, Thanh Hà và Hồng Vân hai nha hoàn lớn tuổi thì ở bên cạnh phụ giúp.

Xem xong thư trong tay, Dương Chính Sơn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Nợ của Trọng Sơn Trấn cuối cùng cũng đã trả xong!”

Bốn năm thời gian, đủ bốn năm thời gian, Chu Lan cuối cùng đã trả hết nợ cho hấn ở Trọng Sơn Trấn.

Dù là giấy nợ do Tổng Bình phủ phát, hay là tiền gửi từ Trọng Sơn tiền trang, hiện tại cuối cùng cũng đã trả hết.

“Trả xong là tốt rồi, để người khỏi nhớ mãi!” Úc Thanh Y vừa thêu trường sam, vừa nói.

Ba năm này, Dương Chính Sơn rất ít quan tâm đến chuyện triều đình, ngoài việc diễn Võ các, thì nhiều nhất cũng chỉ là quan tâm đến tình hình Trọng Sơn Trấn.

Chương 1080: Năm Vãn Bình thứ năm, tháng tư cuối xuân. (2)

Dương Chính Sơn đứng dậy, thu lại thư trong tay, cười nói: “Chu Lan định để Lạc Phi Vũ làm tham tướng Định Hồ vệ Tây Lộ, ngươi thấy thế nào?”

Hiện tại Trọng Sơn Trấn không còn là lục lộ tham tướng, mà đã biến thành bát lộ.

Tăng thêm Bắc Lộ Hắc Vân vệ tham tướng và Tây Lộ Định Hồ vệ tham tướng.

Địa điểm đóng quân của Tây Lộ Định Hồ vệ này chính là ở khu vực phía Tây bắc Trọng Sơn Trấn, tức là khu vực gần với Ngột Lương Hồ tộc.

Kế hoạch mà Dương Chính Sơn định ra năm đó chính là từng bước từng bước một xâm chiếm không gian sống của Ngột Lương Hồ tộc, mà hiện tại Chu Lan chính là đang thực hiện kế hoạch này.

Nàng ta muốn dùng Định Hồ vệ như một cái đinh, trước tiên đóng ở trên thảo nguyên mệnh mệnh, sau đó từ từ xây dựng đồn điền, tiến tới xâm chiếm thảo nguyên của Ngột Lương Hồ tộc.

“Ta có thể có ý kiến gì chứ?” Chu Lan nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Dù Lạc Phi Vũ là sư đệ của nàng, nhưng những năm qua Lạc Phi Vũ luôn ở trong quân đội làm tướng, đã sớm không

còn là thiếu niên bông bột năm nào.

Dương Chính Sơn ngồi trên giường La Hán, nói: “Định Hồ vệ này không phải là nơi tốt đẹp gì, một khi Định Hồ vệ được xây dựng, nó chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của Ngột Lương Hồ tộc.”

“Ta ước chừng không lâu nữa, Ngột Lương Hồ tộc sẽ phát động tấn công quy mô lớn vào Định Hồ vệ!”

Ba năm này, Ngột Lương Hồ tộc tuy đã giảm bớt sự xâm lấn của Bắc Nguyên Trấn, nhưng không có nghĩa là họ đã suy yếu.

Ngột Lương Hồ tộc giảm bớt sự xâm lấn của Bắc Nguyên Trấn, đó là bởi vì trong nội bộ Ngột Lương Hồ tộc đang diễn ra sự thay đổi quyền lực.

Ô Thác Tiểu Vương Tử thuận lợi ngồi lên vị trí Ngột Lương Vương, và hắn đã sắp xếp lại lực lượng trong nội bộ Ngột Lương Hồ tộc.

Hơn nữa, ba năm qua Ngột Lương Hồ tộc thuận buồm xuôi gió, không có thiên tai địch họa, hiện tại Ngột Lương Hồ tộc đã phục hồi nguyên khí, thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với khi xâm lấn Liêu Tây.

Cho nên, tình cảnh của Định Hồ vệ tiếp theo sẽ rất nguy hiểm, chỉ cần một sơ suất nhỏ thậm chí có thể dẫn đến toàn quân bị diệt.

Lúc này Lạc Phi Vũ đi làm tham tướng Định Hồ vệ Tây Lộ, nguy hiểm vẫn rất lớn.

Úc Thanh Y suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện này ta sẽ không có ý kiến gì, Phi Vũ nghe lệnh dưới trướng Chu tướng quân, đó chính là binh lính của Chu tướng quân, Chu tướng quân muốn dùng thế nào thì dùng, đối với ta và Thiên Thanh

Kiểm phái mà nói, đều không có quyền can thiệp vào việc quân đội!”

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, “Vậy ta sẽ hỏi âm cho Chu Lan, để nàng ấy tự quyết định!”

Những năm này Thiên Thanh Kiếm phái phát triển không tồi, trong quân đội có Lạc Phi Vũ che chở, Thượng Võ ty có mặt mũi của Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y, nếu đệ tử của Thiên Thanh Kiếm phái muốn tìm một chức vụ hoặc quan chức, vẫn rất dễ dàng.

“Ừm!” Úc Thanh Y gật đầu, rồi cúi đầu thêm lại y phục trong tay.

Dương Chính Sơn đến thư phòng, suy nghĩ một chút, rồi hỏi âm cho Chu Lan một bức thư.

Hắn chủ yếu là muốn nhắc nhở Chu Lan cẩn thận với sự tấn công đột ngột của Ngột Lương Hồ tộc.

Đối với những việc khác, hắn đã rời Trọng Sơn Trấn bốn năm rồi, cũng đừng chỉ huy bừa bãi nữa.

“Hầu Gia!”

Khi Dương Chính Sơn viết xong thư, Hồng Vân đi vào thư phòng.

“Ừm! Có chuyện gì?” Dương Chính Sơn bỏ thư vào phong bì, hỏi.

“Lục Quản Gia nói Lâm Triễn thiếu gia đã đến, đang đợi Hầu Gia ở tiền viện, hình như có chuyện gấp.”

Ngô Hải đã về hưu vào cuối năm ngoái, bây giờ đại quản gia của Tỉnh An Hầu Phủ là Lục Thọ.

“Lâm Triễn, hắn có chuyện gấp gì chứ?”

Dương Chính Sơn có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn đứng dậy đi về phía tiền viện.

Ba năm qua, Lâm Triền luôn ở Bộ Binh làm chủ sự, dù chưa được thăng chức nhưng hẳn làm việc ở Bộ Binh cũng khá tốt.

Đến hậu đường của tiền viện, Dương Chính Sơn thấy Lâm Triền đang ngồi trong trà thất.

“Đệ tử bái kiến sư phụ!”

Dương Chính Sơn đi vào trà thất, vẫy tay nói: “Ngồi đi, có chuyện gì vậy?”

Lâm Triền vội vàng rót trà cho Dương Chính Sơn, sau đó nói: “Nửa tháng trước, Giang Nam Úc Châu đã bị hải khấu tấn công, thành Úc Châu bị phá, hơn mười vạn dân chúng trong thành chết và bị thương, ngay cả Tri Châu nha môn cũng bị hải khấu đốt cháy!”

Nghe vậy, Dương Chính Sơn không khỏi nhíu mày.

Đông Nam duyên hải của Đại Vinh thường xuyên bị hải khấu quấy nhiễu, nhưng trong trường hợp bình thường sẽ không xuất hiện sự quấy nhiễu quy mô lớn, vì những hải khấu này đều là thế lực đến từ Đông Nam hải vực của Đại Vinh.

Đại Vinh vẫn có sức răn đe, những thế lực ở Đông Nam hải vực đó không dám dễ dàng chọc giận Đại Vinh.

Cho nên, hải khấu xâm phạm các khu vực ven biển chủ yếu là một số kẻ liều mạng, số lượng của chúng không nhiều, thực lực cũng không được coi là mạnh, việc chúng có thể làm chỉ là tấn công một vài ngôi làng ven biển.

Chuyện như vậy, tấn công một toà châu thành, Đại Vinh đã rất lâu không xảy ra.

“Chuyện này có liên quan gì đến ngươi?” Dương Chính Sơn hỏi.

Lâm Triễn nói: “Đệ tử vừa nhận được lệnh điều động của Lại Bộ, thăng chức làm Tri Châu của Úc Châu!”

Dương Chính Sơn nhíu mày hỏi: “Tại sao lại để ngươi đi Úc Châu?”

“Là đệ tử được Trần Đồng Huy Trần đại nhân tiến cử, hôm nay triều sáng, Lại bộ nói sẽ chọn một quan viên am hiểu quân sự đi Úc Châu, vì vậy Trần đại nhân đã nhân cơ hội tiến cử đệ tử!” Lâm Triễn nói.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, Úc Châu vừa mới bị hải khấu tấn công, lúc này quả thực cần một tri châu am hiểu quân sự đến trấn giữ.

Mà Lâm Triễn cũng thực sự là một lựa chọn thích hợp, xuất thân từ Tỉnh An hầu chiến công hiển hách, lại đảm nhiệm chức vụ ở Bộ Binh vài năm, mặc dù không có kinh nghiệm cai quản một phương, nhưng kinh nghiệm của hắn về quân chính thì không ít.

Tuy nhiên, trong lòng Dương Chính Sơn vẫn mang theo một phần nghi ngờ.

Hiện nay, cuộc tranh đấu trên triều đình càng ngày càng rõ ràng, gần như đã trở thành cục diện hai phái đối lập.

Đảng phái tranh đấu!

Đúng vậy, đây chính là tình trạng hiện nay của triều đình Đại Vinh.

Kỹ thuật cân bằng của Duyệt Bình Đế đã tạo ra cục diện đảng phái tranh đấu hiện tại.

Đối với loại chuyện này, Dương Chính Sơn không muốn dính vào, nhưng cũng không thể đảm bảo sẽ không có người

tính toán đến Dương Chính Sơn.

Mặc dù những năm này Dương Chính Sơn rất ít quan tâm đến triều chính, nhưng điều này không có nghĩa là các văn võ bá quan trên triều đình sẽ bỏ qua hắn.

Đối với nhiều người, Dương Chính Sơn Tĩnh An hầu này vẫn rất có giá trị lợi dụng.

Tất nhiên, không ai đến kéo hắn về phe mình, vì hắn là hôn khô, hôn khô bẩm sinh không thể cùng chung một thuyền với những văn quan đó.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Nếu đã nói chuyện này trong triều sáng, thì người không muốn đi cũng không được!”

“Đệ tử không phải không muốn đi, chỉ là trong lòng không yên tâm!” Lâm Triễn khẽ thở dài một tiếng.

Dương Chính Sơn cười cười, “Người sợ cái gì? Muốn làm thế nào thì làm thế ấy, có chuyện gì xảy ra thì còn có sự phụ chống đỡ cho người!”

“Chỉ cần người ở trên có thể phụng sự bệ hạ, ở dưới có thể phụng sự dân chúng, thì sự phụ có thể bảo người không phải lo lắng gì phía sau!”

Điểm này hắn vẫn có sự tự tin.

Lâm Triễn nghe vậy, trong lòng lập tức thả lỏng không ít.

“Đệ tử bái tạ ân sư!” Lâm Triễn bái nói.

Dương Chính Sơn đỡ hắn dậy, “Được rồi, người và ta sư đồ không cần những lễ tiết này.”

“Người khi nào xuất phát?”

“Ngày mai sẽ xuất phát! Việc ở Úc Châu cấp bách, Lại bộ thúc giục gấp, đệ tử phải xuất phát càng sớm càng tốt!”

“Đợi chút nữa để Đình Thu chọn cho người một đội hộ vệ mang theo bên người!” Dương Chính Sơn nói.

Lâm Triền do dự một chút, “Chuyện này có phải không tốt lắm không?”

“Có gì không tốt chứ, để người mang theo là được, có bọn họ, người ở Úc Châu cũng coi như có vài trợ thủ!” Dương Chính Sơn nói.

Lâm Triền cũng cảm thấy mình cần một số trợ thủ, nên không từ chối nữa.

Dương Chính Sơn lại lấy một chiếc hộp gỗ từ trong tủ ra sau lưng, mở hộp, bên trong có rất nhiều lọ sứ màu xanh.

Chương 1081: Đi xa vạn dặm, đừng quên ban đầu! (1)

“Ra ngoài phải chuẩn bị thật tốt, ta còn không ít đan dược ở đây, ngươi lấy một ít mang theo dùng đi!”

Vừa nói, Dương Chính Sơn vừa lựa chọn trong chiếc rương.

Trong rương có rất nhiều bình sứ, bày biện cũng khá lộn xộn.

“Đây là Tráng Cốt Đan, ngươi có thể dùng để tu luyện, ta cho ngươi năm viên!”

“Đây là Hoàng Liên Thanh Mạch Đan, có thể dùng để giải độc!”

“Đây là Hồng Hoa Hoạt Huyết Đan, dùng để chữa nội thương!”

...

Dương Chính Sơn liên tiếp lấy ra bảy tám loại đan dược, sau đó lại cầm một bình sứ khác, “Đây là Bát Vị Địa Hoàng Hoàn, tư âm bổ thận, ừm~~”

Hắn đột nhiên phát hiện dường như có một thứ không đúng đắn nào đó ở trong này, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nói: “Ừm, đây là đồ đệ của ngươi luyện chế, không cho ngươi, kéo ngươi ở ngoài lại dính vào hoa cỏ!”

Nói xong, hắn lại đặt Bát Vị Địa Hoàng Hoàn xuống.

Lâm Triền thấy vậy, không nhịn được cười nói: “Đồ đệ vẫn thích luyện những thứ này!”

“Ai, phải trách lão phu nhận người không đúng, để hấn tìm một vị ưng kê không đáng tin cậy!” Dương Chính Sơn bắt đầu nói.

Họ đang nói về Vương Minh Triết, Vương Minh Triết đã thành gia lập thất cách đây hai năm, thê tử của hấn là Tôn Vạn Chân, tiểu nữ của Thái Y Viện, vốn dĩ Dương Chính Sơn định mời Tôn Vạn Chân chỉ dạy một chút y thuật và luyện đan thuật cho Vương Minh Triết.

Không ngờ lão đầu tử này lại cảm thấy Vương Minh Triết có thiên tư y thuật xuất chúng, nên đã nảy sinh ý định thu làm đồ đệ.

Nhưng Vương Minh Triết là đồ đệ của Dương Chính Sơn, hơn nữa còn là đồ đệ do Dương Chính Sơn nuôi lớn, sao có thể cướp đi được.

Vì vậy, hấn đã sử dụng một chiêu cứu quốc đường cong, đồ đệ không được, vậy thì thu một vị tể nữ, chẳng phải một vị tể nữ bằng nửa đứa con trai sao.

Vừa hay lúc đó Úc Thanh Y và Vương Vân Xảo đều đang giúp Vương Minh Triết tìm người phù hợp, Tôn Vạn Chân liền để thê tử của mình đến thăm Dương gia một chút.

Hai nhà bàn bạc, phát hiện đây thực sự là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Dương Chính Sơn ban đầu cũng thấy không tồi, tiểu nữ của Tôn Vạn Chân cùng tuổi với Vương Minh Triết, dung mạo không tính là nổi bật, nhưng cũng thanh tú, hơn nữa nàng không chỉ có tập võ, còn thuộc lòng đủ loại y thư.

Điểm xác định duy nhất là tính tình có hơi táo bạo một chút, nhưng điều này lại rất phù hợp với Vương Minh Triết. Tính cách lười biếng của Vương Minh Triết nhất định phải có

người quản lý, nếu không tiểu tử này có thể ngủ trên giường đến chết.

Có một thê tử hơi táo bạo quản lý cũng tốt, để tránh cho tiểu tử này lười biếng.

Xuất phát từ lý do này, Dương Chính Sơn cũng đồng ý với cuộc hôn nhân này.

Dương gia và Tôn gia nhanh chóng định ngày cưới cho hai người, sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng 6 năm Thiên Bình thứ ba.

Mà lý do Dương Chính Sơn nói Tôn Vạn Chân không đáng tin cậy, là vì Tôn Vạn Chân luôn dạy Vương Minh Triết những thứ không đúng đắn.

Chẳng hạn như Bát Vị Địa Hoàng Hoàn, Tỏa Dương Cố Thận Đan, Ngũ Tử Diên Tông Hoàn, Thất Bảo Mỹ Diên Đan, Quy Lộc Nhị Tiên Đan, v.v.

Lúc này Dương Chính Sơn mới biết y thuật mà Tôn Vạn Chân giỏi nhất chính là thuật tráng dương, còn đan dược mà nàng giỏi nhất trong việc luyện chế chính là các loại đan dược bổ thận tráng dương.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, hoàng đế mà, ba cung sáu viện phi tần vô số, không bổ bổ một chút, làm sao được.

Mà Tôn gia lại là thế gia ngự y, nhà bọn họ nghiên cứu nhiều nhất tự nhiên cũng là các loại bổ dược.

Phàn nàn một chút về Tôn Vạn Chân, Dương Chính Sơn tiếp tục nói với Lâm Triễn: “Những đan dược này người mang theo hết đi, có phòng có chống!”

“Vây đệ tử sẽ không khách khí!” Lâm Triễn nhận lấy đan dược.

Ngay sau đó, Dương Chính Sơn lại trò chuyện với Lâm Triễn một lúc, Lâm Triễn liền xin cáo từ.

Ngày hôm sau, Lâm Triển liền đến Úc Châu nhậm chức, còn Dương Chính Sơn thì đến Diễn Võ Các.

Hiện nay, Diễn Võ Các đã không còn là Diễn Võ Các của ba năm trước nữa. Trước đây, Diễn Võ Các chỉ có hơn trăm phòng, quan lại không đến bốn mươi người, đệ tử không đến hơn ba trăm người, còn bây giờ Diễn Võ Các có hơn mười lăm ngàn phòng, quan lại hơn trăm người, đệ tử thậm chí lên đến một ngàn năm trăm người.

Chỉ riêng năm ngoái, Diễn Võ Các đã chiêu mộ hơn tám trăm đệ tử, không dám nói rằng đã thu hết tất cả thiên tài của Đại Vinh vào trong các, nhưng Dương Chính Sơn dám nói rằng tương lai võ đạo anh tài của Đại Vinh sẽ đều xuất phát từ Diễn Võ Các.

Cưỡi ngựa đến trước cổng lớn của Diễn Võ Các, Dương Chính Sơn trực tiếp giao cương ngựa cho Lý Xương, thân tín phía sau, sau đó sải bước như rồng như hổ tiến vào cổng.

“Bái kiến hầu gia!”

“Bái kiến hầu gia!”

Quan lại trong nha môn thấy Dương Chính Sơn liền cúi người hành lễ, Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu đáp lại.

Ba năm qua, hắn gần như mỗi ba bốn ngày lại đến Diễn Võ Các một lần, mặc dù không việc gì hắn cũng tận tay làm, nhưng mọi thứ của Diễn Võ Các đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Từ quan lại đến đệ tử, đều vô cùng tôn trọng hắn, Võ Chính đại nhân.

Đi vào chính sảnh của nha môn, Khương Hạ lập tức bước ra đón chào, “Hầu gia!”

“Ừm, mấy ngày nay có chuyện gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Khương Hạ cười nói: “Hầu gia, thực ra có một chuyện cần hầu gia đích thân xử lý!”

“Chuyện gì?” Dương Chính Sơn thấy hắn cười, biết không phải chuyện xấu.

Khương Hạ cười nói: “Địch Vân Hồ hôm qua đã đột phá đến Hậu Thiên tầng bốn!”

“Ồ!” Dương Chính Sơn nhướng mày, “Nhanh vậy?”

Địch Vân Hồ là một trong những đệ tử đầu tiên của Diễn Võ Các, hắn xuất thân từ Võ Khang Bá Phủ, là con trai thứ tư của Võ Khang Bá Địch Hạ Niên.

“Cũng không tính là nhanh, đã ba năm rồi!” Khương Hạ nói.

Chương 1082: Đi xa vạn dặm, đừng quên ban đầu! (2)

Dương Chính Sơn nghĩ một chút, cũng đúng, đã qua hơn ba năm rồi.

Lúc Địch Vân Hồ gia nhập Diễn Võ Các, hắn đã có tu vi Hậu Thiên tầng hai, lúc đó hắn gần như là đệ tử lớn tuổi nhất, tu vi cao nhất của Diễn Võ Các.

Mà hiện tại Địch Vân Hồ đã hai mươi lăm tuổi, hai mươi lăm tuổi có tu vi Hậu Thiên tầng bốn, không thể nói Địch Vân Hồ không xuất sắc, chỉ có thể nói Địch Vân Hồ vẫn chưa đến mức khiến người ta không thể chấp nhận được.

“Gọi hắn đến đây, đây là sinh viên tốt nghiệp đầu tiên của chúng ta Diễn Võ Các, ta muốn hỏi hắn muốn đi đâu làm quan!” Dương Chính Sơn nói.

Gia nhập Diễn Võ Các yêu cầu dưới hai mươi hai tuổi, có tu vi Hậu Thiên cảnh.

Mà yêu cầu tốt nghiệp Diễn Võ Các là tuổi đời lên hai mươi tám tuổi, hoặc tu vi đạt đến Hậu Thiên tầng bốn.

Đệ tử tốt nghiệp Diễn Võ Các, sẽ được đề cử đến Binh Bộ Võ Tuyền Ty, do Võ Tuyền Ty bổ nhiệm chức vụ.

Mặc dù tuổi của Địch Vân Hồ vẫn chưa đến hai mươi tám tuổi, nhưng tu vi của hắn đã đạt đến Hậu Thiên tầng bốn, có nghĩa là hắn có thể tốt nghiệp Diễn Võ Các bất cứ lúc nào.

Một lát sau, Khương Hạ dẫn theo một nam tử thanh niên có dung mạo khôi ngô, thân hình thẳng tắp đến phòng làm việc

của Dương Chính Sơn.

“Đệ tử Địch Vân Hồ bái kiến sư phụ!” Địch Vân Hồ thấy Dương Chính Sơn, thần sắc chấn động, lập tức quỳ xuống dập đầu bái lạy.

Tất cả đệ tử của Diễn Võ Các đều được coi là môn sinh của Dương Chính Sơn, mặc dù không thân thiết như đồ đệ được dạy dỗ tận tay, nhưng cũng là quan hệ sư đồ chính thức.

Không chỉ có danh phận sư đồ mà còn có thực chất sư đồ.

Mặc dù Dương Chính Sơn không ở lại Diễn Võ Các mỗi ngày, nhưng mỗi lần hấn đến Diễn Võ Các đều đến trường bắn chỉ giáo cho những đệ tử này, trước đây đệ tử ít, đệ tử thường xuyên được Dương Chính Sơn chỉ giáo nhiều hơn, bây giờ đệ tử nhiều rồi, mỗi đệ tử được Dương Chính Sơn chỉ giáo ít hơn, khoảng hai ba tháng mới được chỉ giáo một lần.

Mặc dù mỗi lần chỉ giáo chỉ là vài câu, nhưng với tu vi và sự hiểu biết về võ đạo của Dương Chính Sơn, dù chỉ là vài câu cũng có thể giúp họ thu được lợi ích không nhỏ.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là tiến bộ của họ khi tu luyện ở Diễn Võ Các thực sự nhanh hơn nhiều so với tu luyện ở nhà.

Đây là do nguyên nhân của linh tuyến thủy, nhưng họ không biết đến sự tồn tại của linh tuyến thủy, nên chỉ có thể đổ lỗi cho sự chỉ giáo của Dương Chính Sơn.

Vì vậy, đệ tử rất tôn trọng ân huệ chỉ giáo của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn cười ha hả, đưa tay đỡ Địch Vân Hồ đứng dậy, cười nói: “Không tồi không tồi! Người chính là đệ tử tốt nghiệp đầu tiên của Diễn Võ Các chúng ta, từ nay về sau người chính là đại sư huynh của Diễn Võ Các!”

“Tu vi của đệ tử có thể tiến bộ, toàn nhờ vào sự chỉ giáo của sư phụ!” Địch Vân Hồ có chút ngại ngùng nói.

Dương Chính Sơn vỗ vai hắn, “Thế nào, có muốn đến nha môn nào không? Thượng Võ Tự, Cẩm Vệ Quân, Biên Quân, chỉ cần ngươi muốn đi đâu, ta sẽ tự tay viết thư giới thiệu cho ngươi!”

Đệ tử tốt nghiệp Diễn Võ Các có thể nhận được chức quan gì, chủ yếu dựa vào hai yếu tố, một là thư giới thiệu của Diễn Võ Các, năng lực của người này như thế nào, Diễn Võ Các đương nhiên là rõ nhất, vì vậy đệ tử tốt nghiệp Diễn Võ Các đều nhận được một thư giới thiệu của Diễn Võ Các.

Đệ Nhị Nhân Tổ liên muốn nhìn về Binh Bộ của Võ Tuyền Ty, dù sao thì Võ Tuyền Ty nắm giữ việc khảo sát phẩm cấp, chọn lựa, thăng giáng, công thưởng của võ quan.

Địch Vân Hồ suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Đệ tử muốn đi Biên Quân!”

“Biên Quân! Tại sao lại muốn đi Biên Quân?” Dương Chính Sơn kinh ngạc nhìn y.

So với Thượng Võ Tự và Cẩm Vệ Quân, Biên Quân rõ ràng là gian khổ hơn nhiều.

“Đệ tử muốn lập công!” Địch Vân Hồ kiên định nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, đại khái hiểu được ý nghĩ của y.

Mặc dù Địch Vân Hồ xuất thân từ Võ Khang Bá Phủ, nhưng y chỉ là một thứ tử, sự phú quý của Võ Khang Bá Phủ chẳng liên quan gì nhiều đến y.

Nếu như Võ Khang Bá Phủ phân gia, thì nhiều nhất y cũng chỉ có thể được chia một ít ruộng đất, làm một phú gia.

Mà tài nguyên tu luyện và nhân mạch mà Võ Khang Bá có thể cho y cũng rất ít, nếu y muốn vượt trội hơn người khác, thì

chỉ có thể liều mạng trên chiến trường.

Cấm Vệ Thập Nhị Dinh rất ít có cơ hội lập công, Thượng Võ Tự thì có rất nhiều cơ hội lập công, nhưng Thượng Võ Tự lại thiên về triều đình, không phải quân đội.

“Người muốn đi biên trấn nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Địch Vân Hồ suy nghĩ một chút, nói: “Sư phụ, Trọng Sơn Trấn được không?”

Dương Chính Sơn cười ha ha, “Ta không khuyên người nên đi Trọng Sơn Trấn.”

“Tại sao?” Lần này đến lượt Địch Vân Hồ không hiểu.

Dương Chính Sơn cười nói: “Bởi vì tinh binh cường tướng ở Trọng Sơn Trấn quá nhiều, người đi vào rất khó có thể nổi bật!”

Địch Vân Hồ muốn đi Trọng Sơn Trấn, hiển nhiên là vì quan hệ của y, dù sao thì Dương Chính Sơn cũng là người từ Trọng Sơn Trấn đi ra.

Nhưng Địch Vân Hồ có thể vượt trội hơn người khác ở Trọng Sơn Trấn không?

Câu trả lời là rất khó!

Hiện tại Trọng Sơn Trấn không phải là một trong chín đại biên trấn của Đại Vinh có quân lực nhiều nhất, có lẽ cũng không phải là trấn mạnh nhất, nhưng nếu xét về số lượng võ giả, thì Trọng Sơn Trấn tuyệt đối là trấn số một không ai có thể nghi ngờ.

Địch Vân Hồ nghĩ một chút, cũng đúng, Dương Chính Sơn ở Trọng Sơn Trấn nhiều năm như vậy, mang theo vô số tinh binh cường tướng ra ngoài, nếu y đi vào, thì làm sao có thể nổi bật giữa vô số tinh binh cường tướng này.

“Được rồi, ngươi hãy đến Bắc Nguyên Trấn đi, lão phu cho rằng Bắc Nguyên Trấn và Ngột Lương Hồ Tộc nhất định sẽ có một trận đại chiến, ngươi muốn lập công chắc chắn không phải chuyện khó!”

“Nhưng có đại chiến cũng đồng nghĩa với nguy hiểm, ngươi phải suy nghĩ kỹ!”

Dương Chính Sơn nhắc nhở.

Địch Vân Hồ thần sắc kiên định nói: “Đệ tử nhất định sẽ tiến lên phía trước, tuyệt đối không phụ lòng sư phụ!”

“Tốt lắm! Ngươi có quyết tâm này là được rồi!” Dương Chính Sơn khen ngợi nhìn hắn một cái.

Muốn lập công, vậy thì trước hết phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc chiến tử, tiến lên phía trước, không chết không thôi, đây là khẩu hiệu mà Dương Chính Sơn đã hô lên trên chiến trường, cũng là niềm tin được miêu tả trong 《Luyện Binh Ký Thực》.

Đi đến trước án thư, Dương Chính Sơn ung dung viết một bức thư giới thiệu.

“Đi đi, đi xa vạn dặm, đừng quên ban đầu!”

Dương Chính Sơn giao bức thư giới thiệu cho Địch Vân Hồ, khích lệ nói.

Địch Vân Hồ tâm tràn đầy sóng gió, “Đệ tử bái biệt sư phụ!”

Hắn lại một lần nữa quỳ xuống dập đầu.

Rời khỏi Diễn Võ Các, hắn muốn gặp lại Dương Chính Sơn sẽ rất khó, mà nếu hắn đi đến Bắc Nguyên Trấn, có thể là nhiều năm cũng không thể trở về.

Trong khoảnh khắc, tâm trạng Dịch Vân Hồ vô cùng phức tạp, có cảm kích, có lưu luyến, còn có mong đợi và lo lắng về tương lai, có thể nói là ngũ vị tạp trần, bách cảm giao hội.

“Đi đi, không lâu sau đây, rất nhiều sư đệ của người cũng sẽ rời khỏi Diển Võ Các!” Dương Chính Sơn đỡ hấn dậy, nói.

“Vâng, sư phụ bảo trọng!”

Dịch Vân Hồ cúi người lui ra ngoài thư phòng.

Dương Chính Sơn nhìn bóng lưng hấn, vuốt râu cười cười.

Thật ra hấn không quen biết Dịch Vân Hồ này lắm, Diển Võ Các có nhiều đệ tử như vậy, hấn không thể nào quen biết từng người một.

Nhưng điều này không cản trở được hấn có chút mong đợi đối với Dịch Vân Hồ.

.....

Ngay lúc Dương Chính Sơn đang chỉ điểm đệ tử tu luyện ở Diển Võ Các, trong Ngự Thư Phòng ở hoàng thành, Diên Bình Đế đang nổi trận lôi đình.

Bịch một tiếng, Diên Bình Đế đâm mạnh một quyền vào án thư.

“Đáng ghét, bọn chúng tại sao lại dám như vậy? Tại sao bọn chúng lại dám như vậy?”

Diên Bình Đế giận dữ quát hỏi.

Trong thư phòng, một đám thái giám đều hoảng sợ quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên.

Mà trước án thư, Ôn Trung Trục cũng quỳ trên mặt đất, “Xin bệ hạ bớt giận!”

“Bớt giận!” Diên Bình Đế nhìn chăm chăm Ôn Trung Trục, “Những con chuột nhắt này làm ra loại chuyện tàn nhẫn

như vậy, trăm sao có thể bớt giận!”

Mấy năm nay công phu dưỡng khí của Diên Bình Đế đã tiến bộ rất nhiều, rất ít khi nổi giận.

Nhưng hôm nay ông thực sự không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Mà nguyên nhân khiến ông tức giận như vậy chính là việc hải khấu Úc Châu tấn công thành.

“Bệ hạ, việc cấp bách là phải điều tra rõ ràng chuyện này, truy cứu trách nhiệm tất cả những kẻ ác độc đó, để an ủi vong hồn của hàng vạn bá tánh vô tội!” Trần Trung Thuật cũng khuyên nhủ.

Diên Bình Đế hít sâu một hơi, bình ổn lại cơn tức giận, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Các người đều đứng lên đi!”

“Tạ bệ hạ!”

Chương 1083: Loạn Cục Ở Dực Châu (1)

” Nói đi, các người đã điều tra được gì thêm nữa không?”
Diên Bình Đế nhìn Ôn Trung Trục.

Ôn Trung Trục vội vàng đáp: “Bẩm hoàng thượng, ngoài việc Thị Bác Ty có liên quan đến hải khẩu, chúng thần còn phát hiện nhiều đại hộ ở Giang Nam cũng có liên hệ với hải khẩu!”

“Hơn nữa, chúng thần còn phát hiện những hải khẩu này có thể có liên quan đến Tinh Nguyệt Môn!”

Diên Bình Đế nhíu mày, “Tinh Nguyệt Môn?”

“Đúng vậy, chính là Tinh Nguyệt Môn. Chúng thần đã phát hiện Ngưu Bôn, đương kim đường chủ của Khai Dương Tinh Đường thuộc Tinh Nguyệt Môn, ở Hải Châu Phủ.”

“Trong hai năm qua, Thượng Võ Tự không phải luôn truy nã những võ giả của Tinh Nguyệt Môn sao?” Diên Bình Đế sắc mặt có chút khó coi.

Ba năm qua, Thượng Võ Tự không hề nhàn rỗi. Sau khi làm rõ tất cả các thế lực giang hồ ở trong Đại Vinh, Thượng Võ Tự đã bắt đầu dọn dẹp những cứ điểm của các thế lực bên ngoài Đại Vinh trong lãnh thổ Đại Vinh.

Đối tượng trọng điểm dọn dẹp chính là Thất Tinh Đường thuộc Tinh Nguyệt Môn. Trong ba năm, các trụ sở của Thất Tinh Đường đã được tìm ra hết, và tất cả đều bị hủy diệt.

Tuy nhiên, Thất Tinh Đường vẫn còn không ít tàn dư thoát khỏi sự truy sát của Thượng Võ Tự, hoặc trốn về Tinh Nguyệt Đảo, hoặc ẩn giấu thân phận ẩn nấp trong thành thị.

Trong số đó, Ngưu Bôn, đường chủ của Khai Dương Tinh Đường trước đây, chính là một người như vậy.

“Hoàng thượng, chuyện này cũng không thể trách Thượng Võ Tự được, Tinh Nguyệt Môn có rất nhiều cao thủ, muốn bắt hết người của bọn chúng gần như là chuyện không thể!” Ôn Trung Trục nhẹ giọng nói.

Diên Bình Đế gật nhẹ đầu, hẳn không phải đang trách cứ Thượng Võ Tự, hẳn chỉ đang tức giận Tinh Nguyệt Môn này.

“Có biết tại sao bọn chúng lại tấn công Dục Châu thành không?”

Ôn Trung Trục hơi do dự một chút, mới nói: “Có thể có liên quan đến Chức Tạo Cục!”

“Sao lại liên quan đến Chức Tạo Cục?” Diên Bình Đế hỏi.

Chân Trung Thuật bên cạnh mắt hơi híp lại, lộ ra một tia sáng nguy hiểm.

Chức Tạo Cục vốn là cơ quan của nội đình, đặt dưới quyền của Ty Lễ Giám, chuyên chế tạo các loại tơ lụa cho cung đình, đồng thời cũng sẽ cung cấp các loại tơ lụa cho thương mại triều cống.

Hiện tại Chức Tạo Cục tuy đã thuộc quyền quản lý của Hoàng Thương Ty, nhưng thực tế vẫn do các thái giám của nội đình giám sát.

Thay ngựa giữa dòng, Chức Tạo Cục vẫn nằm dưới sự kiểm soát của Ty Lễ Giám, mà Chân Trung Thuật chính là người nắm quyền của Ty Lễ Giám.

Nếu Chức Tào Cục có vấn đề, thì hẳn, người nắm quyền của Ty Lễ Giám, cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Uông Trung Trực nói: “Chức Tào Cục ở Hải Châu có bốn xưởng dệt ở Dục Châu, mà bốn xưởng dệt này trong một đêm đã hóa thành tro bụi.”

Đêm thành Dục Châu bị phá, toàn bộ thành trì bốc cháy ngùn ngụt, rất nhiều nhà cửa bị thiêu rụi, ngay cả nha môn của tri châu cũng bị thiêu cháy. Mặc dù nhìn có vẻ hợp lý khi bốn xưởng dệt cùng bị thiêu rụi, nhưng vấn đề là bốn xưởng dệt ở trong thành Dục Châu lại không ở cùng một chỗ.

Thành Dục Châu bị phá từ cổng nam, những nơi bị thiêu rụi cũng chủ yếu ở thành nam, mà trong bốn xưởng dệt thì có một xưởng ở thành bắc, thành bắc bị thiêu rụi không nhiều, nhưng lại bao gồm cả xưởng dệt.

Vì vậy, mật thám của Bí Võ Vệ mới cảm thấy chuyện này có thể liên quan đến Chức Tào Cục.

Diên Bình Đế xoa xoa mi tâm, hẳn cảm thấy chuyện này ngày càng phức tạp.

Chức Tào Cục coi như là cơ quan của nội đình, Thị Bác Ty thì là nha môn của ngoại đình, thành phần của các đại hộ ở Giang Nam khá phức tạp, có phú thương, có gia tộc quan lại, còn có cả gia tộc võ đạo.

Mà Tinh Nguyệt Môn và hải khấu thì thuộc về thế lực bên ngoài.

Nếu nói Tinh Nguyệt Môn có quan hệ với hải khấu, điều này cũng không khó hiểu.

Hải vực Đông Hải có rất nhiều hải khấu, mà Tinh Nguyệt Môn lại ở vùng hải vực đông nam, bọn họ vốn đã kiểm soát một số hải khấu. Nếu bọn họ điều khiển hải khấu tấn công Dục Châu, thì cũng dễ giải thích.

Trong hai năm qua, Thượng Võ Tự luôn luôn công kích Thất Tinh Đường, bọn họ muốn báo thù Đại Vinh cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng tại sao lại liên quan đến Thị Bác Ty và Chức Tào Cục?

“Các người đã bắt được người của Thị Bác Ty chưa?” Diên Bình Đế hỏi.

“Chưa, để tránh làm lộ chuyện, chúng thần đã không động thủ!” Uông Trung Trục đáp.

Diên Bình Đế gật nhẹ đầu, “Vậy thì tiếp tục điều tra, nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này! Trẫm sẽ để Thượng Võ Tự phối hợp với các người!”

Mật thám của Bí Võ Vệ điều tra án là chuyên nghiệp, nhưng Bí Võ Vệ phụ trách rất nhiều việc, không thể điều động quá nhiều lực lượng đến Giang Nam.

Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại của Bí Võ Vệ vẫn là truy tìm tung tích của Thần Dương Giáo, ba năm qua, Thần Dương Giáo dường như thực sự không tồn tại, dù là Bí Võ Vệ hay Thượng Võ Tự đều không tìm thấy tung tích của Thần Dương Giáo.

Hiện tại, Bí Võ Vệ đã chuyển sự chú ý ra ngoài Đại Vinh, phái một lượng lớn nhân thủ đến các vương triều ở vùng đông nam hải vực cũng như phía nam của Đại Vinh.

Vì vậy, hiện tại Bí Võ Vệ không thể điều động quá nhiều nhân thủ, nhưng Giang Nam Thượng Võ Tự dưới quyền Thượng Võ Tự có đủ nhân thủ.

“Trẫm tuân chỉ!” Uông Trung Trục lĩnh chỉ.

Sau khi nhận được chỉ dụ, Uông Trung Trục trước tiên đến Thượng Võ Tự tìm Trương Loan, mượn một số nhân thủ rồi

mới tiến về Giang Nam.

Giang Nam là khu vực giàu có nhất của Đại Vinh, Giang Nam không chỉ có sản lượng lương thực phong phú, mà còn có ngành tơ lụa và dệt bông phát triển, ngoài ra, Giang Nam còn có các ngành trà, gốm sứ, rượu, thuốc, đóng thuyền và nhiều ngành khác đều có lợi thế vượt trội.

Thêm vào đó, Giang Nam có nguồn nước phong phú, các con sông lớn, hồ lớn, biển lớn thông suốt, giao thông thủy rất thuận tiện, điều này khiến Giang Nam trở thành khu vực giàu có nhất của Đại Vinh.

Chương 1084: Loạn Cục Ở Dực Châu (2)

Mà Dực Châu là một trong bốn châu thuộc tỉnh Giang Nam, nằm ở góc đông bắc của Giang Nam, là một trong những nơi sản xuất tơ sống quan trọng nhất của Giang Nam.

Lúc này tình hình ở Dực Châu nghiêm trọng hơn cả dự đoán của Lâm Triễn, khi hấn đến Dực Châu thì phát hiện không chỉ có Dực Châu thành bị hải khấu tấn công, mà còn rất nhiều thôn trấn cũng bị hải khấu cướp bóc.

Hơn nữa, sau khi hải khấu tấn công Dực Châu thành, vẫn còn một số hải khấu quy mô nhỏ lẻ lưu vong trong lãnh thổ Dực Châu.

Bắc Dực Châu nhập cảnh, nơi đi qua, không ít thôn ấp đều bị cướp bóc, dân chúng chết không ít.

Trong một thôn ấp, Lâm Triễn nhìn những ngôi nhà bốc khói nghi ngút và xác chết đầy đất, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Tứ gia! Chỉ còn một đứa trẻ còn sống!” Một hộ vệ ôm một đứa bé đang khóc oa oa đến trước mặt Lâm Triễn.

Hộ vệ này là hộ vệ của Dương gia, do Lâm Triễn lớn lên ở Dương gia, lại là đồ đệ của Dương Chính Sơn, tuổi tác dưới Minh Thành, Minh Chí và Minh Hạo, nên người hầu và hộ vệ của Dương gia gọi hấn là Tứ gia.

Nhìn đứa trẻ trong tay, khước mắt Lâm Triễn lập tức đỏ lên, hấn nhớ đến chính mình, nhớ đến Vương Minh Triết, lúc đó Vương Minh Triết cũng chỉ lớn như vậy.

Nếu Dương Chính Sơn không cứu mang bọn họ, có lẽ hắn đã sớm chết đói, còn Vương Minh Triết chắc chắn sẽ chết đói, lúc đó chỉ dựa vào Vương Vân Xảo chắc chắn không thể nuôi sống được Vương Minh Triết.

“Chăm sóc tốt cho nó, sau này nó sẽ là đồ đệ của ta!”

“Vâng!” Hộ vệ cẩn thận tiếp nhận đứa trẻ.

Lâm Triễn nhìn xác chết đầy đất, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Đi, chúng ta đi đến châu thành trước!”

Hắn không có thời gian để chôn cất những dân chúng xấu số này, việc cấp bách là hắn phải nhanh chóng đến châu thành, sau đó tổ chức binh lính và thanh niên trai tráng tiêu diệt những hải khấu còn đang lưu vong.

Hơn hai mươi người cưỡi ngựa chạy trên quan đạo, gần trưa thì đến Dục Châu thành.

Bốn cánh cổng của Dục Châu thành đều đóng chặt, trên tường thành có không ít sĩ tốt đang canh gác.

Lâm Triễn cưỡi ngựa đến dưới cổng thành, ngẩng đầu nhìn sĩ tốt đang canh gác trên tường thành.

“Dưới thành là ai?” Sĩ tốt canh gác hô to.

“Bản quan là tri châu Dục Châu mới nhậm chức, Lâm Triễn.” Lâm Triễn hô to.

Sĩ tốt trên tường thành nghe vậy trước tiên bàn tán một hồi, sau đó nói: “Xin Lâm đại nhân chờ một chút, để tiểu nhân đi bẩm báo!”

Lâm Triễn gật đầu, không cảm thấy bất mãn, ngược lại trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Có sĩ tốt canh gác, điều này cho thấy Dục Châu thành vẫn chưa hoàn toàn mất kiểm soát, đối với tình hình trước mắt mà nói, đây rõ ràng là một tin tốt.

Khoảng một khắc sau, một trung niên nam tử mặc giáp bông đi đến trước cổng thành, hấn trước tiên nhìn qua Lâm Triễn và mọi người, sau đó hô: “Xin Lâm đại nhân đặt công văn bổ nhiệm lên giỏ!”

Nói xong, trên tường thành thả xuống một cái giỏ, Lâm Triễn lấy công văn của Lại Bộ đưa cho hắn, để một hộ vệ đặt vào giỏ.

Lại qua thêm nửa khắc, cánh cổng đóng chặt mở ra, trung niên nam tử mặc giáp bông dẫn theo mười mấy sĩ tốt đi ra từ cổng thành.

“Hạ quan Hải Châu Vệ Tả Thiên Hộ Lý Bác Nhiên bái kiến Lâm đại nhân, vừa rồi có chỗ bất kính, xin Lâm đại nhân tha thứ!” Lý Bác Nhiên bước lên bái.

Lâm Triễn xuống ngựa đỡ Lý Bác Nhiên, “Lý Thiên Hộ không cần khách khí.”

Lý Bác Nhiên đứng dậy quan sát Lâm Triễn, nhưng khi nhìn thấy dung mạo trẻ tuổi của Lâm Triễn, không khỏi hơi sững sờ, đồng thời trong lòng không khỏi sinh ra một tia chua xót.

Quá trẻ, triều đình sao có thể phái một quan viên trẻ tuổi như vậy đến đây.

Lâm Triễn quả thật rất trẻ, hiện tại hắn cũng mới hai mươi sáu tuổi, cho dù hắn đã để râu, nhưng hắn vẫn tỏ ra rất trẻ.

Tình hình ở Dục Châu trước mắt, Lý Bác Nhiên càng mong triều đình phái đến một tri châu lão thành thận trọng chủ trì đại cục.

Rõ ràng Lâm Triền không phù hợp với dự đoán lão thành thận trọng của hần.

“Lâm đại nhân, chúng ta vào thành thôi!” Lý Bác Nhiên nói.

Lâm Triền gật đầu, sau đó lên ngựa tiến vào thành.

Tình hình trong thành vẫn khá tốt, mặc dù có thể thấy rất nhiều nơi bị thiêu rụi, nhưng đường phố vẫn khá sạch sẽ, chỉ là nhà nào nhà nấy đều treo khăn trắng.

“Lâm đại nhân, nha môn của tri châu bị thiêu rụi, chúng ta tạm thời tìm một tửu lâu làm nơi làm việc!”

Lý Bác Nhiên dẫn Lâm Triền đến một tửu lâu, trong tửu lâu đương nhiên không có khách, chỉ có một số binh lính và quan lại, nhìn có vẻ lộn xộn.

“Tình hình khá phức tạp, điều kiện có chút đơn sơ, xin Lâm đại nhân tha thứ!” Lý Bác Nhiên nhẹ giọng nói, đồng thời còn quan sát sắc mặt của Lâm Triền.

Lâm Triền chỉ gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: “Xin Lý Thiên Hộ sắp xếp cho mấy huynh đệ ta một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Lý Bác Nhiên thấy Lâm Triền không chê bai nơi này, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng hần lập tức nói: “Phòng ở đây đều đã có người ở, phía sau còn có mấy phòng khách có thể dọn ra!”

“Không sao, có chỗ ngủ là được, mọi người chen chúc một chút cũng được!” Lâm Triền không để ý vẫy tay.

Lý Bác Nhiên vội vàng sắp xếp người đi ngay, rất nhanh hần đã dọn ra ba phòng cho Lâm Triền và mọi người, chắc chắn là không có giường, mọi người chỉ có thể ngủ dưới đất, may mắn là Dục Châu bây giờ không lạnh, dù sao cũng có thể tạm chấp nhận ngủ như vậy.

Sau khi sắp xếp chỗ ở ổn thỏa, Lâm Triễn và mọi người đề hành lý xuống, lập tức lại đi đến đại sảnh của tử lâu.

Lúc này trong đại sảnh có thêm mười mấy người, Lý Bác Nhiên giới thiệu: “Vị này chính là tri châu mới nhậm chức của chúng ta, Lâm đại nhân!”

Lâm Triễn phối hợp lấy công văn của mình ra, đưa cho mọi người truyền xem.

“Hạ quan Hải Châu Vệ Phó Thiên Hộ Vương Thuy Hoa bái kiến Lâm đại nhân!”

Chương 1085: Loạn Cục Ở Dực Châu (3)

“Hạ quan Dực Châu đồng tri Chương Du bái kiến tri châu đại nhân!”

Mọi người lần lượt bái.

Lâm Triền nghe xong lời tự giới thiệu của mọi người, ánh mắt rơi vào người Dực Châu đồng tri Chương Du.

“Chương đại nhân, ngài nói về tình hình nha môn của tri châu trước đi!”

Nha môn của tri châu bị thiêu rụi, cả nhà trước đó của tri châu và rất nhiều quan lại, binh lính, dân chúng trong nha môn đều bị giết chết.

Hiện tại trong thành Dực Châu, quan chức cao nhất là Chương Du đồng tri, từ lục phẩm.

Chương Du sắc mặt có chút tái nhợt nói: “Bẩm đại nhân, nha môn của tri châu hiện tại đã không còn gì cả, có mười tám quan lại bị giết chết, hơn ba mươi binh lính, nha dịch, trừ mấy người ngũ phẩm và thư lại ra, chỉ còn lại hạ quan và Ninh đại nhân!”

Người mà hắn nói đến là Ninh Viễn Hà, phán quan của Dực Châu, một lão đầu tóc hoa râm.

“Hiện tại chúng ta có thể điều động bao nhiêu binh lính?”
Lâm Triền lại hỏi.

Chương Du nói: “Ngoài năm trăm binh lính do Lý Thiên Hộ mang đến, trong thành còn có sáu trăm binh lính của Tuần

Kiểm Ty, ngoài ra còn có hơn một trăm nha dịch, bắt quái, và hơn tám trăm dân chúng vừa được hạ quan chiêu mộ!”

Lâm Triền nghe xong, có chút đau đầu xoa xoa mi tâm.

Lý Bác Nhiên Thiên Hộ này thuộc về Hải Châu Vệ, hãn tri châu này không có quyền điều động Hải Châu Vệ, lúc này Hải Châu Vệ có thể sắp xếp một Thiên Hộ đến đây phụ trách thành phòng đã được coi là có trách nhiệm.

Còn về phần Tuần Kiểm Ty, trách nhiệm của Tuần Kiểm Ty là kiểm tra các tuyến đường, truy bắt tội phạm, chống buôn lậu, duy trì thương mại bình thường, nhưng nói thật là binh lính của Tuần Kiểm Ty căn bản không có tác dụng gì lớn.

Phần còn lại chính là bắt quái và dân chúng, dân chúng thì thôi, đều là những người bình thường, thậm chí còn không bằng binh lính.

Thế nhưng trong số bắt quái có không ít võ giả có thể sử dụng.

Trong số nha dịch và bắt quái của các cấp nha môn có không ít là võ giả, thậm chí không thiếu cả võ giả hậu thiên, mặc dù không có võ giả quá mạnh, nhưng bọn họ phụ trách điều tra vụ án, truy bắt tội phạm, rất nhiều lúc phải đối mặt với tội phạm là võ giả, cho nên thực lực vẫn có chút.

“Thượng Võ Ty thì sao? Trong thành có Thượng Võ Ty không?” Lâm Triền lại hỏi.

Chương Du lắc đầu, “Chúng ta Dục Châu còn chưa thiết lập Thượng Võ Ty, thế nhưng Hải Châu Phủ năm ngoái đã thiết lập Thượng Võ Ty!”

Lâm Triền không cảm thấy ngoài ý muốn, hiện tại Thượng Võ Tự đã bắt đầu thiết lập Thượng Võ Ty ở các phủ, thế nhưng châu thành vẫn chưa được thiết lập hết, có một số châu thành đã được thiết lập, có một số thì chưa.

“Tiền lương thì sao? Hiện tại chúng ta còn bao nhiêu tiền lương!”

“Lục mễ thương và thuế ngân của nha môn đều bị hải khấu cướp sạch, thế nhưng quan thương trong thành vẫn còn, trong quan thương có hai vạn thạch gạo!”

Lâm Triển gật đầu, có lương trong tay thì không lo, hai vạn thạch cũng không tính là nhiều, nhưng cũng đủ dùng trong một khoảng thời gian.

Sau đó hắn lại hỏi một chút về tình hình trong thành, hiện tại còn lại hơn ba vạn dân chúng trong thành, thế nhưng dân chúng đều lo sợ, từng người từng người trốn trong nhà không dám ra ngoài.

Mà Dục Châu dưới quyền có ba cái huyện thành, ba cái huyện thành này thế nhưng cũng không bị hải khấu tấn công, thế nhưng ba cái huyện thành hiện tại cũng đóng chặt cửa, bởi vì còn có hải khấu đang lưu vong, bọn họ căn bản không dám mở cửa.

Sau khi hiểu rõ đại khái tình hình, Lâm Triển lại hỏi: “Đô ty nha môn có phái quân đội đến tiêu diệt hải khấu lưu vong không?”

Chương Du và Lý Bác Nhiên nhìn nhau một cái, nói: “Chắc là có, thế nhưng quân đội dường như còn chưa đến!”

Lâm Triển nhíu mày, “Không đến là có ý gì?”

“Gần Dục Châu chỉ có Hải Châu Vệ và Tang Châu Vệ có thể sử dụng, thế nhưng Tang Châu Vệ là thủy quân, nghe nói bọn họ đã đi truy kích hải khấu, còn về phần Hải Châu Vệ!” Chương Du nhìn Lý Bác Nhiên.

Lý Bác Nhiên cười khổ một cái, “Chức trách của Hải Châu Vệ chủ yếu là bảo vệ Hải Châu Phủ, sau khi hải khấu xuất hiện

ở Dục Châu, Hải Châu Vệ liền đặt quân lực ở Hải Châu Phủ, chỉ phái một người là hạ quan đến Dục Châu thành.”

Lâm Triển liếc nhìn hấn một cái, gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Mặc dù Lý Bác Nhiên nói không rõ ràng, nhưng hấn vẫn nghe hiểu.

Chỉ huy của Hải Châu Vệ chắc là một người sợ chết, không dám đến Dục Châu tiêu diệt hải khấu, mà trốn ở trong Hải Châu Phủ, thực ra hấn làm như vậy cũng không tính là sai, so với Dục Châu, Hải Châu Phủ không nghi ngờ gì là quan trọng hơn nhiều.

Khi Dục Châu bị hải khấu tấn công, Hải Châu Phủ vẫn không bị hải khấu tấn công, cũng có thể coi là hợp tình hợp lý.

Mà Lý Bác Nhiên bị phái đến Dục Châu, rõ ràng là đã bị cấp trên bài xích, nếu không Hải Châu Vệ hoàn toàn có thể không phái người đến Dục Châu.

Tuy nhiên Lâm Triển lại có ấn tượng rất tốt về Lý Bác Nhiên, Dục Châu thành vẫn ở trong trạng thái có thể kiểm soát được, đây chính là công lao của Lý Bác Nhiên.

Nếu như không có Lý Bác Nhiên ở đây, Dục Châu thành này e rằng sẽ loạn thành một đoàn.

Chương 1086: Đùa giỡn nữ nhi nhà lành? (1)

“Quan ấn của tri châu còn không?” Lâm Triền trầm ngâm một chút, hỏi.

“Còn, còn, còn.” Chương Du vội vàng lấy ra một khối quan ấn bị cháy đen đưa cho Lâm Triền, “May mắn là đám hải khấu kia không biết quan ấn ở đâu, hạ quan tìm lâu lắm mới thấy.”

Lâm Triền thở phào một hơi, quan ấn còn ở đó là được.

Nếu không có quan ấn thì phiền phức lắm.

Quan ấn đều do thợ ở Công Bộ chế tạo, nếu có quan ấn bị mất, muốn bổ sung lại là một chuyện vô cùng phiền phức.

Mà không có quan ấn, rất nhiều việc đều không tiện xử lý.

Lâm Triền tiếp nhận quan ấn xem xét, mặc dù trên đó bị cháy đen, nhưng quan ấn vẫn còn nguyên vẹn, không bị hư hại.

“Giấy bút!” Lâm Triền dặn Đinh Lộ bên cạnh.

Đinh Lộ lập tức tìm đến bút mực giấy mực đặt lên bàn đá trước mặt.

Lâm Triền liên tiếp viết bốn đạo công văn.

“Đại Thạch, ngươi lập tức dẫn người đi Tô Châu Phủ, xin các nha môn Đô Ty, Bộ Chính Sứ phối hợp điều binh đánh dẹp hải khấu.”

Đinh Lộ là con trai của Đinh Thu, luôn đi theo Lâm Triền.

Mà Lỗ Đại Thạch thì là hộ vệ của Dương gia, lần này chính là hấn dẫn đội đi theo Lâm Triễn.

“Vâng!” Lỗ Đại Thạch tiến lên đáp.

Lâm Triễn hỏi: “Lệnh bài của Hầu Phủ có mang theo không?”

“Có mang theo!” Lỗ Đại Thạch nói.

“Nếu có người chậm trễ, thì dùng lệnh bài của Hầu Phủ!” Lâm Triễn dặn dò.

Tình trạng nha môn làm việc không cần nghĩ cũng biết, Diêm Vương dễ chịu, tiểu quỷ khó đỡ.

Hắn một tri châu phái người đi các nha môn Đô Ty và Bộ Chính Sứ làm việc, chậm trễ cũng là nhẹ, rất có thể sẽ bị phốt lờ.

Nhưng Tĩnh An Hầu Phủ thì không giống vậy, Dương Chính Sơn vẫn là Hữu Đô Đốc của Tả Quân Đô Đốc Phủ, còn mang theo chức vị Thiếu Phó.

Mà Giang Nam Đô Ty vừa vắn thuộc quyền quản lý của Tả Quân Đô Đốc Phủ, có mối quan hệ này, Đô Ty nha môn hẳn sẽ không phốt lờ công văn mà Lâm Triễn gửi đi.

“Đinh Lộ người dẫn người đến Hải Châu Phủ Thượng Võ Ty, xin Thượng Võ Ty điều người đến đánh dẹp hải khấu!” Lâm Triễn lại giao một công văn cho Đinh Lộ.

Hải Châu Thượng Võ Ty tuy rằng không có nhiều nhân thủ, nhưng quan sai của Thượng Võ Ty đều là võ giả, thực lực không phải tầm thường sĩ tốt có thể so sánh được.

Dù cho Thượng Võ Ty chỉ phái hai ba mươi người đến, cũng là một lực lượng không nhỏ.

“Lý Thiên Hộ, phiền người phái người đưa bản công văn này cho Hải Châu Vệ, bảo họ nhanh chóng điều động binh lực đến Úc Châu tiêu diệt Hải Khẩu!”

Lâm Triễn đưa bản công văn cuối cùng cho Lý Bác Nhiên.

Lý Bác Nhiên nhìn thoáng qua công văn trong tay, có chút do dự.

Lâm Triễn nhìn ra sự do dự của hắn, “Bản quan trước đây nhậm chức ở Binh Bộ, người có thể báo lên cấp trên của người!”

Nhậm chức ở Binh Bộ là tư cách của Lâm Triễn, đại diện cho việc hắn có quan hệ ở Binh Bộ, mà Binh Bộ nắm quyền chọn lựa, khảo khóa quan lại của vệ sở, quan lại của vệ sở không thể đắc tội với quan lại của Binh Bộ.

Lý Bác Nhiên nghe vậy, đôi mắt sáng lên, “Hạ quan lập tức sắp xếp người đưa đi!”

Đợi mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, Lâm Triễn lại tuần tra một vòng trong thành.

.....

Kinh Đô, Tĩnh An Hầu Phủ.

Dương Chính Sơn đang chỉ điểm Thái Tử, Đại Vương và An Thần Huy tu luyện.

An Vương năm ngoái được phong làm Thái Tử, mà Dương Chính Sơn cũng có một chức quan là Thái Tử Thái Phó.

Thái Tử Thái Phó mà nói, chính là thầy của Thái Tử, mà Thái Phó thì là thầy của Hoàng Đế, cũng là đại thần trợ giúp Hoàng Đế.

Tuy nhiên dù là Thái Tử Thái Phó hay Thái Phó, thực tế đều là hư xưng, không có thực quyền.

Thậm chí cũng không nhất định là thầy của Thái Tử hoặc Hoàng Đế, chỉ là một sự nâng cấp về phẩm cấp chức quan mà thôi.

Đương nhiên, Dương Chính Sơn Thái Tử Thái Phó này là thật sự có thực quyền, hẳn thực sự là thầy của Thái Tử.

Trong viện, Thái Tử mặc một bộ cánh màu vàng sáng, tay cầm một thanh trường kiếm phát phát múa may, kiếm pháp tiêu sái liên tục, mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo vài phần sắc bén.

Dương Chính Sơn nhìn thấy gật đầu hài lòng, đợi Thái Tử luyện xong một bộ kiếm pháp, hẳn mở miệng nói: “Không tệ, kiếm pháp của Thái Tử lại tinh tiến không ít!”

“Tất cả đều nhờ sư phụ dạy bảo tốt!” Thái Tử mỉm cười như ngọc.

Ba năm nay, hẳn luôn đi theo Dương Chính Sơn tu luyện, lúc đầu hẳn không có hứng thú với Võ Đạo lắm, nhưng theo sự dạy bảo của Dương Chính Sơn, tu vi của hẳn ngày càng cao, hiểu biết về Võ Đạo cũng ngày càng nhiều, điều này khiến hứng thú của hẳn với Võ Đạo ngày càng lớn.

Trong ba năm, tu vi của hẳn từ Đoàn Thể Cảnh Hoán Lực tăng lên tới Hậu Thiên nhất tầng, thăng tiến không thể nói là không lớn.

Dương Chính Sơn mỉm cười, tiến lên cầm một thanh trường kiếm, nói: “Kiếm pháp đã không có vấn đề gì rồi, nhưng về lực khí, Thái Tử còn kém rất nhiều!”

“Thái Tử tu luyện Cương Phong Kinh, Cương Phong Kinh chú trọng vào một chữ cương mãnh...”

Dương Chính Sơn vừa giảng giải, vừa vung trường kiếm.

“Cương mãnh không phải là nhanh nhẹn, cũng không phải là cuồng bạo, mà là một loại lực lớn thế nặng!”

Trường kiếm chém xuống, tốc độ rõ ràng không nhanh lắm, nhưng lại cho người ta một cảm giác khó mà chống đỡ.

Quỳ Ngưu Kinh chú trọng vào sự bộc phát, còn Cương Phong Kinh chú trọng vào một sự ổn định liên tục.

Công pháp khí lực Hậu Thiên tuy rằng khác nhau, nhưng bản chất của nó chính là sự sử dụng lực khí.

Những công pháp này không có phân biệt tốt xấu mạnh yếu, chỉ có sự hiểu biết và sử dụng của cá nhân.

Dương Chính Sơn tuy rằng chưa tu luyện Cương Phong Kinh, nhưng điều này không cản trở được hắn sử dụng Cương Phong Kinh.

Tính tình của Thái Tử thiên về ôn hòa trầm ổn, cho nên khi sử dụng Cương Phong Kinh, hắn thiên về trầm ổn, nhưng cũng có chút nhu nhược.

Trầm ổn là ưu điểm, nhu nhược là khuyết điểm, đây là ưu khuyết điểm do tính cách hắn mang lại.

Chương 1087: Đùa giỡn nữ nhi nhà lành? (2)

Tính cách sẽ ảnh hưởng đến phương pháp sử dụng lực khí, giống như hành động đi lại của một người tính tình nóng nảy và một người tính cách lười biếng là không giống nhau.

Mà đối với tu luyện lực khí mà nói, ưu khuyết điểm của tính cách ảnh hưởng rất lớn đến lực khí.

Tuy nhiên, ưu điểm của tính cách không nhất định sẽ trở thành ưu điểm trong việc sử dụng lực khí.

Như trầm ổn, đối với Thái Tử mà nói, đây không nghi ngờ gì là một ưu điểm về mặt tính cách, nhưng nếu được sử dụng trong lực khí, trầm ổn quá mức cũng là một khuyết điểm.

Tương tự, quá nhu nhược là khuyết điểm của Thái Tử, nhưng ở trên lực khí, nhu nhược lại không nhất định là khuyết điểm.

Chìa khóa nằm ở một độ.

Thế lực lớn mạnh, mềm mại nhưng không yếu.

Điều này có lẽ khá phù hợp với cách Thái Tử vận dụng khí tức.

Dương Chính Sơn từng bước chỉ dẫn Thái Tử, Thái Tử thỉnh thoảng cũng phát tay hai lần.

Mà không xa đó, Đại Vương vùng trường thương truyền đến những tiếng sấm vang dội.

So với Thái Tử, thiên phú võ đạo của Đại Vương tốt hơn, hơn nữa hắn còn là một kẻ cuồng võ, tất cả tâm tư đều đặt vào

võ đạo.

Mà công pháp hãn tu luyện chính là Khôi Ngu Cảnh, hơn nữa cách hãn vận dụng cảnh khí rất giống với Dương Chính Sơn trước đây.

Có thể nói, việc tu luyện võ đạo của Đại Vương giống với Dương Chính Sơn nhất, giống hơn cả ba huynh đệ Dương Minh Thành, Lâm Triển và Vương Minh Triết.

Còn về An Thần Huy, đó chính là một dạng khác, An Thần Huy tu luyện Thánh Thủy Cảnh, lấy ý nghĩa từ “Thượng Thánh Như Thủy”, nhưng vũ khí hãn sử dụng lại là Hoàn Thủ Song Thủ Địch Dao, mũi dao hơi cong, dài bốn thước.

Thanh đao này rõ ràng là một binh khí sắc bén vô cùng, nhưng An Thần Huy lại tu luyện Thánh Thủy Cảnh.

Nhìn có vẻ như không phù hợp, nhưng thực tế mâu thuẫn chính là đặc điểm của An Thần Huy, vì mâu thuẫn đại diện cho sự biến hóa, có nghĩa là công thủ đều có, chú trọng vào sự ứng biến.

Thực ra việc tu luyện của An Thần Huy giống với An Vũ Hành hơn, mặc dù ba năm này đều là Dương Chính Sơn dạy dỗ hãn, nhưng nền tảng của hãn là do An Vũ Hành tạo ra, mà Dương Chính Sơn không thay đổi nền tảng của hãn, mà chỉ bổ sung những thiếu sót.

Vẫn là câu nói đó, không có công pháp nào là mạnh nhất, chỉ có công pháp nào là phù hợp nhất với bản thân.

Hai canh giờ, Dương Chính Sơn đã chỉ điểm cho ba người một lượt.

Gần tối, ba đồ đệ lần lượt cáo từ rời đi, mà tiểu bối của Dương gia cũng lần lượt trở về.

Hiện tại, Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu, Vương Minh Triết, Khương Ninh và Dương Thừa Hiền đều đang huấn luyện trong doanh vệ ngoài thành, mặc dù Dương Thừa Nghiệp đã được huấn luyện ba bốn năm rồi, nhưng Dương Chính Sơn vẫn chưa để hắn dừng lại.

Tất nhiên, bọn họ cũng không phải ngày nào cũng đi doanh vệ huấn luyện, mà là huấn luyện ba ngày nghỉ ba ngày, ba ngày nghỉ không phải là thực sự nghỉ ngơi, mà là học những thứ khác, ví dụ như Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu học binh pháp, đọc sách, còn Vương Minh Triết thì đi tìm Tôn Vạn Chân học y thuật và luyện đan.

Dù sao thì Dương Chính Sơn cũng đã sắp xếp mọi thứ rõ ràng, muốn lười biếng, đừng có mà nghĩ đến.

Còn về những nữ tử Dương gia cũng đừng mong được nhân rồi, võ đạo tu luyện là cơ sở, những thứ khác muốn học thì cứ học.

Hiện tại trong Hầu phủ vẫn có học đường, ngoài những đứa trẻ của Dương gia, còn có rất nhiều gia sinh tử của Dương gia cũng đang học tập ở đó.

Đúng lúc Dương Chính Sơn trở về chính viện chuẩn bị dùng bữa, Lục Thọ vội vã đi đến.

“Hầu gia, cung đình gửi đến tấu triều.” Lục Thọ đưa cho Dương Chính Sơn một tờ tấu.

Dương Chính Sơn hơi ngẩn người, “Ai gửi đến?”

“Người đó tự xưng là Ngự tiền thái giám Lý Thượng Hỷ. Hắn vội về bẩm báo, lão nô đã cho hắn một trăm lượng bạc!” Lục Thọ nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, nhận tấu triều và mở ra.

Hắn rất tò mò tại sao lại gửi tấu triều đến chỗ hắn, nhưng đã gửi đến thì cứ xem đi.

Khi Dương Chính Sơn xem xong nội dung tấu triều, trên mặt lộ ra vẻ khó coi, cũng hiểu được Diên Bình Đế đã sai người gửi tấu triều này đến.

Đây là một tấu triều đề nghị bãi chức hắn, nói rằng triều đình đã rất lâu chưa có tấu triều đề nghị bãi chức hắn, hình như từ khi hắn thể hiện được tu vi tiên thiên, đã không còn ai đề nghị bãi chức hắn nữa.

Mà vấn đề đề nghị bãi chức hắn chính là gia giáo không nghiêm, gia phong không đúng, nói rằng có đệ tử Tĩnh An Hầu phủ giở trò đồi bại với nữ tử gia thất trên đường.

Tấu triều này là do Tường tra Tây thành Ngự sử Chu Ninh Vĩ đề nghị, mà nữ tử gia thất bị giở trò đồi bại cũng chính là tiểu nữ nhi của Chu Ninh Vĩ, một tiểu nha đầu mười tuổi.

Theo lời Chu Ninh Vĩ, chính là nữ nhi của hắn hôm qua đi thăm bạn, đã bị một tên lưu manh mười mấy tuổi ôm lấy, mà tên lưu manh này đi ra từ một tiệm sách, qua hỏi hạ nhân mới biết được là người của Tĩnh An Hầu phủ.

Giữa ban ngày ban mặt, giở trò đồi bại với nữ tử gia thất trên đường!

Đây chẳng phải là xuất phát từ Tĩnh An Hầu phủ sao?

Dương Chính Sơn có chút không tin, nhưng lại không thể không tin.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến danh dự nữ nhi, chỉ cần Chu Ninh Vĩ không bị nước vào đầu, thì hắn cũng không thể lấy chuyện này ra để nói dối.

“Đi gọi Thừa Nghiệp, Thừa Mậu, Thừa Hiên, Thừa Hữu đến đây, còn có Khương Ninh, Minh Triết, Minh Chiêu.”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một lát, liền phân phó.

Thiếu niên mười tuổi của Dương gia cũng chỉ có bấy nhiêu người.

“Vâng!” Lục Thọ đáp một tiếng, rồi đi gọi người.

Khoảng một khắc sau, bảy người đều đã có mặt tại chủ viện.

Trong số này, Thừa Nghiệp lớn nhất, đã hai mươi một tuổi, Minh Chiêu nhỏ nhất, mới mười một tuổi.

Thiếu niên mười tuổi thì nên có Thừa Hiên, Thừa Hữu, Khương Ninh và Minh Chiêu phù hợp nhất. Những người khác thì có vẻ lớn hơn một chút!

Dương Chính Sơn nhìn đám tiểu tử đứng thành một hàng, hỏi: “Hôm qua có ai trong các người ra ngoài trêu ghẹo nữ nhân nhà lành không?”

Vài người trước tiên sững sốt, sau đó vẻ mặt mơ hồ, hình như không hiểu ý của lão, nhưng ngay sau đó lại tò mò, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Thừa Hữu.

Dương Thừa Hữu lập tức toát mồ hôi hột, “Các người nhìn ta làm gì, không phải ta, ta không có!”

Trong số con cháu Dương gia, nếu nói người nghịch ngợm nhất, thì Dương Thừa Hữu tuyệt đối có thể đứng đầu.

Từ nhỏ đến lớn, chính tiểu tử này quậy phá nhất.

Dương Chính Sơn còn có chút hoài nghi Dương Thừa Hữu, lão cảm thấy tiểu tử này mới là người có khả năng trở thành một kẻ ăn chơi trác táng nhất.

Bất quá mặc dù Dương Thừa Hữu có nghịch ngợm một chút, nhưng bản tính không xấu, cũng không bị hư hỏng.

Còn về những người khác, hôm qua Thừa Nghiệp, Thừa Mậu, Thừa Hiền, Khương Ninh, Minh Triết hẳn là đều ra thành ngoài để huấn luyện ở doanh vệ rồi, chỉ có Thừa Hữu và Minh Chiêu hai người là không đi.

Hai người bọn họ năm nay đều mười một tuổi, vẫn chưa phải là võ giả, cho nên không cần phải đi doanh vệ huấn luyện.

“Hôm qua người đi đâu?” Dương Chính Sơn hỏi.

Dương Thừa Hữu có chút căng thẳng nói: “Gia gia, ta, ta hôm qua không ra ngoài.”

“Thật sự không ra ngoài?”

“Thật sự không ra ngoài, đệ tử hôm qua buổi sáng theo lão bá tu luyện, buổi chiều ở trong học đường đọc sách, cho đến tối cũng không ra ngoài!” Dương Thừa Hữu giải thích.

Minh Chiêu lên tiếng nói: “Cha, Thừa Hữu không nói dối, chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau!”

Dương Chính Sơn gật đầu, nhưng không nghi ngờ bọn họ đang nói dối.

Thừa Hữu có thể nói dối, nhưng Minh Chiêu thì không.

Tiểu thúc thúc từ nhỏ đã tự nhận là người nhỏ tuổi nhất trong gia đình, giữa đám cháu trai có uy nghiêm, chắc chắn sẽ không bao che cho Thừa Hữu.

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Thừa Nghiệp và những người khác, Thừa Nghiệp nói: “Gia gia, chúng ta đều ở cùng nhau, không ai hành động một mình!”

Nếu bọn họ đi ra ngoài thành đến Hộ Vệ Dinh để luyện tập, đều sẽ cưỡi ngựa ra ngoài thành cùng nhau, hôm qua và hôm nay bọn họ đều đã đến Hộ Vệ Dinh ngoài thành.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy rằng những đứa trẻ của Dương gia sẽ không làm ra chuyện đùa giỡn thiếu nữ ngay giữa đường như vậy.

Ngoài những người trước mắt này, những cậu bé khác trong nhà đều chưa đến mười tuổi.

Hắn cầm lấy tẩu chương xem qua, nói: “Các người trở về đi!”

“Vâng!”

Một đám tiểu tử nghe vậy, đều rời đi.

“Các người thật xấu, sao lại nghi ngờ là ta?” Dương Thừa Hữ ủy khuất nói.

“Hằng ngày chỉ có người thích bừa bãi, không nghi ngờ người thì nghi ngờ ai!” Dương Thừa Hiền cười hì hì nói, mấy người bên cạnh cũng cười theo.

Dương Thừa Hữ nghe vậy, bĩu môi, “May mà có tiểu thúc thúc làm chứng cho ta, nếu không hôm nay ta sẽ bị oan chết!”

“Ha ha~~ Người gây chuyện quá nhiều, đáng đời!”

Mấy người đùa giỡn rời khỏi chính viện.

Dương Chính Sơn thì cầm tẩu chương đi vào thư phòng, trong tẩu chương hỏi đáp: “Thần đã hỏi qua, không phải do con cháu trong nhà gây ra.”

Chỉ là một chuyện nhỏ, Dương Chính Sơn cũng không để trong lòng, ngày thứ hai để người trả lại tẩu chương, hắn liền ném chuyện này ra khỏi đầu.

Tuy nhiên điều khiến hắn không ngờ tới là, ngày thứ ba, Thụy Thiên phủ ỷ cư nhiên đến cửa.

Nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, con cháu nhà giàu ở kinh đô này không biết có bao nhiêu, đùa giỡn phụ nữ

giữa đường cũng không phải không có, nhưng trong trường hợp bình thường, bồi thường một ít bạc là xong.

Nhưng lần này người bị đùa giỡn là nữ nhi nhỏ nhất của Chu Ninh Vĩ, Chu Ninh Vĩ là Tuần Thành Ngự Sử của kinh đô, vốn dĩ đã phụ trách giám sát các quan, hơn nữa người bị đùa giỡn lại là nữ nhi của chính mình, Chu Ninh Vĩ tất nhiên sẽ không bỏ qua như vậy.

Nhưng lần này người bị đùa giỡn là nữ nhi nhỏ nhất của Chu Ninh Vĩ, Chu Ninh Vĩ là Tuần Thành Ngự Sử của kinh đô, vốn dĩ đã phụ trách giám sát các quan, hơn nữa người bị đùa giỡn lại là nữ nhi của chính mình, Chu Ninh Vĩ tất nhiên sẽ không bỏ qua như vậy.

Chương 1088: Đối phó với hấn, nhất định phải để hấn thân bại danh liệt! (1)

“Tiểu nhân Chân Sĩ Kiệt bái kiến Dương Hầu gia!”

Trong đại sảnh của Hầu phủ, Thuận Thiên Phủ Doãn Chân Sĩ Kiệt thi lễ bái kiến Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn mỉm cười đón tiếp, nhiệt tình đỡ Chân Sĩ Kiệt dậy, “Hầu gia này đã sớm nghe danh Chân đại nhân, ha ha~~”

Hấn và Chân Sĩ Kiệt cũng chỉ là quen mặt, bình thường không có gì giao hảo, chỉ có lúc châu triều mới gặp mặt được, nhưng Dương Chính Sơn rất ít khi đi châu, cho nên miễn cưỡng coi như là quen mặt.

Dù sao thì Chân Sĩ Kiệt cũng sinh ra ở Liêu Đông Bình Viễn Tỉnh, Chân thị nhất tộc đó là gia tộc lớn nhất Bình Viễn Tỉnh.

Năm đó, Liêu Đông hán hạn, dưới sự ủng hộ ngầm của Dương Chính Sơn, không ít quan viên và phú thương ở Bình Viễn Tỉnh đều bị triều đình kiểm tra và tịch thu tài sản, trong số đó có không ít phú thương là người trong tộc Chân thị.

Đúng rồi, còn có cả Chân Dương thị, nàng cũng coi như là người trong tộc Chân thị Bình Viễn.

Đương nhiên, bất kể là những phú thương bị kiểm tra và tịch thu tài sản năm đó, hay là Chân Dương thị, thì thực ra cũng không có quan hệ gì lớn với Chân Sĩ Kiệt.

Chân Sĩ Kiệt làm quan cũng coi như là trong sạch, hơn nữa năng lực của hắn cũng rất mạnh.

Dù sao thì chức vị Thuận Thiên Phủ Doãn này không phải là quan chức bình thường.

Kinh Đô nhiều quyền quý, Chân Sĩ Kiệt Thuận Thiên Phủ Doãn này xử lý nhiều nhất là các vụ án về quyền quý, không có chút bản lĩnh thực sự nào, thì căn bản không ngồi vững được chức vị Thuận Thiên Phủ Doãn này.

Nhưng Chân Sĩ Kiệt đã làm Thuận Thiên Phủ Doãn được mười năm rồi, điểm lợi hại nhất là danh tiếng của hắn trong bách tính Kinh Đô vẫn rất tốt, điều này cho thấy hắn làm người làm việc vẫn rất công chính.

Hai người khách sáo một hồi, Chân Sĩ Kiệt mới nói đến chuyện chính, “Dương Hầu gia, tiểu nhân lần này bái phỏng là vì việc triều đình cách chức Chu Ngự sử, nghĩ rằng Dương Hầu gia cũng biết chuyện này.”

“Ừm, biết biết, nhưng Hầu gia này đã hỏi qua bọn hài tử trong nhà, hôm đó bọn hài tử trong nhà không đi tiệm sách.” Dương Chính Sơn nói.

Việc này ầm ĩ lên, Dương Chính Sơn cũng có chút buồn bực.

Chân Sĩ Kiệt cười nói: “Tiểu nhân không phải không tin Dương Hầu gia, chỉ là đã có lệnh cho tiểu nhân điều tra xử lý việc này, cho nên tiểu nhân không thể không đến hỏi một chút.”

Dương Chính Sơn cũng không tức giận, việc này tuy khiến hắn cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không phải không thể hiểu được.

Chu Ninh Vĩ chắc chắn sẽ không vu cáo, dù sao thì việc này liên quan đến danh dự của nữ nhi hắn, mà Chân Sĩ Kiệt

đến tra hỏi cũng là điều nên làm.

“Hay là ta gọi bọn tiểu tử trong nhà về, để Chân đại nhân tra hỏi một chút!”

Chân Sĩ Kiệt vội vàng xua tay, “Không cần, không cần, tiểu nhân tin rằng Hầu gia sẽ không lừa gạt bệ hạ, tiểu nhân ở đây có một bức họa, Dương Hầu gia có thể tra trước trong phủ.”

“Nếu như không phải, vậy thì có thể là có người mạo danh người của Tĩnh An Hầu đang ở bên ngoài làm ác.”

Nói xong, hắn lấy từ trong tay áo ra một bức họa đưa cho Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn nhìn bức họa, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Bức họa này hắn có chút quen mắt!

Sẽ không phải là người trong nhà chứ.

“Đây là?”

“Bản quan vừa mới hỏi qua chủ tiệm sách, chủ tiệm nói rằng khách hôm đó là một chủ một tớ, đều là thiếu niên hơn mười tuổi, hơn nữa còn đều là khách quen của tiệm sách bọn họ. Đây là bức họa của người tớ đó.” Chân Sĩ Kiệt nói.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi co quắp một chút, e là thật sự.

Đã là khách quen, vậy thì chứng tỏ là thường xuyên đến mua sách, nên hắn là không có khả năng là người mạo danh.

“Lục Thọ! Người đi hỏi xem người này là ai!”

Hắn mặc dù cảm thấy quen mắt, nhưng người hầu của Dương gia nhiều như vậy, có một số người hầu hắn cũng không rõ là theo ai.

Lục Thọ nhìn bức họa, muốn nói lại thôi.

“Nói thẳng ra đi.” Dương Chính Sơn trầm giọng nói.

Lục Thọ nói: “Hầu gia, đây là Đại Niên bên người của Khương Thiệu Gia!”

“Khương Thiệu Gia!” Dương Chính Sơn sửng sốt một chút, sau đó thần sắc trở nên quái dị, “Khương Phong!”

“Đúng!” Lục Thọ nói.

Dương Chính Sơn mặt mày đen xì, “Người đi gọi hai người bọn chúng qua đây!”

“Vâng!”

Đợi Lục Thọ rời đi, Dương Chính Sơn nhìn về phía Chân Sĩ Kiệt, “Chân đại nhân, trong này có phải là có chút hiểu lầm không?”

“Hiểu lầm? Không biết Dương Hầu gia đang nói đến cái gì?” Chân Sĩ Kiệt hỏi.

Dương Chính Sơn cười nói: “Ngoại tôn của ta năm nay mới bảy tuổi!”

Khương Phong là tiểu nhi tử thứ hai của Khương Hạ, năm nay vừa tròn bảy tuổi, hiện đang được học tại học đường của Dương gia.

Người nói một hài tử bảy tuổi mà lại trêu chọc nữ nhi nhà lành, thật sự là có chút quá đáng.

Chân Sĩ Kiệt cũng sửng sốt một chút, “Không phải mười mấy tuổi sao!”

Dương Chính Sơn kéo kéo râu, “Ngoại tôn của ta quả thực là lớn nhanh như thổi.”

Một lúc sau, Lục Thọ liền dẫn Khương Phong và Đại Niên đến.

“Ngoại công! Người tìm ta!” Khương Phong như một cơn gió chạy đến bên cạnh Dương Chính Sơn.

Khương Phong quả thực chỉ mới bảy tuổi, nhưng hấn lại cao lớn hơn nhiều so với những hài tử bảy tuổi khác.

Người ta thường nói cháu ngoại giống cậu, Khương Phong mặc dù là con trai của Khương Hạ, nhưng thân hình của hấn hiển nhiên giống người Dương gia hơn, cũng giống như Dương Minh Thành, vừa cao vừa lớn, nhìn qua như hài tử mười một mười hai tuổi.

Dương Chính Sơn xoa đầu hấn, hỏi: “Mấy ngày trước có phải người đã ôm một cô nương trước cửa tiệm sách Lý gia không?”

“Tiệm sách Lý gia?” Khương Phong sững sốt một chút, nghĩ nghĩ, nói: “Không có, ta chỉ đỡ nàng ấy một chút khi thấy nàng ấy sắp ngã.”

Dương Chính Sơn nhìn Khương Phong, hài tử này từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, không giống như Thừa Hữu Thừa Chương bày trò nghịch ngợm, nếu nói hấn làm chuyện xấu gì, Dương Chính Sơn cũng sẽ không tin.

Chương 1089: Đối phó với hấn, nhất định phải để hấn thân bại danh liệt! (2)

Hơn nữa hấn mới chỉ bảy tuổi, bảy tuổi thì hiểu cái gì gọi là trêu chọc?

Dương Chính Sơn nhìn về phía Chân Sĩ Kiệt, Chân Sĩ Kiệt cũng không khỏi mỉm cười, nói: “Xem ra Chu Ngự sử đã làm to chuyện rồi!”

Mặc dù phong tục Đại Vinh có phần bảo thủ, nhưng cũng không bảo thủ đến mức nam nữ hài tử không thể chạm vào nhau.

Nếu là hài tử mười mấy tuổi, thì có thể sẽ có chút quan niệm về nam nữ, nhưng một hài tử bảy tuổi, chuyện này chỉ có thể nói là hiểu lầm.

Sau khi chuyện rõ ràng, Chân Sĩ Kiệt liền xin phép cáo từ, Dương Chính Sơn tự mình tiễn hấn ra khỏi phủ.

Đã là hiểu lầm, Dương Chính Sơn cảm thấy giải thích một chút là được, nhưng hấn không ngờ rằng Chu Ninh Vĩ kia vẫn không buông tha, sau khi biết được Khương Phong chỉ là một hài tử bảy tuổi, lại dâng lên một bản tấu, nói rằng nam nữ thụ thụ bất thân, lễ nghĩa cũng vậy, hài tử bảy tuổi cũng là nam tử, cũng có tâm thú.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn nhìn thấy Diên Bình Đế lại phái người mang tấu chương đến, sắc mặt có chút khó coi.

Một hài tử bảy tuổi đỡ một hài tử mười tuổi một cái, mà lại khiến như là làm ra chuyện gì hư hỏng, bại hoại phong tục vậy.

Đặc biệt là câu “Hài tử bảy tuổi cũng có tâm thú”, mẹ nó, chẳng phải đang mắng ngoại tôn của hấn là súc sinh sao?

“Đáng ghét, lão nho già bảo thủ này!”

“Đi gọi Võ Tranh qua đây!”

Dương Chính Sơn tức giận đi ra khỏi thư phòng, gọi Lý Xương ở ngoài cửa.

Một lúc sau, Võ Tranh đã đến thư phòng.

“Hầu gia!”

Dương Chính Sơn nói: “Đi điều tra Chu Ninh Vĩ này, xem hấn có thật sự thanh liêm không!”

Hấn căn bản không quen biết người tên Chu Ninh Vĩ này, nếu không phải Chu Ninh Vĩ vu cáo hấn, thì thậm chí hấn còn không biết trong Kinh Đô có một vị Tuần Thành Ngự Sử như vậy.

Nếu Chu Ninh Vĩ này chỉ là người bảo thủ thì cũng thôi, Dương Chính Sơn lười so đo với hấn.

Nhưng nếu Chu Ninh Vĩ này là một kẻ giả nhân giả nghĩa, thì đừng trách Dương Chính Sơn này không khách khí.

.....

Năng lực làm việc của Võ Tranh tất nhiên không cần phải nói nhiều, chưa đến hai ngày đã điều tra rõ ràng mọi chuyện về Chu Ninh Vĩ.

“Hầu gia, Chu Ninh Vĩ này xuất thân nghèo khó, nhưng ở Đông Thành có một căn nhà lớn ba sân!”

“Hơn nữa Chu Ninh Vĩ này còn có bốn phòng tiểu thiếp, tiểu nữ nhi của hắn chính là do tiểu thiếp sinh ra, nhìn thì cũng xinh đẹp, nhưng tính tình có chút bướng bỉnh!”

“Cái kia, ta nghe nói~~”

Võ Tranh muốn nói lại thôi.

“Nghe nói cái gì?” Dương Chính Sơn trừng mắt, nói năng lấp bắp, giống như lão già bán hàng.

Võ Tranh cười hì hì, nói: “Ta nghe nói là tiểu nữ nhi của hắn thích Khương Thiệu Gia.”

“.....”

Khóe mắt Dương Chính Sơn giật giật.

“Cũng chính là nói phụ nữ này đã bám lấy ngoại tôn của ta!”

Võ Tranh gật đầu, “Chắc là vậy, Chu Ninh Vĩ có ba nữ nhi, nữ nhi lớn nhất gả cho tôn nhi của Thị Lang Hình Bộ là Trầm Minh, nữ nhi thứ hai gả cho Võ Tĩnh Hầu Dương Phổ làm tiểu thiếp! Nghe nói Võ Tĩnh Hầu này chính là vô tình giúp nữ nhi thứ hai của hắn một phen, cho nên hắn mới dày mặt đến cửa nói rằng Võ Tĩnh Hầu này đã làm hỏng danh tiếng của nữ nhi hắn.”

Dương Chính Sơn đã hoàn toàn hiểu ra, đây chính là đụng chạm, mà Chu Ninh Vĩ này còn là một chuyên gia đụng chạm.

Danh tiếng của Tĩnh An Hầu phủ ở Kinh Đô vẫn rất tốt, đặc biệt là trong chuyện hôn sự, không ít tiểu thư của quyền quý quan lại đều muốn gả vào Tĩnh An Hầu phủ.

Cũng chính vì Dương gia có gia quy “Nam tử ba mươi tuổi không có con thì mới được lấy thiếp”, mà khiến vô số tiểu thư của quyền quý quan lại sinh ra ngưỡng mộ Dương gia.

Khương Phong mặc dù không phải con cháu của Dương gia, nhưng hắn là ngoại tôn của Dương Chính Sơn, luôn sống ở Hầu phủ, không khác gì con cháu của Dương gia.

Chu Ninh Vĩ này có lẽ đã hiểu lầm rằng Khuông Phong là cháu trai của Dương Chính Sơn.

Trong mắt Dương Chính Sơn cháu trai và ngoại tôn đều giống nhau, nhưng trong mắt người ngoài thì cháu trai và ngoại tôn vẫn có sự khác biệt.

Một người họ Dương, một người họ Khuông chính là sự khác biệt lớn nhất.

Chu Ninh Vĩ muốn trèo cao lên Dương gia, Dương gia chắc chắn là không nhìn vào nhà bọn họ, chỉ riêng gia phong của Chu gia, Dương Chính Sơn đã không coi trọng.

“Quan tiểu nhân này thật không có phẩm hạnh!” Dương Chính Sơn tức cười.

“Hầu gia, có muốn trừng trị hắn một phen không?” Võ Tranh hỏi.

Dương Chính Sơn nhìn hắn với vẻ hiếu kỳ, “Trừng trị như thế nào?”

Võ Tranh cười hì hì, “Có rất nhiều thủ đoạn trong giang hồ, ví dụ như đâm ô bừa bãi!”

“Đâm ô bừa bãi là cái gì?” Dương Chính Sơn không hiểu những thứ này.

Võ Tranh giải thích: “Chính là tìm một nữ nhân dụ dỗ hắn, sau đó để phu quân của nữ nhân đó bắt tại trận!”

Dương Chính Sơn nhướn mày, chẳng phải đây chính là tiên nhân nhảy múa sao?

“Hắn có mắc bẫy không?”

Võ Tranh nói: “Người này của Chu Ninh Vĩ cực kỳ háo sắc, thường xuyên lưu lạc ở hoa liễu ốc.”

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút, “Đối phó với hắn, nhất định phải để hắn thân bại danh liệt!”

Mẹ nó, dám đến làm nhục lão phu, thật sự coi lão phu là người dễ bị bắt nạt sao?

“Người đi sắp xếp đi, đến lúc đó làm lớn chuyện một chút, tốt nhất là để mọi người trong Kinh Đô đều biết.”

Võ Tranh cười có chút tà ác, “Hầu gia, ngài cứ yên tâm!”

Võ Tranh những năm qua đã làm gì?

Giúp Dương Chính Sơn thu thập đủ loại tin tức.

Trước đây Võ Tranh chủ yếu nhắm vào triều đình, nhưng mấy năm gần đây vì Dương Chính Sơn đến Kinh Đô, nên hắn đã chuyển trọng tâm thu thập tin tức sang các tin đồn.

Thu thập tin đồn, thì đương nhiên phải giao thiệp với tam giáo cửu lưu.

Trong Kinh Đô, những tam giáo cửu lưu đó thấy Võ Tranh, ai mà không tôn kính gọi một tiếng Võ gia.

Chương 1090: Đối phó với hắn, nhất định phải để hắn thân bại danh liệt! (3)

Có thể gọi một tiếng Võ gia trước mặt Võ Tranh, thì đó đều là chuyện có mặt mũi.

Võ gia là thân phận gì?

Một trong những người quản lý hộ vệ của Tĩnh An Hầu phủ, võ giả cấp chín.

Thân phận thứ nhất đại diện cho việc Võ gia có bối cảnh, thân phận thứ hai đại diện cho việc Võ gia có thực lực.

Trong mắt những tam giáo cửu lưu đó, Võ gia tuyệt đối là nhân vật lớn, không kém gì những quan lão gia trong nha môn.

Võ gia bảo người làm chuyện gì, thì đó là coi trọng người.

.....

Nhận được phân phó của Dương Chính Sơn, Võ Tranh lập tức đến một sông bạc ngầm ở Nam Thành Kinh Đô.

Người quản lý sông bạc Liễu Đại Sơn thấy Võ Tranh, mắt lập tức sáng lên.

“Võ gia, ai da, gió nào đưa Võ gia đến đây, mau mời vào mau mời vào!”

Liễu Đại Sơn nhe một hàm răng vàng, vẻ mặt nịnh hót tiến lên chào đón.

Liễu Đại Sơn này cũng coi như là nhân vật trong tam giáo cửu lưu ở Kinh Đô, trong tay có mấy sông bạc và lầu xanh, có

mấy trăm huynh đệ.

Đương nhiên, hắn cũng có bối cảnh.

Bối cảnh của hắn là ai, Võ Tranh không rõ lắm, nhưng chắc hắn là một vị quan viên của Thuận Thiên Phủ.

Chức quan không quá cao, dù sao thì sông bạc và lầu xanh này mặc dù kiếm tiền nhanh, nhưng không phải là nơi cao cấp gì, quyền quý và quan lớn đều không nhìn vào những nơi này.

Võ Tranh chỉ gặp Liễu Đại Sơn vài lần, nhưng tiểu huynh đệ dưới tay hắn lại rất quen thuộc với Liễu Đại Sơn này.

Tiểu huynh đệ dưới tay hắn đương nhiên cũng là hộ vệ của Dương gia.

Nếu chuyện này không phải là Dương Chính Sơn phân phó, thì hắn căn bản sẽ không đích thân đến đây, để tiểu huynh đệ dưới tay hắn đi một chuyến là được.

Về mặt Võ Tranh bình tĩnh gật đầu, “Có chút chuyện nhờ người, tìm một chỗ yên tĩnh!”

Sông bạc ngậm u ám, Võ Tranh có chút không thích.

“Võ gia mời!” Liễu Đại Sơn lập tức mời Võ Tranh đến tiểu viện phía sau sông bạc.

“Còn không mau đi dọn trà cho Võ gia!”

Trong phòng khách, Liễu Đại Sơn đá một cái vào tên tiểu đệ bên cạnh, tên tiểu đệ giật mình, vội vàng chạy đi pha trà cho Võ Tranh.

Chờ trà được mang lên, Liễu Đại Sơn cười lộ hàm răng vàng, “Võ gia có phân phó gì?”

Võ Tranh bưng trà lên nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống.

Trà này quá tệ, không hợp khẩu vị của hắn.

Trà Võ gia thường uống đều là Động Linh Xuân, đừng nói là trà bình thường, ngay cả trà của Hoàng Đế trong mắt hắc cũng chỉ như vậy mà thôi.

“Chu Ninh Vĩ có quen biết không?”

“Chu Ninh Vĩ, Tuần Thành Ngự Sử của Nam Thành chúng ta?” Liễu Đại Sơn nói.

Có năm vị Tuần Thành Ngự Sử ở Kinh Đô, chia thành Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung.

Võ Tranh gật đầu, “Chuẩn bị cho hắc một bộ dâm ô bừa bãi, làm lớn chuyện một chút, tốt nhất là toàn thành đều biết.”

“Cái này~~” Liễu Đại Sơn có chút do dự.

Mặc dù Võ gia lợi hại, nhưng Tuần Thành Ngự Sử này cũng không phải là người dễ đối phó, một chút sơ suất có thể sẽ xảy ra án mạng.

Võ Tranh liếc hắc một cái, “Yên tâm làm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Liễu Đại Sơn nghe vậy, tâm tư chắc chắn, “Có lời này của Võ gia, tiểu nhân yên tâm rồi!”

Võ Tranh gật đầu, sau đó lấy ra một bình sứ nhỏ đặt lên bàn, “Đây là Tráng Cốt Đan của Thái Y Viện, coi như là thù lao của ngươi!”

Nói xong, hắc trực tiếp đứng dậy rời đi.

Liễu Đại Sơn vội vàng cầm lấy bình sứ nhỏ, mặt đầy nịnh hót đuổi theo Võ Tranh, “Tiểu nhân tiễn Võ gia!”

Tráng Cốt Đan mặc dù là đan dược bình thường, nhưng cũng không phải là võ giả bình thường có thể mua được.

Dù có tốn bao nhiêu bạc cũng chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là có kênh phân phối hay không.

Trong tay Dương Chính Sơn, Tráng Cốt Đan này đều là hàng rác, nhưng trong mắt Liễu Đại Sơn, Tráng Cốt Đan này chính là bảo bối khó có được.

Tiền Võ Tranh đi, Liễu Đại Sơn nhìn Tráng Cốt Đan trong tay suy nghĩ một chút, sau đó hắn đi ra ngoài đến trước cửa một phủ đệ.

Trong phủ, hắn gặp được Thông Phán Trang Phi Ngũ của Thuận Thiên Phủ Nha.

Trang Phi Ngũ là một trong sáu vị Thông Phán của Thuận Thiên Phủ Nha, phụ trách việc tuần phòng trong thành.

Liễu Đại Sơn báo cáo chi tiết mọi chuyện mà Võ Tranh phân phó cho Trang Phi Ngũ.

Trong thư phòng, Trang Phi Ngũ bốn mươi tuổi nghe xong, trong lòng thầm nghĩ: “Thủ đoạn thật tàn nhẫn!”

Nếu chuyện này xảy ra với người khác, mặc dù cũng sẽ làm hỏng danh tiếng, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng.

Nhưng nếu chuyện này xảy ra với một Ngự Sử, và còn lan truyền khắp thành, thì đó là một chuyện cực kỳ xấu.

Ngự Sử của Đô Sát Viện luôn tự phụ là thanh lưu, tự cho mình là sĩ đại phu có phẩm hạnh cao cả, hơn nữa Ngự Sử còn phụ trách giám sát các quan viên, nếu đức hạnh của họ có vấn đề, kết quả có thể tưởng tượng được.

Bị người ta châm chọc là điều không thể tránh khỏi, hơn nữa còn bị giáng chức.

Trang Phi Ngũ biết tại sao Tĩnh An Hầu phủ lại nhắm vào Chu Ninh Vĩ, vì vụ án Khương Phong trêu chọc nữ nhi nhà lãnh chính là do hắn điều tra.

Tuy nhiên hắn vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn là muốn để Chu Ninh Vĩ thân bại danh liệt.

Những việc mà Liễu Đại Sơn làm chỉ có thể làm hỏng danh tiếng của Chu Ninh Vĩ, nhưng không thể khiến Chu Ninh Vĩ mất chức, tước bỏ công danh.

“Đại nhân, chuyện này có cần làm không?” Liễu Đại Sơn cẩn thận hỏi.

Trang Phi Ngũ liếc hắt một cái, “Người dám không làm không?”

Liễu Đại Sơn cười ngược ngùng, “Không dám, đừng nói là Tĩnh An Hầu phủ, ngay cả Võ gia, tiểu nhân cũng không dám đắc tội!”

“Vậy còn không mau đi làm!” Trang Phi Ngũ nói không kiên nhẫn.

Người không dám đắc tội với Tĩnh An Hầu phủ, vậy ta có thể đắc tội?

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân đi làm ngay đây!”

Liễu Đại Sơn vội vàng lui ra khỏi thư phòng.

Chương 1091: Hoa Bãng Tâm Quả Nở (1)

Tối hôm sau, Dương Chính Sơn đã nhận được báo cáo của Võ Tranh.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn với vẻ mặt thú vị nhìn Võ Tranh, “Tình hình thế nào?”

“Khắc khặc, ta đã tự mình đi xem, Chu Ninh Vĩ quả thể bị người ta đánh ra ngoài, xung quanh có không ít bách tính đều nhìn thấy, hơn nữa còn có không ít người gọi ra thân phận của hắn!” Nụ cười gian xảo của Võ Tranh.

Không thể không nói, Liễu Đại Sơn làm việc vẫn rất đáng tin cậy, không những đợi Chu Ninh Vĩ cởi hết quần áo mới ra tay bắt gian, hơn nữa còn chuyên môn sắp xếp người ở bên ngoài hô to thân phận của Chu Ninh Vĩ.

Nếu không hô ra thân phận, bách tính bình thường ước chừng không có mấy người biết đây là Chu Ninh Vĩ, nhưng hô lên thì khác, xem đi, đợi đến khi mặt trời ngày mai mọc lên, chuyện này sẽ truyền khắp Kinh Đô, trở thành đề tài bàn tán của vô số người.

“Tốt lắm!” Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, sau đó phân phó: “Ngươi chờ một chút!”

Hắn cúi người tìm ra một bản tấu, cúi người viết lên.

Dám chỉ trích lão phu!

Hừ hừ, lão phu cũng chỉ trích ngươi!

Lão đầu tử này xuất thân nghèo khó, thế nhưng trong nhà có trang viên, thê thiếp thành đàn, hiển nhiên là một tên tham quan.

Còn về chứng cứ tham ô nhận hối lộ, lão phu chỉ trích còn cần chứng cứ sao?

Nói đi cũng phải nói lại, thật sự cho rằng Diên Bình Đế không biết ai là tham quan sao?

Mật Võ Vệ không phải là ăn cơm trắng, đặc biệt là ở trong Kinh Đô, Mật Võ Vệ kia thật sự là vô cùng tận.

Chu Ninh Vĩ có phải là tham quan hay không, hỏi một chút Mật Võ Vệ, Mật Võ Vệ tuyệt đối có thể đưa ra chứng cứ.

“Sáng mai, lập tức đưa bản tấu này đến Tấu sự sở!”

“Vâng!” Võ Tranh tiếp nhận bản tấu, khặc khặc cười.

.....

Ngày hôm sau, Hoàng thành Ngự thư phòng.

Diên Bình Đế nhìn bản tấu do Dương Chính Sơn đưa lên không khỏi cười ha ha.

“Vì sao hoàng thượng lại vui vẻ như vậy?” Trương Minh Trung đứng hầu bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

Trương Minh Trung, trước kia là thái giám trông coi Trọng Sơn Trấn, nhưng hai năm trước, Diên Bình Đế điều hấn trở về Kinh Đô, nhập Ty Lễ Giám, nhậm chức Bình bút thái giám, đề đốc Hoàng Vệ Ty.

Tất nhiên đây cũng là ý của Trần Trung Thuật, hiển nhiên là Trần Trung Thuật có ý định bồi dưỡng Trương Minh Trung thành người kế thừa của mình.

Trước khi đến Trọng Sơn Trấn, Trương Minh Trung đã hầu hạ Thừa Bình Đế ở Ngự triều, lúc đó hấn chính là người được

Trần Trung Thuật coi trọng, sau này Trương Minh Trung đi Trọng Sơn Trấn nhậm chức trấn thủ thái giám, cũng là do Thừa Bình Đế và Trần Trung Thuật sắp xếp đặc biệt.

Hiện tại Trương Minh Trung cũng coi như là công đức viên mãn, mới có thể được Trần Trung Thuật chọn làm người kế thừa.

Mà những biểu hiện ở Trọng Sơn Trấn, cũng đã chứng minh Trương Minh Trung là người hiểu biết, biết tiến lùi, biết nặng nhẹ, hai năm qua, Trương Minh Trung đã dần dần nhận được sự công nhận của Diên Bình Đế.

“Đến đây, ngươi xem này, ha ha, Tĩnh An Hầu tức giận rồi!” Diên Bình Đế ném bản tấu cho Trương Minh Trung cười nói.

Trương Minh Trung mở bản tấu ra, liếc mắt một cái, ánh mắt rơi vào câu cuối cùng, ‘Thần cho rằng vị Tuân thành Ngự sử Chu đại nhân này là một tham quan, không bằng hoàng thượng điều tra xử lý hắn, tài sản bị tịch thu còn có thể bổ sung ngân khố!’

Hắn cười cười, “Cũng trách Chu Ninh Vĩ tự tìm đường chết, lại dám chọc giận Tĩnh An Hầu. Hắn dường như quên mất Tĩnh An Hầu là một ác thần đã giết người vô số!”

Diên Bình Đế hơi lắc đầu, “Trẫm lại cảm thấy nên trách Tĩnh An Hầu, những năm qua Tĩnh An Hầu ẩn cư không ra, ngay cả triều sáng cũng không muốn lên, mới khiến người ta quên đi uy vũ của hắn.”

Diên Bình Đế trong lòng đầy oán hận với Dương Chính Sơn, năng lực của Dương Chính Sơn hắn tự nhiên rõ ràng, hắn cũng muốn trọng dụng Dương Chính Sơn.

Trọng Sơn Trấn không dễ dàng sắp xếp, những biên trấn khác vẫn có thể sắp xếp, cho dù không muốn đi biên trấn, cũng

có thể là cảm vệ quân.

Hắn không phải chưa từng nhắc nhở Dương Chính Sơn những điều này, nhưng Dương Chính Sơn hiện tại chỉ muốn trấn thủ Diễn Võ Các, căn bản không có ý định khác, khiến hắn trong lòng rất không thoải mái.

Nhưng hắn cũng không làm gì được Dương Chính Sơn, tiên thiên võ giả chính là tiên thiên võ giả, cho dù là đế hoàng cũng không thể ép buộc tiên thiên võ giả.

Trương Minh Trung tự nhiên biết được ý nghĩ của Diên Bình Đế, nhưng chuyện này không phải hắn có thể tùy ý chen vào.

“Hoàng thượng, có chấp nhận đề nghị của Tĩnh An Hầu không?”

Diên Bình Đế không để ý vẫy tay, “Người đi hỏi Mật Võ Vệ xem sao, nếu có chứng cứ, thì điều tra xử lý đi!”

Chỉ là một Tuân thành Ngự sử, còn không đáng để hắn để trong lòng.

“Vâng!”

Trương Minh Trung lĩnh mệnh, chậm rãi lui ra khỏi Ngự thư phòng.

Ngay lúc hắn đi ra khỏi Ngự thư phòng, Trần Trung Thuật vừa vịn đi tới.

“Nguyên gia!” Trương Minh Trung cúi người gọi.

Trần Trung Thuật hơi gật đầu, nhìn nhìn bản tấu trong tay hắn, “Có chuyện gì?”

“Là Tĩnh An Hầu không hài lòng với Chu Ninh Vĩ, hoàng thượng đề nghị thần đi điều tra xử lý hắn!” Trương Minh Trung cung kính nói.

Nguyên gia nhi thân, trong nhóm thái giám ở Hoàng thành là quan hệ thường thấy nhất, bất quá trước đây Trần Trung Thuật đều bị gọi là lão tổ tông.

“Vậy người đi làm đi, đi sớm về sớm!”

Trần Trung Thuật dặn dò một câu, liền tiến vào Ngự thư phòng, đi đến trước Ngự án.

Diên Bình Đế còn đang xử lý tấu chương của triều đình, Trần Trung Thuật hơi cúi người nói: “Hoàng thượng, chuyện của Chức Tạo Cục đã điều tra rõ ràng!”

“Có vấn đề gì không?”

“Chức Tạo Cục không có vấn đề gì lớn, bất quá rất nhiều thương nhân sinh silk ở Giang Nam có rất nhiều vấn đề!” Trần Trung Thuật nói.

Chương 1092: Hoa Bãng Tâm Quả Nở (2)

Diên Bình Đế ngẩng đầu nhìn hấn, Trần Trung Thuật giải thích nói: “Hai năm nay, sản lượng tơ tằm của Chức Tạo Cục ngày càng lớn, khiến cho nhu cầu sinh silk ngày càng nhiều, làm cho giá sinh silk ở Giang Nam tăng lên lần nữa, khiến cho rất nhiều thương nhân sinh silk ở Giang Nam không hài lòng!”

Chức Tạo Cục là chuyên môn chế tạo tơ seda cần thiết cho cung đình, bất quá Chức Tạo Cục cũng cung cấp tơ seda cho giao thương triều cống.

Nếu chỉ là như vậy, Chức Tạo Cục sẽ không ảnh hưởng đến giá sinh silk ở Giang Nam, nhưng bởi vì sự thành lập của Hoàng Thương Ty, cũng bởi vì sự can thiệp của Lục Đại Hoàng Thương vào giao thương triều cống, khiến cho quy mô giao thương triều cống ngày càng lớn.

Chức Tạo Cục vì hoàn thành đơn hàng của Hoàng Thương Ty, không thể không thu mua ồ ạt sinh silk, đây mới khiến cho giá sinh silk ở Giang Nam ngày càng cao.

Nhưng mà, dân gian ở Giang Nam có rất nhiều tơ seda, bọn họ cũng cần một lượng lớn sinh silk, giá sinh silk tăng lên, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ.

“Cho nên bọn họ cấu kết với hải tặc, đốt đi xưởng dệt ở Úc Châu?” Diên Bình Đế sắc mặt âm trầm hỏi.

Trần Trung Thuật nói: “Không chỉ vì vậy, ngoài nguyên nhân giá sinh silk, bọn họ còn không hài lòng với Hoàng

Thương Ty can thiệp vào việc mua bán tơ seda!”

“Một thời gian trước, Hoàng Thương Ty đã thỏa thuận một đơn hàng lớn với Già La Vương Triều, năm mươi vạn tấm tơ seda, tám triệu lượng bạc, Già La Vương Triều này trước đây đều mua tơ seda từ Thị Bác Ty ở Giang Nam, nhưng vì sự can thiệp của Hoàng Thương Ty, khiến cho thương nhân tơ seda ở Giang Nam mất đi một đơn hàng lớn như vậy.”

Già La Vương Triều nằm ở phía nam của Đại Vinh, không giáp ranh với Đại Vinh, nếu đi đường bộ, cần phải vượt qua vài vương triều mới đến được Đại Vinh, nhưng nếu đi đường biển, lên thuyền có thể trực tiếp đi xuống phía nam hàng ngàn dặm, có thể đến được Già La Vương Triều.

Mà Già La Vương Triều này cũng là một vương triều phát triển thương mại đường biển, bọn họ thích nhất là từ Đại Vinh nhập khẩu các loại đặc sản, chở đến cực tây chi địa bán.

Tơ seda của Đại Vinh chính là một trong những hàng hóa bọn họ thích nhất.

Diên Bình Đế biết được đơn hàng lớn này của Hoàng Thương Ty, lúc đó hắn còn cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì đơn hàng này ít nhất cũng có thể kiếm được bốn triệu lượng bạc, không ngờ chuyện này lại trở thành họa diệt vong của Úc Châu.

Bất quá hắn vẫn không thể hiểu được tại sao thương nhân tơ seda ở Giang Nam lại dám cấu kết với hải tặc tấn công thành Úc Châu.

Chẳng lẽ bọn họ không biết triều đình sẽ vì chuyện này mà tức giận, sẽ điều tra rõ ràng chuyện này?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự không sợ chết sao?

Chỉ dựa vào một đám thương nhân tơ seda, cũng muốn thách thức uy nghiêm của triều đình?

“Giao chuyện này cho Mật Võ Vệ đi, bất kể chuyện này liên quan đến ai, nhất định phải điều tra đến cùng!” Trong mắt Diên Bình Đế lộ ra sát ý, hắn đã không thể chờ đợi được muốn cầm đao chém rồi.

Liên quan đến Hoàng Thương Ty và Chức Tạo Cục, đây là chuyện mà hắn cảm thấy không thể dung túng.

Phải biết rằng hiện tại Hoàng Thương Ty chính là túi tiền của hắn và triều đình, năm ngoài bạc mà Hoàng Thương Ty kiếm được đã vượt qua hai mươi triệu lượng, so với thuế bạc mà triều đình thu được còn nhiều gấp đôi.

Hắn có thể dung túng cho người khác phá hoại việc buôn bán của Hoàng Thương Ty sao?

“Lão nô tuân chỉ!” Trần Trung Thuật đáp.

.....

Sau khi Trương Minh Trung truyền đạt ý chỉ của Diên Bình Đế đến Mật Võ Vệ, Mật Võ Vệ lập tức tìm ra hồ sơ của Chu Ninh Vĩ.

Như Ngự sử Chu Ninh Vĩ, mặc dù chức quan phẩm cấp không cao, nhưng vì có quyền giám sát bách quan, nên Mật Võ Vệ vẫn có chút quan tâm đến hắn.

Mà trong Kinh Đô, quan viên và quyền quý, Mật Võ Vệ đều có thiết lập hồ sơ chuyên biệt để ghi chép, bao gồm xuất thân, lý lịch, một số thông tin cần chú ý, v.v.

Trên triều đình có tham quan hay không, thực ra Mật Võ Vệ đã quá rõ ràng, Diên Bình Đế cũng rất rõ ràng.

Nhưng nước trong quá trong thì không có cá, bất luận là Thừa Bình Đế hay Diên Bình Đế đều hiểu rằng không thể giết sạch tham quan, cho nên họ cũng không nghĩ đến việc giết chết hết tham quan.

Hơn nữa có một số người, một số chuyện cũng không thể phân biệt rõ ràng được.

Chẳng hạn như lễ vật, giữa các quan viên tặng lễ vật là chuyện bình thường nhất, hơn nữa có một số người tặng lễ vật rất quý giá, không chỉ trong quan trường, mà ngay cả dân gian cũng vô cùng coi trọng việc tặng lễ vật, đây là phong tục, cho dù là triều đình cũng không thể cấm được.

Cho nên có một số chuyện không phải triều đình không muốn xử lý, mà là không thể xử lý được.

Chu Ninh Vĩ xuất thân nghèo khó, nhưng hiện tại lại sống cuộc sống xa hoa, có thể thấy hẳn rất có thành tích trong việc thu gom tài sản.

Mật Võ Vệ mặc dù không đặc biệt quan tâm đến Chu Ninh Vĩ, nhưng trong hồ sơ ghi chép vẫn có không ít chuyện Chu Ninh Vĩ hối lộ và nhận hối lộ.

Cũng không cần Trương Minh Trung sắp xếp đặc biệt, trong ngày hôm đó Mật Võ Vệ đã bắt được Chu Ninh Vĩ.

Khi một lượng lớn Mật Võ Vệ bao vây phủ đệ của Chu gia, đưa Chu Ninh Vĩ về ngục chỉ của Mật Võ Vệ, Kinh Đô đã xảy ra một làn sóng nhỏ.

Phần lớn không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng có người biết đây là chuyện gì.

Thuận Thiên phủ, trong thư phòng.

Chân Sĩ Kiệt biết được chuyện này, không nhịn được lắc đầu, “Tên ngốc này, đừng phải ai không tốt, lại đi đừng phải Tĩnh An Hầu, thật sự cho rằng Tĩnh An Hầu là người dễ bị bắt nạt sao!”

Hắn đối với Dương Chính Sơn cực kỳ hiểu rõ, mặc dù những năm gần đây hắn không giao du với Dương Chính Sơn,

nhưng hẳn vẫn luôn chú ý đến Dương Chính Sơn.

Chương 1093: Hoa Bãg

Tâm Quả Nở (3)

Năm đó Bình Viễn Tỉnh đã điều tra xử lý không ít tộc nhân của Chân thị nhất tộc, Chân Sĩ Kiệt cũng không phải không nghĩ đến việc ra tay giúp đỡ, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn cách phớt lờ.

Một là vì chuyện này âm ỉ quá lớn trên triều đình, hai là vì chuyện này có liên quan đến Dương Chính Sơn.

“Người đi tìm Chân Dương Thị đến đây, lão phu có chuyện nhờ nàng giúp đỡ?” Chân Sĩ Kiệt nghĩ một lúc, gọi một tên tùy tùng đến phân phó.

“Chân Dương Thị? Lão gia nói là chủ sự ở Hoàng Thương Ty?” Tên tùy tùng cẩn thận hỏi.

Chân Sĩ Kiệt gật đầu, “Chính là nàng, ta nhớ nàng có một phủ đệ ở Kinh Đô! Hỏi xem nàng có ở Kinh Đô không, nếu không có ở, thì gửi cho nàng một bức thư, xem nàng khi nào có thể đến Kinh Đô!”

“Vâng!” Tên tùy tùng đáp.

Chân Dương Thị xuất thân từ Chân gia ở Diên Châu, cũng là tộc nhân của Chân thị nhất tộc, theo bối phận mà nói, Chân Dương Thị còn phải gọi Chân Sĩ Kiệt một tiếng thúc thúc.

Bất quá Chân thị nhất tộc quá mức bành trướng, Chân Sĩ Kiệt lại không muốn quản lý chuyện trong tộc, cho nên những năm gần đây hắn cũng chưa từng gặp Chân Dương Thị.

Ngược lại là vào ngày lễ Tết, Chân Dương Thị đều gửi đến một phần lễ vật, không quên hẳn là bậc trưởng bối.

Trước đây hẳn có chút coi thường Chân Dương Thị, bất quá hiện tại hẳn lại cảm thấy nên giao thiệp nhiều với Chân Dương Thị hơn.

.....

Dương Chính Sơn mặc dù cảm thấy tức giận với Chu Ninh Vĩ là tên ngốc này, nhưng trên thực tế hẳn căn bản không để Chu Ninh Vĩ trong lòng, khi biết được Chu Ninh Vĩ đã bị Mật Võ Vệ bắt, hẳn cũng vớt chuyện này ra sau đầu.

Cuối tháng tư, Dương Chính Sơn đi Cung Phụng Viện lĩnh lương bổng năm nay, một viên Chân Nguyên Đan.

Năm nay Thái Y Viện có chút lười biếng, những năm trước đều luyện chế xong Chân Nguyên Đan vào tháng ba, năm nay lại kéo đến cuối tháng tư mới luyện chế xong Chân Nguyên Đan.

Lấy được Chân Nguyên Đan, Dương Chính Sơn liền trốn vào Linh Tuyền không gian nuốt Chân Nguyên Đan vào.

Trong căn phòng giản dị, Dương Chính Sơn nằm trên sàng, đôi mắt khép hờ, tâm thần đắm chìm vào quá trình vận chuyển chân khí trong cơ thể.

Chân Nguyên Đan vào bụng, Dương Chính Sơn lập tức cảm nhận được trong các huyết đạo của cơ thể sinh ra một lượng lớn chân khí, chân khí tiến vào kinh mạch, nhanh chóng vận chuyển.

Theo từng đợt chân khí vận chuyển, Dương Chính Sơn cảm thấy cơ thể mình như đang phình ra, nhưng cảm giác này chỉ kéo dài hơn một canh giờ rồi biến mất.

Khi mở mắt ra, hiệu lực của Chân Nguyên Đan đã qua.

Hắn xuống khỏi nhuyễn tháp, giơ tay ra, lòng niệm động, lập tức trong lòng bàn tay hiện lên một cây Thanh Thảo màu xanh ngọc.

Thanh Thảo sống động như thật, đến cả những đường vân trên lá cũng rõ ràng.

Tuy nhiên, Dương Chính Sơn vẫn khẽ lắc đầu, “Vẫn không được, kém quá xa, ài~~”

Đây là viên Chân Nguyên Đan thứ ba mà hắn đã sử dụng, tương đương với việc tăng cường chín năm tu vi, cộng với ba năm tu luyện này, có nghĩa là trong ba năm này hắn đã tăng cường mười hai năm tu vi.

Tuy nhiên, tu luyện của Võ giả tiên thiên cũng không tính theo năm tháng, Chân Nguyên Đan chỉ nâng cao được sự tích lũy chân khí tiên thiên mà thôi.

Sự tích lũy chân khí tiên thiên chỉ có thể giúp hắn nhanh chóng vượt qua giai đoạn ổn định của tiên thiên, giúp hắn bước vào tầng thứ Ngự Khí, nhưng muốn đạt đến cảnh giới Nhập Vi, hắn vẫn cần phải tu luyện cẩn thận.

Dương Chính Sơn đi ra khỏi căn nhà, nhìn tám cây linh thực bên cạnh tiểu viện, trên mặt lập tức nở một nụ cười rực rỡ.

Tám cây linh thực, bốn cây Tam Hoàng Lý, hai cây Tinh Nguyên Quả, hai cây Băng Tâm Quả.

Trong số đó, cây lớn nhất là Tam Hoàng Lý, hiện nay đã cao hơn một trượng, trong điều kiện bình thường, Tam Hoàng Lý phải sinh trưởng mười hai năm mới ra quả, nhưng trong Linh Tuyền Không Gian, tốc độ sinh trưởng của Tam Hoàng Lý nhanh hơn nhiều, Dương Chính Sơn ước tính năm nay cây Tam Hoàng Lý này có thể ra quả.

Tính thời gian, cây Tam Hoàng Lý lớn nhất này đã được trồng sáu năm.

Tinh Nguyên Quả phải chờ ba mươi năm mới ra quả, cho dù sinh trưởng trong Linh Tuyền Không Gian nhanh hơn một chút, ít nhất cũng phải chờ mười mấy năm mới được.

Còn về Băng Tâm Quả, Dương Chính Sơn nhìn hai cây Băng Tâm Quả như cây lê, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, bởi vì năm nay Băng Tâm Quả lại ra hoa.

Băng Tâm Quả ba năm mới ra quả, mỗi lần chỉ kết mười tám quả, Dương Chính Sơn không ngờ Băng Tâm Quả lại chỉ sinh trưởng ba năm đã ra quả.

Tuy nhiên cũng không chính xác, trong Linh Tuyền Không Gian sinh trưởng ba năm, thì ở ngoại giới có lẽ cần phải sinh trưởng năm sáu năm mới được.

Dù sao đi nữa, năm nay Băng Tâm Quả nhất định sẽ ra quả.

Một quả Băng Tâm Quả có thể luyện chế được một viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, trước đây Tuyệt Tiểu Nhi đã đưa cho hắn ba quả Băng Tâm Quả, hắn đã luyện chế được một viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan đó đã được hắn tự mình ăn.

Ừm, hiệu quả là làn da hắn càng trở nên mịn màng hơn, trông trẻ trung hơn, đồng thời còn có công hiệu rửa kinh phạt mạch, nhưng công hiệu này đối với hắn không lớn lắm.

Bởi vì càng trẻ, lúc ấy Úc Thanh Y còn tò mò bao lâu, Dương Chính Sơn cũng không dám nói thật với Úc Thanh Y.

Hắn, một lão đầu tử, cần gì trẻ trung chứ!

Nếu Úc Thanh Y biết được, chắc chắn sẽ trách móc hắn, đồ tốt như vậy cũng không cho nàng hưởng thụ.

Phụ nữ mà, ai cũng có chút chấp niệm với dung mạo.

Đặc biệt là hiện nay Úc Thanh Y cũng không còn trẻ nữa, đã hơn bốn mươi tuổi, tuy rằng trông vẫn như người mới ba mươi tuổi, nhưng Úc Thanh Y vẫn cảm thấy có chút khó chịu với việc “người già hoa úa”.

Nếu có thể lại luyện chế được Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, chắc chắn Úc Thanh Y sẽ rất vui mừng.

Tuy nhiên, Úc Thanh Y chắc cũng sắp đột phá tiên thiên chi cảnh rồi, ước chừng chỉ trong một hai năm nữa.

Ba năm, ba cây Tam Hoàng Lý, Dương Chính Sơn cho Úc Thanh Y một cây, cho Đinh Thu một cây, cho Dương Minh Thành một cây.

Tu vi của Đinh Thu và Dương Minh Thành đều đã đạt đến bán bộ tiên thiên, duy nhất đáng tiếc là Úc Thanh Y vẫn chưa thể đột phá tiên thiên chi cảnh.

Chương 1094: Chuyện khiến Dương Chính Sơn đau đầu (1)

Dương Chính Sơn cầm theo thùng nước, vội vàng tưới vài thùng Linh Tuyền cho Linh Thực, sau đó lại đi hái một ít trà, xào khoảng mười mấy cân trà.

Khi hẩn từ Linh Tuyền không gian đi ra, đã là buổi chiều.

Hẩn đi ra khỏi thư phòng, trực tiếp trở về chính viện.

Trong chính viện, ốc đường, Úy Thanh Y đang nói chuyện với Vương Thị.

“Phụ thân!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, Vương Thị vội vàng đứng dậy hành lễ, một gương mặt phúng phính nở nụ cười vui vẻ.

Hai năm nay Vương Thị cũng gầy đi một chút, nhưng vóc dáng vẫn rất rộng, trên người cũng tăng thêm mấy phần quý khí.

Một thôn phụ hào nhoáng biến thành một phu nhân quý tộc.

“Ừm, các người đang nói chuyện gì vậy?” Dương Chính Sơn ngồi xuống, tùy ý hỏi.

Vương Thị cười hắc hắc, “Chúng ta đang nói về tiểu nương tử của Chu gia!”

“Chu gia? Chu Các Lão?” Dương Chính Sơn hỏi.

Kinh đô có không ít Chu gia, Ninh Quốc Công phủ là một Chu gia, nhà của Chu Vân Tùng cũng là Chu gia, nhà của thứ phụ trong nội các là Chu Nhược Vân cũng là Chu gia.

Nhưng Chu Nhược Vân đã qua đời cách đây hai năm, hiện tại thủ phụ trong nội các vẫn là Tổng Nguyên Các, còn thứ phụ đã là Chu Vân Tùng, đồng thời Chu Vân Tùng vẫn kiêm nhiệm chức Lại bộ Thượng thư.

Chu Các Lão mà Dương Chính Sơn nói đến chính là nhà của Chu Vân Tùng.

“Đúng vậy, chính là nhà của Chu Các Lão!” Vương Thị nói.

Tiểu nương tử trong nhà bọn họ thế nào? Dương Chính Sơn có chút hiếu kỳ hỏi.

Tiểu nương tử cũng chính là tiểu thư của Chu gia, chỉ về cháu gái của Chu Vân Tùng.

Những chuyện trong hậu viện như thế này, Dương Chính Sơn rất ít khi chú ý, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ hiếu kỳ một chút.

“Hôm nay không phải Chu gia tổ chức tiệc ngắm hoa sao, không ít công tử tiểu thư trong Kinh đô đều đi tham dự, ngay cả thế tử của Hưng Quốc Công phủ và Nam Hoa Quận chủ cũng đi.”

“Tiểu nương tử của Chu gia đã để ý đến thế tử của Hưng Quốc Công phủ, vậy mà còn muốn kết duyên riêng với thế tử của Hưng Quốc Công, không ngờ lại bị thế tử của Hưng Quốc Công phủ từ chối, hơn nữa còn bị rất nhiều người nhìn thấy!”

“Khà khà khà, hôm nay coi như Chu gia mất mặt lớn rồi!”

Vương thị cười đắc ý nói.

Giữa những nữ nhân trong hậu viện của quyền quý và gia tộc quan lại Kinh Đô cũng phân chia theo vòng tròn, có những người thân thiết, có những người không ưa nhau, và cũng có rất nhiều người kết oán thù.

Như Dương gia, lại khá thân thiết với Ninh Quốc Công phủ, Thường Bình Hầu phủ, Nam Dương Hầu phủ, Đông Bình Hầu phủ và một vài gia tộc quý tộc khác, với những nữ nhân trong gia tộc văn quan thì lại khá xa cách.

Úc Thanh Y cũng có vài người bạn thân, trong đó có Lâm thị của Thường Bình Hầu phủ, đây là thông gia, nàng và Lâm thị thường cùng nhau du ngoạn.

Phu nhân của Lục Bách Thư, Lý thị cũng là một võ giả, tính tình tương đương với Úc Thanh Y, quan hệ cũng khá thân thiết.

Mà Vương thị lại có quan hệ khá tốt với Hàn thị của Đông Bình Hầu phủ, cả hai đều xuất thân từ nông hộ, thường tụ tập lại nói chuyện về những tin đồn của các quan lại Kinh Đô.

Thực tế, vòng tròn của nữ nhân trong hậu viện cũng chủ yếu đi theo vòng tròn của nam nhân trong tiền viện, vài gia tộc mà Dương Chính Sơn thân thiết, Úc Thanh Y và Vương thị cũng sẽ thân thiết theo.

Hiện tại, Dương gia đã hòa nhập vào vòng tròn quý tộc ở Kinh Đô, nhà nào tổ chức yến tiệc cũng sẽ gửi đến một thiệp mời.

Úc Thanh Y thì cũng tốt, nàng thường không thích tham gia náo nhiệt, ngược lại Vương thị lại thích tham gia, chỉ cần có người gửi thiệp mời đến, nàng đều sẽ đại diện Dương gia ra mặt.

“Thế tử của Hưng Quốc Công phủ? Nghe nói là một người không tệ?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Ừm, diện mạo rất anh tuấn, chỉ là có chút khí chất thư sinh!” Vương thị nói.

Hung Quốc Công, Khúc Trưởng Không luôn trân giữ Nam Cương, nhưng cuối năm ngoái hắn đã đến Kinh Đô, đồng thời cũng mang theo đứa cháu trai Khúc Thiếu Cung và cháu gái Khúc Thiếu Thương.

Đầu năm Khúc Trưởng Không đã trở lại Nam Cương, nhưng lại để Khúc Thiếu Cung và Khúc Thiếu Thương ở lại Kinh Đô.

Mục đích tự nhiên không cần phải nói, chính là để nói hôn ước.

Hung Quốc Công phủ vốn dĩ không đông con cháu, cả đời Khúc Trưởng Không chỉ có hai người con trai, trưởng tử qua đời vì bệnh tật hơn mười năm trước, thứ tử chỉ có một người con gái, chính là Khúc Thiếu Thương.

Khi Thừa Bình Đế còn tại vị, cảm thấy Khúc Trưởng Không trân giữ Nam Cương vất vả, nên đã phong cho Khúc Thiếu Thương làm Nam Hoa Quận chủ.

Hiện tại, Khúc Thiếu Cung đã mười chín tuổi, Khúc Thiếu Thương cũng mười lăm tuổi, đều đến tuổi nói hôn ước.

Dương Chính Sơn gật đầu, hắn cũng chưa gặp Khúc Thiếu Cung bao giờ, nhưng thời gian gần đây, danh tiếng của Khúc Thiếu Cung ở Kinh Đô không nhỏ, được rất nhiều người nhắc đến, hắn cũng đã nghe qua vài lần.

Vương Thị lên nhìn Dương Chính Sơn, thấy sắc mặt Dương Chính Sơn bình tĩnh, do dự một chút, vẫn không nhận được nói: “Phụ thân, hôn sự của Uyển Thanh~~”

Dương Chính Sơn nghe vậy, trong lòng thật sự rất ngại ngùng.

Năm đó, hẳn đồng ý để Dương Uyển Thanh tự quyết định hôn sự của mình, nhưng ai mà biết được, tiểu nha đầu này đã ba năm rồi, một chút động tĩnh cũng không có.

Con gái của mình mình lo lắng, Dương Uyển Thanh không lấy chồng, Vương Thị tất nhiên là người sốt sắng nhất.

Có lẽ trong lòng Vương Thị cũng không ít lần oán trách Dương Chính Sơn, người chồng này.

Quan trọng là năm nay Uyển Đình đã mười bốn tuổi, cũng đến tuổi nói chuyện hôn sự, không thể đợi đến khi Uyển Đình gả chồng rồi, Uyển Thanh này, tỷ tỷ còn chưa gả chồng.

“Ai, Uyển Thanh tự mình tìm không được người thích hợp, con giúp nàng tìm thêm đi.”

Chương 1095: Chuyện khiến Dương Chính Sơn đau đầu (2)

Dương Chính Sơn cũng khá bất đắc dĩ, lúc đầu không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy để Uyển Thanh tự mình tìm cũng không sao, bây giờ thì tốt rồi, tiểu nha đầu này căn bản không đặt tâm tư vào việc này, làm hắn rất ngại ngùng, cũng không biết nên đối mặt với Vương Thị như thế nào.

Không có cách nào, người ta là mẹ ruột, lão nhân này cũng phải để ý đến tâm tư của người mẹ.

“Kính Đô có rất nhiều công tử thiếu gia, con xem ai thích hợp, đúng rồi, Diển Võ Các có không ít thanh niên tài tuấn, ừm, ngày khác phụ thân cũng sẽ đi xem.”

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể giúp xem mắt.

Tìm cho đứa cháu gái một lang quân như ý cũng không dễ, cũng không biết tiểu nha đầu Uyển Thanh này rốt cuộc muốn người như thế nào.

Hiện tại, hắn cũng không nhận được muốn thúc hôn rồi.

Vương Thị nghe vậy, cúi đầu nói: “Để phụ thân phải lo lắng rồi.”

Hừ hừ, công gia chỉ nói mà không làm, cũng đã nói nhiều lần rồi, cũng chưa tìm cho Uyển Thanh một lang quân thích hợp.

Úc Thanh Y ở bên cạnh nhìn Dương Chính Sơn vuốt râu, trên mặt đầy vẻ ngại ngùng, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Nàng là người hiểu rõ nhất sự ngại ngùng trong lòng Dương Chính Sơn, Vương Thị cũng không phải lần đầu tiên nhắc đến chuyện này.

Dương Chính Sơn cảm thấy tự do yêu đương cũng không có gì là không tốt, nhưng hắn đã bỏ qua một vấn đề, đó là tự do yêu đương dễ xuất hiện nam nữ thừa tuối.

Mệnh của cha mẹ, lời mai mối, trước hết không nói đến có phải là hôn nhân tốt hay không, ít nhất có thể thành thân, nhưng tự do yêu đương, đó là có thể cả đời cũng không thành thân được.

Còn về tình cảm vợ chồng, chuyện này thực sự không dễ nói.

Dù có như keo như sơn đi chăng nữa, hay cùng nâng khay ngang mày đi nữa, thực ra chỉ cần ổn định, đó chính là một hôn nhân tốt.

Đặc biệt là trong một xã hội phong kiến như thế này, hôn nhân càng không thể cưỡng cầu quá nhiều.

Dù là những cặp vợ chồng của Dương gia này, cũng không phải mọi chuyện đều như ý.

Cũng như Dương Minh Thành người chân chất này, Vương thị chẳng lẽ còn có thể trông mong hắn làm được những chuyện lãng mạn sao?

Dương Minh Chí một lòng một dạ lo việc công, Lý thị ở Phục Châu thành cũng đừng mong hắn có thể chăm sóc gia đình chút nào.

Dương Thừa Nghiệp và Du thị thì ân ân ái ái, nhưng Dương Thừa Mậu bây giờ chỉ là một người cuồng võ, Tiết thị

cũng chỉ có thể thuận theo hần trong mọi chuyện.

Còn có cả những người đã gả đi, Vân Yên và Khương Hạ, nếu Vân Yên có tính cách mạnh mẽ hơn một chút, thì cuộc sống của Khương Hạ cũng sẽ không yên ổn như vậy.

Vân Tuyết có tình cảm rất tốt với Lương Cẩn Ngôn, nhưng Lương Cẩn Ngôn bây giờ cũng chưa được coi là người có tài.

Vân Xảo và Tống Hạo, bây giờ hai người bọn họ đều là thân vệ của Chu Lan, người khác đều là anh em ruột thịt đánh hổ, bọn họ là vợ chồng cùng ra trận.

Lợi ích lớn nhất của Dương gia là hậu viện không có chuyện gì không sạch sẽ, mọi người đều khỏe mạnh, cho dù có một chút mâu thuẫn nhỏ, cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, các con dâu và cháu dâu của Dương gia đều sống khá thuận lợi.

Mà những người chồng mà Dương Chính Sơn tìm cho Vân Yên, Vân Tuyết và Vân Xảo cũng được coi là lang quân tốt, không nhất thiết phải là đại phú đại quý, nhưng chỉ cần không yêu cầu quá nhiều, thì có thể sống thuận lợi.

Với khả năng của Dương gia, tìm cho Dương Uyển Thanh một phu quân tương đương cũng không phải là chuyện khó, nhưng chỉ vì Dương Chính Sơn đã đồng ý để Dương Uyển Thanh tự tìm, nên chuyện này đã bị kẹt lại ở đây, ngược lại còn khiến chuyện này trở nên khó xử hơn.

Sau khi Vương thị rời đi, Dương Chính Sơn thở dài một hơi, “Hôn sự của Uyển Thanh tiểu nha đầu này phải được giải quyết nhanh chóng, nếu cứ tiếp tục như thế này, phu quân sẽ bị Vương thị oán trách chết mất!”

“Người à người, lúc trước không nên để tiểu nha đầu đó tùy tiện như vậy!” Úc Thanh Y nói.

“Nàng nói nàng sẽ tự tìm, ai ngờ nàng ấy cũng không tìm a!” Dương Chính Sơn cũng tỏ vẻ ủy khuất.

Đều tại Uyển Thanh tiểu nha đầu này, lúc đó Dương Chính Sơn còn tưởng rằng tiểu nha đầu này sẽ rất tích cực với hôn sự của mình, ai ngờ tiểu nha đầu này lại chẳng hề tích cực chút nào.

Úc Thanh Y thấy bộ dạng ủy khuất của Dương Chính Sơn, không nhìn được nữa, bật cười.

“Còn chưa từng thấy Hầu gia lại ủy khuất như vậy! Ha ha ha~~”

Thanh Hà và Hồng Vân ở bên cạnh cũng che miệng cười trộm.

Dương Chính Sơn hừ một tiếng, “Ngày mai phu quân sẽ tìm một lang quân gả tiểu nha đầu Uyển Thanh này đi!”

.....

Sáng hôm sau.

Dương Chính Sơn sớm đã cưỡi ngựa đến Diễn Võ Các.

Nói về nơi nào ở Kinh Đô có nhiều thanh niên tài tuấn nhất, thì đó đương nhiên là Quốc Tử Giám và Diễn Võ Các.

Tuy nhiên Quốc Tử Giám đều là thư sinh, Dương Chính Sơn không vừa mắt, thanh niên tài tuấn ở Diễn Võ Các đều là võ giả, miễn cưỡng có thể lọt vào mắt hắn.

Hắn đến Diễn Võ Các thì vừa đúng lúc gặp các đệ tử đang tập luyện buổi sáng, hơn ngàn người ở trường đấu đang diễn luyện võ nghệ.

Hôm nay Dương Chính Sơn không chỉ bảo đệ tử, mà là đi dạo giữa đám đệ tử, bên trái xem, bên phải xem.

“Ừm, người này được, có đôi mày kiếm, đôi mắt sáng, phong thái hiên ngang! Tên là gì?”

“Người này cũng được, hình như xuất thân từ Hải Ninh Hầu Phủ.”

“Người này, không được, gia phong của Chính Dương Bá Phủ không được, cả nhà đều là lưu manh, không đáng tin!”

Các đệ tử của Diễn Võ Các cảm thấy hôm nay Võ Chính Đại Nhân có vẻ lạ lạ, thường ngày Võ Chính Đại Nhân đều đến chỉ bảo mọi người, hôm nay Võ Chính Đại Nhân sao chỉ đứng nhìn mọi người.

Đang lúc Dương Chính Sơn quan sát đám đệ tử, Khương Hạ đi đến có chút tò mò hỏi: “Hầu gia đang xem gì vậy?”

Chương 1096: Chuyện khiến Dương Chính Sơn đau đầu (3)

“Ta xem ai xứng với tiểu nha đầu Uyển Thanh nhà ta!”
Dương Chính Sơn thuận miệng đáp.

Khương Hạ lập tức ngăn ra, sau đó kinh hô: “Phụ thân muốn chọn phu quân cho Uyển Thanh?”

Âm thanh của hắn không nhỏ, xung quanh có không ít đệ tử đều nghe thấy.

Một đám đệ tử nghe vậy, đôi mắt đều sáng rực lên.

Võ Chính Đại Nhân muốn chọn phu quân cho nữ lang trong nhà?

Cơ hội đến rồi!

“Ha~~”

Một đệ tử hô trượng một chân, trong tay trường đao vung vẩy càng thêm mạnh mẽ.

Vù một tiếng, lại một đệ tử khác tay cầm trường kiếm như mũi tên bay vút qua Dương Chính Sơn.

Còn một đệ tử khác trực tiếp đứng cách Dương Chính Sơn không xa, vung vẩy trường thương.

Chớp mắt, xung quanh Dương Chính Sơn và Khương Hạ là một màn đao quang kiếm ảnh, nếu có người không hiểu rõ tình huống chứng kiến cảnh này, còn tưởng rằng bọn họ đang bị đệ tử vây công.

Dương Chính Sơn trừng Khương Hạ một cái, “Người nhỏ tiếng lại!”

Khương Hạ mặt đầy ngại ngùng nhìn xung quanh, cười cười.

“Phụ thân không phải đã nói để Uyển Thanh tự mình tìm phu quân sao?” Hấn hạ thấp giọng nói.

Dương Chính Sơn lười để ý đến hấn, xoay người đi về phía lầu các không xa, hấn cảm thấy chỉ nhìn người thì không đủ, còn phải đi xem hồ sơ của những đệ tử này mới được.

Ừm, vừa nãy hấn đã nhìn thấy mấy người lựa chọn không tôi.

Thế nhưng hấn không biết, vừa rời đi, đệ tử liền bắt đầu nghị luận.

“Võ Chính Đại Nhân đang tìm phu thê cho nữ lang trong nhà!”

“Thật giả thế nào?”

“Tất nhiên là thật, vừa nãy chủ thổ đại nhân đã đích thân nói, chúng ta đều nghe thấy!”

“Nhà Võ Chính Đại Nhân có tiểu thư thích hợp tuổi cập kê sao?”

“Cái này ta biết, Tĩnh An Hầu Phủ có hai vị tiểu thư đã đến tuổi nói chuyện hôn nhân, một vị là trưởng phòng trưởng nữ, năm nay mười tám tuổi, nhưng vẫn chưa có người cầu hôn, một vị là trưởng nữ của nhị phòng, năm nay còn chưa đến tuổi cập kê.”

“Trưởng phòng trưởng nữ hấn là vị tiểu thư Uyển Thanh kia, thôi đi, các ngươi đừng nghĩ nữa!”

“Lâm huynh, đây là vì sao?” Một thiếu niên dung mạo tuấn lãng hiếu kỳ hỏi.

Lâm Quân Càn vung trường kiếm trong tay, nhìn đám đồng trang xung quanh, cười ha ha nói: “Uyển Thanh tiểu thư năm nay mười tám tuổi, nhưng đã là hậu thiên võ giả, các người ngu tài kia có thể xứng đáng?”

“Mười tám tuổi chính là Hậu Thiên Võ Giả!” Chúng nhân kinh hô.

“Nhân vật Hậu Thiên Võ Giả trẻ tuổi nhất của Diễn Võ Các chúng ta hình như là Quách Tử Kiều!”

“Quách Tử Kiều cũng phải gần hai mươi tuổi mới đột phá Hậu Thiên Cảnh, so với Uyển Thanh Tiểu Thư thì kém xa!”

“Cái này~~”

Chúng nhân trầm mặc một hồi.

Sau đó lại có người hỏi: “Vậy trong Kinh Đô, hài tử nhà ai có thể xứng với Uyển Thanh Tiểu Thư!”

“Khó, khó, khó lắm!” Lâm Quân Càn lộ vẻ tiếc nuối thờ dãi: “Nói về thiên phú Võ Đạo, trong Kinh Đô, mấy vị thiếu gia, tiểu thư của Tĩnh An Hầu Phủ, gần như không có ai có thể sánh kịp!”

Dù cho những năm gần đây Tĩnh An Hầu Phủ rất khiêm tốn, như Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu gần như rất ít giao tiếp, nhưng vẫn có không ít người biết rằng hài tử Dương gia đều là Võ Giả có thiên tư xuất chúng.

Ở nhà khác, mười lăm tuổi trở thành Võ Giả thì chính là thiên tài hiếm có, nhưng ở Dương gia, mười lăm tuổi trở thành Võ Giả đã trở thành chuyện thường, nếu mười lăm tuổi còn chưa trở thành Võ Giả, thì mới là chuyện lạ.

“Vây cũng không chắc, tuy thiên phú Võ Đạo không bằng, nhưng có thể so sánh những thứ khác, Tĩnh An Hầu Phủ ở Kinh Đô cũng không phải là quyền quý hàng đầu nhất!” Có người nói như vậy.

Trong đám người, có người sáng mắt lên, đúng vậy, so với thiên phú Võ Đạo, rất ít người có thể sánh kịp tiểu thư Dương gia, nhưng so với gia thế, ở đây có rất nhiều con cháu của huyền quý có xuất thân không kém gì Tĩnh An Hầu Phủ.

Có người đã có ý nghĩ, cũng có người đã chuẩn bị hành động.

Dương Chính Sơn và Khương Hạ đều không ngờ rằng, chỉ là một câu vô tâm lại gọi đến không ít náo nhiệt cho Dương gia.

Lúc này, Dương Chính Sơn đang xem xét hồ sơ của một đám đệ tử trong Diễn Võ Các. Hắn đã chọn ra một vài hồ sơ trông khá ổn mang về nhà.

“Đến xem, xem mấy thiếu niên này thế nào?”

Trở về phủ đệ, Dương Chính Sơn lập tức tìm đến Úc Thanh Y, đặt một chồng hồ sơ trước mặt Úc Thanh Y.

“Đây là cái gì?” Úc Thanh Y cầm lên một hồ sơ xem qua.

“Thiếu niên tài tuấn của Diễn Võ Các, đây đều là những người chưa thành thân.” Dương Chính Sơn nói.

Úc Thanh Y nhìn vào hồ sơ, “Hải Ninh Hầu Phủ Lý Phi Hạc? Cái này không được, nô gia nghe nói hắn là thứ tử.”

“Thứ tử thì thứ tử, chỉ cần người tốt là được!” Dương Chính Sơn nói.

“Thứ tử ở trong nhà địa vị thấp, Uyển Thanh nếu gả qua đó chắc chắn sẽ chịu ủy khuất!” Úc Thanh Y liếc hắn một cái.

Dương Chính Sơn nghĩ cũng phải, “Vậy thì không lấy hấn!”

Có thể không coi trọng xuất thân, nhưng không thể để tôn nữ gả đi rồi chịu ủy khuất.

“Đệ tử của Ngô Chân Đạo Cung? Ngô Chân Đạo Cung không phải cấm kết hôn sao?” Úc Thanh Y lại xem một hồ sơ khác, nghi hoặc hỏi.

Dương Chính Sơn ngẩn người, “Ách, ta quên mất!”

Úc Thanh Y lại liếc hẩn một cái, “Quách Tử Kiêu, nhị thiếu gia của Võ Định Hầu Phủ, lão gia, Võ Định Hầu ở Vân Lĩnh Trấn, người muốn Uyển Thanh gả đến Vân Lĩnh Trấn sao?”

Lại là một cái liếc mắt đưa tình cho Dương Chính Sơn, Dương Chính Sơn có chút vò đầu bứt tai.

Xa kết hôn không được, một khi gả đi, mấy năm này đều không gặp được, không được không được.

“Tang Châu Vương Gia, đây là thư hương môn đệ, quy củ quá lớn, với tính cách của Uyển Thanh chắc chắn không chịu được!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn cúi đầu, vẻ mặt sinh không khả luyện.

Mĩa nó, đây đều là những người hẩn thấy không tệ, vậy mà không có ai thích hợp.

Ngoại hình, thiên phú, phẩm tính đều rất tốt, nhưng lý do Úc Thanh Y đưa ra cũng rất đúng.

“Khó quá đi!” Dương Chính Sơn ừ ừ.

Trước đây khi Dương Gia con cháu cưới hỏi, Dương Chính Sơn cũng không cảm thấy khó, nhưng bây giờ tôn nữ muốn

tìm một lang quân như ý, Dương Chính Sơn lại đột nhiên cảm thấy rất khó.

Cái này không thích hợp, cái kia cũng không thích hợp.

Chương 1097: Sát thủ đột ngột (1)

Khi Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y còn đang lo lắng về hôn sự của Dương Uyển Thanh, thì Dương Uyển Thanh lại dẫn theo hai tiểu thư nữa đi du ngoạn.

Thương Nguyên Sơn nằm cách Kinh Đô ba mươi dặm về phía đông nam, dưới chân núi có Thương Nguyên Hồ. Ven hồ, cảnh sắc núi non nước biếc hữu tình, là một nơi lý tưởng cho việc du xuân. Mỗi khi đến xuân hạ, không ít gia đình giàu có ở Kinh Đô sẽ đến đây vui chơi, cũng có không ít thư sinh, sĩ tử thích đến đây ngâm thơ sáng tác.

Hôm nay thời tiết đẹp, Dương Uyển Thanh đã hẹn hai tiểu thư nữa cùng đi chơi.

Lương Trừ có một người cháu gái là Lương Thu Nguyệt và Lã Thích Chi có một người con gái là Lã Ninh Kha.

Tại một trà lâu ven hồ, ba tiểu thư ngồi trong một phòng riêng ở tầng ba, nhìn ra cảnh núi non nước biếc bên ngoài.

Dương Uyển Thanh mặc một bộ trang phục lụa màu xanh nhạt, eo thắt chặt, tay áo ôm sát, bên hông đeo một chiếc roi da bò, trông vô cùng xinh đẹp, kiêu sa. Tuy nhiên khuôn mặt tròn trịa, phúng phính của nàng lại khiến cho vẻ đẹp ấy bị giảm sút phần nào. Đôi mày cong, khuôn mặt bầu bĩnh, càng khiến nàng thêm phần đáng yêu, dịu dàng.

Lúc này, nàng dựa vào cửa sổ, một tay chống cằm, vẻ mặt buồn bã, nhìn ra cảnh đẹp núi non.

“Uyển Thanh tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Hôm nay sao lại buồn bã như thế?” Lã Ninh Kha ngạc nhiên nhìn Dương Uyển Thanh.

Lương Thu Nguyệt ở bên cạnh uống trà, liếc nhìn Dương Uyển Thanh, cười hì hì nói: “Còn có thể vì cái gì nữa? Chẳng phải là lo lắng cho hôn sự của tỷ sao!”

“Ôi, ta biết rồi, nhất định là mẫu thân lại thúc giục Uyển Thanh tỷ tỷ gả chồng rồi!” Lã Ninh Kha vẽ mặt hiểu ra, nhưng lại nhìn Dương Uyển Thanh với ánh mắt trêu chọc.

Dương Uyển Thanh nghiêng đầu thở dài: “Các người cứ chế nhạo ta đi.”

Nương của nàng tới qua lại mắng nàng cả đêm, còn nói sẽ giới thiệu cho nàng vài lang quân tốt.

Vừa mắng nàng, vừa ấn vào trán nàng, suýt chút nữa đã đâm thủng đầu nàng rồi.

Lã Ninh Kha đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống đám người đang vui chơi bên dưới, cười nói: “Dưới này có không ít công tử, Uyển Thanh tỷ tỷ không có ai vừa mắt sao?”

Dương Uyển Thanh nhìn xuống dưới, đầy vẻ châm biếm nói: “Đám người này phần lớn đều là những kẻ tầm thường thích làm ra vẻ, ta nào thích!”

Lương Thu Nguyệt tiến lại, cũng nhìn xuống dưới, “Hả, không phải là Khúc Thiếu Cung sao?”

“Khúc Thiếu Cung, ở đâu?” Lã Ninh Kha vươn đầu ra nhìn xuống.

Dương Uyển Thanh cũng liếc nhìn theo, chỉ thấy dưới trà lâu không xa có vài thiếu niên ăn mặc lộng lẫy đang vây quanh một nam tử, nam tử này có đôi mày như ngọc tía, đôi mắt như sao sáng.

Bên cạnh nam tử còn có một nữ tử mặc váy dài màu vàng nhạt, xem ra chính là Nam Hoa Quận Chủ Khúc Thiếu Thương.

Dương Uyển Thanh đương nhiên biết Khúc Thiếu Cung và Khúc Thiếu Thương, hôm qua hẳn cũng theo Vương Thị đi dự tiệc ngắm hoa ở Chu gia.

Nhưng Khúc Thiếu Cung này lại không phù hợp với hình mẫu phu quân trong tưởng tượng của nàng, vì thân hình Khúc Thiếu Cung hơi yếu ớt, mặc dù vóc dáng cũng cao nhưng khí chất thư sinh quá đậm, không phải kiểu đại trượng phu mà nàng mong muốn.

Dương Uyển Thanh thu hồi ánh mắt, nhưng đúng lúc này, nàng đột nhiên nhìn thấy một tia sáng, dường như là có cái gì đó phản chiếu ánh sáng đến.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc hơi ngưng lại.

“Đó là!”

Trong tán cây phía xa dường như có một mũi tên bay ra, mơ hồ còn có một bóng người ẩn nấp trong tán lá, cũng may là thị lực của nàng khá tốt, mới có thể nhìn rõ được một chút.

Mũi tên!

Nàng lập tức nhìn theo hướng mũi tên, mục tiêu chính là Khúc Thiếu Cung và những người khác.

“Không ổn!”

Âm thanh dây cung rung lên mơ hồ truyền đến, không kịp nghĩ nhiều, thân hình nàng bỗng chốc nhảy vọt lên, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Uyển Thanh tỷ tỷ!” Lã Ninh Kha hoảng hốt kêu lên.

Lương Thu Nguyệt cũng ngẩn ra, không hiểu vì sao Dương Uyển Thanh lại đột ngột nhảy ra ngoài như vậy.

Tiếng kêu của Lã Ninh Kha thu hút sự chú ý của mọi người bên dưới, Khúc Thiệu Cung ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung, Dương Uyển Thanh như một mũi tên lao vút qua.

“Cẩn thận!”

Dương Uyển Thanh lên tiếng nhắc nhở, đồng thời chiếc roi da bên hông nàng lập tức vung ra, mang theo tiếng gió rít, chém vào mũi tên bay tới.

Khúc Thiệu Cung ban đầu còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong đầu hắn nghĩ đến việc người này đang làm gì, nhưng khi hắn nhìn thấy mũi tên bị roi chém đứt kia, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

“Có sát thủ!”

Hắn giơ tay kéo em gái mình là Khúc Thiệu Thương đứng sau lưng, ánh mắt nhìn về phía mũi tên bay tới.

Đột nhiên, đồng tử trong mắt hắn co lại mạnh mẽ.

Hơn mười mũi tên lại tiếp tục bay tới.

Dương Uyển Thanh ở giữa không trung, thân hình cuộn tròn lại, chiếc roi da trong tay nhanh chóng xoay tròn, đập đập vào những mũi tên đang bay tới.

Nhưng chỉ dựa vào một mình nàng thì sao có thể ngăn được hơn mười mũi tên, vẫn có mũi tên bay qua người nàng, hướng về một công tử đang xui xẻo ở bên dưới.

Một tiếng thảm thiết vang lên, lập tức khiến cho tất cả những người đang vui chơi xung quanh hoảng loạn.

Cũng ngay lúc này, bảy tám thân hình cao lớn xuất hiện trước mặt Khúc Thiệu Cung và Khúc Thiệu Thương.

“Thế Tử, tiểu thư, mau chạy!”

Cùng lúc đó, năm bóng người lại nhảy ra từ phòng riêng trên tầng ba của trà lâu.

Không phải là Lã Ninh Kha và Lương Thu Nguyệt, mà là mấy nha hoàn và hộ vệ của Dương Uyển Thanh.

“Tiểu thư, người không sao chứ!”

Nha hoàn Bảo Châu lo lắng nhìn Dương Uyển Thanh, thấy Dương Uyển Thanh không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai nha hoàn và hai hộ vệ khác thì đứng bảo vệ phía trước và sau lưng Dương Uyển Thanh.

Chương 1098: Sát thủ đột ngột (2)

“Mau đi! Đi vào trong trà lâu!”

Dương Uyển Thanh không nói nhiều, quyết đoán lại lao vào trong trà lâu.

Cũng ngay lúc này, hơn mười bóng người nhảy xuống từ trên tán cây phía xa, trong tay cầm binh khí, lao về phía này.

Còn chưa đợi Khúc Thiệu Cung bọn họ chạy vào trong trà lâu, đám người này đã lao đến trước trà lâu.

“Giết!”

Một tiếng quát lạnh, hơn mười sát thủ lao về phía Khúc Thiệu Cung.

Sắc mặt Khúc Thiệu Cung âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám sát thủ, hộ vệ bên cạnh hắn đã xông lên đón đánh đám sát thủ.

Trong chốc lát, trước cửa trà lâu ánh đao lấp loáng, tiếng binh khí va chạm liên tiếp không ngừng vang lên.

Trong trà lâu, Dương Thanh Uyển nhìn ra ngoài giao tranh, trong lòng đang phân tích thực lực của hai bên.

Hơn mười sát thủ, tu vi đều không thấp, chắc chắn đều có tu vi trên Hậu Thiên ngũ tầng, trong đó còn có hai người có lẽ có tu vi Hậu Thiên bát tầng.

Hộ vệ bên cạnh Khúc Thiệu Cung thực lực cũng không yếu, nhưng chỉ có một người là võ giả Hậu Thiên bát tầng.

“Không đánh lại được!”

Trong hơi thở, Dương Uyển Thanh đã phán đoán được chênh lệch thực lực của hai bên, “Đại Hổ ca, mau đi dắt ngựa, chúng ta chạy!”

Từ nhỏ đã thuộc lòng “Tam Thập Lục Kế”, nàng đương nhiên biết rằng “Chạy” là kế hay nhất trong số ba mươi sáu kế.

Mặc dù những người này là nhằm vào Khúc Thiếu Cung, nhưng ai biết được họ có liên lụy đến người vô tội hay không? Nơi này không phải Kinh Đô, cũng không biết xung quanh có người ra tay giúp đỡ hay không.

“Ninh Kha, Thu Nguyệt!” Dương Uyển Thanh còn không quên gọi hai tiểu thư của mình.

Sau đó, họ không quan tâm đến những người khác xung quanh, vội vàng chạy về phía hậu viện của trà lâu, họ đều đến đây bằng ngựa, ngựa đều để ở chuồng trong hậu viện.

Nơi này có để hàng chục con ngựa, còn có nhiều xe ngựa, đều là để cho những người đến vui chơi để ở đây.

“Đại Hổ ca, Tuyên đệ, thả hết ngựa ra, dắt ra ngoài!”

Dương Uyển Thanh nhảy lên ngựa của mình, đồng thời còn không quên thả những con ngựa khác ra.

Lúc này cưỡi ngựa chắc chắn có thể chạy thoát, nhưng nếu đến lúc sau mới đến dắt ngựa, e rằng sẽ không có nhiều cơ hội như vậy.

“Uyển Thanh tỷ tỷ, chuyện này là sao vậy?” Lã Ninh Kha hỏi, bây giờ nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đợi lát nữa nói với người sau, các người đi trước đi!” Dương Uyển Thanh liếc nhìn Lương Thu Nguyệt.

Năm nay Lã Ninh Kha mới mười lăm tuổi, thậm chí còn chưa là võ giả, Lương Thu Nguyệt lớn hơn một chút, hơn nữa đã là võ giả, ý chí cũng nhiều hơn Lã Ninh Kha.

Hai người họ cũng có nha hoàn và hộ vệ bên cạnh, nhưng hộ vệ bên cạnh họ không thể sánh được với Lý Đại Hổ và Trương Tuyên bên cạnh Dương Uyển Thanh. Thậm chí cả nha hoàn bên cạnh Dương Uyển Thanh cũng không thể sánh được.

Hậu Thiên võ giả không phải là thứ có thể dễ dàng có được, đặc biệt là võ giả trên Hậu Thiên ngũ tầng, ngoài Dương gia, không có mấy nhà quyền quý ở Kinh Đô dám để võ giả trên Hậu Thiên ngũ tầng theo hầu bên người nhỏ tuổi.

Lương Thu Nguyệt hiểu được ý định của Dương Uyển Thanh, vội vàng nói: “Ninh Kha muội muội, chúng ta đi trước!”

Nói xong, họ dẫn theo nha hoàn và hộ vệ lao thẳng ra khỏi viện.

Còn Dương Uyển Thanh thì dẫn theo Lý Đại Hổ và Trương Tuyên dắt theo vài con ngựa chạy về phía trà lâu.

Lúc này, trận chiến trước trà lâu vẫn đang tiếp diễn, nhưng Khúc Thiệu Cung và những người khác đã lùi về phía ven hồ rất nhiều, họ bị những sát thủ kia chặn lại.

“Lên ngựa!”

Dương Uyển Thanh hô một tiếng, đồng thời vung roi, chiếc roi quấn chặt lấy eo của Khúc Thiệu Thương, Khúc Thiệu Thương kinh hô một tiếng, rồi bị nàng kéo lên lưng ngựa.

Thấy vậy, Khúc Thiệu Cung cũng không chần chừ, quay người nhảy lên ngựa.

“Lên ngựa, mau đi!”

Hắn hô với những người bạn bên cạnh.

Lúc này cũng không quan tâm đến những thứ khác, có thể chạy được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

Vài người có thân thủ không tệ lần lượt nhảy lên ngựa, rồi lao về phía Kinh Đô.

Dương Uyển Thanh chạy ở phía trước nhất, nàng quay đầu nhìn về phía trận chiến phía sau, may mắn thay, hộ vệ bên cạnh Khúc Thiệu Cung vẫn rất lợi hại, đã chặn được đám sát thủ kia lại.

“Muội muội, nhẹ một chút, tỷ không thở nổi!”

Khúc Thiệu Thương ở phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Dương Uyển Thanh ngán ra, vội vàng thả lỏng tay đang ôm lấy ngực nàng.

“Muội không sao chứ, có bị thương không?”

“Không có!” Khúc Thiệu Thương ngồi ở phía trước Dương Uyển Thanh, thở hổn hển kịch liệt.

Dương Uyển Thanh một tay nắm lấy dây cương, một tay ôm lấy Khúc Thiệu Thương, mặc dù hai người cùng cưỡi một con ngựa, nhưng tốc độ của họ còn nhanh hơn những người khác vài phần, chỉ trong chốc lát đã kéo xa những người khác hơn mười trượng.

Con ngựa của Dương Uyển Thanh đương nhiên là con cháu của Hồng Vân, mặc dù không phải là những con ngựa mạnh mẽ nhất trong số con cháu của Hồng Vân, nhưng cũng là bạch mã thực thụ.

Chạy gần hai chục dặm, Dương Thanh Uyển cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành Kinh Đô.

“Hồng Bảo, dừng lại!” Nàng nắm chặt dây cương, gọi với con ngựa dưới thân.

Hí ~~

Hồng Bảo ngẩng đầu hí lên, rồi dừng lại.

Những người phía sau cũng dừng lại theo, một đám người lúc này trông thật thê thảm.

Khúc Thiếu Cung bước tới, nhìn Dương Uyển Thanh, rồi lại nhìn Khúc Thiếu Thương đang ngồi phía trước Dương Uyển Thanh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ cô nương đã cứu mạng!” Hấn chấp tay cảm ơn.

Dương Thanh Uyển gật đầu, “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải cảm ơn!”

“Chuyện hôm nay e rằng đã liên lụy đến nhiều người vô tội, Thế Tử vẫn nên nhanh chóng dẫn người đi xem xét những người vô tội kia thì tốt hơn!”

Mặc dù họ đã trốn thoát ra ngoài, nhưng lúc đó ven hồ còn rất nhiều thư sinh, sĩ tử và công tử, tiểu thư đang vui chơi, ngoài ra xung quanh trà lâu cũng có một số người dân, trong trà lâu cũng có rất nhiều người hầu và khách khứa.

“Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân sẽ đi Thượng Võ Tự xin người giúp đỡ, còn xin cô nương trông chừng tiểu muội một chút!” Khúc Thiếu Cung nói.

Dương Uyển Thanh nhìn tiểu cô nương trong lòng, mỉm cười nhẹ nhàng, “Yên tâm, ta sẽ đưa nàng về nhà, Thế Tử làm xong việc có thể đến nhà ta đón nàng.”

“Vậy làm phiền cô nương rồi, chuyện khẩn cấp, tiểu nhân đi trước đây!”

Nói xong, Khúc Thiếu Cung gật đầu với Khúc Thiếu Thương, rồi cưỡi ngựa lao về phía thành nội.

Dương Uyển Thanh nhìn bóng lưng hấn, rồi lại nhìn đám công tử phía sau, lúc này lại cảm thấy khí chất thư sinh trên người Khúc Thiếu Cung giảm đi vài phần.

Hành sự quyết đoán, không chút do dự, mặc dù trông có vẻ gầy gò, nhưng dường như không phải là một người văn nhược.

“Muội muội, muội là tiểu thư của nhà nào?” Khúc Thiếu Thương ngẩng đầu, nhìn Dương Uyển Thanh, hỏi.

Thân hình nàng nhỏ nhắn, hơn nữa năm nay nàng mới mười lăm tuổi, còn Dương Thanh Uyển mặc dù có khuôn mặt trẻ con, nhưng thân hình lại rất cao ráo, cho nên nàng ngồi ở phía trước Dương Uyển Thanh, trông giống như Dương Uyển Thanh đang ôm một tiểu cô nương.

“Tĩnh An Hầu Phủ! Muội theo ta về nhà trước đi.”

Dương Uyển Thanh cười nói.

“Được!” Khúc Thiếu Thương cũng không khách khí, còn dựa vào lòng Dương Uyển Thanh.

...

Tĩnh An Hầu Phủ.

Dương Chính Sơn đang cùng Vương Minh Triết luyện đan dược trong đình ở dưới chân núi phía sau.

Ba năm qua hắn không hề để tay nghề luyện đan dược bị mai một, ngược lại còn luyện chế đủ loại đan dược, đến nay hắn đã có thể luyện chế hơn ba mươi loại đan dược.

Vương Minh Triết cũng luôn học luyện đan và y thuật, về luyện đan, hắn kém Dương Chính Sơn rất nhiều, nhưng về y thuật, hắn đã vượt qua Dương Chính Sơn, dù sao thì Dương Chính Sơn cũng chưa từng học y thuật một cách hệ thống, còn Vương Minh Triết thì luôn theo học Tôn Vạn Chân.

Sư đồ hai người, mỗi người canh một lò đan, cầm quạt phe phẩy.

“Lão tể hôm nay không gọi người qua sao?” Dương Chính Sơn vừa phe phẩy quạt, vừa hỏi.

Vương Minh Triết nếu không đi luyện tập ở doanh vệ ngoài thành, thì thường sẽ đi tìm Tôn Vạn Chân học y thuật và luyện đan, hiện tại hẳn coi như là đồ đệ của Thái Y Viện.

“Lão tể hôm qua đã đi An Hoại, An Hoại Vương bệnh nặng, e rằng lão tể sẽ ở An Hoại một thời gian.” Vương Minh Triết dựa lưng trên lan can của đình, nói.

Tiểu tử này mặc dù rất thích luyện đan và y thuật, nhưng tính cách lười biếng của hắn vẫn không thay đổi.

Dương Chính Sơn mở nồi xem thuốc cao, cảm thấy đã nấu đủ, liền chuẩn bị tắt lửa và vo thành viên.

Lúc này, Đình Thu sắc mặt ngưng trọng đi tới, “Hầu gia, Uyển Thanh tiểu thư ở Thương Nguyên Hồ đã bị tấn công!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, ánh mắt nheo lại, một luồng sát khí lạnh lẽo lập tức bùng phát.

Vương Minh Triết cũng rung mình, ngẩng đầu nhìn về phía Đình Thu.

“Có bị thương không?” Dương Chính Sơn lạnh giọng hỏi.

“Không có, đều đã trở về, còn mang cả Nam Hoa Quận Chủ về!”

“Mục tiêu của sát thủ là Thế Tử Hưng Quốc Công, hiện tại Thế Tử Hưng Quốc Công đã đi Thượng Võ Tự cầu cứu!”

Đình Thu vội vàng giải thích.

Sát khí trên người Dương Chính Sơn lại lập tức biến mất.

“Cụ thể là chuyện gì?”

Đình Thu nói: “Còn chưa rõ lắm, Uyển Thanh tiểu thư chỉ nói những điều này!”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Người dẫn người đi Thương Nguyên Hồ xem thử đi.”

“Vâng!”

Đinh Thu đáp lời, sau đó lại vội vã rời đi.

“Nồi Cửu Bảo Luyện Khí Đan này giao cho người, ta đi xem tiểu nha đầu Uyển Thanh một chút!” Dương Chính Sơn đứng dậy nói.

“Được.” Vương Minh Triết vội vàng nhận lấy nắp nồi trong tay hắn.

“Được.” Vương Minh Triết vội vàng nhận lấy nắp nồi trong tay hắn.

Chương 1099: Cứu mạng chi ân, dùng thân báo đáp? (1)

Dương Chính Sơn gấp gấp đến tiểu viện của Dương Uyển Thanh, trong viện có mấy tiểu nha đầu đang riu rít nói chuyện, thấy hắn đến, vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Bái kiến hầu gia!”

“Ừm!”

Dương Chính Sơn mỉm cười gật đầu, ánh mắt trước tiên rơi trên người Dương Uyển Thanh, thấy nàng thật sự không bị thương, lúc này mới nhìn sang những người khác.

Lương Thu Nguyệt và Lã Ninh Kha hẳn đều quen biết, mặc dù chỉ gặp qua vài lần, nhưng cũng có không ít ấn tượng.

Đúng là Khúc Thiệu Cung hẳn lần đầu tiên gặp, tiểu nha đầu này trông có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, một đôi mắt lớn trong sáng vô cùng linh động.

“Gia gia, đây là Nam Hoa quận chúa!” Dương Uyển Thanh giới thiệu nói.

Khúc Thiệu Cung phúc thân một lễ, “Thiệu Cung bái kiến gia gia Dương gia!”

“Thì ra là Nam Hoa quận chúa, các ngươi không có việc gì là tốt rồi!” Dương Chính Sơn cười ha ha nói.

Mặc dù hắn và Hưng Quốc Công không có giao tình gì, nhưng người đến là khách, Dương Chính Sơn tự nhiên phải tươi cười nghênh đón.

“Hôm nay sự việc phát sinh đột ngột, Thiếu Cung chỉ có thể quấy rầy gia gia Dương gia, mong gia gia Dương gia thứ lỗi!” Khúc Thiếu Cung có lẽ có tiết nói.

Dương Chính Sơn nói chuyện vài câu với nàng, lại dặn dò Dương Uyển Thanh chiêu đãi tốt nàng liền rời đi.

Một đám tiểu cô nương ở chung một chỗ nói chuyện, hẳn ở đây cũng không thích hợp.

Khoảng một khắc sau, Đinh Thu từ Thương Nguyên Hồ trở về.

Trong thư phòng, Đinh Thu bẩm báo với Dương Chính Sơn: “Những người ở Thượng Võ Tự đã qua bên kia, Thương Nguyên Hồ bên đó ngoài việc bị thương hơn mười người ra, cũng không để lại dấu vết gì quá nhiều!”

“Không điều tra ra được thân phận sát thủ?” Dương Chính Sơn kinh ngạc hỏi.

Đinh Thu lắc đầu, “Không có, sát thủ chỉ để lại một số mũi tên, cái gì cũng không để lại, lúc đó có mấy người chết, thi thể cũng bị sát thủ mang đi!”

Dương Chính Sơn trầm tư.

Sát hại Khúc Thiếu Cung, chuyện này không phải nhỏ.

Khúc Thiếu Cung là thế tử của Hưng Quốc Công, hơn nữa còn là cháu trai duy nhất của Hưng Quốc Công Khúc Trưởng Không, nếu Khúc Thiếu Cung chết, phủ Hưng Quốc Công e rằng sẽ tuyệt tự.

Về việc ai sẽ ám sát Khúc Thiếu Cung, điều này thật sự khó nói.

Hưng Quốc Công Phủ trấn giữ Nam Cương đã sáu đời, có lẽ từ hơn hai trăm năm trước, Hưng Quốc Công Phủ đã luôn nắm giữ trấn này đến nay đã truyền được sáu đời.

Nam Cương Trấn chủ yếu đối mặt với kẻ thù là triều Kim Long, mà Hưng Quốc Công Phủ và triều Kim Long cũng có thù hận sâu sắc, nếu nói triều Kim Long phái người đến ám sát Khúc Thiệu Cung cũng không phải là không thể.

Về các khả năng khác, Dương Chính Sơn nhất thời cũng không nghĩ ra được.

Dù sao thì việc này vẫn nên điều tra thì hơn, dù sao cũng đã kéo Dương Uyển Thanh vào.

“Ngươi hãy để Võ Tranh đi điều tra, xem có thể tìm được chút manh mối nào không!” Dương Chính Sơn phân phó.

“Vâng!” Đinh Thu đáp.

.....

Gần chiều, Khúc Thiệu Cung đã đến Dương gia.

Tại chính sảnh trước viện, Dương Chính Sơn đã tự mình tiếp đón Khúc Thiệu Cung.

Không phải Khúc Thiệu Cung cần hẳn tự mình ra mặt tiếp đón, thực ra để Dương Minh Thành và Dương Thừa Nghiệp tiếp đón cũng được, chỉ là vì Dương Chính Sơn muốn tìm hiểu về vụ ám sát tại Thương Nguyên Hồ, nên đã tự mình ra mặt.

“Dương gia thế tử Khúc Thiệu Cung bái kiến Tĩnh An Hầu!” Khúc Thiệu Cung hành lễ nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Thế tử không cần khách khí, mời ngồi!”

Hai người ngồi xuống, trà nước được dâng lên, Dương Chính Sơn quan sát Khúc Thiệu Cung.

Vị thế tử của Hưng Quốc Công Phủ này có dung mạo khá ổn, mặc dù hơi gầy yếu, nhưng khí chất cứng cỏi, không phải là loại người yếu đuối.

Dương Chính Sơn đang quan sát Khúc Thiếu Cung, Khúc Thiếu Cung cũng đang lén quan sát Dương Chính Sơn.

Hắn không hiểu nhiều về Dương Chính Sơn, dù sao hắn cũng luôn ở Nam Cương, đến Kinh Đô cũng chỉ mới có nửa năm, mặc dù đã sớm nghe nói Kinh Đô có một nhà tân quý là Tĩnh An Hầu Phủ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn giao thiệp với Tĩnh An Hầu Phủ.

“Đã điều tra rõ được thân phận của những thích khách đó chưa?” Dương Chính Sơn hỏi.

Khúc Thiếu Cung đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “Chưa, nhưng nghĩ rằng chắc là do triều Kim Long phái đến.”

“Ồ! Triều Kim Long lại có can đảm lớn như vậy?” Dương Chính Sơn hơi ngạc nhiên.

Khúc Thiếu Cung nói: “Có lẽ Tĩnh An Hầu không biết, tổ phụ của ta và vương tộc triều Kim Long có thù hận rất lớn. Ba mươi năm trước, triều Kim Long từng tập kích Nam Cương Trấn, tổ phụ đã giao chiến với bọn họ một trận, hơn nữa còn chém giết được thế tử của triều Kim Long lúc bấy giờ!”

“Hơn mười năm trước, triều Kim Long có ý định ám sát tổ phụ ta, nhưng đã bị tổ phụ ta bắt trúng, dẫn đến một vị tiên thiên võ giả của vương tộc Kim Long bị lưu lại ở Nam Hoa Thành.”

“Từ đó về sau, vương tộc Kim Long càng ngày càng suy yếu, mà bên trong triều Kim Long cũng càng ngày càng hỗn loạn.”

“Sau khi hoàng đế cũ qua đời, hoàng đế mới kế thừa ngôi vị, nhưng hận tổ phụ ta càng sâu đậm hơn, hai năm qua hậu bối nhiều lần bị triều Kim Long ám sát, tổ phụ cũng không có cách nào, vì vậy mới đưa hậu bối đến Kinh Đô!”

Dương Chính Sơn ngẩn ra, khó trách năm trước Hưng Quốc Công lại để tôn nhi tôn nữ ở lại Kinh Đô, thì ra là vì bị triều Kim Long ám sát.

“Nói như vậy, triều Kim Long này thật sự rất đáng ghét!”

Khúc Thiếu Cung mỉm cười ôn hòa, nói: “Triều Kim Long quả thật đáng ghét, lại dám hành ác gần Kinh Đô, nhưng lần này bọn họ cũng đã chọc giận bệ hạ, bệ hạ đã ban chỉ cho Mật Võ Vệ và Thương Võ Tự điều tra triệt để những thích khách của triều Kim Long.”

“Lần này may mắn có Uyển Thanh tiểu thư, nếu không có nàng ra tay nghĩa hiệp, hậu bối e rằng đã bỏ mạng ở Thương Nguyên Hồ rồi!”

Chương 1100: Cứu mạng chi ân, dùng thân báo đáp? (2)

Nói xong, hắn đứng dậy hành lễ với Dương Chính Sơn tỏ ý cảm tạ, “Ân cứu mạng, hậu bối sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu sau này có gì sai khiến, hậu bối nhất định sẽ không từ chối!”

Dương Chính Sơn cười cười vẫy tay, “Chỉ là việc nhỏ, không cần như vậy, Hưng Quốc Công vì triều đình trấn giữ Nam Cương, hộ quốc triều đình an ổn, lao khổ công cao, Uyển Thanh chỉ làm một chút việc nên làm, không tính là gì cả!”

Khúc Thiếu Cung lấy ra một tờ danh sách lễ vật, đưa cho Dương Chính Sơn, nói: “Ân cứu mạng, sao có thể quên được, chỉ là nhất thời hậu bối cũng không biết nên cảm tạ như thế nào, chỉ có thể chuẩn bị một chút lễ vật nhỏ, để bày tỏ ý tạ ơn, còn xin Tĩnh An Hầu đừng từ chối!”

Dương Chính Sơn ngẩn người.

Tạ lễ!

Điều này thì hắn không ngờ tới.

Dù vậy hắn vẫn nhận lấy tờ danh sách lễ vật, nhìn vào những thứ trên đó, ánh mắt hơi chớp.

“Nếu đã như vậy, thì lão phu sẽ thay Uyển Thanh nhận lấy!”

Uyển Thanh rút cuộc cũng đã giúp đỡ, cái khác có thể không cần, nhưng tạ lễ này vẫn có thể nhận lấy.

Thấy Dương Chính Sơn đã nhận lấy tờ danh sách lễ vật, trong lòng Khúc Thiếu Cung hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Dương Chính Sơn sai người dẫn Khúc Thiều Thương đến, tiễn hai huynh muội bọn họ đi.

Nhìn bóng lưng Khúc Thiều Cung rời đi, Dương Chính Sơn vuốt râu, có chút trầm tư.

Khúc Thiều Cung này cũng là một thanh niên không tệ, đáng tiếc hắn ta xuất thân từ Hưng Quốc Công Phủ, nếu không có thể cân nhắc xem hắn có hợp với Dương Uyển Thanh hay không.

Hưng Quốc Công Phủ ở xa tận Nam Cương Trấn, nếu Dương Uyển Thanh gả qua đó, thì xa quá.

Trước đó Dương Chính Sơn đã chọn Quách Tử Kiều của Võ Định Hầu Phủ, ngay cả Úc Thanh Y cũng cảm thấy quá xa, huống chi là Hưng Quốc Công Phủ này.

Võ Định Hầu Phủ có lẽ vài năm nữa sẽ trở về Kinh Đô, nhưng Hưng Quốc Công Phủ này phải luôn trấn giữ Nam Cương Trấn, nếu gả qua đó, cả đời này có lẽ cũng không gặp mặt được mấy lần.

Hơn nữa Hưng Quốc Công Phủ đang phải đối mặt với không ít rắc rối, triều Kim Long chắc chắn sẽ không bỏ qua, nói không chừng ngày nào đó Khúc Thiều Cung này sẽ bỏ mạng.

Dương Chính Sơn có chút tiếc nuối lắc đầu, quay người đi về phía trước viện, nhìn vào trong sân đầy tạ lễ, hắn tìm kiếm một chút, tìm được một chiếc hộp ngọc màu trắng.

Lý do hắn giúp Dương Uyển Thanh nhận lấy tạ lễ này, là vì trong tạ lễ này có một loại bảo dược là thứ hắn cần.

Diễm Hoả Hồng Liên.

Không phải là thứ hắn cần, mà là thứ Tuyệt Tiểu Nhi cần.

Ba năm nay hấn đã dùng Bách Thảo Nước để đổi lấy không ít bảo dược, ngay cả Kim Ngọc Trà Hoa cũng có ba đóa, chỉ có Diễm Hoả Hồng Liên này, hấn vẫn chưa tìm thấy.

Không ngờ hôm nay Khúc Thiệu Cung lại mang tới.

Mở hộp ngọc, bên trong đặt một bông sen màu đỏ rực.

Khóe miệng Dương Chính Sơn hơi nhếch lên, Diễm Hoả Hồng Liên toàn thân đều là bảo, thân sen là nguyên liệu thực phẩm ngon khó tìm, lá sen cũng có thể làm thuốc, mặc dù không phải là bảo dược, nhưng cũng là dược liệu khó tìm, ngay cả cánh hoa cũng có công hiệu dưỡng mạch.

Tất nhiên điều quan trọng nhất vẫn là hạt sen trong bông sen này, nó có công hiệu thông mạch, tương đương với Tam Hoàng Lý, đều có tác dụng giúp ngưng tụ chân khí tiên thiên và phá vỡ bình cảnh tiên thiên.

Tuyệt Tiểu Nhi cần chính là hạt sen này, không biết Tuyệt Tiểu Nhi có tìm được Diễm Hoả Hồng Liên này không, bọn họ đã đến triều Kim Long ba năm rồi, đến nay vẫn chưa trở về.

Cất Diễm Hoả Hồng Liên vào, Dương Chính Sơn phân phó với Lục Thọ: “Đem những thứ này gửi đến viện của Uyển Thanh đi!”

Đã là tạ lễ của Dương Uyển Thanh, thì tất nhiên phải đưa cho Dương Uyển Thanh, hấn làm ông hôm nay coi như là được hưởng phúc của tôn nữ.

Trở về thư phòng, Dương Chính Sơn lại lấy bông sen của Diễm Hoả Hồng Liên ra, trên đó tổng cộng có mười tám hạt sen.

Trong lòng khẽ động, hấn liền tiến vào Linh Tuyền Không Gian.

Mười tám hạt sen, để lại sáu hạt cho Tuyết Tiểu Nhi chuẩn bị.

Mười hai hạt còn lại hoàn toàn có thể được trồng trong ao của Linh Tuyền Không Gian.

Tuy nhiên hiện tại trong ao của không gian đã có một vài lá sen trôi nổi, mười hai gốc hoa sen không rõ tên được phân bố xung quanh Linh Tuyền, mỗi gốc đều có ba lá sen, trong như ngọc bích, nhìn qua cực kỳ dễ chịu.

Chỉ là hoa sen không rõ tên này mọc quá chậm, sáu năm rồi, vậy mà chỉ mọc ra ba lá sen, hơn nữa lá sen lớn nhất chỉ có kích thước bằng bàn tay.

Ngâm trong nước Linh Tuyền mà cũng mọc chậm như vậy, không biết đây là bảo bối gì.

Dương Chính Sơn đã quen với những hoa sen không rõ tên này rồi, hắn chỉ liếc nhìn một cái liền không để ý nữa, chuyển sang trồng hạt sen của Diễm Hoả Hồng Liên.

Tuy nhiên Diễm Hoả Hồng Liên này là mọc trong suối nước nóng, không biết trong Linh Tuyền này có thể sinh trưởng được không.

Dương Chính Sơn cảm thấy vấn đề này không lớn, Băng Tâm Quả còn mọc trên Tuyết Nguyên băng hàn nữa, vậy mà trong Linh Tuyền Không Gian vẫn sinh trưởng rất tốt.

Linh Tuyền Không Gian có khả năng làm cho thực vật bỏ qua môi trường sinh trưởng, bất luận là linh thực hay bảo dược, dù cần môi trường sinh trưởng như thế nào, thì trong Linh Tuyền Không Gian đều có thể phát triển mạnh mẽ.

.....

Việc Khúc Thiếu Cung bị ám sát ở Kinh Đô đã gây ra không ít xôn xao, dù sao lúc đó còn có rất nhiều tôn tử của

quyền quý Kinh Đô cùng đi với Khúc Thiệu Cung.

Hơn nữa lúc đó cũng có không ít tôn tử của quyền quý bị liên lụy, có năm sáu người bị thương, mặc dù đều không mất mạng, nhưng vẫn chịu cảnh tai bay vạ gió.

Liên tiếp vài ngày, Khúc Thiệu Cung đều bên ba giữa các gia tộc quyền quý để xin lỗi bồi thường.

Mặc dù không ít người cảm thấy tức giận, nhưng cũng không có ai đổ lỗi cho Khúc Thiệu Cung, quan trọng là đổ lỗi cũng không có tác dụng, Hưng Quốc Công Phủ không phải là quyền quý bình thường, mặc dù không ở Kinh Đô, nhưng trong Kinh Đô không ai có thể coi thường.

Chương 1101: Cứu mạng chi ân, dùng thân báo đáp? (3)

Sau khi Mật Vô Vệ và Thương Vô Tự bắt giữ thích khách của triều Kim Long, chuyện này cũng qua đi.

Chỉ là gần đây Khúc Thiệu Thương thường xuyên đến Tỉnh An Hào Phủ tìm Dương Uyển Thanh, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không để ý đến giao thiệp của tiểu nữ nhi, hắn còn đang đau đầu về chuyện hôn sự của Dương Uyển Thanh nữa.

Cũng không biết là ai đã để lộ tin tức hắn đang chọn rể cho Dương Uyển Thanh, gần đây không ít người đã mời mai mối đến Dương gia dò hỏi tin tức.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ngưỡng cửa của Dương gia suýt chút nữa đã bị giẫm nát, khiến cho Úc Thanh Y và Vương thị đều mệt mỏi ứng phó.

“Ai, đây là nhà thứ mấy rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này, nô gia cũng không thể tu luyện yên ổn được!”

Trong hậu đường của chủ viện, Úc Thanh Y cảm thấy có chút phiền lòng.

Thời gian gần đây nàng luôn tìm kiếm cơ hội đột phá đến tiên thiên chi cảnh, nhưng bây giờ thì tốt rồi, ngày nào cũng có một đám người đến hỏi hôn, khiến nàng không thể không ra mặt ứng phó, không thể yên tâm tu luyện được.

Dương Chính Sơn cũng rất bất lực, “Ngươi không hỏi ý của Uyển Thanh?”

“Con nhãi chết tiệt này, hỏi nàng thì nàng chỉ nói để ta xem trước, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa!” Úc Thanh Y cũng bị Dương Uyển Thanh làm cho không có cách nào.

Con nhãi chết tiệt này rõ ràng trong lòng cũng lo lắng, nhưng luôn đẩy qua đẩy lại.

Hai vợ chồng nhìn nhau, rồi cùng phát ra một tiếng thở dài vô hình.

Chuyện trên đời này có thể khiến hai người bọn họ cảm thấy bất lực, có lẽ cũng chỉ có chuyện như thế này mà thôi.

Nghĩ đến đây khiến người ta cảm thấy buồn cười, một tiên thiên võ giả, một bán bộ tiên thiên võ giả, vậy mà lại bị chuyện hôn sự của tôn nữ làm cho khó xử đến mức này, nói ra thì ai tin chứ.

“Thôi đi, thôi đi, thuận theo tự nhiên đi, tiểu nha đầu đó muốn thế nào thì thế đó, dù sao phu quân trước đây cũng đã nói, trước hai mươi tuổi có thể tự quyết định, sau hai mươi tuổi thì để ta định! Dù sao cũng chỉ còn hai năm nữa.”

Dương Chính Sơn quyết định từ bỏ, chuyện này thật sự không phải muốn thế nào thì thế đó được.

“Vậy nô gia không quản nữa?” Úc Thanh Y có chút do dự.

“Để trưởng nữ nhi quản, ngươi cứ tu luyện cho tốt đi!” Dương Chính Sơn nói.

Chuyện hôn sự của tôn nữ quan trọng, nhưng việc tu luyện của thê tử cũng quan trọng, hiện tại đang là thời kỳ then chốt để Úc Thanh Y đột phá đến tiên thiên cảnh, không thể vì chuyện khác mà chậm trễ được.

.....

Vốn dĩ Dương Chính Sơn đã định không quản chuyện hôn sự của Dương Uyển Thanh nữa, nhưng sau đó hắn lại phát

hiện có chút không đúng.

Ban đầu chỉ là Khúc Thiệu Thương thường xuyên đến Dương gia tìm Dương Uyển Thanh, thế nhưng không biết từ khi nào Khúc Thiệu Cung cũng thường xuyên đến Dương gia, hơn nữa còn thường dẫn theo Khúc Thiệu Thương và Dương Uyển Thanh đi chơi.

Hôm nay Dương Chính Sơn đang chuẩn bị ra ngoài đi Diễn Võ Các, đúng lúc thấy Khúc Thiệu Cung và Khúc Thiệu Thương lại dẫn theo Dương Uyển Thanh đi ra ngoài.

Dương Chính Sơn đứng sau cửa phủ, nhìn ba người cười nói rời đi, vuốt râu lầm bầm: “Tiểu tử này không định bắt tôn nữ của lão phu chạy theo chứ!”

Ân cứu mạng, lấy thân báo đáp?

“Hung Quốc Công Phủ?”

Hắn có chút do dự, mặc dù cảm thấy Khúc Thiệu Cung này cũng không tệ, nhưng thật sự nếu để Uyển Thanh gả cho hắn, hắn lại cảm thấy có chút không hài lòng.

“Hôm nay không đi Diễn Võ Các nữa, các người ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Dương Chính Sơn nói với mấy người thân cận bên cạnh, sau đó l quietly đi theo sau ba người Dương Uyển Thanh và Khúc Thiệu Cung, hắn muốn xem Dương Uyển Thanh có ý gì với Khúc Thiệu Cung hay không.

Ba người đi ra ngoài, liền đến đường chính Dương Đại phồn hoa nhất Kinh Đô, sau đó bắt đầu đi dạo các cửa hàng.

Dương Chính Sơn đi theo sau họ, nhìn họ trò chuyện cười đùa, càng nhìn trái tim của Dương Chính Sơn càng không thoải mái.

Tiểu tử này quả nhiên có ý đồ không tốt.

Chỉ riêng ánh mắt Khúc Thiệu Cung nhìn Dương Uyển Thanh, tràn đầy tình cảm mềm mại, chỉ thiếu điều không viết lên mặt câu “ta thích ngươi”.

Mà ánh mắt Dương Uyển Thanh nhìn Khúc Thiệu Cung cũng không đúng, mặc dù không rõ ràng như vậy, nhưng nụ cười cong mày mắt cũng không thể che giấu được.

Hai người đứng cạnh nhau, Khúc Thiệu Thương giống như một bóng đèn, mặc dù rất sáng nhưng lại rất dễ bị bỏ qua.

Chương 1102: Lão phu ấy từng tôn không xứng với nha đầu nhà ngươi? (1)

Dương Chính Sơn theo sát một canh giờ, đến khi ba người tiến vào một trà lâu, đang do dự có nên đi vào hay không, bỗng có người đến bên cạnh, hỏi: “Ngươi đang xem gì vậy?”

Dương Chính Sơn quay đầu lại, thấy một lão đầu bản thủ đứng sau lưng.

“Nguyên lai là ngươi, dọa ta một trận.”

Người nói là An Vũ Hành, không biết lão đầu này sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

An Vũ Hành vươn cổ nhìn vào trong trà lâu, “Đó là tôn nữ ngươi, ngươi đã lớn tuổi như vậy, vậy mà lại lén lút theo sau tôn nữ!”

Dương Chính Sơn đẩy đẩy hấn, “Đi đi, đừng nói bậy.”

An Vũ Hành chẳng hề để ý, tiếp tục quan sát ba người trong trà lâu, đến khi ba người lên lầu hai, hấn mới nói: “Đó là tôn tử của Khúc Trường Không phải không! Hai nhà các ngươi muốn kết thân?”

“Ngươi vậy mà nhận ra!” Dương Chính Sơn kinh ngạc An Vũ Hành vậy mà lại quen biết Khúc Thiếu Cung.

An Vũ Hành quen biết Dương Uyển Thanh cũng không có gì lạ, dù sao ba năm nay An Vũ Hành thường xuyên tìm hấn uống rượu, một lần hai lần cũng quen thuộc với người Dương gia.

“Tất nhiên quen biết, năm ngoài Khúc Trướng Không đến Kinh thành còn tìm ta uống rượu!” An Vũ Hành nói.

Đôi mắt Dương Chính Sơn sáng lên, “Đi đi, chúng ta đi uống rượu!”

“Uống rượu! Người có rượu ngon!”

“Tuý Tiên Nhuỡng uống không?” Dương Chính Sơn cười hắc hắc nói.

Tuý Tiên Nhuỡng là rượu mới hắc chế tạo trong mấy năm nay, dùng Tuý Tiên Thảo chế thành.

Bản chất cũng gần giống với Bách Thảo Nhuỡng, nhưng bởi vì thêm vào Tuý Tiên Thảo, khiến nó dễ say hơn, cho dù là tiên thiên võ giả, uống Tuý Tiên Nhuỡng cũng sẽ say mềm.

“Lại chế được rồi, đi đi!”

Nghe có Tuý Tiên Nhuỡng uống, An Vũ Hành lập tức hứng thú.

Hai người cùng nhau trở về Tĩnh An Hầu Phủ, Dương Chính Sơn sai người chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, sau đó lấy ra hai bình Tuý Tiên Nhuỡng.

Xoàng xoàng~~

An Vũ Hành bung chén rượu nhấp một ngụm Tuý Tiên Nhuỡng, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Lão đầu này uống rượu khác đều dùng vò rượu rót, duy chỉ có uống Tuý Tiên Nhuỡng là nhấp từng ngụm nhỏ.

Một là bởi vì Tuý Tiên Nhuỡng này quả thực có vị giác tuyệt hảo, khiến người ta nhớ mãi không quên, hai là bởi vì Tuý Tiên Nhuỡng này dễ say người, ngay cả An Vũ Hành lão tửu quỷ này cũng không chịu nổi.

Dương Chính Sơn cũng nhấp một ngụm nhỏ, cảm nhận được hương vị đậm đà mà tinh tế.

“Đến, nói cho ta nghe về Khúc Trướng Không!”

Hắn biết Khúc Trướng Không, nhưng hiểu biết về Khúc Trướng Không chỉ dừng lại ở bề ngoài.

“Khúc Trướng Không, ừ ừ, người này già dặn lắm mưu mẹo!”

“...”

Dương Chính Sơn có chút vô ngữ, người một lão cổ vật sống hơn trăm tuổi vậy mà nói người khác già dặn lắm mưu mẹo, cái này có thích hợp không?

“Sao lại nói vậy?”

An Vũ Hành vừa uống rượu, vừa nói: “Khúc Trướng Không đại khái là bốn mươi năm trước thừa kế tước vị, lúc đó Nam Cương Trấn thế yếu, Kim Long Vương Triều thế mạnh, cho dù Nam Cương Trấn có sự hỗ trợ của Đại Vinh, đối mặt với Kim Long Vương Triều vẫn rất bị động.”

“Nhưng Khúc Trướng Không cực kỳ biết ẩn nhẫn, tại nơi thừa kế tước vị, hắn vừa tỏ vẻ yếu thế với Kim Long Vương Triều, vừa huấn luyện tinh binh tại Nam Cương Trấn, đồng thời hắn còn làm một chuyện!”

“Chuyện gì?” Dương Chính Sơn hiếu kỳ hỏi.

An Vũ Hành nở một nụ cười, “Hắn đưa rất nhiều ác nhân đến Kim Long Vương Triều.”

Dương Chính Sơn chớp chớp mắt.

“Một ác nhân không tạo thành sóng gió gì, nhưng mười người, trăm người, ngàn người, Kim Long Vương Triều lớn như vậy, khi nghìn vạn ác nhân tiến vào Kim Long Vương

Triều, bọn họ giết người phóng hỏa, vô ác bất tác, thậm chí dưới sự hỗ trợ của Khúc Trường Không, còn hình thành một nhóm nhóm sơn phi!”

“Chỉ mười năm thời gian, Kim Long Vương Triều vốn phồn vinh đã trở thành một nơi loạn lạc!”

“Ở đâu cũng có ác phi, ở đâu cũng có hung đồ!”

“Đến cuối cùng cũng không cần hẳn lại đưa hung đồ vào Kim Long Vương Triều, rất nhiều người của Kim Long Vương Triều tự mình cũng biến thành hung đồ.”

“Mà hẳn vẫn không bỏ qua, còn ở Đại Vinh tuyên dương Kim Long Vương Triều là nơi trú ẩn của hung đồ, chỉ cần đi vào, liền có thể sống cuộc sống tự do tự tại, điều này khiến rất nhiều võ giả bị Đại Vinh truy nã lần lượt chạy đến Kim Long Vương Triều!”

“Ban đầu Kim Long Vương Triều vẫn chưa phát hiện được sự âm hiểm của Khúc Trường Không, về sau bọn họ phát hiện ra, nhưng lúc đó dưới trướng Khúc Trường Không đã có hai mươi vạn tinh binh, mà Kim Long Vương Triều lại bởi vì hung đồ làm loạn, nội bộ động loạn không đáng, tinh binh cường tướng tổn thất rất nhiều!”

“Về sau, Kim Long Vương Triều tuy rằng nhiều lần xâm lấn Nam Cương Trấn, nhưng lần nào cũng đại bại mà về.”

“Đến nay, Kim Long Vương Triều cơ bản đã mất kiểm soát, Kim Long vương tộc căn bản không thể khống chế được rất nhiều thế lực trong nước, toàn bộ quốc gia đã là ác phi tàn mác khắp nơi, bách nghiệp suy tàn, dân chúng sống trong cảnh khổ sở.”

An Vũ Hành chậm rãi nói.

Dương Chính Sơn nghe mà ngẩn người.

Đột, Khúc Trương Không này quả thực rất âm hiểm!

Vậy mà lại dùng thủ đoạn đáng ghê tởm như thế để làm hỏng một vương triều.

Vài trăm đến vài ngàn ác đồ, thoát nhìn có vẻ không nhiều, nhưng đó là Kim Long Vương Triều, nếu là Đại Vinh, thì nhiều nhất chỉ gây ra loạn lạc ở một khu vực nhỏ, nhưng lãnh thổ Kim Long Vương Triều hẹp nhỏ, đại khái cũng chỉ tương đương với quy mô của Liêu Đông.

Một vương triều như vậy, đột nhiên xuất hiện vài trăm đến vài ngàn ác đồ, hơn nữa những ác đồ này đều là võ giả, kết quả có thể tưởng tượng được.

Một ác đồ có thể hại vài chục đến vài trăm dân chúng, nếu là vài ngàn ác đồ, thì sẽ khiến vài chục vạn dân chúng sống trong cảnh lầm than.

Chương 1103: Lão phu ấy từng tôn không xứng với nha đầu nhà ngươi? (2)

Khúc Trường Không không những già dặn lắm mưu mẹo, hơn nữa còn âm hiểm cực kỳ.

Tuy nhiên chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến việc kết thân của hai nhà, Khúc Trường Không dù có âm hiểm, cũng không thể hại được tôn nhi của mình, chỉ là liên minh với hắn, phải cẩn thận bị hắn lợi dụng mới đúng.

“Vậy tôn tử của hắn thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

An Vũ Hành nhìn Dương Chính Sơn một cách quái dị, “Cái này ta biết sao được, ta chỉ gặp Khúc Thiếu Cung kia có một lần!”

Ây, cũng đúng, An Vũ Hành hiểu biết về Khúc Trường Không, đó là bởi vì lúc Khúc Trường Không nổi danh, hắn còn chưa ẩn cư ở Tam Sơn Cốc, nhưng Khúc Thiếu Cung mới bao lớn, hắn có thể hiểu biết mới là chuyện lạ.

Dương Chính Sơn vuốt râu suy tư.

“Ngươi muốn tìm phu gia cho tôn nữ, sao không cân nhắc đến đồ đệ ngươi!” An Vũ Hành đột nhiên nói.

Dương Chính Sơn ngăn người, “Đồ nhi, ngươi nói Thần Huy a!”

“Sao, lão phu tôn không xứng với nha đầu nhà ngươi?” An Vũ Hành có chút bất mãn nói.

Dương Chính Sơn mặt đầy vô ngữ, “Lão đầu, người đừng thêm loạn nữa! Nếu hai người bọn họ có ý đó, ta tự nhiên là vui mừng ủng hộ, nhưng hai người bọn họ cũng không có cảm giác gì cả!”

Dương Thanh Uyên cũng không phải không quen biết An Thần Huy, không chỉ là An Thần Huy, ngay cả Thái Tử và Đại Vương, nàng cũng đều quen biết.

Nhưng cũng không thấy nàng có ý với ai.

Nếu bọn họ thật sự có ý này, thì hiện tại Dương Chính Sơn cũng không đến mức đau đầu như vậy.

Thái Tử và Đại Vương có lẽ không được, nhưng giữa An Thần Huy và Dương Thanh Uyên hoàn toàn không có bất kỳ chứng ngại nào, nếu bọn họ có thể kết thành phu thê, Dương Chính Sơn nhất định sẽ không ngăn cản.

“Cảm giác gì? Ý là sao?” An Vũ Hành có chút không hiểu lời Dương Chính Sơn.

“Là tâm đầu ý hợp!”

“Vậy a!” An Vũ Hành nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Ai, tôn nhi của ta quả thực có chút ngốc nghếch!”

Dương Chính Sơn đau đầu, An Vũ Hành cũng đau đầu, An Thần Huy năm nay đã hơn hai mươi tuổi, vậy mà hắn vẫn chưa thành thân.

Hắn mang An Thần Huy ở bên người, dường như là đang chậm trễ hôn sự của An Thần Huy.

“Người làm sư phụ thì phải giúp Thần Huy sắp xếp mới được!”

Dương Chính Sơn ngẩng đầu lên, “Cái này cũng phải để ta sắp xếp!”

“Chẳng lẽ để ta sắp xếp!” An Vũ Hành nhìn hấn.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người.

Dương Chính Sơn vẫn là thua trước, đệt, không có cách nào, ai bảo An Vũ Hành cũng coi như nửa sư phụ của hấn, ba năm nay An Vũ Hành cũng không ít lần chỉ điểm cho hấn.

“Vậy con gái nhà ai thì thích hợp?”

An Vũ Hành nhìn Dương Chính Sơn, “Người không phải còn mấy tôn nữ sao?”

“...”

Dương Chính Sơn hoàn toàn vô ngữ, người đang nhắm vào tôn nữ của ta đây.

“Uyển Đình, hay là Diệu Nhi!”

Dương Uyển Đình và Khương Diệu năm nay đều mười bốn tuổi, đều đến tuổi nói hôn rồi, mặc dù kém bảy tuổi so với An Thần Huy, nhưng cũng không phải là không được.

An Vũ Hành hồi tưởng lại, hai tiểu nha đầu này hấn đều đã gặp qua, trong ấn tượng thì Uyển Đình khá hoạt bát, Diệu Nhi cũng khá hoạt bát, năng nổ và nhiệt huyết.

“Diệu Nhi đi!”

“Sao lại vậy?” Dương Chính Sơn có chút hiếu kỳ lão đầu này sao lại chọn Diệu Nhi.

“Nha đầu này trầm ổn hơn một chút, An gia ta tuy rằng không phải thế gia đại tộc, nhưng cũng có không ít tộc nhân, nương tử của Thần Huy tương lai chính là tông phụ của gia tộc.”

“Chuyện này cứ như vậy mà quyết định, lát nữa ta sẽ gửi thư về nhà, để phụ mẫu của Thần Huy đến bàn chuyện hôn

sự!”

“Chờ đã, sao lại quyết định như vậy, ta còn chưa đồng ý nữa, hơn nữa chuyện này còn phải để nữ nhi và tể ngư của ta đồng ý mới được!” Dương Chính Sơn hoảng sợ.

Lão đầu này làm việc vốn không đáng tin cậy, chỉ sau hai câu đã muốn quyết định hôn sự của hai đứa nhỏ, đây chẳng phải là nói nhảm sao?

“Người cảm thấy Thân Huy tiểu tử này không tốt?” An Vũ Hành hỏi.

“Không phải, là đồ đệ của ta, nếu hắn không tốt, ta đã sớm trục xuất khỏi sư môn, cho dù đó là tôn nhi của người cũng vậy thôi!” Dương Chính Sơn nói.

“Vậy người còn do dự cái gì! Ta còn không chê bai ngoại tôn nữ của người!” An Vũ Hành bất mãn nói.

Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn hắn, “Người còn chê bai ngoại tôn nữ của ta, tên Diệu Nhi này cũng do ta đặt, cũng là ta nhìn nàng lớn lên, hừ hừ, không được không được, có người cái lão tổ tông này, nếu Diệu Nhi gả đi chắc chắn sẽ bị ủy khuất!”

“Ai, đừng mà, ta chỉ nói giỡn thôi!”

An Vũ Hành hoảng sợ, “Người nói người muốn cái gì, chỉ cần lão đầu ta có, ta sẽ cho người tất cả!”

“Cái gì mà bán tôn nữ chứ, nghe như ta muốn bán tôn nữ vậy!” Dương Chính Sơn bùng chén rượu uống cạn, “Người đừng lo lắng, ta sẽ đi hỏi ý kiến phụ mẫu của Diệu Nhi trước.”

“Dù sao ta cũng chỉ là ngoại tổ phụ, không thể quyết định được.”

“Hơn nữa người cũng không cần lo lắng, Diệu Nhi năm nay mới mười bốn tuổi, cho dù xuất giá, cũng phải đợi hai

năm sau mới được!”

An Vũ Hành thấy hấn kiên trì, nói: “Vậy được rồi, có kết quả thì nói cho ta một tiếng, ta cũng tiện sắp xếp!”

Hai người uống một bữa rượu, suýt chút nữa đã định luôn hôn sự của An Thần Huy và Khương Diệu.

Hôn sự của Dương Uyên Thanh vẫn chưa được giải quyết, vậy mà hôn sự của Khương Diệu đã được sắp xếp.

Tiền An Vũ Hành đi, Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi mời Dương Vân Yên và Khương Hạ đến.

Buổi tối, tại tiền đường của chủ viện, Vân Yên và Khương Hạ cùng ăn cơm với Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y.

“Các người thấy An Thần Huy thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Khương Hạ và Dương Vân Yên không hiểu ý Dương Chính Sơn lắm, nhưng Dương Vân Yên vẫn nói: “Cha, Thần Huy không phải là đồ đệ của người sao? Hấn thế nào, chẳng phải người rõ nhất sao?”

Dương Chính Sơn ho nhẹ một tiếng, “An Lão Đầu muốn để Diệu Nhi gả cho Thần Huy!”

Dương Vân Yên và Khương Hạ nhìn nhau, “Vậy có thích hợp không?”

“Có gì không thích hợp chứ?” Dương Chính Sơn hỏi.

Dương Vân Yên nói: “Cha, An gia cũng là đại gia tộc, chẳng phải chúng ta không môn đăng hộ đối sao!”

Khương Diệu họ Khương chứ không họ Dương, điểm này Khương Hạ và Dương Vân Yên thực sự luôn rất chú trọng, vì vậy hai năm trước khi Khương Ninh nói chuyện cưới xin, đã chọn một nhà thông gia phù hợp với Khương gia.

Tất nhiên, cửa nhà của Khương gia cũng không thấp, có Dương gia này làm ngoại gia, cộng với việc hiện tại Khương Hạ cũng đã có chức quan, cho nên Khương gia cũng có môn hộ.

Khương Ninh năm nay đầu năm đã cưới, thê tử của hắn là cháu gái của Lương Hàn thị Thường Bình Hầu phủ, tính ra phải gọi Lương Hàn thị một tiếng cô cô, là em họ của Lương Cẩn Ngôn và Dương Vân Tuyết.

Gia tộc Hàn gia này là một gia tộc Võ Đạo, mặc dù nền tảng không nông, nhưng cũng không tính là thế gia quyền quý.

Cộng thêm việc Dương gia và Lương gia có quan hệ thông gia, đây cũng coi như là thân càng thêm thân.

Việc này là do Lương Hàn thị sắp xếp, Dương Chính Sơn cũng có chú ý, cảm thấy tiểu thư kia cũng không tệ lắm, cho nên đồng ý.

“Đó chẳng phải là vấn đề gì cả, An gia của hắn cũng phải là thế gia đại tộc gì, mặc dù An Lão Đầu lợi hại, nhưng cha người cũng không kém hắn bao nhiêu!” Dương Chính Sơn tự tin nói.

Mặc dù thực lực của hắn còn có một khoảng cách rất lớn so với An Vũ Hành, nhưng hắn còn trẻ mà.

Đừng xem thường người trẻ tuổi nghèo khó, so với An Vũ Hành, Dương Chính Sơn cũng coi như là người trẻ tuổi.

Hiện tại hắn không bằng An Vũ Hành, nhưng mười năm nữa, hắn nhất định sẽ không yếu hơn An Vũ Hành.

Dương Vân Yên lại nhìn Khương Hạ, Khương Hạ cười nói: “Nếu cha thấy thích hợp, vậy thì không có vấn đề gì! Thần Huy tính tình ôn hòa, sau này nhất định sẽ không để Diệu Nhi chịu ủy khuất.”

Lời này của Khương Hạ không phải nói bừa, tính tình của An Thần Huy quả thực ôn hòa, trước kia An Thần Huy còn có chút nhút nhát, nhưng hai năm nay An Thần Huy trở nên cởi mở hơn rất nhiều, lại còn kiên cường hơn rất nhiều sau khi bị Dương Chính Sơn rèn giũa.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Lời này cũng không sai!”

Chương 1104: Vậy người có biết lai lịch của bản quan không? (1)

Sau khi nói chuyện với Dương Vân Yên và Khương Hạ, ngày hôm sau, Dương Chính Sơn lại gọi Khương Diệu đến gần, muốn hỏi ý kiến nàng.

Trong thư phòng, Khương Diệu mặc một bộ váy đỏ, phần khích xông vào, “Ngoại công, người tìm Diệu nhi!”

Tiểu nha đầu trong trang phục đỏ, xinh đẹp như hoa, giữa lông mày có thể thấy được vẻ giống hệt Dương Vân Yên.

Nhìn tiểu nha đầu, Dương Chính Sơn mỉm cười triu mến nói, “Người nha đầu này, đi đường giống như có người đuổi theo người vậy!”

“Có ngoại công gọi, Diệu nhi tự nhiên phải nhanh chóng đến!” Khương Diệu khẽ cười, đi đến trước mặt Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đưa tay xoa đầu tiểu nha đầu này, “Diệu nhi đã lớn rồi!”

Khương Diệu cười khúc khích, nhưng ánh mắt lại dừng trên khay trái cây trên bàn, “Ngoại công, đây là dành cho Diệu nhi sao?”

Trong khay trái cây có những quả nho đỏ tím, trông rất ngon, Diệu nhi thích nhất là nho, có lẽ vì khi còn nhỏ, Dương Chính Sơn thường xuyên nhét nho vào miệng nàng.

“Ừm, ăn đi!” Dương Chính Sơn đẩy khay trái cây đến trước mặt Khương Diệu.

Khương Diệu ngồi xuống, cầm nho ăn.

“Diệu nhi cảm thấy An sư thúc của người thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Theo bồi phận, Khương Diệu phải gọi An Thần Huy một tiếng sư thúc, nếu hai người thành thân, có chút sai bồi phận, nhưng đây cũng không phải là vấn đề lớn.

“An sư thúc?” Khương Diệu nghiêng đầu suy nghĩ, “An sư thúc rất tốt.”

Có lẽ nha đầu này vẫn chưa hiểu chuyện nam nữ, trong lòng nàng có lẽ chỉ là người trong gia đình đều rất tốt.

“Vậy người có nguyện ý gả cho An sư thúc của người không?” Dương Chính Sơn cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi.

“Gả cho An sư thúc!” Khương Diệu ngơ ngác, “Diệu nhi tại sao lại gả cho An sư thúc?”

“Nam nữ kết hôn, Diệu nhi đã lớn rồi, cũng sắp phải gả chồng rồi!” Dương Chính Sơn nói.

Khương Diệu đặt nho trong tay xuống, nhìn Dương Chính Sơn với vẻ tội nghiệp, “Ngoại công, Diệu nhi muốn luôn ở bên cạnh ngoại công.”

Dương Chính Sơn sững sốt, sau đó cười lớn.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch, ngoại công không muốn người luôn ở bên cạnh. Hơn nữa, cho dù người gả chồng rồi, cũng có thể ở bên cạnh ngoại công!”

Hắn xoa đầu tiểu nha đầu, “An sư thúc người ở Kinh Đô, bất cứ khi nào người nhớ ngoại công, thì cứ qua đây.”

Khương Diệu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nàng cũng không phải là đứa trẻ không hiểu gì, dù sao nàng đã mười bốn tuổi, biết rằng hai năm nữa mình cũng phải gả chồng, dù sao Dương gia những năm này cũng đã có không ít hôn sự.

Nàng chính là không nỡ rời xa ngoại công, có lẽ là vì lớn lên ở Dương gia, cũng có lẽ là vì Dương Chính Sơn này là ngoại công quá tốt, khiến nàng thân thiết với Dương Chính Sơn hơn, còn thân thiết hơn cả Dương Vân Yên và Khương Hạ.

“An sư thúc rất tốt, chỉ cần ngoại công cảm thấy Diệu nhi có thể gả cho An sư thúc, thì Diệu nhi sẽ gả.” Khương Diệu nói.

Dương Chính Sơn vuốt râu nhìn tiểu nha đầu, đây là một đứa trẻ thông minh, vì nàng hiểu rằng mình sẽ không lựa chọn, cũng biết rằng Dương Chính Sơn sẽ không hại nàng.

Như Dương Uyển Thanh kia, ngược lại còn khiến mình thêm nhiều phiền phức.

“Vậy được, chuyện này để ngoại công quyết định, nếu sau này An sư thúc người dám phụ bạc, ngoại công nhất định sẽ không tha cho hắn!” Dương Chính Sơn cười nói.

Dù hắn nói như vậy, nhưng trong lòng hắn hiểu, đó đều là chuyện của sau này.

Nếu thật có một ngày An Thần Huy phụ bạc Khương Diệu, cho dù có trừng phạt An Thần Huy, thì Khương Diệu vẫn sẽ chịu những ủy khuất, vẫn sẽ tổn thương.

Nhưng ai có thể đảm bảo tương lai mọi chuyện đều thuận lợi?

Hắn chỉ có thể cố gắng tìm cho con cái một người chồng tốt.

Ít nhất hiện tại xem ra, An Thần Huy là một lựa chọn tốt.

Nói chuyện với Khương Diệu xong, Dương Chính Sơn lại gọi An Thần Huy đến, nói cho hắn biết chuyện này.

Còn chưa đợi Dương Chính Sơn nói xong, An Thần Huy đã đỏ bừng mặt, mồ hôi đổ đầy trán.

Dương Chính Sơn cười nhìn hắn, “Người cảm thấy chuyện này thế nào?”

“Đệ tử toàn bộ giao cho sư phụ quyết định!” An Thần Huy nói.

“Vậy người có thích Diệu nhi không?” Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm hắn.

Hắn cúi đầu, ngay cả cổ cũng đỏ bừng, “Thích!”

“.....”

Dương Chính Sơn nhìn chăm chăm hắn, “Tiểu tử người sẽ không sớm có ý đồ với Diệu Nhi chứ!”

“Không có, không có, không có~~” An Thần Huy liên tục lắc tay phủ nhận.

Dương Chính Sơn nhìn dáng vẻ này của hắn, trong lòng đã hiểu rõ, tiểu tử này có lẽ đã thích Diệu Nhi từ lâu.

Được, như vậy cũng tốt, đỡ phải lo.

Việc này đã định, Dương Chính Sơn nói với An Vũ Hành một tiếng, còn những việc còn lại, không cần hắn phải lo lắng, đến lúc đó cha mẹ của An Thần Huy sẽ đến Kinh thành để bàn chuyện hôn nhân với Dương gia, còn bên Dương gia chắc chắn sẽ lấy Khương Hạ và Dương Vân Yên làm chủ.

So với việc này, ngược lại Dương Thanh Uyển tiểu nha đầu này và Khúc Thiệu Cung mới khiến người ta lo lắng.

Hai người mặc dù là lang có tình, thiếp có ý, nhưng dường như vẫn chưa bày tỏ, cũng không biết khi nào mới thành chính quả.

Còn những người khác, Dương Chính Sơn cũng lười bận tâm, để Dương Minh Thành và Vương Thị lo lắng đi.

Dương gia còn hai đứa trẻ nữa cần bàn chuyện hôn nhân, Dương Thừa Hiền năm nay mười lăm tuổi, Dương Uyển Đình năm nay mười bốn tuổi, chuyện hôn nhân của hai đứa này cũng nên được đưa vào chương trình nghị sự.

.....

Úc Châu Thành.

Lâm Triễn đã nhậm chức ở Úc Châu hơn một tháng, hải khẩu ở Úc Châu đã bị triệt phá hoàn toàn sau nhiều lần cầu viện của hắn, Úc Châu cũng dần khôi phục được sự yên bình, chỉ là trước đó do hải khẩu làm loạn, Úc Châu đã chết và bị thương vô số, các ngành đều chờ khôi phục.

Trong thành Úc Châu, Lâm Triễn đang bận rộn xây dựng lại nha môn của tri huyện, mặc dù có không ít bách tính bị nạn, nhưng nha môn của tri huyện vẫn phải được xây dựng.

Chương 1105: Vậy người có biết lai lịch của bản quan không? (2)

Lâm Triễn đứng trước nha môn bị thiêu rụi, nhìn một đám dân phu chất tro tàn lên xe chở đi.

Lúc này, Trương Du gấp gấp đi đến, “Đại nhân, không xong rồi, những tên tặc binh ở Hải Châu Vệ đến quấy rối lương thực rồi!”

“Quấy rối lương thực?” Lâm Triễn nhíu mày, “Vương Đức An đâu?”

Vương Đức An chính là chỉ huy sứ của Hải Châu Vệ, sau khi nhận được công văn cầu viện, Vương Đức An đã mang theo hai nghìn binh lính tiến vào Úc Châu, nhưng tên này sau khi đến Úc Châu, không những không đi trừ khử hải khấu, ngược lại còn đóng quân ngoài thành Úc Châu, còn nói gì là bảo vệ châu thành.

Những hải khấu quy mô nhỏ còn lại trong lãnh thổ Uất Châu phần lớn đều đã bị người của Hải Châu Thượng Võ Ty thanh trừ.

“Vương Đức An không có ở đây!” Chương Du nói.

“Bọn họ đang đòi lương ở đâu?” Lâm Triễn hỏi.

“Ở kho quan tài.” Chương Du nói.

Sắc mặt Lâm Triễn có chút khó coi, đám súc sinh này đến đây mà không giúp được việc gì, bây giờ lại còn mặt dày đến đòi lương.

Hắn lạnh mặt đi nhanh về phía kho quan tài.

Khi hắn đến kho quan tài, phát hiện có ba bốn trăm binh lính đang vây quanh trước cửa kho.

Kho quan tài này chính là lương thực cuối cùng của tri châu nha môn, Lâm Triền tiếp theo còn dựa vào những lương thực này để dựng lại tri châu nha môn.

“Các người muốn chúng ta chết đói sao? Để chúng ta đi tiêu diệt hải khấu, mà không cho chúng ta lương thực!”

“Đúng vậy, ngay cả lương thực cũng không cho, tri châu đại nhân đâu, để hắn ra đây cho chúng ta một lời giải thích!”

“Chúng ta cần một lời giải thích!”

“Để hắn ra đây!”

Một đám binh lính ồn ào náo loạn, nha dịch trong nha môn chỉ có thể đóng cửa kho lại, không dám mở cửa.

Lâm Triền nhìn cảnh này, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Chương đại nhân, người đi mời Dư đại nhân đến đây!”
Hắn ra lệnh.

Dư đại nhân trong miệng hắn là Dư Thanh Trạch, thiên hộ của Hải Châu Thượng Võ Ty, lần này tiêu diệt hải khấu ở Uất Châu, công lao của Dư Thanh Trạch lớn nhất.

“Vâng, vâng, vâng, ta đi mời ngay đây!” Chương Du hơi hoảng đáp.

Lâm Triền lại dặn Đinh Lộ: “Người đi tìm Lý Thiên Hộ, để hắn dẫn binh đến đây, còn tiện thể tìm cả Vương Đức An, nếu tìm được hắn, thì để hắn qua đây, nếu hắn không đến, thì cũng không cần quan tâm đến hắn!”

Binh lính đòi lương, chuyện này nếu phía sau không có sự ủng hộ của Vương Đức An, dù có đánh chết Lâm Triễn, Lâm Triễn cũng sẽ không tin.

Mặc dù theo lý mà nói, vệ sở xuất binh, phải do quan phủ địa phương cung cấp lương thực, nhưng Uất Châu như vậy căn bản là không có lương thực để cung cấp, hơn nữa Bộ Chính sự ty Giang Nam và đô ty nha môn đều đã có chỉ thị Uất Châu không cần xuất lương.

Còn về việc tại sao Vương Đức An lại để binh lính đòi lương, rất đơn giản, ngoài việc muốn tranh thủ cơ hội làm giàu, thì cũng không cần lý do gì khác.

Nhìn đám binh lính này gây ồn ào ngày càng dữ dội, dường như còn định xông vào kho quan tài, Lâm Triễn ánh mắt lạnh lẽo, lớn tiếng quát: “Câm miệng hết cho ta!”

Âm thanh như sấm vang, ngay lập tức áp chế tiếng kêu la của bọn binh lính xuống, bầu không khí lập tức yên tĩnh, nhưng ngay sau đó, đám binh lính thấy hấn thì lại hô lên: “Tri châu đại nhân đến rồi!”

“Tri châu đại nhân, người phải cho chúng ta một lời công đạo!”

“Chúng ta đến đây tiêu diệt hải khấu, mà ngay cả một miếng cơm cũng không có!”

Một đám người xông về phía Lâm Triễn, hộ vệ bên cạnh Lâm Triễn vội vàng tiến lên cảnh cáo.

“Câm miệng!” Lâm Triễn lại quát lớn, “Để kẻ dẫn đầu của các ngươi ra đây nói chuyện!”

Đám binh lính nhìn nhau, mặc dù bọn họ đang đòi lương, nhưng bọn họ cũng thật sự không dám làm bậy.

Có thể gây ồn ào một chút, nhưng nếu làm lớn chuyện thì cũng không có ai đến thu dọn xác cho bọn họ.

Rất nhanh, một nam tử thân hình gầy gò đi ra từ đám đông, trên mặt đầy vẻ nịnh bợ nhìn Lâm Triễn, “Tiểu nhân bái kiến tri châu đại nhân!”

“Người là ai?” Lâm Triễn hỏi.

“Tiểu nhân là Tổng Kỳ quan Hải Châu Vệ, Trương Bắc.”

“Những người này là người mang đến!” Ánh mắt Lâm Triễn lạnh lẽo nhìn hắn.

Trương Bắc cả người run lên, “Không có không có, tiểu nhân chỉ đi cùng bọn họ, đây không phải tiểu nhân mang đến!”

“Ai để các người đến đòi lương?” Lâm Triễn tiếp tục hỏi.

“Không ai cả!” Trương Bắc vội vàng phủ nhận: “Tri châu đại nhân cũng phải thông cảm cho chúng ta, chúng ta đến Uất Châu sau khi phát lương rồi, chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đến cầu tri châu đại nhân!”

“Cầu! Các người cầu kiểu này sao?” Lâm Triễn lạnh giọng nói.

Giả vờ giả vịt, ha ha, thật sự cho rằng ta dễ dàng bị lừa như vậy sao.

Những người này đến Uất Châu cũng chỉ hơn mười ngày, cái gì cũng không làm, chỉ ở ngoài thành, làm sao có thể đói bụng được?

Còn nói bọn họ không mang lương thực, thì càng không thể, Hải Châu Vệ cách Uất Châu cũng không xa, cho dù lúc đến không mang theo, thì bây giờ cũng có thể vận chuyển đến.

Hơn nữa trước đó hắn đã cho Vương Đức An xem công văn của Bộ Chính sứ ty và đô ty nha môn, trừ khi Vương Đức

An bị ngốc, nếu không thì không thể không vận lương thực đến.

Lúc này, từ xa một hán tử cao lớn dẫn theo hơn hai mươi người đi nhanh đến.

“Lâm đại nhân!” Dư Thanh Trạch đi đến gần, ôm quyền hành lễ.

“Dư đại nhân, lại phải phiền ngài rồi!” Lâm Triển sắc mặt hơi dịu lại, đáp lễ.

Dư Thanh Trạch cười ha ha, “Lâm đại nhân khách khí rồi, đều là vì triều đình phục vụ, nào có nói phiền phức!”

Chủ quan của Thượng Võ Ty phủ thành là thiên hộ, nhưng trên thực tế dưới trướng Dư Thanh Trạch chỉ có hơn trăm người, thường là tinh nhuệ từ quân đội, một nửa là từ dân gian chiêu mộ võ giả.

Đừng thấy bên cạnh Dư Thanh Trạch chỉ có hơn hai mươi người, nhưng hơn hai mươi người này đều là võ giả, hơn nữa trong đó còn có mấy người là hậu thiên võ giả.

Lời hai người vừa dứt, Lý Bác Nhiên cũng dẫn theo vài trăm binh lính đến.

“Bái kiến Lâm đại nhân!”

Lâm Triển gật đầu, “Vất vả cho Lý Thiên Hộ rồi!”

Lý Bác Nhiên mặc dù cũng là thiên hộ của Hải Châu Vệ, nhưng hắn và Vương Đức An kia không phải một người.

Vương Đức An nói là hộ tổng châu thành, nhưng trên thực tế là Lý Bác Nhiên mới là người thực sự bảo vệ châu thành.

Thấy có nhiều người đến như vậy, đám binh lính đang đòi lương có chút e ngại, từng người ngoan ngoãn đứng tại chỗ, không dám lớn tiếng kêu nữa.

Lâm Triền cũng không để ý đến bọn họ nữa, chỉ đứng tại chỗ chờ đợi.

Chuyện này then chốt không phải là đám binh lính này, mà là Vương Đức An kia.

Hắn muốn xem Vương Đức An có dám xuất hiện không.

Vương Đức An vẫn có chút can đảm, khoảng một khắc sau, Vương Đức An vội vã chạy đến.

Người chưa đến, tiếng đã đến trước.

“Đám súc sinh các ngươi đang làm gì, lão tử không phải đã nói sẽ phát lương cho các ngươi sao? Các ngươi còn dám chạy đến gây chuyện!”

“Ôi chao, Lâm đại nhân, xin lỗi, ôm quyền, là bản quan quản lý không tốt, để đám súc sinh này chạy đến gây phiền phức cho Lâm đại nhân!”

Vương Đức An mặt đầy vẻ xin lỗi chạy đến, đối với Lâm Triền liên tục ôm quyền.

Lâm Triền nhìn hắn, “Vương đại nhân, ngươi có phải cảm thấy tính tình của bản quan rất tốt không?”

Vương Đức An sững sốt, “Lâm đại nhân nói gì vậy!”

“Bản quan biết rõ lai lịch của ngươi, muội muội ngươi là tiểu thiếp của An Quốc Công phải không!” Lâm Triền không có biểu cảm gì nhìn hắn.

Dám gây chuyện?

Không có chút can đảm nào thì chắc chắn không có gan lớn như vậy.

Nha môn Đô ty Giang Nam thuộc quyền quản lý của Đô đốc phủ Tả quân, mà Tả đô đốc của Đô đốc phủ Tả quân chính

là An Quốc Công An Hoài Nhân, Dương Chính Sơn còn đảm nhiệm chức Tả đô đốc.

Vương Đức An nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi.

Gả muội muội của mình làm tiểu thiếp cho người khác, rốt cuộc cũng không phải là chuyện gì vẻ vang.

Mặc dù có thể làm tiểu thiếp cho An Quốc Công cũng coi như là một phúc khí, nhưng chuyện này không thể để công khai.

“Lâm đại nhân có ý gì?” Giọng nói của Vương Đức An trở nên âm trầm.

Dư Thanh Trạch bên cạnh ôm thanh đao trong ngực, dáng vẻ như đang xem kịch hay.

“Vậy người có biết lai lịch của bản quan không?” Lâm Triễn cười, nụ cười rất rực rỡ.

Vương Đức An đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút không chắc chắn nói: “Lâm đại nhân trước đây không nhậm chức ở Bộ Binh sao?”

Hắn cũng không phải chưa tìm hiểu qua Lâm Triễn, hắn biết Lâm Triễn trước đây làm chủ sự ở Bộ Binh, còn về những thứ khác, hắn cũng không điều tra kỹ, dù sao đây là Uất Châu, không phải Kinh Đô, muốn điều tra lai lịch của Lâm Triễn thì phải đến Kinh Đô.

Hơn nữa, cho dù Lâm Triễn có thân phận thì sao, phía sau hắn còn có An Quốc Công phủ, cho dù ở Kinh Đô, lại có mấy nhà có thể so sánh với An Quốc Công phủ.

“Đúng vậy, trước đây bản quan đúng là nhậm chức ở Bộ Binh, nhưng bản quan là đệ tử của Tể An Hầu!” Lâm Triễn nhẹ giọng nói.

Hắn cũng có chỗ dựa, hắn sẽ không kiêng kị khi mượn thế lực của Dương Chính Sơn.

Có sư phụ thì cũng có đồ đệ như vậy.

Năm đó Dương Chính Sơn chính là người thích mượn thế lực nhất, mượn thế lực của Chu Lan, mượn thế lực của Ninh Quốc Công phủ, cuối cùng lại mượn thế lực của Hoàng Đế Lão Nhi.

So với đó, đồ đệ mượn thế lực của sư phụ càng hợp lý hơn.

Chương 1106: Ta chính là không nữ, thì làm sao? (1)

“Tĩnh An Hầu!” Vương Đức An mơ hồ cảm thấy Tĩnh An Hầu có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ nổi Tĩnh An Hầu là ai.

Nói cho cùng hắn chỉ là một chỉ huy sứ của Hải Châu Vệ, đối với huân quý ở Kinh Đô hắn cũng không biết nhiều lắm.

Lâm Triền thở dài một tiếng: “Sự phụ ta là hữu đô đốc của Tả Quân Đô Đốc Phủ, An Quốc Công là tả đô đốc của Tả Quân Đô Đốc Phủ!”

“Ngươi thật là ngốc, ngốc không thể cứu nổi.”

Dư Thanh Trạch gật gật đầu: “Xác thực là ngốc, ngay cả Tĩnh An Hầu cũng không biết, năm đó Tĩnh An Hầu nổi danh là kẻ sát nhân, một ngọn lửa thiêu rụi mười vạn đại quân của Ưu Lương Hồ tộc.”

So với Vương Đức An, Dư Thanh Trạch hiểu rõ Dương Chính Sơn hơn, bởi vì hắn vốn là võ quan của Bắc Nguyên Trấn, hơn nữa hắn còn xuất thân từ Quảng Ân Bá Phủ, là đệ đệ của Quảng Ân Bá, mặc dù Quảng Ân Bá chỉ là một tước bá nhị đẳng, nhưng tốt xấu gì cũng là huân quý ở Kinh Đô.

Vương Đức An hoàn toàn ngây ngốc, hắn nhớ ra Tĩnh An Hầu là ai rồi, vài năm trước không phải Tĩnh An Hầu đã đại chiến với tiên thiên võ giả ở Chính Dương Môn của Kinh Đô sao?

Tĩnh An Hầu, tiên thiên võ giả!

Lâm Triễn lạnh lùng nhìn hấn, ngay sau đó, một tiếng “keng”, một thanh lợi kiếm xuất ra khỏi vỏ, đặt ngang trước cổ Vương Đức An.

“Lâm Lâm Lâm đại nhân, đây là có ý gì?” Sắc mặt Vương Đức An tái mét, toàn thân run rẩy nói.

“Chỉ huy sứ Hải Châu Vệ tùy quân làm loạn, bị bản quan giết ngay tại chỗ!”

Lâm Triễn thần sắc lãnh đạm nói.

“Không có, ta không có!” Vương Đức An liên tục phủ nhận.

Đáng tiếc Lâm Triễn căn bản không có tâm tư dây dưa với hấn, hấn còn rất nhiều chuyện phải làm, hiện tại không có thời gian lãng phí trên người tên ngu ngốc này.

Dưới ánh mắt của mọi người, mũi kiếm đâm vào yết hầu Vương Đức An, máu tươi phun ra.

Vương Đức An che cổ, ánh mắt tràn đầy khó tin và sợ hãi nhìn Lâm Triễn.

Sau đó thân thể hấn chậm rãi ngã xuống đất.

Tất cả mọi người xung quanh đều đầy mặt kinh ngạc và không dám tin.

Không ai nghĩ rằng Lâm Triễn lại trực tiếp giết chết Vương Đức An, ngay cả Dư Thanh Trạch cũng không nghĩ tới.

Dư Thanh Trạch còn tưởng rằng Lâm Triễn nêu tên Dương Chính Sơn là để dọa Vương Đức An, nào ngờ Lâm Triễn lại một kiếm chém chết Vương Đức An.

Meo, vị Lâm đại nhân này có sát tính lớn thật!

Nhưng cũng đúng, nghe nói Tĩnh An Hầu chính là vị sát thần có tâm sát phạt nặng.

Dư Thanh Trạch toàn thân run lên một cái, đối với Lâm Triễn cũng nảy sinh ra tâm sợ hãi.

Còn về phần những người khác, bọn họ càng không dám nhìn Lâm Triễn.

Lâm Triễn giết Vương Đức An còn chưa đủ, mũi kiếm vung lên, lại cửa qua cổ họng của Trương Bắc.

Tên tổng kỳ này cư nhiên dám dẫn đầu, vậy thì chết không có gì oan uổng.

“Lý Thiên Hộ!”

Lý Bắc Nhiên trong lòng chấn động, “Dưới dưới quan có!”

Lâm Triễn lạnh lùng quét mắt qua đám binh lính gây rối, “Những phế vật vô dụng này giao cho ngươi, nếu ai dám gây rối nữa, trực tiếp chém đầu!”

Chấn nhiếp Vương Đức An, sai rồi, hắn muốn chấn nhiếp tất cả quan lại lớn nhỏ của Úc Châu.

Đối mặt với một Úc Châu tan nát, hắn nhất định phải dùng biện pháp cứng rắn để chấn nhiếp tất cả quan lại.

Giết gà dọa mèo không đủ để chấn nhiếp tất cả quan lại, vậy thì giết khi dọa khi.

Chương Du kinh hãi nhìn Lâm Triễn, trước kia Lâm Triễn cho nàng cảm giác chỉ là một vị thượng quan trông có vẻ rất cường thế, nhưng hiện tại Lâm Triễn đã biến thành một con thú dữ.

Trái tim nàng run rẩy, tứ chi phát run, toàn thân nàng như bị dọa cho sợ đến mức không đứng vững được.

Quá khủng bố!

Lại có thể giết một vệ tư chỉ huy sứ như vậy!

“Vâng!” Lý Bác Nhiên vội vàng đáp, sau đó hô lớn: “Còn ngân ra đó làm gì, mau quay về doanh trại!”

Dù là binh lính gây rối, hay là binh lính do Lý Bác Nhiên mang đến, nghe vậy đều như được đại xá, chạy trốn về phía doanh trại ngoài thành như bay.

Lâm Triền giao trường kiếm cho Đinh Lộ ở bên cạnh, nói: “Đại Thạch, người phái hai huynh đệ trở về Kinh một chuyến, nói với sư phụ ta về chuyện hôm nay.”

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng Lâm Triền tin tưởng Dương Chính Sơn nhất định có thể xử lý được.

“Vâng!” Lỗ Đại Thạch đáp ứng.

Úc Châu cách Kinh Đô không quá một ngàn dặm, cưỡi ngựa nhanh thì chỉ cần hai ba ngày là có thể từ Úc Châu trở về Kinh Đô.

Tất nhiên, đây là trong trường hợp có thể đổi ngựa, người có thể cưỡi ngựa chạy một ngày, nhưng ngựa thì không thể chạy một ngày một đêm được, nếu không thì ngựa dù có không mệt chết thì cũng sẽ bị hỏng.

Hai tên hộ vệ mất năm ngày mới đến Kinh Đô, trở về Hầu phủ.

“Bái kiến lão gia!”

Trong thư phòng, hai tên hộ vệ bái kiến Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn hỏi: “Có phải Lâm Triền đã xảy ra chuyện gì không?”

Hộ vệ đơn giản kể lại những chuyện đã xảy ra ở Úc Châu.

Đợi bọn họ nói xong, Dương Chính Sơn thần sắc lãnh đạm nói: “Các người vất vả rồi, các người trở về nghỉ ngơi vài ngày

rồi lại về Úc Châu đi!”

“Vâng!” Trên mặt hai tên hộ vệ lộ ra nụ cười thoải mái.

Có thể về nhà vài ngày, bọn họ tự nhiên vui mừng.

Đợi bọn họ rời đi, Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút, sau đó viết một bức thư đưa cho Đinh Thu, “Đưa bức thư này đến An Quốc Công phủ, đúng rồi tiện thể mang theo một vò Bách Thảo Âm!”

Một vệ tư chỉ huy sứ, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Nhưng mà đã là tùy quân làm loạn, vậy thì chém cũng chẳng sao.

Còn về việc có người nhân cơ hội này nhằm vào Lâm Triền hay không, ha ha, thật sự cho rằng hắc Tĩnh An Hầu ở Kinh Đô chỉ là bày ra cho đẹp sao?

Nói thật lòng, Dương Chính Sơn căn bản không để chuyện nhỏ này vào lòng.

Trong ngày hôm đó, Đinh Thu đã cầm thư của Dương Chính Sơn, ôm một vò Bách Thảo Âm đến An Quốc Công phủ.

Chương 1107: Ta chính là không nữ, thì làm sao? (2)

Trong đại sảnh của An Quốc Công phủ, An Hoài Nhân đích thân tiếp đãi Đinh Thu.

“Tĩnh An Hầu phủ Đinh Thu bái kiến Quốc Công gia!”
Đinh Thu ôm quyền hành lễ.

An Hoài Nhân mặt mày đầy vẻ tươi cười, nhiệt tình dạt dào, “Haha, Đinh quân sự không cần đa lễ, chẳng hay Tĩnh An Hầu có gì dặn dò?”

Mặc dù hấn là Quốc Công, nhưng hấn thật sự không dám khoe khoang trước mặt Dương Chính Sơn.

Không có cách nào, Dương Chính Sơn là người dựa vào chiến công để có được tước vị, còn hấn là người dựa vào tổ tiên phù hộ để có được tước vị, mà Dương Chính Sơn lại là tiên thiên võ giả, hấn mặc dù nắm giữ Tả Quân Đô Đốc Phủ, nhưng bất kể là trọng lượng trong lòng Diên Bình Đế hay là địa vị trên triều đình, đều kém xa Dương Chính Sơn.

“Đây là thư của Hầu gia nhà ta gửi cho Quốc Công gia, ngoài ra Hầu gia nhà ta còn chuẩn bị một phần lễ tạ ơn cho Quốc Công gia!” Đinh Thu đặt vào Bách Thảo Ấm lên bàn trà bên cạnh.

An Hoài Nhân nhìn Bách Thảo Ấm, trong mắt lập tức lộ ra một tia vui mừng.

Đây chính là Bách Thảo Ấm a!

Hiện nay ở Kinh Đô ai mà không biết Bách Thảo Âm là loại dược tửu hiếm có, không những có thể bồi bổ cơ thể, còn có lợi cho võ giả tu luyện.

Mặc dù Dương Chính Sơn ở Kinh Đô đã mở một tiệm chuyên đổi Bách Thảo Âm bằng bảo dược, nhưng bảo dược cũng không phải là thứ rẻ tiền, dù An Hoài Nhân có là Quốc Công cao quý đi chăng nữa, cũng không lấy ra được nhiều bảo dược để đổi Bách Thảo Âm.

Một vò Bách Thảo Âm đối với hắn vẫn rất quý giá.

Tuy nhiên khi hắn mở bức thư trong tay ra, vẻ vui mừng trên mặt lại dừng lại.

Vương Đức An!

Bị Lâm Triền giết chết!

Vui mừng chỉ dừng lại một chút, hắn lại lộ ra nụ cười.

“Ha ha, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cần gì lễ tạ ơn, Tĩnh An Hầu nói một câu là được!”

Đinh Thu nói: “Hầu gia nhà ta biết lúc này sẽ khiến Quốc Công gia khó xử, cho nên đề nghị để tiểu nhân đến nói xin lỗi.”

“Ha ha, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, nhưng rượu này ta sẽ nhận.” An Hoài Nhân cười nói.

“Vậy tiểu nhân xin cáo lui trước!”

Đinh Thu cũng không ở lại lâu, ôm quyền hành lễ.

“Lão Lý, tiền Đinh quản sự!” An Hoài Nhân dặn dò người quản gia bên cạnh.

Người quản gia lão Lý vội vàng tiến lên dẫn Đinh Thu ra khỏi đại sảnh, đợi người quản gia lão Lý tiễn Đinh Thu trở về, sắc mặt An Hoài Nhân lại vô cùng khó coi.

“Đáng ghét, Tĩnh An Hầu này lại coi thường ta như vậy!”

An Hoài Nhân nhìn bức thư trong tay, tức giận đến nổi suýt nữa đập vỡ bàn trà bên cạnh.

Chỉ là Vương Đức An, hắn cũng không để vào lòng.

Đừng nói Vương Đức An chỉ là một tiểu thiếp của hắn, cho dù là anh trai ruột của phu nhân hắn, hắn cũng sẽ không để ý.

Khiến hắn cảm thấy tức giận chính là nội dung trong thư và thái độ của Dương Chính Sơn.

Nội dung trong thư không phải là cầu xin hắn giúp đỡ, cũng không phải là xin lỗi hắn, mà chỉ là đơn giản nói với hắn một câu, càng giống như ra lệnh cho hắn làm việc hơn.

“Lão gia, có cần từ chối Tĩnh An Hầu không?” Lão Lý nhẹ giọng hỏi.

An Hoài Nhân nghe vậy, đôi mắt tròn tròn, “Người muốn Tĩnh An Hầu giết luôn cả ta sao?”

Hắn tuy tức giận thái độ của Dương Chính Sơn, nhưng vẫn chưa dám thực sự gây rắc rối cho Dương Chính Sơn.

Trong mắt hắn, Dương Chính Sơn không chỉ độc ác tàn nhẫn, mà còn rất nhỏ nhen.

Người tuân thành là Chu Ninh Vĩ chính là bài học điển hình, Chu Ninh Vĩ thảm đến mức nào?

Không chỉ mất chức, còn bị tịch biên gia sản, hơn nữa cả nhà già trẻ đều bị đày đến Tô châu ở phía tây bắc.

An Hoài Nhân còn chưa ngu ngốc đến mức đi chọc giận Dương Chính Sơn.

Lúc này, ngoài cửa đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng khóc thê lương.

“Lão gia, người phải làm chủ cho thiếp!”

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp, thân hình yếu điệu, lệ hoa đái vũ chạy vào đại sảnh.

“Lão gia, ca ca của thiếp chết rồi, ô ô, bị người ta giết!”

“Lão gia, ngươi phải làm chủ cho thiếp, phải báo thù cho ca ca của thiếp!”

“Ô ô~”

Khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt, dung nhan tuyệt sắc khiến người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Tuy nhiên lúc này An Hoài Nhân căn bản không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp của ái thiếp, hấn chán ghét xua tay với ái thiếp.

“Lão gia!”

Nữ tử có chút kinh ngạc, lại có chút đau lòng muốn chết.

An Hoài Nhân không kiên nhẫn vung tay, “Đưa nàng ta xuống đi!”

Chỉ là một nữ nhân, hấn có thể để tâm sao?

Là Quốc Công, hấn muốn nữ nhân nào mà không có?

“Vương nương tử, ngươi vẫn nên về trước đi!” Lý quản gia tiến lên nói.

Vương nương tử nhìn An Hoài Nhân, “Lão gia, ngươi, ngươi là tên vô lương tâm, thiếp ngày đêm hầu hạ lão gia, ca ca của thiếp bị người ta giết, ngươi lại không quan tâm!”

“Ngươi ngươi~~”

Nữ nhân này lại oán hận An Hoài Nhân.

“Người ngu ngốc, bán nàng ta cho ta!”

“Vương Đức An ngốc, ngươi cũng ngốc!”

An Hoài Nhân lạnh lùng nói.

Vừa nghe sẽ bị bán, Vương nương tử lập tức hoảng sợ, “Không, lão gia, thiếp sai rồi, thiếp biết sai rồi, lão gia đừng bán thiếp!”

Lúc này, An Hoài Nhân đang phiền lòng, làm sao còn để ý đến nữ nhân ngu ngốc này.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì!”

Lý quản gia hoàn hồn lại, vội vàng gọi hai tên tiểu sai đến kéo nữ nhân kia ra ngoài.

Đợi người bị kéo đi, Lý quản gia có chút bất an nói: “Lão gia, thật sự phải bán Vương nương tử sao!”

“Không bán thì để làm gì? Để ta mang họa sao?” An Hoài Nhân tức giận nói.

“Vâng vâng vâng~~ Tiểu nhân lập tức đưa Vương nương tử đến nha hàng!” Lý quản gia không dám nói thêm gì nữa.

An Hoài Nhân suy nghĩ một chút, lại nhìn tờ thư trong tay, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ, quay người rời khỏi phủ, đến Tả Quân Đô Đốc Phủ giải quyết hậu quả cho Lâm Triễn.

Dù có âm ức hay tức giận thì chuyện này cũng không đáng để hấn đắc tội với Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn thì không quan tâm đến sự tức giận của An Hoài Nhân, sau khi để Đình Thu mang thư đi, hấn liền đến Chủ Viện.

Trong Chủ Viện, Úc Thanh Y vừa từ Hoàng Thành trở về, đang được Thanh Hà và Hồng Vân hầu hạ, thoát khỏi lớp áo hà y phức tạp.

“Hoàng Hậu gọi người vào cung làm gì?” Dương Chính Sơn có chút tò mò hỏi.

Việc Úc Thanh Y vào cung cũng không phải chuyện lạ, những năm trước đây, mỗi khi trong cung có tiệc tùng hay lễ hội, Úc Thanh Y đều được triệu vào cung dự tiệc.

Nhưng hôm nay không có tiệc tùng gì, mà Hoàng Hậu lại đặc biệt triệu Úc Thanh Y vào cung, điều này khiến Dương Chính Sơn có chút kỳ lạ.

Úc Thanh Y cười nói: “Là vì chuyện của Khúc Thiếu Cung và Uyển Thanh!”

“Làm sao? Hoàng Hậu muốn làm mối?” Dương Chính Sơn hỏi.

Úc Thanh Y nói: “Hưng Quốc Công ở xa Nam Cương Trấn cũng được, nhưng Hưng Quốc Công Phủ này lại không có một nữ nhân trông coi! Trưởng Phòng phu thê đều qua đời sớm, Nhị Phòng phu nhân cũng không khỏe, không chịu được đi xa, cho nên năm ngoái khi Hưng Quốc Công đến Kinh thành, đã ủy thác hôn sự của Thiếu Cung và Thiếu Thương cho Bộ Hạ và Hoàng Hậu!”

“Thiếu Cung có ý với Uyển Thanh, liền mời Hoàng Hậu làm mối! Hôm nay Hoàng Hậu triệu thần thiếp vào cung chính là vì chuyện này.”

Dương Chính Sơn gật đầu hiểu rõ, “Ngươi đã đồng ý!”

Úc Thanh Y quay đầu nhìn hắn, “Lão gia còn chưa đồng ý, thiếp sao có thể tùy tiện đáp ứng.”

Dương Chính Sơn vuốt râu suy nghĩ một chút, “Hay, Hưng Quốc Công Phủ này không phải là nơi tốt đẹp gì, cũng không biết Uyển Thanh gả qua đó có chịu khổ không!”

Úc Thanh Y nói: “Thực ra Hưng Quốc Công Phủ cũng không tệ, ít nhất Uyển Thanh gả qua đó không cần hầu hạ công công bà bà, cũng coi như bớt đi một phiền phức!”

“Hơn nữa hiện tại Hưng Quốc Công Phủ này không có nữ nhân trông coi, Uyển Thanh gả qua đó sau này có thể làm chủ!”

Dương Chính Sơn nhíu mày, “Nhưng Hưng Quốc Công này cũng không biết là loại người gì, lỡ như là kẻ thích quản chuyện bao đồng thì sao?”

Úc Thanh Y không nhịn được cười khẽ, “Hưng Quốc Công đã lớn tuổi như vậy rồi, hắn còn có thể quản chuyện của phụ thê bọn họ!”

“Nga Nam Cương Trấn xa như vậy!” Dương Chính Sơn vẫn không yên tâm.

Úc Thanh Y có chút bất lực, “Lão gia, có phải người không nữ Uyển Thanh gả đi không!”

Dương Chính Sơn hừ một tiếng, “Ta chính là không nữ, có vấn đề gì sao?”

Mặc dù trong thời gian này hắn luôn lo lắng chuyện hôn sự của Uyển Thanh, nhưng đến lúc này, trong lòng hắn thực sự không nữ.

Khi hắn đến thế giới này, Uyển Thanh còn nhỏ xíu, được bế trong nôi, chỉ biết riu rít nắm lấy râu hắn.

Hắn từng đỡ Uyển Thanh học đi, từng bế Uyển Thanh cười đùa chơi đùa, từng dạy Uyển Thanh đọc sách viết chữ, từng làm cho Uyển Thanh một cây trường mâu bằng gỗ.

Mặc dù phần lớn thời gian hắn bận rộn với công vụ, nhưng chỉ cần có thời gian hắn sẽ dẫn các hài tử chơi đùa.

Thừa Nghiệp, Thừa Mậu bọn họ thì không sao, dù sao có thành thân cũng có thể ở lại bên cạnh, nhưng Uyển Thanh một khi thành thân thì phải rời khỏi Dương gia, trong lòng hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Úc Thanh Y không nhịn được cười, “Nếu lão gia không nỡ, ngày mai thiếp sẽ vào cung từ chối với Hoàng Hậu!”

Dương Chính Sơn lắc đầu, “Thôi đi, vài ngày nữa, đợi Ngô Triễn trở về rồi nói sau.”

Chuyện của Khúc Thiệu Cung và Dương Uyên Thanh không phải một hai ngày, thực ra hắn đã sớm chuẩn bị, Ngô Triễn đã đi Nam Cương Trấn, để điều tra về quá khứ của Khúc Thiệu Cung.

Xem xét Khúc Thiệu Cung ở Hưng Quốc Công Phủ rất cuộc là người như thế nào, có thị tỳ thông phòng hay không, có người bạn thanh mai trúc mã nào không.

Mặc dù Khúc Thiệu Cung rất an phận ở Kinh Đô, nhưng ai biết hắn có phải đang giả vờ hay không.

Úc Thanh Y gật đầu.

Chương 1108: Đe dọa và cảm dỗ (1)

Dương Chính Sơn phái Ngô Triễn đến Nam Cương Trấn thám thính tin tức, thế nhưng Nam Cương Trấn này không giống với những nơi khác.

Hung Quốc Công Phủ đã hoạt động tại Nam Cương Trấn gần hai trăm năm, sớm đã xây dựng nơi đây thành một cái thùng sắt kiên cố, so với thời điểm Dương Chính Sơn còn ở Trọng Sơn Trấn thì còn lợi hại hơn nhiều.

Khi Ngô Triễn vừa vào Nam Hoa Thành, còn chẳng có ai chú ý đến hắn, nhưng khi hắn dùng tiền mua chuộc thị vệ của Hung Quốc Công Phủ, hắn liền bị người ta nhắm đến.

Điều này cũng không thể trách hắn lơ là, thực sự là hắn không ngờ rằng chỉ mua chuộc hai tên hạ nhân của Hung Quốc Công Phủ, mà hắn lại bị nắm được nhược điểm.

Trong một tiểu viện tại Nam Hoa Thành.

Ngô Triễn với vẻ mặt u sầu nhìn đám binh sĩ xông vào.

Người đi đầu là một hán tử có thân hình vạm vỡ, hắn ta đầy vẻ hung dữ, ánh mắt mang theo sát khí, vừa nhìn đã biết là một hãn tướng đã trải qua trăm trận chiến.

“Hừ, dám ở Nam Hoa Thành thám thính tin tức của Hung Quốc Công Phủ, đúng là không biết chết là gì!” Hán tử lạnh giọng nói.

Ngô Triễn nhìn đám binh lính trước mặt, hắn đều là tinh nhuệ đã trải qua trăm trận chiến.

“Sur huynh!”

Bốn tên huynh đệ phía sau hấn thần sắc cảnh giác, cẩn thận đứng bên cạnh Lâm Triển.

Ngô Triển vung tay, làm động tác bảo họ bình tĩnh, nhưng ngay sau đó, trường kiếm trong tay hấn đột nhiên rút ra, người như bóng ma, kiếm như cầu vồng, chỉ trong chớp mắt, hấn đã ở trước mặt vị tướng lĩnh kia, kiếm đã kề sát cổ tướng lĩnh.

Tay vị tướng lĩnh kia đặt lên chuôi đao ở eo, nhưng tốc độ của Ngô Triển quá nhanh, đao của hấn còn chưa kịp rút ra, kiếm đã kề sát yết hầu hấn.

Trong mắt hấn, đồng tử đột ngột co rút, “Hậu Thiên Cửu Tầng!”

Ngô Triển nhìn hấn, khóe miệng hơi nhếch lên, “Ta không phải là người bị các ngươi bắt được, nếu ta muốn đi, các ngươi không thể ngăn cản được!”

Trong Nam Hoa Thành có rất nhiều tinh binh mạnh tướng, nhưng võ giả trên Hậu Thiên Cửu Tầng thì không có mấy ai.

Người thực sự có thể ngăn cản được Ngô Triển e rằng chỉ có Hưng Quốc Công.

Tất nhiên, hấn có thể trốn khỏi tiểu viện này, nhưng chưa chắc đã trốn khỏi được Nam Hoa Thành, huống hồ bên cạnh hấn còn có bốn huynh đệ.

“Hấn có ý gì?” Vị tướng lĩnh hỏi.

Ngô Triển thu kiếm lại, có chút buồn bực nói: “Làm mất mặt Hầu gia nhà ta!”

Bốn tên hộ vệ của Dương gia cũng đều buồn bực, xuất quân không thuận lợi, bọn họ mới đến Nam Hoa Thành có vài ngày đã lộ diện, nghĩ đến đây lại càng thấy buồn.

“Ngô Triền của Tĩnh An Hầu Phủ bái kiến Hưng Quốc Công, xin vị tướng quân này chuyên lời!”

Ngô Triền chấp tay hành lễ.

Đến nước này, hắn cũng chỉ có thể bộc lộ thân phận.

Mặc dù thân phận đã lộ, nhưng may mắn là trước đó hắn đã nhận được một số thông tin hữu ích.

Hai tên hạ nhân kia thực sự đã bị hắn mua chuộc, bọn chúng đã tiết lộ cho hắn không ít chuyện về Khúc Thiệu Cung, nhìn chung, Khúc Thiệu Cung này cũng coi như lương thiện, không có ác tích gì, cũng không có những loại nô tỳ thông phòng nào.

Tuy nhiên, ở Nam Hoa Thành vẫn có không ít nữ tử muốn gả cho Khúc Thiệu Cung.

Vị tướng lĩnh nghe vậy, nhìn Ngô Triền với vẻ nghi ngờ không định.

“Tĩnh An Hầu Phủ!”

Ngô Triền nở một nụ cười, “Không sai, Tĩnh An Hầu Phủ!”

Vị tướng lĩnh do dự một chút, sau đó giơ tay nói: “Mời!”

...

Hưng Quốc Công Phủ, trong thư phòng.

Khúc Trường Không nghe tướng lĩnh bẩm báo, có chút nghi hoặc hỏi: “Hắn có nói vì chuyện gì mà đến không?”

Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn hắn cũng biết, nhưng chỉ là nghe người ta nói lại, cũng không tìm hiểu chi tiết.

“Không có, hắn chỉ nói bái kiến Quốc Công gia!” Tướng lĩnh nói.

Khúc Trương Không thân hình thẳng tắp, hơi gầy yếu, mặc dù năm nay hắn đã gần tám mươi tuổi, nhưng trông cũng chỉ như năm mươi mấy tuổi.

“Người nói hắn có tu vi Hậu Thiên Cửu Tầng?”

“Ừm, bẩm chủ tử, nô tài vô năng, chỉ một chiêu đã bị hắn chế trụ!” Tướng lĩnh có chút đỏ mặt nói.

“Vậy hắn có thân phận gì?” Khúc Trương Không hỏi.

“Là quản sự của hộ vệ Tĩnh An Hầu Phủ!” Tướng lĩnh nói.

Đình Thu, Ngô Triền, Võ Tranh, La Kinh Tùng đều là quản sự của hộ vệ Tĩnh An Hầu Phủ, nhưng phân công của bốn người khác nhau, Đình Thu chủ yếu ở bên cạnh Dương Chính Sơn chờ lệnh, Ngô Triền chủ yếu phụ trách canh gác Hầu phủ, Võ Tranh phụ trách thám thính các loại tin tức, La Kinh Tùng phụ trách huấn luyện vệ binh ngoài thành.

Trên bề mặt, Tĩnh An Hầu Phủ có ba trăm hộ vệ, nhưng thực tế thì còn nhiều hơn con số này rất nhiều.

Võ Tranh có một nhóm người thám thính đủ loại tin tức, bọn họ cũng là nô bộc của Dương gia.

Vệ binh doanh không huấn luyện những tướng sĩ của thân vệ doanh trước đây, mà là một số gia sinh tử của Dương gia, sau khi những gia sinh tử này được huấn luyện, sẽ được phái đi quản lý sản nghiệp của Dương gia.

Ngoài ra, Dương gia còn bồi dưỡng một số võ tỳ, như bên cạnh Dương Uyển Thanh có hai hộ vệ và ba võ tỳ.

Khúc Trương Không lộ ra vẻ mặt có chút kỳ quái, “Đề Hậu Thiên Cửu Tầng võ giả làm quản sự hộ vệ, Tĩnh An Hầu Phủ này thật sự là đủ xa xỉ!”

Hắn Hưng Quốc Công Phủ hoạt động hai trăm năm, cũng không bồi dưỡng ra được mấy người võ giả Cửu Tầng, trong

số hộ vệ thì tu vi cao nhất cũng chỉ là Hậu Thiên Bát Tầng mà thôi.

Đừng nói là hộ vệ, ngay cả trong số tướng lĩnh của Nam Cương Trấn thì Hậu Thiên Cửu Tầng võ giả cũng là đếm trên đầu ngón tay.

“Mời hân qua đây gặp một chút đi!” Khúc Trường Không nói.

“Vâng!”

Vị tướng lĩnh chấp tay lui ra, một lát sau liền dẫn Ngô Triền trở về.

Ngô Triền thấy Khúc Trường Không, trong lòng hơi run lên, chấp tay hành lễ, “Ngô Triền, quản sự của Tĩnh An Hầu Phủ bái kiến Quốc Công gia!”

Chương 1109: Đe dọa và cảm dỗ (2)

Khúc Trường Không đánh giá Ngô Triền từ trên xuống dưới một phen, “Ngươi chỉ là quản sự của Tĩnh An Hầu Phủ?”

“Tiểu nhân vốn là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm Phái, từ khi sư tỷ gả cho Hầu gia, liền luôn đi theo bên cạnh Hầu gia!” Ngô Triền nói.

Khúc Trường Không lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, hắn có nghe nói Tĩnh An Hầu phu nhân là một nữ tử giang hồ, nhưng hắn lại không nghe nói qua về Thiên Thanh Kiếm Phái.

Ngô Triền giải thích như vậy, ngược lại để cho hắn hiểu lầm rằng Thiên Thanh Kiếm Phái là một tông môn giang hồ lợi hại.

“Ngươi đến Nam Hoa Thành là vì chuyện gì? Lão phu không nhớ mình có ân oán gì với Tĩnh An Hầu!” Khúc Trường Không hỏi.

Ngô Triền toát mồ hôi lạnh, chuyện này thật sự là ầm ĩ lên rồi.

Nếu không nói thật, hôm nay bọn họ nhất định sẽ không đi ra được Nam Hoa Thành này, nhưng nếu nói thật, hình như sẽ không tốt cho danh tiếng của tiểu thư Uyên Thanh.

Hắn không biết hoàng hậu đã làm mối cho Khúc Thiếu Cung và Dương Thanh Uyên, cũng không biết Dương Chính Sơn và Úc Thanh Y thực tế đã đồng ý hôn sự này.

Ngay khi Ngô Triễn đang do dự không biết nên mở lời thế nào, đột nhiên một lão giả ăn mặc như người hầu đi vào.

“Quốc Công gia, có thư của Thế Tử từ Kinh Đô gửi về!” Lão bộc vui mừng nói.

Khúc Trưởng Không tinh thần chấn động, vội vàng tiếp nhận thư mở ra xem, ngay cả Ngô Triễn cũng không để ý tới.

Đợi hẩn xem xong thư, đầu tiên là sững sốt, sau đó có chút kinh ngạc nhìn Ngô Triễn.

“Ha ha ha~~”

Ngay sau đó hẩn cười lớn, đi tới trước mặt Ngô Triễn, dùng sức vỗ vai Ngô Triễn, “Không ngờ người đến thám thính chuyện của Thiếu Cung, thì ra là vì chuyện này!”

“Thế nào, Hầu gia nhà người đối với Thiếu Cung có hài lòng không?”

Ngô Triễn sững sốt, sau đó thở phào nhẹ nhõm, “Xem ra Quốc Công gia cũng đã biết rồi!”

Khúc Trưởng Không mặt đầy nụ cười, “Ừm, Thiếu Cung nói tâm đắc với tiểu thư nhà người, không bao lâu nữa sẽ mời Bệ Hạ và Hoàng Hậu làm mỗi hỏi cưới Tĩnh An Hầu! Lúc này hẩn là đã hỏi cưới rồi đúng không!”

Kinh Đô cách Nam Cương Trấn rất xa, việc gửi thư vô cùng bất tiện, cho dù là sử dụng trạm gửi thư cũng cần gần một tháng mới có thể gửi thư đến Nam Cương Trấn.

Ngô Triễn hơi kinh ngạc, “Trước khi tiểu nhân rời Kinh, Thế Tử chỉ mới quen biết tiểu thư nhà người, thế nhưng Nam Hoa Quận Chủ lại rất thân thiết với tiểu thư nhà người!”

Trước khi hẩn rời Kinh, Khúc Thiếu Cung và Dương Thanh Uyển mới có dấu hiệu này, bây giờ xem ra chuyện này dường như đã có tiến triển rất lớn.

Tuy nhiên vì thanh danh của Dương Uyển Thanh, Ngô Triền cũng sẽ không nói hai người có quan hệ nam nữ gì.

Khúc Trường Không nhiệt tình kéo Ngô Triền, phân phó lão bộc, “Đi chuẩn bị rượu thịt, lão phu muốn uống một chén thật đã với Ngô huynh đệ!”

“Vâng!” Lão bộc đáp, vội vàng đi chuẩn bị rượu thịt.

“Các người còn ngần ra làm gì, còn không dâng trà cho Ngô huynh đệ!”

Thái độ của Khúc Trường Không thay đổi cực nhanh, trước đó còn nhìn Ngô Triền với vẻ mặt thẩm tra, lúc này lại một câu huynh đệ, bộ dạng đó giống như Ngô Triền là huynh đệ ruột thịt của hắn vậy.

Ngô Triền có chút ngẩn ngơ, không hiểu tại sao Khúc Trường Không lại có sự thay đổi lớn như vậy.

Dù hai nhà kết thân, cũng không đến mức để Khúc Trường Không nhiệt tình với hắn như vậy.

Dù sao thì hắn cũng không phải là Dương Chính Sơn, hắn chỉ là quản sự của Dương gia mà thôi.

Đợi trà được dâng lên, Khúc Trường Không cười ha ha nói: “Ngô huynh đệ, Tĩnh An Hầu có còn dặn dò gì khác không?”

“Không có, không có!” Ngô Triền vội vàng lắc đầu.

“Vậy Tĩnh An Hầu đối với hôn sự của hai đứa trẻ này có thái độ gì?” Khúc Trường Không mặt đầy nụ cười ôn hòa.

“Ừm, cái này tiểu nhân cũng không rõ!” Ngô Triền cũng không biết nên đối mặt với Hưng Quốc Công như thế nào.

Hưng Quốc Công nhiệt tình như vậy, khiến hắn vô cùng không thoải mái.

Khúc Trướng Không vuốt râu suy nghĩ một chút, “Khụ khụ, Ngô huynh đệ, đợi trở về sau, người có thể nói tốt vài câu trước mặt Tĩnh An Hầu cho Thiếu Cung!”

“Á!”

Ngô Triền kinh ngạc nhìn Khúc Trướng Không.

Khúc Trướng Không nhìn Ngô Triền, nụ cười nhiệt tình đều bị khước mắt làm nhẵn thành một đồng.

Ngô Triền tất nhiên là không biết Khúc Trướng Không đang nghĩ gì trong lòng, thực ra đối với Hưng Quốc Công Phủ mà nói, kết thân với Dương gia tuyệt đối là một cuộc hôn nhân tốt.

Bề ngoài nhìn thì Hưng Quốc Công Phủ vô cùng tôn quý, Khúc Trướng Không lại là võ giả Tiên Thiên, nhưng thực tế thì Hưng Quốc Công Phủ lại ở xa Nam Cương Trấn, xa rời trung tâm triều đình, ở Kinh Đô vừa không có đồng minh giúp đỡ, lại vừa không có người thân gia phù trợ.

Hưng Quốc Công Phủ vĩnh viễn trấn tại Nam Cương, ở Nam Cương Trấn đã ăn sâu bén rễ, nói Hưng Quốc Công Phủ ở Nam Cương Trấn là một tiểu triều đình cũng không quá.

Vấn đề nằm ở đây, một khi triều đình có nghi ngờ gì đối với Hưng Quốc Công Phủ, thì Hưng Quốc Công Phủ sẽ không thể thoát khỏi kiếp nạn.

Khoảng cách quá xa, dễ dàng ly tâm ly đức.

Lại không có người thân hay đồng minh hỗ trợ, nếu như ở Kinh Đô xảy ra chuyện gì, thì cho dù Hưng Quốc Công Phủ có oan ức cũng không có chỗ để nói.

Năm đó khi hai người con trai của Khúc Trướng Không bàn chuyện hôn nhân, hẳn đã muốn tìm hai mối hôn nhân ở

Kinh Đô, đáng tiếc là quý tộc ở Kinh Đô không muốn kết thân với Hưng Quốc Công Phủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, quá xa, không thể chăm sóc được.

Quyền quý ở Kinh Đô có thể hỗ trợ Hưng Quốc Công Phủ, nhưng Hưng Quốc Công Phủ ở xa Nam Cương, đối với quyền quý ở Kinh Đô mà nói, không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại có thể sẽ vì chuyện của Hưng Quốc Công Phủ mà liên lụy đến bản thân.

Vì vậy, năm ngoái Hưng Quốc Công Phủ mới mang theo Khúc Thiệu Cung và Khúc Thiệu Thương đến Kinh Đô, thậm chí còn dày mặt cầu xin Diên Bình Đế giúp đỡ trong việc nói chuyện hôn nhân.

Điều này vừa là để thể hiện với Diên Bình Đế rằng Hưng Quốc Công Phủ không có lòng dạ nào khác, vừa là muốn tìm cho Hưng Quốc Công Phủ một người thân ở Kinh Đô để hỗ trợ.

Hắn và Dương Chính Sơn không quen, nhưng cũng biết Tĩnh An Hầu là người mới nổi ở Kinh Đô, được Diên Bình Đế rất coi trọng, dù sao thì Dương Chính Sơn cũng là sư phụ của Thái Tử và Đại Vương.

Vốn dĩ hắn không có ý nghĩ như vậy, nhưng bây giờ đã có dấu hiệu này, hắn tự nhiên cũng nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Kết thân với Dương gia, đối với Hưng Quốc Công Phủ trăm lợi không hại, hắn cầu còn không được.

“Ngô huynh đệ chờ một chút, lão phu có một món đại lễ muốn tặng cho Ngô huynh đệ!”

Khúc Trường Không đột nhiên nói, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, một lát sau, hắn lại mang theo một hộp ngọc trở về.

“Khụ khụ, Ngô huynh đệ, ngươi phải nói tốt vài câu trước mặt Tĩnh An Hầu cho Thiếu Cung đây!”

Hắn nhét hộp ngọc vào trong lòng Ngô Triền.

Ngô Triền nhìn hộp ngọc trong lòng, một trái tim đập thành thịch.

Tam Hoàng Lý!

Chết tiệt, vậy mà là Tam Hoàng Lý!

Hắn tất nhiên là đã từng thấy Tam Hoàng Lý, khi Dương Chính Sơn đưa Tam Hoàng Lý cho Đinh Thu, còn đặc biệt để hắn và Võ Tranh ở bên cạnh, hơn nữa Dương Chính Sơn còn hứa hẹn rằng Tam Hoàng Lý năm nay và năm sau sẽ cho bọn họ.

Một trái Tam Hoàng Lý đủ để hắn bước vào bán bộ tiên thiên, hắn tất nhiên là muốn.

Tuy nhiên trong lòng hắn có chút quái lạ.

Khúc Trương Không đây là muốn mua chuộc hắn!

Trước đó hắn còn đang mua chuộc hạ nhân của Hưng Quốc Công Phủ, mà bây giờ Khúc Trương Không lại muốn mua chuộc hắn.

Được thôi, hắn đã động lòng, nhưng cũng không quá kích động, dù sao thì Dương Chính Sơn đã hứa hẹn sẽ cho hắn Tam Hoàng Lý, tính toán thời gian, khi hắn trở về Kinh Đô, cũng gần đến thời gian Tam Hoàng Lý chín muồi.

“Quốc Công gia, tiểu nhân không thể nhận món đồ này!” Ngô Triền vội vàng từ chối.

“Ngô huynh đệ, ngươi như vậy chính là không cho lão phu mặt mũi rồi!” Khúc Trương Không nghiêm mặt nói.

“Không phải không phải, tiểu nhân thực sự là không chịu nổi đại lễ này của Quốc Công gia!” Ngô Triền đứng dậy cúi người hành lễ.

Khúc Trường Không nhìn hắn, mỉm cười, “Đưa cho người, người cứ cầm lấy, sao? Người cảm thấy mặt mũi của lão phu không đáng giá sao?”

Hắn tuy cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy lãnh ý.

Trong lòng Ngô Triền chấn động, mồ hôi lạnh trên trán lập tức túa ra.

Sát khí nồng đậm như lan tỏa trong lòng hắn, dường như chỉ cần hắn nói một từ không, thì mạng sống của hắn sẽ không còn nữa.

Khiếp sợ vô cùng, khiến Ngô Triền cảm nhận được nỗi sợ hãi vô biên.

Đe dọa và căm dỗ, đe dọa và căm dỗ!

Chết tiệt, Tam Hoàng Lý này hắn không thể không nhận nữa rồi!

Bị dày vò rồi!

Ngô Triền cười gượng nói, “Vậy tiểu nhân sẽ không khách sáo nữa!”

Khúc Trường Không thấy vậy, trên mặt lập tức hiện lên một vẻ khác, “Như vậy mới đúng, Ngô huynh đệ yên tâm, chỉ cần chuyện này có thể thành công, lão phu sẽ lại tặng cho Ngô huynh đệ một món đại lễ nữa!”

Trong lòng Ngô Triền cảm thấy khổ sở vô cùng.

Chuyện này có thành công hay không, sao hắn có thể quyết định được?

Nếu thành công, thì cũng tốt, nhưng nếu không thành công, thì hẳn sợ rằng sẽ bị Khúc Trướng Không ghi hận.

Lúc này hẳn hận không thể bay về Kinh Đô, ôm lấy Dương Chính Sơn kêu cứu.

Đáng tiếc là hẳn không thể bay về được, chỉ có thể đau khổ kêu than cùng Khúc Trướng Không nói chuyện.

Chương 1110: Trăm muốn diệt Tinh Nguyệt Môn! (1)

Ngô Triển ở lại Hưng Quốc Công phủ ba ngày, sau đó Khúc Trường Không đích thân tiễn hấn ra khỏi thành, không chỉ cho hấn một viên Tam Hoàng Lý, bốn vị huynh đệ đi cùng cũng nhận không ít bảo bối.

Rời khỏi Nam Hoa Thành, năm người như chạy trốn, vội vã hướng Kinh Đô tiến về.

Tên Hưng Quốc Công này thật sự quá đáng sợ, nhanh như chớp đã thay đổi bộ mặt và tung ra đủ mọi loại uy hiếp lẫn dụ dỗ, Ngô Triển thật sự sợ hãi.

Nói hấn sợ chết thì cũng không đến nỗi vậy, nhưng mà đối mặt với Hưng Quốc Công, còn đáng sợ hơn cả việc để hấn lên chiến trường đối mặt với vô số địch nhân.

Vốn dĩ phải mất một tháng mới đến Kinh Đô, nhưng năm người bọn hấn chưa đầy nửa tháng đã về đến nơi.

Khi Dương Chính Sơn nhìn thấy Ngô Triển cùng bốn người còn lại mặt mày mệt mỏi, không nhịn được hỏi: “Chuyện này không gấp, các người vội vàng trở về làm gì?”

Ngô Triển mở bao ra, đặt một hộp ngọc trước mặt Dương Chính Sơn, “Hầu Gia, cứu mạng!”

Dương Chính Sơn trước tiên nhìn hộp ngọc bên trong có viên Tam Hoàng Lý, sau đó lại nhìn Ngô Triển, “Chuyện gì vậy?”

Ngô Triển cười khỏ, kể lại đầu đuôi câu chuyện một lượt.

“Hầu Gia, chuyện của Uyển Thanh tiểu thư và Thế Tử có thể thành không?”

Nghe xong, Dương Chính Sơn không nhịn được cười, “Hung Quốc Công này thật thú vị!”

“Hầu Gia, nếu chuyện của tiểu thư và Thế Tử không thành, thì Hung Quốc Công kia chắc chắn sẽ lấy mạng của ta!” Ngô Triền đã muốn khóc.

Khúc Trưởng Không chính là một tên Diêm Vương sống, quá mức đáng sợ, dù đã qua nửa tháng, Ngô Triền vẫn còn sợ hãi.

“Người nói về tình hình của Khúc Thiếu Cung đi!” Dương Chính Sơn thông thả nói.

Ngô Triền có chút chần chừ, hắn đang suy nghĩ có nên thực sự nói tốt cho Khúc Thiếu Cung không.

Dương Chính Sơn mỉm cười nhìn hắn, “Nói thật đi!”

Ngô Triền nhìn thấy ánh mắt của Dương Chính Sơn, suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Không chơi kiểu này chứ!

Khúc Trưởng Không dọa ta thì được, Hầu Gia người cũng dọa ta luôn sao!

Ánh mắt này, thật sự là, với Khúc Trưởng Không cũng không kém phần chút nào!

“Chúng ta đã mua chuộc hai người hạ nhân của phủ Hung Quốc Công, họ nói Khúc Thiếu Cung cũng coi như có quy củ, bên cạnh hắn ta không có thị tỳ nào, nhưng theo lời đồn thì có hai người họ hàng cùng trưởng thành với Nam Hoa Quận Chủ luôn có ý với Khúc Thiếu Cung.” Hắn ta thành thật nói.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, thực ra Khúc Thiếu Cung tốt hay xấu cũng không khó phân biệt, tình hình của Nam Cương Trấn thì không thể nắm bắt được, nhưng hơn nửa năm Khúc Thiếu Cung ở Kinh đô, Võ Tranh đã nắm rõ mọi hành động của hắn ta.

“Đã lớn rồi, chẳng chút nào là đáng sợ! Vậy mà Khúc Trưởng Không còn dám đối xử với người như vậy?” Dương Chính Sơn nhìn Ngô Triễn với vẻ buồn cười.

Ngô Triễn mặt mày ỉu rĩ, “Hầu gia, dù sao Hưng Quốc Công cũng là tiên thiên võ giả!”

Dương Chính Sơn cười cười, “Thì sao, Khúc Thiếu Cung không phải vẫn ở Kinh đô sao!”

Khúc Trưởng Không có dám làm hại Ngô Triễn không?

Cũng chưa chắc!

Nhưng có thể khẳng định rằng Khúc Trưởng Không sẽ không dễ dàng trở thành kẻ thù của Dương Chính Sơn.

Khúc Thiếu Cung chính là mối bận tâm lớn nhất của hắn.

“Được rồi, các người xuống nghỉ đi!”

Ngô Triễn vẫn có chút không yên tâm, “Vậy chuyện hôn sự của Uyển Thanh tiểu thư!”

“Yên tâm đi, Hoàng Hậu đã làm mọi rồi, tiếp theo cũng sẽ bàn chuyện hôn nhân cho họ.” Dương Chính Sơn nói với vẻ không vui.

Ngô Triễn thở phào một hơi, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Lấy lại bình tĩnh, hắn ta mới cáo lui, “Vậy ta đi trước đây!”

“Đem cái này đi đi, đã là Hưng Quốc Công cho người, thì giữ lấy đi, Tam Hoàng Lý năm nay ta sẽ cho Võ Tranh!” Dương Chính Sơn nói.

Ngô Triền nghe vậy, cười híp mắt, “Cảm ơn Hầu gia!”

Dương Chính Sơn lại nói với bốn người còn lại: “Đồ cho các người thì các người giữ lấy đi, lát nữa đi tìm Lục Thọ lấy một chum Bách Thảo Âm!”

Bốn người đều vui mừng hớn hở, “Cảm ơn Hầu gia ban thưởng!”

Hai trong số bốn người này là đệ tử của Thiên Thanh Kiếm Phái trước đây, hai người còn lại là nhóm vệ sĩ đầu tiên do Dương gia huấn luyện, Dương Chính Sơn tự nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ.

.....

Trong hoàng thành, tại Ngự Thư Phòng.

Uông Trung Trục đã trở về từ Giang Nam, hẳn tự mình dẫn đội đến Giang Nam, điều tra vụ án thương nhân tơ lụa thông đồng với hải khấu, kéo dài hơn hai tháng, cuối cùng cũng đã điều tra rõ ràng.

Diên Bình Đế ngồi trước bàn sách, vừa xem tấu chương do Uông Trung Trục trình lên, vừa lắng nghe Uông Trung Trục tường thuật.

“Mười sáu thương nhân tơ lụa ở Giang Nam, phân bố ở chín phủ bốn châu, đều có liên quan đến hải khấu, lần này tai họa ở Úc Châu, là bảy thương nhân tơ lụa ở Hải Châu phủ, Tùng Giang phủ, Tô Châu phủ, Hàng Châu phủ thông đồng với hải khấu Nhan Vô Thương!”

“Trong mười năm qua, thương nhân tơ lụa ở Giang Nam và một số quan viên của Thị Bác Ty ở Giang Nam đã thông đồng với Nhan Vô Thương, hoạt động buôn bán tơ lụa trên các vùng biển ở Đông Nam, phạm vi buôn bán bao gồm cả sáu đại vương triều ở phương Nam, quy mô buôn bán hàng năm đạt mười triệu lượng bạc.”

“Thương nhân tơ lụa cung cấp hàng hóa, quan viên của Thị Bác Ty hỗ trợ thông quan, miễn thuế, hải khẩu Nhan Vô Thương chịu trách nhiệm vận chuyển bằng thuyền.”

“Lần này họ tấn công Úc Châu, là vì không muốn Hoàng Thương Ty hoàn thành việc buôn bán tơ lụa với vương triều Già Ni.”

Uông Trung Trục chậm rãi nói.

Diên Bình Đế nghe xong, hỏi: “Vậy Tinh Nguyệt Môn thì sao? Trước đây người không nói là Tinh Nguyệt Môn cũng có tham gia sao?”

Uông Trung Trục hơi cúi người, đáp: “Nhan Vô Thương còn có một thân phận, hẳn là Hộ Ấn Hộ Pháp của Tinh Nguyệt Môn, vốn dĩ thương nhân tơ lụa ở Giang Nam chỉ muốn phá hoại việc Hoàng Thương Ty buôn bán tơ lụa với vương triều Già Ni, nhưng Nhan Vô Thương lại dẫn theo gần một vạn hải khẩu tấn công Giang Nam thành, hẳn chắc chắn đã nhận được sự chỉ thị của Tinh Nguyệt Môn.”

Chương 111: Trăm muốn diệt Tinh Nguyệt Môn! (2)

Nói xong, hắn lại đưa một bản tấu chương khác cho Diên Bình Đế, “Bệ hạ, đây là thông tin về Tinh Nguyệt Môn!”

“Theo điều tra của Bí Võ Vệ, dưới trướng Tinh Nguyệt Môn có bốn kỳ quân, sở hữu hơn ba nghìn tàu thuyền các loại, hai vạn thủy binh, ngoài ra Tinh Nguyệt Môn còn kiểm soát một lượng lớn hải khẩu ở vùng biển Đông Nam, hải khẩu Nhan Vô Thương này chỉ là một trong số đó.”

“Năm xưa Thượng Võ Tự luôn luôn công kích Thất Tinh Đường, Tinh Nguyệt Môn từng nhiều lần giao chiến với Thượng Võ Tự, nhưng ở trong lãnh thổ của Đại Vinh chúng ta, họ luôn luôn bị thua chạy!”

“Lần này họ tấn công Úc Châu thành, rất có thể là vì Thượng Võ Tự truy quét Thất Tinh Đường.”

Diên Bình Đế nhìn bản tấu trong tay, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Đối với các thế lực ở Đông Nam hải vực, Đại Vinh luôn giữ thái độ nước giếng không phạm nước sông.

Bởi vì Thủy quân là điểm yếu của Đại Vinh, từ trước đến nay, triều đình Đại Vinh đều đặt nhân lực và vật lực vào chín đại biên trấn, khiến cho trên biển, Thủy quân của Đại Vinh hầu như không có sức răn đe.

Mà hải khẩu ở Đông Nam hải vực nhiều như sao trên trời, trong mắt Đại Vinh, bất cứ thế lực nào ở Đông Nam hải vực đều có thể coi là hải khẩu.

“Tinh Nguyệt Môn!”

Diên Bình Đế lộ ra sát khí, các thế lực khác ở Đông Nam hải vực, hẳn có thể không để ý, nhưng Tinh Nguyệt Môn này nhất định phải diệt trừ.

Trước đây Tinh Nguyệt Môn đã ủng hộ Thất Tinh Đường gây chuyện ở lãnh thổ Đại Vinh, hiện nay còn chỉ huy hải khấu tấn công Úc Châu.

Nếu lần này Đại Vinh vẫn nhẫn nhịn, thì sau này e rằng sẽ khiến tất cả các thế lực ở Đông Nam hải vực đều cho rằng Đại Vinh yếu ớt có thể bị bắt nạt.

Hơn nữa, thời thế đã khác xưa, trước đây Đại Vinh chỉ có thể cố gắng duy trì chín đại biên trấn, nhưng hiện nay triều đình Đại Vinh không thiếu bạc, Đại Vinh có khả năng chiến đấu một trận ở Đông Nam hải vực, để nâng cao quốc uy Đại Vinh.

“Minh Trung, triệu các phụ thần nội các, Thượng thư lục bộ, Tả Đô Ngự Sử, Quý Lý Tự Khinh, Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công, Thường Bình Hầu, Kiến Xương Hầu đến nghị sự!” Diên Bình Đế nói.

Trương Minh Trung cúi người đáp: “Dạ!”

Khoảng nửa canh giờ sau, một đám đại thần được triệu tập đã đến điện Thái Cực.

Diên Bình Đế dẫn Ôn Trung Trục đến điện tạm, các đại thần hành lễ: “Thần bái kiến bệ hạ!”

“Các khanh miễn lễ!”

“Ôn Trung Trục, ngươi nói lại chuyện ở Giang Nam cho các đại thần khác nghe một lần nữa đi!”

Ôn Trung Trục bước lên một bước, đứng trước các đại thần, lần nữa kể lại mọi chuyện.

Sau khi hẩn kể xong, trên mặt các đại thần đều lộ ra vẻ khó coi.

“Bệ hạ, chuyện này nhất định phải điều tra đến cùng, không chỉ là Thị Bác Ty, e rằng cả Bố Chính Sử Ty và Án Sát Sử Ty ở Giang Nam cũng có tham gia!” Tổng Nguyên Các là người đầu tiên đứng ra nói.

Hẩn quan tâm đến những quan viên ở Giang Nam bị liên lụy, còn chuyện Tinh Nguyệt Môn, đó không phải là trọng điểm hẩn chú ý.

Chu Vân Tùng ở bên cạnh cúi đầu liếc hẩn một cái, trên gương mặt già nua không mang theo nửa điểm cảm xúc.

Bố Chính Sử Ty và Án Sát Sử Ty ở Giang Nam đều là học trò của hẩn, Tổng Nguyên Các đây là đang đâm dao vào lưng hẩn.

Diên Bình Đế nhìn về phía Uông Trung Trực, Uông Trung Trực khẽ lắc đầu, “Bệ hạ, thời gian còn ngắn, Bí Võ Vệ hiện tại chỉ điều tra quan viên của Thị Bác Ty ở Giang Nam, còn về việc có quan viên khác nào bị liên lụy hay không, Bí Võ Vệ bây giờ vẫn chưa tìm được chứng cứ!”

Bí Võ Vệ tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không phải là vô địch, chỉ trong hai tháng mà có thể nắm rõ tình hình của thương nhân tơ lụa và Thị Bác Ty ở Giang Nam đã rất không dễ dàng, còn về những thứ khác, chỉ dựa vào điều tra bí mật thì rất khó làm sáng tỏ.

Diên Bình Đế khẽ gật đầu, Tinh Nguyệt Môn phải diệt, quan trường ở Giang Nam cũng phải thanh trừ, mỗi năm trên mười triệu lượng bạc từ buôn bán tơ lụa, nếu như Thị Bác Ty có thể theo quy định mà thu thuế, thì ít nhất cũng có thể thu được một triệu lượng bạc.

Đây còn chưa tính đến buôn bán tơ lụa, Giang Nam là khu vực thương mậu phát triển nhất của Đại Vinh, cũng là khu vực hải mậu phồn thịnh nhất.

Thị Bác Ty chắc chắn không chỉ làm bầy trong buôn bán tơ lụa, mà buôn bán các ngành nghề khác, ước chừng cũng đã bị bọn họ tham ô không ít bạc.

“Điều tra, bắt luận liên quan đến ai, điều tra đến cùng!”

“Vụ án này lấy Đô Sát Viện làm chủ, Hình Bộ và Đại Lý Tự phối hợp, Bí Võ Vệ và Thượng Võ Tự hỗ trợ!”

Diên Bình Đế đã chuẩn bị sẵn sàng để gươm dao chém, Thị Bác Ty ở Giang Nam liên quan đến việc thu thuế lên đến hàng triệu lượng bạc, thế nhưng những năm gần đây, thuế bạc mà Thị Bác Ty ở Giang Nam nộp còn không bằng Thị Bác Ty ở Liêu An.

Thị Bác Ty ở Liêu An chính là phụ trách hải mậu ở khu vực Liêu Hải, nguồn thu thuế chính là từ Đăng Long Vệ, thế nhưng năm đó Dương Chính Sơn đã định mức thuế hải mậu từ Đăng Long Vệ thấp hơn nhiều so với các Thị Bác Ty khác.

Nhưng dù vậy, thuế bạc mà Thị Bác Ty ở Giang Nam nộp còn không bằng Thị Bác Ty ở Liêu An, có thể thấy được, Thị Bác Ty ở Giang Nam không biết đã tham ô bao nhiêu bạc.

Mà chuyện này chắc chắn không phải một Thị Bác Ty có thể gánh vác được, phía sau nhất định còn có quan viên khác tham gia, có thể ngay cả quan viên ở Kinh đô cũng có tham gia.

Ánh mắt Diên Bình Đế rơi vào người Chu Vân Tùng, Chu Vân Tùng cúi đầu không nói một lời nào.

Hắn tự nhiên hiểu Diên Bình Đế đang nghi ngờ điều gì, nhưng chuyện này hẳn thật sự không có tham gia.

Hiện tại đối với hắn mà nói, nói nhiều sai nhiều, còn không bằng không nói gì, chủ động tránh nghi ngờ.

Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử Quan Văn Thạc, Thượng Thư Hình Bộ Vệ Vinh, Kinh Đại Lý Tự Diêm Thụy Thư, cùng với Ôn Trung Trực và Trương Loan nghe vậy, vội vàng xuất lĩnh đáp: “Thần tuân chỉ!”

Diên Bình Đế gật đầu, lại mở miệng nói: “Tai họa ở Úc Châu là do Tinh Nguyệt Môn gây ra, lần này triều đình tuyệt đối không thể dung túng Tinh Nguyệt Môn nữa, trăm muốn diệt Tinh Nguyệt Môn!”

“Các khanh có ý kiến gì không?”

“Bệ hạ minh quân!” Các đại thần nói.

“Vậy các khanh có đề nghị gì không?” Diên Bình Đế hỏi.

Các đại thần rơi vào trầm tư, sau đó Ninh Quốc Công Chu Mậu xuất lĩnh nói: “Bệ hạ, muốn vây đánh Tinh Nguyệt Môn, thì nhất định phải xuất động Thủy quân, mà triều ta hiện tại chỉ có Đăng Long Tiền Vệ, Tân Hải Vệ, Hải Châu Tả Vệ, Tuyên Hải Vệ, Lôi Châu Vệ năm vệ Thủy quân có thể sử dụng!”

“Chỉ là Tinh Nguyệt Môn có thế lực lớn ở Đông Nam hải vực, nếu chỉ có năm vệ Thủy quân này e rằng không thể tiêu diệt Tinh Nguyệt Môn!”

Thủy quân Đại Vinh là điểm yếu, mà hiện tại Thủy quân mạnh nhất của Đại Vinh còn phải kể đến Đăng Long Tiền Vệ, đừng nhìn Đăng Long Tiền Vệ thành quân chưa đến mười năm, nhưng hiện nay nó có sức mạnh rắn đe khu vực hải vực Đông Bắc của Đại Vinh.

Còn về bốn vệ khác, Tân Hải Vệ là Thủy quân bảo vệ Kinh đô, có thể sử dụng, còn ba vệ khác thì miễn cưỡng có thể sử dụng.

Chu Mậu am hiểu tất cả quân đội của Đại Vinh, trong thời gian ngắn mà hắn có thể nghĩ đến Thủy quân có thể sử dụng được chỉ có những cái này.

“Lẽ nào Đại Vinh ta không có Thủy quân nào khác có thể sử dụng sao?” Diên Bình Đế nhíu mày, không hài lòng nói.

Chu Mậu rơi vào trầm mặc, Đoạn Thụy Vinh Quốc Công suy nghĩ một chút, nói: “Bệ hạ, có lẽ Thủy quân Cửu Giang cũng có thể sử dụng!”

“Cửu Giang Thủy Sư là Thủy quân nội hà, e rằng không thể tung hoành trên đại dương!” Chu Mậu lại lên tiếng.

Thực ra Cửu Giang Thủy Sư cũng được coi là một tinh nhuệ, hơn nữa Cửu Giang Thủy Sư có năm vệ, với lực lượng hơn hai vạn người, nhiệm vụ chính là bảo vệ vùng nước của ba tỉnh Ba Thục, Vân Quế, Giang Nam.

Nhưng vấn đề là Cửu Giang Thủy Sư là Thủy quân nội hà, chưa từng trải qua hải chiến, hơn nữa chiến thuyền của họ tương đối nhỏ, không có Phúc thuyền cỡ lớn, chiến thuyền chủ yếu là thuyền gác và điều thuyền cỡ trung và nhỏ.

Nếu để Cửu Giang Thủy Sư ra biển tác chiến, chắc chắn phải trang bị cho họ Phúc thuyền cỡ lớn.

Lương Trữ cũng lên tiếng: “Thần cho rằng cũng không phải là không được, chỉ cần Cửu Giang Thủy Sư huấn luyện một chút, là có thể ra biển, chỉ là có thể cần bổ sung chiến thuyền!”

Chu Mậu liếc nhìn Thường Bình Hầu một cái, đây là người nói đây, đến lúc xảy ra vấn đề thì người chịu trách nhiệm.

Lương Trữ cũng liếc nhìn hắn một cái, Lão Quốc Công, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, không thể bây giờ lại đi thành lập Thủy quân nữa, hơn nữa bệ hạ đang tức giận, lúc này vẫn nên đưa ra chút thứ gì đó thì hơn.

Hai người đấu mắt với nhau, Chu Mậu đại khái đã hiểu được ý nghĩ của Lương Trữ, nên cũng im lặng không nói gì nữa.

Chương 1112: Chiến tranh này giao cho ái khanh! (1)

“Thần phụ nghị, Cửu Giang Thủy Sư xuất quân ra biển, có thể phối hợp với năm vệ còn lại!” Bình bộ Thượng thư Vương Lộ nói.

Diên Bình Đế hơi gật đầu, “Chiến thuyền thì sao? Công bộ có thuyền chiến cung cấp cho Cửu Giang Thủy Sư không?”

Công bộ Thượng thư Tưởng Nguy có chút khó xử, năng lực chế tạo thuyền của công bộ không yếu, nhưng cũng không thể cung cấp một lượng lớn chiến thuyền trong thời gian ngắn.

“Khải bẩm bệ hạ, cho dù có gia công gấp, e rằng cũng phải mất một năm thời gian mới có thể cung cấp đủ thuyền chiến cho Cửu Giang Thủy Sư!”

“Một năm!” Diên Bình Đế không hài lòng nhìn hắn.

Tưởng Nguy mặt đầy khổ sở, “Bệ hạ, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.”

Lương Trừ lén liếc nhìn Tưởng Nguy một cái, rồi lên tiếng, “Bệ hạ, thần có một ý kiến, có thể khắc phục được vấn đề thiếu thuyền chiến của Cửu Giang Thủy Sư!”

“Nói nghe thử!” Diên Bình Đế nói.

Lương Trừ nói, “Hiện tại chế tạo thuyền chiến chắc chắn là không kịp, nhưng nếu cải tạo thương thuyền thành chiến thuyền thì có thể nhanh hơn, Cửu Giang Thủy Sư cần khoảng mười chiếc đại phúc thuyền, mà trong số thương thuyền hần là

có không ít đại phúc thuyền, triều đình có thể mượn đại phúc thuyền từ dân gian!”

Thương thuyền và chiến thuyền có sự khác biệt, nhưng sự khác biệt cũng không lớn lắm, chỉ cần cải tạo một chút là được.

Tất nhiên, cho dù đã cải tạo, thương thuyền về hiệu suất cũng không bằng chiến thuyền, nhưng đây dù sao cũng là một biện pháp khả thi.

Diên Bình Đế lại nhìn về phía Tưởng Nguy, Tưởng Nguy suy nghĩ một chút, “Nếu chỉ cải tạo, mười chiếc đại phúc thuyền, ba tháng là đủ.”

“Vậy thì cải tạo, không phải mười chiếc, mà là mười tám chiếc!” Diên Bình Đế trực tiếp tăng thêm.

Hắn cảm thấy nếu đã có thể cải tạo, vậy thì cải tạo nhiều một chút, thuyền nhiều thì vẫn tốt hơn là thuyền ít.

Cửu Giang Thủy Sư dùng không hết, thì các thủy sư khác cũng có thể dùng.

Tưởng Nguy do dự một chút, thấy Diên Bình Đế kiên quyết, chỉ có thể nghiêng răng đồng ý, “Thần tuân chỉ!”

Diên Bình Đế lại hỏi, “Còn vấn đề gì khác không?”

Lương Trừ nói, “Tinh Nguyệt Môn có vài tên Tiên Thiên Võ Giả, nếu muốn tiêu diệt Tinh Nguyệt Môn, triều đình còn cần Tiên Thiên Võ Giả theo quân xuất chinh!”

“Tinh Nguyệt Môn có mấy vị Tiên Thiên Võ Giả?” Diên Bình Đế hỏi.

“Từ ba đến năm vị!” Uông Trung Trực đưa ra một câu trả lời không chắc chắn.

Diên Bình Đế gật đầu, “Chuyện này trăm sẽ sắp xếp.”

Từ ba đến năm vị Tiên Thiên Võ Giả, Đại Vinh phải phải từ năm đến tám vị mới có thể đảm bảo không có sai sót.

Vừa lúc cung phụng viện đã thành lập hơn hai năm, cũng nên cho những Tiên Thiên Võ Giả đó một ít việc để làm.

Lương Trừ lại nói, “Trận chiến này cần một tướng lĩnh cần trọng chỉ huy!”

Diên Bình Đế nhíu mày, “Người cảm thấy ai là người thích hợp?”

“Việc này~~” Lương Trừ nhất thời có chút lúng túng.

Ai là người thích hợp?

Hắn thật sự không nghĩ ra được.

Nếu là Lục Chiến, thì những người hắn nghĩ đến có rất nhiều, như Dương Chính Sơn, Khúc Trường Không, Lục Bách Thư, Võ Định Hầu Quách Anh, Kiến Xương Hầu Trương Loan, con trai Vinh Quốc Công Đoạn Thụy là Đoạn Kỳ Phong, v.v., những người này đều là tướng lĩnh dày dạn kinh nghiệm của Đại Vinh.

Nhưng Hải Chiến, Đại Vinh đã hơn mười năm không đánh một trận hải chiến quy mô lớn nào.

Vài vị chỉ huy của Cửu Giang Thủy Sư chắc chắn không được, bọn họ đều chưa từng chiến đấu trên biển.

Chỉ huy của Tân Hải Vệ là Hải Xương Bá Tiết Thường An, hắn cũng không được, Tiết Thường An cũng chưa từng trải qua một trận hải chiến quy mô lớn nào.

Còn về những người khác, Lương Trừ đã nghĩ qua từng người, cuối cùng đều bị phủ quyết.

Ngay cả Dương Chính Sơn cũng bị hắn phủ quyết, Dương Chính Sơn tuy đã chế tạo được đội tiên vệ Tăng Long, nhưng

hắn cũng chưa từng đánh một trận hải chiến, ngay cả một trận hải chiến quy mô nhỏ cũng chưa từng đánh.

Mọi người đều rơi vào im lặng.

Không có ai có thể dùng là tình huống ngược ngừng nhất!

Bình bộ Thượng thư Vương Lộ do dự một chút, vẫn lên tiếng, “Bệ hạ, Tĩnh An Hầu có thể gánh vác đại nhiệm không?”

Hắn vẫn đề nghị Dương Chính Sơn, nguyên nhân rất đơn giản, Dương Chính Sơn đã chế tạo được đội thủy quân mạnh mẽ Tăng Long.

Còn về Dư Thông Hải, chức quan của Dư Thông Hải quá thấp, cũng không có uy vọng gì, chắc chắn không thể chỉ huy được vạn thủy quân.

Diên Bình Đế lại nhìn về phía Chu Mậu, “Ninh Quốc Công, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hắn cũng không biết Dương Chính Sơn có được không, trận chiến này liên quan đến quốc uy của Đại Vinh ở vùng biển Đông Nam, nếu thất bại, Đại Vinh không chỉ phải chịu tổn thất nghiêm trọng, mà còn để lại cho nhiều thế lực ở vùng biển Đông Nam một ấn tượng về thực lực yếu kém.

Trận chiến này liên quan rất lớn, nếu Dương Chính Sơn thất bại, thì đó cũng sẽ là một thảm họa đối với Dương Chính Sơn, Diên Bình Đế thực ra không muốn để Dương Chính Sơn mạo hiểm.

Chu Mậu suy nghĩ một chút, “Bệ hạ, có lẽ có thể hỏi ý kiến của Tĩnh An Hầu về chuyện này!”

Diên Bình Đế cũng chỉ có thể gật đầu, “Vậy để lát nữa trăm hỏi Tĩnh An Hầu, Nội các và Bình bộ trước tiên đưa ra một bộ quy trình điều quân, Công bộ nhanh chóng cải tạo

chiến thuyền, Hộ bộ chuẩn bị tiền lương, Ninh Quốc Công, Vinh Quốc Công, Thường Bình Hầu, các người phối hợp với Ngũ quân đô đốc phủ, phối hợp với Công bộ điều động quân đội.”

“Thần tuân chỉ!”

Chúng thần đáp.

.....

Hôm nay, Dương Chính Sơn đang nhàn rỗi ở nhà.

Trên núi, một chiếc ghế đờ rocking, một cuốn sách du ký, một bàn trà, một ấm trà ngon, cộng thêm một đĩa hạt dưa, Dương Chính Sơn vừa nghe tiếng lách cách của hạt dưa, vừa thông thả đọc cuốn du ký trong tay.

Chương 1113: Chiến tranh này giao cho ái khanh! (2)

Hắn vốn dĩ xem du ký như tiểu thuyết, cuốn du ký này cũng rất thú vị, phần lớn là những cuộc du lịch của người xưa, trong đó có một số là bịa đặt, có một số được biên soạn theo sự thật.

Đừng xem thường võ giả của Đại Vinh, rất nhiều võ giả của Đại Vinh đều có tinh thần mạo hiểm, là những nhà thám hiểm thực thụ, hoặc ra biển, hoặc đi về phía nam, hoặc du lịch ở những vùng đất cực tây.

Ví dụ như cuốn du ký trong tay Dương Chính Sơn, chính là những ghi chép của một võ giả du lịch Đại La Hoàng triều cách đây trăm năm.

Vùng cực tây được gọi là nơi rất xa ở phương tây, vùng cực bắc là vùng đất tuyết, còn vùng cực đông là đại dương rộng lớn ở phương đông, đại khái là những nơi rất xa và chưa được biết đến.

Đại La Hoàng triều này cũng là một nơi cực kỳ phồn vinh, ở đó cũng có rất nhiều võ giả, phong tục tập quán có một chút khác biệt với Đại Vinh, nhưng nhìn chung là cũng giống với Đại Vinh.

Ngay khi Dương Chính Sơn đang xem đến say mê, Lục Thọ chạy nhanh đến, “Hầu gia, Ngự tiền Vương công công đến mời Hầu gia vào cung!”

“Vào cung!”

Dương Chính Sơn có chút kinh ngạc, “Có nói là vì chuyện gì không?”

“Không có, chỉ nói bệ hạ triệu kiến!” Lục Thọ nói.

Dương Chính Sơn đặt cuốn sách xuống, đứng dậy nói, “Đi chuẩn bị y phục đi!”

Diên Bình Đế rất ít khi triệu hần vào cung, hai năm nay Diên Bình Đế đã quen với tính lười biếng của hần. Hôm nay phái người đến mời, chắc hần là có chuyện gì đó.

Dương Chính Sơn cũng không đoán mò, dù sao đi rồi cũng sẽ biết là chuyện gì.

Một lát sau, Dương Chính Sơn thay trang phục Kỳ Lân, lên xe ngựa hướng về phía hoàng thành.

Xe ngựa dừng trước Ngọ Môn, Dương Chính Sơn đi bộ vào hoàng thành, đến trước Thái Cực Điện.

“Chúng thần bái kiến Tĩnh An Hầu!” Trương Minh Trung dường như đã đợi ở đây một lát rồi, thấy Dương Chính Sơn đến, cười hì hì bước lên chào.

“Ha ha ha, Trương công công dạo này thế nào!” Dương Chính Sơn cười lớn bước lên ôm lấy vai Trương Minh Trung, “Lão phu đã nghe nói, bây giờ Trương công công đã là người được sủng ái nhất trước mặt bệ hạ!”

Nói xong, hần còn nháy mắt, vẽ mặt đùa cợt.

Trương Minh Trung ngượng ngùng cười nói, “Hầu gia đừng đùa với chúng thần nữa, bệ hạ còn đang đợi Hầu gia đây!”

“Ôi, có biết bệ hạ tìm ta vì chuyện gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Bệ hạ có ý công đánh Tinh Nguyệt Môn.” Trương Minh Trung nói nhỏ một câu, rồi dẫn Dương Chính Sơn vào Thái Cực Điện.

Đến Ngự Thư Phòng, Dương Chính Sơn đứng nghiêm cúi chào, “Thần Dương Chính Sơn bái kiến bệ hạ!”

Diên Bình Đế đang xử lý tấu chương, cũng không biết triều đình có bao nhiêu tấu chương, dù sao mỗi lần Dương Chính Sơn đến, Diên Bình Đế đều cúi người trên bàn xử lý tấu chương.

“Minh Trung, ban ghế mời trà!” Diên Bình Đế cười nói.

“Đa tạ bệ hạ!” Dương Chính Sơn nói.

Trương Minh Trung dẫn hần đến một bàn trà bên cạnh ngai xuống, rồi để tiểu thái giám bưng trà đến.

Diên Bình Đế cũng bỏ tấu chương trong tay xuống, đi đến ngai bên bàn trà.

“Ai khanh có giỏi hải chiến không?” Diên Bình Đế hỏi.

Dương Chính Sơn vừa nghe đã biết là chuyện gì rồi, Diên Bình Đế muốn để hần lĩnh binh công đánh Tinh Nguyệt Môn.

Chuyện này?

Hai năm nay hần thực sự có chút lười biếng, trước đây luôn bận rộn, ngày nào cũng có vô số việc cần làm, xử lý các công vụ đều rất dễ dàng, nhưng sau khi nhàn rỗi vài năm, hần lại thích cuộc sống thư thái như này.

“Bệ hạ có phải muốn dùng binh đối phó với Tinh Nguyệt Môn không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Diên Bình Đế cũng không ngạc nhiên khi hần biết chuyện này, hơi gật đầu nói, “Tai họa ở Úc Châu là do Tinh Nguyệt Môn gây ra, nếu triều đình không có hành động gì, e rằng

những hải khẩu ở Đông Nam hải vực sẽ cho rằng Đại Vinh chúng ta yếu ớt dễ bị bắt nạt!”

Dương Chính Sơn gật đầu, lý do này là không có vấn đề gì.

Có một số việc là không thể nhượng bộ, đặc biệt là khi liên quan đến quốc sự, nếu người nhượng bộ, thì đối phương chắc chắn sẽ được đà lấn tới.

Tinh Nguyệt Môn đã mở đầu với việc này, nếu Đại Vinh không đánh trả, thì những thế lực ở Đông Nam hải vực chắc chắn sẽ nảy sinh ý đồ xấu.

Đường bờ biển của Đại Vinh dài như vậy, chắc chắn là không thể làm gì để đảm bảo an toàn tuyệt đối, muốn tránh cho các khu vực ven biển bị hải khấu quấy rối, thì phải thể hiện được sự uy nghiêm, để cảnh cáo những tiểu nhân ở Đông Nam hải vực.

“Vậy triều đình chuẩn bị điều động những thủy quân này?”
Dương Chính Sơn lại hỏi.

Diên Bình Đế đơn giản nói qua về việc thảo luận trước đó, sau khi nói xong, ông hỏi, “Ai khanh cảm thấy thế nào?”

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói, “Nếu nói như vậy, Tinh Nguyệt Môn có khoảng bốn đến năm vạn quân, còn triều đình điều động nhiều thủy quân, quân số cũng khoảng năm vạn.”

“Số lượng quân của hai bên chênh lệch không nhiều, nhưng về chiến thuyền, chiến thuyền của triều đình chúng ta mạnh mẽ hơn, điểm này chúng ta có ưu thế!”

Đại Vinh là một hoàng triều, mặc dù Đại Vinh có điểm yếu về thủy quân, nhưng ở nhiều phương diện vẫn chiếm ưu thế.

Ví dụ như đóng thuyền, chế tạo tên, trang bị binh giáp, v.v., một thế lực giống như tông môn như Tinh Nguyệt Môn làm

sao có thể so sánh với hoàng thành Đại Vinh rộng lớn.

Dương Chính Sơn đơn giản đánh giá lực lượng chiến đấu của hai bên, cảm thấy trận chiến này vẫn có thể đánh.

“Nếu bộ hạ không có người thích hợp khác, lão thần cũng nguyện ý dốc sức phụng sự!”

Hắn không từ chối, dù sao cũng là ăn lương của vua, thì phải trung thành với vua.

Ăn cơm trắng ba năm, cũng nên làm việc cho triều đình rồi.

“Người có tự tin sẽ thắng không?” Diên Bình Đế hỏi.

Sau khi cơn tức giận tiêu tan, suy nghĩ của Diên Bình Đế cũng trở nên thận trọng.

Dù sao đây cũng là một trận đại chiến, nếu thắng, thì mọi chuyện đều dễ nói, nhưng nếu thua, thì ảnh hưởng đến triều đình vẫn rất lớn.

Ông phải cân nhắc đến thắng bại và những gì sẽ mất đi.

Dương Chính Sơn cười nói, “Tất nhiên là không có sự đảm bảo chắc chắn sẽ thắng, nhưng chỉ cần bộ hạ ủng hộ, thần vẫn có bảy tám phần nắm chắc!”

Đảm bảo chắc chắn sẽ thắng!

Ai dám đảm bảo điều này chứ.

Nhưng bảy tám phần nắm chắc là hắn khiêm tốn rồi.

Chỉ cần có đủ Tiên Thiên Võ Giả trấn giữ, hắn có chín phần nắm chắc.

Quả thực, hắn chưa từng đánh hải chiến, thậm chí hắn cũng không biết đánh hải chiến, nhưng điều này không quan trọng, bởi vì hắn có “ngoại trang”.

Cảm ứng thiên tượng chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

Hải chiến khác với lục chiến, thiên tượng càng hỗ trợ lớn hơn cho hải chiến.

Chỉ riêng lợi thế về hướng gió và sức gió, cũng có thể quyết định thắng bại của một trận chiến.

Đối với Dương Chính Sơn, gió thổi khi nào, hướng gió nào, sức gió bao nhiêu, tất cả đều là những điều có thể dự đoán được.

Còn về cách đánh hải chiến như thế nào, thì thực sự cũng không phải là khó khăn.

Dương Chính Sơn không hiểu, nhưng chắc chắn sẽ có người hiểu, hơn nữa Dương Chính Sơn cũng không phải là không hiểu gì, khi ở Tăng Long Vệ hãn cũng đã nghiên cứu về hải chiến, chỉ là chưa thực hành bao giờ.

Đã tham gia vào trận chiến này, đến lúc đó còn có thể mượn khả năng của Dư Thông Hải.

Mặc dù Dư Thông Hải cũng chưa từng đánh hải chiến quy mô lớn như vậy, nhưng trước đây ở Hải Châu Tả Vệ, hãn đã tham gia vào nhiều trận hải chiến quy mô nhỏ.

Đến lúc đó, Dương Chính Sơn sẽ định ra chiến lược, còn Dư Thông Hải và những người khác sẽ định ra chiến thuật.

Diên Bình Đế suy nghĩ một chút, bảy tám phần nắm chắc cũng không phải là thấp, quan trọng là bây giờ thực sự không có ai có thể dùng được, đã có bảy tám phần nắm chắc, thì cứ để Dương Chính Sơn thử xem.

“Vậy ai khanh cần bao lâu để tiêu diệt Tinh Nguyệt Môn?”

“Việc này~” Dương Chính Sơn ước lượng một chút, “Có thể cần từ nửa năm đến một năm.”

Tinh Nguyệt Môn chỉ là một tông môn, lãnh thổ của nó chủ yếu là Tinh Nguyệt Đảo, ngoài ra còn có một số đảo nhỏ,

không có nhiều không gian để xoay sở, cũng không có gì là chiến lược sâu sắc, có thể nói một hai trận đại chiến là có thể quyết định thắng bại, hoàn toàn không cần tốn quá nhiều thời gian.

“Chủ yếu là những thủy quân này điều động lại với nhau, cần một thời gian để huấn luyện và làm quen, thần ước lượng huấn luyện ba tháng là đủ, nếu thuận lợi, thì trước năm mới có thể ra khơi tác chiến.”

Diên Bình Đế gật đầu, đối với việc Dương Chính Sơn không vội vàng nóng vội, ông vẫn rất hài lòng.

“Vậy trận chiến này giao cho ai khanh!”

Dương Chính Sơn đứng dậy lĩnh mệnh, “Thần tuân chỉ!”

“Ngày kia triều sớm, ai khanh vẫn đến dự triều nhé!” Diên Bình Đế có chút không hài lòng liếc Dương Chính Sơn một cái.

Người này mà cũng không đến triều sớm, lần này không được không đến.

“Ha ha, thần hiểu rồi, thần nhất định sẽ đến triều!”

Dương Chính Sơn còn có thể nói gì nữa, chuyện này nhất định phải sắp xếp trong triều sớm mới được.

“Ừm, vậy chuyện này tạm thời định như vậy, ai khanh trở về chuẩn bị trước đi!” Diên Bình Đế nói.

“Thần cáo lui!”

Chương 1114: Tứ Hải Thủy Sư Tổng Lý Quan (1)

Đi ra từ thái cực điện, Dương Chính Sơn không trở về phủ ngay, mà trước tiên đến Bí Võ Vệ lấy một bản cuốn tông của Tinh Nguyệt Môn.

Nói thì chậm mà ý thì nhanh, mặc dù hắn cũng coi như hiểu biết về Tinh Nguyệt Môn, nhưng chắc chắn không chi tiết bằng Bí Võ Vệ.

Trở về phủ, Dương Chính Sơn trước tiên trở về chính viện nói với Úc Thanh Y về chuyện này.

Úc Thanh Y nghe xong, có chút lo lắng nói: “Vây công Tinh Nguyệt Môn có phải sẽ có nguy hiểm không?”

“Nguy hiểm? Có nguy hiểm gì chứ?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên.

“Tinh Nguyệt Môn hắn là có không chỉ một tiên thiên võ giả!” Úc Thanh Y nói.

Dương Chính Sơn cười nói: “Nói về tiên thiên võ giả, Đại Vinh ta có nhiều hơn Tinh Nguyệt Môn! Yên tâm đi, phu quân ngươi bao giờ thất bại đâu!”

Úc Thanh Y cũng không phải không có lòng tin vào Dương Chính Sơn, chỉ là mấy năm nay Dương Chính Sơn không ra chiến trường, nàng ngược lại càng thêm lo lắng.

Trước đây nàng cũng lo lắng, nhưng trước đây thói quen giang hồ của nàng vẫn chưa thay đổi, nàng vẫn còn khá xem nhẹ về sinh tử, mà hiện tại nàng không những đã quen với

cuộc sống của Dương gia, mà còn thích ứng với cuộc sống ở Kinh Đô, đối mặt với sinh tử, ngược lại không quyết đoán như trước nữa.

“Vậy có cần thiếp cùng phu quân đi không! Thiếp còn chưa cùng phu quân ra chiến trường lần nào!” Úc Thanh Y có chút ý động nói.

Dương Chính Sơn nhẹ nhàng lắc đầu, “Vẫn là thôi đi, trên biển không giống trên đất liền, rất nhiều chuyện không tiện!”

“Hơn nữa hôn sự của Uyển Thanh và Diệu Nhi còn cần người lo liệu, người vẫn nên ở nhà đi!”

Úc Thanh Y nghĩ cũng đúng, nàng và Dương Chính Sơn rốt cuộc cũng phải có một người ở nhà lo liệu những chuyện này.

“Vậy Uyển Thanh thành thân, phu quân chẳng phải là không thể tham gia sao?”

“Cũng không nhất định, quy trình nghị thân phải mất mấy tháng, thành thân ước chừng phải sau năm, nói không chừng đến lúc đó ta đã trở về rồi!”

Nếu như Hưng Quốc Công Phủ ở Kinh Đô, vậy thì năm nay nhất định có thể thành thân, nhưng Hưng Quốc Công Phủ ở Nam Cương Trấn, hai nhà thương thảo hôn sự, đi qua đi lại thì phải mất hai ba tháng, không có thời gian nửa năm này, hôn sự này sợ là không định được.

Hai người nói chuyện một lúc, Dương Chính Sơn liền đi đến thư phòng xem xét cuốn tông của Tinh Nguyệt Môn.

Sự hiểu biết của Bí Võ Vệ về Tinh Nguyệt Môn cũng không quá chi tiết, hầu hết thông tin đều chỉ dừng lại ở bề mặt.

Tuy nhiên, ngoài cuốn tông của Bí Võ Vệ, Dương Chính Sơn còn có thể thông qua La Kinh Tùng để hiểu rõ nội tình

của Tinh Nguyệt Môn.

Mặc dù trước đây La Kinh Tùng chỉ là đường chủ của Thất Tinh Đường, nhưng thời niên thiếu hắn đã sống trên Tinh Nguyệt Đảo, cho đến hơn hai mươi tuổi mới rời khỏi Tinh Nguyệt Đảo đến Đại Vinh.

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn triệu La Kinh Tùng đến, nói: “Nói cho ta biết về Tinh Nguyệt Môn!”

“Tinh Nguyệt Môn?” La Kinh Tùng ngạc nhiên hỏi: “Hầu gia sao bỗng nhiên lại có hứng thú với Tinh Nguyệt Môn vậy?”

“Triều Đình muốn công đánh Tinh Nguyệt Môn!” Dương Chính Sơn không giấu diếm, nói thẳng.

La Kinh Tùng trước tiên ngạc nhiên một chút, sau đó gật đầu, nói: “Hầu gia muốn hiểu rõ phương diện nào?”

“Ngươi gia nhập Tinh Nguyệt Môn như thế nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

Vấn đề này hắn chưa từng hỏi trước đây, trước đây cảm thấy không cần thiết, bây giờ lại có chút tò mò.

La Kinh Tùng nói: “Ta là cô nhi được Tinh Nguyệt Môn nuôi dưỡng, thực ra cũng không tính là nuôi dưỡng, nên tính là mua về, cha mẹ ta vốn là đảo dân của Đại Cô Đảo, Đại Cô Đảo chính là một hòn đảo nhỏ ở Đông Nam Hải Vực, trước đây trên đảo có hơn vạn đảo dân cư trú.”

“Khoảng năm mươi năm trước, cũng chính là lúc ta năm tuổi, một bọn hải tặc đã công phá Đại Cô Đảo, cha mẹ ta bị hải tặc giết chết, còn ta thì bị biến thành nô lệ.”

“Sau đó ta đã bị bán đến Tinh Nguyệt Đảo trở thành đệ tử của Tinh Nguyệt Môn.”

Dương Chính Sơn nhướn mày, “Nói như vậy là Tinh Nguyệt Môn đã nuôi người lớn?”

“Nuôi lớn?” Trên mặt La Kinh Tùng lộ ra một tia khô sở, “Tinh Nguyệt Môn mỗi năm đều thu nhận hơn nghìn trẻ nhỏ, nhưng những đứa trẻ có thể sống sót sau đó chưa đến hai thành!”

“Các trẻ nhỏ cùng ta có hơn trăm người, nhưng cuối cùng chỉ có mười mấy người sống sót mà thôi!”

“Đối với Tinh Nguyệt Môn mà nói, chúng ta chỉ là công cụ.”

Dương Chính Sơn trầm tư, “Môn nhân của Tinh Nguyệt Môn đều như vậy sao?”

La Kinh Tùng nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng không phải tất cả đều như vậy, Tinh Nguyệt Môn truyền thừa hàng trăm năm, bên trong sớm đã hình thành rất nhiều gia tộc, có trên ba nhà và dưới tám nhà. Trên ba nhà chính là Nguyệt gia, Nam gia và Khúc gia, hiện nay môn chủ của Tinh Nguyệt Môn là Nguyệt Hoảng Nhất, chủ của Nguyệt gia, đường chủ của Đường là Nam Hải Nham, chủ của Nam gia, và đường chủ quản Khúc Phù Sinh, chủ của Khúc gia.”

“Trung tứ gia là chủ của Tứ Kỳ Quân, lần lượt là Lý gia, Vương gia, Hàn gia và Trình gia. Bốn gia tộc này luôn nắm giữ Tứ Kỳ Quân, đến nay đã được trăm năm!”

“Dưới tám gia là Tôn gia, Nhan gia, v.v., hiện nay hầu hết cư dân trên Tinh Nguyệt Đảo đều là tộc nhân của mười lăm họ này.”

“Mà những người như chúng ta mặc dù cũng là người của Tinh Nguyệt Môn, nhưng phần lớn đều chỉ bị coi như công cụ để lợi dụng, tất nhiên chúng ta cũng có thể an cư lạc nghiệp trên Tinh Nguyệt Đảo.”

Dương Chính Sơn lộ ra vẻ hiểu ra.

La Kinh Tùng cũng có gia đình, nhưng gia đình hắn hiện đang ở trạng viên của Dương gia, điều này rõ ràng là do La Kinh Tùng rời khỏi Tinh Nguyệt Đảo thì gia đình hắn mới có thể ở đó.

Lúc đầu La Kinh Tùng có thể quyết đoán phản bội Tinh Nguyệt Môn, cũng là vì gia đình hắn không ở trên Tinh Nguyệt Đảo.

Chương 1115: Tứ Hải Thủy Sư Tổng Lý Quan (2)

“Người nói Tứ Kỳ Quân là do bốn gia tộc nắm giữ?”

“Đúng vậy!”

“Vậy người có nghĩ họ có thể bị khuyên hàng không?”
Dương Chính Sơn hỏi.

La Kinh Tùng nhíu mày trầm tư một lát, “Rất khó, nhưng cũng không phải không có khả năng!”

“Nói chi tiết hơn đi!” Dương Chính Sơn nói.

“Trung tứ gia mặc dù nắm giữ Tứ Kỳ Quân, nhưng thực lực của họ cũng không mạnh, tối đa chỉ là số đông áp đảo!”

“Muốn họ phản bội trên ba nhà, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho tộc nhân của họ, nhưng tộc nhân của họ sống trên Tinh Nguyệt Đảo, một khi trên ba nhà phát hiện, thì chắc chắn sẽ là họa diệt tộc!”

La Kinh Tùng giải thích.

Dương Chính Sơn dựa lưng vào ghế, vuốt râu, rơi vào trầm tư.

“Họa diệt tộc, một khi Tinh Nguyệt Môn bị diệt, thì đối với họ cũng là họa diệt tộc, nếu họ nguyện ý đầu hàng Đại Vinh, lão phu cũng có thể cho họ một cơ hội!”

“Người nghĩ rằng uy thế của Đại Vinh ở Đông Nam Hải Vực có thể làm họ khiếp sợ không?”

Hắn nảy sinh ý nghĩ chiêu hàng, cái gọi là chiêu hàng chẳng qua là uy hiếp và dụ dỗ.

La Kinh Tùng nói: “Thực ra đối với Tinh Nguyệt Môn mà nói, Đại Vinh là một tồn tại mạnh mẽ vô cùng, đồng thời cũng là một tồn tại khiến người ta khiếp sợ.”

Dù Đại Vinh có suy tàn đến đâu, thì đó vẫn là một hoàng triều không lồ, sở hữu vạn dặm cương thổ, vạn vạn con dân.

So với Đại Vinh, Tinh Nguyệt Môn chỉ sở hữu vài chục hòn đảo, vài trăm ngàn lực lượng tông môn phụ thuộc mà thôi.

“Hầu gia nếu có ý định chiêu hàng, ta thấy có thể từ Đặng Nương Tử mà ra tay!”

“Đặng Nương Tử là người nào?” Dương Chính Sơn hỏi.

La Kinh Tùng nói: “Đặng Nương Tử nguyên danh Đặng Nguyệt Hoà, bản thân nàng là thê của đảo chủ Lan Đình Đảo, khoảng ba mươi năm trước, Lan Đình Đảo bị Lã Thịnh Vương Triều tiêu diệt, Đặng Nương Tử liền mang theo nhi tử và hơn trăm thuộc hạ đầu hàng Tinh Nguyệt Môn!”

“Mà hiện nay, Đặng Nương Tử là đường chủ Lễ Đường của Tinh Nguyệt Môn, mười năm trước tu vi của Đặng Nương Tử đã đạt đến bán bộ tiên thiên.”

“Nàng là người gia nhập Tinh Nguyệt Đảo muộn, tình cảm với Tinh Nguyệt Đảo không sâu, cũng không có quá nhiều lợi ích ràng buộc, hơn nữa Tinh Nguyệt Đảo vốn dĩ là một nơi bài ngoại, cho nên ta ước chừng cuộc sống của nàng trên Tinh Nguyệt Đảo cũng không tốt lắm!”

“Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, thực ra ta cũng chưa từng tiếp xúc với Đặng Nương Tử!”

La Kinh Tùng cười khỏ, hắn muốn giúp Dương Chính Sơn, nhưng những chỗ hắn có thể giúp Dương Chính Sơn không

nhiều.

Chủ yếu là địa vị của hần ở Tinh Nguyệt Môn trước đây cũng không cao, Thất Tinh Đường đường chủ nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng thực ra ở bên trong Tinh Nguyệt Môn, Thất Tinh Đường đường chủ chỉ có thể tính là lực lượng ngoại vi mà thôi.

Dương Chính Sơn lại thấy đề xuất của La Kinh Tùng rất tốt, nhưng chuyện này còn phải cân nhắc kỹ lưỡng.

“Vậy người có biết Tinh Nguyệt Môn có bao nhiêu cao thủ không?” Hần tiếp tục hỏi.

La Kinh Tùng lắc đầu, “Không rõ lắm, có thể xác định là ba người Nguyệt Hoằng Nhất, Nam Hải Nham, Khúc Phù Sinh đều là tiên thiên võ giả, còn có hay không tiên thiên võ giả khác, thì ta không rõ!”

Dương Chính Sơn gật đầu, trong lòng không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Sứ vệ đã ước lượng số lượng người tu tiên của Tinh Nguyệt Môn vào khoảng ba đến năm người, điều này cũng trùng khớp với những gì La Kinh Tùng đã nói.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại hỏi về tình hình của Tinh Nguyệt Môn. Có được sự kể lại của La Kinh Tùng, hần đã có một cái nhìn tổng thể về Tinh Nguyệt Môn.

...

Năm Diên Bình thứ năm, ngày 15 tháng 9, buổi triều sớm.

Diên Bình Đế ban chỉ phong Dương Chính Sơn làm Tứ Hải Thủy Sư Tổng Lý Quan, thống lĩnh Cửu Giang Ngũ Vê, Đằng Long Tiền Vê, Tân Hải Vê, Hải Châu Tả Vê, Tuyên Hải Vê, Lô Châu Vê cùng với Chiêu Võ Vê.

Tứ Hải Thủy Sư Tổng Lý Quan thực chất là một chức quan tạm thời, có thể mở phủ lập ấp, tổng lý mọi công việc.

Và lý do Chiêu Võ Vệ được thêm vào trong số các vệ sở thống lĩnh là vì Chiêu Võ Vệ đã được chọn làm nơi đóng quân tạm thời của Tứ Hải Thủy Sư.

Chiêu Võ Vệ nằm ở Phúc Hải Tỉnh, thuộc về phủ Chiêu Võ, giáp với Đông Nam hải vực, vì vậy đã được chọn làm nơi đóng quân tạm thời của Tứ Hải Thủy Sư.

Ngoài Dương Chính Sơn giữ chức Tổng Lý Quan, còn phong cho Dư Thông Hải, chỉ huy sứ của Đằng Long Tiền Vệ, và Bạch Nguyên Hy, chỉ huy sứ của Cửu Giang Trung Vệ, thăng chức Đô chỉ huy sứ, đảm nhiệm chức vụ Phó Tổng Lý Quan của Tứ Hải Thủy Sư.

Tôn Vân Phong, kiêm Đô Sát Viện, Tán Đô Ngự Sử, đảm nhiệm chức vụ Tuần Hải Ngự Sử; Dương Kim Hà, giám sát thái giám, đảm nhiệm chức vụ Giám quân thái giám; Trương Thụy Phúc, Lãnh binh bộ, đảm nhiệm chức vụ Tả quan; Trịnh Dương, đảm nhiệm chức vụ Tả quan; và nhiều chức quan khác, bao gồm hai tham mưu, sáu du kích tướng quân, một tọa doanh quan, v.v.

Tổng Lý Quan của Tứ Hải Thủy Sư là một cơ quan tạm thời, triều đình đã đặc biệt lựa chọn quan viên từ Đô Sát Viện, Binh Bộ và Hộ Bộ để phối hợp với Tứ Hải Thủy Sư.

Như Tán Đô Ngự Sử, Tôn Vân Phong của Đô Sát Viện, được bổ nhiệm vào Tổng Lý Quan, một là để giám sát các quan viên, tướng lĩnh trong Tổng Lý Quan, hai là để giám sát các quan viên ở Phúc Hải Tỉnh, vì Tổng Lý Quan sẽ được đặt tại Chiêu Võ Vệ, một phần lớn lương thực cần thiết sẽ do Phúc Hải Tỉnh cung cấp. Nếu quan phủ địa phương không phối hợp, sẽ gây thêm nhiều rắc rối.

Những quan viên này đều được Nội các và các bộ cơ quan thống nhất, Dương Chính Sơn không có quyền bổ nhiệm hay miễn nhiệm.

Đối với chuyện này, Dương Chính Sơn cũng không để tâm, chỉ cần viên quan này có thể làm việc là được, những chuyện khác hắn sẽ không quản, tất nhiên nếu có người làm trái ý hắn, hắn cũng sẽ không kiêng dè.

Chương 1116: Tứ Hải Thủy Sư Tổng Lý Quan (3)

Sau triều sớm, Dương Chính Sơn lập tức triệu tập các quan viên trong tổng lý nha môn ở Kinh Đô đến Hầu Phủ họp bàn.

Buổi chiều, Tuần Hải Ngự Sử Tôn Vân Phong, giám quân thái giám Dương Kim Hà, Tá Quan Trương Thụy Phúc, Trịnh Dương, cùng Tọa Doanh Quan Tiết Thường An tụ họp tại chính đường Hầu Phủ.

Dương Chính Sơn ngồi trên chủ vị, La Kinh Tùng đứng sau lưng hắn, năm người Tôn Vân Phong hành lễ sau đó ngồi ở hai bên.

Dương Chính Sơn quan sát năm người Tôn Vân Phong.

Tôn Vân Phong hơn bốn mươi tuổi, thân hình hơi gầy, không cười đùa, trông có vẻ là một người rất nghiêm túc.

Dương Kim Hà khoảng hơn ba mươi tuổi, mập mập, trên mặt luôn nở nụ cười hòa nhã, Dương Chính Sơn cũng liếc nhìn hắn vài lần, đừng coi thường thái giám của Ngự Mã Giám, mặc dù Ngự Mã Giám không phải là nha môn có địa vị cao ở trong thành, nhưng thực tế thì Ngự Mã Giám là nha môn không thể xem thường nhất trong thành.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ngự Mã Giám nắm giữ mười hai thân vệ, không nhiều, hiện tại là mười sáu thân vệ, hai năm trước có bốn vệ là Vân Long cũng được nhập vào hàng ngũ thân vệ của hoàng đế, chuyên môn đồn trú tại Thuý Hà Cốc.

Ngoài việc nắm giữ mười hai thân vệ, thái giám của Ngự Mã Giám cũng là thái giám có nhiều võ giả nhất trong thành,

Dương Kim Hà nhìn có vẻ rất hòa nhã, nhưng thực tế hẳn là một võ giả hậu thiên cửu tầng.

Còn về Trương Thụy Phúc và Trịnh Dương, chỉ là văn quan bình thường, chức trách chủ yếu của bọn họ là phối hợp giữa tổng lý nha môn và Binh Bộ, Hộ Bộ.

Chỉ huy sứ của Tân Hải Vệ, Hải Xương Bá Tiết Thường An, Dương Chính Sơn tự nhiên quen thuộc, đây là người thân của Dương gia.

Dương Chính Sơn cười gật đầu với Tiết Thường An, Tiết Thường An cũng gật đầu chào với nụ cười trên mặt.

“Kh cough~~ Nếu các đồng liêu đã đến rồi, thì lão phu cũng không khách sáo nhiều nữa!”

“Chúng ta nói thẳng vào việc chính nhé!”

“Tổng lý nha môn mới thành lập, mọi chuyện đều phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng đại chiến sắp xảy ra, chúng ta cũng không có nhiều thời gian chờ đợi, cho nên việc gấp thì phải theo quyền, lão phu sẽ sắp xếp trước một chút nhé!”

Dương Chính Sơn không nhanh không chậm nói.

“Hầu gia có phân phó gì cứ nói thẳng, Dương gia nhất định sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối sẽ không để hầu gia phải lo lắng!”
Dương Kim Hà cười nói.

“Không sai, tiểu nhân kém cỏi, hầu gia cứ sai bảo!”

Tôn Vân Phong và những người khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ.

Dương Chính Sơn gật đầu hài lòng, nói: “Tốt, vậy lão phu sẽ nói thẳng!”

“Dương Công Công, Tôn Đại Nhân, Tiết Bá Gia, lão phu cần các người nhanh chóng đến Chiêu Võ Vệ, một là để chuẩn

bị quan sở của tổng lý nha môn, hai là để xây dựng doanh trại cho đại quân và các tướng sĩ. Đồng thời còn cần phối hợp về lương thực, phải đảm bảo rằng khi các vệ thủy sư đến Chiêu Võ Vệ, sẽ có doanh trại để ở, có lương thực để sử dụng.”

Lần này điều động thủy sư tương đối nhiều, trong đó xa nhất so với Chiêu Võ Vệ là Đăng Long Tiền Vệ và thủy sư Cửu Giang, Đăng Long Tiền Vệ thì dễ nói, trực tiếp đi thuyền xuống nam là được, nhưng thủy sư Cửu Giang thì sẽ phiền phức hơn nhiều, bọn họ cần phải đi dọc theo sông đến Tùng Giang Phủ ở Giang Nam, sau đó đi theo hướng ven biển về phía nam hai ngàn dặm mới có thể đến được Chiêu Võ Vệ.

Lệnh điều động từ Kinh Đô gửi đến Cửu Giang Ngũ Vệ, sau đó đợi Cửu Giang Ngũ Vệ chuẩn bị một chút rồi đi đến Chiêu Võ Vệ, ước chừng sẽ mất hơn một tháng thời gian.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng chín, lệnh điều động của Binh Bộ yêu cầu Cửu Giang Ngũ Vệ phải đến Chiêu Võ Vệ trước ngày hai mươi tháng mười.

Đối với Cửu Giang Ngũ Vệ mà nói, thời gian vẫn còn rất gấp rút.

Việc này Dương Chính Sơn không thể giúp được, nhưng khi Cửu Giang Ngũ Vệ đến Chiêu Võ Vệ, Dương Chính Sơn hy vọng rằng mọi thứ ở Chiêu Võ Vệ đã sẵn sàng.

“Chúng ta đã hiểu!” Dương Kim Thủy, Tôn Vân Phong và Tiết Thường An ba người đáp.

Dương Chính Sơn hơi gật đầu, “Các người cùng với thủy sư Tân Hải Vệ trước tiên đi đến Chiêu Võ Vệ, lão phu sẽ cùng Trương Đại Nhân và Trịnh Đại Nhân đi đến Chiêu Võ Vệ sau khi thủy sư Đăng Long Tiền Vệ đến đây.”

“Về việc này thì phiền Trương Đại Nhân và Trịnh Đại Nhân phối hợp với Binh Bộ và Hộ Bộ về quân trang và tiền

lương, đến lúc đó quân trang và tiền lương sẽ được Đăng Long Tiền Vệ vận chuyển đến Chiêu Võ Vệ!”

Trương Thụy Phúc và Trịnh Dương lập tức đứng dậy nhận lệnh.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại sắp xếp một số việc khác, đợi mọi việc được sắp xếp xong, Dương Chính Sơn mới tiễn năm người rời đi.

Sau đó, Dương Chính Sơn lại đến thư phòng viết một bức thư đưa cho La Kinh Tùng, nói: “Người phái người lập tức mang bức thư này đến Đăng Long Vệ giao cho Dư Thông Hải!”

Mặc dù lần này triều đình điều động thủy sư, nhưng Dương Chính Sơn hiểu rằng lực lượng chiến đấu chủ yếu trong trận này vẫn phải dựa vào Đăng Long Tiền Vệ.

“Vâng!”

La Kinh Tùng không dám chậm trễ, nhận bức thư xong, lập tức sắp xếp một đội hộ vệ đi đến Đăng Long Vệ.

Đồng thời, mệnh lệnh của triều đình và lệnh điều động của Binh Bộ cũng được gửi nhanh chóng đến các vệ thủy sư.

Chương 1117: Tình Hình Đảng Long Vệ (1)

Liêu Đông, trong doanh trại của Đảng Long Tiền Vệ.

Dư Thông Hải và Tiết Bình đang ngồi cùng nhau, vừa thưởng trà vừa xem xét sổ sách.

“Nửa đầu năm nay tổng cộng ghi vào sổ là sáu mươi ba vạn lượng bạc, cần phải chia lợi nhuận cho ba vệ còn lại là ba mươi sáu vạn lượng bạc. Hiện tại chúng ta còn tám mươi vạn lượng bạc!” Tiết Bình xem xong sổ sách, nói.

Dư Thông Hải vuốt râu gật đầu, “Bạc này nên tiêu như thế nào đây?”

Các vệ khác không có bạc mà lo lắng, Đảng Long Tiền Vệ lại phải lo lắng về việc tiêu bạc.

Nói thật, biên chế của Đảng Long Tiền Vệ có phần hạn chế sự phát triển của Đảng Long Vệ Thủy Sư, Dư Thông Hải những năm qua trước tiên đã mở rộng bến cảng, sau đó xây dựng xưởng đóng tàu, rồi chế tạo một lượng lớn chiến thuyền và thương thuyền, nhưng trong tay hắn vẫn còn tám mươi vạn lượng bạc mà không tiêu được.

Tiết Bình suy nghĩ một lát, nói: “Hay là phát thêm một lần thưởng bạc cho các tướng sĩ?”

“Hiện tại phát? Cuối năm còn phát không?” Dư Thông Hải hỏi.

“Ế!” Tiết Bình có chút khó xử.

Phát thưởng bạc cho các tướng sĩ có lẽ là cách tiêu bạc tốt nhất, nhưng vấn đề là thưởng bạc cũng không thể phát thưởng xuyên, mỗi năm phát một hai lần là đủ.

“Vậy thì thành lập thêm một đội thuyền nữa!” Tiết Bình nói.

Dư Thông Hải suy nghĩ một chút, nói: “Thành lập đội thuyền cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại chúng ta đã có bốn đội thuyền rồi, ba vệ còn lại mỗi vệ có hai đội, tổng cộng là mười đội thuyền, thêm vào các đội thuyền của thương gia khác, bên chúng ta đã có hơn bốn mươi đội thuyền lớn nhỏ rồi!”

“Mà hiện tại thương mại với Lý Thịnh Vương Triều và Đức Thịnh Vương Triều căn bản là không cần dùng đến nhiều đội thuyền như vậy, nếu lại thành lập thêm một đội thuyền, vậy thì chúng ta phải làm ăn ở Đông Nam hải vực rồi!”

Lúc đầu Dương Chính Sơn rời khỏi Đằng Long Vệ, đã chia bốn đội thuyền thương của Đằng Long Vệ thành bốn đội, mỗi vệ một đội, đến nay đã sáu năm trôi qua, bốn đội thuyền không đủ biên chế ban đầu hiện tại đã trở thành mười đội thuyền.

“Vậy thì thay thuyền lớn, lại thay cho Thủy Sư mấy chiếc Đại Phúc Thuyền!” Tiết Bình là người đã cố gắng hết sức để nghĩ ra cách tiêu bạc.

Dư Thông Hải cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Vậy thì thay thuyền đi, Đại Phúc Thuyền phải thay, đội thuyền cũng phải thành lập, chúng ta sẽ phái người đến Đông Nam hải vực thử trước.”

Đi biển cần có kinh nghiệm, kinh nghiệm hàng hải của Đằng Long Vệ Thủy Sư đương nhiên là rất phong phú, nhưng phạm vi hoạt động chính của họ là ở Liêu Hải và Đông Hải

của Đại Vinh, muốn đến Đông Nam hải vực thì vẫn cần tích lũy thêm một ít kinh nghiệm.

Dù sao hiện tại Đẳng Long Tiền Vệ có đủ bạc, họ cũng không ngại thử nghiệm thêm.

Còn về việc tham ô số bạc này, hai người chưa từng có ý nghĩ như vậy, cũng không cần thiết phải làm như vậy, vì bản thân họ cũng không thiếu bạc.

Đẳng Long Tứ Vệ sử dụng thương mại đường biển để kiếm được một lượng lớn bạc, quan viên của Đẳng Long Tứ Vệ cũng nhờ vào thương mại đường biển mà kiếm được rất nhiều bạc.

Dương Chính Sơn thích việc lấy của công chia cho tư, quan viên dưới quyền ông ta đương nhiên cũng nối tiếp truyền thống này, nhờ vào sự thuận lợi của thương mại đường biển, họ đã ủng hộ các thương gia trên biển, không cần phải tự mình ra mặt, họ cũng có thể kiếm được một lượng lớn tài sản.

Có thể nói hiện nay Đẳng Long Tứ Vệ từ bốn vị Chỉ Huy Sử cho đến những binh sĩ bình thường, ai nấy đều giàu có vô cùng.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, ngoài cửa có một tùy tùng đi vào, “Hai vị đại nhân, có văn thư bổ nhiệm và điều động từ Binh Bộ!”

Dư Thông Hải và Tiết Bình nhìn nhau, trong lòng đều có một dự cảm không hay.

Bổ nhiệm và điều động!

Đối với Đẳng Long Vệ mà nói thì đây không phải là chuyện tốt!

Mặc dù đây có thể là thăng chức, nhưng sau khi thăng chức họ sẽ rời khỏi Đẳng Long Vệ, không thể kiếm được bạc như

trước đây nữa.

“Đưa đây!” Dư Thông Hải lập tức đưa hai bản văn thư đến, mở ra xem.

Hắn xem trước văn thư bổ nhiệm từ Binh Bộ.

Thăng chức Đô Chỉ Huy Sử, bổ nhiệm Phó Tổng Lý Thủy Sư Tứ Hải!

Văn thư thăng chức này có chút vấn đề, trước tiên là thăng chức Đô Chỉ Huy Sử, nhưng không nói rõ là thăng chức Đô Chỉ Huy Sử của nha môn nào, có nghĩa là Đô Chỉ Huy Sử này chỉ là một chức danh hư, không có thực quyền, thứ hai là bổ nhiệm Phó Tổng Lý Thủy Sư Tứ Hải, đây chắc hẳn là một chức vụ thực, nhưng Thủy Sư Tứ Hải là cái gì? Còn chức quan Phó Tổng Lý này có ý nghĩa gì?

Sau khi Dư Thông Hải xem xong, không khỏi nhú mày.

Sau đó hắn lại mở văn thư điều động ra xem, điều Đăng Long Tiền Vệ đến Triều Vũ Vệ nghe theo sự điều động của Tổng Lý nha môn Thủy Sư Tứ Hải.

“Thủy Sư Tứ Hải?”

Dư Thông Hải sắc mặt có chút khó coi, Thủy Sư Tứ Hải này rốt cuộc là cái quái gì, tại sao lại đột nhiên điều Đăng Long Tiền Vệ qua đây?

Tiết Bình cũng lại gần xem xong hai bản văn thư, “Là chuyện gì vậy?”

Văn thư bổ nhiệm và văn thư điều động đương nhiên sẽ không viết quá chi tiết, cũng sẽ không nhắc đến Dương Chính Sơn, cho nên hai người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nếu là người khác nhìn thấy hai bản điều động này, có lẽ chỉ cảm thấy kỳ lạ Thủy Sư Tứ Hải này là cái gì, nhưng Dư

Thông Hải và Tiết Bình lại nghĩ rằng có người muốn can thiệp vào Đảng Long Vệ.

“Không biết, hai bản văn thư này đến thật kỳ lạ! Có phải là có người ghen tỵ với lợi ích của Đảng Long Vệ không?” Dư Thông Hải nói.

Tiết Bình nhíu mày suy nghĩ một chút, “Không nên đâu, mấy hôm trước phụ thân ta còn gửi thư đến, ở kinh đô cũng không có chuyện gì xảy ra.”

“Hơn nữa người xem ở đây chỉ thẳng chức cho đại nhân làm Đô Chỉ Huy Sử, nhưng không miễn trừ chức vụ hiện tại của đại nhân!”

Chương 1118: Tình Hình Đằng Long Vệ (2)

Dư Thông Hải lại xem văn thư bổ nhiệm, trong lòng cũng hơi yên ổn một chút.

Không miễn trừ chức quan của hắn, vậy thì có nghĩa là hắn vẫn là Chỉ Huy Sử của Đằng Long Tiền Vệ.

“Vậy Thủy Sư Tứ Hải này là cái gì?”

Ngay lúc hai người đang bối rối, lại có một người chạy đến, “Đại nhân, ngoài cửa có người tự xưng là hộ vệ của Tĩnh An Hầu Phủ đến cầu kiến!”

Hai người nhìn nhau, Dư Thông Hải nói: “Mời vào nhanh!”

Một lúc sau, hai hộ vệ của Dương gia đến, bái nói: “Tiểu nhân bái kiến Dư đại nhân, bái kiến Tiết đại nhân!”

Dư Thông Hải và Tiết Bình nhìn thấy hai người, lập tức lộ ra nụ cười kinh ngạc.

“Thì ra là các ngươi, haha~~” Dư Thông Hải nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cười lớn.

Đại bộ phận hộ vệ của Dương gia đều đã ở trong Đằng Long Vệ, đặc biệt là các tướng sĩ trong nguyên thân vệ của Dương Chính Sơn, cũng từng nhậm chức ở Đằng Long Vệ.

“Hai vị đại nhân, đây là thư của hầu gia!” Hộ vệ cười híp mắt đưa thư cho Dư Thông Hải.

Dư Thông Hải mở thư ra xem xong, tâm trạng không yên trước đó lập tức bình phục lại, thậm chí còn có chút vui mừng.

Dương Chính Sơn trong thư cũng không nói chi tiết, chỉ bảo họ mang theo tất cả tinh nhuệ đến Tân Hải Vệ trước, đến lúc đó Dương Chính Sơn sẽ hội hợp với họ ở Tân Hải Vệ, sau đó cùng nhau nam hạ đến Triều Vũ Vệ.

“Thủy Sư Tứ Hải này là chuyện gì?” Dư Thông Hải hỏi hộ vệ.

Hộ vệ đáp: “Chúng ta cũng không rõ lắm, chỉ biết hầu gia được bổ nhiệm làm Tổng Lý quan của Thủy Sư Tứ Hải, những thứ khác chúng ta không biết được!”

Dư Thông Hải hoàn toàn yên tâm, đã là Tổng Lý quan của Thủy Sư Tứ Hải, thì Phó Tổng Lý quan của hắn chính là cấp dưới của Dương Chính Sơn, vậy hắn còn có gì mà lo lắng.

“Hai vị huynh đệ đi nghỉ trước, tối ta sẽ đãi hai vị huynh đệ!”

Dư Thông Hải sai người đưa hai hộ vệ đi nghỉ, sau đó lại thương lượng với Tiết Bình.

“Hầu gia bảo chúng ta mang theo tất cả tinh nhuệ, chúng ta sẽ mang bao nhiêu người qua đó?” Tiết Bình hỏi.

Dư Thông Hải suy nghĩ một chút, “Trước tiên mang theo tất cả chính binh đi đã, còn về dư đinh, nếu hầu gia cần, thì để họ qua đó cũng được!”

Đảng Long Tiền Vệ nên có năm nghìn sáu trăm tướng sĩ, nhưng thực tế hiện nay Đảng Long Tiền Vệ có đến hơn một vạn tướng sĩ Thủy Sư.

Chính binh năm nghìn sáu trăm người, dư đinh cũng gần năm nghìn người.

Dù thực lực của dư đinh không bằng chính binh, nhưng không luận là chiến thuyền hay trang bị đều không kém chính binh.

Có thể nói, dư đình của Đằng Long Tiền Vệ đều có thể được coi là tinh nhuệ Thủy Sư.

Hai người thương nghị xong, lập tức chuẩn bị xuất binh.

Dư Thông Hải và Tiết Bình đương nhiên là phải lĩnh binh xuất chinh, nhưng cũng không thể bỏ lại Đằng Long Tiền Vệ một đồng công việc lớn như vậy.

May là họ cũng không cần lo lắng Đằng Long Tiền Vệ sẽ loạn, Dư Thông Hải không ở đó, còn có Hàn Thừa, Ô Trùng Triệt và những người khác, Đằng Long Tứ Vệ vốn dĩ là một thể, cho dù hiện tại đã chia thành bốn vệ, nhưng thực tế vẫn giữ nguyên sự thống nhất.

.....

Dương Kim Hà, Tôn Vân Phong và Tiết Thường An là ngày mười tám tháng chín rời kinh, còn Dư Thông Hải và Tiết Bình là ngày hai mươi ba tháng chín vào kinh.

Tĩnh An Hầu Phủ, Dư Thông Hải và Tiết Bình được người hầu trong phủ dẫn vào, nhìn ngắm Hầu Phủ giàu sang lộng lẫy, ánh mắt Dư Thông Hải sáng lên.

“Hầu gia, phủ đệ này thật khí thế, không biết trong đời này Dư mỗ có cơ hội được ở trong phủ đệ như vậy không.” Dư Thông Hải nói với vẻ ghen tị.

Tiết Bình cười nói: “Vậy thì khó rồi, phủ đệ này vốn dĩ là Quốc Công Phủ, năm đó Hầu gia đốt cháy mười vạn quân Ngột Lương, Tiên Đế tin tưởng Hầu gia, mới ban cho Hầu gia phủ đệ này!”

“Nếu Dư đại nhân muốn phủ đệ như vậy, ở Kinh Đô này e rằng chỉ có vài Quốc Công Phủ có thể thỏa mãn Dư đại nhân!”

Dư Thông Hải cười ha ha, “Dư mỗ còn không bằng Hầu gia, nếu Dư mỗ có thể dựa vào chiến công, được phong làm

Bá gia, thì đó cũng là vinh quang tổ tông!”

Hắn chỉ là ghen tị một chút, hắn không cho rằng mình có thể so sánh với Dương Chính Sơn, những năm này hắn có thể sống yên ổn trong Đằng Long Vệ, đều là nhờ Dương Chính Sơn bảo vệ.

Nếu không có sự bảo vệ của Dương Chính Sơn, thì với bộ dạng giàu có của Đằng Long Vệ, e rằng đã sớm bị người khác nhắm đến.

Đi vào tiền sảnh, hai người thấy Dương Chính Sơn ngồi ở ghế chủ vị, lập tức bái nói: “Tiểu nhân bái kiến Hầu gia!”

Dương Chính Sơn mỉm cười nhìn hai người họ, “Năm năm không gặp, các ngươi cũng phúc hậu không ít, thế nào? Còn có thể cầm được đao không?”

“Hầu gia coi thường tiểu nhân quá, tiểu nhân những năm này có bỏ qua tu luyện đâu!” Dư Thông Hải cười nói.

“Ồ! Bây giờ là tu vi gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Hậu Thiên Cửu Tầng!” Dư Thông Hải mặt đầy vẻ kiêu ngạo nói.

Hắn thực sự đáng tự hào, năm xưa khi hắn mới đến Đằng Long Vệ, tu vi của hắn chỉ có Hậu Thiên Ngũ Tầng, mà khi Dương Chính Sơn rời khỏi Đằng Long Vệ, tu vi của hắn đã đạt đến Hậu Thiên Thất Tầng, nay đã sáu năm trôi qua, tu vi của hắn có thể đạt đến Hậu Thiên Cửu Tầng, thực sự là hiếm có.

Tất nhiên, trong đó không thể thiếu công lao của Linh Tuyền Thủy.

Nếu không có Linh Tuyền Thủy nuôi dưỡng, thì có lẽ cả đời này Dư Thông Hải cũng không thể đạt đến Hậu Thiên Thất Tầng.

Dương Chính Sơn hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiết Bình, “Hiền tử, ngươi thì sao?”

Tiết Bình vừa nghe đến hai chữ “hiền tử”, trong lòng vô cùng vui vẻ, “Chỉ nhi bất tài, tu vi vừa vặn đạt đến Hậu Thiên bát tầng!”

Tiết Bình nhỏ hơn Dư Thông Hải mười mấy tuổi, hiện tại Tiết Bình mới ba mươi lăm tuổi, còn Dư Thông Hải đã gần năm mươi.

“Cũng không tệ!” Dương Chính Sơn đứng dậy, vỗ vỗ vai hai người, “Lần này chúng ta phải đồng tâm hiệp lực! Trận chiến này các ngươi có thể ra sức nhiều hơn một chút!”

Chương 1119: Tình Hình Đằng Long Vệ (3)

“Hầu gia cứ phân phó, bọn ta nhất định dốc toàn lực!” Dư Thông Hải nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Ngồi xuống nói chuyện đi!”

Ba người ngồi xuống, trà nước được dâng lên.

Dương Chính Sơn lại hỏi: “Các người mang theo bao nhiêu chiến thuyền lần này?”

Dư Thông Hải đáp: “Hai chiếc Phúc thuyền lớn, ba mươi hai chiếc thuyền gác trung bình và Hải Tăng thuyền, hơn trăm chiếc thuyền nhỏ như thuyền đưa tin, điều thuyền, ung thuyền!”

“Hơn năm trăm chiếc xe nô, hơn năm ngàn sáu trăm binh lính!”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, lại nói: “Nếu hầu gia cần, Đằng Long Tiền Vệ còn có thể điều động hơn năm ngàn lính ra trận.”

Biên chế như vậy rõ ràng là vượt quá biên chế của một vệ thủy sư. Hai chiếc Phúc thuyền lớn được coi là số lượng bình thường, nhưng ba mươi hai chiếc thuyền gác trung bình và Hải Tăng thuyền thì vượt xa số lượng chiến thuyền của một vệ thủy sư.

Lẽ ra, một vệ thủy sư tối đa cũng chỉ có mười mấy chiếc chiến thuyền trung bình, vậy mà giờ đây đã gần gấp đôi.

“Có vẻ như các người đã tích trữ không ít tài sản!” Dương Chính Sơn cười nói.

Y biết Đằng Long Tiên Vệ đã xây dựng xưởng đóng thuyền, có khả năng chế tạo chiến thuyền trung và nhỏ.

Dư Thông Hải cười tươi rói nói: “Nếu hầu gia cần, hạ quan còn có thể điều động thương thuyền, mặc dù thương thuyền không bằng chiến thuyền, nhưng trên đó cũng có xe nỏ, thủy thủ trên thuyền cũng có thể chiến đấu!”

Dương Chính Sơn vẫy tay, “Không cần thiết, có các người là đủ rồi, cho dù có nhiều tài sản đến đâu, cũng không thể lộ ra hết một lần, vẫn nên giấu một ít tài sản thì hơn!”

Hắn rất rõ Đằng Long Vệ có bao nhiêu binh lực, năm đó khi hắn rời khỏi Đằng Long Vệ, Đằng Long Vệ đã có thể huy động được hơn hai vạn tướng sĩ, hơn nữa đây vẫn chưa tính đến những dư đinh.

Hiện tại Đằng Long Tứ Vệ có hơn hai vạn hai nghìn chính binh, dư đinh ước chừng khoảng một vạn tám nghìn, ngoài ra còn có hơn một vạn thủy thủ trong đội thuyền và hộ vệ trong đội thương.

Nếu triệu tập toàn bộ binh lực của Đằng Long Vệ, ít nhất cũng có thể huy động được năm vạn binh lực, trong đó Thủy Sư ước chừng có khoảng mười lăm nghìn người.

Tuy nhiên, binh lính trong biên chế của Đằng Long Tứ Vệ là hơn hai vạn hai nghìn chính binh, những người khác dường như giống như quân riêng.

Lần này là vì triều đình đánh giặc, không cần phải quá bắt mắt, điều động chính binh là đủ rồi.

“Vâng!” Dư Thông Hải và Tiết Bình đáp một tiếng.

Dương Chính Sơn nói: “Các người cứ nghỉ ngơi một đêm trong phủ, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát đến Tân Hải Vệ rồi xuống thuyền nam hạ.”

Sắp xếp chỗ ở cho hai người xong, Dương Chính Sơn đi đến hậu sảnh.

Trong hậu sảnh, Dương Minh Thành, La Kinh Tùng, Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu, v.v. đã chờ sẵn.

“Cha!”

“Ông nội!”

Thấy Dương Chính Sơn đến, mấy người đồng loạt gọi.

Dương Chính Sơn đảo mắt qua mấy người, “Kinh Tùng, ngày mai người dẫn một trăm hộ vệ theo ta xuất chinh!”

“Vâng!” La Kinh Tùng vui vẻ đáp.

Hắn khá quen thuộc với Tinh Nguyệt Môn, Dương Chính Sơn muốn công đánh Tinh Nguyệt Môn, tất nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của hắn.

Còn về hộ vệ, thực ra không cần mang theo quá nhiều, bên người Dương Chính Sơn có hai mươi người thân cận, hai mươi người thân cận này đã theo hắn hơn mười năm, có họ ở đó, bên người Dương Chính Sơn không cần sai phái người khác.

Tuy nhiên, dù sao cũng là xuất chinh, nên thể hiện một chút uy phong, mang theo một trăm hộ vệ cũng tốt.

Dương Chính Sơn lại nói: “Thừa Nghiệp, Thừa Mậu, Minh Triết, Thần Huy, các người cũng đi theo ta, đi trải nghiệm một chút cho biết!”

Tiểu bối Dương gia cũng đã lớn, đã đến lúc ra ngoài mở mang tầm mắt, cũng nên ra chiến trường thấy máu một chút.

Mặc dù sau này họ chưa chắc đã làm quan làm tướng, nhưng biết thêm được nhiều điều vẫn tốt hơn.

Trong năm người này, tu vi của Dương Thừa Nghiệp cao nhất, đã đạt đến Hậu Thiên Tam Tầng, tu vi thấp nhất là của Vương Minh Triết, mới vừa đột phá Hậu Thiên không lâu.

An Thần Huy là người Dương Chính Sơn đặc biệt gọi đến, chính là muốn để hắn theo ra chiến trường trải nghiệm một chút.

Còn về hôn sự của hắn và Miêu Nhi, Miêu Nhi còn nhỏ, phải hai năm nữa mới có thể thành thân, quy trình hôn sự của hai người cũng không cần An Thần Huy lo liệu.

“Vâng!” Bốn người đáp.

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Dương Minh Thành, “Chuyện trong nhà giao cho ngươi.”

“Cha yên tâm, nhi tử sẽ giúp mẹ quản lý việc nhà!” Dương Minh Thành nói.

Dương Chính Sơn dặn dò vài câu, rồi trở về chính viện nói chuyện với Úc Thanh Y.

Chương 1120: Đến Chiêu Võ Vệ (1)

Sáng hôm sau, Dương Chính Sơn dẫn theo chúng nhân rời khỏi kinh đô, một đường cưỡi ngựa phi nhanh đến Tân Hải Vệ. Tại bến cảng của Tân Hải Vệ, lượng tiền lương đã được chuyển lên chiến thuyền của Đàng Long Tiền Vệ, khi Dương Chính Sơn đến nơi, chiến thuyền đã sẵn sàng xuất bến.

Hơn một trăm chiếc chiến thuyền lớn nhỏ hội tụ lại với nhau, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Gió biển thág chín chủ yếu là gió đông nam, gió lạnh từ vùng tuyết nguyên vẫn chưa thổi tới.

Đoàn thuyền theo dọc bờ biển đi về phía nam, đi qua Hải Châu Phủ, Úc Châu, Tùng Giang Phủ và các địa phương khác, đến ngày hai mươi tám tháng chín thì đến Chiêu Võ Vệ.

Khi Dương Chính Sơn đến Chiêu Võ Vệ, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Chiêu Võ Vệ không phải là thủy quân, nhưng đồn trú của Chiêu Võ Vệ lại ven biển, hơn nữa Chiêu Võ Vệ còn có một bến cảng, dùng để neo đậu thuyền đánh cá của quân hộ.

Nhưng một bến cảng neo đậu thuyền đánh cá sao có thể dùng được hàng chục chiếc đại thuyền?

Đừng nói mười mấy chiếc, ngay cả một chiếc đại phúc thuyền cũng không dùng được, Dương Chính Sơn vẫn ngồi thuyền nhỏ vào bến.

Khi hấn xuống thuyền, Dương Kim Hà và Tôn Vân Phong đã dẫn theo một đám quan viên chờ đợi từ lâu trên bến.

“Bái kiến Hầu gia!” Đám quan viên hành lễ.

Dương Chính Sơn liếc nhìn bọn họ, sau đó quan sát bến cảng này.

Bến cảng này còn không bằng bến cảng lúc đầu được xây dựng của Đằng Long Vệ, bến cảng của Đằng Long Vệ năm xưa chiếm ưu thế về địa hình, chỉ cần sửa chữa một chút là có thể neo đậu đại phúc thuyền, nhưng bến cảng hiện tại nhỏ thì cũng thôi, vậy mà ngay cả đại phúc thuyền cũng không thể neo đậu.

Phải biết rằng tiếp theo sẽ có hàng ngàn chiếc chiến thuyền đến, điều này cần một cảng lớn mới được.

“Ai là Chỉ huy sứ Chiêu Võ Vệ?” Dương Chính Sơn không khách sáo với mọi người, trực tiếp hỏi.

Trong số đám quan viên có một lão giả hơn sáu mươi tuổi tiến lên nói: “Bẩm Hầu gia, tiểu nhân là Chỉ huy sứ Chiêu Võ Vệ Trương Hạ.”

Dương Chính Sơn nhìn Trương Hạ tóc bạc phơ, khoe miệng hơi giật giật.

Không phải, triều đình phái cái Chiêu Võ Vệ này rốt cuộc là loại người gì vậy? Trước khi đến, hấn thực sự đã có một chút chuẩn bị tâm lý đối với Chiêu Võ Vệ, dù sao hấn cũng biết hiện nay vệ sở của Đại Dương là loại hình gì.

Nhưng triều đình đã chọn Chiêu Võ Vệ, Dương Chính Sơn nguyên tưởng rằng Chiêu Võ Vệ này hấn sẽ có chút khác biệt, tuy nhiên hiện tại xem ra, Chiêu Võ Vệ này e rằng không có chút chiến đấu lực nào.

Dương Chính Sơn nhìn về phía Tôn Vân Phong và Tiết Thường An, cả hai đều lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Thấy bọn họ như vậy, trong lòng Dương Chính Sơn đã hiểu, Chiêu Võ Vệ này e rằng đã hoang phế từ lâu.

Triều đình chỉ xem xét vị trí địa lý của Chiêu Võ Vệ, căn bản không nghĩ tới Chiêu Võ Vệ có thích hợp để đóng quân thủy quân hay không.

Việc này có thể trách ai được?

Chỉ có thể trách đám quan viên của bộ Binh, e rằng quan viên của bộ Binh cũng chưa từng đến Chiêu Võ Vệ.

Nhưng nghĩ lại cũng hiểu được, Diên Bình Đế thúc giục quá gấp, bộ Binh cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tạm thời chọn một nơi gần giống làm đồn trú của Tứ Hải Thủy Quân.

Hiện tại cũng không phải lúc để so đo những việc này, Dương Chính Sơn hỏi: “Ở đây có nơi nào thích hợp để xây dựng bến cảng không?”

Trương Hạ vốn đầy lo lắng, lúc này nghe Dương Chính Sơn hỏi, vội vàng chỉ về phía nam nói: “Có, chỗ kia có thể xây dựng bến cảng.”

Dương Chính Sơn ra lệnh cho Tiết Bình phía sau: “Người sắp xếp người qua xem xét một chút!”

“Vâng!” Tiết Bình đáp.

Sau đó Dương Chính Sơn cũng không nói thêm gì, dẫn theo chúng nhân rời khỏi nơi phiền phức này, đi vào thành vệ của Chiêu Võ Vệ.

Thành vệ tiêu điều như dự đoán, cũng giống như Đăng Long Vệ năm xưa, thậm chí còn không bằng thành vệ của Đăng Long Vệ năm xưa.

Mà Vệ Ty Nha Môn cũng đồ nát đến thâm, ngay cả một đại sảnh tử tế cũng không có.

Chết tiệt, cái này còn chơi được cái gì nữa!

Hiện tại còn chưa đến hai vệ thủy quân, Đằng Long Tiền Vệ và Tân Hải Vệ, mấy vệ còn lại chưa đến, chờ tất cả đều đến, binh lính ngay cả chỗ ở cũng không có.

Chính đường của Vệ Ty Nha Môn quá nhỏ, Dương Chính Sơn cũng lười vào, trực tiếp hỏi chuyện ngay trong sân.

“Tiết bá gia, người nói sơ qua tình hình chung đi!”

Tiết Thường An nói: “Hầu gia, Chiêu Võ Vệ này quá cũ nát, căn bản không thể cung cấp cho chúng ta đủ doanh trại, cũng không thể cung cấp cho chúng ta một nơi nha môn!”

“Vậy có đất trống nào có thể dựng trại không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Có, hạ quan đã kiểm tra qua, khu vực ven biển đó đều có thể dựng trại, nhưng không thể xây dựng doanh phòng!” Tiết Thường An cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn đã đến đây vài ngày trước, vốn dĩ hắn nghĩ rằng Chiêu Võ Vệ này ít nhất cũng có thể cung cấp một địa điểm doanh trại, nhưng không ngờ rằng, Chiêu Võ Vệ này không nói đến doanh trại, ngay cả vài tòa nhà tạm bợ cũng không có.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn xung quanh, vệ thành nói là thành trì, thực ra chẳng khác gì một ngôi làng.

Tường thành đồ nát nghiêm trọng, bên trong thành cũng không có gì là kiến trúc tử tế, có vài căn nhà ngói, nhưng không có sân vườn nào ra hồn.

Điều này khác với Đằng Long Vệ năm xưa, năm xưa Đằng Long Vệ còn có Lan gia, Dương Chính Sơn diệt Lan gia, cũng đã chiếm luôn sân vườn và nhà cửa của Lan gia.

“Tôn đại nhân, phủ đệ của Trương đại nhân này thế nào?”
Dương Chính Sơn cũng không tránh người, hỏi về phủ đệ của Trương Hạ ngay trước mặt Trương Hạ.

Tôn Vân Phong liếc nhìn Trương Hạ, “Trương đại nhân là một quan thanh liêm!”

Được rồi, ngay cả cơ hội chiếm hữu cũng không có!

Ngay cả chỉ huy sứ Trương Hạ cũng là một kẻ nghèo khó, có thể thấy Chiêu Võ Vệ này trên dưới đều rất nghèo.

Chương 1121: Đến Chiêu Võ Vệ (2)

Trương Hạ có chút hoảng hốt nhìn Dương Chính Sơn, “Hầu gia, hạ quan~~”

Hắn muốn giải thích một chút, nhưng Dương Chính Sơn trực tiếp vung tay ngắt lời, “Được rồi, ta đã biết, Trương đại nhân không cần giải thích.”

Trương Hạ cũng xui xẻo, hắn làm chỉ huy sứ ở Chiêu Võ Vệ hơn mười năm, nói thật thì năng lực của hắn rất bình thường, nhưng bộ dạng của Chiêu Võ Vệ này cũng không thể trách hắn.

Vệ sở mục nát là bệnh chung của Đại Vinh ở khắp nơi, nguyên nhân gây ra vấn đề này có rất nhiều.

Thứ nhất là quan lại tham nhũng hoành hành, ép buộc quân hộ không thể sống nổi, chỉ có thể rời bỏ vệ sở, trở thành lưu dân, hoặc vào núi làm người lén lút.

Thứ hai là vì triều đình đã sớm từ bỏ các vệ sở ở khắp nơi, ngoài một vài vệ sở có trách nhiệm đặc biệt, hầu hết các vệ sở đều không nhận được sự hỗ trợ của triều đình, cũng không có cơ hội phát triển nào.

“Chiêu Võ Vệ có bao nhiêu quân hộ, có bao nhiêu đất trồng lúa?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trương Hạ căng thẳng đáp: “Quân hộ hai ngàn ba trăm hộ, đất trồng lúa hai mươi ba ngàn mẫu.”

Dương Chính Sơn lộ ra nụ cười đầy ý vị, một vệ đại khái nên có năm ngàn sáu trăm hộ, mỗi hộ có đất trồng lúa từ hai mươi đến năm mươi mẫu, khu vực khác nhau, đất trồng lúa của quân hộ khác nhau, nhưng chắc chắn sẽ không ít hơn hai mươi mẫu.

Quân hộ có thể chạy, nhưng đất trồng lúa thì sao?

Phải chăng đất trồng lúa cũng có thể mọc chân chạy đi?

Đất trồng lúa chắc chắn không thể chạy được, chỉ có thể là bị người khác xâm chiếm!

Trương Hạ là một thanh quan, hẩn hẩn là không xâm chiếm đất trồng lúa, hoặc là hẩn ản giấu rất sâu, Tôn Vân Phong bị hẩn lừa. Cũng có khả năng là trước khi hẩn nhậm chức ở Chiêu Võ Vệ, đất trồng lúa của Chiêu Võ Vệ đã bị người khác xâm chiếm, cho nên chỉ huy sứ như hẩn này cũng chỉ có thể là một kẻ nghèo khổ.

“Tôn đại nhân, trước tiên hãy kiểm tra lại đất trồng lúa đi, không cần biết liên quan đến ai, tất cả đều điều tra cho ta!”

Dương Chính Sơn chuẩn bị động tay chân rồi.

Hẩn hiểu rõ mức độ sa sút của vệ sở Đại Dương, nhưng trước đây hẩn không quản được những thứ này, cũng lười quản, nhưng hiện tại Chiêu Võ Vệ đã là vệ sở của hẩn, hẩn nhất định phải quản lý.

“Vấn đề này!” Tôn Vân Phong có chút do dự, “Có thể sẽ liên quan đến Đô Ty Nha Môn!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nở một nụ cười, “Đừng nói là Đô Ty Nha Môn, cho dù có liên quan đến Trung Quân Đô Đốc Phủ, cũng điều tra xử lý cho ta, nếu ta không xử lý được, thì dâng biểu lên Diên Bình Đế, xin Diên Bình Đế xử lý!”

“Chỉ cần có chứng cứ, trực tiếp tịch biên tài sản, chúng ta hiện tại thiếu tiền lương.”

“Tiết bá gia, người đến hỗ trợ Tôn đại nhân! Nếu có người dám động thủ, lập tức giết tại chỗ, có chuyện gì, ta sẽ gánh chịu!”

Trước đây có lẽ hắn còn kiêng dè một chút, vẫn muốn làm theo quy củ, nhưng hiện tại hắn còn kiêng dè cái gì nữa.

Nói khó nghe một chút, chỉ cần hắn không làm phản, Diên Bình Đế sẽ không làm gì hắn, triều đình cũng sẽ không làm gì hắn.

Chỉ xử lý một đám tham quan ô lại mà thôi, chẳng lẽ triều đình còn muốn vì một đám tham quan ô lại mà chống đối hắn?

Diên Bình Đế càng sẽ không vì một đám tham quan ô lại mà không vừa mắt với hắn, Tĩnh An Hầu này.

Tôn Vân Phong hít sâu một hơi, nói: “Tiêu nhân tuân lệnh!”

Hiện tại hắn đã thực sự thấy được sự bá đạo của Dương Chính Sơn.

Thực ra hắn, với tư cách là Tuần Hải Ngự Sử, có thể không nghe theo sự điều động của Dương Chính Sơn, thậm chí hắn còn có trách nhiệm giám sát Dương Chính Sơn, nhưng hắn không có ý định chống đối Dương Chính Sơn.

Có thấy bên cạnh, giám quân là thái giám Dương Kim Hà cũng đang gật gù không? Hắn, một Ngự Sử, cần gì phải nhảy ra làm kẻ chọc tức?

Hơn nữa hắn cũng muốn trừng trị một chút đám tham quan ô lại kia.

Dương Chính Sơn tiếp tục ra lệnh: “Dương công công, phiền người đi mời Tri Phủ của Chiêu Võ Phủ đến đây, lão

phu có một số việc cần hẩn phối hợp!”

“Nhà ta lập tức đi sắp xếp!” Dương Kim Hà nghe vậy, cũng không gật gù nữa, vội vàng đáp.

Thời gian gấp gáp, Dương Chính Sơn không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện linh tinh.

Hiện tại hẩn giống như một con rồng qua sông, hơn nữa còn là một con rồng mang theo hơn vạn đại quân qua sông, cho nên hành sự của hẩn có thể càng thêm bừa bãi một chút.

Vệ Ty Nha Môn của Chiêu Võ Vệ tuy có chút cũ nát, nhưng ít nhất cũng là nơi có thể che mưa che gió, Dương Chính Sơn cũng chỉ có thể ở trong nha môn.

Ngày hôm sau, Tôn Vân Phong và Tiết Thường An bắt đầu thanh tra lại đất trồng lúa của Chiêu Võ Vệ, những việc này không cần Dương Chính Sơn tự mình ra tay, cũng không đáng để hẩn tự mình ra tay, nhiệm vụ của hẩn là thống lĩnh đại quân tấn công Tinh Nguyệt Đảo.

Tuy nhiên trước khi tấn công, Tứ Hải Thủy Quân cần phải chinh đồn, mà chinh đồn thì cần doanh trại và cảng.

Cho nên việc cấp bách trước mắt của Dương Chính Sơn là xây dựng doanh trại và cảng cho đại quân sắp tới.

Chỉ là doanh trại và cảng tạm thời, Dương Chính Sơn cũng không cần phải khắt khe quá nhiều.

“Doanh trại tạm thời thì dễ nói, ven biển có rất nhiều đất trống, chỉ cần chọn một nơi là có thể xây dựng.”

“Cảng thì có thể sẽ phiền phức một chút, cần một lượng lớn gỗ, đến lúc đó có thể cần Tri Phủ Lâm Tế Sinh chuẩn bị thêm một ít gỗ!”

Trong nha môn, Dương Chính Sơn nói với Tri Phủ của Chiêu Võ Phủ là Lâm Tế Sinh.

Lâm Tế Sinh đứng trước mặt hắn, căng thẳng toát mồ hôi hột, “Hầu gia, không phải tiểu nhân không muốn cống hiến sức lực, thực sự là tiểu nhân bất lực, Chiêu Võ Phủ vốn dĩ đã không giàu có, nếu trưng thu một lượng lớn dân phu, dân chúng, e rằng dân chúng khó có thể chịu đựng nổi!”

Lâm Tế Sinh không phải là một quan tốt, điều hắn thích nhất là thơ từ ca phú, ngày thường việc thích nhất là triệu tập ba bốn bằng hữu hoặc cùng một đám sĩ tử thảo luận về thơ từ ca phú.

Dân chúng trong lòng hắn còn không bằng một bài thơ hay đáng để chú ý, nhưng có một câu nói của hắn là không sai, hắn thực sự bất lực.

Trưng thu một lượng lớn dân phu, cũng như chuẩn bị một lượng lớn gỗ, nha môn tri phủ Chiêu Võ Phủ trong thời gian ngắn thực sự rất khó làm được.

Đôi mắt Dương Chính Sơn bình tĩnh nhìn hắn, “Tiền bạc, Tứ Hải Thủy Quân không thiếu, trưng thu dân phu không phải là để dân chúng phục lao dịch, mà là theo hình thức thuê mướn, còn về gỗ, giá bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, lão phu sẽ thu mua theo giá thị trường!”

“Người chỉ cần làm hai việc, việc thứ nhất là phát đi tin tức Tứ Hải Thủy Quân tuyển dân phu và thu mua gỗ, cố gắng truyền ra mọi thôn trấn, sau đó để nha môn tạo điều kiện cho dân phu và thương nhân, để họ có thể thuận lợi đến Chiêu Võ Vệ.”

“Việc thứ hai là điều một phần văn quan từ nha môn tri phủ và huyện nha đến Chiêu Võ Vệ nghe lệnh, Tứ Hải Nha Môn cần một lượng lớn văn quan xử lý các công việc phức tạp, cho nên đám văn quan này nhất định phải là lão quan có kinh nghiệm phong phú!”

“Thời gian hai tháng, lão phu chỉ có thể cho người hai tháng, nếu trong hai tháng không hoàn thành hai việc này, người cứ chờ bị cách chức lưu đày đi!”

“Nếu có thể làm tốt việc này, lão phu sẽ tự mình dâng biểu xin khen thưởng cho người! Không dám đảm bảo cái khác, nhưng thăng quan ba cấp, lão phu vẫn có thể tranh thủ cho người!”

“Lựa chọn như thế nào, không cần lão phu nói nhiều đi!”

Lâm Tế Sinh nghe vậy, trong lòng đã hiểu rõ chuyện này hẳn nhất định phải làm tốt, căn bản không có dư địa gì để lựa chọn.

“Tôn tiểu nhân tuân lệnh, tôn tiểu nhân nhất định sẽ toàn lực ứng phó!”

Dương Chính Sơn nhìn hắn, “Vậy thì tốt nhất, làm tốt chuyện này, mọi thứ đều tốt, nếu làm không tốt, vậy thì người nhất định sẽ xong đời!”

“Vâng vâng vâng~~” Lâm Tế Sinh liên tục đáp ứng.

Dương Chính Sơn cũng không có cách nào khác, thời gian gấp gáp, hắn chỉ có thể sử dụng biện pháp dùng tiền, dùng tiền trong thời gian ngắn để xây dựng một doanh trại đủ lớn và một cảng phù hợp.

Chiêu Võ Vệ tuy rằng rất tàn tạ, nhưng may mắn là Chiêu Võ Vệ có đủ không gian để xây dựng doanh trại, cũng như có bờ biển phù hợp để xây dựng cảng. Đây coi như là điều may mắn trong bất hạnh.

Sau khi gặp Lâm Tế Sinh, Dương Chính Sơn lập tức dẫn người đến bờ biển chọn địa điểm xây dựng cảng và doanh trại.

Địa điểm đã chọn xong, trước tiên sắp xếp nhân lực đào giếng, đảm bảo cho các tướng sĩ có nước sử dụng, đồng thời

cũng là để Dương Chính Sơn tiện thể phun linh tuyến thủy.

Mọi việc phức tạp, nhưng Dương Chính Sơn nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa, vừa xây dựng doanh trại và cảng, vừa đón chào thủy quân đến.

Sáng mừng một tháng mười, Lôi Châu Vệ đến Chiêu Võ Vệ.

Chiều mừng bốn tháng mười, Hải Châu Tả Vệ và Tuyền Hải Vệ gần như đồng thời đến Chiêu Võ Vệ.

Như vậy, chỉ còn lại Cửu Giang Ngũ Vệ chưa đến Chiêu Võ Vệ.

Rất nhiều tướng sĩ tập trung ở Chiêu Võ Vệ, mang đến không ít cơ hội và phiền phức cho quân hộ của Chiêu Võ Vệ.

Cơ hội thì không cần phải nói nhiều, với rất nhiều tướng sĩ đến Chiêu Võ Vệ, lương thực và các loại vật phẩm sinh hoạt cần thiết là vô số, chỉ cần có chút đầu óc kinh doanh, tranh thủ kiếm chút bạc là rất dễ dàng.

Còn về phiền phức, Lôi Châu Vệ hay Tuyền Hải Vệ gì thì thực ra cũng đều là vệ sở bình thường, mặc dù tình hình của họ tốt hơn Chiêu Võ Vệ một chút, nhưng trong đó vẫn tồn tại không ít binh phỉ ngang ngược, đám người này không có bản lĩnh gì khác, nhưng lại có bản lĩnh ý mạnh hiếp yếu không nhỏ.

Tuy nhiên, vấn đề này đối với Dương Chính Sơn cũng không phải là vấn đề gì lớn, chém một trăm tám mươi cái đầu là đủ.

Đúng vậy, Dương Chính Sơn chính là dùng gần trăm cái đầu để cho những tên binh phỉ không biết quy củ này hiểu thế nào là quân pháp.

Chương 1122: Địch ngã các xuất thủ đoạn (1)

Tinh Nguyệt Đảo tọa lạc ở phương đông Phúc Hải Tỉnh, cách Chiêu Võ Vệ khoảng một ngàn ba trăm dặm, là một trong những hải đảo gần đất liền nhất ở Đông Nam hải vực.

Mà hải đảo Tinh Nguyệt Môn chiếm cứ không chỉ có Tinh Nguyệt Đảo, còn bao gồm sáu mươi bốn hải đảo lớn nhỏ khác, trong đó phần lớn là đảo đá không có người ở, chỉ có mười mấy hải đảo có tài nguyên nước ngọt có thể cung cấp cho người sinh sống.

Trong số mười mấy hải đảo này, có bốn hải đảo lớn hơn làm trại địa của Tứ Kỳ Quân, mỗi hải đảo có khoảng bốn ngàn đến sáu ngàn thủy binh.

Tinh Nguyệt Đảo, nơi tọa lạc tổng đường của Tinh Nguyệt Môn, là một hải đảo không nhỏ, dài hơn ba mươi dặm theo hướng đông tây, rộng hơn hai mươi dặm theo hướng nam bắc, hình dạng tổng thể theo chiều dài hướng đông tây, địa hình phía đông cao hơn phía tây, phía đông có ba ngọn núi, ngọn núi cao nhất khoảng trăm trượng.

Bờ biển quanh đảo uốn khúc, gần bờ có nhiều đá ngầm, bờ biển phía đông chủ yếu là vách núi cheo leo, cho dù có ngòi thuyền nhỏ cũng rất khó cập bờ, bờ biển phía tây chủ yếu là bãi cát, tuy có thể cập bờ, nhưng chỉ thuyền nhỏ, thuyền trung cỡ cũng không thể cập bờ.

Toàn bộ hải đảo, chỉ có bờ nam có một bến cảng thích hợp cho đại thuyền cập bến, có thể chứa hơn ba trăm tàu lớn nhỏ,

là bến cảng quan trọng nhất để ra vào Tinh Nguyệt Đảo.

Phía tây Tinh Nguyệt Đảo địa thế bằng phẳng, lại có ba con sông nhỏ chảy từ rừng núi phía đông, cho nên cực kỳ thích hợp cho việc canh tác.

Cư dân trên đảo phần lớn sống ở phía tây Tinh Nguyệt Đảo, gần bến cảng có một thành trấn có kích thước cỡ huyện, những nơi khác thì phân bố năm mươi một thôn làng lớn nhỏ.

Trên toàn bộ Tinh Nguyệt Đảo ước chừng có bốn vạn người sinh sống, nếu tính cả những hải đảo khác, Tinh Nguyệt Môn ước chừng quản hạt khoảng mười vạn người.

Dùng mười vạn người nuôi hai vạn Tứ Kỳ Quân cùng nhiều võ giả rõ ràng là không thể lâu dài, cho nên mặc dù Tinh Nguyệt Môn có ruộng tốt để canh tác, nhưng lại không sinh sống bằng nghề trồng trọt.

Xuất hải thương mại, cướp bóc thương thuyền, thu phí bảo vệ của hải tặc khác, mới là nghiệp vụ chính của bọn họ.

Trước đây bọn họ thiết lập Thất Tinh Đường ở trong Đại Dung, mục đích cũng là để thu tài cho võ giả trong môn phái.

Trong hai năm gần đây, Thất Tinh Đường đã bị Thượng Võ Tự tấn công và hoàn toàn bị tiêu diệt, hải thương của Tinh Nguyệt Môn cũng vì Hoàng Thương Ty cướp đoạt đơn hàng mà lợi nhuận ngày càng ít đi.

Cho nên hiện tại cuộc sống của Tinh Nguyệt Môn không hề dễ chịu, mặc dù bọn họ đã rời khỏi Đại Dung, nhưng thực tế bọn họ vẫn phải dựa vào vật tư của Đại Dung để sinh tồn.

Tuy nhiên so với việc Thất Tinh Đường bị diệt vong, thì đối với Tinh Nguyệt Môn, Đại Dung sắp phái đại quân đến công kích mới là phiền phức lớn nhất.

Trong đại đường của Tinh Nguyệt Môn, mười tên cao tăng tụ tập lại với nhau bàn bạc về việc ứng phó với đại quân của Đại Dung.

Việc Đại Dung điều động nhiều thủy sư, thành lập Tứ Hải Thủy Sư không phải là một bí mật, chỉ cần là thế lực nào có chú ý đến Đại Dung cơ bản đều đã biết đến chuyện này.

Tinh Nguyệt Môn đương nhiên cũng biết chuyện này, thậm chí bọn họ còn biết được cơ cấu của Tứ Hải Thủy Sư, cùng một số quan viên của Tứ Hải Thủy Sư, như Dương Chính Sơn, bọn họ đều biết rất rõ.

Lúc này mười tên cao tăng trong đại đường bao gồm môn chủ Nguyệt Hoằng Nhất, bồi đường đường chủ Nam Hải Nham, quản đường đường chủ Khúc Phù Sinh, hình đường đường chủ Ty Ngọc Lô, lễ đường đường chủ Đặng Nguyệt Hoà, xưởng kiếm hộ pháp Tôn Xuân Hà, hộ ấn hộ pháp Nhan Vô Thương, cùng chủ của Tứ Kỳ Quân Lý Thành Chương, Vương Danh Kiếm, Hàn Trưởng Thuận, Trình Vô Kỳ.

Mười người ngồi quây quần trong đại đường, bầu không khí có chút ngưng trọng.

Nguyệt Hoằng Nhất mặc một chiếc trường sam màu đen, tóc hoa râm được chải gọn gàng, gò má hơi hóp lại, khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm nào mang đến cho người khác cảm giác âm hiểm lạnh lẽo.

Hắn ngồi thẳng trên ghế chủ vị, đôi mắt như lưỡi đao quét qua mọi người.

“Nói đi, tiếp theo chúng ta nên ứng phó với đại quân của Đại Dung như thế nào!”

Giọng nói như cú đấm, mang theo vài phần thâm lương.

Đám người bên dưới sắc mặt ngưng trọng, hoặc nhíu mày, hoặc không biểu cảm, hoặc nhắm mắt dưỡng thần.

“Môn chủ, có lẽ chúng ta có thể chủ động xuất kích!” Nam Hải Nham, một người có dung mạo hiền lành nhẹ giọng nói.

Nam Hải Nham khoảng năm mươi tuổi, thân hình hơi béo, gương mặt nhu hòa, nhìn qua giống như một lão nhân từ bi, tuy nhiên người quen thuộc với hắn đều biết, đây là một người lòng dạ sắt đá.

Tâm không hiểm, thủ không độc thì không thể nổi bật trong nội bộ Tinh Nguyệt Môn, cũng không thể ngồi ở vị trí cao trong Tinh Nguyệt Môn.

Trong nội bộ Tinh Nguyệt Môn không nói đến nhân nghĩa đạo đức, chỉ nói đến cường giả vi tôn, thích khách sinh tồn.

“Không được, mặc dù chủ động xuất kích có thể giành được thế chủ động, nhưng cũng có thể sẽ dẫn đến sự báo thù lớn hơn của Đại Dung Hoàng Triều!” Hình đường đường chủ Ty Ngọc Lâu trầm giọng nói.

Hắn liếc mắt nhìn Nhan Vô Thương, tiếp tục nói: “Lần này nếu không phải Nhan Vô Thương tấn công Uất Châu Thành, Đại Dung sao có thể tức giận như vậy?”

“Nếu chúng ta lại chủ động tấn công Tứ Hải Thủy Sư, thì Đại Dung rất có thể sẽ không chết không thôi với chúng ta!”

Tinh Nguyệt Môn tấn công Uất Châu không phải là kết quả của việc bàn bạc giữa các cao tầng của Tinh Nguyệt Môn, mà là một sai lầm vô ý.

Ban đầu, Tinh Nguyệt Môn không có ý định sát sinh trong Uất Châu Thành, trước khi bọn họ vào Uất Châu Thành chỉ có hai mục đích, thứ nhất là đốt cháy bốn xưởng dệt ở Uất Châu Thành, thứ hai là nhân cơ hội cướp một đợt tiền lương.

Chương 1123: Địch ngã các xuất thủ đoạn (2)

Nhưng khi hải khẩu vào Uất Châu Thành tối nay thì đã mất kiểm soát, xưởng dệt bị đốt, tiền lương bị cướp, hải khẩu vẫn không thỏa mãn, bắt đầu cướp bóc tài sản trong thành, thăm sát vô số bách tính, khiến hơn vạn bách tính vô tội phải chịu khổ.

“Không chết không thôi thì thế nào? Chẳng lẽ chúng ta còn sợ bọn họ sao?” Nhan Vô Thương nhíu mày, bất mãn nhìn Ty Ngọc Lâu.

“Sợ!” Ty Ngọc Lâu lạnh giọng nói: “Không sợ thì người đi đối phó với thủy sư của Đại Dung đi!”

“Nói dễ dàng, với quốc lực của Đại Dung, thành lập đại quân mười vạn người là chuyện dễ như ăn cháo, còn chúng ta thì sao? Tứ Kỳ Quân là căn cơ của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta muốn mang Tứ Kỳ Quân đi liều mạng?”

Bốn quân chủ của Tứ Kỳ Quân nghe vậy, đều gật đầu tán thành.

Tinh Nguyệt Môn chỉ có hai vạn thủy sư của Tứ Kỳ Quân, nếu Tứ Kỳ Quân chiến bại, thì Tinh Nguyệt Môn sẽ không có quân đội nào.

Còn về những hải khẩu mà bọn họ kiểm soát, chỉ là một đám vô dụng, căn bản không thể trông cậy được.

Sắc mặt Nhan Vô Thương âm trầm, “Không liều mạng, chẳng lẽ chúng ta chờ chết? Đại Dung đã tập hợp quân đội, thì chuyện này không còn chỗ nào để hòa giải, hiện tại chúng ta

chỉ có thể đánh một trận với bọn họ, chỉ cần có thể đánh bại bọn họ, thì Tinh Nguyệt Môn chúng ta ở Đông Nam Hải Vực sẽ không còn đối thủ!”

“Nhưng nếu bại thì sao?” Ty Ngọc Lâu trầm giọng nói: “Một khi thất bại, vạn lý hải vực sẽ không còn chỗ dung thân cho Tinh Nguyệt Môn chúng ta!”

Hai người tranh luận qua lại.

Những người khác trong đường cũng xen vào, bầu không khí lập tức trở nên ồn ào.

Có người muốn đối mặt, có người muốn tránh né, có người cho rằng nên nhân cơ hội này đại chiến với Đại Dung một trận, để tăng thêm uy thế cho Tinh Nguyệt Môn, có người thì cho rằng nên tránh đi mũi nhọn của đối phương, rút lui không ra, cùng Đại Dung kéo dài thời gian.

Chỉ trong chốc lát, mọi người trong đường đã tranh cãi thành một đám.

Nguyệt Hoảng Nhất bị ồn ào làm cho có chút không kiên nhẫn, “Được rồi, bây giờ tranh luận những thứ này có ích gì? Tất cả im miệng cho ta!”

Bầu không khí lập tức yên tĩnh, Nguyệt Hoảng Nhất lại mở miệng nói: “Bây giờ đánh hay không đánh không phải do chúng ta quyết định, mà là do Đại Dung quyết định.”

“Việc đã đến nước này, cho dù chúng ta có tránh né cũng không được, Đại Dung tuyệt đối sẽ không hạ cờ đầu hàng.”

“Chúng ta cần cân nhắc là chủ động xuất kích, hay là ẩn mình chờ đợi!”

Ánh mắt Nguyệt Hoảng Nhất quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Khúc Phù Sinh, “Phù Sinh, ngươi có ý kiến gì không?”

Khúc Phù Sinh lãnh đạm nói: “Môn chủ nói không sai, bây giờ chúng ta cần cân nhắc là chủ động xuất kích hay là ẩn mình chờ đợi!”

“Chủ động xuất kích, thời gian gấp rút, chúng ta rất khó chiếm được tiện nghi, còn về ẩn mình chờ đợi?”

Hắn suy nghĩ một chút, “Thủy sư của Đại Dung vẫn đang điều binh khiển tướng, đợi bọn họ hoàn thành việc tập hợp quân đội ước chừng còn cần chinh huấn, cho nên trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không đến công kích!”

“Mà chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này tập hợp thêm lực lượng!”

Chủ động xuất kích nói thì dễ, làm thì khó.

Không phải là bọn họ không thể chủ động xuất kích, mà là bọn họ không thể đánh cược.

Bọn họ không thể thua.

“Tập hợp thêm lực lượng?” Nguyệt Hoảng Nhất ngẫm nghĩ nhìn Khúc Phù Sinh.

Trên gương mặt tái nhợt của Khúc Phù Sinh mang theo một nụ cười nhạt, “Môn chủ, tại sao chúng ta không kéo Thần Mộc Đảo và Địa Hỏa Đảo xuống nước, không chỉ bọn họ, chúng ta cũng có thể tập hợp thêm nhiều hải khấu hơn nữa!”

“Căn cứ vào tin tức chúng ta nhận được, lần này Đại Dung chỉ tập hợp năm vạn thủy sư, nếu chúng ta có thể kéo nhiều thế lực khác xuống nước, thì tập hợp mười vạn đại quân vẫn không thành vấn đề!”

Mọi người nghe vậy, đôi mắt sáng lên.

Các thế lực ở Đông Nam Hải Vực đều e ngại Đại Dung, nhưng đồng thời bọn họ cũng đang thềm thuồng tài sản của Đại Dung.

Bọn họ không dám dễ dàng đắc tội với Đại Dung, nhưng nếu có cơ hội để bọn họ cướp bóc Đại Dung, thì chắc chắn sẽ có không ít thế lực nguyện ý tham gia.

“Đại Dung muốn diệt trừ chúng ta, thì chúng ta sẽ làm cho đầm nước này nhiều loạn, kéo tất cả các thế lực ở Đông Nam Hải Vực xuống nước!”

Khúc Phù Sinh cười lạnh nói: “Quấy rối thương thuyền, xâm nhập vào nội bộ Đại Dung, thậm chí chúng ta còn có thể tấn công Giang Nam của Đại Dung! Dọc theo các con sông tiến vào nội địa của Đại Dung!”

“Chỉ cần chúng ta có thể làm được điều này, thì chúng ta có thể gây ra hỗn loạn trong Đại Dung!”

“Đến lúc đó, chắc chắn Đại Dung cũng sẽ không có tâm trí đi vây diệt chúng ta!”

Nguyệt Hoảng Nhất ngẫm nghĩ, “Ý ngươi là?”

Khúc Phù Sinh nói: “Chúng ta sẽ chủ động xuất kích, nhưng không nhắm vào Tứ Hải Thủy Sư, mà nhắm vào Tùng Hà Phủ ở Giang Nam, cướp bóc Tùng Hà Phủ, lấy đó làm ví dụ, thu hút các thế lực khác gia nhập chúng ta, đồng thời cũng có thể nhân cơ hội đó dụ dỗ các thế lực khác chủ động tấn công bờ biển của Đại Dung.”

Ý tưởng của hắn không khó hiểu, đó là trước tiên cho các hải khấu ở Đông Nam Hải Vực một bài học, trước tiên tấn công Tùng Hà Phủ, từ Tùng Hà Phủ cướp bóc một lượng lớn tài sản, sau đó lấy đó để dụ dỗ những thế lực thêm thuồng tài sản của Đại Dung.

Có người dẫn đầu tự nhiên sẽ có những kẻ táo bạo hung hãn đi theo, có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, có người thứ hai, thì sẽ có một đám lớn các thế lực không thể cưỡng lại được sự cám dỗ.

Dùng lợi ích để thúc đẩy các hải khấu ở Đông Nam Hải Vực, đến lúc đó chuyện sẽ ngày càng lớn, ước chừng ngay cả Thần Mộc Đảo và Địa Hỏa Đảo cũng sẽ không thể chịu được.

Mà một khi Thần Mộc Đảo và Địa Hỏa Đảo tham gia, thì đó không còn là chuyện của riêng Tinh Nguyệt Môn bọn họ nữa, mà là cuộc đối kháng giữa tất cả các thế lực ở Đông Nam Hải Vực và Đại Dung.

Chương 1124: Địch ngã các xuất thủ đoạn (3)

“Muốn để bọn họ tham gia vào không dễ dàng!” Nguyệt Hoằng Nhất nói.

Uy thế của Đại Dung vẫn rất mạnh, trong điều kiện bình thường, các thế lực ở Đông Nam Hải Vực không dám chủ động chọc giận Đại Dung.

Khúc Phù Sinh nói: “Việc này cũng không khó, chúng ta không thể điều động các thế lực khác, nhưng nếu chỉ là vài nhóm hải khấu, chúng ta vẫn có thể khống chế được!”

“Chúng ta chỉ cần làm mỗi như, còn lại! Có lẽ không cần chúng ta làm quá nhiều!”

Nguyệt Hoằng Nhất gật đầu nhẹ, những người khác cũng cho rằng kế hoạch này rất tốt, đều tán thành: “Kế này có thể thực hiện!”

“Hơn nữa cho dù có thất bại cũng không sao, chắc chắn sẽ không tệ hơn tình huống hiện tại!” Khúc Phù Sinh nói thêm.

Nguyệt Hoằng Nhất đồng ý với kế hoạch của hắn, cũng không do dự nữa, trực tiếp ra lệnh: “Vậy thì hành động theo kế hoạch của ngươi, việc này cứ để ngươi phụ trách!”

.....

Ngay lúc Tinh Nguyệt Môn đang lên kế hoạch tấn công Tùng Hà Phủ, Dương Chính Sơn cũng đang lên kế hoạch làm thế nào để gây rối nội bộ Tinh Nguyệt Môn.

Trong thư phòng của nha môn Tứ Hải, Dương Chính Sơn triệu La Kinh Tùng đến hỏi: “Người có thể thâm nhập Tinh Nguyệt Đảo không?”

La Kinh Tùng không do dự nói: “Có thể!”

“Có nguy hiểm không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nhưng ta tự tin sẽ không bị phát hiện!” La Kinh Tùng nói.

Trên Tinh Nguyệt Đảo có hàng vạn người sinh sống, cho dù có một người lạ xuất hiện cũng sẽ không bị phát hiện, nhưng muốn thâm nhập an toàn vào Tinh Nguyệt Đảo, cần phải có một người quen thuộc với Tinh Nguyệt Đảo, mà La Kinh Tùng không nghi ngờ gì là người phù hợp nhất dưới trướng Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn gật đầu: “Hai nhiệm vụ, thứ nhất là tìm cách chuyển những bức thư này đến tay bọn họ!”

Hắn lấy ra một chồng lớn thư giao cho La Kinh Tùng, La Kinh Tùng nhìn chồng thư lớn này, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nhiều như vậy?”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên: “Đúng vậy, nhiều như vậy!”

“Bao gồm cả Nguyệt Hoảng Nhất, mỗi người cao tầng của Tinh Nguyệt Môn đều có một bức. Trên đó không chỉ có con dấu của Tứ Hải Thủy Sư, mà còn có cả con dấu riêng của lão phu!”

“Nhưng trong số này có hai bức là khác nhau, một bức là gửi cho Ty Ngọc Lâu, điều kiện của những người khác chỉ là phong tước bá, còn điều kiện gửi cho Ty Ngọc Lâu lại là phong tước hầu!”

“Một bức khác thì là của Trình Vô Kỵ, cũng là tước hầu!”

“Bức này gửi cho Trình Vô Kỵ, nhưng bức này không được gửi cho Ty Ngọc Lâu, mà phải rất cẩn thận để lộ cho người khác.”

Thư là để mời gọi, nhưng không phải là mời gọi thật sự.

Kế ly gián!

Làm thế nào để ly gián?

Dương Chính Sơn trong lòng không có kế hoạch nào tốt, cho nên đã nghĩ ra một chiêu đánh loạn.

Mỗi người một bức thư mời gọi, nhưng lại có hai người khác, thư của những người khác trông như là lần đầu liên lạc, còn thư của Ty Ngọc Lâu và Trình Vô Kỵ lại như là kết quả sau nhiều lần trao đổi, điều kiện tốt hơn, đãi ngộ cao hơn.

La Kinh Tùng nghe xong suy nghĩ một lát, có chút hiểu ý của Dương Chính Sơn, nói: “Tôi hiểu rồi, tôi đi làm ngay!”

“Chờ đã, còn một việc nữa!” Dương Chính Sơn vội vàng giữ hãm lại.

La Kinh Tùng có chút sốt ruột.

Dương Chính Sơn lại lấy ra một bức thư: “Bức thư này gửi cho Đặng Nguyệt Hoà, người nói nàng có khả năng bị lôi kéo nhất, nếu có thể, người thử xem có thể gặp nàng một lần không!”

Những bức thư khác đều là mờ mắt, Đặng Nguyệt Hoà mới là mục tiêu thật sự của Dương Chính Sơn.

“Gặp mặt Đặng Nguyệt Hoà có thể sẽ có nguy hiểm, người hãy thăm dò tình huống cụ thể trước rồi hãy hành động, nếu cảm thấy Đặng Nguyệt Hoà đáng để lôi kéo, thì hẹn nàng gặp mặt, nếu cảm thấy không đáng, thì từ bỏ.”

“Dù sao đi nữa, sau khi đến Tinh Nguyệt Đảo, ngươi hãy hành động theo tình hình thực tế, nhưng cho dù việc có thành công hay không, thì cũng phải ưu tiên đảm bảo an toàn cho bản thân!”

Dương Chính Sơn không muốn La Kinh Tùng bị dính vào, dặn đi dặn lại.

La Kinh Tùng cảm nhận được sự lo lắng của Dương Chính Sơn, trong lòng ấm áp, “Hầu gia yên tâm, tại hạ nhất định sẽ hành động cẩn thận!”

“Ừm, ngươi đi đi, nhất định phải cẩn thận!”

Dương Chính Sơn lại dặn dò một câu, La Kinh Tùng lúc này mới rời đi.

Chương 1125: Đội lão phu về kinh sẽ phá tan phủ đệ của hắn (1)

Sau khi La Kinh Tùng rời đi, Dương Chính Sơn vuốt râu, đi đi lại lại trong phòng.

Hắn đang cân nhắc phản ứng của Tinh Nguyệt Môn.

Đại Vinh đã tập hợp nhiều thủy sư như vậy, Tinh Nguyệt Môn không thể không có bất kỳ phản ứng nào.

“Chắc chắn bọn họ sẽ không ngồi chờ chết, vậy bọn họ có chủ động tấn công nơi này không?”

Dương Chính Sơn nghĩ ngay đến việc Tinh Nguyệt Môn sẽ nhân cơ hội Tứ Hải Thủy Sư chưa hoàn thành quá trình huấn luyện mà phát động tấn công.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng lắc đầu. Lúc này mà tấn công Tứ Hải Thủy Sư, quả thực là tự tìm cái chết.

Không sai, hiện tại Tứ Hải Thủy Sư rất hỗn loạn, Ngũ Vê Thủy Sư đã được tập hợp nhưng doanh trại và cảng vẫn đang trong quá trình xây dựng, hầu hết các tướng sĩ vẫn đang ở trên biển, tình trạng vô cùng tệ.

Nhưng điều này không có nghĩa là Tứ Hải Thủy Sư không có bất kỳ chiến lược nào. Đừng quên rằng Tứ Hải Thủy Sư vẫn còn Đằng Long Tiền Vệ.

Đằng Long Tiền Vệ là một tinh nhuệ thủy sư có tổ chức hoàn chỉnh, có thể được triển khai vào trận chiến bất cứ lúc nào.

Vì vậy, Dương Chính Sơn không hề sợ Tinh Nguyệt Môn tấn công.

“Vậy bọn họ sẽ làm gì?” Dương Chính Sơn vuốt râu, suy nghĩ kỹ lưỡng.

Lúc này, một thuộc hạ bên ngoài đột nhiên bẩm báo: “Hầu gia, Tĩnh Nam Hầu Gia, đốc ti đô Trần Nam Ty, Ninh Khởi, ở bên ngoài cầu kiến!”

“Nhanh mời vào!” Dương Chính Sơn vội vàng nói.

Đi quân đánh trận không thể thiếu sự hỗ trợ của tình báo, huống hồ lúc này hấn đang đối mặt với hải chiến, càng cần nguồn tình báo.

Mà hiện tại, trong Đại Vinh, duy nhất chỉ có Bí Võ Vệ có thể cung cấp tình báo hỗ trợ cho hấn.

Bây giờ Bí Võ Vệ cuối cùng cũng đã đến, tâm trạng hấn cũng thoải mái hơn một chút.

Một lát sau, Ninh Khởi mặc giáp tiến vào thư phòng.

“Hạ quan Ninh Khởi bái kiến Tĩnh An Hầu Gia!” Ninh Khởi vào đến nơi, lập tức cúi người bái.

Dương Chính Sơn cười ha hả, “Ninh công công đến, lão phu mới yên tâm, nói thật, lão phu đã đợi Ninh công công mấy ngày rồi!”

Hấn quả thực vẫn luôn đợi Ninh Khởi. Trước khi rời kinh, hấn đã gặp Uông Trung Trực, và còn yêu cầu sự hỗ trợ của Bí Võ Vệ.

Ninh Khởi cười nói: “Trước đây gia đình ta đã đi Nam Cương, cho nên mới đến trễ một chút, mong hầu gia thứ lỗi!”

“Ồ! Ở Nam Cương có phiền phức gì không?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Cũng không có phiền phức gì, chỉ là phát hiện được một chút dấu vết của Thần Dương Giáo!” Ninh Khởi đáp.

Dương Chính Sơn gật đầu, Bí Võ Vệ đã điều tra Thần Dương Giáo ba bốn năm nay rồi, đến giờ vẫn chưa tìm được đồn trú của Thần Dương Giáo, đừng nói là đồn trú, ngay cả dấu vết cũng chỉ phát hiện được một vài dấu vết dường như là giả, cũng không biết thật hay giả, khiến cho hiện tại Bí Võ Vệ chịu rất nhiều áp lực.

Hiện tại Dương Chính Sơn không quan tâm đến chuyện của Thần Dương Giáo, hắn chỉ muốn biết tình báo về Tinh Nguyệt Môn.

Hai người ngồi xuống, Dương Chính Sơn để cho thuộc hạ mang trà nước đến.

Điều kiện của Chiêu Vũ Vệ tuy rằng đơn giản, nhưng sinh hoạt của Dương Chính Sơn lại vô cùng xa xỉ, trà nước đều là Động Linh Xuân, những loại trà khác hắn cũng không quen uống.

“Hầu gia, bên ta đã nhận được một số tin tức về Tinh Nguyệt Môn, cũng không biết có ích cho hầu gia không.” Ninh Khởi uống một chén trà, đi thẳng vào vấn đề nói.

“Tin tức gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

“Hai ngày trước, Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân của Tinh Nguyệt Môn dường như có dị động, bọn họ đang tập hợp binh mã và chiến thuyền, dường như có ý định xuất chiến!” Ninh Khởi nói.

Dương Chính Sơn nhướng mày, “Có biết bọn họ sẽ tiến công nơi nào không?”

Ninh Khởi lắc đầu, “Không biết, trên biển truyền tin không tiện, một khi thuyền rời khỏi bờ, chúng ta cũng rất khó truy đuổi được tung tích của bọn họ!”

Dương Chính Sơn trầm tư, tiếp tục hỏi: “Vậy ở Tinh Nguyệt Môn các người có bao nhiêu nhân thủ có thể sử dụng?”

Ninh Khởi nhẹ thở dài, nói: “Cũng không có nhiều nhân thủ có thể sử dụng, trước đây trọng tâm của Trần Nam Ty chúng ta căn bản không phải ở ngoài Đại Vinh, chính là mấy năm gần đây gia đình ta mới bố trí một số lực lượng ở hải vực Đông Nam và các vương triều phương Nam, nhưng lại do thời gian còn ngắn, nhân thủ của chúng ta cũng không có xâm nhập vào nội bộ của Tinh Nguyệt Môn!”

“Hiện tại chúng ta có hơn hai mươi trinh thám ở Tinh Nguyệt Đảo và Tứ Kỳ Quân, ngoài ra còn thiết lập một cứ điểm trên một hòn đảo không người ở gần Tinh Nguyệt Đảo!”

Bí Võ Vệ ở Tinh Nguyệt Môn không có nhiều trinh thám, chỉ có hơn hai mươi người, hơn nữa hai mươi ám tán này đều ở tầng dưới cùng của Tinh Nguyệt Môn, căn bản không thể nhận được tình báo quan trọng, chỉ có thể phân tích và tổng hợp một số thông tin dựa trên hành động của Tinh Nguyệt Môn.

Hơn nữa, việc truyền tin trên biển vô cùng phiền phức, Bí Võ Vệ không có khả năng sử dụng thuyền đi vào lãnh hải của Tinh Nguyệt Môn, chỉ có thể dựa vào bồ câu đưa tin.

Đối với điều này, Dương Chính Sơn không cảm thấy thất vọng, có hơn hai mươi ám tán còn tốt hơn là không có cái nào.

Hiện tại hẳn không có cách nào khác để thu thập tình báo về Tinh Nguyệt Môn, chỉ có thể dựa vào Bí Võ Vệ.

“Vậy tiếp theo còn mong Ninh công công chú ý nhiều đến hành động của Tinh Nguyệt Môn, chỉ cần có tin tức thì hãy nhanh chóng báo cho lão phu một tiếng!” Dương Chính Sơn nói.

“Hầu gia yên tâm, lần này gia đình ta mang theo một người, hắn là người chuyên phụ trách bách hộ của Tỉnh Nguyệt Môn.”

Ninh Khởi nói xong, vẫy vẫy tay ra ngoài cửa, ngay lập tức có một nam tử da đen, trông khoảng bốn mươi tuổi đi vào.

“Bách hộ Trang Cửu Hải của Trần Nam Ty, bái kiến hầu gia!” Trang Cửu Hải hành lễ.

Dương Chính Sơn nhìn Trang Cửu Hải, cười nói: “Trang bách hộ không cần khách sáo, sau này lão phu còn nhiều chuyện cần phiền đến trang bách hộ!”

Chương 1126: Đợi lão phu về kinh sẽ phá tan phủ đệ của hắn (2)

“Không dám, hầu gia có nhu cầu gì, trực tiếp sai bảo tiểu nhân là được!” Trang Cửu Hải nói.

Ninh Khởi giới thiệu Trang Cửu Hải cho Dương Chính Sơn xong thì rời đi, hắn là đốc ti đô của Trần Nam Ty, phải phụ trách rất nhiều chuyện, không thể luôn ở bên cạnh Dương Chính Sơn nghe lệnh, cho nên đã sắp xếp Trang Cửu Hải, một bách hộ, ở bên cạnh Dương Chính Sơn làm người liên lạc.

Tiền Ninh Khởi đi xong, Dương Chính Sơn lập tức triệu tập Dư Thông Hải và một vài tướng giặc khác đến nha môn.

Tiền Mãn Ý, chỉ huy sứ Tuyên Hải Vệ, Ngô Khải, chỉ huy sứ Hải Châu Tả Vệ, Trương Mãn, chỉ huy sứ Hải Châu Vệ đều được thực ủy chức vụ du kích tướng quân.

Năm người tụ họp trong sảnh nha môn, Dương Chính Sơn kể lại tin tức mà Ninh Khởi vừa cung cấp cho họ nghe.

“Tình Nguyệt Môn bên đó có động tĩnh, các người nghĩ bọn họ sẽ làm gì?” Dương Chính Sơn hỏi.

Trương Mãn, Tiền Mãn Ý và Ngô Khải hiện tại vẫn chưa quen thuộc với Dương Chính Sơn, khi nghe Dương Chính Sơn hỏi, họ cũng không dám nói bừa.

Chưa quen thuộc chỉ là một lý do, lý do quan trọng nhất là họ có chút e dè Dương Chính Sơn.

Họ đã đến đây mấy ngày rồi, mà chỉ cách đây vài ngày, Dương Chính Sơn đã chém chết hơn trăm tướng sĩ dưới quyền họ, hơn nữa còn làm trước mặt hầu hết binh lính dưới quyền họ.

Để trấn áp bốn vệ tướng sĩ này, Dương Chính Sơn không hề lưu tình chút nào, rất nhanh chóng đã chém chết hơn trăm tướng sĩ.

Lý do là bốn vệ, không phải năm vệ, tất nhiên là vì một vệ còn lại là Đằng Long Tiền Vệ.

Đối với Đằng Long Tiền Vệ, Dương Chính Sơn tất nhiên không cần phải nói gì thêm, hiện tại tướng sĩ của Đằng Long Tiền Vệ vẫn là những người mà năm xưa hắn chọn lựa và huấn luyện.

Trương Mẫn và hai người kia không nói gì, Dư Thông Hải suy nghĩ một chút rồi nói: “Hầu gia, bọn họ chắc chắn không phải muốn tấn công thủy sư đại quân của chúng ta!”

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

Dư Thông Hải nói: “Ta nghĩ bọn họ có thể sẽ tấn công những nơi khác!”

“Những nơi khác?” Dương Chính Sơn sắc mặt hơi động, dặn dò thuộc hạ bên cạnh: “Đi mang hải đồ đến đây!”

Một lát sau, thuộc hạ trải hải đồ trên mặt đất lát gạch xanh, mấy người cùng nhìn hải đồ suy nghĩ.

Dương Chính Sơn hỏi: “Những nơi khác, bọn họ sẽ tấn công nơi nào?”

Dư Thông Hải nhìn một lúc lâu, lắc đầu: “Không rõ, dường như tấn công nơi nào cũng được, đều có thể gây phiền phức cho chúng ta!”

Tiền Mãn Ý, chỉ huy sứ Tuyên Hải Vệ do dự một chút, lại cẩn thận nhìn Dương Chính Sơn một cái, rồi mới nhẹ giọng nói: “Hầu gia, bất kể bọn họ tấn công nơi nào, chỉ cần chúng ta giữ vững Đông Dương Đảo là được!”

Tuyên Hải Vệ gần với Chiêu Vũ Vệ nhất, là thủy sư duy nhất của Phúc Hải Tỉnh, cho nên họ hiểu biết về hải vực Đông Nam nhất.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Tiền Mãn Ý, thực ra hắn không hài lòng với ba chỉ huy sứ này, đừng nói là họ, ngay cả Tiết Thường An hắn cũng không hài lòng.

Mặc dù Tiết gia là thông gia của Dương gia, nhưng nói về khả năng quản lý quân đội, trình độ của Tiết Thường An thật sự rất bình thường, mà chiến lược của Tân Hải Vệ cũng rất bình thường, ưu điểm duy nhất là binh lính không thiếu.

Nói đơn giản là Tân Hải Vệ có đủ binh lính, nhưng đều là một đám binh lính thiếu huấn luyện.

So với Tân Hải Vệ, Tuyên Châu Vệ, Hải Châu Tả Vệ và Lôi Châu Vệ thậm chí còn không đủ quân số, chiến thuyền cũng không đủ, ước chừng chỉ có hai phần ba quân lính và chiến thuyền được biên chế đầy đủ.

Đây chính là một đám vô tổ chức vô kỷ luật.

Nếu không phải là thời gian không đủ, Dương Chính Sơn thực sự muốn dọn dẹp đám người này một phen.

“Tại sao?” Dương Chính Sơn hỏi.

Tiền Mãn Ý nói: “Bởi vì tuyến đường hàng hải từ Tỉnh Nguyệt Đảo đi vào bờ biển của triều ta nhất định phải đi qua Đông Dương Đảo!”

Đi trên đại dương thì không thể đi lung tung, vì rất dễ bị lạc hướng.

Trong trường hợp bình thường, các tuyến đường trên biển đều đi dọc theo bờ biển hoặc theo chuỗi đảo, như vậy họ mới có thể đến được đích một cách chính xác.

Dương Chính Sơn nhìn hải đồ, hỏi: “Đông Dương Đảo ở đâu?”

“Ở đây!” Tiền Mãn Ý chỉ vào bản đồ.

Đông Dương Đảo nằm ở phía đông của Chiêu Vũ Vệ, ở giữa Phúc Hải Tinh và Tinh Nguyệt Đảo, cách Phúc Hải Tinh khá gần, ước chừng có hơn hai trăm dặm.

Dọc theo hướng đông của Đông Dương Đảo, có thể thấy rõ ràng có một chuỗi đảo, các đảo trên chuỗi đảo này khá thưa thớt, nhưng hoàn toàn có thể được sử dụng làm cột mốc hàng hải.

“Nếu chúng ta tấn công Tinh Nguyệt Đảo, có phải cũng phải đi qua Đông Dương Đảo không?” Dương Chính Sơn hỏi.

Tâm trạng của Tiền Mãn Ý hơi thoải mái hơn một chút, nói: “Đúng vậy, nếu chúng ta muốn đến Tinh Nguyệt Môn, cũng phải đi theo tuyến đường này, từ Đông Dương Đảo đi về phía đông, đi qua Song Tử Đảo, mới có thể đến được lãnh hải của Tinh Nguyệt Môn!”

Dương Chính Sơn nhìn hải đồ, lại hỏi: “Trên Đông Dương Đảo có người không?”

Hắn có thể thấy được rằng Đông Dương Đảo là một địa điểm vô cùng quan trọng, có thể nói rằng Đông Dương Đảo chính là nơi kết nối giữa hải vực Đông Nam và Đại Vinh.

“Có, Đông Dương Đảo là lãnh thổ của Địa Hỏa Đảo, trên đảo có hơn một nghìn thủy binh của Địa Hỏa Đảo, đồng thời trên đảo còn có một tiểu trấn, ước chừng có khoảng bốn đến năm nghìn người.” Tiền Mãn Ý nói.

Dương Chính Sơn khẽ gật đầu, hắn cũng biết Địa Hỏa Đảo, đây là một thế lực không thua gì Tinh Nguyệt Môn ở hải vực Đông Nam, nhưng mối liên hệ của họ với Đại Vinh không nhiều, trọng tâm của Địa Hỏa Đảo đặt ở Lã Thịnh Vương Triều, nghe nói Địa Hỏa Đảo cũng có thế lực rất lớn ở Lã Thịnh Vương Triều.

“Vậy nếu chúng ta muốn phòng bị Tinh Nguyệt Đảo đột kích, thì nhất định phải giữ vững Đông Dương Đảo?”

Chương 1127: Đợi lão phu về kinh sẽ phá tan phủ đệ của hắn (3)

Tiền Mãn Ý trả lời: “Cũng chưa chắc, nếu bọn họ sẵn sàng mạo hiểm, thì cũng có thể đi vòng qua Đông Dương Đảo, thậm chí có thể trực tiếp đi từ Song Tử Đảo qua!”

Hắn không dám khẳng định, không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất Tinh Nguyệt Môn thực sự không quan tâm đến tồn thất, mạo hiểm đi vòng qua Đông Dương Đảo, thì hắn phải đối mặt với Dương Chính Sơn ra sao khi bị trách móc.

Đi vòng qua Đông Dương Đảo tất nhiên là có thể, mặc dù có khả năng bị lạc hướng, nhưng chỉ cần xác định được hướng cơ bản, người của Tinh Nguyệt Môn cũng có thể đến gần bờ biển của Đại Vinh.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Thông Hải, người dẫn Đăng Long Tiền Vệ đến Đông Dương Đảo, trước tiên giữ vững tuyến đường hàng hải ở đó, nếu phát hiện dị tình, lập tức quay về báo cáo!”

Hiện tại hắn vẫn chưa biết kế hoạch của Tinh Nguyệt Môn, nhưng điều này không ngăn cản được hắn phòng ngừa trước.

“Vâng!” Dư Thông Hải không chút do dự đáp.

Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Tiền Mãn Ý, Trương Mãn và Ngô Khải ba người, “Các người chọn ra một tinh nhuệ, luân phiên phụ trách tuần tra gần Chiêu Vũ Vệ! Nhớ kỹ,

không có mệnh lệnh của lão phu, không cho phép bất kỳ một chiếc thuyền nào mang theo truyền chỉ đến gần bờ biển của Chiêu Vũ Vệ, hiểu chưa?”

“Rõ!” Ba người vội vàng đáp.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, rồi nói: “Doanh trại vẫn chưa được xây dựng xong, nhưng chúng ta có thể tiến hành huấn luyện cơ bản! Các người phải đảm bảo rằng mỗi binh lính đều phải trải qua nửa tháng huấn luyện cơ bản! Thiếu một ngày cũng không được!”

Thời gian không đủ, hãn không thể áp dụng phương pháp huấn luyện như trước đây, để tất cả binh lính trải qua hai đến ba tháng huấn luyện, huấn luyện thực chiến không có thời gian tiến hành, huấn luyện cơ bản cũng chỉ có thể giới hạn trong nửa tháng.

Nửa tháng huấn luyện cơ bản cũng không phải để luyện những binh lính này thành tinh binh, mà chỉ là để họ có cơ hội uống một số linh tuyến thủy, củng cố thể chất, tăng cường thực lực.

Theo ý tưởng của Dương Chính Sơn, bốn vạn tướng sĩ phải hoàn thành huấn luyện trong ba tháng, trong đó hai tháng vừa xây dựng doanh trại và cảng, vừa tiến hành huấn luyện, tháng cuối cùng phải tiến hành huấn luyện đội hình trên biển.

Ba tháng sau, phải tìm kiếm cơ hội chiến đấu, chủ động xuất kích.

Còn về việc các tướng sĩ có muốn chấp nhận huấn luyện hay không, Dương Chính Sơn không lo lắng về điều này.

Bởi vì hãn có tiền có lương, hãn đã để Trương Hạ thuê vài chục phụ nhân trong Chiêu Vũ Vệ, chuyên chuẩn bị cơm nước cho các tướng sĩ đang huấn luyện, còn để Chiêu Vũ Vệ sắp

xếp một vài đội người, chuyên đi xung quanh các phủ huyện làng trấn thu mua các loại thịt.

Chăm sóc ăn ngon uống tốt, lương bổng tiền bạc đều cho đủ, nếu còn có người trong lòng có oán hận, thì đó chính là không biết tốt xấu, Dương Chính Sơn không ngại chém thêm vài trăm cái đầu.

“Vâng!”

Sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Dương Chính Sơn lại gọi hai vị tả quan đến, Trương Thụy Phúc của bộ binh và Trịnh Dương của bộ hộ.

“Về vũ khí, chúng ta thiếu đủ loại vũ khí! Người đi xem mấy thủy sư của các vệ kia, trừ Đăng Long Tiền Vệ ra, vũ khí của những binh lính đó là gì? Cái gây quấy ở nhà vệ sinh sao?”

Dương Chính Sơn lạnh mặt nhìn Trương Thụy Phúc.

Chiến thuyền cần công bộ chế tạo, nhưng binh giáp thì cần bộ binh cung cấp, Ngũ quân đô đốc phủ và bộ binh đều có xưởng rèn vũ khí, Tứ Hải Thủy Sư hiện tại không thuộc sự thống lĩnh của Ngũ quân đô đốc phủ, Dương Chính Sơn chỉ có thể tìm bộ binh lấy binh giáp.

Tuyên Hải Vệ, Lôi Châu Vệ, Hải Châu Tả Vệ, ba vệ này đừng nói là chiến thuyền không đủ, ngay cả binh giáp cũng thiếu nghiêm trọng, rất nhiều vũ khí của binh lính đều bị rỉ sét, cũng không biết trước đây họ đã sử dụng như thế nào.

Dương Chính Sơn thực sự rất tức giận, Chiêu Vũ Vệ thì nghèo đến mức không chịu nổi, mà Tuyên Châu Vệ, Lôi Châu Vệ và Hải Châu Tả Vệ cũng kém cỏi đến cực điểm.

Đừng nói là so sánh với Đăng Long Tiền Vệ, ngay cả với Tân Hải Vệ cũng không bằng.

Dương Chính Sơn thậm chí còn không hài lòng với Tân Hải Vệ, hưởng hồ là ba vệ khác.

Trương Thụy Phúc mặt mày khô sở, nói: “Hầu gia, bộ binh tạm thời cũng không lấy ra được nhiều binh giáp như vậy!”

“Vậy thì chế tạo đi, Cửu Giang Ngũ Vệ còn chưa đến, lão phu ước chừng tình trạng của họ cũng không tốt hơn đâu! Các người bộ binh tốt nhất nên chuẩn bị nhanh chóng, nếu vì thiếu binh giáp mà chậm trễ xuất quân, lão phu nhất định sẽ bẩm báo với hoàng thượng về các người bộ binh!” Dương Chính Sơn trừng mắt nói.

Không hạ thuốc mạnh thì không được, hấn thực sự rất hiểu đám quan lão gia ở Kinh Đô, nếu không ép họ đi, thì đám quan lão gia này căn bản sẽ không để chuyện này vào trong lòng.

“Vâng vâng vâng, hạ quan lập tức đi truyền tin về Kinh Đô, để thượng quan nhanh chóng rèn binh giáp!” Trương Thụy Phúc vội vàng nói.

Dương Chính Sơn lại trừng mắt nhìn hấn một cái, “Trực tiếp viết thư cho Vương Thượng Thư, nói rằng nếu hấn không thể cung cấp đủ binh giáp cho Tứ Hải Thủy Sư, thì đợi lão phu về Kinh Đô sẽ phá tan phủ đệ của hấn!”

Binh bộ thượng thư Vương Lộ, đó cũng là lão thần mà Thừa Bình Đế để lại, lão đầu này có chút năng lực, nhưng cũng có một khuyết điểm, đó là làm việc luôn chậm chạp không nhanh không chậm.

Dương Chính Sơn cũng không có biện pháp nào tốt hơn với hấn, nhưng hấn có thể hống hách, bất kể có lý hay không, nếu hấn hống hách, thì ai ở triều đình cũng phải e dè ba phần.

Bởi vì hấn thực sự dám đi phá phủ đệ của Vương gia, hơn nữa sau khi phá rồi, cũng sẽ không có quá nhiều phiền phức.

Cùng lắm là bồi thường một ít bạc thôi.

Chương 1128: Không phải ngẫu nhiên mà là ngẫu nhiên

(1)

Trương Thuy Phúc còn có thể nói gì nữa, chỉ biết liên tục đáp ứng, vội vã đi viết thư cho Vương Lộ.

Đợi hăn rời đi, Dương Chính Sơn lại nhìn về phía Trịnh Dương của bộ Hộ, “Tiền lương, bạc tiền phải một trăm vạn lượng, lương thực phải mười vạn thạch!”

“A!” Trịnh Dương ngơ ngác, “Hầu gia, lúc chúng ta đến không phải mang theo ba mươi vạn lượng bạc và năm vạn thạch lương thực sao?”

Sắc mặt Dương Chính Sơn có chút khó coi, “Vậy người xem Chiêu Võ Vệ có gì? Xây dựng doanh trại và cảng không tốn bạc sao? Nhiều dân phu như vậy không cần ăn sao?”

“Năm vạn thạch lương thực ban đầu là dùng cho quân lính huấn luyện, nhưng tình hình hiện tại người cũng biết, số lương thực này căn bản không đủ lâu!”

Ban đầu bạc và kho lương mà bộ Hộ cung cấp chỉ đủ cho việc huấn luyện Tứ Hải Thủy Sư, cho dù có thiếu, cũng có thể điều động lương thực từ kho của quan gần nhất.

Nhưng hiện tại vì Dương Chính Sơn muốn nhanh chóng xây dựng doanh trại và cảng, nên đã dùng đến cách vung tiền, số tiền lương này căn bản không đủ.

“Cái này!” Trịnh Dương muốn khóc, “Hầu gia, bộ Hộ không có nhiều tiền lương như vậy!”

“Đây không phải chuyện lão phu nên cân nhắc, mà là chuyện các người ở bộ Hộ nên cân nhắc!” Dương Chính Sơn không hài lòng nói.

Bộ Hộ sao có thể không có tiền?

Hoàng Thương Ty mỗi năm đều có thể cung cấp cho bộ Hộ hàng triệu lượng bạc, hấn chỉ cần một trăm vạn lượng thôi, bộ Hộ không thể không lấy ra được.

Nếu bộ Hộ không lấy ra được, thì Dương Chính Sơn có lý do để nghi ngờ quan viên của bộ Hộ đã tham ô tiền lương của quốc khố.

Hiện tại khác với trước đây, trước đây dù là ở Đẳng Long Vệ hay Trọng Sơn Trấn, đa phần tiền lương đều là tự túc, nhưng ở Chiêu Võ Vệ này, hấn căn bản không thể tự túc, cũng không có đủ thời gian để hấn từ từ phát triển, hấn chỉ có thể để bộ Hộ cung cấp tiền lương.

Trịnh Dương cũng không dám phản bác Dương Chính Sơn, chỉ có thể ập ứng đáp ứng chuyện này.

Sau khi giao chuyện binh giáp và tiền lương cho Trương Thụy Phúc và Trịnh Dương, Dương Chính Sơn liền tập trung tinh lực vào việc huấn luyện quân lính.

Đúng lúc hấn mang theo một trăm hộ vệ, có thể làm giáo quan cho quân lính, đồng thời vài tiểu tử như Dương Thừa Nghiệp, Dương Thừa Mậu, cũng bị hấn ném vào doanh trại làm giáo quan.

Ngoại ô của bãi biển, năm ngàn tướng sĩ được chia thành hơn một trăm tiểu đội hình vuông, đang tiếp nhận sự huấn luyện từ đội hộ vệ.

Phương pháp huấn luyện cơ bản của Dương gia không cần phải nói nhiều, nội dung huấn luyện chính là xếp hàng và rèn

luyện thể lực, các phương pháp huấn luyện cụ thể, đội hộ vệ đã thuộc lòng, hoàn toàn không cần Dương Chính Sơn lo lắng.

Mà việc của Dương Chính Sơn là cung cấp linh tuyến thủy.

Liên tiếp vài ngày, Dương Chính Sơn không phải chạy tới Lâm Thị Hiệu Trường, thì cũng là chạy giữa doanh trại và cảng biển.

Thời gian nhanh chóng đến ngày mười tháng mười, tháng mười ở Đông Nam Hải Vực vẫn còn rất oi ả, cho dù ở trên đại hải cũng nóng đến khó chịu.

Tuy nhiên từ tháng mười trở đi, hướng gió ở Đông Nam Hải Vực sẽ thay đổi, từ gió mùa Tây Nam chuyển thành gió mùa Đông Bắc.

Dư Thông Hải dẫn đầu Đảng Long Thủy Sư, tốn ba ngày mới có thể đi ngược gió đến được Đông Dương Đảo.

Khi bọn họ đến gần Đông Dương Đảo, trên đảo lập tức trở nên hỗn loạn.

Địa thế của Đông Dương Đảo rất quan trọng, đối với Địa Hỏa Đảo mà nói, Đông Dương Đảo này cũng là một nơi cực kỳ quan trọng để khai thác tài nguyên.

Trên đảo không có gì đặc sản, nhưng lại là một nơi tiếp tế quan trọng cho các thuyền đội đi qua, các tiểu trấn và chợ trên đảo chính là nơi cho các thuyền dừng lại nghỉ ngơi.

Địa Hỏa Đảo cũng không phải là hải khẩu bình thường, mặc dù thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ làm một số việc cướp bóc, nhưng ở trên Đông Dương Đảo này bọn họ rất biết quy củ, dù sao thì Đông Dương Đảo này đối với bọn họ là một nguồn tài nguyên ổn định và bền vững.

Lúc này trong một sân viện trang trí tinh xảo trên Đông Dương Đảo, Châu Minh, người quản lý Địa Hỏa Đảo trên

Đông Dương Đảo đang ngồi dưới bóng cây nhàn nhã uống trà.

Địa Hỏa Đảo khác với Tinh Nguyệt Môn, Tinh Nguyệt Môn giống như một thế lực tông môn, còn Địa Hỏa Đảo lại là thế lực của một gia tộc.

Địa Hỏa Đảo là lãnh địa chuyên dụng của Châu gia, đồng thời tất cả các ngành nghề của Địa Hỏa Đảo cũng đều là ngành nghề của Châu gia.

Tuy nhiên Châu Minh lại không phải là người của Châu gia, hắn chỉ là nô bộc của Châu gia, là con cái do Châu gia nuôi dưỡng.

Châu Minh hơn bốn mươi tuổi, hắn mặc dù là nô bộc của Châu gia, nhưng vì tu vi và năng lực của bản thân xuất chúng, rất được chủ nhân của Châu gia xem trọng, mà với tư cách là người quản lý trên Đông Dương Đảo, cuộc sống của hắn cũng vô cùng sung sướng.

Tuy nhiên tên này lại thích làm ra vẻ tri thức, rõ ràng là một võ giả, vậy mà lại thích đàn, cờ, thư, họa, hơn nữa còn đặc biệt thích trà đạo.

Hắn ngồi dưới bóng cây, ung dung tự tại pha trà, ngay lúc này, một tên thị vệ vội vàng chạy đến.

“Đại nhân, không ổn rồi!” Thị vệ hô to.

“Câm miệng!”

Nghe thấy tiếng hô của thị vệ, Châu Minh không hài lòng quát lên.

Tên thị vệ này đã làm hắn gián đoạn việc pha trà.

Tên thị vệ vội vàng im lặng, Châu Minh cũng không quan tâm tên thị vệ có chuyện gì gấp, không vội vàng tiếp tục pha trà, cho đến khi một chén trà được pha xong, hắn nhấp một ngụm nhẹ, mới nói: “Có chuyện gì?”

Tên thị vệ nín nhịn lâu lắm, cuối cùng cũng có cơ hội nói, tốc độ nói cực nhanh: “Đại nhân, trên biển xuất hiện rất nhiều chiến thuyền, hình như là nhắm vào chúng ta!”

“Cái gì!” Châu Minh kinh ngạc, vút một cái đứng dậy, “Có bao nhiêu chiến thuyền?”

Chương 1129: Không phải ngẫu nhiên mà là ngẫu nhiên

(2)

“Hơn trăm chiếc, trong đó còn có hai chiếc Đại Phúc thuyền!” Tên thị vệ nói.

Châu Minh đột nhiên rung mình một cái, một chân đá ngã tên thị vệ đó, “Cái gì, sao ngươi không nói sớm!”

“...”

Tên thị vệ bị hấn đá bay hơn một trượng, nhưng hấn cũng là võ giả, nên không bị thương nặng, chỉ là đau đến hơi thở có phần gấp gáp, không chỉ đau đến hơi thở có phần gấp gáp, mà còn tức đến không thở nổi.

ĐM, không phải ngươi là tên ngốc này bảo ta câm miệng sao?

Châu Minh cũng không để ý đến sự châm chọc trong lòng tên thị vệ, vội vàng chạy về hướng bên cạnh.

Đến khi hấn đến vị trí bên cạnh của tiểu trấn, thì đã thấy trên mặt biển đang trôi dạt đủ loại chiến thuyền.

Chiến thuyền, không phải thương thuyền!

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, những mũi tên sắc bén lóe lên hào quang lạnh lẽo.

Cho dù khoảng cách rất xa, hấn vẫn có thể nhìn thấy những mũi tên lóe sáng đó.

“Tọa nổ! Rất nhiều tọa nổ!”

“Đây là thủy sư của Đại Vinh?”

Châu Minh chỉ liếc nhìn một cái, hắn đã đoán được nơi đến của những chiến thuyền này.

Tọa nỗ cỡ lớn không phải là thứ độc quyền của Đại Vinh, nhưng toàn bộ Đông Nam Hải Vực, chỉ có Đại Vinh có khả năng trang bị nhiều tọa nỗ cho một đội chiến hạm như vậy.

“Có chuyện gì vậy?” Hắn hỏi những thủy binh bên cạnh đang hoảng sợ.

“Đại nhân, chúng ta cũng không biết!” Một đám thủy binh sắc mặt tái mét nói.

Châu Minh hít sâu một hơi, ép bản thân bình tĩnh lại.

Đại Vinh đến Đông Dương Đảo làm gì?

Tấn công Đông Dương Đảo?

Chắc là không đâu!

Địa Hỏa Đảo bọn họ cũng không đắc tội với Đông Dương Đảo!

“Không phải vì Đông Dương Đảo, mà là vì tuyến đường!”

Chỉ trong chốc lát, hắn đã hiểu ra được mấu chốt ở đây.

Hắn cũng đã nghe nói đến việc Đại Vinh muốn công kích Tinh Nguyệt Đảo, hơn nữa hắn còn biết Đại Vinh đang tập trung thủy sư ở Chiêu Võ Vực, vốn dĩ hắn còn nghĩ chuyện này không liên quan gì đến Địa Hỏa Đảo bọn họ, nhưng bây giờ xem ra Địa Hỏa Đảo bọn họ e rằng cũng sẽ bị liên lụy.

“Người đâu, phái một chiếc thuyền nhỏ đi qua hỏi xem!”

Lời vừa dứt, hắn đã thấy một chiếc thuyền nhỏ đang tiến về phía bên cảng, “Thôi, đối phương đã có người đến rồi!”

Thấy có thuyền nhỏ đến, hấn cũng không còn hoảng loạn nữa, ngược lại còn yên tâm hơn rất nhiều.

Có thuyền nhỏ đến, thì có nghĩa là có thể thương lượng.

Tiết Bình cưỡi thuyền nhỏ đến bến cảng của Đông Dương Đảo, hấn nhìn những thủy binh cảnh gác trên bến cảng, nở nụ cười nói: “Đại Vinh Đằng Long tiền long vệ chỉ huy đồng tri Tiết Bình đến đây cầu kiến người quản lý Đông Dương Đảo, mong các vị thông báo một tiếng!”

“Tại hạ chính là người quản lý của Đông Dương Đảo, các hạ có chuyện gì?” Châu Minh vội vàng đáp.

Tiết Bình cũng nhìn thấy Châu Minh, ôm quyền chào, nói: “Chúng ta những ngày gần đây cần phải tuần tra ở gần Đông Dương Đảo, mong các hạ có thể tạo điều kiện cho chúng ta!”

“Tuần tra?” Châu Minh hơi động tâm, “Không được, các người ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của chúng ta!”

Hấn không muốn gây thêm chuyện, Địa Hỏa Đảo bọn họ cũng không muốn xen vào cuộc chiến giữa Đại Vinh và Tinh Nguyệt Môn.

Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, đó chính là giữ thái độ trung lập, không giúp Đại Vinh, cũng không giúp Tinh Nguyệt Môn.

Tiết Bình nhìn hấn, nói: “Các hạ, tạo điều kiện cho người khác, cũng là tạo điều kiện cho chính mình, hôm nay tạo điều kiện cho chúng ta, ngày sau chúng ta cũng sẽ tạo điều kiện cho các hạ!”

Lúc đầu Châu Minh còn có chút hoảng loạn, nhưng bây giờ hấn đã bình tĩnh lại.

Trong mắt hấn, Đại Vinh đã mở cuộc chiến với Tinh Nguyệt Môn, thì chắc chắn sẽ không mở cuộc chiến với Địa Hỏa Đảo bọn họ.

“Đông Dương Đảo này là lãnh địa của Địa Hỏa Đảo chúng ta, các người vẫn nên rút lui thì hơn! Chỉ cần các người rút lui, hôm nay ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Tiết Bình nhíu mày, tên quân sự này thật cứng đầu!

Đã nói là chỉ tạo điều kiện cho nhau, vậy mà tên này còn từ chối.

Dương Chính Sơn cũng không nói là muốn chiếm đóng Đông Dương Đảo, hắn và Dư Thông Hải cũng không nghĩ đến việc chủ động đắc tội với Đông Dương Đảo, nhưng bọn họ cần phải tuần tra ở đây, thì phải có một nơi để nghỉ ngơi, chứ không thể cứ nổi trên biển mãi được!

Đang lúc Tiết Bình chuẩn bị thuyết phục thêm một lần nữa, thì từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng tù và trầm đục.

Ô ô ô~~

Tiếng tù và kéo dài vang lên, Tiết Bình ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía sau.

Đây là mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu!

Không đúng, Dư đại nhân không phải đã nói là để hắn đến thuyết phục trước sao?

Hắn còn chưa trở về, sao đã phát động tấn công rồi?

Nghe thấy tiếng tù và, Châu Minh cũng trở nên căng thẳng, mặc dù hắn không rõ mệnh lệnh của Đại Vinh, nhưng hắn cảm thấy chắc chắn đây không phải là chuyện tốt.

“Các người có ý gì?” Hắn quát lớn.

Tiết Bình căn bản không để ý đến hắn, mà lấy Thiên Lý Kính ra nhìn về phía Đại Phúc thuyền, rất nhanh hắn đã phát hiện ra điểm khác thường, vì cờ hiệu trên Đại Phúc thuyền là

mệnh lệnh tấn công rõ ràng, nhưng hướng tấn công không phải là Đông Dương Đảo, mà là hướng Đông.

Ngay lập tức hắc vôi vàng nhìn về phía Đông, trong Thiên Lý Kính lập tức hiện lên những bóng đen, khoảng cách quá xa, không nhìn rõ lắm, nhưng có thể xác định đó là những chiếc thuyền.

“Không thể nào trùng hợp đến vậy!”

“Quay đầu, trở về!”

Tiết Bình vôi vàng ra lệnh cho các tướng sĩ đi theo.

Không sai, trùng hợp đến vậy, lúc này từ phương Đông có một đội thuyền đang tiến đến chính là thuyền của Tinh Nguyệt Môn, là Tứ Kỳ Quân của Tinh Nguyệt Môn, gồm hai đội là Tân Nguyệt Kỳ Quân và Thượng Huyền Kỳ Quân.

Hai kỳ quân lớn đang ồ ạt tiến đến, chuẩn bị đến Tùng Hà phủ cướp bóc thành Tùng Hà phủ.

Chương 1130: Không phải ngẫu nhiên mà là ngẫu nhiên

(3)

Hai bên ở Đông Dương Đảo này lại tình cờ gặp nhau, thật sự là trùng hợp đến cực điểm.

Tất nhiên, đây cũng không hoàn toàn là trùng hợp, Dương Chính Sơn để Đằng Long tiên vệ đến Đông Dương Đảo, là vì Bí Võ Vệ nói rằng Tân Nguyệt Kỳ Quân và Thượng Huyền Kỳ Quân có động tĩnh, bây giờ Tân Nguyệt Kỳ Quân và Thượng Huyền Kỳ Quân đến Đông Dương Đảo, chính là chứng minh tình báo mà Bí Võ Vệ cung cấp là chính xác.

Trên Đại Phúc thuyền, Dư Thông Hải cầm Thiên Lý Kính nhìn thuyền địch ngày càng rõ, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Ha ha ha, đến thật tốt! Đến thật tốt!”

Hắn cũng không ngờ trận chiến lại đến nhanh như vậy, nói thật lòng là hắn còn chưa chuẩn bị cho trận chiến.

Nhưng mà đã có người đưa tận cửa, hắn cũng không ngại nuốt chửng đối phương.

“Báo, địch quân có hai chiếc Đại Phúc thuyền, mười chiếc Hải Thương thuyền, còn lại có hơn ba trăm thuyền nhỏ!”

“Báo, Đại Phúc thuyền của địch quân là do thương thuyền cải tạo mà thành, cột buồm chỉ cao ba trượng!”

“Báo, địch quân đã phát hiện ra ta, đang dừng tiến lại!”

Một tiếng báo lại truyền đến, đại thể tình hình của địch quân đã hiện lên trong lòng Dư Thông Hải.

Nói về số lượng chiến thuyền, địch quân nhiều hơn Đàng Long tiền vệ rất nhiều, nhưng đa số địch quân đều là thuyền nhỏ, chỉ có mười chiếc Hải Thương thuyền trung cỡ mà thôi.

Quan trọng nhất là Đại Phúc thuyền của địch quân là do thương thuyền cải tạo mà thành, mặc dù chiến thuyền và thương thuyền đều là Đại Phúc thuyền, nhưng hai thứ này có sự khác biệt rất lớn.

Ví dụ như Đại Vinh có một chiếc Đại Phúc thuyền số một, cột buồm cao bốn trượng tám thước, cánh buồm lớn hơn, tốc độ di chuyển nhanh hơn, quan trọng nhất là tọa nỗ, trên thương thuyền có thể cũng sẽ có tọa nỗ, nhưng cũng không thể so được với tọa nỗ trên chiến thuyền, bất luận là số lượng tọa nỗ hay tầm bắn và uy lực, đều không thể so được với chiến thuyền.

Ở đây cũng không thể không nói đến kỹ thuật đóng thuyền và kỹ thuật tọa nỗ của Đại Vinh, trong số các thế lực ở Đông Nam Hải Vực, kỹ thuật đóng thuyền và kỹ thuật tọa nỗ của Đại Vinh tuyệt đối là lợi hại nhất.

Thậm chí phần lớn các thế lực ở Đông Nam Hải Vực đều không thể chế tạo ra được Đại Phúc thuyền, chỉ có thể chế tạo ra thuyền trung nhỏ cỡ, chỉ có Lã Thịnh Vương triều có thể chế tạo ra Đại Phúc thuyền, nhưng Đại Phúc thuyền của Lã Thịnh Vương triều cũng không thể so được với Đại Phúc thuyền của Đại Vinh.

Đoạn văn bản đã được dịch sang tiếng Việt theo phong cách Tiên hiệp như sau:

Đại bộ phận chiến thuyền của các thế lực ở Đông Nam Hải Vực đều là thương thuyền bị cướp, cho nên chiến thuyền của

bọn họ cũng phần lớn được cải tạo từ thương thuyền.

Lúc này, Dư Thông Hải tràn đầy hưng phấn, nhưng đối diện, Lý Thành Chương và Vương Danh Kiềm lại đầy uể oải.

Khi bọn họ từ các trấn doanh xuất phát, trong lòng tràn đầy ý chí quyết tâm, hướng về Tùng Hà Phủ cướp đoạt, loại chuyện tốt thế này đối với bọn họ tuyệt đối là vô cùng hiếm có, vì vậy, hai người bọn họ còn tranh cãi với Hàn Trưởng Thuận và Trình Vô Kỵ rất lâu, mới cướp được nhiệm vụ này.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, mới ra ngoài không lâu, đã đụng phải Đằng Long Thủy Sư.

“Làm sao bây giờ?” Lý Thành Chương nhìn Vương Danh Kiềm bên cạnh, hỏi.

Vương Danh Kiềm có chút vặn vẹo sắc mặt, có loại cảm giác như nuốt phải một con ruồi.

“Đánh hay không đánh?” Lý Thành Chương lại hỏi.

Vương Danh Kiềm cảm nhận một chút hướng gió, “Chúng ta ở thượng phong khẩu, có thể thử một chút!”

Bọn họ cũng không hoàn toàn ở thượng phong khẩu, hôm nay gió là gió đông bắc, lực gió không lớn, nhưng so với Đằng Long Thủy Sư đối diện, bọn họ quả thực có chút ưu thế về phương diện gió.

“Vậy thì thử một chút, nếu tình huống không đúng, lập tức rút lui!” Lý Thành Chương cảm thấy bây giờ chạy có chút mất mặt, cho nên quyết định trước tiên đánh một trận xem tình hình.

Chỉ là bọn họ dường như có chút xem nhẹ Đằng Long Thủy Sư, khi bọn họ chuẩn bị phái tiên phong thuyền đội nghênh chiến, Dư Thông Hải đã hạ lệnh thuyền đội phân tán ra.

Nếu đứng ở trên không nhìn xuống, sẽ phát hiện ra, vốn tập hợp lại với nhau Đẳng Long Thủy Sư lúc này đã phân thành ba đội, một đội hướng đông bắc rời đi, một đội hướng đông nam rời đi, mà chiến thuyền chủ lực lại thẳng tiến về phía đông, hướng về thuyền địch.

Chiến thuyền hướng bắc đi là vì để chiếm giữ thượng phong khẩu, cái gọi là thượng phong khẩu không nhất định phải giữ nguyên hướng gió, mà là góc độ giữa hướng gió và cánh buồm.

Thực tế, thuyền buồm cũng có thể đi ngược gió, chỉ cần đồng thời điều chỉnh thân thuyền và cánh buồm, biến gió ngược thành gió bên. Sau khi hướng gió biến thành gió bên, thuyền có thể khởi động, nhưng hướng thuyền lại phát sinh lệch so với phương hướng mục tiêu, cho nên sau khi hành trình một đoạn khoảng cách, thuyền chỉ cần điều chỉnh lại hướng thuyền và cánh buồm, khiến nó đi theo lộ trình hình chữ “Z”. Phương pháp hành trình này được gọi là “cướp gió hành thuyền”.

Sử dụng gió một bên để điều khiển đối với các tướng sĩ của Đẳng Long Thủy Sư mà nói thì đây là chuyện vô cùng đơn giản.

Chương 1131: Chênh lệch khổng lồ (1)

Lúc này, trên đại phúc thuyền, chủ chiến thuyền của Đằng Long Thủy Sư, các truyền lệnh binh không ngừng phát phối hai lá cờ đỏ xanh, cùng với tiếng trống và tiếng kèn vang lên không dứt.

“Truyền lệnh, tiền doanh xung lên, nhất định phải bám chặt đối phương!” Dư Thông Hải hạ lệnh.

Thủy sư và vệ sở có cách thức tổ chức khác nhau, Đằng Long Thủy Sư được chia thành năm doanh: Tiên, hậu, tả, hữu và trung. Đại phúc thuyền thuộc trung doanh, phó thuyền đại phúc thuyền thuộc hậu doanh. Tiền doanh có bảy chiếc thuyền trinh sát và hơn hai mươi chiếc ung thuyền, đặc điểm của chúng là tốc độ nhanh và nhiều chiến binh gần chiến.

Trong trận chiến, tiền doanh thường chịu trách nhiệm xung phong, với tốc độ cực nhanh, xông vào đội thuyền của địch, tả hữu doanh thì chịu trách nhiệm bao vây, trung doanh và hậu doanh thì chịu trách nhiệm cung cấp hỗ trợ tên xa.

Dưới sự chỉ huy của Dư Thông Hải, ba mươi chiến thuyền của tiền doanh phát động xung phong với tốc độ tối đa.

Cánh buồm gỗ được dựng lên, tạo thành trận thế ngũ hổ quần dương, lao về phía địch.

Chiến thuyền của đôi bên càng lúc càng gần, chỉ trong chốc lát, khoảng cách giữa đôi bên đã gần trăm trượng.

“Phóng tên!”

Một tiếng gầm vang lên, ngay sau đó là tiếng vèo vèo của tên bay.

Gần trăm mũi tên với kích thước như cánh tay trẻ sơ sinh xuyên qua không trung, rồi rơi xuống.

Làn tên thứ nhất còn chưa rơi xuống, làn tên thứ hai đã được bắn ra.

Phần lớn tên rơi xuống mặt biển, chỉ có một phần nhỏ rơi trúng chiến thuyền của địch.

Thực ra sát thương của tên không lớn, cho dù rơi trúng chiến thuyền, cũng rất khó làm bị thương địch trên thuyền, hai làn tên bắn xuống, chỉ có hai kẻ xui xẻo bị tên bắn trúng.

Nhưng công kích của tên trên biển không phải để giết chết chiến binh địch, mà là để phá hủy chiến thuyền của địch.

Mũi tên bằng thép đập vào thuyền, đủ để xuyên thủng hai đến ba lớp ván, nếu là thuyền nhỏ, hoàn toàn có thể xuyên thủng từ trên xuống dưới, đập vỡ đáy thuyền, nếu là thuyền lớn, mục tiêu của tên không còn là phá hủy lớp ván và đáy thuyền, mà là phá hủy cánh buồm.

Một mũi tên đủ để đập vỡ một tấm buồm gỗ, nếu số buồm gỗ bị đập vỡ nhiều, thì thuyền sẽ bị ảnh hưởng, không chỉ là tốc độ, mà còn cả khả năng điều khiển hướng.

Ngoài ra, số lượng lớn tên bắn tới cũng sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí.

Lúc này, tiên phong của Tinh Nguyệt Môn đã bị những mũi tên này dọa cho nhảy dựng lên.

Hai cờ quân của Tinh Nguyệt Môn chỉ có hơn ba trăm chiếc tọa nỗ, hơn nữa phần lớn được trang bị trên Đại Phúc Thuyền ở phía sau, thuyền của tiên phong có không ít, nhưng căn bản không có tọa nỗ.

So với đó, mỗi chiếc Hải Thương Thuyền của Đằng Long Thủy Sư đều có mười hai chiếc tọa nỗ, tiên doanh có bảy chiếc Hải Thương Thuyền, tổng cộng có tám mươi bốn chiếc tọa nỗ.

Hai bên còn chưa va chạm vào nhau, tiên doanh của Đằng Long Thủy Sư đã phóng ra bốn đợt tên.

Khi khoảng cách giữa hai bên gần tới hơn mười trượng, tọa nỗ đã không thể sử dụng, nhưng cung tên thì vẫn có thể dùng được.

Mưa tên đổ xuống, trong nháy mắt đã bắn cho thủy binh địch trên thuyền ôm đầu bỏ chạy.

Thủy binh của Tinh Nguyệt Môn cũng có cung thủ, nhưng vấn đề là tiên phong của họ đều là thuyền nhỏ, chiến binh của Đằng Long Thủy Sư đứng trên Hải Thương Thuyền, cao hơn hẳn, tự nhiên là chiếm ưu thế.

“Đâm vào! Đừng dừng lại.”

Thiên hộ của tiên doanh cười lạnh một tiếng, không chút do dự hô lên.

Mục tiêu của họ không phải là những chiếc thuyền nhỏ này, mà là hai chiếc Đại Phúc Thuyền ở đối diện.

Tiên phong của hai bên va chạm, thắng bại lập tức rõ ràng, tiên doanh của Đằng Long Thủy Sư lợi dụng lợi thế thuyền lớn và kiên cố, trực tiếp đâm vào, mà rất nhiều thuyền nhỏ của Tinh Nguyệt Môn trực tiếp bị đâm cho tan nát.

Lý Thành Chương thấy một màn này, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Chênh lệch quá rõ ràng!

Chiến thuyền không bằng đối phương, tọa nỗ không bằng đối phương, dường như ngay cả binh sĩ cũng xa xa không bằng đối phương.

Hai bên đều không tiến hành chiến đấu gần, tiên phong của họ đã tổn thất gần một nửa.

“Rút lui!”

Không chút do dự, Lý Thành Chương trực tiếp hạ lệnh rút lui.

Mặc dù nếu toàn lực một trận thì họ cũng chưa chắc sẽ bại, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là thắng thảm.

Thắng thảm đối với họ là kết quả khó có thể chấp nhận.

Đối mặt với chiến trạng hiện tại, ý nghĩ đầu tiên của Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm là bảo toàn thực lực.

Thực ra ý nghĩ của họ cũng không sai, bởi vì nếu họ toàn lực một trận thì kết quả sẽ không phải là thắng thảm, mà là tất bại.

Họ căn bản không hiểu được thực lực chiến đấu của Đằng Long Thủy Sư.

Đằng Long Thủy Sư mạnh đến mức nào? Vấn đề này thực ra không ai có thể đưa ra một câu trả lời chính xác.

Ngay cả Dư Thông Hải cũng không có một khái niệm chính xác, bởi vì Đằng Long Thủy Sư chưa từng tham gia một trận chiến quy mô lớn nào.

Chiến thuyền, tọa nỗ không phải là căn bản khiến Đằng Long Thủy Sư mạnh mẽ, mà chính là những chiến binh.

Dương Chính Sơn ở Đằng Long Vệ năm năm, chiến binh của Đằng Long Thủy Sư đã uống nước linh tuyền năm năm, Dương Chính Sơn rời khỏi Đằng Long Vệ sáu bảy năm, chiến binh của Đằng Long Thủy Sư cũng có thể uống nước linh tuyền do hắn để lại.

Mặc dù tổng lượng nước linh tuyến mà mỗi chiến binh uống được sẽ không nhiều, có lẽ còn không bằng lượng nước linh tuyến mà Dương Chính Sơn uống trong ba năm tháng, nhưng đây là mười hai năm cơ đấy.

Mười hai năm, cho dù tư chất có kém đến đâu, cũng nên trở thành võ giả, nếu tư chất còn tốt, ít nhất cũng là một võ giả hậu thiên.

Vì vậy, Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm đối mặt không phải là một thủy sư bình thường, mà là một thủy sư gồm năm ngàn sáu trăm võ giả, mà trong đó còn có gần một ngàn võ giả hậu thiên, tùy tiện chọn ra một tiểu kỳ, cũng đều là võ giả hậu thiên.

Chương 1132: Chênh lệch khổng lồ (2)

Đây mới là chỗ mạnh mẽ nhất của Đằng Long Thủy Sư.

Suy nghĩ của Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm rất tốt, bọn họ lựa chọn rút lui ngay lập tức, nhưng bọn họ không quay đầu lại đi về, mà là theo hướng gió đi về phía nam.

Nhìn thấy quân địch chuyển hướng, Dư Thông Hải vượt bộ râu dài khoảng một tấc lộ ra một nụ cười nhạt.

“Truyền lệnh đuổi theo!”

Hai chiếc Đại Phúc Thuyền cũng bắt đầu chuyển hướng, dựa vào ưu thế về tốc độ, Đằng Long Thủy Sư vừa đi về phía nam, vừa tiến về phía quân địch.

Chỉ sau mười dặm, khoảng cách giữa hai bên đã chưa đến một trăm năm mươi trượng.

Tầm bắn của tọa nỏ của Đằng Long Thủy Sư là một trăm sáu mươi trượng, năm mươi trượng đến một trăm năm mươi trượng là khoảng cách bắn thích hợp nhất.

“Giữ khoảng cách, tự do bắn!” Dư Thông Hải mỉm cười nói.

Mục tiêu sống đã đến!

Tên bắn từng đợt xuống, sắc mặt của Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm âm trầm như thể có thể nhỏ giọt ra nước.

Tại sao bọn họ không phản kích?

Bởi vì cự ly bắn của tọa nỏ của bọn họ chưa đến một trăm năm mươi trượng, chỉ có một trăm trượng mà thôi.

Năm đó, Dương Chính Sơn tấn công Trùng Sơn Quan, tọa nỏ của Đằng Long Vệ đã chiếm ưu thế về tầm bắn. Lúc đó, tọa nỏ trên Trùng Sơn Quan có tầm bắn một trăm ba mươi trượng, còn tọa nỏ của Đằng Long Vệ có tầm bắn một trăm sáu mươi trượng.

Tọa nỏ mà Tinh Nguyệt Môn sở hữu còn không bằng tọa nỏ trên Trùng Sơn Quan năm đó, tọa nỏ của bọn họ tầm bắn xa nhất chỉ có một trăm trượng.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Thành Chương và Vương Danh Kiềm khó chịu hơn là Đằng Long Thủy Sư cũng đã đuổi theo từ phía sau.

Tốc độ thuyền không chiếm ưu thế, cự ly bắn của tọa nỏ cũng không chiếm ưu thế, bọn họ dường như chỉ có phần bị đánh!

“Làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng bị bọn họ làm kiệt sức!” Vương Danh Kiềm trầm giọng nói.

Lý Thành Chương nhìn về phía trước, “Quay hướng, về phía đông!”

Hắn thấy phía trước lại xuất hiện một đội thuyền!

Đó là cánh trái của Đằng Long Thủy Sư, vừa mới bắt đầu chiến đấu, cánh trái đã hướng nam, mục đích là để chặn đội thuyền của địch bỏ chạy.

Lúc này, bọn họ đang ở ngay chính phía trước của Lý Thành Chương.

Bọn họ đi về phía đông, Dư Thông Hải cũng theo về phía đông, đội thuyền phía sau bám chặt lấy bọn họ, không ngừng

ăn mòn những chiếc thuyền nhỏ có tốc độ chậm hơn.

Hai bên đã vòng một vòng, sau đó đi về phía đông.

Nỏ vẫn tiếp tục bắn, không ít chiến thuyền của Tinh Nguyệt Môn xuất hiện hư hỏng nghiêm trọng, ngay cả hai chiếc Đại Phúc Thuyền cũng bị nỏ bắn thủng một lỗ lớn trên cánh buồm.

Buồm gỗ bị hư hỏng, tốc độ di chuyển giảm, một mất một còn, chiến thuyền của Tinh Nguyệt Môn ngược lại mất đi cơ hội thoát thân.

Mà điều khiến Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương cảm thấy khó chịu hơn là bọn họ lại một lần nữa phát hiện một đội thuyền ở phía trước, đó là cánh hữu của Đằng Long Thủy Sư.

Lúc này, Đằng Long Thủy Sư đã hoàn thành việc hợp vây, cánh trung và cánh trái đang ở phía nam của đội thuyền Tinh Nguyệt Môn, cánh trước ở phía bắc của đội thuyền Tinh Nguyệt Môn, cánh sau quay lại ở phía sau đội thuyền Tinh Nguyệt Môn, cánh hữu tiến thẳng đến chặn ở phía trước đội thuyền Tinh Nguyệt Môn.

“Xông lên!” Vương Danh Kiếm lớn tiếng ra lệnh.

Bọn họ không có ý định giảm tốc, trái lại thẳng tiến về phía đội thuyền cánh hữu.

Dư Thông Hải chỉ liếc nhìn cánh buồm của bọn họ đã biết bọn họ muốn xông ra ngoài.

“Truyền lệnh, nghiêng về phía này, chuẩn bị đánh gần!”

Thế hợp vây đã hoàn thành, tiếp theo chính là tiến hành đánh gần.

Cánh buồm trên Đại Phúc Thuyền hơi xoay, điều chỉnh góc buồm đón gió, hành trình lạng lẽ chuyển hướng, trực tiếp tiến

đến hai chiếc Đại Phúc Thuyền được cải tạo từ thương thuyền của Tinh Nguyệt Môn.

Khoảng cách đến một trăm trượng, địch phóng nổ, hai bên bước vào chế độ bắn chéo lẫn nhau, nhưng Tinh Nguyệt Môn lại bị ép đánh.

Tỷ lệ trúng nổ dù có thấp đến đâu, nhưng trong vòng chưa đầy hai khắc, Đằng Long Vệ đã bắn ra hơn mười ngàn mũi nổ.

Hơn mười ngàn mũi nổ, nhất định sẽ giết chết vài chục đến vài trăm người, hơn nữa còn có thể phá hủy tọa nổ trên thuyền.

Vốn dĩ tọa nổ của Tinh Nguyệt Môn đã ít, lại bị hơn mười mũi nổ phá hủy, lúc này tọa nổ của Tinh Nguyệt Môn còn sử dụng được đã không đủ ba trăm chiếc.

Hai bên ngày càng gần, Dư Thông Hải thậm chí có thể nhìn rõ gương mặt của Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương.

Hắn bỏ kính thiên văn xuống, chặt chẽ nhìn chăm chăm hai người.

Tu vi!

Đối phó với những thủy binh bình thường kia, Dư Thông Hải rất có lòng tin, nhưng đối phó với hai thủ lĩnh địch không rõ danh tính này, trong lòng Dư Thông Hải vẫn có chút lo lắng.

Nếu là người luyện đến tiên thiên, thì chỉ huy sứ như hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu đối phương là bán bộ tiên thiên, thì chỉ có thể dựa vào nhân mạng để lấp đầy, tiêu hao đối phương.

Còn về sau thiên cử tăng, thì hắn không cần quá lo lắng.

“Truyền lệnh, phó thuyền tiếp quản chỉ huy quyền!”

“Thân vệ đội theo ta xuất kích!”

Dư Thông Hải rút đao dài bên hông, chỉ thẳng vào Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm.

Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm cũng chú ý đến Dư Thông Hải, sắc mặt của hai người cực kỳ khó coi, nhưng lúc này bọn họ cũng chỉ có thể liều mạng một phen.

Thuyền của hai bên tiến đến ba trượng, những chiếc móc khóa bay ra, trong chớp mắt, hơn mười chiếc móc khóa đã liên kết hai chiếc đại thuyền lại với nhau.

“Xung phong!”

Dư Thông Hải gầm lên một tiếng, một mình dẫn đầu, mượn lực ở mạn thuyền, lập tức nhảy lên thuyền địch.

Cùng lúc đó, thân vệ đội bên cạnh hắn cũng theo hắn xông lên.

“Tìm chết!”

Vương Danh Kiếm quát to một tiếng, trường kiếm rút ra, nhắm thẳng vào yếu hại của Dư Thông Hải.

Dư Thông Hải vung kiếm đánh bật trường kiếm của hắn, trong lòng thở phào, chỉ là Hậu Thiên cửu tầng!

Trong nháy mắt, hai bên phát động cuộc chiến đùng thuyền tàn khốc nhất, hàng loạt chiến thuyền quần lấy nhau, tiếng hô giết vang trời.

Ở phía sau, Tiết Bình trên phó hạm giờ kính viễn vọng quan sát chiến sự trên chiến thuyền.

Khi hắn chú ý đến Dư Thông Hải giao chiến với Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm, trong lòng đã hiểu rõ, trận chiến này không còn biến cố nào khác.

Đằng Long Thủy Sư có hai bộ chỉ huy, Dư Thông Hải là chính, Tiết Bình là phụ, khi Dư Thông Hải tham chiến, Tiết

Bình sẽ thay thế quyền chỉ huy.

Lý do có hai bộ chỉ huy là vì trong hải chiến, lực lượng võ giả ảnh hưởng rất lớn đến thắng bại, càng là võ giả tu vi cao, ảnh hưởng đến thắng bại càng lớn.

Hai thuyền mở cuộc chiến đụng thuyền, đó là chiến đấu sinh tử, nếu thực lực của chiến tướng hai bên chênh lệch quá lớn, tình hình chiến đấu sẽ nghiêng hẳn về một bên.

Điều này chủ yếu là vì chiến đụng thuyền thuộc về trận chiến quy mô nhỏ, hai thuyền đụng thuyền, quân lính của địch và ta nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn ngàn người, mà một võ đạo cường giả đủ để quyết định thắng bại của trận chiến quy mô nhỏ.

Vì vậy, sau khi Dư Thông Hải tham chiến, Đằng Long Thủy Sư phải có người tiếp quản quyền chỉ huy, nếu phát hiện thực lực của địch tướng vượt xa Dư Thông Hải, thì Tiết Bình sẽ không do dự mà lựa chọn rút lui.

Chẳng hạn như bây giờ, nếu Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương là tiên thiên võ giả, Tiết Bình sẽ không do dự mà bỏ lại Dư Thông Hải rút lui.

Mà sau khi xác định đối phương không phải tiên thiên võ giả, Tiết Bình lập tức hạ lệnh: “Toàn quân xuất kích, diệt trừ bọn chúng!”

Theo lệnh của hắn, Đại Phúc Thuyền dẫn đầu hàng chục chiến thuyền hậu doanh cũng lao vào chiến trường.

“Giết!”

Đằng Long Tiền Vệ của Dư Thông Hải như hổ xuống núi, lần lượt nhảy lên chiến thuyền của địch.

Thủy binh Tinh Nguyệt Môn ban đầu còn định ngăn cản bọn họ, nhưng khi hai bên vừa giao chiến, bọn họ đã phát hiện

ra một thực tế vô cùng tàn khốc.

Chênh lệch thực lực đơn binh của hai bên quá lớn.

Thủy binh Tinh Nguyệt Môn đa phần chỉ là người bình thường, thông thường chỉ có tiêu đầu mục mới là võ giả.

Mà chiến sĩ Đằng Long Vệ nào cũng là võ giả, cho dù là võ giả kém cỏi nhất, chỉ cần chưa già đến mức không đứng vững, thì việc đánh một người bình thường vẫn rất dễ dàng.

Dù là thực lực đơn binh, hay sự phối hợp giữa các chiến sĩ, thủy binh Tinh Nguyệt Môn đều không bằng chiến sĩ của Đằng Long Tiền Vệ.

Cuộc chiến đụng thuyền vừa mới bắt đầu, thủy binh Tinh Nguyệt Môn đã bị chém giết không thương tiếc.

Phần lớn các trận chiến trên chiến thuyền đụng thuyền chỉ kéo dài chưa đến một khắc đã kết thúc, cuối cùng chỉ còn hai chiếc Đại Phúc Thuyền của Tinh Nguyệt Môn là còn tiếp tục chiến đấu.

Dư Thông Hải dẫn theo mười hai thân vệ vây quanh Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương.

Thân vệ của hắn tất nhiên không bằng thân tùy bên người Dương Chính Sơn, thậm chí còn không bằng hộ vệ Dương gia, nhưng mười hai thân vệ này phối hợp với Dư Thông Hải đã trói buộc hai võ giả Hậu Thiên cửu tầng là Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương, khiến bọn họ không thể tham gia vào các trận chiến khác, không thể thay đổi tình hình chiến đấu.

Hai bên giằng co hơn một khắc, các trận chiến khác trên thuyền dần dừng lại, ra lệnh rút lui, hàng loạt chiến sĩ Đằng Long Tiền Vệ tập trung lại.

Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương rơi vào vòng vây chặt chẽ.

Dư Thông Hải giơ đao chặn đòn tấn công của Lý Thành Chương, đồng thời lùi lại vài bước, hô to: “Dừng tay!”

Các chiến sĩ lần lượt rút lui khỏi cuộc chiến, bao vây Vương Danh Kiếm, Lý Thành Chương và vài thân tùy bên cạnh bọn họ ở giữa.

Chương 1133: Đại thắng, ly gián kế (1)

“Đầu hàng đi, các người đã không còn cơ hội chiến thắng nữa rồi!” Dư Thông Hải hô lớn.

Vương Danh Kiếm lạnh lùng nói: “Muốn giết muốn chém tùy người, muốn chúng ta đầu hàng, không có cửa!”

Dư Thông Hải nở nụ cười, lúc này các chiến thuyền khác đang tiến về phía này, ngày càng nhiều tướng sĩ lên Đại Phúc Thuyền, ngay cả Tiết Bình cũng tới.

“Nếu ta đoán không nhầm, các người hẳn là hai vị quân chủ của Tứ Kỳ Quân, Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương!”

Tứ Kỳ Quân mỗi quân đều có cờ, cờ xanh vàng có hình trắng, chia thành bốn quân.

Cho nên chỉ cần nhìn cờ là có thể phân biệt được Tứ Kỳ Quân.

“Có sao, không có sao?” Lý Thành Chương lạnh lùng nói.

Dư Thông Hải nói: “Đầu hàng, không những các người có cơ hội sống, ngay cả tộc nhân của các người cũng có cơ hội sống!”

“Ha ha, nói khoác không biết xấu hổ, chúng ta chẳng qua là Tứ Kỳ Quân của Tinh Nguyệt Môn mà thôi, đánh bại chúng ta không có nghĩa là đánh bại Tinh Nguyệt Môn!” Vương Danh Kiếm nói.

Dư Thông Hải nhún vai nói: “Tại hạ cũng chẳng qua là một chỉ huy sứ của Đại Vinh.”

“Nếu các người đầu hàng, còn có thể đền bù công lao, nhưng nếu không muốn đầu hàng, thì cuối cùng chỉ có một kết quả, diệt tộc!”

Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương nhìn nhau.

Diệt tộc!

Lời này nói không sai chút nào, nếu Tinh Nguyệt Môn chiến bại, vậy bọn họ nhất định sẽ bị diệt tộc.

Nhưng nếu Tinh Nguyệt Môn chiến thắng, được rồi, chính bọn họ cũng không có quá nhiều lòng tin vào Tinh Nguyệt Môn.

“Các người không vì mình nghĩ, cũng phải vì con cháu của mình nghĩ chứ!”

“Gia nhập Đại Vinh, với tu vi và thực lực của các người, muốn có một chức quan rất dễ, có lẽ sau này các người không thể tự do như trước, nhưng ít nhất cũng có thể con cháu nối dõi, trường tồn vĩnh cửu!”

“Hơn nữa nếu các người gia nhập Đại Vinh, nói không chừng tu vi còn có thể tiến thêm một bước, tài nguyên của Đại Vinh sở hữu, không phải Tinh Nguyệt Môn có thể so sánh được!”

Dư Thông Hải không ngừng khuyên bảo.

Giết hai người này không khó, nhưng ý nghĩa không lớn.

Hắn cảm thấy để hai người này đầu hàng sẽ có lợi hơn cho Đại Vinh, cho Dương Chính Sơn.

“Nhưng các người làm sao có thể đảm bảo an toàn cho gia đình chúng ta?” Lý Thành Chương có chút động lòng.

“Điều này đơn giản, chỉ cần tuyên bố ra ngoài rằng các người đã chiến tử là được.”

“Ta nghĩ Tinh Nguyệt Môn dù không nói nghĩa khí, nhưng cũng sẽ không làm khó gia đình các người chứ!”

Dư Thông Hải cười ha ha.

Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương lại nhìn nhau một cái, Vương Danh Kiếm hít sâu một hơi, trước tiên là ném kiếm trong tay xuống.

“Mong người đừng nuốt lời!”

Lý Thành Chương thấy hắn ném kiếm, cũng chỉ có thể ném dao trong tay xuống.

“Trời lại, ha ha, trước tiên chịu khổ một chút đi hai vị!” Dư Thông Hải cười nói.

Hai người đầu hàng, coi như là kết quả tốt nhất, còn về những thứ khác, Dư Thông Hải thực ra cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Nuốt lời?

Ta chỉ là một phó tổng lý quan, người còn hy vọng ta có thể quyết định được sao?

Nói gì thì nói nếu hầu gia muốn giết các người, thì cũng không tính là ta nuốt lời, ta có đảm bảo gì với các người đâu.

Dư Thông Hải đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc nuốt lời, dù Dương Chính Sơn xử lý hai người này thế nào, hắn cũng sẽ không can thiệp.

Vốn dĩ hắn chỉ là nảy sinh ý định nhất thời mà thôi.

Chiến đấu kết thúc, dọn dẹp chiến trường.

Trận chiến này đến đột ngột, Đằng Long Tiên Vệ cũng ứng chiến vội vã, nhưng chiến quả vẫn rất đáng tự hào.

Chỉ riêng một trận này, Đằng Long Tiền Vệ đã diệt được hai quân của Tứ Kỳ Quân Tinh Nguyệt Môn.

Điều quan trọng nhất là trận chiến này diễn ra rất đẹp mắt.

Toàn bộ trận chiến kéo dài chưa đến một canh giờ, Đằng Long Tiền Vệ như thể ăn bánh kẹo, trực tiếp nuốt chửng quân địch.

Giết hơn ba ngàn địch, bắt hơn ba ngàn địch, thu được hơn trăm chiến thuyền lớn nhỏ, rất nhiều thuyền nhỏ đều bị đâm vỡ hoặc bị tên nổ bắn thủng đáy thuyền chìm xuống.

Mà tổn thất của Đằng Long Tiền Vệ thì lại vô cùng nhỏ bé, thương vong chưa đến trăm người.

Gần đến hoàng hôn, tướng sĩ mới dọn dẹp xong chiến trường, tướng sĩ giam giữ tù binh, sau đó điều khiển chiến thuyền thu được chuẩn bị trở về Chiêu Võ Vệ.

Đương nhiên, Đằng Long Tiền Vệ không thể toàn bộ trở về Chiêu Võ Vệ, Dư Thông Hải để Tiết Bình dẫn theo Hậu Doanh và Tiền Doanh ở lại tiếp tục tuần tra xung quanh Đông Dương Đảo, chính hấn mang theo ba doanh còn lại và chiến thuyền cùng tù binh thu được trở về Chiêu Võ Vệ.

Hơn hai trăm chiến thuyền lớn nhỏ một lần nữa từ bên cạnh Đông Dương Đảo chạy qua, ở bến tàu Đông Dương Đảo, Châu Minh nhìn những chiến thuyền đó, con người suýt nữa thì không trông ra.

“Đó là Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân của Tinh Nguyệt Đảo!”

“Họ cứ như vậy mà bại sao?”

“Bại nhanh quá đi!”

Châu Minh có chút không dám tin, hấn trước đó có xem qua một phần quá trình chiến đấu, nhưng sau đó hai bên vừa

chạy vừa đánh, rời xa Đông Dương Đảo, cho nên hấn cũng không biết tình hình chiến đấu cụ thể như thế nào.

Nhưng hiện tại chiến thuyền của Đằng Long Tiên Vệ và Tinh Nguyệt Môn hai quân ở cùng một chỗ, hiển nhiên là Đằng Long Tiên Vệ đại thắng.

Trước sau chỉ có mấy canh giờ, không những chiến đấu kết thúc, ngay cả chiến trường cũng được dọn dẹp sạch sẽ, tốc độ này quá nhanh rồi.

Tiết Bình lại một lần nữa ngồi thuyền đến bến tàu Đông Dương Đảo, hấn nhìn Châu Minh, cười hiền lành nói: “Châu quân sự, không biết hiện tại có thể giúp chúng ta một chút được không!”

Châu Minh nhìn về phía đội thuyền đang dần rời xa, lại nhìn về phía đội thuyền thu sail đang ở phía bắc của bến tàu, hít sâu một hơi, nói: “Giúp một chút thì được, nhưng tại hạ hy vọng tướng sĩ của các hạ có thể tuân thủ quy củ ở đây!”

Chương 1134: Đại thắng, ly gián kế (2)

“Tất nhiên, chúng ta chỉ muốn nghỉ ngơi ở đây, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý đồ gì đối với Đông Dương Đảo!” Tiết Bình nói.

Nói xong, Tiết Bình để thuyền nhỏ cập bến, “Thực ra chúng ta cũng có thể hợp tác!”

“Chúng ta có một bến tàu ở Đông Bắc Đại Vinh, mà Đằng Long Vệ chúng ta có quan hệ thương mại trên biển rất mật thiết với Lý Thịnh Vương Triều và Đức Thịnh Vương Triều!”

“Tương lai Đằng Long Vệ chúng ta cũng sẽ phát triển thương mại trên biển ở Đông Nam Hải Vực, đến lúc đó chúng ta có thể có rất nhiều cơ hội hợp tác!”

Châu Minh hơi ngẩn ra, sau đó đôi mắt sáng lên, “Thật sao?”

“Tất nhiên là thật, tại hạ không cần thiết phải lừa gạt các hạ về chuyện này!” Tiết Bình cười nói.

Đằng Long Vệ gia nhập thương mại ở Đông Nam Hải Vực là chuyện mà Dư Thông Hải và hắn đã suy nghĩ rất lâu, chỉ là vì họ không hiểu biết nhiều về Đông Nam Hải Vực nên mới kéo dài đến bây giờ.

Nếu Đằng Long Vệ có một đối tác hợp tác tốt ở Đông Nam Hải Vực, thì điều này sẽ càng có lợi cho Đằng Long Vệ gia nhập thương mại ở Đông Nam Hải Vực.

Châu Minh nhìn Tiết Bình, cười ha ha, “Người đến là khách, không bằng cùng uống một chén đi!”

“Rất mong được như ý!” Tiết Bình nói.

“Mời!” Châu Minh nói.

Tiết Bình ra hiệu cho thuộc hạ bên cạnh, sau đó liền đi theo Tiết Bình về phía sân sau của bên tàu.

Sự hợp tác giữa Đằng Long Vệ và Đông Nam Hải Vực không cần phải nói nhiều, Dư Thông Hải mang theo đại thắng trở về, khi hắn dẫn theo Đằng Long Thủy Sư trở về Chiêu Võ Vệ, đã gây ra không ít chấn động trong Chiêu Võ Vệ.

Bọn họ đã thu được hơn trăm chiến thuyền, nhiều chiến thuyền như vậy dũng mãnh tiến vào Chiêu Võ Vệ, khiến nhiều tướng sĩ cảm thấy không thể tin được.

Và đại thắng này cũng khiến tinh thần của tướng sĩ các vệ khác dâng cao, sức chiến đấu không nói đến trước, ít nhất tinh thần đã được nâng cao.

Trong nha môn tạm thời, Dương Chính Sơn nhìn Dư Thông Hải trở về cũng đầy kinh ngạc.

“Vậy nên các người vừa đến Đông Dương Đảo đã gặp phải Thủy Sư của Tinh Nguyệt Đảo?”

Dư Thông Hải cười nói: “Đây cũng là ngẫu nhiên, chúng ta cũng không ngờ đối phương lại đến Đông Dương Đảo gần như cùng lúc với chúng ta!”

Khóe miệng Dương Chính Sơn nhếch lên, “Xem ra ngay cả ông trời cũng đang giúp chúng ta!”

“Có được đại thắng này, Tinh Nguyệt Đảo trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không hành động dễ dàng!”

“Ừm, lão phu sẽ đi xin công cho Đằng Long Vệ, trận này tiền đại nhân cũng có công lao!”

Hắn nhìn về phía Tiền Mãn Ý bên cạnh, Tiền Mãn Ý vô cùng vui mừng, “Cảm ơn hầu gia đã nâng đỡ!”

Mặc dù lần này Tiền Mãn Ý và Tuyên Hải Vệ không tham chiến, nhưng tầm quan trọng của Đông Dương Đảo là do Tiền Mãn Ý đề xuất, cho nên có hắn một phần công lao cũng là đương nhiên.

Dương Chính Sơn cười nói: “Các người tăng cường huấn luyện, nhanh chóng tham gia chiến đấu, chỉ cần có công, lão phu nhất định sẽ không để các người uổng công!”

“Vâng!”

Ngô Khải, Trương Mãn, Trương Mãn Ý ba người mỉm cười đáp.

“Người đi sắp xếp một chút, tạm thời giam giữ tù binh trong doanh trại, Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương thì áp giải qua đây, lát nữa ta sẽ tự mình gặp mặt!”

“Còn về những chiến thuyền thu được, kiểm tra cẩn thận một lượt, nếu còn sử dụng được thì phân phối cho mấy vệ khác, nếu không sử dụng được thì tìm chỗ để cất đi đã!”

Dương Chính Sơn sắp xếp đơn giản một chút, rồi quay trở lại thư phòng viết tấu chương.

Khoảng hơn nửa canh giờ sau, Dư Thông Hải đã dẫn Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương đến.

Lúc này, trong lòng Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương đầy bồn chồn lo lắng, bọn họ đều biết Dương Chính Sơn, dù sao triều đình Đại Vinh cũng không phải bí mật gì với bọn họ, Dương Chính Sơn, tổng lý quan của Tứ Hải Thủy Sư, đương nhiên cũng nằm trong sự chú ý của bọn họ.

“Tội nhân Vương Danh Kiếm (Lý Thành Chương) bái kiến Tề An Hầu!” Hai người vào thư phòng, thấy Dương Chính Sơn, cung kính bái chào.

Dương Chính Sơn đứng dậy, khuôn mặt hiền hòa nói: “Bây giờ kết luận ai là tội nhân còn quá sớm, chỉ cần các người nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành công thần!”

Thấy thái độ của Dương Chính Sơn rất hòa nhã, trong lòng hai người liền thở phào nhẹ nhõm.

“Mời ngồi!”

Dương Chính Sơn mời hai người ngồi xuống, sau đó trò chuyện phiếm với hai người.

Bọn họ không hỏi hai người về tin tức của Tinh Nguyệt Môn, chỉ tùy ý nói chuyện gia thường với nhau.

Hai người này vẫn còn có ích, Dương Chính Sơn dự định dùng bọn họ để tạo dựng lòng tin.

Nhưng chuyện này không vội, hắn muốn chờ đợi tiến triển từ phía La Kinh Tùng trước đã.

Ngay khi Dư Thông Hải đại thắng trở về, La Kinh Tùng cũng đã thâm nhập vào Tinh Nguyệt Đảo.

La Kinh Tùng lớn lên ở Tinh Nguyệt Đảo, hắn vô cùng quen thuộc với Tinh Nguyệt Đảo, sau khi thâm nhập vào Tinh Nguyệt Đảo, hắn không vội hành động, mà trước tiên ẩn núp tại Tinh Nguyệt Đảo.

Ban ngày hắn đến cảng và thôn trang trên Tinh Nguyệt Đảo nghe ngóng tin tức, xem những năm qua Tinh Nguyệt Môn có những thay đổi gì, ban đêm hắn ẩn nấp qua đêm trong rừng núi ở phía đông của hòn đảo.

Người dân trên Tinh Nguyệt Đảo tuy đều là tộc nhân của hạ bát gia và tứ gia trong thượng tam gia, nhưng lại có tới bốn,

năm vạn người, cho dù có bất ngờ xuất hiện một người lạ mặt thì cũng sẽ không gây chú ý cho người khác.

Hơn nữa, hắn vô cùng quen thuộc với mọi thứ trên đảo, cho nên hắn đã ở trên đảo bốn, năm ngày mà không có ai chú ý đến một người ngoại lai như hắn.

Sau khi dò hỏi một lượt, hắn đã đại khái hiểu được tình hình hiện tại của Tinh Nguyệt Đảo.

Thực ra Tinh Nguyệt Đảo hiện tại cũng không có gì khác biệt so với khi hắn rời đi, thượng tam gia vẫn là thượng tam gia, trung tứ gia vẫn là trung tứ gia, cấu trúc trên cùng không có sự thay đổi lớn nào, mà tình hình dưới đáy cũng sẽ không có sự thay đổi lớn nào.

Sau khi hiểu rõ tình hình, La Kinh Tùng liền bắt đầu hành động.

Theo lời dặn của Dương Chính Sơn, trước tiên hắn đã mang thư đến tận nhà Nguyệt Hoàng Nhất, Nam Hải Nham, Khúc Phù Sinh và những người khác, cũng không cần hắn phải đưa thư cho bọn họ, chỉ cần đưa thư đến phủ của bọn họ là được.

La Kinh Tùng đưa thư rất tùy ý, trực tiếp ném thư vào trong cửa phủ của bọn họ, căn bản là không gặp mặt người nào.

Sau khi gửi đi vài bức thư, La Kinh Tùng lại ẩn nấp trong rừng núi, liên tiếp ba ngày cũng không xuất hiện.

...

Trong đại sảnh tổng đường Tinh Nguyệt Môn, một đám cao tầng của Tinh Nguyệt Môn lại hội tụ cùng nhau.

Nguyệt Hoàng Nhất nhìn đám người trong sảnh với vẻ mặt âm trầm.

“Tân Nguyệt Quân và Thượng Hiên Quân đã bị diệt!”

Hắn nói với giọng âm lạnh.

Tin tức về chiến trận Đông Dương Đảo hôm nay mới truyền về Tinh Nguyệt Đảo, kết quả như vậy khiến tất cả bọn họ đều cảm thấy áp lực nặng nề.

Mọi người đều rơi vào im lặng.

Tân Nguyệt Quân và Thượng Hiên Quân lại bị diệt như vậy, thực sự là quá ngoài dự đoán.

Bọn họ biết Đại Vinh rất mạnh, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng Đại Vinh lại mạnh đến mức này.

Tứ kỳ quân của bọn họ, sao lại không phải hải khấu, mà là quân đội thủy sư thực sự, ở toàn bộ Đông Nam hải vực, tứ kỳ quân đều là một thủy sư mạnh mẽ.

Nhưng bây giờ lại dễ dàng thất bại trước thủy sư của Đại Vinh như vậy, điều này khiến bọn họ có chút khó chấp nhận.

Thật ra bọn họ đã nghĩ sai, Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân không phải bại dưới tay Đại Vinh Thủy Sư, mà là bại dưới tay Đằng Long Tiền Vệ.

Nếu Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân gặp phải không phải Đằng Long Tiền Vệ, mà là Hải Châu Tả Vệ, Tân Hải Vệ, Tuyên Hải Vệ, v.v., thì kết quả của trận Đông Dương Đảo sẽ là ngược lại.

Thậm chí nếu bọn họ gặp phải thủy sư của hai vệ, bọn họ cũng có thể có một trận chiến.

Đáng tiếc là bọn họ đã gặp phải Đằng Long Tiền Vệ.

“Nói đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Nguyệt Hồng Nhất nhìn Khúc Phù Sinh, hỏi.

Đề Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân đi cướp Tùng Hà Phủ là ý kiến của Khúc Phù Sinh, nhưng bây giờ Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân xuất chinh chưa thắng đã chết trước, trách nhiệm này có phải nên do Khúc Phù Sinh gánh không?

Nếu là trước đây, Nguyệt Hồng Nhất nhất định sẽ lợi dụng chuyện này để ép Khúc Phù Sinh một phen, nhưng bây giờ hắn đã không còn tâm tư như vậy nữa.

Đại địch đang trước mắt, mâu thuẫn nội bộ tạm thời có thể gác lại.

Trong lòng Khúc Phù Sinh càng buồn bực hơn, hắn vốn nghĩ kế sách của mình rất hay, nhưng kết quả thực tế lại vấp vào mặt hắn một cái thật mạnh.

Khó chịu!

Khúc Phù Sinh không muốn nói chuyện, nhắm mắt không nói.

Ty Ngọc Lâu do dự một chút, nói: “Môn Chủ, thuộc hạ cảm thấy tiếp theo chúng ta nên chuẩn bị ứng chiến, Đại Vinh Thủy Sư đã phong tỏa tuyến đường đến Đông Dương Đảo, chúng ta muốn tiếp cận bờ biển của Đại Vinh gần như là không thể, tiếp theo chúng ta có thể làm là chuẩn bị ứng chiến!”

Nguyệt Hồng Nhất nhìn Ty Ngọc Lâu, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

“Vậy tiếp theo chúng ta nên ngồi chờ chết?”

Ty Ngọc Lâu hơi kinh ngạc, “Sao lại là ngồi chờ chết? Chúng ta là muốn chuẩn bị ứng chiến!”

Nguyệt Hồng Nhất nhìn chằm chằm hắn, “Chuẩn bị ứng chiến, ngươi cho rằng chúng ta nên chuẩn bị ứng chiến như thế

nào?”

Giọng điệu của hắn có chút lạnh lẽo, dường như đang bày tỏ sự bất mãn đối với Ty Ngọc Lâu.

Người khác nghe ra sự bất mãn trong giọng điệu của hắn, có chút kinh ngạc nhìn về phía Nguyệt Hồng Nhất.

Chương 1135: Mưu phản (1)

Ty Ngọc Lâu cũng cảm thấy có chút không đúng, nhưng hắn vẫn nói: “Tự nhiên là triệu tập các hải khẩu khác, chuẩn bị nghênh chiến với thủy quân Đại Vinh!”

“Nghênh chiến! Ha ha, ngươi là muốn nghênh tiếp thủy quân Đại Vinh nhập chủ Tinh Nguyệt Đảo phải không?” Nguyệt Hoảng Nhất cười lạnh nói.

“Môn chủ đây là có ý gì?” Ty Ngọc Lâu đột nhiên đứng dậy.

Nguyệt Hoảng Nhất từ trong tay áo lấy ra hai bức thư, “Hai ngày nay ta đã nhận được hai bức thư, một bức được gửi đến phủ đệ của ta, một bức thì vô tình phát hiện được!”

“Ngươi xem bức này!”

Nói xong, hắn ném một bức thư cho Ty Ngọc Lâu, Ty Ngọc Lâu kinh ngạc mở thư ra xem.

Đợi hắn xem xong, toàn thân đều ngẩn ngơ.

“Không thể nào, đây là giả, môn chủ, thuộc hạ tuyệt đối không có liên lạc ngầm với Đại Vinh!”

Một bức thư không thể chứng minh được gì, nhưng bức thư này do Dương Chính Sơn viết, rất âm hiểm, nội dung trong thư có rất nhiều, không những cảm ơn Ty Ngọc Lâu cung cấp tin tức, mà còn cam kết thêm về việc Ty Ngọc Lâu đầu hàng, như thể hai bên đã trao đổi thư từ nhiều lần, không chỉ bàn về điều kiện đầu hàng, mà còn khiến Ty Ngọc Lâu tiết lộ rất nhiều tin tức về Tinh Nguyệt Môn.

Mà nguồn gốc của bức thư này cũng rất khéo léo, La Kinh Tùng cố ý tìm một thi thể, sau đó để cho thủ vệ trong phủ Nguyệt Hoàng Nhất giết chết, trên thi thể không chỉ có bức thư này, mà còn có lệnh bài của Bí Võ Vệ.

Hơn nữa còn có sự trùng hợp về việc Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân bị diệt.

Sự trùng hợp này liên kết với bức thư này, đó là Ty Ngọc Lâu âm thầm truyền tin cho Đại Vinh, sau đó khiến Đại Vinh diệt Tân Nguyệt Quân và Thượng Huyền Quân.

Chúng nhân trong đương đường đều nhìn Ty Ngọc Lâu và Nguyệt Hoàng Nhất với vẻ khó hiểu, Đặng Nguyệt Hoà do dự một chút, đứng dậy nói: “Môn chủ, thuộc hạ đây cũng có một bức thư!”

“Ừm!” Nguyệt Hoàng Nhất có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Đặng Nguyệt Hoà nói: “Vốn là định đợi lát nữa mới đưa cho môn chủ, nhưng bây giờ môn chủ đã nhận được thư, thì thuộc hạ sẽ đưa thư cho môn chủ trước vậy!”

Sau đó nàng đưa một bức thư cho Nguyệt Hoàng Nhất, Nguyệt Hoàng Nhất mở ra xem, sau đó cười lạnh nói: “Thật là thú vị!”

Bức thư của Đặng Nguyệt Hoà không khác gì bức thư của hắn, nội dung gần như giống hệt nhau.

“Còn các người?”

Ánh mắt hắn rơi vào những người khác.

Những người khác nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

Trong số họ có người cũng đã nhận được thư, có người thì chưa, điều này cũng bình thường, dù sao thì cách gửi thư của

La Kinh Tùng cũng quá tùy ý, kể cả có bị mất cũng rất bình thường.

“Tại hạ đây cũng có một bức!”

“Tại hạ đây cũng có!”

Khúc Phù Sinh và Nam Hải Nham lần lượt nói.

Nguyệt Hoằng Nhất nhìn hai bức thư này, thần sắc càng thêm lạnh lẽo, hần lại hỏi: “Còn các người?”

Còn lại bốn người Tôn Xuân Hà, Nhan Vô Thương, Hàn Trưởng Thuận và Trình Vô Kỵ.

Tôn Xuân Hà và Nhan Vô Thương không nhận được thư, Hàn Trưởng Thuận và Trình Vô Kỵ thì có nhận được, nhưng họ không mang theo đến, bởi vì trong lòng họ thực sự có một chút suy nghĩ.

Bốn người lắc đầu, Nguyệt Hoằng Nhất cũng không đi sâu vào, mà ánh mắt lại rơi vào Ty Ngọc Lâu.

Bởi vì bức thư của Ty Ngọc Lâu không giống những bức thư khác.

“Môn chủ, thuộc hạ thật sự không có!” Ty Ngọc Lâu cảm thấy mình bị oan, nhưng hần cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Nam Hải Nham trầm giọng nói: “Môn chủ, có lẽ đây là kế ly gián của Đại Vinh!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là ly gián kế!” Ty Ngọc Lâu vội vàng phủ họa.

Nam Hải Nham liếc nhìn hần một cái, “Nhưng chuyện này có chút đáng ngờ, ta đề nghị vẫn nên giam Ty Ngọc Lâu ở địa lao thì hơn!”

“Nam Hải Nham, người người~~” Ty Ngọc Lâu tức giận, căm phẫn nhìn Nam Hải Nham.

Nguyệt Hoằng Nhất ngăm nhìn Ty Ngọc Lâu, khề gật đầu, “Đừng trách chúng ta nghi ngờ người, sự thật đã rõ ràng trước mắt, người tạm thời chịu âm ức một chút, thời gian này cứ ở trong địa lao đi!”

Hắn không nói lời tuyệt giao, dù sao thì hắn cũng nghi ngờ đây là kế ly gián của Đại Vinh.

Ty Ngọc Lâu hít sâu một hơi, vô lực nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Hắn có chút tuyệt vọng, cũng có chút uất ức không hài lòng, ở đây lại không có ai nói giúp hắn, điều này khiến hắn vừa cảm thấy phẫn nộ, vừa cảm thấy căm hận.

Một cuộc họp không vui vẻ gì kết thúc, Đặng Nguyệt Hoà nặng trĩu tâm tư đi ra khỏi tổng đường.

Vừa rồi nàng là người đầu tiên chủ động giao thư, không phải vì nàng trung thành với Tinh Nguyệt Môn, mà là vì nàng biết mình là người ngoài ở trong Tinh Nguyệt Môn, một khi xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, nàng chính là người dễ bị nghi ngờ nhất.

Hôm nay nếu nàng ở trong tình huống của Ty Ngọc Lâu, kết quả không chỉ là bị giam vào địa lao, mà còn bị đeo còng sau đó mới bị giam lại.

“Phu nhân, sao vậy?”

Ngọc tỷ nữ đi theo bên nàng thấy sắc mặt nàng không đúng, nhẹ giọng hỏi.

Đặng Nguyệt Hoà khề lắc đầu, nói: “Không sao, về trước đi!”

Sau đó nàng trở về phủ đệ của mình, vừa về đến nhà, nhi tử Lã Tinh Hà đã ra đón.

“Nương!”

Lã Tinh Hà năm nay hơn ba mươi tuổi, hắn vốn là con trai đảo chủ Lan Đình Đảo, ba mươi năm trước, Lan Đình Đảo bị diệt, hắn liền được Đặng Nguyệt Hoà mang đến Tinh Nguyệt Đảo, những năm này hắn vẫn sinh sống ở Tinh Nguyệt Đảo.

Mặc dù Đặng Nguyệt Hoà là đường chủ Lễ Đường của Tinh Nguyệt Môn, nhưng Lã Tinh Hà ở Tinh Nguyệt Môn lại không có bất kỳ chức vị nào, chỉ là một kẻ nhàn rỗi không ai xem trọng.

Đối với điều này, Lã Tinh Hà luôn có oán hận, bất kể là tu vi hay năng lực, hắn đều không kém gì những đệ tử khác, nhưng đệ tử của các gia tộc khác ở trong Tinh Nguyệt Môn đều có chức vị, còn hắn lại chỉ có thể làm kẻ nhàn rỗi, điều này khiến hắn làm sao có thể cam lòng?

Chương 1136: Mưu phản (2)

Hơn nữa trong lòng hắn còn nhớ thù của phụ thân, còn muốn báo thù cho phụ thân.

Tuy nhiên hắn cũng hiểu được Đặng Nguyệt Hoà ở trong Tinh Nguyệt Môn có hoàn cảnh như thế nào, cho nên hắn cũng không oán hận mẫu thân.

“Ừm!” Đặng Nguyệt Hoà liếc nhìn hắn một cái, cảm thấy sắc mặt hôm nay của hắn có chút không đúng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lã Tinh Hà nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Nương, người theo ta đi!”

Nói xong, hắn liền dẫn Đặng Nguyệt Hoà đi về phía miếu thờ ở hậu viện.

Đặng Nguyệt Hoà khẽ nhíu mày, trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng nàng cũng không nói nhiều, chỉ đi theo Lã Tinh Hà vào miếu thờ.

Trong miếu thờ bày biện bài vị của các tổ tiên Lã gia, trong lư hương có ba nén hương chưa cháy hết.

“Sao vậy?” Đặng Nguyệt Hoà lúc này mới hỏi.

Chưa kịp dứt lời, từ sau màn trướng trong miếu thờ đã có một thân ảnh bước ra.

“Đặng nương tử, lâu không gặp!” La Kinh Tùng khẽ chấp tay, nhẹ giọng nói.

“Là ngươi! Ngươi sao lại ở đây?”

Đặng Nguyệt Hoà nhìn rõ diện mạo La Kinh Tùng, thần sắc lạnh đi, nói.

Nàng đương nhiên là nhận ra La Kinh Tùng, dù sao thì La Kinh Tùng trước đây là đường chủ Ngọc Hành Tinh Đường, đường chủ Thất Tinh Đường mặc dù địa vị trong Tinh Nguyệt Môn không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là người nắm giữ một tinh đường, cũng coi như là nhân vật có chút tiếng tăm.

“Tại hạ đến khuyên hàng!” La Kinh Tùng nói.

“Người thật là to gan!” Đặng Nguyệt Hoà lạnh giọng nói.

La Kinh Tùng cười nói: “Không phải tại hạ gan lớn, mà là tại hạ biết chắc rằng Đặng nương tử nhất định sẽ muốn đầu hàng Đại Vinh!”

Đặng Nguyệt Hoà nói: “Người nghĩ nhiều rồi, ta sẽ không đầu hàng Đại Vinh!”

“Không, người sẽ, bởi vì người nhất định phải vì Lã huynh đệ lo cho một con đường lui! Không chỉ có Lã huynh đệ, còn có vài người cháu tốt của người!”

La Kinh Tùng tỏ vẻ vô cùng thoải mái, nhưng trong lòng hẳn lại không thoải mái như bề ngoài.

Mặc dù hẳn có tự tin có thể khuyên được Đặng Nguyệt Hoà, nhưng chuyện này cũng không phải là tuyệt đối.

Đặng Nguyệt Hoà khẽ hạ mắt, nàng không phải là người cô đơn, nàng còn có nhi tử, còn có người cháu trai và người cháu gái, ba mươi năm nay, Tinh Nguyệt Môn của nàng vẫn luôn sống cẩn thận từng ly từng tí, cầu mong chẳng phải là để cho con cháu mình có được một mái ấm bình yên sao?

Nhưng hiện tại Tinh Nguyệt Môn đối địch với Đại Vinh, Tinh Nguyệt Môn có thể vượt qua kiếp nạn này hay không đều là một dấu hỏi, huống chi là nàng và con cháu nàng.

Đặng Nguyệt Hoà chăm chú nhìn La Kinh Tùng, La Kinh Tùng bình tĩnh nhìn lại nàng.

Lã Tinh Hà đứng bên cạnh, không nhịn được lên tiếng: “Nương, Tinh Nguyệt Môn tuyệt đối không phải là đối thủ của Đại Vinh!”

“Im miệng!” Đặng Nguyệt Hoà quát.

La Kinh Tùng nói: “Đặng nương tử, đây là một cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ cơ hội này, thì các ngươi có thể sẽ phải tiếp tục bỏ trốn! Ngươi nên hiểu rằng, cảm giác bỏ trốn rất không dễ chịu!”

Đặng Nguyệt Hoà nói: “Điều đó chưa chắc đã đúng, ai nói rằng Đại Vinh nhất định sẽ thắng?”

La Kinh Tùng cười nhẹ: “Ha ha, đừng nói những lời tự lừa mình dối người như vậy nữa, Tinh Nguyệt Môn dựa vào đâu để có thể chiến thắng Đại Vinh? Chỉ dựa vào mấy vạn hải khấu, hay là mấy người Nguyệt Hoằng Nhất?”

“Chủ của ta là Tĩn An Hầu Đại Vinh, những điều khác ta không cần phải nói nhiều, ngươi nên hiểu chỉ cần chủ của ta nguyện ý giúp đỡ ngươi, ngươi nhất định có thể có được một nơi dung thân ở trong Đại Vinh!”

Đặng Nguyệt Hoà rơi vào trầm tư.

Đầu hàng Đại Vinh?

Hay là theo Tinh Nguyệt Môn đi đến cùng?

“Nương, Tinh Nguyệt Môn đối xử với chúng ta như thế nào ngươi cũng rõ, thà tiếp tục ở lại Tinh Nguyệt Môn chịu đựng những ám ức này, còn hơn là đầu hàng Đại Vinh!” Lã Tinh Hà không nhịn được lại lên tiếng khuyên.

Hắn sớm đã chịu đựng đủ rồi, Tinh Nguyệt Môn không xem họ là người của mình, vậy thì họ cần gì phải theo Tinh

Nguyệt Môn cùng đi chịu chết!

Đặng Nguyệt Hoà nhìn nhĩ tử của mình, rồi nhìn La Kinh Tùng, “Các người có thể cho chúng ta cái gì?”

“Đặng nương tử muốn cái gì?” La Kinh Tùng nói.

“Bức thư đó!” Đặng Nguyệt Hoà nhẹ giọng nói.

La Kinh Tùng cười toe toét, “Bức thư đó là giả, bất kỳ điều kiện nào trên đó cũng đều không được tính!”

Khi Dương Chính Sơn viết những bức thư đó chính là nói bừa, ngay cả Hầu Tước, Bá Tước cũng hứa hẹn, nhưng hẳn không phải là Diên Bình Đế, hẳn không thể tự quyết định việc phong tước.

Đặng Nguyệt Hoà nhú mày, “Vậy các người có thể cho chúng ta cái gì?”

“Cao quan bổng lộc, ta cũng không dám đảm bảo điều gì khác, nhưng lo cho Lã huynh đệ một chức quan vẫn rất dễ dàng!” La Kinh Tùng nói.

“Làm sao ta có thể tin người?” Đặng Nguyệt Hoà nói.

Nàng thực sự không quá để ý đến điều kiện, nàng cần một nơi dung thân, có thể cho con cháu nàng một cuộc sống bình yên.

Còn về vinh hoa phú quý, trong lòng nàng không coi là quan trọng.

La Kinh Tùng nói: “Ta có thể dẫn Lã huynh đệ đi gặp Hầu gia của ta!”

Đặng Nguyệt Hoà suy nghĩ một chút, rồi nhìn Lã Tinh Hà.

Lã Tinh Hà khẽ gật đầu, “Nương, để nhĩ tử đi một chuyến nhé!”

Đặng Nguyệt Hoà hít sâu một hơi, “Được!”

Thấy nàng đồng ý, trong lòng La Kinh Tùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

...

Thời gian nhanh chóng đến mười tháng mười tám, Cửu Giang Thủy Sư cuối cùng cũng đến Chiêu Võ Vệ.

Khi Dương Chính Sơn đứng trên cảng tạm thời của Chiêu Võ Vệ, nhìn đoàn Cửu Giang Thủy Sư hùng hậu đang tiến đến, tâm trạng không khỏi có chút kích động.

Trước đó có Ngũ Vệ Thủy Sư, cộng thêm Cửu Giang Thủy Sư vừa đến, tổng cộng có mười Thủy Sư, bao gồm hơn một nghìn chiến thuyền lớn nhỏ, hơn năm vạn tướng sĩ.

Nếu chỉ tính về quân lực, thì con số này không hề nhiều, nhưng một nghìn chiến thuyền đặt cạnh nhau vẫn khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Cảng tạm thời vẫn chưa hoàn thành xây dựng, Cửu Giang Thủy Sư vẫn chưa thể cập bến, chỉ có thể tạm thời neo ở gần bờ, tuy nhiên các quan viên chính của Cửu Giang Thủy Sư đã đi một chiếc Hải Thương thuyền cỡ trung vào bờ.

Hơn mười võ quan mặc quan phục lần lượt xuống thuyền, dẫn đầu là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, cao tám thước, thân hình vạm vỡ, gương mặt vuông vắn không mỉm cười.

“Quân chỉ huy của Cửu Giang Trung Vệ Bạch Nguyên Hy bái kiến Hầu gia!”

“Bái kiến Hầu gia!”

Mọi người đồng loạt hành lễ.

“Các người có lễ, ha ha, Bạch bá gia, lão phu đã chờ các người rất lâu rồi!” Dương Chính Sơn nhìn Bạch Nguyên Hy cười nói.

Bạch Nguyên Hy không chỉ là quân chỉ huy của Cửu Giang Trung Vệ, đồng thời hắn còn là Xương Ninh Bá của Đại Vinh.

Mà Cửu Giang Ngũ Vệ chính là năm vệ sở độc lập, nhưng cũng là năm vệ sở có liên quan lẫn nhau.

Họ khác với các vệ sở khác, là trực thuộc Trung Quân Đô Đốc Phủ, giống như Đăng Long Tứ Vệ hiện tại, họ không thuộc quyền quản lý của các phủ đô tư của các tỉnh, mà là trực thuộc Trung Quân Đô Đốc Phủ.

Năm vệ sở, phân bố ở phía nam của Đại Vinh trên các con sông, chịu trách nhiệm tuần tra và trấn áp cướp bóc trên các vùng nước.

Mà trong Cửu Giang Ngũ Vệ, mạnh nhất chính là Cửu Giang Trung Vệ, điều này có thể thấy được từ chiến thuyền của Cửu Giang Trung Vệ.

“Đường đi xa xôi, tốn một ít thời gian, mong Hầu gia lượng thứ!” Bạch Nguyên Hy nói.

Dương Chính Sơn mỉm cười, nói: “Các người đến đúng lúc, đi thôi, chúng ta vào nha môn nói chuyện trước!”

Nói xong, hắn dẫn mọi người trở lại nha môn tạm thời của Chiêu Võ Vệ.

Sự xuất hiện của Cửu Giang Ngũ Vệ cũng có nghĩa là Tứ Hải Thủy Sư đã hoàn thành việc tập hợp binh lính, sau khi chỉnh đốn xong xuôi, có thể xuất chinh ra biển ngay.

Dương Chính Sơn trước tiên tìm hiểu tình hình của Cửu Giang Ngũ Vệ, sau đó sắp xếp lại việc huấn luyện cho họ.

Tình hình của Cửu Giang Ngũ Vệ cũng không được tốt lắm, trong đó tình hình của Cửu Giang Trung Vệ tốt hơn một chút, binh lính không thiếu, chiến thuyền tuy thiếu đại phúc

thuyền nhưng các loại chiến thuyền trung và tiểu khác đều đủ quân số.

Còn tình hình của ba ngũ vệ kia thì giống với Tuyên Hải Vệ, Hải Châu Tả Vệ và Lôi Châu Vệ.

Theo lý mà nói mười vệ nên có hơn năm vạn sáu nghìn tướng sĩ, nhưng trên thực tế Tứ Hải Thủy Sư cộng với Chiêu Võ Vệ cũng chỉ có hơn bốn vạn ba nghìn tướng sĩ mà thôi.

May mắn thay Dương Chính Sơn đã có sự chuẩn bị tâm lý, lần này hắn cũng không cảm thấy tức giận, bởi vì hắn biết tức giận cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi sắp xếp lại việc huấn luyện cho Cửu Giang Ngũ Vệ, Dương Chính Sơn lại chờ thêm hai ngày, An Vũ Hành dẫn theo năm tiên thiên võ giả của Cung Phụng Viện đến Chiêu Võ Vệ.

Đây là lần đầu tiên Cung Phụng Viện triệu tập tiên thiên võ giả, Dương Chính Sơn không biết Diên Bình Đế đã đưa ra phần thưởng gì, nhưng có thể khẳng định là phần thưởng lần này nhất định không thấp, bởi vì năm tiên thiên võ giả này của Cung Phụng Viện đều là tiên thiên võ giả danh tiếng lẫy lừng.

An Vũ Hành làm đội trưởng, Huyền Chân Đạo Nhân là người có tu vi cao nhất trong số đó, bốn người còn lại là Lục Cấn, Chu Thanh, Lương Thắng Trạch - tổ phụ của Lương Trừ, và Lý Triều.

Bốn người này trừ Lý Triều ra, ba người còn lại đều là người đồng trang lứa với An Vũ Hành, tu vi và thực lực không chênh lệch nhiều so với An Vũ Hành.

Sáu tiên thiên võ giả đến, cộng với Dương Chính Sơn, tổng cộng có bảy tiên thiên võ giả.

Đội ngũ này, không biết Tinh Nguyệt Môn có cảm thấy vinh hạnh hay không.

Chương 1137: Huyền Cơ Chi Diệu (1)

Thời gian trôi đến tháng mười một, binh giáp của Bộ Binh và tiền lương của Bộ Hộ cũng lần lượt đến Chiêu Võ Vệ, cảng tạm thời và doanh trại cơ bản đã hoàn thành xây dựng. Dù cảng chỉ có thể neo đậu một phần chiến thuyền, nhưng cũng đủ để đối phó với tình hình hiện tại.

Ngày hôm ấy, La Kinh Tùng dẫn theo Lã Tinh Hà đến Chiêu Võ Vệ.

Trong thư phòng, sau khi Lã Tinh Hà bái kiến, Dương Chính Sơn không nói nhiều với hắn, mà dẫn hắn ra khỏi nha môn.

Ba người cưỡi ngựa đến trường bắn ven biển, nhìn những binh lính đang tập luyện, Dương Chính Sơn hỏi: “Người thấy gì?”

Lã Tinh Hà ngẩn ra, “Quân uy của Đại Vinh!”

Dương Chính Sơn khẽ lắc đầu, “Một bầy ô hợp!”

“Ô hợp?” Lã Tinh Hà lộ ra vẻ nghi hoặc.

Những binh lính trước mắt đều là binh lính của Cửu Giang Ngũ Vệ, phần lớn bọn họ đã trải qua hơn mười ngày huấn luyện, đội ngũ chỉnh tề, tinh thần phấn chấn, trông có vẻ như đã được huấn luyện bài bản.

So với điều đó, Tứ Kỳ Quân của Tinh Nguyệt Môn mới thực sự là ô hợp.

Dương Chính Sơn không để ý đến sự nghi hoặc của hắn, tiếp tục nói: “Nếu cho lão phu một năm, lão phu nhất định có thể biến họ thành tinh nhuệ thực sự!”

“Đáng tiếc, lão phu không thể chờ lâu như vậy.”

Lã Tinh Hà không hiểu Dương Chính Sơn nói những điều này có ý nghĩa gì, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

“Người nên cảm thấy may mắn vì lão phu không thể chờ một năm, nếu không các người ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có!”

Dương Chính Sơn liếc hắn một cái, “Tứ Kỳ Quân đã bị tiêu diệt hai cái, còn lại hai cái cộng thêm một bày hải tặc thậm chí còn không bằng ô hợp, lão phu thực sự không để chúng vào mắt.”

“Nếu không phải lão phu không muốn họ thương vong quá lớn, bây giờ lão phu có thể dẫn theo họ đến Tinh Nguyệt Đảo.”

“Lão phu tin rằng, ngay cả bây giờ họ cũng có thể đánh bại Tinh Nguyệt Đảo!”

Lã Tinh Hà tiếp tục im lặng, dù trong lòng hắn cảm thấy không thoải mái, nhưng hắn không thể phản bác lại Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn vừa nói, vừa thúc ngựa tiến đến cạnh, “Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, nơi đây sau này sẽ không bị tháo dỡ, lão phu sẽ tiến cử với bộ hạ bảo lưu thiết chế Tứ Hải Thủy Sư.”

“Sau này, Đại Vinh sẽ có một thủy sư hùng mạnh, tất cả các thế lực ở Đông Nam Hải Vực sẽ sống dưới bóng của Đại Vinh!”

Nhìn những chiến thuyền, tâm tư của Lã Tinh Hà hơi trùng xuống.

Việc bảo lưu thiết chế Tứ Hải Thủy Sư không phải là một tin tốt cho tất cả các thế lực ở Đông Nam Hải Vực.

Một khi Đại Vinh chú trọng đến lực lượng trên biển, thì Đại Vinh sẽ không nghi ngờ gì nữa mà trở thành bá chủ trên biển.

Dừng lại ở cảng một lát, Dương Chính Sơn mới dẫn Lã Tinh Hà trở về nha môn.

“Thời gian của các người không còn nhiều nữa, lão phu hy vọng các người có thể nhanh chóng đưa ra quyết định! Tốt nhất là có thể giúp lão phu, nếu không các người chỉ có thể làm bạn với Tinh Nguyệt Môn!”

“Trong hạ tất hiểu, hạ tất sẽ nhanh chóng thuyết phục mẫu thân!” Lã Tinh Hà trầm giọng nói.

Trước khi đến, trong lòng hắn còn có chút may mắn, nhưng sau khi gặp Dương Chính Sơn, hắn đã hiểu rằng cơ hội chỉ có một lần.

Dương Chính Sơn cười cười, “Vậy tốt, lão phu sẽ không giữ người lâu!”

.....

Lã Tinh Hà rời đi, Dương Chính Sơn liền bắt đầu chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới.

Hiện tại là tháng mười một, nếu nhanh thì có lẽ hắn còn có thể về kinh ăn Tết.

Theo thời gian trôi qua, tình hình của Tứ Hải Thủy Sư dần đi vào quỹ đạo, các doanh trại và cảng đang được xây dựng, binh lính đang được huấn luyện, và các quan tham đang bị điều tra cũng đang được xử lý.

Nói về việc điều tra quan tham, Tôn Vân Phong cũng là một kẻ tàn nhẫn, hắn gần như đã san bằng toàn bộ Đô Ty nha

môn của Phúc Hải Tinh.

Một Đô Chỉ Huy Sử, hai Đô Chỉ Huy Đồng Tri, ba Đô Chỉ Huy Sử Thiêm Sự, tất cả đều đã bị hấn điều tra.

Còn rất nhiều quan lại cấp dưới trong Đô Ty nha môn cũng đã bị hấn xử lý hơn phân nửa.

Sau khi hấn thực hiện một loạt hành động này, Đô Ty nha môn của Phúc Hải Tinh gần như đã trở thành một cái vỏ bọc.

“Người thật sự không nương tay chút nào!”

Trong thư phòng, Dương Chính Sơn nhìn Tôn Vân Phong, có chút buồn cười nói.

“Hạ quan hồ đồ, đã làm phiền Hầu gia rồi!” Tôn Vân Phong có chút ngượng ngùng cười nói.

Gần đây hấn mắc phải một căn bệnh, bệnh nghiện điều tra quan tham.

Nếu không phải Dương Chính Sơn chỉ để hấn điều tra Đô Ty nha môn, có lẽ hấn đã điều tra toàn bộ Tam Ty nha môn, những quan lại tham nhũng này thực sự quá dễ điều tra, cơ bản điều tra là có kết quả, chứng cứ cũng không cần phải đi tìm, chỉ cần tìm một chút là có thể tìm ra cả đồng.

“Người phiền phức không phải lão phu, mà là Bộ Binh và Đô Đốc Phủ! Ha ha, người đang làm khó bọn họ!” Dương Chính Sơn không để ý nói.

Đại Vinh hiện tại là mười quan thì chín người tham, một người còn lại có thể là mới nhậm chức chưa kịp tham.

Đừng nói Phúc Hải Tinh, ngay cả Trọng Sơn Trấn, nếu điều tra quan tham, cũng có thể tìm ra một đồng.

Ừm, năm xưa Dương Chính Sơn cũng coi như là quan tham, quan thương cầu kết, tham ô tư lợi, Dương Chính Sơn

đều làm qua.

Chỉ là Dương Chính Sơn làm việc có giới hạn, dù có moi bạc, hẵn cũng không moi bạc của bách tính nghèo khổ.

Nhưng những quan tham khác thì không giống vậy, bọn họ thực sự đang hại người.

“Còn mong Hầu gia có thể chiếu cố hạ quan một chút!”
Tôn Vân Phong nói.

Dương Chính Sơn cười cười, sau đó mở tấu chương trước mặt, ấn con dấu Hầu gia của mình lên đó.

Làm sao chiếu cố Tôn Vân Phong? Tất nhiên là giúp Tôn Vân Phong gánh chịu chuyện này!

Việc điều tra quan lại tham nhũng quy mô lớn như vậy, Tôn Vân Phong một mình chắc chắn không gánh nổi, còn về phần Dương Chính Sơn có thể gánh nổi hay không.

Chương 1138: Huyền Cơ Chi Diệu (2)

Ha ha~~ Dù sao Dương Chính Sơn hiện tại là nợ nhiều không sợ, rận nhiều không sợ ngứa.

Hắn ước chừng khoảng thời gian này trên triều đình có không ít người có ý kiến với hắn.

Những quan lại của Bộ Binh và Bộ Hộ chắc chắn đều đang lên lút mắng hắn.

Mà sự thật cũng đúng như vậy, gần đây trên triều đình Kinh Đô, có không ít ý kiến phản đối Dương Chính Sơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Dương Chính Sơn chi tiêu quá nhiều cho Tứ Hải Thủy Sư, binh giáp của Bộ Binh, tiền lương của Bộ Hộ, chiến thuyền của Công Bộ, những thứ này đều đập lên chỗ đau của một số người.

Tuy nhiên, không ai đệ đơn kiện Dương Chính Sơn, bởi vì mọi người đều biết đệ đơn kiện cũng vô ích.

Họ chỉ tối đa là phàn nàn với Diên Bình Đế.

Buổi chiều kết thúc, Diên Bình Đế trở về Ngự Thư Phòng, xem vài tấu chương, sau đó không nhin được mà phàn nàn.

“Tĩnh An Hầu thật sự không để trẫm yên tâm chút nào!”

Trương Minh Trung bên cạnh cười nói: “Bệ hạ nên hiểu, Tĩnh An Hầu từ trước đến nay đều thích gây chuyện!”

Hắn không phải đang nói xấu Dương Chính Sơn, mà là đang nói thật.

Dương Chính Sơn luôn là từ đồng nghĩa với việc gây chuyện, bất kể là ở Đằng Long Vệ hay Trọng Sơn Trấn, hắn đều đã gây ra không ít chuyện.

Nghĩ đến khoản nợ mười triệu lượng bạc của Trọng Sơn Trấn, thì hiểu được hắn có thể gây chuyện đến mức nào.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ không dám vay một khoản bạc lớn như vậy.

Diên Bình Đế cũng không phải không hiểu Dương Chính Sơn, hắn chỉ là phàn nàn một chút, cũng không phải có gì không hài lòng với Dương Chính Sơn.

“Từ nội tàng phát năm mươi vạn lượng bạc cho hắn, Bộ Hộ chắc là không còn bạc nữa!” Diên Bình Đế ra lệnh.

Mấy ngày nay Bộ Hộ ngày nào cũng đến tìm hắn kêu khổ, làm hắn vô cùng khó chịu.

May mắn là nội tàng của hắn còn khá nhiều bạc mặt, có thể gửi trước cho Dương Chính Sơn.

Có tiền trong tay, trong lòng không lo lắng.

Hiện tại Diên Bình Đế thực sự là một phú hào, Hoàng Thương Ty mỗi năm đều cung cấp cho hắn từ hai đến ba triệu lượng bạc, những bạc này hắn gần như không động đến.

“Vâng!”

Trương Minh Trung đáp một tiếng, rồi đi điều động bạc cho Dương Chính Sơn.

.....

Chiêu Võ Vệ.

Đêm khuya yên tĩnh, Dương Chính Sơn đứng trong sân nhỏ, nhìn bầu trời đầy mây đen.

Sắp mưa rồi!

Hơn nữa còn là một cơn mưa lớn!

Ngay sau đó, trong bầu trời đen kịt bỗng lóe lên một tia chớp trắng như ma quái, như thể bầu trời đang nứt ra.

Ầm ầm ầm ~

Tiếng sấm vang dội, vọng khắp trời.

Ngay sau đó, những giọt mưa to như hạt đậu ào ào rơi xuống.

Tâm thần Dương Chính Sơn khê động, trên bề mặt cơ thể hiện ra một lớp ánh sáng xanh nhạt, ánh sáng như một lớp màng mỏng ngăn cách nước mưa ở bên ngoài.

Mưa ào ào rơi, hắn cứ lặng lẽ đứng trong mưa.

Cả người như một bức tượng, nếu không có sấm chớp lóe sáng, có lẽ không ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến khi chỗ trũng trong sân đầy nước mưa, Dương Chính Sơn mới quay người đi vào trong nhà.

“Hầu gia!”

Trong nhà, thân cận Lý Xương nhẹ nhàng gọi.

“Ừm, người nghỉ ngơi đi, không cần để ý đến ta!” Dương Chính Sơn nói một câu rồi đi vào nội thất.

Lý Xương cũng không để ý đến hắn, ngồi dựa vào tường trên ghế băng giả ngủ.

Các thân cận đều quen với tính tình và phong cách hành sự của Dương Chính Sơn, những chuyện kỳ quái như thế này, Dương Chính Sơn cũng không phải lần đầu tiên làm.

Sau khi Dương Chính Sơn vào trong phòng, tâm niệm khê động liền tiến vào Linh Tuyền Không Gian.

Trong Linh Tuyền Không Gian, Tam Hoàng Lý và Băng Tâm Quả đều đã chín.

Hai cây Băng Tâm Quả tổng cộng kết được ba mươi sáu quả Băng Tâm, một cây Tam Hoàng Lý chỉ kết được mười hai quả Tam Hoàng Lý.

Số lượng quả của cây Băng Tâm Quả là cố định, mỗi ba năm kết một lần, mỗi lần chỉ kết mười tám quả.

Số lượng quả của cây Tam Hoàng Lý sẽ tăng lên theo độ tuổi của cây.

Năm nay là năm đầu tiên Tam Hoàng Lý kết quả, chỉ kết được mười hai quả.

Dương Chính Sơn đã thu hết tất cả quả, nhưng mấy ngày nay hắn vẫn đang luyện chế Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Một quả Băng Tâm có thể luyện chế được một viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, mỗi đêm hắn đều luyện chế một viên, hiện tại đã luyện chế được bốn viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Đợi Dương Chính Sơn luyện chế tất cả Băng Tâm thành Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, thì hắn sẽ có mười hai quả Tam Hoàng Lý và ba mươi sáu viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan.

Nhiều Tam Hoàng Lý và Ngọc Cốt Băng Tâm Đan như vậy, cho dù chất đồng cũng có thể tạo ra một tiên thiên võ giả.

Nếu đợi thêm mười mấy năm nữa, Tinh Nguyên Quả cũng sẽ bắt đầu kết quả, đến lúc đó toàn bộ tài nguyên linh quả của Đại Vinh cũng không bằng tài nguyên trong tay Dương Chính Sơn.

Quan trọng hơn là Linh Tuyền Không Gian đủ lớn, có thể không ngừng trồng thêm nhiều linh quả, mỗi khi nghĩ đến tương lai hắn sẽ có vô tận linh quả, trong lòng Dương Chính Sơn tràn đầy mong đợi.

Sau khi tốn hai giờ luyện chế một viên Ngọc Cốt Băng Tâm Đan, Dương Chính Sơn lại chăm sóc dược viên trong Linh Tuyền Không Gian, nhân tiện cũng thân thiết với con ngựa một chút.

Cho đến khi bình minh ló rạng, Dương Chính Sơn mới bước ra khỏi Linh Tuyền Không Gian, cảm thương luyện tập trong sân.

Huyền Thiết Thương trong tay hần như không có vật gì cản trở, vung vẩy tự do, mỗi chiêu mỗi thức đều thể hiện uy thế kinh khủng.

Ngay lúc Dương Chính Sơn đang luyện tập, không biết từ khi nào, An Vũ Hành đã ngồi trên tường, cầm một chiếc bình rượu, thỉnh thoảng lại uống một ngụm.

“Sao ngươi mỗi ngày đều luyện thương?”

Hần có chút không hiểu hỏi.

Võ giả đạt đến tầng thứ tiên thiên, thực ra đã không cần thiết phải mỗi ngày luyện tập thương pháp kiếm pháp các loại chiêu thức, đúng là nói không chiêu thắng có chiêu, tiên thiên võ giả đã không còn câu nệ vào việc sử dụng chiêu thức, mỗi chiêu mỗi thức đều nên tùy tâm sở dục.

Trong trường hợp bình thường, tiên thiên võ giả sẽ cách ba ngày nửa tháng luyện tập một chút thương pháp kiếm pháp, giữ trạng thái không bị quên.

Cũng có người đặc biệt thậm chí trực tiếp vứt bỏ thương pháp kiếm pháp, như An Hành Vũ, năm xưa hần tu luyện cương tiêu, một gậy xuống, có thể đập nát núi đá, nhưng bây giờ hần cả ngày không ôm bình rượu thì cũng cầm bình rượu, căn bản là không dùng đến rồi.

“Chỉ là thói quen!” Dương Chính Sơn thu hồi trường thương cười nói.

“Thói quen này không tốt, có thời gian đó, chỉ bằng cảm nhận được huyền cơ diệu dụng nhiều hơn.” An Vũ Hành tùy ý nói.

“Huyền cơ diệu dụng chẳng phải cũng ở trong mỗi chiêu mỗi thức này sao?” Dương Chính Sơn không đồng ý nói.

Huyền cơ diệu dụng được gọi là đặc tính của chân khí tiên thiên, chân khí tiên thiên khác thuộc tính có huyền cơ khác nhau, cảm ngộ của các võ giả khác nhau đối với tiên thiên võ giả, huyền cơ diệu dụng mà họ nắm giữ cũng không giống nhau.

Cho nên huyền cơ diệu dụng khác nhau tùy theo người.

Thế gian này không có huyền cơ lợi hại nhất, chỉ có huyền cơ phù hợp với bản thân nhất.

Đừng nhìn An Vũ Hành ngày nào cũng ôm bình rượu uống, dường như hắn chỉ là một kẻ nghiện rượu, nhưng đối với hắn mà nói, uống rượu cũng là một loại tu luyện.

An Vũ Hành ngẩng đầu nhìn Dương Chính Sơn một cái, đột nhiên vung tay áo, ngay lập tức, nước ngưng thành mũi tên, vút vút bắn về phía Dương Chính Sơn.

Dương Chính Sơn đâm trường thương ra, một thương đâm ra nhưng có hơn mười đạo thương mang, mỗi đạo thương mang đều chính xác rơi vào mũi tên nước.

Âm thanh vang lên liên tiếp, chân khí va chạm sau đó bắn ra, rơi trên mặt đất và tường để lại những lỗ hồng nhỏ.

An Vũ Hành thấy vậy, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đây là!”

Dương Chính Sơn vượt râu, cười nói: “Ngươi cảm thấy chiêu này thế nào?”

An Vũ Hành xoa cằm, “Hình như đã sờ tới ngưỡng cửa nhập vi, cũng đã tìm ra được mấu chốt về huyền cơ.”

“Nhưng vẫn kém xa bậc trước!” Dương Chính Sơn nói.

Ngự khí thành thương, ngay lập tức hóa thành mười mấy đạo thương mang, đây cũng coi như một cách biểu hiện của nhập vi.

Còn về huyền cơ diệu dụng, đặc tính của chân khí Ất Mộc Trường Xuân ở chỗ đa dạng, Ất Mộc giả, sinh tại xuân như đào lý, hạ như hà giá, thu như đồng quý, đông như kỳ hoa.

Phát dục vạn vật, sinh sinh bất tận; tại thiên vi phong, tại địa vi thụ, vị chi âm mộc.

Thiên can Giáp thâu, địa chi Dần tàng, thử vị quyền la hệ tùng bách, xuân cổ đắc trợ, thu di hợp phù, cổ khả xuân khả thu, ngôn tứ quý giả khả dã.

Ất Mộc phụ dĩ Trường Xuân, lại tại đa dạng trung nhiều nhất nhất miên trường, xuân thu giai thị xuân, vạn vật giai tại xuân, Ất Mộc tuy nhu, nhưng Trường Xuân khả cử thị.

Mà cảm ngộ của Dương Chính Sơn đối với Ất Mộc Trường Xuân Công chính là đa dạng và kéo dài bền bỉ.

Khi kết hợp với thương pháp và thương thể mà hần quen thuộc, khiến cho mỗi chiêu mỗi thức của hần đều có thêm nhiều biến hóa.

Tất nhiên, đây chỉ là cảm ngộ của hần hiện tại, hần nói không sai, bất luận là về huyền cơ diệu dụng hay là cảnh giới nhập vi, hần đều kém An Vũ Hành một khoảng rất xa.

Nhưng An Vũ Hành không nghĩ như vậy, “Người nhập cảnh tiên thiên đã bao nhiêu năm, lão phu nhập tiên thiên đã gần năm mươi năm, có lẽ vài năm nữa người sẽ vượt qua lão phu!”

Dương Chính Sơn cười cười, thu hồi trường thương, không nói thêm gì nữa.

Nếu nói vượt qua An Vũ Hành, hắn vẫn có chút tự tin, nhưng nói về tương lai có thể hy vọng, hắn lại cảm thấy rất mơ hồ.

Tiên thiên chi đạo, hắn chỉ nhìn thấy hai con đường là huyền cơ và nhập vi, còn về nhập đạo, hiện tại hắn vẫn chưa có manh mối gì.

Chương 1139: Trước Đại Chiến (1)

Nói chuyện phiếm xong, Dương Chính Sơn bước vào phòng, An Vũ Hành cũng từ trên tường nhảy xuống.

“Người dự định khi nào xuất chinh?”

“Một thời gian nữa!”

“Một thời gian nữa là bao lâu?” An Vũ Hành hỏi.

“Tháng sau? Sao, lão nhân gia người không đợi được nữa rồi sao?” Dương Chính Sơn vừa rửa mặt vừa nói băng quơ.

An Vũ Hành nhìn bầu trời ngoài kia đã trong xanh trở lại, khẽ lắc đầu, “Phong vũ nơi đây quá lớn, lão phu không quen ở!”

“Ha ha~~”

Dương Chính Sơn cười lớn.

Khí hậu ở Chiêu Võ Vệ và Kinh Đô chênh lệch rất lớn, tháng mười một, Kinh Đô đã có tuyết rơi, nhưng ở Chiêu Võ Vệ này vẫn còn hơi oi bức.

“Thiên địa vạn vật giai khả nhập đạo, phong vân biến hoá diệc khả ngộ đạo!”

Dương Chính Sơn nói băng quơ.

An Vũ Hành ngẩn ra, “Phong vân biến hoá diệc khả ngộ đạo?”

Y nhìn những đám mây đen trên không trung dần tan biến, “Âm vũ diệc khả ngộ đạo?”

Dương Chính Sơn thấy y ngẩn người, cũng không để ý đến, tự mình ăn sáng.

Bữa sáng do thị vệ chuẩn bị, một bát cơm to, có thịt khô, rau xanh, dưa muối, v.v., không tính là phong phú, nhưng có thịt có rau, cũng coi như ổn.

Đang ăn, thân hình An Vũ Hành đột nhiên bay vọt ra, lần nữa hạ xuống trên tường.

Bình rượu trong tay vung ra, rượu văng lên không trung, ngay sau đó y nhảy lên, túm lấy bình rượu rơi xuống.

Cùng với y rơi xuống còn có một trận mưa tên, ào ạt rơi xuống mặt đất, đánh cho mặt đất vốn đã lồi lõm càng thêm bùn đất văng tứ tung.

“Lão đầu, người đừng làm hỏng sân của ta!” Dương Chính Sơn bắt mắt hô.

An Vũ Hành cười ha ha, “Người nói không sai, phong vân biến hoá diệc khả ngộ đạo!”

“Hả, người ngộ ra cái gì rồi?” Dương Chính Sơn ngạc nhiên hỏi.

Y chỉ nói bừa, mặc dù y cảm thấy câu này không sai, nhưng cũng không cho rằng thật sự có thể ngộ ra được điều gì từ đó.

“Không ngộ ra cái gì, chỉ là có chút phát hiện mới mẻ mà thôi!” An Vũ Hành mặt đầy ý cười.

“Thật sự!”

Dương Chính Sơn cảm thấy lão đầu tử này hôm nay có chút khác thường, nhưng khác ở chỗ nào thì không nói rõ được.

“Nói không rõ, đạo không minh, cũng không nghĩ thông được, nhưng có lẽ đây chính là một cơ hội, tổng kết lại là có chút thu hoạch!” An Vũ Hành ngẩng đầu uống một ngụm rượu, khoáng đạt nói.

Dương Chính Sơn ăn hết sạch cơm trong bát, cũng lười nói nhiều với lão đầu tử này.

Lão đầu tử này luôn thích làm ra vẻ thần bí, rất nhiều lúc đều nói những lời không đầu vào đâu.

Thật ra cũng không tính là không đầu vào đâu, bởi vì đối với tiên thiên chi cảnh mà nói, có một số thứ chính là nói không rõ đạo không minh, hoàn toàn dựa vào cá nhân lĩnh ngộ.

Dương Chính Sơn không muốn đề ý đến An Vũ Hành, nhưng An Vũ Hành lại nói: “Người có tu luyện [Đạp Thủy Nhập Hành] chưa?”

“Chưa có!”

“Vậy thì luyện một chút đi, dù sao tiếp theo người cũng phải chiến đấu trên biển!” An Vũ Hành nói.

Dương Chính Sơn nghĩ cũng đúng, “Vậy ta sẽ tranh thủ thời gian luyện tập!”

[Đạp Thủy Nhập Hành], như tên gọi, chính là đi trên mặt nước, nhưng cũng không hoàn toàn là đi trên mặt nước, mà là chỉ một số kỹ xảo và phương pháp chiến đấu trong nước.

Làm thế nào để di chuyển nhanh chóng trong nước, làm thế nào để đạp nước mà đi trên mặt nước, làm thế nào để chiến đấu trong nước, v.v.

Vũ giả tiên thiên khí tức liên miên, có thể dễ dàng nín hơi dưới nước nửa canh giờ, nhưng làm thế nào để chiến đấu dưới nước thì có rất nhiều kỹ xảo.

Còn về [Đạp Thủy Nhập Hành], cũng không khó như tưởng tượng, hậu thiên vũ giả cũng có thể lướt đi trên mặt nước, tiên thiên vũ giả càng có thể đứng trên mặt nước trong thời gian dài.

Điều này chẳng qua chỉ là sự vận dụng của chân khí tiên thiên mà thôi.

Chỉ cần đạt tới tầng [Ngự Khí], tiên thiên vũ giả có thể đứng trên mặt nước trong thời gian dài.

Dương Chính Sơn trước đây chưa từng chiến đấu dưới nước, cho nên cũng chưa tu luyện qua kỹ xảo này.

Có sự nhắc nhở của An Vũ Hành, sau khi Dương Chính Sơn ăn sáng xong, liền đến bên bờ biển bắt đầu luyện tập.

Hắn luyện tập không phải là làm thế nào để đạp nước mà đi, dù sao đối với hắn mà nói rất dễ dàng, hắn cần luyện tập là làm thế nào để đạp nước mà đi tiết kiệm sức lực hơn.

Trên mặt biển, Dương Chính Sơn như đi trên mặt đất mà không ngừng chạy, lúc thì nhảy lên cao, lúc thì lại lặn xuống nước, một lúc sau, lại đột ngột nhảy ra khỏi mặt nước.

Vài ngày đầu hắn chỉ nhảy múa trên mặt biển, sau đó hắn thậm chí còn mặc Lưu Kim Minh Quang Giáp, tay cầm Huyền Thiết Thương, nhảy múa trên mặt biển.

Huyền Thiết Thương nặng một trăm ba mươi tám cân, Lưu Kim Minh Quang Giáp nặng một trăm bốn mươi ba cân, cộng lại, gần như gấp đôi trọng lượng cơ thể của Dương Chính Sơn.

Mang theo binh giáp nặng nề như vậy, Dương Chính Sơn muốn tự do lặn xuống nước sẽ tốn nhiều sức lực hơn, chủ yếu là tiêu hao tiên thiên chân khí sẽ tăng gấp bội.

May mắn là hiện tại tiên thiên chân khí của Dương Chính Sơn đã rất hùng hậu, cũng có thể tiêu hao được.

Thời gian cứ trôi qua trong những buổi luyện tập của Dương Chính Sơn, không biết đã đến giữa tháng mười hai.

Cuộc huấn luyện cơ bản của Cửu Giang Thủy Sư đã hoàn thành, cuộc huấn luyện phối hợp của Tứ Hải Thủy Sư cũng đã diễn ra vài lần, mặc dù vẫn còn nhiều thiếu sót, nhưng tạm thời có thể ra biển tác chiến.

Gần đến Tết, Dương Chính Sơn cũng không có ý định tiếp tục kéo dài nữa.

Ngày mười hai tháng chạp.

Dương Chính Sơn đánh trống tập hợp các tướng lĩnh trong nha môn Chiêu Võ Vệ.

Phó tổng lý quan Dư Thông Hải, Bạch Nguyên Hy, tướng quân tại doanh Tiết Thường An, tham tướng du kích Tiền Mãn Ý, Trương Mãn, Ngô Khải, và các tướng lĩnh khác đều nhanh chóng tập hợp đến.

Ngoại trừ Tiết Bình vẫn ở lại Đông Dương Đảo, tất cả các tướng lĩnh của Tứ Hải Thủy Sư đều đã tập hợp.

Chương 1140: Trước Đại Chiến (2)

Đại đường nha môn không đủ chỗ cho nhiều người như vậy, Dương Chính Sơn liền họp ở trong sân.

Nhìn một đám tướng lĩnh, Dương Chính Sơn đứng thẳng người.

“Thời gian cũng đã đến rồi, chúng ta cũng nên xuất chiến! Kéo dài thêm nữa, đoán chừng mấy lão quan ở Kinh Đô này sẽ cho chúng ta uống thuốc đắng mất!”

Dương Chính Sơn cười nói.

Mọi người đều cười ha hả.

Tứ Hải Thủy Sư bây giờ như một con quái thú tham lam, chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, đã nuốt chửng hơn một trăm triệu lượng bạc và hơn mười vạn thạch lương thực, cùng với vô số binh giáp và chiến thuyền.

Tiếp tục như vậy, đừng nói là bộ binh bộ hộ, ngay cả Diên Bình Đế cũng sẽ sốt ruột.

“Có Hầu gia ở đây, chúng ta không cần sợ bọn họ!”

“Đúng vậy, những ngày này chúng ta sống thật thoải mái!”

Vài người cười nói.

Có thể không thoải mái sao?

Ngoại trừ Đằng Long Vệ, các thủy sư khác đều thiếu tiền, trước đây khi muốn xin ít bạc từ Triều Đường, đều phải cầu

xin đủ kiêu, quan trọng là tốn công tốn sức mà chưa chắc đã xin được bao nhiêu lương thảo.

Mà bây giờ, họ có thể dễ dàng lấy được đủ tiền lương và lương thảo, còn có cả bộ binh giáp và chiến thuyền.

Trước đây họ chưa từng giàu có như vậy.

“Được rồi, nói đùa một chút thôi, chúng ta cũng không thể chỉ nghĩ đến việc hưởng lợi mà không làm việc!” Dương Chính Sơn giơ tay, ra hiệu cho mọi người im lặng.

“Đã đến lúc xuất chiến rồi!”

“Hầu gia cứ ra lệnh, chúng ta nhất định sẽ tiến lên không ngần ngại, sống chết không sợ hãi!” Dư Thông Hải nghiêm mặt nói.

Dương Chính Sơn gật đầu, “Theo thông tin do Bí Võ Vệ cung cấp, hiện tại Tinh Nguyệt Môn đã tập hợp gần bốn vạn hải khấu quanh Tinh Nguyệt Đảo!”

Nói xong, hắn vẫy tay, thị vệ lập tức mang hải đồ đã chuẩn bị sẵn lên.

Dương Chính Sơn chỉ vào Tinh Nguyệt Đảo trên hải đồ nói: “Bốn vạn hải khấu phân bố ở các đồn của Tứ Kỳ Quân, nhưng một khi chúng ta xuất chiến, bọn chúng nhất định sẽ tiến hành quyết chiến với chúng ta!”

“Lão phu quyết định đặt trận quyết chiến ở phía tây Tinh Nguyệt Đảo một trăm dặm!”

“Ở đây có hơn mười đảo lớn nhỏ, trong đó đảo lớn nhất là đồn của Mãn Nguyệt Kỳ Quân!”

“Nên trận chiến này chúng ta sẽ chia thành bốn bước, bước đầu tiên là đánh tan đại quân hải khấu của Tinh Nguyệt Môn, bước thứ hai là chiếm lấy Mãn Nguyệt Đảo, bước thứ ba là đổ bộ lên Tinh Nguyệt Đảo, một lần tiêu diệt tổng đà của Tinh

Nguyệt Môn, bước thứ tư là dọn dẹp tàn dư của Tinh Nguyệt Môn.”

“Trong đó, khó nhất là bước đầu tiên và bước thứ ba, Tinh Nguyệt Môn rất có thể sẽ dồn toàn bộ lực lượng vào đại quân hải khấu, nhưng cũng có thể sẽ chọn Tinh Nguyệt Đảo làm nơi quyết chiến!”

“Nên hai trận chiến này chúng ta phải dốc toàn lực!”

Dương Chính Sơn trình bày kế hoạch tổng thể, sau đó bắt đầu ra lệnh.

“Dư Thông Hải!”

“Bồi chức tại!”

“Người lãnh đạo Đăng Long Thủy Sư chiếm cứ nơi này trước tiên!”

Dương Chính Sơn chỉ vào một hải đảo không người ở phía Bắc Tinh Nguyệt Đảo, “Đợi đại chiến khai màn, các người phụ trách đột kích vào hậu phương địch quân, cắt đứt đường lui của chúng!”

“Bồi chức tuân mệnh!” Dư Thông Hải đáp.

“Bạch Nguyên Hy!” Dương Chính Sơn lại gọi.

“Mặt tướng tại!” Bạch Nguyên Hy bước ra nói.

Dương Chính Sơn lại chỉ về phía Nam Mãn Nguyệt Đảo, “Sau khi tiến vào Tinh Nguyệt Hải Vực, người dẫn dắt Cửu Giang Trung Vệ tách rời đại quân, đột kích vào phía Nam địch quân trước, đại quân sẽ cố gắng đuổi giặc về phía Nam, các người phụ trách chặn lại!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Bạch Nguyên Hy đáp.

Dương Chính Sơn tiếp tục nói: “Các tướng lĩnh còn lại đi cùng lão phu thẳng tiến Mãn Nguyệt Đảo, cụ thể chiến thuật

sắp xếp, lúc đó sẽ an bài, lão phu chỉ có một yêu cầu với các người!”

“Đó là chỉ cần nhận được mệnh lệnh, thì lao về phía trước, dù trước mặt là đao sơn hỏa hải, các người cũng phải xông lên!”

“Nếu có kẻ dám sợ chiến, lão phu cũng sẽ chém hắn, cho dù trận này thắng!”

Chỉ huy hải chiến vô cùng phiền phức, một khi phân tán, rất khó để kịp thời hạ lệnh, vì vậy sau khi phân quân, cách tác chiến thế nào, hoàn toàn dựa vào sự nắm bắt thời cơ của chủ tướng.

Cho nên Dương Chính Sơn cũng không dám phân tán quân lực quá xa, chỉ để Dư Thông Hải và Bạch Nguyên Hy mang theo một vệ binh để ứng biến.

Mà đối với các thủy sư khác, Dương Chính Sơn chỉ có một yêu cầu, đó là dám lao về phía trước.

Trận chiến này họ chiếm ưu thế về quân số, hơn nữa chiến thuyền của họ còn vượt trội hơn địch quân, chỉ cần các tướng sĩ dám chiến, trận này rất khó có khả năng thất bại, tối đa chỉ là khác biệt giữa đại thắng và thảm thắng mà thôi.

“Chúng ta kính tuân mệnh của hầu gia!” Chư tướng quan đồng thanh đáp.

Sau một loạt mệnh lệnh, các quân tướng sĩ bắt đầu chuẩn bị xuất chiến.

Binh giáp đầy đủ, lương thực nước ngọt, nỏ tên cung tên, tất cả đều được di chuyển lên chiến thuyền, hàng vạn tướng sĩ bận rộn một ngày, sáng hôm sau, Dương Chính Sơn lên chiến thuyền của Tân Hải Vệ tại cảng tạm thời.

Chiến thuyền của Tân Hải Vệ cũng là Đại Phúc Thuyền loại một, giống như Đại Phúc Thuyền của Đằng Long Tiền Vệ, nhưng tọa xạ cự trên thuyền của Tân Hải Vệ thì không bằng của Đằng Long Tiền Vệ, bởi vì tọa xạ cự của Đằng Long Tiền Vệ đều do Đằng Long Vệ tự cải tạo, chính là lúc Dương Chính Sơn còn ở Đằng Long Vệ đã cải tạo.

Dương Chính Sơn chọn Đại Phúc Thuyền của Tân Hải Vệ làm chiến hạm, đi cùng hãn ngoại thân tín và thủ vệ bên người còn có An Vũ Hành cùng sáu người khác.

Sáu vị tiên thiên võ giả bên cạnh, Dương Chính Sơn cảm thấy nếu trận chiến này thua, thì quả thật là trời không dung.

Đại quân xuất hải, hơn ngàn chiến thuyền ào ạt lao về hướng Tinh Nguyệt Đảo, khi đi qua Đông Dương Đảo, Tiết Bình cũng dẫn theo hai doanh tướng sĩ theo sau Đằng Long Tiền Vệ.

Chương 1141: Trước Đại Chiến (3)

Trên Đông Dương Đảo, Châu Minh cung kính đứng sau lưng một lão giả, nhìn về thủy sư đang ào ạt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Trước đây ta chỉ biết Đại Vinh cường đại, lại không biết Đại Vinh cường đại đến mức nào, hôm nay một lần thấy mới biết được sự cường thịnh của Đại Vinh không phải ta có thể tưởng tượng nổi!”

Châu Minh có chút cảm thán nói.

Nói về số lượng chiến thuyền, hiện tại Tứ Hải Thủy Sư sở hữu chiến thuyền thực tế cũng không tính là nhiều, chỉ hơn ngàn chiếc chiến thuyền.

Tinh Nguyệt Môn lại được cho là sở hữu ba ngàn chiếc chiến thuyền.

Nhưng nhiều hay ít chiến thuyền cũng không đại diện cho thực lực, mười chiếc tiểu thuyền cũng không bằng một chiếc đại thuyền, trăm chiếc tiểu thuyền cũng không bằng một chiếc Đại Phúc Thuyền.

Điểm thực sự mạnh mẽ của Tứ Hải Thủy Sư, chính là hai mươi tám chiếc Đại Phúc Thuyền.

Hai mươi tám chiếc Đại Phúc Thuyền, vốn dĩ có mười chiếc là thuộc về Đằng Long Tiên Vệ, Tân Hải Vệ, Tuyên Hải Vệ, Lô Châu Vệ và Hải Châu Tả Vệ, mười tám chiếc còn lại thì trong hơn ba tháng này đã được Công Bộ cải tạo từ thương thuyền.

Mặc dù là thương thuyền cải tạo, trông có vẻ cũng nhỏ hơn một chút so với Đại Phúc Thuyền loại một, nhưng cũng là những con quái vật không lồ.

Hai mươi tám chiếc Đại Phúc Thuyền cùng với hơn hai trăm chiếc thuyền tuần tra trung loại và Hải Tăng thuyền, đây tuyệt đối không phải là Tinh Nguyệt Môn có thể so sánh được, không chỉ Tinh Nguyệt Môn, bất kỳ thế lực nào ở Đông Nam hải vực cũng không thể đưa ra được nhiều đại thuyền như vậy, kể cả Lã Thịnh Vương Triều.

“Đối với chúng ta mà nói, chiến thuyền chỉ là chuyện nhỏ, ta càng tò mò trên thuyền đó có bao nhiêu tiên thiên võ giả!” Lão giả vuốt bộ râu hoa trắng nói.

“Tam Gia có quen biết tiên thiên võ giả của Đại Vinh không?” Châu Minh nhẹ giọng hỏi.

Lão giả trước mắt chính là Châu Trường Hưng, một trong những người phụ trách của Châu Gia trên Địa Hoả Đảo, Địa Hoả Đảo là một thế lực kiểu gia tộc, mặc dù tộc nhân đã đạt đến hàng vạn người, nhiều chi nhánh, nhưng Châu Gia vẫn giữ chế độ thống trị dựa trên gia tộc.

Những người phụ trách đều là tiên thiên võ giả, không tôn trọng bối phận và tuổi tác, chỉ dựa vào thực lực, người phụ trách được xếp hạng dựa trên thời gian đột phá đến tiên thiên cảnh.

Vị Tam Gia này trước mắt, xếp hạng thứ ba trên Địa Hoả Đảo, điều này có nghĩa là phía trước hắn còn hai tộc nhân khác đã đạt tiên thiên cảnh trước hắn.

Nếu có tiên thiên cảnh tộc nhân ở phía trước hắn qua đời, thì thứ hạng của hắn cũng sẽ được xếp lên một bậc.

Châu Trường Hưng hít một hơi thật sâu, “Có vài người quen, nhưng cũng đã vài năm không gặp, xem ra lão phu nên

đi thăm lão hữu một chút!”

“Sau này tình hình ở Đông Nam Hải Vực có lẽ sẽ thay đổi, chúng ta cũng nên chuẩn bị trước một chút!”

Châu Minh gật đầu đồng ý, “Vị Tiết Đại Nhân Tiết Bình kia, Tam Gia thấy thế nào? Chúng ta có nên hợp tác với họ không?”

Châu Trường Hưng mỉm cười, “Cho dù chúng ta có chọn đối tượng hợp tác cũng sẽ không chọn hắn, hắn ở Đại Vinh chẳng qua chỉ là một chỉ huy đồng tri mà thôi.”

“Vậy ý của Tam Gia là?” Châu Minh có chút thất vọng, hắn thực sự rất nhìn thấy triển vọng hợp tác với Tiết Bình.

Châu Trường Hưng nói: “Tiết Bình là chỉ huy đồng tri của Đảng Long Tiền Vệ, mà theo lão phu được biết thì Đảng Long Vệ này là do Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn của Đại Vinh trực tiếp bồi dưỡng, ừm, Dương Chính Sơn chính là tổng lý quan của Tứ Hải Thủy Sư này!”

“Vì vậy đối tượng hợp tác của chúng ta nên là Tĩnh An Hầu Dương Chính Sơn của Đại Vinh, chứ không phải là một Tiết Bình!”

Tiết Bình, còn chưa có tư cách hợp tác với Địa Hoả Đảo họ, không phải là hắn khinh thường Tiết Bình, mà là Tiết Bình thực sự không đủ tư cách.

Bất kể là thân phận và địa vị, hay là thực lực, Tiết Bình đều không đủ tư cách.

Châu Minh bừng tỉnh, “Vẫn là Tam Gia suy nghĩ chu đáo!”

Châu Trường Hưng ra lệnh: “Người chuẩn bị một phần hậu lễ, đợi sau khi Tứ Hải Thủy Sư đại thắng trở về, lão phu sẽ tự mình đi thăm vị Tĩnh An Hầu này một chút!”

Châu Minh có chút chân chừ, “Cái này, chuẩn bị hậu lễ như thế nào thì thích hợp?”

Điều này thật sự khiến hần cảm thấy khó xử, nói về bạc tiền, trên Đông Dương Đảo của hần tự nhiên không thiếu, các loại thương phẩm cũng không thiếu, nhưng hần cảm thấy đồ vật bình thường khó có thể lọt vào mắt tiên thiên võ giả.

Dù là đồ tốt đến đâu, ở đây hần cũng không có.

“Người chuẩn bị một ít vật bình thường là được, lễ vật quan trọng ta sẽ tự mình chuẩn bị!” Châu Trưởng Hưng nói.

Thời gian này Địa Hoả Đảo bọn họ cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn dò hỏi tin tức nội bộ của Đại Vinh, bao gồm cả Tứ Hải Thủy Sư, Dương Chính Sơn, cùng với thái độ của triều đình Đại Vinh đối với Đông Nam Hải Vực.

Vì vậy bây giờ Châu Trưởng Hưng cũng coi như hiểu rõ Dương Chính Sơn, biết được một số sở thích của Dương Chính Sơn.

Tất nhiên, bọn họ cũng đã nắm rõ thái độ của triều đình Đại Vinh đối với Đông Nam Hải Vực, đặc biệt là tại sao triều đình Đại Vinh lần này lại nhắm vào Tinh Nguyệt Môn.

Tinh Nguyệt Môn tự tìm đến cái chết, bọn họ tự nhiên sẽ không xen vào, chỉ cần triều đình Đại Vinh không có ý định nuốt trọn Đông Nam Hải Vực, bọn họ sẽ không ngại hợp tác với Đại Vinh.

Cũng chính vì biết được Đại Vinh không có ý định nhòm ngó Đông Nam Hải Vực, bọn họ mới lựa chọn đứng ngoài quan sát, nếu không bọn họ nhất định sẽ liên hợp với Tinh Nguyệt Môn chống lại Đại Vinh.

Tuy nhiên, mặc dù Đại Vinh không có ý định nhòm ngó Đông Nam Hải Vực, nhưng lần này Đại Vinh xuất quân chinh phạt Tinh Nguyệt Môn, vẫn sẽ ảnh hưởng đến cục diện của

Đông Nam Hải Vực, vì vậy Địa Hoả Đảo mới nhất trí quyết định lựa chọn một người hợp tác bên trong Đại Vinh.

Tại sao không trực tiếp hợp tác với triều đình Đại Vinh?

Bởi vì bọn họ tự biết mình không đủ tư cách!

Thậm chí bọn họ cũng không có tư cách trở thành vương triều phụ thuộc của Đại Vinh, toàn bộ Đông Nam Hải Vực chỉ có Lã Thịnh Vương Triều mới có tư cách trở thành phụ thuộc của Đại Vinh.

Chương 1142: Gió tốt Mưa thuận (1)

Lúc này, khi Tứ Hải Thủy Sư vượt qua Đông Dương Đảo, tin tức xuất chinh của bọn họ cũng đã truyền đến Tinh Nguyệt Đảo.

Dương Chính Sơn có Bí Vũ Vệ trông chừng Tinh Nguyệt Môn, mà Tinh Nguyệt Môn cũng đã bố trí người theo dõi Chiêu Võ Vệ và Tứ Hải Thủy Sư, thậm chí việc theo dõi Chiêu Võ Vệ của Tinh Nguyệt Môn còn rõ ràng hơn nhiều, bởi vì nhân thủ gần Chiêu Võ Vệ rất phức tạp, muốn bố trí vài người theo dõi thực sự là quá dễ dàng.

Khi Tứ Hải Thủy Sư còn đang chuẩn bị xuất chinh, thì thám tử của Tinh Nguyệt Môn đã lên thuyền nhanh hướng về Tinh Nguyệt Đảo, Tứ Hải Thủy Sư vừa mới vượt qua Đông Dương Đảo không lâu, thám tử của Tinh Nguyệt Môn đã gần như đến Tinh Nguyệt Đảo.

Tinh Nguyệt Môn nhận được tin tức của thám tử, Nguyệt Hoảng Nhất lập tức triệu tập một đám cao tầng ở tổng đường nghị sự.

Ngoại trừ Ty Ngọc Lâu còn ở trong ngục tối, thì các cao tầng khác đều đã có mặt.

Nguyệt Hoảng Nhất nói: “Các người chắc cũng đã biết, thủy quân của Đại Vinh đã ra khơi, thẳng tiến về phía chúng ta. Một trận đại chiến tiếp theo là không thể tránh khỏi!”

“Các vị có phương pháp nào để đánh bại địch không?”

Nghiêm Vô Thương lên tiếng: “Môn chủ, đến lúc này còn nói gì nữa, đánh một trận đi! Đại Vinh tuy mạnh, nhưng chúng ta cũng không phải là bột nhão cho người ta nắn bóp!”

Tôn Xuân Hà cũng nói: “Đúng vậy, bây giờ chỉ có một trận đánh mới có thể đẩy lui địch!”

Nói đến đây, Tôn Xuân Hà và Dương Chính Sơn cũng có chút ân oán, không đúng, nên nói là có chút ân oán với La Kinh Tùng.

Tôn Xuân Hà là đệ đệ của Tôn Xuân Sinh, năm đó ở Nhu Hà Mã Đầu, Tôn Xuân Sinh có ý đồ phục kích Dương Chính Sơn, nhưng lại bị La Kinh Tùng phản bội giết chết.

Sau đó La Kinh Tùng đầu quân cho Dương Chính Sơn, mà Tôn Xuân Hà nhiều lần muốn báo thù cho trưởng ca, nhưng sau này Tinh Nguyệt Môn lại mất đi một Cổ Vân Kiếm trên tay Dương Chính Sơn, Tinh Nguyệt Môn cũng không dám tùy ý phái người đi gây chuyện với Dương Chính Sơn nữa.

Về sau, Tôn Xuân Hà thay thế Tôn Xuân Sinh trở thành Hộ Pháp Chấp Kiếm của Tinh Nguyệt Môn, Ty Ngọc Lâu thay thế Cổ Vân Kiếm trở thành đường chủ hình đường của Tinh Nguyệt Môn.

“Còn các ngươi thì sao? Cũng nghĩ như vậy?” Nguyệt Hoảng Nhất nhìn về phía những người khác.

Nam Hải Nham khẽ gật đầu, “Trận chiến này không thể tránh khỏi, vậy thì toàn lực ứng phó!”

“Đúng vậy, vừa lúc ta cũng muốn xem thử cường giả của Đại Vinh rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!” Khúc Phù Sinh nói.

Nguyệt Hoảng Nhất gật đầu, lại nói tiếp: “Ta sẽ mời hai vị tôn lão ra tay, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào!”

Hắn tuy là môn chủ của Tinh Nguyệt Môn, nhưng võ giả mạnh nhất của Tinh Nguyệt Môn không phải là hắn, mà là hai vị tôn lão không hỏi thế sự.

Tôn lão chính là những tiền bối của Tinh Nguyệt Môn, thuộc về nền tảng của Tinh Nguyệt Môn.

Nói đến thực lực của Tinh Nguyệt Môn thì thực sự rất mạnh, chỉ dựa vào hơn mười vạn nhân khẩu đã nuôi dưỡng được năm vị tiên thiên võ giả, so với đó, Đại Vinh có hơn mười vạn bách tính, nhưng số lượng tiên thiên võ giả cũng chỉ có hơn bốn mươi người mà thôi.

Tuy nhiên, số lượng tiên thiên võ giả không thể tính toán theo cách này, mặc dù bách tính của Đại Vinh nhiều, nhưng tỷ lệ võ giả thấp hơn nhiều so với Tinh Nguyệt Môn, lãnh thổ của Tinh Nguyệt Môn tuy nhỏ, nhưng phạm vi thế lực của họ gần như bao trùm một phần năm của khu vực Đông Nam Hải Dương.

Quan trọng hơn là Tinh Nguyệt Môn dựa lưng vào Đại Vinh, kinh doanh hải thương, nên tài nguyên thu được tuyệt đối không phải các tông môn trong Đại Vinh có thể so sánh được.

Lúc này, Trình Vô Kỵ đột nhiên lên tiếng: “Môn chủ, những hải khẩu này nên bị xử lý như thế nào?”

Lúc này, họ còn tập trung gần ba vạn hải khẩu, những hải khẩu này đều được coi là lực lượng ngoại vi của Tinh Nguyệt Môn, nhưng không ai hy vọng những hải khẩu này có thể liều mạng vì Tinh Nguyệt Môn.

Những hải khẩu này thậm chí còn không được coi là một đám quân, một khi chiến sự không thuận lợi, những hải khẩu này có thể sẽ xuất hiện tình trạng tan rã.

“Lấy việc trọng thưởng để khích lệ! Đợi chút nữa các người có thể đến ngân khố rút ba triệu lượng bạc, làm thưởng cho trận chiến này!” Nguyệt Hoảng Nhất bình thản nói.

Hiện tại, họ rất cần hải khẩu làm bia đỡ đạn, còn về bạc tiền, bây giờ không phải là lúc keo kiệt, nếu Nguyệt Hoảng Nhất mà không có chút giác ngộ này, thì hẳn không xứng đáng làm môn chủ của Tinh Nguyệt Môn.

Nguyệt Hoảng Nhất lại nhìn về phía Nghiêm Vô Thương nói: “Trong đại chiến, cố gắng để hải khẩu xông lên phía trước!”

Hắn còn muốn bảo tồn thực lực cho Tinh Nguyệt Môn.

Dù sao thì Tinh Nguyệt Môn cũng đã tổn thất hai Tỳ Quân, nếu trận chiến này mà thương vong quá lớn, thì Tứ Kỳ Quân cũng chỉ còn danh nghĩa mà thôi.

Nghiêm Vô Thương nở một nụ cười tàn nhẫn, “Môn chủ cứ yên tâm, bọn họ tuyệt đối không dám trái lệnh của môn chủ!”

Đại địch trước mắt, mặc dù mọi người của Tinh Nguyệt Môn đều biết Đại Vinh rất mạnh, nhưng bọn họ lại không cho rằng trận chiến này bọn họ nhất định sẽ bại, thậm chí bọn họ còn cảm thấy trận chiến này bọn họ có khả năng thắng rất lớn.

Và sự tự tin của bọn họ đến từ hai vị tôn lão và ba vạn hải khẩu kia.

Hải khẩu tuy là đám quân vô dụng, nhưng thắng ở chỗ đông người, cộng thêm hai Tỳ Quân còn lại và đệ tử Tinh Nguyệt Môn, binh lực của bọn họ thực sự không kém gì Tứ Hải Thủy Sư.

Nghị sự kết thúc, mọi người tan đi.

Nguyệt Hoằng Nhất một mình đi đến núi rừng ở phía đông Tỉnh Nguyệt Đảo.

Trên núi rừng, có một biệt viện, trong biệt viện có hai lão giả tiên phong đạo cốt cư trú.

Hai lão giả này chính là tôn lão của Tỉnh Nguyệt Môn, Nguyệt Minh Hoa và Khúc Nhạc.

Chương 1143: Gió tốt Mưa thuận (2)

Nguyệt Hoằng Nhất cung kính đứng trước mặt hai người, đơn giản kể lại tình hình một lần.

Nguyệt Minh Hoa mắt sâu, mặt như vải thô, già nua không chịu nổi, “Không ngờ có ngày, lão phu còn phải giao đầu với đồng đạo của Đại Vinh!”

Khúc Nhạc là một người hơi mập, nhìn có vẻ trẻ hơn một chút, không giống Nguyệt Minh Hoa già nua như xác khô.

“Mong là đừng gặp lão bằng hữu!”

“Lão bằng hữu, ha ha, lão đối thủ mà thôi!” Nguyệt Minh Hoa cười khà khà với giọng khàn.

Đều là những cổ vật hơn trăm tuổi, cho dù ở ẩn sâu, trăm năm thời gian bọn họ gặp được bạn bè và đối thủ cũng không ít, và trong số đó có không ít người hiện nay cũng giống như bọn họ, đều là cổ vật.

Ví dụ như Khúc Nhạc, năm nay ông ta đã hơn một trăm mười tuổi, đã từng giao thiệp với An Vũ Hành, còn về việc hai người có quan hệ gì hay không, ha ha, nếu có quan hệ, thì An Vũ Hành cũng sẽ không chạy đến trợ giúp Dương Chính Sơn.

“Đi thôi! Mấy chục năm rồi không động thủ, cũng nên hoạt động một chút!” Khúc Nhạc đứng dậy nói.

Hai người đứng dậy run rẩy theo Nguyệt Hoằng Nhất xuống núi.

Bên kia, Đặng Nguyệt Hoà sau khi trở về nhà từ tổng đường, liền đến Tổ Từ.

Những ngày này, La Kinh Tùng luôn ở trong Tổ Từ này, coi như cũng sống yên ổn.

“Đại chiến sắp xảy ra, các người cần ta làm gì?” Đặng Nguyệt Hoà hỏi.

La Kinh Tùng khẽ lắc đầu, “Không biết!”

“Không biết?” Đặng Nguyệt Hoà có chút không hài lòng.

La Kinh Tùng giơ tay lên, “Ta thật sự không biết, Hầu Gia không có giao cho ta bất kỳ mệnh lệnh nào!”

Dương Chính Sơn thật sự không giao cho hắn và Đặng Nguyệt Hoà bất kỳ nhiệm vụ nào, bởi vì Dương Chính Sơn cũng không biết nên giao cho bọn họ nhiệm vụ gì.

Chiến đấu trên biển có quá nhiều điều không thể dự đoán được, Dương Chính Sơn dự định sẽ quyết chiến ở gần Mãn Nguyệt Đảo, nhưng Tinh Nguyệt Môn có hành động theo ý nghĩ của hắn hay không thì vẫn chưa xác định được, nếu Tinh Nguyệt Môn dự định quyết chiến ở Tinh Nguyệt Đảo, thì Dương Chính Sơn cũng chỉ có thể đến Tinh Nguyệt Đảo.

Thời gian, địa điểm, quá trình cụ thể của trận chiến đều không thể dự đoán chính xác, thì Dương Chính Sơn làm sao có thể sắp xếp nhiệm vụ cho Đặng Nguyệt Hoà trước được.

“Vậy ta nên làm gì?” Đặng Nguyệt Hoà nhíu mày nói.

Nàng cũng không cảm thấy Dương Chính Sơn không đáng tin, ngược lại còn cảm thấy Dương Chính Sơn không coi trọng nàng.

Ngay cả nhiệm vụ cụ thể cũng không giao, điều này cho thấy Dương Chính Sơn căn bản không hy vọng nàng có thể giúp đỡ gì.

“Có lẽ người nên hỏi xem người có thể làm gì?” La Kinh Tùng nói.

Đặng Nguyệt Hoà trừng mắt một cái, “Ta biết ta nên làm gì rồi, vậy còn người tiếp theo sẽ làm gì?”

“Ta đương nhiên là theo người rồi!” La Kinh Tùng cười ha ha.

Đặng Nguyệt Hoà cảm thấy La Kinh Tùng có chút vô lại, còn có chút không biết tốt xấu.

Tuy nhiên, bây giờ nàng cũng không có tâm trạng để so đo với La Kinh Tùng, mà xoay người chuẩn bị cho những việc tiếp theo nàng muốn làm.

Nàng có thể làm gì?

Nói thật, những gì nàng có thể làm cũng không nhiều.

Mặc dù nàng là đường chủ của Lễ Đường Tinh Nguyệt Môn, nhưng trên thực tế, nàng không có quá nhiều quyền lực thực sự trong Tinh Nguyệt Môn, người mà nàng có thể chỉ huy cũng chỉ có hơn trăm tín cận mà thôi.

Tuy nhiên bây giờ nàng cũng không phải không có cơ hội lập công cho Dương Chính Sơn, đại địch trước mắt, sự bài xích nàng trong nội bộ Tinh Nguyệt Môn ngược lại đã giảm đi rất nhiều.

Bởi vậy bây giờ nàng có rất nhiều không gian để hoạt động trong nội bộ Tinh Nguyệt Môn.

.....

Năm thứ năm của Triều Nguyên Bình, ngày mười lăm tháng chạp.

Dương Chính Sơn dẫn theo Tứ Hải Thủy Sư đến cách Mãn Nguyệt Đảo một trăm dặm về phía tây.

Trên chiến hạm, Dương Chính Sơn đứng trên boong tàu, nhìn bầu trời có chút u ám, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Gió tốt, mưa thuận!”

Hắn thấp giọng lầm bầm.

Bên cạnh, An Vũ Hành đang đối ẩm với Huyền Chân Đạo Nhân và Lương Thắng Trạch, không xa Lục Cấn thì ngồi trên lan can tàu, tay cầm điều thuốc, phả khói.

Còn Chu Thanh và Hải Ninh Hầu Lý Triều thì đi theo Dư Thông Hải và Bạch Nguyên Hy chia quân.

“Cái gì mà gió tốt mưa thuận chứ?” Lương Thắng Trạch hỏi.

Lương Thắng Trạch là ông nội của Lương Trừ, nếu nói về bối phận, Dương Chính Sơn phải thấp hơn hắn ba bậc.

Lương Cấn Ngôn và Dương Vân Yên là phu thê, từ đây mà nói về bối phận, Dương Chính Sơn còn thấp hơn cả Lương Trừ một bậc.

Tuy nhiên bối phận cũng không thể nói như vậy, Dương Chính Sơn và Lương Trừ luôn là bạn bè, hắn gọi Lương Thắng Trạch một tiếng tiền bối là được.

“Vẫn bối nói là cơn gió và cơn mưa sắp đến!” Dương Chính Sơn nói.

“Có lợi cho chiến đấu?” Lương Thắng Trạch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên là có lợi.” Dương Chính Sơn cười nói.

Thời gian hắn chọn là sự lựa chọn có lợi nhất.

Lương Thắng Trạch cũng không để ý đến thời tiết gì, hắn chỉ tò mò hỏi một chút mà thôi.

So với thời tiết, hắn càng để ý đến đối thủ tiếp theo.

“Đề lại cho ta một tên lão già của Tinh Nguyệt Môn!” Lương Thắng Trạch quay đầu nói với Huyền Chân Đạo Nhân và An Vũ Hành.

An Vũ Hành uống một ngụm rượu, “Tên lão già Nguyệt Minh Hoa đó ta không đánh lại được, chỉ có thể để Huyền Chân đạo trưởng đối phó rồi!”

Huyền Chân Đạo Nhân vung cái chổi trong tay, “Hắn thực lực rất mạnh?”

“Không biết, trước khi đến ta đã hỏi Trương tiền bối, năm nay Nguyệt Minh Hoa một trăm ba mươi hai tuổi!” An Vũ Hành nói.

Huyền Chân Đạo Nhân nói: “Vậy xem ra bản đạo cũng phải cẩn thận ứng phó mới được!”

“Còn về Khúc Nhạc...” An Vũ Hành nhìn về phía Lương Thắng Trạch, “Lão Hầu Gia nếu hứng thú, thì phiên lão Hầu Gia ra tay rồi!”

Chương 1144: Gió tốt Mưa thuận (3)

Lương Thắng Trạch cười ha ha, “Khúc Nhạc người này, ta cũng đã nghe nói, nhưng chưa từng gặp mặt!”

An Vũ Hành lại uống một ngụm rượu, “Tên lão đầu này thực lực không yếu, khoảng bốn mươi năm trước, ta đã từng giao đấu với hắn, lúc đó tu vi của hắn còn cao hơn ta!”

Tiên Thiên Võ Giả, tuổi càng lớn, tiên thiên chân khí càng sâu đậm, tất nhiên đây không phải là tuyệt đối, thực lực không thể hoàn toàn tính theo tuổi tác, tiên thiên chân khí cũng không phải là tiêu chuẩn duy nhất của thực lực tiên thiên võ giả.

Chỉ có thể nói là tiên thiên võ giả tuổi càng lớn, thực lực có thể càng cường đại.

Nhưng cụ thể là mạnh đến mức nào, còn phải giao đấu mới biết được.

Dù sao thì bốn mươi năm trước, An Vũ Hành không phải là đối thủ của Khúc Nhạc, còn về hiện tại, An Vũ Hành cũng không muốn khoe khoang, vẫn để Lương Thắng Trạch ứng phó thì hơn.

Ngay lúc ba người phân chia đối thủ, đột nhiên có tướng sĩ chạy đến bẩm báo: “Bẩm Hầu Gia, phía trước phát hiện địch quân!”

Dương Chính Sơn nghe vậy, lập tức lấy kính viễn vọng nhìn về phía đông, quả nhiên nhìn thấy không ít thuyền xuất hiện trên mặt biển.

“Truyền lệnh, phái thuyền gác, dò xét tình hình địch!”

Chiến thuyền trên biển không nhiều, cũng không biết có bao nhiêu thuyền địch.

Khoảng mười lăm phút sau, lại có tướng sĩ chạy đến bẩm báo: “Báo, phía trước có hơn tám trăm chiến thuyền lớn nhỏ của địch!”

“Báo, phía nam phát hiện địch, thuyền địch khoảng hơn một nghìn chiếc!”

“Báo, phía bắc phát hiện địch, thuyền địch khoảng hơn hai nghìn chiếc!”

Một tiếng bẩm báo lại vang lên, Dương Chính Sơn nhướng mày, “Đây là muốn bao vây chúng ta như bánh chèo à!”

Trước đó hần cũng muốn bao vây đối phương, bây giờ đối phương lại muốn bao vây hần.

“Hầu Gia!” Tiết Thường An nhìn về phía Dương Chính Sơn.

Lúc này hần có chút căng thẳng, nói rằng hần đã làm võ quan gần hai mươi năm, đây vẫn là lần đầu tiên hần lên chiến trường.

Dương Chính Sơn thoải mái nói: “Không vội!”

Sau đó, hần quan sát xung quanh, nhưng hần không thể nhìn thấy địch ở hai bên nam bắc, chỉ có thể nhìn thấy địch ở phía trước!

Bởi vì thuyền ở hai bên của chiến hạm quá nhiều, hơn nữa lại phân tán rất rộng.

“Truyền lệnh, tất cả chiến thuyền hướng về phía đông bắc, không được giao chiến với địch!”

Gió mưa chưa đến, vẫn chưa phải lúc đại chiến.

Địch đã đến rồi, vậy thì đây chính là địa điểm giao chiến.

Địa điểm đã xác định, tiếp theo cần xác định là thời gian.

Cùng với việc Dương Chính Sơn phát lệnh, truyền lệnh trên đài quan sát phía trên lập tức vung cờ bắt đầu truyền lệnh.

Lệnh trên chiến hạm sẽ được truyền từng lớp qua các truyền lệnh trên các chiến thuyền xung quanh, cho đến khi truyền lệnh ở ngoài cùng nhận được lệnh.

Lệnh được truyền đi, đội thuyền khổng lồ bắt đầu hướng về phía đông bắc hành trình.

Đội thuyền quá khổng lồ, việc chỉ huy cực kỳ phiền phức, may mắn là trước đó đã tiến hành nhiều cuộc huấn luyện, việc chỉ huy đơn giản như vậy vẫn có thể hành động theo lệnh.

Dương Chính Sơn bên này bắt đầu điều chỉnh hướng, thuyền địch ở phía đông và phía bắc cũng bắt đầu điều chỉnh hướng, nhưng so với Tứ Hải Thủy Sư, việc điều chỉnh hướng của họ lộn xộn hơn nhiều.

Thứ nhất là vì chiến thuyền của họ quá nhiều, hơn nữa vẫn chủ yếu là thuyền nhỏ, việc truyền lệnh càng phiền phức hơn, thứ hai là vì họ vốn được tạo thành từ nhiều nhóm hải khấu, mặc dù đều có chỉ huy thống nhất, nhưng thực tế là mỗi nhóm đều có thủ lĩnh riêng, hải khấu sẽ nghe theo sự điều động của Tinh Nguyệt Môn, nhưng chiến thuyền chỉ nghe theo mệnh lệnh của thủ lĩnh nhà mình.

Vì vậy đã xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, chiến thuyền ở phía bắc có chiếc đã bắt đầu điều chỉnh hướng, có chiếc vẫn đi về phía nam theo lệnh trước đó, không biết không có, vậy mà lại chia thành hai đội thuyền.

“Truyền lệnh, thu hẹp đội hình!” Dương Chính Sơn lại ra lệnh.

Thu hẹp đội hình, ngăn chặn chiến thuyền ở ngoài cùng bị địch đánh vào, nếu lúc này bị đánh vào, thì chỉ có kết quả bị địch nuốt chửng.

Lúc này, Tứ Hải Thủy Sư gần như là đi ngược gió, nếu Tinh Nguyệt Môn có thể chỉ huy ngay lập tức, hoàn toàn có thể chặn đường chúng, đáng tiếc hệ thống chỉ huy của Tinh Nguyệt Môn thực sự quá kém.

Đuôi của Tứ Hải Thủy Sư vừa vặn đi qua giữa hai quân của Tứ Hải Thủy Sư, chiến thuyền gần nhất của đôi bên chỉ cách nhau chưa đầy một trăm trượng.

Sau đó, chiến thuyền của Tinh Nguyệt Môn liền theo sau Tứ Hải Thủy Sư.

“Đáng ghét, đám ngu ngốc này đang làm gì vậy? Mà cũng không chặn được đôi phương?”

Trên một chiếc Đại Phúc Thuyền ở phía sau, Nghiêm Vô Thương nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mắng chửi.

“Những hải khẩu đó căn bản không thể điều phối thống nhất được!” Đặng Nguyệt Hoà ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Đúng vậy, Đặng Nguyệt Hoà đã được phân đến trên thuyền của Nghiêm Vô Thương, mà Nghiêm Vô Thương chính là tổng chỉ huy của đại quân hải khẩu trong trận chiến này.

Sắc mặt Nghiêm Vô Thương âm trầm, “Truyền lệnh, đuổi theo, tuyệt đối không thể để bọn chúng chạy thoát!”

Vốn dĩ hấn đã bố trí thế hợp vây, nhưng không ngờ rằng lại để đôi phương dễ dàng thoát khỏi vòng vây như vậy, điều này khiến hấn có cảm giác muốn phun máu.

Chương 1145: Gió bão càng lớn, người chết càng nhiều.

(1)

Dương Chính Sơn không hề hay biết tâm trạng dồn nén của Nhan Vô Thương. Tứ Hải Thủy Sư có thể thoát khỏi vòng vây của Tinh Nguyệt Môn hoàn toàn là vì Dương Chính Sơn không hề muốn giao chiến ngay lúc này.

Vì vậy, khi biết đối phương muốn bao vây, hắn đã quyết định tránh chiến đấu trước.

Nếu lúc này, phía sau có một chút chiến thuyền bị đối phương chặn lại, Dương Chính Sơn cũng sẽ không chút do dự mà bỏ mặc.

Khoảng nửa canh giờ sau, khi hướng bắc hành trình, bầu trời trở nên u ám dày đặc.

Đám mây đen dày đặc như một lớp chì nặng nề đè xuống đầu.

Gió cũng ngày càng mạnh, chiến thuyền di chuyển như thể gặp phải gió ngược, tốc độ càng trở nên chậm chạp.

Dương Chính Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời, khi thấy một tia chớp rực rỡ xé toạc bầu trời, hắn lại ra lệnh: “Truyền lệnh, Cửu Giang Thủy Sư quay trái phản công, các Tứ Vệ còn lại quay phải phản công!”

Ầm ầm~~

Tiếng sấm nổ vang.

Những giọt mưa to như hạt đậu rơi từ trên cao xuống.

Lúc này, nếu nhìn từ trên cao, sẽ thấy Tứ Hải Thủy Sư như một con rồng dài bắt đầu tách ra, những chiến thuyền phía trước đã chia thành hai hướng, vòng qua một vòng lớn rồi điều chỉnh hướng đi, nhưng những chiến thuyền phía sau vẫn sẽ tụ hợp lại với nhau.

Những chiến thuyền của Tinh Nguyệt Môn cũng như một con rồng dài bám theo ngay sau.

Hai con rồng dài này dài tới vài dặm, những chiến thuyền cuối cùng căn bản không biết tình hình phía trước như thế nào.

“Đánh trống!” Dương Chính Sơn lại hô lên.

Tiếng trống chiến trập vang lên, tiếng sấm nổ vang dội khắp nơi.

Gió càng ngày càng mạnh, gió biển vù vù cuốn theo những con sóng dữ dội, những chiếc phúc thuyền khổng lồ cũng trở nên chao đảo, những chiếc thuyền nhỏ hơn còn lên xuống không ngừng giữa sóng gió.

Dương Chính Sơn nhìn những con sóng dữ dội, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Gió bão càng lớn, cá càng quý?

Không!

Gió bão càng lớn, người chết càng nhiều.

An Vũ Hành, Huyền Chân Đạo Nhân, Lương Thắng Trạch và Lục Cần nhìn những con sóng dữ dội, đều lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Chiến đấu trong thời tiết như thế này, chỉ cần một chút sơ suất là thuyền sẽ tan hoang, người chết không còn.

“Dương Hầu Gia, thời tiết quái quỷ này sẽ không lật thuyền chúng ta chứ!” Lục Cẩn không khỏi hỏi.

Lục Cẩn là một tán tu, một tán tu rất thuần khiết, không con không cháu. Lần này, hắn chấp nhận lệnh triệu tập của Cung Phụng viện chính là vì Đế triều Diên Bình ban thưởng cho hắn một viên Chân Nguyên Đan.

Nói thật là Lục Cẩn sống chín mươi năm mà chưa bao giờ ra khơi, đây là lần đầu tiên hắn ra khơi.

Trước đây, hắn cũng không có ý sợ hãi khi ra khơi, nhưng khi nhìn thấy thời tiết như thế này, cảm nhận được sự chao đảo của Đại Phúc Thuyền, trong lòng hắn không khỏi lo lắng.

“Lục tiên bồi yên tâm đi!” Dương Chính Sơn mỉm cười nói.

Lúc này, sóng gió rất lớn, nhưng cũng không lớn đến mức lật được Đại Phúc Thuyền. Đừng nói là Đại Phúc Thuyền, ngay cả chiến thuyền nhỏ hơn, chỉ cần không quá xui xẻo cũng sẽ không bị lật.

Mà sóng gió tiếp theo cũng sẽ không tiếp tục tăng lên, thậm chí cơn bão này sẽ không kéo dài lâu, chỉ kéo dài hơn một canh giờ mà thôi.

Vì vậy, Dương Chính Sơn không lo lắng về ảnh hưởng của thời tiết, ngược lại, hắn còn có thể lợi dụng cơn gió mạnh này để đạt được ưu thế trên chiến trường.

Tuy nhiên, những người khác không có khả năng dự đoán thời tiết như Dương Chính Sơn, khi thời tiết đột ngột thay đổi, bất kể là tướng sĩ của Tứ Hải Thủy Sư hay là hải khấu của Tinh Nguyệt Môn đều không khỏi lo lắng.

Tướng sĩ của Tứ Hải Thủy Sư phải tuân theo mệnh lệnh, họ không dám trái lệnh, càng không dám tự ý bỏ trốn.

Còn những hải khẩu tụ tập ở Tinh Nguyệt Môn thì khác, khi gặp phải thời tiết quái quỷ như thế này, ý nghĩ đầu tiên của họ là tìm một nơi trú bão.

Vì vậy, con rồng dài theo sau Tứ Hải Thủy Sư vốn dĩ vẫn rất trật tự trong nháy mắt đã trở nên hỗn loạn.

Rất nhiều thuyền đều đang điều chỉnh buồm để quay đầu trở lại Mãn Nguyệt Đảo.

Cũng ngay lúc này, những chiến thuyền của Tứ Hải Thủy Sư quay trái phản công nhờ cơn gió mạnh lao nhanh tới.

Tiếng trống chiến trận ngày càng dồn dập, tiếng kèn trầm bổng vang vọng giữa biển trời.

Sự chao đảo của chiến thuyền quá lớn, tướng sĩ trực tiếp bỏ qua nỗ tiến.

Tuy nhiên, cũng không cần đến nỗ tiến, lúc này tốc độ của họ nhanh đến mức đáng sợ, những chiến thuyền phía trước gần như không thể kiểm soát được, lao thẳng về phía chiến thuyền của địch.

Cách~~

Hai chiếc chiến thuyền va chạm, những mảnh gỗ vỡ bay tán loạn.

“Giết!”

Giữa cơn sóng gió điên cuồng, từng chiếc thuyền va chạm vào nhau, những chiếc cáp nối lại một lần nữa liên kết các thuyền với nhau.

Tướng sĩ trên những chiến thuyền chao đảo lao vào chiến đấu.

Ban đầu chỉ có vài chiếc chiến thuyền tham gia giao chiến, nhưng rất nhanh sau đó, những chiến thuyền đó đã trở thành

một mảng.

Dưới bầu trời u ám, giữa cơn sóng gió dữ dội, những chiến thuyền không ngừng va chạm vào nhau.

Lúc này, ưu thế của thuyền lớn được thể hiện rõ ràng, những thuyền nhỏ trước thuyền lớn sẽ bị đâm nát vụn, thuyền lớn va chạm với thuyền lớn khác, mặc dù cũng sẽ bị hư hỏng, nhưng ít nhất sẽ không bị vỡ vụn.

Phía sau, Nhan Vô Thương thấy trận chiến nổ ra, nhúu mày.

“Truyền lệnh, cho tất cả mọi người lao lên!”

“Ai dám bỏ chạy, giết không tha!”

Hắn đã thấy một số chiến thuyền của hải khẩu bắt đầu bỏ chạy, điều này khiến hắn tức giận đến mức muốn cầm đao chém những kẻ vô dụng đó.

“Đáng chết!”

Phía trước, chiến sự ngày càng trở nên gay gắt, nhưng lửa giận trong lòng Nhan Vô Thương càng bùng lên mãnh liệt, vì trận chiến vừa mới bắt đầu, những hải khẩu mà hắn chỉ huy đã có xu hướng tan rã.

Chương 1146: Gió bão càng lớn, người chết càng nhiều.

(2)

Điều này không phải là những hải khẩu đó không muốn chiến đấu, mà là thuyền của họ quá yếu.

Hải khẩu muốn rút lui, nhưng trên thuyền cũng không phải muốn rút là rút được, họ cần thời gian để điều chỉnh hướng đi, mà Tứ Hải Thủy Sư đang lao đến lại không cho họ thời gian để điều chỉnh.

Thuyền của hải khẩu chủ yếu là thuyền nhỏ, Tứ Hải Thủy Sư cũng là nhiều thuyền nhỏ nhất, nhưng về số lượng thuyền Hải Tương trung bình và thuyền gác, Tứ Hải Thủy Sư tuyệt đối nhiều hơn những hải khẩu này.

Điều quan trọng nhất là Tứ Hải Thủy Sư sở hữu nhiều Đại Phúc Thuyền hơn, Đại Phúc Thuyền dưới cơn cuồng phong như một con thú dữ khổng lồ, đâm nát mọi thuyền cản đường phía trước.

“Không thể kéo dài thêm được nữa, hãy để Môn Chủ ra tay!” Đặng Nguyệt Hoà ở bên cạnh đề nghị.

Nhan Vô Thương nghiêng răng suy nghĩ rồi đồng ý với đề nghị của Đặng Nguyệt Hoà, “Gửi tín hiệu cho Môn Chủ, mời họ ra tay ngay lập tức!”

Bây giờ không phải là lúc chần chừ, Tứ Hải Thủy Sư đã chiếm được ưu thế, sĩ khí của hải khẩu đang thấp, mặc dù Nhị

Kỳ quân vẫn chưa ra trận, nhưng chiến sự như thế này, sĩ khí của Nhị Kỳ quân chắc chắn cũng không cao.

Vì vậy, họ rất cần nâng cao sĩ khí ngay bây giờ, đồng thời cũng phải sử dụng tất cả các quân bài tẩy của mình, nếu không thì các quân bài tẩy của họ e rằng sẽ không có cơ hội được lộ ra.

Đặng Nguyệt Hoà nhìn truyền lệnh sứ bắt đầu truyền tin, trong đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Mà không xa phía sau nàng, La Kinh Tùng đang dựa vào tường của thuyền lầu, mỉm cười nhìn cảnh tượng này.

Ôi chao! Cảnh tượng này quen quá đi!

Tiếp theo có phải là đâm dao không!

Lưỡi dao này phải đâm cho chuẩn, còn phải phòng bị đối phương phản công.

Việc này ta có kinh nghiệm, có muốn ta thử không?

Nghĩ đến đây, La Kinh Tùng đứng thẳng dậy, lén lút tiến đến gần Nhan Vô Thương.

Lúc này trên thuyền có chút hỗn loạn, mà La Kinh Tùng lại là người theo Đặng Nguyệt Hoà lên thuyền, mặc dù mọi người đều cảm thấy hấn lạ, nhưng cũng không có ai nghi ngờ thân phận của hắn.

Nhan Vô Thương còn đang dùng kính viễn vọng quan sát trận chiến phía trước, căn bản không chú ý đến sau lưng mình có thêm một người.

Đặng Nguyệt Hoà lại chú ý đến La Kinh Tùng, nàng hơi nhíu mày nhìn La Kinh Tùng, trong mắt lộ ra vẻ hỏi han.

Tóc của La Kinh Tùng đã bị ướt, trên mặt dính đầy nước mưa, hắn mỉm cười với Đặng Nguyệt Hoà.

Ngay sau đó, một thanh đoản đao xuất hiện trong tay hắn, rồi lập tức đâm vào lưng Nhan Vô Thương.

“.....”

Đặng Nguyệt Hoà hơi bất lực nhìn La Kinh Tùng.

Tên gia hỏa này sao lại cướp việc của ta?

Chẳng lẽ là muốn cướp công của ta?

Một cơn đau nhói từ lưng ập đến, ngay sau đó lan ra đến ngực, toàn thân Nhan Vô Thương run lên, đột ngột quay đầu lại đâm một quyền về phía hắn.

Đáng tiếc, La Kinh Tùng đã sớm phòng bị, thân hình nhanh chóng lùi về sau vài bước.

“Ngươi!” Nhan Vô Thương nhìn hắn, vừa kinh vừa giận.

La Kinh Tùng cười nói: “Nhan Hộ Pháp, lâu rồi không gặp!”

“Là ngươi!” Nhan Vô Thương nhận ra La Kinh Tùng.

Hắn nên là người quen thuộc nhất với La Kinh Tùng trong số các cao tăng của Tinh Nguyệt Môn, vì những đứa trẻ mồ côi mà Tinh Nguyệt Môn nuôi dưỡng đều do hắn huấn luyện. Ngày trước, La Kinh Tùng được phái đến Ngọc Hành Tinh Đường cũng là do hắn sắp xếp.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nhan Vô Thương quát hỏi.

La Kinh Tùng tiến thêm một bước, trong tay lại có thêm một thanh đoản đao, lần nữa đâm vào ngực Nhan Vô Thương, lần này là từ chính diện đâm vào.

Nhan Vô Thương muốn tránh, nhưng hắn lại phát hiện không thể tránh được.

Đặng Nguyệt Hoà nhìn La Kinh Tùng, trong mắt cũng lộ ra vẻ khác thường.

Bán bộ tiên thiên!

Nàng không ngờ La Kinh Tùng lại có tu vi bán bộ tiên thiên, nàng trước đây vẫn luôn nghĩ rằng La Kinh Tùng chỉ là hậu thiên cửu tầng.

“Đặng Nguyệt Hoà! Ngươi tên phản bội này!” Toàn thân Nhan Vô Thương vô lực ngã xuống đất, nghiêng rãng nghiêng lợi gào thét.

Gió mưa toi bời, giọng nói của hắn vô cùng thê lương.

Chúng nhân trên thuyền cũng chú ý đến biến cố ở đây, từng người ngẩng ra nhìn cảnh tượng này.

Đặng Nguyệt Hoà tiến thêm một bước, trường đao bên hông đột nhiên rút ra, đặt lên cổ Nhan Vô Thương.

Đầu lặn trên boong thuyền, Đặng Nguyệt Hoà giẫm lên đầu, lạnh giọng hô: “Giết!”

Trên thuyền phần lớn đều là thủ hạ của Nhan Vô Thương, tín cận của nàng chỉ có hơn trăm người mà thôi, nhưng bây giờ Nhan Vô Thương đã chết, hơn trăm người đủ sức dọn dẹp tàn cuộc, còn những thuyền khác, căn bản không cần nàng tham lam.

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng sóng, còn có tiếng sấm vang vọng.

Tiếng hô giết, tiếng kêu thảm thiết, liên tiếp vang lên.

Chỉ trong chốc lát, boong thuyền rộng lớn đã biến thành địa ngục trần gian.

La Kinh Tùng giết những đồng môn trước đây của mình không chút lưu tình, hai thanh đoản đao trong tay hắn như lưỡi hái của thần chết, đi đến đâu là có mạng người mất đến đó.

Phía bên kia, trên chiến trường chính, năm tiên thiên võ giả gồm Nguyệt Minh Hoa, Khúc Nhạc, Nguyệt Hoằng Nhất và những người khác đã lao vào trận chiến.

Gió lớn sóng cao, năm người không lên chiến thuyền mà đi trên mặt nước.

Tu vi cao, như Nguyệt Minh Hoa và Khúc Nhạc, hai người dường như đang đạp trên sóng, bay vọt về phía trước.

Tu vi lực có phần kém hơn, như Nguyệt Hoằng Nhất, thân hình theo sóng gió mà bay vọt lên.

Kém hơn nữa, như Nam Hải Nham và Khúc Phù Sinh, bọn họ ở trên mặt biển chạy vội, thỉnh thoảng sẽ bị sóng cuốn trôi, nhưng chỉ trong chớp mắt, bọn họ liền có thể phá vỡ sóng biển, coi sóng biển như không.

Năm người vừa xông vào chiến trường, liền mang đến cho Tứ Hải Thủy Sư tổn thất cực lớn, vài chiếc chiến thuyền nhỏ trong nháy mắt đã bị chia cắt, hơn trăm tên tướng sĩ rơi xuống nước, sinh tử không rõ.

Chương 1147: Gió bão càng lớn, người chết càng nhiều.

(3)

“Có Tiên Thiên Võ Giả đến công kích!”

“Báo, phía trước phát hiện Tiên Thiên Võ Giả đến công kích, tổng cộng năm người!”

Lúc này xông lên phía trước là Lôi Châu Vệ, lính gác trên chiến thuyền Đại Phúc Thuyền của Lôi Châu Vệ đã phát hiện ra chiến sự phía trước biến hóa, lập tức gào thét.

Giữa cơn cuồng phong bão táp, thanh âm của lính gác cực kỳ sắc bén.

Trương Mẫn đứng trên lầu thuyền nghe báo cáo, không khỏi run rẩy một cái, “Thôi kèn!”

“Nhanh lên, thổi kèn!”

Trương Mẫn gấp gáp hô to.

Ngay sau đó, lính truyền lệnh trên boong thuyền liền giơ kèn trong tay lên, đốc toàn lực thổi.

Sóng gió quá lớn, lúc này cho dù đứng trên boong thuyền, cũng rất khó đứng vững, nhưng vài tên lính kèn vẫn gằn như đồng thời thổi kèn.

Ô ô ô~~

Âm thanh của kèn trầm thấp đè nén sóng gió lan ra.

Trương Mẫn nghe thấy tiếng kèn vang lên thì hơi thở phào nhẹ nhõm một chút, hắn vốn muốn xem xét Tiên Thiên Võ Giả

đến công kích, nhưng hắn vừa mới nâng ống nhòm lên, liền thấy một thân ảnh bước lên chiến thuyền của hắn.

“Chết tiệt!”

Địch quân Tiên Thiên Võ Giả lên thuyền, đây tuyệt đối là một thảm họa.

Nhưng Trương Mẫn cũng hiểu lúc này đã không còn đường lui.

Trên thuyền có Tiên Thiên Võ Giả, bên ngoài thuyền đều là sóng dữ, hoặc là liều mạng với Tiên Thiên Võ Giả, hoặc là nhảy thuyền liều mạng với sóng dữ, tổng kết lại hai con đường đều là chín chết một sống.

Trương Mẫn nghiêng rằng một cái, nắm lấy trường đao liền xông về phía thân ảnh kia.

“Huynh đệ, giữ hắn lại!”

“Giết!”

Tướng sĩ trên chiến thuyền căn bản không có quá nhiều thời gian suy nghĩ, thấy Trương Mẫn đã xông lên, một đám liền theo sau.

Khúc Phù Sinh thấy vậy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười lạnh, trường côn trong tay trực tiếp quét ra.

Trương Mẫn còn chưa đến gần Khúc Phù Sinh, đã cảm thấy trước ngực truyền đến một luồng lực lượng khổng lồ, ngay sau đó cả người như viên đạn ra khỏi nòng bắn ngược ra sau.

Ngũ xích trường côn ngang quét, hàng chục tướng sĩ như Thiên Nữ Tán Hoa bay ra, những người may mắn thì rơi xuống boong thuyền hoặc trên thuyền lâu, còn những người không may thì trực tiếp rơi xuống nước.

“Giết!”

Sự mạnh mẽ của tiên thiên võ giả căn bản không phải tướng sĩ bình thường có thể chống lại được, nhưng vẫn có một lượng lớn tướng sĩ từ thuyền lâu, khoang thuyền, xung quanh mạn thuyền lao tới.

Họ lao về phía Khúc Phù Sinh như những con bướm bay vào lửa.

Mà Khúc Phù Sinh như quét sạch cỏ dại, một cây trường côn vung lên không chút quy tắc, nhưng lại quét bay tất cả tướng sĩ trong phạm vi ba trượng quanh hắn.

“Hừ, một đám kiến vô tri, dám chắn trước mặt lão phu!”

Chỉ trong chốc lát, hàng trăm tướng sĩ còn lại vồn vện mấy người đứng trên boong thuyền. Trương Mẫn chống trường đao từ trên thuyền lâu bò ra, máu tươi từ miệng và mũi hắn chảy ra, đôi mắt tràn ngập huyết đỏ, giáp ngực đã bị vỡ vụn, hắn nhìn chằm chằm vào bóng dáng Khúc Phù Sinh như một con ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Đáng tiếc, hắn không phải ác quỷ, căn bản không thể làm gì được Khúc Phù Sinh.

Khúc Phù Sinh chú ý đến hắn, cười lạnh một tiếng, “Vinh cầu, mạng ngươi lão phu nhận rồi!”

Lời vừa dứt, hắn đá một trường đao trước mặt ra ngoài, trường đao vạch ngang bầu trời, mang theo luồng sát khí sắc bén lao thẳng về phía Trương Mẫn.

Sắc mặt Trương Mẫn tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu, nhưng ngay cả sức để tránh né cũng không còn.

Ngay lúc này, một cây trường thương đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, “Đình” một tiếng, trường đao lao đến bị đánh bay.

Sau đó, một thân ảnh trắng tấp hiện ra trong mắt Trương Mẫn.

“Hầu gia!”

Trương Mẫn nhìn bóng lưng đột ngột xuất hiện, tâm thần căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng ngay sau đó lại ngất đi.

Dương Chính Sơn liếc mắt nhìn hắn, trong mắt thoáng qua sát ý.

Đương nhiên, sát ý của hắn không nhằm vào Trương Mẫn, mà là nhằm vào Khúc Phù Sinh.

Thật ra trước đây hắn rất không hài lòng với Trương Mẫn, một chỉ huy sử tầm thường, thực lực không cao, năng lực không mạnh, lại không có tham vọng lớn lao gì, nếu không phải lần này triều đình thành lập Tứ Hải Thủy Sư, có lẽ Trương Mẫn này sẽ tiếp tục ở Lôi Châu Vệ ăn không ngồi rồi chờ chết.

Tuy nhiên, lúc này, hắn lại nhìn Trương Mẫn bằng con mắt khác, với tu vi hậu thiên bát tầng mà dám rút đao đối kháng với tiên thiên võ giả, đây tuyệt đối là một loại dũng khí liều mạng.

Chương 1148: Một phát súng này gọi là Kinh Lôi! (1)

“Khúc Phù Sinh!” Dương Chính Sơn nâng súng chỉ thẳng vào Khúc Phù Sinh.

“Dương Chính Sơn!” Khúc Phù Sinh cũng nâng gậy chỉ thẳng vào Dương Chính Sơn.

Hai người đối diện, ánh mắt sắc bén va chạm trong gió bão.

Thân hình Dương Chính Sơn đột ngột lao ra, nâng súng đâm thẳng, hơn mười đạo quang mang của mũi súng lập tức bộc phát.

Ầm ầm ầm~~

Tiếng sấm vang dội, gió mưa như bị quang mang của mũi súng xuyên thủng.

Sắc mặt Khúc Phù Sinh hơi biến đổi, tay cầm thiết củn xoay tròn chắn trước người, vậy mà chặn được tất cả hơn mười đạo quang mang.

Chỉ có quang mang của mũi súng do Dương Chính Sơn cầm trong tay, mũi súng đâm vào thiết củn, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đẩy Khúc Phù Sinh bay ra, khiến Khúc Phù Sinh rơi khỏi thuyền, chìm xuống nước.

Dương Chính Sơn lại nhảy vọt lên, đứng trên mạn thuyền, cúi nhìn nước biển cuộn cuộn bên dưới.

Một lúc sau, Khúc Phù Sinh từ dưới nước nổi lên, hần bước trên mặt sóng, thân hình lên xuống bất định.

Dương Chính Sơn cũng không nói nhiều, trực tiếp nhảy xuống thuyền, chân đạp lên sóng, tay cầm trường thương, chém xuống.

Một tiếng “bịch”, trường thương đập xuống mặt sóng, lại vung lên một làn sóng cao hơn trượng.

Khúc Phù Sinh né tránh, Dương Chính Sơn vậy mà đạp ngang lên mặt sóng, trong nháy mắt đâm ra hơn mười mũi thương, Khúc Phù Sinh cũng không yếu thế, trường củn trong tay vung lên, mỗi lần đều chính xác chặn được trường thương của Dương Chính Sơn.

Thân hình hai người va chạm trong gió sóng, thỉnh thoảng đánh văng lên những làn sóng cao vài trượng.

Mà bên kia, An Vũ Hành, Huyền Chân Đạo Nhân cùng những người khác cũng tiến vào chiến trường.

Huyền Chân Đạo Nhân cầm phát trần, đứng trên một cột buồm, ý cười đầy mặt nhìn Nguyệt Minh Hoa.

Mà Nguyệt Minh Hoa thì cầm một thanh trường kiếm đứng trên boong thuyền đầy xác chết.

“Huyền Chân!”

Đôi mắt Nguyệt Minh Hoa hơi nheo lại, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

“Không ngờ ngươi lại biết đến bản đạo!” Huyền Chân Đạo Nhân có chút kinh ngạc.

Sắc mặt Nguyệt Minh Hoa hơi trầm xuống, “Sáu mươi năm trước, Đạo trưởng cũng ở Lũ Thịnh Vong Triều độc đấu hai vị tiên thiên vũ giả, Lão nhân có hương, chúng ta cùng chúng ta cùng chấm trải!”

Huyền Chân Đạo Nhân nghe vậy, lại lộ ra vẻ hoài niệm, “Sáu mươi năm à! Đáng tiếc là, hai vị lão bạn kia sớm đã qua

đời, chỉ còn lại bản đạo cô đơn một mình ở đây!”

“Lão bằng hữu!” Trong mắt Nguyệt Minh Hoa thoáng qua một tia u ám, “Hai vị kia chẳng phải đã chết dưới phát trần của đạo trưởng sao?”

“Thật sao!” Huyền Chân Đạo Nhân hơi kinh ngạc, “Xin lỗi, giết người nhiều quá, bản đạo có chút không nhớ rõ được!”

Ngày trước hắn cũng từng du hành ở Đông Nam Hải Vực, nhưng lúc đó hắn đã gần bảy mươi tuổi, hoàn toàn là tĩnh cực sinh động, muốn đi khắp nơi.

Còn về hai vị tiên thiên võ giả của Lã Thịnh Vương Triều lúc đó, hình như là bị hắn đánh chết tại chỗ.

“Người già rồi, hay quên, nếu không phải người nhắc đến, bản đạo đã quên mình từng đến Lã Thịnh Vương Triều!”

Huyền Chân Đạo Nhân vung phát trần, nói tùy ý.

Năm đó hắn cũng là một kẻ cuồng vọng vô biên, không sợ hãi, không kiêng kỵ, tùy ý làm bậy, muốn làm gì thì làm.

Cho đến một ngày hắn gặp Trương Dịch, chính là Trương Dịch trong Tam Sơn Cốc.

Bị Trương Dịch đánh cho một trận thê thảm, sau đó vài năm, hắn thách đấu Trương Dịch hơn mười lần, lần nào cũng bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Hiện tại quan hệ của hắn và Trương Dịch tốt, không phải vì hai người từng có trải nghiệm gì tốt đẹp, hoàn toàn là vì Trương Dịch đã đánh phục hắn.

Chỉ vì không đánh lại được, nên mới kết giao.

Nếu hắn có thể đánh lại được Trương Dịch, hừ hừ, hắn có thể lật đổ Tam Sơn Cốc.

Đừng xem Huyền Chân Đạo Nhân có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, thực tế lão gia hỏa này chính là một kẻ hỗn thể ma vương.

“Đừng nói nhảm, hôm nay để lão nhũ thái thỉnh giáo đạo trưởng một chút!”

Nguyệt Minh Hoa trầm giọng nói.

Huyền Chân Đạo Nhân cúi nhìn hắn, “Ai, nếu bản đạo là người, lúc này nhất định sẽ quay người bỏ chạy.”

Nguyệt Minh Hoa căn bản không để ý đến lời nhắc nhở của hắn, ngược lại cầm kiếm nhảy vọt lên, thân thể gầy gò trong khoảnh khắc này bộc phát ra lực lượng vô cùng khủng bố.

“Không nghe lời người già, chịu thiệt ngay trước mắt!”

Huyền Chân Đạo Nhân có chút tiếc nuối khẽ thở dài.

Ngay sau đó, phát trần trong tay vung mạnh ra, ngàn sợi phát trần như móc vào cuồng phong, tạo thành một luồng phong lực ngưng tụ, đánh vào phía trên Nguyệt Minh Hoa.

Bịch một tiếng!

Nguyệt Minh Hoa vậy mà bị đánh thẳng vào boong thuyền.

Boong thuyền dày chắc bị nứt vỡ, cả người Nguyệt Minh Hoa đều bị đánh vào khoang thuyền.

Mà Huyền Chân Đạo Nhân vẫn đứng trên cột buồm.

Nhưng rất nhanh, Nguyệt Minh Hoa đã từ trong khoang thuyền bay ra, lần nữa lao về phía Huyền Chân Đạo Nhân.

Kiếm như trường hồng, như thể chẻ núi đổ mạch, đâm thẳng về phía Huyền Chân Đạo Nhân.

Huyền Chân Đạo Nhân vung phát trần, khí tức như gió phẩy ra.

Nguyệt Minh Hoa ở giữa không trung như biến thành một con con quay, bị gió mạnh quất vào khiến không ngừng xoay tròn.

“Người căn bản không hiểu được sự chênh lệch giữa chúng ta! Cũng như người căn bản không biết đạo ý là gì!”

“Lão phu cũng không biết đạo ý là gì, nhưng lão phu đã ngộ đạo hơn mười năm, hiện tại cũng coi như đã sờ thấy được một chút tiểu cảnh giới!”

“Mà một chút tiểu đạo ý này như một cái hào sâu ngăn cách giữa người và ta!”

“Người nhìn cơn gió này, nó cuồng bạo thế nào, nó điên cuồng thế nào, nó không kiêng nể gì cả thế nào!”

Bịch một tiếng, phát trần lại đánh Nguyệt Minh Hoa vào boong thuyền, boong thuyền lại xuất hiện một cái lỗ lớn.

Chương 1149: Một phát súng này gọi là Kinh Lôi! (2)

Lần này Nguyệt Minh Hoa không còn nhẹ nhàng như trước, mà có chút chậm chạp từ trên boong thuyền vỡ nát bò ra ngoài.

Hắn dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Huyền Chân Đạo Nhân, vừa rồi cảm giác của hắn chính là không thể khống chế được bản thân, như thể hắn chính là một chiếc thuyền con trong cơn cuồng phong bão táp.

Mặc dù gió lốc không mang đến cho hắn tổn thương quá lớn, nhưng lại khiến hắn cảm nhận được sự vô lực mãnh liệt.

Hắn đã mười mấy năm chưa từng cảm nhận được cảm giác như vậy, hiện tại một lần nữa trải nghiệm, khiến hắn vừa cảm thấy sợ hãi, vừa nảy sinh đầy phần nộ và không cam lòng.

“Người đã nhập đạo!”

Huyền Chân Đạo Nhân hơi lắc đầu, “Nhập đạo, bản đạo còn kém xa lắm!”

Nói xong, hắn bước xuống khỏi cột buồm, nhưng hắn không rơi xuống, mà nhẹ nhàng như không có gì, lơ lửng giữa không trung, dù gió có mạnh thế nào, hắn cũng như thể đang đạp trên mặt đất vững chắc, bước đi giữa không trung.

“Gió càng lớn, bản đạo ở nơi này càng tự do!”

“Người xem, đây chính là truyền thuyết về dự phong nhi hành!”

Nguyệt Minh Hoa ngẩn người, hấn há to miệng, như thể thấy quỷ nhìn Huyền Chân Đạo Nhân.

Đạp không nhi hành?

Dự phong nhi hành?

Đây đều là năng lực trong truyền thuyết, tất nhiên không phải nói trên đời này không có loại năng lực này, chỉ là nói loại năng lực này rất hiếm thấy.

Huyền Chân Đạo Nhân cúi đầu trầm tư một chút, “Bản đạo này chỉ có thể coi là mượn phong nhi hành, không thể coi là dự phong, bởi vì bản đạo không thể khống chế gió trong thiên địa này.”

“Cũng không đúng, hình như bản đạo cũng có thể khống chế một chút!”

Nói xong hấn lại vung phát trần ra, ngay sau đó như có một sợi dây vô hình rơi trên người Nguyệt Minh Hoa, kéo Nguyệt Minh Hoa từ trên boong thuyền lên giữa không trung.

Sắc mặt Nguyệt Minh Hoa hơi biến đổi, “Đánh vỡ cho ta!”

Trường kiếm vung lên, kiếm khí vô hình xé rách không trung, lực kéo lập tức tiêu tan, hấn lại rơi xuống boong thuyền.

Mặc dù hấn thành công thoát khỏi sự khống chế của Huyền Chân, nhưng hấn lại đầy kinh sợ.

Năng lực như vậy có chút vượt ngoài nhận thức của hấn.

Sự cường đại của Huyền Chân cũng vượt xa dự đoán của hấn.

Huyền Chân cúi nhìn hấn, sắc mặt có chút không vui, “Phối hợp với bản đạo cảm ngộ một chút không được sao?”

Sắc mặt Nguyệt Minh Hoa lúc xanh lúc trắng.

Chênh lệch quá lớn, chạy trước là sáng suốt!

Hắn đã có ý định bỏ chạy.

Gần như không có chút do dự nào, hắn đột ngột quay người lao xuống thuyền.

“Hiện tại muốn chạy, muộn rồi!”

Thân hình Huyền Chân lập tức gia tốc, cả người như bay trên không trung, nghiêng người lao xuống.

Tất nhiên, hắn còn chưa làm được đến mức độ bay, hắn chỉ là mượn lực của gió mà lao vút đi, một chân đạp lên mạn thuyền để mượn lực, hắn lại bay ra hơn trăm trượng, trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện sau lưng Nguyệt Minh Hoa.

“Khúc Nhạc!”

Nguyệt Minh Hoa nghe thấy gió mạnh phía sau, vội vàng gọi về phía không xa đang chiến đấu với Lương Thắng Trạch là Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc liếc nhìn, ngay sau đó cả trái tim đột ngột run lên.

Bởi vì hắn thấy Huyền Chân Đạo Nhân vậy mà bay sau lưng Nguyệt Minh Hoa, không sai, lúc này Huyền Chân Đạo Nhân chính là giống như đã bay lên rồi.

Đừng nói gì đến Khúc Nhạc, ngay cả Lương Thắng Trạch cũng ngẩn ra.

Khúc Nhạc phản ứng rất nhanh, gần như không nghĩ ngợi gì, quay người bỏ chạy.

Nhưng hắn muốn chạy, Huyền Chân Đạo Nhân lại không muốn để hắn chạy thoát.

Vùng phát trần, một cơn gió mạnh quét về phía Khúc Nhạc, vậy mà kéo luôn cả Khúc Nhạc đã lao ra xa mấy trượng trở về.

“Lão Hầu Gia, đừng để bọn chúng chạy trốn!”

Huyền Chân vậy mà còn có tâm tư nhắc nhở Lương Thắng Trạch, Lương Thắng Trạch có chút không phản ứng kịp, chỉ là theo bản năng đáp lại: “Ồ ồ~~”

Huyền Chân ngăn cản Khúc Nhạc, cũng chậm trễ một chút, Nguyệt Minh Hoa vậy mà đã bay ra hơn mười trượng.

Thực ra nói về tốc độ, Nguyệt Minh Hoa cũng không chậm hơn Huyền Chân bao nhiêu, Huyền Chân có thể mượn gió mà đi, nhưng tu vi của hắn cũng chỉ cao hơn Nguyệt Minh Hoa một chút mà thôi, chênh lệch về tu vi của hai người không lớn như tưởng tượng.

Về phương diện Nhập Vi và Huyền Cơ, thực ra hai người không khác biệt nhiều, về phương diện Nhập Đạo, Huyền Chân cũng chỉ mới sờ thấy được một chút tiểu cảnh giới, nhưng một chút tiểu đạo ý này, lại có thể diễn hóa ra vô số khả năng.

Dương Chính Sơn đang chiến đấu với Khúc Phù Sinh đột nhiên chú ý đến Nguyệt Minh Hoa bay tới, tâm thần đột ngột căng thẳng.

Hắn không chú ý đến trạng thái của Huyền Chân Đạo Nhân, bởi vì hắn vừa khéo nhìn thấy Huyền Chân Đạo Nhân đạp trên mặt sóng, cho nên hắn cho rằng hai người đang giao đấu.

Một mũi thương bức lui Khúc Phù Sinh, Dương Chính Sơn tập trung chú ý vào Nguyệt Minh Hoa.

Đối với hắn mà nói, nguy cơ mà Nguyệt Minh Hoa mang đến lớn hơn nhiều so với Khúc Phù Sinh, tu vi của Khúc Phù Sinh còn không bằng hắn, hắn hiện tại vẫn chưa khắc chế được Khúc Phù Sinh, hoàn toàn là bởi vì đang chiến đấu trên biển, thuật thả thủy của hắn không bằng Khúc Phù Sinh.

Mà so với Khúc Phù Sinh, Nguyệt Minh Hoa rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều, cho dù Nguyệt Minh Hoa chỉ vô tình liên lụy đến hắn trong trận chiến, hắn cũng phải cẩn thận ứng đối.

Mặc dù lúc này hắn đã chuyển sự chú ý sang Nguyệt Minh Hoa bay tới, nhưng hắn không biết Nguyệt Minh Hoa đang bỏ chạy.

Nguyệt Minh Hoa cũng chú ý đến Dương Chính Sơn chắn ở phía trước, sắc mặt dữ tợn gào thét: “Tránh ra!”

Đôi mắt Dương Chính Sơn hơi nheo lại, tâm thần tập trung ở mức cao chưa từng có.

Kiểm thế sắc bén, khiến hắn cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Huyền Chân cũng chú ý đến Dương Chính Sơn, thân hình đang bay lập tức gia tốc lần nữa, ý đồ muốn ngăn cản Nguyệt Minh Hoa trước khi hai người tiếp xúc.

Chương 1150: Một phát súng này gọi là Kinh Lôi! (3)

Khúc Phù Sinh ở bên cạnh thấy cảnh này, không lùi mà tiến, trực tiếp lao về phía Dương Chính Sơn.

Ý tưởng của hắn chính là có thể phối hợp với Nguyệt Minh Hoa đánh bại Dương Chính Sơn, đồng dạng hắn cũng không biết Nguyệt Minh Hoa lúc này chỉ nghĩ đến việc bỏ chạy, căn bản không có tâm tư phối hợp với hắn.

Nhưng hai người cùng đánh tới, mang đến áp lực lớn hơn cho Dương Chính Sơn.

Lùi!

Không thể nào!

Lùi một bước sẽ rơi vào thế hạ phong, rơi vào thế yếu hơn nữa.

Dương Chính Sơn cũng coi như trải qua trăm trận, tự nhiên hiểu rằng khi đối mặt với kẻ thù mạnh mẽ, càng lùi lại càng không có lợi.

Đặc biệt là đối mặt với tồn tại như Nguyệt Minh Hoa, lùi một bước rất có thể chính là vạn trượng sâu abyss.

Dưới áp lực mạnh mẽ, sự chú ý tập trung cao độ, Dương Chính Sơn đột ngột đâm ra một mũi thương.

Thương xuất như rồng, người như cầu vồng, đánh gió vỡ sóng.

Nguyệt Minh Hoa vùng kiếm đâm thẳng tới, trong nháy mắt, bóng kiếm bay múa, như sóng như triều, cuộn cuộn áp

đến.

Chiêu thức này của hắn hóa mười mấy đạo quang mang thương giống với một mũi thương của Dương Chính Sơn, nhưng lại mạnh hơn xa Dương Chính Sơn, dù sao Dương Chính Sơn ở phương diện Nhập Vi và Huyền Cơ cũng chỉ mới sờ đến một chút ngưỡng cửa mà thôi.

Mà Nguyệt Minh Hoa lại sớm đã đạt đến cảnh giới Nhập Vi, thậm chí ngay cả huyền diệu của Huyền Cơ cũng đã lĩnh ngộ được rất nhiều.

Kiểm khí tung hoành, như sóng triều ập xuống Dương Chính Sơn.

Răng rắc~~

Bầu trời u ám đột nhiên lóe lên một đạo tia chớp, đôi mắt Dương Chính Sơn lập tức sáng lên.

Ầm ầm ầm~~

Tiếng sấm vang vọng, nhưng không phải từ trên bầu trời truyền đến, mà là nổ vang từ trong cơ thể Dương Chính Sơn.

“Đánh vỡ cho ta!”

Một tiếng gào thét, kèm theo tiếng sấm vang dội, ầm ầm chấn động mở ra.

Đè nén tất cả âm thanh gió mưa, sóng triều, tiếng hô hét xung quanh xuống.

Thương như kinh lôi, nhanh đến cực hạn, xuyên thấu yết hầu Nguyệt Minh Hoa.

Ý chí còn sót lại của Nguyệt Minh Hoa chỉ có một suy nghĩ, đó là ta bị sét đánh sao?

Hắn thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo chớp lóe, ngay giây tiếp theo

toàn bộ sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán, ý thức cũng từng chút một mờ nhạt đi.

Mà Huyền Chân ở phía sau Nguyệt Minh Hoa cũng không phản ứng kịp, hắn thấy một đạo quang mang thương sáng chói xuyên qua cổ Nguyệt Minh Hoa, cả người đều ngẩn ra một chút.

Khúc Phù Sinh càng không hiểu gì cả, hắn còn giờ thiết cùn lên đập về phía Dương Chính Sơn.

Thân hình Dương Chính Sơn ngang dọc di chuyển, trốn sau trường thương, giờ trường thương lên chặn lại thiết cùn của Khúc Phù Sinh.

Lại một đạo lôi điện lóe lên, Khúc Phù Sinh đột nhiên trợn to mắt.

Hắn nhìn thấy Nguyệt Minh Hoa, chính xác mà nói là hắn nhìn thấy cái đầu của Nguyệt Minh Hoa cắm trên mũi thương.

Lúc này đôi mắt Nguyệt Minh Hoa mở lớn, thân thể gầy gò như tấm vải rách treo trên mũi thương.

Một gương mặt nhăn nheo như vải thô đập vào mắt Khúc Phù Sinh.

Sau khi Khúc Phù Sinh sững sờ, đột nhiên trong lòng tràn ngập sợ hãi, thân hình liên tục lùi lại hơn mười trượng.

Sau khi hắn lùi lại, Dương Chính Sơn vùng trường thương, ném thi thể Nguyệt Minh Hoa xuống nước.

Khi trường thương thu về, mũi thương còn mang theo máu, có máu của Nguyệt Minh Hoa, cũng có nước mưa từ trên trời rơi xuống.

Máu từ mũi thương nhỏ xuống, rơi vào sóng biển cuộn cuộn.

“Một mũi thương này!”

Huyền Chân nhìn Dương Chính Sơn với vẻ kinh ngạc không định.

Lúc này đôi mắt Dương Chính Sơn sáng ngời, sáng đến mức hơi đáng sợ, như những vì sao giữa màn đêm, trong cơn mưa đen tối này, càng thêm phần rợn người.

“Mũi thương này gọi là Kinh Lôi!”

Hắn có chút kích động nói.

Kinh Lôi!

Chỉ là hắn nghĩ ra tạm thời, cũng là lúc vừa rồi hắn nhìn thấy đạo lôi điện lóe lên.

Tuy nhiên mũi thương này không phải lần đầu tiên hắn sử dụng, năm đó ở Chính Dương Môn Kinh Đô, hắn cũng một thương thần tốc đánh chết Xích Quân của Thần Dương Giáo.

Mũi thương hôm nay thực ra cũng giống như mũi thương kia, đến có chút kỳ quái, nhưng lại nhanh đến cực hạn, khiến người ta không thể tránh né, thậm chí còn không phản ứng kịp.

Chương 1151: Một phát súng, tàn sát vô số. (1)

“Thanh Vân!” Huyền Chân nhẹ nhàng niệm một câu, sau đó châm chọc: “Tên này thật tầm thường!”

“.....”

Dương Chính Sơn nhất thời không biết nói gì, sự phẫn khích trong lòng bị lời châm chọc của hắn dập tắt không ít.

Tiền bối, tên này không tầm thường đâu!

Được rồi, quả thật có hơi tầm thường một chút!

Dương Chính Sơn cũng lười so đo với hắn, lập tức lao về phía Khúc Phù Sinh.

“Người đã cướp người của bốn đạo, người này thuộc về bốn đạo rồi!”

Còn chưa kịp lao tới, Huyền Chân đã nhanh hơn một bước lao về phía Khúc Phù Sinh, vung phát trần một cái, trực tiếp quét Khúc Phù Sinh bay ra xa.

Dương Chính Sơn cũng lười so đo với hắn, quay đầu nhìn về phía xung quanh.

Lúc này, chiến trường xung quanh đang diễn ra vô cùng gay cấn, tiếng trống chiến không ngừng vang vọng, khoảng cách chừng trăm trượng, Dư Thông Hải đang điên cuồng đập trống, những nhịp trống dày đặc nổi thành một mảng.

Dương Chính Sơn nhìn Dư Thông Hải đang đập trống trên lầu thuyền, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nhẹ nhõm.

Đằng Long Tiền Vệ đã đến.

Mặc dù diễn biến trận chiến này có chút khác với kế hoạch ban đầu của Dương Chính Sơn, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Đằng Long Tiền Vệ tham chiến, ngược lại còn khiến Đằng Long Tiền Vệ nhanh chóng tham gia chiến đấu hơn.

Nhưng Cửu Giang Trung Vệ do Bạch Nguyên Hy chỉ huy thì không biết đã chạy đi đâu, lúc này họ không những không tiến gần đến chiến trường, ngược lại có thể còn đang di chuyển xa khỏi chiến trường.

Bởi vì lúc này sóng gió quá lớn, họ căn bản không thể chống chọi lại mà đi ngược chiều gió.

Dư Thông Hải đứng trên lầu thuyền, hai tay không ngừng vung vẩy chùy trống, cả người như múa như nhảy, đập trống không ngừng.

Giữa sóng gió ngập trời, chiến thuyền lên xuống không ổn định, mà hắn như đang nhảy múa giữa cơn điên loạn, sắc mặt hồng hào, vô cùng phấn chấn.

Một bên đập trống, một bên gào thét.

“Giết, giết, giết~~”

Sóng gió quá lớn, binh sĩ bình thường muốn đứng vững trên chiến thuyền cũng có chút khó khăn, Dư Thông Hải cũng sợ trống không còn tiếng nên mới đập trống.

Mà trên chiến trường, các tướng sĩ đã giao chiến với hải khấu, trên thuyền dưới nước đều là bóng dáng giao chiến, đồng thời cũng có khắp nơi là bóng dáng chạy trốn và vùng vẫy.

Gió cuồng gào thét, trận chiến ác liệt cũng đang gầm thét.

Những thi thể nổi lên, chìm xuống giữa sóng dữ, vô số mảnh ván thuyền bị sóng cuốn đi rồi lại rơi xuống.

Dưới mặt biển dâng trào, một bữa tiệc mỹ vị đến từ sinh vật đại dương đang được mở ra.

Dương Chính Sơn liếc nhìn Dư Thông Hải, sau đó bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Không xa, Lục Cẩn đang đuổi theo một lão đầu chạy trốn, Lương Thắng Trạch đã chặn ở phía trước lão đầu kia.

Xa hơn một chút, An Hành Vũ bóng dáng có vẻ như bị sóng gió nuốt chửng, Dương Chính Sơn cũng không biết đối thủ của hắn là ai, vốn dĩ Dương Chính Sơn còn định qua giúp đỡ xem sao, nhưng rất nhanh hắn phát hiện Huyền Chân đang bay về phía An Hành Vũ.

Thôi, hình như không cần hắn nữa rồi.

Đã không cần hắn đối phó với tiên thiên võ giả, vậy thì hắn sẽ giải quyết mấy tên tiểu tốt xung quanh trước đã.

Thân hình lướt lên, tùy ý đập lên một chiếc đại phúc thuyền của địch, Dương Chính Sơn không chút lưu tình thi triển tàn sát.

Một phát súng, tàn sát vô số.

Trận chiến kéo dài hơn một canh giờ, cho đến khi mây đen trên bầu trời tan đi, gió cuốn qua, sóng dữ trên biển mới dần dần lắng xuống.

Chiến trường kéo dài hơn mười dặm mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Phía sau đã bắt đầu vớt xác và cứu chữa thương binh, chiến trường phía trước vẫn tiếp tục.

“Ha ha ha, đã đã, Dư Thông Hải, Dư Thông Hải, người chết chưa!”

Dư Thông Hải cười lớn đầy kiêu ngạo.

Làm thống lĩnh Đăng Long Thủy Sư hơn mười năm, đây là lần đầu tiên Dư Thông Hải tham gia đại chiến.

Một trận hải chiến quy mô như vậy, có lẽ cả đời Dư Thông Hải cũng chỉ có thể tham gia một lần.

Lúc này Dư Thông Hải phấn khích đến mức có chút quá đà.

“Khục khục~~ Dư đại nhân, suýt chút nữa ta đã làm mồi cho cá rồi!” Tiết Bình chống một cây trường thương đi tới, sắc mặt trắng bệch nói.

Trên ngực hắn còn một vết thương dài, mặc dù đã được băng bó, nhưng máu tươi đã sớm thấm đẫm băng vải.

“Ha ha ha, không chết là tốt rồi!” Dư Thông Hải cười lớn nói.

Một trận chiến này hắn không tự mình ra tay giết địch, nhưng dù chỉ là đánh trống hắn cũng cảm thấy rất đã.

Tiết Bình bất đắc dĩ nhắc nhở: “Đại nhân, thu hẹp trận hình, chỉnh đội phòng ngừa có địch nhân không xác định!”

Dư Thông Hải nghe vậy, lập tức nhớ đến chuyện chính, hô: “Truyền lệnh, thu hẹp trận hình, chuẩn bị cảnh giác!”

Lúc này, sự huấn luyện bài bản của Đăng Long Tiền Vệ đã thể hiện rõ, mặc dù vừa rồi các tướng sĩ phân tán khắp chiến trường, nhưng rất nhanh họ đã hoàn thành việc chỉnh đội ở biên giới chiến trường.

So với đó, các thủy sư khác lại lộn xộn một mảnh.

Đặc biệt là Lôi Châu Vệ, trận chiến này Lôi Châu Vệ gần như xông lên tuyến đầu nhất, thương vong nghiêm trọng, đồng thời Trương Mãn còn bị trọng thương hôn mê, lúc này binh lính Lôi Châu Vệ lộn xộn không kém gì.

Sóng gió tuy rằng đã qua, nhưng gió trên mặt biển vẫn không nhỏ.

Dương Chính Sơn nhìn chiến trường lộn xộn, nhú mày, ra lệnh: “Lệnh tất cả đại thuyền rời khỏi chiến tuyến, tiểu thuyền ở lại tìm cứu thương nhân, vớt xác!”

“Lệnh Đằng Long Tiên Vệ tuần tra xung quanh chiến trường.”

Lệnh được truyền đi, chiến trường lộn xộn mới trở nên có trật tự hơn một chút.

Một lát sau, An Hành Vũ và Huyền Chân ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ đến flagship.

“Dương Hầu Gia, một phát súng của ngươi đã đâm chết Nguyệt Minh Hoa!”

An Hành Vũ vừa lên thuyền đã không kìm được hỏi.

Chương 1152: Một phát súng, tàn sát vô số. (2)

Rõ ràng, khi hấn và Huyền Chân trở về, Huyền Chân đã nói với hấn về thanh Vân nhất thương.

“Ừm!” Dương Chính Sơn liếc nhìn hai người bọn họ, hỏi: “Nguyệt Hoằng Nhất đâu?”

“Chắc là chết rồi!”

“Chắc là chết rồi là ý gì? Xác đâu?” Dương Chính Sơn không hài lòng nói.

An Hành Vũ nhún vai, nói: “Sóng gió quá lớn, sau khi bị ta đánh rơi xuống biển thì không bao giờ nổi lên nữa!”

Dương Chính Sơn nhìn về phía Huyền Chân, Huyền Chân vùng phát trần, “Trọng thương sắp chết, cho dù hấn còn sống, đoán chừng cũng sẽ trở thành mồi của cá dưới biển!”

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, mặc dù hấn cảm thấy có thể xác nhận Nguyệt Hoằng Nhất đã chết thì tốt hơn, nhưng sự đã như vậy, nói nhiều cũng vô ích.

Năm tiên thiên võ giả của Tinh Nguyệt Môn, ba người bị giết, một người bị bắt, chỉ có Nguyệt Hoằng Nhất sinh tử không rõ.

Người bị bắt sống là Nam Hải Nham, tên này bị Lục Cấn và Lương Thắng Trạch liên thủ bắt giữ.

Còn về thương vong trong trận chiến này, số lượng kẻ bị giết bao nhiêu, hiện tại vẫn chưa được thống kê.

Hơn hai canh giờ sau khi đại chiến kết thúc, Bạch Nguyên Hy mới dẫn theo Cửu Giang Trung Vệ chậm rãi tiến đến.

Ừm, bọn họ cũng không phải là không tham chiến, trên đường đến bọn họ cũng đã gặp một vài hải khẩu đang chạy trốn, thu được một ít tiểu tốt, coi như là không uổng công chạy một chuyến này.

Tuy nhiên, Bạch Nguyên Hy rất âm ức.

Trận chiến này, bọn họ lại tham gia ít nhất.

“Tiểu nhân bái kiến Hầu Gia!”

Dương Chính Sơn gật đầu với hắn, “Người đến đúng lúc, Mãn Nguyệt Đảo bên kia để các người thu dọn, hiện tại chúng ta có rất nhiều thương binh, cần Mãn Nguyệt Đảo để an trí, người lập tức dẫn theo tướng sĩ đi chiếm lấy Mãn Nguyệt Đảo!”

“Lý Hầu Gia, làm phiền người đi theo một chuyến!”

Dương Chính Sơn nói.

Lý Hầu Gia trong miệng hắn là Hải Ninh Hầu Lý Triều, trong trận chiến này Lý Triều mới là người thực sự không làm gì cả, Dương Cốc Bà Bà Chu Thanh đi cùng với Đằng Long Tiền Vệ, coi như là cũng tham chiến, mà Lý Triều đi cùng với Bạch Nguyên Hy, cũng không có cơ hội ra tay.

Những tiểu tốt kia căn bản không đủ cho tướng sĩ dưới trướng Bạch Nguyên Hy thu dọn, cần gì hắn ra tay.

Tuy nhiên, Lý Triều cũng vui vẻ nhẹ nhõm, dù sao thì hắn cũng không dựa vào việc giết địch để lập công.

“Chuyện nhỏ thôi mà!” Lý Triều cười cười nói.

Bạch Nguyên Hy nghe thấy mình còn có việc để làm, tâm trạng âm ức lập tức tốt lên không ít.

“Mặt tướng tuân mệnh!”

Tinh Nguyệt Môn đại bại, đại quân hải khẩu tan vỡ, Mãn Nguyệt Quân và Hạ Huyền Quân cũng đều tan rã.

Đúng lúc Bạch Nguyên Hy dẫn theo Cửu Giang Trung Vệ đi về phía Mãn Nguyệt Đảo, thì không ít quân lính của Mãn Nguyệt Kỳ Quân cũng quay trở về Mãn Nguyệt Đảo.

Trong nháy mắt, toàn bộ Mãn Nguyệt Đảo đều trở nên hoảng loạn, không ít sĩ tốt của Kỳ Quân bắt đầu mang theo gia đình rời khỏi Mãn Nguyệt Đảo.

Khi Bạch Nguyên Hy đến Mãn Nguyệt Đảo, trên đảo chỉ còn lại một đám người bình thường không có thuyền để trốn.

Tối hôm đó, Bạch Nguyên Hy đã chiếm lĩnh Mãn Nguyệt Đảo, ngày hôm sau Dương Chính Sơn liền đến Mãn Nguyệt Đảo trước tiên.

Một trận đại chiến, chết chóc vô số, chỉ riêng việc dọn dẹp chiến trường cũng mất vài ngày, Dương Chính Sơn cũng không thể cứ ở trên biển mãi, hắn đến Mãn Nguyệt Đảo trước là để chuẩn bị linh tuyền thủy cho người bị thương.

Bạch Nguyên Hy chiếm lấy doanh trại và bến cảng vốn thuộc về Mãn Nguyệt Kỳ Quân, Dương Chính Sơn cũng sắp xếp cho thương binh ở lại doanh trại.

Doanh trại ở đây còn tốt hơn doanh trại của Chiêu Võ Vệ, ít nhất đều là nhà gỗ được xây dựng, không giống như doanh trại của Chiêu Võ Vệ đều là lều trại được dựng tạm.

“Hầu Gia, doanh trại đã được dọn ra.” Bạch Nguyên Hy chạy đến bẩm báo.

Dương Chính Sơn gật đầu nhẹ, nói: “Người trước tiên phụ trách cứu chữa thương binh đi.”

“Vậy những người trên đảo thì xử lý thế nào?” Bạch Nguyên Hy hỏi.

Dương Chính Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Nếu là người bình thường, thì để cho họ một con đường sống, nếu là đệ tử của Tinh Nguyệt Môn, thì giết không tha!”

“Vâng!” Bạch Nguyên Hy đáp.

Sau một hồi bận rộn, Dương Chính Sơn mới có thời gian tìm hiểu về chiến quả.

Người phụ trách thống kê chiến quả là Tiết Thường An, Dương Chính Sơn đã lập một văn phòng tạm thời ở bên cảng của Mãn Nguyệt Đảo, Tiết Thường An đứng trước mặt hắn, bẩm báo: “Hầu Gia, trận chiến này đã giết hơn ba vạn địch, bắt được một vạn không trăm ba mươi tám người!”

“Giết hơn ba vạn?” Dương Chính Sơn nhướng mày, con số này có vẻ quá chung chung, cho dù không cần báo cho hắn con số chính xác, cũng nên chính xác đến vài nghìn chứ!

Tiết Thường An cũng biết vấn đề ở đâu, vội vàng giải thích: “Chủ yếu là địch nhân quá phức tạp, đại đa số đều là hải khấu, những hải khấu này được chia thành hơn mười nhánh, mỗi nhánh số lượng khác nhau, mà trong lúc giao chiến có những hải khấu bỏ trốn trước, có những hải khấu thì chìm xuống biển. Hiện tại chúng ta rất khó thống kê ra một con số chính xác!”

Dương Chính Sơn vẫy tay, “Vậy thôi, không cần để ý đến những hải khấu đó! Nói về tình hình của Tinh Nguyệt Môn đi!”

“Trong trận chiến này, Tinh Nguyệt Môn chủ yếu có Mãn Nguyệt Kỳ Quân và Hạ Huyền Kỳ Quân cũng như rất nhiều Tổng Đường Đệ Tử tham chiến, tổng số người khoảng một vạn hai nghìn người, chúng ta đã bắt được khoảng hơn ba

ng nghìn người, số còn lại không phải là chìm xuống biển thì là bỏ chạy!”

“Ngoài ra, hai quân chủ của Tinh Nguyệt Môn cũng bị bắt sống, không phải Lý Thành Chương và Vương Danh Kiếm, mà là Trình Vô Kỵ và Hàn Trường Thuận! Họ bị La Kinh Tùng và Đặng Nguyệt Hoà bắt sống!”

Dương Chính Sơn đột nhiên nhớ đến La Kinh Tùng, bận rộn như vậy mà hắn đã quên mất La Kinh Tùng.

“Đi gọi La Kinh Tùng và Đặng Nguyệt Hoà đến đây!”

“Vâng!” Người hầu bên cạnh đáp một tiếng, rồi đi tìm La Kinh Tùng.

Dương Chính Sơn tiếp tục hỏi Tiết Thường An: “Thương vong của chúng ta thế nào?”

“Thương vong cũng không ít, các vệ bảo lên có hơn hai vạn ba nghìn người, nhưng thực tế chắc chỉ hơn một vạn một chút!” Tiết Thường An nói.

Dương Chính Sơn liếc nhìn hắn: “Ý là sao?”

Tiết Thường An cười ngượng ngùng: “Dù sao trước đây các vệ cũng có không ít chỗ thiếu, lần này Hầu Gia không truy cứu họ, ngày sau khó tránh khỏi triều đình sẽ truy cứu! Nên họ đã báo cáo lên một chút.”

Dương Chính Sơn trừng mắt nhìn hắn: “Ý ngươi là?”

Người khác chắc chắn sẽ không có gan như vậy, đừng nói là người khác, ngay cả Dư Thông Hải cũng chắc chắn không có gan như vậy.

Nhưng Tiết Thường An thì có, vì Tiết gia và Dương gia là thông gia.

“Không phải ta đề nghị, mà là Bạch Nguyên Hy đề nghị, nhưng ta thấy như vậy cũng tốt, đỡ phiền phức!” Tiết Thường An nói.

Dương Chính Sơn trầm mặc một lát: “Thôi, xem như lần này họ chiến đấu cũng coi như dừng mãi, lão phu sẽ không truy cứu họ!”

Báo cáo một chút thương vong cũng không có gì, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Tất nhiên, hắn cũng không nói dối, chủ yếu vẫn là dựa vào mặt mũi họ chiến đấu dừng mãi.

“Thương vong của Đằng Long Tiền Vệ có lớn không?”

Thực ra Dương Chính Sơn chỉ quan tâm đến Đằng Long Tiền Vệ, thương vong của các vệ khác hắn căn bản không để tâm.

Có khác biệt, Đằng Long Vệ mới là đội ngũ đích hệ của hắn, các vệ khác chỉ tạm thời thuộc về hắn mà thôi.

“Ừm, Đằng Long Tiền Vệ thương 368 người, tử trận 22 người!” Trong lòng Tiết Thường An ghen tỵ đến mức nào.

Nhìn xem thương vong này, thật sự không thể so sánh được.

Trận chiến này họ đánh được là nhờ vào gió thuận, chiếm ưu thế về mọi mặt, tỷ lệ thương vong có thể lên đến một ba, nhưng so với Đằng Long Tiền Vệ, thương vong của họ gần như không đáng kể.

Trong đó cũng có nguyên nhân do Dương Chính Sơn cố ý chăm sóc, Đằng Long Tiền Vệ là đội quân tham chiến sau cùng, bỏ lỡ thời gian hai quân giao tranh ban đầu, cho nên thương vong của họ mới nhỏ như vậy.

“VẬY CỨ NHƯ VẬY ĐI! NGƯỜI ĐI THÔNG KÊ THƯƠNG VONG THỰC TẾ, ĐẾN LÚC ĐÓ PHÁT TIỀN TUẤT THEO THƯƠNG VONG THỰC TẾ.” DƯƠNG CHÍNH SƠN NÓI.

Các binh lính thiếu hụt Dương Chính Sơn có thể giúp bổ sung, nhưng các binh lính thiếu hụt Dương Chính Sơn sẽ không phát tiền tuất.

“Vâng, ta đi sắp xếp ngay!” Tiết Thường An nói.

Tiết Thường An rời đi một lát sau, La Kinh Tùng liền cùng với Đặng Nguyệt Hoà dẫn theo Trình Vô Kỵ và Hàn Trưởng Thuận đến văn phòng tạm thời.

“Bái kiến Hầu Gia!”

Đặng Nguyệt Hoà có chút lo lắng đi theo La Kinh Tùng bái lạy.

Trình Vô Kỵ và Hàn Trưởng Thuận ở phía sau bị trói chặt, mặc dù không khóa được tỳ bà cổ của họ, nhưng dây trói rất chặt, ngay cả miệng cũng bị bịt lại.

Hai người thấy Dương Chính Sơn vùng vẫy muốn nói chuyện.

Dương Chính Sơn nhìn họ, mày hơi nhíu lại, “Hai tên gia hỏa này còn để làm gì, kéo ra ngoài giết đi!”

La Kinh Tùng sững sốt, “Ồ, ta còn tưởng họ có thể hữu dụng với Hầu Gia!”

“Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương còn ở trong tay chúng ta, có hai người họ là đủ rồi.” Dương Chính Sơn không đề ý nói.

Tứ Kỳ Quân, bốn quân chủ, tất cả đều bị bắt.

Dương Chính Sơn thật sự không cảm thấy họ có ích lợi gì lớn.

Trước đây để lại Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương, đó là vì đại chiến còn chưa bắt đầu, họ có thể sẽ giúp đỡ.

Nhưng bây giờ đại chiến đã kết thúc, thì không cần thiết phải để lại nhiều người như vậy.

Tất nhiên, Dương Chính Sơn cũng sẽ không nuốt lời với Vương Danh Kiếm và Lý Thành Chương, hắn đã nói sẽ cho họ một cơ hội, thì nhất định sẽ cho họ một cơ hội.

Còn về việc thu phục họ, ha ha, Dương Chính Sơn có cần thu phục những người này không?

Võ giả Hậu Thiên Cửu Lưu, đối với Dương Chính Sơn hiện tại mà nói thật sự không tính là gì.

Cùng với Ngô Triền và Võ Tranh lần lượt đột phá đến Bán Bộ Tiên Thiên, trong hộ vệ Dương gia lại xuất hiện không ít võ giả Hậu Thiên Cửu Lưu.

**Chương 1153: Đại Vinh
không dung nạp Dương gia.
(1)**

**Chương 1154: Đại Vinh
không dung nạp Dương gia.
(2)**

Chương 1155: Về Kinh (1)

Chương 1156: Về Kinh (2)

Chương 1157: Về Kinh (3)

Chương 1158: Nhất Đẳng Hầu, Thế Tập Vô Thế (1)

Chương 1159: Nhất Đẳng Hầu, Thế Tập Vô Thế (2)

Chương 1160: Úc Thanh Y Phá Tiên Thiên (1)

Chương 1161: Úc Thanh Y Phá Tiên Thiên (2)

Chương 1162: Úc Thanh Y Phá Tiên Thiên (3)

Chương 1163: Tiễn Gả, Nam Cương Trấn (1)

Chương 1164: Tiền Gả, Nam Cương Trấn (2)

Chương 1165: Có mai phục (1)

Chương 1166: Có mai phục

(2)

Chương 1167: Chỉ sợ đến lúc đó người sẽ không thể tự chủ! (1)

Chương 1168: Chỉ sợ đến lúc đó người sẽ không thể tự chủ! (2)

**Chương 1169: Chỉ sợ đến lúc
đó người sẽ không thể tự
chủ! (3)**

Chương 1170: Dương Minh Thành lại đang lén lau nước mắt. (1)

**Chương 1171: Dương Minh
Thành lại đang lén lau nước
mắt. (2)**

Chương 1172: Ý Cảnh, Thành Tâm, Thành Đạo! (1)

Chương 1173: Ý Cảnh, Thành Tâm, Thành Đạo! (2)

Chương 1174: Ý Cảnh, Thành Tâm, Thành Đạo! (3)

Chương 1175: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (1)

Chương 1176: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)

Chương 1177: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (3)